BIBLIJA

SENASIS TESTAMENTAS
NAUJASIS TESTAMENTAS

"Tikėjimo žodis"
Vilnius 1996

UDK 22
Bi 37

ISBN 9986-675-08-1
Printed in Finland by St Michel Print

LEIDĖJŲ ŽODIS

Nė viena knyga pasaulyje nėra susilaukusi tokio didelio dėmesio kaip Biblija. Daug kartų perrašinėta ranka, deginta ir slėpta, niekinta ir vėl prisiminta... Ji turėjo daug priešininkų, tačiau visuomet buvo ir yra tų, kurie ją skaito, brangina ir rūpinasi platinimu žmonėse.

Lietuvoje Biblija nelengvai skynėsi sau kelią. Pirmieji Šventojo Rašto tekstai lietuvių kalba pasirodė XVI amžiaus viduryje kartu su Reformacijos plitimu. Martyno Mažvydo "Katekizme" randame dešimt Dievo įsakymų, dvi psalmes, ištraukų iš Evangelijų ir apaštalų laiškų. 1579 metais buvo išspausdintas Baltramiejaus Vilento verstas Biblijos ištraukų rinkinys "Evangelijos bei epistolos". 1579–1590 metais Jonas Bretkūnas išvertė visą Bibliją. Deja, ji liko neišleista. Nepavyko išleisti ir Boguslavo Chilinskio verstos Biblijos, pradėtos spausdinti Londone 1660–1662 metais. Lietuviška Biblija, paruošta gausaus būrio vertėjų protestantų (Jono Berento, Petro Gotlybo Milkaus, Pilypo Ruigio, Adomo Fridricho Šimelpenigio ir kitų), pirmą kartą buvo išspausdinta 1735 metais Karaliaučiuje.

Reiktų pastebėti, kad iki XIX amžiaus pradžios katalikų bažnyčia Lietuvoje beveik nebuvo suinteresuota Šventojo Rašto vertimu ir leidimu. Per kone pusę tūkstančio oficialaus jos egzistavimo metų mūsų tautoje katalikų iniciatyva pasirodė tik Jėzuitų akademijos išleistos "Lenkiškos ir lietuviškos Evangelijos" (1637) ir kai kurie Biblijos fragmentai bei laisvi atpasakojimai Mikalojaus Daukšos "Postilėje" (1599), Konstantino Sirvydo "Punktuose sakymų" (1629–1644) ir kituose įvairaus pobūdžio leidiniuose. Tiktai 1816 metais Vilniuje išėjo žemaičių vyskupo Juozapo Arnulpo Giedraičio verstas Naujasis Testamentas. Tais pačiais metais Karaliaučiuje buvo išleista Biblija, redaguota teologijos mokslų daktaro, protestanto Liudviko Rėzos. Šį Šventojo Rašto tekstą, taisytą Fridricho Kuršaičio, vėliau – Adomo Einaro ir Jono Pipiro, ilgą laiką leido Britų ir užsienio kraštų Biblijos draugija bei centrinė Prūsijos Biblijos draugija.

Šiame šimtmetyje (1911–1937) išėjo arkivyskupo Juozapo Skvirecko Biblijos vertimas (Senasis Testamentas 1990–1991 metais išleistas Pasaulinės bibliotekos knygų serijoje), o 1972-aisiais pasirodė kunigo Česlovo Kavaliausko verstas Naujasis Testamentas. Lietuvos krikščionims, gal tik siauresniam jų ratui, pažįstami ir lietuvių išeivių vertimai: Algirdo Jurėno "Mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus Naujasis Testamentas" bei Alfredo Vėliaus "Biblija tai esti visas Šventasis Raštas Senojo ir Naujojo Testamento su Apokrifinėmis Knygomis".

Taigi nors atrodytų, jog nestokojame Šventojo Rašto vertimų – juolab čia paminėti ne visi darbai – šiandien rezultatai nėra džiuginantys. Iki šiol neturėjome visos Biblijos, išleistos vienoje knygoje dabartine lietuvių kalba.

Ši Biblija ir būtų bandymas užpildyti tokią spragą bei praturtinti lietuviškų Šventojo Rašto tekstų sąrašą dar vienu vertimu. Šį vertimą parengė prieškarinėje Lietuvoje tarnavęs metodistų pastorius Kostas Burbulys, dabar gyvenantis Jungtinėse Amerikos Valstijose. Biblijos centras "Tikėjimo žodis" gavo leidimą redaguoti ir išleisti jo darbą. Ruošiant leidinį, stengtasi nenukrypti tiek nuo Biblijos originalo tekstų – ypač Naujojo Testamento – tiek nuo dabartinės lietuvių kalbos normų, pasitelkta autoritetingų šaltinių (The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible. – Nashville, 1990; Youngs's Analytical Concordance to the Bible. – Grand Rapids, 1991; The Complete Word Study Dictionary compiled and edited by Spiros Zodhiates. – Chattanooga, 1992; Vine's Amplified Expository Dictionary of New Testament Words. – Iowa Falls, 1991). Naujojo Testamento tekstas derintas su senesniaisiais graikiškais nuorašais, vadinamąja Textus Receptus rankraščių grupe, kuria remiasi įžymieji karaliaus Jokūbo (King James Version) ir rusų Sinodinis Biblijų vertimai.

Tikime, kad ši Biblija didžiai palaimins Dievo vaikus Lietuvoje ir šlovingoji Evangelija dar plačiau pasklis po mūsų tautą, skelbdama vienintelį išgelbėjimo kelią – prisikėlusį Viešpatį Jėzų Kristų.

TURINYS

SENASIS TESTAMENTAS

NAUJASIS TESTAMENTAS

PRADŽIOS
KNYGA

1 Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir
žemę.
2 Žemė buvo be pavidalo ir tuščia, tam-
sa gaubė gelmes, ir Dievo Dvasia sklan-
dė virš vandenų.
3 Dievas tarė: "Teatsiranda šviesa!" Ir
atsirado šviesa.
4 Dievas matė šviesą ir, kad tai buvo
gerai, ir Dievas atskyrė šviesą nuo tam-
sos.
5 Dievas pavadino šviesą diena, o tam-
są – naktimi. Tai buvo vakaras ir ry-
tas – pirmoji diena.
6 Dievas tarė: "Teatsiranda tvirtuma
tarp vandenų, ir ji teatskiria vandenis
nuo vandenų!"
7 Dievas padarė tvirtumą ir atskyrė
vandenis, kurie buvo po tvirtuma, nuo
vandenų, kurie buvo virš tvirtumos.
Ir taip įvyko.
8 Dievas pavadino tvirtumą dangumi.
Tai buvo vakaras ir rytas – antroji die-
na.
9 Dievas tarė: "Tesusirenka vandenys,
kurie yra po dangumi, į vieną vietą ir
tepasirodo sausuma!" Ir taip įvyko.
10 Dievas pavadino sausumą žeme, o
vandenų samplūdį – jūromis. Ir Dievas
matė, kad tai buvo gerai.
11 Dievas tarė: "Tegul žemė išaugina žo-
lę, augalus, duodančius sėklą, ir vais-
medžius, nešančius vaisių pagal jų rū-
šį, kuriuose yra jų sėkla!" Ir taip įvyko.
12 Žemė išaugino žolę, augalus, duo-
dančius sėklą pagal jų rūšį, ir medžius,
nešančius vaisius pagal jų rūšį, kuriuo-
se yra jų sėkla. Ir Dievas matė, kad tai
buvo gerai.
13 Tai buvo vakaras ir rytas – trečioji
diena.
14 Dievas tarė: "Teatsiranda šviesos
dangaus tvirtumoje dienai nuo nakties
atskirti ir tebūna jos ženklai pažymėti
laikus, dienas ir metus.
15 Jos težiba dangaus tvirtumoje ir ap-
šviečia žemę!" Ir taip įvyko.
16 Dievas padarė dvi dideles šviesas: di-
desniąją – dienai ir mažesniąją nakčiai
valdyti, ir taip pat žvaigždes.
17 Dievas išdėstė jas dangaus tvirtumo-
je, kad šviestų žemei,
18 valdytų dieną bei naktį ir atskirtų
šviesą nuo tamsos. Ir Dievas matė, kad
tai buvo gerai.
19 Tai buvo vakaras ir rytas – ketvirtoji
diena.
20 Dievas tarė: "Tegul vandenys knibž-
dėte knibžda gyvūnais ir paukščiai te-
skraido virš žemės, padangėse!"
21 Taip Dievas sutvėrė didelius jūros gy-
vūnus ir visus kitus gyvius, kurie atsi-
rado iš vandens, ir visus paukščius pa-
gal jų rūšį. Ir Dievas matė, kad tai bu-
vo gerai.
22 Dievas juos palaimino, tardamas:
"Būkite vaisingi, dauginkitės ir pripil-
dykite vandenis jūrose, o paukščiai te-
pripildo žemę!"
23 Tai buvo vakaras ir rytas – penktoji
diena.
24 Dievas tarė: "Tegul žemė išaugina gy-
vūnus pagal jų rūšį: gyvulius, roplius ir
laukinius žvėris, kiekvieną pagal savo
rūšį!" Ir taip įvyko.
25 Dievas padarė laukinius žvėris, gy-
vulius ir visokius roplius, kiekvieną pa-

gal jų rūšį. Ir Dievas matė, kad tai bu-
vo gerai.
26 Dievas tarė: "Padarykime žmogų pa-
gal mūsų atvaizdą ir panašumą. Jie te-
valdo jūros žuvis, padangių paukščius,
gyvulius ir visą žemę bei visus roplius,
kurie gyvena ant žemės!"
27 Ir Dievas sutvėrė žmogų pagal savo
atvaizdą; pagal Dievo atvaizdą sutvė-
rė Jis jį; vyrą ir moterį sutvėrė Jis.
28 Dievas juos palaimino ir tarė: "Bū-
kite vaisingi ir dauginkitės, pripildy-
kite žemę ir užvaldykite ją, viešpatau-
kite jūros žuvims, padangių paukš-
čiams ir kiekvienam gyvam padarui,
kuris kruta ant žemės!"
29 Dievas tarė: "Aš jums daviau įvai-
rias žoles, turinčias sėklą, kurios auga
žemės paviršiuje, ir visus medžius, ku-
rių vaisius turi sėklą; jums tebūna tai
maistas.
30 Ir visiems žemės gyvūnams, visiems
padangių paukščiams ir visiems, kas
kruta ant žemės, kas turi gyvybę, da-
viau visus žaliuojančius augalus mais-
tui". Ir taip įvyko.
31 Dievas matė visa, ką buvo padaręs,
ir tai buvo labai gerai. Buvo vakaras ir
rytas – šeštoji diena.

2 Taip buvo sutvertas dangus, žemė
ir visi jų pulkai.
2 Dievas septintą dieną užbaigė savo
darbus ir ilsėjosi septintą dieną po vi-
sų savo darbų, kuriuos atliko.
3 Dievas palaimino septintą dieną ir ją
pašventino, nes joje ilsėjosi po visų sa-
vo darbų, kuriuos Dievas sukūrė ir pa-
darė.
4 Tokia yra dangaus ir žemės kilmė,
kai jie buvo sukurti tą dieną, kurią
Viešpats Dievas sutvėrė žemę ir dan-
gų,
5 ir visus lauko augalus, kurių dar ne-
buvo žemėje, ir visas lauko žoles,
kurios dar nežėlė; nes Viešpats Die-
vas nesiuntė į žemę lietaus ir nebuvo
žmogaus žemei įdirbti.
6 Migla kilo nuo žemės ir drėkino jos
paviršių.
7 Ir Viešpats Dievas padarė žmogų iš
žemės dulkių ir įkvėpė į jo šnerves gy-
vybės kvapą. Taip žmogus tapo gyva
siela.
8 Viešpats Dievas sukūrė sodą Edene
rytuose ir ten apgyvendino žmogų, ku-
rį buvo sutvėręs.
9 Viešpats Dievas išaugino iš žemės vi-
sokių medžių, gražių pasižiūrėti ir ne-
šančių gerus vaisius maistui; taip pat
gyvybės medį sodo viduryje ir medį pa-
žinimo gero ir blogo.
10 Upė tekėjo iš Edeno sodui drėkinti;
nuo ten ji šakojosi į keturias upes.
11 Pirmosios vardas Pisonas. Ji teka ap-
link visą Havilos šalį, kur randamas
auksas.
12 Tos šalies auksas yra geras. Ten ran-
da bdeliją ir onikso akmenį.
13 Antrosios upės vardas Gihonas. Ji
teka aplink visą Kušo šalį.
14 Trečiosios upės vardas Hidekelis. Ji
teka į rytus nuo Asirijos. O ketvirtoji
upė yra Eufratas.
15 Ir paėmė Viešpats Dievas žmogų ir
apgyvendino jį Edeno sode, kad žmo-
gus jį įdirbtų ir prižiūrėtų.
16 Viešpats Dievas įsakė žmogui: "Nuo
kiekvieno sodo medžio tau leista val-
gyti,
17 bet nuo medžio pažinimo gero ir
blogo nevalgyk, nes tą dieną, kurią val-
gysi jo vaisių, tikrai mirsi".
18 Viešpats Dievas tarė: "Negerai žmo-
gui būti vienam. Aš padarysiu jam
tinkamą padėjėją".
19 Viešpats Dievas, padaręs iš žemės
visus žvėris bei padangių paukščius,

juos atvedė prie Adomo, kad matytų,
kaip jis juos pavadins; kaip Adomas pa-
vadino kiekvieną gyvą padarą, toks ir
yra jo vardas.
20 Adomas davė vardus visiems gyvu-
liams, padangių paukščiams ir visiems
lauko žvėrims, tačiau tarp jų neatsira-
do padėjėjo, tinkamo žmogui.
21 Tada Viešpats Dievas giliai užmigdė
Adomą, išėmė vieną jo šonkaulių ir tą
vietą užpildė kūnu.
22 Po to Viešpats Dievas iš šonkaulio,
kurį išėmė iš žmogaus, padarė moterį
ir ją atvedė pas žmogų.
23 Tada Adomas tarė: "Štai kaulas iš
mano kaulų ir kūnas iš mano kūno! Ši-
ta bus vadinama moterimi, nes iš vyro
ji paimta".
24 Todėl vyras paliks savo tėvą bei mo-
tiną ir susijungs su savo žmona; ir juo-
du taps vienu kūnu.
25 Jie abu – žmogus ir jo žmona – buvo
nuogi, tačiau nesigėdijo.

3 Gyvatė buvo gudresnė už visus že-
mės gyvūnus, kuriuos Viešpats Die-
vas sutvėrė. Ji tarė moteriai: "Ar tik-
rai Dievas pasakė: 'Nevalgykite nuo vi-
sų sodo medžių'?"
2 Moteris atsakė gyvatei: "Mums leis-
ta valgyti sodo medžių vaisius,
3 išskyrus vaisius medžio, kuris yra so-
do viduryje. Dievas įsakė: 'Nevalgy-
kite nuo jo ir nelieskite jo, kad ne-
mirtumėte' ".
4 Gyvatė atsakė: "Nemirsite!
5 Dievas žino, kad tą dieną, kurią val-
gysite nuo jo, atsivers jūsų akys ir jūs
tapsite kaip dievai, pažindami gera ir
bloga".
6 Kai moteris pamatė, kad medžio vai-
siai yra tinkami maistui, patrauklūs
akims ir, vieną suvalgius, galima įsi-
gyti išminties, ji paėmė jo vaisių, pati
valgė ir davė savo vyrui, ir jis valgė.
7 Tada atsivėrė abiejų akys ir jie supra-
to esą nuogi; juodu supynė figmedžio
lapus ir pasidarė prijuostes.
8 Dienai atvėsus, išgirdę Viešpaties
Dievo, vaikščiojančio sode, balsą, Ado-
mas ir jo žmona pasislėpė nuo Viešpa-
ties Dievo veido tarp sodo medžių.
9 Viešpats Dievas pašaukė Adomą:
"Kur tu esi?"
10 O tas atsiliepė: "Išgirdau Tavo balsą
ir, išsigandęs, kad esu nuogas, pasislė-
piau".
11 Dievas tarė: "Kas tau pasakė, kad tu
nuogas? Gal valgei nuo medžio, nuo
kurio tau įsakiau nevalgyti?"
12 Žmogus atsakė: "Moteris, kurią Tu
man davei, davė man nuo to medžio,
ir aš valgiau".
13 Tada Viešpats Dievas tarė moteriai:
"Kodėl tu taip padarei?" Moteris at-
sakė: "Gyvatė mane apgavo, ir aš val-
giau".
14 Tada Viešpats Dievas tarė gyvatei:
"Kadangi taip padarei, esi prakeikta
tarp visų gyvulių ir laukinių žvėrių. Tu
slinksi pilvu ir dulkes ėsi per visą savo
gyvenimą!
15 Aš sukelsiu priešiškumą tarp tavęs ir
moters, tarp tavo sėklos ir moters sėk-
los. Ji sutrins tau galvą, o tu gelsi jai į
kulnį".
16 Moteriai Jis tarė: "Aš padauginsiu
tavo nėštumo vargus ir su skausmu tu
gimdysi vaikus; tave trauks prie tavo
vyro, o jis tau viešpataus".
17 O Adomui Jis tarė: "Kadangi tu pa-
klausei savo žmonos ir valgei nuo me-
džio, apie kurį tau buvau įsakęs: 'Ne-
valgyk nuo jo', – prakeikta bus žemė dėl
tavęs! Vargdamas turėsi maitintis iš jos
visą savo gyvenimą.
18 Erškėčius ir usnis ji augins tau, ir tu
valgysi lauko augalus.

[19] Valgysi prakaitu uždirbtą duoną, kol
sugrįši į žemę, iš kurios esi paimtas. Esi
dulkė ir dulke vėl pavirsi".
[20] Adomas pavadino savo žmoną Ieva,
nes ji tapo visų gyvųjų motina.
[21] Viešpats Dievas padarė Adomui ir
jo žmonai kailinius rūbus ir jais apvil-
ko juos.
[22] Tada Viešpats Dievas tarė: "Štai
žmogus tapo kaip vienas iš mūsų, pa-
žindamas gera ir bloga; ir dabar, kad
jis, ištiesęs savo ranką, neskintų nuo
gyvybės medžio ir nevalgytų, ir negy-
ventų per amžius".
[23] Todėl Viešpats Dievas išvarė jį iš
Edeno sodo dirbti žemę, iš kurios jis
buvo paimtas.
[24] Išvaręs žmogų, į rytus nuo Edeno so-
do Viešpats pastatė cherubus su švyt-
ruojančiu ugniniu kardu saugoti kelią
prie gyvybės medžio.

4 Ir Adomas pažino savo žmoną Ie-
vą, ir ji tapo nėščia. Ji pagimdė
Kainą ir tarė: "Įsigijau sūnų Viešpa-
ties pagalba".
[2] Ji dar pagimdė jo brolį Abelį. Abelis
buvo avių piemuo, o Kainas – žemdir-
bys.
[3] Kuriam laikui praėjus, Kainas au-
kojo Viešpačiui iš žemės vaisių.
[4] Taip pat ir Abelis aukojo iš savo ban-
dos riebiausių pirmagimių. Viešpats
pažvelgė į Abelį ir jo auką,
[5] tačiau į Kainą ir jo auką Jis nepažvel-
gė. Todėl Kainas labai supyko, ir jo vei-
das paniuro.
[6] Viešpats tarė Kainui: "Kodėl tu su-
pykai ir tavo veidas paniuro?
[7] Darydamas gera, argi nebūsi priim-
tas? O jei gera nedarai, nuodėmė tyko
prie durų. Ji traukia tave, tačiau tu tu-
ri viešpatauti jai".
[8] Kainas kalbėjo savo broliui Abeliui.
Jiems esant laukuose, Kainas užpuolė
savo brolį Abelį ir jį užmušė.
[9] Tada Viešpats paklausė Kaino: "Kur
yra tavo brolis Abelis?" O jis atsakė:
"Nežinau. Argi aš esu savo brolio sar-
gas?"
[10] Tada Viešpats tarė: "Ką padarei? Ta-
vo brolio kraujas šaukiasi manęs nuo
žemės.
[11] Taigi dabar esi prakeiktas ant žemės,
kuri atsivėrė ir priėmė iš tavo rankos
tavo brolio kraują.
[12] Kai tu ją dirbsi, ji nebeduos tau der-
liaus. Tu būsi klajūnas ir benamis že-
mėje".
[13] Tada Kainas tarė Viešpačiui: "Ma-
no bausmė yra per didelė, kad galė-
čiau ją pakelti.
[14] Tu šiandien mane išvarai iš žemės.
Aš turėsiu slėptis nuo Tavęs ir būsiu
klajūnas ir benamis žemėje. Kas mane
sutiks, užmuš".
[15] Viešpats jam atsakė: "Kas užmuš
Kainą, tam septyneriopai bus atkeršy-
ta!" Viešpats paženklino Kainą žyme,
kad nė vienas, sutikęs jį, jo nenužudy-
tų.
[16] Kainas pasitraukė iš Viešpaties aki-
vaizdos ir apsigyveno Nodo šalyje, į ry-
tus nuo Edeno.
[17] Kainas pažino savo žmoną, ji pasto-
jo ir pagimdė Henochą. Kainas pasta-
tė miestą ir tą miestą pavadino savo
sūnaus vardu – Henochas.
[18] Henocho sūnus buvo Iradas, Irado
sūnus – Mehujaelis, Mehujaelio – Me-
tusaelis, Metusaelio – Lamechas.
[19] Lamechas vedė dvi žmonas. Pirmo-
sios vardas buvo Ada, antrosios – Zila.
[20] Ada pagimdė Jabalą; jis buvo tėvas
tų, kurie gyvena palapinėse ir laiko gy-
vulius.
[21] Jo brolis, vardu Jubalas, buvo arfi-
ninkų ir vamzdininkų tėvas.

[22] Zila pagimdė Tubalkainą, kuris ga-
mino visokius įrankius iš vario ir ge-
ležies. Tubalkaino sesuo buvo Naa-
ma.
[23] Lamechas tarė savo žmonoms: "Ada
ir Zila, klausykite! Jūs, Lamecho žmo-
nos, įsidėmėkite, ką sakau: aš užmu-
šiau vyrą už man padarytą žaizdą, jau-
nuolį už randą!
[24] Jei už Kainą bus atkeršyta septyne-
riopai, tai už Lamechą – septyniasde-
šimt septynis kartus!"
[25] Adomas vėl pažino savo žmoną, ir ji
pagimdė sūnų, vardu Setas, sakydama:
"Dievas man davė kitą sūnų vietoje
Abelio, kurį Kainas užmušė".
[26] Taip pat ir Setas turėjo sūnų, vardu
Enas. Tuomet žmonės pradėjo šauktis
Viešpaties vardo.

5 Šita yra Adomo palikuonių knyga.
Kai Dievas sutvėrė žmogų, Jis pa-
darė jį panašų į Dievą.
[2] Jis sutvėrė vyrą ir moterį, palaimino
juos ir pavadino juos Adomu tą dieną,
kai jie buvo sutverti.
[3] Kai Adomas buvo šimto trisdešimties
metų, jam gimė sūnus pagal jo pana-
šumą ir atvaizdą, kurį pavadino Setu.
[4] Po Seto gimimo Adomas dar gyveno
aštuonis šimtus metų ir susilaukė sūnų
bei dukterų.
[5] Taigi Adomo amžius buvo devyni šim-
tai trisdešimt metų, ir jis mirė.
[6] Setas, būdamas šimto penkerių me-
tų, susilaukė Eno.
[7] Setas, gimus Enui, dar gyveno aštuo-
nis šimtus septynerius metus ir susilau-
kė sūnų bei dukterų.
[8] Taigi Seto amžius buvo devyni šimtai
dvylika metų, ir jis mirė.
[9] Enas, būdamas devyniasdešimties
metų, susilaukė Kainamo.
[10] Enas, gimus Kainamui, dar gyveno
aštuonis šimtus penkiolika metų ir su-
silaukė sūnų bei dukterų.
[11] Taigi Eno amžius buvo devyni šimtai
penkeri metai, ir jis mirė.
[12] Kainamas, būdamas septyniasdešim-
ties metų, susilaukė Malaleelio.
[13] Kainamas, gimus Malaleeliui, dar
gyveno aštuonis šimtus keturiasde-
šimt metų ir susilaukė sūnų bei duk-
terų.
[14] Taigi Kainamo amžius buvo devyni
šimtai dešimt metų, ir jis mirė.
[15] Malaleelis, būdamas šešiasdešimt
penkerių metų, susilaukė Jareto.
[16] Malaleelis, gimus Jaretui, dar gyve-
no aštuonis šimtus trisdešimt metų ir
susilaukė sūnų bei dukterų.
[17] Taigi Malaleelio amžius buvo aštuo-
ni šimtai devyniasdešimt penkeri me-
tai, ir jis mirė.
[18] Jaretas, būdamas šimto šešiasdešimt
dvejų metų, susilaukė Henocho.
[19] Jaretas, gimus Henochui, dar gyve-
no aštuonis šimtus metų ir susilaukė
sūnų bei dukterų.
[20] Taigi Jareto amžius buvo devyni šim-
tai šešiasdešimt dveji metai, ir jis mi-
rė.
[21] Henochas, būdamas šešiasdešimt
penkerių metų, susilaukė Matūzalio.
[22] Henochas, gimus Matūzaliui, vaikš-
čiojo su Dievu tris šimtus metų ir susi-
laukė sūnų bei dukterų.
[23] Taigi Henocho amžius buvo trys šim-
tai šešiasdešimt penkeri metai.
[24] Henochas vaikščiojo su Dievu, ir jo
nebeliko, nes Dievas jį pasiėmė.
[25] Matūzalis, būdamas šimto aštuonias-
dešimt septynerių metų, susilaukė La-
mecho.
[26] Matūzalis, gimus Lamechui, dar gy-
veno septynis šimtus aštuoniasdešimt
dvejus metus ir susilaukė sūnų bei
dukterų.

[27] Taigi Matūzalio amžius buvo devyni
šimtai šešiasdešimt devyneri metai, ir
jis mirė.
[28] Lamechas, būdamas šimto aštuo-
niasdešimt dvejų metų, susilaukė sū-
naus,
[29] kurį jis pavadino Nojumi, sakydamas:
"Šitas mus paguos mūsų darbuose ir
mūsų rankų triūse žemėje, kurią Vieš-
pats prakeikė".
[30] Lamechas, gimus Nojui, dar gyveno
penkis šimtus devyniasdešimt penke-
rius metus ir susilaukė sūnų bei dukte-
rų.
[31] Taigi Lamecho amžius buvo septyni
šimtai septyniasdešimt septyneri me-
tai, ir jis mirė.
[32] Nojus, būdamas penkių šimtų me-
tų, susilaukė Semo, Chamo ir Jafeto.

6 Kai žmonių padaugėjo žemėje ir
jiems gimė dukterų,
[2] Dievo sūnūs matydami, kad žmonių
dukterys gražios, ėmė jas sau į žmo-
nas.
[3] Tada Viešpats tarė: "Mano dvasia ne-
kovos su žmonėmis amžinai, nes jie tė-
ra kūnas; jų dienos bus šimtas dvide-
šimt metų!"
[4] Anomis dienomis žemėje buvo milži-
nų. Kai Dievo sūnūs vesdavo žmonių
dukteris ir jos pagimdydavo jiems vai-
kų, jie būdavo galiūnais, senovėje gar-
siais vyrais.
[5] Viešpats, matydamas, kad žmonių
nedorybės žemėje buvo didelės ir jų
širdies siekiai buvo vien tik pikti,
[6] gailėjosi, kad Jis žemėje sutvėrė žmo-
gų, ir sielojosi savo širdyje.
[7] Ir Dievas tarė: "Aš išnaikinsiu žmo-
nes, kuriuos sutvėriau, nuo žemės pa-
viršiaus; tiek žmones, tiek gyvulius,
roplius ir padangių paukščius, nes Aš
gailiuosi, kad juos padariau".
[8] Tačiau Nojus rado malonę Viešpaties
akyse.
[9] Tokia yra Nojaus giminės istorija.
Nojus buvo teisus ir tobulas vyras sa-
vo kartoje; jis vaikščiojo su Dievu.
[10] Nojus turėjo tris sūnus: Semą, Cha-
mą ir Jafetą.
[11] Dievo akivaizdoje žemė buvo suge-
dusi ir pilna nusikaltimų.
[12] Dievas pažiūrėjo į žemę ir matė, kad
ji sugedusi, nes kiekvienas kūnas že-
mėje iškreipė savo kelius.
[13] Ir Dievas tarė Nojui: "Aš nuspren-
džiau padaryti galą kiekvienam kūnui,
nes per juos žemė pasidarė pilna nusi-
kaltimų. Aš išnaikinsiu juos nuo žemės
paviršiaus.
[14] Pasidaryk arką iš sakuoto medžio,
arkoje padaryk pertvaras ir ištepk ją
derva iš vidaus ir iš lauko.
[15] Arka turi būti trijų šimtų uolekčių
ilgio, penkiasdešimties uolekčių pločio
ir trisdešimties uolekčių aukščio.
[16] Padaryk arkai langą uolektis nuo vir-
šaus; arkos duris padaryk jos šone;
įrenk joje apatinį, vidurinį ir viršutinį
aukštus.
[17] Aš užtvindysiu žemę vandenimis,
kad išnaikinčiau kiekvieną kūną, ku-
riame yra gyvybė. Visa, kas yra žemė-
je, pražus.
[18] Bet Aš padarysiu sandorą su tavimi.
Į arką įeisite tu, tavo sūnūs, tavo žmo-
na ir tavo sūnų žmonos su tavimi.
[19] Į arką įsivesk po du kiekvienos rū-
šies gyvius – patiną ir patelę, kad išlik-
tų gyvi su tavimi.
[20] Iš paukščių, iš gyvulių ir iš visų že-
mės roplių pagal jų rūšį teįeina pas ta-
ve po du, kad išliktų gyvi.
[21] Pasiimk visokio maisto ir susikrauk į
arką, ir tai tebūna maistas tau ir jiems!"
[22] Nojus padarė viską, ką Dievas jam
įsakė.

7 Viešpats tarė Nojui: "Eik į arką tu
ir visi tavo artimieji, nes tave ra-
dau teisų šioje kartoje.
2 Pasiimk iš visų švarių gyvulių po sep-
tynetą patinų ir patelių, o iš visų ne-
švarių gyvulių – po patiną ir patelę,
3 taip pat ir iš padangių paukščių po
septynetą patinų ir patelių, kad išlai-
kytum jų rūšį visos žemės paviršiuje.
4 Po septynių dienų Aš užleisiu lietų
ant žemės keturiasdešimčiai dienų ir
keturiasdešimčiai naktų ir išnaikinsiu
žemės paviršiuje visas gyvas būtybes,
kurias esu padaręs".
5 Ir Nojus padarė viską, ką Viešpats jam
įsakė.
6 Nojus buvo šešių šimtų metų, kai tva-
nas prasidėjo.
7 Tuomet Nojus, jo sūnūs, jo žmona ir
sūnų žmonos suėjo su juo į arką, gel-
bėdamiesi nuo tvano.
8 Švarių ir nešvarių gyvulių, paukščių
ir roplių
9 poros suėjo į Nojaus arką, kaip Die-
vas buvo įsakęs Nojui.
10 Septynioms dienoms praėjus, tvano
vandenys užplūdo žemę.
11 Nojui sulaukus šešių šimtų metų, ant-
ro mėnesio septynioliktą dieną pra-
trūko visi didžiosios gelmės šaltiniai ir
dangaus langai atsidarė.
12 Lijo keturiasdešimt dienų ir ketu-
riasdešimt naktų.
13 Tą pačią dieną į arką įėjo Nojus ir jo
sūnūs: Semas, Chamas ir Jafetas, No-
jaus žmona ir trys jo sūnų žmonos.
14 Jie ir visi žvėrys, galvijai, ropliai ir
visi paukščiai pagal savo rūšis
15 suėjo į Nojaus arką, po du visų kū-
nų, turinčių gyvybės kvapą.
16 Įėjusieji buvo patinas ir patelė kiek-
vieno kūno, kaip Dievas jam buvo įsa-
kęs. Tuomet Viešpats uždarė arką iš
lauko pusės.
17 Lietus tęsėsi keturiasdešimt dienų,
vandens daugėjo ir jis pakėlė arką
aukštyn nuo žemės.
18 Vanduo kilo ir užplūdo žemę, o arka
plūduriavo vandens paviršiuje.
19 Vanduo pakilo taip aukštai, kad ap-
sėmė visus aukštuosius kalnus, kurie
stūksojo po dangumi.
20 Vanduo pakilo penkiolika uolekčių
virš kalnų ir juos apdengė.
21 Ir žuvo kiekvienas kūnas, kuris judė-
jo ant žemės: paukščiai, galvijai, žvė-
rys, ropliai ir visi žmonės.
22 Visa, kas buvo gyva ir gyveno sausu-
moje, išmirė.
23 Taip Dievas išnaikino visas gyvas bū-
tybes, kurios buvo žemės paviršiuje,
tiek žmones, tiek gyvulius, roplius ir
padangių paukščius. Išliko tik Nojus ir
tie, kurie buvo su juo arkoje.
24 Vanduo laikėsi žemėje šimtą pen-
kiasdešimt dienų.

8 Dievas atsiminė Nojų, visus žvėris
bei visus gyvulius, kurie buvo su juo
arkoje. Jis leido vėjui pūsti, ir vanduo
pradėjo slūgti.
2 Užsidarė gelmės šaltiniai bei dangaus
langai, ir lietus liovėsi.
3 Tada vandenys pamažu seko žemėje.
Šimtui penkiasdešimčiai dienų pra-
ėjus, vandens ėmė mažėti.
4 Septinto mėnesio septynioliktą die-
ną arka sustojo Ararato kalnuose.
5 O vandenys nuolat seko iki dešim-
tojo mėnesio. Dešimtojo mėnesio
pirmąją dieną pasirodė kalnų viršū-
nės.
6 Praėjus keturiasdešimčiai dienų, No-
jus atidarė arkos langą, kurį buvo įsta-
tęs,
7 ir išleido varną. Tas skraidė šen ir
ten, kol vandenys nuseko ant žemės.
8 Po to jis išleido balandį, norėdamas

sužinoti, ar vandenys jau nusekę žemės
paviršiuje.
[9] Balandis nerado vietos, kur nutūpęs
galėtų pailsėti, ir sugrįžo, nes vanduo
tebebuvo apsėmęs visą žemės paviršių.
Nojus ištiesė ranką ir paėmė jį į arką.
[10] Palaukęs dar septynias dienas, jis vėl
išleido iš arkos balandį.
[11] Vakare balandis sugrįžo, laikydamas
snape šviežiai nuskintą alyvmedžio la-
pą. Taip Nojus sužinojo, kad vandenys
nusekę ant žemės.
[12] Palaukęs dar kitas septynias dienas,
jis vėl išleido balandį, kuris daugiau
nebesugrįžo.
[13] Šeši šimtai pirmaisiais metais, pir-
mojo mėnesio pirmąją dieną vanduo
visai nuseko ant žemės. Tada Nojus
nuėmė arkos dangtį ir pasižiūrėjo; ir
štai žemės paviršius buvo nudžiūvęs.
[14] Antrojo mėnesio dvidešimt septin-
tąją dieną žemė buvo sausa.
[15] Tada Dievas tarė Nojui:
[16] "Išeik iš arkos tu, tavo žmona, sūnūs
ir sūnų žmonos.
[17] Visus gyvūnus, kurie su tavimi:
paukščius, gyvulius ir roplius, išsivesk,
kad jie paplistų žemėje, veistųsi ir
daugėtų".
[18] Ir išėjo Nojus, su juo jo sūnūs, žmo-
na ir sūnų žmonos.
[19] Visi žvėrys, ropliai ir paukščiai, visa,
kas kruta žemėje, kiekvienas pagal sa-
vo rūšį, išėjo iš arkos.
[20] Nojus pastatė Viešpačiui aukurą ir,
paėmęs iš visų švarių gyvulių ir paukš-
čių, aukojo deginamąsias aukas.
[21] Viešpats, užuodęs malonų kvapą,
tarė savo širdyje: "Aš daugiau nebe-
prakeiksiu žemės dėl žmogaus, nes
žmogaus širdis palinkusi į pikta nuo
pat jo jaunystės, ir daugiau nebeišnai-
kinsiu viso to, kas gyva, kaip esu pa-
daręs.
[22] Kol žemė bus, nenustos sėja ir pjū-
tis, šaltis ir šiluma, vasara ir žiema, die-
na ir naktis!"

9 Dievas laimino Nojų bei jo sūnus
ir tarė: "Būkite vaisingi, dauginki-
tės ir pripildykite žemę.
[2] Tesibijo jūsų ir tedreba prieš jus visi
žemės žvėrys, visi padangių sparnuo-
čiai, visa, kas gyva žemėje, ir visos jū-
ros žuvys. Visa tai atiduota į jūsų ran-
kas.
[3] Visa, kas juda ir gyva, bus jums mais-
tui; visa jums duodu, kaip daviau ža-
liuojančius augalus.
[4] Tik mėsos su gyvybe, kuri yra kraujy-
je, nevalgykite.
[5] Iš tiesų už jūsų gyvybės kraują Aš pa-
reikalausiu iš kiekvieno žvėries ir žmo-
gaus, kuris pralietų savo brolio kraują.
[6] Kas pralieja žmogaus kraują, jo krau-
jas taip pat bus pralietas, nes žmogus
sutvertas pagal Dievo atvaizdą.
[7] Jūs būkite vaisingi ir dauginkitės, plis-
kite po žemę ir pripildykite ją!"
[8] Dievas tarė Nojui ir jo sūnums kartu
su juo:
[9] "Aš darau sandorą su jumis ir jūsų
palikuonimis, kurie gyvens po jūsų,
[10] ir su visais gyvais padarais, visais
paukščiais, galvijais ir žvėrimis, kurie
išėjo su jumis iš arkos.
[11] Aš darau savo sandorą su jumis: jo-
kio kūno nebepražudysiu tvano vande-
nimis, ir tvanas nebesunaikins žemės".
[12] Ir Dievas tarė: "Ženklas sandoros,
kurią darau tarp savęs ir jūsų bei visų
gyvų padarų, kurie yra su jumis, per
visas būsimas kartas
[13] bus lankas debesyse. Jis tebūna san-
doros ženklu tarp manęs ir žemės.
[14] Sutelkęs debesis viršum žemės ir lan-
kui pasirodžius debesyse,
[15] atsiminsiu savo sandorą, kuri yra tarp

manęs ir jūsų bei visų gyvų padarų, kad
daugiau nebūtų tvano, sunaikinančio
kiekvieną kūną žemėje.
16 Kai lankas bus debesyse, Aš jį pa-
matysiu ir atsiminsiu amžinąją sando-
rą tarp Dievo ir visų gyvų padarų, tu-
rinčių kūną, kurie yra ant žemės".
17 Dievas tarė Nojui: "Tai yra sandoros
ženklas, kurią Aš darau tarp savęs ir
kiekvieno kūno, gyvenančio žemėje".
18 Nojaus sūnūs, kurie išėjo iš arkos,
buvo Semas, Chamas ir Jafetas; Cha-
mas buvo Kanaano tėvas.
19 Šie trys yra Nojaus sūnūs ir iš jų atsi-
rado visi žemės gyventojai.
20 Nojus pradėjo dirbti žemę ir įsiveisė
vynuogyną.
21 Išgėręs vyno, pasigėrė ir gulėjo apsi-
nuoginęs savo palapinėje.
22 Chamas, Kanaano tėvas, pamatęs sa-
vo tėvo nuogumą, pasakė broliams, ku-
rie buvo lauke.
23 Semas ir Jafetas paėmė apsiaustą ir
abu, užsimetę ant pečių, priėjo atbuli,
ir apdengė savo tėvo nuogumą; jų vei-
dai buvo nukreipti į priešingą pusę ir
jie nematė savo tėvo nuogumo.
24 Nojus, išsiblaivęs nuo vyno ir sužino-
jęs, ką jam padarė jaunesnysis sūnus,
25 tarė: "Tebūna prakeiktas Kanaanas!
Vergų vergas tebūna jis savo broliams!
26 Palaimintas Viešpats, Semo Dievas,
o Kanaanas bus jo vergas!
27 Teišplečia Dievas Jafetą, ir tegu jis
gyvena Semo palapinėse, o Kanaanas
bus jo vergas!"
28 Tvanui praėjus, Nojus dar gyveno tris
šimtus penkiasdešimt metų.
29 Taigi Nojaus amžius buvo devyni šim-
tai penkiasdešimt metų, ir jis mirė.

10 Tai yra Nojaus sūnų Semo,
Chamo ir Jafeto palikuonys.
Tvanui praėjus, jie susilaukė sūnų.
2 Jafeto sūnūs: Gomeras, Magogas,
Madajas, Javanas, Tubalas, Mesekas ir
Tiras.
3 Gomero sūnūs: Aškenazas, Rifatas ir
Togarmas.
4 Javano sūnūs: Elisas, Tarsis, Kitimas
ir Dodanimas.
5 Iš šitų atsirado tautų grupės, gyve-
nančios savo žemėse, kiekviena su sa-
vo kalba ir pagal savo giminę savo tau-
tose.
6 Chamo sūnūs: Kušas, Mizraimas, Pu-
tas ir Kanaanas.
7 Kušo sūnūs: Sebas, Havilas, Sabtas,
Raamas ir Sabtekas. Raamo sūnūs: Sa-
bas ir Dedanas.
8 Kušui gimė ir Nimrodas, kuris tapo
galingas žemėje.
9 Jis buvo smarkus medžiotojas Vieš-
paties akyse. Todėl sakoma: "Smarkus
medžiotojas kaip Nimrodas Viešpaties
akyse".
10 Jo karalystės pradžia buvo Babelė,
Erekas, Akadas ir Kalnė Senaaro ša-
lyje.
11 Iš čia jis išvyko į Asiriją ir pasistatė
Ninevę, Rehobotą, Kalachą
12 ir Raseną tarp Ninevės ir Kalachos;
tai yra didysis miestas.
13 Mizraimo sūnūs: Ludimas, Anami-
mas, Lehabimas, Naftuhimas,
14 Patrusimas, Kasluhimas, iš kurio ki-
lo filistinai, ir Kaftorimas.
15 Kanaano palikuonys: pirmagimis Si-
donas, Hetas,
16 jebusiečiai, amoritai, girgazitai,
17 hevitai, arkitai, sinitai,
18 arvaditai, zemaritai ir ematitai.
Taip kanaaniečių giminės išsiplė-
tė.
19 Kanaaniečių ribos tęsėsi nuo Sido-
no link Geraros iki Gazos, link Sodo-
mos, Gomoros, Admos bei Seboimo
iki Lasos.

20 Tai Chamo palikuonys pagal jų gen-
tis, kalbas, šalis bei tautas.
21 Semas, visų Ebero sūnų tėvas, vyres-
nysis Jafeto brolis, taip pat turėjo sū-
nų.
22 Semo sūnūs: Elamas, Asuras, Arfak-
sadas, Ludas ir Aramas.
23 Aramo sūnūs: Ūzas, Hulis, Geteras
ir Mesekas.
24 Arfaksado sūnus – Sala, o Salos –
Eberas.
25 Eberas turėjo du sūnus: vienas var-
du Falekas, nes jo dienomis buvo pa-
dalinta žemė, antrasis – Joktanas.
26 Joktano sūnūs: Almodadas, Selefas,
Hazarmavetas, Jeras,
27 Adoramas, Uzalis, Diklas,
28 Obalis, Abimaelis, Sabas,
29 Ofyras, Havilas ir Jobabas; visi jie yra
Joktano sūnūs.
30 Jie gyveno nuo Mešo iki Sefaros kal-
no rytuose.
31 Šitie yra Semo palikuonys pagal jų
gimines, kalbas, šalis bei tautas.
32 Šitos yra Nojaus sūnų giminės pagal
jų palikuonis ir tautas; iš jų atsirado
tautos žemėje po tvano.

11 Visi žemės gyventojai kalbėjo
viena kalba.
2 Besikeldami toliau į rytus, jie rado
lygumą Senaaro krašte ir ten apsigy-
veno.
3 Jie kalbėjosi: “Pasidirbinkime plytų
ir gerai jas išdekime”. Plytas jie naudo-
jo vietoje akmenų, o dervą – vietoje
kalkių.
4 Jie tarėsi: “Pasistatykime miestą ir
bokštą, kurio viršūnė siektų dangų. Iš-
garsinkime savo vardą prieš išsiskirsty-
dami į visus kraštus!”
5 Viešpats nužengė pasižiūrėti miesto
ir bokšto, kurį žmonės statė,
6 ir tarė: “Jie yra viena tauta ir visi kal-
ba viena kalba. Jie pradėjo tai daryti ir
nėra nieko, ko jie negalėtų pasiekti, jei-
gu nusprendžia.
7 Nusileiskime ir sumaišykime jų kal-
bą, kad jie nebesuprastų vienas ki-
to!”
8 Viešpats juos išsklaidė po visą žemės
paviršių, ir jie nustojo statę miestą.
9 Todėl tą miestą praminė Babele, nes
ten Viešpats sumaišė jų kalbą ir iš ten
Viešpats išsklaidė juos į visus žemės
kraštus.
10 Šitie yra Semo palikuonys: Semas,
būdamas šimto metų, dvejiems metams
praėjus po tvano, susilaukė sūnaus Ar-
faksado.
11 Semas, gimus Arfaksadui, dar gyve-
no penkis šimtus metų ir susilaukė sū-
nų bei dukterų.
12 Kai Arfaksadui buvo trisdešimt pen-
keri metai, gimė sūnus Sala.
13 Po to Arfaksadas dar gyveno keturis
šimtus trejus metus ir susilaukė sūnų
bei dukterų.
14 Kai Salai buvo trisdešimt metų, gi-
mė Eberas.
15 Po to Sala dar gyveno keturis šimtus
trejus metus ir susilaukė sūnų bei duk-
terų.
16 Kai Eberui buvo trisdešimt ketveri
metai, gimė Falekas.
17 Po to Eberas dar gyveno keturis šim-
tus trisdešimt metų ir susilaukė sūnų
bei dukterų.
18 Kai Falekui buvo trisdešimt metų, gi-
mė Ragaujas.
19 Po to Falekas dar gyveno du šimtus
devynerius metus ir susilaukė sūnų bei
dukterų.
20 Kai Ragaujui buvo trisdešimt dveji
metai, gimė Seruchas.
21 Po to Ragaujas dar gyveno du šim-
tus septynerius metus ir susilaukė sū-
nų bei dukterų.

[22] Kai Seruchui buvo trisdešimt metų,
gimė Nachoras.
[23] Po to Seruchas dar gyveno du šimtus
metų ir susilaukė sūnų bei dukterų.
[24] Kai Nachorui buvo dvidešimt devy-
neri metai, gimė Tara.
[25] Po to Nachoras dar gyveno šimtą de-
vyniolika metų ir susilaukė sūnų bei
dukterų.
[26] Kai Tarai buvo septyniasdešimt me-
tų, gimė Abramas, Nachoras ir Chara-
nas.
[27] Šitie yra Taros palikuonys: Abramas,
Nachoras ir Charanas, o Charano sū-
nus – Lotas.
[28] Charanas mirė, jo tėvui Tarai dar gy-
vam tebeesant, savo gimtoje šalyje,
Chaldėjos Ūre.
[29] Abramas ir Nachoras vedė. Abramo
žmonos vardas buvo Saraja, o Nacho-
ro – Milka; ji buvo duktė Charano, Mil-
kos ir Jeskos tėvo.
[30] Saraja buvo nevaisinga: ji neturėjo
vaikų.
[31] Tara ėmė savo sūnų Abramą ir savo
sūnaus Charano sūnų Lotą, marčią Sa-
rają, sūnaus Abramo žmoną, ir jie iš-
keliavo iš Chaldėjos Ūro į Kanaano ša-
lį. Atėję ligi Charano, jie ten įsikūrė.
[32] Taros amžius buvo du šimtai penke-
ri metai, ir jis mirė Charane.

12 Viešpats tarė Abramui: "Palik
savo šalį, gimines, tėvų namus
ir eik į kraštą, kurį tau parodysiu.
[2] Aš padarysiu tave didele tauta, tave
laiminsiu ir padarysiu tavo vardą gar-
sų; ir tu būsi palaiminimu.
[3] Aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina,
ir prakeiksiu tuos, kurie tave keikia, ir
tavyje bus palaimintos visos žemės gi-
minės".
[4] Abramas iškeliavo, kaip Viešpats jam
pasakė. Su juo drauge išėjo Lotas. Ab-
ramas buvo septyniasdešimt penkerių
metų, kai jis išėjo iš Charano.
[5] Abramas paėmė savo žmoną Sarają,
brolio sūnų Lotą, visą turtą, kurį jie
turėjo, žmones, kuriuos buvo įsigijęs
Charane, ir išėjo į Kanaano šalį. At-
ėjęs į tą kraštą,
[6] Abramas pasiekė Sichemo vietovę,
Morės slėnį. Tuo laiku toje šalyje gy-
veno kanaaniečiai.
[7] Ten Viešpats pasirodė Abramui ir ta-
rė: "Tavo palikuonims duosiu šitą ša-
lį". Jis ten pastatė aukurą Viešpačiui,
kuris jam pasirodė.
[8] Iš ten jis keliavo į rytus nuo Betelio ir
pasistatė palapinę. Betelis buvo vaka-
ruose, Hajis – rytuose. Ten jis pastatė
aukurą Viešpačiui ir šaukėsi Viešpa-
ties vardo.
[9] Abramas keliavo vis toliau į pietus.
[10] Kilus badui toje šalyje, Abramas nu-
vyko pagyventi į Egiptą, nes šalyje bu-
vo didelis badas.
[11] Jiems priartėjus prie Egipto, jis tarė
savo žmonai Sarajai: "Aš žinau, kad tu
esi graži moteris
[12] ir tave pamatę egiptiečiai sakys: 'Ši
yra jo žmona'. Tada jie užmuš mane, o
tave pasilaikys.
[13] Sakyk tad, jog esi mano sesuo, kad
man gerai būtų dėl tavęs ir išlikčiau gy-
vas tavo dėka".
[14] Atsitiko, kad, kai tik Abramas įėjo į
Egiptą, egiptiečiai pastebėjo, jog mo-
teris labai graži.
[15] Ją pamatę, faraono kunigaikščiai kal-
bėjo apie jos grožį faraonui. Moteris
tuojau buvo paimta į faraono namus,
[16] o su Abramu jis gerai elgėsi dėl jos:
jis turėjo avių, galvijų, asilų, tarnų, tar-
naičių, asilių ir kupranugarių.
[17] Viešpats baudė faraoną ir jo namus
dėl Sarajos, Abramo žmonos.
[18] Faraonas tada pasišaukė Abramą ir

tarė: “Ką tu man padarei? Kodėl man
nesakei, kad ji tavo žmona?
19 Kodėl sakei, kad ji tavo sesuo? Aš
norėjau paimti ją sau už žmoną. Taigi
štai tavo žmona, imk ją ir keliauk savo
keliais”.
20 Faraonas įsakė savo žmonėms paly-
dėti jį, jo žmoną ir visa, ką jis turėjo.

13 Abramas su žmona ir viskuo,
ką jis turėjo, išėjo iš Egipto į
pietų šalį. Su jais iškeliavo ir Lotas.
2 Abramas buvo labai turtingas: turėjo
daug gyvulių, sidabro ir aukso.
3 Jis keliavo atgal tuo pačiu keliu, ku-
riuo buvo atėjęs, Betelio link iki tos
vietos, kur pradžioje tarp Betelio ir
Hajo buvo pasistatęs palapinę,
4 iki tos vietos, kur buvo anksčiau pasi-
daręs aukurą. Čia Abramas šaukėsi
Viešpaties vardo.
5 Lotas, kuris keliavo su Abramu, taip
pat turėjo avių, galvijų ir palapinių.
6 Kraštas negalėjo sutalpinti jų ir iš-
maitinti jų gyvulių, nes jų bandos bu-
vo per didelės.
7 Kilo vaidas tarp Abramo ir Loto pie-
menų. Tada tebegyveno tame krašte
kanaaniečiai ir periziečiai.
8 Abramas tarė Lotui: “Tenebūna vai-
dų tarp manęs ir tavęs, tarp mano pie-
menų ir tavo piemenų, nes esame bro-
liai!
9 Ar ne visa šalis tau atvira? Skirkis nuo
manęs! Jei eisi į kairę, aš eisiu į deši-
nę, o jei tu eisi į dešinę, tai aš eisiu į
kairę”.
10 Lotas pakėlė akis ir pamatė, kad vi-
sa Jordano apylinkė – prieš Viešpačiui
sunaikinant Sodomą ir Gomorą – Se-
goro link buvo gerai drėkinama kaip
Viešpaties sodas, kaip Egipto šalis.
11 Lotas pasirinko Jordano lygumą ir
patraukė į rytus. Taip juodu išsiskyrė.
12 Abramas gyveno Kanaano šalyje, o
Lotas – lygumos miestuose: Sodomos
link statėsi palapines.
13 Sodomos žmonės buvo nedori ir la-
bai nusidėję Viešpačiui.
14 Viešpats tarė Abramui, kai Lotas
nuo jo atsiskyrė: “Pakelk akis ir pažvelk
iš vietos, kurioje esi, į šiaurę ir į pie-
tus, į rytus ir į vakarus!
15 Visą žemę, kurią matai, duosiu tau
ir tavo palikuonims visam laikui.
16 Padarysiu tavo palikuonių tiek daug,
kiek dulkių ant žemės. Jei kas galėtų
suskaičiuoti žemės dulkes, tai ir tavo
palikuonis galėtų suskaičiuoti.
17 Kelkis, pereik žemę išilgai ir skersai,
nes Aš tau ją duosiu!”
18 Abramas susivyniojo palapinę ir nu-
ėjo iki Mamrės ąžuolų Hebrone. Ten
jis pastatė Viešpačiui aukurą.

14 Anomis dienomis karalius Am-
rafelis iš Senaaro, karalius Ari-
jokas iš Elazaro, Elamo karalius Che-
dorlaomeris ir Gojimo karalius Tida-
lis
2 pradėjo karą su Sodomos karaliumi
Bera, Gomoros karaliumi Birsa, Ad-
mos karaliumi Sinabu, Seboimo kara-
liumi Semeberiu ir karaliumi Belo, dar
vadinamo Segoru.
3 Visi šitie, sudarę sąjungą, ėjo į Sidi-
mo slėnį, kur dabar yra Sūrioji jūra.
4 Dvylika metų jie tarnavo Chedorla-
omeriui, o tryliktaisiais metais sukilo.
5 Keturioliktaisiais metais atėjo Che-
dorlaomeris ir jo sąjungininkai. Jie
sumušė rafaimus Asterotkarnaime,
zuzitus Chame, emitus Kirjataimo ly-
gumoje
6 ir choritus Seiro kalne iki Parano, ku-
ris siekia dykumą.
7 Paskui jie atėjo į Mispatą, tai yra Ka-
desą, ir nusiaubė visą amalekiečių kraš-

tą ir amoritus, kurie gyveno Hazezon-
tamare.
8 Tada išėjo Sodomos, Gomoros, Ad-
mos, Seboimo ir Belo karaliai ir išsiri-
kiavo kovai Sidimo slėnyje:
9 prieš Elamo karalių Chedorlaomerį,
Gojimo karalių Tidalį, Senaaro kara-
lių Amrafelį ir Elazaro karalių Arijo-
ką – keturi karaliai prieš penkis.
10 Sidimo slėnis buvo pilnas dervos duo-
bių. Bėgdami Sodomos ir Gomoros ka-
raliai įkrito į jas, o likusieji pabėgo į
kalnus.
11 Laimėtojai, pasigrobę visą Sodomos
bei Gomoros turtą ir visas atsargas, nu-
ėjo.
12 Jie taip pat paėmė Abramo brolio
sūnų Lotą, kuris gyveno Sodomoje, ir
jo turtą.
13 Vienas iš pabėgusiųjų atėjęs prane-
šė tai Abramui, hebrajui, gyvenančiam
amorito Mamrės ąžuolyne; Mamrė ir
jo broliai Eskolis ir Aneris buvo Abra-
mo sąjungininkai.
14 Abramas išgirdęs, kad jo brolio sū-
nus buvo išvestas į nelaisvę, apginkla-
vo tris šimtus aštuoniolika savo išlavin-
tų tarnų, gimusių jo namuose, ir vijosi
priešą iki Dano.
15 Jis, padalinęs savo būrį, užpuolė juos
nakčia, sumušė ir vijosi juos ligi Ho-
bos, kuri yra į kairę nuo Damasko,
16 ir atsiėmė jų pagrobtą turtą, Lotą ir
jo turtą, moteris ir žmones.
17 Kai Abramas sugrįžo, nugalėjęs Che-
dorlaomerį ir karalius, kurie buvo su
juo, Sodomos karalius išėjo jo pasitik-
ti į Savės slėnį – Karaliaus slėnį.
18 Melchizedekas, Salemo karalius, at-
nešė duonos ir vyno. Jis buvo aukščiau-
siojo Dievo kunigas.
19 Jis laimino jį, sakydamas: “Tebūna
Abramas palaimintas aukščiausiojo
Dievo, dangaus ir žemės valdovo!
20 Tebūna šlovinamas aukščiausiasis
Dievas, kuris atidavė tavo priešus į ta-
vo rankas!” Ir Abramas davė jam de-
šimtinę nuo visko.
21 Sodomos karalius tarė Abramui:
“Atiduok man žmones, o turtą pasilai-
kyk!”
22 Bet Abramas tarė Sodomos karaliui:
“Aš, pakėlęs ranką, prisiekiu aukščiau-
siuoju Dievu, dangaus ir žemės valdo-
vu:
23 nei siūlo galo, nei kurpių dirželio, nei
ko nors kito, kas tau priklauso, aš ne-
imsiu, kad nesakytum: ‘Aš padariau
Abramą turtingą!’
24 Aš nieko neimsiu, išskyrus tai, ką su-
valgė jaunuoliai ir kas priklauso vy-
rams: Aneriui, Eskoliui ir Mamrei, ku-
rie ėjo su manimi. Jie tepasiima savo
dalį”.

15 Po šių įvykių Viešpats prabilo į
Abramą regėjime: “Nebijok,
Abramai! Aš esu tavo skydas ir labai
didelis atlygis!”
2 Abramas tarė: “Viešpatie Dieve! Ką
Tu man duosi? Aš neturiu vaikų, ma-
no namų paveldėtojas bus damaskie-
tis Eliezeras.
3 Man nedavei vaikų, ir štai tarnas, gi-
męs mano namuose, yra mano įpėdi-
nis”.
4 Viešpats atsakė jam: “Ne šitas bus ta-
vo paveldėtojas, bet tas, kuris gims iš
tavęs”.
5 Ir, išvedęs jį laukan, tarė: “Pažvelk į
dangų ir, jei gali, suskaičiuok žvaigž-
des! Tiek bus tavo palikuonių!”
6 Abramas patikėjo Dievu, ir tai jam
buvo įskaityta teisumu.
7 Dievas kalbėjo: “Aš esu Viešpats, ku-
ris tave išvedžiau iš Chaldėjos miesto
Ūro, kad tu paveldėtum šitą šalį”.
8 Abramas tarė: “Viešpatie Dieve! Iš

kur galiu žinoti, kad ją paveldėsiu?"
9 Tada Jis tarė jam: "Atvesk man tre-
jų metų karvę, trejų metų ožką, trejų
metų aviną, balandį ir jauną karve-
lį".
10 Abramas, atvedęs visus gyvulius, pa-
dalino pusiau ir padėjo kiekvieną ga-
balą vienas prieš kitą, tačiau paukščių
nedalino.
11 Plėšrieji paukščiai atskrido prie mė-
sos, bet Abramas juos nubaidė.
12 Saulei leidžiantis, gilus miegas ap-
ėmė Abramą, siaubas ir didelė tamsa
jį apėmė.
13 Tada Viešpats tarė Abramui: "Žinok,
kad tavo palikuonys bus ateiviai sveti-
mame krašte, jie vergaus ir bus spau-
džiami keturis šimtus metų.
14 Tautą, kuriai jie vergaus, Aš teisiu, ir
tada jie iš ten išeis su dideliu turtu.
15 O tu ramybėje nueisi pas savo tėvus
ir būsi palaidotas, sulaukęs žilos sena-
tvės.
16 Ketvirtoji karta sugrįš čia, nes amo-
ritų nusikaltimų saikas dar nėra pil-
nas".
17 Nusileidus saulei ir sutemus, štai
pasirodė rūkstanti krosnis ir liepsno-
jantis deglas ir praėjo tarp tų mėsos ga-
balų.
18 Tą dieną Viešpats padarė su Abra-
mu sandorą, sakydamas: "Tavo pali-
kuonims atidaviau visą žemę nuo Egip-
to upės iki didžiosios Eufrato upės:
19 kenitus, kenizitus, kadmonitus,
20 hetitus, periziečius, rafaimus,
21 amoritus, kanaaniečius, girgazitus ir
jebusiečius".

16 Abramo žmona Saraja neturė-
jo vaikų. Ji turėjo tarnaitę egip-
tietę, vardu Hagara.
2 Saraja tarė Abramui: "Viešpats ne-
davė man vaikų gimdyti. Prašau, įeik
pas mano tarnaitę, galbūt per ją aš tu-
rėsiu vaikų". Abramas paklausė Sara-
jos.
3 Abramui išgyvenus dešimt metų Ka-
naano šalyje, Saraja, Abramo žmona,
savo tarnaitę egiptietę Hagarą davė sa-
vo vyrui Abramui už žmoną.
4 Jis įėjo pas Hagarą, ir ji pastojo. Ha-
gara pastojusi su panieka ėmė žiūrėti į
savo valdovę.
5 Tada Saraja tarė Abramui: "Širdgėla,
kurią turiu, tegula ant tavęs! Aš pati
daviau savo tarnaitę tau į glėbį, tačiau
ji, pasijutusi nėščia, su panieka ėmė
žiūrėti į mane. Viešpats tebūna teisė-
jas tarp manęs ir tavęs".
6 Abramas tarė Sarajai: "Tavo tarnaitė
yra tavo rankose. Elkis su ja, kaip tau
patinka". Kai Saraja ėmė ją spausti, ta
pabėgo.
7 Viešpaties angelas, radęs ją prie van-
dens šaltinio dykumoje, prie kelio į Su-
rą,
8 tarė: "Hagara, Sarajos tarnaite, iš kur
atėjai ir kur eini?" Ji atsakė: "Bėgu nuo
savo valdovės Sarajos".
9 Viešpaties angelas jai tarė: "Sugrįžk
pas savo valdovę ir nusižemink prieš
ją.
10 Aš taip padauginsiu tavo palikuo-
nis, kad jų net suskaičiuoti nebus ga-
lima.
11 Štai tu esi nėščia ir pagimdysi sūnų.
Tu jį pavadinsi Izmaeliu, nes Viešpats
išgirdo apie tavo priespaudą.
12 Tavo sūnus gyvens kaip laukinis asi-
las: jis bus prieš visus ir visi prieš jį, jis
gyvens šalia savo brolių".
13 Ir Viešpatį, kuris su ja kalbėjo, Ha-
gara pavadino: "Tu esi Dievas, kuris
mane matai". Nes ji sakė: "Aš tikrai
mačiau Dievą, kuris mato mane".
14 Todėl tą šulinį pavadino Berlakai. Jis
yra tarp Kadeso ir Beredo.

15 Hagara pagimdė Abramui sūnų.
Abramas pavadino jį vardu Izmaelis.
16 Abramui buvo aštuoniasdešimt še-
šeri metai, kai Hagara pagimdė jam sū-
nų.

17 Kai Abramas buvo devyniasde-
šimt devynerių metų amžiaus,
Viešpats pasirodė Abramui ir tarė: "Aš
esu Dievas Visagalis, vaikščiok mano
akivaizdoje ir būk tobulas.
2 Aš sudarysiu sandorą su tavimi ir la-
bai padauginsiu tavo palikuonis".
3 Abramas puolė kniūbsčias, o Dievas
kalbėjo:
4 "Štai manoji sandora su tavimi: tu
tapsi daugelio tautų tėvu,
5 todėl nebesivadinsi Abramu, bet ta-
vo vardas bus Abraomas, nes Aš tave
padariau daugelio tautų tėvu.
6 Ir padarysiu tave nepaprastai vaisin-
gą. Iš tavęs kils tautos ir karaliai.
7 Aš patvirtinsiu sandorą tarp savęs ir
tavęs bei tavo palikuonių kaip amžiną
sandorą, kad būčiau Dievas tau ir tavo
palikuonims po tavęs.
8 Aš duosiu tau ir tavo palikuonims že-
mę, kurioje dabar esi ateivis, visą Ka-
naano žemę amžinai nuosavybei ir bū-
siu jiems Dievas".
9 Toliau Dievas sakė Abraomui: "Lai-
kyk mano sandorą tu ir tavo palikuo-
nys po tavęs per kartų kartas.
10 Šita yra mano sandora, kurios jūs pri-
valote laikytis. Kiekvienas vyras tarp
jūsų bus apipjaustytas!
11 Jūs apipjaustysite savo kūną, ir tai
bus tarp manęs ir jūsų esančios sando-
ros ženklas.
12 Kiekvienas berniukas aštuonių die-
nų tarp jūsų bus apipjaustytas: gimęs
namuose ar iš svetimšalio nupirktas,
kuris nėra iš tavo palikuonių.
13 Kas gimsta tavo namuose ir ką nusi-
perki už savo pinigus, tas turi būti api-
pjaustytas. Ir mano sandora jūsų kūne
bus amžina sandora.
14 O neapipjaustytas vyras bus išnaikin-
tas iš savo tautos, nes jis sulaužė mano
sandorą".
15 Dievas toliau sakė Abraomui: "Savo
žmonos Sarajos nebevadink Saraja, bet
Sara bus jos vardas.
16 Aš ją palaiminsiu ir tau duosiu iš jos
sūnų. Aš ją taip laiminsiu, kad iš jos
kils tautos ir tautų karaliai".
17 Tada Abraomas puolė veidu į žemę,
juokėsi ir sakė savo širdyje: "Ar šimta-
mečiui begali kas gimti ir ar Sara, su-
laukusi devyniasdešimties metų am-
žiaus, begali gimdyti?"
18 Abraomas tarė Dievui: "Kad nors Iz-
maelis gyventų Tavo akivaizdoje!"
19 Bet Dievas atsakė: "Tikrai tavo
žmona Sara pagimdys tau sūnų ir tu
jį pavadinsi Izaoku! Aš sudarysiu su
juo amžiną sandorą ir su jo palikuo-
nimis.
20 Ir dėl Izmaelio Aš išklausiau tave!
Aš jį palaiminau ir padarysiu jį vaisin-
gą, ir nepaprastai padauginsiu: jis bus
dvylikos kunigaikščių tėvas, ir padary-
siu iš jo didelę tautą.
21 Tačiau savo sandorą sudarysiu su Iza-
oku, kurį Sara pagimdys tau šiuo laiku
kitais metais".
22 Baigęs kalbėti su juo, Dievas pasiša-
lino.
23 Tada Abraomas ėmė savo sūnų Iz-
maelį ir visus vyrus, jo namuose gimu-
sius ir už pinigus įsigytus, ir apipjaustė
jų kūnus tą pačią dieną, kaip Dievas
jam buvo sakęs.
24 Abraomas buvo apipjaustytas devy-
niasdešimt devynerių metų,
25 o jo sūnus Izmaelis – trylikos metų.
Tą pačią dieną buvo apipjaustytas
Abraomas ir jo sūnus Izmaelis.

27 Ir visi jo namų vyrai, gimusieji jo na-
muose ir už pinigus įsigytieji, buvo api-
pjaustyti kartu su juo.

18 Viešpats pasirodė Abraomui
prie Mamrės ąžuolų, kai jis sė-
dėjo palapinės prieangyje pačioje die-
nos kaitroje.
2 Jis, pakėlęs akis, pamatė tris vyrus,
stovinčius prieš jį. Jis išbėgo iš palapi-
nės ir, nusilenkęs iki žemės,
3 tarė: "Mano Viešpatie, jei radau ma-
lonę Tavo akyse, prašau, neaplenk sa-
vo tarno!
4 Leiskite atnešti kiek vandens nusi-
plauti kojoms, pailsėkite po medžiu,
5 kol atnešiu duonos kąsnį jums pasi-
stiprinti. Po to galėsite toliau keliauti,
nes tam juk atėjote pas savo tarną".
Jie tarė: "Daryk taip, kaip sakei!"
6 Abraomas nuskubėjo į palapinę pas
Sarą ir tarė: "Skubiai įmaišyk tris sai-
kus geriausių miltų ir iškepk paplo-
čių".
7 Abraomas nubėgo pas gyvulius ir, pa-
ėmęs rinktinį veršiuką, padavė tarnui,
o tas skubėjo jį paruošti.
8 Jis ėmė sviesto, pieno ir veršiuką, ku-
rį buvo paruošęs, ir patiekė jiems. O
jis pats, jiems valgant, stovėjo prie jų
po medžiu.
9 Jie paklausė jį: "Kur yra tavo žmona
Sara?" Jis atsakė: "Palapinėje".
10 Vienas iš jų tarė: "Aš tikrai sugrįšiu
pas tave kitais metais šiuo laiku, ir ta-
vo žmona Sara turės sūnų!" Tuo metu
Sara klausėsi palapinės prieangyje, ku-
ris buvo už jų.
11 Abraomas ir Sara buvo seni, sulau-
kę žilos senatvės. Sarai nebebūdavo to,
kas būna moterims.
12 Todėl Sara savyje juokėsi: "Būdama
pasenusi ir mano viešpačiui esant se-
nam, argi dar turėsiu malonumą?"
13 Viešpats tarė Abraomui: "Kodėl Sa-
ra juokėsi, sakydama: 'Ar aš iš tikrųjų
gimdysiu, būdama pasenusi?'
14 Ar yra kas nors Viešpačiui neįma-
noma? Kitais metais, numatytu laiku,
Aš sugrįšiu pas tave, ir Sara turės sū-
nų!"
15 Sara gynėsi, sakydama: "Aš nesijuo-
kiau", nes išsigando. O Jis tarė: "Ne!
Tu juokeisi!"
16 Po to tie vyrai pakilo ir ėjo Sodomos
link, o Abraomas ėjo su jais, norėda-
mas juos palydėti.
17 Viešpats tarė: "Ar Aš slėpsiu nuo Ab-
raomo, ką ketinu daryti?
18 Juk Abraomas tikrai taps didele ir
galinga tauta, jame bus palaimintos vi-
sos žemės tautos.
19 Nes Aš žinau, kad jis įsakys savo vai-
kams ir savo namams po savęs laikytis
Viešpaties kelio ir daryti, kas yra tei-
singa ir teisu, kad Viešpats galėtų ište-
sėti Abraomui, ką Jis kalbėjo apie jį".
20 Viešpats tarė: "Sodomos ir Gomo-
ros šauksmas yra garsus, o jų nuodė-
mė – labai sunki.
21 Aš nusileisiu ir pažiūrėsiu, ar jų nu-
sikaltimai atitinka šauksmą, pasiekusį
mane. Jeigu ne, Aš sužinosiu".
22 Tie vyrai ėjo toliau, o Abraomas pa-
siliko bestovįs Viešpaties akivaizdoje.
23 Abraomas priartėjęs tarė: "Ar sunai-
kinsi teisųjį kartu su nusikaltėliu?
24 Galbūt penkiasdešimt teisiųjų yra
mieste. Ar tikrai sunaikinsi ir neatleisi
tai vietovei dėl penkių dešimčių teisių-
jų?
25 Tai nėra Tavo būdas nužudyti teisųjį
su nusikaltėliu, kad teisusis gautų tą pa-
tį kaip piktadarys! Ar visos žemės Tei-
sėjas pasielgs neteisingai?"
26 Viešpats tarė: "Jei Sodomos mieste
rasiu penkiasdešimt teisiųjų, tai pasi-
gailėsiu visos vietovės".

27 Abraomas atsakė: "Štai, išdrįsau kal-
bėti Viešpačiui, nors esu dulkė ir pele-
nai.
28 Galbūt iki penkiasdešimt teisiųjų
trūks penkių. Ar dėl keturiasdešimt
penkių sunaikinsi visą miestą?" Jis ta-
rė: "Nesunaikinsiu, jei ten rasiu ketu-
riasdešimt penkis".
29 Abraomas toliau kalbėjo: "Galbūt
ten atsiras tik keturiasdešimt?" Jis at-
sakė: "Dėl keturiasdešimties nesunai-
kinsiu".
30 Tada jis tarė: "Nesirūstink, Viešpa-
tie, kad drįstu kalbėti. Galbūt ten at-
siras tik trisdešimt". O Jis atsakė:
"Nieko nedarysiu, jei ten rasiu tris-
dešimt".
31 Tada jis tarė: "Štai išdrįsau kalbėti
Viešpačiui. Galbūt ten atsiras dvide-
šimt!" O Jis tarė: "Nesunaikinsiu ir dėl
dvidešimties".
32 Tada jis tarė: "Nesirūstink, Viešpa-
tie, jei išdrįsiu dar kartą kalbėti. Gal-
būt ten atsiras dešimt?" O Jis atsakė:
"Nesunaikinsiu ir dėl dešimties".
33 Viešpats, baigęs kalbėti su Abraomu,
nuėjo, o Abraomas sugrįžo į savo vie-
tą.

19 Kai du angelai vakare atėjo
į Sodomą, Lotas sėdėjo Sodo-
mos vartuose. Lotas, pamatęs juos, at-
sikėlė jų pasitikti ir nusilenkė iki že-
mės.
2 Jis tarė: "Mano viešpačiai, prašau,
užsukite į savo tarno namus, pernak-
vokite ir nusiplaukite kojas. Anksti at-
sikėlę, galėsite eiti savo keliu". Bet
jie atsakė: "Ne, mes nakvosime gat-
vėje".
3 Jis taip maldavo juos, kad jie užsuko
pas jį ir įėjo į jo namus. Jis paruošė
jiems vaišes, iškepė neraugintos duo-
nos, ir jie valgė.
4 Jiems dar neatsigulus, visi Sodomos
miesto vyrai, jauni ir seni, iš visų mies-
to dalių apsupo namus.
5 Jie pašaukė Lotą ir tarė: "Kur yra tie
vyrai, kurie šįvakar atėjo pas tave? Iš-
vesk juos laukan, kad mes juos pažin-
tume".
6 Lotas išėjo pas juos į prieangį ir, už-
rakinęs duris,
7 tarė: "Mano broliai, prašau, nesielki-
te taip piktai!
8 Aš turiu dvi dukteris, kurios dar ne-
pažino vyro. Leiskite man jas išvesti pas
jus ir darykite su jomis, kaip jums pa-
tinka. Tik tiems vyrams nieko nedary-
kite, nes jie atėjo po mano stogu".
9 Bet jie tarė: "Šalin! Jis čia atvyko, kad
gyventų kaip ateivis, o nori teisėju bū-
ti! Dabar mes pasielgsime su tavimi
pikčiau negu su jais". Jie smarkiai ver-
žėsi prie Loto, norėdami išlaužti du-
ris.
10 Tačiau vyrai savo rankomis įtempė
Lotą į namą ir užrakino duris.
11 O tuos, kurie buvo prie namo durų,
jie apakino, mažus ir didelius, kad jie
nebesurastų durų.
12 Lotui juodu tarė: "Ar turi čia ką nors
iš savųjų: žentus, sūnus, dukteris? Iš-
vesk juos iš šios vietos!
13 Mes sunaikinsime šitą vietą, kadan-
gi jų garsus šauksmas pasiekė Viešpatį
ir Jis mus siuntė ją sunaikinti".
14 Lotas išėjęs kalbėjo žentams, kurie
buvo vedę jo dukteris: "Išeikite iš šios
vietos, nes Viešpats sunaikins mies-
tą". Bet žentams atrodė, kad jis juo-
kauja.
15 Išaušus angelai ragino Lotą, sakyda-
mi: "Imk žmoną ir abi dukteris, kurios
čia yra, kad nebūtumėte sunaikinti dėl
miesto kaltės".
16 Kadangi jis delsė, tai tie vyrai nutvė-
rė jį už rankos, jo žmoną ir abi dukte-

ris, nes Viešpats jų pasigailėjo, ir išve-
dę paleido už miesto ribų.
17 Išvedę juos, tarė: "Gelbėk savo gy-
vybę! Nežiūrėk atgal ir nesustok kur
nors apylinkėje! Bėk į kalną, kad ne-
žūtum!"
18 Lotas jiems atsakė: "O ne, mano
Viešpatie!
19 Aš, Tavo tarnas, radau malonę Tavo
akyse, ir man parodei didelį gailestin-
gumą, išgelbėdamas mano gyvybę. Ne-
galiu bėgti į kalną, kad kas bloga ne-
nutiktų ir nenumirčiau.
20 Štai arti yra miestas. Leisk man į jį
bėgti – jis yra mažas, ir aš jame išsigel-
bėsiu".
21 Jis tarė jam: "Štai išklausiau tave ir
dėl šito. Aš nesunaikinsiu miesto, apie
kurį kalbėjai.
22 Skubėk, gelbėkis tenai. Nes Aš nie-
ko negaliu daryti, kol nuvyksi ten".
Todėl tą miestą pavadino Segoru.
23 Saulei tekant, Lotas įėjo į Segorą.
24 Tuomet Viešpats siuntė ant Sodomos
ir Gomoros sieros ir ugnies lietų.
25 Jis sunaikino tuos miestus, visą apy-
linkę, visus miesto gyventojus ir auga-
lus.
26 Bet Loto žmona pažvelgė atgal ir pa-
virto druskos stulpu.
27 Anksti rytą Abraomas atėjo į tą vie-
tą, kur jis stovėjo Viešpaties akivaiz-
doje,
28 ir pažvelgė Sodomos ir Gomoros link
ir į visą jų apylinkę; jis matė kylančius
nuo žemės dūmus kaip iš krosnies.
29 Dievas, sunaikindamas tos apylinkės
miestus, atsiminė Abraomą ir išvedė
Lotą iš pražūties, kai sugriovė miestus,
kuriuose Lotas gyveno.
30 Lotas ir jo abi dukterys išėjo iš Sego-
ro ir apsigyveno kalne, nes jis bijojo gy-
venti Segore. Jie apsigyveno oloje, jis
ir abi jo dukterys.
31 Tada vyresnioji tarė jaunesniajai:
"Mūsų tėvas senas, ir žemėje nebeliko
vyro, kuris galėtų įeiti pas mus, kaip
priimta visoje žemėje.
32 Eime, nugirdysime vynu savo tėvą ir
atsigulsime prie jo, kad iš tėvo susilauk-
tume palikuonių!"
33 Jos tą naktį nugirdė vynu savo tėvą.
Po to vyresnioji įėjo ir gulėjo su savo
tėvu, o tas nepajuto, kada ji atsigulė
nė kada atsikėlė.
34 Kitą dieną vyresnioji tarė jaunesnia-
jai: "Aš praėjusią naktį gulėjau su sa-
vo tėvu. Nugirdykime jį vynu ir šiąnakt.
Po to eik, atsigulk prie jo, kad iš savo
tėvo susilauktum palikuonio!"
35 Taigi jos ir kitą naktį nugirdė vynu
tėvą. Paskui jaunesnioji įėjo ir gulėjo
su juo, o jis nepajuto, kada ji atsigulė
nė kada atsikėlė.
36 Taip abi Loto dukterys pastojo nuo
savo tėvo.
37 Vyresnioji pagimdė sūnų ir jį pava-
dino Moabu. Jis yra ligi šiol tebegyve-
nančių moabitų tėvas.
38 Jaunesnioji pagimdė sūnų ir jį pava-
dino Amonu. Jis yra ligi šiol tebegyve-
nančių amonitų tėvas.

20 Iš ten Abraomas traukė toliau
į pietų šalį ir apsigyveno Ge-
raroje tarp Kadeso ir Suro.
2 Abraomas sakė apie savo žmoną Sa-
rą: "Ji yra mano sesuo". Tada Abime-
lechas, Geraros karalius, paėmė Sa-
rą.
3 Bet Dievas sapne pasirodė Abimele-
chui ir tarė: "Tu mirsi dėl moters, ku-
rią paėmei, nes ji turi vyrą".
4 Abimelechas dar nebuvo jos palietęs.
Jis tarė: "Viešpatie, ar žudysi niekuo
nekaltą tautą?
5 Argi Abraomas man nesakė: 'Ji yra
mano sesuo'? Ir ar ji pati nesakė: 'Jis

yra mano brolis'? Nekalta širdimi ir ty-
romis rankomis tai padariau".
6 Dievas tarė jam sapne: "Aš žinau, kad
tai darei nekalta širdimi, todėl tave su-
laikiau, kad man nenusidėtum ir jos ne-
paliestum.
7 Taigi dabar sugrąžink vyrui žmoną,
nes jis yra pranašas. Jis melsis už tave,
ir tu išliksi gyvas. O jei nesugrąžinsi,
tai žinok, kad tikrai mirsi su visais sa-
vaisiais!"
8 Abimelechas, atsikėlęs anksti rytą,
sušaukė visus savo tarnus ir papasa-
kojo jiems sapną. Žmonės labai nusi-
gando.
9 Abimelechas pasikvietė Abraomą ir
jam tarė: "Ką mums padarei? Ir kuo
aš tau nusidėjau, kad užtraukei man ir
mano karalystei tokią didelę nuodė-
mę? Tu neturėjai pasielgti su manimi
taip, kaip pasielgei".
10 Abimelechas tęsė toliau: "Ką galvo-
jai taip darydamas?"
11 Abraomas atsakė: "Aš galvojau, kad
šioje šalyje nėra Dievo baimės ir dėl
mano žmonos jie užmuš mane.
12 Bet ji iš tikrųjų yra mano sesuo: ma-
no tėvo duktė, tik ne mano motinos, ir
ji tapo mano žmona.
13 Kai Dievas mane išvedė iš mano tė-
vo namų, aš jai tariau: "Padaryk man
tą malonę – visur, kur nueisime, sakyk
apie mane: 'Jis yra mano brolis' ".
14 Abimelechas davė Abraomui avių,
galvijų, tarnų bei tarnaičių ir sugrąži-
no jam jo žmoną Sarą.
15 Abimelechas tarė: "Štai mano kraš-
tas tau atviras, įsikurk, kur tau patin-
ka!"
16 O Sarai jis pasakė: "Aš daviau tavo
broliui tūkstantį sidabrinių. Tebūna tai
įrodymas visiems, kurie yra su tavimi,
ir kitiems, kad esi nekalta".
17 Abraomas meldė Dievą, ir Jis pagy-
dė Abimelechą, jo žmoną ir tarnaites,
kad jos gimdytų.
18 Nes Viešpats buvo padaręs nevaisin-
gomis visas moteris Abimelecho na-
muose dėl Abraomo žmonos Saros.

21 Viešpats aplankė Sarą ir įvyk-
dė, ką jai buvo pažadėjęs.
2 Sara pastojo ir sulaukusiam senatvės
Abraomui pagimdė sūnų tuo metu, ku-
rį Dievas buvo jam nurodęs.
3 Abraomas pavadino iš Saros gimusį
sūnų Izaoku.
4 Izaokas pagal Dievo įsakymą aštuntą
dieną buvo apipjaustytas.
5 Abraomas buvo šimto metų, kai jam
gimė sūnus Izaokas.
6 Sara tarė: "Dievas man suteikė juo-
ko, ir visi kiti, kas išgirs, juoksis su
manimi.
7 Kas būtų pasakęs Abraomui, kad Sa-
ra maitins kūdikį? Aš pagimdžiau jam
sūnų jo senatvėje".
8 Kai vaikas paaugo ir buvo nujunky-
tas, Abraomas tą dieną iškėlė didelį
pokylį.
9 Sara pamatė egiptietės Hagaros sū-
nų, kurį ta pagimdė Abraomui, besi-
šaipantį iš Izaoko,
10 ir tarė Abraomui: "Išvaryk šitą ver-
gę ir jos sūnų! Jis nebus paveldėtojas
drauge su mano sūnumi Izaoku".
11 Tai labai nepatiko Abraomui dėl jo
sūnaus.
12 Tačiau Dievas tarė Abraomui: "Ne-
sisielok dėl berniuko ir dėl vergės!
Visa, ką Sara tau sako, klausyk jos!
Nes iš Izaoko tau bus pašaukti pali-
kuonys.
13 Bet ir vergės sūnų padarysiu didele
tauta, nes jis yra tavo palikuonis".
14 Abraomas, atsikėlęs anksti rytą, ėmė
duonos bei odinę vandens ir davė Ha-
garai, uždėdamas jai ant pečių, atida-

vė vaiką ir išleido. Ji išėjusi klaidžiojo
Bersabėjos dykumoje.
15 Išsibaigus vandeniui odinėje, ji pali-
ko vaiką po vienu krūmokšniu.
16 Paėjusi atsisėdo priešais jį lanko šū-
vio atstumu. Ji sakė: "Negaliu matyti
mirštančio vaiko". Ir graudžiai verkė.
17 Dievas išgirdo berniuko balsą, ir Die-
vo angelas iš dangaus tarė Hagarai:
"Kas tau, Hagara? Nebijok! Dievas iš-
girdo berniuko balsą.
18 Kelkis, imk berniuką ir laikyk jį tvir-
tai savo rankose, nes Aš jį padarysiu
didele tauta!"
19 Dievas atvėrė jai akis, ir ji pamatė
šulinį. Nuėjusi pripildė odinę vandens
ir pagirdė berniuką.
20 Dievas buvo su juo. Jis užaugo, gy-
veno dykumoje ir tapo šauliu.
21 Jis gyveno Parano dykumoje, ir jo
motina parinko jam žmoną iš Egipto
šalies.
22 Anuo metu Abimelechas ir jo kariuo-
menės vadas Pikolis kalbėjo Abraomui:
"Dievas yra su tavimi visame, ką tu da-
rai.
23 Dabar tad prisiek Dievu, kad ne-
kenksi nei man, nei mano vaikams,
nei jų palikuonims, bet kaip aš malo-
ningai su tavimi elgiausi, taip ir tu elg-
siesi su manimi ir mano kraštu, ku-
riame gyveni kaip ateivis!"
24 Abraomas atsakė: "Prisiekiu".
25 Tačiau Abraomas priekaištavo Abi-
melechui dėl šulinio, kurį Abimelecho
tarnai buvo pasigrobę.
26 Abimelechas atsakė: "Aš nežinau,
kas tai padarė. Tu man nieko nesakei,
aš nieko apie tai negirdėjau iki šios die-
nos".
27 Abraomas davė Abimelechui avių ir
jaučių, ir juodu sudarė sandorą.
28 Abraomas atskyrė septynis ėriukus.
29 Abimelechas klausė Abraomo: "Ką
gi reiškia šie septyni ėriukai, kuriuos
tu atskyrei?"
30 Jis atsakė: "Tuos septynis ėriukus turi
priimti iš manęs kaip įrodymą, kad aš
iškasiau šitą šulinį".
31 Ta vieta buvo pavadinta Bersabėja,
nes ten jie abu prisiekė.
32 Taip juodu padarė sutartį Bersabė-
joje. Abimelechas ir jo kariuomenės
vadas Pikolis sugrįžo į filistinų kraš-
tą.
33 Abraomas pasodino giraitę Bersabė-
joje ir ten šaukėsi Viešpaties, amžino-
jo Dievo, vardo.
34 Abraomas gyveno ilgą laiką kaip at-
eivis filistinų krašte.

22 Po šių įvykių Dievas mėgino
Abraomą. Jis tarė jam: "Abra-
omai!" Tas atsiliepė: "Aš čia!"
2 Tada Jis tarė: "Imk Izaoką, savo vie-
nintelį sūnų, kurį myli, ir eik į Morijos
šalį, ten aukok jį kaip deginamąją au-
ką ant kalno, kurį tau parodysiu!"
3 Abraomas atsikėlė anksti rytą, pasi-
balnojo asilą, pasiėmė jaunuolius ir Iza-
oką, savo sūnų, prisiskaldė malkų de-
ginamajai aukai ir išėjo į vietą, kurią
jam Dievas buvo nurodęs.
4 Trečią dieną Abraomas iš tolo pama-
tė tą vietą.
5 Abraomas tarė savo jaunuoliams:
"Pasilikite čia su asilu, o mes su sūnu-
mi nueisime ten ir pagarbinę sugrįši-
me pas jus".
6 Abraomas, paėmęs malkas deginama-
jai aukai, uždėjo ant savo sūnaus Iza-
oko pečių, o pats pasiėmė ugnies ir pei-
lį. Jiems beeinant,
7 Izaokas tarė savo tėvui: "Mano tė-
ve!" O tas atsiliepė: "Aš čia, sūnau!"
Jis klausė: "Štai ugnis ir malkos! Bet
kur yra ėriukas deginamajai aukai?"
8 Abraomas atsakė: "Dievas parūpins

sau ėriuką deginamajai aukai, mano
sūnau!" Taip juodu ėjo toliau.
9 Jiems atėjus į vietą, kurią Dievas
buvo nurodęs, Abraomas pastatė au-
kurą, uždėjo ant jo malkas, surišo sa-
vo sūnų Izaoką ir jį uždėjo ant auku-
ro.
10 Abraomas ištiesė savo ranką ir pa-
ėmė peilį, kad nužudytų sūnų.
11 Viešpaties angelas pašaukė jį iš dan-
gaus: "Abraomai! Abraomai!" Tas at-
sakė: "Aš čia!"
12 "Nekelk savo rankos prieš vaiką ir
nieko jam nedaryk! Dabar žinau, kad
bijai Dievo ir nepagailėjai man savo
vienintelio sūnaus".
13 Abraomas, pakėlęs akis, pamatė ne-
toliese aviną, įstrigusį ragais į tankų
krūmokšnį. Jis paėmė jį ir aukojo de-
ginamąją auką savo sūnaus vietoje.
14 Abraomas pavadino tą vietą "Vieš-
pats mato". Ir šiandien dar sakoma:
"Ant kalno, kur Viešpats mato".
15 Viešpaties angelas antrą kartą pašau-
kė Abraomą iš dangaus
16 ir tarė: "Savimi prisiekiu, – sako Vie-
špats, – kadangi tu tai padarei ir nepa-
gailėjai savo vienintelio sūnaus,
17 Aš laiminte tave palaiminsiu ir dau-
ginte padauginsiu tavo palikuonis, kad
jų bus kaip žvaigždžių danguje ir kaip
smilčių jūros pakrantėje. Tavo palikuo-
nys užims savo priešų vartus,
18 ir tavo palikuonyse bus palaimintos
visos žemės tautos dėl to, kad paklau-
sei mano balso".
19 Abraomas sugrįžo pas jaunuolius, ir
jie nuėjo į Bersabėją; ir Abraomas gy-
veno Bersabėjoje.
20 Po šių įvykių Abraomui buvo prane-
šta: "Milka pagimdė sūnų tavo broliui
Nachorui:
21 pirmagimį Uzą ir Buzą, jo brolį, ir
Kemuelį, Aramo tėvą,
22 Kesedą, Azovą, Pildasą, Jidlafą ir Be-
tuelį".
23 Betuelio duktė buvo Rebeka. Šituos
aštuonis Milka pagimdė Abraomo bro-
liui Nachorui.
24 Be to, jo sugulovė Reuma pagimdė
Tebą, Gakamą, Takašą ir Maką.

23 Sara gyveno šimtą dvidešimt
septynerius metus.
2 Ji mirė Kirjatarbėje, tai yra Hebro-
ne, Kanaano krašte. Ir Abraomas atė-
jo Saros apraudoti ir apverkti.
3 Abraomas paliko mirusiąją ir kalbė-
jo Heto vaikams:
4 "Aš esu ateivis ir svečias tarp jūsų.
Duokite man nuosavybėn žemės kapui
palaidoti mirusiąją".
5 Heto vaikai atsakė Abraomui:
6 "Paklausyk mūsų, viešpatie! Tu esi
Dievo kunigaikštis tarp mūsų. Laidok
savo mirusiąją geriausiame mūsų ka-
pe! Nė vienas iš mūsų tau neatsakys ka-
po, kad galėtum palaidoti mirusiąją".
7 Abraomas atsistojęs nusilenkė heti-
tams, to krašto žmonėms,
8 ir toliau kalbėjo: "Jei sutinkate, kad
palaidočiau savo mirusiąją, tai paklau-
sykite manęs ir prašykite už mane Ef-
roną, Zoaro sūnų,
9 kad jis man parduotų Machpelos olą,
kuri jam priklauso ir yra jo lauko ga-
le! Už tiek, kiek ji verta, jis man ją
teparduoda nuosavybėn kapinėms".
10 Tuo metu Efronas sėdėjo tarp Heto
vaikų. Hetitas Efronas, girdint heti-
tams, atėjusiems prie miesto vartų, kal-
bėjo:
11 "Ne, mano viešpatie, paklausyk ma-
nęs! Žemę aš tau dovanoju ir olą, ku-
ri yra joje. Savo tautiečių akyse aš tau
ją dovanoju. Laidok savo mirusiąją".
12 Abraomas nusilenkė to krašto žmo-
nėms

13 ir, jiems girdint, kalbėjo Efronui:
"Malonėk paklausyti manęs! Aš duosiu tau pinigus už lauką. Paimk juos iš manęs, kad galėčiau ten palaidoti savo mirusiąją".
14 Efronas atsakė Abraomui:
15 "Paklausyk manęs, viešpatie! Tas žemės sklypas vertas keturių šimtų šekelių sidabro. Ką tai reiškia man ar tau? Palaidok savo mirusiąją".
16 Abraomas sutiko su Efronu. Pirklių naudojamais pinigais jis atsvėrė Efronui keturis šimtus šekelių sidabro, kurį šis, hetitams girdint, minėjo.
17 Taip Efrono sklypas su ola, kuris buvo Machpeloje, ties Mamre, visi medžiai lauke, kurie augo aplinkui, tapo
18 Abraomo nuosavybe, matant hetitams, kurie buvo ten.
19 Abraomas palaidojo savo žmoną Sarą Machpelos lauko oloje, esančioje ties Mamre, Hebrone, Kanaano šalyje.
20 Taip sklypas ir ola, kuri buvo jame, iš hetitų perėjo Abraomo nuosavybėn kapinėms.

24 Abraomas paseno ir sulaukė žilos senatvės. Viešpats viskuo jį laimino.
2 Abraomas tarė savo namų vyriausiajam tarnui, kuris prižiūrėjo visa, kas jam priklausė: "Dėk savo ranką po mano šlaunimi,
3 kad prisaikdinčiau tave Viešpaties, žemės ir dangaus Dievo vardu, kad neimsi žmonos mano sūnui iš kanaaniečių dukterų, tarp kurių gyvenu,
4 bet vyksi į mano kraštą, pas mano gimines, ir ten paimsi žmoną mano sūnui Izaokui".
5 Tarnas jam atsakė: "O gal ta moteris nenorės eiti su manimi į šitą kraštą? Ar tuomet turėsiu sugrąžinti tavo sūnų į tą kraštą, iš kurio išvykai?"
6 Abraomas jam tarė: "Saugokis, kad negrąžintum mano sūnaus tenai!
7 Viešpats, dangaus Dievas, kuris mane išvedė iš mano tėvo namų, iš mano gimtojo krašto, man kalbėjo ir prisiekė: 'Tavo palikuonims duosiu šį kraštą'. Jis siųs savo angelą pirma tavęs, ir tu iš ten paimsi žmoną mano sūnui.
8 O jei ta moteris nenorės eiti su tavimi, būsi laisvas nuo šito įpareigojimo. Tik mano sūnaus nesugrąžink tenai!"
9 Tada tarnas padėjo savo ranką po savo valdovo Abraomo šlaunimi ir jam prisiekė.
10 Tarnas ėmė dešimt savo valdovo kupranugarių, geriausių bei brangiausių dovanų ir išvyko į Mesopotamiją, į Nachoro miestą.
11 Vakare leido kupranugariams pailsėti už miesto, prie vandens šulinio, tuo metu, kai moterys eina semti vandens.
12 Jis meldėsi: "Viešpatie, mano valdovo Abraomo Dieve, duok man sėkmę šiandien ir tuo parodyk savo malonę mano valdovui Abraomui!
13 Štai stoviu prie šulinio, o miesto gyventojų dukterys ateis semti vandens.
14 Jei mergaitė, kuriai sakysiu: 'Prašau, palenk savo ąsotį ir leisk man atsigerti', atsakys: 'Gerk! Aš ir tavo kupranugarius pagirdysiu', ji bus ta, kurią paskyrei savo tarnui Izaokui. Iš to suprasiu, kad parodei malonę mano valdovui".
15 Jam dar nebaigus kalbėti, atėjo Rebeka, Abraomo brolio Nachoro žmonos Milkos sūnaus Betuelio duktė, nešina ąsočiu ant peties.
16 Mergina buvo labai graži, mergaitė, kurios joks vyras nebuvo pažinęs. Ji,

nusileidusi prie šulinio ir pasisėmusi
vandens, lipo aukštyn.
17 Tarnas nuskubėjo jos pasitikti ir ta-
rė: "Duok man truputį vandens atsi-
gerti iš savo ąsočio!"
18 Ji atsakė: "Gerk, mano viešpatie!"
Skubiai nuleidusi ąsotį sau ant rankos,
davė jam gerti.
19 Jam atsigėrus, ji tarė: "Ir tavo kup-
ranugarius pagirdysiu".
20 Skubiai išpylusi savo ąsotį į lovį, vėl
nubėgo prie šulinio. Taip ji pagirdė vi-
sus jo kupranugarius.
21 Tuo metu jis tylomis ją stebėjo, no-
rėdamas patirti, ar Viešpats padarė jo
kelionę sėkmingą, ar ne.
22 Kupranugariams atsigėrus, jis išėmė
auksinę sagtį kaktai, sveriančią pusę še-
kelio, ir dvi apyrankes, sveriančias de-
šimt šekelių aukso,
23 ir klausė: "Kieno duktė esi? Ar yra
tavo tėvo namuose mums vietos per-
nakvoti?"
24 Ji atsakė: "Aš esu duktė Betuelio,
Milkos sūnaus, kurį ji pagimdė Nacho-
rui".
25 Ji tęsė: "Šiaudų ir pašaro pas mus
daug, taip pat ir vietos nakvynei".
26 Vyras nusilenkė ir pagarbino Vieš-
patį:
27 "Tebūna palaimintas Viešpats, ma-
no valdovo Abraomo Dievas, kuris bu-
vo malonus ir teisingas mano valdovui
ir atvedė mane teisingu keliu į mano
valdovo brolio namus!"
28 Mergaitė, nubėgusi namo, pranešė
visiems, kas atsitiko.
29 Rebeka turėjo brolį, vardu Labaną.
Ir Labanas išbėgo pas vyrą prie šuli-
nio.
30 Pamatęs sagtį ir apyrankes ant se-
sers rankų ir išgirdęs sesers Rebe-
kos žodžius: "Taip kalbėjo tas vy-
ras", atėjo jis pas tą vyrą, kuris sto-
vėjo šalia kupranugarių prie šulinio,
31 ir jam tarė: "Ateik pas mus, Viešpa-
ties palaimintasis! Ko stovi lauke? Aš
paruošiau namą ir vietą kupranuga-
riams".
32 Taip jis tą vyrą parsivedė į savo na-
mus, nubalnojo kupranugarius, pada-
vė šiaudų bei pašaro jiems ir vandens
jam ir su juo buvusiems vyrams kojoms
nuplauti.
33 Ir jam buvo paduota maisto, bet jis
tarė: "Aš nevalgysiu, kol nepasakysiu,
dėl ko esu siųstas". Labanas tarė: "Kal-
bėk!"
34 Jis tarė: "Aš esu Abraomo tarnas.
35 Viešpats labai palaimino mano val-
dovą: jis tapo didžiu ir Jis jam davė avių
ir galvijų, sidabro ir aukso, tarnų ir tar-
naičių, kupranugarių ir asilų.
36 Mano valdovo žmona Sara senatvė-
je pagimdė sūnų mano valdovui, ku-
riam jis atidavė viską, ką turėjo.
37 Mano valdovas mane prisaikdino:
'Neimk mano sūnui žmonos iš kana-
aniečių dukterų, kurių šalyje gyvenu,
38 bet keliauk į mano tėvo namus, pas
mano gimines, ir ten surask mano sū-
nui žmoną'.
39 Tada atsakiau savo valdovui: 'O gal
ta moteris nesutiks keliauti su mani-
mi?'
40 Bet jis man tarė: 'Viešpats, kurio aki-
vaizdoje vaikščioju, siųs su tavimi an-
gelą ir padarys tavo kelionę sėkmingą,
ir tu paimsi mano sūnui žmoną iš ma-
no giminės ir iš mano tėvo namų.
41 Jeigu, tau atvykus pas mano gimines,
jie tau jos neduos, būsi laisvas nuo prie-
saikos'.
42 Šiandien, atėjęs prie šulinio, tariau:
'Viešpatie, mano valdovo Abraomo
Dieve, jei darai mano kelionę sėkmin-
gą,
43 tai aš dabar atsistosiu prie šito van-

dens šulinio. Ta mergaitė, kuriai atė-
jus semti vandens tarsiu: 'Duok man
truputį vandens atsigerti iš savo ąso-
čio',
44 o ji atsakys: 'Gerk, ir tavo kupranu-
garius pagirdysiu', bus moteris, kurią
Viešpats paskyrė mano valdovo sūnui'.
45 Man dar nebaigus kalbėti, atėjo Re-
beka su ąsočiu ant peties ir, nusileidu-
si prie šulinio, sėmė. Tada jai tariau:
'Duok man gerti!'
46 Ji, skubiai nuleidusi ąsotį nuo peties,
tarė: 'Gerk! Aš ir tavo kupranugarius
pagirdysiu!' Aš gėriau, o ji pagirdė ir
kupranugarius.
47 Po to paklausiau: 'Kieno tu duktė?'
Ji atsakė: 'Esu duktė Betuelio, Nacho-
ro sūnaus, kurį Milka jam pagimdė'.
Tada užkabinau sagtį ant jos kaktos ir
uždėjau apyrankes jai ant rankų.
48 Nusilenkęs pagarbinau Viešpatį ir
palaiminau mano valdovo Abraomo
Viešpatį Dievą, kuris mane atvedė tei-
singu keliu, kad imčiau mano valdovo
brolio dukterį jo sūnui.
49 Taigi dabar, jei norite parodyti ma-
no valdovui malonę ir ištikimybę, sa-
kykite, o jei ne, tai pasakykite man, kad
galėčiau pasukti į dešinę ar į kairę".
50 Tada Labanas ir Betuelis atsakė: "Tai
Viešpaties padaryta. Negalime nei
prieštarauti, nei pritarti.
51 Štai Rebeka yra tavo akivaizdoje.
Imk ją ir eik, tebūna ji tavo valdovo
sūnaus žmona, kaip Viešpats kalbėjo".
52 Išgirdęs jų žodžius, Abraomo tarnas
pagarbino Viešpatį, nusilenkdamas iki
žemės.
53 Tarnas, išėmęs sidabrinių ir auksinių
indų bei drabužių, juos dovanojo Re-
bekai; be to, jis dovanojo vertingų daik-
tų jos broliui ir motinai.
54 Jie valgė, gėrė ir pasiliko tenai per
naktį. Rytą, jiems atsikėlus, jis tarė:
"Leiskite man keliauti pas mano val-
dovą".
55 Jos brolis ir motina prašė: "Tepasi-
lieka mergina pas mus kurį laiką, nors
dešimt dienų, po to išleisime".
56 Jis atsakė: "Netrukdykite manęs, nes
Viešpats padarė mano kelionę sėkmin-
gą. Leiskite man grįžti pas savo valdo-
vą".
57 Jie tarė: "Pašaukime mergaitę ir jos
paklauskime".
58 Pašaukę Rebeką, klausė: "Ar keliausi
su šiuo vyru?" Ji atsakė: "Taip, keliau-
siu".
59 Tada jie išlydėjo Rebeką, jos auklę,
Abraomo tarną ir jo vyrus.
60 Atsisveikindami jie laimino ją: "Mū-
sų sesuo, tapk nesuskaitomų tūkstan-
čių motina, tavo palikuonys tevaldo sa-
vo priešų miestų vartus!"
61 Tada Rebeka ir jos tarnaitės išjojo
ant kupranugarių, sekdamos tą vyrą.
62 Tuo metu Izaokas ėjo keliu nuo Gy-
vojo ir Matančiojo šulinio, nes jis gy-
veno pietų krašte.
63 Pavakary Izaokas buvo išėjęs į lauką
pamąstyti. Pakėlęs akis, jis pamatė at-
einančius kupranugarius.
64 Rebeka, pamačiusi Izaoką, nulipo
nuo kupranugario
65 ir klausė tarną: "Kas tas vyras, kuris
eina mums priešais per lauką?" Tar-
nas atsakė: "Jis yra mano valdovas!"
Tada ji apsigaubė šydu.
66 Tarnas papasakojo Izaokui viską, ką
buvo padaręs.
67 Izaokas įsivedė mergaitę į savo moti-
nos palapinę. Jis paėmė Rebeką, ir ji ta-
po jo žmona, ir jis pamilo ją. Izaokas bu-
vo paguostas po savo motinos mirties.

25 Abraomas dar vedė kitą žmo-
ną, vardu Ketura.
2 Ji pagimdė Zimraną, Joksaną, Me-

daną, Madianą, Isbaką ir Suvą.
[3] Joksanas turėjo du sūnus: Sabą ir De-
daną. Dedano sūnūs buvo: Asurimas,
Letusimas ir Laomimas.
[4] Madiano sūnūs buvo: Efas, Eferis,
Henochas, Abidas ir Eldas. Visi šitie
yra Keturos vaikai.
[5] Abraomas atidavė Izaokui visa, ką
turėjo.
[6] O sugulovių sūnums Abraomas da-
vė dovanų ir, dar gyvas būdamas, juos
išsiuntė į rytų šalį, toliau nuo Izao-
ko.
[7] Abraomas išgyveno šimtą septynias-
dešimt penkerius metus.
[8] Abraomas mirė sulaukęs žilos senat-
vės ir pasisotinęs gyvenimu. Jis susijun-
gė su savo tauta.
[9] Jį palaidojo jo sūnūs Izaokas ir Iz-
maelis Machpelos oloje, Zoaro sū-
naus hetito Efrono lauke, kuris buvo
ties Mamre.
[10] Tą lauką Abraomas buvo pirkęs iš
hetitų. Ten yra palaidoti Abraomas ir
jo žmona Sara.
[11] Abraomui mirus, Dievas laimino jo
sūnų Izaoką, kuris gyveno prie Gyvojo
ir Matančiojo šulinio.
[12] Šitie yra palikuonys Izmaelio, Abra-
omo sūnaus, kurį egiptietė Hagara, Sa-
ros tarnaitė, pagimdė Abraomui.
[13] Šitie yra jų vardai, kaip jie buvo va-
dinami savo giminėse: Izmaelio pirma-
gimis Nebajotas ir Kedaras, Adbelis,
Mibsamas,
[14] Mismas, Dumas, Masas,
[15] Hadaras, Temas, Jeturas, Nafis ir Ke-
demas.
[16] Šitie yra Izmaelio sūnūs ir jų vardai
pagal jų miestus ir gyvenvietes. Dvyli-
ka kunigaikščių savo giminėse.
[17] Izmaelis gyveno šimtą trisdešimt
septynerius metus. Jis mirė ir susijun-
gė su savo tauta.
[18] Izmaelio palikuonys gyveno nuo Ha-
vilos iki Suro, priešais Egiptą, Asirijos
link. Jis mirė visų savo brolių akivaiz-
doje.
[19] Šita yra Abraomo sūnaus Izaoko
giminė. Abraomas turėjo sūnų Iza-
oką.
[20] Izaokas, turėdamas keturiasdešimt
metų, vedė Rebeką, Betuelio iš Me-
sopotamijos dukterį, Labano seserį.
[21] Izaokas meldėsi už savo žmoną, nes
ji buvo nevaisinga. Viešpats išklausė
jo maldą, ir jo žmona Rebeka pasto-
jo.
[22] Kūdikiai kovojo tarpusavyje jos įs-
čiose, ir ji tarė: "Jei taip yra, tai kodėl
man taip?" Ji nuėjo pasiklausti Vieš-
paties.
[23] Viešpats jai tarė: "Dvi tautos yra ta-
vo įsčiose, dvi giminės gims iš tavęs ir
persiskirs. Viena giminė bus galinges-
nė už kitą, vyresnysis tarnaus jaunes-
niajam".
[24] Atėjus metui gimdyti, gimė dvynu-
kai.
[25] Pirmasis buvo visas plaukuotas; jie
pavadino jį Ezavu.
[26] Jo brolis gimdamas laikėsi Ezavo
kulnies; jį pavadino Jokūbu. Tuo lai-
ku Izaokui buvo šešiasdešimt metų.
[27] Berniukams užaugus, Ezavas tapo
geru medžiotoju, laukų žmogumi, o Jo-
kūbas buvo ramus ir mėgo gyventi pa-
lapinėse.
[28] Izaokas mylėjo Ezavą, nes mėgo jo
sumedžiotą žvėrieną, bet Rebeka la-
biau mylėjo Jokūbą.
[29] Kartą Jokūbas išsivirė viralą, o Eza-
vas parėjo iš lauko nuvargęs.
[30] Ezavas tarė Jokūbui: "Duok man sa-
vo raudonojo viralo, nes aš esu nuvar-
gęs!" Todėl jį praminė Edomu.
[31] O Jokūbas pasakė: "Parduok man
savo pirmgimio teisę".

32 Ezavas tarė: "Aš mirštu, ką gi man
padės pirmgimystė?"
33 Jokūbas pasakė: "Prisiek man!" Taip
jis prisiekė ir pardavė Jokūbui savo
pirmgimio teisę.
34 Tada Jokūbas davė Ezavui duonos ir
lęšių viralo. Jis valgė, gėrė ir pavalgęs
išėjo. Taip Ezavas paniekino savo pirm-
gimystę.

26 Šalyje vėl kilo badas kaip anks-
čiau Abraomo laikais. Izaokas
nuėjo pas filistinų karalių Abimelechą
į Gerarą.
2 Jam pasirodė Viešpats ir tarė: "Neik
į Egiptą. Gyvenk žemėje, kurią tau nu-
rodysiu.
3 Būk kaip ateivis šitoje šalyje. Aš bū-
siu su tavimi ir laiminsiu tave, nes tau
ir tavo palikuonims duosiu visas šias
žemes ir ištesėsiu priesaiką, kurią da-
viau tavo tėvui Abraomui.
4 Aš padauginsiu tavo palikuonis, kad
jų bus tiek, kiek danguje žvaigždžių, ir
duosiu jiems visas šias žemes. Tavo pa-
likuonyse bus palaimintos visos žemės
giminės,
5 nes Abraomas paklausė mano balso
ir laikėsi mano įstatymų, įsakymų, nuo-
statų ir nurodymų".
6 Izaokas pasiliko Geraroje.
7 Tos vietos vyrams, teiraujantis apie
jo žmoną, jis sakė: "Ji mano sesuo",
nes jis bijojo sakyti: "Ji mano žmona",
kad tos vietos vyrai neužmuštų jo dėl
Rebekos, nes ji buvo graži.
8 Pagyvenus ten ilgesnį laiką, pasitai-
kė, kad filistinų karalius Abimele-
chas, žiūrėdamas pro langą, pamatė
Izaoką, glamonėjantį savo žmoną Re-
beką.
9 Abimelechas pasišaukė Izaoką ir ta-
rė: "Man aišku, kad ji tavo žmona!
Kodėl sakei: 'Ji mano sesuo'?" Iza-
okas jam atsakė: "Bijojau, kad ne-
reikėtų dėl jos mirti".
10 Tada Abimelechas tarė: "Kodėl
mums taip padarei? Juk kas nors galė-
jo sugulti su tavo žmona, ir tu būtum
apkaltinęs mus!"
11 Abimelechas įspėjo visą tautą: "Kas
palies šitą vyrą ar jo žmoną, bus bau-
džiamas mirtimi".
12 Izaokas įdirbo žemę ir gavo tais me-
tais šimteriopą derlių, nes Viešpats jį
laimino.
13 Ir jis tapo didis žmogus, ir toliau au-
go, ir plėtėsi, kol tapo labai didis.
14 Jis turėjo daug gyvulių ir avių, ir di-
delį skaičių tarnų, todėl jam pavydėjo
filistinai.
15 Visus šulinius, kuriuos jo tėvo tarnai
buvo iškasę Abraomo dienomis, filisti-
nai užvertė žemėmis.
16 Abimelechas tarė Izaokui: "Pasitrauk
nuo mūsų, nes tu pasidarei daug galin-
gesnis už mus!"
17 Izaokas pasitraukė iš ten, pasistatė
palapinę Geraros slėnyje ir ten gyve-
no.
18 Tada Izaokas vėl atkasė šulinius, ku-
riuos Abraomas, jo tėvas, buvo iškasęs
ir filistinai, Abraomui mirus, buvo už-
vertę. Jis juos pavadino tais pačiais var-
dais, kuriais jo tėvas juos buvo pavadi-
nęs.
19 Izaoko tarnai kasė šulinį slėnyje ir
rado vandens versmę.
20 Geraros piemenys ginčijosi su Iza-
oko piemenimis: "Mums priklauso
vanduo!" Jis pavadino tą šulinį Eseku,
nes jie ginčijosi su juo.
21 Po to jis iškasė kitą šulinį, bet jie ir
dėl to susiginčijo. Jis jį pavadino Sit-
na.
22 Iš ten jis kėlėsi toliau ir vėl iškasė
šulinį. Dėl šito jie nebesiginčijo. Jis jį
pavadino Rehobotu ir tarė: "Dabar

mums Viešpats suteikė daug vietos, ga-
lėsime plėstis šalyje".
23 Iš ten jis persikėlė į Bersabėją.
24 Tą naktį pasirodė jam Viešpats ir
tarė: "Aš esu tavo tėvo Abraomo Die-
vas. Nebijok! Aš esu su tavimi ir dėl
mano tarno Abraomo laiminsiu tave
bei padauginsiu tavo palikuonis".
25 Izaokas čia pastatė aukurą ir šaukė-
si Viešpaties vardo, ir čia jis ištiesė sa-
vo palapinę. Jo tarnai toje vietoje iš-
kasė šulinį.
26 Abimelechas iš Geraros atvyko pas
jį su savo draugu Akuzatu ir kariuo-
menės vadu Pikoliu.
27 Izaokas paklausė: "Ko atėjote? Juk
jūs nekenčiate manęs ir mane išvarė-
te!"
28 Jie atsakė: "Mes aiškiai matome,
kad Viešpats yra su tavimi, todėl sa-
kome: 'Tarkimės, sudarykime san-
dorą!'
29 Nesielk su mumis piktai, juk ir mes
tavęs neskriaudėme, gerai elgėmės su
tavimi ir išleidome ramybėje. Tu esi
Viešpaties palaimintasis!"
30 Izaokas iškėlė jiems pokylį, jie valgė
ir gėrė.
31 Atsikėlę anksti rytą, jie sudarė san-
dorą. Po to Izaokas juos išleido, ir jie
iškeliavo ramybėje.
32 Tą pačią dieną Izaoko tarnai atė-
ję pranešė jam apie naujai iškastą
šulinį, sakydami: "Mes radome van-
dens".
33 Ir jis pavadino jį Saba, todėl tas
miestas ligi šios dienos tebevadina-
mas Bersabėja.
34 Ezavas, turėdamas keturiasdešimt
metų, vedė hetito Berio dukterį Ju-
ditą ir hetito Elono dukterį Basema-
tą.
35 Jos apkartino Izaoko ir Rebekos gy-
venimą.

27 Izaokas paseno, ir jo akys taip
aptemo, kad jis nebegalėjo ma-
tyti. Jis pasišaukė savo vyresnįjį sūnų
Ezavą ir tarė jam: "Mano sūnau". Tas
atsiliepė: "Aš čia".
2 Jis tarė: "Aš jau pasenau, nežinau sa-
vo mirties dienos.
3 Imk savo medžioklės įrankius, strėli-
nę ir lanką, ir, išėjęs į lauką, sumedžiok
ką nors.
4 Paruošk man valgį, kokį mėgstu, at-
nešk jį man, kad valgyčiau ir mano sie-
la tave palaimintų, prieš man numirš-
tant".
5 Rebeka girdėjo Izaoką kalbant savo
sūnui Ezavui. Kai Ezavas išėjo į lauką
medžioti,
6 Rebeka tarė savo sūnui Jokūbui: "Aš
girdėjau tėvą kalbant tavo broliui Eza-
vui:
7 'Sumedžiojęs ką, paruošk man skanų
valgį, kad pavalgęs galėčiau tave pa-
laiminti Viešpaties akivaizdoje prieš
savo mirtį'.
8 Taigi dabar, sūnau, klausyk mano pa-
tarimo, ką tau sakysiu.
9 Eik ir išrink iš kaimenės du geriau-
sius ožiukus ir atnešk, kad paruoščiau
iš jų tėvo mėgstamą valgį.
10 Tu jį įneši tėvui, kad jis valgytų ir ta-
ve palaimintų prieš savo mirtį".
11 Bet Jokūbas atsakė savo motinai Re-
bekai: "Mano brolio Ezavo kūnas ap-
augęs plaukais, o aš žmogus neplau-
kuotas.
12 Jei mano tėvas mane palytės, tada pa-
sirodysiu kaip apgavikas. Taip užsi-
trauksiu prakeikimą – ne palaimini-
mą".
13 Tačiau motina jam atsakė: "Sūnau,
tas prakeikimas tekrinta ant manęs!
Tik klausyk manęs ir nuėjęs atnešk, ką
sakiau!"
14 Taigi jis nuėjęs atnešė motinai ožiu-

kus, o ji pagamino skanų valgį, kurį mė-
go tėvas.
15 Tada Rebeka, paėmusi savo vyriau-
siojo sūnaus Ezavo geriausius drabu-
žius, kurie buvo namie, apvilko jais
jaunesnįjį sūnų Jokūbą,
16 o ožiukų kailiais apvyniojo jo neplau-
kuotas rankas ir kaklą.
17 Tada ji padavė paruoštą valgį ir duo-
nos savo sūnui Jokūbui.
18 Jokūbas, įėjęs pas savo tėvą, tarė:
"Mano tėve!" O tas atsiliepė: "Aš čia.
Kas tu esi, mano sūnau?"
19 Jokūbas atsakė: "Aš esu Ezavas, ta-
vo pirmgimis. Padariau, kaip man lie-
pei. Kelkis, sėsk ir valgyk, ką sume-
džiojau, kad tavo siela palaimintų ma-
ne".
20 Izaokas paklausė: "Kaipgi, mano sū-
nau, taip greitai suradai?" Tas atsakė:
"Viešpats, tavo Dievas, suteikė man
laimės".
21 Izaokas tarė Jokūbui: "Prieik, kad
galėčiau paliesti tave, mano sūnau, ir
įsitikinčiau, ar tu tikrai esi mano sū-
nus Ezavas".
22 Jokūbas priėjo prie savo tėvo. Tas, jį
palietęs, tarė: "Balsas Jokūbo, bet ran-
kos Ezavo".
23 Jis neatpažino jo, nes rankos buvo
plaukuotos kaip jo brolio Ezavo; taip
Izaokas palaimino Jokūbą.
24 Tėvas paklausė: "Ar tu tikrai esi ma-
no sūnus Ezavas?" Tas atsiliepė: "Taip,
esu".
25 Izaokas tarė: "Atnešk, ką sume-
džiojai, kad mano siela galėtų tave
palaiminti". Jokūbas atnešė jam, ir šis
valgė, ir jis atnešė jam vyno, ir šis gė-
rė.
26 Tada jo tėvas Izaokas jam tarė: "Pri-
eik ir pabučiuok mane, sūnau!"
27 Šis priėjęs pabučiavo jį, o tėvas, už-
uodęs Ezavo drabužių kvapą, laimin-
damas jį tarė: "Mano sūnaus kvapas,
kaip kvapas laukų, kuriuos palaimino
Viešpats.
28 Tau Dievas teduoda dangaus rasos,
derlingos žemės ir apsčiai javų bei vy-
no!
29 Tetarnauja tau tautos ir tenusilenkia
prieš tave giminės! Viešpatauk savo
broliams, ir tesilenkia prieš tave tavo
motinos sūnūs! Kas tave keiktų, tebū-
na prakeiktas, o kas tave laimintų, te-
būna palaimintas!"
30 Izaokui baigus laiminti Jokūbą ir jam
tik išėjus iš savo tėvo Izaoko, jo brolis
Ezavas grįžo iš medžioklės.
31 Jis irgi paruošė skanų valgį ir, atne-
šęs tėvui, tarė: "Kelkis, tėve, ir valgyk
savo sūnaus medžioklės laimikio, kad
tavo siela mane palaimintų!"
32 Bet Izaokas klausė: "Kas tu esi?" Šis
atsakė: "Aš esu tavo sūnus, tavo pirm-
gimis Ezavas".
33 Tada Izaokas išsigando ir drebėda-
mas tarė: "Kas gi buvo tas, kuris ank-
sčiau sumedžiojo ir man atnešė val-
gį? Aš, prieš tau pareinant, valgiau ir
jį palaiminau. Jis ir bus palaimintas!"
34 Ezavas, išgirdęs savo tėvo žodžius,
pradėjo labai garsiai ir graudžiai verk-
ti, sakydamas tėvui: "Mano tėve, pa-
laimink ir mane!"
35 Bet tėvas atsakė: "Tavo brolis klasta
gavo tavo palaiminimą".
36 Ezavas tarė: "Teisingai jį pavadino
Jokūbu. Juk jis jau du kartus apgavo
mane: paėmė mano pirmgimio teisę ir
štai dabar – tavo palaiminimą. Nejau-
gi tu man nepalikai palaiminimo?"
37 Izaokas atsakė Ezavui: "Aš jį pada-
riau tavo valdovu ir visus jo brolius ati-
daviau jam tarnais, javais ir vynu jį ap-
rūpinau. Ką gi galiu padaryti dėl ta-
vęs, mano sūnau?"
38 Ezavas tarė tėvui: "Tėve, ar tik vie-

ną turi palaiminimą? Palaimink ir ma-
ne!" Ir Ezavas balsu verkė.
39 Jo tėvas Izaokas atsakė: "Tu neturė-
si derlingos žemės savo gyvenvietėje ir
dangaus rasos.
40 Savo kardu tu maitinsies ir savo bro-
liui tarnausi. Bet ateis laikas, kada pa-
sipriešinsi ir nusimesi jo jungą".
41 Ezavas nekentė Jokūbo dėl tėvo pa-
laiminimo. Ir Ezavas sakė savo širdy-
je: "Artėja gedulo dienos dėl tėvo, ta-
da užmušiu savo brolį Jokūbą!"
42 Rebekai buvo perduoti jos vyresnio-
jo sūnaus žodžiai. Ji tada pasišaukė sa-
vo jaunesnįjį sūnų Jokūbą ir tarė: "Ta-
vo brolis Ezavas rengiasi atkeršyti tau
ir nori užmušti tave.
43 Taigi dabar, mano sūnau, klausyk
manęs! Bėk pas mano brolį Labaną į
Charaną
44 ir gyvenk pas jį, kol paliaus tavo bro-
lio rūstybė,
45 kol tavo brolio pyktis atsileis ir jis
pamirš, ką jam padarei! Po to aš nu-
siųsiu ką nors, kad tave pargabentų.
Kodėl turėčiau jūsų abiejų netekti vie-
ną dieną?"
46 Rebeka tarė Izaokui: "Man įgriso
mano gyvenimas dėl hetitų dukterų.
Jei dar ir Jokūbas ves hetitę, tai kam
man begyventi?"

28 Izaokas pasišaukė Jokūbą, pa-
laimino jį ir jam įsakė: "Neimk
žmonos iš kanaaniečių giminės.
2 Keliauk į Mesopotamiją, į tavo moti-
nos tėvo Betuelio namus, ir iš tavo mo-
tinos brolio Labano dukterų pasirink
žmoną,
3 o visagalis Dievas telaimina tave ir
tepadaro tave vaisingą, ir tepadaugina
tave, kad iš tavęs kiltų daugybė tautų!
4 Jis tesuteikia tau ir tavo palikuonims
Abraomo palaiminimą, kad paveldė-
tum žemę, kurioje esi svetimšalis, ku-
rią Dievas atidavė Abraomui".
5 Izaokas išleido Jokūbą. Tas išėjo į
Mesopotamiją pas Labaną, siro Be-
tuelio sūnų, Jokūbo ir Ezavo motinos
Rebekos brolį.
6 Ezavas pamatė, kad Izaokas palai-
mino Jokūbą ir jį išsiuntė į Mesopo-
tamiją žmonos pasirinkti ir, laimin-
damas jį, įsakė: "Neimk žmonos iš
kanaaniečių dukterų".
7 Jokūbas paklausė savo tėvo ir iške-
liavo į Mesopotamiją.
8 Ezavas įsitikino, kad kanaanietės ne-
patinka jo tėvui Izaokui.
9 Tada Ezavas, nuėjęs pas Izmaelį, be
savo turimųjų žmonų dar vedė Maha-
latą, Abraomo sūnaus Izmaelio duk-
terį, Nebajoto seserį.
10 Jokūbas, išvykęs iš Bersabėjos, ke-
liavo į Charaną.
11 Jis, pasiekęs vieną vietovę, ten pasili-
ko nakvoti, nes saulė jau buvo nusilei-
dusi. Paėmęs vieną iš ten gulinčių ak-
menų, pasidėjo priegalviu ir atsigulė.
12 Jis sapnavo kopėčias, pastatytas ant
žemės, kurių viršus siekė dangų, o Die-
vo angelai jomis laipiojo aukštyn ir že-
myn.
13 Kopėčių viršuje stovėjo Viešpats ir
tarė: "Aš esu Viešpats, tavo tėvo Ab-
raomo ir Izaoko Dievas. Tą žemę, ant
kurios guli, atiduosiu tau ir tavo pali-
kuonims.
14 O tavo palikuonių bus kaip žemės
dulkių; tu išsiplėsi į vakarus ir į rytus, į
šiaurę ir į pietus; tavyje ir tavo pali-
kuonyse bus palaimintos visos žemės
giminės!
15 Aš būsiu su tavimi ir tave saugosiu,
ir lydėsiu visur, ir vėl tave parvesiu į
šitą žemę; nepaliksiu tavęs, kol įvyk-
dysiu tai, ką esu pažadėjęs".
16 Jokūbas, pabudęs iš miego, tarė:

"Tikrai Viešpats yra šitoje vietoje, o aš
to nežinojau!"
17 Jis nusigandęs tarė: "Kokia baisi šita
vieta! Čia ne kas kita, kaip Dievo na-
mai, dangaus vartai!"
18 Jokūbas, atsikėlęs anksti rytą, pa-
ėmė akmenį, kurį buvo pasidėjęs prie-
galviu, pastatė jį paminklu ir užpylė
aliejaus ant jo.
19 Jis pavadino tą vietą Beteliu; anks-
čiau tas miestas vadinosi Luza.
20 Jokūbas padarė įžadą: "Jei Viešpats
Dievas bus su manimi, mane saugos ši-
tame kely ir duos man duonos valgyti
ir drabužių apsivilkti,
21 jei ramybėje sugrįšiu į savo tėvo na-
mus, tada Viešpats bus mano Dievas.
22 Ir šitas akmuo, kurį pastačiau pamin-
klu, bus Dievo namai. Ir iš visko, ką
man suteiksi, atiduosiu Tau dešimtąją
dalį".

29 Jokūbas keliaudamas atėjo į
rytų šalį.
2 Jis pamatė šulinį ir prie jo sugulusias
tris avių bandas; iš to šulinio girdyda-
vo bandas. Ant šulinio angos buvo už-
ristas didelis akmuo.
3 Suvarius visas bandas, atrisdavo tą
akmenį nuo šulinio angos ir pagirdy-
davo avis, po to vėl užrisdavo tą ak-
menį.
4 Jokūbas klausė: "Broliai, iš kur jūs
esate?" Tie atsakė: "Iš Charano".
5 Jis vėl klausė: "Ar pažįstate Labaną,
Nachoro sūnų?" Jie atsakė: "Pažįsta-
me".
6 Jis klausė: "Kaip jam sekasi?" Tie
atsakė: "Gerai. Štai jo duktė Rache-
lė ateina su avimis!"
7 Jokūbas tarė: "Dar anksti, ne laikas
suvaryti gyvulius. Pagirdykite avis ir
ganykite!"
8 Bet jie atsakė: "Negalime, kol suva-
rys visas bandas ir nuris tą akmenį nuo
šulinio angos. Tik tada pagirdysime
avis".
9 Jam bekalbant su jais, Rachelė atėjo
su savo tėvo avimis, kurias ji ganė.
10 Jokūbas, pamatęs Rachelę, savo dė-
dės Labano dukterį, ir savo dėdės La-
bano avis, priėjęs nurito akmenį nuo
šulinio angos ir pagirdė savo motinos
brolio Labano avis.
11 Po to Jokūbas pabučiavo Rachelę ir
balsu pravirko.
12 Jokūbas pasisakė jai esąs jos tėvo bro-
lis, Rebekos sūnus. Ta nubėgusi pra-
nešė tėvui.
13 Labanas, išgirdęs žinią apie savo se-
sers sūnų Jokūbą, atbėgo jo pasitikti;
jį apkabinęs ir pabučiavęs, nusivedė į
savo namus, o tas viską išsipasakojo
Labanui.
14 Labanas jam tarė: "Tikrai tu esi ma-
no kūnas ir mano kaulas!" Jis gyveno
pas jį visą mėnesį.
15 Ir Labanas tarė Jokūbui: "Ar dėl to,
kad esi mano brolis, turėtum man vel-
tui tarnauti? Pasakyk, kuo tau atlygin-
ti?"
16 Labanas turėjo dvi dukteris: vyres-
nioji vardu Lija, o jaunesnioji – Rache-
lė.
17 Lijos akys buvo silpnos, o Rachelė
buvo gražaus veido ir dailios išvaiz-
dos.
18 Jokūbas pamilo Rachelę ir pasakė:
"Aš tau tarnausiu septynerius metus
už jaunesniąją dukterį Rachelę".
19 Labanas atsakė: "Mieliau aš ją duo-
siu tau negu kitam. Lik pas mane!"
20 Jokūbas tarnavo už Rachelę septy-
nerius metus. Kadangi jis mylėjo ją,
jam tas laikas atrodė kaip kelios die-
nos.
21 Po to Jokūbas tarė Labanui:
"Duok man mano žmoną, nes atė-

jo laikas, kad pas ją įeičiau!"
22 Labanas sukvietė visus tos vietovės
žmones ir iškėlė puotą.
23 Vakare jis įvedė savo dukterį Liją
pas jį, ir jis įėjo pas ją.
24 Labanas davė Lijai savo tarnaitę
Zelpą.
25 Rytui išaušus, pasirodė, kad tai
buvo Lija. Tada jis tarė Labanui: "Ką
man padarei! Ar ne už Rachelę tar-
navau? Kam tad mane apgavai?"
26 Labanas atsakė: "Mūsų krašte taip
nedaro, kad išleistų jaunesniąją ank-
sčiau už vyresniąją.
27 Pabaik šią savaitę, po to duosiu tau
Rachelę, už kurią tarnausi dar kitus
septynerius metus!"
28 Jokūbas sutiko ir pabaigė tą savai-
tę. Tada Labanas davė jam savo duk-
terį Rachelę už žmoną.
29 Labanas davė savo dukteriai Ra-
chelei tarnaitę Balą.
30 Jis įėjo ir pas Rachelę ir mylėjo ją
labiau už Liją; ir tarnavo dar kitus
septynerius metus.
31 Viešpats matydamas, kad Jokūbas
Lijos nemylėjo, padarė ją vaisingą, o
Rachelę – nevaisingą.
32 Lija pastojo ir pagimdė sūnų, kurį
pavadino Rubenu, nes ji sakė: "Vieš-
pats atsižvelgė į mano sielvartą; da-
bar mane mylės mano vyras".
33 Ji pagimdė kitą sūnų ir tarė: "Ka-
dangi Viešpats išgirdo, kad manęs ne-
myli, Jis davė man dar ir šitą". Ji pa-
vadino jį Simeonu.
34 Po to ji vėl pagimdė sūnų ir tarė:
"Dabar mano vyras prisiriš prie ma-
nęs, nes aš jam pagimdžiau tris sū-
nus". Todėl ji pavadino jį Leviu.
35 Ji vėl pastojo ir pagimdė sūnų, ir
tarė: "Dabar šlovinsiu Viešpatį". To-
dėl ji pavadino jį Judu. Po to ji liovėsi
gimdžiusi.

30 Rachelė matydama, kad ji ne-
vaisinga, pavydėjo savo seseriai
Lijai ir tarė Jokūbui: "Duok man vai-
kų, kitaip aš mirsiu!"
2 Jokūbas, supykęs ant Rachelės, tarė:
"Ar aš Dievas, kuris tau vaikų neduo-
da?"
3 Tada ji tarė: "Štai mano tarnaitė Bala.
Įeik pas ją, kad ji pagimdytų ant mano
kelių ir aš galėčiau turėti vaikų iš jos".
4 Ji davė jam už žmoną savo tarnaitę
Balą, ir Jokūbas įėjo pas ją.
5 Bala pastojo ir pagimdė Jokūbui sū-
nų.
6 Tada Rachelė tarė: "Dievas teisingai
nusprendė dėl manęs, išklausydamas
mano balsą ir davė man sūnų". Todėl
ji pavadino jį Danu.
7 Rachelės tarnaitė Bala pastojo ir pa-
gimdė Jokūbui antrą sūnų.
8 Tada Rachelė tarė: "Didžiose grum-
tynėse grūmiausi su savo seserimi ir
nugalėjau". Ir ji pavadino jį Neftaliu.
9 Lija matydama, kad nebegali daugiau
gimdyti, davė Jokūbui savo tarnaitę
Zelpą už žmoną.
10 Zelpa, Lijos tarnaitė, pagimdė Jo-
kūbui sūnų.
11 Tada Lija tarė: "Laimingai!" Ir ji pa-
vadino jį Gadu.
12 Vėliau Zelpa pagimdė Jokūbui ant-
rą sūnų.
13 Tada Lija tarė: "Aš laimingoji! Nes
moterys vadins mane palaiminta". Ir ji
pavadino jį Aseru.
14 Kviečių pjūties metu Rubenas išėjęs
rado mandragorų ir juos parnešė sa-
vo motinai Lijai. Tada Rachelė tarė
Lijai: "Duok man savo sūnaus man-
dragorų".
15 Bet ji atsakė: "Ar negana tau, kad
turi mano vyrą, ar nori atimti ir ma-
no sūnaus mandragorus?" Rachelė
tarė: "Tegul jis šią naktį praleidžia su

tavimi už tavo sūnaus mandragorus!"
16 Jokūbui pareinant vakare iš lauko,
Lija išėjo jo pasitikti ir tarė: "Tu eisi
pas mane, nes aš tave pasamdžiau už
mano sūnaus mandragorus". Taip jis
praleido su ja tą naktį.
17 Dievas išklausė Liją; ji pagimdė Jo-
kūbui penktąjį sūnų.
18 Tada Lija tarė: "Dievas man atlygi-
no, nes aš daviau savo tarnaitę savo vy-
rui". Ji pavadino jį Isacharu.
19 Lija vėl pastojo ir pagimdė Jokūbui
šeštąjį sūnų.
20 Tada Lija tarė: "Dievas apdovano-
jo mane gera dovana; dabar mano vy-
ras gyvens su manimi, nes aš jam pa-
gimdžiau šešis sūnus". Ir ji praminė
jį Zabulonu.
21 Po to ji pagimdė dukterį ir ją pavadi-
no Dina.
22 Dievas atsiminė Rachelę, išklausė ją
ir padarė vaisingą.
23 Ji pagimdė sūnų ir tarė: "Dievas pa-
šalino mano gėdą".
24 Ji pavadino jį Juozapu, sakydama:
"Viešpats duos man dar kitą sūnų!"
25 Rachelei pagimdžius Juozapą, Jokū-
bas tarė Labanui: "Paleisk mane, grį-
šiu į tėvynę, į savo šalį!
26 Duok man mano žmonas ir mano
vaikus, už kuriuos tau tarnavau, ir
leisk man eiti. Tu juk žinai, kaip aš
tau tarnavau!"
27 Labanas jam tarė: "O kad aš rasčiau
malonę tavo akyse! Aš patyriau, kad
Viešpats laimino mane dėl tavęs.
28 Nustatyk tu pats sau užmokestį, ir aš
tau jį duosiu!"
29 Jokūbas atsakė: "Tu pats žinai, kaip
tau tarnavau ir kokia tapo tavo banda
mano priežiūroje.
30 Tu mažai turėjai prieš man atvyks-
tant, bet dabar tai smarkiai padaugė-
jo, nes Viešpats tave laimino, kai aš
atėjau. O dabar ar ne laikas man pa-
sirūpinti savo namais?"
31 Labanas tarė: "Ką turiu tau duoti?"
Jokūbas atsakė: "Nieko man neduok!
Jei sutiksi su mano reikalavimu, aš vėl
ganysiu ir saugosiu tavo kaimenę:
32 šiandien pereisiu visas avių bandas,
išskirdamas iš jų kiekvieną dėmėtą bei
lopiniuotą avį ir kiekvieną juodą avį,
ir visas lopiniuotas bei dėmėtas ožkas.
Tai bus mano atlyginimas.
33 Mano sąžiningumas kalbės už ma-
ne, kai ateis laikas man atsiimti už-
mokestį tavo akivaizdoje. Visa, kas ne-
bus dėmėta bei lopiniuota tarp ožkų
ir avių, tebūna kaip mano pavogta!"
34 Labanas atsakė: "Sutinku. Tebūna
kaip sakai!"
35 Ir jis atskyrė tą dieną ožkas ir avis,
ožius ir avinus – lopiniuotus ir dėmė-
tus; visus vienos spalvos gyvulius ati-
davė savo sūnums.
36 Labanas nustatė, kad tarp jo ir Jo-
kūbo būtų trijų dienų atstumas. Jokū-
bas ganė likusią Labano kaimenę.
37 Jokūbas, paėmęs žalias drebulių,
migdolų ir liepų lazdeles, išlupinėjo
jose dryžius, kad tose vietose, kur bu-
vo žievė, būtų balta.
38 Jis tas išpjaustytas lazdeles sudėjo į
lovius, į kuriuos pilamas vanduo, prie
kurių bandos ateidavo gerti, ir atėję
gerti imdavo poruotis.
39 Ir avys poruodavosi, žiūrėdamos į laz-
deles; ir jos vesdavo dryžuotus, dėmė-
tus ir lopiniuotus ėriukus.
40 Jokūbas perskyrė savo bandą. Jis su-
dėjo lazdeles taip, kad jo avys ir Laba-
no avys matytų jas. Jis laikė savo ban-
das atskirai ir nesuleisdavo jų su La-
bano bandomis.
41 Kai poravosi stipresnieji gyvuliai,
Jokūbas įdėdavo lazdeles į lovius taip,
kad gyvuliai matytų jas ir poruotųsi.

[42] Silpnesniems gyvuliams poruojantis,
jis neįdėdavo tų lazdelių. Taigi silpnes-
nieji teko Labanui, o stipresnieji Jo-
kūbui.
[43] Taip šis žmogus nepaprastai pralo-
bo. Jis turėjo daug tarnų ir tarnai-
čių, galvijų, avių, kupranugarių ir asi-
lų.

31 Jokūbas girdėjo Labano sūnus
kalbant: "Jokūbas pasiglemžė
visa, kas priklausė mūsų tėvui. Iš mū-
sų tėvo jis įsigijo visą šitą turtą".
[2] Be to, Jokūbas pastebėjo, kad Laba-
nas jo atžvilgiu nebuvo toks pat kaip
anksčiau.
[3] Viešpats tarė Jokūbui: "Grįžk į tėvų
šalį pas savo gimines. Aš būsiu su tavi-
mi!"
[4] Jokūbas pasišaukė Rachelę ir Liją į
lauką prie savo bandos
[5] ir joms tarė: "Aš matau, kad jūsų tė-
vas mano atžvilgiu nebėra toks kaip
anksčiau. Bet mano tėvo Dievas buvo
su manimi.
[6] Jūs pačios žinote, kaip visomis jėgo-
mis tarnavau jūsų tėvui.
[7] Jūsų tėvas apgaudinėjo mane ir de-
šimt kartų keitė mano atlyginimą.
Tačiau Dievas neleido jam manęs
skriausti.
[8] Jei jis sakė: 'Dėmėtieji tebūna tavo
atlyginimas', visos ožkos ir avys vedė
dėmėtus. O jei jis sakė: 'Dryžuotieji te-
būna tavo atlyginimas', visos avys ir ož-
kos vedė dryžuotus.
[9] Taip Dievas atėmė jūsų tėvo gyvulius
ir man atidavė.
[10] Gyvulių poravimosi metu sapne ma-
čiau, kad dryžuotieji, dėmėti ir kerši
patinai eina prie patelių.
[11] Tada Dievo angelas sapne man tarė:
'Jokūbai!' Aš atsiliepiau: 'Aš čia!'
[12] Jis tarė: 'Žiūrėk, visi dryžuoti, dė-
mėti ir kerši patinai eina prie pate-
lių! Aš mačiau visa, ką Labanas tau
darė.
[13] Aš esu Betelio Dievas, kur tu pate-
pei akmens paminklą ir davei įžadą. Iš-
eik iš šitos šalies ir sugrįžk į savo gim-
tinę!' "
[14] Tada Rachelė ir Lija kalbėjo: "Ar
mums dar yra dalies tėvo namuose?
[15] Argi mes nelaikomos svetimomis?
Juk jis pardavė mus ir gautus pinigus
už mus naudojo sau.
[16] Iš tikrųjų visi turtai, kuriuos Dievas
atėmė iš mūsų tėvo, priklauso mums ir
mūsų vaikams. Taigi dabar daryk visa,
ką Dievas tau įsakė".
[17] Jokūbas užsodino ant kupranugarių
savo vaikus ir žmonas,
[18] išsivarė visus savo gyvulius ir pasi-
ėmė visą savo mantą, kurią jis buvo įsi-
gijęs Mesopotamijoje, kad eitų pas sa-
vo tėvą Izaoką į Kanaano šalį.
[19] Labanas tuo metu kirpo avis. Tada
Rachelė pavogė dievukus, kurie pri-
klausė jos tėvui.
[20] Jokūbas apgavo sirą Labaną, nes pa-
bėgo, nieko nesakęs.
[21] Jis pasiėmė viską, kas jam priklausė;
persikėlęs per upę, pasuko į Gileado
kalnyną.
[22] Trečią dieną Labanui pranešė, kad
Jokūbas pabėgo.
[23] Tada Labanas, pasiėmęs savo bro-
lius, vijosi jį septynias dienas ir pasivi-
jo Gileado kalnyne.
[24] Dievas sapne atėjo pas sirą Labaną
ir tarė: "Saugokis, nekalbėk su Jokū-
bu šiurkščiai!"
[25] Jokūbas jau buvo pasistatęs palapi-
nę kalnyne, kai Labanas jį pasivijo. La-
banas su savo broliais taip pat pasista-
tė palapinę Gileado kalnyne
[26] ir tarė Jokūbui: "Kodėl taip pasiel-
gei ir iškeliavai nieko man nesakęs,

slaptai išsivarydamas mano dukteris
kaip karo belaisves?
27 Kodėl slapčia pabėgai ir pasislėpei
nuo manęs? Jei būtum man pasisakęs,
būčiau išlydėjęs tave iškilmingai, su
dainomis, būgnais ir arfomis.
28 Tu neleidai man pabučiuoti vaikai-
čių ir dukterų. Tu pasielgei neprotin-
gai.
29 Aš galėčiau tau pakenkti, bet tavo
tėvo Dievas sapne pasakė *man*: 'Sau-
gokis, nekalbėk su Jokūbu šiurkščiai'.
30 Žinau, tu išsiilgai savo tėvo namų ir
todėl iškeliavai, bet kodėl pavogei ma-
no dievukus?"
31 Jokūbas atsakė Labanui: "Pabėgau
bijodamas, kad prievarta neatimtum iš
manęs savo dukterų.
32 O dėl vagystės, tai tas, pas kurį rasi
savo dievukus, temiršta! Mūsų akivaiz-
doje ieškok ir pasiimk, kas tavo". Jo-
kūbas nežinojo, kad Rachelė buvo pa-
vogusi dievukus.
33 Labanas patikrino Jokūbo, Lijos ir
abiejų tarnaičių palapines, bet nieko
nerado. Tada jis, išėjęs iš Lijos palapi-
nės, įėjo į Rachelės palapinę.
34 Bet Rachelė dievukus buvo paslėpu-
si kupranugario balne ir atsisėdusi ant
jų. Labanas iškrėtė visą palapinę, bet
nerado.
35 Ji tarė savo tėvui: "Nepyk, mano vieš-
patie, kad negaliu atsikelti, nes su ma-
nimi vyksta tai, kas darosi moteriš-
kėms". Jis ieškojo, bet dievukų nera-
do.
36 Jokūbas supyko ir barė Labaną:
"Kuo nusikaltau, kuo nusidėjau, kad
su tokiu užsidegimu mane vijaisi
37 ir iškrėtei visus mano daiktus? Ką
radai iš savo turtų? Pavesk tą reikalą
mano ir savo giminaičiams, tegul jie iš-
sprendžia mudviejų bylą!
38 Dvidešimt metų aš pas tave tarna-
vau. Tavo avys ir ožkos nebuvo bergž-
džios, ir tavo bandos avinų aš neval-
giau.
39 Kas žvėrių sudraskyta, nenešiau tau.
Aš pats turėjau atlyginti nuostolį. Iš
manęs reikalavai atlyginti, kas pavog-
ta dieną ar naktį.
40 Aš dieną kenčiau kaitrą, naktį – šal-
tį, ir miegas bėgo nuo mano akių.
41 Taip dvidešimt metų tarnavau tavo
namuose: keturiolika metų už dukte-
ris ir šešerius metus už bandą. Tu de-
šimt kartų keitei mano atlyginimą!
42 Jei mano tėvo Dievas, Abraomo Die-
vas, kurio bijojosi Izaokas, nebūtų bu-
vęs su manimi, tikrai dabar būtum ma-
ne išleidęs tuščiomis rankomis. Mano
priespaudą ir vargą matė Dievas ir pra-
ėjusią naktį sudraudė tave".
43 Labanas atsakė Jokūbui: "Dukterys
yra mano dukterys, vaikaičiai – mano
vaikaičiai, banda – mano banda, ir vi-
sa, ką matai, man priklauso. O ką ga-
liu šiandien daryti savo dukterims ir jų
vaikams?
44 Todėl ateik ir padarykime sando-
rą – aš ir tu. Ir tai tebūna liudijimas tarp
manęs ir tavęs!"
45 Tada Jokūbas, suradęs akmenį, pa-
statė paminklą.
46 Po to Jokūbas liepė savo giminai-
čiams: "Pririnkite akmenų!" Tie pririn-
kę sukrovė juos, ir ant tos krūvos jie
valgė.
47 Labanas tuos akmenis pavadino Je-
gar Sahaduta, o Jokūbas – Galeadu.
48 Labanas tarė: "Šita akmenų krūva
yra liudytoja tarp manęs ir tavęs". To-
dėl ji vadinama Galeadu
49 ir Mispa, nes jis sakė: "Viešpats tegu
stebi mane ir tave, kai būsime vienas
nuo kito atsiskyrę!
50 Jeigu tu skriausi mano dukteris ar
vesi dar daugiau žmonų, nors nėra

žmonių tarp mūsų, bet Dievas yra mū-
sų liudytojas".
51 Labanas toliau kalbėjo Jokūbui: "Štai
akmenų krūva ir paminklas, kurį pa-
stačiau tarp mūsų.
52 Ši krūva bus liudytojas ir paminklas
las bus liudytojas, kad aš neisiu pas
tave pro šitą akmenų krūvą, nė tu ei-
si pas mane pro šitą akmenų krūvą ir
šitą paminklą su piktu kėslu!
53 Abraomo ir Nachoro Dievas, jų tėvų
Dievas, tebūna teisėjas tarp mudvie-
jų!" Jokūbas tada prisiekė Tuo, kurio
bijojo jo tėvas Izaokas.
54 Tada Jokūbas aukojo kalne ir pasi-
kvietė savo giminaičius valgyti. Jie val-
gė ir pasiliko ant kalno visą naktį.
55 Labanas, atsikėlęs anksti rytą, pabu-
čiavo savo vaikaičius bei dukteris ir
juos palaimino. Jis atsiskyrė nuo jų ir
sugrįžo į savo vietovę.

32 Jokūbui keliaujant toliau, jį pa-
sitiko Dievo angelai.
2 Jis, išvydęs juos, tarė: "Tai Dievo sto-
vykla!" Ir pavadino tą vietą Machanai-
mu.
3 Jokūbas siuntė pirma savęs pasiunti-
nius pas savo brolį Ezavą į Seiro žemę,
Edomo kraštan.
4 Jis įsakė jiems: "Taip kalbėsite mano
valdovui Ezavui: 'Taip sako tavo tar-
nas Jokūbas: 'Viešėjau pas Labaną ir
ten užtrukau iki šios dienos.
5 Turiu jaučių, asilų, avių, tarnų bei tar-
naičių ir siunčiu pranešti savo valdo-
vui, kad surasčiau malonę jo akyse' ".
6 Pasiuntiniai, sugrįžę pas Jokūbą, pra-
nešė: "Buvome nuėję pas tavo brolį
Ezavą, jis ateina tavęs pasitikti su ke-
turiais šimtais vyrų!"
7 Jokūbas labai išsigando ir susirūpi-
no. Jis padalino žmones, avis, galvijus
bei kupranugarius į du būrius
8 ir tarė: "Jei Ezavas užpuls vieną būrį
ir jį sumuš, tai bent likęs išsigelbės".
9 Jokūbas meldėsi: "Mano tėvo Abra-
omo ir mano tėvo Izaoko Dieve, Vieš-
patie, kuris man sakei: 'Grįžk į savo
šalį pas savo gimines, ir Aš tau gera
darysiu'.
10 Aš nevertas net mažiausios Tavo ma-
lonės ir ištikimybės, kurią parodei sa-
vo tarnui. Aš tik su lazda perėjau Jor-
daną, o dabar turiu du būrius.
11 Išgelbėk mane iš mano brolio Ezavo
rankos, nes aš jo bijau, kad atėjęs ne-
nužudytų manęs ir motinų su vaikais.
12 Tu juk sakei: 'Aš tikrai darysiu tau
gera ir padauginsiu tavo palikuonis,
kad jie bus kaip jūros smiltys ir jų ne-
įmanoma bus suskaičiuoti dėl gausy-
bės' ".
13 Jokūbas tą naktį nakvojo toje vieto-
je. Rytą jis parinko dovanų savo bro-
liui Ezavui iš to, ką turėjo:
14 du šimtus ožkų ir dvidešimt ožių, du
šimtus avių ir dvidešimt avinų,
15 trisdešimt kupranugarių su kumeliu-
kais, keturiasdešimt karvių ir dešimt
jaučių, dvidešimt asilių ir dešimt asilų.
16 Jis juos atidavė tarnams ir išsiuntė
po būrį atskirai, sakydamas: "Eikite
pirma manęs, palikdami tarpus tarp
bandų!"
17 Jis įsakė pirmajam: "Kai tave su-
tiks mano brolis Ezavas, klausdamas:
'Kam tu priklausai? Kur eini? Kam
priklauso šita banda?',
18 tai atsakyk: 'Tavo tarnui Jokūbui.
Tai dovana, siunčiama mano valdovui
Ezavui; štai ir jis pats ateina paskui
mus' ".
19 Jis taip įsakė antrajam, trečiajam ir
visiems, kurie ginė bandas: "Kalbėki-
te šitais žodžiais Ezavui, kai jį sutiksi-
te,
20 ir pridurkite: 'Tavo tarnas Jokūbas

taip pat ateina paskui mus' ". Jokūbas
galvojo: "Aš jį permaldausiu dovano-
mis, kurias siunčiu pirma savęs, paskui
sutiksiu jį patį. Gal jis mane draugiš-
kai sutiks?"
21 Pasiųstos dovanos išėjo pirma jo, o
jis pats tą naktį nakvojo stovykloje.
22 Tą pačią naktį atsikėlęs jis paėmė abi
žmonas, abi tarnaites ir vienuolika sū-
nų ir perbrido Jaboko brastą.
23 Jis perkėlė per upelį juos ir visa, ką
turėjo.
24 Jokūbas pasiliko vienas. Ten jis grū-
mėsi su vienu vyru iki aušros.
25 Matydamas, kad neįstengia jo įveik-
ti, tas vyras smogė Jokūbui į šlaunį ir
išnarino Jokūbo šlaunies sąnarį.
26 Tada tas vyras tarė: "Paleisk mane,
nes jau aušta!" Jokūbas atsakė: "Ne-
paleisiu tavęs, jei manęs nepalaimin-
si!"
27 Tas klausė: "Kuo tu vardu?" Jis atsa-
kė: "Jokūbas".
28 Tada jis tarė: "Tu nebebūsi vadina-
mas Jokūbu, bet Izraeliu, nes tu kovo-
jai su Dievu ir su žmonėmis ir nugalė-
jai".
29 Jokūbas klausė: "Pasakyk man savo
vardą". Bet tas atsakė: "Kam gi klausi
mano vardo?" Ir jis ten jį palaimino.
30 Jokūbas pavadino tą vietą Panueliu:
"Aš regėjau Dievą veidas į veidą ir iš-
likau gyvas".
31 Kai jis perėjo Panuelį, patekėjo sau-
lė, ir jis šlubavo viena koja.
32 Todėl iki šios dienos Izraelio vaikai
nevalgo šlaunies raumenų, nes Jokū-
bo šlaunis buvo sužeista.

33 Jokūbas, pakėlęs akis, pamatė
ateinantį Ezavą su keturiais
šimtais vyrų. Jis paskirstė vaikus tarp
Lijos, Rachelės ir abiejų tarnaičių:
2 sustatė tarnaites ir jų vaikus pirmo-
je eilėje, Liją ir jos vaikus už jų, o Ra-
chelę ir Juozapą paskutinėje eilėje.
3 Jis pats nuėjo pirma jų ir septynis kar-
tus nusilenkė iki žemės, kol susitiko su
broliu.
4 Ezavas bėgo prie jo, apkabino jį ir bu-
čiavo, puolęs jam ant kaklo, ir jie abu
verkė.
5 Pamatęs žmonas ir vaikus, jis klausė:
"Kas šitie?" Tas atsakė: "Vaikai, ku-
riais Dievas apdovanojo tavo tarną".
6 Tada priartėjusios tarnaitės su savo
vaikais nusilenkė.
7 Paskui priartėjo Lija ir jos vaikai ir
nusilenkė. Pagaliau priartėjo Juozapas
ir Rachelė ir taip pat nusilenkė.
8 Ezavas toliau klausė: "Kam tie bū-
riai, kuriuos sutikau?" Jis atsakė: "Kad
rasčiau malonę savo valdovo akyse!"
9 Ezavas atsakė: "Mano broli, aš turiu
užtektinai, pasilaikyk, ką turi!"
10 Jokūbas tarė: "O ne! Jei radau ma-
lonę tavo akyse, tai priimk iš manęs šią
dovaną. Aš matau tavo veidą, tarsi ma-
tyčiau Dievo veidą, ir tu esi man malo-
nus.
11 Prašau, priimk palaiminimą, kurį tau
atnešiau. Nes Dievas buvo man malo-
ningas, ir aš visko turiu". Jokūbui pra-
šant, brolis priėmė dovaną.
12 Tada Ezavas tarė: "Dabar keliauki-
me – aš eisiu tavo priešakyje!"
13 Bet Jokūbas atsakė: "Mano valdo-
vas žino, kad vaikai gležni ir kad dalis
avių bei galvijų yra jaunikliai; jei juos
per greitai varysime nors vieną dieną,
jie išgaiš.
14 Mano valdove, eik pirma savo tar-
no, o aš pamažu toliau judėsiu, kaip
įstengia eiti gyvuliai ir vaikai, kol nu-
eisiu pas savo valdovą į Seirą".
15 Tada Ezavas sakė: "Leisk man pa-
likti su tavimi dalį savo žmonių!" Bet
tas atsakė: "Kam to reikia? Kad tik su-

rasčiau malonę savo valdovo akyse!"
16 Ezavas tą dieną sugrįžo į Seirą,
17 o Jokūbas judėjo toliau į Sokotą. Ten
jis pasistatė namus, o gyvuliams – pa-
stoges. Todėl pavadino tą vietą Soko-
tu.
18 Jokūbas, keliaudamas iš Mesopota-
mijos, laimingai atvyko į Sichemą, ku-
ris yra Kanaano krašte, ir apsistojo ša-
lia miesto.
19 Sklypą, kuriame pasistatė palapinę,
jis nusipirko iš Sichemo tėvo Hamoro
sūnų už šimtą monetų.
20 Jis ten pastatė aukurą ir jį pavadi-
no: "Izraelio Dievo galybė".

34 Kartą Lijos duktė Dina išėjo pa-
sižiūrėti tos šalies dukterų.
2 Šalies kunigaikščio hevito Hamoro
sūnus Sichemas, ją pamatęs, nutvėrė
ir išprievartavo.
3 Jo siela prisirišo prie Jokūbo dukters
Dinos. Jis pamilo mergaitę ir meiliai
kalbėjo su ja.
4 Sichemas prašė savo tėvo Hamoro:
"Leisk man vesti šią mergaitę!"
5 Jokūbas sužinojo, kad Sichemas iš-
prievartavo jo dukterį Diną; kadangi
jo sūnūs buvo prie gyvulių laukuose,
Jokūbas tylėjo, kol jie pareis.
6 Sichemo tėvas Hamoras atėjo pas Jo-
kūbą, norėdamas su juo pasikalbėti.
7 Jokūbo sūnūs, tai išgirdę, parėjo iš
laukų. Jie įsižeidė ir labai supyko, nes
Sichemas padarė gėdą Izraeliui, gulė-
damas su Jokūbo dukterimi, nors ne-
derėjo taip daryti.
8 Hamoras kalbėjosi su jais: "Mano sū-
naus Sichemo siela ilgisi jūsų dukters.
Prašau, leiskite mano sūnui ją vesti.
9 Susigiminiuokime: duokite mums
savo dukteris, o mūsų dukteris veski-
te!
10 Gyvenkite pas mus. Kraštas jums yra
atviras. Pasilikite ir laisvai jame gyven-
kite ir įsigykite čia nuosavybę".
11 Ir Sichemas kalbėjo Dinos tėvui ir
broliams: "O kad rasčiau malonę jūsų
akyse! Ko tik iš manęs paprašysite,
duosiu.
12 Prašykite pačio didžiausio kraičio ir
dovanos; aš viską duosiu, ko prašy-
site, tik leiskite man vesti mergaitę!"
13 Jokūbo sūnūs klastingai kalbėjo su
Sichemu ir jo tėvu Hamoru, nes jis bu-
vo išprievartavęs jų seserį Diną.
14 Jie sakė jiems: "Mes negalime to pa-
daryti – išleisti savo seserį už vyro, ku-
ris yra neapipjaustytas, nes tai būtų
mums negarbė ir gėda.
15 Sutiksime su jumis tik su sąlyga, jei
jūs tapsite kaip mes ir kiekvienas vy-
ras tarp jūsų bus apipjaustytas.
16 Tada mes leisime jums vesti savo duk-
teris ir vesime jūsų; liksime pas jus gy-
venti ir tapsime viena tauta.
17 Bet jei mūsų nepaklausysite ir neap-
sipjaustysite, pasiimsime savo dukterį
ir išeisime".
18 Jų žodžiai patiko Hamorui ir jo sū-
nui Sichemui.
19 Jaunuolis nedelsė įvykdyti pasiūly-
mo, nes jis buvo įsimylėjęs Jokūbo
dukterį. O jis buvo žymiausias savo
tėvo namuose.
20 Hamoras ir jo sūnus Sichemas atėjo
prie miesto vartų ir kalbėjo savo mies-
to vyrams:
21 "Šitie žmonės yra taikingi mūsų at-
žvilgiu. Jie telieka gyventi ir laisvai
verstis mūsų krašte. Kraštas juk pla-
tus! Jų dukteris vesime, o savo duk-
teris leisime tekėti už jų.
22 Tie žmonės sutinka gyventi pas mus
ir tapti viena tauta tik su šita sąlyga,
jei kiekvienas mūsų vyras apsipjaustys,
kaip jie yra apipjaustyti.
23 Jų galvijai, jų manta ir visi gyvuliai

priklausys mums. Sutikime su jais, ir
jie liks pas mus gyventi!"
24 Visi miesto vyrai paklausė Hamoro ir
*jo sūnaus Sichemo ir buvo apipjausty-
ti.*
25 Trečią dieną, kai jiems labai skaudė-
jo, du Jokūbo sūnūs, Simeonas ir Le-
vis, Dinos broliai, pasiėmė savo kar-
dus ir, drąsiai atėję į miestą, išžudė vi-
sus vyrus.
26 Jie taip pat nužudė Hamorą ir jo sū-
nų Sichemą, paėmė Diną iš Sichemo
namų ir išėjo.
27 Jokūbo sūnūs atėjo prie nužudytųjų
ir apiplėšė miestą, keršydami už sesers
išniekinimą.
28 Pasiėmė jų avis, galvijus, asilus ir vi-
sa, kas buvo mieste ir laukuose.
29 Pagrobė visą jų turtą, vaikus ir žmo-
nas išsivedė į nelaisvę ir išplėšė viską,
kas buvo namuose.
30 Jokūbas tarė Simeonui ir Leviui:
"Jūs pridarėte man bėdos, padaryda-
mi mane nekenčiamą tarp šios šalies
gyventojų, tarp kanaaniečių ir peri-
ziečių. Mūsų labai mažai; jie susirinks
prieš mane ir nužudys mane. Taip aš
ir mano namai bus sunaikinti".
31 Sūnūs atsakė: "Argi jam buvo leista
pasielgti su mūsų seserimi kaip su pa-
leistuve?"

35 Dievas tarė Jokūbui: "Kelkis ir
eik į Betelį, ir apsistok ten; pa-
statyk aukurą Dievui, kuris tau pasiro-
dė, kai bėgai nuo savo brolio Ezavo".
2 Jokūbas įsakė saviesiems ir visiems,
buvusiems su juo: "Pašalinkite sveti-
mus dievus, kurie yra tarp jūsų, apsi-
valykite ir pakeiskite drabužius!
3 Eikime į Betelį, ten pastatysiu au-
kurą Dievui, kuris mane išklausė pa-
vojuje ir buvo su manimi kelyje, ku-
riuo aš ėjau!"
4 Jie atidavė Jokūbui visus svetimus die-
vus, kuriuos jie turėjo, ir auskarus, o
Jokūbas juos užkasė po ąžuolu prie Si-
chemo.
5 Jie iškeliavo, ir siaubas nuo Dievo ap-
ėmė aplinkinius miestus, kad niekas
nedrįso vytis Jokūbo sūnų.
6 Taip Jokūbas ir visi su juo esantys
žmonės atėjo į Luzą, dar vadinamą
Beteliu, kuri yra Kanaano šalyje.
7 Ten jis pastatė aukurą ir tą vietą pa-
vadino Dievo namais, nes ten jam pa-
sirodė Dievas, kai jis bėgo nuo savo
brolio veido.
8 Ten mirė Debora, Rebekos auklė, ir
buvo palaidota prie Betelio po ąžuo-
lu, kurį pavadino Raudos ąžuolu.
9 Dievas vėl pasirodė Jokūbui, kai jis at-
vyko iš Mesopotamijos, ir jį palaimino.
10 Ir Dievas tarė jam: "Tavo vardas Jo-
kūbas, bet tu nebesivadinsi Jokūbu.
Tavo vardas bus Izraelis!
11 Aš esu Dievas Visagalis. Būk vaisin-
gas ir dauginkis! Tauta ir daugelis tau-
tų atsiras iš tavęs, ir karaliai išeis iš ta-
vo strėnų!
12 Tą žemę, kurią daviau Abraomui ir
Izaokui, atiduosiu tau ir po tavęs duo-
siu tavo palikuonims".
13 Tada Dievas pasitraukė nuo jo iš tos
vietos, kur su juo kalbėjo.
14 Jokūbas pastatė akmeninį paminklą
toje vietoje, kur Dievas kalbėjo su juo,
išliejo ant jo geriamąją auką ir aliejaus.
15 Jokūbas pavadino tą vietą, kur Die-
vas su juo kalbėjo, Beteliu.
16 Iš Betelio jie keliavo toliau. Nepa-
siekus Efratos, Rachelė gimdė, ir jos
gimdymas buvo sunkus.
17 Jai esant gimdymo kančiose, pribu-
vėja jai tarė: "Nebijok! Ir šį kartą turė-
si sūnų".
18 Kai jos siela buvo beatsiskirianti, nes
ji buvo prie mirties, ji pavadino jį Beno-

ni, bet tėvas jį pavadino Benjaminu.
[19] Ir Rachelė mirė ir buvo palaidota
prie kelio, einančio į Efratą, tai yra
Betliejų.
[20] Jokūbas pastatė ant jos kapo pamin-
klą; tas Rachelės kapo paminklas te-
bestovi iki šios dienos.
[21] Izraelis keliavo toliau ir apsistojęs
pasistatė palapines anapus Ederio
bokšto.
[22] Izraeliui gyvenant anoje šalyje, Ru-
benas miegojo su savo tėvo sugulove
Bala. Izraelis tai sužinojo. Jokūbo sū-
nų buvo dvylika.
[23] Lijos sūnūs: Jokūbo pirmgimis Ru-
benas, Simeonas, Levis, Judas, Isacha-
ras ir Zabulonas.
[24] Rachelės sūnūs: Juozapas ir Benja-
minas.
[25] Rachelės tarnaitės Balos sūnūs: Da-
nas ir Neftalis.
[26] Lijos tarnaitės Zelpos sūnūs: Gadas
ir Aseras. Šitie yra Jokūbo sūnūs, gi-
mę jam Mesopotamijoje.
[27] Jokūbas atėjo pas savo tėvą Izaoką į
Mamrę, į Arbės miestą, tai yra Hebro-
ną, kur Abraomas ir Izaokas buvo at-
eiviai.
[28] Izaokas sulaukė šimto aštuoniasde-
šimties metų.
[29] Ir Izaokas atidavė savo dvasią, ir mi-
rė, ir susijungė su savo tauta, būdamas
senas ir pasisotinęs gyvenimu. Jį pa-
laidojo jo sūnūs Ezavas ir Jokūbas.

36 Šitie yra Ezavo, kuris yra Edo-
mas, palikuonys.
[2] Ezavas vedė žmonas kanaanietes:
hetito Elono dukterį Adą, hevito Zi-
beono sūnaus Ano dukterį Olibamą
[3] ir Basematą, Izmaelio dukterį, Ne-
bajoto seserį.
[4] Ados sūnus – Elifazas. Basematos
sūnus – Reuelis.
[5] Olibamos sūnūs: Jeusas, Jalamas ir
Korė. Šitie yra Ezavo sūnūs, gimę jam
Kanaano žemėje.
[6] Ezavas pasiėmė savo žmonas, sūnus,
dukteris, visus savo žmones, gyvulių
bandas ir visą nuosavybę, kurią buvo
įsigijęs Kanaano krašte, ir išvyko į kitą
šalį, pasitraukdamas nuo savo brolio
Jokūbo.
[7] Jų turtai buvo per dideli, kad jie ga-
lėtų gyventi kartu, o žemė, kurioje jie
buvo ateiviai, nebegalėjo išmaitinti jų
gyvulių.
[8] Ezavas apsigyveno Seiro kalnyne.
Ezavas yra Edomas.
[9] Šitie yra Ezavo, edomitų tėvo pali-
kuonys Seiro kalnyne.
[10] Ezavo sūnų vardai: Ezavo žmonos
Ados sūnus – Elifazas, Ezavo žmonos
Basematos sūnus – Reuelis.
[11] Elifazo sūnūs: Temanas, Omaras, Ze-
fas, Gatamas ir Kenazas.
[12] Timna buvo Ezavo sūnaus Elifazo
sugulovė ir pagimdė Elifazui Amale-
ką. Šitie yra Ezavo žmonos Ados sū-
nūs.
[13] Reuelio sūnūs: Nahatas ir Zara, Sa-
mas ir Mizas. Jie yra Ezavo žmonos
Basematos sūnūs.
[14] Ezavo žmonos Olibamos, Zibeono
sūnaus Ano dukters, sūnūs: Jeusas, Ja-
lamas ir Korė.
[15] Tie yra Ezavo sūnų kunigaikščiai.
Ezavo pirmagimio Elifazo sūnūs: Te-
manas, Omaras, Zefas, Kenazas,
[16] Korė, Gatamas, Amalekas – iš Eli-
fazo kilę kunigaikščiai Edomo kraš-
te. Jie yra Ados sūnūs.
[17] Ezavo sūnaus Reuelio sūnūs: Naha-
tas, Zara, Samas, Mizas – iš Reuelio
kilę kunigaikščiai Edomo krašte. Jie
Ezavo žmonos Basematos sūnūs.
[18] Ezavo žmonos Olibamos sūnūs: Jeu-
sas, Jalamas ir Korė. Tai iš Ano duk-

ters Olibamos, Ezavo žmonos, kilę ku-
nigaikščiai.
19 Jie yra Ezavo, tai yra Edomo sū-
nūs – tos šalies kunigaikščiai.
20 Horito Seiro sūnūs, gyvenę krašte:
Lotanas, Sobalis, Zibeonas, Anas,
21 Disonas, Ezeris, Disanas. Jie hori-
tų, Seiro sūnų, kunigaikščiai Edomo
krašte.
22 Lotano vaikai: Horis, Hemamas ir
Lotano sesuo Timna.
23 Sobalio sūnūs: Alvanas, Manahatas,
Hebalis, Sefas ir Onamas.
24 Zibeono sūnūs: Ajas ir Anas. Anas,
beganydamas savo tėvo Zibeono asi-
lus, dykumoje rado šiltąsias versmes.
25 Ano vaikai: Disonas ir duktė Oliba-
ma.
26 Disono sūnūs: Hemdanas, Esbanas,
Itranas ir Keranas.
27 Ezerio sūnūs: Bilhanas, Zavanas ir
Akanas.
28 Disano sūnūs: Ūzas ir Aranas.
29 Horitai: Lotanas, Sobalis, Zibeonas,
Anas,
30 Disonas, Ezeris ir Disanas – horitų
kunigaikščiai Seiro krašte.
31 Šitie karaliai valdė Edomo kraštą,
kai izraelitai dar neturėjo savo kilmės
karaliaus.
32 Edome karaliumi buvo Beoro sūnus
Belas: jo miestas vadinosi Dinhabas.
33 Belui mirus, jo vietą užėmė Jobabas,
Zaros iš Bosros sūnus.
34 Jobabui mirus, jo vietoje karaliavo
Husamas iš Temano šalies.
35 Husamui mirus, sostą paėmė Beda-
do sūnus Hadadas, kuris sumušė Ma-
dianą Moabo laukuose ir kurio mies-
tas vadinosi Avitas.
36 Hadadui mirus, jo vietą užėmė Sam-
las iš Masreko.
37 Samlui mirus, karaliavo Saulius iš
Rehoboto.
38 Sauliui mirus, sostas atiteko Achbo-
ro sūnui Baalhananui.
39 Achboro sūnui Baalhananui mirus,
jo vietą užėmė Hadaras. Jo miestas va-
dinosi Pau. Jo žmona buvo vardu Me-
hetabelė; ji buvo Mezahabo dukters
Matredos duktė.
40 Ezavo kunigaikščių vardai pagal jų
kilmę ir vietos pavadinimą: Timnas,
Alvas, Jetetas,
41 Olibamas, Ela, Pinonas,
42 Kenazas, Temanas, Mibzaras,
43 Magdielis, Iramas. Šitie Edomo ku-
nigaikščiai gyveno jų nuosavame kraš-
te. Ezavas – edomitų protėvis.

37 Jokūbas apsigyveno Kanaano
šalyje, kur jo tėvas buvo atei-
vis.
2 Tokia yra Jokūbo istorija. Juoza-
pas, būdamas septyniolikos metų,
ganė su savo broliais avis; vaikinas
gyveno su savo tėvo žmonų Balos ir
Zelpos sūnumis. Juozapas praneš-
davo tėvui, kai jie ką pikta kalbė-
davo.
3 Izraelis mylėjo Juozapą labiau už ki-
tus savo sūnus, nes jis gimė jam sulau-
kus žilos senatvės. Tėvas jam padarė
margą apdarą.
4 Jo broliai, pastebėję, kad jų tėvas
Juozapą myli labiau už visus brolius,
neapkentė jo ir nesugyveno su juo.
5 Kartą Juozapas sapnavo sapną ir jį
papasakojo savo broliams. Tada jie
ėmė dar labiau jo nekęsti.
6 Jis jiems tarė: “Pasiklausykite mano
sapno:
7 štai mes rišome pėdus laukuose; ma-
no pėdas atsistojo ir stovėjo tiesus, o
jūsų pėdai sustojo aplinkui ir nusilen-
kė prieš mano pėdą”.
8 Broliai jam atsakė: “Bene būsi mūsų
karalius? O gal mus valdysi?” Ir jie dar

labiau jo neapkentė dėl jo sapnų ir jo
kalbų.
9 Jis sapnavo dar kitą sapną ir papasa-
kojo savo broliams: "Sapnavau dar vie-
ną sapną, kad saulė, mėnulis ir vienuo-
lika žvaigždžių lenkėsi prieš mane".
10 Kai jis papasakojo tą sapną savo tė-
vui ir savo broliams, tėvas jį subarė:
"Koks čia sapnas! Nejaugi aš, tavo mo-
tina ir broliai ateisime ir nusilenksime
iki žemės prieš tave?"
11 Jo broliai pavydėjo jam, bet tėvas įsi-
dėmėjo tuos žodžius.
12 Kartą jo broliai ganė tėvo avis prie
Sichemo.
13 Tėvas tarė Juozapui: "Ar tavo bro-
liai negano prie Sichemo? Eikš, aš ta-
ve pasiųsiu pas juos!" Jis atsiliepė: "Aš
čia!"
14 "Eik, pažiūrėk, kaip tavo broliams
ten sekasi, ir parėjęs pranešk man".
Taigi tėvas išsiuntė Juozapą iš Hebro-
no slėnio į Sichemą.
15 Vienas vyras sutiko Juozapą beklai-
džiojantį lauke ir paklausė: "Ko ieš-
kai?"
16 Jis atsakė: "Ieškau savo brolių. Pa-
sakyk man, kur jie gano?"
17 Tas vyras atsakė: "Jie išėjo iš čia.
Nugirdau juos kalbant: 'Eikime į Do-
taną' ". Juozapas ėjo paskui savo bro-
lius ir rado juos Dotane.
18 Jie, iš tolo pamatę jį ateinant, slapta
susimokė jį nužudyti.
19 Jie sakė vienas kitam: "Štai ateina
sapnuotojas!
20 Dabar užmuškime jį, įmeskime į duo-
bę ir sakykime: 'Plėšrus žvėris jį suėdė';
tada pamatysime, kas bus iš jo sapnų!"
21 Bet Rubenas, tai išgirdęs, išgelbėjo
jį iš jų rankų, sakydamas: "Nežudyki-
me jo.
22 Nepraliekite kraujo! Įmeskite jį į ši-
tą dykumoje esančią duobę, bet nesu-
tepkite savo rankų!" Jis taip kalbėjo,
norėdamas jį išgelbėti iš jų rankų ir su-
grąžinti tėvui.
23 Juozapui atėjus pas brolius, jie nu-
traukė nuo jo margąjį apdarą, kuriuo
jis vilkėjo,
24 ir, sugriebę jį, įmetė į duobę, kurioje
nebuvo vandens.
25 Tada jie susėdo valgyti. Staiga jie
pamatė izmaelitų karavaną, ateinan-
tį iš Gileado, ir jų kupranugarius, ne-
šančius kvepalų, balzamo ir miros. Jie
traukė į Egiptą.
26 Judas tarė savo broliams: "Ką laimė-
sime, užmušę savo brolį ir nuslėpę jo
kraują?
27 Parduokime jį izmaelitams ir nesu-
tepkime savo rankų. Juk jis mūsų bro-
lis, mūsų kūnas!" Broliai paklausė jo.
28 Einant pro šalį Madiano pirkliams,
jie, ištraukę Juozapą iš duobės, par-
davė izmaelitams už dvidešimt sidab-
rinių; tie nusivedė Juozapą į Egiptą.
29 Rubenas, sugrįžęs prie duobės ir pa-
matęs, kad Juozapo nebėra, perplėšė
savo drabužius.
30 Sugrįžęs pas brolius, tarė: "Vaiko ne-
bėra! Kur aš eisiu!"
31 Jie paėmė Juozapo apdarą ir, papjo-
vę ožį, tą apdarą pamirkė jo kraujyje
32 ir pasiuntė jį tėvui, sakydami: "Štai
ką radome. Pažiūrėk, ar tai ne tavo sū-
naus apdaras?"
33 Pažinęs jį, tėvas tarė: "Tai mano sū-
naus apdaras! Plėšrus žvėris jį suėdė!
Juozapas tikrai sudraskytas!"
34 Jokūbas persiplėšė drabužius, užsi-
vilko ašutinę ir daugelį dienų gedėjo
savo sūnaus.
35 Visi jo sūnūs ir dukterys guodė jį,
tačiau jis nesidavė guodžiamas ir ta-
rė: "Aš gedėdamas nueisiu į mirusių-
jų buveinę pas savo sūnų". Taip jį ap-
raudojo jo tėvas.

36 Tuo metu madianiečiai Egipte par-
davė jį Putifarui, faraono rūmų valdi-
ninkui, sargybos viršininkui.

38 Judas pasitraukė nuo savo bro-
lių ir apsigyveno pas vieną odo-
lamitą, vardu Hiras.
2 Ten Judas pamatė kanaaniečio Suvo
dukterį ir paėmė ją, ir įėjo pas ją.
3 Ji pastojo ir pagimdė sūnų, kurį pa-
vadino Eru.
4 Ji pastojo dar kartą ir pagimdė sūnų,
kurį pavadino Onanu.
5 Ir dar kartą ji pastojo, ir pagimdė sū-
nų, kurį pavadino Selu. Judas tada gy-
veno Kezibe.
6 Judas paėmė savo pirmgimiui Erui
žmoną, vardu Tamara.
7 Eras, Judo pirmgimis, buvo nedoras
Viešpaties akyse, ir Viešpats jį numa-
rino.
8 Tada Judas tarė sūnui Onanui: "Įeik
pas savo brolio žmoną ir vesk ją, ir at-
gaivink savo brolio palikuonis".
9 Onanas žinojo, kad palikuonys nepri-
klausys jam. Todėl įeidamas pas savo
brolio žmoną išliejo sėklą žemėn, kad
neduotų broliui palikuonių.
10 Viešpačiui nepatiko jo elgesys, todėl
ir jį numarino.
11 Judas tarė savo marčiai Tamarai:
"Gyvenk kaip našlė savo tėvo namuo-
se, kol užaugs mano sūnus Selas".
Nes jis bijojo, kad ir tas nemirtų kaip
jo broliai. Tamara nuėjo gyventi į sa-
vo tėvo namus.
12 Po kurio laiko mirė Judo žmona,
Suvo duktė. Gedulo laikui praėjus,
Judas su savo draugu odolamitu Hiru
ėjo į Timną pas savo avių kirpėjus.
13 Tamarai buvo pranešta: "Štai tavo
uošvis eina į Timną avių kirpti".
14 Ji nusivilko savo našlės drabužius,
apsidengė šydu ir atsisėdo prie Enai-
mo vartų, kurie yra pakelėje į Timną.
Ji žinojo, kad Selas buvo užaugęs, ta-
čiau ji nebuvo jam duota į žmonas.
15 Judas ją palaikė paleistuve, nes ji
buvo uždengusi savo veidą.
16 Jis pasuko prie jos ir tarė: "Leisk
man įeiti pas tave". Jis nežinojo, kad
tai buvo jo marti, o ji klausė: "Ką man
duosi?"
17 Jis atsakė: "Aš tau atsiųsiu ožiuką iš
savo bandos". Ji paklausė: "Ar duosi
man užstatą, kol jį atsiųsi?"
18 Jis paklausė: "Ko nori užstatu?" Ji
atsakė: "Tavo antspaudo, virvės ir laz-
dos, kuri yra tavo rankoje". Jis davė
jai tai, įėjo pas ją, ir ji pastojo.
19 Jam išėjus, ji nusiėmė šydą, persiren-
gė našlės drabužiais ir grįžo namo.
20 Kai Judo draugas odolamitas nuve-
dė ožiuką, kad atsiimtų užstatą iš mo-
teriškės, jos nerado.
21 Jis klausinėjo vietos žmonių: "Kur
yra paleistuvė, kuri buvo Enaime prie
kelio?" Jie atsakė: "Čia nebuvo jokios
paleistuvės".
22 Jis tada sugrįžo pas Judą ir pasakė:
"Aš jos neradau, ir tos vietos žmonės
sakėsi nieko nežiną apie jokią paleis-
tuvę".
23 Judas tarė: "Tegul pasilaiko mano
užstatą, kad neapsijuoktume. Aš jai
siunčiau ožiuką, bet tu negalėjai jos
surasti".
24 Po trijų mėnesių Judui buvo praneš-
ta: "Tavo marti Tamara paleistuvavo ir
pastojo". Judas liepė: "Atveskite ją,
kad ji būtų sudeginta".
25 Kai ją išvedė, ji pasiuntė žinią savo
uošviui: "Aš pastojau nuo vyro, ku-
riam priklauso šitie daiktai. Ištirk,
kam priklauso šitas antspaudas, vir-
vė ir lazda".
26 Judas atpažinęs tarė: "Ji yra teises-
nė už mane, nes aš jos nedaviau savo

sūnui Selui". Ir daugiau jis jos nepa-
žino.
27 Gimdymo metu paaiškėjo, kad dvy-
niai yra jos įsčiose.
28 Jai begimdant, vienas iškišo ranką.
Pribuvėja paėmė ir užrišo ant jo ran-
kos raudoną siūlą, sakydama: "Šitas
pirmas išėjo".
29 Bet jis įtraukė ranką atgal, ir štai iš-
ėjo jo brolis. Ji tarė: "Štai kaip tu pra-
siveržei". Jį tad pavadino Faru.
30 Paskui gimė jo brolis, ant kurio ran-
kos buvo raudonas siūlas; jį pavadino
Zara.

39 Juozapą nuvedė į Egiptą, ir
egiptietis Putifaras, faraono
rūmų valdininkas, sargybos viršinin-
kas, jį nupirko iš izmaelitų.
2 Ir Viešpats buvo su Juozapu, ir jam
viskas sekėsi. Jis gyveno savo valdovo,
egiptiečio, namuose.
3 Jo valdovas pastebėjo, kad Viešpats
buvo su juo ir kad visa, ką jis darė,
Viešpats laimino.
4 Juozapas rado Putifaro akyse malo-
nę; jis tarnavo jam, ir tas paskyrė jį
savo namų prievaizdu, ir visa pavedė
jam tvarkyti.
5 Nuo to laiko, kai jis paskyrė Juozapą
prievaizdu savo namuose, Viešpats lai-
mino egiptiečio namus dėl Juozapo;
Viešpaties palaima buvo ant visko, ką
jis turėjo namuose ir laukuose.
6 Jis visa, ką turėjo, pavedė Juozapui;
pats niekuo nesirūpino, tik maistu,
kurį valgė. Juozapas buvo dailus ir
gražaus veido.
7 Po kurio laiko jo valdovo žmona at-
kreipė dėmesį į Juozapą ir tarė: "Su-
gulk su manimi".
8 Bet jis jai atsakė: "Mano valdovas
niekuo nesirūpina ir visa, ką jis turi,
atidavė į mano rankas.
9 Šiuose namuose nėra didesnio už ma-
ne, ir jis nieko man nedraudžia išsky-
rus tave, nes tu esi jo žmona. Kaip tad
galėčiau padaryti tokią piktadarystę ir
nusidėti prieš Dievą?"
10 Ji kiekvieną dieną kalbino Juozapą,
tačiau jis nesutiko sugulti ir būti su ja.
11 Vieną dieną Juozapas atėjo į namus
savo reikalais ir nieko daugiau tuo me-
tu namuose nebuvo.
12 Ji nutvėrė jį už jo drabužio ir sakė:
"Sugulk su manimi". Bet jis, išsinėręs
iš drabužio, ištrūko ir išbėgo laukan.
13 Pamačiusi, kad jis paliko savo dra-
bužį jos rankoje ir išbėgo laukan,
14 ji pasišaukė namiškius ir jiems tarė:
"Žiūrėkite! Jis atvedė mums vyrą, heb-
rają, kad tas tyčiotųsi iš mūsų. Jis atėjo
pas mane, norėdamas sugulti su mani-
mi, bet aš ėmiau garsiai šaukti.
15 Kai jis išgirdo mane šaukiant, paliko
drabužį pas mane ir išbėgo".
16 Ji pasilaikė jo drabužį, kol grįžo val-
dovas.
17 Tada ji tais pačiais žodžiais kalbėjo
jam: "Pas mane atėjo tas vergas, heb-
rajas, kurį mums atvedei, kad pasity-
čiotų iš manęs.
18 Bet kai aš pradėjau garsiai šaukti, jis
paliko savo drabužį pas mane ir išbė-
go".
19 Valdovas, išgirdęs žmonos žodžius,
kuriais ji kalbėjo: "Taip tavo vergas pa-
sielgė su manimi", užsidegė pykčiu.
20 Ir Juozapo valdovas paėmė jį, ir ati-
davė į kalėjimą, kur kalėjo karaliaus
kaliniai.
21 Bet Viešpats buvo su Juozapu ir pa-
rodė jam savo gailestingumą, ir davė
jam rasti malonę kalėjimo viršininko
akyse.
22 Šis pavedė Juozapui rūpintis visais
kaliniais ir visi darbai buvo jo prie-
žiūroje.

23 Kalėjimo viršininkas niekuo nesido-
mėjo, kas buvo Juozapui pavesta, nes
Viešpats buvo su juo ir visuose darbuo-
se jam duodavo sėkmę.

40 Po kurio laiko nusikalto Egip-
to karaliui jo vyno pilstytojas ir
duonkepys.
2 Faraonas supyko ant abiejų savo val-
dininkų: ant vyno pilstytojų viršininko
ir duonkepių viršininko.
3 Jis įsakė juos uždaryti sargybos virši-
ninko kalėjime, kur kalėjo Juozapas.
4 Sargybos viršininkas pavedė Juoza-
pui juos prižiūrėti ir jiems patarnauti.
Jie ten sėdėjo ilgesnį laiką.
5 Egipto karaliaus vyno pilstytojas ir
duonkepys tą pačią naktį sapnavo sap-
ną, ir kiekvieno sapnas turėjo savo
reikšmę.
6 Juozapas, įėjęs pas juos rytą, paste-
bėjo juos esant prislėgtus.
7 Jis paklausė jų: "Kodėl šiandien jūsų
veidai tokie paniurę?"
8 Jie atsakė: "Sapnavome sapną, bet
nėra, kas jį išaiškintų". Juozapas jiems
tarė: "Argi ne iš Dievo ateina išaiški-
nimas? Papasakokite juos man".
9 Tuomet vyno pilstytojų viršininkas
papasakojo savo sapną Juozapui: "Aš
sapnavau, kad pasirodė vynmedis prieš
mane.
10 Jis turėjo tris šakeles, išleido pum-
purus, išskleidė žiedus ir subrandino
vynuoges ant kekių.
11 Faraono taurę laikiau savo rankoje.
Paėmiau vynuogių, išspaudžiau jas į fa-
raono taurę ir padaviau taurę fara-
onui".
12 Juozapas jam atsakė: "Štai sapno
išaiškinimas: trys šakelės yra trys die-
nos.
13 Po trijų dienų faraonas sugrąžins ta-
ve tarnybon, ir tu padavinėsi faraonui
taurę į jo ranką, kaip pirma daryda-
vai, kai buvai jo vyno pilstytojas.
14 Atsimink mane, kai tau bus gerai, ir
pasigailėk manęs, paminėk mane fa-
raonui ir padėk man išeiti iš šitų na-
mų.
15 Aš esu pavogtas iš hebrajų krašto ir
čia nesu nusikaltimo padaręs, už kurį
mane laikytų kalėjime".
16 Kepėjų viršininkas girdėdamas, kad
jis gerai išaiškino, tarė Juozapui: "O
aš sapnuodamas mačiau tris pintines
ant savo galvos.
17 Viršutinėje pintinėje buvo įvairių
keptų valgių faraonui, ir paukščiai le-
sė iš tos pintinės".
18 Juozapas atsakė: "Štai sapno išaiški-
nimas: trys pintinės yra trys dienos.
19 Po trijų dienų faraonas nukirs tavo
galvą, tave pakabins ant medžio, ir
paukščiai les tavo kūną".
20 Trečiąją dieną buvo faraono gimta-
dienis ir jis iškėlė puotą visiems savo
tarnams. Jis atsiminė savo vyriausiąjį
vyno pilstytoją ir vyriausiąjį duonkepį.
21 Faraonas sugrąžino vyriausiąjį vyno
pilstytoją į jo tarnybą, ir jis vėl padavi-
nėjo taurę faraonui.
22 O kepėjų viršininką jis įsakė pakarti,
kaip Juozapas buvo jiems išaiškinęs.
23 Tačiau vyno pilstytojų viršininkas ne-
atsiminė Juozapo ir pamiršo jį.

41 Dvejiems metams praėjus, fa-
raonas sapnavo: jis stovėjo prie
upės,
2 ir iš jos išlipo septynios karvės, gra-
žios ir riebios, ir jos ganėsi lankoje.
3 O po jų išlipo iš upės kitos septynios
karvės, bjaurios ir liesos, ir atėjo prie
tų karvių upės pakrantėje.
4 Liesosios karvės surijo anas septy-
nias gražiąsias ir riebiąsias karves. Ir
faraonas pabudo.

5 Vėl užmigęs sapnavo antrą kartą:
septynios varpos išaugo iš vieno stie-
bo, pilnos ir gražios.
6 O po jų išdygo septynios tuščios ir ry-
tų vėjo išdžiovintos varpos.
7 Tuščiosios varpos prarijo septynias
pilnąsias ir gražiąsias varpas. Faraonas
pabudo ir suprato, kad tai sapnas.
8 Tą rytą faraonas buvo neramus. Jis
pasikvietė visus Egipto žynius ir išmin-
čius ir papasakojo jiems savo sapnus,
bet nebuvo nė vieno, kuris galėtų juos
išaiškinti.
9 Tada vyno pilstytojų viršininkas kal-
bėjo faraonui: "Aš šiandien prisimenu
savo nusikaltimus.
10 Faraonas buvo užsirūstinęs ant savo
tarnų ir atidavė mane ir vyriausiąjį
duonkepį uždaryti į sargybos viršinin-
ko kalėjimą.
11 Ir mudu sapnavome sapną tą pačią
naktį, ir kiekvieno sapnas turėjo savo
reikšmę.
12 Su mumis buvo jaunuolis hebrajas,
sargybos viršininko vergas. Mes jam
papasakojome savo sapnus, ir jis
mums išaiškino mūsų sapnų reikšmę.
13 Kaip jis išaiškino, taip ir įvyko: ma-
ne sugrąžino į mano tarnybą, o aną pa-
korė".
14 Tada faraonas pasiuntė pakviesti
Juozapą, ir jie skubiai jį išleido iš kalė-
jimo. Jis, nusiskutęs ir pakeitęs drabu-
žius, atėjo pas faraoną.
15 Faraonas tarė Juozapui: "Sapnavau
sapną, ir nėra nė vieno, kuris galėtų jį
išaiškinti. Aš girdėjau, kad tu gerai aiš-
kini sapnus".
16 Juozapas atsakė faraonui: "Ne aš, o
Dievas duos faraonui palankų aiškini-
mą".
17 Faraonas pasakojo Juozapui: "Sap-
navau stovįs ant upės kranto.
18 Iš upės išlipo septynios karvės, rie-
bios ir gražios, ir jos ganėsi lankoje.
19 Po jų išlipo kitos septynios karvės,
menkos, labai bjaurios ir liesos. Aš ne-
su matęs tokių bjaurių karvių visoje
Egipto šalyje.
20 Liesosios ir bjauriosios karvės suri-
jo anas septynias riebiąsias karves.
21 Tačiau nebuvo žymu, kad jos būtų
ką prarijusios; jos tebebuvo liesos kaip
pradžioje. Po to aš pabudau.
22 Sapne aš dar regėjau: septynios var-
pos išaugo iš vieno stiebo, pilnos ir
gražios.
23 Po jų išdygo septynios tuščios, plo-
nos ir rytų vėjo išdžiovintos varpos.
24 Plonosios varpos prarijo septynias
gražiąsias varpas. Aš tai papasakojau
žyniams, bet nė vienas negalėjo išaiš-
kinti".
25 Juozapas atsakė faraonui: "Farao-
no sapnai reiškia vieną ir tą patį. Die-
vas parodė faraonui, ką Jis ketina da-
ryti.
26 Septynios gražiosios karvės yra sep-
tyneri metai ir septynios gražiosios var-
pos yra septyneri metai. Sapnas reiš-
kia vieną ir tą patį.
27 O septynios plonosios ir bjauriosios
karvės ir septynios tuščiosios, rytų vė-
jo išdžiovintos varpos yra septyneri at-
einančio bado metai.
28 Todėl aš sakiau faraonui, kad Die-
vas parodė jam, ką Jis ketina daryti.
29 Ateina septyneri didelio pertekliaus
metai visoje Egipto šalyje.
30 Bet po jų seks septyneri bado metai,
per kuriuos pasimirš buvusi gausa; ba-
das sunaikins šalį.
31 Buvęs perteklius bus užmirštas šaly-
je dėl bado, nes jis bus labai baisus.
32 Du kartus pasikartojęs faraono sap-
nas reiškia, jog tai yra tikrai Dievo nu-
statyta ir greitai įvyks.
33 Dabar faraonas tegul parenka pro-

tingą ir sumanų vyrą ir paskiria jį Egip-
to šalies valdytoju.
34 Tegul įsako faraonas paskirti prie-
vaizdus visoje šalyje, kurie surinks
penktąją Egipto šalies derliaus dalį per
septynerius derlingus metus.
35 Visą šitą būsimųjų gerų metų derlių
tegul supila į aruodus, esančius fara-
ono valdomuose miestuose, ir tegul
saugoja jį maistui.
36 Tas maistas bus atsarga septyneriems
bado metams, kurie vargins Egipto ša-
lį, kad kraštas nepražūtų bado metu".
37 Tas patarimas patiko faraonui ir vi-
siems jo tarnams,
38 ir jis tarė: "Ar rasime tokį vyrą kaip
šis, kuriame būtų Dievo Dvasia?"
39 Faraonas kalbėjo Juozapui: "Ka-
dangi Dievas tau visa tai apreiškė, tai
nėra nė vieno, kuris būtų toks pro-
tingas ir sumanus kaip tu.
40 Tu būsi mano namų valdytoju, ir ta-
vo žodžio klausys visi žmonės. Tik sos-
tu aš būsiu aukščiau tavęs".
41 Toliau faraonas tarė Juozapui: "Aš
tave skiriu visos Egipto šalies valdyto-
ju".
42 Faraonas numovė nuo savo piršto
žiedą ir jį užmovė Juozapui; ir apren-
gė jį ploniausios drobės drabužiais, ir
užkabino jam ant kaklo auksinę gran-
dinę.
43 Ir liepė jį vežti savo antruoju veži-
mu, ir priešakyje jo šaukti: "Klaupki-
tės!" Tuo būdu jis tapo visos Egipto
šalies valdytoju.
44 Be to, faraonas tarė Juozapui: "Aš
faraonas, ir be tavo žinios niekas ne-
pakels nei rankos, nei kojos visoje
Egipto šalyje!"
45 Faraonas pavadino Juozapą Safenat
Paneaku ir jam davė žmoną Asenatą,
Ono kunigo Potifero dukterį. Ir Juo-
zapas keliavo po visą Egipto šalį.
46 Juozapas buvo trisdešimties metų
amžiaus, kai jis stovėjo faraono, Egip-
to karaliaus, akivaizdoje ir išėjęs iš fa-
raono apkeliavo visą Egipto žemę.
47 Per septynerius pertekliaus metus ša-
lyje viskas gausiai užderėjo.
48 Jis surinko visą septynerių metų
maistą ir sukrovė jį miestų sandėliuo-
se. Aplink kiekvieną miestą esančių
laukų derlių jis sukrovė tame mieste.
49 Juozapas pripildė aruodus javų kaip
jūros smilčių, tiek daug, kad jų nebuvo
įmanoma suskaičiuoti.
50 Prieš užeinant bado metams, Juoza-
pui gimė du sūnūs iš Asenatos, Ono
kunigo Potifero dukters.
51 Juozapas pirmąjį pavadino Manasu:
"Dievas leido man pamiršti visą mano
vargą ir mano tėvo namus".
52 Antrąjį jis pavadino Efraimu: "Die-
vas padarė mane vaisingą mano vargo
šalyje".
53 Pasibaigė septyneri pertekliaus me-
tai Egipto šalyje.
54 Prasidėjo septyneri bado metai, kaip
Juozapas buvo sakęs. Badas siautė vi-
sose šalyse, tačiau Egipte buvo duonos.
55 Badui prasidėjus visoje Egipto ša-
lyje, žmonės kreipėsi į faraoną, pra-
šydami duonos. Faraonas sakė: "Ei-
kite pas Juozapą! Ką jis jums sakys,
darykite".
56 Badas išsiplėtė visoje žemėje. Juo-
zapas atidarė javų sandėlius ir parda-
vinėjo javus egiptiečiams, nes kilo bai-
sus badas Egipto šalyje.
57 Iš įvairių kraštų žmonės ėjo į Egiptą
pas Juozapą pirkti javų, nes buvo bai-
sus badas visose šalyse.

42 Jokūbas, išgirdęs, kad javai par-
duodami Egipte, tarė savo sū-
nums: "Ko žiūrite vienas į kitą?
2 Girdėjau, kad javai parduodami Egi-

pte. Vykite tenai ir nupirkite javų, kad
gyventume ir nemirtume".
3 Dešimt Juozapo brolių iškeliavo
pirkti javų į Egiptą.
4 Tačiau Jokūbas neleido Juozapo bro-
lio Benjamino eiti su broliais, nes bijo-
jo, kad jam neatsitiktų nelaimė.
5 Izraelio sūnūs kartu su kitais atėjo
pirkti javų, nes badas siautė Kanaano
šalyje.
6 Juozapas buvo Egipto šalies val-
dytojas. Jis pardavinėjo javus visoms
žemės tautoms. Atėję Juozapo broliai
nusilenkė prieš jį iki žemės.
7 Juozapas, pamatęs savo brolius, at-
pažino juos, bet jis elgėsi su jais tarsi
su svetimais. Šiurkščiai su jais kalbė-
damas, klausė: "Iš kur atvykote?" Jie
atsakė: "Iš Kanaano šalies maisto pirk-
ti".
8 Juozapas atpažino savo brolius, ta-
čiau jie neatpažino jo.
9 Juozapas atsiminė sapnus, kuriuos jis
sapnavo apie juos, ir jiems tarė: "Jūs
esate žvalgai! Atvykote išžvalgyti silp-
nesniųjų šalies vietų".
10 Jie atsakė jam: "Ne, mūsų viešpatie!
Tavo tarnai atėjo nusipirkti maisto.
11 Mes visi esame vieno vyro sūnūs, do-
ri žmonės. Tavo tarnai nėra žvalgai".
12 Tačiau jis jiems tarė: "Ne! Jūs atėjo-
te išžvalgyti silpnesniųjų šalies vietų!"
13 Jie atsakė: "Tavo tarnų yra dvylika
brolių, vieno tėvo sūnų, Kanaano šaly-
je. Jauniausias liko pas tėvą namuose,
o vieno jau nebėra".
14 Bet Juozapas jiems atsakė: "Yra taip,
kaip jums sakiau. Jūs esate žvalgai!
15 Taip jūs būsite ištirti. Prisiekiu, kaip
gyvas faraonas, jūs neišeisite iš čia, kol
atvyks jūsų jaunesnysis brolis!
16 Pasiųskite vieną iš jūsų atvesti jūsų
brolį! Jūs būsite suimti, kol bus ištirti
jūsų žodžiai, ar tiesą sakote, ar meluo-
jate. Jei ne, kaip gyvas faraonas, jūs
esate žvalgai!"
17 Tris dienas jis išlaikė juos suimtus.
18 Trečią dieną Juozapas jiems tarė:
"Išliksite gyvi su viena sąlyga, nes aš
bijau Dievo.
19 Jei jūs esate dori, vienas iš jūsų telie-
ka suimtas, o kiti keliaukite, pargaben-
kite javų savo šeimoms nuo bado apsi-
ginti.
20 Bet atveskite pas mane savo jauniau-
siąjį brolį, kad jūsų žodžiai pasirodytų
tikri ir nemirtumėte!"
21 Jie kalbėjosi: "Iš tikrųjų esame nusi-
kaltę savo broliui: mes matėme jo siel-
vartą, kai jis mus maldavo, bet neklau-
sėme. Todėl šita bėda užklupo mus".
22 Rubenas sakė jiems: "Ar aš jums ne-
sakiau: 'Nenusikalskite prieš vaiką!'
Bet jūs neklausėte. Todėl štai išieško-
mas jo kraujas".
23 Jie nežinojo, kad Juozapas suprato
jų kalbą, nes jis su jais kalbėjo per ver-
tėją.
24 Pasitraukęs nuo jų, jis verkė. Tada
sugrįžęs pas juos, kalbėjo toliau. Jis pa-
ėmė iš jų Simeoną ir jį surišo jų akyse.
25 Juozapas įsakė pripildyti jų maišus
javais, kiekvieno pinigus įdėti atgal į
maišą ir jiems duoti davinį kelionei.
Tarnai taip ir padarė.
26 Susikrovę savo javų maišus ant asilų,
jie iškeliavo.
27 Vienas atrišo savo maišą užeigoje,
norėdamas pašerti asilą, ir pamatė pi-
nigus. Jie buvo maišo viršuje.
28 Jis sušuko broliams: "Mano pinigai
grąžinti man. Štai jie maiše!" Jų širdys
nusiminė, ir jie drebėdami žiūrėjo vie-
nas į kitą ir kalbėjo: "Ką Dievas mums
padarė?"
29 Parėję pas savo tėvą Jokūbą į Ka-
naano šalį, jie papasakojo jam visa,
kas jiems nutiko:

[30] "Vyras, tos šalies valdovas, šiurkščiai
kalbėjo su mumis ir mus palaikė žval-
gais.
[31] Mes jam sakėme: 'Esame dori žmo-
nės, o ne žvalgai.
[32] Mes esame dvylika brolių, vieno tė-
vo sūnūs. Vieno nebėra, o jauniausias
yra pas mūsų tėvą Kanaano šalyje'.
[33] Tas vyras, šalies valdovas, mums at-
sakė: 'Patikrinsiu, ar esate dori. Vieną
jūsų brolį palikite pas mane, paimkite,
ko reikia jūsų šeimoms nuo bado apsi-
ginti, keliaukite
[34] ir atsiveskite savo jauniausiąjį brolį,
kad įsitikinčiau, jog nesate žvalgai. Ta-
da aš jums atiduosiu jūsų brolį ir galė-
site laisvai keliauti!' "
[35] Išpylę maišus, kiekvienas rado įriš-
tus savo pinigus. Jie ir jų tėvas, pama-
tę pinigus, nusigando.
[36] Jų tėvas Jokūbas kalbėjo: "Jūs pada-
rėte, kad netekau vaikų! Juozapo ne-
bėra, Simeono nebėra, ir Benjaminą
norite paimti. Viskas atsisuko prieš
mane".
[37] Rubenas atsakė savo tėvui: "Nužu-
dyk mano du sūnus, jei aš jo nepar-
vesiu! Patikėk jį man ir aš tau jį su-
grąžinsiu".
[38] Tėvas tarė: "Mano sūnus nekeliaus
su jumis, nes jo brolis yra miręs ir jis
likęs man vienas. Jei kelyje atsitiks
jam nelaimė, tai jūs nuvarysite mano
žilus plaukus su sielvartu į kapus".

43 Badas sunkiai slėgė šalį.
[2] Kai jie sunaudojo javus, atsigaben-
tus iš Egipto, jų tėvas sakė jiems:
"Vėl keliaukite ir nupirkite mums
maisto".
[3] Judas jam atsakė: "Tas vyras mus
griežtai įspėjo nepasirodyti jam be
jauniausiojo brolio.
[4] Jei leisi su mumis mūsų brolį, keliau-
sime ir nupirksime maisto.
[5] Bet jeigu neleisi, neisime, nes tas vy-
ras mums pasakė: 'Nematysite mano
veido, jei jūsų brolio nebus su jumis!' "
[6] Izraelis atsakė: "Kodėl jūs man pa-
darėte tokį skausmą, sakydami tam vy-
rui turį dar vieną brolį?"
[7] Jie atsakė: "Tas vyras nuodugniai
klausinėjo apie mus ir mūsų giminę:
'Ar jūsų tėvas gyvas? Ar dar turite ko-
kį brolį?' Mes jam atsakėme į šituos
klausimus. Argi galėjome žinoti, kad
jis lieps atvesti mūsų brolį?"
[8] Judas kalbėjo savo tėvui Izraeliui:
"Leisk berniuką su manimi, kad galė-
tume vykti ir nemirtume badu mes, tu
ir mūsų vaikai.
[9] Aš laiduoju už jį! Iš mano rankos jo
pareikalausi. Jei aš jo neparvesiu, bū-
siu tau nusikaltęs visą amžių.
[10] Jei nebūtume delsę, būtume jau ant-
rą kartą sugrįžę".
[11] Tada jų tėvas Izraelis tarė: "Jei taip,
darykite! Pasiimkite į savo maišus ge-
riausių šio krašto vaisių ir nugabenki-
te tam vyrui dovanų: truputį balzamo,
medaus, kvepiančių žolių, miros, rie-
šutų ir migdolų.
[12] Dvigubai tiek pinigų pasiimkite su
savimi ir pinigus, kurie buvo jūsų mai-
šuose, grąžinkite iš savo rankų. Gal bu-
vo kokia klaida?
[13] Imkite taip pat savo brolį ir keliau-
kite pas tą vyrą.
[14] O visagalis Dievas tesuteikia jums
malonę to vyro akivaizdoje, kad jis pa-
leistų jums jūsų brolį ir Benjaminą! O
jei aš tapsiu bevaikis, tai ir būsiu be-
vaikis".
[15] Vyrai pasiėmė dovanų, dvigubai tiek
pinigų ir Benjaminą ir, nukeliavę į
Egiptą, prisistatė Juozapui.
[16] Juozapas, pamatęs Benjaminą su jais,

tarė savo namų prievaizdui: "Įvesk tuos
vyrus į namus, papjauk gyvulį ir pa-
ruošk maisto, nes jie pietaus su mani-
mi!"
17 Jis padarė, kaip Juozapas buvo įsa-
kęs, ir įvedė juos į jo namus.
18 Jie nusigando, kai juos įvedė į Juo-
zapo namus, ir vienas kitam kalbėjo:
"Mus veda dėl pinigų, kuriuos rado-
me savo maišuose, kad apkaltintų, su-
imtų, padarytų mus vergais ir paimtų
mūsų asilus".
19 Todėl jie kreipėsi į Juozapo namų
prievaizdą, užkalbindami jį prieangy-
je:
20 "Valdove, paklausyk mūsų! Kai at-
vykome pirmą kartą pirkti maisto,
21 tai grįždami užeigoje atrišome mai-
šus ir kiekvieno mūsų visi pinigai buvo
maišuose; mes atnešėme juos atgal.
22 Be to, atsinešėme su savimi dar kitų
pinigų maistui pirkti. Mes nežinome,
kas įdėjo mums pinigus į maišus".
23 Jis atsakė: "Būkite ramūs! Nebijoki-
te! Jūsų ir jūsų tėvo Dievas įdėjo jums
lobį į maišus. Aš gavau jūsų pinigus".
Ir jis atvedė Simeoną pas juos.
24 Po to jis įvedė juos į Juozapo namus
ir padavė vandens nusiplauti kojoms;
jis pašėrė ir jų asilus.
25 Ir jie paruošė dovaną, laukdami Juo-
zapo ateinant vidudienį, nes jie girdė-
jo, kad ten valgys pietus.
26 Juozapui parėjus namo, jie atnešė
jam dovaną, kurią turėjo su savimi, ir
nusilenkė jam iki žemės.
27 Jis klausinėjo, kaip jiems sekasi: "Ar
sveikas jūsų senasis tėvas, apie kurį
pasakojote? Ar jis dar gyvas?"
28 Jie atsakė: "Tavo tarnas, mūsų tėvas,
yra sveikas ir gyvas". Jie vėl žemai nu-
silenkė.
29 Pamatęs savo brolį Benjaminą, savo
motinos sūnų, klausė: "Ar šitas yra jū-
sų jauniausiasis brolis, apie kurį pasa-
kojote?" Ir tarė jam: "Dievas tebūna
tau malonus, mano sūnau!"
30 Juozapas išskubėjo, nes jis susijau-
dino dėl brolio ir ieškojo vietos išsi-
verkti. Ir įėjo į savo kambarį, ir ten
verkė.
31 Jis nusiprausė veidą, išėjo ir susitvar-
dęs tarė: "Paduokite valgį!"
32 Jie padėjo Juozapui atskirai, bro-
liams atskirai, su juo valgiusiems egip-
tiečiams taip pat atskirai. Mat egiptie-
čiai negali valgyti drauge su hebrajais,
nes tai jiems yra pasibjaurėjimas.
33 Jie susėdo prieš jį, pirmagimis pagal
savo pirmgimystę, o jauniausias pagal
savo jaunumą. Ir jie žvilgčiojo vienas į
kitą nustebę.
34 Valgiai jiems buvo nešami iš Juoza-
pui skirtų patiekalų, bet Benjaminas
gavo penkis kartus daugiau negu ki-
ti. Jie gėrė vyną ir linksminosi su juo.

44 Juozapas įsakė savo namų prie-
vaizdui: "Pripilk tų vyrų mai-
šus, kiek tik jie pajėgia panešti, ir įdėk
kiekvieno pinigus į jo maišą.
2 O mano sidabrinę taurę įdėk į jau-
niausiojo maišą kartu su pinigais už ja-
vus". Jis padarė, kaip Juozapas buvo
įsakęs.
3 Rytui išaušus, išleido juos su jų asi-
lais.
4 Vos tik jiems išėjus iš miesto, Juoza-
pas tarė namų prievaizdui: "Vykis tuos
vyrus ir, juos pasivijęs, sakyk: 'Kodėl
jūs atsilyginote piktu už gera?
5 Kodėl pavogėte mano valdovo sidab-
rinę taurę? Ar ne iš jos geria mano
valdovas ir ar ne su ja jis buria? Jūs
blogai pasielgėte' ".
6 Prievaizdas, juos pasivijęs, kalbėjo
tuos žodžius.
7 Jie atsakė jam: "Kodėl mūsų viešpats

taip kalba? Gink Dieve, kad tavo tar-
nai taip pasielgtų!
8 Pinigus, kuriuos radome maišuose, at-
nešėme atgal iš Kanaano šalies. Kaip
tad mes vogsime iš tavo valdovo namų
sidabrą ar auksą?
9 Pas kurį iš mūsų ją rasi, tas temiršta,
o mes visi tapsime tavo valdovo ver-
gais".
10 Jis atsakė: "Tebūna, kaip sakote! Pas
kurį rasiu taurę, taps vergu, o visi kiti
būsite nekalti".
11 Tada kiekvienas jų skubiai pastatė
savo maišą ant žemės ir atrišo jį.
12 Jis ėmė ieškoti, pradėjo nuo vyriau-
siojo ir baigė jauniausiuoju. Ir rado
taurę Benjamino maiše.
13 Jie persiplėšė drabužius, uždėjo mai-
šus ant savo asilų ir sugrįžo į miestą.
14 Judas ir jo broliai atėjo į Juozapo
namus, nes jis dar buvo ten. Jie puo-
lė prieš jį ant žemės.
15 Juozapas tarė jiems: "Ką padarėte!
Argi nežinojote, kad toks vyras kaip
aš tikrai moku burti?"
16 Judas atsakė: "Ką besakysime mū-
sų valdovui? Kaip bekalbėsime? Ir
kuo pasiteisinsime? Dievas rado ta-
vo tarnų kaltę. Mes esame mūsų val-
dovo vergai, taip pat ir tas, pas kurį
rasta taurė".
17 Juozapas atsakė: "Gink Dieve, kad
taip padaryčiau! Tik tas vyras, pas ku-
rį rasta taurė, bus mano vergas, o jūs
laisvi keliaukite pas savo tėvą!"
18 Tada priartėjo prie jo Judas ir tarė:
"Mano valdove, prašau, leisk savo
tarnui pasiaiškinti ir nesupyk ant sa-
vo tarno, nes esi kaip faraonas.
19 Mano valdove, tu klausei savo tar-
nų: 'Ar jūs turite tėvą ar brolį?'
20 Mes atsakėme: 'Turime seną tėvą ir
jauną brolį, gimusį jam senatvėje. Jo
brolis yra miręs, ir jis yra vienintelis li-
kęs iš savo motinos; tad tėvas jį myli'.
21 Tada liepei: 'Atveskite, kad jį pama-
tyčiau savo akimis!'
22 Mes atsakėme: 'Berniukas negali pa-
likti savo tėvo, nes tėvas mirs, jei pa-
liks!'
23 Tada, valdove, pasakei savo tarnams:
'Jei jūsų jauniausias brolis neateis su
jumis, nepasirodykite mano akyse!'
24 Kai parėjome pas tavo tarną, mūsų
tėvą, jam pranešėme tavo, valdove, žo-
džius.
25 Ir mūsų tėvas tarė: 'Vėl nukeliavę
nupirkite kiek maisto'.
26 Mes atsakėme: 'Negalime keliauti!
Tik jei leisi jauniausią brolį su mumis,
keliausime. Mes negalime pasirodyti
tam žmogui be mūsų jauniausiojo bro-
lio'.
27 Tavo tarnas, mūsų tėvas, atsakė: 'Jūs
patys žinote, kad mano žmona man pa-
gimdė du sūnus.
28 Vienas išėjo, ir aš pasakiau: 'Jį su-
draskė žvėris'. Ir aš jo daugiau nebe-
mačiau.
29 Jei ir šitą paimsite iš manęs ir jam
atsitiks nelaimė, nuvarysite mano ži-
lus plaukus su sielvartu į kapus'.
30 Taigi, jei dabar pareisiu pas tavo tar-
ną, mano tėvą, ir su mumis nebus ber-
niuko, prie kurio tėvas labai prisirišęs,
31 jis numirs, matydamas, kad jo nėra
su mumis. Ir tavo tarnai nuvarys tavo
tarno, mūsų tėvo, žilus plaukus su siel-
vartu į kapus.
32 Tavo tarnas laidavo už berniuką sa-
vo tėvui, sakydamas: 'Jei aš jo nepar-
vesiu, būsiu nusikaltęs tau visą amžių',
33 todėl prašau, valdove, palik mane
berniuko vietoje tau vergauti, o ber-
niukas tegrįžta su broliais!
34 Kaip galėčiau grįžti pas savo tėvą be
jauniausiojo brolio ir matyti nelaimę,
kuri ištiks mano tėvą".

45 Juozapas nebegalėjo susival-
dyti ir sušuko esantiems su juo:
"Išeikite iš čia!" Nieko nebuvo prie jo,
kai Juozapas prisipažino savo bro-
liams.
2 Jis taip garsiai verkė, kad išgirdo egip-
tiečiai ir faraono namai.
3 Juozapas tarė savo broliams: "Aš esu
Juozapas. Ar mano tėvas dar gyvas?"
Jo broliai išsigandę negalėjo nė žodžio
ištarti.
4 Juozapas tarė savo broliams: "Priei-
kite prie manęs!" Jiems priėjus, jis kal-
bėjo: "Aš esu Juozapas, jūsų brolis, kurį
pardavėte į Egiptą.
5 Nesisielokite ir nebijokite, kad mane
pardavėte. Jūsų gyvybei išlaikyti Die-
vas *mane siuntė pirma jūsų*!
6 Tik dveji metai, kai badas žemėje; jis
dar tęsis penkerius metus, kuriais ne-
bus nei ariama, nei pjaunama.
7 Dievas atsiuntė mane pirma jūsų, kad
išsaugotų jūsų palikuonis ir išgelbėtų
jūsų gyvybes dideliu išgelbėjimu.
8 Taigi ne jūs mane čia atsiuntėte, bet
Dievas. Jis mane padarė tėvu faraonui,
visų jo namų tvarkytoju ir Egipto ša-
lies valdytoju.
9 Skubiai keliaukite pas mano tėvą ir
jam sakykite: 'Taip sako Juozapas:
'Dievas mane padarė viso Egipto vieš-
pačiu. Atvyk pas mane, negaišk!
10 Gyvensi Geseno krašte ir būsi arti
manęs tu, tavo sūnūs ir vaikaičiai, tavo
avys, galvijai ir visa, kas tau priklauso.
11 Aš tave viskuo aprūpinsiu dar pen-
kerius bado metus, kad tu nenuskurs-
tum su savo šeima'.
12 Jūs ir mano brolis Benjaminas mato,
kad aš jums kalbu.
13 Praneškite mano tėvui apie visą ma-
no garbę Egipte ir apie visa, ką ma-
tote, ir skubiai atgabenkite čia mano
tėvą!"
14 Tada jis puolė savo broliui Benjami-
nui ant kaklo ir abu verkė.
15 Jis bučiavo visus savo brolius verk-
damas. Po to jo broliai kalbėjosi su
juo.
16 Faraono namuose pasklido žinia:
"Atvyko Juozapo broliai". Tai patiko
faraonui ir jo tarnams.
17 Faraonas tarė Juozapui: "Sakyk sa-
vo broliams: 'Apkraukite savo gyvulius
ir, sugrįžę į Kanaano šalį,
18 pasiimkite savo tėvą bei šeimas, ir
ateikite pas mane. Aš jums duosiu
Egipto geriausią dalį, kad maitintumė-
tės žemės gėrybėmis'.
19 Be to, jiems sakyk: 'Pasiimkite iš
Egipto šalies vežimų savo vaikams bei
žmonoms ir, paėmę savo tėvą, ateiki-
te.
20 Negailėkite savo daiktų palikti, nes
geriausia, ką Egipto šalis turi, priklau-
sys jums' ".
21 Izraelio sūnūs taip ir padarė. Juoza-
pas jiems davė vežimus, kaip faraonas
įsakė, ir maisto kelionei.
22 Jis davė kiekvienam jų po vieną nau-
ją drabužį, o Benjaminui – tris šimtus
sidabrinių ir penkis naujus drabužius.
23 Savo tėvui jis pasiuntė dešimt asilų,
nešančių Egipto gėrybes, ir dešimt asi-
lių, apkrautų javais bei maistu kelionei.
24 Jis išleido savo brolius ir, jiems iš-
vykstant, tarė: "Nesibarkite kelionėje!"
25 Ir jie išėjo iš Egipto, ir atėjo į Kana-
ano žemę pas savo tėvą Jokūbą.
26 Ir pranešė jam: "Juozapas gyvas ir
yra visos Egipto šalies valdytojas". Jo-
kūbo širdis apmirė, nes jis netikėjo jais.
27 Ir jie persakė jam visus Juozapo žo-
džius, kuriuos jis jiems kalbėjo. Kai
pamatė vežimus, kuriuos atsiuntė
Juozapas, kad jį parvežtų, jų tėvo Jo-
kūbo dvasia atgijo.
28 Ir Izraelis pasakė: "Užtenka! Mano

sūnus Juozapas dar gyvas. Eisiu ir pa-
matysiu jį prieš numirdamas".

46 Izraelis išsirengė su viskuo, ką
turėjo, ir, atėjęs į Bersabėją,
aukojo aukas savo tėvo Izaoko Dievui.
2 Dievas kalbėjo Izraeliui nakties re-
gėjime: "Jokūbai, Jokūbai!" Tas atsi-
liepė: "Aš čia".
3 Jis kalbėjo: "Aš esu tavo tėvo Dievas,
nebijok eiti į Egiptą; ten padarysiu iš
tavęs didelę tautą!
4 Aš lydėsiu tave į Egiptą ir parvesiu
atgal, o Juozapas savo ranka užspaus
tavo akis".
5 Tada Jokūbas išėjo iš Bersabėjos. Iz-
raelio sūnūs vežė tėvą Jokūbą, savo
vaikus ir žmonas vežimuose, kuriuos
faraonas atsiuntė jiems.
6 Jie pasiėmė gyvulius ir visą savo tur-
tą, kurį buvo įsigiję Kanaano šalyje, ir
atėjo į Egiptą; Jokūbas ir su juo visi jo
palikuonys:
7 sūnūs, vaikaičiai, dukterys bei jo sū-
nų dukterys. Visus savo palikuonis jis
atsivedė į Egiptą.
8 Šitie yra vardai Izraelio vaikų, atėju-
sių į Egiptą. Jokūbas, jo pirmgimis –
Rubenas.
9 Rubeno sūnūs: Henochas, Palus,
Hezronas ir Karmis.
10 Simeono sūnūs: Jemuelis, Jaminas,
Ohadas, Jachinas, Zoaras ir kanaanie-
tės sūnus Saulius.
11 Levio sūnūs: Gersonas, Kohatas ir
Meraris.
12 Judo sūnūs: Eras, Onanas, Selas, Fa-
ras ir Zara. Tačiau Eras ir Onanas mi-
rė Kanaano šalyje. Faro sūnūs: Esro-
mas ir Hamulas.
13 Isacharo sūnūs: Tolas, Puvas, Jobas
ir Simronas.
14 Zabulono sūnūs: Seredas, Elonas ir
Jahlelis.
15 Šitie yra Lijos sūnūs, kuriuos ji pa-
gimdė Jokūbui Mesopotamijoje, ir
duktė Dina; iš viso sūnų bei dukterų
buvo trisdešimt trys asmenys.
16 Gado sūnūs: Sifjonas, Hagis, Sunis,
Ezbonas, Eris, Arodis ir Arelis.
17 Asero vaikai: Imnas, Išvas, Išvis, Be-
rijas ir jų sesuo Sera. Berijo sūnūs:
Heberis ir Malkielis.
18 Šitie yra vaikai Zelpos, kurią Laba-
nas davė savo dukteriai Lijai; jų buvo
šešiolika asmenų.
19 Jokūbo žmonos Rachelės sūnūs:
Juozapas ir Benjaminas.
20 Juozapas susilaukė Egipto šalyje
dviejų sūnų – Manaso ir Efraimo, ku-
riuos jam pagimdė Ono kunigo Poti-
fero duktė Asenata.
21 Benjamino sūnūs: Belas, Bekeris, As-
belis, Geras, Naamanas, Ekis, Rosas,
Mupimas, Hupimas ir Ardas.
22 Šitie yra Rachelės ir Jokūbo vai-
kai – keturiolika asmenų.
23 Dano sūnus – Hušimas.
24 Neftalio sūnūs: Jazelis, Gunis, Jeze-
ris ir Silemas.
25 Šitie yra sūnūs Balos, kurią Labanas
davė savo dukteriai Rachelei, iš viso
septyni asmenys.
26 Asmenų, kurie atvyko su Jokūbu į
Egiptą, kilusių iš jo, neskaičiuojant Jo-
kūbo sūnų žmonų, iš viso buvo šešias-
dešimt šeši asmenys.
27 Juozapo sūnūs, gimę Egipte, buvo
du. Iš viso Jokūbo namams priklau-
sančių asmenų, atvykusių į Egiptą, bu-
vo septyniasdešimt.
28 Jokūbas pasiuntė pas Juozapą pir-
ma savęs Judą, kad nuvestų jį į Gese-
ną. Jie atėjo į Geseno kraštą.
29 Juozapas savo vežimu važiavo į Ge-
seną pasitikti savo tėvo Izraelio. Jį pa-
matęs, puolė jam ant kaklo ir apsika-
binęs ilgai verkė.

30 Izraelis tarė Juozapui: “Dabar galiu
mirti, nes pamačiau tavo veidą, kad tu
esi gyvas”.
31 Juozapas sakė savo broliams ir vi-
siems atvykusiems: “Eisiu pas faraoną
ir pranešiu jam: ‘Mano broliai ir visi
mano tėvo namiškiai, kurie gyveno
Kanaano šalyje, atėjo pas mane.
32 Jie augina gyvulius ir atsigabeno avis,
galvijus ir visa, ką turėjo’.
33 Kai faraonas jus pasišauks ir klaus:
‘Koks jūsų užsiėmimas?’,
34 atsakykite: ‘Tavo tarnai yra gyvulių
augintojai nuo pat jaunystės iki dabar;
tokie buvo ir mūsų tėvai’, kad galėtu-
mėte gyventi Geseno krašte, nes egip-
tiečiai bjaurisi gyvulių augintojais”.

47 Juozapas atėjo ir pranešė fara-
onui: “Mano tėvas ir broliai su
avimis, galvijais ir visu, ką jie turėjo,
atėjo iš Kanaano krašto, ir dabar jie
yra Geseno krašte”.
2 Jis pasiėmė su savimi penkis savo bro-
lius ir pristatė faraonui.
3 Faraonas paklausė jų: “Koks jūsų už-
siėmimas?” Jie atsakė: “Tavo tarnai yra
gyvulių augintojai, tokie buvo ir mūsų
tėvai.
4 Mes atvykome kurį laiką pagyventi
šioje šalyje, nes tavo tarnai neturi ga-
nyklos savo avims – badas siaučia Ka-
naano krašte. Prašome, leisk savo tar-
nams apsigyventi Geseno krašte”.
5 Faraonas sakė Juozapui: “Tavo tėvas
ir broliai atėjo pas tave.
6 Egipto šalis yra tavo žinioje. Geriau-
sioje šalies dalyje apgyvendink juos!
Jie tegyvena Geseno krašte! Ir jei ži-
nai iš jų sumanių vyrų, paskirk juos
mano bandų prižiūrėtojais”.
7 Po to Juozapas nuvedė savo tėvą Jo-
kūbą pas faraoną. Ir Jokūbas palaimi-
no faraoną.
8 Faraonas paklausė Jokūbą: “Kiek tau
metų?”
9 Jokūbas atsakė faraonui: “Šios žemės
kelionėje esu šimtą trisdešimt metų.
Negausios ir sunkios buvo mano gyve-
nimo dienos, nepasiekiau savo tėvų
amžiaus”.
10 Jokūbas palaimino faraoną ir išėjo.
11 Juozapas apgyvendino savo tėvą bei
brolius ir davė jiems geriausios žemės
Egipte, Ramesės krašte, kaip faraonas
įsakė.
12 Juozapas aprūpino maistu savo tė-
vą, brolius ir visus namiškius, kiek ku-
riai šeimai reikėjo.
13 Visoje šalyje trūko maisto, nes ba-
das buvo baisus; Egipto ir Kanaano ša-
lys buvo išsekintos bado.
14 Juozapas surinko iš Egipto šalies ir
Kanaano šalies visus pinigus, parduo-
damas javus, ir juos atgabeno į fara-
ono iždą.
15 Kai Egipto žemėje ir Kanaano že-
mėje pasibaigė pinigai, egiptiečiai atė-
jo pas Juozapą ir tarė: “Duok mums
duonos! Kodėl mes turime mirti ta-
vo akivaizdoje dėl pinigų stokos?”
16 Juozapas atsakė: “Jei nebeturite pi-
nigų, atveskite gyvulius, ir aš jums duo-
siu duonos už juos”.
17 Jie atvedė savo gyvulius, o Juozapas
davė jiems duonos už arklius, avis, gal-
vijus bei asilus. Taip jis metus maitino
juos už jų gyvulius.
18 Metams praėjus, jie vėl atėjo pas jį ir
sakė: “Neslėpsime nuo mūsų valdovo,
kad nebeturime nei pinigų, nei gyvu-
lių. Mums liko tik mūsų kūnai ir žemė.
19 Kodėl turime mirti tavo akivaizdo-
je? Pirk mus ir mūsų žemę už duoną,
kad su savo žeme priklausytume fara-
onui. Duok mums sėklos, kad išliktu-
me gyvi, o žemė nepavirstų dykyne”.
20 Taip Juozapas nupirko faraonui visą

Egipto žemę, nes visi egiptiečiai pardavė savo laukus, kadangi juos labai kankino badas. Tuo būdu kraštas atiteko faraonui.
21 Ir jis perkėlė žmones į miestus nuo vieno Egipto pakraščio iki kito.
22 Tik kunigų žemės jis nenupirko, nes kunigai gaudavo išlaikymą iš faraono, todėl jie ir nepardavė savo žemės.
23 Juozapas sakė žmonėms: "Šiandien aš nupirkau jus ir jūsų žemę faraonui. Štai jums sėkla, apsėkite laukus.
24 Penktąją derliaus dalį atiduokite faraonui, o keturias dalis pasilaikykite laukui apsėti ir maistui jūsų šeimoms ir vaikams".
25 Jie atsakė: "Tu išgelbėjai mums gyvybes. Teatrasime mes malonę savo valdovo akyse ir mes būsime faraono tarnais".
26 Ir Juozapas įvedė įstatymą visame Egipto krašte, kuris galioja iki šios dienos, kad faraonui atiduodama viso derliaus penktoji dalis. Išimtį sudaro tik kunigų žemė, kuri nepriklauso faraonui.
27 Izraelis liko gyventi Egipto šalyje, Geseno krašte; jie turėjo ten nuosavybę, išsiplėtė ir labai padaugėjo.
28 Jokūbas gyveno Egipto šalyje septyniolika metų. Jo amžius buvo šimtas keturiasdešimt septyneri metai.
29 Izraelis, nujausdamas artėjančią mirtį, pasišaukė savo sūnų Juozapą ir jam tarė: "Jei radau malonę tavo akyse, padėk savo ranką po mano šlaunimi ir elkis su manimi maloningai ir teisingai; pažadėk nepalaidoti manęs Egipte.
30 Aš norėčiau atsigulti šalia savo tėvų. Tad išgabenk mane iš Egipto ir palaidok jų kapinėse". Juozapas atsakė: "Padarysiu, kaip prašai".
31 Tėvas tarė: "Prisiek man!" Ir jis prisiekė. Tada Izraelis nusilenkė ant lovos galo.

48 Po tų įvykių Juozapas sužinojo, kad jo tėvas serga. Jis pasiėmė su savimi abu sūnus – Manasą ir Efraimą.
2 Jokūbui buvo pranešta, kad ateina Juozapas, ir Izraelis sukaupė savo jėgas, ir atsisėdo lovoje.
3 Jokūbas tarė Juozapui: "Visagalis Dievas man pasirodė Luzoje, Kanaano šalyje, ir palaimino mane,
4 ir pasakė: 'Aš padarysiu tave vaisingą ir padauginsiu, padarysiu iš tavęs daugybę tautų ir šitą kraštą duosiu tavo palikuonims amžinon nuosavybėn'.
5 Abu tavo sūnūs, gimę Egipte pirmiau, negu aš atvykau pas tave, man priklauso. Efraimas ir Manasas priklausys man taip, kaip ir Rubenas su Simeonu.
6 O tavo vaikai, kurie gims po jų, tau priklausys. Jie bus vadinami pagal brolius savo paveldėtose dalyse.
7 Man keliaujant iš Mesopotamijos, kelyje mirė Rachelė; ją palaidojau pakeliui į Efratą, kuri yra Betliejus".
8 Izraelis, pamatęs Juozapo sūnus, klausė: "Kas šitie?"
9 Juozapas atsakė tėvui: "Jie yra mano sūnūs, kuriuos Dievas man čia davė". Jis sakė: "Atvesk juos prie manęs, kad juos palaiminčiau!"
10 Izraelio akys buvo aptemusios dėl senatvės, jis vos matė. Privedus juos prie jo, jis apkabinęs juos pabučiavo
11 ir tarė Juozapui: "Aš nesitikėjau pamatyti tave, o dabar štai Dievas man parodė net ir tavo vaikus!"
12 Tada Juozapas atitraukė sūnus nuo jo kelių ir nusilenkė iki žemės.
13 Po to Juozapas paėmė savo dešine Efraimą ties Izraelio kaire ir savo kai-

riąja Manasą ties Izraelio dešine ir juos
privedė prie jo.
14 Izraelis, ištiesęs savo dešinę, uždėjo
ant Efraimo galvos, nors jis buvo jau-
nesnysis, ir savo kairę ant pirmgimio
Manaso galvos, taip padarydamas są-
moningai.
15 Ir jis laimino Juozapą: "Dievas, ku-
rio akivaizdoje vaikščiojo mano tėvai
Abraomas ir Izaokas, Dievas, kuris ve-
dė mane per visą mano gyvenimą iki
pat šios dienos,
16 angelas, kuris mane išgelbėjo iš viso
pikto, tepalaimina šiuos vaikus! Tebū-
na jie vadinami mano vardu ir mano
tėvų Abraomo ir Izaoko vardu ir jų pa-
likuonys tedaugėja žemėje!"
17 Juozapas, pamatęs tėvą laikant deši-
nę ranką ant Efraimo galvos, buvo ne-
patenkintas. Jis paėmė savo tėvo ran-
ką, norėdamas ją perkelti nuo Efrai-
mo galvos ant Manaso galvos,
18 ir tarė: "Ne taip, tėve! Šitas pirmgi-
mis! Padėk savo dešinę ant jo galvos".
19 Bet jo tėvas nesutiko ir sakė: "Aš ži-
nau, mano sūnau, aš žinau. Jis irgi taps
tauta ir bus didis. Tačiau jo jaunesny-
sis brolis bus didesnis už jį ir jo pali-
kuonys taps daugybe tautų".
20 Jis juos laimino: "Tavo vardu bus
laiminama Izraelyje, kur sakys: 'Die-
vas tepadaro tave kaip Efraimą ir Ma-
nasą' ". Taip jis pastatė Efraimą pirma
Manaso.
21 Izraelis tarė Juozapui: "Aš mirsiu, bet
Dievas bus su jumis ir jus parves atgal
į jūsų tėvų šalį.
22 Be to, aš daviau tau viena dalimi dau-
giau negu tavo broliams, kurią atėmiau
iš amoritų savo kardu ir savo lanku".

49 Jokūbas, pasišaukęs savo sūnus,
kalbėjo: "Susirinkite! Paskelb-
siu jums, kas įvyks su jumis ateityje.
2 Susirinkite ir klausykite, Jokūbo sū-
nūs! Pasiklausykite Izraelio, savo tėvo!
3 Rubenai, tu esi mano pirmagimis, ma-
no tvirtybė, mano pajėgumo pradžia,
pirmas orumu ir galybe.
4 Neramus kaip vanduo! Tu neįsigalė-
si, nes įlipai į savo tėvo lovą ir atsigul-
damas sutepei mano patalą.
5 Simeonas ir Levis – broliai; smurto
įrankiai jų namuose.
6 Mano siela, neik į jų pasitarimus, ne-
sijunk į jų būrį, mano garbe. Užsirūsti-
nę jie nužudė žmogų ir savivaliaudami
sužalojo jaučius.
7 Prakeiktas tebūna jų nuožmus įtūži-
mas ir žiaurus pyktis! Aš juos padalin-
siu Jokūbe ir išsklaidysiu Izraelyje.
8 Judai, tu susilauksi savo brolių pagar-
bos, tavo ranka bus ant tavo priešų
sprando; tavo tėvo vaikai nusilenks
prieš tave.
9 Judas – jaunas liūtas. Mano sūnus, ky-
ląs nuo grobio. Jis sustojo, atsigulė kaip
liūtas ar kaip liūtė. Kas jį prikels!
10 Iš Judo nebus atimta skeptras nė val-
džia iš jo palikuonių, kol ateis siųsta-
sis, kuriam paklus tautos.
11 Jis riša prie vynmedžio savo asilaitį
ir prie geriausio vynmedžio savo asilės
jauniklį; jis plauna vyne savo drabužį
ir vynuogių sultyse – apsiaustą.
12 Jo akys spindės nuo vyno ir dantys
bus balti nuo pieno.
13 Zabulonas gyvens prie jūros kranto,
kur priplaukia laivai; jo žemių ribos
sieks Sidoną.
14 Isacharas yra stiprus asilas, gulįs tarp
dviejų nešulių.
15 Matydamas, kad poilsis geras ir šalis
tokia miela, jis palenkė savo petį, kad
neštų, ir tapo samdomu bernu.
16 Danas teis savo tautą, kaip viena iš
Izraelio giminių.
17 Danas bus gyvatė šalia kelio, angis

ant tako, gelianti žirgui į kulnis taip,
kad jo raitelis nuvirstų atbulas.
18 Viešpatie, aš laukiu Tavo išgelbėjimo!
19 Gadas bus užpultas priešų, bet jis vysis juos įkandin, lips jiems ant kulnų.
20 Asero duona bus soti; jis tieks maistą net karaliams.
21 Neftalis – laisvas briedis, jis gražbylys.
22 Juozapas – jaunas vaismedis prie versmės, jo šakos nusvirusios per mūrą.
23 Šauliai erzino jį, šaudė ir nekentė jo.
24 Jo lankas pasiliko stiprus ir jo rankas sustiprino Jokūbo galingojo Dievo rankos. Iš ten ganytojas ir Izraelio uola.
25 Tavo tėvo Dievas padės tau, Visagalis laimins tave dangaus palaiminimais iš aukštybių, gelmių palaiminimais, esančiais žemai, krūtų ir įsčių palaiminimais.
26 Tavo tėvo palaiminimai pranoko mano protėvių palaiminimus iki amžinųjų kalvų tolimiausių ribų; jie bus ant Juozapo galvos ir ant galvos vainiko to, kuris buvo atskirtas nuo savo brolių.
27 Benjaminas – plėšrus vilkas; rytą jis draskys grobį, o vakare padalins jį".
28 Tai yra dvylika Izraelio giminių, ir tai jiems kalbėjo tėvas, ir palaimino juos. Kiekvieną palaimino atskiru palaiminimu.
29 Po to jis jiems tarė: "Aš susijungsiu su savo tauta. Palaidokite mane prie mano tėvų oloje, kuri yra hetito Efrono lauke,
30 Machpelos lauko oloje, ties Mamre, Kanaano šalyje. Tą lauką Abraomas nupirko iš hetito Efrono nuosavoms kapinėms.
31 Ten palaidotas Abraomas ir jo žmona Sara, Izaokas ir jo žmona Rebeka, ten aš palaidojau ir Liją.
32 Tai laukas ir ola, kurie buvo nupirkti iš Heto vaikų".
33 Jokūbas, baigęs duoti nurodymus savo sūnums, įkėlė kojas į lovą, atidavė dvasią ir susijungė su savo tauta.

50 Juozapas puolė prie savo mirusio tėvo, verkė ir jį bučiavo.
2 Jis paliepė savo tarnams gydytojams išbalzamuoti tėvą. Ir gydytojai išbalzamavo Izraelį.
3 Praėjo keturiasdešimt dienų, nes tiek laiko užtrunka balzamavimas. Egiptiečiai jį apraudojo septyniasdešimt dienų.
4 Pasibaigus apraudojimo laikui, Juozapas kalbėjo faraono namiškiams: "Jeigu radau jūsų akyse malonę, pasakykite faraonui,
5 kad mano tėvas mane prisaikdino palaidoti jį jo kape, kurį jis išsikasė Kanaano žemėje. Teišleidžia mane eiti ir palaidoti savo tėvą, o po to sugrįšiu".
6 Faraonas atsakė: "Eik ir palaidok savo tėvą, kaip esi prisaikdintas".
7 Juozapas išėjo laidoti savo tėvo; su juo keliavo visi faraono tarnai, jo namų prievaizdai, visi Egipto šalies vyresnieji,
8 visi Juozapo namiškiai, jo broliai ir visi jo tėvo namiškiai. Tik jų vaikai, avys ir galvijai liko Geseno krašte.
9 Be to, su juo traukė vežimai ir raiteliai; taip susidarė labai didelis būrys.
10 Atėję prie Atodo klojimo anapus Jordano, jie garsiai ir graudžiai raudojo; jie raudojo dėl tėvo septynias dienas.
11 Tos šalies gyventojai kanaaniečiai, matydami tokias raudas prie Atodo klojimo, sakė: "Tai yra didelis gedulas egiptiečiams". Todėl tą vietą jie praminė Abelmizraimu, kuris yra anapus Jordano.

[12] Jo sūnūs padarė taip, kaip tėvas
jiems buvo įsakęs.
[13] Jie jį nugabeno į Kanaano šalį ir
palaidojo Machpelos lauko oloje.Tą
lauką, esantį ties Mamre, Abraomas
nupirko iš hetito Efrono kapinėms.
[14] Palaidojęs tėvą, Juozapas sugrįžo į
Egiptą su broliais ir visais, kurie bu-
vo nukeliavę su juo tėvo laidoti.
[15] Jokūbui mirus, Juozapo broliai bi-
jojo ir kalbėjosi: "Galbūt Juozapas
pradės neapkęsti mūsų ir atkeršys
mums už visas piktadarystes, kurias
jam padarėme".
[16] Jie nusiuntė jam tokią žinią: "Tavo
tėvas prieš mirdamas liepė mums,
[17] kad sakytume tau: 'Atleisk savo bro-
liams jų nusikaltimą ir nuodėmę, nes
jie piktai su tavimi pasielgė!' Taigi da-
bar prašome: atleisk tavo tėvo Dievo
tarnų nusikaltimą". Juozapas verkė
girdėdamas šiuos žodžius.
[18] Po to jie nuėjo pas jį ir, parpuolę
prieš jį, sakė: "Mes esame tavo ver-
gai!"
[19] Juozapas jiems atsakė: "Nebijoki-
te! Argi aš užimu Dievo vietą?
[20] Nors jūs man norėjote blogo, Die-
vas tai pakeitė geru, norėdamas įvyk-
dyti, ką šiandien matome – išgelbėti
daugybę žmonių.
[21] Todėl dabar nebijokite! Aš maitin-
siu jus ir jūsų vaikus". Taip jis guodė
ir ramino juos.
[22] Juozapas ir jo tėvo namiškiai liko
gyventi Egipte. Juozapas gyveno šim-
tą dešimt metų.
[23] Jis matė Efraimo vaikus iki trečios
kartos. Taip pat ir Manaso sūnaus
Makiro sūnūs buvo padėti Juozapui
ant kelių.
[24] Juozapas sakė savo broliams: "Aš
mirštu. Dievas tikrai aplankys jus ir
išves iš šitos žemės į kraštą, kurį Jis
prisiekdamas pažadėjo Abraomui,
Izaokui ir Jokūbui".
[25] Po to Juozapas prisaikdino Izraelio
vaikus: "Tikrai Dievas aplankys jus ir
jūs išnešite iš čia mano kaulus".
[26] Juozapas mirė, sulaukęs šimto de-
šimties metų. Jie išbalzamavo jį ir pa-
guldė į karstą Egipte.

IŠĖJIMO
KNYGA

1 Šitie yra vardai Izraelio sūnų, ku-
rie atėjo į Egiptą kartu su Jokūbu,
kiekvienas su savo šeimomis:
2 Rubenas, Simeonas, Levis, Judas,
3 Isacharas, Zabulonas, Benjaminas,
4 Danas, Neftalis, Gadas ir Aseras.
5 Iš Jokūbo kilusių buvo septyniasde-
šimt sielų. Juozapas jau buvo Egipte.
6 Ir numirė Juozapas, visi jo broliai ir
visa ta karta.
7 Izraelitai buvo vaisingi, labai pagau-
sėjo, išsiplėtė ir tapo galingi; jie pripil-
dė visą kraštą.
8 Egiptą pradėjo valdyti naujas kara-
lius, kuris nieko nežinojo apie Juoza-
pą.
9 Jis kalbėjo savo tautai: "Žiūrėkite, iz-
raelitų tauta yra gausesnė ir galinges-
nė už mus.
10 Pasielkime išmintingai su jais, kad
jie nebesiplėstų. Jei kiltų karas, kad jie
neprisijungtų prie mūsų priešų, neka-
riautų prieš mus ir nepasitrauktų iš ša-
lies".
11 Egiptiečiai paskyrė jiems prižiūrėto-
jus, kad juos prislėgtų sunkiais darbais.
Jie pastatė faraonui sandėlių miestus
Pitomą ir Ramesę.
12 Bet kuo labiau egiptiečiai spaudė
juos, tuo labiau jie gausėjo ir plito
taip, kad egiptiečiai pradėjo bijoti iz-
raelitų.
13 Egiptiečiai vertė izraelitus tarnauti
be gailesčio,
14 apkartino jų gyvenimą sunkia vergy-
ste prie molio, plytų bei visokių ūkio
darbų ir juos negailestingai spaudė.
15 Egipto karalius įsakė hebrajų pribu-
vėjoms, kurių viena vadinosi Sifra ir ki-
ta – Pua:
16 "Pašauktos prie hebrajų moterų gim-
dymo, žiūrėkite, kas gims: jei sūnus, nu-
žudykite jį, bet jei duktė – tegyvena!"
17 Tačiau pribuvėjos bijojo Dievo ir ne-
vykdė Egipto karaliaus įsakymo, bet
palikdavo berniukus gyvus.
18 Egipto karalius, tai sužinojęs, pasi-
šaukė pribuvėjas ir joms tarė: "Kodėl
jūs nevykdote įsakymo ir paliekate ber-
niukus gyvus?"
19 Pribuvėjos atsakė faraonui: "Hebra-
jų moterys ne tokios kaip egiptietės,
jos stiprios ir pagimdo prieš pribuvėjai
ateinant".
20 Todėl Dievas darė gera pribuvėjoms.
Tauta gausėjo ir pasidarė labai galin-
ga.
21 Kadangi pribuvėjos bijojo Dievo, Jis
suteikė joms palikuonių.
22 Faraonas įsakė visai tautai: "Kiekvie-
ną berniuką, gimusį hebrajams, mes-
kite į upę, o mergaites palikite gyvas!"

2 Vienas Levio giminės vyras pasi-
rinko ir vedė tos pačios giminės
mergaitę.
2 Moteris pastojo ir pagimdė sūnų. Kai
ji pamatė, koks jis buvo gražus, slėpė jį
tris mėnesius.
3 Negalėdama ilgiau jo slėpti, ji paėmė
iš papiruso nendrių nupintą krepšį, iš-
tepė jį derva ir sakais, įdėjo į jį kūdikį
ir nunešusi padėjo nendryne prie upės
kranto.
4 Jo sesuo atsistojo kiek toliau, norė-
dama pamatyti, kas atsitiks.

[5] Faraono duktė atėjo prie upės praus-
tis. Jos tarnaitės vaikščiojo upės pa-
kraščiu. Ji pamatė nendryne pintinę ir
pasiuntė tarnaitę ją atnešti.
[6] Atidarius ją, rado verkiantį berniu-
ką. Jai pagailo jo ir ji tarė: "Šitas yra
vienas iš hebrajų kūdikių!"
[7] Jo sesuo tarė faraono dukteriai: "Ar
norėtum, kad surasčiau hebrajų mote-
rį, kuri maitintų kūdikį?"
[8] Faraono duktė jai atsakė: "Eik". Mer-
gaitė nuėjus pakvietė kūdikio motiną.
[9] Tada Faraono duktė tarė jai: "Imk ši-
tą kūdikį ir maitink jį! Aš mokėsiu tau
už tai". Moteris paėmė kūdikį ir mai-
tino jį.
[10] Berniukui paaugus, ji nunešė jį fa-
raono dukteriai. Ji įsūnijo berniuką ir
pavadino Moze, sakydama: "Aš jį iš-
traukiau iš vandens!"
[11] Kartą Mozė, jau užaugęs, išėjo pas
savo brolius ir pamatė jų naštas. Ir jis
pamatė egiptietį bemušantį hebrają,
vieną iš jo brolių.
[12] Apsidairęs ir nieko nematydamas, jis
užmušė tą egiptietį ir pakasė jį smėly-
je.
[13] Išėjęs kitą dieną, pamatė besivai-
dijančius du hebrajus ir klausė kalti-
ninko: "Kodėl muši savo artimą?"
[14] Tas atsakė: "Kas tave paskyrė mūsų
kunigaikščiu ir teisėju? Bene nori ir
mane užmušti, kaip užmušei egiptie-
tį?" Mozė nusigando ir sakė: "Iš tiesų
tai tapo žinoma!"
[15] Faraonas, išgirdęs apie tą įvykį, no-
rėjo Mozę nužudyti. Bet Mozė pabė-
go nuo faraono ir apsigyveno Madia-
no šalyje. Vieną dieną, sėdint jam prie
šulinio,
[16] madianiečių kunigo septynios duk-
terys atėjusios sėmė vandenį ir pylė į
lovius, norėdamos pagirdyti savo tė-
vo avis.
[17] Atėję piemenys jas nuvarė. Tada
Mozė atsistojo, apgynė mergaites ir
pagirdė jų avis.
[18] Joms sugrįžus pas savo tėvą Reuelį,
jis paklausė: "Kodėl šiandien taip ank-
sti parėjote?"
[19] Jos atsakė: "Vienas egiptietis mus ap-
gynė nuo piemenų. Be to, jis sėmė van-
denį ir pagirdė avis.
[20] Tėvas tarė savo dukterims: "Kur jis
yra? Kodėl palikote tą vyrą? Pakvies-
kite jį valgyti su mumis".
[21] Mozė sutiko gyventi pas Reuelį ir
vedė jo dukterį Seforą.
[22] Ji pagimdė sūnų, kurį Mozė pavadi-
no Gersomu, sakydamas: "Tapau atei-
vis svetimoje šalyje".
[23] Praėjus daug laiko, mirė Egipto ka-
ralius. Izraelio vaikai vaitojo dėl ver-
gystės ir šaukė, ir jų šauksmas pasiekė
Dievą.
[24] Dievas išgirdo jų vaitojimą ir atsimi-
nė savo sandorą su Abraomu, Izaoku
ir Jokūbu.
[25] Ir Dievas pažvelgė į Izraelio vaikus,
ir ėmė jais rūpintis.

3 Mozė ganė savo uošvio, madianie-
čių kunigo Jetro, avis. Kartą jis bu-
vo nusivaręs avis už dykumos, prie
Dievo kalno Horebo.
[2] Jam pasirodė Viešpaties angelas ug-
nies liepsnoje, kylančioje iš krūmo vi-
durio. Jis matė krūmą degantį, tačiau
nesudegantį.
[3] Mozė pasakė: "Eisiu ir pažiūrėsiu į
šį didingą reginį. Kodėl nesudega tas
krūmas?"
[4] Viešpats pamatė jį artėjant ir pašau-
kė iš krūmo: "Moze! Moze!" Tas atsi-
liepė: "Aš čia!"
[5] Jis sakė: "Nesiartink prie šios vie-
tos! Nusiauk nuo kojų apavą, nes vie-
ta, ant kurios stovi, yra šventa žemė!

[6] Aš esu tavo tėvo Dievas, Abraomo,
Izaoko ir Jokūbo Dievas". Mozė užsi-
dengė veidą, nes bijojo pažvelgti į Die-
vą.
[7] Viešpats tarė: "Aš pamačiau savo
tautos vargą Egipte ir išgirdau jos
šauksmą dėl jų prižiūrėtojų. Aš žinau
jos sielvartą.
[8] Aš nužengiau jos išvaduoti iš egiptie-
čių rankos ir išvesti jos iš tos šalies į
gerą ir plačią šalį, plūstančią pienu ir
medumi: į kanaaniečių, hetitų, amori-
tų, periziečių, hevitų ir jebusiečių že-
mę.
[9] Izraelio vaikų šauksmas pasiekė ma-
ne. Aš mačiau jų priespaudą, kaip
egiptiečiai juos engė.
[10] Taigi dabar eik. Aš siunčiu tave pas
faraoną, kad išvestum iš Egipto mano
tautą, Izraelio vaikus!"
[11] Mozė atsakė Dievui: "Kas aš, kad
eičiau pas faraoną ir išvesčiau iš Egip-
to izraelitus?"
[12] Dievas atsakė: "Aš būsiu su tavimi!
Štai ženklas, kad Aš tave siunčiu: kai
išvesi tautą iš Egipto, jūs tarnausite
Dievui ant šito kalno".
[13] Mozė klausė Dievo: "Kai aš ateisiu
pas izraelitus ir jiems sakysiu: 'Jūsų tė-
vų Dievas mane siuntė pas jus', jie ma-
nęs klaus: 'Koks yra Jo vardas?' Ką tu-
riu jiems atsakyti?"
[14] Dievas tarė Mozei: "AŠ ESU, KU-
RIS ESU. Sakyk izraelitams: 'AŠ ESU
mane siuntė pas jus' ".
[15] Dievas dar kalbėjo Mozei: "Šitaip sa-
kyk izraelitams: 'Viešpats, jūsų tėvų
Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Die-
vas ir Jokūbo Dievas, mane siuntė pas
jus'. Toks mano vardas per amžius ir
taip mane vadinsite per kartų kartas.
[16] Eik, surink Izraelio vyresniuosius ir
jiems sakyk: 'Viešpats, jūsų tėvų Die-
vas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas
ir Jokūbo Dievas, man pasirodė ir kal-
bėjo: 'Aš aplankiau jus ir mačiau, kas
jums buvo padaryta Egipte.
[17] Aš išvesiu jus iš Egipto vargo į kana-
aniečių, hetitų, amoritų, periziečių, he-
vitų ir jebusiečių žemę, plūstančią pie-
nu ir medumi'.
[18] Jie klausys tavo balso. Tu su Izraelio
vyresniaisiais nueisite pas Egipto ka-
ralių ir jam sakysite: 'Viešpats, hebra-
jų Dievas, mus pašaukė, ir dabar pra-
šome: leisk mums tris dienas keliauti į
dykumą, aukoti Viešpačiui, savo Die-
vui'.
[19] Aš žinau, kad Egipto karalius neiš-
leis jūsų, jei nebus priverstas galingos
rankos.
[20] Aš ištiesiu savo ranką ir ištiksiu Egip-
tą visais savo stebuklais, kuriuos dary-
siu jų tarpe. Po to jis išleis jus.
[21] Ir suteiksiu šiai tautai malonę egip-
tiečių akyse, kad jūs neišeisite tuščio-
mis rankomis.
[22] Kiekviena moteris paprašys savo kai-
mynės ir savo įnamės sidabrinių bei
auksinių indų ir drabužių; juos uždėsi-
te ant savo sūnų ir dukterų ir taip išsi-
nešite egiptiečių turtus".

4 Mozė sakė: "O jeigu jie netikės ma-
nimi ir neklausys mano balso, sa-
kydami: 'Tau nepasirodė Viešpats' ".
[2] Tuomet Viešpats paklausė jį: "Ką lai-
kai rankoje?" Jis atsakė: "Lazdą".
[3] "Mesk žemėn!" – tarė Dievas. Jis nu-
metė ją ir ji pavirto gyvate; Mozė bėgo
nuo jos.
[4] Viešpats pasakė Mozei: "Ištiesk savo
ranką ir nutverk ją už uodegos!" Jis iš-
tiesė savo ranką, nutvėrė ją ir ji pavir-
to lazda.
[5] "Tai daryk, kad jie tikėtų, jog tau pa-
sirodė Viešpats, jų tėvų Dievas, Abra-
omo, Izaoko ir Jokūbo Dievas".

6 Viešpats kalbėjo toliau ir liepė jam
įkišti ranką į savo antį. Jis įkišo, ir kai
ištraukė ją, ranka buvo balta nuo raup-
sų kaip sniegas.
7 "Vėl įkišk savo ranką į antį!" – tarė
Dievas. Jis padarė, kaip buvo liepta.
Kai jis ištraukė ją, ji buvo sveika.
8 "Jeigu jie netikės tavimi ir nekreips
dėmesio į pirmojo ženklo balsą, tai jie
patikės kito ženklo balsu.
9 O jeigu jie netikės šiais dviem ženk-
lais ir neklausys tavo balso, tai pasemk
upės vandens ir išliek ant žemės! Tada
vanduo, kurį pasemsi iš upės ir išliesi
ant žemės, pavirs krauju".
10 Mozė tarė Viešpačiui: "Viešpatie, aš
nesu iškalbingas: nebuvau toks anks-
čiau nei dabar, kai Tu prabilai į savo
tarną. Man sunku kalbėti ir mano lie-
žuvis pinasi".
11 Viešpats jam atsakė: "Kas sutvėrė
žmogaus burną? Kas padaro jį nebylų,
kurčią, matantį ar aklą? Argi ne Aš,
Viešpats?
12 Taigi dabar eik, o Aš būsiu su tavo
lūpomis ir tave pamokysiu, ką kalbė-
ti".
13 Jis atsakė: "Prašau, Viešpatie, siųsk
ką nors kitą!"
14 Tada Viešpats supykęs tarė: "Žinau,
kad tavo brolis Aaronas, levitas, yra iš-
kalbus ir jis pasitiks tave. Tave pama-
tęs, jis džiaugsis savo širdyje.
15 Tu kalbėsi jam ir įdėsi žodžius į jo
lūpas. Aš būsiu su tavo ir jo lūpomis ir
jus pamokysiu, ką turite daryti.
16 Jis kalbės už tave tautai. Jis bus ta-
vo lūpomis, o tu būsi jam vietoje Die-
vo.
17 Pasiimk šitą lazdą, su kuria darysi
ženklus".
18 Mozė sugrįžo pas savo uošvį Jetrą ir
tarė jam: "Prašau, leisk man sugrįžti į
Egiptą pas savo brolius ir pasižiūrėti,
ar jie tebėra gyvi". Jetras atsakė: "Eik
ramybėje!"
19 Viešpats tarė Mozei Madiane: "Su-
grįžk į Egiptą! Nes visi, kurie ieškojo
tavo gyvybės yra mirę".
20 Mozė pasiėmė žmoną ir sūnus, už-
sodino juos ant asilo ir grįžo į Egiptą;
ir Dievo lazdą jis pasiėmė į savo ran-
ką.
21 Viešpats pasakė Mozei: "Kai sugrįši
į Egiptą, žiūrėk, kad padarytum fara-
ono akivaizdoje visus stebuklus, ku-
riuos įdėjau į tavo ranką. Bet Aš už-
kietinsiu jo širdį, ir jis neišleis tautos.
22 Sakyk faraonui: 'Taip kalba Viešpats:
'Izraelis yra mano pirmagimis sūnus.
23 Aš tau sakau: išleisk mano sūnų, kad
jis man tarnautų; jei neišleisi jo, nužu-
dysiu tavo pirmagimį sūnų' ".
24 Pakeliui, nakvynės namuose, sutiko
jį Viešpats ir norėjo nužudyti.
25 Tada Sefora, paėmusi aštrų akmenį,
apipjaustė sūnų, numetė odelę prie
Mozės kojų ir tarė: "Tu esi mano kru-
vinas vyras!"
26 Ir Viešpats leido jam eiti. Tada ji pa-
sakė: "Kruvinas vyras dėl apipjausty-
mo".
27 Viešpats tarė Aaronui: "Eik į dyku-
mą pasitikti Mozės". Jis ėjo ir, sutikęs
jį prie Dievo kalno, pabučiavo.
28 Mozė papasakojo Aaronui visus
Viešpaties, kuris jį siuntė, žodžius ir
apie visus ženklus, kuriuos Jis jam įsa-
kė daryti.
29 Mozė ir Aaronas nuėję surinko vi-
sus izraelitų vyresniuosius.
30 Aaronas kalbėjo visus žodžius, ku-
riuos Viešpats buvo kalbėjęs Mozei, ir
padarė ženklus tautos akyse.
31 Tauta patikėjo. Išgirdę, kad Vieš-
pats aplankė izraelitus ir pamatė jų
priespaudą, jie žemai nusilenkė ir pa-
garbino Jį.

5 Mozė ir Aaronas atėję tarė faraonui: "Taip sako Viešpats Izraelio
Dievas: 'Išleisk mano tautą, kad jie aukotų man dykumoje' ".
2 Faraonas atsakė: "Kas yra jūsų Viešpats, kad klausyčiau Jo balso ir išleisčiau Izraelį? Aš nepažįstu Viešpaties ir neišleisiu Izraelio".
3 Jie sakė: "Hebrajų Dievas mus pašaukė. Prašome, leisk mums keliauti tris dienas į dykumą ir ten aukoti Viešpačiui, mūsų Dievui, kad Jis nebaustų mūsų maru ar kardu".
4 Egipto karalius jiems atsakė: "Moze ir Aaronai, kodėl atitraukiate žmones nuo jų darbų? Eikite savo darbų dirbti!
5 Matote, kiek daug žmonių yra krašte, o jūs atitraukiate juos nuo darbų".
6 Tą pačią dieną faraonas įsakė darbų prievaizdams ir vadovams:
7 "Nebeduokite, kaip iki šiol, žmonėms šiaudų plytoms gaminti: jie patys tegul eina ir prisirenka šiaudų.
8 Tačiau reikalaukite iš jų tokio pat plytų skaičiaus, kokį jie lig šiol pagamindavo, jo nesumažinkite, nes jie dykinėja ir todėl šaukia: 'Išleisk mus aukoti savo Dievui!'
9 Duokite jiems daugiau darbo; tegul dirba ir nepaiso tuščių kalbų".
10 Darbų prievaizdai ir vadovai išėję kalbėjo: "Taip sako faraonas: 'Aš nebeduosiu jums šiaudų.
11 Eikite ir rinkite, kur rasite! Tačiau turėsite padaryti tiek, kiek ir anksčiau' ".
12 Žmonės išsisklaidė po visą Egipto šalį rinkti ražienų vietoje šiaudų.
13 Prievaizdai spaudė juos, sakydami: "Atlikite dienai skirtą darbą, kaip anksčiau, kai gaudavote šiaudų".
14 Ir izraelitus, kuriuos faraono prievaizdai buvo paskyrę darbų prižiūrėtojais, mušė, sakydami: "Kodėl vakar ir šiandien nepagaminote nustatyto plytų kiekio kaip anksčiau?"
15 Izraelitų prižiūrėtojai atėjo verkdami ir skundėsi faraonui: "Kodėl taip elgiesi su savo tarnais?
16 Šiaudų nebeduoda, o mums liepia gaminti plytas. Be to, tavo tarnai dar mušami, nors kalti dėl to yra tavo žmonės".
17 Jis atsakė: "Jūs vien tik dykinėjate. Todėl sakote: 'Išleisk mus aukoti Viešpačiui!'
18 Taigi dabar eikite, dirbkite! Šiaudų jums neduos, tačiau nustatytą plytų kiekį privalote padaryti".
19 Izraelitų prižiūrėtojai matė esą patekę į sunkią padėtį, nes jiems buvo pasakyta: "Nemažinkite dienai skirto plytų kiekio".
20 Išėję iš faraono, jie susitiko Mozę ir Aaroną, kurie jų laukė,
21 ir tarė jiems: "Viešpats tepažvelgia ir tegul teisia! Jūs sukėlėte faraono bei jo tarnų neapykantą mums, įduodami kardą į jų ranką, kad mus išžudytų".
22 Mozė kreipėsi į Viešpatį: "Viešpatie, kodėl taip piktai pasielgei su šitais žmonėmis? Kodėl siuntei mane?
23 Nuo to laiko, kai nuėjau pas faraoną kalbėti Tavo vardu, jis dar blogiau elgiasi su mano tauta. Tu neišvadavai savo tautos".

6 Viešpats atsakė Mozei: "Tu matysi, ką Aš padarysiu faraonui. Stiprios rankos priverstas, jis išleis juos; stiprios rankos priverstas, jis išvarys juos iš savo šalies".
2 Dievas kalbėjo Mozei: "Aš esu Viešpats.
3 Aš pasirodžiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui kaip Dievas Visagalis, tačiau savo vardu Viešpats jiems neapsireiškiau.

4 Aš įtvirtinau su jais sandorą, norėda-
mas jiems duoti Kanaano šalį, kurioje
jie buvo ateiviai.
5 Ir Aš išgirdau Izraelio vaikų, kuriuos
yra pavergę egiptiečiai, vaitojimą, ir at-
siminiau savo sandorą.
6 Todėl sakyk izraelitams, kad Aš esu
Viešpats; Aš jus išvesiu iš egiptiečių
priespaudos, išlaisvinsiu iš vergystės ir
išgelbėsiu jus savo ištiesta ranka ir di-
deliais teismais.
7 Aš jus priimsiu, kad būtumėte mano
tauta, ir Aš būsiu jūsų Dievas, kad ži-
notumėte, jog esu Viešpats, jūsų Die-
vas, kuris jus išvedė iš egiptiečių vergi-
jos.
8 Aš nuvesiu jus į šalį, kurią pažadė-
jau duoti Abraomui, Izaokui ir Jokū-
bui; ją duosiu jums paveldėti, nes Aš
esu Viešpats!"
9 Mozė taip kalbėjo izraelitams, bet jie
neklausė jo dėl dvasios suspaudimo ir
žiaurios vergystės.
10 Viešpats kalbėjo Mozei:
11 "Eik, sakyk Egipto faraonui, kad jis
išleistų izraelitus iš savo šalies!"
12 Mozė atsakė Viešpačiui: "Izraelitai
manęs neklauso, tai kaipgi manęs klau-
sys faraonas? Mano lūpos neapipjaus-
tytos".
13 Ir Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaro-
nui, ir davė jiems įsakymą Izraelio vai-
kams ir faraonui, Egipto karaliui, kad
išvestų Izraelio vaikus iš Egipto šalies.
14 Šitie yra vyresnieji savo tėvų namuo-
se. Izraelio pirmagimio Rubeno sūnūs:
Henochas, Palus, Hezronas ir Karmis.
Tai yra Rubeno giminės šeimos.
15 Simeono sūnūs: Jemuelis, Jaminas,
Ohadas, Jachinas, Zoaras ir kanaanie-
tės sūnus Saulius. Tai yra Simeono gi-
minės šeimos.
16 Šitie yra Levio sūnų vardai: Gerso-
nas, Kohatas ir Meraris. Levis gyveno
šimtą trisdešimt septynerius metus.
17 Gersono sūnūs: Libnis ir Semėjis.
18 Kohato sūnūs: Amramas, Izaharas,
Hebronas ir Uzielis. Kohatas gyveno
šimtą trisdešimt trejus metus.
19 Merario sūnūs: Malis ir Musis. Tai
yra Levio giminė pagal savo šeimas.
20 Amramas vedė savo tetą Jokebedą.
Ji pagimdė Aaroną ir Mozę. Amramas
gyveno šimtą trisdešimt septynerius
metus.
21 Izaharo sūnūs: Korė, Nefegas ir
Zichris.
22 Uzielio sūnūs: Misaelis, Elizafanas
ir Sitris.
23 Aaronas vedė Elisebą, Aminadabo
dukterį, Naasono seserį. Ji pagimdė
Nadabą, Abijų, Eleazarą ir Itamarą.
24 Korės sūnūs: Asiras, Elkana ir Abi-
jasafas. Tai yra koritų šeimos.
25 Aarono sūnus Eleazaras vedė vie-
ną iš Putielio dukterų. Ji pagimdė Fi-
nėją. Šitie yra Levio giminės šeimų
vyresnieji.
26 Aaronas ir Mozė yra tie, kuriems
Viešpats įsakė išvesti izraelitus iš Egip-
to šalies.
27 Jie yra tie, kurie kalbėjo faraonui,
Egipto karaliui, kad išvestų izraelitus
iš Egipto.
28 Viešpats kalbėjo Mozei Egipto šaly-
je,
29 sakydamas: "Aš esu Viešpats! Pasa-
kyk faraonui, Egipto karaliui, visa, ką
tau kalbu".
30 Bet Mozė sakė Viešpaties akivaiz-
doje: "Aš esu neapipjaustytomis lūpo-
mis, kaip manęs klausys faraonas?"

7 Viešpats tarė Mozei: "Aš tave pa-
dariau dievu faraonui; tavo brolis
Aaronas bus tavo pranašas.
2 Tu sakysi visa, ką tau įsakau, o tavo
brolis Aaronas kalbės faraonui, kad

jis išleistų izraelitus iš savo šalies.
3 Bet Aš užkietinsiu faraono širdį ir
padarysiu daug ženklų bei stebuklų
Egipto šalyje.
4 Tačiau faraonas jūsų neklausys, kad
galėčiau uždėti savo ranką ant Egipto
ir dideliais teismais išvesti savo pulkus – savo tautą, Izraelio vaikus – iš
Egipto žemės.
5 Tada egiptiečiai žinos, kad Aš esu
Viešpats, kai ištiesiu savo ranką virš
Egipto ir išvesiu izraelitus iš jų žemės".
6 Mozė ir Aaronas padarė, kaip Viešpats jiems įsakė.
7 Mozė buvo aštuoniasdešimties metų, o Aaronas aštuoniasdešimt trejų
metų amžiaus, kai jie kalbėjo faraonui.
8 Viešpats tarė Mozei ir Aaronui:
9 "Kai faraonas jums sakys: 'Padarykite stebuklą patvirtinimui', tai sakyk
Aaronui: 'Imk lazdą ir mesk ją prieš
faraoną!' Tada ji pavirs gyvate".
10 Mozė ir Aaronas atėjo pas faraoną
ir padarė taip, kaip Viešpats įsakė:
Aaronas metė savo lazdą prieš faraoną ir jo tarnus, ir ji pavirto gyvate.
11 Faraonas pasišaukė išminčių ir burtininkų. Ir tie Egipto žyniai savo kerais padarė tą patį:
12 kiekvienas jų numetė savo lazdą, ir
jos pavirto gyvatėmis. Tačiau Aarono
lazda prarijo jų lazdas.
13 Faraono širdis liko užkietėjusi, ir jis
jų neklausė, kaip Viešpats ir buvo kalbėjęs.
14 Viešpats tarė Mozei: "Faraono širdis tebėra užkietėjusi, jis nesutinka išleisti tautos.
15 Rytoj anksti rytą nueik prie upės,
kai faraonas eis prie vandens, ir lauk
jo ten. Pasiimk tą lazdą, kuri buvo pavirtusi gyvate.
16 Jam atėjus, sakyk: 'Viešpats, hebrajų Dievas, mane siuntė pas tave, sakydamas: 'Išleisk mano tautą, kad ji man
tarnautų dykumoje'. Tačiau tu ligi šiol
nenorėjai klausyti.
17 Todėl taip sako Viešpats: 'Iš to pažinsi, kad Aš esu Viešpats. Štai suduosiu mano rankoje esančia lazda į upės
vandenį, ir jis pavirs krauju.
18 Upėje plaukiojančios žuvys išgaiš, ir
upė pradės taip dvokti, kad egiptiečiai
nebegalės gerti jos vandens' ".
19 Viešpats toliau kalbėjo Mozei: "Sakyk Aaronui: 'Imk lazdą ir ištiesk savo
ranką virš egiptiečių vandenų, upių,
perkasų, balų, vandens tvenkinių. Vanduo pavirs krauju visoje Egipto šalyje,
net mediniuose ir akmeniniuose induose!' "
20 Mozė ir Aaronas taip padarė, kaip
Viešpats buvo įsakęs. Jis pakėlė lazdą
ir sudavė į upės vandenį, faraonui ir jo
tarnams matant. Visas vanduo upėje
pavirto krauju.
21 Upėje plaukiojančios žuvys išgaišo.
Vanduo ėmė taip dvokti, kad egiptiečiai nebegalėjo gerti vandens iš upės.
Kraujas buvo visoje Egipto žemėje.
22 Tą patį padarė ir egiptiečių žyniai
savo kerais. Faraono širdis liko užkietėjusi, ir jis neklausė jų, kaip Viešpats
ir buvo sakęs.
23 Faraonas nusigręžė ir nuėjo į savo
namą. Jis viso to neėmė į širdį.
24 Egiptiečiai kasė upės pakraščiuose
šulinius, ieškodami geriamojo vandens,
nes jie nebegalėjo upės vandens gerti.
25 Praėjo septynios dienos, kai Viešpats buvo ištikęs upę.

8 Tada Viešpats tarė Mozei: "Eik
pas faraoną ir jam sakyk: 'Taip sako Viešpats: 'Išleisk mano žmones, kad
jie man tarnautų.
2 Jei nesutiksi jų išleisti, užleisiu visą
tavo kraštą varlėmis.

[3] Upė knibždės varlėmis. Jos iš upės
atrėplios į tavo namus, į tavo miega-
mąjį ir į tavo lovą, taip pat į tavo tarnų
ir tarnaičių namus, į tavo krosnis ir į
duonkubilius.
[4] Per tave, tavo žmones ir visus tavo
tarnus rėplios varlės'.
[5] Sakyk Aaronui: 'Ištiesk savo ranką
su lazda ant upių, perkasų, balų ir pa-
daryk, kad varlės užplūstų Egipto ša-
lį!' "
[6] Aaronas ištiesė ranką ant Egipto van-
denų, ir varlės išrėpliojo ir užpildė
Egipto kraštą.
[7] Tą patį padarė žyniai savo kerais ir
iššaukė varles Egipto šalyje.
[8] Faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aa-
roną, tarė: "Melskite Viešpatį, kad Jis
pašalintų varles nuo manęs ir mano
žmonių; tada išleisiu izraelitus auko-
ti Viešpačiui".
[9] Mozė atsakė faraonui: "Paskirk lai-
ką, kada melsti už tave, tavo tarnus ir
tautą, kad varlės būtų pašalintos nuo
tavęs, iš tavo namų ir kad jos tik upėje
tepasiliktų".
[10] Jis atsakė: "Rytoj". Mozė tarė: "Te-
būna, kaip sakai, kad žinotum, jog nė-
ra lygaus Viešpačiui, mūsų Dievui!
[11] Varlės pasišalins nuo tavęs, iš tavo
namų, nuo tavo tarnų ir tarnaičių, jos
tik upėje tepasiliks!"
[12] Mozė ir Aaronas, grįžę iš faraono,
meldė Viešpatį pašalinti varles, kurias
Jis buvo užleidęs faraonui.
[13] Viešpats padarė, kaip Mozė prašė:
varlės išgaišo namuose, kiemuose ir
laukuose.
[14] Jie suvertė jas į krūvas. Visa šalis
dvokė.
[15] Faraonas, matydamas, kad atėjo ra-
mybė, užkietino savo širdį ir neklausė,
kaip Viešpats ir buvo sakęs.
[16] Tada Viešpats tarė Mozei: "Liepk
Aaronui ištiesti lazdą ir suduoti į že-
mės dulkes, kad jos pavirstų mašalais
visoje Egipto šalyje!"
[17] Aaronas ištiesė ranką su lazda ir su-
davė į žemę. Tuoj mašalai apniko
žmones ir gyvulius. Visos žemės dul-
kės virto mašalais Egipto krašte.
[18] Žyniai bandė tą patį padaryti savo
kerais, bet negalėjo. Mašalai apniko
žmones ir gyvulius.
[19] Tada žyniai tarė faraonui: "Tai Die-
vo pirštas!" Bet faraono širdis buvo
užkietinta ir jis neklausė jų, kaip Vieš-
pats ir buvo sakęs.
[20] Viešpats tarė Mozei: "Atsikelk ank-
sti rytą, prieik prie faraono, kai jis eis
prie vandens, ir pasakyk jam: 'Taip sa-
ko Viešpats: 'Išleisk mano žmones, kad
jie man tarnautų!
[21] Jei neišleisi mano tautos, užleisiu mu-
sių ant tavęs, tavo tarnų, tavo žmonių
ir ant tavo namų taip, kad egiptiečių
namai ir visa žemė bus pilna musių.
[22] Bet tą dieną Aš atskirsiu Geseno
kraštą, kuriame gyvena mano tauta.
Ten nebus musių, kad žinotum, jog Aš
esu visos žemės Viešpats.
[23] Taip Aš atskirsiu savo ir tavo tautą.
Rytoj įvyks šitas ženklas' ".
[24] Viešpats taip ir padarė. Dideli mu-
sių spiečiai apniko faraono ir jo tarnų
namus ir visą Egipto šalį. Musės vargi-
no kraštą.
[25] Faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aaro-
ną, jiems tarė: "Eikite, aukokite savo
Dievui šioje šalyje!"
[26] Mozė atsakė: "Netinka taip daryti.
Egiptiečiai bjaurisi tuo, ką aukosime
Viešpačiui, savo Dievui. Jei aukosime,
kas egiptiečiams bjauru, argi jie mūsų
neužmuš akmenimis?
[27] Tris dienas keliausime į dykumą au-
koti Viešpačiui, savo Dievui, kaip Jis
mums įsakė".

[28] Faraonas atsakė: "Aš išleisiu jus į dy-
kumą aukoti Viešpačiui, savo Dievui.
Tik nenueikite labai toli! Melskitės už
mane!"
[29] Mozė atsakė: "Iš tavęs išėjęs, mel-
siu Viešpatį, kad muses pašalintų nuo
tavęs, nuo tavo tarnų ir tarnaičių. Tik
kad vėl faraonas neapgautų, neišleis-
damas tautos Viešpačiui aukoti!"
[30] Mozė išėjo iš faraono ir meldė Vieš-
patį.
[31] Viešpats padarė, kaip Mozė prašė.
Jis pašalino muses nuo faraono, nuo
jo tarnų ir žmonių taip, kad nė vienos
nebeliko.
[32] Bet ir šįkart faraonas užkietino savo
širdį ir neišleido tautos.

9 Viešpats sakė Mozei: "Eik pas fa-
raoną ir jam sakyk: 'Taip sako Vieš-
pats, hebrajų Dievas: 'Išleisk mano
žmones, kad jie man tarnautų!
[2] Jei jų neišleisi ir nepaliausi jų laikęs,
[3] Viešpaties ranka bus ant tavo lauke
besiganančių gyvulių: arklių, asilų, kup-
ranugarių, avių ir galvijų – bus labai
sunkus maras.
[4] Viešpats atskirs izraelitų ir egiptie-
čių gyvulius; niekas nežus, kas pri-
klauso izraelitams' ".
[5] Ir Viešpats paskyrė laiką, sakydamas:
"Rytoj Viešpats įvykdys šitą dalyką
krašte!"
[6] Kitą rytą Viešpats įvykdė tai: visi egip-
tiečių gyvuliai nugaišo, bet iš izraelitų
gyvulių nepražuvo nė vienas.
[7] Faraonas pasiuntė pasižiūrėti. Pasi-
rodė, kad izraelitų gyvulių nė vienas
nebuvo nugaišęs. Tačiau faraono šir-
dis liko kieta ir jis neišleido tautos.
[8] Tada Viešpats tarė Mozei ir Aaro-
nui: "Imkite pilnas saujas pelenų iš
krosnies ir Mozė teberia juos į orą fa-
raono akivaizdoje.
[9] Jie taps dulkėmis visoje Egipto šaly-
je, ir ant žmonių bei gyvulių iškils vo-
tys su pūslėmis".
[10] Jie pasiėmė pelenų iš krosnies ir,
atsistoję prieš faraoną, išbėrė juos į
orą. Ir atsirado votys ant žmonių ir
gyvulių.
[11] Žyniai negalėjo pasirodyti Mozei,
nes votys buvo ant jų ir visų egiptiečių.
[12] Tačiau Viešpats užkietino faraono
širdį, ir jis neklausė jų, kaip Viešpats
ir buvo sakęs Mozei.
[13] Tada Viešpats tarė Mozei: "Atsikelk
anksti rytą, nueik pas faraoną ir sakyk:
'Taip sako Viešpats, hebrajų Dievas:
'Išleisk mano tautą man tarnauti.
[14] Nes šį kartą Aš siųsiu įvairias nega-
lias ir vargus tau, tavo tarnams ir tavo
žmonėms, kad žinotum, jog nėra man
lygaus visoje žemėje.
[15] Aš galėjau ištiesti savo ranką ir ištik-
ti tave ir tavo tautą maru, kad būtu-
mėte visi pranykę nuo žemės pavir-
šiaus.
[16] Bet Aš tam išaukštinau tave, kad pa-
rodyčiau savo galią ir mano vardas bū-
tų skelbiamas visoje žemėje.
[17] Tu vis dar didžiuojiesi prieš mano
tautą ir neišleidi jos.
[18] Rytoj apie šitą laiką kris labai smar-
ki kruša, kokios nėra buvę Egipte nuo
jo įsikūrimo dienos.
[19] Taigi dabar siųsk žmones surinkti iš
lauko gyvulius ir visa, kas tau priklau-
so. Visi žmonės ir gyvuliai, kurie bus
lauke ir nebus parvesti namo, krušai
krintant, pražus' ".
[20] Faraono tarnai, kurie bijojo Viešpa-
ties, sugabeno į namus savo tarnus ir
gyvulius.
[21] O kas nekreipė dėmesio į Viešpaties
žodį, paliko savo tarnus ir gyvulius lau-
ke.
[22] Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk savo

ranką, kad kristų kruša visoje Egipto
šalyje: ant žmonių, gyvulių ir visos lau-
kų augmenijos".
23 Mozė ištiesė lazdą, ir Viešpats pa-
siuntė perkūniją, krušą ir žaibus. Vieš-
pats siuntė krušą į visą Egipto žemę.
24 Kruša susimaišė su žaibais ir buvo
tokia smarki, kokios Egipto šalis ne-
buvo mačiusi.
25 Kruša išmušė Egipto šalyje visa, kas
buvo lauke: žmones, gyvulius, augalus
ir medžius.
26 Tik Geseno krašte, kur gyveno izra-
elitai, nebuvo krušos.
27 Faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aaro-
ną, jiems kalbėjo: "Aš nusidėjau! Vieš-
pats yra teisus, o aš ir mano tauta esa-
me nusikaltę.
28 Melskite Viešpatį, kad liautųsi stipri
perkūnija ir kruša! Aš jus išleisiu ir
daugiau nebesulaikysiu".
29 Mozė jam atsakė: "Kai tik išeisiu iš
miesto, pakelsiu rankas į Viešpatį. Ta-
da perkūnija ir kruša liausis, kad žino-
tum, jog Viešpačiui priklauso visa že-
mė.
30 Bet aš žinau, kad nei tu, nei tavo
tarnai dar nesibijote Viešpaties Die-
vo".
31 Linus ir miežius kruša išmušė, nes
miežiai buvo išplaukę ir linai jau žydė-
jo.
32 Bet kviečių ir rugių neišmušė, nes jie
vėliau pribręsta.
33 Mozė išėjo nuo faraono iš miesto ir
iškėlė rankas į Viešpatį: perkūnija ir
kruša liovėsi, lietus nustojo lijęs.
34 Bet faraonas, matydamas, kad lio-
vėsi lietus, kruša ir perkūnija, vėl nusi-
dėjo ir užkietino savo širdį kartu su sa-
vo tarnais.
35 Faraono širdis pasiliko užkietėjusi,
ir jis neišleido Izraelio vaikų, kaip
Viešpats ir buvo sakęs Mozei.

10 Viešpats tarė Mozei: "Eik pas
faraoną, nes Aš užkietinau jo
ir jo tarnų širdis, kad padaryčiau šituos
ženklus jų tarpe
2 ir kad galėtum papasakoti savo vai-
kams ir vaikų vaikams, ką Aš padariau
Egipte ir kokius ženklus parodžiau jų
tarpe, kad žinotumėte, jog Aš esu Vieš-
pats".
3 Mozė ir Aaronas atėjo pas faraoną ir
jam kalbėjo: "Taip sako Viešpats, heb-
rajų Dievas: 'Ar ilgai dar tu nenusiže-
minsi prieš mane? Išleisk mano žmo-
nes, kad jie man tarnautų!
4 Jei neišleisi mano tautos, rytoj užlei-
siu skėrius ant tavo krašto.
5 Jie taip apdengs šalį, kad nesimatys
žemės; *jie nuės išlikusį nuo krušos der-
lių*, nugrauš kiekvieną žaliuojantį me-
dį;
6 jų bus pilni tavo namai, tavo tarnų
namai ir visų egiptiečių namai, kaip to
dar nėra matę tavo tėvai ir seneliai per
visą savo amžių' ". Po to Mozė apsisu-
ko ir išėjo iš faraono namų.
7 Tada faraono tarnai kalbėjo savo val-
dovui: "Ar ilgai mes kentėsime? Išleisk
tuos žmones, kad jie tarnautų Viešpa-
čiui, savo Dievui! Ar dar nematai, kad
Egiptas žūva?"
8 Mozė ir Aaronas buvo pašaukti pas
faraoną. Jis tarė jiems: "Eikite, tarnau-
kite Viešpačiui, savo Dievui! Bet kas
yra tie, kurie eis?"
9 Mozė atsakė: "Eisime visi: jaunimas
ir seneliai, sūnūs ir dukterys, avys ir
galvijai. Mes švęsime šventę Viešpa-
čiui".
10 Jis atsakė jiems: "Tebūna Viešpats
su jumis! Kaip galiu išleisti jus ir jūsų
vaikus? Žiūrėkite, nes jūs sumanėte
pikta!
11 Taip nebus. Eikite vieni vyrai ir au-
kokite Viešpačiui, nes to juk jūs ir pra-

šėte!" Ir juos išvarė iš faraono akivaiz-
dos.
12 Tada Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk
savo ranką ant Egipto šalies, kad skė-
riai apniktų ir nugraužtų visus šalies au-
galus ir visa, kas dar liko nuo krušos!"
13 Mozė ištiesė lazdą. Viešpats leido ry-
tų vėjui pūsti visą dieną ir naktį. Ryt-
mečiui išaušus, rytų vėjas atnešė skė-
rius.
14 Skėriai nusileido visoje Egipto šaly-
je. Jų buvo tiek, kiek niekad nėra buvę
ir jų tiek nebus ateityje.
15 Jie taip užplūdo visą kraštą, kad ap-
dengė visą žemę. Jie nugraužė visus au-
galus ir medžių vaisius, išlikusius nuo
krušos, kad nieko žaliuojančio nebeli-
ko visoje Egipto šalyje.
16 Tada faraonas skubiai pasišaukė Mo-
zę ir Aaroną ir tarė: "Nusidėjau Vieš-
pačiui, jūsų Dievui, ir jums!
17 Prašau, atleiskite man dar kartą ma-
no nusikaltimą ir melskite Viešpatį, sa-
vo Dievą, kad Jis pašalintų nuo manęs
šitą mirtį".
18 Mozė išėjo iš faraono ir meldė Vieš-
patį.
19 Viešpats sukėlė labai smarkų vakarų
vėją, kuris skėrius nupūtė į Raudoną-
ją jūrą; nė vieno skėrio nebeliko visoje
Egipto šalyje.
20 Tačiau Viešpats užkietino faraono
širdį, ir jis neišleido izraelitų.
21 Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk savo
ranką, kad tamsa apgaubtų visą Egip-
to šalį, tamsa, kurią galima būtų pa-
justi".
22 Mozė ištiesė savo ranką, ir tirščiau-
sia tamsa tris dienas buvo visame Egip-
to krašte.
23 Tris dienas žmonės negalėjo matyti
vienas kito ir pajudėti iš vietos. Tačiau
izraelitų namuose buvo šviesu.
24 Tada faraonas, pasišaukęs Mozę, ta-
rė: "Eikite, tarnaukite Viešpačiui! Tik
jūsų avys ir galvijai tepasilieka! O jūsų
vaikai teeina su jumis!"
25 Mozė atsakė: "Privalai mums duoti
atnašas ir deginamąsias aukas, kad
mes galėtume aukoti Viešpačiui, mū-
sų Dievui.
26 Mūsų visi gyvuliai eis su mumis; ne-
paliksime nė kanopos. Nes iš jų priva-
lome imti auką Viešpačiui, savo Die-
vui. Mes net nežinome, ko mums rei-
kės Viešpaties aukai, kol ten nenuėjo-
me".
27 Tačiau Viešpats užkietino faraono
širdį, ir jis nesutiko jų išleisti.
28 Ir faraonas tarė: "Šalin nuo manęs!
Saugokis! Nebepasirodyk daugiau ma-
no akyse, nes tą dieną, kurią pasirody-
si, mirsi!"
29 Mozė atsakė: "Tebūna, kaip pasakei!
Daugiau nebepasirodysiu".

11 Viešpats tarė Mozei: "Dar vie-
ną bausmę užleisiu faraonui ir
Egiptui. Po to jis išleis jus, netgi varyte
išvarys!
2 Kalbėk žmonėms, kad kiekvienas vy-
ras iš savo kaimyno ir kiekviena mote-
ris iš savo kaimynės paprašytų sidabri-
nių ir auksinių daiktų".
3 Viešpats palankiai nuteikė izraeli-
tams egiptiečius. Be to, Mozė buvo
labai žymus vyras Egipto šalyje, fara-
ono tarnų ir tautos akyse.
4 Tada Mozė kalbėjo: "Taip sako Vieš-
pats: 'Apie vidurnaktį Aš pereisiu
Egiptą.
5 Tada mirs visi pirmgimiai, pradedant
faraono, sėdinčio soste, pirmgimiu, ir
baigiant pirmgimiu vergės, esančios
prie girnų, ir visi gyvulių pirmgimiai.
6 Visoje Egipto šalyje kils verksmas, ko-
kio nėra buvę ir kokio daugiau nebus.
7 Bet prieš nė vieną izraelitą, ar jo gy-

vulį nė šuo nesulos, kad žinotumėte,
jog Viešpats daro skirtumą tarp egip-
tiečių ir izraelitų'.
8 Tada tavo tarnai ateis ir, nusilenkę
prieš mane, sakys: 'Išeik tu ir visi tavo
žinioje esantys žmonės!' Ir tada aš iš-
eisiu". Mozė išėjo iš faraono degdamas
pykčiu.
9 Tada Viešpats tarė Mozei: "Faraonas
jūsų neklausys, kad Aš galėčiau pada-
ryti daugiau stebuklų Egipte".
10 Mozė ir Aaronas padarė visus šituos
stebuklus faraonui matant. Tačiau
Viešpats taip užkietino faraono širdį,
kad jis neišleido izraelitų iš savo šalies.

12 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaro-
nui Egipto šalyje:
2 "Šitas mėnuo tebūna jums pirmasis
metų mėnuo.
3 Pasakykite visiems izraelitams, kad ši-
to mėnesio dešimtąją dieną jie paimtų
po avinėlį savo tėvų namams, po vieną
avinėlį kiekvienai šeimai.
4 O jei šeima yra per maža avinėlį su-
valgyti, tepaima kartu su savo arti-
miausiu kaimynu, kad susidarytų tiek
asmenų, kiek gali suvalgyti avinėlį.
5 Avinėlis privalo būti be trūkumų, me-
tinis patinėlis; paimsite jį iš avių ar ož-
kų.
6 Laikykite jį iki šio mėnesio keturio-
liktos dienos; kiekviena Izraelio tau-
tos šeima turi jį papjauti tos dienos va-
kare.
7 Jo krauju patepkite abi durų staktas
ir skersinį tų namų, kuriuose valgysite
avinėlį.
8 Tą naktį valgykite mėsą, keptą ant
ugnies, su nerauginta duona ir karčio-
mis žolėmis.
9 Jūs neturite jos valgyti žalios ar išvir-
tos vandenyje, tik keptą ugnyje, taip
pat galvą, kojas ir vidurius.
10 Nieko iš jo nepalikite iki ryto. O kas
paliks ligi ryto, tą sudeginkite.
11 Valgykite jį paskubomis, susijuosę
strėnas, apsiavę, laikydami lazdą ran-
koje. Tai yra Pascha – Viešpaties per-
ėjimas.
12 Tą naktį pereisiu visą Egipto šalį ir
išžudysiu visus pirmgimius, žmones ir
gyvulius; ir visiems Egipto dievams
įvykdysiu teismą. Aš – Viešpats!
13 O kraujas ant namų bus ženklas, kur
jūs gyvenate. Pamatęs kraują, aplenk-
siu jus, kad Egipto šalies bausmė ne-
paliestų jūsų.
14 Ta diena tebūna jums atmintina die-
na; jūs privalote ją švęsti kaip šventę
Viešpačiui per kartų kartas.
15 Septynias dienas valgysite neraugin-
tą duoną. Jau pirmąją dieną pašalinki-
te raugą iš savo namų, nes kiekvienas,
kuris valgys raugintą maistą nuo pir-
mosios iki septintosios dienos, bus iš-
naikintas iš Izraelio.
16 Pirmąją dieną susirinkite šventei,
taip pat ir septintąją. Jokio darbo ne-
valia dirbti tomis dienomis, išskyrus tai,
ko reikia kiekvieno žmogaus maistui.
17 Jūs švęsite Neraugintos duonos šven-
tę per kartų kartas, nes tą dieną Aš iš-
vedžiau jūsų pulkus iš Egipto šalies.
18 Pirmojo mėnesio keturioliktos die-
nos vakare pradėsite valgyti neraugin-
tą duoną ir valgysite iki dvidešimt pir-
mosios dienos vakaro.
19 Septynias dienas nebus raugo jūsų
namuose, nes kiekvienas, kuris valgys
ką nors raugint, bus išnaikintas iš Iz-
raelio, ar jis būtų ateivis, ar vietinis gy-
ventojas.
20 Nieko rauginto jūs nevalgysite. Sa-
vo namuose valgysite nerauginta duo-
ną".
21 Tada Mozė sušaukė visus Izraelio vy-
resniuosius ir jiems tarė: "Eikite, im-

kite avinėlį savo šeimoms ir pjaukite jį
Paschai.
22 Po to imkite yzopo ryšulėlį ir, pamir-
kę dubenyje su krauju, patepkite juo
abi durų staktas ir skersinį; nė vienas
jūsų teneišeina iki ryto iš savo namų!
23 Nes Viešpats pereis, žudydamas
egiptiečius; pamatęs kraują ant abie-
jų durų staktų ir skersinio, aplenks
ir neleis žudytojui įeiti į jūsų namus.
24 Tai bus įstatas jums ir jūsų vaikams
per amžius.
25 Kai atvyksite į šalį, kurią Viešpats
jums duos, kaip Jis pažadėjo, laikyki-
tės šitų nuostatų.
26 Kai jūsų vaikai klaus: 'Ką reiškia ši-
tos apeigos?',
27 atsakykite: 'Tai yra Paschos auka
Viešpačiui, kuris aplenkė izraelitų na-
mus Egipte, kai Jis išžudė egiptiečius
ir išlaisvino mūsų namus' ". Tada žmo-
nės nusilenkė ir pagarbino Viešpatį.
28 Izraelitai ėjo ir padarė, kaip Vieš-
pats įsakė Mozei ir Aaronui.
29 Vidurnaktį Viešpats išžudė visus pir-
mgimius Egipto šalyje, pradedant fa-
raono, kuris sėdėjo soste, pirmgimiu,
baigiant pirmgimiu kalinio, sėdinčio
kalėjime, ir visus gyvulių pirmgimius.
30 Naktį atsikėlė faraonas, jo tarnai ir
visi egiptiečiai. Ir kilo didelis verks-
mas Egipte, nes nebuvo namų, ku-
riuose nebūtų mirusio.
31 Tą naktį faraonas, pasišaukęs Mozę
ir Aaroną, tarė: "Išeikite iš mano kraš-
to, jūs ir izraelitai! Eikite, tarnaukite
Viešpačiui, kaip sakėte.
32 Pasiimkite avis ir galvijus, kaip sakė-
te! Eikite ir palaiminkite mane taip
pat!"
33 Egiptiečiai ragino tautą skubiai išei-
ti iš jų šalies, sakydami: "Mes visi iš-
mirsime!"
34 Žmonės ėmė ant pečių dar neįrūgu-
sią tešlą duonkubiliuose, įvyniotą į ap-
siaustus.
35 Ir izraelitai padarė, kaip Mozė buvo
sakęs; jie paprašė iš egiptiečių sidabri-
nių bei auksinių daiktų ir drabužių.
36 Viešpats palankiai nuteikė izraeli-
tams egiptiečius, kurie patenkino jų
prašymą. Taip jie apiplėšė egiptiečius.
37 Apie šeši šimtai tūkstančių vyrų iš
Izraelio sūnų, neskaičiuojant vaikų,
išėjo iš Ramesės į Sokotą.
38 Taip pat daugybė kitų žmonių ėjo su
jais ir didelės kaimenės avių bei galvi-
jų.
39 Jie kepė iš tešlos, kurią išsinešė iš
Egipto, neraugintus papločius. Ji dar
nebuvo įrūgusi, nes jie buvo skubiai iš-
varyti iš Egipto ir nespėjo pasigaminti
maisto kelionei.
40 Izraelitai pragyveno Egipte keturis
šimtus trisdešimt metų.
41 Praėjus keturiems šimtams trisde-
šimčiai metų, vieną dieną visi Vieš-
paties pulkai iškeliavo iš Egipto.
42 Ta naktis, kurią juos išvedė iš Egip-
to krašto, yra Viešpaties šventė. Iz-
raelitai privalo tą naktį švęsti per kar-
tų kartas.
43 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
"Šitas yra Paschos įstatymas: jokiam
svetimšaliui nevalia Paschos valgyti.
44 Tačiau pirktas vergas turi teisę ją val-
gyti tada, kai jį apipjaustai.
45 Svetimšaliui ir samdiniui negalima
jos valgyti.
46 Ji turi būti valgoma namuose. Neva-
lia mėsos išnešti iš namų ir neleidžia-
ma sulaužyti jokio kaulo.
47 Visa Izraelio tauta privalo ją švęsti.
48 Jei ateivis apsistotų pas tave ir norė-
tų švęsti Paschą, tai visi jo vyrai priva-
lo būti apipjaustyti. Tuo atveju leidžia-
ma jam švęsti Paschą, ir jis bus tarsi
vietinis šalies gyventojas. Bet niekam

neapipjaustytam neleistina jos valgyti.
49 Tas pats įstatymas galioja ir pas jus
gimusiam, ir ateiviui, apsigyvenusiam
tarp jūsų".
50 Izraelitai darė, kaip Viešpats įsakė
Mozei ir Aaronui.
51 Tą dieną Viešpats išvedė izraelitų
pulkus iš Egipto šalies.

13 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Pašvęsk man visus pirmgimius: ar
jie būtų žmonių, ar gyvulių. Jie – ma-
no".
3 Mozė kalbėjo tautai: "Atsiminkite
šitą dieną, kurią išėjote iš Egipto, iš
vergijos namų. Savo rankos galybe
Viešpats jus išvedė, todėl nevalgyki-
te nieko raugintо.
4 Šiandien, Abibo mėnesį, jūs išėjote.
5 Kai Viešpats tave įves į kanaanie-
čių, hetitų, amoritų, hevitų ir jebusie-
čių šalį, plūstančią pienu ir medumi,
kurią tau duoti Jis prisiekė tavo tė-
vams, tu privalai švęsti tą šventę šį mė-
nesį.
6 Septynias dienas valgysi neraugintą
duoną, septintą dieną bus šventė Vieš-
pačiui.
7 Neraugintą duoną privalai valgyti
septynias dienas, ir nei pas tave, nei
tavo gyvenamose vietose nebus rau-
gintos duonos.
8 Tą dieną tu sakysi savo sūnui: 'Tai
daroma dėl to, ką Viešpats padarė iš-
vesdamas mane iš Egipto'.
9 Tai bus kaip ženklas tau ant rankos ir
prisiminimas ant kaktos, kad Viešpa-
ties įstatymas būtų tavo lūpose. Juk ga-
linga ranka Viešpats tave išvedė iš
Egipto.
10 Vykdyk šitą nurodymą kasmet skir-
tu laiku.
11 Kai Viešpats tave įves į kanaanie-
čių šalį, kaip Jis prisiekė tau ir tavo
tėvams, ir ją tau atiduos,
12 tai kiekvieną savo pirmgimį atskirsi
Viešpačiui ir kiekvieną gyvulių pirm-
gimį. Vyriškos lyties pirmgimiai pri-
klauso Viešpačiui.
13 Kiekvieną pirmgimį asilaitį privalai
išpirkti ėriuku, bet jei neišpirksi, už-
mušk jį. Kiekvieną pirmgimį sūnų, sa-
vo žmonių tarpe, privalai išpirkti.
14 Kai ateityje tavo sūnus paklaus: 'Ką
tai reiškia?', jam atsakyk: 'Galinga
ranka Viešpats mus išvedė iš Egipto,
iš vergijos namų.
15 Kai faraonas užsikietino ir nenorė-
jo mūsų išleisti, Viešpats nužudė vi-
sus pirmgimius Egipto šalyje, tiek
žmonių, tiek gyvulių pirmgimius. To-
dėl aukoju Viešpačiui kiekvieną pirm-
gimį vyriškos lyties, o kiekvieną pirm-
gimį savo vaikų išperku'.
16 Tai bus kaip ženklas ant tavo ran-
kos ir prisiminimas ant tavo kaktos,
nes savo galinga ranka Viešpats mus
išvedė iš Egipto".
17 Kai faraonas išleido žmones, Die-
vas jų nevedė filistinų šalies keliu,
nors tai būtų buvę arčiausia. Nes Die-
vas sakė: "Kad išvydę karą žmonės
nepradėtų gailėtis ir nesugrįžtų į Egi-
ptą".
18 Dievas vedė tautą aplinkiniu dyku-
mų keliu, Raudonosios jūros link. Iz-
raelitai išėjo iš Egipto apsiginklavę.
19 Mozė paėmė su savimi Juozapo kau-
lus, nes jis buvo prisaikdinęs izraelitus,
sakydamas: "Dievas tikrai jus aplan-
kys, ir jūs išnešite iš čia mano kaulus".
20 Jie keliavo iš Sokoto ir pasistatė sto-
vyklą Etame, dykumos pakraštyje.
21 Viešpats ėjo pirma jų dieną debesies
stulpe, rodydamas kelią, o naktį ugnies
stulpe, šviesdamas jiems, kad jie galė-
tų keliauti dieną ir naktį.

[22] Jis nepatraukė nuo jų debesies stul-
po dieną nė ugnies stulpo naktį.

14 Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Sakyk izraelitams, kad jie apsistotų
ties Pihahirotu, tarp Migdolo ir jūros.
Priešais Baalzafaną pasistatykite sto-
vyklą prie jūros.
[3] Tada faraonas sakys apie jus: 'Jie pa-
siklydo krašte, dykumos juos sulaiko!'
[4] Aš užkietinsiu faraono širdį, ir jis jus
vysis, kad būčiau pašlovintas per fara-
oną ir visą jo kariuomenę ir egiptie-
čiai žinotų, jog Aš esu Viešpats". Jie
taip ir padarė.
[5] Egipto karaliui pranešė, kad tauta
pabėgo. Tada faraono ir jo tarnų šir-
dys atsisuko prieš šitą tautą ir jie kal-
bėjo: "Ką padarėme, išleisdami Izra-
elį, kad mums nebetarnautų?"
[6] Jis paruošė savo vežimą ir pasiėmė
savo žmones su savimi.
[7] Jis pasiėmė šešis šimtus rinktinių ko-
vos vežimų ir paskyrė viršininkus jiems.
[8] Viešpats užkietino faraono, Egipto
karaliaus širdį, ir jis persekiojo Izra-
elio vaikus. Bet Izraelio vaikus išvedė
galinga ranka.
[9] Faraono žirgai, vežimai, raiteliai ir vi-
sa jo kariuomenė pasivijo juos, apsi-
stojusius prie jūros, ties Pihahirotu,
priešais Baalzafaną.
[10] Kai faraonas priartėjo, Izraelio vai-
kai pakėlė akis ir pamatė atžygiuojan-
čius iš paskos egiptiečius. Jie labai iš-
sigando ir šaukėsi Viešpaties.
[11] Jie sakė Mozei: "Nejaugi Egipte ne-
buvo kapų, kad mus išvedei mirti
dykumoje? Ką mums padarei, išves-
damas iš Egipto?
[12] Argi mes tau nesakėme, būdami
Egipte: 'Palik mus tarnauti egiptie-
čiams'. Mums juk būtų buvę geriau
tarnauti egiptiečiams, negu mirti dy-
kumoje".
[13] Mozė atsakė: "Nebijokite, stovėkite
ramiai ir stebėkite Viešpaties išgelbė-
jimą, kurį Jis šiandien įvykdys. Egip-
tiečių, kuriuos šiandien matote, nieka-
dos daugiau nebematysite.
[14] Viešpats kariaus už jus, o jūs būkite
ramūs!"
[15] Viešpats tarė Mozei: "Ko šauki? Sa-
kyk izraelitams, kad eitų pirmyn.
[16] O tu pakelk lazdą, ištiesk ranką link
jūros ir perskirk ją. Izraelitai sausuma
pereis per jūrą.
[17] Aš užkietinsiu egiptiečių širdis, ir jie
vysis jus, ir Aš būsiu pašlovintas per fa-
raoną ir visą jo kariuomenę, kovos ve-
žimus ir raitelius.
[18] Egiptiečiai žinos, kad Aš esu Vieš-
pats, kai būsiu pašlovintas per faraoną,
jo vežimus ir raitelius".
[19] Tada Dievo angelas, kuris ėjo Izra-
elio pulkų priekyje, pasitraukė už jų.
Debesies stulpas iš jų priekio atsistojo
užpakalyje jų.
[20] Jis buvo tarp egiptiečių stovyklos ir
Izraelio stovyklos; tamsus debesis den-
gė egiptiečius, o izraelitams buvo švie-
su. Taip jie per naktį nepriartėjo vieni
prie kitų.
[21] Mozė ištiesė ranką link jūros. Vieš-
pats smarkiu rytų vėju, kuris pūtė per
naktį, išdžiovino jūrą, ir vandenys per-
siskyrė.
[22] Izraelitai ėjo sausu jūros dugnu; van-
duo jiems buvo siena iš dešinės ir kai-
rės.
[23] Egiptiečiai, juos vydamiesi, sekė jū-
ros dugnu su kovos vežimais ir raite-
liais.
[24] Rytui auštant, Viešpats iš ugnies ir
debesies stulpo pažvelgė į egiptiečių
kariuomenę ir sukėlė sąmyšį jų tarpe.
[25] Jis numovė vežimų ratus, ir tie sun-

kiai begalėjo judėti. Egiptiečiai sakė:
"Bėkime nuo izraelitų, nes Viešpats
kovoja už juos prieš egiptiečius".
26 Tada Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk
ranką link jūros, kad vanduo užlietų
egiptiečius, jų vežimus ir raitelius!"
27 Mozė ištiesė ranką, ir, rytui brėkš-
tant, jūra sugrįžo į pirmykštę vietą; bė-
gančius egiptiečius užliejo vanduo. Taip
Viešpats sunaikino egiptiečius jūroje.
28 Vanduo sugrįžo ir užliejo visą fara-
ono kariuomenę, karo vežimus ir rai-
telius. Nė vienas jų neišliko.
29 O izraelitai perėjo sausu jūros dug-
nu, vanduo jiems buvo siena dešinėje
ir kairėje.
30 Taip Viešpats išgelbėjo izraelitus iš
egiptiečių; jie matė negyvus egiptiečius
ant jūros kranto.
31 Izraelis matė galingą darbą, kurį
Viešpats padarė egiptiečiams. Tauta
bijojo Viešpaties. Jie tikėjo Viešpa-
čiu ir Jo tarnu Moze.

15 Tada Mozė ir izraelitai giedojo
Viešpačiui šią giesmę: "Giedo-
siu Viešpačiui, nes Jis šlovingai nugalė-
jo! Jis žirgą ir raitelį įmetė į jūrą.
2 Mano stiprybė ir giesmė yra Vieš-
pats. Jis tapo mano išgelbėjimu. Jis
yra mano Dievas, aš Jį šlovinsiu, Jis
mano tėvų Dievas, aš Jį aukštinsiu.
3 Viešpats yra karžygys, Jahvė yra Jo
vardas.
4 Faraono kovos vežimus ir jo kariuo-
menę Jis įmetė į jūrą, jo rinktinius ka-
ro vadus paskandino Raudonojoje jū-
roje.
5 Gelmės apdengė juos, jie nugrimzdo
į dugną kaip akmuo.
6 Tavo dešinė, Viešpatie, pasirodė šlo-
vinga savo jėga! Tavo dešinė, Viešpa-
tie, sutriuškino priešą.
7 Savo šlovės didybe Tu parbloškei tuos,
kurie kėlėsi prieš Tave. Tu siuntei sa-
vo rūstybę, kuri suėdė juos kaip ražie-
nas.
8 Tau papūtus, sujudo vandenys, susto-
jo kaip siena ir gelmės sustingo jūros
širdyje.
9 Priešas tarė: 'Vysiuos, sugausiu, pasi-
dalinsiu grobį, pasitenkins mano aist-
ra! Ištrauksiu kardą – juos sunaikins
mano ranka!'
10 Tu papūtei savo vėju, ir jūra užden-
gė juos, kaip švinas jie nuskendo ga-
linguose vandenyse!
11 Viešpatie, kas yra Tau lygus tarp die-
vų? Kas yra toks šlovingas šventumu,
didingas gyriumi ir savo stebuklais?
12 Tu ištiesei savo dešinę – juos prarijo
žemė.
13 Tu, būdamas gailestingas, vedei tau-
tą, kurią atpirkai. Savo galia vedei ją į
savo šventąją buveinę.
14 Išgirs tautos ir sudrebės, baimė ap-
ims filistinus.
15 Nusigąs ir Edomo kunigaikščiai.
Moabo galinguosius apims drebulys.
Neteks jėgų visi Kanaano gyventojai.
16 Juos apims siaubas ir išgąstis. Dėl
Tavo rankos galybės jie sustings kaip
akmuo, kol pereis Tavo tauta, Vieš-
patie, kurią įsigijai.
17 Tu įvesi juos ir pasodinsi savo pavel-
dėjimo kalne, į vietą, kurią Tu, Vieš-
patie, pasirinkai, kad gyventum, į šven-
tyklą, kurią padarė Tavo rankos.
18 Viešpats karaliaus per amžius!"
19 Faraono žirgams, kovos vežimams
ir raiteliams įėjus į jūrą, Viešpats už-
liejo juos vandenimis, o izraelitai pe-
rėjo sausu jūros dugnu.
20 Tada pranašė Mirijama, Aarono se-
suo, paėmė būgną, ir visos moterys,
eidamos paskui ją su būgnais, šoko.
21 Mirijama pritardama giedojo: "Gie-
dokite Viešpačiui, nes Jis šlovingai nu-

galėjo. Žirgą ir raitelį Jis įmetė į jūrą".
22 Mozė vedė Izraelį nuo Raudonosios
jūros, ir jie įėjo į Suro dykumą. Tris die-
nas jie keliavo dykuma ir nerado van-
dens.
23 Atėję į Marą, jie negalėjo gerti Ma-
ros vandens, nes jis buvo kartus. Todėl
ta vieta vadinama Mara.
24 Tauta pradėjo murmėti prieš Mozę
sakydami: "Ką gersime?"
25 Jis šaukėsi Viešpaties. Viešpats pa-
rodė jam medį, kurį įmetus į vandenį,
vanduo tapo saldus. Čia Jis davė jiems
įstatymą ir nuostatus, ir čia Jis išbandė
juos.
26 Jis sakė: "Jei atidžiai klausysi Vieš-
paties, savo Dievo, ir darysi, kas teisu
Jo akyse, kreipsi dėmesį į Jo įsakymus
ir laikysiesi visų Jo nuostatų, tai ant
tavęs neužleisiu nė vienos tų nelaimių,
kurias užleidau ant egiptiečių, nes Aš
esu Viešpats, tavo gydytojas".
27 Jie atėjo į Elimą, kur buvo dvylika
vandens šaltinių ir septyniasdešimt
palmių; ten pasistatė stovyklą.

16 Antrojo mėnesio penkioliktą
dieną po to, kai jie paliko Egip-
tą, visi izraelitai išėjo iš Elimo ir atėjo
į Sino dykumą, esančią tarp Elimo ir
Sinajaus.
2 Visa Izraelio vaikų tauta murmėjo
prieš Mozę ir Aaroną dykumoje.
3 Jie sakė: "Geriau mes būtume mirę
nuo Viešpaties rankos Egipto šalyje,
kai sėdėjome prie mėsos puodų ir val-
gėme duonos sočiai! Jūs mus atvedėte
į šią dykumą, kad numarintumėte vi-
sus badu".
4 Tada Viešpats tarė Mozei: "Aš jums
duosiu duonos iš dangaus. Žmonės
teišeina ir tesusirenka dienos davinį,
kad išbandyčiau juos, ar jie laikysis
mano įstatymo, ar ne.
5 O šeštą dieną teprisirenka dvigubai
tiek, kiek kasdien prisirinkdavo".
6 Tada Mozė ir Aaronas tarė visiems
izraelitams: "Šį vakarą žinosite, kad
Viešpats jus išvedė iš Egipto.
7 Ir rytą išvysite Viešpaties šlovę; Jis
išgirdo jūsų murmėjimą prieš Jį. O kas
esame mudu, kad murmate prieš mus?
8 Viešpats duos jums vakare mėsos, o
rytą – duonos sočiai. Viešpats išgirdo,
kad murmėjote prieš Jį. O kas mudu
esame? Ne prieš mus jūs murmate, bet
prieš Viešpatį".
9 Tada Mozė tarė Aaronui: "Sakyk
visiems izraelitams: 'Priartėkite prie
Viešpaties, nes Jis išgirdo jūsų murmė-
jimą' ".
10 Aaronui tebekalbant izraelitams, jie
pažvelgė į dykumas ir pamatė Viešpa-
ties šlovę debesyje.
11 Viešpats kalbėjo Mozei:
12 "Aš girdėjau Izraelio vaikų murmė-
jimą. Sakyk jiems: 'Vakare jūs gausite
mėsos, o rytą pasisotinsite duona. Ir
jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats, jūsų
Dievas' ".
13 Vakare atskrido putpelės ir apdengė
stovyklą, o rytą aplink stovyklą buvo
rasa.
14 Rasai pranykus, dykumoje pasirodė
kažkas, tarsi šerkšnas ant žemės.
15 Tai pamatę, izraelitai klausė vienas
kito: "Kas čia?" Nė vienas nežinojo,
kas tai yra. Tada Mozė jiems tarė:
"Tai duona, kurią Viešpats jums da-
vė maistui.
16 Štai ką Viešpats įsakė: 'Kiekvienas
teprisirenka tiek, kiek jis suvalgo; te-
parsineša po omerą kiekvienam žmo-
gui, atsižvelgdamas į asmenų skaičių
savo palapinėje' ".
17 Izraelitai darė, kaip buvo įsakyta, ir
prisirinko vieni daugiau, kiti mažiau.
18 Ir kai jie seikėjo omeru, kas buvo pri-

sirinkęs daug, neturėjo pertekliaus, o
kas mažai, tam nestigo. Kiekvienas tu-
rėjo tiek, kiek galėjo suvalgyti.
19 Mozė jiems sakė: "Nė vienas tene-
palieka nieko rytojui".
20 Bet jie nepaklausė Mozės. Kai kurie
paliko dalį maisto kitai dienai, tačiau
atsirado kirmėlių ir jis pradėjo dvokti.
Mozė užsirūstino ant jų.
21 Kiekvienas kas rytą rinkdavosi, kiek
jis galėjo suvalgyti. O saulei kaitinant,
tie grūdeliai laukuose sutirpdavo.
22 Šeštą dieną jie prisirinko dvigubai
tiek: po du omerus kiekvienam. Izra-
elio vyresnieji apie tai pranešė Mo-
zei.
23 Jis sakė jiems: "Taip Viešpats lie-
pė: 'Rytoj yra sabatas, šventa poil-
sio diena, skirta Viešpačiui. Ką no-
rite kepti, iškepkite, ir ką norite vir-
ti, išvirkite, o kas lieka, atidėkite į
šalį ir palaikykite rytojui' ".
24 Jie pasidėjo rytojui, kaip Mozė bu-
vo įsakęs. Ir tai nesugedo ir neatsira-
do kirmėlių.
25 Po to Mozė tarė: "Valgykite tai! Nes
šiandien yra Viešpaties sabatas, nieko
laukuose nerasite.
26 Šešias dienas rinksite, o septintoji
diena yra sabatas; joje nieko nerasite".
27 Vis dėlto septintąją dieną kai kurie
išėjo rinkti, bet nieko nerado.
28 Viešpats tarė Mozei: "Ar ilgai nesi-
laikysite mano įstatymų ir įsakymų?
29 Viešpats jums įsakė švęsti sabatą.
Todėl šeštąją dieną Jis duoda jums
duonos dviem dienom. Kiekvienas pa-
silikite savo vietoje. Nė vienas neišei-
kite iš savo namų septintąją dieną".
30 Taip tauta ilsėjosi septintąją dieną.
31 Dievo duotą maistą izraelitai pra-
minė mana. Ji buvo tarsi balti kalen-
dros grūdeliai, o jos skonis kaip pa-
pločio su medumi.
32 Mozė paskelbė Viešpaties įsakymą:
"Prisipilkite omerą manos, kad būsi-
mos kartos žinotų, kokia duona jus
maitinau dykumoje, kai išvedžiau iš
Egipto".
33 Mozė sakė Aaronui: "Paimk indą,
supilk į jį vieną omerą manos ir jį pa-
dėk Viešpaties akivaizdoje, kad išlik-
tų būsimoms kartoms".
34 Kaip Viešpats įsakė Mozei, taip Aa-
ronas padėjo indą palapinės švenčiau-
sioje vietoje.
35 Izraelitai valgė maną keturiasdešimt
metų, kol atėjo į gyvenamas žemes. Jie
valgė maną, kol atėjo prie Kanaano ša-
lies ribų.
36 Omeras yra dešimtoji efos dalis.

17 Visi izraelitai keliavo toliau iš
Sino dykumos sustodami, kai
Viešpats įsakydavo. Jie pasistatė sto-
vyklą Refidime. Čia jie nerado geria-
mo vandens
2 ir priekaištavo Mozei, sakydami:
"Duok mums vandens atsigerti!" Mo-
zė jiems atsakė: "Ko burnojate prieš
mane? Kodėl gundote Viešpatį?"
3 Žmonės, ištroškę vandens, murmėjo
prieš Mozę: "Kodėl mus išvedei iš
Egipto, kad mus, mūsų vaikus ir gyvu-
lius numarintum troškuliu?"
4 Tada Mozė šaukėsi Viešpaties: "Ką
man daryti su šita tauta? Nedaug trū-
ksta, kad jie užmuštų mane akmeni-
mis".
5 Viešpats atsakė Mozei: "Išeik prieš
tautą kartu su Izraelio vyresniaisiais;
laikyk rankoje lazdą, kuria sudavei į
upę, ir eik.
6 Aš stovėsiu prieš tave ant uolos Ho-
rebe. Tu suduosi lazda į uolą, iš jos
ištekės vanduo ir žmonės galės atsi-
gerti". Mozė taip ir padarė Izraelio
vyresniųjų akyse.

7 Jis praminė tą vietą Masa ir Meriba
dėl to, kad izraelitai priekaištavo ir
gundė Viešpatį, sakydami: "Ar yra
Viešpats tarp mūsų?"
8 Tada atėjo amalekiečiai ir kariavo su
Izraeliu Refidime.
9 Mozė įsakė Jozuei: "Pasirink vyrų ir
eik kariauti prieš amalekiečius! Rytoj
aš atsistosiu ant kalvos viršūnės ir lai-
kysiu Dievo lazdą rankoje".
10 Jozuė padarė, kaip jam Mozė buvo
įsakęs, ir kovojo prieš amalekiečius.
Mozė, Aaronas ir Huras užlipo ant
kalvos viršūnės.
11 Kol Mozė laikydavo pakėlęs savo
rankas, laimėdavo izraelitai; kai tik jas
nuleisdavo, laimėdavo amalekiečiai.
12 Mozės rankos pavargo; jie tad pa-
ėmė akmenį, ir jis atsisėdo ant jo. Aa-
ronas ir Huras laikė jo rankas, vienas
iš vienos, kitas iš kitos pusės; taip jo
rankos buvo pakeltos iki saulės nusi-
leidimo.
13 Tuo būdu Jozuė nugalėjo Amaleką
ir jo tautą savo kardu.
14 Viešpats liepė Mozei: "Įrašyk tai į
knygą atminimui ir perskaityk Jozuei
girdint, kad Aš išnaikinsiu atminimą
apie amalekiečius iš po dangaus".
15 Mozė pastatė aukurą ir jį pavadino
"Viešpats yra mano vėliava".
16 Nes jis sakė: "Viešpats prisiekė ir Jis
kariaus prieš amalekiečius per kartų
kartas".

18 Jetras, Madiano kunigas, Mo-
zės uošvis, išgirdo visa, ką Die-
vas padarė Mozei ir savo tautai Izra-
eliui, ir kad Viešpats išvedė Izraelį iš
Egipto.
2 Tai sužinojęs, Jetras, Mozės uošvis,
paėmė Seforą, Mozės žmoną, kurią
Mozė buvo parsiuntęs atgal,
3 ir jos abu sūnus, kurių vieno vardas
buvo Gersomas, nes jis sakė: "Buvau
ateivis svetimoje šalyje",
4 o kito Eliezeras, nes sakė: "Mano tė-
vo Dievas buvo mano pagalba ir mane
išgelbėjo nuo faraono kardo".
5 Ir Jetras, Mozės uošvis, atėjo su jo
sūnumis ir žmona pas Mozę į dyku-
mą, kur jis stovyklavo prie Dievo kal-
no.
6 Jetras pranešė Mozei: "Štai aš, tavo
uošvis Jetras, su tavo žmona ir abiem
sūnumis einame pas tave!"
7 Tada Mozė, išėjęs pasitikti uošvio,
nusilenkė jam ir jį pabučiavo. Paklau-
sę vienas kito, kaip sekasi, įėjo į pa-
lapinę.
8 Mozė papasakojo savo uošviui visa,
ką Viešpats padarė faraonui ir egip-
tiečiams dėl Izraelio, ir visą vargą ke-
lyje, ir kaip Viešpats juos išgelbėjo.
9 Jetras džiaugėsi visu tuo, ką Vieš-
pats padarė Izraeliui išgelbėdamas jį
iš egiptiečių,
10 ir tarė: "Tebūna palaimintas Vieš-
pats, kuris jus išgelbėjo iš egiptiečių ir
faraono, kuris išgelbėjo tautą iš Egip-
to vergovės.
11 Dabar žinau, kad Viešpats yra aukš-
čiau visų kitų dievų, nes pranoko juos
tuo, kuo jie didžiavosi".
12 Po to Jetras, Mozės uošvis, aukojo
Dievui deginamąją auką ir atnašas. Ta-
da Aaronas ir visi Izraelio vyresnieji
drauge su Mozės uošviu valgė Dievo
akivaizdoje.
13 Kitą dieną Mozė atsisėdo žmonių
teisti, ir žmonės stovėjo prie jo nuo ry-
to iki vakaro.
14 Mozės uošvis, pamatęs visa, ką jis
darė žmonėms, klausė: "Ką tu čia da-
rai? Kodėl tu sėdi vienas, o visi žmo-
nės stovi nuo ryto iki vakaro?"
15 Mozė atsakė: "Žmonės ateina pas
mane pasiklausti Dievo patarimų.

[16] Kai jie nesutaria, ateina pas mane,
kad būčiau jų teisėju ir paskelbčiau
Dievo nuostatus ir įstatymus".
[17] Mozės uošvis atsakė: "Negerai da-
rai!
[18] Tu pats ir šitie žmonės, kurie yra su
tavimi, visiškai nuvargsite, nes tau tai
per sunku; tu negali vienas atlikti to
darbo.
[19] Dabar paklausyk mano balso. Aš tau
patarsiu, ir Dievas bus su tavimi! Būk
tarpininkas tarp tautos ir Dievo ir pra-
nešk jų reikalus Dievui.
[20] Mokyk juos įstatymų bei nuostatų,
parodyk jiems kelią, kuriuo jie turi ei-
ti, ir darbus, kuriuos turi daryti.
[21] Be to, išsirink iš tautos sumanius,
Dievo bijančius, patikimus, negodžius
vyrus, paskirk juos tūkstantininkais,
šimtininkais, penkiasdešimtininkais ir
dešimtininkais,
[22] ir tegu jie teisia žmones. Kiekvieną
didelę bylą jie perduos tau, o mažas
bylas spręs patys. Tau bus lengviau, ir
jie pasidalins naštą su tavimi.
[23] Jeigu taip darysi ir Dievas įsakys tau,
pats ištversi ir visi žmonės grįš į savo
namus ramybėje".
[24] Mozė paklausė savo uošvio patari-
mo.
[25] Jis išsirinko sumanius vyrus iš viso
Izraelio ir paskyrė juos vyresniaisiais:
tūkstantininkais, šimtininkais, penkias-
dešimtininkais ir dešimtininkais.
[26] Ir jie teisė žmones visą laiką. Sun-
kias bylas jie perduodavo Mozei, bet
mažas sprendė patys.
[27] Po to Mozės uošvis iškeliavo į savo
šalį.

19 Trečią mėnesį po to, kai išėjo
iš Egipto, Izraelio vaikai tą pa-
čią dieną atvyko į Sinajaus dykumą.
[2] Nes jie buvo išėję iš Refidimo ir, atė-
ję į Sinajaus dykumą, apsistojo. Jie pa-
sistatė stovyklą ties kalnu,
[3] ir Mozė užkopė ant kalno pas Die-
vą. Viešpats pašaukė jį nuo kalno,
sakydamas: "Taip sakysi Jokūbo na-
mams ir Izraelio vaikams:
[4] 'Jūs matėte, ką padariau egiptiečiams,
kaip nešiau jus lyg ant erelio sparnų ir
atgabenau jus prie savęs.
[5] Taigi dabar, jei paklusite mano balsui
ir laikysitės mano sandoros, būsite ypa-
tinga mano nuosavybė tarp visų tautų.
Man priklauso visa žemė.
[6] Jūs būsite man kunigų karalystė ir
šventa tauta'. Šiuos žodžius kalbėk iz-
raelitams".
[7] Sugrįžęs Mozė sušaukė tautos vyres-
niuosius ir jiems pranešė viską, ką
Viešpats įsakė.
[8] Tada visa tauta atsakė: "Visa, ką Vieš-
pats kalbėjo, darysime". Mozė perda-
vė tautos atsakymą Viešpačiui.
[9] Viešpats sakė Mozei: "Aš ateisiu pas
tave tirštame debesyje, kad, man kal-
bant su tavimi, tauta girdėtų ir tavimi
tikėtų per amžius". Mozė pranešė tau-
tos žodžius Viešpačiui,
[10] o Jis tarė Mozei: "Eik pas žmones ir
pašventink juos šiandien ir rytoj. Teiš-
siskalbia jie drabužius
[11] ir tepasirengia trečiajai dienai. Tre-
čią dieną Aš nužengsiu ant Sinajaus
kalno visai tautai matant.
[12] Nužymėk ribas aplink kalną ir įsa-
kyk žmonėms, kad nedrįstų lipti į kal-
ną ar paliesti jo kraštą, nes kiekvienas,
kuris palies kalną, numirs.
[13] Kas palies, tas bus užmuštas akme-
nimis arba pervertas strėle; nei žmo-
gus, nei gyvulys neišliks gyvas. Išgirdę
ilgą trimito garsą, jie tepriartėja prie
kalno".
[14] Mozė, grįžęs nuo kalno, pašventi-
no žmones. Ir jie išsiplovė drabužius.

[15] Jis jiems tarė: "Būkite pasiruošę tre-
čiajai dienai; nė vienas tenesiartina
prie savo žmonos!"
[16] Trečiąją dieną, rytui išaušus griau-
dėjo perkūnija ir žaibavo, tamsūs de-
besys apdengė kalną ir pasigirdo labai
stiprus trimito garsas. Visi žmonės sto-
vykloje pradėjo drebėti.
[17] Mozė išvedė tautą iš stovyklos susi-
tikti su Dievu. Jie sustojo kalno papė-
dėje.
[18] Visas Sinajaus kalnas buvo apgaub-
tas dūmų, nes Viešpats nužengė ugny-
je ant jo. Dūmai kilo tarsi iš krosnies,
visas kalnas smarkiai drebėjo.
[19] Trimito garsas vis stiprėjo. Mozė kal-
bėjo, o Dievas jam atsakinėjo balsu.
[20] Viešpats nužengė ant Sinajaus kal-
no viršūnės ir, pasišaukęs Mozę ant
kalno,
[21] jam tarė: "Nulipk žemyn, įspėk žmo-
nes, kad nesiveržtų, norėdami išvysti
Viešpatį, ir daugelis jų nežūtų.
[22] Taip pat ir kunigai, kurie artinasi
prie Viešpaties, tegul pasišventina,
kad Viešpats jų neištiktų".
[23] Mozė sakė Viešpačiui: "Žmonės
negali užlipti į Sinajaus kalną. Tu mus
įspėjai nužymėti ribą aplink kalną ir
pašventinti jį".
[24] Viešpats jam atsakė: "Nusileisk ir
grįžk su Aaronu. Tačiau kunigai ir tau-
ta tegul nesiveržia prie Viešpaties, kad
Jis jų nesunaikintų".
[25] Mozė grįžo pas tautą ir kalbėjo jiems.

20 Dievas kalbėjo visus šiuos žo-
džius:
[2] "Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris
tave išvedžiau iš Egipto žemės, iš ver-
gijos namų.
[3] Neturėk kitų dievų šalia manęs.
[4] Nedaryk sau jokio drožinio, nei jokio
atvaizdo to, kas yra aukštai danguje,
žemai žemėje ar po žeme vandenyje.
[5] Nesilenk prieš juos ir netarnauk
jiems! Nes Aš, Viešpats, tavo Dievas,
esu pavydus Dievas, baudžiąs vaikus už
tėvų kaltes iki trečios ir ketvirtos kar-
tos tų, kurie manęs nekenčia,
[6] bet rodąs gailestingumą iki tūkstan-
tosios kartos tiems, kurie mane myli ir
laikosi mano įsakymų.
[7] Netark Viešpaties, savo Dievo, var-
do be reikalo, nes Viešpats nepaliks be
kaltės to, kuris be reikalo mini Jo var-
dą.
[8] Atsimink sabato dieną, kad ją švęs-
tum.
[9] Šešias dienas dirbk ir atlik visus savo
darbus,
[10] o septintoji diena yra sabatas Vieš-
pačiui, tavo Dievui. Joje nevalia dirbti
jokio darbo nei tau, nei tavo sūnui ar
dukteriai, nei tavo tarnui ar tarnaitei,
nei tavo gyvuliui, nei ateiviui, kuris yra
tavo namuose,
[11] nes per šešias dienas Viešpats sukū-
rė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose
yra, o septintąją dieną ilsėjosi. Todėl
Viešpats palaimino sabatą ir pašventi-
no jį.
[12] Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai
gyventum žemėje, kurią Viešpats Die-
vas tau duoda.
[13] Nežudyk.
[14] Nesvetimauk.
[15] Nevok.
[16] Neliudyk neteisingai prieš savo arti-
mą.
[17] Negeisk savo artimo namų, negeisk
savo artimo žmonos, nei jo tarno, nei
tarnaitės, nei jaučio, nei asilo: nieko,
kas yra tavo artimo".
[18] Visi žmonės girdėjo griaustinį ir tri-
mito garsą, matė žaibus ir rūkstantį
kalną. Matydami tai žmonės atsitrau-
kė ir stovėjo atokiai.

19 Jie sakė Mozei: "Tu kalbėk su mu-
mis! Mes klausysime. Tačiau tenekal-
ba su mumis Dievas, kad nemirtume!"
20 Mozė atsakė žmonėms: "Nebijoki-
te! Dievas atėjo tam, kad jus išmėgin-
tų, ir kad Jo baimė būtų prieš jus ir jūs
nenusidėtumėte".
21 Žmonės stovėjo toli, o Mozė priar-
tėjo prie tamsaus debesies, kur buvo
Dievas.
22 Viešpats liepė Mozei pasakyti izra-
elitams: "Jūs patys girdėjote, kad Aš iš
dangaus kalbėjau su jumis.
23 Nedarykite šalia manęs sau sidabri-
nių ar auksinių dievų.
24 Padaryk man iš žemės aukurą ir au-
kok ant jo deginamąsias ir padėkos
aukas, savo avis ir galvijus. Kiekvieno-
je vietoje, kurioje bus minimas mano
vardas, Aš ateisiu ir laiminsiu tave.
25 O jei man statysi akmeninį aukurą,
nestatyk jo iš tašytų akmenų, nes, nau-
dodamas įrankį, suterši jį.
26 Taip pat nelipk laiptais prie mano
aukuro, kad nebūtų atidengtas tavo
nuogumas".

21 "Tai nuostatai, kuriuos jiems
pateiksi.
2 Jei pirksi vergą hebrają, jis tau tar-
naus šešerius metus, o septintaisiais
paleisi jį be išpirkimo.
3 Jei jis atėjo vienas, vienas teišeina.
Jei atėjo vedęs, jo žmona teišeina su
juo.
4 Jei jo šeimininkas davė jam žmoną ir
ji pagimdė sūnų ir dukterų, žmona ir
jos vaikai lieka šeimininkui, o jis vie-
nas teišeina.
5 Bet jei vergas aiškiai pasakys: 'Aš my-
liu savo šeimininką, žmoną bei vaikus
ir atsisakau laisvės',
6 tai jo šeimininkas atves jį pas teisė-
jus, prives jį prie durų arba prie durų
staktos ir perdurs yla jo ausį; ir jis liks
jam tarnauti visą gyvenimą.
7 Jei kas parduoda savo dukterį vergi-
jon, ji neišeis, kaip išeina vergai.
8 Jei ji nepatinka šeimininkui, kuris su
ja susižadėjo, jis turi leisti ją išpirkti.
Jis neturi teisės parduoti jos svetimša-
liams, nes apgavo ją.
9 O jei jis sužadėjo ją su savo sūnumi,
privalo elgtis su ja kaip su dukterimi.
10 Jei jis paims jam kitą, jis neturi tei-
sės sumažinti jai maisto, rūbų ir san-
tuokinių teisių.
11 Jei jis neatlieka jai šitų trijų dalykų,
ji išeis be išpirkimo mokesčio.
12 Kas sumuša žmogų taip, kad jis mir-
šta, tas baudžiamas mirtimi.
13 O jei žmogus negalvojo žudyti, bet
Dievas atidavė jį į jo rankas, tai Aš
paskirsiu vietą, kur jis galėtų pabėgti.
14 Jei kas savo artimą tyčiomis nužudo
panaudodamas klastą, tą paimk ir nuo
mano aukuro, kad jis mirtų.
15 Kas suduoda savo tėvui arba moti-
nai, tas baudžiamas mirtimi.
16 Kas pavagia žmogų ir parduoda jį,
ar jis surandamas pas jį, baudžiamas
mirtimi.
17 Kas keikia savo tėvą ar motiną, tas
baudžiamas mirtimi.
18 Jei vyrams susivaidijus, vienas taip
sumuša kitą akmeniu ar kumščiu, kad
tas nemiršta, bet atsigula į lovą,
19 ir jeigu jis atsikelia ir pasiremda-
mas lazda gali vaikščioti, sumušėjas
nebaudžiamas, tik privalo atlyginti už
sugaištą laiką ir sumokėti visas gydy-
mo išlaidas.
20 Jei kas taip sumuša vergą ar vergę
lazda, kad tas tuojau miršta, – bus nu-
baustas.
21 O jei jis išgyvena vieną ar dvi dienas,
jis nebaudžiamas, nes vergas yra jo
nuosavybė.

22 Jei vyrai vaidijasi ir užgauna nėščią
moterį ir ji persileidžia, bet jos pačios
nesužaloja, tada užgavėjas baudžiamas
piniginė bauda, kokią jam paskiria tos
moters vyras, teisėjams tarpininkau-
jant.
23 Bet jei sužaloja – gyvybė už gyvybę,
24 akis už akį, dantis už dantį, ranka už
ranką, koja už koją,
25 nudeginimas už nudeginimą, žaizda
už žaizdą, randas už randą.
26 Jei kas išmuša savo vergui ar vergei
akį, jis privalo už tai paleisti jį lais-
vėn.
27 Jei jis išmuša savo vergui ar vergei
dantį, jis privalo už tai paleisti jį lais-
vėn.
28 Jei jautis taip subado vyrą ar moterį,
kad tas miršta, jautį užmuškite akme-
nimis ir nevalgykite jo mėsos. Tačiau
jaučio savininkas yra nekaltas.
29 Bet jeigu jautis jau anksčiau badyda-
vo ir jo savininkas buvo įspėtas, tačiau
jo neuždarė, ir jei jis mirtinai subadė
vyrą ar moterį, jautį užmuškite akme-
nimis, o jo savininką taip pat bauskite
mirtimi.
30 O jei jam bus leista išsipirkti, jis mo-
kės išpirką už savo gyvybę tiek, kiek
jam bus paskirta.
31 Jei jautis subado sūnų ar dukterį,
laikykitės tos pačios taisyklės.
32 Jei jautis subado vergę ar vergą, tai
savininkas sumokės vergo šeimininkui
trisdešimt šekelių sidabro, o jautį už-
muškite akmenimis.
33 Jei kas atidengia duobę arba jei kas
iškasa duobę, bet jos neuždengia, ir į
ją įkrinta jautis ar asilas,
34 duobės savininkas atlygins nuostolį,
sumokėdamas pinigus gyvulio savinin-
kui, o nugaišęs gyvulys liks jam.
35 Jei kieno jautis taip sužaloja kito
jautį, kad tas nugaišta, tai jie parduos
gyvąjį jautį ir pasidalins už jį gautus
pinigus. Taip pat jie pasidalins ir nu-
gaišusį gyvulį.
36 O jei buvo žinoma, kad jautis jau
anksčiau badydavo ir savininkas jo ne-
uždarė, tai jis atiduos jautį už jautį, o
nugaišęs priklausys jam".

22 "Jei kas pavagia jautį ar avį ir jį
papjauna ar parduoda, jis su-
grąžins penkis jaučius už jautį ir ketu-
rias avis už avį.
2 Jei kas užklumpa vagį besilaužiantį ir
suduoda jam taip, kad tas numiršta, jis
nebaudžiamas už pralietą kraują.
3 Jei jis tai padarytų dienos metu, jis
kaltinamas už pralietą kraują. Vagis
privalo viską atlyginti. Jei jis nieko ne-
turi, jį parduosite už vagystę.
4 Jei pas jį randamas dar gyvas pavog-
tas jautis ar avis, jis atlygins dvigubai.
5 Jei kas nugano lauką ar vynuogyną ir
leidžia savo gyvulius ganytis svetima-
me lauke, tas privalo atlyginti geriau-
siu, kas yra jo paties lauke ar vynuogy-
ne.
6 Jei ugnis išsiplečia ir apima erškėčius,
ir sudega sustatyti pėdai ar tebeaugan-
tys javai lauke, tai tas, kuris užkūrė ug-
nį, atlygina visą nuostolį.
7 Jei kas paveda savo artimui saugoti
pinigus ar kitokius daiktus ir jie pava-
giami iš jo namų, tai, suradus vagį, jis
privalo dvigubai atlyginti.
8 Jei vagies nesuranda, namų savinin-
ką atvesite pas teisėjus, kad ištirtų, ar
jis nepridėjo rankos prie savo artimo
nuosavybės.
9 Kai kyla ginčas dėl nuosavybės: jau-
čio, asilo, avies, apsiausto ar dėl bet
kokio kito pamesto daikto, apie kurį
kitas tvirtina, kad tai jo, – abu privalo
ateiti pas teisėjus. Kuris kaltas, priva-
lo dvigubai atlyginti savo artimui.

10 Jei kas paveda savo artimui saugoti
asilą, jautį, avį ar bet kokį gyvulį ir tas,
niekam nematant, pastimpa, susižei-
džia ar nuvaromas,
11 tas, kuris saugojo, turi prisiekti prieš
Viešpatį, kad nepridėjo rankos prie ar-
timo nuosavybės. Tada savininkas pri-
valo sutikti su tuo ir jis neturės atly-
ginti nuostolio.
12 O jei bus pavogta iš jo, jis atlygins
savininkui.
13 Jei gyvulį sudrasko žvėrys, jis priva-
lo liekanas atgabenti įrodymui ir jam
nereikės atlyginti už tai, kas sudras-
kyta.
14 Jei kas pasiskolina iš savo artimo ir
tai sugadinama ar pastimpa, kai savi-
ninko nėra šalia, tai jis privalo atlygin-
ti nuostolį.
15 Jei savininkas buvo šalia, atlyginti ne-
reikia. Jei buvo išnuomota, reikia su-
mokėti tik už nuomą.
16 Jei kas suvedžioja mergaitę dar ne-
sužadėtą, jis privalo ją vesti ir duoti jai
kraitį.
17 Jei jos tėvas nesutinka jos išleisti už
jo, tai jis sumokės tiek pinigų, kiek mo-
kama kraičiui mergaitei.
18 Būrėjams neleisi gyviems išlikti.
19 Kas santykiauja su gyvuliu, turi būti
baudžiamas mirtimi.
20 Kas aukoja kitiems dievams, o ne
Viešpačiui, turi būti sunaikintas.
21 Ateivio neskriausi ir nespausi, nes
jūs patys buvote ateiviai Egipto šalyje.
22 Neskriauskite našlės ar našlaičio.
23 Jei juos skriausi ir jie šauksis mano
pagalbos, Aš tikrai išklausysiu jų šauk-
smą.
24 Tada savo rūstybėje išžudysiu jus kar-
du: jūsų žmonos liks našlėmis ir vaikai
našlaičiais.
25 Jei paskolinsi pinigų mano tautos be-
turčiui, gyvenančiam šalia tavęs, nepa-
sidaryk lupikas ir neapkrauk jo palū-
kanomis.
26 Jei paimsi kaip užstatą savo artimo
apsiaustą, privalai jam grąžinti jį iki
saulės laidos.
27 Nes tai yra jo vienintelis apsiaustas
kūnui pridengti. Kuo kitu jis apsi-
dengs miegodamas? Ir kai jis šauksis
manęs, išklausysiu, nes esu gailestin-
gas.
28 Nekalbėk pikta prieš tautos teisėjus
ir nekeik tautos vadovo.
29 Savo javų ir vaisių pirmienų nedelsk
pristatyti. Pirmagimį savo sūnų ati-
duosi man.
30 Taip pat pasielgsi su savo jaučiais ir
avimis. Septynias dienas jis pasiliks prie
savo motinos, aštuntąją dieną atiduo-
si jį man.
31 Jūs būsite šventi žmonės man, ir
žvėries sudraskyto gyvulio nevalgysi-
te; šuniui jį numeskite".

23 "Nepatikėk melagingu skundu
ir neprisidėk prie piktadario
neteisingai liudyti.
2 Nesek paskui minią daryti pikta ir
neprisidėk teisme prie daugumos iš-
kreipti teisingumo.
3 Nepataikauk beturčiui jo byloje.
4 Jei sutinki beklaidžiojantį savo prie-
šo jautį ar asilą, privalai jį nuvesti jam.
5 Jei matai tavęs nekenčiančio žmo-
gaus asilą, parkritusį po našta, nepra-
eik, bet padėk jį pakelti.
6 Neiškraipyk teisingumo beturčio by-
loje.
7 Šalinkis neteisybės, nekalto bei tei-
saus nežudyk, nes Aš neišteisinsiu pik-
tadario.
8 Kyšių nepriimk, nes kyšiai apakina
net išmintinguosius ir iškraipo teisiųjų
žodžius.
9 Neskriausk ateivio. Jūs žinote, kaip

jaučiasi ateivis, nes buvote ateiviai
Egipto šalyje.
10 Šešerius metus sėsi savo žemėje ir
surinksi jos vaisius,
11 o septintaisiais metais leisi jai pail-
sėti, paliksi ją neapsėtą, kad tavo tau-
tos beturčiai iš jos maitintųsi, ir tai,
ką jie paliks, ėstų laukiniai žvėrys.
Taip pat pasielgsi su savo vynuogynu
ir alyvmedžiais.
12 Šešias dienas dirbk savo darbą, o sep-
tintąją dieną ilsėkis, kad pailsėtų tavo
jautis bei asilas ir atsikvėptų vergės sū-
nus bei ateivis.
13 Laikykitės viso, ką jums įsakiau. Ne-
minėkite kitų dievų vardo, tenesigirdi
to iš jūsų lūpų.
14 Tris kartus per metus švęsi man
šventes.
15 Švęsk Neraugintos duonos šventę.
Septynias dienas valgyk neraugintą
duoną, kaip įsakiau nustatytu laiku,
Abibo mėnesį, nes jį išėjai iš Egipto.
Nepasirodyk mano akyse tuščiomis
rankomis.
16 Švęsk Pirmųjų vaisių derliaus šven-
tę ir metų pabaigoje, kai nuimsi laukų
derlių, Derliaus nuėmimo šventę.
17 Tris sykius per metus kiekvienas vy-
ras tepasirodo Viešpaties akivaizdoje.
18 Neaukok mano aukos kraujo drau-
ge su rauginta duona ir nelaikyk iki
ryto mano aukos riebalų.
19 Pirmuosius savo dirvos vaisius atga-
benk į Viešpaties, tavo Dievo, namus.
Nevirk ožiuko jo motinos piene.
20 Aš siunčiu angelą pirma tavęs, kad
saugotų tave kelyje ir nuvestų į vietą,
kurią tau paruošiau.
21 Saugokis jo ir klausyk jo balso, ne-
sipriešink jam, nes jis neatleis jūsų
nusižengimų, kadangi jame yra ma-
no vardas.
22 Bet jei tu iš tiesų paklusi jo balsui
ir vykdysi visa, ką kalbu, tai Aš būsiu
priešas tavo priešams ir prispaudėjas
tavo prispaudėjams.
23 Mano angelas eis pirma tavęs ir tave
nuves pas amoritus, hetitus, perizie-
čius, kanaaniečius, hevitus ir jebusie-
čius, ir Aš juos sunaikinsiu.
24 Nesilenk prieš jų dievus ir netarnauk
jiems. Nesielk, kaip jie elgiasi, bet visi-
škai sunaikink juos ir sudaužyk jų at-
vaizdus.
25 Jūs tarnausite Viešpačiui, savo Die-
vui, ir Jis laimins tavo duoną bei van-
denį; ir Aš pašalinsiu ligas iš jūsų tarpo.
26 Nebus nelaiku gimdančios ir nevai-
singos tavo šalyje, ir išpildysiu tavo
dienų skaičių.
27 Sukelsiu baimę tarp tavo priešų ir
sąmyšį tautoje, su kuria kariausi, ir
priversiu visus tavo priešus bėgti.
28 Aš siųsiu pirma tavęs širšes, kad jos
nuvytų nuo tavęs hevitus, kanaanie-
čius ir hetitus.
29 Aš nenuvarysiu jų nuo tavo veido
per vienerius metus, kad žemė netap-
tų dykuma ir nepadaugėtų laukinių
žvėrių.
30 Pamažu juos išvarysiu iš krašto, kol
tu išsiplėsi ir užvaldysi žemę.
31 Aš nustatysiu tavo krašto ribas nuo
Raudonosios jūros iki filistinų jūros ir
nuo dykumos iki upės. Atiduosiu tos
šalies gyventojus į tavo rankas, ir tu juos
išvarysi iš krašto.
32 Nedaryk sandoros nei su jais, nei su
jų dievais.
33 Jie neturi gyventi tavo šalyje, kad ta-
vęs nesugundytų nusidėti prieš mane.
Jei tarnausi jų dievams, tai taps tau
spąstais".

24 Viešpats sakė Mozei: "Tu, Aa-
ronas, Nadabas ir Abijus bei
septyniasdešimt Izraelio vyresniųjų

užlipkite ant kalno ir pagarbinkite
mane iš tolo.
2 Mozė vienas priartės prie Viešpaties,
o jie tegul nesiartina, ir tauta tegu nei-
na su juo".
3 Mozė atėjo ir pranešė tautai visus
Viešpaties žodžius ir nuostatus. Tada
visa tauta atsakė vienu balsu: "Visus
žodžius, kuriuos Viešpats kalbėjo, vyk-
dysime".
4 Mozė surašė visus Viešpaties žo-
džius. Anksti rytą atsikėlęs, jis pasta-
tė aukurą kalno papėdėje ir dvylika
stulpų pagal dvylika Izraelio giminių.
5 Ir jis pasiuntė jaunus vyrus iš Izraelio
vaikų, kurie aukojo deginamąsias au-
kas ir jaučius kaip padėkos auką Vieš-
pačiui.
6 Mozė ėmė pusę aukojamųjų gyvulių
kraujo ir supylė į dubenis, o kitą pusę
iššlakstė ant aukuro.
7 Po to jis, paėmęs sandoros knygą,
tautai girdint, perskaitė. Jie sakė:
"Visa, ką Viešpats įsakė, vykdysime
ir būsime klusnūs".
8 Tada Mozė ėmė kraujo ir, šlakstyda-
mas jį ant tautos, tarė: "Štai kraujas
sandoros, kurią Viešpats padarė su ju-
mis šiais žodžiais".
9 Tada užkopė Mozė, Aaronas, Nada-
bas, Abijus ir septyniasdešimt Izraelio
vyresniųjų.
10 Ir jie matė Izraelio Dievą: po Jo ko-
jomis buvo tarsi grindinys iš safyro ak-
mens, tarsi skaidrus dangus.
11 Ir Jis nekėlė savo rankos prieš Izra-
elio vaikų vyresniuosius. Jie matė Die-
vą, valgė ir gėrė.
12 Viešpats tarė Mozei: "Užkopk pas
mane ant kalno ir būk čia. Aš duosiu
tau akmenines plokštes, įstatymą ir įsa-
kymus, kuriuos surašiau, kad galėtum
juos pamokyti".
13 Tai pakilo Mozė ir jo tarnas Jozuė,
ir Mozė užlipo į Dievo kalną.
14 Mozė tarė vyresniesiems: "Palauki-
te čia mūsų, kol sugrįšime. Aaronas ir
Huras yra su jumis; kas turi kokią by-
lą, kreipkitės į juos".
15 Mozė užkopė į kalną, ir debesis ap-
dengė kalną.
16 Viešpaties šlovė nusileido ant Sina-
jaus kalno ir pasiliko šešias dienas. Sep-
tintą dieną Jis pašaukė Mozę iš debe-
sies.
17 Viešpaties šlovė atrodė izraelitams
lyg deganti ugnis kalno viršūnėje.
18 Mozė įėjo į debesį ir užlipo į kalną.
Jis pasiliko kalne keturiasdešimt parų.

25 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Sakyk Izraelio vaikams, kad jie at-
neštų man auką. Priimkite auką iš
kiekvieno, kuris duoda laisva valia.
3 Štai kokias aukas imsite iš jų: auksą,
sidabrą, varį,
4 mėlynus, violetinius ir raudonus siū-
lus, ploną drobę, ožkų vilną,
5 raudonai dažytus avinų kailius, opšrų
kailius, akacijos medį,
6 aliejų lempoms, kvepalus patepimo
aliejui ir kvepiantiems smilkalams,
7 onikso akmenėlius ir brangius akme-
nis efodui bei krūtinės skydeliui.
8 Padarykite man šventyklą, kad galė-
čiau gyventi tarp jūsų.
9 Tau parodysiu palapinės ir visų daik-
tų, kurie turės būti joje, pavyzdį; viską
privalote taip padaryti.
10 Padarykite skrynią iš akacijos me-
džio, pustrečios uolekties ilgio, pusant-
ros pločio ir pusantros aukščio.
11 Aptraukite ją iš vidaus ir iš išorės
grynu auksu ir jos viršuje padarykite
auksinį apvadą.
12 Nuliekite keturias auksines grandis
ir jas pritvirtinkite prie keturių kam-

pų – dvi grandis iš vienos pusės ir dvi iš
kitos.
13 Be to, padarykite kartis iš akacijos
medžio ir jas aptraukite auksu.
14 Įkiškite kartis į grandis skrynios šo-
nuose, kad galėtumėte nešioti skrynią.
15 Kartys telieka skrynios grandyse –
neištraukite jų.
16 Į skrynią įdėsi liudijimą, kurį tau
duosiu.
17 Padarysi dangtį iš gryno aukso pus-
trečios uolekties ilgio ir pusantros plo-
čio.
18 Iš gryno aukso padarysi du cherubus,
nukalsi juos abiejuose dangčio galuo-
se:
19 vieną cherubą viename gale, o kitą
kitame. Ant dangčio padarykite che-
rubus abiejuose jo galuose.
20 Cherubų sparnai bus išskėsti, jie
gaubs dangtį savo sparnais. Jų veidai
bus nukreipti vienas į kitą ir į dangtį.
21 Į skrynią įdėsi liudijimą, kurį tau
duosiu, ir užvoši dangčiu.
22 Ten Aš susitiksiu su tavimi ir Aš kal-
bėsiu su tavimi nuo dangčio viršaus
tarp abiejų cherubų, kurie yra ant Liu-
dijimo skrynios, ir duosiu tau įsakymus
Izraelio vaikams.
23 Padarysi stalą iš akacijos medžio:
dviejų uolekčių ilgio, uolekties pločio
ir pusantros uolekties aukščio.
24 Jį aptrauksi grynu auksu, pakraščiu
aplinkui pritaisysi auksinį apvadą.
25 Aplinkui padarysi briauną plaštakos
platumo ir ant jos auksinį apvadą.
26 Padarysi keturias auksines grandis ir
jas pritvirtinsi prie keturių kampų, prie
kiekvienos kojos.
27 Grandys kartims įkišti bus prie pat
briaunos, kad stalą galima būtų nešti.
28 Padarysi kartis iš akacijos medžio
ir jas aptrauksi auksu, kad jomis gali-
ma būtų nešti stalą.
29 Iš gryno aukso padarysi dubenis, tau-
res, smilkytuvus ir puodelius, kuriais
bus liejami skysčiai.
30 Padėtinę duoną nuolat laikysi padė-
jęs ant stalo mano akivaizdoje.
31 Padarysi žvakidę iš gryno aukso; žva-
kidė turi būti nukalta iš vieno gabalo:
jos šakos, kotas, taurelės, buoželės ir
žiedai.
32 Šešios šakos eis iš jos šonų: trys ša-
kos iš vienos ir trys iš kitos pusės.
33 Trys riešuto pavidalo taurelės, buo-
želė ir žiedas bus ant vienos šakos; trys
riešuto pavidalo taurelės, buoželė ir
žiedas ant kitos šakos, taip visoms ša-
koms, išeinančioms iš žvakidės.
34 O prie pačios žvakidės koto bus ke-
turios riešuto pavidalo taurelės, buo-
želės ir žiedai.
35 Viena buoželė po dviem iš jos išei-
nančiom šakom, kita po dviem iš jos
išeinančiom šakom ir trečia po liku-
siom dviem šakom, išeinančiom iš žva-
kidės.
36 Jų buoželės ir šakos turi būti iš vieno
gabalo; visa žvakidė turi būti nukalta
iš gryno aukso.
37 Padarysi septynis žibintus ir juos pa-
statysi ant žvakidės.
38 Gnybtuvus ir indą nuognaibom pa-
darysi iš gryno aukso.
39 Visa tai pagaminsi iš vieno talento
gryno aukso.
40 Žiūrėk, kad viską padarytum pagal
pavyzdį, kurį tau parodžiau kalne".

26 "Padarysi palapinei dešimt už-
dangalų iš suktų plonų siūlų
drobės su mėlynų, violetinių bei rau-
donų siūlų su išsiuvinėtais cherubais.
2 Vieno uždangalo ilgis bus dvidešimt
aštuonios uolektys, plotis – keturios.
Visi uždangalai vienodo dydžio.
3 Penkis uždangalus susegsi vieną su ki-

tu, kitus penkis taip pat susegsi vieną
su kitu.
4 Padarysi mėlynos spalvos kilpas prie
abiejų uždangalų šonų.
5 Penkiasdešimt kilpų įtaisysi viename
uždangale ir penkiasdešimt kitame
taip, kad iš abiejų šonų kilpos būtų vie-
na prieš kitą ir jas būtų galima suka-
binti vieną su kita.
6 Padarysi taip pat penkiasdešimt auk-
sinių kabių, kuriomis abiejų uždanga-
lų šonus sukabinsi, kad būtų viena pa-
lapinė.
7 Padarysi iš ožkų vilnos vienuolika
uždangalų palapinei apdengti iš vir-
šaus.
8 Uždangalo ilgis bus trisdešimt uolek-
čių, plotis keturios uolektys. Visi už-
dangalai vienodo dydžio.
9 Penkis iš jų sujungsi atskirai ir kitus
šešis taip pat. Šeštąjį uždangalą sudėsi
dvilinką ant palapinės priekio.
10 Padarysi penkiasdešimt kilpų prie
vieno uždangalo šono ir penkiasdešimt
kilpų prie kito uždangalo šono, kad ga-
lėtum juos sukabinti.
11 Padarysi penkiasdešimt varinių ka-
bių, kuriomis bus sukabinamos kilpos,
kad pasidarytų vienas uždangalas.
12 Atliekančia nuo stogo uždengimo da-
limi, tai yra vieno uždangalo likusia pu-
se, pridengsi palapinės galą.
13 Tai, kas liks nuo palapinės uždengi-
mo, po uolektį uždangalo iš abiejų pu-
sių, tedengia palapinės šonus.
14 Palapinei pridengti padirbsi dar vie-
ną uždangalą iš raudonai dažytų avinų
kailių ir virš tos – iš mėlynai dažytų
opšrų kailių.
15 Padirbdinsi palapinei lentų iš akaci-
jos medžio, kurias reikės pastatyti sta-
čias.
16 Kievienos iš jų ilgis bus dešimt uo-
lekčių, o plotis – pusantros uolekties.
17 Lentos turi turėti šonuose po du iš-
sikišimus, kuriais viena su kita bus su-
kabinamos; taip padarysi visas lentas.
18 Dvidešimt lentų padarysi palapinės
pietiniam šonui.
19 Nuliesi keturiasdešimt sidabrinių pa-
kojų dvidešimčiai lentų, kad po kiek-
vienos lentos kampu būtų pakištas pa-
kojis.
20 Taip pat kitam palapinės šonui, ku-
ris atgręžtas į šiaurę, padarysi dvide-
šimt lentų
21 ir keturiasdešimt sidabrinių pakojų
padėti po du kiekvienos lentos apačio-
je.
22 O palapinės šonui, atgręžtam į vaka-
rus, padirbdinsi šešias lentas
23 ir dvi lentas padarysi palapinės kam-
pams iš abiejų pusių.
24 Jos turi būti sujungtos apačioje ir vir-
šuje, kad sudarytų vieną sunėrimą. Taip
padarysi abiejuose kampuose.
25 Iš viso bus aštuonios lentos, o jų si-
dabrinių pakojų – šešiolika, po du pa-
kojus kiekvienai lentai.
26 Iš akacijos medžio padirbsi užkaiš-
čius. Penkis vienos palapinės pusės len-
toms
27 ir penkis kitos palapinės pusės len-
toms, taip pat penkis palapinės galui
vakarų pusėje.
28 Padarysi vidinį užkaištį, kad eitų per
lentas nuo vieno galo iki kito.
29 Pačias lentas aptrauksi auksu; nulie-
si auksines grandis užkaiščiams ir už-
kaiščius aptrauksi auksu.
30 Pastatysi palapinę pagal pavyzdį,
kuris tau buvo parodytas kalne.
31 Padarysi uždangą iš mėlynų, rau-
donų ir violetinių siūlų ir plonos suktų
siūlų drobės ir ant jos išsiuvinėsi che-
rubus.
32 Ją pakabinsi ant keturių akacijos me-
džio stulpų, aptrauktų auksu, jiems pa-

dirbdinsi auksinius kablius bei sidab-
rinius pakojus.
33 Uždangą prikabinsi kabėmis. Už už-
dangos pastatysi Liudijimo skrynią. Ta
uždanga skirs šventąją dalį nuo Šven-
čiausiosios.
34 Uždėsi dangtį ant Liudijimo skrynios
Švenčiausiojoje.
35 Stalą pastatysi šiapus uždangos, o
žvakidę – priešais stalą pietiniame pa-
lapinės šone.
36 Padirbdinsi palapinės įėjimui užuo-
laidą iš mėlynų, violetinių ir raudonų
siūlų ir plonos suktų siūlų drobės, visą
išsiuvinėtą.
37 Aptrauksi auksu penkis akacijos me-
džio stulpus, ant kurių bus kabinama
užuolaida; stulpų kabliai bus auksi-
niai, o pakojai – variniai".

27 "Padirbdinsi iš akacijos medžio
keturkampį aukurą, penkių uo-
lekčių ilgio, tiek pat pločio ir trijų uo-
lekčių aukščio.
2 Keturiuose kampuose padarysi ragus
ir visa tai aptrauksi variu.
3 Padarysi aukurui puodus pelenams
supilti, semtuvėlius, dubenis, šakutes
ir indus anglims; visus šiuos indus pa-
gaminsi iš vario.
4 Padirbdinsi iš vario nupintas grote-
les, prie kurių keturiuose kampuose
bus keturios varinės grandys.
5 Jas pritvirtinsi aplinkui aukurą, kad
grotelės siektų nuo apačios iki pusės.
6 Padirbdinsi iš akacijos medžio auku-
rui kartis, kurias aptrauksi variu;
7 jas įkiši į grandis, kurios bus abiejuo-
se šonuose aukurui nešti.
8 Aukurą padarysi tuščiavidurį, kaip tau
buvo parodyta kalne.
9 Ir padarysi palapinei kiemą. Pietų pu-
sėje bus užkabos iš plonos suktų siūlų
drobės, kurių ilgis bus šimtas uolekčių.
10 Padarysi dvidešimt stulpų ir tiek pat
varinių pakojų. Stulpai turės sidabri-
nius kablius ir skersinius.
11 Taip pat ir šiaurės pusėje bus užka-
bos šimto uolekčių ilgio, dvidešimt
stulpų ir tiek pat varinių pakojų. Stul-
pai turės sidabrinius kablius ir sker-
sinius.
12 Kiemo vakarinės pusės užkabos bus
penkiasdešimties uolekčių ilgio, dešimt
stulpų ir tiek pat pakojų.
13 Kiemo plotis rytų pusėje bus penkias-
dešimt uolekčių.
14 Viename įėjimo šone bus užkaba
penkiolikos uolekčių ilgio su trimis
stulpais ir tiek pat pakojų.
15 Taip pat kitame šone bus užkaba
penkiolikos uolekčių, trys stulpai ir
tiek pat pakojų.
16 Kiemo įėjimą dengs dvidešimties uo-
lekčių išsiuvinėta užkaba iš mėlynų,
raudonų, violetinių ir plonų suktų siū-
lų. Jame bus keturi stulpai su tiek pat
pakojų.
17 Visi kiemo stulpai bus aptraukti va-
riu, turės sidabrinius kablius ir vari-
nius pakojus.
18 Kiemo ilgis bus šimtas uolekčių, plo-
tis penkiasdešimt uolekčių ir aukštis
penkios uolektys. Jo užkabas padarysi
iš plonos suktų siūlų drobės, o pako-
jus – iš vario.
19 Visus palapinės indus įvairiems rei-
kalams ir visus kuolelius palapinei bei
kiemui padarysi iš vario.
20 Įsakyk Izraelio vaikams, kad atneštų
tyriausio alyvmedžių aliejaus, išspaus-
to piestoje, kad lempa visada degtų
21 Susitikimo palapinėje šiapus uždan-
gos, kuri pakabinta prieš Švenčiausią-
ją. Aaronas ir jo sūnūs ją prižiūrės,
kad ji degtų per naktį ligi ryto Vieš-
paties akivaizdoje. Tai yra amžina Iz-
raelio vaikų pareiga kartų kartoms".

28 “Tegul Aaronas ir jo sūnūs Na-
dabas, Abijus, Eleazaras ir Ita-
maras eina kunigų tarnystę.
2 Savo broliui Aaronui padarysi šven-
tus drabužius, kad jis atrodytų iškil-
mingai ir gražiai.
3 Kalbėk visiems išmintingiesiems,
kuriuos Aš pripildžiau išminties dva-
sios, kad jie padarytų Aaronui dra-
bužius ir jis būtų įšventintas tarnauti
kunigu mano akivaizdoje.
4 Jie turi padaryti šiuos drabužius:
krūtinės skydelį, efodą, tuniką, siau-
rą drobinę jupą, mitrą ir juostą. Jie
padarys šventus drabužius tavo bro-
liui Aaronui ir jo sūnums, kurie eis
kunigų tarnystę.
5 Rūbams imk auksą, mėlynų, violeti-
nių, raudonų ir plonų lininių siūlų.
6 Efodą padarysi iš aukso, mėlynų, vio-
letinių, raudonų ir plonų suktų lininių
siūlų, meniškai juos išausdamas.
7 Ant jo bus dvi petnešos, sujungtos sa-
vo kraštais, ir taip jis bus sujungtas.
8 Juostą efodui padarysi taip pat kaip
efodą: iš aukso, mėlynų, violetinių, rau-
donų ir suktų lininių siūlų.
9 Imsi du onikso akmenėlius ir juose
įrėši Izraelio sūnų vardus:
10 šešis vardus viename akmenėlyje ir
šešis antrame jų gimimo eile.
11 Kaip auksakaliai ir brangių akmenų
raižytojai daro, taip įrėši juose Izraelio
sūnų vardus ir įstatysi akmenėlius į
auksinius įdėklus.
12 Pritvirtinsi juos ant abiejų efodo pe-
čių kaip atminimo ženklą Izraelio sū-
nums. Ir Aaronas nešios jų vardus
Viešpaties akivaizdoje ant abiejų pe-
čių atminimui.
13 Padarysi iš aukso taip pat dvi sagtis
14 ir iš tyriausio aukso dvi grandinėles,
sukabinėtas nareliais, kurias įversi į
sagtis.
15 Padirbdinsi teismo krūtinės skydelį
taip pat meniškai kaip efodą: iš aukso,
mėlynų, violetinių, raudonų ir plonų
suktų lininių siūlų padarysi jį.
16 Jis bus keturkampis ir dvilinkas; plo-
tis ir ilgis vieno sprindžio.
17 Jį papuoši keturiomis brangakmenių
eilėmis. Pirmoje eilėje bus sardis, to-
pazas ir smaragdas;
18 antroje – rubinas, safyras ir jaspis;
19 trečioje – hiacintas, agatas ir ametis-
tas;
20 ketvirtoje – chrizolitas, oniksas ir be-
rilis. Jie bus aukse įrėminti.
21 Juose bus įrėžti dvylikos Izraelio sū-
nų vardai. Kiekviename brangakme-
nyje vardas vienos iš dvylikos giminių.
22 Krūtinės skydeliui padarysi iš gryno
aukso grandinėles,
23 taip pat du auksinius žiedus, kuriuos
pritaisysi prie dviejų krūtinės skydelio
kampų.
24 Auksines grandinėles įversi į žiedus,
esančius kampuose;
25 prie tų grandinėlių galų pritvirtinsi
sagtis ir prisegsi jas prie efodo petne-
šų ties krūtinės skydeliu.
26 Padirbdinsi du auksinius žiedus, ku-
riuos pritaisysi prie apatinių krūtinės
skydelio kampų iš apačios toje pusėje,
kuri siekia efodą.
27 Du kitus auksinius žiedus pritaisysi
prie abiejų efodo šonų žemai, kur apa-
tinis sujungimas, kad krūtinės skydelis
galėtų būti sukabintas su efodu.
28 Efodo žiedai bus surišti mėlyna
juosta su krūtinės skydelio žiedais,
kad krūtinės skydelis tvirtai prigultų
ir negalėtų būti atskirtas nuo efodo.
29 Aaronas nešios Izraelio sūnų var-
dus teismo krūtinės skydelyje kaip
amžiną atminimo ženklą Viešpaties
akivaizdoje, eidamas į šventyklą.
30 Į teismo krūtinės skydelį įdėsi Uri-

mą ir Tumimą, jie bus ant Aarono širdies, kai jis pasirodys Viešpaties akivaizdoje. Jis visuomet nešios ant savo širdies Viešpaties teismą Izraelio sūnums.
31 Padarysi efodui mėlyną tuniką,
32 kurios viršuje per vidurį bus skylė galvai įkišti, apvesta auksiniu apvadu, kad nesuplyštų.
33 Tunikos apačioje padarysi aplinkui iš mėlynų, violetinių ir raudonų siūlų granato vaisius, o tarp jų – auksinius varpelius,
34 taip, kad pakaitomis būtų auksinis varpelis ir granato vaisius aplink visą tuniką.
35 Jį dėvės Aaronas, eidamas tarnystę, kad girdėtųsi skambėjimas, jam einant į šventyklą Viešpaties akivaizdon ir išeinant, kad jis nemirtų.
36 Padarysi iš gryno aukso plokštelę, kurioje įrėši auksakalio darbu: 'Pašvęstas Viešpačiui'.
37 Ją pririši mėlynu raiščiu ant mitros, kad būtų mitros priekyje.
38 Ji bus ant Aarono kaktos, kad Aaronas galėtų nešti visus trūkumus šventų dalykų, kuriuos Izraelio sūnūs aukoja kaip šventas dovanas. Ji nuolat bus ant jo kaktos, kad jie galėtų būti priimtini Viešpačiui.
39 Padarysi siaurą jupą iš baltos plonos drobės, mitrą iš tokios pat drobės ir juostą, margai išsiuvinėtą.
40 Aarono sūnums padarysi drobines jupas, juostas ir kunigiškus gobtuvus, kad atrodytų iškilmingai ir gražiai.
41 Šitais apdarais apvilksi savo brolį Aaroną ir jo sūnus. Patepsi juos, pašventinsi ir įšventinsi, kad jie galėtų būti mano kunigais.
42 Padarysi jiems trumpas drobines kelnes, kad pridengtų jų kūno nuogumą. Jos bus nuo strėnų iki šlaunų.
43 Jas dėvės Aaronas ir jo sūnūs, eidami į Susitikimo palapinę arba prie aukuro tarnauti šventykloje, kad nenusikalstų ir nemirtų. Tas nuostatas bus amžinas Aaronui ir jo palikuonims".

29 "Tai darysi, kad įšventintum juos būti mano kunigais. Imk iš bandos veršį ir du avinus be trūkumų,
2 neraugintos duonos ir neraugintо ragaišio, suvilgyto aliejumi, taip pat neraugintų papločių, apipiltų aliejumi. Visa tai pagaminsi iš kvietinių miltų.
3 Sudėjęs juos į pintinę, atneši pintinėje kartu su veršiu ir dviem avinais.
4 Aaroną ir jo sūnus pastatysi prie Susitikimo palapinės įėjimo ir apiplausi juos vandeniu.
5 Paimsi drabužius ir apvilksi Aaroną drobine jupa, tunika, efodu, uždėsi krūtinės skydelį ir sujuosi juosta.
6 Jam ant galvos uždėsi kunigišką mitrą, o ant jos šventąją plokštelę,
7 tada paimsi patepimo aliejų ir išpilsi ant jo galvos, jį patepdamas.
8 Pakvietęs Aarono sūnus, apvilksi juos drobinėmis jupomis,
9 apjuosi juostomis, uždėsi kunigiškus gobtuvus, ir jie tarnaus man kunigais per amžius. Ir tu pašventinsi Aaroną ir jo sūnus.
10 Atvesi veršį ties Susitikimo palapine, Aaronas ir jo sūnūs uždės jam ant galvos rankas.
11 Jį papjausi Viešpaties akivaizdoje prie Susitikimo palapinės įėjimo.
12 Ėmęs veršio kraujo, patepsi savo pirštu aukuro ragus, likusį kraują išliesi prie jo papėdės.
13 Imsi visus vidurių taukus, kepenų tinklelį, abu inkstus, jų taukus ir sudeginsi juos ant aukuro.

14 Veršio mėsą, odą ir mėšlus sudeginsi
lauke už stovyklos, nes tai yra auka už
nuodėmę.
15 Imsi taip pat aviną, ant kurio galvos
Aaronas ir jo sūnūs uždės rankas.
16 Jį papjovęs, jo kraują šlakstysi ap-
link aukurą.
17 Patį aviną sukaposi į gabalus, api-
plausi jo vidurius ir kojas ir uždėsi kar-
tu su mėsos gabalais ir galva ant auku-
ro.
18 Sudeginsi ant aukuro visą aviną; tai
yra deginamoji auka, malonus kvapas
Viešpačiui.
19 Imsi ir kitą aviną, ant kurio galvos
Aaronas ir jo sūnūs uždės rankas.
20 Jį papjovęs, jo krauju patepsi Aaro-
no ir jo sūnų dešinę ausį, dešinės ran-
kos nykštį ir didįjį dešinės kojos pirštą,
likusį kraują šlakstysi aplink aukurą.
21 Krauju nuo aukuro ir patepimo alie-
jumi apšlakstysi Aaroną ir jo rūbus,
sūnus ir jų rūbus; ir bus pašventintas
jis, jo drabužiai, jo sūnūs ir sūnų dra-
bužiai.
22 Tada imsi avino taukus, uodegą, tau-
kus, dengiančius vidurius, kepenų tin-
klelį, abu inkstus su jų taukais ir dešinį
petį, nes tai yra įšventinimo avinas,
23 vieną duonos kepalą, aliejumi apšlak-
stytą ragaišį, paplotį iš neraugintos
duonos pintinės, padėtos Viešpaties
akivaizdoje,
24 ir viską padėjęs ant Aarono ir jo sū-
nų rankų pašventinsi, siūbuodamas
Viešpaties akivaizdoje.
25 Visa tai paimsi iš jų rankų ir sude-
ginsi ant aukuro kaip malonaus kvapo
deginamąją auką Viešpačiui.
26 Iš avino, kuriuo bus įšventintas Aa-
ronas, paimsi krūtinę ir ją pasiūbuosi
Viešpaties akivaizdoje; tai bus tavo da-
lis.
27 Pašventinsi aukos krūtinę ir petį, ku-
riuos atskyrei iš avino Aaronui ir jo sū-
nums.
28 Tai bus Aarono ir jo sūnų amžinoji
dalis iš izraelitų, nes tai yra padėkos
aukos, kurias Izraelio sūnūs atneša
Viešpačiui.
29 Šventą apdarą, kuriuo naudosis Aa-
ronas, paveldės jo sūnūs, kad jame bū-
tų įšventinti ir patepti.
30 Septynias dienas juo vilkės tas jo sū-
nus, kuris jo vieton bus paskirtas kuni-
gu, kuris eis į Susitikimo palapinę tar-
nauti šventykloje.
31 Įšventinimo avino mėsą išvirsi šven-
toje vietoje.
32 Aaronas ir jo sūnūs valgys ją ir pinti-
nėje esančią duoną Susitikimo palapi-
nės kieme.
33 Ir jie valgys tai, kad būtų atliktas su-
taikinimas, kad jie būtų pašvęsti ir
įšventinti. Niekas kitas negali to valgy-
ti, nes tai šventa.
34 O jei liktų pašvęstos mėsos ar duo-
nos ligi ryto, liekanas sudeginsi; jų val-
gyti negalima, nes jos šventos.
35 Visa, ką tau įsakiau, padarysi Aaro-
nui ir jo sūnums. Septynias dienas šven-
tinsi juos
36 ir už nuodėmę kasdien aukosi veršį.
Paaukojęs sutaikinimo auką, apvalysi
aukurą, patepsi jį ir vėl pašventinsi.
37 Septynias dienas aukosi sutaikinimo
auką ir šventinsi aukurą. Jis bus labai
šventas aukuras. Kiekvienas, prie jo
prisilietęs, taps šventas.
38 Štai ką aukosi ant aukuro: kasdien
aukosi du metinius avinėlius –
39 vieną avinėlį rytą, antrą vakare.
40 Kartu su vienu avinėliu paimsi de-
šimtą dalį efos miltų, sumaišysi juos su
ketvirtadaliu hino aliejaus ir paimsi
ketvirtadalį hino vyno geriamajai au-
kai.
41 Kitą gi avinėlį aukosi vakare tuo

pačiu būdu, kaip ir rytą, kartu su geria-
mąja auka, kad būtų malonus aukos
kvapas Viešpačiui.
42 Tai deginamoji auka Viešpačiui, au-
kojama amžinai per kartų kartas prie
Susitikimo palapinės įėjimo Viešpaties
akivaizdoje. Čia Aš susitiksiu su tavi-
mi ir kalbėsiu tau.
43 Ir čia Aš susitiksiu su izraelitais ir
pašventinsiu palapinę savo šlove.
44 Pašventinsiu Susitikimo palapinę,
aukurą ir Aaroną su jo sūnumis, kad
jie būtų man kunigais.
45 Aš gyvensiu tarp izraelitų ir būsiu jų
Dievas.
46 Jie žinos, kad Aš – Viešpats, jų Die-
vas, kuris juos išvedžiau iš Egipto že-
mės, kad gyvenčiau tarp jų. Aš Vieš-
pats, jų Dievas".

30 "Padirbdinsi iš akacijos medžio
aukurą smilkalams deginti,
2 uolekties ilgio, uolekties pločio, ke-
turkampį ir dviejų uolekčių aukščio.
Ant jo bus ragai.
3 Aptrauksi jo viršų, šonus ir ragus gry-
nu auksu. Padarysi jam auksinį apva-
dą aplinkui
4 ir auksines grandis po apvadu dvie-
juose kampuose kartims įkišti, kad jį
būtų galima nešti.
5 Kartis padarysi iš akacijos medžio ir
aptrauksi jas auksu.
6 Pastatysi aukurą prie uždangos, pa-
kabintos prieš Liudijimo skrynią, ties
dangčiu, kuris dengia liudijimą.
7 Kiekvieną rytą Aaronas degins ant
jo maloniai kvepiančius smilkalus. Pa-
ruošęs lempas, jis degins smilkalus ant
šio aukuro.
8 Ir vakare, uždegdamas lempas, jis
degins smilkalus ant aukuro. Tai nuo-
latinis smilkymas Viešpaties akivaiz-
doje per visas jūsų kartas.
9 Neaukosite ant jo svetimų smilkalų
nei deginamųjų aukų, nei valgio aukų
ir neliesite geriamųjų aukų.
10 Vieną kartą per metus Aaronas ant
aukuro ragų atliks sutaikinimą, aukos
už nuodėmes krauju. Tai bus daroma
per visas jūsų kartas, nes tai labai
šventa Viešpačiui".
11 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
12 "Kada skaičiuosi izraelitus, paskirk
kiekvienam išpirką Viešpačiui, kad jų
nepaliestų nelaimės.
13 Kiekvienas turės duoti po pusę še-
kelio, pagal šventyklos šekelį. Šekelis
turi dvidešimt gerų. Pusė šekelio bus
jų auka Viešpačiui.
14 Visi, sulaukę dvidešimties ar dau-
giau metų amžiaus, duos auką Vieš-
pačiui.
15 Turtingas nemokės daugiau ir betur-
tis nemokės mažiau – pusę šekelio jie
duos kaip auką Viešpačiui, kad jų sie-
los būtų sutaikintos.
16 Izraelitų sutaikinimo pinigus atiduo-
si Susitikimo palapinės reikalams".
17 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
18 "Padirbdinsi varinę praustuvę su sto-
vu ir ją pastatysi tarp Susitikimo pala-
pinės ir aukuro.
19 Aaronas ir jo sūnūs mazgos joje savo
rankas ir kojas.
20 Eidami į Susitikimo palapinę, jie
nusimazgos vandeniu, kad nenumir-
tų, taip pat eidami prie aukuro auko-
ti deginamosios aukos Viešpačiui.
21 Jie mazgos savo rankas ir kojas, kad
nemirtų. Tai yra amžinas nuostatas
Aaronui ir jo palikuonims per visas
kartas".
22 Ir dar Viešpats kalbėjo Mozei:
23 "Imk geriausių kvepalų: penkis šim-
tus šekelių miros ir pusę tiek cina-
mono, tai yra du šimtus penkiasde-
šimt šekelių, ir kvepiančių nendrių

du šimtus penkiasdešimt šekelių,
[24] kasijos penkis šimtus šekelių pagal
šventyklos šekelį ir vieną hiną alyvme-
džių aliejaus.
[25] Padarysi šventojo patepimo aliejų,
sumaišydamas visa tai vaistininkų bū-
du; tai bus šventas patepimo aliejus.
[26] Juo patepsi Susitikimo palapinę,
Liudijimo skrynią,
[27] stalą su jo priedais, žvakidę su jos
priedais, smilkymo aukurą,
[28] deginamųjų aukų aukurą ir praus-
tuvę.
[29] Tu pašventinsi visa, ir tai bus labai
šventa; kas prie jų prisilies, taps šven-
tas.
[30] Patepsi Aaroną bei jo sūnus ir juos
įšventinsi būti mano kunigais.
[31] Izraelitams sakysi, kad toks patepi-
mo aliejus bus šventas visoms jūsų
kartoms.
[32] Žmogaus kūnas juo nebus tepamas;
jokio kito tos sudėties tepalo nedary-
site, nes jis yra šventas ir bus jums
šventas.
[33] Kas tokį pat padarytų ar juo patep-
tų pašalietį, bus išnaikintas iš savo
tautos".
[34] Ir Viešpats tarė Mozei: "Imk kve-
palų: stakto, miros, balzamo, galba-
no ir skaidrių sakų visų vienodą svo-
rį.
[35] Padarysi iš jų smilkalus, sumaišyda-
mas vaistininkų būdu, grynus ir šven-
tus.
[36] Sutrinsi tai smulkiai ir padėsi ties
Susitikimo palapine, kurioje su tavi-
mi susitiksiu. Tie smilkalai bus jums
labai šventi.
[37] Tokio mišinio nedarysite savo reika-
lams, nes jis bus šventas Viešpačiui.
[38] Kiekvienas, kuris sau pasidarytų to-
kį pat mišinį ir juo naudotųsi, bus iš-
naikintas iš savo tautos".

31 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Aš pašaukiau vardu Huro sūnaus
Urio sūnų Beselelį iš Judo giminės
[3] ir jį pripildžiau Dievo dvasios, išmin-
ties, sumanumo, pažinimo ir amato iš-
manymo,
[4] kad sugebėtų viską padaryti iš aukso,
sidabro, vario,
[5] brangių akmenų ir medžio.
[6] Daviau jam padėjėją Ahisamako sū-
nų Oholiabą iš Dano giminės; kiekvie-
nam daviau išmintį padaryti viską, apie
ką tau kalbėjau.
[7] Jie padarys Susitikimo palapinę, Liu-
dijimo skrynią, jos dangtį ir visus pala-
pinės reikmenis:
[8] stalą su jo priedais, gryno aukso žva-
kidę su jos priedais, aukurus smilky-
mui
[9] ir deginamosioms aukoms bei visus
jų reikmenis, praustuvę su jos stovu,
[10] tarnavimo apdarus ir šventus drabu-
žius kunigui Aaronui ir jo sūnums, kad
būtų man kunigais,
[11] patepimo aliejų, kvepiančius smilka-
lus šventyklai – viską, ką tau įsakiau, jie
padarys".
[12] Viešpats toliau kalbėjo Mozei:
[13] "Kalbėk izraelitams: 'Privalote lai-
kytis sabato, nes tai yra ženklas tarp
manęs ir jūsų kartų kartoms, kad žino-
tumėte, jog Aš esu Viešpats, kuris jus
pašventinu.
[14] Laikykitės sabato, nes jis šventas; kas
jį suterš, turi mirti. Kas dirbs tą dieną,
bus išnaikintas iš savo tautos.
[15] Šešias dienas dirbsite, o septintoji
diena yra sabatas – poilsis, pašvęstas
Viešpačiui. Kiekvienas, kuris dirbs sa-
bato dieną, turi mirti.
[16] Izraelitai privalo laikytis sabato per
visas savo kartas kaip amžinos san-
doros

[17] tarp manęs ir Izraelio vaikų. Nes
Viešpats per šešias dienas sukūrė dan-
gų ir žemę, o septintąją dieną ilsėjosi
ir atsigaivino' ".
[18] Baigęs kalbėti, Viešpats davė Mozei
ant Sinajaus kalno dvi akmenines liu-
dijimo plokštes, parašytas Dievo pirš-
tu.

32 Tauta, nesulaukdama Mozės
grįžtant, susirinko apie Aaro-
ną ir sakė jam: "Padaryk mums dievą,
kuris eitų pirma mūsų, nes mes neži-
nome, kas atsitiko tam žmogui Mozei,
kuris mus išvedė iš Egipto žemės".
[2] Aaronas jiems atsakė: "Imkite iš sa-
vo žmonų, sūnų ir dukterų auksinius
auskarus ir atneškite man".
[3] Visi žmonės išsiėmė auksinius aus-
karus iš savo ausų ir atnešė juos Aaro-
nui.
[4] Tas juos išlydė ir nuliedino veršį.
Žmonės tarė: "Izraeli, štai tavo dievas,
kuris tave išvedė iš Egipto žemės".
[5] Aaronas, matydamas tai, pastatė au-
kurą ir paskelbė: "Rytoj Viešpaties
šventė!"
[6] Atsikėlę anksti rytą, jie aukojo de-
ginamąsias ir padėkos aukas, sėdo
valgyti ir gerti, ir kėlėsi žaisti.
[7] Ir Viešpats pasakė Mozei: "Eik, nu-
sileisk žemyn, nes tavo tauta, kurią
išvedei iš Egipto žemės, nusidėjo.
[8] Jie greitai nuklydo nuo kelio, kurį
jiems nurodžiau. Nusiliedinę veršį, jį
garbina, jam aukoja aukas ir sako: 'Ši-
tas yra tavo dievas, Izraeli, kuris tave
išvedė iš Egipto žemės'.
[9] Matau, kad tai kietasprandė tauta.
[10] Palik mane, kad mano rūstybė užsi-
degtų prieš juos ir juos sunaikinčiau,
o iš tavęs padarysiu didelę tautą".
[11] Mozė maldavo Viešpatį, savo Die-
vą, sakydamas: "Kodėl, Viešpatie, Ta-
vo rūstybė užsidega prieš Tavo tautą,
kurią išvedei iš Egipto žemės didžia
jėga ir galinga ranka?
[12] Kodėl egiptiečiai turėtų sakyti: 'Iš-
vedė juos į pražūtį, kad nužudytų kal-
nuose ir išnaikintų nuo žemės pavir-
šiaus'. Liaukis rūstavęs ir nesielk pik-
tai su šia tauta.
[13] Atsimink savo tarnus: Abraomą, Iza-
oką ir Izraelį, kuriems prisiekei: 'Pa-
dauginsiu jūsų palikuonis kaip dan-
gaus žvaigždes ir visą šitą žemę, apie
kurią kalbėjau, duosiu jūsų palikuo-
nims, kad jie paveldėtų ją amžiams' ".
[14] Ir Viešpats nepasielgė piktai su sa-
vo tauta, kaip buvo sumanęs.
[15] Mozė sugrįžo nuo kalno, nešdamas
rankoje dvi liudijimo plokštes, abie-
jose pusėse prirašytas.
[16] Plokštės ir jose įrėžtas raštas buvo
Dievo darbas.
[17] Jozuė, išgirdęs šūkaujančios tautos
triukšmą, tarė Mozei: "Karo šauks-
mas girdisi stovykloje".
[18] O Mozė atsakė: "Tai ne nugalėtojų
šauksmas ir ne pralaimėjusiųjų balsai,
bet dainuojančių balsus aš girdžiu".
[19] Prisiartinęs prie stovyklos, jis išvy-
do veršį ir šokius. Mozė užsidegė pyk-
čiu ir išmetė iš rankų abi plokštes, ir
jas sudaužė kalno papėdėje.
[20] Paėmęs veršį, kurį jie buvo pasida-
rę, sudegino jį ir sutrynė į dulkes; jas
subėrė į vandenį ir davė gerti Izraelio
vaikams.
[21] Mozė klausė Aaroną: "Ką tau pa-
darė šita tauta, kad užtraukei jiems
tokią didelę nuodėmę?"
[22] Aaronas atsakė: "Tenesirūstina ma-
no valdovas. Tu žinai šitą tautą, kad
jie greit nusikalsta.
[23] Nes jie man sakė: 'Padirbk mums
dievą, kuris eitų pirma mūsų, nes mes
nežinome, kas atsitiko tam žmogui

Mozei, kuris mus išvedė iš Egipto že-
mės'.
24 Aš jiems sakiau: 'Kas iš jūsų turi
aukso, suneškite!' Jie atidavė man
auksą, aš įmečiau jį į ugnį ir išėjo ši-
tas veršis".
25 Mozė matė, kad tauta yra apnuo-
ginta, nes Aaronas buvo ją apnuogi-
nęs ir pastatęs priešų pajuokai.
26 Tada Mozė, stovėdamas stovyklos
vartuose, sakė: "Kas esate Viešpaties,
susirinkite prie manęs!" Prie jo susi-
rinko visi Levio sūnūs.
27 Jis tarė: "Taip sako Viešpats: 'Kiek-
vienas prisijuoskite kardą prie juos-
mens. Eikite per stovyklą išilgai nuo
vartų ligi vartų ir nužudykite savo
brolį, draugą ir artimą' ".
28 Levitai padarė, kaip Mozė įsakė. Tą
dieną krito maždaug trys tūkstančiai
žmonių.
29 Nes Mozė sakė: "Pasišvęskite šian-
dien Viešpačiui, nesigailėkite savo sū-
naus nė brolio, kad jums tektų palai-
minimas".
30 Kitą dieną Mozė kalbėjo tautai:
"Labai nusidėjote: eisiu pas Viešpa-
tį, gal kaip nors sutaikinsiu jus dėl jū-
sų nusikaltimo".
31 Sugrįžęs pas Viešpatį, tarė: "Šita
tauta, pasidarydama auksinį dievą,
labai nusidėjo.
32 Bet aš maldauju, atleisk jiems tą
kaltę: jei ne, išbrauk mane iš knygos,
kurion įrašei".
33 Viešpats jam atsakė: "Kas man
nusideda, tą išbrauksiu iš savo kny-
gos.
34 Todėl eik ir vesk tautą, kur tau įsa-
kiau. Mano angelas eis pirma tavęs.
O kai laikas ateis, Aš juos nubausiu
už jų nuodėmę".
35 Viešpats baudė tautą dėl veršio, ku-
rį Aaronas buvo padaręs.

33 Viešpats kalbėjo Mozei: "Eik
ir keliauk iš šitos vietos su tau-
ta, kurią išvedei iš Egipto, į šalį, apie
kurią prisiekiau Abraomui, Izaokui ir
Jokūbui, sakydamas: 'Aš ją duosiu ta-
vo palikuonims'.
2 Aš siųsiu pirma tavęs angelą ir iš-
stumsiu kanaaniečius, amoritus, he-
titus, periziečius, hevitus ir jebusie-
čius.
3 Eik į žemę, plūstančią pienu ir me-
dumi; tačiau Aš pats neisiu su jumis,
kadangi esate kietasprandė tauta, kad
kartais nesunaikinčiau jūsų kelyje".
4 Tauta, išgirdusi tokią blogą žinią,
nuliūdo, nė vienas nesipuošė papuo-
šalais.
5 Nes Viešpats sakė Mozei: "Kalbėk
Izraelio tautai: 'Jūs esate kietaspran-
dė tauta: jei įeičiau pas jus nors trum-
pam, sunaikinčiau jus. Todėl nusiim-
kite savo papuošalus, kad žinočiau,
ką su jumis daryti' ".
6 Izraelitai nusiėmė nuo savęs papuo-
šalus prie Horebo kalno.
7 Mozė ištiesė palapinę toli už stovyk-
los ir pavadino ją Susitikimo palapi-
ne. Visi žmonės, kurie ieškojo Vieš-
paties, eidavo iš stovyklos prie Susi-
tikimo palapinės.
8 Kai Mozė eidavo į palapinę, visi
žmonės pakildavo ir stovėdavo savo
palapinių angose, sekdami jį akimis,
kol jis įeidavo palapinėn.
9 Mozei įėjus į Susitikimo palapinę,
debesies stulpas nusileisdavo ir sto-
vėdavo prie palapinės įėjimo ir Vieš-
pats kalbėdavosi su Moze.
10 Visa tauta matė debesies stulpą prie
palapinės įėjimo, ir visi žmonės pa-
kildavo ir pagarbindavo savo palapi-
nių angose.
11 Viešpats kalbėdavo su Moze veidas
į veidą, kaip žmogus kalbasi su savo

draugu. Jam grįžtant į stovyklą, jo tar-
nas Jozuė, Nuno sūnus, jaunas vyras,
nepasitraukdavo nuo palapinės.
12 Mozė tarė Viešpačiui: "Liepei iš-
vesti šitą tautą ir nepasakei, ką siųsi
su manimi, tačiau sakei: 'Aš tave pa-
žįstu ir žinau tavo vardą, tu radai ma-
lonę mano akyse'.
13 Jei tad radau malonę Tavo akyse,
apreikšk man savo kelius, kad Tave
pažinčiau ir galėčiau atrasti malonę
Tavo akyse, nes tie žmonės yra Tavo
tauta".
14 Viešpats atsakė: "Mano artumas eis
su tavimi, ir Aš įvesiu tave į poilsį".
15 Mozė atsakė: "Jei Tavo artumas
neis, nevesk mūsų niekur iš šitos vie-
tos.
16 Nes kaip man sužinoti, kad aš ir Ta-
vo tauta atradome malonę Tavo aky-
se? Ar ne iš to, kad Tu eisi su mu-
mis? Taip aš ir Tavo tauta būsime iš-
skirti iš visų žemės tautų".
17 Viešpats atsakė Mozei: "Ir šį pra-
šymą patenkinsiu, nes radai malonę
mano akyse ir Aš žinau tavo vardą".
18 Mozė prašė: "Parodyk man savo šlo-
vę".
19 Viešpats atsakė: "Aš leisiu visai sa-
vo šlovei praeiti pro tave ir paskelb-
siu tau Viešpaties vardą, ir būsiu ma-
loningas tam, kam būsiu maloningas,
ir pasigailėsiu to, ko pasigailėsiu.
20 Mano veido negalėsi matyti, nes
žmogus, mane pamatęs, negali išlikti
gyvas.
21 Štai vieta šalia manęs! Atsistok ant
šios uolos.
22 Kai mano šlovė eis pro šalį, tave pa-
statysiu uolos plyšyje ir pridengsiu sa-
vo ranka, kol praeisiu.
23 Po to atitrauksiu ranką ir matysi
mane iš užpakalio, mano gi veido ne-
matysi".

34 Viešpats tarė Mozei: "Išsikirsk
dvi akmenines plokštes. Aš jo-
se įrašysiu žodžius, kurie buvo sudau-
žytose plokštėse.
2 Rytą būk pasiruošęs, užlipk į Sina-
jaus kalną ir atsistok mano akivaizdo-
je.
3 Nė vienas su tavimi tegul neateina
ir nė vienas tenepasirodo visame kal-
ne. Taip pat galvijai ir avys tenesiga-
no prie kalno".
4 Jis iškirto iš akmens dvi plokštes, ko-
kios buvo pirmosios; atsikėlęs anksti
rytą, užlipo į Sinajaus kalną, kaip Vieš-
pats buvo įsakęs, nešdamas rankose
plokštes.
5 Viešpats nužengė debesyje ir atsisto-
jo šalia jo, ir paskelbė Viešpaties var-
dą.
6 Viešpats praėjo pro jį ir paskelbė:
"Viešpats, Viešpats Dievas, gailestin-
gas ir maloningas, kantrus ir kupinas
gerumo bei tiesos,
7 parodantis gailestingumą tūkstan-
čiams, atleidžiantis nusikaltimus, ne-
teisybes ir nuodėmes, tačiau nepalie-
kantis kalto nenubausto, bet baudžian-
tis už tėvų nusikaltimus vaikus ir vai-
kaičius iki trečios ir ketvirtos kartos".
8 Mozė skubiai nusilenkė iki žemės ir
pagarbino Viešpatį.
9 Ir jis sakė: "Jei radau malonę Tavo
akyse, Viešpatie, maldauju Tave, eik
kartu su mumis, nes tauta yra kieta-
sprandė; atleisk mūsų neteisybes ir
nuodėmes, padaryk mus savo nuosa-
vybe!"
10 Viešpats atsakė: "Štai darau san-
dorą ir visos tavo tautos akyse dary-
siu stebuklus, kokių niekas nedarė že-
mėje ir jokiose tautose. Šita tauta ma-
tys Viešpaties darbą, nes Aš su tavi-
mi darysiu baisių dalykų.
11 Įsidėmėk, ką šiandien tau įsakau. Aš

išvarysiu tavo akivaizdoje amoritus, kanaaniečius, hetitus, periziečius, hevitus ir jebusiečius.
[12] Saugokis ir nedaryk sandoros su tų kraštų gyventojais, kad jie netaptų spąstais tarp jūsų:
[13] sugriauk jų aukurus, sutrupink atvaizdus ir iškirsk giraites.
[14] Negarbink svetimų dievų, nes Viešpats yra pavydus Dievas.
[15] Nedaryk sandoros su anų kraštų žmonėmis, kad kas nors iš jų garbinęs stabus nepasikviestų tavęs jų aukų valgyti.
[16] Neimk savo sūnums žmonų iš jų dukterų, kad jos, garbindamos stabus, neįtrauktų ir tavo sūnų garbinti jų dievų.
[17] Nepasigamink nulietų dievų.
[18] Švęsk Neraugintos duonos šventę. Septynias dienas valgyk neraugintą duoną Abibo mėnesį, kaip įsakiau, nes Abibo mėnesį išėjai iš Egipto.
[19] Visų gyvulių pirmagimiai yra mano – patinėliai jautukai ir ėriukai.
[20] Asilo pirmagimį išpirksi avinu, o jei jo neišpirksi, nusuk jam sprandą. Pirmagimius savo sūnus išpirk ir nepasirodyk mano akivaizdoje tuščiomis rankomis.
[21] Šešias dienas dirbk, septintą dieną ilsėkis, net sėjos ir pjūties metu.
[22] Švęsk Savaičių šventę, tai yra pirmųjų kviečių derliaus šventę, taip pat Derliaus nuėmimo šventę, metams baigiantis.
[23] Tris kartus per metus visi tavo vyrai privalo pasirodyti Viešpaties, Izraelio Dievo, akivaizdoje.
[24] Aš išvarysiu tautas prieš tave ir išplėsiu tavo krašto ribas; niekas nepuls tavo žemių, tau išėjus pasirodyti tris kartus per metus Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje.
[25] Neaukok mano aukos kraujo kartu su raugu; nieko nepalik iki ryto iš Paschos aukos.
[26] Savo lauko pirmuosius vaisius atgabenk į Viešpaties Dievo namus. Nevirk ožiuko jo motinos piene".
[27] Viešpats tarė Mozei: "Užrašyk žodžius, kuriais padariau sandorą su tavimi ir Izraeliu".
[28] Jis buvo ant kalno su Viešpačiu keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, nevalgė duonos ir negėrė vandens. Ir Jis įrašė plokštėse sandoros žodžius, dešimt įsakymų.
[29] Nužengdamas nuo Sinajaus kalno, Mozė nešėsi dvi liudijimo plokštes ir nežinojo, kad jo veidas po pašnekesio su Viešpačiu spindėjo.
[30] Aaronas ir izraelitai, matydami spindintį Mozės veidą, bijojo prie jo priartėti.
[31] Tik jam pašaukus, Aaronas ir visi vyresnieji susirinko pas jį. Mozė kalbėjo su jais.
[32] Po to susirinko ir visi izraelitai. Jis jiems perdavė viską, ką Viešpats jam kalbėjo Sinajaus kalne.
[33] Baigęs kalbėti, jis užsidėjo ant veido gaubtuvą.
[34] Įėjęs pas Viešpatį ir su Juo kalbėdamas, Mozė gaubtuvą nusiimdavo. Išėjęs perduodavo izraelitams viską, kas jam buvo įsakyta.
[35] Izraelio vaikai matė Mozės veidą, kad jis spindėjo, ir Mozė užsidėdavo gaubtuvą, iki eidavo kalbėti su Juo.

35 Mozė, sušaukęs visus izraelitus, paskelbė, ką Viešpats įsakė:
[2] "Šešias dienas dirbsite, o septintoji diena yra šventa, sabato poilsis Viešpačiui. Kas tą dieną dirbs, bus baudžiamas mirtimi.
[3] Nekurkite ugnies sabato dieną savo būstuose".

[4] Ir Mozė kalbėjo visam Izraelio vaikų
susirinkimui: "Štai ką įsakė Viešpats:
[5] 'Kiekvienas atneškite Viešpačiui au-
ką, laisva valia atneškite ją Viešpačiui:
auksą, sidabrą, varį,
[6] mėlynus, raudonus ir violetinius siū-
lus, ploną drobę, ožkų vilnas,
[7] raudonai dažytus avinų kailius, opšrų
kailius, akacijos medį,
[8] aliejų lempoms, kvepalus patepimo
aliejui ir kvepiantiems smilkalams,
[9] onikso akmenėlius ir brangius akme-
nis efodui bei krūtinės skydeliui.
[10] Kas tarp jūsų sumanus, teateina ir
tedirba, ką Viešpats įsakė:
[11] palapinę ir jos uždangalus, grandis,
lentas ir kartis, stulpus ir pakojus;
[12] skrynią, jos kartis bei dangtį ir už-
dangą;
[13] stalą su kartimis bei reikmenimis ir
padėtine duona;
[14] žvakidę lempoms, jos reikmenis ir
aliejų deginimui;
[15] smilkymo aukurą ir kartis, patepimo
aliejų ir kvapius smilkalus; užuolaidą
palapinės įėjimui,
[16] deginamųjų aukų aukurą, jo varines
groteles su kartimis ir reikmenimis,
praustuvę ir jos stovą;
[17] kiemo užkabas su stulpais ir pako-
jais, užkabą kiemo įėjimui;
[18] palapinės ir kiemo kuolelius su vir-
velėmis;
[19] apdarus, naudojamus tarnaujant
šventykloje, vyriausiojo kunigo Aaro-
no ir jo sūnų drabužius kunigų tarnys-
tei atlikti' ".
[20] Tada visi izraelitai išsiskirstė.
[21] Ir atėjo kiekvienas, kurio širdis buvo
sujaudinta ir kiekvienas, kurio dvasio-
je buvo noras, ir atnešė Viešpačiui au-
ką Susitikimo palapinei statyti, ko rei-
kia jos tarnavimui ir šventiems rūbams.
[22] Vyrai ir moterys, kurių širdyse buvo
noras, davė sagtis, auskarus, žiedus,
apyrankes – įvairius auksinius daiktus.
Visi aukojusieji atnešė auksą kaip au-
ką Viešpačiui.
[23] Kas tik turėjo mėlynų, raudonų ir vio-
letinių siūlų, plonos drobės, ožkų vil-
nų, raudonai dažytų avinų kailių, opšrų
kailių,
[24] sidabro ir vario ir akacijos medžio,
tinkamo įvairiems daiktams, atnešė ir
paaukojo Viešpačiui.
[25] Sumanios moterys davė, ką buvo su-
verpusios: mėlynų, raudonų, violetinių
ir plonų lininių siūlų.
[26] Moterys, kurių širdys buvo sujaudin-
tos, sumaniai suverpė ožkų vilnas.
[27] Kunigaikščiai atnešė onikso akme-
nėlių ir brangiųjų akmenų efodui ir
krūtinės skydeliui,
[28] kvepalų, aliejaus lempoms, patepi-
mo aliejui ir kvapniems smilkalams.
[29] Vyrai ir moterys, kurių širdyse buvo
noras, aukojo, kad būtų atlikti darbai,
kuriuos Viešpats jiems įsakė per Mo-
zę. Visi izraelitai aukojo Viešpačiui
laisva valia.
[30] Tada Mozė vėl kalbėjo: "Viešpats
pašaukė vardu Huro sūnaus Urio sū-
nų Beselelį iš Judo giminės,
[31] pripildė jį Dievo dvasios, išminties,
sumanumo, pažinimo ir amato išma-
nymo
[32] padaryti įvairių meniškų dalykų iš
aukso, sidabro ir vario,
[33] taip pat iškalti akmenį ir drožti me-
dį – visus menininko darbus padaryti.
[34] Ir Jis įdėjo sugebėjimą mokyti į jo ir
Ahisamako sūnaus Oholiabo iš Dano
giminės širdis.
[35] Juos apdovanojo išmintimi atlikti
raižytojo, įgudusio audėjo ir siuvinė-
tojo iš mėlynų, raudonų, violetinių ir
plonų lininių siūlų darbus, kad jie me-
niškai padarytų kiekvieną darbą".

36 Tai ėmėsi darbo Beselelis, Oho-
liabas ir kiti sumanūs vyrai, ku-
riems Viešpats davė išminties ir supra-
timo, kaip padaryti įvairius reikmenis
šventyklai pagal visus Viešpaties nuro-
dymus.
2 Mozė pasišaukė Beselelį, Oholiabą
ir visus sumanius vyrus, kurie savo no-
ru sutiko dirbti prie šventyklos darbų.
3 Mozė atidavė jiems visas aukas, ku-
rias Izraelio vaikai atnešė šventyklos
darbams. Tauta kas rytą vis dar nešė
laisvos valios aukas.
4 Visi sumanūs vyrai, kurie darė šven-
tyklos darbus, atėjo nuo savo darbų ir
kalbėjo Mozei:
5 "Tauta aukoja daugiau negu reikia,
kad įvykdytume šį Viešpaties įsakytą
darbą".
6 Tada Mozė liepė paskelbti, kad nei
vyras, nei moteris nieko daugiau nebe-
aukotų šventyklos statybai. Tada žmo-
nės nustojo aukoti,
7 nes visko, kas buvo sunešta, užteko
visiems darbams padaryti ir dar liko.
8 Sumanūs vyrai, kurie darė palapinę,
padarė iš plonos suktų siūlų drobės ir
mėlynų, raudonų ir violetinių siūlų de-
šimt uždangalų su išsiuvinėtais cheru-
bų vaizdais.
9 Kiekvienas jų buvo dvidešimt aštuo-
nių uolekčių ilgio ir keturių uolekčių
pločio – visi uždangalai buvo vienodo
dydžio.
10 Jie sujungė penkis uždangalus vieną
su kitu ir likusius penkis sujungė vieną
su kitu.
11 Be to, padarė mėlynas kilpas vienam
ir antram uždangalui,
12 po penkiasdešimt kilpų, kad kilpos
būtų viena prieš kitą ir uždangalai ga-
lėtų būti sukabinti.
13 Nuliejo taip pat penkiasdešimt auk-
sinių kabių, kuriomis sukabino abu
uždangalus taip, kad pasidarė viena
palapinė.
14 Padarė ir vienuolika uždangalų iš ož-
kų plaukų palapinės viršui apdengti.
15 Kiekvienas uždangalas buvo trisde-
šimties uolekčių ilgio ir keturių uolek-
čių pločio – visi vienuolika uždangalų
buvo vienodo dydžio.
16 Penkis jų sujungė į vieną, kitus šešis
taip pat sujungė.
17 Padarė penkiasdešimt kilpų vieno su-
jungto uždangalo šone ir penkiasde-
šimt kito šone, kad abu būtų galima
sukabinti.
18 Taip pat padarė ir penkiasdešimt
varinių kabių, kuriomis būtų sukabin-
ti abu sujungti uždangalai, kad susi-
darytų vienas uždangalas.
19 Dar padarė palapinės uždangalą iš
raudonai dažytų avinų kailių ir už-
dangalą iš opšrų kailių.
20 Iš akacijos medžio padarė lentas pa-
lapinei, kad jas būtų galima pastaty-
ti.
21 Kiekviena lenta buvo dešimties uo-
lekčių ilgio ir pusantros uolekties plo-
čio.
22 Jos turėjo po du išsikišimus, kad vie-
ną lentą su kita būtų galima sukabin-
ti. Taip buvo padarytos visos palapi-
nės lentos.
23 Ir padarė lentas palapinei: dvide-
šimt lentų šonui, atgręžtam į pietus,
24 su keturiasdešimt sidabrinių pako-
jų – kiekviena lenta turėjo po du pako-
jus savo apačioje.
25 Taip pat į šiaurę atgręžtam šonui bu-
vo padaryta dvidešimt lentų
26 su keturiasdešimt sidabrinių pakojų,
po du pakojus kiekvienai lentai.
27 Palapinės šonui, atgręžtam į vaka-
rus, padarė šešias lentas
28 ir dvi lentas palapinės kampams iš
abiejų pusių.

[29] Jos buvo sujungtos apačioje ir viršu-
je ir sudarė vieną sunėrimą. Taip jis pa-
darė abiejuose kampuose.
[30] Ir buvo iš viso aštuonios lentos ir
šešiolika sidabrinių pakojų, po du pa-
kojus kiekvienai lentai.
[31] Ir padarė užkaiščius iš akacijos me-
džio. Penkis užkaiščius vienos pala-
pinės pusės lentoms,
[32] penkis užkaiščius kitos palapinės
pusės lentoms ir penkis užkaiščius pa-
lapinės galui vakarų pusėje.
[33] Ir padarė vidinį užkaištį, kuris eitų
per lentas nuo vieno galo iki kito.
[34] Aptraukė lentas auksu, nuliejo auk-
sines grandis užkaiščiams ir užkaiš-
čius aptraukė auksu.
[35] Padarė uždangą iš mėlynų, raudonų,
violetinių siūlų ir plonos suktų siūlų
drobės ir ant jos išsiuvinėjo cherubus.
[36] Jai pakabinti padarė keturis stul-
pus iš akacijos medžio, aptrauktus
auksu, su auksiniais kabliais ir sidab-
riniais pakojais.
[37] Palapinės įėjimui padarė užuolai-
dą iš mėlynų, raudonų, violetinių siū-
lų ir plonos suktų siūlų drobės, visą
išsiuvinėtą,
[38] ir penkis stulpus su jų kabliais. Jų
pagrindus ir skersinius aptraukė auk-
su, bet jų penki pakojai buvo variniai.

37 Beselelis padarė iš akacijos me-
džio skrynią pustrečios uolek-
ties ilgio, pusantros pločio ir pusant-
ros aukščio.
[2] Ją aptraukė grynu auksu iš vidaus ir
iš išorės, auksinis apvadas buvo ap-
linkui.
[3] Nuliejo keturias auksines grandis ir
pritvirtino keturiuose kampuose: po
dvi grandis iš kiekvienos pusės.
[4] Iš akacijos medžio padarė kartis, ku-
rias aptraukė auksu,
[5] ir įkišo į grandis, esančias skrynios
šonuose, jai nešioti.
[6] Padarė dangtį iš gryno aukso pustre-
čios uolekties ilgio ir pusantros uolek-
ties pločio.
[7] Iš aukso padarė du cherubus, nukal-
tus iš vieno gabalo, abiejuose dangčio
galuose.
[8] Vieną cherubą viename gale, ant-
rą–kitame. Ant dangčio padarė che-
rubus abiejuose galuose
[9] išskėstais sparnais, gaubiančiais dan-
gtį. Jų veidai buvo atgręžti vienas į ki-
tą ir žiūrėjo į dangtį.
[10] Padarė dar ir stalą iš akacijos me-
džio: dviejų uolekčių ilgio, uolekties
pločio ir pusantros uolekties aukščio.
[11] Jį aptraukė grynu auksu ir padarė
auksinį apvadą aplinkui
[12] ir auksinę briauną plaštakos platu-
mo, o ant jos–kitą auksinį apvadą.
[13] Nuliejo keturias auksines grandis,
kurias pritaisė keturiuose kampuose
prie kiekvienos stalo kojos,
[14] ir į jas įkišo kartis stalui nešioti.
[15] Kartis padarė iš akacijos medžio ir
aptraukė auksu.
[16] Padarė ir įvairius stalo reikmenis iš
gryno aukso: dubenis, taures, smil-
kytuvus ir puodelius skysčiams auko-
ti.
[17] Žvakidė buvo nukalta iš gryno auk-
so. Iš jos liemens ėjo šakos, taurelės,
buoželės ir žiedai;
[18] šešios šakos iš abiejų šonų: trys iš
vienos pusės ir trys iš kitos;
[19] po tris riešuto pavidalo taureles, po
buoželę ir žiedą buvo ant kiekvienos
šakos, kurios ėjo iš žibinto liemens.
[20] Ant pačios žvakidės buvo keturios
riešuto pavidalo taurelės su buoželėm
ir žiedais.
[21] Viena buoželė po dviem iš jos išei-
nančiom šakom, kita po dviem iš jos

išeinančiom šakom ir trečia po dviem
iš žvakidės išeinančiom šakom, visoms
šešioms šakoms.
22 Buoželės ir šakos buvo nukaltos iš
vieno gabalo gryno aukso.
23 Iš gryno aukso buvo padarytos ir sep-
tynios lempos, gnybtuvai ir indai nuo-
gnaiboms.
24 Žvakidė ir visi jos priedai buvo pa-
daryti iš talento gryno aukso.
25 Iš akacijos medžio padarė smilky-
mo aukurą. Jis buvo keturkampis, uo-
lekties ilgio, uolekties pločio ir dvie-
jų uolekčių aukščio. Keturiuose jo
kampuose buvo po ragą.
26 Jį aptraukė grynu auksu: viršų, šo-
nus ir ragus, ir padarė jam auksinį ap-
vadą aplinkui
27 ir dvi auksines grandis po apvadu
dviejuose kampuose kartims įkišti, kad
jį būtų galima nešti.
28 Kartis taip pat padarė iš akacijos
medžio ir aptraukė auksu.
29 Patepimo aliejus ir smilkalai buvo
pagaminti vaistininkų būdu iš tyriau-
sių kvepalų.

38 Padarė deginamųjų aukų auku-
rą iš akacijos medžio: penkių
uolekčių ilgio, tiek pat pločio, ketur-
kampį ir trijų uolekčių aukščio,
2 su ragais kampuose, ir aptraukė jį va-
riu.
3 Jo reikalams padarė iš vario: puodus,
semtuvėlius, dubenis, šakutes ir indus
anglims.
4 Aukurui padarė iš vario išpintas gro-
teles aplinkui jį nuo apačios iki pu-
sės.
5 Nuliejo keturias varines grandis gro-
telių kampuose kartims įkišti.
6 Padarė kartis iš akacijos medžio ir ap-
traukė jas variu.
7 Kartis įkišo į grandis aukuro šonuo-
se, kad būtų galima nešti. Aukuras bu-
vo sukaltas iš lentų, vidurys buvo tuš-
čias.
8 Padarė ir praustuvę su stovu iš vario,
kurį paėmė iš budėjusių ties palapinės
įėjimu moterų veidrodžių.
9 Padarė ir kiemą. Jo pietų pusėje bu-
vo šimto uolekčių ilgio užkabos, pa-
darytos iš plonos suktų siūlų drobės,
10 ir dvidešimt stulpų su jų variniais
pakojais; taip pat kablius ir skersinius
iš sidabro.
11 Šiaurės pusėje buvo šimto uolekčių
ilgio užkabos, dvidešimt stulpų, dvi-
dešimt varinių pakojų ir sidabriniai
kabliai bei skersiniai.
12 Vakarų pusėje buvo penkiasdešim-
ties uolekčių ilgio užkabos, dešimt
stulpų su variniais pakojais; jų kab-
liai ir skersiniai buvo padaryti iš si-
dabro.
13 Rytinė pusė buvo taip pat penkias-
dešimties uolekčių pločio;
14 viename krašte buvo penkiolikos
uolekčių ilgio užkaba su trimis stul-
pais ir jų pakojais
15 ir kitame krašte taip pat penkioli-
kos uolekčių užkaba, trys stulpai ir
tiek pat pakojų.
16 Visos užkabos aplinkui kiemą buvo
iš plonos suktų siūlų drobės.
17 Stulpų pakojai buvo variniai, o jų
kabliai ir skersiniai – iš sidabro; stul-
pus aptraukė sidabru ir sujungė juos
sidabriniais skersiniais.
18 Įėjimui į kiemą padarė iš mėlynų,
raudonų, violetinių ir plonų suktų siū-
lų išsiuvinėtą užkabą, kuri buvo dvi-
dešimties uolekčių ilgio, penkių uo-
lekčių pločio pagal visų kiemo užka-
bų aukštį.
19 Užkabai padarė keturis stulpus su
variniais pakojais ir sidabriniais kab-
liais bei skersiniais.

20 Palapinės ir kiemo kuoleliai buvo va-
riniai.
21 Tai sąrašas to, kas buvo sunaudota
Susitikimo palapinei, kaip suskaičia-
vo Mozei įsakius kunigo Aarono sū-
nus Itamaras, padedamas levitų.
22 Huro sūnaus Urio sūnus Beselelis
iš Judo giminės padarė viską, ką Vieš-
pats įsakė Mozei.
23 Su juo buvo Ahisamako sūnus Oho-
liabas iš Dano giminės. Jis buvo su-
manus raižytojas, audėjas bei siuvinė-
tojas iš mėlynų, raudonų, violetinių ir
plonų lininių siūlų.
24 Šventyklai iš viso buvo sunaudota
dvidešimt devyni talentai ir septyni
šimtai trisdešimt šekelių aukso pagal
šventyklos šekelį.
25 Sidabro, kurį davė visi tautoje suskai-
čiuoti vyrai, buvo šimtas talentų ir tūks-
tantis septyni šimtai septyniasdešimt
penki šekeliai pagal šventyklos šekelį.
26 Nuo kiekvieno, kuris buvo dvide-
šimties metų amžiaus arba vyresnis,
buvo surinkta po pusę šekelio pagal
šventyklos šekelį. Iš viso jų buvo šeši
šimtai trys tūkstančiai penki šimtai
penkiasdešimt.
27 Iš šimto talentų sidabro nuliejo šim-
tą pakojų šventyklai ir uždangai, kiek-
vienam pakojui sunaudojo po vieną
talentą.
28 Iš tūkstančio septynių šimtų septy-
niasdešimt penkių šekelių padarė ka-
blius stulpams, aptraukė stulpus si-
dabru ir sujungė juos skersiniais.
29 Dar buvo paaukota septyniasdešimt
talentų ir du tūkstančiai keturi šimtai
šekelių vario.
30 Iš jo padarė pakojus Susitikimo pa-
lapinės įėjimui, varinį aukurą su gro-
telėmis ir visus aukuro reikmenis,
31 kiemo ir įėjimo pakojus ir palapinės
bei kiemo kuolelius.

39 Iš mėlynų, raudonų ir violeti-
nių siūlų padarė apdarus, ku-
riais turėjo vilkėti Aaronas, tarnauda-
mas šventykloje, kaip Viešpats įsakė
Mozei.
2 Efodą padarė iš aukso, mėlynų, rau-
donų, violetinių ir plonų suktų lininių
siūlų.
3 Supjaustę išplotą auksinę skardą, pa-
darė iš jos siūlus, kad jie galėtų būti
įausti į mėlynų, raudonų, violetinių ir
plonų lininių siūlų audinį.
4 Padarė jam petnešas, kad jį sujungtų;
iš abiejų pusių sujungė jį.
5 Padarė ir juostą efodui tų pačių spal-
vų ir taip pat padarytą, kaip Viešpats
įsakė Mozei.
6 Du onikso akmenėlius su įrėžtais ant
jų Izraelio sūnų vardais įstatė į auksi-
nius įdėklus.
7 Juos pritvirtino ant abiejų efodo pe-
čių Izraelio sūnų atminimui, kaip
Viešpats įsakė Mozei.
8 Krūtinės skydelį padarė taip pat me-
niškai, kaip ir efodą, iš auksinių, mėly-
nų, violetinių, raudonų ir plonų suktų
lininių siūlų.
9 Jis buvo keturkampis, dvilinkas, sprin-
džio ilgumo ir sprindžio platumo.
10 Ant jo pritvirtino keturias brangak-
menių eiles. Pirmoje eilėje buvo sar-
dis, topazas ir smaragdas;
11 antroje – rubinas, safyras, jaspis;
12 trečioje – hiacintas, agatas ir ametis-
tas;
13 ketvirtoje – chrizolitas, oniksas ir be-
rilis. Eilėmis sustatyti brangakmeniai
buvo įtvirtinti aukse.
14 Pačiuose akmenyse buvo įrėžti dvy-
likos Izraelio giminių vardai, kiekvie-
name po vieną vardą.
15 Krūtinės skydelio kampams padarė
iš gryno aukso grandinėles,
16 dvi sagtis ir du auksinius žiedus. Žie-

dus pritvirtino dviejuose krūtinės sky-
delio kampuose
17 ir įvėrė dvi auksines grandinėles į
žiedus krūtinės skydelio kampuose.
18 Ir prie dviejų auksinių grandinėlių
galų pritvirtino sagtis ir prisegė jas prie
efodo petnešų ties krūtinės skydeliu.
19 Ir padarė du auksinius žiedus, ir pri-
tvirtino prie dviejų krūtinės skydelio
kampų toje pusėje, kuri buvo prie efo-
do.
20 Ir padarė du kitus auksinius žiedus,
ir pritvirtino prie efodo šonų žemai,
kur apatinis sujungimas virš juostos.
21 Ir pririšo krūtinės skydelį už jo žie-
dų prie efodo žiedų mėlynu raiščiu,
kad jis būtų virš efodo juostos ir ne-
atsiskirtų nuo efodo, kaip Viešpats
įsakė Mozei.
22 Efodui padarė mėlyną tuniką.
23 Jos viršuje per vidurį buvo skylė gal-
vai, apsiūta aplinkui, kad nesuplyštų;
24 apačioje prie kojų buvo granato vai-
siai iš mėlynų, raudonų, violetinių ir
suktų lininių siūlų
25 ir varpeliai iš gryno aukso, kurie bu-
vo prikabinti tarp granato vaisių ap-
link visą tuniką.
26 Auksiniai varpeliai ir granato vai-
siai ėjo pakaitomis aplink visą tuni-
kos kraštą, kaip Viešpats įsakė Mo-
zei.
27 Aaronui ir jo sūnums taip pat pada-
rė drobines jupas,
28 mitrą iš drobės, drobinius gobtuvus
ir kelnes iš drobės.
29 O juostą išaudė raštais iš mėlynų,
raudonų, violetinių ir plonų suktų lini-
nių siūlų, kaip Viešpats įsakė Mozei.
30 Iš gryno aukso padarė plokštelę ir
joje įrėžė, kaip yra išraižomi antspau-
dai: "Pašvęstas Viešpačiui".
31 Ją pririšo ant mitros mėlynu raiščiu,
kaip Viešpats įsakė Mozei.
32 Susitikimo palapinės darbai buvo
baigti; izraelitai padarė visa, ką Vieš-
pats buvo įsakęs Mozei.
33 Jie atnešė Mozei palapinę, uždan-
galus, visus daiktus bei reikmenis: ka-
bes, lentas, kartis, stulpus ir pakojus;
34 uždangalą iš raudonai dažytų avinų
kailių, uždangalą iš opšrų kailių, už-
dangą,
35 Liudijimo skrynią, jos kartis, dangtį,
36 stalą su jo reikmenimis ir padėtinę
duoną,
37 žvakidę, lempas, sustatytas į savo
vietas, jos priedus ir aliejų deginti,
38 auksinį aukurą, patepimo aliejų ir
kvepiančius smilkalus, užuolaidą pa-
lapinės įėjimui,
39 varinį aukurą su grotelėmis, karti-
mis ir visais jo reikmenimis, praustu-
vę ir jos stovą,
40 kiemo užkabas ir stulpus su jų pa-
kojais, užkabas kiemo įėjimui, jo vir-
veles ir kuolelius, – visa, ko reikia tar-
navimui Susitikimo palapinėje.
41 Apdarus tarnavimui šventykloje,
šventus drabužius kunigui Aaronui ir
drabužius jo sūnums, kad atliktų ku-
nigų tarnystę.
42 Visa padarė izraelitai, kaip Viešpats
įsakė Mozei.
43 Mozė apžiūrėjo darbą ir pamatė, kad
viskas padaryta pagal Viešpaties nuro-
dymus, ir Mozė palaimino juos.

40 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Pirmo mėnesio pirmą dieną ištiesk
Susitikimo palapinę,
3 pastatyk joje skrynią, pakabink prieš
ją uždangą,
4 įnešk stalą ir padėk ant jo tai, kas turi
ant jo būti. Įnešk žvakidę ir sustatyk
ant jos lempas.
5 Auksinį smilkymo aukurą padėk prie-

šais Liudijimo skrynią. Palapinės įėji-
me pakabink užuolaidą.
6 Pastatyk deginamųjų aukų aukurą
priešais įėjimą į Susitikimo palapinę,
7 o tarp aukuro ir palapinės – praus-
tuvę, į kurią pripilk vandens.
8 Atskirk kiemą užkabomis ir paka-
bink užkabą įėjime.
9 Paėmęs patepimo aliejaus, patepk
palapinę ir visus jos daiktus, ir tai bus
šventa;
10 taip pat deginamųjų aukų aukurą,
visus jo reikmenis
11 ir praustuvę su jos stovu.
12 Aaroną ir jo sūnus privesk prie Su-
sitikimo palapinės įėjimo, apiplauk
vandeniu
13 ir apvilk Aaroną šventais rūbais
man tarnauti: patepk ir pašventink jį,
kad jis galėtų būti man kunigu.
14 Taip pat ir jo sūnus privesk ir ap-
vilk jupomis,
15 ir juos patepk, kaip jų tėvą patepei,
kad galėtų būti man kunigais. Tas pa-
tepimas jiems bus amžinai kunigystei
per kartų kartas".
16 Mozė padarė visa, ką Viešpats įsa-
kė.
17 Taigi antrųjų metų pirmojo mėne-
sio pirmą dieną palapinė buvo pasta-
tyta.
18 Mozė pastatė ją: sustatė lentas, pa-
dėjo pakojus, įkišo užkaiščius, pasta-
tė stulpus,
19 užtiesė palapinės uždangalą ir ant
jo uždėjo kitus uždangalus, kaip Vieš-
pats įsakė Mozei.
20 Į skrynią įdėjo liudijimą, įkišo kar-
tis ir uždėjo dangtį.
21 Kai įnešė skrynią palapinėn, prieš
ją pakabino uždangą, kaip Viešpats
įsakė Mozei.
22 Pastatė ir stalą Susitikimo palapi-
nės šiauriniame šone šiapus uždangos
23 ir ant jo sudėjo padėtinės duonos
kepalus, kaip Viešpats įsakė Mozei.
24 Susitikimo palapinėje priešais sta-
lą pastatė žvakidę
25 ir paruošė lempas, kaip Viešpats
įsakė Mozei.
26 Prieš uždangą pastatė ir auksinį au-
kurą,
27 ant kurio degino kvapnius smilka-
lus, kaip Viešpats įsakė Mozei.
28 Susitikimo palapinės įėjime paka-
bino užuolaidą,
29 pastatė deginamųjų aukų aukurą
priešais Susitikimo palapinę ir ant to
aukuro aukojo deginamąją ir duonos
auką, kaip Viešpats įsakė Mozei.
30 Tarp Susitikimo palapinės ir aukuro
pastatė praustuvę ir į ją pripylė van-
dens.
31 Mozė, Aaronas ir jo sūnūs plauda-
vosi joje rankas ir kojas,
32 prieš eidami į Susitikimo palapinę ir
prieš artindamiesi prie aukuro, kaip
Viešpats įsakė Mozei.
33 Aplink palapinę ir aukurą atitvėrė
kiemą ir jo įėjime pakabino užkabą.
Taip Mozė užbaigė visus darbus.
34 Kai visa buvo baigta, debesis ap-
gaubė Susitikimo palapinę ir Viešpa-
ties šlovė pripildė ją.
35 Mozė negalėjo įeiti Susitikimo pa-
lapinėn, nes debesis buvo ant jos ir
Viešpaties šlovė buvo ją pripildžiusi.
36 Debesiui pakilus nuo palapinės, iz-
raelitai keliaudavo toliau;
37 jei debesis būdavo virš palapinės,
jie pasilikdavo toje pačioje vietoje, kol
debesis pakildavo.
38 Viešpaties debesis buvo virš pala-
pinės dienos metu, o naktį virš jos
buvo liepsna visų Izraelio vaikų aki-
vaizdoje per visą kelionės laiką.

KUNIGŲ
KNYGA

1 Viešpats, pasišaukęs Mozę, jam
kalbėjo iš Susitikimo palapinės:
2 "Sakyk izraelitams: 'Jei kas iš jūsų
norės aukoti Viešpačiui, teaukoja iš
galvijų ir avių.
3 Jei jo deginamoji auka bus iš galvijų
bandos, teatveda sveiką patiną prie
Susitikimo palapinės įėjimo laisva va-
lia Viešpaties akivaizdon,
4 teuždeda ranką ant aukojamo gyvu-
lio galvos, kad auka būtų priimta ir jis
būtų sutaikintas.
5 Jis papjaus veršį Viešpaties akivaiz-
doje, o Aarono sūnūs, kunigai, šlaks-
tys kraują aplink aukurą, esantį ties
Susitikimo palapinės įėjimu.
6 Po to, nulupęs aukai odą, sukapos
ją į gabalus.
7 Aarono sūnūs, kunigai, sukraus mal-
kas ant aukuro ir, užkūrę ugnį,
8 ant viršaus dės sukapotas aukos da-
lis, galvą bei taukus,
9 o vidurius ir kojas nuplaus vande-
niu. Kunigas visa tai sudegins ant au-
kuro; tai yra deginamoji auka – ma-
lonus kvapas Viešpačiui.
10 Jei auka būtų iš smulkesnių gyvu-
lių – avių arba ožių, – jis aukos sveiką
patiną.
11 Papjaus jį aukuro šiauriniame šone
Viešpaties akivaizdoje; jo kraują Aa-
rono sūnūs šlakstys ant aukuro ir ap-
link jį.
12 Sukapotą gyvulį, galvą ir taukus ku-
nigas uždės ant malkų, kurios degs ant
aukuro.
13 O vidurius ir kojas nuplaus vande-
niu, ir kunigas sudegins visa tai ant
aukuro. Tai yra deginamoji auka –
malonus kvapas Viešpačiui.
14 Jei deginamoji auka Viešpačiui au-
kojama iš paukščių, tegu ji bus iš lau-
kinių ir jaunų balandžių.
15 Kunigas nuneš šią auką prie auku-
ro, nusuks jai galvą ir sudegins ant
aukuro, o kraują išvarvins ant auku-
ro briaunos.
16 Gurklį ir plunksnas numes rytinėje
aukuro pusėje, kur paprastai pilami
pelenai,
17 sparnus sulaužys, bet neatskirs, ir
sudegins ją ant aukure degančių mal-
kų. Tai yra deginamoji auka – malo-
nus kvapas Viešpačiui' ".

2 "Jei kas nori aukoti Viešpačiui
duonos auką, tegu ji bus iš smul-
kių miltų, apipiltų aliejumi, ir smilka-
lų.
2 Ją atneš Aarono sūnums, kunigams,
kurių vienas ims pilną saują smulkių
miltų su aliejumi ir visus smilkalus ir
kaip atminimą sudegins ant aukuro,
kad būtų malonus kvapas Viešpačiui.
3 Likusi aukos dalis priklausys Aaro-
nui ir jo sūnums kaip švenčiausia aukų
Viešpačiui dalis.
4 Duonos auka, kepta krosnyje, turi bū-
ti nerauginti papločiai iš smulkių mil-
tų, sumaišytų su aliejumi, ir nerauginti
ragaišiai, aptepti aliejumi.
5 O jei tavo duonos auka būtų kepta
ant skardos, ji turi būti iš smulkių mil-
tų, sumaišytų su aliejumi, be raugo;
6 ją sulaužysi į gabaliukus ir užpilsi
aliejumi: tai yra duonos auka.

[7] O jei duonos auka būtų kepta kep-
tuvėje, ji turi būti smulkių miltų ir su-
maišyta su aliejumi.
[8] Aukodamas ją Viešpačiui, paduosi
kunigui į rankas.
[9] Dalį aukos jis sudegins atminimui
ant aukuro, kad būtų malonus kva-
pas Viešpačiui,
[10] o kas liks, bus Aarono ir jo sūnų
švenčiausia dalis iš aukos Viešpačiui.
[11] Kiekviena duonos auka, aukojama
Viešpačiui, turi būti be raugo; raugas
ir medus neturi būti deginama kaip
auka Viešpačiui.
[12] Jei aukosi pirmųjų vaisių dovanas
Viešpačiui, jos nebus dedamos ant au-
kuro kaip malonus kvapas.
[13] Visas duonos aukas pasūdysi drus-
ka; tavo Dievo sandoros druskos ne-
turi pritrūkti duonos aukose. Druską
aukosi su kiekviena auka.
[14] Jei aukotum Viešpačiui duonos au-
ką iš pirmųjų javų, dar tebežaliuojan-
čių varpų, sudžiovinsi jas, smulkiai su-
grūsi,
[15] užpilsi ant viršaus aliejaus ir pridė-
si smilkalų. Tai yra duonos auka.
[16] Kunigas dalį sugrūstų grūdų su alie-
jumi ir visus smilkalus sudegins: tai
bus auka Viešpačiui".

3 "Jei kas aukotų padėkos auką iš
galvijų, teaukoja Viešpačiui svei-
ką patiną ar patelę.
[2] Jis turi uždėti ranką aukai ant galvos
ir papjauti prie Susitikimo palapinės
įėjimo, o Aarono sūnūs, kunigai, šlak-
stys kraują apie aukurą.
[3] Kaip padėkos auką jis aukos Viešpa-
čiui visus taukus, dengiančius vidurius,
[4] abu inkstus su taukais, paslėpsnių tau-
kus ir kepenų tinklelį.
[5] Aarono sūnūs tai sudegins ant au-
kuro kaip deginamąją auką, kad au-
ka Viešpačiui būtų malonus kvapas.
[6] Jei kas aukotų padėkos auką iš avių,
turi atvesti sveiką patiną ar patelę.
[7] Jei kas aukotų Viešpaties akivaiz-
doje ėriuką,
[8] uždės ranką ant galvos savo aukai,
papjaus ją prieš Susitikimo palapinę,
o Aarono sūnūs šlakstys jos kraują
aplinkui aukurą.
[9] Padėkos auka Viešpačiui bus vidu-
rių taukai, uodega,
[10] inkstai, ant jų esantys taukai, pa-
slėpsnių taukai ir kepenų tinklelis.
[11] Kunigas tai sudegins ant aukuro
kaip auką Viešpačiui.
[12] Jei jis aukotų ožką, atves ją Vieš-
paties akivaizdon,
[13] uždės ranką ant galvos ir papjaus
prie Susitikimo palapinės įėjimo; Aa-
rono sūnūs šlakstys jos kraują aplink
aukurą.
[14] Viešpaties aukai ims jos vidurių
taukus,
[15] abu inkstus su taukais, paslėpsnių
taukus ir kepenų tinklelį.
[16] Kunigas visa tai sudegins ant auku-
ro, kad būtų malonus kvapas Viešpa-
čiui.
[17] Tai amžinas įstatas jūsų kartoms kur
jūs begyventumėte: jūs nevalgysite nei
kraujo, nei taukų".

4 Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Sakyk izraelitams: 'Jei kas dėl neži-
nojimo sulaužytų Dievo įsakymą ir nu-
sikalstų, padarydamas, kas uždrausta,
[3] tai, jei taip nusidėtų pateptasis ku-
nigas ir užtrauktų kaltę tautai, jis au-
kos už savo nuodėmę Viešpačiui svei-
ką veršį.
[4] Jis atves jį prie Susitikimo palapi-
nės durų Viešpaties akivaizdon, už-
dės ranką ant galvos ir jį papjaus.

5 Pateptasis kunigas, pasiėmęs veršio
kraują, įneš Susitikimo palapinėn.
6 Padažęs pirštą kraujyje, juo pašlaks-
tys septynis kartus Viešpaties akivaiz-
doje uždangą prieš Švenčiausiąją
7 ir tuo pačiu krauju pateps ragus Vieš-
paties smilkalų aukuro, kuris yra Su-
sitikimo palapinėje; visą likusį kraują
išlies deginamųjų aukų aukuro papė-
dėje prie palapinės.
8 Už nuodėmę jis aukos veršio vidu-
rių taukus,
9 abu inkstus, ant jų ir prie paslėpsnių
esančius taukus ir kepenų tinklelį.
10 Visa tai kunigas sudegins ant degi-
namųjų aukų aukuro.
11 Odą, visą mėsą su galva ir kojomis,
vidurius ir mėšlą
12 išgabens už stovyklos į nesuteptą vie-
tą, kur paprastai išpilami aukų pele-
nai, padės ant malkų krūvos ir sude-
gins toje vietoje, kur išpilami pelenai.
13 Jei Izraelio tauta dėl nežinojimo nu-
sikalstų Dievui ir nesąmoningai sulau-
žytų Viešpaties įsakymą, darydama tai,
ko neturėtų daryti,
14 bet vėliau suprastų savo kaltę, aukos
už savo nusidėjimą veršį. Jį atves prie
Susitikimo palapinės įėjimo.
15 Tautos vyresnieji uždės rankas ant
veršio galvos Viešpaties akivaizdoje ir
papjaus veršį Viešpaties akivaizdoje.
16 Pateptasis kunigas įneš jo kraują
Susitikimo palapinėn
17 ir, padažęs pirštą, septynis kartus
šlakstys Viešpaties akivaizdoje prieš
uždangą;
18 ir tuo pačiu krauju pateps Viešpa-
ties akivaizdoje Susitikimo palapinėje
esančio aukuro ragus. Likusį kraują iš-
lies deginamųjų aukų aukuro, kuris yra
prie Susitikimo palapinės įėjimo, pa-
pėdėje.
19 Veršio taukus sudegins ant aukuro;
20 padarys visa tai, kas daroma aukojant
veršį aukai už nuodėmę. Kunigas juos
sutaikys, ir Viešpats jiems atleis.
21 Patį veršį išgabens už stovyklos ir su-
degins kaip anksčiau minėtąjį veršį, nes
jis yra auka už tautos nuodėmę.
22 Jei kunigaikštis nežinodamas sulau-
žytų kokį nors Viešpaties įstatymą,
23 bet paskui suprastų savo nuodėmę,
jis aukos Viešpačiui sveiką ožį kaip au-
ką už nuodėmę.
24 Jis uždės ranką ant jo galvos ir jį pa-
pjaus toje vietoje, kur paprastai auko-
jamos deginamosios aukos Viešpaties
akivaizdoje, nes tai yra auka už nuo-
dėmę.
25 Kunigas padažys pirštą aukos krau-
jyje ir juo pateps deginamųjų aukų au-
kuro ragus. Likusį kraują išlies jo pa-
pėdėje.
26 Taukus sudegins ant aukuro, kaip tai
daroma su padėkos aukomis. Kunigas
įvykdys sutaikinimą už jį dėl jo nuodė-
mės, ir jam bus atleista.
27 Jei kas iš eilinių žmonių nusidėtų ne-
žinodamas ir padarytų, kas uždrausta
Viešpaties įstatymu,
28 o vėliau suprastų savo nuodėmę, jis
aukos sveiką ožką.
29 Jis uždės ranką ant gyvulio galvos, jį
papjaus ir aukos deginamųjų aukų vie-
toje.
30 Kunigas, padažęs pirštą aukos krau-
jyje, juo pateps deginamųjų aukų au-
kuro ragus, o likusį kraują išlies auku-
ro papėdėje.
31 Po to, paėmęs visus taukus, sude-
gins juos ant aukuro, kaip tai daro-
ma su padėkos aukomis, kad būtų
malonus kvapas Viešpačiui. Kunigas
sutaikins jį, ir jam bus atleista.
32 O jei auka už nuodėmę bus iš avių,
tai ji turi būti sveika.
33 Jis uždės ranką ant jos galvos ir pa-

pjaus ją toje vietoje, kur paprastai pjau-
namos deginamosios aukos.
34 Kunigas pateps deginamųjų aukų
aukuro ragus savo pirštu, padažytu
aukos kraujyje. Likusį kraują išlies
aukuro papėdėje.
35 Visus taukus, kaip tai daroma su pa-
dėkos auka, sudegins ant aukuro Vieš-
pačiui; taip sutaikins jį su Viešpačiu, ir
jo nuodėmė bus jam atleista".

5 "Jei kas girdi keikimą, bet atsisa-
ko liudyti, ką yra matęs ir žino, jis
bus kaltas.
2 Kas paliestų kokį nešvarų daiktą:
nešvaraus žvėries, gyvulio ar roplio
dvėseną, tačiau to nežinotų, jis bus ne-
švarus ir kaltas.
3 Jei kas nežinodamas prisiliestų prie
žmogaus kūno nešvarumų, kokie jie
bebūtų, kai jis sužinos apie tai, jis bus
kaltas.
4 Jei kas nors prisiekia, neapgalvotai
savo lūpomis pasižadėdamas padaryti
pikta ar gera, – kas tai bebūtų, ką žmo-
gus patvirtina priesaika, – ir tai liktų
paslėpta nuo jo, kai jis tai supras, jis
bus kaltas.
5 Jei žmogus kaltas kuo nors iš šių da-
lykų, jis turi išpažinti, kad nusidėjo,
6 ir aukoti auką už kaltę Viešpačiui,
už nuodėmę, kuria nusidėjo, – jauną
avį ar ožką, – ir kunigas sutaikins jį.
7 O jei kas negali aukoti avies ar ož-
kos, teaukoja Viešpačiui du balandžius
ar du jaunus karvelius: vieną aukai už
nuodėmę, o antrą – deginamajai aukai.
8 Jis teatneša juos kunigui, kuris, au-
kodamas pirmąjį už nuodėmę, nusuks
jam galvą, tačiau jos visiškai nenu-
trauks;
9 jo krauju apšlakstys aukuro šoną, o
likusį kraują išvarvins aukuro papėdė-
je, nes tai auka už nuodėmę.
10 Antrą sudegins kaip deginamąją
auką, kaip paprastai daroma. Kuni-
gas sutaikins jį, ir jo nuodėmė bus
jam atleista.
11 O jei jis negalės duoti dviejų balan-
džių ar dviejų jaunų karvelių, teauko-
ja už savo nuodėmę dešimtą dalį efos
miltų; tegu nepila į juos aliejaus ir ne-
prideda smilkalų, nes tai auka už nuo-
dėmę.
12 Jis teatneša juos kunigui, kuris, pa-
ėmęs jų pilną saują, sudegins ant au-
kuro atminimui.
13 Kunigas įvykdys sutaikinimą už nuo-
dėmę, kuria jis nusidėjo, ir jam bus at-
leista. Likusią aukos dalį kunigas pasi-
ims kaip duonos auką".
14 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
15 "Jei kas apsirikęs paimtų, kas Vieš-
pačiui paskirta, ir tuo nusidėtų, aukos
už savo kaltę sveiką aviną, kokį galima
nupirkti už du šekelius pagal šventyk-
los šekelį.
16 Jis atlygins padarytą nuostolį ir pri-
dės penktąją dalį viršaus kunigui, ku-
ris sutaikins jį aukodamas aviną, ir jam
bus atleista.
17 Jei kas nusikalstų, nesąmoningai su-
laužydamas Viešpaties įstatymą, ir, pa-
daręs nuodėmę, suprastų savo kaltę,
18 tegu jis ima iš savo bandos sveiką avi-
ną aukai už kaltę ir atiduoda jį kuni-
gui. Ir kunigas sutaikins jį, nes jis nusi-
kalto nežinodamas, ir jam bus atleista.
19 Tai yra auka už kaltę, kuria jis nusi-
kalto Viešpačiui".

6 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Kas nusidėtų Viešpačiui, nenorė-
damas sugrąžinti savo artimui to, ką
tas buvo jam patikėjęs ar paskolinęs,
arba ką nors prievarta atimtų, arba
apgautų savo artimą,

3 arba, radęs pamestą daiktą, išsigintų, arba melagingai prisiektų, arba padarytų kitą nuodėmę,

4 kadangi *jis nusidėjo ir yra kaltas, turi* grąžinti tai, ką atėmė ar apgaule įsigijo, ar buvo gavęs pasaugoti, ar surado,

5 ar melagingai prisiekė. Jis turi atlyginti ir pridėti penktąją dalį savininkui tą dieną, kai aukoja auką už kaltę.

6 Ir jis aukos auką Viešpačiui už kaltę, aviną iš bandos, pagal nusikaltimo dydį: tegul atveda jį kunigui,

7 kuris sutaikins jį su Viešpačiu, ir jam bus atleistas jo nusikaltimas".

8 Ir Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas:

9 "Paskelbk Aaronui ir jo sūnums įstatymą apie deginamąją auką. Deginamoji auka turi pasilikti ant aukuro visą naktį iki ryto – ir aukuro ugnis turi degti.

10 Kunigas, apsivilkęs drobine jupa ir drobinėmis kelnėmis, išims sudegintos aukos pelenus ir juos supils šalia aukuro.

11 Po to persirengęs išneš ir išpils pelenus už stovyklos švarioje vietoje.

12 Ugnis ant aukuro degs visada; ją prižiūrės kunigas, pridėdamas kas rytą malkų, kad ugnis neužgestų. Pirmiausia aukos deginamąją auką, o po to degins padėkos aukų taukus.

13 Ugnis ant aukuro neužges niekados.

14 Šis yra duonos aukos įstatymas. Ją aukos Aarono sūnūs Viešpaties akivaizdoje.

15 Kunigas ims saują smulkių miltų, apšlakstytų aliejumi, bei smilkalus ir sudegins ant aukuro kaip malonų kvapą, kaip atminimą Viešpačiui.

16 Likusią dalį miltų suvalgys Aaronas su savo sūnumis. Jie tai valgys neraugintą šventoje vietoje, palapinės kieme.

17 Duona bus nerauginta, nes dalis jos buvo aukojama kaip smilkalai Viešpačiui. Ji yra šventa, kaip ir auka už nuodėmę bei auka už kaltę.

18 Tik Aarono giminės vyrai ją valgys. Tai amžinas įstatymas jūsų kartoms apie aukas Viešpačiui. Kas prie jų prisilies, tas bus šventas".

19 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:

20 "Tai turi aukoti Aaronas ir jo sūnūs Viešpačiui jų patepimo dieną. Dešimtą dalį efos smulkių miltų jie aukos kaip duonos auką – pusę rytą ir pusę vakare.

21 Juos sumaišys su aliejumi ir iškeps skardoje. Tai duonos auka. Ją aukos, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui.

22 Kunigas, kuris bus pateptas Aarono vietoje, visa sudegins ant aukuro.

23 Visa duonos auka, kurią aukoja kunigas, bus sudeginta – niekas jos nevalgys".

24 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:

25 "Paskelbk Aaronui ir jo sūnums įstatymą apie auką už nuodėmę. Auka turi būti papjauta Viešpaties akivaizdoje toje vietoje, kur pjaunama deginamoji auka; ji yra labai šventa.

26 Kunigas, kuris ją aukoja, valgys ją šventoje vietoje, palapinės kieme.

27 Kas palies tos aukos mėsą, bus šventas. Jei aukos krauju būtų aptaškytas apdaras, jis turi būti plaunamas šventoje vietoje.

28 Jei auką virsi moliniame inde, jį sudaužysi, o jei variniame – jį išvalysi ir vandeniu išplausi.

29 Kiekvienas kunigų giminės vyras valgys tą mėsą. Ji yra labai šventa.

30 Tačiau auka už nuodėmę, kurios kraujo dalis įnešama į Susitikimo palapinę sutaikinimui, nebus valgoma; ji bus visa sudeginta".

7 "Štai aukos už kaltę įstatymas. Ji
yra labai šventa.
2 Kur pjaunama deginamoji auka, ten
pjaunama ir auka už kaltę. Jos kraujas
bus šlakstomas aplink aukurą.
3 Aukosite nuo jos visus taukus: uodegą, vidurių taukus,
4 abu inkstus ir ant jų esančius taukus, paslėpsnių taukus ir kepenis su
tinkleliu.
5 Kunigas visa tai sudegins ant aukuro; tai auka Viešpačiui už kaltę.
6 Kiekvienas kunigų giminės vyras valgys tos mėsos šventoje vietoje, nes ji
yra labai šventa.
7 Auka už kaltę aukojama taip pat,
kaip ir auka už nuodėmę; joms yra
vienas įstatymas. Kunigas, kuris atlieka sutaikinimą, gauna ją.
8 Kunigas, kuris aukoja bet kokio
žmogaus deginamąją auką, pasiima
sau tos aukos odą.
9 Kiekviena duonos auka, iškepta
krosnyje, ant skardos ar keptuvėje,
priklauso kunigui, kuris ją aukoja;
10 Kiekviena duonos auka, aplieta
aliejumi ar sausa, priklauso visiems
Aarono sūnums, kaip vienam, taip ir
kitam.
11 Šis yra įstatymas padėkos aukų, kurias aukosite Viešpačiui.
12 Jei kas, norėdamas atsidėkoti, aukoja dėkojimo auką, kartu su ja teaukoja neraugintus papločius, aplaistytus aliejumi, neraugintus ragaišius,
apteptus aliejumi, ir smulkių miltų papločius, aplaistytus aliejumi.
13 Kartu su papločiais teaukoja raugintą duoną kaip dėkojimo auką.
14 Vieną iš visos aukos skirs pakėlimo
aukai Viešpačiui, ir tai priklausys kunigui, kuris šlakstys padėkos aukos
kraują.
15 Dėkojimo aukos mėsa turi būti suvalgyta tą pačią dieną–nieko iš jos
neleistina palikti rytojui.
16 Įžadų ir laisvos valios auka valgoma tą pačią dieną. Kas lieka, leidžiama valgyti ir kitą dieną.
17 Kas lieka trečiai dienai–sudeginama.
18 Jei kas valgytų padėkos aukos mėsą
trečią dieną, ji nebūtų priimtina ir nebūtų įskaityta tam, kuris aukoja,–tai
pasibjaurėjimas. Kas valgytų, būtų kaltas.
19 Mėsa, paliesta kuo nors suteptu,
nebus valgoma–ji bus sudeginama.
Kas nesuteptas, gali valgyti aukos mėsą.
20 Jei kas, būdamas nešvarus, valgytų
padėkos aukos mėsą, aukojamą Viešpačiui, bus išnaikintas iš savo tautos.
21 Kas, palietęs žmogaus, galvijo ar kokio daikto nešvarumą, valgytų padėkos
aukos mėsą, bus išnaikintas iš savo tautos".
22 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
23 "Sakyk izraelitams, kad jie nevalgytų avies, jaučio ir ožkos taukų.
24 Nustipusio ar žvėries sudraskyto gyvulio taukus naudokite įvairiems reikalams, bet ne valgiui.
25 Jei kas valgytų gyvulio taukus, kurie
turi būti paaukojami Viešpačiui, bus
išnaikintas iš savo tautos.
26 Nevalgykite jokio kraujo–ar jis būtų paukščių, ar gyvulių.
27 Kiekvienas, kuris valgys kraują, bus
išnaikintas iš savo tautos".
28 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
29 "Sakyk Izraelio vaikams: 'Kas aukoja Viešpačiui padėkos auką, dalį aukos turi atnešti Viešpačiui.
30 Savo rankomis turi atnešti aukos dalį, skirtą sudeginimui. Taukus ir krūtinę jis privalo atnešti, kad krūtinė būtų
siūbuojama Viešpaties akivaizdoje.

[31] Kunigas sudegins taukus ant aukuro, krūtinė teks Aaronui ir jo sūnums.
[32] Dešinysis padėkos aukos petys yra kunigo dalis.
[33] Kuris Aarono sūnus aukos kraują ir taukus, tas gaus dešinį petį.
[34] Nes padėkos aukų krūtinę ir petį paėmiau iš Izraelio vaikų ir atidaviau kunigui Aaronui ir jo sūnums. Tai amžinas nuostatas Izraelio tautai' ".
[35] Tai yra pateptojo Aarono ir jo pateptųjų sūnų dalis iš Viešpačiui sudeginamų aukų nuo tos dienos, kai jie buvo paskirti eiti kunigų tarnystę.
[36] Dalis, kurią Viešpats Izraelio vaikams įsakė atiduoti jiems per visas kartas nuo tos dienos, kai jie buvo patepti.
[37] Toks yra deginamųjų, duonos, nuodėmės, kaltės, įšventinimo ir padėkos aukų įstatymas.
[38] Jį Viešpats davė Mozei Sinajaus kalne, kai liepė izraelitams aukoti aukas Viešpačiui Sinajaus dykumoje.

8

Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Imk Aaroną ir jo sūnus, jų apdarus, patepimo aliejaus, veršį aukai už nuodėmę, du avinus ir pintinę neraugintos duonos
[3] ir sušauk izraelitų susirinkimą prie Susitikimo palapinės įėjimo".
[4] Mozė padarė, kaip Viešpats liepė. Sušaukęs izraelitus prie palapinės įėjimo,
[5] kalbėjo jiems: "Štai ką Viešpats įsakė padaryti".
[6] Mozė, pašaukęs Aaroną bei jo sūnus, apiplovė juos vandeniu,
[7] apvilko Aaroną drobine jupa, apjuosė juosta, aprengė mėlyna tunika, uždėjo efodą ir sujuosė jį efodo juosta, kad efodas laikytųsi ant jo,
[8] uždėjo ant efodo krūtinės skydelį, į kurį įdėjo Urimą ir Tumimą.
[9] Galvą pridengė mitra ir ant jos, ties kakta, pritaisė auksinę plokštelę, šventą vainiką, kaip Viešpats įsakė Mozei.
[10] Po to Mozė ėmė patepimo aliejaus, juo patepė palapinę ir visus jos daiktus.
[11] Apšlakstė aukurą aliejumi septynis kartus ir patepė visus jo reikmenis; be to, pašventino ir patepė aliejumi praustuvę ir jos stovą.
[12] Ir užpylė Aaronui ant galvos patepimo aliejaus, kad pateptų ir pašventintų jį.
[13] Atvedęs jo sūnus, apvilko drobinėmis jupomis, sujuosė juostomis ir uždėjo gobtuvus, kaip Viešpats įsakė Mozei.
[14] Tada atvedė veršį aukai už nuodėmę. Aaronas ir jo sūnūs uždėjo aukai ant galvos rankas.
[15] Mozė papjovė jį, paėmęs jo kraujo, pamirkė pirštą ir patepė aukuro ragus; apvalęs ir pašventinęs aukurą, išpylė likusį kraują jo papėdėje;
[16] vidurių taukus, kepenų tinklelį ir abu inkstus su jų taukais sudegino ant aukuro,
[17] o veršio odą, mėsą ir mėšlus sudegino už stovyklos, kaip Viešpats įsakė Mozei.
[18] Mozė atvedė aviną deginamajai aukai. Aaronas ir jo sūnūs uždėjo jam ant galvos rankas.
[19] Mozė jį papjovė ir, jo krauju apšlakstęs aukurą,
[20] sukapojo aviną į gabalus; jo galvą, gabalus, taukus,
[21] nuplautus vidurius ir kojas sudegino. Taip visas avinas buvo sudegintas, nes tai buvo deginamoji malonaus kvapo auka Viešpačiui, kaip Viešpats įsakė Mozei.

[22] Paskui aukojo antrą aviną, įšventini-
mo aviną. Aaronas ir jo sūnūs uždėjo
ant jo galvos rankas,
[23] o Mozė jį papjovė. Jis jo krauju pa-
tepė dešinę Aarono ausį, dešinės ran-
kos ir dešinės kojos nykštį.
[24] Tada jis liepė prieiti ir Aarono sū-
nums. Patepęs papjautojo avino krau-
ju kiekvieno jų dešinę ausį, dešinės
rankos ir kojos nykščius, likusį krau-
ją šlakstė aplink aukurą.
[25] Taukus, uodegą, abu inkstus su tau-
kais ir vidurių taukus, kepenų tinklelį
ir dešinį petį atskyrė.
[26] Iš neraugintos duonos pintinės, pa-
statytos Viešpaties akivaizdoje, ėmė
neraugintos duonos, aliejumi apšlak-
stytą paplotį bei ragaišį, padėjo ant
taukų ir avino dešiniojo peties
[27] ir viską padavė Aaronui ir jo sūnums;
jie visa tai, pasiūbavę Viešpaties aki-
vaizdoje,
[28] grąžino Mozei, kuris tai sudegino
ant deginamųjų aukų aukuro. Tai bu-
vo įšventinimo auka, kad būtų malo-
nus aukos kvapas Viešpačiui.
[29] Mozė, pasiūbavęs įšventinimo avino
krūtinę Viešpaties akivaizdoje, pasi-
ėmė ją kaip jam Viešpaties skirtą au-
kos dalį.
[30] Mozė, paėmęs patepimo aliejaus ir
buvusio ant aukuro kraujo, šlakstė Aa-
rono ir jo sūnų apdarus, taip pašven-
tindamas Aaroną, jo drabužius, jo sū-
nus ir sūnų drabužius.
[31] Ir Mozė tarė Aaronui ir jo sūnums:
“Virkite mėsą prie Susitikimo palapi-
nės įėjimo ir valgykite ją su duona, ku-
ri yra įšventinimo pintinėje, kaip Vieš-
pats man įsakė.
[32] Tai, kas liks nesuvalgyta, - sudegin-
kite.
[33] Nuo palapinės įėjimo nesitraukite
septynias dienas, kol pasibaigs jūsų pa-
šventinimo laikas, nes jūs turite būti
šventinami septynias dienas.
[34] Tai, kas buvo padaryta šiandien,
Viešpats įsakė atlikti jūsų sutaikinimui.
[35] Todėl septynias dienas ir septynias
naktis pasilikite prie palapinės įėjimo
atlikti Viešpaties sargybą, kad nemir-
tumėte, nes taip man įsakė Viešpats”.
[36] Aaronas ir jo sūnūs darė visa, ką
Viešpats įsakė Mozei.

9 Aštuntą dieną Mozė pasišaukė
Aaroną, jo sūnus bei Izraelio vy-
resniuosius
[2] ir tarė Aaronui: “Imk iš bandos veršį
aukai už nuodėmę ir aviną deginama-
jai aukai, abu sveikus, ir juos aukok
Viešpačiui.
[3] O Izraelio vaikams sakyk: ‘Imkite au-
kai už nuodėmę ožį, metinį veršį bei
avinėlį deginamajai aukai,
[4] padėkos aukai jautį ir aviną, kad
aukotumėte juos Viešpaties akivaizdo-
je, ir duonos auką, sumaišytą su alie-
jumi, nes šiandien jums pasirodys Vieš-
pats’ ”.
[5] Jie atgabeno prie Susitikimo palapi-
nės visa, ką Mozė liepė. Ir visa tauta
priartėjo ir atsistojo prieš Viešpatį.
[6] Mozė tarė: “Tai padaryti įsakė Vieš-
pats, ir Viešpaties šlovė pasirodys
jums”.
[7] Tada Mozė sakė Aaronui: “Eik prie
aukuro ir aukok savo auką už nuodė-
mę ir deginamąją auką, ir atlik sutai-
kinimą už save, ir aukok tautos auką,
ir sutaikink ją, kaip Viešpats įsakė”.
[8] Aaronas priėjo prie aukuro ir papjo-
vė veršį aukai už savo nuodėmę.
[9] Jo sūnūs padavė jam aukos kraujo, o
jis, pamirkęs jame pirštą, patepė au-
kuro ragus ir likusį kraują išliejo prie
jo papėdės.
[10] Aukos už nuodėmę taukus, inkstus

ir kepenų tinklelį sudegino ant aukuro, kaip Viešpats įsakė Mozei,
11 o mėsą ir odą sudegino už stovyklos.
12 Po to papjovė deginamąją auką. Jo sūnūs padavė jam jos kraują, kurį jis šlakstė aplink aukurą.
13 Padavė jam taip pat sukapotą į gabalus pačią auką ir jos galvą. Visa tai jis sudegino ant aukuro.
14 Apiplovęs vandeniu vidurius ir kojas, taip pat sudegino ant aukuro.
15 Po to jis aukojo tautos auką. Paėmęs ožį, aukojo jį už tautos nuodėmę, ir papjovė jį, kaip ir pirmąją auką už nuodėmę.
16 Ir jis aukojo deginamąją auką, kaip įsakyta.
17 Ir atnešė duonos auką, ir, paėmęs jos saują, sudegino ant aukuro, neskaitant rytinės deginamosios aukos.
18 Papjovė taip pat jautį ir aviną kaip tautos padėkos auką. Aarono sūnūs padavė jam kraują, kurį jis šlakstė aplink aukurą.
19 Jaučio ir avino uodegą, inkstus su taukais bei kepenų tinklelį
20 padėjo ant krūtinių ir sudegino taukus ant aukuro,
21 o krūtines ir dešinius pečius Aaronas paėmęs siūbavo Viešpaties akivaizdoje, kaip Mozė buvo įsakęs.
22 Tada Aaronas, ištiesęs ranką į tautą, palaimino ją. Baigęs aukoti aukas už nuodėmes, deginamąsias ir padėkos aukas, pasitraukė nuo aukuro.
23 Po to Mozė ir Aaronas įėjo Susitikimo palapinėn. Išėję palaimino tautą. Viešpaties šlovė pasirodė visiems žmonėms.
24 Atėjusi nuo Viešpaties ugnis prarijo deginamąją auką ir buvusius ant aukuro taukus. Tai išvydusi, minia šaukė ir parpuolė savo veidais į žemę.

10 Aarono sūnūs Nadabas ir Abijus ėmė smilkytuvus, įsidėjo ugnies bei smilkalų ir aukojo Viešpačiui svetimą ugnį, ko Jis jiems nebuvo įsakęs.
2 Tada išsiveržusi iš Viešpaties ugnis juodu prarijo; jie mirė Viešpaties akivaizdoje.
3 Mozė tarė Aaronui: “Taip kalbėjo Viešpats: ‘Pasirodysiu šventas tuose, kurie prie manęs artinasi, ir būsiu pašlovintas visos tautos akivaizdoje’ ”. Tai girdėdamas, Aaronas tylėjo.
4 Mozė, pasišaukęs Aarono dėdės Uzielio sūnus Misaelį ir Elizafaną, jiems tarė: “Eikite, paimkite jūsų brolius iš šventyklos ir išneškite juos už stovyklos”.
5 Juodu priėję paėmė juos, apvilktus drobinėmis jupomis, ir išnešė laukan, kaip jiems buvo liepta.
6 Mozė sakė Aaronui ir jo sūnums Eleazarui ir Itamarui: “Nenudenkite savo galvų ir neperplėškite drabužių, kad kartais nemirtumėte ir bausmė nekristų visiems izraelitams. Jūsų broliai ir visi izraelitai teapraudа sudeginimą, kurį Viešpats siuntė.
7 Jūs nesitraukite nuo palapinės, kad nežūtumėte, kadangi esate patepti šventu aliejumi”. Jie darė visa, ką Mozė įsakė.
8 Po to Viešpats tarė Aaronui:
9 “Tu ir tavo sūnūs vyno ir stipraus gėrimo negerkite, eidami Susitikimo palapinėn, kad nemirtumėte; tai yra amžinas įsakymas visoms jūsų kartoms,
10 kad skirtumėte, kas šventa ir nešventa, kas švaru ir kas nešvaru,
11 ir galėtumėte mokyti izraelitus visų mano įstatymų, kuriuos daviau per Mozę”.
12 Mozė kalbėjo Aaronui ir likusiems

sūnums Eleazarui bei Itamarui: "Im-
kite aukos dalį, kuri lieka iš duonos
aukos Viešpačiui, ir ją neraugintą val-
gykite prie aukuro, nes ji šventa.
13 Valgykite šventoje vietoje, kas tau ir
tavo sūnums duota iš aukų Viešpačiui,
nes taip man įsakyta;
14 taip pat krūtinę, kuri buvo siūbuota,
ir aukos petį valgykite nesuteptoje vie-
toje tu, tavo sūnūs ir dukterys, nes tai
duota tau ir tavo vaikams iš izraelitų
padėkos aukų.
15 Petys ir krūtinė, kurie buvo atnešti
su aukos taukais ir siūbuojami Vieš-
paties akivaizdoje, priklauso tau. Tai
amžinas Viešpaties duotas įstatymas".
16 Mozė stropiai ieškojo ožio, kuris bu-
vo aukotas už nuodėmę, ir rado jį su-
degintą. Jis, supykęs ant abiejų Aaro-
no sūnų Eleazaro ir Itamaro, paklau-
sė:
17 "Kodėl nesuvalgėte šventoje vietoje
aukos už nuodėmę, kurią Dievas jums
atidavė, kad pašalintumėte tautos kal-
tes ir atliktumėte sutaikinimą už juos
Viešpaties akivaizdoje?
18 Aukos kraujas nebuvo įneštas į šven-
tyklą, jūs turėjote ją valgyti šventoje
vietoje, kaip man įsakyta".
19 Aaronas atsakė: "Šiandien jie auko-
jo auką už nuodėmę ir deginamąją au-
ką Viešpaties akivaizdoje, ir man taip
atsitiko. Jei aš šiandien valgyčiau au-
ką už nuodėmę, ar tai būtų priimtina
Viešpačiui?"
20 Tai girdėdamas, Mozė priėmė pasi-
teisinimą.

11 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aa-
ronui:
2 "Paskelbkite izraelitams: 'Tai žemės
gyvuliai, kuriuos jums leista valgyti.
3 Galite valgyti kiekvieną gyvulį, kuris
turi skeltą nagą ir gromuliuoja;
4 nevalgysite ir laikysite nešvariu tą, ku-
ris gromuliuoja, bet turi neskeltą nagą
kaip kupranugaris. Jis gromuliuoja, bet
turi neskeltą nagą, todėl yra nešvarus.
5 Nešvarus yra barsukas, nes jis gro-
muliuoja, bet turi neskeltą nagą;
6 taip pat kiškis, nors jis gromuliuoja,
bet turi neskeltą nagą.
7 Ir kiaulė, nors ji turi skeltą nagą, bet
negromuliuoja.
8 Tų gyvulių mėsos nevalgysite ir ne-
liesite jų maitos. Jie jums yra nešva-
rūs.
9 Iš vandens gyvūnų jums leista valgy-
ti visus, kurie turi pelekus ir žvynus,
ar jie būtų jūroje, ar upėje, ar tvenki-
niuose.
10 Tais, kurie kruta ir gyvena vande-
nyje, bet neturi pelekų ir žvynų, jūs
bjaurėsitės,
11 nevalgysite jų mėsos ir nepaliesite
jų maitos.
12 Visi gyviai, kurie gyvena vandeny-
je ir neturi pelekų ir žvynų, bus jums
nešvarūs.
13 Paukščiai, kurių jūs nevalgysite, bet
bjaurėsitės, yra: erelis, grifas, jūros
erelis;
14 peslys ir vanagėlis su visa jo gimine;
15 visa varnų giminė;
16 strutis ir pelėda, žuvėdra, vanagas
ir jo giminė;
17 apuokas, kormoranas ir ibis;
18 gulbė, pelikanas ir gervė;
19 gandras ir visa jo giminė; taip pat
tutlys ir šikšnosparnis.
20 Visais sparnuotais vabzdžiais, ku-
rie vaikščioja keturiomis kojomis, jūs
bjaurėsitės.
21 Jums leista valgyti tuos keturkojus
vabzdžius, kurių paskutinės kojos il-
gesnės ir jie šokinėja ant žemės:
22 visa skėrių giminė ir didieji žiogai
su visomis jų giminėmis.

23 Bet jūs nevalgysite kitų vabzdžių,
kurie vaikščioja keturiomis kojomis.
24 Jei kas paliestų juos negyvus, bus
nešvarus iki vakaro;
25 jei kam reikėtų nešti kurį nors iš jų
negyvą, tas plaus savo rūbus ir bus nešvarus iki vakaro.
26 Kiekvienas gyvulys, kuris turi neskeltą nagą ir negromuliuoja, bus laikomas nešvariu – kas prisiliestų jo
maitos, bus nešvarus.
27 Gyvuliai, kurie turi keturias kojas ir
eina letenomis, bus jums nešvarūs –
kas prisiliestų prie jų maitos, bus nešvarus iki vakaro;
28 kas neštų jų maitą, plaus savo drabužius ir bus nešvarus iki vakaro, nes
tai yra jums nešvaru.
29 Iš roplių ir gyvūnų, kurie juda ant
žemės, bus laikomi nešvariais šie: žebenkštis, pelė ir krokodilas su visa jo
gimine;
30 laukinė pelė ir chameleonas; salamandra, žaliasis driežas ir kurmis.
31 Visi jie yra nešvarūs. Kas prisiliestų
prie jų negyvų, bus nešvarus iki vakaro.
32 Jei kas iš jų negyvas užkristų ant ko
nors, ar tai būtų medinis indas, ar apdaras, ar kailis, ar ašutinė, ar šiaip kuriam nors reikalui vartojamas daiktas,
tai bus sutepta. Jis bus panardintas
vandenyje ir laikomas suteptu iki vakaro, po to bus švarus.
33 Jei kas iš jų įkristų į molinį indą, jis
bus suteptas ir turės būti sudaužytas.
34 Kiekvienas maistas, kurį valgysite,
jei ant jo bus užpilta iš tokio indo vandens, bus suteptas; kiekvienas skystis,
geriamas iš tokio indo, bus nešvarus;
35 visa, ant ko užkristų kas nors iš tokios maitos, bus sutepta; krosnis ir katilas turi būti sudaužyti, nes sutepti.
36 Tik šaltiniai ir šuliniai bus nesutepti; bet kas prisiliestų iš jų išimtos maitos, bus nešvarus.
37 Jei toks pastipęs gyvis užkristų ant
sėklos, jos nesuteps,
38 bet, jei sėklą kas apipiltų vandeniu ir
po to ją paliestų maita, ji bus sutepta.
39 Jei nustiptų gyvulys, kurį jums leista valgyti, kas jo prisiliestų, bus nešvarus iki vakaro.
40 Kas valgytų ar neštų ką nors iš jo,
plaus savo drabužius ir bus nešvarus
iki vakaro.
41 Visais gyvūnais, kurie šliaužia ant žemės, jūs bjaurėsitės ir jų nevalgysite.
42 Nevalgysite šliaužiančių ant pilvo,
nei ropojančių keturiomis, nei turinčių daugiau kojų, nes jie yra jums pasibjaurėjimas.
43 Nesusitepkite jais ir nieko iš jų nepalieskite, kad nebūtumėte nešvarūs.
44 Aš esu Viešpats, jūsų Dievas; būkite
šventi, nes Aš esu šventas. Nesusitepkite jokiu ropliu, kuris kruta ant žemės.
45 Aš esu Viešpats, kuris jus išvedžiau
iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas. Būkite šventi, nes Aš esu šventas.
46 Tai yra įstatymas apie gyvulius,
paukščius ir visus gyvius, kurie kruta
vandenyje ir gyvena žemėje,
47 kad žinotumėte skirtumą tarp švaraus ir nešvaraus, kas leista valgyti ir
kas neleistina' ".

12 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Paskelbk izraelitams: 'Jei moteris
pagimdytų berniuką, ji bus septynias
dienas nešvari, kaip mėnesinių metu.
3 Aštuntąją dieną kūdikis bus apipjaustytas,
4 bet ji pasiliks dar trisdešimt tris dienas apsivalymui. Nieko, kas šventa, ji
nepalies ir neis į šventyklą, iki pasibaigs jos apsivalymo dienos.

5 O jei pagimdytų mergaitę, bus nešva-
ri dvi savaites, kaip mėnesinių metu,
ir šešiasdešimt šešias dienas tęsis apsi-
valymas.
6 Kai pasibaigs jos apsivalymo dienos
už sūnų ar dukterį, atves prie Susitiki-
mo palapinės įėjimo metinį avinėlį de-
ginamajai aukai ir jauną karvelį ar
balandį aukai už nuodėmę ir atiduos
kunigui,
7 kuris tai aukos Viešpaties akivaizdo-
je ir sutaikins ją su Viešpačiu, ir taip ji
bus apvalyta. Toks yra įstatymas apie
pagimdžiusią berniuką ar mergaitę.
8 O jei neturėtų iš ko ir negalėtų auko-
ti avinėlio, ims du balandžius ar du jau-
nus karvelius – vieną deginimo aukai,
o kitą aukai už nuodėmę, – kunigas su-
taikins ją, ir ji bus apvalyta' ".

13 Viešpats kalbėjo Mozei ir
Aaronui:
2 "Žmogus, ant kurio kūno odos atsi-
rastų kitokios spalvos taškas ar šašas
ar blizganti vieta, turinti raupsų ligos
požymį, bus atvestas pas kunigą Aaro-
ną arba pas kurį iš jo sūnų.
3 Jei tas pamatys šašą ant odos ir pa-
stebės, kad plaukai yra pabalę ir vieta,
turinti raupsų požymį, lyginant ją su
sveiko kūno oda, yra įdubusi, tai įro-
dymas, jog tai yra raupsų liga; kunigas
apžiūrės jį ir paskelbs nešvariu.
4 O jei ant odos bus blizgantis baltas
taškas, bet nebus įdubęs, lyginant su ki-
ta oda, ir plaukai bus pirmykštės spal-
vos, kunigas uždarys jį septynioms die-
noms,
5 o septintą dieną jį patikrins. Jei ta-
riami raupsai nebus padidėję ir nebus
peržengę pirmykščių ribų odoje, užda-
rys jį dar septynioms dienoms.
6 Septintą dieną vėl patikrins. Jei taš-
kas bus tamsesnis ir nepadidėjęs, pa-
skelbs žmogų esant švariu, nes tai ša-
šai; jis išplaus savo drabužius ir bus
švarus.
7 Bet, jei po to, kai jį matė kunigas ir
pripažino švariu, šašas padidėtų, jis
bus pas jį vėl atvestas; kunigas jį pati-
krins, ir, jei žaizda padidėjusi,
8 jį paskelbs nešvariu, – tai raupsai.
9 Jei žmogui atsirastų raupsų žymių, jis
bus atvestas pas kunigą.
10 Tas jį apžiūrės. Jei plaukų spalva bus
pabalus ir pasikeitus ir matysis gyva
mėsa,
11 tai ženklas, kad raupsai įsisenėję ir
įaugę į odą. Kunigas paskelbs jį nešva-
riu, bet neuždarys, nes jo nešvarumas
aiškus.
12 Jei raupsai išsiplėstų taip, kad ap-
dengtų visą odą nuo galvos iki kojų, ką
galima matyti ir akimis,
13 kunigas jį apžiūrės ir nutars, kad jo
raupsai yra švarūs, nes jie visai paba-
lo, ir todėl žmogus yra švarus.
14 O jei pasirodys gyva mėsa,
15 tada bus kunigo paskelbtas nešvariu,
nes gyva mėsa nešvari; tai yra raupsai.
16 O jei vėl pabals ir padengs visą žmo-
gų,
17 kunigas jį apžiūrės ir paskelbs šva-
riu.
18 Jei kam odoje atsirastų votis ir pagy-
tų,
19 bet voties vietoje pasirodytų baltas
ar rausvas randas, toks žmogus bus at-
vestas pas kunigą.
20 Šis, jei rastų tariamų raupsų vietą,
lyginant su kita oda, įdubusią ir plau-
kus pabalusius, paskelbs jį nešvariu,
nes votyje atsirado raupsų liga.
21 Bet, jei plaukai bus pirmykštės spal-
vos, o randas apytamsis ir vieta neįdu-
busi, uždarys jį septynioms dienoms;
22 jei po to randas padidėtų, pripažins
žmogų nešvariu, – tai raupsai.

[23] O jei bus pasilikęs toje pačioje vie-
toje, tai ženklas, jog tai tik voties ran-
das, – žmogus švarus.
[24] Jei oda, nudeginta ugnimi, sugijus
turėtų baltą ar rausvą randą,
[25] kunigas ją apžiūrės; jei pabalusioji
vieta bus įdubusi, paskelbs žmogų ne-
švariu, nes tai raupsų liga.
[26] Jei plaukų spalva nebus pasikeitu-
si ir sužeistoji vieta nebus įdubusi, bet
bus neryški, uždarys jį septynioms die-
noms
[27] ir apžiūrės septintą dieną. Jei dėmė
odoje padidėtų, paskelbs jį nešvariu,
nes tai raupsai.
[28] O jei baltumas pasiliks savo vietoje
ir bus neryškus, tai yra tik nusidegi-
nimo žaizda; žmogus bus laikomas
švariu.
[29] Jei kuriam vyrui ar moteriai atsi-
rastų raupsai ant galvos ar ant smak-
ro, jį apžiūrės kunigas.
[30] Jei žaizda bus įdubusi, plaukai pa-
geltę ir plonesni negu paprastai, pa-
skelbs nešvariu, nes tai yra galvos ir
smakro raupsai.
[31] O jei matys, kad nesveikoji vieta ne-
įdubusi ir plaukai natūralūs, uždarys
septynioms dienoms
[32] ir septintą dieną vėl apžiūrės. Jei
nesveikoji vieta nebus padidėjusi nė
įdubusi, plaukai tos pačios spalvos,
[33] tai žmogaus galva bus nuskusta, iš-
skyrus tą vietą, ir jis bus uždarytas ki-
toms septynioms dienoms.
[34] Jei septintą dieną pasirodys, kad vis-
kas kaip buvo, paskelbs jį švariu. Jis,
išplovęs savo drabužius, bus švarus.
[35] O jei, paskelbus jį švariu, nesveikoji
vieta odoje padidės,
[36] kunigas daugiau nebetyrinės, nes
aišku – žmogus nešvarus.
[37] Bet, jei nesveikoji vieta nebus pa-
didėjusi ir plaukai bus natūralūs, aiš-
ku, kad žmogus pagijęs, ir paskelbs jį
švariu.
[38] Jei kuriam vyrui ar moteriai atsiras-
tų balta dėmė odoje,
[39] kunigas jį apžiūrės. Jei blizgantis
odoje baltumas yra apytamsis, težino,
kad tai ne raupsai, bet baltos spalvos
taškas, – žmogus švarus.
[40] Jei kuriam vyrui slenka nuo galvos
plaukai, jis tampa plikagalvis, bet yra
švarus.
[41] Jei plaukai nuslinko nuo kaktos, jis
pasidarė plikakaktis, bet švarus.
[42] O jei nuplikusi galva ar kakta pabalo
ar paraudo,
[43] tai kunigas patikrinęs paskelbs jį
raupsuotu.
[44] Jis serga raupsais ir yra nešvarus,
kunigas paskelbs jį nešvariu; ant jo
galvos raupsai.
[45] Raupsuotasis turi persiplėšti drabu-
žį, atidengti galvą, burną laikyti už-
dengtą ir šaukti: 'Nešvarus, nešvarus!'
[46] Visą laiką, kol bus raupsuotas ir ne-
švarus, gyvens vienas už stovyklos.
[47] Jei vilnonis ar drobinis drabužis
[48] ar kailis, ar kas nors padaryta iš kai-
lio
[49] turėtų baltos ar rausvos spalvos taš-
kus, tie rūbai bus laikomi apkrėsti
raupsais. Jie bus parodyti kunigui,
[50] kuris, juos apžiūrėjęs, uždarys septy-
nioms dienoms.
[51] Jei kunigas, apžiūrėjęs septintą die-
ną, atras padidėjusias dėmes, tai bus
raupsai. Jis pripažins tą drabužį nešva-
riu, nes ant jo yra plintantys raupsai.
[52] Todėl jis sudegins tą drabužį, nes tai
yra plintantys raupsai.
[53] O jei matys tašką nepadidėjusį,
[54] lieps išplauti tą raupsuotą rūbą ir už-
darys jį kitoms septynioms dienoms.
[55] Jei patikrinęs matys, kad jo pirmyk-
štė išvaizda nesugrįžo, nors raupsai ir

nepadidėjo, pripažins nešvariu ir sudegins, nes raupsai įsigraužė į apdaro paviršių.
56 Jei, drabužį išplovus, raupsų vieta
bus tamsesnė, ją atplėš ir atskirs nuo
drabužio.
57 Bet, jei dėmės pasirodys tose vietose, kurios pirma buvo švarios, vadinasi, raupsai plinta; tuo atveju drabužis bus sudegintas.
58 Jei dėmių nebeatsiras, išplaus drabužį antrą kartą ir jis bus švarus.
59 Tai yra įstatymas apie raupsus vilnoniame ir drobiniame drabužyje, audiniuose ir kailio apdaruose, kada juos pripažinti švariais ir kada nešvariais".

14 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Tai įstatymas raupsuotajam, kai jis paskelbiamas švariu. Jis bus atvestas pas kunigą,
3 kuris turės išeiti iš stovyklos. Radęs jį išgijusį nuo raupsų,
4 įsakys jam paimti du sveikus, švarius paukščius, kedro medžio, raudonų siūlų ir yzopo.
5 Vieną paukštį kunigas lieps papjauti moliniame inde virš tekančio vandens,
6 kitą gyvą kartu su kedro medžiu, raudonais siūlais ir yzopu padažys papjauto paukščio kraujyje
7 ir juo pašlakstys septynis kartus apvalomąjį, kad būtų paskelbtas švariu. Gyvą paukštį paleis skristi į laukus.
8 Po to žmogus išplaus savo drabužius, nusiskus plaukus ir apsiplaus vandeniu; taip apvalytasis įeis į stovyklą, bet savo palapinėn neis dar septynias dienas.
9 Septintą dieną jis nusiskus galvos plaukus, barzdą ir antakius, dar kartą išplaus darbužius ir nusiplaus kūną.
10 Aštuntą dieną ims du sveikus avinėlius, metinę avelę, duonos aukai tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, ir vieną logą aliejaus.
11 Apvalymo apeigas atliekąs kunigas pastatys jį ir visa tai Viešpaties akivaizdoje prie Susitikimo palapinės įėjimo.
12 Po to ims avinėlį ir aukos jį už kaltę; ims taip pat aliejaus logą ir visa tai siūbuos Viešpaties akivaizdoje.
13 Avinėlį papjaus šventoje vietoje, kur aukojama deginamoji auka ir auka už nuodėmę. Auka už nuodėmę ir auka už kaltę priklauso kunigui ir yra šventa.
14 Kunigas, ėmęs aukos už kaltę kraują, pateps juo apvalomojo dešinę ausį ir dešinės rankos ir kojos nykščius.
15 Iš aliejaus logo dalį įsipils į savo kairiosios rankos delną
16 ir, padažęs jame dešinės rankos rodomąjį pirštą, pašlakstys Viešpaties akivaizdoje septynis kartus.
17 Likusį kairės rankos delne aliejų išlies ant apvalomojo dešinės ausies, ant dešinės rankos ir kojos nykščių
18 ir ant jo galvos. Ir kunigas sutaikins jį su Viešpačiu.
19 Po to kunigas, atlikdamas sutaikinimą, aukos auką už nuodėmę ir deginamąją auką,
20 padėdamas ją ant aukuro kartu su duonos auka; taip žmogus bus sutaikintas ir apvalytas.
21 O jei jis neturtingas ir neišgali duoti minėtų dalykų, ims aukai už kaltę avinėlį, kad kunigas sutaikintų jį, dešimtą dalį efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, duonos aukai, logą aliejaus
22 ir du balandžius ar du jaunus karvelius: vieną aukai už nuodėmę, o antrą deginamajai aukai.
23 Visa tai jis atneš aštuntą savo apsivalymo dieną kunigui prie Susitikimo

palapinės įėjimo Viešpaties akivaiz-
don.
[24] Kunigas, paėmęs avinėlį aukai už kal-
tę ir aliejų, pasiūbuos tai Viešpaties
akivaizdoje.
[25] Papjovęs avinėlį, jo krauju pateps de-
šinę apvalomojo ausį, dešinės rankos
ir kojos nykščius.
[26] Ir kunigas dalį aliejaus įsipils į savo
kairės rankos delną,
[27] padažęs dešinės rankos pirštą, pa-
šlakstys septynis kartus Viešpaties
akivaizdoje,
[28] pateps dešinę apvalomojo ausį ir
dešinės rankos bei kojos nykščius to-
je vietoje, kur buvo patepta aukos už
kaltę krauju.
[29] Likusią aliejaus dalį, esančią ranko-
je, išpils ant apvalomojo galvos, kad su-
taikintų jį su Viešpačiu.
[30] Aukos taip pat vieną balandį ar jau-
ną karvelį, – iš to, ką pajėgs gauti, –
[31] aukai už nuodėmę, o kitą – degina-
majai aukai, ir duonos auką, sumaišy-
tą su aliejumi.
[32] Tai auka nepasiturinčio raupsuoto-
jo, kuris neišgali daugiau aukoti savo
apsivalymui".
[33] Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
[34] "Jei, įėjus į Kanaano žemę, kurią
jums duosiu paveldėti, atsirastų raup-
sų liga namų sienose,
[35] jų savininkas privalo pranešti kuni-
gui, kad, jo nuomone, raupsų liga yra
jo namuose.
[36] Kunigas, prieš patikrindamas na-
mus, ar jie raupsuoti, lieps išnešti iš
jų viską, kad visi juose esą daiktai ne-
būtų sutepti. Paskui įeis ir apžiūrės
namų raupsus.
[37] Pamatęs ant sienų įdubusius taškus
žalsvos ar rausvos spalvos,
[38] išeis iš namų pro duris ir tuojau juos
uždarys septynioms dienoms.
[39] Septintą dieną sugrįžęs, juos apžiū-
rės, ir, jei ras raupsus padidėjusius,
[40] lieps išlupti akmenis, ant kurių yra
raupsai, ir juos išmesti už miesto su-
teptoje vietoje,
[41] namų vidaus sienas nugramdyti ir
nuoskutas išpilti už miesto suteptoje
vietoje,
[42] išluptųjų akmenų vietoje įdėti ki-
tus ir namus ištepti moliu.
[43] Jei, išplėšus akmenis, nuskutus sie-
nas ir moliu ištepus,
[44] kunigas pamatys vėl pasirodžiusius
raupsus ir sienas taškuotas, reiškia
raupsai yra pasilikę ir namai nešva-
rūs.
[45] Tokius namus sugriaus, o jų akme-
nis ir medžius išmes suteptoje vieto-
je už miesto.
[46] Kas įeitų į uždarytus namus, bus ne-
švarus iki vakaro;
[47] kas juose miegotų ar valgytų, plaus
savo drabužius.
[48] Jei kunigas, įėjęs į namus, nepama-
tys po ištinkavimo išplitusių raupsų,
paskelbs namus švariais.
[49] Jiems apvalyti ims du paukščius,
kedro medžio ir raudonų siūlų bei
yzopo.
[50] Papjovęs vieną paukštį moliniame
inde virš tekančio vandens,
[51] ims kedro medį, yzopą, raudonų
siūlų ir gyvą paukštį, padažys viską
papjauto paukščio kraujyje ir tekan-
čiame vandenyje ir apšlakstys namus
septynis kartus.
[52] Paukščio kraujas, tekantis vanduo,
kedro medis, yzopas bei raudoni siū-
lai ir gyvas paukštis apvalys namus.
[53] Gyvą paukštį jis išneš už miesto ir
paleis skristi į laukus. Taip namas bus
apvalytas.
[54] Tai yra įstatymas apie visokius raup-
sus ir piktšašius,

55 raupsus drabužiuose ir namuose;
56 randus, nušašimus, blizgančius taš-
kus ir įvairius pakitimus,
57 kad žinotumėte, kas švaru ar nešva-
ru. Tai yra įstatymas apie raupsus".

15 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aa-
ronui:
2 "Paskelbkite izraelitams: 'Vyras, tu-
rįs plūdimą iš savo kūno, yra nešvarus.
3 Jis bus laikomas nešvariu, jei turi plū-
dimą iš savo kūno ar plūdimas susilai-
ko jo kūne, nes tai yra jo nešvara.
4 Kiekvienas patalas, kur jis miegotų,
ir vieta, kur sėdėtų, bus sutepta.
5 Jei kas iš žmonių prisiliestų prie jo
patalo, plaus savo drabužius, pats ap-
siplaus vandeniu ir bus nešvarus iki
vakaro.
6 Jei kas sėdėtų, kur anas sėdėjo, pri-
valės išplauti savo drabužius, pats ap-
siplauti vandeniu ir bus nešvarus iki
vakaro.
7 Jei kas prisiliestų prie jo kūno, plaus
savo drabužius, pats apsiplaus vande-
niu ir bus nešvarus iki vakaro.
8 Jei toks žmogus spjautų ant nesutep-
to, tas plaus savo rūbus, apsiplaus van-
deniu ir bus nešvarus iki vakaro.
9 Balnas, ant kurio jis sėdėtų, bus su-
teptas.
10 Kas paliestų ką nors, kas buvo po
juo, bus nešvarus iki vakaro. Kas neš-
tų tokius daiktus, plaus savo drabu-
žius, pats apsiplaus vandeniu ir bus
nešvarus iki vakaro.
11 Prie ko jis prisiliestų nenusiplovęs
rankų, tas plaus savo rūbus, apsiplaus
vandeniu ir bus nešvarus iki vakaro.
12 Molinis indas, prie kurio prisiliestų
suteptasis, turi būti sudaužytas, medi-
nis gi indas bus išplautas vandeniu.
13 Kai turintis plūdimą iš savo kūno
pasveiksta, suskaičiuos septynias die-
nas apsivalymui, išsiplaus drabužius,
nusimaudys tekančiame vandenyje ir
bus švarus.
14 Aštuntą dieną ims du balandžius ar-
ba du jaunus karvelius ir, atėjęs Vieš-
paties akivaizdon prie Susitikimo pa-
lapinės įėjimo, paduos juos kunigui.
15 Tas vieną aukos kaip auką už nuodė-
mę, o kitą – kaip deginamąją auką ir
sutaikins jį Viešpaties akivaizdoje, kad
būtų apvalytas nuo ligos.
16 Vyras, kuriam išsilieja sėkla, apsi-
plaus vandeniu visą kūną ir bus nešva-
rus iki vakaro.
17 Jis plaus vandeniu drabužį ar kailį,
ant kurio pateko sėkla, ir visa tai bus
sutepta iki vakaro.
18 Moteris, su kuria jis miegotų, kai jam
išsilieja sėkla, apsiplaus vandeniu ir bus
nešvari iki vakaro.
19 Moteris, turinti mėnesines, bus at-
skirta septynioms dienoms. Kiekvie-
nas, kas prie jos prisiliestų, bus nešva-
rus iki vakaro.
20 Ir visa, ant ko ji gulėtų arba sėdėtų
tomis dienomis, bus sutepta.
21 Kas prisiliestų prie jos patalo, plaus
savo rūbus, pats apsiplaus vandeniu ir
bus nešvarus iki vakaro.
22 Jei kas nors prisiliestų prie bet kurio
daikto, ant kurio ji sėdėjo, plaus savo
rūbus, pats apsiplaus vandeniu ir bus
nešvarus iki vakaro.
23 Jei kas paliestų tai, kas buvo ant jos
patalo ar vietą, kur ji sėdėjo, bus nešva-
rus iki vakaro.
24 Jei miegotų su ja vyras ir ant jo
patektų jos nešvarumų, jis bus nešvarus
septynias dienas; ir patalas, ant kurio
jis miegotų, bus irgi suteptas.
25 Moteris, kraujuojanti ilgesnį laiką
ne mėnesinių metu arba kuriai mė-
nesinės užsitęsia ilgiau negu įprasta,
bus nešvari visą tą laiką.

[26] Patalas, ant kurio ji miegotų, ir tai,
ant ko ji atsisėstų, bus sutepta.
[27] Kas prie jų prisiliestų, plaus savo rū-
bus, pats nusiplaus vandeniu ir bus
nešvarus iki vakaro.
[28] Jei kraujavimas sustotų, po septynių
dienų ji bus švari.
[29] Aštuntą dieną ji paims du balandžius
arba du jaunus karvelius ir atneš kuni-
gui prie Susitikimo palapinės įėjimo.
[30] Tas vieną aukos kaip auką už nuodė-
mę, o kitą – kaip deginamąją auką ir
sutaikins ją Viešpaties akivaizdoje dėl
plūdimo nešvaros'.
[31] Judu mokysite izraelitus saugotis
susitepimo, kad nemirtų dėl savo ne-
švarumo ir kad nesuteptų mano pa-
lapinės.
[32] Tai yra įstatymas tam, kuris turi plū-
dimą iš savo kūno, tam, kuriam išsilie-
ja sėkla ir jį sutepa,
[33] moteriai, turinčiai mėnesinį plūdi-
mą, vyrui ar moteriai, turintiems plū-
dimą, ir tam, kuris guli prie nešvarios
moters".

16 Mirus dviem Aarono sūnums
kai jie artinosi prie Viešpaties
su svetima ugnimi, Viešpats kalbėjo
Mozei:
[2] "Sakyk savo broliui Aaronui, kad nei-
tų bet kada į Švenčiausiąją, už uždan-
gos, prie dangčio, esančio ant skrynios,
kad nenumirtų, nes Aš pasirodysiu de-
besyje virš dangčio.
[3] Prieš įeidamas jis privalo aukoti ver-
šį aukai už nuodėmę ir aviną degina-
majai aukai.
[4] Jis apsivilks drobine jupa, užsimaus
drobines kelnes, apsijuos drobine juos-
ta, ant galvos užsidės drobinį gobtuvą.
Šitie apdarai yra šventi. Prieš apsivilk-
damas apsiplaus kūną.
[5] Jis ims iš izraelitų du ožius aukai už
nuodėmę ir aviną deginamajai aukai.
[6] Aaronas aukos veršį aukai už savo
nuodėmę ir sutaikins save ir savo na-
mus.
[7] Jis pastatys du ožius Viešpaties aki-
vaizdoje prie Susitikimo palapinės
įėjimo
[8] ir, mesdamas burtus, skirs vieną
Viešpačiui, o antrą – išvarymui.
[9] Kuriam kris burtas Viešpačiui, tą au-
kos už nuodėmę;
[10] kuris gi skirtas išvarymui, tą statys
gyvą Viešpaties akivaizdoje, kad at-
liktų ant jo sutaikinimą ir išvarytų jį į
dykumą.
[11] Kai Aaronas paaukos veršį už savo
ir savo šeimos nuodėmę,
[12] jis ims smilkytuvą, kurį pripildys au-
kuro žarijomis, į saują paims sumaišy-
tų smilkalų ir, įėjęs į Švenčiausiąją,
[13] užpils ant ugnies smilkalų Viešpa-
ties akivaizdoje, kad kvapūs dūmai
apdengtų Liudijimo skrynios dangtį
ir kad jis nemirtų.
[14] Tuomet ims veršio kraują ir savo pir-
štu septynis kartus pašlakstys prieš
dangtį ir septynis kartus ant jo.
[15] Paskui aukos ožį už tautos nuodė-
mę, įneš jo kraują už uždangos, pašlak-
stys juo septynis kartus prieš dangtį ir
septynis kartus ant jo, kaip tai darė su
veršio krauju.
[16] Taip bus apvalyta Švenčiausioji nuo
izraelitų nešvarumo, jų nusikaltimų ir
visų nuodėmių. Tą patį darys ir Susi-
tikimo palapinei, kuri stovi tarp jų
palapinių.
[17] Nė vieno žmogaus neturi būti Susi-
tikimo palapinėje, kai kunigas įeina į
Švenčiausiąją atlikti sutaikinimo dėl
savęs, savo šeimos ir viso Izraelio.
[18] Aaronas, išėjęs prie aukuro, esan-
čio kieme, apvalys jį, veršio ir ožio
krauju patepdamas aukuro ragus

[19] ir pašlakstydamas aukurą krauju
septynis kartus. Taip jį apvalys nuo iz-
raelitų nešvarumo ir pašventins.
[20] Kai baigs Švenčiausiosios, Susitiki-
mo palapinės ir aukuro apvalymą, at-
ves gyvąjį ožį
[21] ir, uždėjęs jam ant galvos abi ran-
kas, išpažins visas izraelitų nedorybes,
visus jų nusikaltimus ir nuodėmes, su-
kraudamas jas ant ožio galvos. Tada
tam skirtas asmuo išves ožį į dykumą.
[22] Ir ožys išneš visus jų nusikaltimus
ant savęs į negyvenamas vietoves ir
bus paleistas dykumoje.
[23] Aaronas sugrįš į Susitikimo palapi-
nę, nusivilks apdarus, kuriais buvo ap-
sirengęs, įeidamas į Švenčiausiąją, ir,
juos ten palikęs,
[24] nuplaus savo kūną šventoje vietoje
ir apsivilks savo rūbais. Po to išėjęs
aukos savo ir tautos deginamąją au-
ką, atlikdamas sutaikinimą už save ir
tautą.
[25] Jis degins ant aukuro aukos už nuo-
dėmę taukus.
[26] O tas, kuris išvedė išvarymo ožį,
plaus savo drabužius ir kūną vande-
niu ir tik po to įeis į stovyklą.
[27] Veršį ir ožį, kurie buvo paaukoti už
nuodėmę ir kurių kraujas buvo įneš-
tas į Švenčiausiąją sutaikinimui, išga-
bens už stovyklos ir viską sudegins:
odas, mėsą ir mėšlą.
[28] O tas, kuris tai atliks, plaus savo
drabužius ir kūną vandeniu ir tik po
to įeis į stovyklą.
[29] Tai yra jums amžinas įstatymas. Sep-
tinto mėnesio dešimtą dieną vargin-
site savo sielas ir jokio darbo nedirb-
site nei jūs, nei tarp jūsų gyveną atei-
viai.
[30] Ta diena bus jūsų sutaikinimo ir ap-
sivalymo diena nuo visų nuodėmių
Viešpaties akivaizdoje.
[31] Tai yra sabatas poilsiui; jūs varginsi-
te savo sielas, vykdydami amžinąjį įsta-
tymą.
[32] Jus sutaikins kunigas, pateptas ir pa-
šventintas eiti kunigo tarnystę vietoje
savo tėvo. Jis apsivilks drobiniais rū-
bais, šventaisiais apdarais,
[33] apvalys Švenčiausiąją, Susitikimo
palapinę ir aukurą, taip pat sutaikins
kunigus ir visą tautą.
[34] Tai bus jums amžinas įstatymas, kad
Izraelio vaikai būtų sutaikinti dėl vi-
sų savo nuodėmių vieną kartą per me-
tus". Jis atliko viską, ką Viešpats bu-
vo įsakęs Mozei.

17

Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Sakyk Aaronui, jo sūnums ir vi-
siems izraelitams: 'Taip sako Viešpats:
[3] 'Kiekvienas izraelitas, kuris papjautų
jautį, avį ar ožką stovykloje ar už sto-
vyklos
[4] ir neaukotų aukos Viešpačiui prie pa-
lapinės įėjimo, bus kaltas, nes praliejo
kraują. Jis bus išnaikintas iš savo tau-
tos.
[5] Todėl izraelitai savo gyvulius, užuot
pjovę juos lauke, privalo atvesti pas
kunigą, kad jie būtų pašvęsti Viešpa-
čiui prie Susitikimo palapinės įėjimo,
ir juos aukoti Viešpačiui kaip padė-
kos auką.
[6] Kunigas išlies kraują ant Viešpaties
aukuro prie Susitikimo palapinės įėji-
mo ir sudegins taukus, kad būtų malo-
nus kvapas Viešpačiui'.
[7] Tuo būdu izraelitai nebeaukos dau-
giau savo aukų piktosioms dvasioms.
Tai bus amžinas įstatymas jiems ir jų
palikuonims.
[8] Jiems sakyk, kad kiekvienas izraeli-
tas ar ateivis, gyvenantis tarp jūsų, ku-
ris aukotų deginamąją ar kitokią auką

[9] ir jos neatvestų prie Susitikimo pala-
pinės įėjimo paaukoti Viešpačiui, bus
išnaikintas iš savo tautos.
[10] Jei kas iš izraelitų ar gyvenančių tarp
jūsų ateivių valgytų kraują, Aš atgrę-
šiu savo veidą į jį ir jį išnaikinsiu iš jo
tautos.
[11] Kūno gyvybė yra kraujyje; Aš jums jį
daviau, kad juo ant aukuro atliktumė-
te sutaikinimą už savo sielas, nes krau-
jas sutaikina sielą.
[12] Todėl įsakau izraelitams, kad niekas
iš jūsų nė iš ateivių, gyvenančių tarp
jūsų, nevalgytų kraujo.
[13] Jei izraelitas ar ateivis pagautų me-
džiodamas kokį žvėrį ar paukštį, ku-
riuos leista valgyti, teišlieja jo kraują
ant žemės ir jį pakasa,
[14] nes kiekvieno kūno gyvybė yra krau-
jyje; todėl įsakau izraelitams nevalgyti
kraujo iš jokio kūno. Kas jį valgys, bus
išnaikintas.
[15] Kas iš vietinių gyventojų ar ateivių
valgytų pastipusį ar žvėries sudrasky-
tą, plaus savo drabužius ir pats apsi-
plaus vandeniu; jis bus nešvarus iki va-
karo, o po to bus švarus,
[16] bet, jei neplaus savo drabužio ir kū-
no, nešios savo kaltę' ".

18 Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
[3] Nesielkite, kaip elgiasi egiptiečiai,
tarp kurių jūs gyvenote, ir nesilaikyki-
te papročių Kanaano šalies, kurion jus
įvesiu, nevaikščiokite pagal jų nuosta-
tus.
[4] Vykdykite mano paliepimus ir pagal
mano nuostatus elkitės. Aš esu Vieš-
pats, jūsų Dievas.
[5] Laikykitės mano įstatymų ir palie-
pimų, kuriuos vykdydamas žmogus
bus gyvas. Aš esu Viešpats.
[6] Nesiartinkite prie artimo giminaičio,
kad atidengtumėte jo nuogumą. Aš esu
Viešpats.
[7] Neatidenk savo tėvo nei motinos
nuogumo. Ji yra tavo motina – tu ne-
turi atidengti jos nuogumo.
[8] Neatidenk savo tėvo žmonos nuogu-
mo, nes tai yra tavo tėvo nuogumas.
[9] Neatidenk nuogumo savo sesers, ku-
ri yra tavo tėvo ar motinos duktė, gi-
musi namie ar kur kitur.
[10] Neatidenk savo sūnaus dukros ar
dukters dukros nuogumo, nes tai tavo
paties nuogumas.
[11] Neatidenk nuogumo savo tėvo žmo-
nos dukros, kurią ji pagimdė tavo tė-
vui, nes ji yra tavo sesuo.
[12] Neatidenk savo tėvo sesers nuogu-
mo, nes tai yra tavo tėvo artima gi-
minaitė.
[13] Neatidenk savo motinos sesers nuo-
gumo, nes tai tavo motinos artima gi-
minaitė.
[14] Neatidenk savo dėdės žmonos nuo-
gumo, nes ji yra tavo teta.
[15] Neatidenk savo sūnaus žmonos
nuogumo.
[16] Neatidenk savo brolio žmonos nuo-
gumo, nes tai tavo brolio nuogumas.
[17] Neatidenk nuogumo moters ir jos
dukros arba jos sūnaus dukros, nes jie
yra jos artimi giminaičiai; tai nusikal-
timas.
[18] Neimk savo žmonos sesers į sugu-
loves ir neatidenk jos nuogumo žmo-
nai gyvai esant.
[19] Nesiartink prie moters, turinčios
mėnesines, kad atidengtum jos nuo-
gumą.
[20] Nesigulk su savo artimo žmona, kad
susiterštum su ja.
[21] Neaukok savo vaikų sudeginti Mo-
lochui ir neišniekink mano vardo, nes
Aš esu Viešpats.

22 Nesugulk su vyru kaip su moterimi,
nes tai pasibjaurėjimas.
23 Nesantykiauk su gyvuliu save su-
teršdamas, ir moteris neturi stotis
prieš gyvulį, kad su juo santykiautų,
nes tai iškrypimas.
24 Nesusitepkite minėtais būdais, nes
taip susitepė tautos, kurias Aš išvarau
nuo jūsų.
25 Kraštas buvo suteptas. Aš užtrauk-
siu jų nusikaltimus ant jų, ir kraštas
išvems savo gyventojus.
26 Jūs ir tarp jūsų pasiliekantys ateiviai
laikykitės mano įstatymų ir įsakymų ir
nedarykite nė vienos minėtų bjaurys-
čių.
27 Visas tas bjaurystes darė krašto gy-
ventojai, gyvenę pirma jūsų, ir jį sute-
pė.
28 Saugokitės, kad kraštas ir jūsų neiš-
spjautų, jei jį suteršite, kaip išspjovė
pirma jūsų buvusias tautas.
29 Kiekvienas žmogus, kuris darytų bet
kurią iš tų bjaurysčių, bus išnaikintas
iš savo tautos.
30 Laikykitės mano nuostatų. Nedary-
kite to, ką darė pirma jūsų gyvenusie-
ji. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas".

19 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Sakyk visam Izraeliui: 'Būkite šven-
ti, nes Aš, Viešpats, jūsų Dievas, esu
šventas.
3 Kiekvienas turi gerbti savo tėvą ir
motiną. Laikykitės mano sabato. Aš
esu Viešpats, jūsų Dievas.
4 Nesikreipkite į stabus ir neliekite sau
dievų. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
5 Jei aukosite padėkos auką Viešpa-
čiui, aukokite ją laisva valia.
6 Auką suvalgykite tą pačią dieną. Lei-
džiama ją valgyti ir antrą dieną, o kas
liks trečiai dienai, sudeginkite.
7 Jei kas ją valgytų trečią dieną, nusi-
kals ir auka bus Dievo nepriimta.
8 Jis bus kaltas, nes sutepė Viešpačiui
skirtą auką. Toks žmogus bus išnaikin-
tas iš jo tautos.
9 Pjaudamas savo žemės javus, jų ne-
kirsk iki pat lauko krašto ir nerink nu-
kritusių varpų.
10 Taip pat ir vynuogyne nenuskink pa-
liktų uogų. Jos telieka beturčiams ir at-
eiviams. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
11 Nevokite. Nemeluokite. Neapgaudi-
nėkite vieni kitų.
12 Neprisiekite neteisingai mano var-
du ir nesutepkite savo Dievo vardo.
Aš esu Viešpats.
13 Nespauskite ir neišnaudokite savo
artimo. Samdinio algos nesulaikykite
iki ryto.
14 Nekeikite kurčio ir nedėkite kliūties
aklajam ant kelio, bet bijokite Dievo,
nes Aš esu Viešpats.
15 Teisme teiskite teisingai, neatsižvelg-
dami, ar tai beturtis, ar žymus asmuo.
16 Neliežuvaukite, vaikščiodami tarp sa-
vųjų. Netykokite savo artimo kraujo.
Aš esu Viešpats.
17 Nelaikykite širdyje neapykantos prieš
savo brolį. Sudrauskite savo artimą,
kad jums nebūtų nuodėmės dėl jo.
18 Nekeršykite ir atleiskite savo arti-
mui. Mylėkite savo artimą kaip patys
save. Aš esu Viešpats.
19 Laikykitės mano įstatymų. Neleiski-
te apsivaisinti skirtingos rūšies gyvu-
liams. Savo lauko neapsėkite mišria
sėkla. Nedėvėkite drabužio, austo iš
vilnų ir linų.
20 Jei vyras gulėtų su verge, kuri yra pa-
žadėta vyrui, bet dar neišpirkta, abu
bus nuplakti, bet neužmušti, nes ji ne-
buvo laisva.
21 Už savo kaltę jis atves Viešpačiui
aviną prie Susitikimo palapinės.

22 Kunigas sutaikins jį su Viešpačiu, už
jo nuodėmę paaukodamas aviną aukai
už kaltę, ir jam bus atleista nuodėmė,
kuria jis nusidėjo.
23 Kai įeisite į žemę ir pasodinsite vais-
medžių, pirmųjų trejų metų vaisiai bus
jums sutepti, jų nevalgysite;
24 ketvirtaisiais metais visi vaisiai bus
pašvęsti Viešpaties garbei.
25 Penktaisiais gi metais skinsite ir val-
gysite vaisius. Aš esu Viešpats, jūsų
Dievas.
26 Nevalgykite kraujo. Nežyniaukite ir
neburkite.
27 Nekirpkite plaukų aplink galvą ir
nekarpykite barzdos.
28 Mirusio atminimui nedarykite įrėži-
mų nei kitokių vaizdų ar ženklų savo
kūne. Aš esu Viešpats.
29 Neparduokite savo dukterų būti
paleistuvėmis, kad nesuteptumėte že-
mės ir ji netaptų pilna bjaurių nusikal-
timų.
30 Laikykitės mano sabatų ir gerbkite
šventyklą. Aš esu Viešpats.
31 Nesikreipkite į mirusiųjų dvasių iš-
šaukėjus ir nieko nesiteiraukite žynių,
kad per juos nesusiteptumėte. Aš esu
Viešpats, jūsų Dievas.
32 Atsistokite prieš žilą galvą, gerbkite
senus žmones, bijokite savo Dievo. Aš
esu Viešpats.
33 Neišnaudokite jūsų krašte gyvenan-
čių ateivių.
34 Tegyvena jie tarp jūsų kaip vietiniai;
mylėkite juos kaip patys save, nes ir
jūs buvote ateiviai Egipto žemėje. Aš
esu Viešpats, jūsų Dievas.
35 Būkite teisingi teisme, matuodami,
sverdami ir seikėdami.
36 Naudokite teisingus svarsčius ir tei-
singas svarstykles, teisingą efą ir hi-
ną. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas, ku-
ris jus išvedžiau iš Egipto žemės.
37 Laikykitės visų mano įstatymų bei
nuostatų ir juos vykdykite. Aš esu
Viešpats' ".

20 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Sakyk izraelitams: 'Jei izraelitas ar
ateivis, gyvenantis Izraelyje, aukotų
vaiką Molochui, bus baudžiamas mir-
timi: krašto žmonės užmuš jį akmeni-
mis.
3 Aš atgręšiu savo veidą į jį ir išnaikin-
siu jį iš jo tautos, nes jis, duodamas sa-
vo vaiką Molochui, sutepė mano šven-
tyklą ir paniekino mano šventą vardą.
4 Jei krašto žmonės, apsimesdami ne-
žiną, paleistų žmogų, aukojusį vaiką
Molochui, ir nenorėtų jo užmušti,
5 Aš bausiu jį, jo šeimą ir visus, kurie
pritarė jo paleistuvystei su Molochu, –
išnaikinsiu juos iš jų tautos.
6 Jei kas kreiptųsi į mirusiųjų dvasių
iššaukėjus bei žynius ir su jais paleis-
tuvautų, Aš atsigręšiu į juos ir išnai-
kinsiu iš jų tautos.
7 Pasišventinkite ir būkite šventi, nes
Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
8 Laikykitės mano įsakymų ir vykdyki-
te juos. Aš esu Viešpats, kuris darau
jus šventus.
9 Kas keiktų savo tėvą ar motiną, bus
mirtim nubaustas; jis keikė tėvą ar
motiną ir jo kraujas yra ant jo.
10 Kas svetimautų su kito moterimi,
su savo artimo žmona, abu – sveti-
mautojas ir svetimautoja – bus bau-
džiami mirtimi.
11 Jei kas sugultų su savo pamote, abu
turi mirti; jie patys kalti dėl savo mir-
ties.
12 Jei kas sugultų su savo marčia, abu
turi mirti, nes tai iškrypimas; jų krau-
jas yra ant jų.
13 Jei vyras sugultų su vyru kaip su

moterimi, abu bjauriai nusikalstų ir
abu turi mirti.
14 Jei kas, vedęs dukterį, vestų dar ir
jos motiną, padarytų didelį nusikaltimą.
Toks asmuo bus sudegintas kartu
su abiem moterim, kad tarp jūsų nebūtų
tokių nusikaltimų.
15 Kas paleistuvautų su gyvuliu, bus
pasmerktas mirti; gyvulį taip pat užmuškite.
16 Jei moteris paleistuvautų su gyvuliu,
ji bus užmušta akmenimis kartu su gyvuliu;
jos kraujas bus ant jos.
17 Jei kas imtų savo seserį, savo tėvo
ar motinos dukterį ir matytų jos nuogumą
ir ji matytų jo nuogumą, abu bus
padarę bjaurų nusikaltimą; jie bus išnaikinti
savo tautos akivaizdoje; jie
patys atsakys už savo kaltę.
18 Kas sugultų su moterimi jos mėnesinių
metu, abu bus išnaikinti iš savo
tautos.
19 Neatidenk nuogumo savo tėvo ar
motinos sesers. Kas taip daro, nusikalsta
ir abu bus nubausti.
20 Jei žmogus sugultų su savo dėdės
žmona – jis atidengtų dėdės nuogumą;
abu bus baudžiami už savo nuodėmę – jie
mirs bevaikiai.
21 Jei vyras paimtų savo brolio žmoną,
tai bjauru, nes jis atidengė savo brolio
nuogumą, – jie mirs bevaikiai.
22 Laikykitės mano įstatymų ir įsakymų
ir juos vykdykite, kad jūsų neišspjautų
žemė, kurioje apsigyvensite.
23 Nesielkite pagal papročius tautų, kurias
išvarysiu iš to krašto. Jie visa tai
darė, ir Aš jais pasibjaurėjau.
24 Jums gi sakau: paveldėkite jų žemę,
kurią jums duosiu, žemę, plūstančią
pienu ir medumi. Aš, Viešpats,
jūsų Dievas, kuris jus išskyriau
iš kitų tautų.
25 Tad skirkite švarų gyvulį nuo nešvaraus
ir švarų paukštį nuo nešvaraus,
kad nesusiteptumėte gyvuliais,
paukščiais ir visais gyviais, krutančiais
žemėje, kuriuos jums nurodžiau
esant nešvarius.
26 Jūs privalote būti man šventi, nes Aš
esu šventas Viešpats. Aš jus išskyriau
iš kitų tautų, kad būtumėte mano.
27 Vyras ar moteris, kurie užsiima mirusiųjų
dvasių iššaukimu ir žyniavimu,
turi mirti; juos užmuškite akmenimis;
jie patys kalti dėl savo mirties' ".

21 Viešpats kalbėjo Mozei: "Sakyk
Aarono sūnums, kunigams,
kad jie nesusiteptų savo mirusiu
tautiečiu,
2 nebent būtų artimi giminės, tai yra:
tėvas, motina, sūnus, duktė ar brolis
3 ir netekėjusi sesuo, kuri yra jam artima.
4 Jis neturi susitepti, nes jis yra vyresnysis
savo tautoje.
5 Kunigai neskus savo galvos nei barzdos
ir neraižys savo kūno.
6 Jie turi būti šventi savo Dievui ir nesutepti
savo Dievo vardo, nes jie aukoja
man smilkalus ir duonos auką,
todėl privalo būti šventi.
7 Jiems draudžiama vesti paleistuvę ir
išsiskyrusią, kadangi jie yra pašvęsti
man
8 ir aukoja padėtinę duoną. Jie turi būti
šventi, nes Aš esu šventas Viešpats,
kuris jus darau šventus.
9 Jei kunigo duktė paleistuvautų ir tuo
suteptų savo tėvo vardą, bus sudeginta.
10 Vyriausiasis kunigas, ant kurio galvos
išlieta patepimo aliejaus ir kuris
įšventintas kunigystei bei apvilktas
šventais apdarais, nenudengs savo
galvos, nepersiplėš drabužių
11 ir neprisilies prie jokio mirusio, net
prie savo tėvo ar motinos.

[12] Jis neišeis iš šventyklos ir nesuteps
jos, nes yra pateptas šventu aliejumi;
Aš esu Viešpats.
[13] Jis turi vesti mergaitę.
[14] Jis negali vesti našlės, išsiskyrusios,
paniekintos nei paleistuvės, bet tik
mergaitę iš savo tautos,
[15] kad nesuterštų savo giminės kraujo,
nes Aš, Viešpats, jį pašventinu".
[16] Viešpats kalbėjo Mozei:
[17] "Sakyk Aaronui, kad, jei kas nors iš
jo palikuonių turi trūkumų, tegul nesiartina prie Dievo, kad aukotų Jam
duoną.
[18] Jeigu jis yra aklas, raišas, iškreiptu
veidu ar nesveikų sąnarių
[19] ar yra sulaužyta jo ranka arba koja,
[20] ar kuprotas, ar neūžauga, ar sergąs
akių liga, ar šašuotas, ar niežuotas, ar
eunuchas, –
[21] nė vienas iš kunigo Aarono palikuonių, turintis trūkumų, nesiartins aukoti Viešpačiui,
[22] tačiau valgys maistą, aukojamą šventykloje, šventą ir labai šventą.
[23] Bet jis neis į Švenčiausiąją ir nesiartins prie aukuro, nes turi trūkumų,
kad nesuteptų mano šventyklos. Aš
esu Viešpats, kuris juos pašventinu".
[24] Mozė tai paskelbė Aaronui, jo sūnums ir visam Izraeliui.

22 Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Sakyk Aaronui ir jo sūnums, kad
jie pagarbiai laikytų daiktus, kurie
pašvęsti aukai, ir nesuteptų jų. Aš esu
Viešpats.
[3] Sakyk jiems ir jų palikuonims: 'Jei
kuris būdamas nešvarus paliestų tai,
kas izraelitų pašvęsta aukoti Viešpačiui, bus išnaikintas iš Viešpaties akivaizdos. Aš esu Viešpats.
[4] Kas iš Aarono palikuonių būtų raupsuotas ar nešvarus, nevalgys to, kas
man pašvęsta, iki apsivalys. Kas prisiliestų prie mirusio arba prie turėjusio
sėklos išsiliejimą,
[5] arba prie šliaužiančio gyvio, arba kurio kito nešvaraus dalyko, kurio prisilietimas sutepa,
[6] bus nešvarus iki vakaro ir nevalgys pašvęstųjų valgių, kol neapsiplaus vandeniu.
[7] Nusileidus saulei, bus švarus ir galės valgyti pašvęstą maistą, nes tai jo
maistas.
[8] Jiems nevalia valgyti nugaišusio nei
žvėries sudraskyto gyvulio, nes jais susiteps. Aš esu Viešpats.
[9] Tegu jie laikosi mano įsakymų, kad
nenusikalstų ir nemirtų. Aš esu Viešpats, kuris juos pašventinu.
[10] Joks ateivis nevalgys švento maisto;
jo nevalgys taip pat kunigo įnamis ir
samdinys.
[11] Bet kunigo vergas, pirktas už pinigus arba gimęs jo namuose, galės jį
valgyti.
[12] Jei kunigo duktė ištekės ne už kunigo, ji nevalgys švento maisto.
[13] Bet, jei ji liktų našlė ar išsiskirtų ir
neturėtų vaikų, sugrįžusi į savo tėvo
namus, valgys tą maistą, kaip tai darydavo būdama mergaitė. Niekas iš pašalinių neturi teisės to maisto valgyti.
[14] Kas nežiniomis valgytų šventą maistą, pridės penktą dalį prie to, ką suvalgė, ir atiduos kunigui.
[15] Kunigai tenesutepa izraelitų šventų
aukų, kurias jie aukoja Viešpačiui,
[16] kad nenusikalstų valgydami šventas
dovanas. Aš esu Viešpats, kuris juos
pašventinu' ".
[17] Viešpats kalbėjo Mozei:
[18] "Sakyk Aaronui, jo sūnums ir visiems izraelitams: 'Jei kas iš izraelitų
ir gyvenančių tarp jų ateivių norėtų

aukoti Viešpačiui, ar tai būtų įžado,
ar laisvos valios auka, teatneša degi-
namajai Viešpaties aukai
19 sveiką patinėlį iš galvijų, avių ar ož-
kų.
20 Jei auka turėtų kokią ydą, jūs jos ne-
aukokite, nes tai nepriimtina.
21 Jei kas aukotų Viešpačiui padėkos
auką, ištesėdamas įžadą, ar laisvos
valios auką, ji turi būti sveika iš galvijų
ar avių.
22 Aklo, luošo, turinčio žaizdos ran-
dą, išberto, šašuoto ar su niežais gy-
vulio neaukokite Viešpačiui ir nieko
iš jo nedeginkite ant aukuro.
23 Galviją ar avį su ilgesniu ar trumpes-
niu sąnariu leidžiama aukoti laisva va-
lia, bet įžado aukai – jis nepriimtinas.
24 Neaukokite Viešpačiui jokio iškast-
ruoto gyvulio; šito niekada nedarykite
savo žemėje.
25 Taip pat nepriimkite ir neaukokite
Dievui tokių gyvulių iš ateivio rankos,
nes tai yra sugedę ir sutepta; tokia au-
ka nepriimtina' ".
26 Viešpats kalbėjo Mozei:
27 "Veršiukas, ėriukas ar ožiukas sep-
tynias dienas liks prie savo motinos;
aštuntą dieną ar vėliau galės būti au-
kojamas Viešpačiui.
28 Nepjaukite karvės nei avies tą pačią
dieną su jos jaunikliu.
29 Kai aukosite padėkos auką Viešpa-
čiui, aukokite ją laisva valia.
30 Ją suvalgykite tą pačią dieną ir nie-
ko nepalikite kitos dienos rytui. Aš
esu Viešpats.
31 Laikykitės mano įsakymų ir juos vyk-
dykite. Aš esu Viešpats.
32 Nesutepkite mano švento vardo. Aš
esu šventas izraelitų tarpe ir pašven-
tinu jus.
33 Aš išvedžiau jus iš Egipto žemės, kad
būčiau jūsų Dievas. Aš esu Viešpats".

23 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Paskelbk izraelitams Viešpaties
šventes, per kurias turite sušaukti su-
sirinkimą.
3 Šešias dienas dirbkite; septintoji die-
na yra sabatas, skirta poilsiui ir šven-
tam susirinkimui. Nieko nedirbkite tą
dieną, nes tai yra sabatas Viešpačiui,
kur jūs begyventumėte.
4 Šios yra iškilmingos Viešpaties šven-
tės ir jas švęskite joms skirtu metu:
5 pirmo mėnesio keturioliktos dienos
vakare yra Viešpaties Pascha,
6 o penkioliktą to paties mėnesio die-
ną yra Neraugintos duonos šventė
Viešpačiui. Neraugintą duoną valgyki-
te septynias dienas.
7 Pirmoji diena bus jums iškilmin-
giausia ir šventa. Tą dieną nedirbki-
te jokio darbo.
8 Septynias dienas aukokite Viešpačiui
deginamąją auką. Septintoji susirinki-
mo diena bus iškilminga ir šventa; tą
dieną neturite nieko dirbti".
9 Viešpats kalbėjo Mozei:
10 "Sakyk izraelitams, kad, įėję į kraš-
tą, kurį jiems duosiu, ir pradėję pjau-
ti javus, atneštų pirmąjį pjūties pėdą
kunigui,
11 kuris pirmą dieną po sabato siūbuos
pėdą Viešpaties akivaizdoje, kad Jis
būtų jums malonus.
12 Tą pačią dieną, kai pėdas siūbuoja-
mas, papjaukite sveiką metinį avinėlį
deginamajai aukai Viešpačiui.
13 Drauge su juo aukokite duonos au-
ką iš dviejų dešimtųjų efos smulkių
miltų, apšlakstytų aliejumi, kad būtų
malonus kvapas Viešpačiui; taip pat
geriamajai aukai aukokite vyno ket-
virtadalį hino.
14 Nei duonos, nei paskrudintų grūdų,
nei kruopų nevalgykite, kol nepaauko-

site Dievui. Tai amžinas įsakymas vi-
soms kartoms, kur jūs begyventumėte.
15 Atskaitykite septynias savaites po to
sabato, pradėdami pirmąja diena, kai
atnešėte aukoti pirmąją derliaus pėdą.
16 Penkiasdešimtąją dieną – pirmąją
dieną po septinto sabato – vėl aukoki-
te Viešpačiui duonos auką.
17 Iš savo gyvenviečių atneškite du
raugintos duonos kepalus, iškeptus iš
dviejų dešimtųjų efos smulkių miltų;
tai yra pirmieji vaisiai Viešpačiui.
18 Kartu su duonos kepalais aukokite
septynis sveikus metinius avinėlius,
vieną veršį ir du avinus, – tai bus de-
ginamoji auka Viešpačiui, drauge su
duonos ir geriamąja auka, kad būtų
malonus kvapas.
19 Aukokite taip pat ožį aukai už nuo-
dėmę ir du metinius avinėlius padė-
kos aukai.
20 Kunigas juos siūbuos drauge su pir-
mųjų vaisių duonos kepalais Viešpa-
ties akivaizdoje; po to visa tai bus
šventa ir priklausys kunigams.
21 Paskelbkite šitą dieną iškilminga ir
šventa susirinkimo diena; tą dieną ne-
dirbkite jokio darbo. Tai bus amžinas
įstatymas visoms jūsų kartoms, kur jūs
begyventumėte.
22 Pjaudami savo javus, nenupjaukite
jų iki lauko krašto ir nerinkite nukritu-
sių varpų; jas palikite beturčiams ir at-
eiviams. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas".
23 Viešpats kalbėjo Mozei:
24 "Sakyk izraelitams, kad septinto mė-
nesio pirmoji diena bus jums iškilmin-
ga poilsio diena – sabatas. Trimitų gar-
sai jums tai primins, ji bus švento susi-
rinkimo diena.
25 Nedirbkite tą dieną jokio darbo ir
aukokite Viešpačiui deginamąją au-
ką".
26 Viešpats kalbėjo Mozei:
27 "Dešimtoji to paties mėnesio diena
bus iškilminga sutaikinimo diena. Tai
bus švento susirinkimo diena; vargin-
kite savo sielas tą dieną ir aukokite
Viešpačiui deginamąją auką.
28 Jokio darbo nedirbkite, nes tai su-
taikinimo diena, kad jūs būtumėte
sutaikinti su Viešpačiu, jūsų Dievu.
29 Kiekvienas žmogus, kuris nevar-
gintų savo sielos tą dieną, bus išnai-
kintas iš savo tautos.
30 Kas dirbtų bet kokį darbą tą dieną,
bus išnaikintas iš savo tautos.
31 Todėl nieko tą dieną nedirbkite.
Tai bus amžinas įstatymas visoms jū-
sų kartoms, kur jūs begyventumėte.
32 Tai bus jums poilsio sabatas, kurio
metu varginsite savo sielas. Nuo de-
vintos mėnesio dienos vakaro iki ki-
to vakaro švęsite sabatą".
33 Viešpats kalbėjo Mozei:
34 "Sakyk izraelitams, kad nuo pen-
kioliktos to paties mėnesio dienos
septynias dienas truks Palapinių
šventė.
35 Pirmoji diena bus iškilminga ir šven-
ta; tą dieną nedirbsite jokio darbo.
36 Septynias dienas aukosite Viešpa-
čiui deginamąsias aukas. Aštuntoji
diena bus šventa. Tuomet aukosite
Viešpačiui deginamąją auką, nes tai
susirinkimo diena; nedirbsite tą die-
ną jokio darbo.
37 Šitos yra Viešpačiui skirtos šventės,
per kurias sušauksite šventą susirin-
kimą ir aukosite Viešpačiui degina-
mąsias, duonos ir geriamąsias aukas,
kiekvieną jai nustatytu metu,
38 neskaitant sabato, įžado ir laisvos
valios aukų, kurias atnešate Viešpa-
čiui.
39 Taigi nuo septinto mėnesio penkio-
liktos dienos, kai surinksite visą savo
laukų derlių, paskirkite Viešpaties

garbei septynias dienas; pirmoji ir aš-
tuntoji diena bus sabatas.
40 Pirmą dieną imkite gražiausių me-
džių vaisių, palmių šakelių, lapuoto
medžio ir paupio gluosnių šakų ir
linksminkitės Viešpaties, jūsų Dievo,
akivaizdoje.
41 Kasmet iškilmingai švęskite Vieš-
pačiui septynias dienas; tai bus amži-
nas įstatymas jūsų kartoms. Tą šven-
tę švęskite septintą mėnesį.
42 Visi izraelitai turi gyventi palapi-
nėse septynias dienas,
43 kad jūsų palikuonys žinotų, jog bu-
vau apgyvendinęs izraelitus palapi-
nėse, kai juos išvedžiau iš Egipto že-
mės. Aš Viešpats, jūsų Dievas".
44 Taip Mozė paskelbė izraelitams
šventes Viešpaties garbei.

24 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Įsakyk izraelitams, kad jie atneštų
tyriausio alyvmedžių aliejaus, kad
lempos nuolat degtų
3 Susitikimo palapinėje šiapus uždan-
gos į Švenčiausiąją. Jas uždegs Aaro-
nas kiekvieną vakarą ir prižiūrės, kad
jos degtų iki ryto Viešpaties akivaiz-
doje. Ši tarnystė bus amžinas įstaty-
mas visoms jūsų kartoms.
4 Lempos stovės ant žvakidės iš gry-
no aukso Viešpaties akivaizdoje.
5 Imk smulkių miltų ir iš jų iškepk
dvylika duonos kepalėlių, kiekvieną
iš dviejų dešimtųjų efos,
6 juos padėk ant gryno aukso stalo
Viešpaties akivaizdoje dviem eilėm,
po šešis kiekvienoje eilėje.
7 Ant kiekvienos eilės padėk tyriau-
sių smilkalų, kad jie būtų ant duonos,
kuri sudeginama kaip atminimas
Viešpačiui.
8 Kas sabatą ji bus keičiama. Izrae-
litams tai bus amžinas įstatymas.
9 Visa tai priklausys Aaronui ir jo sū-
nums, jie valgys ją šventoje vietoje,
nes tai švenčiausias dalykas iš Vieš-
paties deginamųjų aukų pagal amži-
nąjį įstatymą".
10 Izraelitės moters sūnus, kurio tėvas
buvo egiptietis, susiginčijo su izraeli-
tu stovykloje.
11 Jį atvedė pas Mozę, kadangi jis
piktžodžiavo ir keikė Dievą. Jo mo-
tina buvo Selomita, Dibrio duktė iš
Dano giminės.
12 Jį uždarė ir laukė Viešpaties nuro-
dymo.
13 Viešpats įsakė Mozei:
14 "Išvesk piktžodžiautoją iš stovyklos.
Visi, kurie girdėjo jį piktžodžiaujant,
teuždeda savo rankas ant jo galvos, o
visi žmonės teužmuša jį akmenimis.
15 Izraelitams sakyk: 'Kas keikia Die-
vą, atsakys už savo nusikaltimą.
16 Kas piktžodžiaus Viešpaties vardui,
turės mirti – jis bus užmuštas akmeni-
mis, ar jis bus vietinis, ar ateivis. Kas
piktžodžiaus Viešpaties vardui, bus
baudžiamas mirtimi.
17 Kas nužudo žmogų, taip pat turi
mirti.
18 Jei kas užmuša gyvulį, atlygins gy-
vuliu už gyvulį.
19 Kas sužalotų savo artimą, jam bus
padaryta taip, kaip jis padarė:
20 sulaužymas už sulaužymą, akis už
akį, dantis už dantį.
21 Užmušęs gyvulį, atlygins; užmušęs
žmogų, bus baudžiamas mirtimi.
22 Tas pats įstatymas galioja ateiviui
ir vietiniam, nes Aš esu Viešpats, jū-
sų Dievas' ".
23 Po to izraelitai išvedė piktžodžiau-
toją iš stovyklos ir užmušė jį akmeni-
mis. Jie padarė, kaip Viešpats įsakė
Mozei.

25 Viešpats kalbėjo Mozei Sina-
jaus kalne:
2 "Sakyk izraelitams, kad, įėję į šalį,
kurią jiems duosiu, septintaisiais me-
tais leistų žemei ilsėtis.
3 Šešerius metus apsėkite dirvą, kar-
pykite vynuogyną ir rinkite vaisius.
4 Septintieji metai bus sabato poilsis
žemei, metai, paskirti Viešpačiui. Ta-
da laukų neapsėkite ir vynuogyno ne-
karpykite.
5 Ką žemė savaime užaugins, nepjau-
kite ir vynuogių nuo neapkarpytų vyn-
medžio šakelių nerinkite, nes tai yra
poilsio metai žemei.
6 Maistas jums, tarnams, tarnaitėms,
samdiniams ir ateiviams, kurie pas jus
gyvena,
7 taip pat jūsų gyvuliams bus visa, kas
savaime užaugs.
8 Skaičiuok septynis kartus po septy-
nerius metus, iš viso keturiasdešimt
devynerius metus.
9 Paskutinių metų septinto mėnesio
dešimtą dieną, sutaikinimo dieną, tri-
mituokite visame krašte
10 ir paskelbkite, kad penkiasdešim-
tieji metai yra jubiliejaus metai ir vi-
siems krašto gyventojams suteikiama
laisvė. Kiekvienas turės teisę atgauti
nuosavybę ir grįžti į savo šeimą.
11 Nesėkite ir nepjaukite, kas savaime
užaugs dirvose, uogų nerinkite neap-
karpytuose vynuogynuose,
12 nes tai iškilmingi jubiliejaus metai.
Valgykite tai, kas savaime užaugs.
13 Jubiliejaus metais kiekvienas atgaus
savo buvusią nuosavybę.
14 Parduodant ar perkant ką nors iš
kaimyno, neskriauskite vienas kito,
15 bet pirkite, atsižvelgdami į metų
skaičių, praėjusį nuo jubiliejaus metų.
16 Kuo daugiau bus likę derliaus metų,
tuo aukštesnė bus kaina; kuo mažiau
derliaus metų, tuo mažesnė bus par-
davimo kaina, nes jis tau parduos pa-
gal pjūčių skaičių.
17 Neskriauskite vienas kito, būkite są-
žiningi, nes Aš esu Viešpats, jūsų Die-
vas.
18 Laikykitės mano įsakymų ir paliepi-
mų, vykdykite juos, kad gyventumėte
be baimės
19 ir žemė duotų vaisių, kuriais pasiso-
tintumėte ir laimingai gyventumėte.
20 Gal klausite: 'Ką valgysime septin-
taisiais metais, jei nesėsime ir nerin-
ksime vaisių?'
21 Aš palaiminsiu šeštuosius metus, ir
jie duos jums trejų metų derlių.
22 Sėsite aštuntaisiais metais, maitinsi-
tės turimomis atsargomis ligi devintų-
jų metų, kol naujas derlius užaugs.
23 Žemė nebus parduodama visam lai-
kui, nes ji mano, o jūs esate tik svečiai
ir ateiviai.
24 Todėl visa jūsų žemė bus parduoda-
ma su išpirkimo teise.
25 Jei suvargęs tavo brolis parduotų
nuosavybės dalį, jo giminaitis gali ją
išpirkti.
26 O jei jis neturėtų giminaičio, bet
pats galėtų išpirkti,
27 bus nustatyta kaina už tą laiką, kai ji
buvo parduota, o kas lieka, sugrąžins
pirkėjui, ir taip atgaus savo nuosavy-
bę.
28 Jei neturės reikiamos sumos žemei
išpirkti, pirkėjas turės, ką nupirko, ligi
jubiliejaus metų; tais metais nuosavy-
bė sugrįš pirmajam šeimininkui.
29 Kas parduotų namus miesto ribose,
tam bus leista išsipirkti juos per viene-
rius metus.
30 Jei neišsipirks per metus, jie pasiliks
pirkėjui ir jo palikuonims; jų nereikės
grąžinti jubiliejaus metais.
31 O jei namai būtų kaime, kuris neturi

apsaugos sienų, bus parduodami kaip
laukai; jei nebus išpirkti anksčiau, ju-
biliejaus metais sugrįš buvusiam savi-
ninkui.
32 Levitų namai, esantys jų miestuose,
visada gali būti išpirkti.
33 Jei nebus išpirkti, jubiliejaus metais
sugrįš savininkams, nes namai levitų
miestuose yra jų nuosavybė tarp iz-
raelitų.
34 Jų priemiesčio laukai neparduoda-
mi, nes tai jų amžina nuosavybė.
35 Jei tavo brolis izraelitas taptų betur-
čiu, jį priimk ir juo rūpinkis, nors jis
tau būtų svetimas.
36 Neimk iš jo palūkanų, bijok Dievo.
Tegul tavo brolis gyvena pas tave.
37 Neskolink jam pinigų už palūkanas
ir neduok maisto, siekdamas pasipel-
nyti.
38 Aš, Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus
išvedžiau iš Egipto šalies, kad jums
duočiau Kanaano žemę ir būčiau jū-
sų Dievas.
39 Jei vargo priverstas tavo brolis pats
tau parsiduotų, nesielk su juo kaip su
vergu.
40 Tetarnauja jis tau kaip samdinys ir
įnamis ligi jubiliejaus metų.
41 Tuomet jis su savo vaikais grįš pas
savo giminę į tėvų namus.
42 Izraelitai yra mano tarnai, Aš juos
išvedžiau iš Egipto; jie neturi būti par-
duodami kaip vergai.
43 Neišnaudokit jų, bijokit Dievo.
44 Vergą ir vergę pirkite iš aplink jus
esančių tautų,
45 iš ateivių, pasilikusių gyventi tarp
jūsų, ir iš jūsų žemėje gimusių vergų;
šiuos galėsite turėti vergais.
46 Juos galėsite palikti kaip paveldėji-
mą savo palikuonims per amžius. Sa-
vo brolių izraelitų nespauskite be gai-
lesčio.
47 Jei tarp jūsų pralobtų ateivis ar sve-
timtautis ir jam ar kuriam nors iš jo
palikuonių parsiduotų nuskurdęs ta-
vo brolis,
48 jis galės būti išpirktas. Jei norės, jį
galės išpirkti kas nors iš jo brolių:
49 dėdė, brolėnas arba artimas gimi-
naitis; o jei pajėgs, ir jis pats galės iš-
sipirkti.
50 Jis skaitys metus nuo parsidavimo
ligi jubiliejaus metų ir atskaitys iš su-
mos, už kurią buvo parsidavęs, lyg bū-
tų buvęs samdinys.
51 Jei bus likę daug metų ligi jubilie-
jaus, pagal juos atsilygins šeimininkui.
52 Jei metų skaičius mažesnis, apskai-
čiuos su juo pagal likusių metų skaičių
ir sumokės išpirkimo kainą.
53 Jis turi būti kaip samdinys visus tuos
metus ir šeimininkas nesielgs su juo be
gailesčio tavo akivaizdoje.
54 O jei jis nebus išpirktas, jis išeis jubi-
liejaus metais kartu su savo vaikais.
55 Izraelitai yra mano tarnai, kuriuos
išvedžiau iš Egipto. Aš esu Viešpats,
jūsų Dievas".

26 "Nedirbkite sau stabų nei dro-
žinių, nestatykite savo žemėje
statulų nei akmeninių atvaizdų ir jų ne-
garbinkite, nes Aš esu Viešpats, jūsų
Dievas.
2 Švęskite sabatus ir gerbkite mano
šventyklą. Aš esu Viešpats.
3 Jei elgsitės pagal mano įstatymus, lai-
kysitės jų ir juos vykdysite,
4 duosiu jums lietaus tinkamu metu, ir
žemė duos derlių, ir medžiai bus pilni
vaisių.
5 Javų kūlimas tęsis ligi vynuogių rin-
kimo ir vynuogių rinkimas – ligi sėjos;
valgysite duonos sočiai ir gyvensite
saugiai krašte.
6 Aš duosiu taiką jūsų žemei ir jūs gul-

site nieko nebijodami. Pašalinsiu
plėšriuosius žvėris ir karo nebus jūsų
krašte.
7 Vysite priešus, ir jie kris jūsų aki-
vaizdoje.
8 Penkiese vysite šimtą, ir šimtas – de-
šimt tūkstančių; jūsų priešai kris nuo
kardo.
9 Aš pažvelgsiu į jus, padarysiu jus vai-
singus ir padauginsiu jus. Aš patvir-
tinsiu su jumis savo sandorą.
10 Metų derliaus užteks iki naujos pjū-
ties; likutį turėsite pašalinti, kad tu-
rėtumėte vietos naujam derliui.
11 Gyvensiu tarp jūsų ir mano siela ne-
sibjaurės jumis.
12 Vaikščiosiu tarp jūsų ir būsiu jūsų
Dievas, o jūs būsite mano tauta.
13 Aš, Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus
išvedžiau iš Egipto žemės, kad never-
gautumėte. Aš sutraukiau jūsų jungo
pančius, kad jūs vaikščiotumėte atsi-
tiesę.
14 O jei manęs neklausysite ir nevyk-
dysite mano įsakymų,
15 niekinsite mano įstatymus, nenorė-
dami daryti to, kas mano įsakyta, ir
taip sulaužysite mano sandorą,
16 štai ką Aš jums padarysiu: išgąstis
ir ligos apakins ir naikins jus. Veltui
sėsite, nes derlių suvalgys jūsų prie-
šai.
17 Atgręšiu į jus savo veidą, ir jūs bū-
site žudomi savo priešų akivaizdoje.
Jus pavergs tie, kurių jūs nekenčiate,
ir jūs bėgsite niekam jūsų nevejant.
18 O jei ir tada neklausysite, padidin-
siu jums bausmę septyneriopai
19 ir palaušiu jūsų išdidumą. Dangų
virš jūsų padarysiu kaip geležį ir že-
mę – kaip varį.
20 Niekais nueis jūsų darbas: žemė ne-
duos derliaus ir medžiai neneš vaisių.
21 Jei ir toliau man priešinsitės ir ne-
norėsite klausyti, dar septyneriopai
padidinsiu jums bausmę pagal jūsų
nuodėmes.
22 Siųsiu laukinius žvėris, ir jie žudys
jūsų vaikus ir gyvulius taip, kad ke-
liai ištuštės.
23 O jei ir tada nesikeisite ir vis prie-
šinsitės,
24 tai ir Aš jums priešinsiuos ir bausiu
jus dar septynis kartus stipriau;
25 leisiu kardui naikinti jus už sando-
ros laužymą. Kai subėgsite į miestus,
siųsiu marą, ir jūs būsite priversti pasi-
duoti priešui.
26 Kai Aš sulaužysiu jūsų duonos
ramstį, dešimt moterų keps duoną
vienoje krosnyje ir dalins ją pagal
svorį; valgysite ir nepasisotinsite.
27 O jei ir tada manęs neklausysite ir
priešinsitės,
28 tai mano bausmė bus dar septyne-
riopai didesnė negu anksčiau.
29 Tada jūs valgysite savo sūnų ir duk-
terų kūnus.
30 Išardysiu jūsų stabų garbinimo auk-
štąsias vietas ir numesiu jūsų lavo-
nus ant jūsų stabų liekanų, ir bjaurė-
siuos jumis.
31 Jūsų miestus paversiu tyrais, šven-
tyklas padarysiu tuščias ir daugiau ne-
bepriimsiu jūsų aukų.
32 Sunaikinsiu jūsų kraštą taip, kad
net jūsų priešai, kurie jame gyvens,
stebėsis.
33 Karais jus išsklaidysiu tarp tautų;
jūsų kraštas bus paverstas dykuma,
miestai sugriauti.
34 Tada žemė džiaugsis sabato poilsiu,
kai bus apleista jums esant priešų že-
mėje.
35 Ji ilsėsis, kol bus apleista, nes ne-
pailsėjo jūsų sabato metu, kai joje
gyvenote.
36 Priešų krašte išlikusiųjų širdis pri-

pildysiu baime; juos gąsdins krintan-
čio lapo šlamėjimas ir jie bėgs kaip
nuo kardo niekam nesivejant,
37 ir sukniubs vieni ant kitų, lyg bėg-
dami iš kovos lauko. Niekas iš jūsų
nedrįs priešintis,
38 žūsite išsklaidyti priešų tautose, ir
svetima žemė jus sunaikins.
39 Išlikusieji merdės priešų žemėje ir
kentės už savo tėvų ir savąsias nuo-
dėmes,
40 kol neišpažins savųjų ir savo tėvų
nedorybių ir nusikaltimų ir kad jie
priešinosi man,
41 už ką Aš priešinausi jiems ir išve-
džiau juos į priešų žemę. Jei jų ne-
apipjaustytos širdys nusižemins ir pri-
ims bausmę už savo kaltes,
42 Aš prisiminsiu sandorą, kurią pa-
dariau su Jokūbu, Izaoku ir Abra-
omu, ir prisiminsiu žemę,
43 kuri jų palikta džiaugiasi sabato
poilsiu. Jie gi atsitrauks nuo savo
nuodėmių, kai supras, kad buvo at-
metę mano įsakymus ir paniekinę
įstatymus.
44 Tačiau, jiems esant priešų žemėje,
Aš neišsižadėsiu jų ir nesibjaurėsiu
taip, kad jie būtų visiškai sunaikinti,
ir savo sandoros su jais neišardysiu.
Aš esu Viešpats, jų Dievas.
45 Tada atsiminsiu dėl jų sandorą, ku-
rią sudariau su jų protėviais, kai juos
išvedžiau iš Egipto, kad būčiau jų
Dievas, nes Aš esu Viešpats".
46 Šituos nuostatus ir įstatymus izra-
elitams Viešpats davė per Mozę Si-
najaus kalne.

27 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Sakyk izraelitams: 'Jei kas padary-
tų įžadą ir pasižadėtų tarnauti Die-
vui, mokės nustatytą kainą.
3 Vyras nuo dvidešimties ligi šešias-
dešimties metų mokės penkiasdešimt
šekelių sidabro pagal šventyklos še-
kelį;
4 moteris – trisdešimt.
5 Vyras nuo penkerių ligi dvidešim-
ties metų – dvidešimt šekelių sidabro,
o moteris – dešimt.
6 Už berniuką nuo vieno mėnesio ligi
penkerių metų – penkis šekelius si-
dabro, už mergaitę – tris.
7 Vyras šešiasdešimties metų ir vyres-
nis mokės penkiolika šekelių sidabro,
moteris – dešimt.
8 Jei bus beturtis ir paskirtos sumos
negalės sumokėti, kreipsis į kunigą,
kuris nustatys, kiek tas asmuo gali
duoti.
9 Jei kas pažadėtų duoti gyvulį, tinka-
mą aukoti Viešpačiui, tai tas pažadė-
tasis gyvulys
10 negalės būti pakeistas nei geres-
niu, nei blogesniu. O jei pakeistų, ir
pakeistasis, ir pirmykštis priklausys
Viešpačiui.
11 Jei kas pažadėtų duoti nešvarų gy-
vulį, kuris netinka aukai Viešpačiui,
jis bus atvestas pas kunigą,
12 kuris nuspręs, ar jis tinka, ir nusta-
tys jo kainą.
13 Jei aukojantis norės jį išpirkti, pri-
dės prie įkainojimo sumos dar penk-
tą dalį.
14 Jei kas pažadėtų aukoti namus,
pašvęsdamas juos Viešpačiui, kuni-
gas apžiūrės, ar jie tinkami, ir nusta-
tys jų vertę.
15 O jei aukotojas norėtų juos išpirk-
ti, pridės prie nustatytos sumos dar
penktą dalį ir namai bus jo.
16 Jei kas pažadėtų aukoti savo pa-
veldėtą žemę, pašvęsdamas ją Vieš-
pačiui, jos vertė bus nustatyta pa-
gal sėją. Jei žemė apsėjama vienu

homeru miežių, ji bus įkainota pen-
kiasdešimt šekelių sidabro.
17 Jei jis pašvenčia dirvą tuojau po ju-
biliejaus metų, jos vertė bus visa.
18 O jei ji pašvenčiama kuriam laikui
praėjus po jubiliejaus metų, kunigas
apskaičiuos jos vertę pagal metų
skaičių, likusį ligi jubiliejaus metų.
19 Jei aukotojas panorės išpirkti ją,
pridės penktą dalį prie paskirtos kai-
nos ir ją atsiims.
20 Jei nenorėtų išpirkti ir ji bus par-
duota kitam, aukotojas nebegalės vė-
liau jos išpirkti,
21 nes, atėjus jubiliejaus metams, ji
bus pašvęsta Viešpačiui, o pašvęsti
dalykai priklauso kunigams.
22 Jei pirktinė, o ne paveldėta dirva
būtų pažadėta Viešpačiui,
23 kunigas apskaičiuos jos vertę pagal
skaičių metų ligi jubiliejaus, ir auko-
tojas tą sumą paaukos Viešpačiui.
24 Jubiliejaus metais ji grįš pirmajam
savininkui, kuris ją valdė kaip savo
paveldo dalį.
25 Kiekvienas įkainojimas bus daro-
mas pagal šventyklos šekelį. Šekelį
sudaro dvidešimt gerų.
26 Pirmgimių gyvulių, kurie priklauso
Viešpačiui, niekas negalės pašvęsti:
ar tai bus jautis, ar avis, – jie yra Vie-
špaties.
27 Jei gyvulys yra nešvarus, aukotojas
išpirks jį pagal įkainojimą ir pridės
penktą kainos dalį; jei išpirkti neno-
rėtų, bus parduotas už tiek, kiek bu-
vo įkainotas.
28 Visa, kas Viešpačiui pašvęsta, – ar
tai žmogus, ar gyvulys, ar dirva – ne-
bus parduodama ir negali būti išpirk-
ta. Visi Viešpačiui pašvęsti dalykai
yra Jo.
29 Nieko iš žmonių, kurie yra pašvęs-
ti, negalima išpirkti, bet jie turi mir-
ti.
30 Visos javų ir vaisių derliaus dešim-
tinės yra Viešpaties ir Jam priklauso.
31 Jei kas norėtų išpirkti savo dešim-
tines, pridės penktą jų vertės dalį.
32 Galvijų, avių, ožkų ir viso, kas pie-
menų ganoma, kiekviena dešimta gal-
va bus pašvęsta Viešpačiui.
33 Gyvuliai nebus atrenkami ir nebus
vienas kitu pakeičiami. Jei kas pa-
keistų, tai abu gyvuliai bus pašvęsti
Viešpačiui ir nebus išperkami' ".
34 Šituos įsakymus Viešpats davė Mo-
zei dėl Izraelio vaikų Sinajaus kalne.

SKAIČIŲ
KNYGA

1 Antraisiais metais, izraelitams išėjus iš Egipto, antro mėnesio pirmą dieną Viešpats kalbėjo Mozei Sinajaus dykumoje Susitikimo palapinėje:

2 “Suskaičiuokite visus izraelitų vyrus pagal jų kilmę ir šeimas,

3 visus dvidešimties metų ir vyresnius vyrus, tinkamus karui. Tu ir Aaronas suskaičiuokite juos pagal jų būrius.

4 Jums padės kiekvienos giminės vyresnieji.

5 Jų vardai: iš Rubeno – Seduro sūnus Elizuras,

6 iš Simeono – Zurisado sūnus Selumielis,

7 iš Judo – Aminadabo sūnus Naasonas,

8 iš Isacharo – Zuaro sūnus Netanelis,

9 iš Zabulono – Helono sūnus Eliabas,

10 iš Juozapo sūnų: iš Efraimo – Amihudo sūnus Elisamas ir iš Manaso – Pedazuro sūnus Gamalielis,

11 iš Benjamino – Gideono sūnus Abidanas,

12 iš Dano – Amisadajo sūnus Ajiezeris,

13 iš Asero – Okrano sūnus Pagielis,

14 iš Gado – Deuelio sūnus Eliasafas,

15 iš Neftalio – Enano sūnus Ahiras”.

16 Šitie yra tautos išrinktieji, atskirų giminių kunigaikščiai ir Izraelio tūkstančių vadai.

17 Mozė ir Aaronas su šiais išvardintais vyrais

18 antrojo mėnesio pirmą dieną surinko vyrus pagal jų gimines ir šeimas, visus turėjusius dvidešimt metų ir vyresnius,

19 kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei, ir suskaičiavo juos Sinajaus dykumoje.

20 Izraelio pirmagimio Rubeno giminės vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas

21 buvo suskaičiuota keturiasdešimt šeši tūkstančiai penki šimtai.

22 Iš Simeono sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas

23 buvo suskaičiuota penkiasdešimt devyni tūkstančiai trys šimtai.

24 Iš Gado sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas

25 buvo suskaičiuota keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai penkiasdešimt.

26 Iš Judo sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas

27 buvo suskaičiuota septyniasdešimt keturi tūkstančiai šeši šimtai.

28 Iš Isacharo sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas

29 buvo suskaičiuota penkiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai.

30 Iš Zabulono sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas

31 buvo suskaičiuota penkiasdešimt septyni tūkstančiai keturi šimtai.

32 Iš Juozapo giminės, Efraimo sūnų

vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių,
tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir
šeimas
33 buvo suskaičiuota keturiasdešimt
tūkstančių penki šimtai.
34 Iš Manaso sūnų vyrų, dvidešimties
metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą,
pagal jų kilmę ir šeimas
35 buvo suskaičiuota trisdešimt du
tūkstančiai du šimtai.
36 Iš Benjamino sūnų vyrų, dvidešim-
ties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į
karą, pagal jų kilmę ir šeimas
37 buvo suskaičiuota trisdešimt penki
tūkstančiai keturi šimtai.
38 Iš Dano sūnų vyrų, dvidešimties me-
tų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pa-
gal jų kilmę ir šeimas
39 buvo suskaičiuota šešiasdešimt du
tūkstančiai septyni šimtai.
40 Iš Asero sūnų vyrų, dvidešimties
metų ir vyresnių, tinkančių eiti į ka-
rą, pagal jų kilmę ir šeimas
41 buvo suskaičiuota keturiasdešimt
vienas tūkstantis penki šimtai.
42 Iš Neftalio sūnų vyrų, dvidešimties
metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą,
pagal jų kilmę ir šeimas
43 buvo suskaičiuota penkiasdešimt
trys tūkstančiai keturi šimtai.
44 Tai vyrai, kuriuos suskaičiavo Mo-
zė, Aaronas ir dvylika Izraelio vyres-
niųjų, kiekvieną pagal jų kilmę, gimi-
nę ir šeimas,
45 dvidešimties metų ir vyresni, tinkan-
tys eiti į karą.
46 Iš viso jų buvo suskaičiuota šeši šim-
tai trys tūkstančiai penki šimtai pen-
kiasdešimt.
47 Nebuvo priskaičiuoti tik levitai,
48 nes Viešpats kalbėjo Mozei:
49 "Levio giminės vyrų neskaičiuok
kartu su Izraelio sūnumis,
50 bet paskirk juos šventai tarnystei
prie Susitikimo palapinės. Jie nešios
palapinę ir visus jos daiktus ir tarnaus
prie jos bei gyvens aplink palapinę.
51 Keliantis į kitą vietą, levitai išardys
palapinę, o sustojus – vėl išties ją. Jei
kas pašalinis prisiartintų prie jos, bus
baudžiamas mirtimi.
52 Izraelitai statys savo palapines kiek-
vienas savoje stovykloje bei jiems pa-
skirtoje vietoje,
53 o levitai statys savo palapines aplink
Susitikimo palapinę, kad Izraelio vai-
kai neišsauktų mano rūstybės. Levitai
eis sargybą prie Susitikimo palapinės".
54 Izraelitai padarė visa, ką Viešpats bu-
vo įsakęs Mozei.

2 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaro-
nui:
2 "Izraelitai privalo ištiesti savo pala-
pines aplink Sandoros palapinę pagal
giminės eilę, kiekviena giminė su sa-
vo vėliava.
3 Rytų pusėje savo būrių palapines iš-
ties Judas, jo vadas yra Aminadabo
sūnus Naasonas.
4 Jo giminės vyrų, tinkančių eiti į ka-
rą, yra septyniasdešimt keturi tūks-
tančiai šeši šimtai.
5 Šalia jo įrengs savo stovyklą Isacha-
ro giminė, jos vadas yra Zuaro sūnus
Netanelis.
6 Jo karių yra penkiasdešimt keturi
tūkstančiai keturi šimtai.
7 Zabulono giminės vadas yra Helo-
no sūnus Eliabas.
8 Jo giminės vyrų, tinkančių karui, yra
penkiasdešimt septyni tūkstančiai ke-
turi šimtai.
9 Viso Judo stovykloje yra šimtas aš-
tuoniasdešimt šeši tūkstančiai keturi
šimtai vyrų. Jie eis pirmieji.
10 Pietinėje pusėje Rubeno stovyklai
vadovaus Seduro sūnus Elizuras.

11 Jo vyrų, tinkančių karui, yra keturias-
dešimt šeši tūkstančiai penki šimtai.
12 Šalia jo įrengs stovyklą Simeono
giminė, kurios vadas yra Zurisado
sūnus Selumielis.
13 Jo tinkančių karui vyrų skaičius yra
penkiasdešimt devyni tūkstančiai trys
šimtai.
14 Gado giminės vadas yra Deuelio
sūnus Eliasafas.
15 Jo karių skaičius yra keturiasdešimt
penki tūkstančiai šeši šimtai.
16 Viso Rubeno stovykloje yra šimtas
penkiasdešimt vienas tūkstantis ketu-
ri šimtai penkiasdešimt vyrų. Rube-
no būriai eis antri.
17 Levitai žygiuos viduryje ir neš Susiti-
kimo palapinę. Jie eis ta tvarka, kaip ap-
sistoja, kiekvienas prie savo vėliavos.
18 Vakaruose bus Efraimo sūnų sto-
vykla. Jų vadas yra Amihudo sūnus
Elisamas.
19 Jo vyrų, tinkančių eiti į karą, yra ke-
turiasdešimt tūkstančių penki šimtai.
20 Šalia jų bus Manaso giminė. Jos va-
das yra Pedazuro sūnus Gamalielis.
21 Jo vyrų, tinkančių karui, yra trisde-
šimt du tūkstančiai du šimtai.
22 Benjamino giminės vadas yra Gi-
deono sūnus Abidanas.
23 Jo vyrų, tinkančių karui, yra trisde-
šimt penki tūkstančiai keturi šimtai.
24 Viso Efraimo stovykloje yra šimtas
aštuoni tūkstančiai šimtas karių. Efra-
imo būriai eis treti.
25 Šiaurėje bus Dano stovykla. Jos va-
das yra Amisadajo sūnus Ajiezeris.
26 Jo vyrų, tinkančių karui, yra šešias-
dešimt du tūkstančiai septyni šimtai.
27 Šalia jo išties savo palapines Asero
giminė, kurios vadas yra Okrano sū-
nus Pagielis.
28 Jo vyrų, tinkančių karui, yra keturias-
dešimt vienas tūkstantis penki šimtai.
29 Šalia jų stovyklaus Neftalio giminė.
Jos vadas yra Enano sūnus Ahiras.
30 Jo vyrų, tinkančių karui, yra pen-
kiasdešimt trys tūkstančiai keturi
šimtai.
31 Viso Dano stovykloje yra šimtas
penkiasdešimt septyni tūkstančiai še-
ši šimtai karių. Jie eis paskutiniai".
32 Visų izraelitų vyrų pagal jų gimines,
šeimas bei kariuomenės būrius buvo
šeši šimtai trys tūkstančiai penki šim-
tai penkiasdešimt.
33 Levitai nebuvo suskaičiuoti kartu su
izraelitais, kaip Viešpats įsakė Mozei.
34 Izraelitai viską padarė taip, kaip
Viešpats įsakė. Jie sustodavo ir žygiuo-
davo būriais, giminėmis ir šeimomis.

3 Tuo metu, kai Viešpats kalbėjo Si-
najaus kalne, Aarono ir Mozės pa-
likuonys buvo:
2 Aarono pirmagimis sūnus Nadabas
ir Abijus, Eleazaras bei Itamaras.
3 Jie buvo patepti ir pašvęsti kunigų
tarnystei.
4 Bet Nadabas ir Abijus, aukoję sve-
timą ugnį Viešpačiui Sinajaus dyku-
mose, mirė, nepalikdami vaikų. Aa-
ronui gyvam esant, kunigų tarnystę
ėjo Eleazaras ir Itamaras.
5 Viešpats kalbėjo Mozei:
6 "Pakviesk Levio giminę pas kunigą
Aaroną, kad jam tarnautų.
7 Jie atliks visus darbus, susijusius su
Susitikimo palapine,
8 prižiūrės jos daiktus ir tarnaus prie
palapinės Izraelio vaikų tarpe.
9 Atiduok levitus Aaronui ir jo sū-
nums; jie visi yra atiduoti jam iš Izra-
elio vaikų tarpo.
10 Aaroną ir jo sūnus paskirk kuni-
gais. Jei kas iš pašalinių artinsis, bus
baudžiamas mirtimi".
11 Viešpats kalbėjo Mozei:

12 "Aš paėmiau levitus izraelitų pir-
magimių vietoje.
13 Kiekvienas pirmagimis yra mano
nuo to laiko, kai išžudžiau pirmagi-
mius Egipte; tuomet pašvenčiau sau
izraelitų ir jų gyvulių pirmagimius.
Jie yra mano. Aš esu Viešpats".
14 Izraelitams esant Sinajaus dykumo-
je, Viešpats kalbėjo Mozei:
15 "Suskaičiuok levitus pagal jų šei-
mas, visus vyriškos giminės asmenis,
nuo vieno mėnesio amžiaus".
16 Mozė suskaitė juos, kaip Viešpats
buvo įsakęs.
17 Štai Levio sūnų vardai: Gersonas,
Kohatas ir Meraris.
18 Gersono sūnūs: Libnis ir Semėjis.
19 Kohato sūnūs: Amramas ir Izaharas,
Hebronas ir Uzielis.
20 Merario sūnūs: Malis ir Musis. Tai
yra Levio giminė pagal savo šeimas.
21 Iš Gersono kilo dvi šeimos: libnitų ir
semėjitų.
22 Jų, vyriškos lyties nuo vieno mėne-
sio amžiaus, suskaityta septyni tūks-
tančiai penki šimtai asmenų.
23 Gersono šeimos turėjo statyti savo
palapines už Susitikimo palapinės va-
karų pusėje,
24 vadovaujami Laelio sūnaus Eliasa-
fo.
25 Jie buvo atsakingi už Susitikimo pa-
lapinę, jos uždangalus, palapinės įėji-
mo užuolaidą,
26 kiemo užkabas, įėjimo į kiemą už-
kabą, palapinės virves bei visus jos
reikmenis.
27 Kohato giminei priklausė amrami-
tų, izaharitų, hebronitų ir uzielitų šei-
mos. Tai yra kohatitų šeimos.
28 Jų, vyriškos lyties nuo vieno mėne-
sio amžiaus, suskaityta aštuoni tūks-
tančiai šeši šimtai asmenų. Jie prižiū-
rėjo šventyklą.
29 Kohato sūnų šeimos statydavo pa-
lapines pietinėje Susitikimo palapi-
nės pusėje.
30 Jiems vadovavo Uzielio sūnus Eli-
zafas.
31 Jie turėjo saugoti skrynią, stalą, žva-
kidę, aukurus, šventyklos indus, nau-
dojamus tarnavimo metu, uždangą ir
visus reikmenis.
32 Levitų vadų vyriausias buvo Eleaza-
ras, kunigo Aarono sūnus. Jis prižiū-
rės tuos, kurie rūpinasi šventykla.
33 Iš Merario yra kilusios malitų ir mu-
sitų šeimos.
34 Jų, vyriškos lyties nuo vieno mėne-
sio amžiaus, buvo šeši tūkstančiai du
šimtai asmenų.
35 Jų vadas buvo Abihailio sūnus Zu-
rielis, jų stovykla buvo šiaurinėje Su-
sitikimo palapinės pusėje.
36 Jie saugojo palapinės lentas, kar-
tis, stulpus, jų pakojus,
37 kiemo stulpus, statomus aplinkui, su
jų pakojais, kuoleliais ir virvėmis.
38 Priešais palapinę, rytinėje pusėje,
pasistatydavo palapinę Mozė ir Aa-
ronas su savo sūnumis. Jie saugojo
šventyklą tarp Izraelio vaikų, nes jei
prisiartintų kas iš pašalinių, turėjo bū-
ti baudžiamas mirtimi.
39 Viešpačiui įsakius, Mozė ir Aaronas
suskaitė visus levitus vyriškos lyties
nuo vieno mėnesio amžiaus. Jų buvo
dvidešimt du tūkstančiai asmenų.
40 Viešpats tarė Mozei: "Dabar suskai-
čiuok visus izraelitų pirmagimius vyri-
škos lyties nuo vieno mėnesio amžiaus.
41 Atskirk levitus man – Aš esu Vieš-
pats – vietoj visų Izraelio vaikų pirma-
gimių ir levitų gyvulius vietoj izraelitų
galvijų pirmagimių".
42 Mozė suskaitė izraelitų pirmagi-
mius, kaip Viešpats buvo įsakęs.
43 Visų vyriškos lyties pirmagimių nuo

vieno mėnesio amžiaus buvo dvide-
šimt du tūkstančiai du šimtai septy-
niasdešimt trys.
44 Viešpats kalbėjo Mozei:
45 "Imk levitus vietoje izraelitų pir-
magimių ir levitų gyvulius vietoje iz-
raelitų gyvulių. Levitai bus mano. Aš
esu Viešpats.
46 Išpirk du šimtus septyniasdešimt
tris izraelitų pirmagimius, nes jų yra
daugiau negu levitų;
47 imk nuo kiekvieno penkis šekelius
sidabro pagal šventyklos šekelį. Šeke-
lis susideda iš dvidešimt gerų.
48 Atiduok pinigus Aaronui ir jo sū-
nums už tuos, kurie viršija levitų skai-
čių".
49 Mozė paėmė išpirkimo pinigus už
tuos, kurie viršijo levitų skaičių,
50 iš izraelitų pirmagimių paėmė pi-
nigus: tūkstantį tris šimtus šešiasde-
šimt penkis šekelius sidabro pagal
šventyklos šekelį.
51 Juos atidavė Aaronui ir jo sūnums,
vykdydamas Viešpaties įsakymą.

4 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaro-
nui:
2 "Suskaičiuok Kohato sūnus levitus
pagal jų kilmę ir šeimas,
3 visus nuo trisdešimties iki penkias-
dešimties metų amžiaus; jie prižiūrės
Susitikimo palapinę.
4 Tokios bus kohatitų pareigos Susiti-
kimo palapinėje ir Švenčiausiojoje.
5 Aaronas ir jo sūnūs, prieš iškeliau-
jant, nuims uždangą, kabančią prieš
Švenčiausiąją, ir ja apdengs Liudijimo
skrynią,
6 ant viršaus užties opšrų kailiais ir
mėlynu audiniu, ir įvers kartis.
7 Taip pat padėtinės duonos stalą ap-
dengs mėlyna drobe, sudės smilkytu-
vus ir indus, taures ir puodelius ge-
riamosioms aukoms pilti, o padėtinę
duoną uždės viršuje,
8 užties raudona drobe, kurią apdengs
opšrų kailių uždangalu, ir įvers kartis.
9 Ims mėlyną audinį, juo apdengs žva-
kidę, lempas, gnybtuvus, indus nuo-
gnaiboms ir visus aliejaus indus;
10 tai įvynios į opšrų kailių uždangalą
ir įvers kartis.
11 Auksinį aukurą apdengs mėlyna
drobe, užties opšrų kailių uždangalu
ir įvers kartis.
12 Visus apeigoms naudojamus daik-
tus įvynios į mėlyną audinį, ant vir-
šaus užties opšrų kailių uždangalu ir
uždės ant neštuvų.
13 Iš aukuro išims pelenus ir jį apdengs
violetine drobe.
14 Sudėję visus reikmenis, kurie varto-
jami prie aukuro: indus anglims, šaku-
tes, semtuvėlius ir dubenis, užties opš-
rų kailių uždangalu ir įvers kartis.
15 Aaronui ir jo sūnums apdengus
šventyklą ir visus jos daiktus, kelian-
tis stovyklai, kohatitai atėję juos pa-
ims. Jiems negalima prisiliesti prie
šventų daiktų, kad nemirtų. Tai yra ko-
hatitų pareiga Susitikimo palapinėje.
16 Kunigo Aarono sūnus Eleazaras rū-
pinsis aliejumi lempoms, kvapniais
smilkalais, padėtine duona, patepimo
aliejumi ir viskuo, ko reikia šventyklos
apeigoms, taip pat visais šventykloje
esančiais daiktais".
17 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
18 "Neleiskite kohatitų giminei žūti.
19 Tai darykite, kad jie liktų gyvi ir ne-
mirtų, kai ateina prie šventų daiktų.
Aaronas ir jo sūnūs paskirs kiekvie-
nam darbą, kas ką turi nešti.
20 Jiems negalima žiūrėti, kas yra
Švenčiausiojoje, kol ji neapdengta,
kad nenumirtų".
21 Viešpats kalbėjo Mozei:

22 “Suskaičiuok taip pat Gersono sū-
nus pagal jų kilmę ir šeimas
23 nuo trisdešimties iki penkiasde-
šimties metų amžiaus, visus, kurie tar-
nauja Sandoros palapinėje.
24 Gersonitų pareigos yra:
25 nešti palapinės uždangalus, užuo-
laidą, pakabintą Susitikimo palapinės
įėjime,
26 kiemo, kuris yra aplinkui aukurą ir
palapinę, užkabas, virves ir prie jų nau-
dojamus įrankius; tai yra jų tarnavimas.
27 Gersonitai neš, ką lieps Aaronas ir
jo sūnūs. Darbai jiems bus nurodyti ir
paskirstyti.
28 Tokia bus Gersono sūnų tarnystė Su-
sitikimo palapinėje; jie bus kunigo Aa-
rono sūnaus Itamaro žinioje.
29 Suskaičiuok taip pat Merario sūnus
pagal jų kilmę ir šeimas
30 nuo trisdešimties ligi penkiasdešim-
ties metų amžiaus, visus, kurie tarnau-
ja Susitikimo palapinėje.
31 Jų darbas bus nešti palapinės lentas,
jos užkaiščius, stulpus ir pakojus;
32 taip pat kiemo stulpus, statomus ap-
linkui, jų pakojus, kuolelius, virves ir
visus jų reikmenis. Kiekvienam paskir-
site, ką jis turi nešti.
33 Tai yra Merario sūnų giminės pa-
reiga ir tarnystė Susitikimo palapinė-
je; jie bus kunigo Aarono sūnaus Ita-
maro žinioje”.
34 Mozė, Aaronas ir vyresnieji suskai-
tė kohatitus pagal jų kilmę
35 nuo trisdešimties ligi penkiasdešim-
ties metų amžiaus, kurie gali tarnau-
ti Susitikimo palapinėje.
36 Jų buvo du tūkstančiai septyni šim-
tai penkiasdešimt.
37 Juos suskaitė Mozė ir Aaronas,
kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei.
38 Buvo suskaityta taip pat ir Gerso-
no sūnūs pagal jų kilmę ir šeimas
39 nuo trisdešimties ligi penkiasdešim-
ties metų amžiaus, kurie gali tarnauti
Susitikimo palapinėje.
40 Jų buvo du tūkstančiai šeši šimtai
trisdešimt.
41 Gersono sūnus suskaitė Mozė ir Aa-
ronas, kaip Viešpats buvo įsakęs.
42 Buvo suskaityta taip pat ir Merario
sūnūs pagal jų kilmę ir šeimas
43 nuo trisdešimties ligi penkiasdešim-
ties metų amžiaus, kurie gali tarnauti
Susitikimo palapinėje.
44 Jų buvo trys tūkstančiai du šimtai.
45 Merario sūnus suskaitė Mozė ir Aa-
ronas, kaip Viešpats buvo įsakęs Mo-
zei.
46 Visų levitų, kuriuos Mozė, Aaronas
ir Izraelio vyresnieji suskaitė pagal jų
kilmę ir šeimas
47 nuo trisdešimties ligi penkiasdešim-
ties metų amžiaus, galinčių tarnauti ir
nešti Susitikimo palapinę,
48 buvo aštuoni tūkstančiai penki šim-
tai aštuoniasdešimt asmenų.
49 Juos suskaitė Mozė, kaip Viešpats
buvo įsakęs, kiekvieną pagal jo tar-
nystę ir naštą.

5 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 “Įsakyk izraelitams pašalinti iš sto-
vyklos visus raupsuotus, visus turin-
čius plūdimą ir susitepusius mirusiu.
3 Pašalinkite tokius vyrus ir tokias mo-
teris, kad jie nesuteptų stovyklos, ku-
rios viduryje Aš gyvenu”.
4 Izraelitai taip ir padarė, ir juos apgy-
vendino už stovyklos ribų, kaip Vieš-
pats buvo įsakęs Mozei.
5 Viešpats kalbėjo Mozei:
6 “Sakyk izraelitams: ‘Jei vyras ar mo-
teris padarytų kurią nors nuodėmę,
peržengtų Viešpaties įsakymą ir taip
nusikalstų,

7 tai jis prisipažins kaltas ir atlygins
tam, kuriam nusikalto, atiduos tą pa-
tį daiktą ir, be to, pridės penktą dalį
jo vertės.
8 O jei nebūtų to, kuriam nusikalto,
atiduos viską Viešpačiui, ir tai pri-
klausys kunigui, neskaitant avino, ku-
ris turi būti aukojamas, kad jis būtų
sutaikintas.
9 Visos aukos, kurias aukoja izraelitai,
priklauso kunigui.
10 Ką pavieniai asmenys aukoja šven-
tykloje ir atiduoda kunigui, yra jo nuo-
savybė' ".
11 Viešpats kalbėjo Mozei:
12 "Sakyk izraelitams: 'Jei kieno žmo-
na nusidėtų, būdama neištikima savo
vyrui,
13 ir kitas vyras gulėtų su ja ir ją suterš-
tų, tačiau tai įvyktų slaptai ir būtų pa-
slėpta nuo jos vyro akių, ir nebūtų liu-
dytojų, nes ji nebūtų sugauta,
14 ir jei pavydo dvasia apimtų vyrą, ne-
paisant ar žmona iš tiesų susitepusi, ar
tai tik neteisingas įtarimas,
15 jis ją turi atvesti pas kunigą ir aukoti
už ją dešimtą efos dalį miežinių miltų;
nepils ant jų aliejaus ir nedės smilkalų,
nes tai pavydo auka, primenanti nedo-
rybę.
16 Kunigas ją atves ir pastatys Viešpa-
ties akivaizdoje.
17 Jis, paėmęs švento vandens molinia-
me inde, įmes į jį truputį dulkių nuo
palapinės aslos.
18 Kai moteris atsistos Viešpaties aki-
vaizdoje, jis atidengs jos galvą ir pa-
duos jai į ranką pavydo auką; pats gi
laikys kartaus vandens, kuris neša
prakeikimą,
19 ir prisaikdins ją, sakydamas: 'Jei ne-
turėjai santykių su svetimu vyru, tau
nekenks šitas kartus vanduo.
20 Bet jei buvai neištikima savo vyrui
ir susitepei gulėdama su kitu,
21 Viešpats padarys tave prakeikimu ta-
vo tautoje, ir tavo šlaunys ims pūti, o
tavo pilvas išsipūs.
22 Šitas vanduo, nešantis prakeikimą,
teįeina į tavo vidų, kad tavo pilvas išsi-
pūstų ir šlaunys imtų pūti'. Moteris at-
sakys: 'Amen, amen'.
23 Kunigas surašys tuos prakeikimus ir
juos nuplaus karčiuoju vandeniu.
24 Jis duos moteriai gerti kartaus van-
dens, nešančio prakeikimą, kad tas
vanduo patektų į moters vidų.
25 Tada kunigas paims iš jos rankų pa-
vydo auką, ją siūbuos Viešpaties aki-
vaizdoje ir aukos ant aukuro.
26 Jis ims saują aukojamųjų miltų ir su-
degins ant aukuro. Po to vėl duos mo-
teriai gerti kartaus vandens.
27 Kai ji išgers, jei ji yra nusikaltusi sve-
timavimu, prakeikimo vanduo, įėjęs į
ją, išpūs jos pilvą, ir jos šlaunys ims pū-
ti, ir moteris bus prakeikimas savo tau-
toje.
28 O jei ji bus nekalta, jai nepakenks, ir
ji galės pastoti.
29 Toks yra pavydo įstatymas.
30 Jei vyras apimtas pavydo dvasios at-
vestų žmoną Viešpaties akivaizdon ir
kunigas padarytų visa, kas čia parašyta,
31 vyras bus nekaltas, o moteris susi-
lauks bausmės, jeigu bus nusikaltusi' ".

6 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Sakyk izraelitams: 'Jei vyras ar mo-
teris padarys nazarėno įžadą, kad pa-
sišvęstų Viešpačiui,
3 jis susilaikys nuo vyno ir stipraus gė-
rimo. Negers vynuogių sulčių nei jo-
kio kito gėrimo, kas iš vynuogių iš-
spaudžiama, nevalgys nei šviežių, nei
džiovintų vynuogių.
4 Visą laiką, kol yra įžadu pasišventęs

Viešpačiui, nevalgys nieko, kas iš vy-
nuogių, net sėklų ar odelės.
[5] Padaręs įžadą neskus galvos, kol pa-
sibaigs įžado laikas. Visą savo pasi-
šventimo laiką augins galvos plaukus.
[6] Per visą savo įžado laiką nepalies mi-
rusio,
[7] net savo tėvu, motina, broliu ar se-
serimi nesusiteps, jei jie numirtų, nes
įžado metu bus pasižadėjęs Dievui.
[8] Visą savo įžado laiką jis yra šventas
Viešpačiui.
[9] Jei kas staiga mirtų šalia jo ir jis su-
siteptų, tada jis turės nusiskusti galvą
septintą, apsivalymo, dieną.
[10] Aštuntą dieną atneš du balandžius
ar du jaunus karvelius ir prie Susiti-
kimo palapinės paduos juos kunigui.
[11] Kunigas vieną jų aukos už nuodė-
mę, o antrą – deginamąja auka, kad
sutaikintų jį, nes jis susitepė mirusiu.
Tą dieną jis pakartos įžadą
[12] ir atves metinį avinėlį aukai už kaltę.
Ankstesnės dienos nebus įskaitytos,
nes jo pasišventimas buvo suteptas.
[13] Tas yra nazarėno įstatymas. Pasi-
baigus įžado laikui, jį atves prie Su-
sitikimo palapinės durų,
[14] kur jis aukos auką Viešpačiui: me-
tinį sveiką avinėlį deginamajai aukai,
metinę sveiką avelę aukai už nuodė-
mę ir sveiką aviną padėkos aukai,
[15] taip pat apšlakstytą aliejumi nerau-
gintos duonos pintinę, neraugintų
bandelių, apteptų aliejumi, ir geria-
mąją auką.
[16] Kunigas aukos Viešpačiui auką už
nuodėmę ir deginamąją auką.
[17] Aviną aukos kaip padėkos auką
Viešpačiui, kartu su neraugintos duo-
nos pintine ir geriamąja auka.
[18] Tada prie Susitikimo palapinės durų
nuskus nazarėnui plaukus; ir kunigas
jo plaukus sudegins su padėkos auka.
[19] Kunigas, paėmęs išvirtą avino petį,
vieną neraugintą bandelę iš pintinės
bei neraugintą paplotį, įdės į nazarė-
no rankas po to, kai jo galva bus nu-
skusta.
[20] Paskui, paėmęs iš nazarėno rankų,
jis siūbuos viską Viešpaties akivaiz-
doje. Visi pašvęstieji daiktai priklau-
sys kunigui. Po to nazarėnas galės ger-
ti vyną.
[21] Toks yra nazarėno, kuris davė įža-
dą, įstatymas ir auka Viešpačiui, ne-
skaičiuojant to, ką jis aukos pagal sa-
vo įžadą, kad išpildytų pasišventimo
įstatymą' ".
[22] Viešpats kalbėjo Mozei:
[23] "Pasakyk Aaronui ir jo sūnums lai-
minti izraelitus tokiais žodžiais:
[24] 'Viešpats telaimina ir tesaugoja ta-
ve.
[25] Viešpats teparodo tau savo veidą ir
tebūna tau maloningas.
[26] Viešpats teatgręžia savo veidą į ta-
ve ir tesuteikia tau ramybę'.
[27] Jie šauksis mano vardo izraelitams,
ir Aš juos laiminsiu".

7 Tą dieną, kai pabaigė statyti pala-
pinę ir Mozė patepė ir pašventino
ją ir visus jos reikmenis, taip pat auku-
rą ir visus jo daiktus,
[2] Izraelio giminių kunigaikščiai auko-
jo
[3] Viešpačiui šešis dengtus vežimus ir
dvylika jaučių. (Po vežimą nuo dvie-
jų kunigaikščių ir nuo kiekvieno po
jautį.) Visa tai jie atgabeno prie pa-
lapinės.
[4] Viešpats sakė Mozei:
[5] "Imk tas aukas palapinės reikalams
ir skirstyk levitams pagal jų parei-
gas".
[6] Mozė paskirstė vežimus ir jaučius
levitams.

[7] Du vežimus ir keturis jaučius jis davė
Gersono sūnums.
[8] Keturis vežimus ir aštuonis jaučius
davė Merario sūnums. Jų vyresnysis
buvo kunigo Aarono sūnus Itamaras.
[9] Kohato sūnums nedavė vežimų nei
jaučių, nes jiems patikėta Švenčiau-
sioji turi būti nešama ant pečių.
[10] Aukuro patepimo dieną giminių ku-
nigaikščiai aukojo aukuro reikalams.
[11] Viešpats tarė Mozei: "Kunigaikščiai
kiekvienas savo dieną teaukoja auku-
ro pašventimui skirtas aukas".
[12] Pirmą dieną aukojo Aminadabo sū-
nus Naasonas iš Judo giminės.
[13] Tai buvo sidabrinis dubuo, sveriąs
šimtą trisdešimt šekelių, ir sidabrinė
taurė, sverianti septyniasdešimt šeke-
lių pagal šventyklos šekelį, – abu indai
buvo pilni smulkių, aliejumi apšlaksty-
tų miltų duonos aukai;
[14] be to, auksinis indelis, sveriąs dešimt
šekelių, pilnas smilkalų;
[15] jautis, avinas ir metinis avinėlis de-
ginamajai aukai;
[16] ožys aukai už nuodėmę;
[17] du jaučiai, penki avinai, penki ožiai
ir penki metiniai avinėliai padėkos
aukai. Tai buvo Aminadabo sūnaus
Naasono auka.
[18] Antrą dieną aukojo Zuaro sūnus Ne-
tanelis, Isacharo giminės kunigaikštis:
[19] sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą
trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę,
sveriančią septyniasdešimt šekelių, –
abu pilnus smulkių, aliejumi apšlak-
stytų miltų duonos aukai;
[20] auksinį indelį, sveriantį dešimt še-
kelių, pilną smilkalų;
[21] jautį, aviną ir metinį avinėlį degina-
majai aukai;
[22] ožį aukai už nuodėmę;
[23] padėkos aukai du jaučius, penkis
avinus, penkis ožius ir penkis meti-
nius avinėlius. Tai buvo Zuaro sūnaus
Netanelio auka.
[24] Trečią dieną aukojo Zabulono sūnų
kunigaikštis, Helono sūnus Eliabas:
[25] sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą
trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę,
sveriančią septyniasdešimt šekelių, –
abu pilnus smulkių, aliejumi apšlak-
stytų miltų duonos aukai;
[26] auksinį indelį, sveriantį dešimt še-
kelių, pilną smilkalų;
[27] jautį, aviną ir metinį avinėlį degina-
majai aukai;
[28] ožį aukai už nuodėmę;
[29] padėkos aukai du jaučius, penkis avi-
nus, penkis ožius, penkis metinius avi-
nėlius. Tai buvo Helono sūnaus Eliabo
auka.
[30] Ketvirtą dieną aukojo Rubeno sūnų
kunigaikštis, Seduro sūnus Elizuras:
[31] sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą
trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę,
sveriančią septyniasdešimt šekelių, –
abu pilnus smulkių, aliejumi apšlak-
stytų miltų duonos aukai;
[32] auksinį indelį, sveriantį dešimt še-
kelių, pilną smilkalų;
[33] jautį, aviną ir metinį avinėlį degina-
majai aukai;
[34] ožį aukai už nuodėmę;
[35] padėkos aukai du jaučius, penkis
avinus, penkis ožius ir penkis meti-
nius avinėlius. Tai buvo Seduro sū-
naus Elizuro auka.
[36] Penktą dieną aukojo Simeono sū-
nų kunigaikštis, Zurisado sūnus Se-
lumielis:
[37] sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą
trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę,
sveriančią septyniasdešimt šekelių, –
abu pilnus smulkių, aliejumi apšlak-
stytų miltų duonos aukai;
[38] auksinį indelį, sveriantį dešimt še-
kelių, pilną smilkalų;

39 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
40 ožį aukai už nuodėmę;
41 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Zurisado sūnaus Selumielio auka.
42 Šeštą dieną aukojo Gado sūnų kunigaikštis, Deuelio sūnus Eliasafas:
43 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę, sveriančią septyniasdešimt šekelių, – abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
44 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
45 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
46 ožį aukai už nuodėmę;
47 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Deuelio sūnaus Eliasafo auka.
48 Septintą dieną aukojo Efraimo sūnų kunigaikštis, Amihudo sūnus Elisamas:
49 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę, sveriančią septyniasdešimt šekelių, – abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
50 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
51 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
52 ožį aukai už nuodėmę;
53 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Amihudo sūnaus Elisamo auka.
54 Aštuntą dieną aukojo Manaso sūnų kunigaikštis, Pedazuro sūnus Gamalielis:
55 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę, sveriančią septyniasdešimt šekelių, – abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
56 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
57 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
58 ožį aukai už nuodėmę;
59 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Pedazuro sūnaus Gamalielio auka.
60 Devintą dieną aukojo Benjamino sūnų kunigaikštis, Gideono sūnus Abidanas:
61 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę, sveriančią septyniasdešimt šekelių, – abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
62 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
63 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
64 ožį aukai už nuodėmę;
65 padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Gideono sūnaus Abidano auka.
66 Dešimtą dieną aukojo Dano sūnų kunigaikštis, Amisadajo sūnus Ajiezeris:
67 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę, sveriančią septyniasdešimt šekelių, – abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
68 auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
69 jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
70 ožį aukai už nuodėmę;
71 padėkos aukai du jaučius, penkis

avinus, penkis ožius ir penkis meti-
nius avinėlius. Tai buvo Amisadajo sū-
naus Ajiezerio auka.
72 Vienuoliktą dieną aukojo Asero sū-
nų kunigaikštis, Okrano sūnus Pagie-
lis:
73 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą
trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę,
sveriančią septyniasdešimt šekelių, –
abu pilnus smulkių, aliejumi apšlak-
stytų miltų duonos aukai;
74 auksinį indelį, sveriantį dešimt še-
kelių, pilną smilkalų;
75 jautį, aviną ir metinį avinėlį degina-
majai aukai;
76 ožį aukai už nuodėmę;
77 padėkos aukai du jaučius, penkis
avinus, penkis ožius ir penkis meti-
nius avinėlius. Tai buvo Okrano sū-
naus Pagielio auka.
78 Dvyliktą dieną aukojo Neftalio sū-
nų kunigaikštis, Enano sūnus Ahiras:
79 sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą
trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę,
sveriančią septyniasdešimt šekelių, –
abu pilnus smulkių, aliejumi apšlak-
stytų miltų duonos aukai;
80 auksinį indelį, sveriantį dešimt še-
kelių, pilną smilkalų;
81 jautį, aviną ir metinį avinėlį degi-
namajai aukai;
82 ožį aukai už nuodėmę;
83 padėkos aukai du jaučius, penkis
avinus, penkis ožius ir penkis meti-
nius avinėlius. Tai buvo Enano sūnaus
Ahiro auka.
84 Tos buvo Izraelio kunigaikščių au-
kos aukuro pašventinimo proga: dvy-
lika sidabrinių dubenių, dvylika si-
dabrinių taurių, dvylika auksinių in-
delių.
85 Kadangi dubuo svėrė šimtą trisde-
šimt šekelių sidabro ir kiekviena tau-
rė septyniasdešimt šekelių, tai visi si-
dabriniai indai svėrė du tūkstančius
keturis šimtus šekelių pagal šventyk-
los šekelį.
86 Dvylika auksinių indelių, kurie buvo
pilni smilkalų, kiekvienas svėrė po de-
šimt šekelių; viso aukso buvo šimtas
dvidešimt šekelių.
87 Jaučių deginamajai aukai buvo dvy-
lika, avinų dvylika, metinių avinėlių
dvylika kartu su duonos auka; aukai
už nuodėmę buvo dvylika ožių.
88 Padėkos aukai buvo dvidešimt ketu-
ri jaučiai, šešiasdešimt avinų, šešiasde-
šimt ožių ir šešiasdešimt metinių avi-
nėlių. Tos aukos buvo duotos aukuro
pašventinimui po to, kai jis buvo pate-
ptas.
89 Kai Mozė įėjo į Susitikimo palapinę
kalbėtis su Dievu, jis girdėjo balsą nuo
dangčio, kuris buvo ant Sandoros skry-
nios tarp dviejų cherubų. Iš ten Die-
vas kalbėjo su juo.

8 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 “Sakyk Aaronui, kad jis sustatytų
lempas taip, kad visos degtų žvakidės
priekyje”.
3 Aaronas sustatė lempas, kad jos
degtų žvakidės priekyje, kaip Vieš-
pats įsakė Mozei.
4 Visa žvakidė buvo nukalta iš aukso,
pagal Viešpaties Mozei parodytą pa-
vyzdį.
5 Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas:
6 “Imk levitus iš Izraelio vaikų tarpo
ir apvalyk juos,
7 apšlakstydamas apvalomuoju van-
deniu, liepk nusiskusti plaukus nuo
viso kūno ir išsiplauti drabužius, tai
jie bus apvalyti.
8 Jie ims veršį ir duonos aukai – alie-
jumi apšlakstytų smulkių miltų, ir ki-
tą veršį – aukai už nuodėmę.

[9] Sušauk izraelitus ir pastatyk levitus
prie Susitikimo palapinės.
[10] Tu pastatysi levitus prieš Viešpatį,
ir izraelitai uždės ant jų rankas.
[11] Aaronas paaukos levitus Viešpa-
čiui, kaip Izraelio vaikų auką, kad jie
tarnautų Jam.
[12] Levitai uždės rankas ant veršių gal-
vų, kurių vieną paaukosi kaip auką už
nuodėmę, o kitą – kaip deginamąją
auką; taip levitai bus sutaikinti.
[13] Pastatyk levitus prieš Aaroną ir jo
sūnus ir paaukok juos Viešpačiui;
[14] išskirk levitus iš izraelitų tarpo, kad
jie būtų mano.
[15] Po to jie tarnaus man Susitikimo pa-
lapinėje. Taip jie bus apvalyti ir pa-
švęsti man,
[16] nes jie visi yra man atiduoti vietoje
izraelitų pirmagimių,
[17] kadangi visi izraelitų pirmagimiai
yra mano – žmonės ir gyvuliai. Aš juos
pašvenčiau sau nuo tos dienos, kai iš-
žudžiau egiptiečių pirmagimius.
[18] Aš paėmiau levitus vietoje izraeli-
tų pirmagimių
[19] ir pavedžiau juos Aarono ir jo sū-
nų priežiūrai, kad tarnautų man Su-
sitikimo palapinėje ir sutaikintų iz-
raelitus. Taip izraelitai bus apsaugo-
ti nuo sunaikinimo, kuris ištiktų juos,
jei kas iš jų išdrįstų artintis prie šven-
tyklos".
[20] Mozė, Aaronas ir izraelitai pasiel-
gė su levitais taip, kaip Viešpats įsa-
kė Mozei:
[21] juos apvalė, jie išsiplovė savo dra-
bužius, o Aaronas paaukojo juos kaip
auką Viešpačiui ir sutaikino.
[22] Po to levitai ėjo į Susitikimo pala-
pinę ir atliko jiems skirtą tarnystę Aa-
rono ir jo sūnų priežiūroje.
[23] Viešpats kalbėjo Mozei:
[24] "Toks yra įstatymas levitams: dvide-
šimt penkerių metų ir vyresni tarnaus
Susitikimo palapinėje,
[25] o, sulaukę penkiasdešimties metų
amžiaus, jie nebetarnaus.
[26] Jie padės savo broliams saugoti Su-
sitikimo palapinę, bet nedirbs jokio
darbo. Tai įsakymas levitams, liečiąs jų
tarnystę".

9 Izraelitams išėjus iš Egipto, antrai-
siais metais, pirmą mėnesį Vieš-
pats kalbėjo Mozei Sinajaus dykumo-
je:
[2] "Tegul izraelitai švenčia Paschą jai
skirtu metu,
[3] šio mėnesio keturioliktos dienos va-
kare, laikydamiesi visų apeigų ir nuro-
dymų".
[4] Mozė pasakė izraelitams, kad jie turi
švęsti Paschą.
[5] Jie ją šventė pirmo mėnesio keturio-
liktos dienos vakare prie Sinajaus kal-
no. Izraelitai darė visa, kaip Viešpats
buvo įsakęs Mozei.
[6] Kai kurie buvo susitepę žmogaus la-
vonu ir tą dieną negalėjo švęsti Pas-
chos. Jie atėjo pas Mozę bei Aaroną ir
jiems tarė:
[7] "Mes susitepę mirusiu. Ar dėl to mes
neturime teisės aukoti Viešpačiui kar-
tu su visais izraelitais?"
[8] Mozė jiems atsakė: "Palaukite, aš pa-
klausiu, ką Viešpats pasakys šiuo rei-
kalu".
[9] Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
[10] "Jei kas iš izraelitų susiteptų miru-
siu ar būtų kelionėje, tešvenčia Paschą
[11] antro mėnesio keturioliktos dienos
vakare, valgydamas neraugintą duoną
su karčiomis žolėmis;
[12] nieko nepaliks ligi ryto ir nė vieno
avinėlio kaulo nesulaužys; laikysis visų
Paschos nuostatų.
[13] O jei kas nesuteptas ir nekeliauda-

mas nešvęstų Paschos, tas bus išnai-
kintas iš savo tautos, nes neaukojo
Viešpačiui skirtu laiku; jis atsakys už
savo nuodėmę.
14 Jei jūsų tarpe būtų svetimšalis ar at-
eivis, kuris norėtų švęsti Paschą, te-
švenčia ją Viešpačiui, laikydamasis tų
pačių apeigų ir nurodymų. Jums ir at-
eiviui yra tas pats įstatymas".
15 Tą dieną, kai buvo pastatyta Liudi-
jimo palapinė, ją apdengė debesis, o
naktį virš palapinės buvo tarsi ugnies
liepsna.
16 Taip buvo visą laiką: dieną ją den-
gė debesis, o naktį – tarsi liepsna.
17 Kai palapinę dengiąs debesis pakil-
davo, izraelitai iškeliaudavo; toje vie-
toje, kur debesis nusileisdavo, izraeli-
tai statydavo stovyklą.
18 Pagal Viešpaties įsakymą jie keliau-
davo ir Jam įsakius ištiesdavo palapi-
nes. Kol debesis dengė palapinę, jie
pasilikdavo toje pačioje vietoje.
19 Jei debesis virš palapinės pasilik-
davo ilgą laiką, izraelitai nekeliauda-
vo.
20 Kartais debesis virš palapinės lik-
davo tik kelias dienas. Pagal Viešpa-
ties įsakymą jie ištiesdavo palapines
ir pagal Jo įsakymą iškeliaudavo.
21 Jei debesis stovėdavo virš palapi-
nės tik vieną naktį ir, dienai brėkš-
tant, pakildavo, jie keliaudavo toliau;
jei debesis pakildavo, jie iškeliauda-
vo ar dieną, ar naktį.
22 O jei dvi dienas ar visą mėnesį, ar
metus debesis pasilikdavo ant pala-
pinės, izraelitai pasilikdavo toje pa-
čioje vietoje; kai tik debesis pakilda-
vo, jie keldavosi iš stovyklos.
23 Pagal Viešpaties įsakymą jie išties-
davo palapines ir pagal Jo įsakymą iš-
keliaudavo. Jie laikėsi Viešpaties per
Mozę duoto įsakymo.

10 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Padaryk du sidabrinius trimitus, kad
galėtum sušaukti žmones ir jiems pra-
nešti, kai reikės keltis iš stovyklos.
3 Sutrimitavus abiem trimitais, visa
tauta susirinks pas tave prie Susitiki-
mo palapinės.
4 Jei sutrimituos vienu trimitu, pas ta-
ve susirinks izraelitų kunigaikščiai.
5 Kai trimituos pavojų, pirmieji pakils
tie, kurie stovyklauja rytų pusėje.
6 Trimituojant pavojų antrą sykį, pa-
judės pietuose esančios stovyklos. Pa-
vojaus ženklą trimituosite skelbdami
kelionės pradžią.
7 Sušaukdami tautos susirinkimą, tri-
mituosite, bet ne pavojaus signalą.
8 Trimituos Aarono sūnūs, kunigai; tai
bus amžinas įstatymas jūsų kartoms.
9 Jei eisite į karą savo žemėje prieš
tuos, kurie jus spaudžia, trimituokite
pavojų. Viešpats, jūsų Dievas, prisi-
mins jus ir išgelbės iš jūsų priešų.
10 Jūsų džiaugsmo dieną, šventės die-
ną ir pirmą mėnesio dieną, trimituo-
kite prie deginamųjų ir padėkos au-
kų kaip atminimą Dievui. Aš, Vieš-
pats, jūsų Dievas".
11 Antraisiais metais, antro mėnesio
dvidešimtą dieną debesis pakilo nuo
Liudijimo palapinės,
12 ir izraelitai iškeliavo būriais iš Si-
najaus dykumos. Debesis nusileido
Parano dykumoje.
13 Tai buvo pirmoji jų kelionė, kaip
Viešpats buvo įsakęs Mozei.
14 Pirmieji ėjo Judo giminės žmonės
tvarkingais būriais. Jų vadas buvo
Aminadabo sūnus Naasonas.
15 Isacharo giminės pulkų vadas buvo
Zuaro sūnus Netanelis.
16 Zabulono giminės pulkų vadas bu-
vo Helono sūnus Eliabas.

17 Po to buvo išardyta palapinė, kuria
nešini ėjo Gersono ir Merario sūnūs.
18 Paskui juos keliavo Rubeno pulkai.
Jų vadas buvo Seduro sūnus Elizuras.
19 Simeono giminės pulkų vadas buvo
Zurisado sūnus Selumielis.
20 Gado giminės pulkų vadas buvo De-
uelio sūnus Eliasafas.
21 Po to ėjo Kohato sūnūs, kurie nešė
Švenčiausiąją. Kai jie nuėjo, palapinė
buvo jau pastatyta.
22 Toliau ėjo Efraimo giminės pulkai,
kuriems vadovavo Amihudo sūnus
Elisamas.
23 Manaso giminės pulkų vadas buvo
Pedazuro sūnus Gamalielis.
24 Benjamino giminės pulkų vadas bu-
vo Gideono sūnus Abidanas.
25 Paskutiniai iš stovyklos iškeliavo Da-
no pulkai. Jiems vadovavo Amisadajo
sūnus Ajiezeris.
26 Asero giminės pulkų vadas buvo Ok-
rano sūnus Pagielis.
27 Neftalio giminės pulkų vadas buvo
Enano sūnus Ahiras.
28 Tokia tvarka ėjo Izraelio vaikų pul-
kai, kai keldavosi iš vienos vietos į ki-
tą.
29 Mozė sakė savo žmonos broliui
Hobabui, madianiečio Reuelio sūnui:
"Mes eisime į vietą, kurią Viešpats
mums pažadėjo. Keliauk su mumis,
mes tau gera darysime, nes Viešpats
pažadėjo Izraeliui gerovę".
30 Tas jam atsakė: "Aš nekeliausiu su
jumis, bet grįšiu į savo šalį, kurioje gi-
miau".
31 Mozė atsakė: "Nepalik mūsų, nes tu
geriausiai žinai, kaip mes turime įsi-
kurti dykumoje; tu būsi mums vietoje
akių.
32 Jei pasiliksi su mumis, duosime tau,
ką mums Viešpats duos".
33 Jie keliavo nuo Sinajaus kalno tris
dienas, ir Viešpaties Sandoros skry-
nia buvo nešama pirma jų į stovyklai
paskirtą vietą.
34 Viešpaties debesis rodė jiems kelią,
keliaujant dienos metu.
35 Sandoros skrynią pakeliant kelio-
nei, Mozė tardavo: "Viešpatie! Teiš-
sisklaido Tavo priešai ir bėga nuo Ta-
vo veido tie, kurie Tavęs nekenčia".
36 Kai sustodavo, jis tardavo: "Sugrįžk,
Viešpatie, pas Izraelio tūkstančių tūk-
stančius!"

11 Izraelitai murmėjo prieš Vieš-
patį, ir Viešpačiui tai nepatiko.
Tai išgirdęs, Viešpats užsirūstino, Jo
ugnis užsidegė tarp jų ir ėmė naikinti
stovyklos pakraštį.
2 Tauta šaukėsi Mozės ir, kai Mozė pa-
simeldė Viešpačiui, ugnis užgeso.
3 Jie praminė tą vietą Tabera, nes Vieš-
paties ugnis degė tarp jų.
4 Kartu keliavo daug svetimšalių, ku-
rie pasidavė geiduliams; su jais drau-
ge verkė ir izraelitai, sakydami: "Kas
duos mums mėsos?
5 Atsimename žuvis, kurias valgėme
Egipte ir jos mums nieko nekainavo;
taip pat prisimename agurkus, melio-
nus, porus, svogūnus ir česnakus.
6 Dabar mūsų sielos išseko, nes mūsų
akys nieko kito nemato – tiktai maną".
7 Mana buvo geltona ir panaši į kalen-
dros sėklas.
8 Žmonės vaikščiojo aplinkui ir ją rin-
kosi, malė girnomis ar susitrindavo
grūstuvuose, virė puoduose ir kepė iš
jos papločius; jos skonis buvo panašus
į ragaišio su aliejumi skonį.
9 Nusileidžiant naktį ant stovyklos ra-
sai, krisdavo ir mana.
10 Mozė išgirdo, kaip žmonės verkia
savo šeimose prie palapinių angų.
Viešpaties rūstybė smarkiai užsidegė,

Mozė taip pat buvo nepatenkintas.
[11] Jis skundėsi Viešpačiui: "Kam vargi-
ni savo tarną? Kodėl nerandu malo-
nės Tavo akyse? Ir kodėl uždėjai man
visos šitos tautos naštą?
[12] Argi šita tauta yra mano vaikai, ar
aš ją pagimdžiau, kad man sakai: 'Nu-
nešk juos, paėmęs į glėbį, kaip auklė
nešioja kūdikį, į žemę, kurią Tu pa-
žadėjai jų tėvams?'
[13] Iš kur aš imsiu mėsos, kad pasotin-
čiau tokią daugybę? Jie rauda ir šau-
kia: 'Duok mums mėsos!'
[14] Aš negaliu vienas nešti visos šitos
tautos, nes man tai per sunku.
[15] Jeigu taip su manimi elgiesi, geriau
nužudyk mane, jei atradau malonę Ta-
vo akyse, kad nebūčiau varginamas to-
kių didelių bėdų".
[16] Viešpats atsakė Mozei: "Surink sep-
tyniasdešimt Izraelio vyresniųjų, apie
kuriuos žinai, kad jie yra tautos vado-
vai, nuvesk juos prie Susitikimo pala-
pinės ir atsistok ten kartu su jais.
[17] Aš nužengsiu ir kalbėsiu su tavimi,
paimsiu dvasios, kuri yra ant tavęs, ir
suteiksiu jiems, kad jie kartu su tavi-
mi neštų tautos naštą ir tau nereikė-
tų nešti vienam.
[18] O tautai sakyk: 'Pasišventinkite ir
rytoj valgysite mėsos, nes Viešpats iš-
girdo jūsų verksmą, kai sakėte: 'Kas
mums duos mėsos? Gera mums buvo
Egipte'. Viešpats jums duos mėsos, ir
jūs valgysite.
[19] Ne vieną dieną, ne dvi dienas, ne
penkias dienas, ne dešimt dienų ir ne
dvidešimt dienų,
[20] bet visą mėnesį, kol nebegalėsite į
ją net pažiūrėti; jūs paniekinote Vieš-
patį, kuris yra tarp jūsų, ir raudojote
Jo akivaizdoje, sakydami: 'Kodėl mes
išėjome iš Egipto?' "
[21] Mozė tarė: "Šitos tautos yra šeši
šimtai tūkstančių pajėgių vyrų, ir Tu
sakai, kad duosi jiems visą mėnesį val-
gyti mėsos?
[22] Argi mes turėsime papjauti avis ir
jaučius, kad užtektų visiems? Ar su-
sirinks visos jūros žuvys, kad juos pa-
sotintų?"
[23] Viešpats atsakė jam: "Argi Viešpa-
ties ranka sutrumpėjo? Dabar matysi,
ar mano žodžiai išsipildys, ar ne".
[24] Mozė nuėjo ir pasakė tautai Vieš-
paties žodžius. Jis surinko septynias-
dešimt izraelitų vyresniųjų ir juos su-
statė prie palapinės.
[25] Viešpats nužengė debesyje ir jam
kalbėjo. Ir Jis paėmė dvasios, kuri bu-
vo ant Mozės, ir davė septyniasdešim-
čiai vyresniųjų. Kai ant jų nusileido dva-
sia, jie pradėjo pranašauti ir nepaliovė.
[26] Stovykloje buvo pasilikę du vyrai,
vienas vardu Eldadas, o kitas – Meda-
das. Ir jie gavo tos dvasios, nes ir juo-
du buvo įtraukti į sąrašą, bet nebuvo
atėję prie palapinės. Jie pradėjo pra-
našauti stovykloje.
[27] Vienas jaunuolis atbėgo ir pranešė
Mozei: "Eldadas ir Medadas prana-
šauja stovykloje!"
[28] Nuno sūnus Jozuė, Mozės tarnas,
tarė: "Mano valdove Moze, uždrausk
jiems!"
[29] Bet jis atsakė: "Ar tu pavydi dėl ma-
nęs? O, kad visa Viešpaties tauta pra-
našautų ir kad Viešpats duotų kiek-
vienam savo dvasios!"
[30] Mozė ir Izraelio vyresnieji sugrįžo į
stovyklą.
[31] Pakilo Viešpaties siųstas vėjas ir at-
nešė putpelių. Jų tiek prikrito aplin-
kui stovyklą, kiek galima apeiti per dvi
dienas ir dvi uolektys nuo žemės.
[32] Žmonės rinko putpeles visą tą die-
ną ir naktį ir dar kitą dieną, ir kiek-
vienas prisirinko nemažiau kaip dešimt

homerų; jas džiovino aplink stovyklą.
33 Mėsa tebebuvo jiems tarp dantų, ir
jie dar nebuvo jos suvalgę, kai Viešpa-
ties rūstybė užsidegė prieš tautą, ir Jis
ištiko juos dideliu maru.
34 Ta vieta buvo pavadinta Geidulių
kapinėmis, nes ten palaidojo žmones,
kurie buvo pasidavę geiduliams.
35 Išėję iš Geidulių kapinių, jie nuke-
liavo į Hazerotą ir ten sustojo.

12 Mirijama ir Aaronas priekaiš-
tavo Mozei dėl jo vedybų, nes
jis buvo vedęs etiopę.
2 Jie sakė: "Argi Viešpats kalbėjo tik
per vieną Mozę? Argi Jis nekalbėjo
taip pat ir per mus?" Viešpats tai iš-
girdo.
3 Mozė gi buvo labai romus, romiau-
sias iš visų žmonių žemėje.
4 Viešpats staiga prabilo į Mozę, Aa-
roną bei Mirijamą: "Jūs trys išeikite
prie Susitikimo palapinės". Jiems iš-
ėjus,
5 Viešpats nužengė debesies stulpe ir,
stovėdamas palapinės įėjime, pašaukė
Aaroną ir Mirijamą. Kai juodu priėjo,
6 Jis tarė jiems: "Klausykite! Jei kas
tarp jūsų yra Viešpaties pranašas, Aš
jam apsireiškiu regėjime arba kalbu
sapne.
7 Ne taip yra su mano tarnu Moze,
kuris yra ištikimas visuose mano na-
muose.
8 Su juo Aš kalbuosi veidas į veidą, at-
virai, o ne neaiškiais žodžiais, ir jis ma-
to mano pavidalą. Kaip judu nebijote
kalbėti prieš mano tarną Mozę?"
9 Užsirūstinęs Viešpats pasitraukė.
10 Pasitraukė ir debesis nuo palapinės.
Staiga Mirijamą išbėrė raupsai, ji pa-
balo kaip sniegas. Aaronas, pažvelgęs
į ją ir pamatęs ją apdengtą raupsais,
11 tarė Mozei: "Maldauju, mano val-
dove, tenepasilieka ant mudviejų ši
nuodėmė, kurią padarėme per savo
kvailumą.
12 Tenebūna ji kaip kūdikis, negyvas gi-
męs, kurio kūno dalis jau sugedus".
13 Mozė šaukėsi Viešpaties: "Maldau-
ju, o Dieve, išgydyk ją".
14 Viešpats jam atsakė: "Jei jos tėvas
būtų spjovęs jai į veidą, argi ji nebūtų
turėjusi rausti bent septynias dienas?
Tebūna atskirta septynias dienas nuo
stovyklos ir paskui bus pašaukta at-
gal".
15 Mirijama buvo septynias dienas at-
skirta nuo stovyklos, ir tauta nepaju-
dėjo iš vietos, kol Mirijama nebuvo
pašaukta atgal.

13 Po to izraelitai iškeliavo iš Ha-
zeroto ir apsistojo Parano dy-
kumoje.
2 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
3 "Siųsk vyrus, po vieną vyresnįjį iš kiek-
vienos giminės, išžvalgyti Kanaano že-
mės, kurią duosiu izraelitams".
4 Mozė padarė, ką Viešpats įsakė. Jis
išsiuntė iš Parano dykumos kiekvienos
giminės vyresnįjį:
5 Rubeno giminės – Zakuro sūnų Sa-
muvą,
6 Simeono giminės – Horio sūnų Sa-
fatą,
7 Judo giminės – Jefunės sūnų Kalebą,
8 Isacharo giminės – Juozapo sūnų
Igalį,
9 Efraimo giminės – Nuno sūnų Ošėją,
10 Benjamino giminės – Rafaus sūnų
Paltį,
11 Zabulono giminės – Sodo sūnų Ga-
dielį,
12 iš Juozapo sūnų, Manaso giminės –
Susio sūnų Gadį,
13 Dano giminės – Gemalio sūnų Ami-
elį,

[14] Asero giminės – Mykolo sūnų Setu-
rą,
[15] Neftalio giminės – Vofsio sūnų Na-
bį,
[16] Gado giminės – Makio sūnų Geulį.
[17] Tai vardai vyrų, kuriuos Mozė pa-
siuntė išžvalgyti kraštą. Nuno sūnų
Ošėją jis pavadino Jozue.
[18] Mozė, siųsdamas juos į Kanaano ša-
lį, tarė jiems: "Pradėkite šalies pietuo-
se ir, nuėję į kalnus,
[19] apžiūrėkite žemę ir žmones, kurie
ten gyvena: ar jie galingi, ar silpni, ar
jų mažai, ar daug;
[20] ar pati žemė gera, ar bloga; kokie
miestai, ar turi mūro sienas, ar ne;
[21] ar žemė derlinga, ar nualinta, ar miš-
kinga, ar ne. Būkite drąsūs ir mums at-
neškite tos žemės vaisių". Buvo metas,
kada skinamos pirmosios vynuogės.
[22] Jie nuėję išžvalgė žemę nuo Zino
dykumos iki Rehobo, kur einama į
Ematą.
[23] Jie patraukė į pietus ir atėjo į Heb-
roną, kur gyveno Anako sūnūs Ahi-
manas, Sesajas ir Talmajas. Hebronas
įkurtas septyneriais metais anksčiau
už Egipto miestą Coaną.
[24] Nuėję prie Eskolio upelio, nupjovė
šaką su viena keke vynuogių, ir du vy-
rai ją nešė ant karties. Taip pat paėmė
granato vaisių ir figų iš tos vietos,
[25] kuri buvo pavadinta Eskoliu, nes ten
Izraelio vaikai nupjovė vynuogių kekę.
[26] Žvalgai, apėję visą šalį, sugrįžo po
keturiasdešimties dienų
[27] pas Mozę, Aaroną ir izraelitus į Ka-
desą, į Parano dykumą. Jie papasa-
kojo visiems, ką sužinojo, ir parodė
to krašto vaisius.
[28] Jie sakė: "Buvome nuėję į žemę, į
kurią mus siuntei. Ji tikrai plūsta pie-
nu ir medumi, ir štai jos vaisiai;
[29] bet jos gyventojai yra stiprūs, mies-
tai dideli, apjuosti mūro sienomis. Ten
matėme ir Anako palikuonių.
[30] Amalekiečiai gyvena pietuose, he-
titai, jebusiečiai ir amoritai kalnuo-
se, kanaaniečiai prie jūros ir Jordano
slėnyje".
[31] Bet Kalebas nuramino žmones prieš
Mozę ir sakė: "Eikime ir užimkime
tą žemę, nes mes esame pajėgūs juos
nugalėti".
[32] Bet vyrai, buvę su juo, sakė: "Mes
negalime eiti prieš tas tautas, nes jos
už mus stipresnės".
[33] Ir jie skleidė Izraelio vaikų tarpe
blogus atsiliepimus apie tą žemę, ku-
rią buvo išžvalgę, kalbėdami: "Žemė,
kurią išžvalgėme, ryja savo gyvento-
jus, o žmonės, kuriuos matėme, yra
labai aukšto ūgio.
[34] Ten matėme milžinus iš Anako gi-
minės, ir mes buvome prieš juos kaip
žiogai, ir tokie mes buvome jų aky-
se".

14 Visa tauta pakėlė balsus ir rau-
dojo tą naktį.
[2] Jie murmėjo prieš Mozę ir Aaroną:
"Verčiau būtume mirę Egipte arba žu-
vę šioje dykumoje.
[3] Kodėl Viešpats atvedė mus į šią že-
mę? Ar tam, kad žūtume nuo kardo,
o mūsų žmonos ir vaikai taptų priešo
grobiu? Ar ne geriau būtų grįžti į
Egiptą?"
[4] Jie tarėsi: "Išsirinkime vadą ir grįž-
kime į Egiptą".
[5] Mozė ir Aaronas puolė ant žemės
prieš visą Izraelio vaikų susirinkimą.
[6] Nuno sūnus Jozuė ir Jefunės sūnus
Kalebas iš tų, kurie žvalgė kraštą, per-
plėšė savo rūbus
[7] ir kalbėjo izraelitams: "Žemė, kurią
apėjome ir išžvalgėme, labai gera.
[8] Jei Viešpats bus maloningas, Jis mus

įves į tą žemę, plūstančią pienu ir me-
dumi.
[9] Tik nesukilkite prieš Viešpatį ir ne-
bijokite to krašto žmonių. Mes juos
valgysime kaip duoną, jie neturi ap-
saugos, o Viešpats yra su mumis, ne-
bijokime!"
[10] Bet žmonės ketino juodu užmušti
akmenimis. Ir Viešpaties šlovė pasi-
rodė visiems izraelitams virš Susitiki-
mo palapinės.
[11] Viešpats tarė Mozei: "Ar dar ilgai
šita tauta niekins mane? Kodėl jie ne-
tiki manimi, matydami visus stebuk-
lus, kuriuos padariau jų akivaizdoje?
[12] Aš juos bausiu maru ir sunaikinsiu,
o iš tavęs padarysiu didesnę ir galin-
gesnę tautą už šitą".
[13] Mozė kalbėjo Viešpačiui: "Tada
egiptiečiai, iš kurių tarpo Tu išvedei
šią tautą, išgirs tai, ką Tu padarei
tautai,
[14] ir pasakys šio krašto gyventojams,
kurie girdėjo, kad Tu, Viešpatie, esi
su mumis, kad Tu esi regimas veidu į
veidą, kad Tavo debesis yra virš šios
tautos ir kad Tu eini pirma mūsų die-
nos metu debesies stulpe ir naktį –
ugnies stulpe;
[15] todėl jei Tu išžudysi savo žmones,
tautos, kurios girdėjo apie Tavo šlo-
vę, sakys:
[16] 'Kadangi Viešpats nepajėgė įvesti
šitos tautos į žemę, kurią jiems pri-
siekdamas pažadėjo, tai išžudė juos
dykumoje'.
[17] Viešpatie, meldžiu Tave, parodyk
savo galią, kaip esi pasakęs:
[18] 'Viešpats yra kantrus ir kupinas gai-
lestingumo, atleidžiantis neteisybes ir
nusikaltimus, tačiau nepaliekantis
kalto nenubausto, bet baudžiantis už
tėvų nusikaltimus vaikus iki trečios ir
ketvirtos kartos'.
[19] Maldauju, atleisk šitos tautos nusi-
kaltimus dėl Tavo didelio gailestingu-
mo, kaip atleisdavai jai nuo išėjimo
iš Egipto iki šiol".
[20] Viešpats atsakė: "Atleidžiu, kaip
prašei.
[21] Kaip Aš gyvas, visa žemė bus pilna
Viešpaties šlovės.
[22] Kadangi visi žmonės, kurie matė
mano šlovę ir stebuklus, kuriuos da-
riau Egipte ir dykumoje, mane gun-
dė jau dešimt kartų ir neklausė mano
balso,
[23] jie neišvys žemės, kurią pažadėjau
jų tėvams. Niekas iš tų, kurie mane
pykdė, nematys jos.
[24] Savo tarną Kalebą, kuris kupinas
kitokios dvasios ir iki galo sekė ma-
nimi, įvesiu į tą žemę, į kurią jis bu-
vo nuėjęs, ir jo palikuonys ją pavel-
dės.
[25] Kadangi amalekiečiai ir kanaanie-
čiai gyvena slėniuose, rytoj iš stovyk-
los visi keliaukite į dykumą Raudo-
nosios jūros link".
[26] Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
[27] "Kiek dar šita pikta tauta murmės
prieš mane? Aš girdžiu Izraelio vai-
kų murmėjimą, kai jie murma prieš
mane.
[28] Sakyk jiems: 'Kaip Aš gyvas, – sako
Viešpats, – padarysiu jums taip, kaip
jūs kalbėjote.
[29] Šioje dykumoje liks jūsų lavonai.
Visi, kurie buvote suskaičiuoti, dvi-
dešimties metų ir vyresni, ir murmė-
jote prieš mane,
[30] neįeisite į žemę, kurią jums paža-
dėjau, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą
ir Nuno sūnų Jozuę.
[31] Jūsų vaikus, apie kuriuos sakėte,
kad jie bus priešų grobis, įvesiu į tą
žemę, kurią jūs paniekinote.
[32] Jūsų lavonai kris šioje dykumoje.

[33] Jūsų vaikai klajos dykumoje keturiasdešimt metų dėl jūsų paleistuvystės, kol jūsų lavonai pasiliks dykumoje.
[34] Pagal skaičių dienų, kai jūs žvalgėte žemę, už keturiasdešimt dienų jūs nešiosite savo kaltes keturiasdešimt metų, už kiekvieną dieną – metai, ir jūs pažinsite, ką reiškia būti mano atmestiems.
[35] Kaip kalbėjau, taip ir padarysiu visai šiai piktai tautai, kuri sukilo prieš mane – visi mirs šioje dykumoje' ".
[36] Vyrai, kuriuos Mozė buvo išsiuntęs išžvalgyti žemę, ir kurie grįžę sukurstė tautą murmėti prieš Viešpatį, blogai kalbėdami apie kraštą
[37] ir skleisdami blogus atsiliepimus apie tą žemę, buvo ištikti Viešpaties akivaizdoje ir mirė.
[38] Iš visų, kurie buvo išėję žemę išžvalgyti, gyvi liko tik Nuno sūnus Jozuė ir Jefunės sūnus Kalebas.
[39] Kai Mozė pasakė visus šiuos žodžius izraelitams, jie labai nuliūdo.
[40] Atsikėlę anksti rytą, jie užlipo ant kalno sakydami: "Eisime į žemę, kurią Viešpats pažadėjo, nes mes nusikaltome".
[41] Mozė jiems atsakė: "Kodėl neklausote Viešpaties įsakymo? Jūs nieko gero nelaimėsite.
[42] Neikite, nes Viešpats neis su jumis, jūs žūsite nuo priešų.
[43] Amalekiečiai ir kaananiečiai yra prieš jus. Jūs žūsite nuo kardo, nes neklausėte Viešpaties, todėl Viešpats nebus su jumis".
[44] Bet jie nusprendė eiti į kalnus. Tačiau nei Viešpaties Sandoros skrynia, nei Mozė nepajudėjo iš stovyklos.
[45] Atėję amalekiečiai ir kaananiečiai, gyvenantys kalnuose, juos sumušė ir vijosi iki Hormos.

15 Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Sakyk izraelitams: 'Kai būsite įėję ir apsigyvenę pažadėtoje žemėje, kurią jums duosiu,
[3] ir aukosite Viešpačiui auką iš bandos ar kaimenės – deginamąją, vykdydami įžadus, laisva valia aukodami ar savo iškilmėse, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui,
[4] kiekvienas, kuris aukos, atsineš duonos aukai dešimtą efos dalį smulkių miltų, sumaišytų su vienu ketvirtadaliu hino aliejaus,
[5] ir prie deginamosios ar kitos gyvulinės aukos pridės ketvirtą hino dalį vyno prie kiekvieno avinėlio geriamajai aukai.
[6] Prie kiekvieno avino duonos aukai pridėkite dvi dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su trečdaliu hino aliejaus,
[7] ir geriamajai aukai trečią dalį hino vyno, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui.
[8] Kai aukosite jautį deginamajai aukai ar įžadui įvykdyti, ar padėkos aukoms,
[9] duokite prie kiekvieno jaučio tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su puse hino aliejaus,
[10] ir pusę hino vyno geriamajai aukai, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui.
[11] Taip darykite prie kiekvieno jaučio, avino, avinėlio ar ožio
[12] pagal aukų skaičių, kurias aukosite.
[13] Vietiniai gyventojai taip darys aukodami auką, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui;
[14] ir jeigu tarp jūsų esantis ateivis norės aukoti auką, jis darys taip pat, kaip ir jūs.
[15] Tas pats nuostatas galioja ir jums, ir ateiviams, gyvenantiems jūsų že-

mėje, nes kaip jūs, taip ir ateiviai
bus prieš Viešpatį.
16 Toks pat įstatymas bus jums ir atei-
viams, gyvenantiems tarp jūsų' ".
17 Viešpats kalbėjo Mozei:
18 "Sakyk izraelitams: 'Kai būsite pa-
žadėtoje žemėje, kurią jums duosiu,
19 ir valgysite to krašto duonos, auko-
kite Viešpačiui auką.
20 Aukokite paplotį iš pirmos tešlos,
kaip aukojate derliaus pirmienas.
21 Iš pirmos tešlos aukokite Viešpa-
čiui per visas jūsų kartas.
22 Jei netyčia ko nors nevykdytumėte
iš to, ką Aš įsakiau Mozei
23 ir per jį paskelbiau, nuo tos dienos,
kai daviau savo įsakymus, per visas jū-
sų kartas,
24 jei tai padarysite dėl neapsižiūrėji-
mo, aukokite man veršį deginamajai
aukai, kad būtų malonus kvapas, kar-
tu su duonos ir geriamąja auka, pa-
gal visus nuostatus, ir ožį aukai už
nuodėmę.
25 Kunigas sutaikins izraelitus, ir jiems
bus atleista, nes jie nusikalto netyčia,
tačiau jie aukos deginamąją auką Vieš-
pačiui ir auką už savo nuodėmę.
26 Bus atleista Izraelio tautai ir tarp jų
gyvenantiems ateiviams, nes nusikal-
timas įvyko dėl nežinojimo.
27 Jei vienas žmogus nusikalstų nežino-
damas, teaukoja metinę ožką už savo
nusikaltimą.
28 Kunigas sutaikins jį, nes nusikalto
Viešpačiui nežinodamas; jis bus sutai-
kintas, ir kaltė jam bus atleista.
29 Vietiniams gyventojams ir ateiviams,
netyčia nusikaltus, bus taikomas tas
pats įstatymas.
30 Bet jei žmogus nusikalstų sąmonin-
gai ir taip paniekintų Viešpatį, nežiū-
rint ar jis bus vietinis, ar ateivis, jis bus
išnaikintas iš savo tautos,
31 nes paniekino Viešpaties žodį ir Jo
įsakymą. Todėl ta siela bus sunaikin-
ta. Jis atsakys už savo nusikaltimą' ".
32 Izraelitams būnant dykumoje, jie
rado žmogų, renkantį malkas sabato
dieną.
33 Jie atvedė jį pas Mozę ir Aaroną,
34 ir uždarė jį, nes nežinojo, ką su juo
daryti.
35 Viešpats tarė Mozei: "Tas žmogus
turi mirti, visi žmonės tegul užmuša
jį akmenimis už stovyklos ribų".
36 Išvedę už stovyklos, užmušė jį akme-
nimis, kaip Viešpats buvo įsakęs.
37 Viešpats kalbėjo Mozei:
38 "Įsakyk izraelitams pasidaryti savo
apdarų kraštuose kutus su mėlynomis
juostelėmis.
39 Pažvelgę į juosteles, atsiminkite
Viešpaties įsakymus ir nesekite savo
širdimis ir akimis, kurios veda į pa-
leistuvystę.
40 Atsiminkite mano įsakymus, juos
vykdykite ir būkite šventi.
41 Aš esu Viešpats, jūsų Dievas, kuris
jus išvedžiau iš Egipto žemės".

16 Korė, Levio sūnaus Kohato
sūnaus Izaharo sūnus, ir iš
Rubeno sūnų Eliabo sūnūs Datanas
ir Abiramas bei Peleto sūnus Onas
2 sukilo prieš Mozę. Prie jų prisidėjo
du šimtai penkiasdešimt izraelitų,
tautos kunigaikščių, žinomų bendruo-
menėje ir gerbiamų vyrų.
3 Jie susirinkę kalbėjo prieš Mozę ir
Aaroną: "Gana judviem; visi izraeli-
tai yra šventi ir Viešpats yra tarp jų.
Kodėl judu keliatės aukščiau Vieš-
paties tautos?"
4 Tai išgirdęs, Mozė puolė ant žemės
5 ir kalbėjo Korei ir su juo esantiems:
"Rytoj Viešpats parodys, kas yra šven-
tas ir kas yra Jo. Tiems, kuriuos Jis

išsirinko, Jis leis prisiartinti prie Jo.
6 Kiekvienas imkite savo smilkytuvą:
tu, Kore, ir visas tavo būrys,
7 pasiėmę ugnies, užberkite ant jos
smilkalų Viešpaties akivaizdoje. Kurį
Jis išsirinks, tas bus šventas. Jūs, Levio
sūnūs, keliatės per aukštai!"
8 Mozė sakė Korei: "Klausykite, Levio
sūnūs!
9 Argi jums dar maža, kad Izraelio
Dievas jus išsirinko iš visos tautos ir
pašaukė eiti tarnystę Viešpaties pa-
lapinėje ir tarnauti tautai?
10 Jis pašaukė savo tarnystei tave ir
tavo brolius levitus, tai kodėl dar rei-
kalaujate kunigystės?
11 Kodėl sukilote tu ir tavo pasekėjai
prieš Viešpatį? Kas gi yra Aaronas,
kad prieš jį murmate?"
12 Mozė pasiuntė pašaukti abu Eliabo
sūnus Dataną ir Abiramą. Juodu atsa-
kė: "Mudu neisime.
13 Ar tau dar maža, kad mus išvedei iš
žemės, plūstančios pienu ir medum,
kad nužudytum dykumoje? Ar dar no-
ri viešpatauti mums?
14 Ar nuvedei mus į žemę, kurioje te-
ka pienas ir medus, ir ar davei mums
paveldėti laukus ir vynuogynus? Ar
ir akis nori šiems žmonėms išlupti?
Mudu neateisime!"
15 Mozė, labai įpykęs, meldė Viešpatį:
"Nežiūrėk į jų aukas; aš neėmiau iš jų
nė asilaičio ir nė vieno nenuskriau-
džiau".
16 Mozė sakė Korei: "Rytoj tu ir visas
tavo būrys stokite Viešpaties akivaiz-
doje: tu, jie ir Aaronas.
17 Imkite kiekvienas savo smilkytuvą,
įdėkite į juos smilkalų ir atneškite
smilkytuvus Viešpaties akivaizdon –
du šimtus penkiasdešimt smilkytuvų;
taip pat tu ir Aaronas atneškite savo
smilkytuvus".
18 Visi įsidėjo ugnies į smilkytuvus ir
užbėrę ant jos smilkalų atsistojo prie
Susitikimo palapinės įėjimo, kartu su
Moze su Aaronu.
19 Korė sušaukė visus izraelitus prie
Susitikimo palapinės, ir visiems ma-
tant pasirodė Viešpaties šlovė.
20 Viešpats tarė Mozei ir Aaronui:
21 "Pasitraukite iš šio susirinkimo, Aš
juos bematant sunaikinsiu".
22 Juodu puolė ant žemės, prašydami:
"Dieve, Tu kiekvieno kūno dvasios
Dievas. Argi vienam nusidėjus Tavo
rūstybė sunaikins visus?"
23 Viešpats atsakė Mozei:
24 "Įsakyk visiems pasitraukti nuo Ko-
rės, Datano ir Abiramo palapinių".
25 Mozė ėjo prie Datano ir Abiramo, jį
sekė Izraelio vyresnieji.
26 Jis tarė tautai: "Pasitraukite nuo šių
piktadarių palapinių ir nelieskite nie-
ko, kas jiems priklauso, kad ir jūs ne-
žūtumėte dėl jų nuodėmių".
27 Visiems pasitraukus nuo Korės, Da-
tano ir Abiramo palapinių, Datanas ir
Abiramas išėję stovėjo savo palapinių
angose kartu su žmonomis ir vaikais.
28 Mozė tarė: "Dabar matysite, kad
Viešpats siuntė mane visa tai daryti
ir kad aš nieko nedariau savo valia.
29 Jei jie mirs paprasta mirtimi, kaip
miršta visi žmonės, tai Viešpats manęs
nesiuntė;
30 bet jei Viešpats padarys naują da-
lyką, kad žemė atsivers ir prarys juos
ir visa, kas jiems priklauso, ir jie gyvi
pateks į mirusiųjų buveinę, žinokite,
kad jie piktžodžiavo Viešpačiui".
31 Kai tik jis baigė kalbėti, žemė prasi-
skyrė po jų kojomis
32 ir atsivėrusi prarijo juos su jų palapi-
nėmis, žmonėmis ir visu lobiu.
33 Jie gyvi nugrimzdo į mirusiųjų bu-
veinę, ir žemė apdengė juos, ir jie bu-

vo išnaikinti iš susirinkusiųjų tarpo.
34 O visi izraelitai, kurie stovėjo aplin-
kui, žūstantiems šaukiant, pradėjo
bėgti, nes jie sakė: "Kad tik ir mūsų
žemė nepraryty".
35 Viešpaties siųsta ugnis sunaikino
tuos du šimtus penkiasdešimt vyrų,
kurie aukojo smilkalus.
36 Po to Viešpats kalbėjo Mozei:
37 "Įsakyk Aarono sūnui kunigui Ele-
azarui surinkti smilkytuvus iš degėsių,
ir išsklaidyti ugnį, nes jie pašventinti.
38 Smilkytuvus tų, kurie nusidėjo prieš
savo sielas, tegul perkala į skardas ir
jomis apdengia aukurą, nes jie buvo
aukojami prieš Viešpatį ir tapo pa-
šventinti. Tai bus izraelitams atsimi-
nimo ženklas".
39 Kunigas Eleazaras surinko varinius
smilkytuvus, kuriuose aukojo gaisre
žuvę, perkalė į skardas ir apdengė jo-
mis aukurą,
40 kaip atminimą Izraelio vaikams, kaip
Viešpats jam sakė per Mozę, kad sve-
timasis, kuris nėra Aarono palikuonis,
nesiartintų aukoti smilkalų Viešpačiui
ir nežūtų kaip Korė ir visas jo būrys.
41 Kitą dieną visi izraelitai murmėjo
prieš Mozę ir Aaroną: "Judu nužudė-
te Viešpaties žmones".
42 Žmonėms susirinkus prieš Mozę ir
Aaroną, jie atsigręžė į Susitikimo pa-
lapinę, ir štai ją apdengė debesis ir pa-
sirodė Viešpaties šlovė.
43 Mozė ir Aaronas nuėjo prie Susiti-
kimo palapinės.
44 Viešpats tarė Mozei:
45 "Pasitraukite nuo šių žmonių. Aš
juos tuojau sunaikinsiu". Juodu puo-
lė ant žemės.
46 Mozė sakė Aaronui: "Imk smilky-
tuvą, pasisemk žarijų nuo aukuro, už-
berk ant jų smilkalų ir skubiai eik
prie žmonių, kad juos sutaikintum,
nes jau pasireiškė Viešpaties rūstybė
ir prasidėjo maras".
47 Ir Aaronas padarė, kaip Mozė įsa-
kė, ir nubėgo į žmonių vidurį, tarp ku-
rių jau buvo prasidėjęs maras. Jis už-
bėrė smilkalų ir sutaikino tautą.
48 Jis stovėjo tarp mirusiųjų ir gyvųjų.
Maras liovėsi.
49 Mirė keturiolika tūkstančių septy-
ni šimtai, neskaitant žuvusiųjų Korės
maište.
50 Kai maras liovėsi, Aaronas sugrįžo
pas Mozę prie Susitikimo palapinės.

17 Viešpats kalbėjo Mozei:
2 "Sakyk izraelitams, kad kiekviena gi-
minė duotų lazdą; iš visų jų kunigaikš-
čių pagal jų giminę dvylika lazdų. Už-
rašyk kiekvieno vardą ant jo lazdos.
3 Ant Levio lazdos užrašyk Aarono
vardą. Nuo giminės kunigaikščio bus
po vieną lazdą.
4 Jas sudėk Susitikimo palapinėje ties
liudijimu, kur jums apsireiškiu.
5 Kurį iš jų išsirinksiu, to lazda pražys,
taip padarysiu galą izraelitų murmėji-
mui, kuriuo jie prieš judu murma".
6 Mozė pranešė tai izraelitams. Kiek-
vienos giminės kunigaikštis davė laz-
dą. Buvo dvylika lazdų, tarp jų ir Aa-
rono lazda.
7 Mozė jas padėjo Viešpaties akivaiz-
doje Liudijimo palapinėje.
8 Mozė, įėjęs kitą dieną, rado žaliuo-
jančią Aarono, Levio giminės, lazdą.
Pumpurai išsiskleidė žiedais, sužalia-
vo lapeliais ir subrandino migdolus.
9 Mozė išnešė visas lazdas iš šventyk-
los prie izraelitų. Jie apžiūrėjo jas ir
kiekvienas atsiėmė savo lazdą.
10 Tuomet Viešpats tarė Mozei: "Įnešk
atgal Aarono lazdą prie liudijimo, kad
ji būtų ženklas maištaujantiems, kad

pasibaigtų jų murmėjimas prieš ma-
ne, ir jie nemirtų".
[11] Mozė padarė, kaip Viešpats įsakė.
[12] Izraelitai sakė Mozei: "Štai mes
mirštame, mes visi žūvame.
[13] Kas tik artinasi prie Viešpaties pa-
lapinės, tas miršta. Argi visi būsime
sunaikinti?"

18 Viešpats kalbėjo Aaronui: "Tu
ir tavo sūnūs būsite atsakingi
už šventyklą ir kunigų tarnystę.
[2] Tavo broliai iš Levio giminės, tavo
tėvo palikuonys, prisidės prie tavęs ir
tarnaus tau, bet tu ir tavo sūnūs at-
liksite kunigų tarnystę Liudijimo pa-
lapinėje.
[3] Levitai tarnaus tau ir atliks visus pa-
lapinės darbus, tačiau jie nelies šven-
tyklos indų ir aukuro, kad jie ir jūs
nežūtumėte.
[4] Tebūna jie su tavimi ir tetarnauja
Susitikimo palapinėje, atlikdami vi-
sus jos darbus. Svetimasis neturi būti
tarp jūsų.
[5] Prižiūrėkite šventyklą ir aukurą, kad
nekiltų mano rūstybė prieš izraelitus.
[6] Aš jums daviau jūsų brolius levitus
iš izraelitų kaip dovaną, kad jie tar-
nautų Susitikimo palapinėje.
[7] Tu ir tavo sūnūs atlikite kunigų tar-
nystę. Visa, kas priklauso aukurui ir
kas yra už uždangos, bus kunigų ap-
tarnaujama; jei kas svetimas artinsis,
bus baudžiamas mirtimi".
[8] Viešpats kalbėjo Aaronui: "Aš tau
duodu savo aukų dalį iš visko, ką iz-
raelitai pašvenčia. Duodu tai tau ir
tavo sūnums, nes esate patepti. Tas
įstatymas bus amžinas.
[9] Šitos aukos, aukojamos Viešpačiui,
priklausys tau: duonos auka, auka už
nuodėmę ir auka už kaltę. Jos yra
šventos ir teks tau ir tavo sūnums.
[10] Jas valgysite šventoje vietoje, tik vy-
rai valgys tas aukas, nes jos šventos.
[11] Visas izraelitų siūbuojamąsias aukas
duodu tau, tavo sūnums ir dukterims
amžina teise: kas tavo namuose nesu-
teptas, valgys jas.
[12] Geriausio aliejaus, vynuogių ir javų
pirmojo derliaus, aukojamų Viešpa-
čiui, duodu tau.
[13] Visi pirmieji jūsų krašto vaisiai, at-
nešami Viešpačiui, bus tavo ir, kas ta-
vo namuose nesuteptas, juos valgys.
[14] Visa, kas Izraelyje pašvęsta, bus
tavo.
[15] Visi pirmagimiai, kurie aukojami
Viešpačiui, ar tai būtų žmonės, ar gy-
vuliai, priklausys tau. Žmogaus pir-
magimis turi būti išpirktas ir kiekvie-
no nešvaraus gyvulio pirmagimį au-
kotojas privalės išpirkti.
[16] Kūdikis vieno mėnesio amžiaus bus
išperkamas už penkis šekelius sidabro
pagal šventyklos šekelį, kurį sudaro
dvidešimt gerų.
[17] Galvijų, avių ir ožkų pirmagimių ne-
galima išpirkti, nes jie paskirti Vieš-
pačiui: jų kraują išliesi ant aukuro ir
taukus sudeginsi, kad būtų malonus
kvapas Viešpačiui.
[18] Jų mėsa bus tavo kaip ir siūbuoja-
mosios aukos krūtinė ir dešinysis pe-
tys.
[19] Visas šventas aukas, kurias izraelitai
aukoja Viešpačiui, duodu tau ir tavo
sūnums bei dukterims amžina teise.
Tai amžina druskos sandora prieš
Viešpatį tau ir tavo vaikams".
[20] Viešpats kalbėjo Aaronui: "Izraeli-
tų žemėje nieko nepaveldėsi ir netu-
rėsi tarp jų dalies: Aš – tavo dalis ir
paveldėjimas.
[21] Levitams atiduodu visas Izraelio
dešimtines už tarnystę, kurią jie man
atlieka Susitikimo palapinėje,

[22] kad izraelitai nesiartintų prie pala-
pinės, nenusidėtų ir nemirtų.
[23] Tik levitai tarnaus Susitikimo pala-
pinėje ir bus už ją atsakingi; tai bus am-
žinas įstatymas visoms jūsų kartoms.
Jie nieko nepaveldės tarp izraelitų.
[24] Izraelio vaikų dešimtines, atnešamas
Viešpačiui, atidaviau levitams. Todėl
jiems pasakiau: 'Jūs nieko nepaveldė-
site tarp izraelitų' ".
[25] Po to Viešpats kalbėjo Mozei:
[26] "Taip kalbėk levitams: 'Gavę iš izra-
elitų dešimtines, tų dešimtinių dešim-
tą dalį aukokite Viešpačiui.
[27] Tai bus jums įskaityta kaip grūdai iš
klojimo ar dalis nuo vynuogių spaus-
tuvo.
[28] Taip ir jūs aukosite auką Viešpačiui
iš surinktų dešimtinių, atiduodami ją
kunigui Aaronui.
[29] Iš visko, kas duodama jums, aukoki-
te aukas Viešpačiui, iš visko, kas ge-
riausia, pašvęstąją dalį'.
[30] Todėl sakyk jiems: 'Kai atnešite iš
visko tai, kas geriausia, bus tai įskai-
tyta levitams kaip gauta iš klojimo ir
vynuogių spaustuvo.
[31] Jūs ir jūsų šeimos valgys tai bet kur,
nes tai užmokestis už tarnystę, kurią
atliekate Susitikimo palapinėje.
[32] Nenusikalskite, pasilaikydami sau ge-
riausius dalykus, ir nesutepkite izraeli-
tų aukų, kad nemirtumėte' ".

19 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aa-
ronui:
[2] "Įsakyk izraelitams atvesti sveiką ža-
lą karvę, dar nekinkytą į jungą,
[3] ir duokite ją kunigui Eleazarui. Ji bus
išvesta iš stovyklos ir papjauta jo aki-
vaizdoje.
[4] Tada Eleazaras, padažęs jos kraujy-
je pirštą, pašlakstys septynis kartus
Susitikimo palapinės įėjimo link.
[5] Paskui ji bus sudeginta jo akivaizdo-
je: oda, mėsa, kraujas ir mėšlas.
[6] Kunigas įmes į ugnį, kurioje dega
karvė, kedro medžio, yzopo ir raudo-
nų siūlų.
[7] Po to kunigas išplaus savo drabužius,
apsiplaus vandeniu ir grįš į stovyklą, ir
jis bus nešvarus iki vakaro.
[8] Tas, kuris karvę sudegins, išplaus
savo drabužius, išsimaudys ir bus ne-
švarus iki vakaro.
[9] Kas nors nesusitepęs susems karvės
pelenus ir juos išpils už stovyklos šva-
rioje vietoje, kad jie būtų izraelitų lai-
komi apvalymo vandeniui padaryti,
nes karvė sudeginta kaip auka už nuo-
dėmę.
[10] Kuris susems karvės pelenus, plaus
savo drabužius ir bus nešvarus iki va-
karo. Tai bus izraelitams ir tarp jų gy-
venantiems ateiviams amžinas įstaty-
mas.
[11] Kas paliečia žmogaus lavoną, bus
nešvarus septynias dienas.
[12] Jis apsivalys šiuo vandeniu trečią ir
septintą dieną ir bus švarus. Jei trečią
dieną neapsivalys, tai septintą dieną
nebus švarus.
[13] Kuris palies mirusio žmogaus lavo-
ną ir nebus apšlakstytas minėtu van-
deniu, suteps Viešpaties palapinę ir
bus išnaikintas iš izraelitų tarpo; ka-
dangi jis neapšlakstytas apvalomuoju
vandeniu, jis liks nešvarus.
[14] Šitas yra įstatymas apie žmogų, mi-
rusį palapinėje. Visi, kurie įeina į jo
palapinę, ir visi ten esantieji bus ne-
švarūs septynias dienas.
[15] Indas, neturintis dangčio, bus su-
teptas.
[16] Jei kas lauke paliestų užmušto kar-
du ar savaime mirusio žmogaus lavo-
ną, kaulą ar karstą, bus nešvarus sep-
tynias dienas.

[17] Dėl nešvaraus žmogaus tegul ima
karvės, sudegintos apvalyti nuo nuo-
dėmės, pelenų, įberia į indą ir užpila
tekančio vandens ant jų.
[18] Nesusitepęs žmogus, padažęs jame
yzopą, teapšlaksto visą palapinę ir vi-
sus daiktus bei susitepusius prisilieti-
mu žmones.
[19] Nesusitepęs apšlakstys nešvarųjį
trečią ir septintą dieną, ir jis apsivalys
septintą dieną, išplaus savo drabužius,
pats išsimaudys ir bus nešvarus iki va-
karo.
[20] Jei kas nebus tuo būdu apvalytas,
jis bus išnaikintas iš izraelitų tarpo,
nes sutepė Viešpaties šventyklą; jis
nebuvo apšlakstytas apvalomuoju
vandeniu, todėl yra nešvarus.
[21] Tai amžinas nuostatas jiems, kad tas,
kuris šlakstė vandeniu, plautų savo dra-
bužius, ir kiekvienas, palietęs apvalo-
mąjį vandenį, bus nešvarus iki vakaro.
[22] Ką nešvarus žmogus palies – suteps,
kas prisiliestų suteptų daiktų – bus ne-
švarus iki vakaro".

20 Izraelitai atvyko į Zino dyku-
mą pirmą mėnesį ir sustojo Ka-
desе. Ten mirė Mirijama ir buvo palai-
dota.
[2] Toje vietoje nebuvo vandens. Izra-
elitai, susirinkę pas Mozę ir Aaroną,
[3] priekaištaudami kalbėjo: "Geriau
būtume žuvę su savo broliais Viešpa-
ties akivaizdoje.
[4] Kodėl jūs atvedėte Viešpaties susi-
rinkimą į šitą dykumą, kad mes ir mū-
sų gyvuliai čia numirtume?
[5] Kam mus išvedėte iš Egipto ir atve-
dėte į šitą netikusią vietą, kur negali-
me sėti ir neauga nei figos, nei vynuo-
gės, nei granatai ir nėra net vandens?"
[6] Mozė ir Aaronas, palikę minią, įėjo
į Susitikimo palapinę ir puolė ant že-
mės. Jiems pasirodė Viešpaties šlo-
vė.
[7] Viešpats tarė Mozei:
[8] "Imk lazdą, abu su Aaronu surinkite
žmones ir jų akyse kalbėkite uolai, ir ji
duos vandens. Tu išgausi jiems vandens
iš uolos, ir atsigers žmonės bei jų gal-
vijai".
[9] Mozė ėmė Viešpaties akivaizdoje bu-
vusią lazdą, kaip Jis jam įsakė.
[10] Mozė ir Aaronas surinko žmones
prie uolos ir jiems kalbėjo: "Klausyki-
te, maištininkai! Ar mudu turime iš ši-
tos uolos išgauti jums vandens?"
[11] Mozė pakėlė ranką, smogė du kar-
tus lazda į uolą, ir pasipylė apsčiai van-
dens; atsigėrė žmonės ir jų gyvuliai.
[12] Bet Viešpats tarė Mozei ir Aaro-
nui: "Kadangi manimi netikėjote ir
neparodėte mano šventumo izraelitų
akivaizdoje, judu neįvesite šitos tau-
tos į žemę, kurią jiems duosiu".
[13] Tai Meriba, kur izraelitai murmėjo
prieš Viešpatį ir Jis parodė jiems savo
šventumą.
[14] Mozė išsiuntė pasiuntinius iš Kade-
so pas Edomo karalių, kad pasakytų:
"Taip sako tavo brolis Izraelis: 'Tu ži-
nai visus mūsų vargus,
[15] žinai, kaip mūsų tėvai nuėjo į Egiptą
ir mes ilgai ten gyvenome, kaip egip-
tiečiai spaudė mus ir mūsų tėvus.
[16] Kai šaukėmės Viešpaties, Jis mus iš-
klausė ir siuntė angelą, kuris mus išve-
dė iš Egipto. Esame sustoję Kadeso
mieste, kuris yra prie pat tavo krašto
sienos.
[17] Maldaujame, leisk mums pereiti per
tavo žemę. Mes neisime dirvomis ar
vynuogynais, negersime vandens iš ta-
vo šulinių, bet trauksime vieškeliu, ne-
nukrypdami nei į dešinę, nei į kairę,
kol pereisime tavo šalį' ".
[18] Karalius jiems atsakė: "Neisite per

mano žemę, o jei eisite, aš jus pasitik-
siu su ginklu".
19 Izraelitai sakė: "Mes eisime vieške-
liu, o jei mes ir mūsų gyvuliai gersime
tavo vandens, atsilyginsime, tiktai leisk
pereiti per tavo žemę".
20 Bet jis atsakė: "Neleidžiu!" Ir edo-
mitų gausi kariuomenė išėjo prieš iz-
raelitus.
21 Kadangi edomitai atsisakė praleisti
izraelitus, tai jie pasuko kitais keliais.
22 Pakilę iš Kadeso, izraelitai atėjo prie
Horo kalno.
23 Ten, prie Edomo žemės sienos, Vieš-
pats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
24 "Aaronas susijungs su savo tauta,
nes jis neįeis į žemę, kurią pažadėjau
izraelitams, dėl to, kad netikėjote ma-
no žodžiais prie Meribos.
25 Imk Aaroną ir jo sūnų Eleazarą ir
nuvesk juodu ant Horo kalno.
26 Aaronas tegul nusivelka savo dra-
bužius ir jais apvilk jo sūnų Eleazarą.
Aaronas mirs tenai".
27 Mozė padarė, kaip Viešpats įsakė.
Jie užlipo į Horo kalną, visiems susi-
rinkusiems matant.
28 Mozė nurengė nuo Aarono drabu-
žius ir jais apvilko jo sūnų Eleazarą.
Aaronas mirė kalno viršūnėje. Mozė
su Eleazaru grįžo nuo kalno.
29 Izraelitai, pamatę, kad Aaronas mi-
rė, apraudojo jį trisdešimt dienų.

21 Kanaaniečių karalius Aradas,
kuris gyveno krašto pietuose,
išgirdęs, kad izraelitai ateina iš Atari-
mo, išėjo į kovą prieš juos ir kelis pa-
ėmė į nelaisvę.
2 Izraelitai padarė įžadą Viešpačiui:
"Jei atiduosi šitą tautą į mūsų rankas,
sunaikinsime jos miestus".
3 Viešpats išklausė izraelitų prašymo
ir atidavė jiems kanaaniečius, kuriuos
jie nugalėjo, sunaikino juos ir jų mies-
tus. Jie praminė aną vietą Horma.
4 Nuo Horo kalno jie ėjo keliu, ve-
dančiu Raudonosios jūros link, kad ap-
lenktų Edomo žemę. Kelionėje tauta
nerimavo,
5 ji kalbėjo prieš Dievą ir Mozę: "Ko-
dėl mus išvedėte iš Egipto numirti dy-
kumoje? Nėra duonos, nėra vandens,
mums įgriso tas menkavertis maistas".
6 Tada Viešpats siuntė nuodingas gy-
vates. Jos gėlė žmones, ir daugelis nuo
jų mirė.
7 Jie kreipėsi į Mozę, sakydami: "Nu-
sidėjome, kalbėdami prieš Viešpatį ir
tave, melsk, kad pašalintų nuo mūsų
gyvates". Mozė meldėsi už tautą.
8 Viešpats sakė Mozei: "Padaryk vari-
nę gyvatę ir iškelk ją ant stulpo; kas
įgeltas į ją pažvelgs, liks gyvas".
9 Mozė padirbdino varinę gyvatę ir iš-
kėlė ją ant stulpo. Į ją pažvelgę, įgel-
tieji likdavo gyvi.
10 Izraelitai keliavo toliau ir sustojo
Obote.
11 Išėję iš Oboto, ištiesė palapines Ja-
barimo dykumoje, kuri yra Moabo
rytų pusėje.
12 Iš ten pasitraukę, atėjo į Zeredo slė-
nį.
13 Jį palikę, sustojo prie Arnono upės,
tekančios dykumoje šiapus amoritų
sienos. Arnono upė yra Moabo siena
ir skiria moabitus nuo amoritų.
14 Todėl Viešpaties kovų knygoje pasa-
kyta: "Kaip padarė Raudonojoje jū-
roje, taip padarys ir prie Arnono upės,
15 kuri pasisukus pasiekia Aro miestą
ir priartėja prie moabitų sienos".
16 Iš čia izraelitai priartėjo prie šulinio,
apie kurį Viešpats kalbėjo Mozei: "Su-
rink tautą, ir Aš duosiu jai vandens".
17 Tada izraelitai giedojo: "Šuliny,
duok vandens! Giedosime tau,

18 šuliny, kurį kunigaikščiai ir kilnieji
iškasė skeptru ir lazdomis". Iš tos dy-
kumos jie atėjo į Mataną,
19 iš Matanos į Nahalielį, iš Nahalie-
lio į Bamotą
20 ir iš Bamoto – į slėnį Moabo šalyje
arti Pisgos kalno, kuris yra ties dyku-
ma.
21 Izraelis nusiuntė pas amoritų kara-
lių Sihoną pasiuntinius su prašymu:
22 "Leisk mums pereiti per tavo že-
mę, mes nenukrypsime į dirvas ir vy-
nuogynus, negersime vandens iš tavo
šulinių, eisime vieškeliu, kol pereisi-
me per tavo kraštą".
23 Bet Sihonas neleido izraelitams ei-
ti per savo kraštą. Surinkęs savo ka-
riuomenę, išėjo prieš juos į dykumą
ir prie Jahazo kovojo su izraelitais.
24 Izraelitai sumušė jį ir užėmė Sihono
kraštą nuo Arnono iki Jaboko upių ir
ligi Amono krašto, kurio sienos buvo
ginamos stiprios sargybos.
25 Izraelitai užėmė visus amoritų mie-
stus ir apsigyveno juose, Hesebone
ir jam priklausančiuose miesteliuo-
se.
26 Hesebonas buvo sostinė amoritų
karaliaus Sihono, kuris buvo kovojęs
su buvusiu Moabo karaliumi ir už-
ėmęs visą jam priklausančią šalį iki
Arnono upės.
27 Todėl dainoje sakoma: "Ateikite į
Heseboną, karaliaus Sihono miestą,
kuris bus atstatytas ir sustiprintas!
28 Ugnis iš Hesebono sunaikino moa-
bitų miestą Arą ir Arnono aukštumų
viešpačius.
29 Vargas tau, Moabai! Žuvai, Che-
mošo tauta! Jis atidavė savo sūnus ir
dukteris į nelaisvę amoritų karaliui
Sihonui.
30 Jie sunaikinti nuo Hesebono iki Di-
bono ir iki Nofos prie Medebos".
31 Taip izraelitai apsigyveno amoritų
žemėje.
32 Mozė išsiuntė išžvalgyti Jazerį, ir
izraelitai užėmė jam priklausančius
miestelius ir išvijo amoritus.
33 Jie traukė Basano keliu; ten juos pa-
sitiko Basano karalius Ogas su visa sa-
vo kariuomene prie Edrajo.
34 Viešpats kalbėjo Mozei: "Nebijok jo,
nes Aš atidaviau tau jį, visą jo tautą ir
žemę; padaryk su juo, kaip padarei su
amoritų karaliumi Sihonu Hesebone".
35 Izraelitai sunaikino jį, jo sūnus ir vi-
są jo tautą taip, kad nė vieno neliko, ir
užėmė šalį.

22 Izraelitai keliavo ir sustojo Mo-
abo lygumoje, anoje pusėje Jor-
dano, ties Jerichu.
2 Siporo sūnus Balakas matė visa, ką
Izraelis padarė amoritams.
3 Moabitai labai bijojo izraelitų, nes jų
buvo labai daug.
4 Moabas sakė madianiečių vyresnie-
siems: "Šita tauta sunaikins mus visus,
čia gyvenančius, kaip jautis sunaikina
žolę iki šaknų". O Siporo sūnus Bala-
kas tuo metu buvo moabitų karalius.
5 Jis siuntė pasiuntinius pas Beoro
sūnų Balaamą į Petoro miestą prie
upės, kad jį pakviestų, sakydami: "Iš
Egipto išėjo tauta, kuri apdengė že-
mės paviršių ir dabar sustojo prie ma-
no krašto sienų.
6 Ateik ir prakeik tą tautą, nes ji ga-
lingesnė už mane. Gal tada galėsiu
kaip nors ją sumušti ir išvyti iš savo
žemės, nes žinau, kad kurį tu laimini,
tas yra palaimintas ir, kurį prakeiki,
yra prakeiktas".
7 Moabo ir Madiano vyresnieji išėjo
laikydami rankose užmokestį už žy-
niavimą. Kai jie atėjo pas Balaamą ir
jam perdavė Balako žodžius,

8 jis atsakė: "Apsinakvokite pas mane,
ir aš atsakysiu, ką man pasakys Vieš-
pats". Ir Moabo vyresnieji pasiliko pas
Balaamą.
9 Atėjo Dievas pas Balaamą ir klausė:
"Kas yra šitie žmonės?"
10 Balaamas atsakė Dievui: "Moabitų
karalius, Siporo sūnus Balakas, atsiun-
tė juos pas mane
11 ir pranešė, kad išėjusi iš Egipto tau-
ta apdengė žemės paviršių. Jis prašė:
'Ateik ir prakeik ją, gal tada aš įsten-
gsiu nugalėti juos ir išvaryti iš savo
krašto' ".
12 Dievas atsakė Balaamui: "Neik su
jais ir neprakeik tautos, nes ji yra pa-
laiminta".
13 Balaamas, atsikėlęs rytą, tarė Ba-
lako kunigaikščiams: "Grįžkite į sa-
vo žemę, nes Viešpats uždraudė man
eiti su jumis".
14 Ir Moabo kunigaikščiai pakilo ir, su-
grįžę pas Balaką, pranešė: "Balaamas
atsisakė eiti su mumis".
15 Balakas vėl siuntė daugiau ir auk-
štesnės kilmės pasiuntinių.
16 Jie, atėję pas Balaamą, tarė: "Siporo
sūnus Balakas taip sako: 'Skubiai at-
eik pas mane.
17 Pagerbsiu tave ir darysiu, ką įsakysi,
tik ateik ir prakeik šitą tautą' ".
18 Balaamas atsakė Balako pasiunti-
niams: "Jei Balakas duotų pilnus savo
namus sidabro ir aukso, aš negalėčiau
peržengti Viešpaties, mano Dievo, žo-
džio, ir padaryti daugiau ar mažiau.
19 Prašau, pasilikite šią naktį pas ma-
ne, kad sužinočiau, ką dar Viešpats
man sakys".
20 Naktį atėjo Dievas pas Balaamą ir
jam tarė: "Jei tie žmonės tave kvie-
čia, eik su jais, bet daryk taip, kaip
tau įsakysiu".
21 Balaamas, atsikėlęs rytą, pabalno-
jo savo asilę ir iškeliavo su moabitų
kunigaikščiais.
22 Viešpats užsirūstino, kad Balaamas
išėjo. Jiems keliaujant, Viešpaties an-
gelas užstojo kelią Balaamui, kuris jo-
jo ant asilės. Su juo buvo du tarnai.
23 Asilė, pamačiusi angelą stovintį su
nuogu kardu, pasuko iš kelio ir ėjo
lauku. Balaamas mušė ją, norėdamas
grąžinti į kelią.
24 Angelas atsistojo siauroje vietoje
tarp dviejų sienų, kuriomis buvo ap-
tverti vynuogynai.
25 Pamačiusi jį, asilė šliejosi prie sie-
nos ir prispaudė Balaamo koją. Jis vėl
ją mušė.
26 Viešpaties angelas nuėjo į dar siau-
resnę vietą, kur nebuvo galima pasuk-
ti nei dešinėn, nei kairėn, ir atsistojo.
27 Asilė, pamačiusi stovintį angelą, suk-
niubo po Balaamu. Balaamas įpykęs
mušė ją lazda.
28 Viešpats atvėrė asilės nasrus, ir ji kal-
bėjo Balaamui: "Ką aš tau padariau?
Kodėl mane muši jau trečią kartą?"
29 Balaamas atsakė asilei: "Kad tyčio-
jiesi iš manęs. Jei turėčiau kardą, aš
tave užmuščiau".
30 Asilė atsakė Balaamui: "Argi aš ne
tavo asilė, kuria visada jodinėdavai?
Pasakyk, ar aš tau kada nors taip da-
riau?" Jis atsakė: "Niekados!"
31 Tada Viešpats atvėrė Balaamui akis.
Ir jis, pamatęs Viešpaties angelą, sto-
vintį kelyje su nuogu kardu, krito vei-
du į žemę.
32 Viešpaties angelas jam tarė: "Ko-
dėl muši jau trečią kartą savo asilę?
Aš atėjau tau sukliudyti, nes neprita-
riu tavo kelionei.
33 Jei asilė nebūtų pasukusi iš kelio tris
kartus ir nebūtų pasitraukusi, būčiau
tave užmušęs, o ji būtų išlikusi gyva".
34 Balaamas tarė Viešpaties angelui:

"Nusidėjau, nežinodamas, kad tu stovi prieš mane, o dabar, jei tau nepatinka, aš sugrįšiu".
35 Viešpaties angelas tarė: "Eik su jais
ir kalbėk tiktai tą, ką tau įsakysiu". Balaamas nuėjo su Balako kunigaikščiais.
36 Tai išgirdęs, Balakas išėjo pasitikti
Balaamo ligi miesto Aro, kuris yra
Moabo pasienyje prie Arnono upės,
37 ir tarė Balaamui: "Aš siunčiau pasiuntinius tave pakviesti, kodėl neatėjai? Ar manai, kad aš negaliu tavęs tinkamai pagerbti?"
38 Balaamas atsakė Balakui: "Štai aš
atėjau pas tave. Bet ar galiu aš ką nors pasakyti? Žodį, kurį Dievas įdės į mano lūpas, tą kalbėsiu".
39 Balaamas su Balaku nuėjo į Kirjathuzotą.
40 Balakas aukojo jaučius bei avis ir
nusiuntė dalį aukos Balaamui ir atvykusiems su juo kunigaikščiams.
41 Rytui išaušus, Balakas nuvedė Ba-
laamą į Baalio aukštumas, iš kur jis
matė dalį izraelitų tautos.

23 Tada Balaamas kalbėjo Balakui: "Pastatydink man čia septynis aukurus ir paruošk man septynis veršius ir septynis avinus".
2 Balakas padarė, kaip Balaamas sakė. Tada juodu aukojo po veršį ir aviną ant kiekvieno aukuro.
3 Balaamas tarė Balakui: "Pastovėk
prie savo deginamosios aukos, o aš pasitrauksiu ir lauksiu Viešpaties žodžio: aš tau pasakysiu, ką Jis lieps". Jis nuėjo į nuošalią aukštumą.
4 Ten jį sutiko Dievas. Balaamas Jam
kalbėjo: "Pastatydinau septynis aukurus ir aukojau ant jų po veršį ir aviną".
5 Viešpats įdėjo žodį į Balaamo lūpas
ir sakė: "Grįžk pas Balaką ir taip kalbėk".
6 Sugrįžęs rado stovintį Balaką prie
savo deginamosios aukos su visais Moabo kunigaikščiais.
7 Jis kalbėjo: "Iš Aramo mane atvedė
Balakas, moabitų karalius, iš rytų šalies kalnų pašaukė mane: 'Ateik ir prakeik Jokūbą, linkėk pikta Izraeliui'.
8 Kaipgi aš keikčiau, ko Dievas ne-
keikia? Kaipgi aš pasmerkčiau, ko Viešpats nesmerkia?
9 Aš matau juos nuo uolų viršūnių ir į
juos žiūriu nuo kalnų. Ta tauta gyvena atskirai ir neprisideda prie kitų tautų.
10 Kas galėtų suskaityti Jokūbo dulkes
ir suskaičiuoti ketvirtadalį Izraelio? O, kad galėčiau mirti teisiųjų mirtimi! O, kad mirčiau ramybėje kaip jie!"
11 Balakas sakė Balaamui: "Ką tu man
padarei? Aš tave pasišaukiau, kad prakeiktum mano priešus, o tu juos palaiminai".
12 Tas jam atsakė: "Argi aš neturiu kal-
bėti to, ką Viešpats įdeda į mano lūpas?"
13 Balakas sakė jam: "Eikš su manimi
į kitą vietą, kur matysi izraelitų dalį, bet visų negalėsi matyti; iš ten juos prakeiksi".
14 Kai jį nuvedė ant Pisgos kalno vir-
šūnės, jis ten pastatydino septynis aukurus ir ant kiekvieno aukojo po veršį ir aviną.
15 Tada Balaamas tarė Balakui: "Sto-
vėk čia prie deginamosios aukos, o aš eisiu pasitikti Viešpaties".
16 Viešpats sutiko Balaamą ir įdėjo žo-
dį į jo lūpas, sakydamas: "Eik vėl pas Balaką ir pasakyk tai".
17 Sugrįžęs jis rado Balaką stovintį prie
savo deginamosios aukos kartu su Moabo kunigaikščiais. Balakas klausė jo: "Ką tau kalbėjo Viešpats?"
18 Balaamas atsakė: "Balakai, klausy-
kis ir išgirsk, Siporo sūnau!

19 Dievas ne žmogus, kad meluotų, ir
ne žmogaus sūnus, kad pakeistų savo
nuomonę. Ar Jis pasakė ir nepada-
rys? Ar Jis kalbėjo ir neįvykdys?
20 Man įsakyta laiminti; Jis palaimi-
no, ir aš negaliu to pakeisti.
21 Jis nerado nedorybės Jokūbe ir ne-
įžiūrėjo neteisybės Izraelyje. Viešpats,
jų Dievas, yra su jais, ir karaliaus šauk-
smas girdimas tarp jų.
22 Dievas juos išvedė iš Egipto, jų ga-
lybė kaip stumbro.
23 Nėra užkeikimo prieš Jokūbą nei
ištarmės prieš Izraelį; ateis laikas, kai
apie Izraelį sakys: 'Štai ką padarė
Dievas'.
24 Tai tauta, kuri pakils kaip liūtė ir
atsistos kaip liūtas, neatsiguls, kol ne-
surys grobio ir neišgers užmuštųjų
kraujo".
25 Balakas tarė Balaamui: "Tu jų ne-
prakeik, bet ir nelaimink".
26 Balaamas atsakė Balakui: "Argi aš
tau nesakiau, kad ką man Viešpats
lieps, tą turėsiu daryti!"
27 Ir Balakas tarė Balaamui: "Eime,
nuvesiu tave į kitą vietą, gal patiks
Dievui, kad iš ten juos prakeiktum".
28 Balakas užvedė Balaamą į Peoro
kalno viršūnę, kuris yra prie dykumos.
29 Čia Balaamas sakė Balakui: "Pasta-
tydink man čia septynis aukurus ir pa-
ruošk tiek pat veršių ir avinų aukai".
30 Balakas padarė, kaip Balaamas įsa-
kė. Jie aukojo po veršį ir po aviną ant
kiekvieno aukuro.

24 Balaamas, matydamas, kad
Viešpačiui patinka laiminti Iz-
raelį, nebėjo, kaip pirma eidavo ieškoti
žyniavimo, bet atgręžė veidą į dykumą
2 ir, pakėlęs akis, pamatė izraelitus,
stovyklaujančius giminėmis savo pa-
lapinėse. Dievo dvasia nužengė ant jo,
3 ir jis kalbėjo: "Kalba žmogus, Beoro
sūnus Balaamas, kurio atvertos akys,
4 kuris girdi Dievo žodžius, mato Vi-
sagalio regėjimus ir krinta atvertomis
akimis.
5 Kokios gražios tavo palapinės, Jo-
kūbai, ir tavo buveinės, Izraeli!
6 Jos yra kaip besitęsią slėniai, kaip
sodai paupiuose, kaip Viešpaties so-
dinti alavijų medžiai, lyg kedrai prie
vandens!
7 Vanduo tekės upėmis, ir jų slėniuo-
se viskas augs. Izraelitų karalius bus
žymesnis už Agagą, jo karalystė bus
išaukštinta.
8 Dievas išvedė jį iš Egipto, jo galybė
kaip stumbro; jis suvalgys priešų tau-
tas, sulaužys jų kaulus, pervers juos
savo strėlėmis.
9 Jis atsiguls kaip liūtas, kurio niekas
nedrįs pažadinti. Kas tave laimina,
bus palaimintas; kas keikia, bus pra-
keiktas".
10 Balakas, supykęs ant Balaamo, su-
plojo rankomis ir tarė: "Aš tave pasi-
šaukiau prakeikti mano priešus, o tu
juos tris kartus palaiminai.
11 Grįžk skubiai į savo kraštą! Maniau
tave didžiai pagerbti, bet Viešpats at-
ėmė iš tavęs tau skirtą pagarbą".
12 Balaamas atsakė Balakui: "Argi aš
nesakiau tavo pasiuntiniams, kuriuos
atsiuntei pas mane:
13 'Jei Balakas man duotų pilnus savo
namus sidabro ir aukso, aš negaliu
peržengti Viešpaties įsakymo ir daryti
gera ar bloga savo noru. Kalbėsiu tai,
ką Viešpats man įsakys'.
14 Prieš grįždamas pas savo tautą, pa-
skelbsiu tau, ką ši tauta padarys tavo
tautai ateityje".
15 Balaamas toliau kalbėjo: "Kalba
žmogus, Beoro sūnus Balaamas, ku-
rio akys atvertos,

[16] kuris girdi Dievo žodžius, pažįsta
Aukščiausiojo mokslą, mato Visagalio
regėjimus ir krinta atvertomis akimis.
[17] Aš jį matysiu, bet ne dabar, į jį žiū-
rėsiu, bet ne iš arti. Žvaigždė užtekės
iš Jokūbo giminės, skeptras pakils Iz-
raelyje, jis užims Moabą ir sunaikins
Seto giminę.
[18] Edomas ir Seiras taps priešų nuo-
savybe, Izraelis parodys savo jėgą.
[19] Jokūbo ainiai viešpataus ir sunai-
kins priešų likučius".
[20] Balaamas, pažiūrėjęs į amalekiečius,
kalbėjo: "Amalekas yra pirmas tarp
tautų, bet jis bus sunaikintas amžiams".
[21] Pamatęs kenitus, tarė: "Stipri, sau-
gi tavo buveinė, kaip ant uolos su-
krautas lizdas.
[22] Bet ir jūs, kenitai, būsite išsklaidyti,
jūsų palikuonis Asirija ištrems.
[23] Ir kas išliks gyvas, kai Dievas visa
tai darys?
[24] Laivai atvyks iš Ketimo, pavergs asi-
rus ir sunaikins Ebero kraštą, paga-
liau patys žus".
[25] Po to Balaamas sugrįžo į savo tėviš-
kę; taip pat ir Balakas grįžo tuo keliu,
kuriuo buvo atėjęs.

25 Izraelitams gyvenant Sitime,
tauta pradėjo paleistuvauti su
Moabo dukterimis.
[2] Jos kvietė izraelitus į aukojimo šven-
tes. Ten jie valgė ir lenkėsi prieš jų
dievus.
[3] Izraelitai garbino Baalpeorą. Užsi-
rūstinęs Viešpats
[4] tarė Mozei: "Surink visus tautos va-
dus ir juos pakark saulės kaitroje,
kad mano rūstybė nepaliestų Izraelio
tautos".
[5] Mozė įsakė Izraelio teisėjams užmuš-
ti visus Baalpeoro garbintojus.
[6] Vienas izraelitas atsivedė madianie-
tę į savo palapinę Mozei ir visiems iz-
raelitams matant, tuo metu, kai jie
raudojo prie Susitikimo palapinės
įėjimo.
[7] Tai išvydęs, kunigo Aarono sūnaus
Eleazaro sūnus Finėjas pakilo iš su-
sirinkusiųjų tarpo ir, pagriebęs ietį,
[8] įėjo į palapinę paskui izraelitą, ir
perdūrė juos abu kiaurai – izraelitą ir
moterį per jos pilvą. Tada liovėsi ma-
ras tarp Izraelio sūnų.
[9] Iš viso nuo maro mirė dvidešimt ke-
turi tūkstančiai žmonių.
[10] Viešpats tarė Mozei:
[11] "Kunigo Aarono sūnaus Eleazaro
sūnus Finėjas išgelbėjo izraelitus nuo
mano rūstybės; jis buvo uolus dėl ma-
nęs, kad Aš nesunaikinčiau izraelitų,
apimtas pavydo.
[12] Todėl sakyk jam, kad Aš darau su
juo taikos sandorą:
[13] jam ir jo palikuonims priklausys ku-
nigystė kaip amžina sandora, nes jis
buvo uolus dėl Dievo ir sutaikino iz-
raelitus".
[14] Izraelitas, kurį nužudė kartu su ma-
dianiete, buvo Salaus sūnus Zimris,
Simeono giminės kunigaikštis,
[15] o nužudytoji madianietė, vardu
Kozbė, buvo Madiano giminės kuni-
gaikščio Zuro duktė.
[16] Viešpats kalbėjo Mozei:
[17] "Išžudykite madianiečius,
[18] nes jie pasielgė su jumis klastingai,
suvedžiodami jus Baalio garbinimu ir
madianiečių kunigaikščio dukterimi
Kozbe, savo seserimi, kuri buvo nu-
žudyta maro dėl Peoro dieną".

26 Viešpats tarė Mozei ir Aarono
sūnui kunigui Eleazarui:
[2] "Suskaičiuokite visus izraelitus vyrus,
dvidešimties metų ir vyresnius pagal jų
gimines, tinkamus kariuomenei".

[3] Mozė ir kunigas Eleazaras Moabo ly-
gumoje prie Jordano, ties Jerichu, kal-
bėjo tiems, kurie buvo
[4] dvidešimties metų ir vyresni, kaip
Viešpats buvo liepęs. Iš Egipto išėju-
sieji buvo:
[5] Rubenas, Izraelio pirmagimis. Jo sū-
nūs buvo Henochas, iš kurio kilo he-
nochitai, Palus, iš kurio – paluitai,
[6] Hezronas, iš jo – hezronitai ir Kar-
mis, iš jo – karmitai.
[7] Rubeno giminės buvo keturiasde-
šimt trys tūkstančiai septyni šimtai
trisdešimt.
[8] Palaus sūnus buvo Eliabas;
[9] jo sūnūs Nemuelis, Datanas ir Abi-
ramas; Datanas ir Abiramas prisidė-
jo prie Korės maišto, kuris buvo su-
keltas prieš Mozę ir Aaroną; tai bu-
vo maištas prieš Viešpatį.
[10] Atvėrusi žemė prarijo juos kartu su
Kore. Du šimtai penkiasdešimt žmo-
nių buvo sunaikinti ugnimi. Tai buvo
ženklas izraelitams.
[11] Tačiau Korės sūnūs nežuvo.
[12] Simeono sūnų šeimos: Nemuelio –
nemuelitai, Jamino – jaminitai, Jachi-
no – jachinitai,
[13] Zaros – zaritai, Sauliaus – saulitai.
[14] Simeono giminės buvo dvidešimt
du tūkstančiai du šimtai.
[15] Gado sūnų šeimos: Zefono, iš jo –
zefonitai, Hagio – hagitai, Sunio – su-
nitai,
[16] Oznio – oznitai, Erio – eritai,
[17] Arodo – aroditai, Arelio – arelitai.
[18] Gado giminės buvo keturiasdešimt
tūkstančių penki šimtai.
[19] Judo sūnūs buvo Eras ir Onanas.
Jie mirė Kanaano žemėje.
[20] Kitų Judo sūnų šeimos: Selo – seli-
tai, Faro – faritai, Zaros – zaritai.
[21] Faro giminės sūnų: Esromo – esro-
mitai ir Hamulo – hamulitai.
[22] Judo giminės buvo septyniasdešimt
šeši tūkstančiai penki šimtai.
[23] Isacharo sūnų: Tolo – tolaitai, Pu-
vo – puvitai,
[24] Jasubo – jasubitai, Simrono – simro-
nitai.
[25] Isacharo giminės buvo šešiasdešimt
keturi tūkstančiai trys šimtai.
[26] Zabulono sūnų: Seredo – sereditai,
Elono – elonitai, Jahlelio – jahlelitai.
[27] Zabulono giminės buvo šešiasdešimt
tūkstančių penki šimtai.
[28] Juozapo sūnūs Manasas ir Efraimas
pagal savo šeimas:
[29] Manasui gimė Makiras, iš kurio kilo
makiritai, iš Makiro sūnaus Gilea-
do – gileaditai.
[30] Šitie yra Gileado sūnūs, iš kurių ki-
lo: iš Jezerio – jezeritai, iš Heleko –
helekitai,
[31] iš Asrielio – asrielitai, iš Sichemo –
sichemitai,
[32] iš Semido – semidaitai ir iš Hefe-
rio – heferitai.
[33] O Heferio sūnus Selofehadas netu-
rėjo sūnų, tik dukteris, kurių vardai yra:
Mala, Noa, Hogla, Milka ir Tirsa.
[34] Manaso giminės buvo penkiasdešimt
du tūkstančiai septyni šimtai.
[35] Efraimo sūnų šeimos: Sutelo – sute-
litai, Bekerio – bekeritai, Tahano – ta-
hanitai.
[36] Sutelo sūnaus Erano – eranitai.
[37] Efraimo giminės buvo trisdešimt du
tūkstančiai penki šimtai. Šitos yra Juo-
zapo giminės šeimos.
[38] Benjamino sūnų šeimos: Belo – beli-
tai, Asbelio – asbelitai, Ahiramo –
ahiramitai,
[39] Sufamo – sufamitai, Hufamo – hufa-
mitai.
[40] Belo sūnūs buvo Ardas ir Naama-
nas. Iš Ardo – arditai, iš Naamano –
naamitai.

41 Benjamino giminės buvo keturiasde-
šimt penki tūkstančiai šeši šimtai.
42 Dano sūnų šeimos: Suhamo – suha-
mitai. Tai Dano giminės šeimos.
43 Suhamitų buvo šešiasdešimt keturi
tūkstančiai keturi šimtai.
44 Asero sūnų šeimos: Imno – imnitai,
Išvio – išvitai, Berijo – berijitai.
45 Iš Berijo sūnų: Heberio – heberitai
ir Malkielio – malkielitai.
46 Asero dukters vardas buvo Sara.
47 Asero giminės buvo penkiasdešimt
trys tūkstančiai keturi šimtai.
48 Neftalio sūnų šeimos: Jazelio – ja-
zelitai, Gunio – gunitai,
49 Jezerio – jezeritai, Silemo – silemitai.
50 Neftalio giminės buvo keturiasde-
šimt penki tūkstančiai keturi šimtai.
51 Izraelitų, kurie buvo surašyti, buvo
šeši šimtai vienas tūkstantis septyni
šimtai trisdešimt.
52 Viešpats kalbėjo Mozei:
53 "Jiems bus išdalinta žemė paveldė-
jimui pagal vardų skaičių.
54 Didesnėms šeimoms duosi didesnę
dalį, o mažesnėms – mažesnę, kiekvie-
nam bus duotas paveldėjimas pagal
tuos, kurie buvo suskaičiuoti.
55 Žemė bus padalyta tarp giminių
burtų keliu.
56 Burtų keliu bus padalinta nuosavy-
bė tiems, kurių yra daug, ir tiems, ku-
rių yra mažai.
57 Levio giminės sūnų šeimos: Gerso-
no – gersonitų šeima, Kohato – koha-
titų šeima, Merario – meraritų šeima.
58 Šitos yra Levio šeimos: libnitai,
hebronitai, malitai, musitai ir koritai.
Kohato sūnaus Amramo
59 žmona, Levio duktė Jokebeda, gi-
musi Egipte, pagimdė Aaroną ir Mo-
zę bei jų seserį Mirijamą.
60 Aarono sūnūs buvo: Nadabas, Abi-
jus, Eleazaras ir Itamaras.
61 Nadabas ir Abijus mirė, aukodami
svetimą ugnį Viešpačiui.
62 Visų Levio giminės suskaitytų vy-
rų, vieno mėnesio amžiaus ir vyres-
nių, buvo dvidešimt trys tūkstančiai.
Jie nebuvo suskaityti kartu su izraeli-
tais, nes jiems nebuvo duota dalis tarp
Izraelio vaikų.
63 Tai izraelitai, kuriuos suskaičiavo
Mozė ir kunigas Eleazaras Moabo ly-
gumoje prie Jordano, ties Jerichu.
64 Tarp jų nebuvo nė vieno iš tų, kurie
buvo anksčiau Mozės ir Aarono su-
skaičiuoti Sinajaus dykumoje,
65 nes Viešpats buvo pasakęs, kad jie
visi mirs dykumoje. Nė vienas neišli-
ko, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą ir
Nuno sūnų Jozuę.

27 Mala, Noa, Hogla, Milka ir
Tirsa, dukterys Selofehado,
sūnaus Heferio, sūnaus Gileado, sū-
naus Makiro, sūnaus Manaso, sūnaus
Juozapo, atėjo
2 prie Susitikimo palapinės įėjimo, kur
stovėjo Mozė, kunigas Eleazaras ir vi-
si tautos kunigaikščiai, ir tarė:
3 "Mūsų tėvas mirė dykumoje. Jis ne-
dalyvavo maište, kuris buvo Korės su-
keltas prieš Viešpatį, bet mirė už sa-
vo nusikaltimus. Jis neturėjo sūnų.
4 Kodėl jo vardas turėtų išnykti iš jo
šeimos? Ar dėl to, kad jis neturėjo sū-
naus? Duokite mums paveldėjimą
tarp mūsų tėvo brolių".
5 Mozė kreipėsi tuo reikalu į Viešpa-
tį.
6 Viešpats atsakė Mozei:
7 "Selofehado dukterys kalba teisin-
gai. Duok joms paveldėjimą tarp jų
tėvo brolių, tepaveldi jos jo nusavybę.
8 Izraelio sūnums įsakyk: 'Jei kas mir-
šta nepalikdamas sūnaus, jo nuosa-
vybę tepaveldi jo duktė.

[9] Jei neturės dukters, įpėdiniais bus
mirusiojo broliai.
[10] O jei nebus nė brolių, jo nuosavybę
paveldės jo tėvo broliai.
[11] Jeigu neturės nė tėvo brolių, pavel-
das atiteks tiems, kurie yra jo arti-
miausi giminės' ". Tai amžinas įstaty-
mas izraelitams, Viešpaties duotas
Mozei.
[12] Viešpats kalbėjo Mozei: "Užlipk į
Abarimo kalną ir iš ten pažiūrėk į
kraštą, kurį duosiu izraelitams.
[13] Jį pamatęs, tu susijungsi su savo tau-
ta, kaip susijungė tavo brolis Aaro-
nas,
[14] nes judu nepaklausėte manęs Zino
dykumoje tautos prieštaravimo metu,
kad būtų parodytas mano šventumas
jų akivaizdoje prie Meribos vandenų
šaltinio, Zino dykumoje Kadese".
[15] Mozė atsakė Viešpačiui:
[16] "Viešpatie, visų gyvųjų Dieve, pa-
skirk žmogų šitai tautai vadovauti,
[17] kuris eitų su jais, juos išvestų ir
įvestų, kad Viešpaties susirinkimas
nebūtų kaip avys be piemens".
[18] Viešpats atsakė Mozei: "Imk Nuno
sūnų Jozuę, kuriame yra mano dva-
sia, ir ant jo uždėk savo ranką.
[19] Jis teatsistoja kunigo Eleazaro ir vi-
sos tautos akivaizdoje, o tu duok jam
paliepimus
[20] ir suteik jam savo garbės, kad jo
klausytų visi izraelitai.
[21] Tuo atveju, kai reikės pagalbos, te-
gul kunigas Eleazaras kreipiasi į Vie-
špatį patarimo. Tuo būdu Jozuė ga-
lės vadovauti izraelitams".
[22] Mozė padarė, kaip Viešpats buvo
įsakęs: pastatė Jozuę kunigo Eleaza-
ro ir visos tautos akivaizdoje,
[23] uždėjo jam ant galvos rankas ir su-
teikė jam valdžią, kaip Viešpats lie-
pė.

28 Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Įsakyk izraelitams skirtu laiku auko-
ti duonos ir deginamąsias aukas kaip
malonų kvapą.
[3] Šitos aukos bus: kasdien du sveiki me-
tiniai avinėliai nuolatinei deginamajai
aukai;
[4] vieną aukosite rytą, o antrą – vakare;
[5] ir duonos aukai dešimtą efos dalį
smulkių miltų, sumaišytų su ketvirta-
daliu hino tyriausio aliejaus.
[6] Tai bus nuolatinė deginamoji auka,
kaip buvo įsakyta Sinajaus kalne, ma-
lonus kvapas Viešpačiui.
[7] Ir geriamoji auka bus ketvirtadalis
hino vyno; šventykloje išliesite Viešpa-
čiui vyną kaip geriamąją auką.
[8] Antrąjį avinėlį aukosite vakare, kaip
ir rytmetinę auką, su duonos ir geria-
mąja auka, kad būtų malonus kva-
pas.
[9] Sabato dieną aukosite du sveikus
metinius avinėlius, o duonos aukai –
dvi dešimtąsias efos smulkių miltų,
sumaišytų su aliejumi, taip pat ir ge-
riamąją auką.
[10] Tai bus nuolatinė sabato deginamoji
auka, priedas prie kasdieninių degina-
mųjų ir geriamųjų aukų.
[11] Kiekvieno mėnesio pradžioje priva-
lote aukoti deginamąją auką Viešpa-
čiui: du sveikus veršius, vieną aviną ir
septynis metinius avinėlius.
[12] Duonos aukai: prie kiekvieno veršio
tris dešimtąsias efos smulkių miltų, su-
maišytų su aliejumi; prie kiekvieno avi-
no dvi dešimtąsias efos smulkių miltų,
sumaišytų su aliejumi,
[13] ir dešimtą dalį smulkių miltų, sumai-
šytų su aliejumi, duonos aukai prie
kiekvieno avinėlio. Tai bus malonaus
kvapo deginamoji auka Viešpačiui.
[14] Geriamosios vyno aukos prie kiek-

vienos deginamosios aukos bus: pusė
hino prie kiekvieno veršio, trečdalis –
prie avino, ketvirtadalis – prie kiek-
vieno avinėlio. Tai kiekvieno mėne-
sio geriamoji auka.
15 Taip pat aukosite Viešpačiui ožį au-
kai už nuodėmę, neskaičiuojant nuo-
latinių deginamųjų ir geriamųjų au-
kų.
16 Pirmo mėnesio keturioliktą dieną
yra Viešpaties Pascha,
17 o penkioliktą dieną – iškilmės. Ne-
raugintą duoną valgysite septynias
dienas.
18 Pirmoji diena yra izraelitams šven-
ta diena – tą dieną nedirbsite jokio
darbo,
19 aukosite deginamajai aukai du svei-
kus veršius, vieną aviną, septynis me-
tinius avinėlius
20 ir duonos aukai smulkių miltų, su-
maišytų su aliejumi, tris dešimtąsias
efos prie veršio, dvi dešimtąsias efos
prie avino
21 ir vieną dešimtąją efos prie kiek-
vieno avinėlio,
22 taip pat vieną ožį aukai už nuodė-
mę, kad būtumėte sutaikinti,
23 neskaičiuojant rytmetinės degina-
mosios aukos, kuri nuolat aukojama.
24 Taip darykite septynias dienas, kad
būtų malonus kvapas Viešpačiui.
25 Septintoji diena bus jums šventa: tą
dieną nedirbkite jokio darbo.
26 Pirmųjų vaisių šventės dieną auko-
site Viešpačiui naujo derliaus aukas.
Ta diena bus šventa ir iškilminga, jo-
je nedirbsite jokio darbo.
27 Deginamajai aukai aukosite du ver-
šius, vieną aviną bei septynis metinius
avinėlius;
28 duonos aukai – su aliejumi sumaišy-
tų smulkių miltų tris dešimtąsias efos
prie kiekvieno veršio, dvi – prie avino
29 ir dešimtą dalį – prie kiekvieno avi-
nėlio;
30 taip pat ožį, kuris aukojamas sutai-
kinimui.
31 Šias aukas aukosite neskaitant nuo-
latinių deginamųjų aukų ir kartu su
jomis aukojamų duonos ir geriamųjų
aukų".

29 "Pirmoji septinto mėnesio die-
na bus jums iškilminga ir šven-
ta. Tą dieną nedirbsite jokio darbo – tai
bus trimitavimo diena.
2 Aukosite deginamajai aukai, kaip
malonų kvapą Viešpačiui, sveikus gy-
vulius: vieną veršį, vieną aviną ir sep-
tynis metinius avinėlius;
3 duonos aukai – tris dešimtąsias efos
smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi,
prie kiekvieno veršio, dvi dešimtąsias
efos prie avino,
4 vieną dešimtą dalį efos prie kiekvie-
no avinėlio
5 ir ožį aukai už nuodėmę, kad būtu-
mėte sutaikinti,
6 neskaičiuojant mėnesinės deginamo-
sios bei duonos aukos ir kasdieninės de-
ginamosios, duonos ir geriamosios au-
kos, kurias aukosite pagal jų nuostatus,
kad būtų malonus kvapas Viešpačiui.
7 Taip pat septinto mėnesio dešimtoji
diena bus jums šventa ir iškilminga.
Tą dieną varginsite savo sielas ir ne-
dirbsite jokio darbo.
8 Deginamajai Viešpaties aukai kaip
malonų kvapą aukosite sveikus gyvu-
lius: jauną veršį, aviną ir septynis me-
tinius avinėlius;
9 jų duonos aukai tris dešimtąsias efos
smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi,
prie kiekvieno veršio, dvi dešimtąsias
efos prie kiekvieno avino,
10 dešimtą dalį efos prie kiekvieno avi-
nėlio

[11] ir ožį aukai už nuodėmę, neskai-
tant aukos už nuodėmę sutaikinimui
ir nuolatinės deginamosios aukos su
duonos ir geriamosiomis aukomis.
[12] Septinto mėnesio penkioliktoji die-
na bus jums šventa ir iškilminga, ne-
dirbsite tą dieną jokio darbo. Sep-
tynias dienas švęsite Viešpaties gar-
bei.
[13] Aukosite deginamąją auką kaip
malonų kvapą Viešpačiui: trylika svei-
kų jaunų veršių, du avinus, keturioli-
ka metinių avinėlių;
[14] taip pat duonos auką: smulkių, su
aliejumi sumaišytų miltų po tris de-
šimtąsias efos prie kiekvieno veršio,
kurių bus trylika, po dvi dešimtąsias
efos prie kiekvieno avino, jų bus du,
[15] dešimtą dalį efos prie kiekvieno avi-
nėlio, kurių bus keturiolika,
[16] ir ožį aukai už nuodėmę, be to, nuo-
latines deginamąsias, duonos ir geria-
mąsias aukas.
[17] Antrą dieną aukosite: dvylika jau-
nų veršių, du avinus, keturiolika me-
tinių avinėlių.
[18] Prie kiekvieno veršio, avino ir avi-
nėlio aukosite jų duonos ir geriamą-
ją auką, kaip įsakyta,
[19] ir ožį aukai už nuodėmę, neskai-
čiuojant nuolatinės deginamosios,
duonos ir geriamosios aukos.
[20] Trečią dieną aukosite: vienuolika
veršių, du avinus, keturiolika metinių
avinėlių
[21] ir, kaip įsakyta, prie kiekvieno ver-
šio, avino ir avinėlio duonos ir geria-
mąsias aukas.
[22] ir ožį aukai už nuodėmę, neskai-
čiuojant nuolatinės deginamosios,
duonos ir geriamosios aukos.
[23] Ketvirtą dieną aukosite: dešimt
veršių, du avinus, keturiolika meti-
nių avinėlių
[24] ir prie kiekvieno jų duonos bei ge-
riamąsias aukas, kaip įsakyta,
[25] ir ožį aukai už nuodėmę, neskai-
čiuojant nuolatinės deginamosios,
duonos bei geriamosios aukų.
[26] Penktą dieną aukosite: devynis ver-
šius, du avinus, keturiolika metinių
avinėlių,
[27] prie kiekvieno jų duonos bei geria-
mąsias aukas, kaip įsakyta,
[28] ir ožį aukai už nuodėmę, neskai-
čiuojant nuolatinės deginamosios, duo-
nos bei geriamosios aukų.
[29] Šeštą dieną aukosite: aštuonis ver-
šius, du avinus ir keturiolika metinių
avinėlių,
[30] prie kiekvieno jų duonos bei geria-
mąsias aukas, kaip įsakyta,
[31] ir ožį aukai už nuodėmę, neskai-
čiuojant nuolatinės deginamosios,
duonos bei geriamosios aukų.
[32] Septintą dieną aukosite: septynis
veršius, du avinus ir keturiolika me-
tinių avinėlių,
[33] prie kiekvieno jų duonos ir geria-
mąsias aukas, kaip įsakyta,
[34] bei ožį aukai už nuodėmę, neskai-
čiuojant nuolatinės deginamosios,
duonos ir geriamosios aukų.
[35] Aštunta diena yra iškilminga – ne-
dirbsite tą dieną jokio darbo
[36] ir aukosite deginamąją auką kaip
malonų kvapą Viešpačiui: veršį, avi-
ną, septynis metinius avinėlius,
[37] prie kiekvieno jų duonos bei geria-
mąsias aukas, kaip įsakyta,
[38] ir ožį aukai už nuodėmę, neskai-
čiuojant nuolatinės deginamosios,
duonos ir geriamosios aukų. Visi au-
kojamieji gyvuliai turi būti sveiki.
[39] Tai aukosite švenčių metu kaip
priedą prie jūsų įžadų ir laisvos valios
aukų, o taip pat deginamųjų, duo-
nos, geriamųjų bei padėkos aukų".

30 Mozė perdavė izraelitams visa,
ką jam Viešpats kalbėjo.
2 Ir Mozė kalbėjo izraelitų giminių va-
dams: “Štai ką Viešpats įsakė:
3 ‘Jei kuris vyras duoda Viešpačiui įža-
dą ar pasižada su priesaika, negalės
savo žodžio laužyti, turės įvykdyti, ką
pažadėjo.
4 Jei įžadą Viešpačiui duotų ir save
priesaika suvaržytų jauna moteris, ku-
ri gyvena savo tėvo namuose,
5 ir jei tėvas, sužinojęs apie įžadą ir
priesaiką, tylėtų, ji turi laikytis įžado
ir privalo įvykdyti, ką pažadėjo ir pri-
siekė.
6 O jei tėvas išgirdęs uždraustų tą pa-
čią dieną, jos įžadas ir priesaika bus
panaikinta, nes tėvas uždraudė, ir Vieš-
pats jai atleis.
7 Jei ištekėtų, davusi įžadą ar priesaiką,
8 ir jos vyras sužinojęs neuždraustų jai
to daryti tą pačią dieną, ji laikysis įža-
do ir jį įvykdys.
9 O jei jis išgirdęs tuojaū uždraustų ir
tuo būdu panaikintų jos įžadus, Vieš-
pats jai atleis.
10 Našlė arba išsiskyrusi privalo įvyk-
dyti, ką pažadėjo.
11 Jei žmona, gyvendama su vyru, pa-
darytų įžadą arba prisiektų
12 ir jei jos vyras išgirdęs tylėtų ir ne-
prieštarautų, ji vykdys savo įžadą.
13 O jei išgirdęs tuojau uždraustų, ne-
reikės vykdyti pažado, nes vyras už-
draudė, ir Viešpats jai atleis.
14 Kiekvieną jos įžadą ir kiekvieną
priesaiką varginti savo sielą vyras gali
patvirtinti arba panaikinti.
15 O jei vyras išgirdęs tylėtų ir atidėtų
sprendimą kitai dienai, ji vykdys, ką
pažadėjo, nes jis tylėdamas patvirti-
no jos įžadus.
16 Jei žinodamas vėliau prieštarautų, jis
bus atsakingas už jos kaltę’ ”.
17 Tai yra Viešpaties duoti Mozei įsa-
kymai, kurių turi laikytis vyras ir žmo-
na, tėvas ir duktė, kuri yra netekėjusi
ir gyvena tėvo namuose.

31 Viešpats tarė Mozei:
2 “Atkeršyk madianiečiams už izraeli-
tams padarytas skriaudas ir tada susi-
jungsi su savo tauta”.
3 Mozė įsakė apginkluoti vyrus, kurie
vykdys Viešpaties kerštą madianie-
čiams,
4 ir pasiųsti po tūkstantį vyrų iš kiek-
vienos giminės.
5 Buvo atskirta po tūkstantį vyrų iš
kiekvienos giminės, iš viso dvylika tūk-
stančių, pasirengusių kovai.
6 Mozė juos išsiuntė su kunigo Ele-
azaro sūnumi Finėju, kuriam pavedė
šventus daiktus ir trimitus.
7 Jie nugalėjo madianiečius ir išžudė
visus jų vyrus, kaip Viešpats buvo įsa-
kęs Mozei,
8 taip pat ir jų karalius: Evį, Rekemą,
Zurą, Hurą ir Rebą. Užmušė kardu ir
Beoro sūnų Balaamą.
9 Jie paėmė į nelaisvę jų moteris, vai-
kus, visus galvijus ir visą madianiečių
lobį,
10 sudegino jų miestus ir stovyklas.
11 Belaisvius, gyvulius ir visą karo gro-
bį
12 izraelitai atgabeno pas Mozę ir ku-
nigą Eleazarą į izraelitų stovyklą Moa-
bo lygumose prie Jordano, ties Jerichu.
13 Mozė, kunigas Eleazaras ir visi izra-
elitų kunigaikščiai išėjo jų pasitikti už
stovyklos.
14 Užsirūstinęs ant kariuomenės va-
dų, tūkstantininkų ir šimtininkų, ku-
rie grįžo iš kovos lauko,
15 Mozė tarė: “Kodėl palikote gyvas
moteris?

16 Argi ne jos suvedžiojo izraelitus,
patariant Balaamui, nusikalsti Vieš-
pačiui Peore, dėl ko tauta buvo nu-
bausta maru.
17 Nužudykite visus berniukus bei mo-
teris, kurios gyveno su vyrais!
18 Mergaites, kurios nėra pažinę vyro,
pasilaikykite sau.
19 Pasilikite už stovyklos septynias die-
nas. Kas užmušė žmogų ar užmuštąjį
palietė, apsivalykite patys ir jūsų be-
laisviai trečią ir septintą dieną.
20 Reikia apvalyti ir visą grobį: ar tai
būtų drabužiai, ar indai, ar bet koks
daiktas, padarytas iš odos, ožkų vilnų
ar iš medžio".
21 Kunigas Eleazaras kalbėjo kovoje
dalyvavusiems kariams: "Štai Viešpa-
ties nurodymas:
22 auksą, sidabrą, varį, geležį, šviną, ci-
ną
23 ir visa, kas nedega liepsnoje, apvaly-
kite ugnimi ir apvalomuoju vandeniu,
kas dega ugnyje, apvalykite vandeniu.
24 Septintą dieną išplaukite savo dra-
bužius ir, taip apsivalę, įeikite į stovyk-
lą".
25 Viešpats kalbėjo Mozei:
26 "Tu, kunigas Eleazaras ir tautos vy-
resnieji suskaičiuokite visą grobį –
žmones ir galvijus.
27 Padalykite grobį į dvi lygias dalis ko-
vojusiems ir kitiems izraelitams.
28 Iš tų, kurie kovojo kare ir gavo ka-
ro grobio, atskirk Viešpaties daliai
po vieną iš penkių šimtų žmonių, taip
pat iš galvijų, asilų ir avių;
29 viską atiduok kunigui Eleazarui, nes
tai yra auka Viešpačiui.
30 O iš nekariavusių izraelitų grobio
imk kiekvieną penkiasdešimtą žmo-
gų, taip pat galviją, asilą, avį ir kitų
gyvulių ir atiduok levitams, kurie tar-
nauja Viešpačiui".
31 Mozė ir Eleazaras padarė, kaip Vieš-
pats įsakė.
32 Karo grobis buvo: šeši šimtai septy-
niasdešimt penki tūkstančiai avių,
33 septyniasdešimt du tūkstančiai gal-
vijų,
34 šešiasdešimt vienas tūkstantis asilų,
35 trisdešimt du tūkstančiai nekaltų
mergaičių.
36 Pusė buvo atiduota kare dalyvavu-
siems: trys šimtai trisdešimt septyni
tūkstančiai penki šimtai avių;
37 iš jų Viešpačiui atskirta šeši šimtai
septyniasdešimt penkios avys.
38 Trisdešimt šeši tūkstančiai galvijų; iš
jų Viešpačiui atskirta septyniasdešimt
du;
39 trisdešimt tūkstančių penki šimtai
asilų, iš kurių atskirta Viešpačiui še-
šiasdešimt vienas asilas.
40 Šešiolika tūkstančių žmonių, iš ku-
rių Viešpačiui teko trisdešimt du.
41 Mozė atidavė, kaip buvo liepta, Vieš-
paties aukos dalį Eleazarui.
42 Izraelitams, nedalyvavusiems kare,
buvo duota:
43 trys šimtai trisdešimt septyni tūks-
tančiai penki šimtai avių,
44 trisdešimt šeši tūkstančiai galvijų,
45 trisdešimt tūkstančių penki šimtai
asilų,
46 šešiolika tūkstančių belaisvių.
47 Mozė ėmė kas penkiasdešimtą gy-
vulį ir belaisvį ir atidavė levitams, tar-
naujantiems prie Viešpaties palapinės,
kaip Viešpats buvo įsakęs.
48 Kariuomenės vadai, tūkstantininkai
ir šimtininkai, priėję prie Mozės, kal-
bėjo:
49 "Mes, tavo tarnai, suskaičiavome ka-
reivius, kuriuos turime savo žinioje, ir
nė vieno nepasigedome.
50 Todėl kiekvienas atnešame kaip do-
vaną Viešpačiui visus auksinius pa-

puošalus, kuriuos paėmėme karo gro-
biu: grandinėles, apyrankes, žiedus,
auskarus ir kaklo papuošalus, kad su-
taikintum mus su Viešpačiu".
51 Mozė ir kunigas Eleazaras priėmė
auką Viešpačiui iš tūkstantininkų ir
šimtininkų, visus atneštus auksinius
papuošalus,
52 kurie svėrė šešiolika tūkstančių sep-
tynis šimtus penkiasdešimt šekelių.
53 Eiliniai kareiviai grobį pasilaikė sau.
54 Paimtą auksą iš tūkstantininkų ir
šimtininkų Mozė ir kunigas Eleaza-
ras įnešė į Susitikimo palapinę, kad
Viešpats atmintų izraelitus.

32 Rubeno ir Gado giminės turė-
jo daug gyvulių. Jie matė Jaze-
rio ir Gileado žemes, tinkamas gyvu-
liams auginti.
2 Atėję pas Mozę, kunigą Eleazarą ir
izraelitų kunigaikščius, jie tarė:
3 "Ataroto, Dibono, Jazerio, Nimro,
Hesebono, Elealės, Sebano, Nebo ir
Beono žemės,
4 kurios, Viešpačiui padedant, buvo už-
imtos izraelitų, labai tinka gyvuliams
auginti, o mes, tavo tarnai, turime gy-
vulių.
5 Taigi jei radome malonę tavo aky-
se, prašome, kad mums, tavo tar-
nams, atiduotum ją nuosavybėn ir ne-
vestum mūsų per Jordaną".
6 Mozė jiems atsakė: "Argi, kai jūsų
broliai kariaus, jūs čia sėdėsite?
7 Kodėl atkalbinėjate izraelitus, kad jie
neitų į žemę, kurią Viešpats jiems ati-
davė?
8 Taip elgėsi jūsų tėvai, kai siunčiau iš
Kadesbarnės apžiūrėti kraštą.
9 Jie, nuėję iki Eskolio slėnio ir apžiū-
rėję visą kraštą, įbaugino izraelitus,
kad neitų į šalį, kurią Viešpats jiems
pažadėjo.
10 Tada Viešpats užsirūstinęs prisie-
kė:
11 'Šitie žmonės, kurie išėjo iš Egipto,
dvidešimties metų ir vyresni, neišvys
žemės, kurią pažadėjau Abraomui,
Izaokui ir Jokūbui, nes jie nesekė ma-
nimi iki galo,
12 išskyrus kenizitą Jefunės sūnų Kale-
bą ir Nuno sūnų Jozuę, kurie iki galo
sekė Viešpačiu'.
13 Viešpats, užsirūstinęs ant izraelitų,
leido jiems klaidžioti dykumoje, kol
išmirė visa karta, kuri buvo nusikal-
tusi Viešpačiui.
14 Dabar jūs stojate savo tėvų vieton,
kad dar labiau padidintumėte Viešpa-
ties įtūžimą prieš Izraelį.
15 Jei nenorite Jo klausyti, Jis vėl pa-
liks tautą dykumoje, ir jūs pražudysite
visą šią tautą".
16 Jie, prisiartinę prie Mozės, tarė:
"Pastatysime tvartus galvijams, taip
pat mūsų vaikams miestus;
17 mes gi patys apsiginklavę eisime į ko-
vą izraelitų priekyje, kol įvesime juos į
jų žemes. Tuo tarpu mūsų vaikai gy-
vens apmūrytuose miestuose dėl šio
krašto gyventojų.
18 Negrįšime į savo namus, kol visi iz-
raelitai gaus savo dalį,
19 nieko nereikalausime anoje pusėje
Jordano, nes mūsų dalis yra šiapus
Jordano".
20 Mozė jiems atsakė: "Jei taip darysi-
te ir stosite į kovą Viešpaties akivaiz-
doje,
21 ir visi karui tinkami vyrai apsigink-
lavę pereis Jordaną, iki priešas bus
nugalėtas
22 ir visa žemė bus paimta, tuomet ne-
nusikalsite nei Viešpačiui, nei Izrae-
liui ir ši žemė bus jūsų Viešpaties aki-
vaizdoje.
23 Jei nedarysite, ką sakote, tai nusidė-

site Viešpačiui ir žinokite, kad būsite
nubausti.
24 Taigi statykite miestus savo vaikams,
tvartus avims bei galvijams ir įvykdy-
kite, ką pažadėjote".
25 Gaditai ir rubenitai atsakė Mozei:
"Mes, tavo tarnai, darysime, ką mūsų
valdovas liepia.
26 Savo vaikus ir moteris, avis ir galvi-
jus paliksime Gileado miestuose,
27 mes gi, tavo tarnai, visi apsiginklavę
trauksime į karą, kaip tu, valdove, sa-
kai".
28 Mozė įsakė kunigui Eleazarui, Nu-
no sūnui Jozuei ir izraelitų giminių
vadams:
29 "Jei gaditai ir rubenitai kartu su ju-
mis pereis Jordaną su ginklais ir že-
mė bus paimta, duokite jiems pavel-
dėti Gileadą.
30 Jei nenorės eiti kartu su jumis apsi-
ginklavę į Kanaano žemę, tegul pasi-
lieka tarp jūsų".
31 Gaditai ir rubenitai atsakė: "Kaip
Viešpats įsakė savo tarnams, taip mes
darysime.
32 Mes eisime apsiginklavę Viešpaties
akivaizdoje į Kanaano žemę, kad gau-
tume dalį šiapus Jordano".
33 Mozė davė gaditams ir rubenitams
bei pusei Juozapo sūnaus Manaso gi-
minės amoritų karaliaus Sihono ir Ba-
sano karaliaus Ogo karalysčių žemes
su jų miestais.
34 Gaditai atstatė sutvirtintus Dibono,
Ataroto, Aroerio,
35 Atroto, Sofono, Jazerio, Jogbeho,
36 Betnimro, Betharano miestus ir pa-
statė savo galvijams tvartus.
37 Rubenitai atstatė Hešeboną, Elealę,
Kirjataimą,
38 Nebą, Baalmeoną ir Sibmą, pakeis-
dami jų vardus.
39 Manaso sūnaus Makiro sūnūs pa-
traukė į Gileadą ir jį užėmė, išvydami
jo gyventojus amoritus.
40 Mozė davė Gileado žemes Manaso
sūnui Makirui, kuris ten apsigyveno.
41 O Manaso sūnus Jajiras nuėjęs už-
ėmė krašto miestelius ir juos pavadino
Havotjajiru.
42 Taip pat Noba nuėjęs užėmė Kenatą
su jo kaimais ir jį pavadino savo var-
du – Noba.

33 Izraelitų sustojimo vietos, išėjus
jiems iš Egipto, vadovaujant
Mozei ir Aaronui.
2 Mozė jas surašė pagal stovyklų vietas,
kurias jie, Viešpačiui įsakant, keisdavo.
3 Jie išėjo iš Ramesės pirmo mėnesio
penkioliktą dieną, kitą dieną po Pas-
chos, galingos rankos vedami visiems
egiptiečiams matant,
4 laidojant jiems Viešpaties išžudytus
pirmagimius. Ir jų dievams Viešpats
įvykdė teismą.
5 Izraelitai, iškeliavę iš Ramesės, pasi-
statė stovyklas Sokote.
6 Iš Sokoto atvyko į Etamą, esantį dy-
kumos pakraštyje.
7 Iš ten atvyko prie Pihahiroto, kuris
yra priešais Baalzafaną, ir sustojo prie
Migdolo.
8 Iškeliavę iš Pihahiroto, perėjo jūros
dugnu į dykumą ir, keliavę tris dienas
per Etamo dykumą, pasistatė stovyklą
Maroje.
9 Išėję iš Maros, pasiekė Elimą, kur bu-
vo dvylika vandens šaltinių bei septy-
niasdešimt palmių, ir sustojo.
10 Išėję iš Elimo, ištiesė palapines prie
Raudonosios jūros.
11 Iš čia išėję, sustojo Sino dykumoje.
12 Iš Sino dykumos atkeliavo į Dofką,
13 išėję iš Dofkos sustojo Aluse.
14 Iškeliavę iš Aluso, ištiesė palapines
Refidime, kur stigo vandens.

[15] Palikę Refidimą, sustojo Sinajaus
dykumoje.
[16] Išėję iš Sinajaus dykumos, atėjo į
Geidulių kapines.
[17] Iškeliavę iš čia, pasistatė stovyklą
Hazerote.
[18] Iš Hazeroto atėjo į Ritmą,
[19] o iš Ritmo – į Rimonperezą.
[20] Išėję iš Rimonperezo, atvyko į Lib-
ną,
[21] o išėję iš Libnos, sustojo Risoje.
[22] Išėję ir Risos, atvyko į Kelatą,
[23] o išėję iš Kelato, sustojo prie Sefero
kalno.
[24] Pasitraukę nuo Sefero kalno, atėjo į
Haradą.
[25] Išėję iš Harado, pasistatė stovyklą
Makelote.
[26] Iškeliavę iš Makeloto, atėjo į Taha-
tą,
[27] o išėję iš Tahato, sustojo Teroje.
[28] Išėję ir Teros, ištiesė palapines Mit-
koje,
[29] o išėję iš Mitkos, pasistatė stovyklą
Hasmone.
[30] Išėję iš Hasmono, atvyko į Mosero-
tą,
[31] o išėję iš Moseroto, pasistatė stovyk-
lą Benejakane.
[32] Išėję iš Benejakano, atkeliavo į Hor-
hagidgadą,
[33] o išėję iš čia, pasistatė stovyklą Jot-
batoje.
[34] Iš Jotbatos atėjo į Abroną,
[35] išėję iš Abrono, ištiesė palapines
Asiongaberyje,
[36] o iš Asiongaberio atvyko į Zino dy-
kumą, prie Kadeso.
[37] Išėję iš Kadeso, jie pasistatė stovyk-
las prie Horo kalno Edomo krašto
pasienyje.
[38] Kunigas Aaronas, Viešpačiui lie-
piant užlipo ant Horo kalno ir mirė
penkto mėnesio pirmą dieną, praėjus
keturiasdešimčiai metų nuo izraelitų
išėjimo iš Egipto,
[39] būdamas šimto dvidešimt trejų me-
tų amžiaus.
[40] Kanaaniečių karalius Aradas, kuris
gyveno Kanaano pietuose, sužinojo,
kad ateina izraelitai.
[41] Pasitraukę nuo Horo kalno, jie su-
stojo Zalmone.
[42] Išėję iš Zalmono, jie atėjo į Punoną,
[43] o išėję iš Punono, sustojo Obote.
[44] Iš Oboto atėjo į Jabarimą, prie moa-
bitų sienos,
[45] o išėję iš Jabarimo, ištiesė palapines
Dibongade.
[46] Išėję iš Dibongado, sustojo Almon-
diblaime,
[47] o iš čia jie atėjo iki Abarimo kalnų
ties Nebu.
[48] Keliaudami nuo Abarimo kalnų, jie
pasiekė Moabo lygumas prie Jordano
ties Jerichu
[49] ir pasistatė stovyklą prie Jordano
nuo Betjesimoto ligi Abelsitimo, mo-
abitų lygumose.
[50] Moabitų lygumose Viešpats kalbėjo
Mozei:
[51] “Kai pereisite Jordaną ir įeisite į Ka-
naano žemę,
[52] išvykite visus to krašto gyventojus,
sunaikinkite jų atvaizdus, sulaužykite
stabus, išgriaukite visas aukštąsias sta-
bų garbinimo vietas
[53] ir apsigyvenkite šalyje, kurią Aš jums
daviau paveldėti.
[54] Pasidalykite ją burtų keliu: tiems,
kurių bus daugiau, duokite didesnį
žemės plotą, o kurių mažiau – mažes-
nį. Žemę išdalinkite burtų keliu gi-
minėms ir šeimoms.
[55] Jei neišvarysite žemės gyventojų, jie
bus jums krislai akyse ir dygliai šonuo-
se ir vargins jus krašte, kuriame jūs gy-
vensite.

[56] Ir tada, ką buvau sumanęs padaryti
jiems, jums padarysiu".

34 Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Kai įeisite į Kanaano šalį ir ją užimsite, jos sienos bus:
[3] pietinė dalis prasidės nuo Zino dykumos, esančios šalia Edomo, jos rytų siena bus Sūrioji jūra, pradedant pietine dalimi.
[4] Pietinė siena eis išilgai Akrabimo aukštumos ir tęsis iki Sinajaus, pietuose pasieks Kadesbarnę. Iš čia siena eis ligi Hazaradaro ir toliau iki Azemono.
[5] Nuo Azemono siena pasisuks, sieks Egipto upę ir baigsis jūros krantu.
[6] Vakarų siena bus jums Didžioji jūra.
[7] Šiaurėje siena prasidės nuo Didžiosios jūros ir tęsis iki Horo kalno,
[8] iš čia į Ematą iki Zedado apylinkės,
[9] toliau siena tęsis iki Zifrono ir Hazarenano.
[10] Rytų siena eis nuo Hazarenano ligi Sefamo,
[11] nuo Sefamo tęsis iki Reblos į rytus nuo Aino, iš čia eis Jordano rytų puse iki Kenereto ežero
[12] ir toliau Jordanu iki Sūriosios jūros. Tai bus jūsų krašto sienos".
[13] Mozė kalbėjo izraelitams: "Tai žemė, kurią paveldėsite burtų keliu. Ją Viešpats liepė išdalinti devynioms ir pusei giminės.
[14] Rubeno, Gado ir pusė Manaso giminės gavo savo dalį.
[15] Dvi giminės ir pusė gavo savo dalį šioje Jordano pusėje ties Jerichu".
[16] Viešpats tarė Mozei:
[17] "Tai yra vardai vyrų, kurie jums padalins žemę: kunigas Eleazaras, Nuno sūnus Jozuė
[18] ir iš kiekvienos giminės po vieną kunigaikštį.
[19] Jų vardai: iš Judo giminės – Jefunės sūnus Kalebas,
[20] iš Simeono – Amihudo sūnus Samuelis,
[21] iš Benjamino – Kislono sūnus Elidadas,
[22] iš Dano – Joglio sūnus Bukis,
[23] iš Juozapo palikuonių, Manaso giminės – Efodo sūnus Hanielis
[24] ir iš Efraimo – Siftano sūnus Kemuelis,
[25] iš Zabulono – Parnako sūnus Elizafanas,
[26] iš Isacharo – Azano sūnus Paltielis,
[27] iš Asero – Selomio sūnus Ahihudas,
[28] iš Neftalio – Amihudo sūnus Pedaelis".
[29] Šitiems vyrams Viešpats įsakė padalyti Kanaano žemę izraelitams.

35 Moabo lygumose prie Jordano, ties Jerichu, Viešpats kalbėjo Mozei:
[2] "Pasakyk izraelitams duoti levitams iš savo paveldėjimo miestus gyventi ir jų apylinkes ganykloms;
[3] jie gyvens miestuose, jų bandos ganysis miestų apylinkėse,
[4] kurios tęsis tūkstantį uolekčių aplink miestų mūrus.
[5] Ganyklos sieks po du tūkstančius uolekčių visomis kryptimis: į rytus, į pietus, į vakarus ir į šiaurę, o miestai bus viduryje.
[6] Iš tų miestų, kuriuos duosite levitams, atskirkite šešis prieglaudai, kad juose rastų apsaugą nusikaltę žmogžudyste. Be šitų duokite levitams dar keturiasdešimt du miestus.
[7] Iš viso duokite levitams keturiasdešimt aštuonis miestus su jų ganyklomis.
[8] Miestų, kuriuos duosite iš izraelitų nuosavybės levitams, daugiau paimsi-

te iš tų giminių, kurios daugiau turi, ir
mažiau iš tų, kurios mažiau turi; kiek-
vienas duos levitams miestų pagal sa-
vo paveldo dydį".
9 Viešpats tarė Mozei:
10 "Pasakyk izraelitams, kad, įėję į Ka-
naano žemę,
11 paskirtų prieglaudos miestus netyčia
nužudžiusiems žmogų.
12 Tokie miestai bus jums prieglauda
nuo keršytojo, kad tas, kuris užmušė
žmogų, nemirtų, kol nebus stojęs prieš
bendruomenės teismą.
13 Paskirkite šešis miestus prieglaudai,
14 iš kurių trys bus Jordano rytų pusėje
ir trys bus Kanaano žemėje.
15 Tie šeši miestai bus prieglauda izra-
elitams, taip pat ateiviams ir svetim-
šaliams, kad kiekvienas, netyčia nužu-
dęs žmogų, galėtų į juos atbėgti.
16 Jei kas geležimi užmuštų žmogų,
bus kaltinamas žmogžudyste ir bau-
džiamas mirtimi.
17 Jei kas akmeniu užmuštų žmogų, jis
bus nubaustas mirtimi.
18 Jei kas bus nužudytas mediniu įran-
kiu, užmušėjas bus baudžiamas mirti-
mi.
19 Kraujo keršytojas pats užmuš žudi-
ką, kai tik jį sutiks.
20 Jei kas iš neapykantos pastumtų
žmogų ar, mesdamas kuo, jį užmuštų,
21 arba ranka suduotų taip, kad jis nu-
mirtų, nusikaltėlis bus laikomas žmog-
žudžiu ir baudžiamas mirtimi. Kraujo
keršytojas užmuš žudiką, kai tik sutiks.
22 Jei kas neturėdamas priešiškumo
kitą pastumtų, ar mestų į jį ką nors,
prieš tai netykojęs,
23 ar užgautų akmeniu, kokiu galima
užmušti, jo nepastebėjęs, taip, kad šis
numirtų, tačiau prieš tai nebuvo jo
priešas ir netykojo jam pakenkti,
24 tai bendruomenė darys teismą tarp
žudiko ir kraujo keršytojo pagal šiuos
nurodymus.
25 Teismas išvaduos žudiką iš kraujo
keršytojo rankų ir grąžins į prieglau-
dos miestą, kuriame jis pasiliks iki vy-
riausiojo kunigo, patepto šventu alie-
jumi, mirties.
26 Jei žudikas išeis už prieglaudos mies-
to, į kurį pabėgo, sienų
27 ir sutikęs kraujo keršytojas jį užmuš,
jis bus nekaltas,
28 nes anas privalėjo likti mieste ligi
vyriausiojo kunigo mirties; po kuni-
go mirties žmogžudys sugrįš prie sa-
vo nuosavybės.
29 Šį nuostatą privalo vykdyti visos jūsų
kartos, kur jūs begyventumėte.
30 Žmogžudys bus nubaustas, apklau-
sus liudytojus; tačiau vieno liudytojo
neužtenka, kad pasmerktų žmogų
mirčiai.
31 Žmogžudys negali būti išpirktas, jis
turi mirti.
32 Pabėgėliai negalės išsipirkti ir grįžti
prie savo nuosavybės prieš vyriausiojo
kunigo mirtį.
33 Nesutepkite savo žemės, nes ji sute-
pama krauju ir negali būti apvalyta ki-
taip, kaip tik krauju to, kuris praliejo
kraują.
34 Nesutepkite žemės, kurią paveldėsi-
te ir kurioje Aš gyvenu, nes Aš, Vieš-
pats, gyvenu tarp Izraelio vaikų".

36 Manaso sūnaus Makiro sūnaus
Gileado šeimų vadai iš Juoza-
po giminės atėjo ir kalbėjo Mozei, Iz-
raelio vadams girdint:
2 "Tau, mūsų valdove, Viešpats įsakė,
kad burtų keliu padalytum žemę tarp
izraelitų ir kad mūsų brolio Selofeha-
do dalį duotum jo dukterims.
3 Jei jas ves kitos giminės vyrai, jų da-
lis pereis kitai giminei ir bus atimta

iš mums kritusios paveldėjimo dalies.
4 Atėjus jubiliejaus metams, jų dalis
prisidės prie tos giminės žemių, į ku-
rią jos išėjo; taip jų dalis bus atplėšta
nuo mūsų giminei tekusios dalies".
5 Mozė atsakė izraelitams pagal Vieš-
paties žodį: "Juozapo sūnų giminė
kalba teisingai.
6 Štai ką sako Viešpats apie Selofeha-
do dukteris: 'Tegul jos teka už ko no-
ri, bet tik už savo giminės vyrų,
7 kad izraelitų nuosavybė nepereitų iš
vienos giminės kitai giminei.
8 Visos mergaitės, turinčios paveldė-
jimo teisę, privalo tekėti už tos pa-
čios giminės vyrų, kad Izraelio vaikai
paveldėtų kiekvienas savo tėvų dalį.
9 Nuosavybė iš vienos giminės neper-
eis kitai; visos izraelitų giminės išlai-
kys savo paveldo dalį' ".
10 Kaip Viešpats įsakė Mozei, taip pa-
darė Selofehado dukterys:
11 Mala, Tirsa, Hogla, Milka ir Noa iš-
tekėjo už savo pusbrolių
12 iš giminės Manaso, kuris buvo Juo-
zapo sūnus. Joms paskirtoji dalis pasi-
liko jų giminėje ir šeimoje.
13 Šituos nuostatus ir įsakymus Vieš-
pats davė izraelitams per Mozę Moa-
bo lygumose prie Jordano ties Jerichu.

PAKARTOTO ĮSTATYMO
KNYGA

1 Mozė kalbėjo izraelitams šioje Jor-
dano pusėje, dykumoje, tarp Par-
ano, Tofelio, Labano, Hazeroto ir Di-
zahabo miestų.
2 Nuo Horebo per Seiro kalnus iki Ka-
desbarnės yra vienuolikos dienų kelias.
3 Keturiasdešimtaisiais metais, vienuo-
likto mėnesio pirmą dieną Mozė kal-
bėjo izraelitams viską, ką jam Viešpats
dėl jų buvo įsakęs.
4 Nugalėjęs amoritų karalių Sihoną, gy-
venusį Hesebone, ir Basano karalių
Ogą, gyvenusį Astarote, Edrajo mieste,
5 šioje Jordano pusėje, Moabo žemė-
je, Mozė pradėjo aiškinti įstatymą:
6 "Viešpats, mūsų Dievas, mums kal-
bėjo prie Horebo: 'Jau užtenka jums
gyventi prie šio kalno.
7 Eikite pas amoritus į visas jų apy-
linkes: į lygumas, kalnuotas vietas,
slėnius, pietų link ir išilgai jūros
kranto, į Kanaano ir Libano žemes
iki didžiosios Eufrato upės'.
8 Aš atvedžiau jus į žemę, kurią Vieš-
pats prisiekė duoti jūsų tėvams Abra-
omui, Izaokui ir Jokūbui ir jų palikuo-
nims. Eikite ir užimkite ją.
9 Aš jums anuo metu sakiau:
10 'Aš vienas neįstengiu jumis rūpin-
tis, nes Viešpats, jūsų Dievas, jus pa-
daugino, ir šiandien jūsų yra tiek,
kiek dangaus žvaigždžių.
11 Viešpats, jūsų tėvų Dievas, dar tūks-
tanteriopai tepadaugina ir tepalaimi-
na jus, kaip Jis pažadėjo.
12 Kaip aš vienas galiu nešti jūsų naš-
tas, vargus ir vaidus?
13 Išsirinkite iš savo giminių išmintin-
gų, sumanių ir žinomų vyrų, kad juos
paskirčiau jums vadais'.
14 Tada jūs sutikote, kad taip padaryti
yra gerai.

15 Aš iš jūsų giminių išmintingus bei su-
manius vyrus paskyriau jums vadovau-
ti: tūkstantininkais, šimtininkais, pen-
kiasdešimtininkais ir dešimtininkais.
16 Įsakiau jūsų teisėjams: 'Išklausykite
bylas ir teisingai teiskite juos ir atei-
vius,
17 neatsižvelkite teisme į asmenis; iš-
klausykite mažą ir didelį, nebijokite jo-
kio žmogaus, nes teismas yra Dievo.
Jeigu jums kas būtų per sunku, prane-
škite man, ir aš išklausysiu'.
18 Tuo metu aš jums įsakiau viską, ką
privalote daryti.
19 Palikę Horebą, ėjome per didžiąją,
baisiąją dykumą, kurią matėte, keliu
per amoritų kalnus, kaip Viešpats, mū-
sų Dievas, buvo įsakęs. Kai atvykome
į Kadesbarnę,
20 jums sakiau: 'Atėjote į amoritų kal-
nyną, kurį Viešpats, mūsų Dievas,
mums duoda.
21 Štai Viešpaties jums pažadėtoji že-
mė. Eikite ir užimkite ją, nes Viešpats,
jūsų tėvų Dievas, jums ją pažadėjo.
Nieko nebijokite ir nenusigąskite'.
22 Tada jūs, priėję prie manęs, tarėte:
'Siųskime vyrus apžiūrėti žemę ir pra-
nešti, kuriuo keliu turime keliauti ir į
kuriuos miestus eiti'.
23 Man patiko ta šneka, todėl siunčiau
iš jūsų dvylika vyrų, po vieną iš kiek-
vienos giminės.
24 Jie nuėjo į kalnuotas vietas ligi Es-
kolio slėnio, apžiūrėjo žemę,
25 paėmė jos vaisių ir, atnešę pas mus,
tarė: 'Gera žemė, kurią Viešpats, mū-
sų Dievas, mums duoda'.
26 Tačiau jūs nenorėjote eiti ir sukilote
prieš Viešpaties įsakymą,
27 murmėdami savo palapinėse: 'Vie-
špats mūsų nekenčia, todėl mus išve-
dė iš Egipto, kad amoritai mus sunai-
kintų.
28 Kaipgi mes eisime? Pasiuntiniai iš-
gąsdino mus, pranešdami, kad ta tau-
ta gausesnė ir aukštesnė už mus, kad
jų miestai dideli ir sustiprinti ligi dan-
gaus ir kad ten jie matė ir Anako pali-
kuonių'.
29 Aš jums sakiau: 'Nenusigąskite jų ir
nebijokite,
30 nes Viešpats, jūsų Dievas, eina prie-
kyje jūsų ir pats už jus kariaus, kaip tai
darė Egipte jūsų akivaizdoje.
31 Dykumoje patys matėte, kaip Vieš-
pats, jūsų Dievas, nešė jus, kaip žmo-
gus neša savo kūdikį, visą kelią, kuriuo
ėjote, kol atėjote į šitą vietą'.
32 Bet jūs nepatikėjote Viešpačiu, jūsų
Dievu,
33 kuris ėjo pirma jūsų keliu ir nurody-
davo vietą, kur ištiesti palapines; nak-
tį rodydavo kelią ugnimi, o dieną – de-
besies stulpu.
34 Viešpats girdėjo jūsų kalbas ir užsi-
rūstinęs prisiekė:
35 'Nė vienas iš šitos piktos kartos neiš-
vys gerosios žemės, kurią su priesaika
pažadėjau jūsų tėvams,
36 išskyrus Jefunės sūnų Kalebą; jis ją
matys; Aš duosiu jam ir jo vaikams
žemę, kurioje jis vaikščiojo, nes jis se-
kė mane iki galo'.
37 Viešpats užsirūstino ir ant manęs dėl
jūsų ir tarė: 'Ir tu neįeisi į ją,
38 bet tavo tarnas Jozuė įeis; jį padrą-
sink, nes jis padalys žemę izraelitams.
39 Jūsų kūdikiai, apie kuriuos sakėte,
kad jie taps grobiu, ir jūsų sūnūs, kurie
šiandien dar nežino skirtumo tarp ge-
ro ir pikto, įeis į ją; jiems Aš duosiu
žemę, ir jie ją užims.
40 Jūs gi grįžkite į dykumą, Raudono-
sios jūros link'.
41 Tada man atsakėte: 'Nusidėjome
Viešpačiui, eisime ir kovosime, kaip
Viešpats, mūsų Dievas, įsakė'. Jūs ap-

siginklavote ir buvote pasiruošę trauk-
ti į kalnus.
42 Viešpats man tarė: ‘Sakyk jiems nei-
ti ir nekovoti, kad nežūtų nuo savo
priešų, nes Aš nebūsiu su jais’.
43 Kalbėjau jums, bet jūs neklausėte,
priešinotės Viešpaties įsakymui ir at-
kakliai žygiavote į kalnus.
44 Amoritai, gyvenantys kalnuose, vi-
josi kaip bitės jus nuo Seiro iki Hor-
mos.
45 Sugrįžę raudojote Viešpaties akivai-
zdoje, bet Jis jūsų neklausė ir nekrei-
pė į jus dėmesio.
46 Todėl Kadese pasilikote ilgą laiką”.

2 “Pasitraukę iš ten, atėjome į dy-
kumą prie Raudonosios jūros,
kaip man Viešpats buvo įsakęs, ir ilgai
gyvenome Seiro kalnyne.
2 Viešpats kalbėjo man:
3 ‘Užtenka gyventi šiame kalnyne,
traukite į šiaurę,
4 pereikite per jūsų brolių, Ezavo vai-
kų apgyvendintą Seiro kraštą; jie jūsų
bijos.
5 Saugokitės, nekariaukite su jais, nes
jų žemės neduosiu jums nė pėdos. Sei-
ro kalnus daviau paveldėti Ezavui.
6 Pirkite iš jų maistą už pinigus, taip
pat vandenį’.
7 Viešpats, jūsų Dievas, laimino visus
jūsų darbus. Jis žino jūsų kelionę, kai
ėjote per didžiąją dykumą; Viešpats,
jūsų Dievas, buvo su jumis keturiasde-
šimt metų ir nieko jums nestigo.
8 Perėję per mūsų brolių, Ezavo vai-
kų kraštą, kurie gyveno Seire, lygu-
mos keliu nuo Elato ir Asiongaberio
traukėme į Moabo dykumą.
9 Tada man Viešpats sakė: ‘Nekovok
su moabitais ir nepradėk su jais karo.
Jų žemės tau neduosiu, nes Arą atida-
viau Loto palikuonims’.
10 Anksčiau jo gyventojai buvo emitai,
didelė ir galinga tauta, aukšta kaip
Anako palikuonys.
11 Jie buvo laikomi milžinais, kaip ir
anakitai. Moabitai juos vadina emitais.
12 Seire anksčiau gyveno horitai, bet
Ezavo palikuonys juos išvarė ir sunai-
kino, ir apsigyveno jų vietoje. Jie pa-
darė kaip izraelitai savo paveldėtoje
žemėje, kurią jiems davė Viešpats.
13 Viešpačiui įsakius, perėjome per
Zeredo upelį.
14 Kelionės laikas nuo Kadesbarnės li-
gi Zeredo upelio buvo trisdešimt aš-
tuoneri metai, kol išmirė visa karta vy-
rų, tinkamų karui, kaip Viešpats buvo
prisiekęs.
15 Iš tiesų Viešpaties ranka buvo prieš
juos, kad išnaikintų juos iš tautos, kol
jie visi buvo pražudyti.
16 Išmirus visiems karui tinkamiems
vyrams,
17 Viešpats tarė man:
18 ‘Šiandien pereisi moabitų žemę pro
miestą Arą.
19 Priartėjęs prie amonitų, saugokis
nekovoti prieš juos ir nepradėk karo,
nes Aš tau neduosiu amonitų žemės;
Aš ją atidaviau Loto palikuonims’.
20 Kraštas buvo laikomas milžinų že-
me, nes praeityje joje gyveno milžinai,
kuriuos amonitai vadina zamzumitais.
21 Tauta buvo didelė, gausi ir labai au-
galota kaip anakitai. Viešpats juos iš-
naikino amonitų akivaizdoje ir amo-
nitus apgyvendino jų vietoje.
22 Taip pat padarė ezavitams, gyvenan-
tiems Seire; išnaikino horitus ir jų že-
mę atidavė ezavitams, kurioje jie gy-
vena iki šios dienos.
23 Avitus, gyvenusius prie Gazos, išva-
rė kaftoritai, kilę iš Kaftoro, juos iš-
naikino ir apsigyveno jų vietoje.
24 Viešpats tarė: ‘Pereikite Arnono upe-

lį; štai Aš atidaviau į tavo rankas Siho-
ną, amoritų karalių iš Hesebono, ir jo
žemę. Pradėk ją užimti ir kariauk su
juo.
25 Šiandien Aš pradėsiu daryti taip, kad
visos tautos bijotų tavęs ir būtų apim-
tos siaubo prieš tave; kurios išgirs apie
tave, išsigąs ir drebės dėl tavęs'.
26 Aš siunčiau iš Kedemoto dykumos
pas Hesebono karalių Sihoną pasiun-
tinius su taikiais žodžiais, prašydamas:
27 'Leisk mums pereiti per tavo kraš-
tą; eisime vieškeliu, nenukrypsime nei
į dešinę, nei į kairę.
28 Maistą valgiui pirksime už pinigus ir
vandenį gėrimui už pinigus, tik leisk
mums pereiti.
29 Ezavitai, gyvenantys Seire, ir moabi-
tai iš Aro tokiu būdu mus praleido per
savo kraštą, kad pasiekę Jordaną, ei-
tume į mums pažadėtą žemę'.
30 Bet Hesebono karalius Sihonas ne-
norėjo mums leisti eiti per jo kraštą,
nes Viešpats, tavo Dievas, užkietino jo
dvasią ir padarė jo širdį užsispyrusią,
kad galėtų jį atiduoti į tavo rankas.
31 Tada Viešpats man tarė: 'Štai Aš
pradėjau atiduoti Sihoną ir jo žemę
tau, pradėk užimti, kad galėtum pa-
veldėti jo žemę'.
32 Sihonas su visais kariais išėjo prieš
mus Jahaze.
33 Viešpats, mūsų Dievas, atidavė jį, ir
mes nugalėjome ir užėmėme kraštą.
34 Paėmėme visus miestus, išnaikino-
me jų vyrus, moteris ir kūdikius – nie-
ko nepalikome,
35 tik visus galvijus ir užimtųjų miestų
grobį pasiėmėme.
36 Nuo Aroerio miesto, esančio Ar-
nono upelio slėnyje, iki Gileado ne-
buvo miesto, kurio nebūtumėme už-
ėmę. Viešpats, mūsų Dievas, atidavė
juos visus mums.
37 Amonitų žemės, kuri yra prie Jabo-
ko upelio, nelietėme, taip pat nelietė-
me kalnų miestų ir visų vietų, į kurias
Viešpats, mūsų Dievas, mums uždrau-
dė eiti".

3 "Pasukome Basano link. Mus pa-
sitiko Basano karalius Ogas su sa-
vo kariuomene Edrajyje.
2 Tada Viešpats man tarė: 'Nebijok jo,
nes atiduosiu jį, visus jo žmones ir jo
žemę į tavo rankas; padaryk jam taip,
kaip padarei amoritų karaliui Sihonui
Hesebone'.
3 Viešpats, mūsų Dievas, atidavė į mū-
sų rankas Basano karalių Ogą ir vi-
sus jo žmones. Mes juos naikinome,
kol nepalikome nė vieno,
4 ir užėmėme visus jo miestus. Mums
teko šešiasdešimt miestų Argobo kraš-
te, kurį valdė Basano karalius Ogas.
5 Visi šitie miestai buvo sustiprinti
aukštomis mūro sienomis, vartais ir
užkaiščiais, neskaičiuojant daugybės
miestų, neturėjusių apsaugos sienų.
6 Mes juos sunaikinome, pasielgdami
kaip ir su Hesebono karaliumi Siho-
nu, – visiškai sunaikinome vyrus, mo-
teris ir kūdikius kiekviename mieste.
7 Galvijus ir turtą pasilaikėme kaip
grobį.
8 Tuo metu užėmėme dvi amoritų ka-
ralystes, buvusias šiapus Jordano, nuo
Arnono upės ligi Hermono kalno,
9 kurį sidoniečiai vadina Sirionu, o
amoritai – Seniru.
10 Užėmėme visus Ogo karalystės mies-
tus lygumoje, visą Gileado ir Basano
žemę su miestais Salka ir Edraju.
11 Basano karalius Ogas buvo paskuti-
nis iš milžinų giminės. Jo geležinė lova
yra amonitų mieste Raboje; ji devynių
uolekčių ilgio ir keturių pločio.
12 Tuomet užėmėme kraštą nuo mies-

to Aroerio, kuris yra Arnono upelio
slėnyje, ligi Gileado kalno. Jo miestus
daviau Rubeno ir Gado giminėms.
13 Likusią Gileado krašto dalį, visą
Basaną, priklausantį Ogo karalystei,
ir Argobo kraštą atidaviau pusei Ma-
naso giminės. Basanas yra vadinamas
milžinų kraštu.
14 Manaso sūnus Jajiras užėmė Argo-
bo kraštą iki gesuritų ir makatitų sie-
nos ir pavadino jį savo vardu – Ha-
votjajiru; taip jis vadinamas iki šios die-
nos.
15 Makirui daviau Gileadą.
16 Rubeno ir Gado giminėms daviau
Gileado kraštą ligi Arnono upelio,
kuris buvo riba iki Jaboko upės, amo-
nitų sienos;
17 toliau siena ėjo per dykumą ligi Jor-
dano ir Kenereto apylinkių iki Sūrio-
sios jūros ir Pisgos kalno šlaitų rytuo-
se.
18 Tada jums pasakiau: 'Viešpats, jūsų
Dievas, jums duoda šitą kraštą pavel-
dėti. Visi kovai tinką vyrai, eikite gin-
kluoti priekyje savo brolių izraelitų.
19 Žinau, kad turite daug gyvulių, tad
žmonas, vaikus ir bandas palikite mie-
stuose, kuriuos jums daviau.
20 Padėkite savo broliams užimti žemę
už Jordano, kurią Viešpats jiems da-
vė, tada grįžkite į savo žemę, kurią aš
jums daviau'.
21 Tuo metu Jozuei kalbėjau: 'Tavo
akys matė, ką Viešpats, jūsų Dievas,
padarė šitiems dviems karaliams. Jis
taip pat padarys ir visoms karalys-
tėms, į kurias tu eisi.
22 Nebijok jų, nes Viešpats, jūsų Die-
vas, kovos už jus'.
23 Aš tada maldavau Viešpatį:
24 'Viešpatie Dieve! Tu pradėjai ro-
dyti Izraelio tautai savo didybę ir ga-
lią. Nėra kito dievo nei danguje, nei
žemėje, kuris galėtų daryti tokius ga-
lingus darbus!
25 Leisk man įeiti ir pamatyti gerąją
žemę anapus Jordano, tą puikųjį kal-
nuotą kraštą ir Libaną'.
26 Tačiau Viešpats buvo supykęs ant
manęs dėl jūsų ir manęs neišklausė, ir
tarė: 'Daugiau man apie tai nekalbėk.
27 Užlipk į Pisgos viršūnę ir apžvelk sa-
vo akimis vakarus, šiaurę, pietus ir ry-
tus; tu nepereisi Jordano.
28 Kalbėk Jozuei, jį padrąsink ir sustip-
rink, nes jis eis šitos tautos priekyje ir
jiems išdalins žemę, kurią tu matysi'.
29 Mes pasilikome slėnyje ties Betpe-
oru".

4 "Klausyk, Izraeli, įstatymų ir pa-
liepimų, kurių jus mokau, kad
juos vykdydami gyventumėte ir už-
ėmę paveldėtumėte žemę, kurią Vieš-
pats, jūsų Dievas, jums duoda.
2 Nieko nepridėkite prie mano įstaty-
mų ir nieko iš jų neatimkite. Laikyki-
tės Viešpaties, jūsų Dievo, įsakymų,
kuriuos jums skelbiu.
3 Jūsų akys matė, ką Viešpats darė dėl
Baalpeoro, kaip išnaikino visus jo gar-
bintojus, buvusius tarp jūsų.
4 Jūs gi, kurie laikėtės Viešpaties, jūsų
Dievo, išlikote gyvi iki šios dienos.
5 Štai aš mokiau jus nuostatų ir įsta-
tymų, kaip Viešpats, mano Dievas,
man įsakė, kad jūs vykdytumėte juos
žemėje, kurią paveldėsite.
6 Laikykitės jų ir vykdykite juos, nes
tai jūsų išmintis ir protas tautų aky-
se. Jos išgirs jūsų nuostatus ir sakys:
'Iš tiesų ši didelė tauta yra protinga
ir išmintinga'.
7 Iš tikrųjų nėra kitos tokios didingos
tautos, kuriai Dievas būtų taip arti,
kaip mūsų Dievas, kai Jo šaukiamės.
8 Kuri kita didelė tauta turi nuostatus

ir įsakymus tokius teisingus, kaip šis
įstatymas, kurį šiandien skelbiu jums?
9 Saugokis ir rūpestingai saugok savo
sielą, kad neužmirštum to, ką matei
savo akimis, ir tepasilieka tai tavo šir-
dyje per visas tavo dienas. Jų moky-
kite savo vaikus ir vaikaičius.
10 Tą dieną, kai stovėjai Viešpaties, sa-
vo Dievo, akivaizdoje prie Horebo, Jis
man kalbėjo: 'Surink prie manęs tau-
tą, kad išgirstų mano žodžius ir bijotų
manęs, kol gyvens žemėje, ir mokytų
to paties savo vaikus'.
11 Jūs priartėjote prie kalno pašlaitės,
iš kur liepsnos kilo į dangų. Jis buvo
apsuptas tamsa ir debesimis.
12 Viešpats kalbėjo jums iš ugnies. Jūs
girdėjote Jo žodžius, bet nematėte Jo
pavidalo; girdėjote tik balsą.
13 Jis jums paskelbė savo sandorą ir įsa-
kė ją vykdyti. Jis užrašė dešimt įsaky-
mų dviejose akmeninėse plokštėse
14 ir įsakė man mokyti jus vykdyti tuos
įsakymus ir paliepimus žemėje, kurią
paveldėsite.
15 Gerai įsidėmėkite, kad tą dieną, kai
Viešpats jums kalbėjo Horebe iš ug-
nies, jūs nematėte jokio pavidalo,
16 kad kartais nedirbtumėte sau droži-
nių, panašių į vyrą ar moterį,
17 panašių į kurį nors gyvulį, esantį že-
mėje, ar skraidantį padangėje paukštį,
18 ar šliaužiantį gyvį, ar žuvį, plaukio-
jančią vandenyse.
19 Kad kartais, pakėlęs akis į dangų ir
pamatęs saulę, mėnulį, žvaigždes, ne-
paklystum, jų negarbintum ir nesilenk-
tum tiems, kuriuos Viešpats, jūsų Die-
vas, sutvėrė tarnauti visoms tautoms.
20 Jus gi Viešpats išvedė iš geležinės
krosnies, Egipto vergijos, kad būtumė-
te Jo tauta.
21 Dėl jūsų Viešpats užsirūstino ant
manęs ir prisiekė, kad nepereisiu Jor-
dano ir neįeisiu į tą gerą žemę, kurią
Viešpats, tavo Dievas, duoda tau pa-
veldėti.
22 Aš turėsiu mirti šioje žemėje ir ne-
pereisiu Jordano; tačiau jūs pereisite
ir užimsite tą gerą žemę.
23 Neužmirškite Viešpaties, savo Die-
vo, sandoros, kurią Jis su jumis padarė
ir nedarykite sau jokio drožinio ar at-
vaizdo, nes Viešpats tai uždraudė.
24 Viešpats, tavo Dievas, yra naikinan-
ti ugnis, pavydus Dievas.
25 Jei gyvendami žemėje, kai susilauk-
site vaikų ir vaikaičių, suteršite save
ir pasidarysite drožinių ar atvaizdų,
ir darysite pikta Viešpaties, savo Die-
vo, akyse, Jį supykdydami,
26 aš šaukiu šiandien liudytoju dangų
ir žemę, kad, taip elgdamiesi, jūs žū-
site krašte, kurį, perėję per Jordaną,
paveldėsite. Negyvensite jame ilgai,
bet būsite visai sunaikinti.
27 Viešpats jus išsklaidys tarp tautų, ir
jūsų liks labai mažai tarp pagonių, pas
kuriuos būsite išvesti.
28 Tenai tarnausite dievams, kurie
žmonių rankomis padaryti: medžiui ir
akmeniui, kurie nemato ir negirdi,
nevalgo ir nieko neužuodžia.
29 Bet jei ten ieškosi Viešpaties, savo
Dievo, visa širdimi ir siela, tu atrasi Jį.
30 Patyręs vargą, paskutinėmis dieno-
mis sugrįši prie Viešpaties, savo Die-
vo, ir klausysi Jo balso.
31 Nes Viešpats, tavo Dievas, yra gai-
lestingas Dievas; Jis nepaliks tavęs ir
nesunaikins, neužmirš sandoros, pa-
darytos su tavo tėvais.
32 Paklausk praeities dienų, pradedant
nuo tos dienos, kai Dievas sutvėrė
žmogų žemėje, ir dangus nuo vieno
krašto iki kito, ar įvyko kada nors toks
didingas dalykas, ar girdėta tai?
33 Ar kuri nors tauta girdėjo Dievo bal-

są, kalbantį iš ugnies, kaip tu girdėjai,
ir išliko gyva?
34 Ar kada nors Dievas yra atėjęs pasi-
imti tautos, esančios vergijoje, bandy-
mais, ženklais, stebuklais, kova, galin-
ga ranka ir baisiais siaubais, kaip Vieš-
pats, jūsų Dievas, padarė dėl jūsų Egi-
pte, jums visa tai matant savo akimis?
35 Jis tai parodė tau, kad žinotum, jog
Viešpats yra Dievas ir kito nėra.
36 Jis tau leido išgirsti balsą iš dangaus,
kad pamokytų tave, žemėje parodė
tau didelę ugnį, ir tu girdėjai Jo žo-
džius iš ugnies.
37 Jis mylėjo tavo tėvus, todėl išsirinko
jų palikuonis ir išvedė iš Egipto savo
didžia galia,
38 kad išvytų už tave didesnes ir galin-
gesnes tautas, ir tave įvestų paveldėti
jų žemę.
39 Suprask tad šiandien ir palaikyk vi-
sa tai savo širdyje, kad Viešpats yra
dangaus ir žemės Dievas ir jokio kito
nėra.
40 Laikykis Jo įsakymų ir paliepimų,
kuriuos tau skelbiu šiandien, kad tau
ir tavo vaikams gerai sektųsi ir ilgai
gyventum žemėje, kurią Viešpats, tavo
Dievas, tau duoda visiems amžiams".
41 Mozė paskyrė tris miestus šioje Jor-
dano pusėje,
42 kad juose rastų prieglaudą ir išliktų
gyvas žmogžudys, netyčia užmušęs sa-
vo artimą, kuris nebuvo jo priešas.
43 Iš Rubeno giminės paskyrė Beserą
dykumos lygumoje, iš Gado giminės –
Ramotą Gileade ir iš Manaso gimi-
nės – Golaną Basane.
44 Tai įstatymas, Mozės duotas izraeli-
tams.
45 Šitie įsakymai, nuostatai ir paliepi-
mai buvo paskelbti izraelitams, jiems
išėjus iš Egipto,
46 šioje Jordano pusėje, slėnyje, prieš
Betpeoro miestą, krašte amoritų ka-
raliaus Sihono, kuris gyveno Hesebo-
ne ir buvo Mozės ir izraelitų nugalė-
tas, kai jie išėjo iš Egipto.
47 Jie apsigyveno Sihono ir Basano ka-
raliaus Ogo žemėse, dviejų amoritų
karalių, buvusių į rytus nuo Jordano.
48 Šis kraštas tęsėsi nuo Aroerio mies-
to, Arnono upelio slėnyje, ligi Siono
kalno, kuris kitaip vadinamas Hermo-
nu,
49 per visą lygumą nuo Jordano į rytus
iki lygumos jūros ir Pisgos kalno šlaitų.

5 Mozė sušaukė visus izraelitus ir
jiems tarė: "Klausyk, Izraeli, šian-
dien skelbiu jums įstatymus ir paliepi-
mus, mokykitės ir vykdykite juos.
2 Viešpats, mūsų Dievas, padarė su
mumis sandorą Horebe.
3 Ne su mūsų tėvais padarė Jis sando-
rą, bet su mumis, kurie šiandien esa-
me gyvi.
4 Viešpats kalbėjo su jumis veidas į
veidą ant kalno iš ugnies.
5 Tada aš buvau tarpininkas tarp Die-
vo ir jūsų, paskelbiau jums Jo žo-
džius, nes jūs bijojote ugnies ir nėjo-
te ant kalno.
6 Jis tarė: 'Aš esu Viešpats, tavo Die-
vas, kuris tave išvedžiau iš Egipto že-
mės, iš vergijos namų.
7 Neturėk kitų dievų šalia manęs.
8 Nedaryk sau jokio drožinio nė jokio
atvaizdo to, kas yra aukštai danguje,
žemai žemėje ar po žeme vandenyje.
9 Nesilenk prieš juos ir netarnauk
jiems. Nes Aš, Viešpats, tavo Dievas,
esu pavydus Dievas, baudžiąs vaikus
už tėvų kaltes iki trečios ir ketvirtos
kartos tų, kurie manęs nekenčia,
10 bet rodąs gailestingumą iki tūkstan-
tosios kartos tiems, kurie mane myli ir
laikosi mano įsakymų.

11 Netark Viešpaties, savo Dievo, var-
do be reikalo, nes Viešpats nepaliks
be kaltės to, kuris be reikalo Jo var-
dą mini.
12 Sabato dieną švęsk, kaip Viešpats,
tavo Dievas, įsakė.
13 Šešias dienas dirbk visus savo dar-
bus,
14 o septintoji diena yra sabatas Vieš-
pačiui, tavo Dievui. Tą dieną nedirbk
jokio darbo nei tu, nei tavo sūnus, nei
duktė, nei tarnas, nei tarnaitė, nei ta-
vo jautis, nei asilas, nei joks tavo gyvu-
lys, nei ateivis, kuris yra tavo namuo-
se, kad tavo tarnas ir tarnaitė pailsėtų
taip pat, kaip ir tu.
15 Atsimink, kad ir pats buvai vergas
Egipte ir iš ten tave išvedė Viešpats,
tavo Dievas, galinga ranka. Todėl Jis
tau įsakė švęsti sabato dieną.
16 Gerbk savo tėvą ir motiną, kaip
Viešpats, tavo Dievas, įsakė, kad il-
gai gyventum ir tau gerai sektųsi že-
mėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau
duoda.
17 Nežudyk.
18 Nesvetimauk.
19 Nevok.
20 Neliudyk neteisingai prieš savo ar-
timą.
21 Negeisk savo artimo žmonos nei na-
mų, nei lauko, nei tarno, nei tarnai-
tės, nei jaučio, nei asilo: nieko, kas
yra tavo artimo'.
22 Šituos žodžius Viešpats kalbėjo
jums visiems iš ugnies, debesies ir tam-
sybės garsiai ir, užrašęs tai dviejose ak-
meninėse plokštėse, jas padavė man.
23 Išgirdę balsą iš tamsybės ir pamatę
kalną degant, jūs ir visi jūsų giminių
vadai bei vyresnieji priartėjote prie
manęs ir tarėte:
24 'Štai Viešpats, mūsų Dievas, mums
parodė savo šlovę ir didybę; girdėjo-
me Jo balsą iš ugnies ir šiandien paty-
rėme, kad Dievui kalbant su žmogu-
mi, galima išlikti gyviems.
25 Kodėl turėtume mirti nuo šitos di-
delės ugnies? Jei dar kartą išgirsime
Viešpaties, mūsų Dievo, balsą, mes vi-
si mirsime.
26 Ar yra koks kūnas, girdėjęs balsą
gyvojo Dievo, kalbančio iš ugnies,
kaip mes girdėjome, ir išlikęs gyvas?
27 Geriau tu prisiartink ir klausyk, ką
Viešpats, mūsų Dievas, sakys, o po to
pranešk mums, ir mes klausysime ir
tai vykdysime'.
28 Viešpats, tai išgirdęs, man tarė: 'Aš
girdėjau tautos žodžius, jie viską gerai
kalbėjo.
29 O, kad jie visuomet turėtų tokią šir-
dį ir manęs bijotų bei laikytųsi mano
įsakymų, tai jiems ir jų vaikams per
amžius gerai sektųsi!
30 Eik ir sakyk jiems, kad grįžtų į savo
palapines.
31 Tu gi stovėk su manimi čia: Aš tau
paskelbsiu visus savo įsakymus, įstaty-
mus ir paliepimus, kurių mokysi juos,
kad vykdytų žemėje, kurią jiems duo-
siu paveldėti'.
32 Klausykite ir vykdykite, ką Viešpats
Dievas jums įsakė; nenukrypkite nei į
dešinę, nei į kairę.
33 Vaikščiokite keliais, kuriuos Vieš-
pats, jūsų Dievas, jums nurodė, kad
būtumėte gyvi, kad jums gerai sektųsi
ir ilgai gyventumėte žemėje, kurią pa-
veldėsite".

6 "Šitie yra įsakymai, nuostatai ir pa-
liepimai, kurių Viešpats, jūsų Die-
vas, įsakė jus mokyti, kad juos vykdy-
tumėte žemėje, kurią užimsite;
2 kad jūs, jūsų vaikai ir vaikaičiai per
visas savo dienas bijotumėte Viešpa-
ties, savo Dievo, ir laikytumėtės vi-

sų Jo paliepimų bei įsakymų, kuriuos
jums skelbiu, ir ilgai gyventumėte.
3 Klausyk, Izraeli, ir rūpestingai vyk-
dyk, ką Viešpats įsako; tuomet tau
gerai seksis ir tu labai išsiplėsi, kaip
Viešpats, tavo tėvų Dievas, pažadėjo
tau, pienu ir medumi plūstančioje ša-
lyje.
4 Klausyk, Izraeli! Viešpats, mūsų Die-
vas, yra vienintelis Dievas!
5 Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa šir-
dimi, visa siela ir visomis jėgomis.
6 Šitie žodžiai, kuriuos tau šiandien
skelbiu, tepasilieka tavo širdyje;
7 mokyk jų savo vaikus ir apie juos kal-
bėk, sėdėdamas savo namuose, būda-
mas kelionėje, guldamas ir atsikelda-
mas.
8 Prisitvirtink juos kaip ženklą prie sa-
vo rankos ir prie kaktos;
9 užrašyk juos ant durų staktų ir savo
kiemo vartų.
10 Kai Viešpats, tavo Dievas, įves tave
į žemę, kurią pažadėjo tavo tėvams,
Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, tu gau-
si didelius ir gerus miestus, kurių ne-
statei,
11 namus pilnus visokių gėrybių, kurių
nekaupei, šulinius, kurių nekasei, vy-
nuogynus ir alyvmedžių sodus, kurių
nesodinai. Kai tu valgysi ir pasisotinsi,
12 saugokis, kad nepamirštum Viešpa-
ties, kuris tave išvedė iš Egipto žemės,
iš vergijos namų.
13 Bijok Viešpaties, savo Dievo, Jam
vienam tarnauk ir Jo vardu prisiek.
14 Negarbink dievų svetimų tautų, ku-
rios gyvena aplink jus,
15 nes Viešpats, tavo Dievas, kuris yra
tarp jūsų, yra pavydus Dievas; kad
Viešpaties, tavo Dievo, pyktis neužsi-
degtų prieš tave ir Jis neišnaikintų ta-
vęs nuo žemės paviršiaus.
16 Negundykite Viešpaties, savo Die-
vo, kaip gundėte Jį Masoje.
17 Uoliai vykdykite Viešpaties, savo
Dievo, įsakymus, paliepimus ir įstaty-
mus, kuriuos Jis tau davė.
18 Daryk tai, kas gera ir teisinga Vieš-
paties akivaizdoje, kad tau gerai sek-
tųsi ir užėmęs paveldėtum gerąją že-
mę, apie kurią Viešpats prisiekė tavo
tėvams,
19 kad išvarys visus tavo priešus iš tavo
akivaizdos, kaip Viešpats kalbėjo.
20 Kai tavo sūnus ateityje klaus: ‘Ką
reiškia Viešpaties, mūsų Dievo, duoti
paliepimai, įstatymai ir įsakymai?’,
21 jam atsakyk: ‘Buvome Egipte fara-
ono vergai; Viešpats mus išvedė iš
Egipto galinga ranka.
22 Jis darė Egipte mūsų akyse didelius
ir baisius ženklus bei stebuklus prieš
faraoną ir visus jo namus.
23 Jis mus iš ten išvedė, kad nuvestų į
kraštą, kurį pažadėjo mūsų tėvams.
24 Viešpats mums įsakė vykdyti šituos
įstatymus ir bijoti Viešpaties, mūsų
Dievo, kad mums visuomet gerai sek-
tųsi ir kad Jis saugotų mūsų gyvybę,
kaip tai yra šiandien.
25 Tai bus mūsų teisumas, jei laikysi-
me ir vykdysime visus šiuos įsakymus
Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje,
kaip Jis mums įsakė’ ”.

7 “Kai Viešpats, tavo Dievas, nuves
tave į žemę, kurią paveldėsi, ir iš-
vys septynias tautas: hetitų, girgazitų,
amoritų, kanaaniečių, periziečių, he-
vitų ir jebusiečių, gausingesnes ir stip-
resnes už tave,
2 kai Viešpats, tavo Dievas, atiduos
jas tau, išnaikink jas. Nedaryk su jo-
mis sutarčių ir jų nesigailėk.
3 Nesigiminiuok su jomis vedybomis.
Savo dukters neduok jų sūnui nei jų
dukters neimk savo sūnui,

[4] nes jos nukreips tavo sūnų nuo ma-
nęs tarnauti svetimiems dievams. Vie-
špaties rūstybė tada užsidegs prieš jus,
ir Jis sunaikins tave.
[5] Taigi štai ką jiems darykite: jų auku-
rus sugriaukite, sudaužykite stabus, iš-
kirskite giraites ir sudeginkite droži-
nius.
[6] Tu esi Viešpačiui, tavo Dievui, pa-
švęsta tauta. Viešpats, tavo Dievas,
tave išsirinko, kad būtum Jam ypa-
tinga tauta virš visų tautų, esančių
žemėje.
[7] Viešpats jus pamilo ir pasirinko ne
dėl to, kad buvote gausesnė tauta už
kitas tautas, nes jūsų tauta mažesnė už
kitas tautas,
[8] bet dėl to, kad Viešpats jus pamilo
ir kad ištesėtų jūsų tėvams duotą prie-
saiką, Jis išvedė jus galinga ranka iš
faraono, Egipto karaliaus, vergijos.
[9] Žinok, kad Viešpats, tavo Dievas,
yra ištikimas Dievas, kuris laikosi
sandoros ir yra gailestingas Jį mylin-
tiems bei Jo įsakymus vykdantiems
per tūkstančius kartų.
[10] Ir Jis atlygina tiems, kurie Jo ne-
kenčia, juos sunaikindamas. Jis ne-
dels, kad atlygintų tam, kuris Jo ne-
kenčia.
[11] Laikykis Jo įsakymų, įstatymų ir pa-
liepimų, kuriuos tau šiandien įsakau
vykdyti,
[12] tuomet ir Viešpats, tavo Dievas, lai-
kysis sandoros, kurią padarė su tavo
tėvais, ir bus tau gailestingas.
[13] Jis mylės tave, laimins tave ir pa-
daugins tave; Jis palaimins tavo įsčios
vaisių, ir tavo žemės vaisius: javus,
vynuoges, aliejų, galvijus ir avis toje
žemėje, kurią pažadėjo tavo tėvams.
[14] Jūs būsite labiausiai palaiminti iš
visų tautų, ir nebus nevaisingų tarp
jūsų ir tarp jūsų galvijų.
[15] Viešpats pašalins visas tavo negalias
ir neužleis baisių Egipto ligų, kurias
matei; jas siųs tiems, kurie tavęs ne-
kenčia.
[16] Išnaikink visas tautas, kurias Vieš-
pats, tavo Dievas, tau atiduos. Nesi-
gailėk jų, netarnauk jų dievams, kad
jie netaptų tau spąstais.
[17] Nesakyk savo širdyje: 'Šitos tautos
gausesnės už mus, kaip mes jas nuga-
lėsime?'
[18] Nebijok jų, bet atsimink, ką Vieš-
pats, tavo Dievas, padarė faraonui ir
visiems egiptiečiams;
[19] tuos didžius išbandymus, kuriuos ta-
vo akys matė, ženklus, stebuklus ir iš-
tiestą galingą ranką, kuria Viešpats,
tavo Dievas, tave išvedė. Taip Vieš-
pats, tavo Dievas, padarys visiems,
kurių tu bijai.
[20] Jis siųs jiems širšių, kol išnaikins vi-
sus tuos, kurie nuo tavęs pabėgs ir pa-
sislėps.
[21] Nebijokite jų, nes Viešpats, jūsų
Dievas, yra tarp jūsų–Dievas, didis
ir baisus.
[22] Jis išvys šitas tautas iš tavo akivaiz-
dos vieną po kitos. Tu negalėsi jų su-
naikinti iš karto, kad neatsirastų daug
laukinių žvėrių prieš tave.
[23] Viešpats, tavo Dievas, atiduos jas
tau, naikindamas jas, kol jų nebeliks.
[24] Į tavo rankas Jis atiduos jų kara-
lius, ir tu išnaikinsi jų vardus. Nė vie-
nas tau negalės pasipriešinti, kol juos
sunaikinsi.
[25] Jų dievų drožinius sudegink, neimk
iš jų sidabro ir aukso, kad nepatektum
į spąstus. Tai yra pasibjaurėjimas Vieš-
pačiui, tavo Dievui.
[26] Neįsineši į savo namus jokio pasi-
bjaurėjimo, kad nebūtum prakeiktas,
kaip jis. Bjaurėkis juo ir šalinkis nuo
jo, nes tai prakeikta".

8 “Laikykitės įsakymų, kuriuos
šiandien jums skelbiu, kad gy-
ventumėte, daugėtumėte ir paveldė-
tumėte žemę, kurią Viešpats prisie-
kė duoti jūsų tėvams.
2 Atsimink kelią, kuriuo Viešpats, ta-
vo Dievas, vedė tave keturiasdešimt
metų per dykumą, kad palenktų ir iš-
mėgintų tave, ir sužinotų, kas yra tavo
širdyje, ar tu vykdysi Jo paliepimus.
3 Jis pažemino tave alkiu ir davė valgy-
ti maną, kurios nepažinai nei tu, nei
tavo tėvai, kad suprastum, jog žmogus
gyvas ne vien duona, bet kiekvienu
Dievo žodžiu.
4 Savo drabužių nesudėvėjai ir tavo
kojos nesutino per keturiasdešimt
metų.
5 Suprask, kad kaip žmogus auklėja
sūnų, taip Viešpats, tavo Dievas, auk-
lėja tave.
6 Vykdyk Viešpaties, savo Dievo, pa-
liepimus, vaikščiok Jo keliais ir bijokis
Jo.
7 Viešpats, tavo Dievas, įves tave į ge-
rą, upelių ir vandens šaltinių, kurie
trykšta lygumose ir kalnuose, žemę;
8 į kviečių, miežių ir vynuogynų žemę,
kurioje auga figos ir granatai, į žemę
alyvmedžių ir medaus,
9 kurioje nestokosi duonos ir džiaug-
siesi derliaus gausumu; į žemę, kurio-
je akmenys yra geležis, o kalnuose ga-
lėsi kasti varį.
10 Pavalgęs ir būdamas sotus, garbink
Viešpatį, savo Dievą, už gerą žemę,
kurią Jis tau davė.
11 Saugokis, kad neužmirštum Vieš-
paties, savo Dievo, nesilaikydamas Jo
paliepimų, įsakymų ir įstatymų, ku-
riuos tau šiandien skelbiu.
12 Kai sotus būdamas pasistatysi gerus
namus, juose gyvensi
13 ir turėsi galvijų bandas, avių būrius,
aukso ir daugybę visokių dalykų, sau-
gokis,
14 kad nepasididžiuotum ir neužmirš-
tum Viešpaties, savo Dievo, kuris tave
išvedė iš Egipto, iš vergijos namų,
15 kuris vedė per didelę ir baisią dy-
kumą, kur buvo nuodingų gyvačių ir
skorpionų, kur buvo sausra ir nebu-
vo vandens. Jis leido iš kiečiausios uo-
los vandens srovei tekėti,
16 maitino tave dykumoje mana, kurios
nepažino tavo tėvai, kad pažemintų
tave ir išmėgintų tave ir kad galiausiai
darytų tau gera,
17 kad nesakytum: ‘Mano jėga ir mano
rankų stiprybė sukrovė man šiuos tur-
tus’.
18 Atsimink Viešpatį, savo Dievą, nes
Jis tau suteikia jėgų įgyti turtus, kad
įtvirtintų sandorą, padarytą su tavo tė-
vais, kaip yra šiandien.
19 Bet jei užmirši Viešpatį, savo Dievą,
ir seksi svetimus dievus, juos garbinsi
ir jiems tarnausi, skelbiu jums iš ank-
sto, kad žūsite.
20 Kaip žuvo tautos, kurias Viešpats iš-
naikino jums įeinant, taip ir jūs žūsite,
jei neklausysite Viešpaties, jūsų Die-
vo, balso”.

9 “Klausyk, Izraeli! Tu pereisi šian-
dien per Jordaną, kad nugalėtum
didesnes ir stipresnes tautas už save,
didelius, iki dangaus sustiprintus
miestus,
2 didelius ir augalotus žmones, Ana-
ko sūnus, kuriuos pats matei ir apie
kuriuos girdėjai sakant: ‘Niekas jiems
negali pasipriešinti’.
3 Žinok, kad Viešpats, tavo Dievas, eis
pirma tavęs kaip ryjanti ugnis ir sunai-
kins juos, ir parblokš juos prieš tave;
taip tu juos išvysi ir sunaikinsi greitai,
kaip tau Viešpats pažadėjo.

[4] Kai Viešpats, tavo Dievas, juos išva-
rys nuo tavęs, nesakyk savo širdyje:
'Viešpats mane įvedė dėl mano teisu-
mo ir leido paveldėti šitą žemę'. Dėl
šitų tautų piktadarysčių Viešpats išva-
ro jas nuo tavęs.
[5] Ne dėl tavo teisumo ir širdies doru-
mo įeisi jų žemę paveldėti; jie yra iš-
varomi dėl jų pikto elgesio, kad Vieš-
pats įvykdytų, ką su priesaika paža-
dėjo tavo tėvams: Abraomui, Izaokui
ir Jokūbui.
[6] Suprask, kad ne dėl tavo teisumo
Viešpats, tavo Dievas, duos tau pavel-
dėti šitą žemę, nes tu esi kietasprandė
tauta.
[7] Atsimink ir neužmiršk, kaip sukėlei
Viešpaties, savo Dievo, pyktį dykumo-
je. Nuo tos dienos, kai išėjai iš Egip-
to, iki atėjai į šią vietą, tu maištavai
prieš Viešpatį.
[8] Ir prie Horebo Jį įpykinai taip, kad
Jis užsirūstinęs norėjo tave sunaikinti.
[9] Aš užlipau ant kalno paimti akmeni-
nių plokščių, plokščių sandoros, kurią
Viešpats su jumis padarė, ir pasilikau
ten keturiasdešimt parų, nevalgiau
duonos ir negėriau vandens
[10] Viešpats įteikė man dvi akmenines
plokštes, ant kurių buvo Dievo pirštu
įrašyti žodžiai, kuriuos Jis kalbėjo iš
ugnies tautos susirinkimui.
[11] Praėjus keturiasdešimčiai parų,
Viešpats davė man dvi akmenines
sandoros plokštes
[12] ir tarė: 'Eik skubiai iš čia, nes tauta,
kurią išvedei iš Egipto, pasileido; jie
greitai nukrypo nuo kelio, kurį jiems
nurodžiau ir pasidirbdino stabą.
[13] Matau, kad šita tauta kietasprandė;
[14] leisk man ją sunaikinti ir išdildyti jos
vardą iš po dangaus; iš tavęs padarysiu
galingesnę ir didesnę tautą kaip šita'.
[15] Aš leidausi žemyn nuo kalno, kuris
degė ugnimi, laikydamas abiejose ran-
kose dvi sandoros plokštes,
[16] ir pamačiau, kad nusidėjote Viešpa-
čiui, savo Dievui, nusiliedinote veršį ir
nuklydote nuo kelio, kurį Jis jums nu-
rodė.
[17] Aš trenkiau abi plokštes į žemę ir jas
sudaužiau jums matant,
[18] puoliau ant žemės prieš Viešpatį ir,
kaip pirma, keturiasdešimt parų neval-
giau duonos ir negėriau vandens dėl
jūsų nuodėmių, kuriomis nusidėjote,
piktai pasielgdami Viešpaties akivaiz-
doje ir sukeldami Jo pyktį,
[19] nes bijojau Jo rūstybės, kuria užsi-
degęs norėjo jus sunaikinti. Viešpats
išklausė mane dar ir tą kartą.
[20] Jis buvo labai užsirūstinęs ant Aaro-
no ir norėjo jį nužudyti. Aš meldžiau-
si ir už Aaroną.
[21] Jūsų nuodėmę, veršį, kurį jūs buvo-
te pasidarę, nutvėręs sudeginau ir, su-
trupinęs į gabalėlius, visai sutrynęs į
dulkes, įmečiau į upelį, tekantį nuo
kalno.
[22] Jūs užrūstinote Viešpatį taip pat Ta-
beroje, Masoje ir Geidulių kapinėse.
[23] Kai Jis iš Kadesbarnės jus pasiuntė,
sakydamas: 'Eikite, užimkite ir pavel-
dėkite žemę, kurią jums daviau', jūs
paniekinote Viešpaties, savo Dievo,
įsakymą, netikėjote ir nenorėjote Jo
klausyti.
[24] Kiek jus pažįstu, visada maištavote
prieš Viešpatį.
[25] Aš kniūbsčias meldžiau Viešpatį ke-
turiasdešimt parų, maldavau ir prašiau
nesunaikinti jūsų, kaip buvo grasinęs.
[26] Aš meldžiausi sakydamas: 'Viešpa-
tie Dieve! Nesunaikink paveldėjimo ir
savo tautos, kurią atpirkai savo didy-
be ir išvedei iš Egipto galinga ranka.
[27] Atsimink savo tarnus Abraomą,
Izaoką ir Jokūbą, nežiūrėk šitos tau-

tos užsispyrimo, piktadarysčių ir nuodėmių,
[28] kad krašto, iš kurio mus išvedei, gyventojai nesakytų: 'Kadangi Viešpats negalėjo jų įvesti į pažadėtąją žemę ir kadangi Jis jų nekenčia, Jis išvedė juos pražudyti dykumoje'.
[29] Tačiau jie yra Tavo paveldėjimas ir Tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto savo galia ir savo ištiesta ranka' ".

10 "Viešpats man įsakė: 'Išsikirsdink dvi akmenines plokštes, kaip pirmosios buvo, ir ateik pas mane ant kalno. Padirbdink medinę skrynią.
[2] Aš ant plokščių užrašysiu žodžius, buvusius sudaužytose plokštėse. Plokštes įdėk į skrynią'.
[3] Iš akacijos medžio padirbdinau skrynią, iškirsdinau dvi akmenines plokštes, kaip pirmosios buvo, ir užkopiau į kalną, laikydamas plokštes rankose.
[4] Viešpats tose plokštėse įrašė, kaip ir pirma, dešimt įsakymų, kuriuos Viešpats jums kalbėjo iš ugnies, kai tauta buvo susirinkusi, ir padavė jas man.
[5] Sugrįžęs nuo kalno, įdėjau tas dvi plokštes į skrynią, kurią buvau padirbdinęs, kaip man Viešpats buvo įsakęs, ir jos ten yra.
[6] Izraelitai keliavo iš Beroto Benejakano į Moserą. Aaronas čia mirė ir buvo palaidotas. Jo vietoje kunigo tarnystę pradėjo eiti jo sūnus Eleazaras.
[7] Iš ten jie atvyko į Gudgodą, o iš čia – į Jotbatą, upelių žemę.
[8] Viešpats paskyrė Levio giminę Sandoros skryniai nešti, būti Jo akivaizdoje, tarnauti Jam ir laiminti Jo vardu; taip daroma iki šios dienos.
[9] Levitai negavo paveldėjimo dalies, nes Viešpats yra jų dalis – taip Viešpats, tavo Dievas, pasakė.
[10] Aš pasilikau ant kalno, kaip ir pirmą kartą, keturiasdešimt parų. Viešpats išklausė mane ir nesunaikino tavęs.
[11] Jis man įsakė eiti tautos priekyje ir įvesti juos į kraštą, kurį tėvams su priesaika pažadėjo.
[12] O dabar, Izraeli, ko Viešpats, tavo Dievas, iš tavęs reikalauja? Tik kad bijotum Viešpaties, savo Dievo, vaikščiotum Jo keliais, Jį mylėtum ir Jam tarnautum visa savo širdimi ir visa savo siela;
[13] kad laikytumeisi Viešpaties įsakymų ir įstatymų, kuriuos tau šiandien skelbiu tavo labui.
[14] Viešpačiui, tavo Dievui, priklauso dangūs ir žemė bei visa, kas joje yra.
[15] Viešpats pamėgo tavo tėvus, juos pamilo ir pasirinko iš visų tautų jų palikuonis, tai yra jus, kaip tai yra šiandien.
[16] Apipjaustykite todėl savo širdis ir nebūkite kietasprandžiai.
[17] Viešpats, jūsų Dievas, yra dievų Dievas ir viešpačių Viešpats, didis, galingas ir baisus Dievas; Jis neatsižvelgia į asmenis ir nepaperkamas kyšiais.
[18] Jis teisingai elgiasi su našlaičiais ir našlėmis, myli ateivį, duodamas jam maisto ir drabužių.
[19] Jūs irgi mylėkite ateivius, nes patys buvote ateiviai Egipto žemėje.
[20] Bijok Viešpaties, savo Dievo, Jam vienam tarnauk, glauskis prie Jo ir Jo vardu prisiek.
[21] Jis yra tavo garbė ir tavo Dievas, kuris padarė visus šiuos didelius ir baisingus dalykus, kuriuos tu matei savo akimis.
[22] Tavo tėvų septyniasdešimt asmenų nukeliavo į Egiptą; ir štai dabar Viešpats, tavo Dievas, padaugino tave kaip dangaus žvaigždes".

11 "Mylėk Viešpatį, savo Dievą,
visada vykdyk Jo įsakymus,
įstatymus, nuostatus bei paliepimus.
2 Kalbu ne jūsų vaikams, kurie nematė
ir nepažino Viešpaties, jūsų Dievo,
drausmės ir Jo didybės, ir Jo ištiestos
galingos rankos,
3 Jo ženklų ir darbų, padarytų faraonui, Egipto karaliui, ir visam jo kraštui,
4 visai egiptiečių kariuomenei, žirgams
ir kovos vežimams, kai juos užliejo
Raudonosios jūros vanduo, besivejant
jus, ir Viešpats juos sunaikino,
5 ir kaip Jis jums padėjo dykumoje, iki
atėjote į šitą vietą,
6 ir ką Jis padarė Rubeno sūnaus Eliabo dviem sūnums Datanui ir Abiramui, kuriuos atsivėrusi žemė prarijo
su šeimomis, palapinėmis ir visu jų
lobiu.
7 Jūsų akys matė visus didingus Viešpaties darbus, kuriuos Jis padarė.
8 Vykdykite visus Jo paliepimus, kuriuos jums šiandien skelbiu, kad būtumėte tvirti užimti ir paveldėti žemę, į
kurią einate,
9 ir kad ilgai gyventumėte žemėje,
plūstančioje pienu ir medumi, kurią
Viešpats su priesaika pažadėjo jūsų
tėvams ir jų palikuonims.
10 Žemė, kurios paveldėti einate, yra
ne tokia kaip Egipto žemė, iš kurios
išėjote, kurioje pasėtą sėklą laistėte
savo rankomis atneštu vandeniu kaip
daržą.
11 Žemė, į kurią einate, yra kalnų ir slėnių šalis, kurią laisto dangaus lietus,
12 Viešpats, jūsų Dievas, visada aprūpina ją, Jo akys stebi ją ištisus metus.
13 Jei klausysite mano įsakymų, kuriuos šiandien jums duodu, mylėsite
Viešpatį, savo Dievą, ir Jam tarnausite visa širdimi ir visa siela,
14 Jis duos žemei lietaus reikiamu metu: ankstyvąjį lietų ir vėlyvąjį lietų; suvalysi javus, vynuoges ir aliejų.
15 Jis duos tavo gyvuliams žolės laukuose; ir tu valgysi, ir pasisotinsi.
16 Saugokitės, kad jūsų širdys nebūtų
apgautos, nenuklyskite, netarnaukite
svetimiems dievams ir jų negarbinkite.
17 Nes tada užsirūstinęs Viešpats uždarys dangų, kad nebebūtų lietaus, ir žemė neduos derliaus, ir jūs greitai pražūsite toje geroje žemėje, kurią Viešpats jums duoda.
18 Įsidėkite šiuos žodžius į savo širdį ir
sielą, nešiokite juos kaip ženklą ant
rankų ir ant kaktos.
19 Mokykite jų savo vaikus, kalbėkite
apie juos, sėdėdami namuose, eidami
keliu, guldami ir keldamiesi.
20 Užrašykite juos ant savo namų durų
staktų ir ant vartų,
21 kad jūs ir jūsų vaikai gyventų krašte, kurį Viešpats jūsų tėvams prisiekė duoti, kol dangus bus virš žemės.
22 Jei uoliai laikysitės šių paliepimų,
juos vykdysite, mylėsite Viešpatį, savo
Dievą, vaikščiosite Jo keliais ir glausitės prie Jo,
23 Viešpats išvys visas šitas tautas pirma jūsų. Jūs nugalėsite jas, nors jos už
jus didesnės ir galingesnės.
24 Kiekviena vieta, kur jūsų koja atsistos, bus jūsų. Nuo dykumų ir Libano,
nuo didžiosios Eufrato upės iki Vakarų jūros tęsis jūsų sienos.
25 Nė vienas neatsilaikys prieš jus; Viešpats, jūsų Dievas, sukels baimę ir išgąstį visuose kraštuose, į kuriuos tik
įžengsite, kaip jums pažadėjo.
26 Štai aš padedu prieš jus šiandien palaiminimą ir prakeikimą.
27 Palaiminimą – jei klausysite Viešpaties, savo Dievo, įsakymų, kuriuos
šiandien jums skelbiu;

28 prakeikimą – jei neklausysite Vieš-
patties, savo Dievo įsakymų, nukryp-
site nuo kelio, kurį šiandien jums ro-
dau, ir seksite svetimus dievus, kurių
nepažįstate.
29 Kai Viešpats, jūsų Dievas, įves jus į
žemę, kurią dabar einate užimti, pa-
skelbkite palaiminimą nuo Garizimo,
o prakeikimą – nuo Hebalio kalno,
30 kurie yra vakarinėje Jordano pusė-
je, kanaaniečių žemėje, ties Galgala,
slėnyje prie Morės ąžuolo.
31 Jūs pereisite per Jordaną užimti že-
mes, kurias Viešpats, jūsų Dievas,
jums duos, ir jūs užimsite jas ir apsi-
gyvensite jose.
32 Vykdykite įsakymus ir paliepimus,
kuriuos šiandien skelbiu jums".

12 "Šitie yra įsakymai ir paliepi-
mai, kuriuos privalote vykdyti
žemėje, kurią Viešpats, jūsų tėvų Die-
vas, jums duoda; vykdykite juos, kol
gyvensite žemėje.
2 Sugriaukite nugalėtų tautų visas die-
vų garbinimo vietas: kalnuose, kalvo-
se ir po žaliuojančiais medžiais.
3 Išardykite jų aukurus, sutrupinkite
stabus, sudeginkite šventąsias giraites,
sudaužykite jų drožtus dievų atvaizdus
ir išnaikinkite jų vardus iš tų vietų.
4 Viešpačiui, savo Dievui, to nedarysi-
te!
5 Eikite į vietą, kurią Viešpats, jūsų
Dievas, išsirinks tarp jūsų giminių, kad
ten būtų garbinamas Jo vardas.
6 Toje vietoje aukokite deginamąsias
ir kitas aukas, dešimtines ir pirmųjų
vaisių aukas, įžadų ir laisvos valios au-
kas, jaučių ir avių pirmagimius.
7 Ten valgykite Viešpaties, jūsų Dievo,
akivaizdoje, džiaukitės viskuo, ką įsi-
gysite jūs ir jūsų šeimos, kuo Viešpats,
jūsų Dievas, jus palaimins.
8 Tada nedarysite to, ką mes čia šian-
dien darome, kiekvienas kas jam atro-
do teisinga;
9 nes dar neįėjote į poilsį ir paveldą,
kurį Viešpats, jūsų Dievas, jums duo-
da.
10 Bet kai pereisite per Jordaną ir ap-
sigyvensite žemėje, kurią Viešpats, jū-
sų Dievas, jums duoda, ir kai turėsite
taiką ir gyvensite ramybėje,
11 tada į tą vietą, kurią Viešpats, jūsų
Dievas, išsirinks savo vardui, atneši-
te visa, ką įsakiau: deginamąsias au-
kas, dešimtines, jūsų pirmųjų vaisių
aukas ir visa, ką būsite pažadėję Vieš-
pačiui.
12 Ten Viešpaties, jūsų Dievo, akivaiz-
doje, džiaugsitės jūs, jūsų sūnūs ir
dukterys, tarnai ir tarnaitės, taip pat
ir levitai, gyvenantys jūsų miestuose,
nes jie neturi jokios dalies nei pavel-
dėjimo tarp jūsų.
13 Neaukok deginamųjų aukų kiekvie-
noje vietoje, kurią pamatai,
14 bet tik Viešpaties pasirinktoje vieto-
je. Ten aukok aukas ir daryk viską, ką
tau įsakau.
15 Jei norėsi valgyti, pasipjauk gyvulį ir
valgyk Viešpačiui, tavo Dievui, laimi-
nant ten, kur tu gyveni. Ten galės val-
gyti švarus ir nešvarus taip, kaip leista
valgyti stirną ir briedį.
16 Tačiau kraujo nevalgykite, jį išliekite
žemėn kaip vandenį.
17 Savo miestuose negali valgyti javų,
vyno ir aliejaus dešimtinių, galvijų ir
avių pirmagimių, viso, ką pažadėsi au-
koti ar norėsi aukoti laisva valia, taip
pat pirmųjų vaisių.
18 Tai turi valgyti Viešpaties, savo
Dievo, akivaizdoje toje vietoje, kurią
Viešpats, tavo Dievas, išsirinks: tu,
tavo sūnus ir duktė, tarnas ir tarnai-
tė, taip pat ir levitas, gyvenantis su ta-

vimi. Džiaukis Viešpaties, savo Die-
vo, akivaizdoje viskuo, ką padarei.
19 Niekada neužmiršk levito savo že-
mėje.
20 Kai Viešpats, tavo Dievas, išplės
sienas, kaip pažadėjo, ir tu norėsi val-
gyt mėsos, gali valgyti mėsos, kokios
tik tavo siela geidžia.
21 Jei vieta, kurią Viešpats, tavo Die-
vas, išsirinks savo vardui, bus toli, pa-
sipjauk galvijų arba avių, kuriuos Vie-
špats tau davė, kaip įsakiau, ir valgyk
savo vietoje, ko tavo siela geidžia.
22 Kaip valgoma stirna ir briedis, taip
valgykite visi, švarūs ir nešvarūs.
23 Atidžiai žiūrėk, kad nevalgytum
kraujo, nes kraujas yra gyvybė; neleis-
tina valgyti gyvybės drauge su mėsa,
24 išpilk jį žemėn kaip vandenį.
25 Nevalgyk jo, kad gerai sektųsi tau ir
tavo vaikams, kai darysi, kas patinka
Viešpačiui.
26 Ką pašvęsi ir pažadėsi Viešpačiui,
atnešk į vietą, kurią Viešpats išsirinks.
27 Ten aukok deginamąsias aukas, mė-
są ir kraują ant Viešpaties, tavo Die-
vo, aukuro: aukų kraujas bus išlietas
ant aukuro, o mėsą valgyk.
28 Laikykis visko, ką įsakiau, kad ge-
rai sektųsi tau ir tavo vaikams per am-
žius, kai darysi, kas gera ir kas patin-
ka Viešpačiui, tavo Dievui.
29 Kai Viešpats, tavo Dievas, išnaikins
tautas, kurių žemės eini užimti, ir kai
jas nugalėjęs, gyvensi jų žemėje,
30 žiūrėk, kad nepatektum į spąstus
sekdamas jomis, kai jos bus pirma
tavęs išnaikintos, kad neieškotum tų
tautų dievų, sakydamas: 'Kaip šios
tautos tarnavo savo dievams, taip ir
aš tarnausiu'.
31 Nedaryk taip Viešpačiui, savo Die-
vui. Nes jos darė savo dievams tai, kas
bjauru Viešpaties akyse ir tai, ko Jis
nekenčia; net savo sūnus ir dukteris jos
degindavo savo dievams.
32 Ką įsakau, daryk: nieko nepridėk ir
neatimk".

13 "Jei tarp jūsų iškiltų pranašas
ar atsirastų sapnuotojas ir pa-
skelbtų kokį ženklą ar stebuklą,
2 kuris įvyktų, ir po to tau sakytų: 'Se-
kime dievus, kurių tu nepažįsti, ir
jiems tarnaukime',
3 tokio pranašo ar sapnuotojo neklau-
syk, nes Viešpats, jūsų Dievas, jus ban-
do, kad paaiškėtų, ar Jį mylite visa šir-
dimi ir visa siela.
4 Sekite Viešpatį, jūsų Dievą, Jo bijo-
kite, vykdykite Jo paliepimus ir klau-
sykite Jo balso; Jam tarnaukite ir prie
Jo glauskitės.
5 Tokį pranašą ar sapnuotoją užmuški-
te; jis kvietė jus atsitraukti nuo Vieš-
paties, jūsų Dievo, kuris jus išvedė iš
Egipto žemės ir išpirko iš vergijos; jis
bandė nukreipti jus nuo kelio, kurį
Viešpats, jūsų Dievas, nurodė. Pašalin-
kite pikta iš savųjų tarpo.
6 Jei tavo brolis, sūnus, duktė, myli-
ma žmona ar draugas, kurį myli kaip
savo sielą, norėtų suvedžioti tave, sa-
kydamas: 'Eikime ir tarnaukime sve-
timiems dievams, kurių nepažinai nei
tu, nei tavo tėvai',
7 dievams tautų, kurios gyvena šalia ta-
vęs ar toli nuo tavęs, nuo vieno žemės
krašto iki kito,
8 nesutik su juo ir jo neklausyk. Nesi-
gailėk ir neslėpk jo,
9 bet jį užmušk. Pirmas pakelk prieš
jį ranką, kad nubaustum jį mirtimi,
o paskui visa tauta prisidės.
10 Užmuškite jį akmenimis, nes jis no-
rėjo jus atitraukti nuo Viešpaties, jū-
sų Dievo, kuris išvedė jus iš Egipto
vergijos.

11 Visas Izraelis išgirs tai ir bijos, ir ne-
besielgs taip piktai tarp jūsų.
12 Jei išgirstum apie vieną iš savo mies-
tų, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, tau
duos, kalbant:
13 'Tarp jūsų atsirado suvedžiotojai,
kurie suklaidino miesto gyventojus,
sakydami: 'Eikime ir tarnaukime sve-
timiems dievams, kurių nepažįstate',
14 rūpestingai ištirk bei išsiklausinėk,
ir jei pasitvirtintų, kad tarp jūsų pa-
daryta tokia bjaurystė,
15 išžudyk to miesto gyventojus kardu
ir sunaikink jį ir visa, kas jame yra,
net gyvulius.
16 Visus daiktus sukrauk aikštėje ir su-
degink kartu su miestu Viešpačiui, sa-
vo Dievui. Jis telieka griuvėsiais per
amžius ir niekados tenebūna atstaty-
tas.
17 Iš tų prakeiktų daiktų nieko nepa-
sisavink, kad Viešpats atsisakytų sa-
vo rūstybės, pasigailėtų tavęs ir pa-
daugintų tave, kaip prisiekė tavo tė-
vams.
18 Klausyk Viešpaties, savo Dievo, ir
laikykis visų Jo įsakymų, kuriuos šian-
dien tau skelbiu. Daryk, kas patinka
Viešpačiui, tavo Dievui".

14 "Jūs esate Viešpaties, jūsų Die-
vo, vaikai: nedarykite įsipjovi-
mų ir nesiskuskite plikai viršugalvio dėl
mirusio,
2 nes esate šventi žmonės Viešpačiui,
jūsų Dievui. Jis jus išsirinko iš visų že-
mėje esančių tautų būti Jo tauta.
3 Nevalgyk nieko pasibjaurėtino.
4 Štai gyvuliai, kuriuos leidžiama val-
gyti: jautis, avis, ožka,
5 briedis, stirna, stumbras, laukinė ož-
ka, antilopė, gazelė, kalnų ožka.
6 Valgykite kiekvieną gyvulį, kuris turi
skeltą nagą ir gromuliuoja.
7 Tų, kurie gromuliuoja, bet turi ne-
skeltą nagą, nevalgykite: kupranuga-
rio, kiškio, barsuko – jie nešvarūs.
8 Kiaulė jums yra nešvari, nors ji turi
skeltą nagą, bet negromuliuoja. Jos
mėsos nevalgykite ir jos maitos ne-
palieskite.
9 Iš vandens gyvių valgykite tuos, kurie
turi pelekus ir žvynus;
10 o tų, kurie be pelekų ir žvynų, neval-
gykite – jie nešvarūs.
11 Valgykite visus švarius paukščius,
12 bet šių nevalgykite: erelio, grifo, jū-
ros erelio,
13 lingės, vanagėlio, peslio su visa jo
gimine,
14 varnų giminės,
15 stručio, pelėdos, žuvėdros, vanago
su visa jo gimine,
16 gervės, gulbės, ibio,
17 naro, kormorano, apuoko,
18 pelikano, kėkšto ir visos jo giminės,
taip pat tutlio ir šikšnosparnio.
19 Visi sparnuoti vabzdžiai nešvarūs ir
nevalgomi.
20 Visus švarius sparnuočius valgykite.
21 Nieko pastipusio nevalgykite. Atei-
vis, gyvenantis pas jus, gali juos valgy-
ti; svetimšaliui gali tokius gyvulius
parduoti, bet tu esi Viešpačiui, savo
Dievui, pašvęsta tauta. Nevirk ožiu-
ko jo motinos piene.
22 Duok dešimtinę savo derliaus kiek-
vienais metais.
23 Dešimtinę javų, vyno bei aliejaus ir
galvijų bei avių pirmagimius valgyk
Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje to-
je vietoje, kurią Jis išsirinks savo var-
dui, kad išmoktum bijotis Viešpaties,
savo Dievo.
24 Jei vieta, kurią Viešpats, tavo Die-
vas, išsirinks savo vardui, bus labai toli
ir negalėsi ten nugabenti dešimtinių iš
to, kuo Viešpats tave palaimino,

25 tai viską parduok ir pinigus nusinešk
į vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas, iš-
sirinks.
26 Už tuos pinigus nusipirk, kas tau
patiks: galvijų, avių, vyno bei stiprių
gėrimų ir visa, ko tik norėsi; valgyk
tai su visa savo šeima Viešpaties, sa-
vo Dievo, akivaizdoje ir džiaukis.
27 Neužmiršk pas tave gyvenančio levi-
to, nes jis neturi dalies paveldėtoje že-
mėje.
28 Kas treji metai atnešk dešimtinę tų
metų derliaus į miesto sandėlius.
29 Tai bus maistas levitui, neturinčiam
dalies paveldėjimui, taip pat ateiviui,
našlaičiui ir našlei, kurie gyvena tavo
apylinkėje, kad Viešpats, tavo Dievas,
laimintų visus tavo darbus, kuriuos
darysi".

15 "Kas septintieji metai – atleidi-
mo metai.
2 Tais metais kiekvienas skolintojas te-
dovanoja skolininkui skolas, ar jis bū-
tų artimas, ar brolis, nes tai Viešpaties
atleidimo metai.
3 Iš svetimšalio gali reikalauti, bet sa-
vo broliui turi dovanoti.
4 Nebent kai nebus tarp jūsų suvargu-
sio žmogaus, nes Viešpats Dievas gau-
siai palaimins tave žemėje, kurią duo-
da tau paveldėti.
5 Jei atidžiai klausysi Viešpaties, savo
Dievo, balso, ir vykdysi įsakymus, ku-
riuos paskelbiau šiandien,
6 Jis tave laimins, kaip pažadėjo. Tu
skolinsi daugeliui tautų, bet nieko ne-
imsi skolon, viešpatausi daugeliui tau-
tų, o tau niekas neviešpataus.
7 Jei kuris tavo brolių, gyvenančių že-
mėje, kurią Viešpats Dievas tau duos,
suvargtų, neužkietink širdies ir neuž-
gniaužk prieš jį savo rankos,
8 bet atverk jam plačiai savo ranką ir
skolink jam, kiek reikia patenkinti jo
poreikiui.
9 Žiūrėk, kad pikta mintis neįeitų į ta-
vo širdį: 'Nebetoli septintieji, atleidi-
mo metai', ir neatstumtum beturčio
brolio, nenorėdamas jam skolinti, kad
jis nesišauktų Viešpaties prieš tave ir
tau nebūtų nuodėmės.
10 Tu duosi jam ir neliūdėsi duodamas,
nes už tai Viešpats, tavo Dievas, palai-
mins tave visuose tavo darbuose ir kur
tu bepridėtum savo ranką.
11 Beturčių visuomet bus krašte, todėl
įsakau ištiesti ranką broliui ir betur-
čiui, kuris gyvena tavo šalyje.
12 Jei tau parsiduos tavo brolis hebra-
jas, vyras ar moteris, ir ištarnaus tau
šešerius metus, septintais metais pa-
leisk jį.
13 Suteikęs jam laisvę, neišleisk jo tuš-
čiomis rankomis.
14 Aprūpink jį iš bandos, aruodo ir vy-
no spaustuvo; iš to, kuo Viešpats Die-
vas tave palaimino, duok jam.
15 Atsimink, kad vergavai Egipto že-
mėje, o Viešpats Dievas išlaisvino ta-
ve. Todėl šiandien tau tai įsakau.
16 Bet jei vergas sakytų: 'Nenoriu išei-
ti, nes myliu tave bei tavo namus', nes
jam yra gerai pas tave,
17 tada imk ylą ir perverk jo ausį prie
namo durų; jis liks tavo vergu visam
laikui. Su tarnaite pasielk taip pat.
18 Tenebūna tau sunku paleisti jį į lais-
vę, nes jis buvo vertas dviejų samdi-
nių, tarnaudamas tau šešerius metus;
ir Viešpats Dievas laimins visus tavo
darbus.
19 Kiekvieną galvijų ir avių pirmagimį
patinėlį pašvęsk Viešpačiui, savo Die-
vui. Nenaudok galvijų pirmagimių
darbui ir nekirpk avių pirmagimių.
20 Tu ir tavo šeima valgykite juos Vieš-
paties, savo Dievo, akivaizdoje kiek-

vienais metais toje vietoje, kurią Vieš-
pats išsirinks.
[21] Jei jis turėtų kliaudą, būtų raišas ar
aklas, ar turėtų kitokį trūkumą, tokio
neaukok Viešpačiui, savo Dievui.
[22] Tokius valgyk namuose. Juos gali val-
gyti švarus ir nešvarus žmogus, kaip
valgo stirną ar briedį.
[23] Tik nevalgyk jų kraujo, bet jį išliek
žemėn kaip vandenį".

16 "Švęsk Paschą Viešpačiui Abi-
bo mėnesį, nes tą mėnesį Vie-
špats Dievas išvedė tave iš Egipto.
[2] Aukok Viešpačiui Dievui Paschos
auką iš avių ir jaučių toje vietoje, ku-
rią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks sa-
vo vardui.
[3] Nevalgyk jos su rauginta duona; sep-
tynias dienas valgyk sielvarto duonos
be raugo, nes skubiai turėjai išeiti iš
Egipto, kad per visą savo gyvenimą at-
simintum dieną, kurią išėjai iš Egipto.
[4] Septynias dienas neturi būti raugo
visame tavo krašte; nepalik rytojui
mėsos, aukotos pirmos dienos vakare.
[5] Paschos aukos neaukok savo gyve-
namoje vietoje, kurią Viešpats, tavo
Dievas, tau duos.
[6] Aukok ją toje vietoje, kurią Viešpats,
tavo Dievas, išsirinks savo vardui. Pas-
chą aukok vakare, saulei leidžiantis,
tuo metu, kai išėjai iš Egipto.
[7] Kepk ir valgyk toje vietoje, kurią
Viešpats, tavo Dievas, išsirinks, o ry-
tą atsikėlęs grįžk į savo palapinę.
[8] Šešias dienas valgyk neraugintą duo-
ną, o septinta diena yra iškilmingas
susirinkimas Viešpačiui, tavo Dievui;
tą dieną nedirbk jokio darbo.
[9] Atskaityk septynias savaites nuo tos
dienos, kai pradėsi pjauti javus,
[10] ir švęsk Viešpačiui, savo Dievui Sa-
vaičių šventę, laisva valia atnešdamas
aukų iš to, kuo Viešpats, tavo Dievas,
laimino tave.
[11] Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje
džiaukis tu, tavo sūnus, duktė, tarnas,
tarnaitė, levitas, gyvenantis tavo apy-
linkėje, ateivis, našlaitis ir našlė, kurie
su tavimi gyvena, toje vietoje, kurią
Viešpats, tavo Dievas, išsirinko savo
vardui.
[12] Atsimink, kad buvai vergas Egipte,
todėl laikykis šių nuostatų.
[13] Palapinių šventę švęsk septynias die-
nas, kai būsi suvalęs javų ir vynuogių
derlių.
[14] Džiaukis šventėje tu, tavo sūnus,
duktė, tarnas, tarnaitė, ateivis, našlaitis
bei našlė, kurie gyvena tavo apylinkėje.
[15] Septynias dienas švęsk iškilmingą
šventę Viešpačiui, savo Dievui, toje
vietoje, kurią Viešpats išsirinks. Tu iš
tiesų džiaugsiesi, nes Viešpats, tavo
Dievas, laimins visą tavo derlių ir vi-
sus darbus.
[16] Kiekvienas vyras privalo pasirodyti
tris kartus per metus: Neraugintos
duonos, Savaičių ir Palapinių šventė-
se, toje vietoje, kurią Viešpats išsirin-
ks, ir jie tenepasirodo Viešpaties aki-
vaizdoje tuščiomis rankomis.
[17] Kiekvienas teaukoja tą, ką gali, pa-
gal tai, kaip Viešpats, tavo Dievas, ta-
ve palaimino.
[18] Visose savo gyvenvietėse, kurias
Viešpats, tavo Dievas, tau duos, kiek-
vienoje giminėje paskirsi teisėjus ir
valdininkus, kad jie teisingai teistų
žmones.
[19] Neiškraipyk teisingumo. Nepatai-
kauk ir neimk kyšių, nes kyšiai apaki-
na išmintinguosius ir iškraipo teisiųjų
žodžius.
[20] Sek tuo, kas tikrai teisinga, kad gy-
ventum ir paveldėtum žemę, kurią
Viešpats, tavo Dievas, tau duoda.

21 Nesodink alko iš jokių medžių šalia
Viešpaties, tavo Dievo, aukuro, kurį
pastatysi.
22 Nesistatyk sau jokio atvaizdo, nes
Viešpats, tavo Dievas, to nekenčia".

17 "Neaukok Viešpačiui, savo
Dievui, avies nei jaučio su
trūkumu ar kokia nors kliauda, nes tai
yra pasibjaurėjimas Viešpačiui, tavo
Dievui.
2 Jei tavo krašte, kurį Viešpats, tavo
Dievas, tau duos, būtų vyras ar mote-
ris, kuris nusikalto Viešpačiui, tavo
Dievui, sulaužydamas sandorą
3 ir tarnaudamas svetimiems dievams
bei garbindamas juos arba saulę, mė-
nulį ar kitą dangaus kūną, ko aš jums
neįsakiau daryti,
4 ir apie tai tau bus pranešta, tai rū-
pestingai ištirk, ar taip iš tikrųjų yra.
Jei padarytas toks nusikaltimas Izra-
elyje,
5 išvesk vyrą ar moterį, padariusį tą
bjaurų nusikaltimą, prie miesto vartų
ir užmušk akmenimis.
6 Bausi mirtimi tą, prieš kurį liudys
du ar trys liudytojai. Nė vienas nebus
baudžiamas mirtimi, liudijant prieš jį
tik vienam.
7 Liudytojai pirmieji mes akmenį, o ta-
da prisidės ir likusieji. Taip pikta bus
pašalinta iš jūsų tarpo.
8 Jei kuri byla bus tau per sunki – dėl
kraujo, išteisinimo ar sumušimo, – ir
sukels ginčus tavo vartuose, atsikelk
ir eik į tą vietą, kurią Viešpats, tavo
Dievas išsirinks.
9 Kreipkis į kunigus iš Levio giminės ir
į teisėją, kuris bus tuo metu, ir jie nu-
rodys tau teisingą sprendimą.
10 Daryk, ką jie įsakys ir kaip pamokys.
11 Elkis pagal jų įsakymus ir nurody-
mus, nenukrypk nuo jų.
12 Kas įžūliai nepaklustų kunigui, kuris
tarnauja Viešpačiui, tavo Dievui, ar tei-
sėjui, toks asmuo temiršta. Taip paša-
linsi pikta iš Izraelio.
13 Visa tauta išgirs, bijos ir daugiau įžū-
liai nesielgs.
14 Kai būsi žemėje, kurią Viešpats, ta-
vo Dievas, tau duos, ją paveldėsi, gy-
vensi joje ir norėsi išsirinkti sau kara-
lių, kaip visos tautos aplinkui,
15 tada privalai įstatyti karaliumi tą,
kurį Viešpats, tavo Dievas, pasirinks
iš tavo brolių. Karaliumi negali būti
svetimšalis, kuris nėra tavo brolis.
16 Jis neturės daug žirgų ir neves tau-
tos atgal į Egiptą daugiau žirgų įsigyti;
nes Viešpats įsakė niekuomet tuo pa-
čiu keliu nebegrįžti.
17 Jis neturės daug žmonų, kad jo širdis
nenukryptų, ir nekraus sau sidabro ir
aukso.
18 Atsisėdęs į karalystės sostą, jis pasi-
darys šito įstatymo nuorašą iš Levio gi-
minės kunigų,
19 laikys jį pas save ir skaitys visas savo
gyvenimo dienas, kad išmoktų bijoti
Viešpaties, savo Dievo, ir laikytis žo-
džių bei paliepimų, surašytų įstatyme,
20 kad jo širdis nepasikeltų į puikybę
prieš brolius ir jis nenukryptų nuo įs-
tatymo nei į kairę, nei į dešinę, kad il-
gai karaliautų jis ir jo vaikai Izraelyje".

18 "Kunigai ir visa Levio giminė
neturės dalies ir paveldėjimo
kaip visi izraelitai. Aukos Viešpačiui
bus jų dalis.
2 Jie nepaveldės dalies tarp savo bro-
lių. Viešpats bus jų dalis, kaip Jis jiems
pasakė.
3 Kunigams priklauso iš tautos tokia
aukos dalis: aukojant jautį ar aviną,
kunigui tenka petys, abu žandikauliai
ir skrandis,

4 taip pat pirmienos javų, vyno, alie-
jaus ir avių vilnų.
5 Iš visų tavo giminių Viešpats, tavo
Dievas, išsirinko Levio giminę tarnau-
ti Jam per amžius.
6 Jei levitas, gyvenęs tavo apylinkėje,
ateitų savo noru į Viešpaties pasirink-
tą vietą,
7 jis tarnaus Viešpačiui, savo Dievui,
kaip visi jo broliai levitai, kurie ten
būna Viešpaties akivaizdoje.
8 Jis gaus tokią pat dalį kaip ir kiti, ne-
skaitant to, ką gavo pardavęs tėviškę.
9 Kai įeisi į žemę, kurią Viešpats, tavo
Dievas, tau duos, neišmok daryti tų
tautų bjaurysčių.
10 Nebus tarp jūsų tokių, kurie leistų
savo sūnų ar dukterį per ugnį, nei at-
eities spėjėjų, nei ženklų aiškintojų,
nei kerėtojų, nei burtininkų,
11 nei žavėtojų, nei mirusiųjų dvasių
iššaukėjų, nei žynių, nei raganių.
12 Visi, kurie taip daro, yra pasibjau-
rėjimas Viešpačiui, ir už tokias bjau-
rystes Jis išnaikins tas tautas, prieš tau
užimant kraštą.
13 Būk tobulas prieš Viešpatį, savo
Dievą.
14 Tautos, kurių žemę paveldėsi, klau-
so ženklų aiškintojų ir žynių patarimų,
o tau Viešpats, tavo Dievas, ne taip
skyrė.
15 Viešpats, tavo Dievas, pakels prana-
šą iš tavo brolių kaip mane – jo klau-
sykite!
16 Kai prašei Viešpaties, savo Dievo,
prie Horebo, sakydamas: 'Nebenoriu
daugiau girdėti Viešpaties, savo Die-
vo, balso ir matyti šios baisios ugnies,
kad nemirčiau',
17 Viešpats man tarė: 'Jie teisingai kal-
bėjo.
18 Aš pakelsiu iš jų brolių pranašą, pa-
našų į tave, ir įdėsiu savo žodžius į jo
lūpas. Jis kalbės jiems, ką jam įsaky-
siu.
19 Kas nenorės paklusti mano žo-
džiams, kuriuos jis kalbės mano var-
du, iš to išieškosiu.
20 Pranašas, kuris drįstų kalbėti mano
vardu, ko Aš jam neliepiau, ar sveti-
mų dievų vardu, bus baudžiamas mir-
timi'.
21 Jei sakytum: 'Kaip mums pažinti žo-
dį, kurį Viešpats kalbėjo?'
22 Ženklas bus toks: jei pranašas pa-
skelbtų ką nors iš anksto Viešpaties
vardu ir tai neįvyktų, tam Viešpats ne-
kalbėjo, bet pranašas kalbėjo iš savo
pasipūtimo, ir todėl jo nebijok".

19 "Kai Viešpats, tavo Dievas,
išnaikins tautas, ir jų žemę
duos tau paveldėti ir gyventi jų mies-
tuose bei namuose,
2 išskirk tame krašte, kurį Viešpats, ta-
vo Dievas, tau duoda, tris miestus,
3 nutiesk į juos kelią ir padalyk į tris
dalis visą kraštą, kad žmogžudys galė-
tų ten rasti prieglaudą.
4 Toks įstatymas yra apsaugoti žmog-
žudį, jei jis netyčia užmuštų savo arti-
mą, kuris anksčiau nebuvo jo priešas.
5 Jei kas nueitų su artimu į mišką mal-
kų ir bekertant nusmukęs kirvis mirti-
nai sužeistų artimą, jis tebėga į vieną
iš tų miestų, ir jis išliks gyvas.
6 Kad kraujo keršytojas įsikarščiavęs
nesivytų žudiko ir sugavęs neužmuš-
tų; jis nenusipelnė mirties, nes netu-
rėjo užmuštajam jokios neapykantos.
7 Todėl įsakau paskirti tris miestus.
8 O kai Viešpats, tavo Dievas, išplės
tavo sienas, kaip prisiekė tavo tėvams,
ir duos visą žemę, kurią jiems pažadė-
jo,
9 jei vykdysi įsakymus, kuriuos tau
šiandien įsakau, mylėsi Viešpatį, sa-

vo Dievą, ir vaikščiosi Jo keliais, tai
pridėsi dar tris kitus miestus,
[10] kad nekaltas kraujas nebūtų išlietas
žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas,
tau duos paveldėti, ir tas kraujas ne-
būtų ant tavęs.
[11] Bet jei kas, neapkęsdamas savo arti-
mo, jo tykotų ir, užpuolęs jį, nužudy-
tų, jei jis pasislėptų viename iš minėtų
miestų,
[12] *tai jo miesto vyresnieji pasiųs ir jį* iš
ten grąžins, ir atiduos kraujo keršyto-
jui, kad jį nužudytų.
[13] Nesigailėdamas nužudyk jį, kad ne-
kaltas kraujas nekristų ant Izraelio ir
kad tau gerai sektųsi.
[14] Neperkelk savo artimo žemės ribų,
kurios yra nuo seno pažymėtos krašte,
kurį Viešpats, tavo Dievas, tau duos
paveldėti.
[15] Vieno liudytojo neužtenka žmogaus
kaltei įrodyti, kad ir koks būtų nusi-
kaltimas; dviejų ar trijų liudytojų pa-
rodymais remsis byla.
[16] Jei liudytojas melagingai kaltintų
žmogų įstatymo laužymu,
[17] abu stos Viešpaties, kunigų ir teisė-
jų akivaizdon.
[18] Teisėjai viską atidžiai ištirs ir, jeigu
liudytojas pasirodys esąs melagiu, liu-
dijusiu netiesą prieš savo brolį,
[19] padaryk jam taip, kaip jis siekė pa-
daryti savo broliui. Tokiu būdu paša-
link pikta,
[20] kad kiti išgirdę bijotų ir niekad ne-
drįstų taip piktai elgtis tarp jūsų.
[21] Nesigailėk: gyvybė už gyvybę, akis už
akį, dantis už dantį, ranka už ranką,
koja už koją".

20 "Jei eisi į karą su savo priešais
ir pamatysi raitelius, kovos ve-
žimus, gausesnę kariuomenę negu ta-
voji, nebijok jų, nes Viešpats, tavo
Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto že-
mės, yra su tavimi.
[2] Prieš einant į mūšį, kunigas turi atei-
ti ir kalbėti žmonėms:
[3] 'Klausyk, Izraeli! Šiandien jūs einate
kariauti su savo priešais. Tenepasilps-
ta jūsų širdys, nenusigąskite, nebijo-
kite ir nepabūkite jų,
[4] nes Viešpats, jūsų Dievas, eina su ju-
mis kovoti už jus su jūsų priešais ir
išgelbėti jus'.
[5] Vyresnieji kalbės žmonėms: 'Kas pa-
sistatė naujus namus ir jų dar nepa-
šventė, tegrįžta į savo namus, kad ne-
žūtų mūšyje ir kad kitas jų nepašvęstų.
[6] Kas pasodino vynuogyną ir jo vaisių
dar nevalgė, tegrįžta į savo namus, kad
nežūtų mūšyje ir kitas jų nevalgytų.
[7] Kas susižadėjo ir dar nevedęs paliko
sužadėtinę, tegrįžta į savo namus, kad
nežūtų mūšyje ir kitas jos nevestų'.
[8] Ir dar vyresnieji sakys: 'Ar yra bailių
ir nedrąsių? Grįžkite į savo namus,
kad jūsų baimė nepersiduotų jūsų
broliams'.
[9] Kai vyresnieji baigs kalbėti, paskirs
kariuomenei vadus, kurie ves žmones.
[10] Priartėjęs prie miesto, pirma pasiū-
lyk jam taiką.
[11] Jei ją priims ir atidarys vartus, visi
miesto žmonės tau tarnaus ir mokės
duoklę.
[12] Jei jie nenorės taikos ir pradės ko-
vą, apsupk jį.
[13] Kai Viešpats, tavo Dievas, atiduos jį
į tavo rankas, išžudyk kardu visus ja-
me esančius vyrus.
[14] Moteris, vaikus, galvijus ir visa, kas
yra mieste, pasilaikyk. Naudokis gro-
biu, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau
davė.
[15] Taip daryk su visais miestais, kurie
toli nuo tavęs ir nėra iš šių tautų mie-
stų.

[16] Tuose miestuose, kurie tau duoti pa-
veldėti, nepalik nieko gyvo, kas kvė-
puoja.
[17] Visiškai išnaikink hetitus, amoritus,
kanaaniečius, periziečius, hevitus ir
jebusiečius, kaip Viešpats Dievas tau
įsakė,
[18] kad jie neišmokytų jūsų daryti tų
bjaurysčių, kurias jie patys darė savo
dievams, ir jūs nenusidėtumėte Vieš-
pačiui, savo Dievui.
[19] Ilgą laiką laikydamas apsuptą mies-
tą ir prieš jį kariaudamas, neišnaikink
medžių, bet valgyk jų vaisius; juk me-
dis – ne žmogus, kad prieš jį kariau-
tum.
[20] Tik medžius, kurie neneša vaisiaus,
tinkančio valgymui, gali kirsti ir pasi-
daryti iš jų sustiprinimus apgulčiai,
kol miestas bus paimtas".

21 "Jei žemėje, kurią Viešpats, ta-
vo Dievas, tau duoda, būtų ras-
tas užmušto žmogaus lavonas, bet ne-
surastas kaltininkas,
[2] vyresnieji ir teisėjai išmatuos atstu-
mus nuo užmuštojo ligi aplinkinių
miestų.
[3] Artimiausio miesto vyresnieji pasi-
ims iš kaimenės telyčią, nekinkytą į
jungą,
[4] nuves ją į apleistą slėnį, kuris nebuvo
suartas nė apsėtas, ir čia perpjaus jai
gerklę.
[5] Po to ateis Levio sūnūs, kunigai, ku-
riuos Viešpats, tavo Dievas, išsirinko
Jam tarnauti ir Jo vardu laiminti, ku-
rių žodžiu yra išsprendžiamas kiekvie-
nas ginčas,
[6] ir miesto, nuo kurio arčiausia iki nu-
žudytojo, vyresnieji plaus savo rankas
virš telyčios, papjautos slėnyje,
[7] ir sakys: 'Mūsų rankos nepraliejo ši-
to kraujo ir mūsų akys nematė.
[8] Viešpatie, pasigailėk savo tautos, Iz-
raelio, kurią atpirkai, ir neįskaityk jai
nekalto kraujo'. Ir jie bus apvalyti nuo
kraujo.
[9] Taip pašalinsi nekaltai pralietą krau-
ją tarp savųjų darydamas, kas teisu
Viešpaties akyse.
[10] Kai kovosi su priešu, ir Viešpats, ta-
vo Dievas, atiduos juos į tavo rankas,
ir tu paimsi juos į nelaisvę,
[11] jei tarp belaisvių pamatysi gražią
moterį, kurią panorėsi vesti,
[12] parsivesk ją į savo namus. Ji nusi-
skus plaukus, nusipjaustys nagus,
[13] nusivilks belaisvės drabužius ir gy-
vens tavo namuose, apraudodama sa-
vo tėvą ir motiną visą mėnesį. Po to
gali įeiti pas ją ir būti jos vyras, o ji
bus tavo žmona.
[14] Jei ji tau nebepatiks, atleisi ją, bet
negalėsi jos parduoti arba paversti
verge, nes ją pažeminai.
[15] Jei vyras turėtų dvi žmonas, vieną
mylimą, o antrą – nemylimą, ir, joms
pagimdžius vaikų, nemylimosios sū-
nus būtų pirmagimis,
[16] norėdamas padalinti savo sūnums
palikimą, jis negalės mylimosios sū-
naus padaryti pirmagimio ir duoti
jam pirmenybę nemylimosios sūnaus
vietoje.
[17] Jis pripažins nemylimosios sūnų pir-
magimiu ir jam duos dvigubą dalį, nes
tas yra jo pajėgumo pradžia ir jam pri-
klauso pirmagimio teisė.
[18] Jei sūnus būtų tėvams nepaklusnus,
priešgina ir užsispyręs, jei jis nekreip-
tų dėmesio į pabaudimą,
[19] tėvai nuves jį pas miesto vyresniuo-
sius prie miesto vartų
[20] ir sakys miesto vyresniesiems: 'Šitas
mūsų sūnus yra neklusnus, priešgina ir
užsispyręs, lėbauja ir girtauja'.
[21] Miesto gyventojai užmuš jį akmeni-

mis. Taip bus pašalinta pikta iš jūsų
tarpo, kad visas Izraelis, tai girdėda-
mas, bijotų.
22 Jei žmogus padarys nuodėmę, vertą
mirties, ir tu nužudysi jį pakardamas,
23 jo kūno nepalik ant medžio per nak-
tį, palaidok jį tą pačią dieną. Dievo
prakeiktas tas, kuris kabo ant medžio.
Nesutepk savo žemės, kurią Viešpats,
tavo Dievas, tau duoda paveldėti".

22 "Jei matytum paklydusį savo
brolio jautį ar avį, nenusigręžk,
bet nuvesk jį atgal pas savo brolį.
2 Jei gyvulio savininkas gyventų toli ar
būtų nepažįstamas, parsivesk jį pas sa-
ve ir laikyk, kol tavo brolis ieškos jo,
ir tu jam sugrąžinsi.
3 Taip pat daryk su asilu, drabužiu ir
kiekvienu savo brolio daiktu, kurį ra-
dai pamestą: ką rasi, neslėpk, bet grą-
žink.
4 Jei matysi savo brolio asilą ar jautį,
parkritusį ant kelio, nenusigręžk, bet
padėk jį pakelti.
5 Moteris nesivilks vyro rūbais, ir vy-
ras – moters; Viešpats bjaurisi tokiais,
kurie taip daro.
6 Jei eidamas rastum medyje ar žemė-
je paukščio lizdą ir tupinčią patelę ant
paukščiukų ar kiaušinių, nepasiimk
jos kartu su jaunikliais.
7 Leisk nuskristi motinai, pasiimk tik
paukščiukus, kad tau gerai sektųsi ir
ilgai gyventum.
8 Pasistatęs naują namą, padaryk už-
tvarą aplink stogą, kad neužtrauktum
kraujo ant savo namo, kam nors nu-
kritus nuo jo.
9 Nesėk vynuogyne jokių kitų sėklų,
kad jo vaisiai nebūtų suteršti.
10 Neark drauge jaučiu ir asilu.
11 Nedėvėk drabužio, austo iš vilnų ir
linų.
12 Pasidaryk kutus prie keturių kampų
savo apsiausto, kuriuo apsisiauti.
13 Jei kas vestų žmoną, o vėliau pradė-
tų jos nekęsti
14 ir ieškotų progos ją atleisti, apšmeiž-
damas: 'Aš vedžiau šitą žmoną ir, įėjęs
pas ją, radau, kad ji nėra mergaitė',
15 tada jos tėvas ir motina atneš jos
mergystės ženklus pas miesto vyres-
niuosius prie vartų,
16 ir tėvas sakys: 'Aš daviau savo dukte-
rį šitam vyrui už žmoną. Jis pradėjo jos
neapkęsti
17 ir apšmeižė ją, sakydamas, kad rado,
jog mano duktė nebuvo mergaitė. Štai
mano dukters nekaltybės įrodymas'.
Jie parodys vyresniesiems drabužį.
18 Tada miesto vyresnieji paims vyrą ir
nubaus jį.
19 Be to, jis turės sumokėti šimtą šeke-
lių sidabro baudos, kurią atiduos mo-
teriškės tėvui, nes jis apšmeižė Izraelio
mergaitę. Ji bus jo žmona, ir jis nega-
lės jos atleisti per visas savo dienas.
20 Bet jei tai tiesa, kad ji nebuvo mer-
gaitė,
21 jie ją atves prie tėvo namų durų, ir
miesto vyrai užmuš ją akmenimis, nes
ji padarė bjaurų nusikaltimą Izraelyje,
paleistuvaudama tėvo namuose. Taip
pašalinsi pikta iš Izraelio.
22 Jei vyras būtų sugautas gulint su ki-
to žmona, abu: tiek vyras, tiek mote-
ris, turės mirti. Taip pašalinsi pikta iš
Izraelio.
23 Jei mergaitė būtų pažadėta vyrui ir
kas nors, sutikęs ją mieste, gulėtų su
ja,
24 abu bus užmušti akmenimis už mie-
sto vartų: mergaitė už tai, kad nešau-
kė, būdama mieste, o vyras, kad paže-
mino savo artimo žmoną. Taip paša-
linsi pikta iš savo tarpo.
25 Jei vyras, sutikęs susižadėjusią mer-

gaitę laukuose, ją išprievartautų, jis
vienas bus nubaustas mirtimi.
26 Mergaitei nieko nedarysi, nes ji nepadarė
nuodėmės, vertos mirties. Toks
nusikaltimas prilygsta žmogžudžio
nusikaltimui.
27 Ji buvo laukuose, šaukė, bet nebuvo,
kas ją išgelbėtų.
28 Jei vyras, sutikęs nesusižadėjusią
mergaitę, pagriebtų ją ir gulėtų su ja,
ir jie būtų sugauti,
29 tas vyras sumokės mergaitės tėvui
penkiasdešimt šekelių sidabro ir turės
ją vesti, nes ją pažemino; jis negalės
jos atleisti per visas savo dienas.
30 Nė vienas neves tėvo žmonos ir neatidengs
tėvo nuogumo".

23 "Eunuchas neįeis į Viešpaties
tautą.
2 Pavainikis neįeis į Viešpaties tautą,
nė jo palikuonys neįeis į Viešpaties
tautą net iki dešimtos kartos.
3 Amonitas ir moabitas neįeis į Viešpaties
tautą, nė jų palikuonys neįeis į
Viešpaties tautą net iki dešimtos kartos
per amžius,
4 nes jie nepasitiko jūsų kelyje su duona
ir vandeniu, kai išėjote iš Egipto,
bet pasisamdė prieš jus iš Mesopotamijos
Beoro sūnų Balaamą, kad jus
prakeiktų.
5 Bet Viešpats, tavo Dievas, neklausė
Balaamo ir pavertė prakeikimą palaiminimu,
nes Jis mylėjo tave.
6 Nelinkėk jiems taikos ir gerovės per
visas savo dienas ir per amžius.
7 Neniekink edomitų, nes jie tavo broliai,
nė egiptiečių, nes buvote ateiviai
jų žemėje.
8 Jų trečios kartos vaikai įeis į Viešpaties
tautą.
9 Traukdamas į karą su priešu, saugokis
nuo visų blogybių.
10 Jei vyras susiteptų nuo to, kas atsitiko
jam naktį, jis privalo išeiti iš stovyklos
ir neįeiti į stovyklą.
11 Vakare, saulei nusileidus, apsiplovęs
vėl gali grįžti į stovyklą.
12 Turėk vietą už stovyklos, kur galėtum
išeiti.
13 Neškis kastuvėlį, išsikask duobelę
pritūpdamas ir užpilk žemėmis išmatas.
14 Viešpats, tavo Dievas, yra stovykloje,
kad tave globotų ir padėtų kovoje
su priešu. Tavo stovykla tebūna šventa,
kad Dievas nematytų nešvaros tarp
jūsų ir nepasišalintų.
15 Vergo, kuris pas tave atbėgs, negrąžink
jo šeimininkui.
16 Jis tegyvena pas tave toje vietoje, kuri
jam patiks, ir kurią jis pasirinks; tu
jo neišnaudok.
17 Nebus paleistuvės iš Izraelio dukterų,
nė iškrypėlių iš Izraelio sūnų.
18 Neatnešk į Viešpaties, tavo Dievo,
namus nei paleistuvės užmokesčio, nei
šuns kainos pagal jokį įžadą; Viešpaties,
tavo Dievo, akyse jie yra pasibjaurėjimas.
19 Neimk iš savo brolio palūkanų nei
už paskolintus pinigus, nei už javus,
nei už kurį nors kitą daiktą.
20 Iš svetimo gali imti. Broliui gi skolink
be palūkanų, kad Viešpats, tavo
Dievas, tave laimintų visuose tavo darbuose
žemėje, kurios eini paveldėti.
21 Padaręs Viešpačiui, savo Dievui, įžadą,
nedelsk jo įvykdyti, nes Viešpats,
tavo Dievas, pareikalaus iš tavęs, ir tai
bus tau nuodėmė.
22 Jei nepadarysi įžado, tau nebus
nuodėmės.
23 Pažadėjęs laikykis žodžio, nes tu
laisva valia davei įžadą Viešpačiui, savo
Dievui, kai savo burna pažadėjai.
24 Savo artimo vynuogyne valgyk vyn-

uogių kiek nori, bet su savimi nieko ne-
išsinešk.
25 Savo artimo javų lauke gali skinti var-
pas savo ranka, bet pjautuvu nepjauk".

24 "Jei vyras vestų žmoną, su ja
gyventų ir būtų dėl ko nors ne-
patenkintas ja, jis parašys skyrybų raš-
tą, paduos jai ir atleis ją.
2 Išėjusi iš jo namų, ji galės ištekėti už
kito vyro.
3 Jei ir tas pradėtų jos nemėgti ir duo-
tų skyrybų raštą arba mirtų,
4 pirmasis vyras negalės jos vėl vesti
po to, kai ji yra suteršta. Tai bjauru
Viešpaties akyse. Venk tokios nuodė-
mės žemėje, kurią Viešpats, tavo Die-
vas, tau duoda.
5 Ką tik vedęs vyras bus atleistas nuo
karo tarnybos ir nebus jam pavestos
kitos pareigos; jis liks namuose vie-
nerius metus pralinksminti savo
žmoną.
6 Užstatui neimk nei apatinio, nei vir-
šutinio girnų akmens, nes taip paim-
tum užstatu gyvybę.
7 Jei žmogus būtų pagautas vagiant
savo brolį izraelitą, kad jį pavergtų ar-
ba parduotų, toks bus baudžiamas
mirtimi. Pašalink pikta iš savųjų tar-
po.
8 Žiūrėk, kad raupsų metu rūpestingai
vykdytum Levio giminės kunigų nuro-
dymus, kuriuos jiems daviau.
9 Atsimink, ką Viešpats, tavo Dievas,
padarė Mirijamai kelyje, kai ėjote iš
Egipto.
10 Ką nors skolindamas savo broliui,
neik į jo namus užstato pasiimti,
11 bet palauk lauke, kol jis tau išneš.
12 Jei jis neturtingas, nelaikyk pas save
per naktį to užstato.
13 Dar saulei nenusileidus, atiduok
jam užstatą, kad jis miegotų savo pa-
tale ir laimintų tave. Taip tu būsi tei-
sus Viešpaties, tavo Dievo, akyse.
14 Neišnaudok samdinio, kuris yra
vargdienis ir beturtis, iš tavo brolių ar
ateivių, kuris gyvena tavo apylinkėje.
15 Užmokėk jam atlyginimą tą pačią
dieną, dar saulei nenusileidus, nes jis
neturtingas ir iš to gyvena, kad jis ne-
sišauktų Viešpaties dėl tavęs ir tau ne-
būtų nuodėmės.
16 Tėvai nebus žudomi už vaikus nė
vaikai – už tėvus; kiekvienas mirs už
savo nuodėmes.
17 Neiškraipyk teisme ateivio ar naš-
laičio bylos ir neimk iš našlės drabužio
kaip užstato.
18 Atsimink, kad buvai vergas Egipte
ir kad Viešpats, tavo Dievas, iš ten
tave išpirko. Todėl įsakau tau taip elg-
tis.
19 Jei, veždamas javus, užmirši lauke
pėdą, negrįžk jo pasiimti. Palik jį at-
eiviui, našlaičiui ir našlei, kad Vieš-
pats, tavo Dievas, tave laimintų visuo-
se tavo darbuose.
20 Kai skinsi alyvų vaisius, nežiūrėk
antrą kartą; kas liko medžiuose, pa-
lik ateiviui, našlaičiui ir našlei.
21 Kai skinsi vynuoges, nerink pasili-
kusių. Palik jas ateiviui, našlaičiui ir
našlei.
22 Atsimink, kad buvai vergas Egipte.
Todėl įsakau tau taip daryti".

25 "Jei du kreiptųsi į teismą, tei-
sėjai išteisins teisųjį ir pa-
smerks nusikaltusį.
2 Jei nusikaltėlis nubaustas plakimu,
teisėjas įsakys gulti, ir jis bus nuplak-
tas jo akivaizdoje. Kirčių skaičius bus
pagal nusikaltimą,
3 bet neviršys keturiasdešimties kirčių,
kad tavo brolis nebūtų žiauriai sužalo-
tas tavo akyse.

4 Neužrišk nasrų kuliančiam jaučiui.
5 Jei broliai gyventų kartu ir vienas jų
mirtų bevaikis, mirusio žmona neište-
kės už svetimo, bet jos vyro brolis įeis
pas ją ir ves ją, kad atliktų vyro brolio
pareigą.
6 Pirmagimį jos sūnų pavadins miru-
siojo brolio vardu, kad jo vardas ne-
išnyktų iš Izraelio.
7 Jeigu jis nenorės vesti savo brolio
žmonos, moteris eis prie miesto vartų
ir kreipsis į vyresniuosius: ‘Mano vyro
brolis nenori atstatyti savo brolio var-
do Izraelyje nė manęs vesti’.
8 Tada miesto vyresnieji pasikvies jį ir
kalbės su juo. Jei jis atsakys: ‘Nenoriu
jos vesti’,
9 moteris vyresniųjų akyse nuaus nuo
jo kojos apavą ir spjaus jam į veidą,
tardama: ‘Taip atsitinka vyrui, kuris
atsisako pratęsti savo brolio giminę’.
10 Jis bus vadinamas Izraelyje: ‘Nuau-
tojo namai’.
11 Jei du vyrai susivaidiję pradėtų
grumtis, ir vieno žmona, norėdama pa-
dėti savo vyrui, nutvertų kitą už lyties,
12 nukirsk jai ranką, nepasigailėk jos.
13 Nenaudok didesnių ir mažesnių
svarsčių.
14 Nelaikyk savo namuose didesnio ir
mažesnio saiko.
15 Naudok teisingus ir tikrus saikus bei
matus, kad ilgai gyventum žemėje, ku-
rią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda.
16 Visi, kurie taip daro ir neteisiai el-
giasi, yra pasibjaurėjimas Viešpačiui,
tavo Dievui.
17 Atsimink, ką tau padarė amale-
kiečiai, kai išėjai iš Egipto.
18 Jie išėjo prieš tave ir tavo nuvargu-
sius ir atsilikusius žmones išžudė, kai
tu buvai pailsęs ir nuvargęs; jie nebijo-
jo Dievo.
19 Kai Viešpats, tavo Dievas, suteiks
tau poilsį nuo visų priešų žemėje, ku-
rią tau duoda paveldėti, išnaikink
Amaleko vardą nuo žemės paviršiaus;
žiūrėk, neužmiršk”.

26 “Kai būsi žemėje, kurią Vieš-
pats, tavo Dievas, tau duoda
paveldėti, ir ten apsigyvensi,
2 pridėk pintinę visų savo pirmojo
derliaus vaisių ir nunešk ją į vietą, ku-
rią Viešpats, tavo Dievas, pasirinks.
3 Nuėjęs pas kunigą, kuris tuo metu
eis tarnystę, jam sakyk: ‘Išpažįstu
šiandien Viešpaties, savo Dievo, aki-
vaizdoje, kad esu žemėje, kurią Jis
prisiekė mūsų tėvams mums duoti’.
4 Kunigas, paėmęs pintinę, padės ją
prie Viešpaties, tavo Dievo, aukuro.
5 Tu sakysi Viešpaties, savo Dievo,
akivaizdoje: ‘Mano tėvas buvo klajo-
klis aramėjas, jis nuėjo į Egiptą su la-
bai mažu žmonių skaičiumi ir buvo
ten ateivis. Jis tapo didele, stipria ir
gausia tauta.
6 Egiptiečiai slėgė ir spaudė mus, už-
kraudami mums sunkių darbų naštą.
7 Mes šaukėmės Viešpaties, mūsų tė-
vų Dievo. Jis mus išklausė, pažvelgė į
mūsų pažeminimą, vargą ir priespau-
dą;
8 išvedė mus iš Egipto galinga ranka,
siaubais, ženklais ir stebuklais.
9 Jis atvedė mus į šitą kraštą ir davė
žemę, plūstančią pienu ir medumi.
10 Štai dabar aukoju pirmuosius vai-
sius tos žemės, kurią Tu, Viešpatie,
man davei’. Palik auką Viešpaties, sa-
vo Dievo, akivaizdoje ir pagarbink Jį.
11 Džiaukis tu, levitas ir ateivis, kuris
gyvena tavo apylinkėje, gėrybėmis, ku-
rias Viešpats, tavo Dievas, duoda tau
ir tavo namams.
12 Kai atiduosi viso savo derliaus de-
šimtinę trečiais metais levitui, ateiviui,

našlaičiui ir našlei, gyvenantiems su
tavimi, kad jie valgytų ir pasisotintų,
13 kalbėk Viešpaties akivaizdoje: 'Aš
ėmiau iš savo namų ir daviau levitui,
ateiviui, našlaičiui ir našlei, kaip man
įsakei; neperžengiau Tavo įsakymų ir
neužmiršau paliepimų.
14 Nevalgiau nieko pažadėto gedėdamas, nepaliečiau susitepęs ir nieko neatidaviau už mirusius. Klausiau, Viešpatie, Tavęs ir visa dariau, kaip man įsakei.
15 Pažvelk iš dangaus, savo šventos buveinės, ir laimink savo tautą Izraelį ir tą žemę, kurią mums davei, kaip prisiekei mūsų tėvams,–žemę, plūstančią pienu ir medumi'.
16 Šiandien Viešpats, tavo Dievas, tau įsakė vykdyti šiuos įsakymus ir paliepimus, todėl laikykis jų ir vykdyk juos visa savo širdimi ir visa savo siela.
17 Šiandien tu pareiškei, kad pasirinkai Viešpatį savo Dievu ir kad vaikščiosi Jo keliais, laikysiesi Jo įsakymų, paliepimų ir įstatymų ir būsi paklusnus Jo balsui.
18 Šiandien Viešpats pareiškė, kad pasirinko tave būti Jo ypatinga tauta, kaip Jis pažadėjo, kad tu įvykdytum visus Jo įsakymus,
19 kad Jis išaukštintų tavo vardą virš visų tautų, kurias sutvėrė, ir suteiktų tau garbę ir šlovę; kad tu galėtum būti šventa tauta Viešpačiui, savo Dievui, kaip Jis pasakė".

27 Mozė ir Izraelio vyresnieji įsakė tautai: "Izraeli, vykdyk visus įsakymus, kuriuos šiandien tau skelbiu.
2 Kai pereisi per Jordaną į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda, sukrauk didelius akmenis, juos aptepk kalkėmis
3 ir užrašyk ant jų visus šito įstatymo žodžius, kad įeitum į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda, žemę, plūstančią pienu ir medumi, kaip Jis pažadėjo tavo tėvams.
4 Taigi perėję per Jordaną, sukraukite tuos akmenis ant Hebalio kalno, kaip jums šiandien įsakau, ir juos aptepkite kalkėmis.
5 Pastatyk ten Viešpačiui, savo Dievui, aukurą iš netašytų akmenų.
6 Ant to nedailintų akmenų aukuro aukok deginamąsias aukas Viešpačiui, savo Dievui.
7 Padėkos aukas ten aukok, valgyk ir džiaukis Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje.
8 Užrašyk ant akmenų visus šito įstatymo žodžius labai aiškiai".
9 Mozė ir Levio giminės kunigai kalbėjo visam Izraeliui: "Būk atidus ir klausyk, Izraeli. Šiandien tu tapai Viešpaties, tavo Dievo, tauta.
10 Klausyk Jo balso ir vykdyk įsakymus ir įstatymus, kuriuos tau šiandien skelbiu".
11 Tą pačią dieną Mozė kalbėjo Izraelio tautai:
12 "Perėjus per Jordaną, ant Garizimo kalno stovės ir laimins tautą Simeono, Levio, Judo, Isacharo, Juozapo ir Benjamino giminės;
13 o ant Hebalio kalno stovės Rubeno, Gado, Asero, Zabulono, Dano ir Neftalio giminės, kurie prakeiks.
14 Levitai garsiu balsu sakys visiems izraelitams:
15 'Prakeiktas žmogus, kuris amatininkų rankomis pasidaro drožtą ar lietą atvaizdą, pasibjaurėjimą Viešpačiui, ir slepia jį'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.
16 'Prakeiktas, kuris keikia savo tėvą ir motiną'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.
17 'Prakeiktas, kuris perkelia savo arti-

mo žemės ribų ženklą'. Visa tauta at-
sakys: 'Amen'.
18 'Prakeiktas, kuris suklaidina aklą ke-
lyje'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.
19 'Prakeiktas, kuris iškreipia teisingu-
mą ateivio, našlaičio ir našlės byloje'.
Visa tauta atsakys: 'Amen'.
20 'Prakeiktas, kuris sugula su savo tė-
vo žmona, nes atidengia savo tėvo nuo-
gumą'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.
21 'Prakeiktas, kuris paleistuvauja su
kuriuo nors gyvuliu'. Visa tauta atsa-
kys: 'Amen'.
22 'Prakeiktas, kuris sugula su savo se-
serimi, savo tėvo ar motinos dukteri-
mi'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.
23 'Prakeiktas, kuris sugula su savo uoš-
ve'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.
24 'Prakeiktas, kuris užmuša savo arti-
mą'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.
25 'Prakeiktas, kuris paima užmokestį,
kad pralietų nekaltą kraują'. Visa tau-
ta atsakys: 'Amen'.
26 'Prakeiktas, kuris nesilaiko šito įsta-
tymo žodžių ir jų nevykdo'. Visa tauta
atsakys: 'Amen' ".

28 "Jei atidžiai klausysi Viešpa-
ties, savo Dievo, balso ir vyk-
dysi bei laikysi visus Jo įsakymus, ku-
riuos aš tau šiandien skelbiu, Vieš-
pats, tavo Dievas, išaukštins tave virš
visų žemės tautų.
2 Visi šie palaiminimai ateis ir pasivys
tave, jei klausysi Viešpaties, savo Die-
vo, balso.
3 Palaimintas tu būsi mieste ir palai-
mintas tu būsi lauke.
4 Palaimintas bus tavo kūno vaisius, ta-
vo žemės derlius, tavo bandų, galvijų
ir avių prieauglis.
5 Palaimintos bus tavo klėtys ir atsargos.
6 Palaimintas būsi įeidamas ir palai-
mintas būsi išeidamas.
7 Viešpats sunaikins tavo priešus, ku-
rie pakils prieš tave, tavo akivaizdoje;
jie puls tave vienu keliu, o bėgs nuo
tavęs septyniais keliais.
8 Viešpats pasiųs savo palaiminimą į
tavo sandėlius ir į visus tavo rankų
darbus; Jis palaimins tave žemėje,
kurią Viešpats, tavo Dievas tau duo-
da.
9 Jei vykdysi Viešpaties, savo Dievo,
įsakymus ir vaikščiosi Jo keliais, Jis
patvirtins tave savo šventa tauta, kaip
tau pažadėjo.
10 Visos žemės tautos, matydamos, kad
tu vadinamas Viešpaties vardu, bijos
tavęs.
11 Viešpats suteiks tau apsčiai gėry-
bių – tavo kūno vaisiaus, galvijų prie-
auglio ir žemės derliaus – krašte, kurį
Viešpats prisiekė tavo tėvams atiduo-
ti.
12 Viešpats atvers tau savo gerąjį loby-
ną – dangų, kad duotų lietaus tavo že-
mei reikiamu metu ir laimintų tavo
rankų darbą; tu skolinsi daugeliui tau-
tų, bet pats iš nieko nesiskolinsi.
13 Viešpats padarys tave galva, o ne uo-
dega; visuomet būsi viršuje, o ne apa-
čioje, jei tik klausysi Viešpaties, savo
Dievo, įsakymų, kuriuos aš tau šian-
dien skelbiu, ir juos vykdysi.
14 Nenukrypk nė nuo vieno žodžio,
kuriuos šiandien tau skelbiu, nei į
kairę, nei į dešinę sekti kitų dievų ir
jiems tarnauti.
15 Bet jei neklausysi Viešpaties, savo
Dievo, balso ir nesilaikysi bei nevyk-
dysi visų Jo įsakymų ir įstatymų, ku-
riuos aš tau skelbiu, visi šitie prakeiki-
mai ateis ir pasivys tave.
16 Prakeiktas tu būsi mieste ir prakeik-
tas tu būsi lauke.
17 Prakeiktos bus tavo klėtys ir atsar-
gos.

[18] Prakeiktas bus tavo kūno vaisius, ta-
vo žemės derlius, tavo galvijų ir avių
prieauglis.
[19] Prakeiktas būsi įeidamas ir prakeik-
tas būsi išeidamas.
[20] Viešpats siųs tau prakeikimą, sumi-
šimą ir nepasisekimą visame, ką dary-
si, iki tave visai sunaikins dėl tavo pik-
tų darbų, nes apleidai mane.
[21] Viešpats siųs tau marą, kol tave nu-
šluos nuo tos žemės, kurios paveldėti
eini.
[22] Viešpats baus tave drugiu, šalčiu,
sausra ir kardu, kurie persekios tave
iki pražūsi.
[23] Dangus virš tavęs bus varinis ir že-
mė po tavimi – geležinė.
[24] Viešpats vietoje lietaus tavo žemei
siųs smilčių audras, kol tave sunaikins.
[25] Viešpats leis priešams tave pavergti;
vienu keliu išeisi prieš juos, o jiems
puolant bėgsi septyniais; tu būsi išblaš-
kytas po visas žemės karalystes.
[26] Tavo žmonių lavonai bus maistu pa-
dangių paukščiams ir žemės žvėrims,
niekas jų nenubaidys.
[27] Viešpats baus tave Egipto votimis,
šašais ir niežais, kurių negalėsi išgydy-
ti.
[28] Viešpats ištiks tave pamišimu, ak-
lumu ir širdies sustingimu.
[29] Vidudienį grabaliosi, kaip aklas gra-
balioja patamsyje, ir tau nesiseks tavo
keliuose; tu būsi spaudžiamas ir išnau-
dojamas visą laiką, ir niekas tavęs ne-
išgelbės.
[30] Vesi žmoną, o kitas gulės su ja. Pasi-
statysi namą, bet jame negyvensi. Už-
veisi vynuogyną, bet jo vaisių nerinksi.
[31] Tavo jautį papjaus tavo akyse, bet tu
jo neragausi. Tavo asilą pasigaus tau
matant ir tau jo negrąžins. Tavo avis
paims priešas ir niekas tau nepadės.
[32] Tavo sūnūs ir dukterys bus išvesti į
kitas tautas; belaukdamas jų, pražiū-
rėsi akis ir būsi bejėgis.
[33] Tavo žemės derlių ir visus darbo vai-
sius paims svetimieji, tu pats būsi mu-
šamas ir žiauriai baudžiamas.
[34] Tu išprotėsi nuo to, ką matys tavo
akys.
[35] Be to vargins tave piktos votys ir ne-
pagydomos žaizdos, negalėsi išsigydy-
ti nuo galvos iki kojų.
[36] Tave ir tavo karalių Viešpats atiduos
tautai, kurios nepažinai nei tu, nei ta-
vo tėvai; ten tarnausi mediniams ir ak-
meniniams dievams.
[37] Tu tapsi pasibaisėjimu ir priežodžiu
tose tautose, į kurias Viešpats tave nu-
ves.
[38] Daug sėsi, bet mažai surinksi, nes
skėriai viską suės.
[39] Užsiveisi vynuogyną ir jį prižiūrėsi,
bet vyno negersi ir vynuogių nevalgy-
si, nes viską kirminai sunaikins.
[40] Turėsi alyvmedžių visame krašte, o
aliejumi nesitepsi, nes jų vaisiai nepri-
nokę nubyrės.
[41] Tau gims sūnų ir dukterų, bet jais ne-
sidžiaugsi, nes jie bus išvesti nelaisvėn.
[42] Visus tavo medžius ir žemės vaisius
suės skėriai.
[43] Tavo žemėje gyvenąs ateivis labai iš-
kils virš tavęs, tu gi labai nusmuksi.
[44] Jis tau skolins, bet tu jam neturėsi
ko skolinti. Jis bus galva, o tu uode-
ga.
[45] Tau ateis šitie prakeikimai, persekios
ir pasivys tave, iki būsi sunaikintas, nes
neklausei Viešpaties, savo Dievo, ir
nevykdei Jo įstatymų bei įsakymų, ku-
riuos Jis tau davė.
[46] Jie bus tau ir tavo palikuonims ženk-
lu ir stebalu per amžius.
[47] Netarnavai Viešpačiui, savo Dievui,
su džiaugsmu ir linksma širdimi, turė-
damas visko,

48 tai tarnausi priešui, kurį Viešpats tau
siųs; kęsi badą, troškulį, nepriteklių ir
vargą. Jis uždės tau geležinį jungą, kol
tave sunaikins.
49 Jis atves tautą iš pačių žemės pakraš-
čių, kuri puls tave kaip erelis; jos kal-
bos tu nesuprasi.
50 Žiaurią tautą, kuri neaplenks seno
nė pagailės jauno.
51 Ji valgys tavo galvijus ir žemės der-
lių. Ji tau nepaliks kviečių, vyno, alie-
jaus, jaučių ir avių ir tu būsi sunaikin-
tas.
52 Jie puls tavo miestus ir sugriaus stip-
rius ir aukštus mūrus, kuriais pasitikė-
jai. Apguls miestus visame tavo krašte,
kurį Viešpats, tavo Dievas, tau davė.
53 Tu valgysi savo kūno vaisių, savo sū-
nų ir dukterų, kuriuos Dievas tau
duos, kūnus, apsuptyje ir suspaudime,
kuriais vargins tave tavo priešas.
54 Net aukštos kilmės ir išlepintas vy-
ras bus negailestingas savo broliui,
mylimai žmonai ir savo likusiems
vaikams.
55 Jis jiems neduos savo vaikų mėsos,
kurią pats valgys, nes nieko kito nebe-
turės priešo apgultame mieste.
56 Jautri ir išlepinta moteris, nepratusi
vaikščioti basa, bus negailestinga savo
mylimam vyrui, sūnui ir dukteriai
57 ir neduos jiems to, kas išeina iš jos
kojų tarpo gimdant ir ką tik gimusio
kūdikio, nes ji pati tai valgys slaptai
priešo apgultame mieste.
58 Jei nesilaikysi ir nevykdysi visų šito
įstatymo žodžių, kurie surašyti šioje
knygoje, ir nebijosi šlovingo ir baisaus
vardo – Viešpaties, tavo Dievo,
59 Jis siųs tau ir tavo palikuonims dide-
les, piktas ir ilgas negalias,
60 be to, Jis užleis ant tavęs visas Egi-
pto ligas, kurių tu bijai, ir jos prikibs
prie tavęs.
61 Taip pat ligas ir negalias, kurios ne-
įrašytos šitoje įstatymo knygoje, Vieš-
pats užleis ant tavęs, iki sunaikins ta-
ve.
62 Jūsų buvo tiek, kiek dangaus žvaigž-
džių, bet po to paliks tik mažas skai-
čius, nes neklausėte Viešpaties, savo
Dievo.
63 Kaip Viešpats džiaugėsi darydamas
jums gera ir padaugindamas jus, taip
džiaugsis jus išblaškydamas ir išvyda-
mas iš žemės, kurios paveldėti eina-
te.
64 Viešpats išsklaidys tave tarp visų
tautų nuo vieno žemės krašto iki ki-
to. Ten tarnausite kitiems dievams:
medžiui ir akmeniui, kurių nežinojai
nei tu, nei tavo tėvai.
65 Tarp svetimų tautų neturėsi poilsio
nė vietos kojai ramiai pastatyti, nes
Viešpats duos tau baukščią širdį, nu-
silpusias akis ir kankinančias mintis.
66 Tavo gyvybė bus pavojuje dieną ir
naktį, tu nebūsi tikras dėl jos.
67 Rytą lauksi vakaro, o vakare – ryto.
Tavo širdis bus įbauginta pergyveni-
mų, kuriuos patyrei.
68 Viešpats sugrąžins tave laivais į Egi-
ptą, apie kurį sakiau, kad jo niekuo-
met nebematysi. Ten siūlysitės savo
priešams vergais ir vergėmis, bet nie-
kas jūsų nepirks".

29 Tai yra žodžiai sandoros, kurią
Viešpats įsakė Mozei padaryti
su izraelitais Moabo žemėje, neskai-
tant sandoros, padarytos Horebe.
2 Mozė sušaukė izraelitus ir jiems tarė:
"Jūs matėte, ką Viešpats padarė fara-
onui, visiems jo tarnams ir Egipto že-
mei jūsų akivaizdoje;
3 didelius išbandymus, kuriuos matė
jūsų akys, nepaprastus ženklus ir ste-
buklus,

[4] tačiau Viešpats jums nedavė iki šios
dienos išminties, neatvėrė nei akių, nei
ausų.
[5] Aš vedžiojau jus keturiasdešimt me-
tų dykumoje: nenusidėvėjo jūsų drabu-
žiai ir kojų apavas nesudilo.
[6] Jūs nevalgėte duonos, negėrėte vyno
nė kito stipraus gėrimo, kad žinotu-
mėte, jog Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
[7] Kai atėjote į šitą vietą, prieš jus išėjo
Hesebono karalius Sihonas ir Basano
karalius Ogas. Mes juos nugalėjome,
[8] užėmėme jų žemę ir davėme ją pa-
veldėti Rubenui, Gadui ir pusei Ma-
naso giminės.
[9] Laikykitės tad šitos sandoros žodžių
ir juos vykdykite, kad jums visuomet
gerai sektųsi.
[10] Šiandien jūs visi stovite Viešpaties,
jūsų Dievo, akivaizdoje: jūsų giminių
vadai ir vyresnieji, visi Izraelio vyrai,
[11] vaikai, žmonos ir stovyklos ateiviai,
kurie kerta malkas ir atneša vandens,
[12] kad įeitumėte į sandorą su Viešpa-
čiu, savo Dievu, ir į sutartį, kurią šian-
dien Viešpats, tavo Dievas, su tavimi
daro,
[13] kad Jis galėtų įtvirtinti tave savo tau-
ta ir būtų tavo Dievas, kaip kalbėjo tau
ir prisiekė tavo tėvams: Abraomui,
Izaokui ir Jokūbui.
[14] Ne tik su jumis darau šitą sandorą ir
sutartį,
[15] bet su tais, kurie yra čia, Viešpaties,
savo Dievo, akivaizdoje, ir su tais, ku-
rių čia šiandien nėra.
[16] Jūs žinote, kaip gyvenome Egipto
žemėje, kaip keliavome per tautas.
[17] Jūs matėte jų bjaurystes ir stabus –
medinius, akmeninius, sidabrinius ir
auksinius.
[18] Tegul tarp jūsų neatsiranda vyro nei
moters, nei šeimos, nei giminės, kurie
nusisuktų nuo Viešpaties, savo Dievo,
ir tarnautų svetimiems dievams; tegul
nebūna tarp jūsų šaknies, auginančios
tulžį ir metėlę;
[19] kad nė vienas, išgirdęs šio prakeiki-
mo žodžius, nelaimintų savęs savo šir-
dyje, sakydamas: 'Aš turėsiu ramybę,
nors vaikštau pagal savo širdies įsivaiz-
davimus', tarsi būtų galima lyginti gir-
tą su ištroškusiu.
[20] Viešpats nesigailės tokio, bet Jo pyk-
tis ir pavydas užsidegs prieš tą žmogų,
ir visi prakeikimai, surašyti šioje kny-
goje, kris ant jo, ir Viešpats išnaikins
jo vardą iš po dangaus.
[21] Viešpats atskirs jį pražūčiai iš visų
Izraelio giminių, pagal visus prakeiki-
mus, surašytus šitoje įstatymo knygo-
je.
[22] Stebėsis būsimos kartos ir ateiviai,
matydami šitos žemės kančias ir var-
gus, siųstus jiems Viešpaties.
[23] Visa žemė bus siera, druska ir ug-
niavietė; nieko nebus joje sėjama, net
žolės ten nebeaugs; bus sunaikinta lyg
Sodoma ir Gomora, Adma ir Seboi-
mas, kuriuos Viešpats sunaikino savo
rūstybėje.
[24] Visos tautos stebėsis: 'Kodėl Vieš-
pats taip padarė šitam kraštui? Ką rei-
škia ta Jo rūstybė?'
[25] Žmonės atsakys: 'Kadangi jie aplei-
do Viešpaties, savo tėvų Dievo, san-
dorą, kurią Jis padarė su jais, kai išve-
dė juos iš Egipto žemės,
[26] ir tarnavo kitiems dievams, garbin-
dami juos, nors tie nebuvo jiems skir-
ti,
[27] Viešpaties rūstybė užsidegė prieš ši-
tą kraštą ir Jis užleido ant jo visus pra-
keikimus, surašytus šitoje knygoje;
[28] išrovė juos iš jų žemės savo rūstybėje
ir ištrėmė į svetimą kraštą, kaip yra
šiandien'.
[29] Kas paslėpta, priklauso Viešpačiui,

mūsų Dievui, o kas apreikšta – mums
ir mūsų vaikams, kad per amžius vyk-
dytume visus šito įstatymo žodžius".

30 "Kai visi šie dalykai ateis tau –
palaiminimas ir prakeikimas,
kuriuos tau paskelbiau, – tu prisimin-
si juos gyvendamas tarp tautų, tarp
kurių Viešpats, tavo Dievas, tave iš-
sklaidys.
2 Tada tu su savo vaikais sugrįši pas
Viešpatį, visa širdimi ir visa siela pa-
klusi įsakymams, kuriuos tau šiandien
skelbiu.
3 Tada Viešpats, tavo Dievas, pasigai-
lės tavęs ir surinkęs iš visų tautų, tarp
kurių buvai išblaškytas, sugrąžins tave
iš nelaisvės.
4 Nors būtum išsklaidytas ligi dangaus
pakraščių, Viešpats, tavo Dievas, ir iš
ten parves tave.
5 Jis grąžins tave į žemę, kurią pavel-
dėjo tavo tėvai, darys tau gera ir pa-
daugins labiau už tavo tėvus.
6 Viešpats, tavo Dievas, apipjaustys ta-
vo širdį ir tavo palikuonių širdis, kad
mylėtum Viešpatį, savo Dievą, visa šir-
dimi ir visa siela ir gyventum.
7 Visus šituos prakeikimus nukreips ta-
vo priešams ir tiems, kurie tavęs neap-
kenčia ir persekioja.
8 Tu sugrįši, klausysi Viešpaties, savo
Dievo, balso ir vykdysi visus Jo įsaky-
mus, kuriuos tau šiandien skelbiu.
9 Tuomet Viešpats, tavo Dievas, laimins
tavo darbus, vaikus, galvijus ir žemės
derlių. Viešpats vėl džiaugsis, matyda-
mas tavo gerovę, kaip džiaugėsi tavo
tėvais,
10 jei klausysi Viešpaties, savo Dievo,
balso, vykdysi Jo įsakymus bei paliepi-
mus, kurie surašyti įstatymo knygoje,
ir atsigręši į Viešpatį, savo Dievą, visa
širdimi ir visa siela.
11 Šitas įsakymas, kurį šiandien skel-
biu, nėra tau paslėptas ir nepasiekia-
mas.
12 Jis ne danguje, kad sakytum: 'Kas už
mus pakils iki dangaus ir mums jį at-
neš, kad klausytume ir vykdytume?'
13 Ir ne už jūrų, kad sakytum: 'Kas už
mus perplauks jūras ir jį atneš, kad
klausytume ir vykdytume?'
14 Žodis yra labai arti tavęs – tavo bur-
noje ir tavo širdyje, kad jį vykdytum!
15 Šiandien leidžiu tau pasirinkti gyve-
nimą ir gėrį ar blogį ir mirtį.
16 Jei mylėsi Viešpatį, savo Dievą,
vaikščiosi Jo keliais ir laikysies Jo pa-
liepimų bei įsakymų, būsi gyvas; Jis pa-
daugins ir palaimins tavo palikuonis že-
mėje, kurios paveldėti eini.
17 Bet jei tu priešinsies ir nenorėsi
klausyti, nuklydęs garbinsi kitus die-
vus ir jiems tarnausi,
18 skelbiu šiandien, kad žūsi žemėje,
kurios, perėjęs per Jordaną, paveldėti
eini.
19 Šaukiu šiandien liudytojais dangų ir
žemę, kad leidau tau pasirinkti gyve-
nimą ar mirtį, palaiminimą ar prakei-
kimą. Tad pasirink gyvenimą, kad bū-
tum gyvas tu ir tavo palikuonys,
20 mylėtum Viešpatį, savo Dievą,
klausytum Jo balso ir glaustumeis
prie Jo, nes Jis yra tavo gyvenimas ir
tavo dienų ilgumas; kad gyventum
žemėje, kurią duoti Viešpats prisie-
kė tavo tėvams: Abraomui, Izaokui
ir Jokūbui".

31 Mozė nuėjo ir kalbėjo šiuos žo-
džius visam Izraeliui:
2 "Šiandien man jau šimtas dvidešimt
metų, aš nebegaliu daugiau išeiti ir įei-
ti. Viešpats yra man pasakęs: 'Neper-
eisi per Jordaną'.
3 Viešpats, tavo Dievas, eis pirma ta-

vęs. Jis išnaikins visas tas tautas tau matant ir tu jas nugalėsi. Jozuė eis pirma tavęs, kaip Viešpats kalbėjo.
[4] Viešpats padarys, kaip padarė amoritų karaliams Sihonui ir Ogui ir žemei tų, kuriuos Jis sunaikino.
[5] Viešpats atiduos juos tau, kad pasielgtum su jais, kaip įsakiau.
[6] Būk drąsus ir stiprus; nebijok ir neišsigąsk jų, nes Viešpats, tavo Dievas, yra su tavimi; Jis nepasitrauks ir nepaliks tavęs".
[7] Po to Mozė pasišaukė Jozuę ir jam tarė, izraelitams girdint: "Būk drąsus ir stiprus, tu įvesi šitą tautą į žemę, kurią Viešpats prisiekė duosiąs jų tėvams, ir tu ją jiems padalinsi.
[8] Viešpats bus su tavimi; Jis nepasitrauks ir nepaliks tavęs; nebijok ir nenusigąsk!"
[9] Mozė surašė šitą įstatymą ir padavė jį kunigams, Levio sūnums, kurie nešė Viešpaties Sandoros skrynią, ir visiems Izraelio vyresniesiems.
[10] Jis jiems įsakė: "Kas septyneri metai, atleidimo metais, per Palapinių šventę,
[11] visiems izraelitams susirinkus Viešpaties, tavo Dievo, pasirinktoje vietoje, skaitykite šito įstatymo žodžius visam Izraeliui girdint;
[12] sušaukite žmones: vyrus, moteris, vaikus ir ateivius, gyvenančius su jais, kad klausydami mokytųsi ir bijotų Viešpaties, savo Dievo, ir vykdytų visus šio įstatymo žodžius;
[13] kad jų vaikai, kurie dar jo nežino, girdėtų ir mokytųsi bijoti Viešpaties, savo Dievo, visą laiką, kol gyvensite žemėje, kurios einate paveldėti, persikėlę per Jordaną".
[14] Viešpats tarė Mozei: "Tavo mirties diena jau arti, pasišauk Jozuę ir atsistokite Susitikimo palapinėje, ten Aš jam duosiu nurodymus". Mozė ir Jozuė nuėjo į Susitikimo palapinę,
[15] o Viešpats pasirodė debesies stulpe.
[16] Viešpats tarė Mozei: "Tu užmigsi su savo tėvais. Šita tauta vėl klaidžios, sekdama kitų tautų dievus žemėje, į kurią eina gyventi. Ten ji paliks mane ir sulaužys sandorą, kurią su ja padariau.
[17] Tuomet mano rūstybė užsidegs prieš ją. Aš pasitrauksiu nuo jos, ir ji bus sunaikinta. Nelaimių ir vargų spaudžiama, ji supras, kad Aš ją palikau.
[18] Aš negelbėsiu jos dėl visų piktybių, kurias ji darė, sekdama kitus dievus.
[19] Taigi dabar užrašyk šitą giesmę ir liepk izraelitams išmokti ją giedoti, kad man šita giesmė būtų liudijimas prieš izraelitus.
[20] Aš juos įvesiu į žemę, plūstančią pienu ir medumi, kaip prisiekiau jų tėvams. Kai jie pasisotins ir nutuks, jie garbins kitus dievus ir jiems tarnaus, o mane paniekins ir sulaužys mano sandorą.
[21] Kai juos prislėgs nelaimės ir vargai, šita giesmė liudys prieš juos, nes ji bus jų palikuonių lūpose. Jau šiandien žinau jų mintis, ką jie darys, dar neįvedęs jų į žemę, kurią jiems pažadėjau".
[22] Mozė užrašė šią giesmę ir jos išmokė izraelitus.
[23] Viešpats davė įsakymą Nuno sūnui Jozuei: "Būk drąsus ir stiprus, nes tu įvesi izraelitus į žemę, kurią pažadėjau, ir Aš būsiu su tavimi".
[24] Kai Mozė pabaigė užrašyti šito įstatymo žodžius knygoje,
[25] įsakė levitams, kurie nešė Viešpaties Sandoros skrynią:
[26] "Imkite šitą įstatymo knygą kaip liudijimą prieš jus ir ją padėkite prie Viešpaties, jūsų Dievo, Sandoros skrynios.
[27] Aš žinau tavo maištingumą ir kieta-

sprandiškumą. Dar man gyvam esant
ir gyvenant su jumis, jūs maištavote
prieš Viešpatį; juo labiau priešinsitės
man mirus.
28 Sukvieskite pas mane visus giminių
vadus ir vyresniuosius. Jiems girdint,
paskelbsiu šituos žodžius ir liudinin-
kais prieš jus šauksiu dangų ir žemę.
29 Aš žinau, kad man mirus jūs elgsitės
piktai ir greitai nukrypsite nuo kelio,
kurį jums nurodžiau. Vėliau jus už-
grius nelaimės, kai, piktai elgdamiesi,
sukelsite Viešpaties pyktį savo rankų
darbais".
30 Tada Mozė, visam Izraeliui girdint,
kalbėjo šios giesmės žodžius.

32 "Klausykite, dangūs! Aš kalbė-
siu, žemė teišgirsta mano žo-
džius.
2 Mano pamokymai kris kaip lietus,
mano žodžiai kaip rasa, kaip lietaus
srovės ant žolės ir kaip lašai ant žel-
menų.
3 Aš skelbsiu Viešpaties vardą; atiduo-
kite mūsų Dievui garbę!
4 Jis yra Uola; tobuli Jo darbai, visi Jo
keliai pilni teisybės. Dievas ištikimas,
be jokios neteisybės, Jis teisus ir tei-
singas.
5 Jie sugedo ir nėra Jo vaikai dėl savo
išsigimimo, nedora ir iškrypusi karta.
6 Argi taip atsilygini Viešpačiui, kvaila
ir neišmintinga tauta? Argi ne Jis tavo
tėvas, kuris tave įsūnijo? Argi ne Jis
padarė ir įtvirtino tave?
7 Atsimink senąsias dienas, apsvarstyk
praeitų kartų laikus; klausk savo tėvo,
jis tau pasakys, savo senelių – jie tau
papasakos.
8 Aukščiausiasis skyrė tautoms kraš-
tus, dalino žmonių vaikams žemes ir
nustatė tautoms sienas pagal Izraelio
vaikų skaičių.
9 Viešpaties nuosavybė yra Jo tauta,
Jokūbas – Jo paveldėjimo dalis.
10 Jis ją rado negyvenamų dykumų pla-
tybėje; globojo ir rūpinosi ja, saugojo
kaip savo akį.
11 Kaip erelis moko skristi savo jaunik-
lius, pats sklando virš lizdo ištiesęs sa-
vo sparnus ir neša juos ant savo sparnų,
12 taip Viešpats vienas ją vedė; nebuvo
su Juo jokio kito dievo.
13 Jis vedė ją žemės aukštumomis, mai-
tino laukų vaisiais, davė medaus iš ak-
mens ir aliejaus iš kietos uolos,
14 sviesto iš karvių, pieno iš avių, taukų
iš ėriukų, Basano avinų ir ožkų; gerų
kviečių ir vyno iš vynuogių kraujo.
15 Nutukęs, suriebėjęs, sustorėjęs Ješu-
rūnas paliko Dievą, savo Kūrėją, ir pa-
niekino išgelbėjimo Uolą.
16 Svetimais dievais ir bjaurystėmis jie
sukėlė Viešpaties rūstybę.
17 Jie aukojo demonams, ne Dievui,
naujiems dievams, kurių jie nepažino,
kurie ką tik pasirodė, kurių nebijojo
jų tėvai.
18 Uolą, kuri tave pagimdė, tu paniekі-
nai ir užmiršai Dievą, savo Kūrėją.
19 Viešpats tai matė ir bjaurėjosi jais,
nes Jį supykdė Jo sūnūs ir dukterys.
20 Jis tarė: 'Paslėpsiu nuo jų savo veidą
ir žiūrėsiu, koks bus jų galas. Tai yra
sugedusi karta, neištikimi vaikai.
21 Jie sukėlė mano pavydą tuo, kas nė-
ra dievai, supykdė mane savo tuštybė-
mis; Aš sukelsiu jų pavydą tuo, kas nė-
ra tauta, supykdysiu neišmanančia
tauta.
22 Mano rūstybės ugnis užsidegė. Ji de-
gins iki pragaro gelmių; ris žemę, jos
vaisius ir kalnų pamatus.
23 Aš krausiu ant jų nelaimes ir šaudy-
siu į juos savo strėlėmis.
24 Jie bus varginami bado ir naikinami
drugio bei baisiausio maro. Siųsiu

jiems plėšrius žvėris ir nuodingas gyvates.
[25] Lauke juos naikins kardas, o viduje – siaubas, negailėdamas jaunų, senų nė kūdikių.
[26] Aš būčiau sunaikinęs juos visiškai, net prisiminimą apie juos išdildęs iš žmonių atminties,
[27] bet nedariau to, kad kartais jų priešai nesugalvotų sakyti, jog jie sunaikino juos, o ne Viešpats.
[28] Tai neišmintingi žmonės, neturintys supratimo.
[29] O, kad jie būtų išmintingi ir suprastų tai, ir numatytų, koks bus jų galas.
[30] Kaip vienas galėtų vyti tūkstantį ir du persekioti dešimt tūkstančių, jeigu jų Uola nebūtų atsisakiusi jiems padėti ir Viešpats nebūtų nuo jų pasitraukęs?
[31] Mūsų Uola nėra tokia, kaip jų uola, patys mūsų priešai tai liudija.
[32] Tikrai jų vynmedis yra iš Sodomos ir Gomoros laukų. Jų vynuogės yra nuodingos ir vynuogių kekės karčios.
[33] Jų vynas yra slibinų ir angių nuodai.
[34] Visa tai laikoma mano užantspauduotame sandėlyje.
[35] Mano atlyginimas ir kerštas, kai jų kojos paslys. Jų pražūties diena arti, greitai juos ištiks tai, kas jiems skirta'.
[36] Viešpats teis savo tautą ir pasigailės savo tarnų, kai jų jėgos bus išsekusios.
[37] Jis sakys: 'Kur jų dievai, uola, kuria jie pasitikėjo?
[38] Kur tie, kurie valgė jų aukų taukus ir gėrė jų aukų vyną? Tegul jie pakyla ir padeda jums.
[39] Supraskite, kad Aš esu vienas ir šalia manęs nėra kito dievo. Aš užmušu ir atgaivinu, sužeidžiu ir gydau; ir niekas neišgelbės iš mano rankos.
[40] Aš, pakėlęs ranką į dangų, sakau – Aš esu gyvas per amžius.
[41] Aš išgaląsiu savo žibantį kardą ir teisiu. Atkeršysiu savo priešams ir atlyginsiu tiems, kurie manęs nekenčia.
[42] Mano strėlės pasigers nuo kraujo, o mano kardas ris mėsą, kraują užmuštųjų ir belaisvių, priešo vadų galvas'.
[43] Džiaukitės, tautos, kartu su Jo tauta, nes Jis atkeršys už savo tarnų kraują, kerštu atlygins priešams ir pasigailės savo žemės ir savo žmonių".
[44] Mozė paskelbė šią giesmę tautai, jis ir Nuno sūnus Jozuė.
[45] Mozė, pabaigęs kalbėti Izraeliui,
[46] tarė: "Įsidėkite į širdis visus šituos žodžius, kuriuos jums šiandien paskelbiau, perduokite juos savo vaikams ir įsakykite vykdyti viską, kas parašyta šitame įstatyme.
[47] Tai ne tuščias dalykas, nes tai yra jūsų gyvenimas. Jų dėka ilgai gyvensite žemėje, kurios einate paveldėti anapus Jordano".
[48] Viešpats tą pačią dieną kalbėjo Mozei:
[49] "Eik į Abarimo kalnyną ir užlipk ant Nebo kalno, kuris yra Moabo žemėje ties Jerichu; apžvelk Kanaano žemę, kurią duosiu paveldėti izraelitams.
[50] Mirsi ant to kalno ir susijungsi su savo tauta kaip tavo brolis Aaronas, kuris mirė Horo kalne ir susijungė su savo tauta.
[51] Kadangi judu nusikaltote man prie Meribos vandenų Zino dykumoje, Kadese, ir neparodėte mano šventumo tarp izraelitų,
[52] tu matysi žemę, kurią duodu izraelitams, bet neįeisi į ją".

33 Palaiminimo žodžiai, kuriais Mozė, Dievo vyras, laimino izraelitus prieš mirdamas:
[2] "Viešpats atėjo nuo Sinajaus ir Sei-

ro; Jis suspindėjo nuo Parano kalno;
su Juo buvo tūkstančiai šventųjų; Jo
dešinėje – įstatymo liepsna.
3 Jis myli savo tautą, visi šventieji pri-
klauso Jam, jie atsisėdo prie Jo kojų,
kad išgirstų Jo žodžius.
4 Mozė paskelbė įstatymą Jokūbo pa-
likuonims.
5 Jis buvo Ješurūno karaliumi, kai su-
sirinko tautos vadai ir Izraelio giminės.
6 Tegyvena Rubenas, tedaugėja jo pa-
likuonių".
7 Palaiminimas Judui: "Viešpatie, iš-
girsk Judo balsą, atvesk jį pas savo
tautą ir padėk jam kovoje su priešais".
8 Apie Levį jis tarė: "Tavo Tumimas ir
Urimas tebūna su šventuoju, kurį iš-
bandei Masoje ir su kuriuo kovojai
prie Meribos vandenų.
9 Jis sakė savo tėvui ir motinai: 'Nepa-
žįstu jūsų', o savo broliams: 'Nežinau
jūsų', ir atstūmė savo vaikus. Jis laikė-
si Viešpaties žodžio ir sandoros.
10 Jis mokys Tavo įsakymų Jokūbą ir
įstatymų Izraelį, aukos smilkalus Tavo
garbei ir deginamąją auką ant Tavo
aukuro.
11 Viešpatie, palaimink jo turtą ir pri-
imk jo darbą. Gink jį nuo priešų, kurie
jo nekenčia".
12 Benjaminui jis tarė: "Tu, Viešpaties
mylimasis, gyvensi Jo globoje. Jis ap-
saugos tave visuomet, ir tu ilsėsies Jo
glėbyje".
13 Apie Juozapą jis tarė: "Jo žemę Vie-
špats laimins dovanomis iš dangaus,
rasa, trykštančiais šaltiniais,
14 saulėje nunokusiais geriausiais vai-
siais,
15 vaisiais nuo senųjų kalnų viršūnių ir
amžinųjų kalvų
16 ir žemės geriausiu derliumi. Jis bus
palaimintas Apsireiškusiojo krūme.
Palaiminimai teužgriūna ant Juozapo
galvos, ant galvos to, kuris buvo atskir-
tas nuo savo brolių.
17 Jis yra stiprus kaip jautis, jo ragai lyg
stumbro, kuriais jis pasieks tautas iki
žemės pakraščių. Manaso tūkstančiai
ir Efraimo tūkstančių tūkstančiai".
18 Zabulonui jis tarė: "Džiaukis, Zabu-
lonai, prekyba, o tu, Isacharai, turtais
savame krašte.
19 Jie kvies tautas į kalną ir ten aukos
teisingumo aukas. Jie praturtės iš jū-
ros ir jos krantų".
20 Apie Gadą jis pasakė: "Palaimintas
tas, kuris padėjo Gadui įsigyti žemės
plotus; jis kaip liūtas ilsisi, sutraišky-
damas ir ranką, ir galvą.
21 Jis, pasinaudojęs pirmenybe, pasiėmė
geriausią žemę kaip tos giminės vadas.
Su tautos vadais jis įvykdė Viešpaties
įsakymus ir įstatymus, duotus Izraeliui".
22 Danui jis tarė: "Danas kaip jaunas
liūtas iššoka iš Basano".
23 Neftaliui jis sakė: "Neftalis džiaug-
sis gerove ir Viešpaties palaiminimais;
jis paveldės vakarus ir pietus".
24 Aserui jis tarė: "Palaimintas Aseras
sūnumis. Jis bus brolių mylimas ir jo
žemėse bus daug alyvmedžių.
25 Geležies ir vario užkaiščiai saugos
jo miestus. Jo gyvenimas bus saugus.
26 Nėra lygių Ješurūno Dievui. Iš dan-
gaus Jis teikia tau pagalbą. Jo didybė
pasireiškia aukštybėse.
27 Amžinasis Dievas yra tavo apsauga,
Jo rankos – tavo prieglauda. Jis ištie-
sia jas į priešą ir tu sunaikini jį.
28 Izraelis gyvens saugiai, Jokūbo šalti-
nis bus geroje, kviečių ir vyno žemėje;
Jo dangūs sių rasą.
29 Laimingas tu, Izraeli! Kas prilygs
tau? Tauta, išgelbėta Viešpaties. Jis ta-
vo apsaugos skydas ir didybės kardas.
Tavo priešai pasiduos tau, o tu min-
džiosi jų sprandus".

34 Mozė iš Moabo lygumų nuė-
jo iki Nebo kalno ir įlipo į
Pisgos viršūnę ties Jerichu; ten Vieš-
pats jam parodė visą Gileadą iki Da-
no žemių
2 ir visas Neftalio, Efraimo, Manaso
ir Judo žemes iki Vakarų jūros,
3 krašto pietinę dalį, palmių miesto
Jericho slėnį iki Segoro.
4 Viešpats jam tarė: “Tai žemė, kurią
pažadėjau Abraomui, Izaokui ir Jo-
kūbui duoti jų palikuonims. Tu ją ma-
tai savo akimis, bet į ją neįeisi”.
5 Viešpaties tarnas Mozė mirė Moa-
bo žemėje, kaip Viešpats buvo sakęs.
6 Jis jį palaidojo Moabo žemės slė-
nyje ties Betpeoru; bet nė vienas
žmogus nežino jo kapo iki šios die-
nos.
7 Mozė mirė šimto dvidešimties me-
tų; nenusilpo jo akys ir jo jėgos neiš-
seko.
8 Izraelitai jį apraudojo trisdešimt
dienų Moabo lygumose. Po to gedu-
las pasibaigė.
9 Nuno sūnus Jozuė buvo pilnas iš-
minties dvasios, nes Mozė buvo už-
dėjęs ant jo rankas. Izraelitai jo klau-
sė ir darė, kaip Viešpats buvo įsakęs
Mozei.
10 Niekad nebebuvo Izraelyje tokio
pranašo, kaip Mozė, su kuriuo Vieš-
pats būtų kalbėjęs veidas į veidą,
11 kuris darytų tokius ženklus ir ste-
buklus, kuriuos daryti Viešpats pa-
siuntė Mozę į Egipto žemę faraonui,
jo tarnams, ir visam jo kraštui;
12 kuris parodytų galingą ranką ir bai-
sius dalykus, kuriuos Mozė darė iz-
raelitų akivaizdoje.

JOZUĖS
KNYGA

1 Viešpaties tarnui Mozei mirus,
Viešpats tarė Nuno sūnui Jozuei,
Mozės tarnui:
2 “Mano tarnas Mozė mirė. Pakilk ir
eik per Jordaną su visa tauta į žemę,
kurią duodu izraelitams.
3 Kiekvieną vietą, ant kurios jūsų ko-
ja atsistos, jums duodu, kaip pažadė-
jau Mozei.
4 Nuo dykumos ir Libano kalnų iki
Eufrato upės, visa hetitų šalis, ir iki
Didžiosios jūros vakaruose bus jūsų
ribos.
5 Niekas prieš tave neatsilaikys per vi-
są tavo gyvenimą. Kaip buvau su Mo-
ze, taip visuomet būsiu su tavimi. Aš
nepaliksiu ir neapleisiu tavęs.
6 Būk stiprus ir drąsus; tu padalinsi
žemę tautai, kurią duoti pažadėjau jų
tėvams.
7 Tik būk stiprus ir labai drąsus, kad
galėtum išpildyti įstatymą, kurį tau
Mozė, mano tarnas, įsakė. Nenu-
krypk nuo jo nei į kairę, nei į deši-
nę, ir tau visuomet seksis, kur tik ei-
si.
8 Šita įstatymo knyga teneatsitrau-
kia nuo tavo burnos, bet mąstyk apie
ją dieną ir naktį, kad tiksliai vykdy-
tum viską, kas joje parašyta; tada vi-

sa, ką bedarytum, klestės ir visur tau
seksis.
9 Atsimink, ką įsakiau,–būk stiprus
ir drąsus, nenusigąsk ir nebijok! Aš,
Viešpats, tavo Dievas, būsiu su tavi-
mi, kur tik tu eisi".
10 Tada Jozuė įsakė tautos vyresnie-
siems:
11 "Pereikite per stovyklą ir įsakykite
žmonėms paruošti maisto atsargų,
nes po trijų dienų jūs pereisite Jorda-
ną, kad paveldėtumėte žemę, kurią
Viešpats, jūsų Dievas, jums yra paža-
dėjęs".
12 Rubeno, Gado ir pusei Manaso gi-
minės Jozuė kalbėjo:
13 "Atsiminkite įsakymą, kurį jums
davė Viešpaties tarnas Mozė: 'Vieš-
pats, jūsų Dievas, jums davė šitą že-
mę'.
14 Jūsų žmonos, vaikai ir gyvuliai te-
pasilieka žemėje, kurią Mozė jums
davė šioje Jordano pusėje. O jūs vi-
si, stiprūs karo vyrai, apsiginklavę
traukite savo brolių priekyje ir jiems
padėkite,
15 iki Viešpats duos poilsį jūsų bro-
liams, kaip ir jums davė, ir jie užims
žemę, kurią Viešpats, jūsų Dievas,
jiems pažadėjo. Paskui galėsite grįž-
ti į savo žemę, kurią Viešpaties tar-
nas Mozė jums davė Jordano rytų pu-
sėje".
16 Jie atsakė Jozuei: "Visa, ką mums
įsakysi, darysime ir visur, kur mus
siųsi, eisime.
17 Kaip mes klausėme Mozės, taip ir
tavęs klausysime. Viešpats, tavo Die-
vas, tebūna su tavimi, kaip Jis buvo
su Moze!
18 Kiekvienas, kuris priešinsis tavo
įsakymui ir neklausys tavo žodžių,
bus nubaustas mirtimi. Tik būk stip-
rus ir drąsus!"

2 Jozuė, Nuno sūnus, slaptai iš-
siuntė iš Sitimo du žvalgus įsa-
kydamas: "Eikite ir apžiūrėkite kraš-
tą ir Jerichą!" Juodu atėjo į paleistu-
vės Raabos namus ir ten nakvojo.
2 Buvo pranešta Jericho karaliui:
"Naktį atėjo du vyrai iš Izraelio vai-
kų išžvalgyti kraštą".
3 Jericho karalius nusiuntė pas Raa-
bą pasiuntinius, įsakydamas: "Išduok
vyrus, kurie yra tavo namuose, nes jie
yra žvalgai".
4 Moteris, abu vyrus paslėpusi, tarė:
"Tiesa, vyrai buvo atėję pas mane,
bet aš nežinojau, iš kur jie.
5 Prieš uždarant vartus, temstant, tie
vyrai išėjo. Aš nežinau, kur jie nu-
ėjo. Skubiai vykitės juos, gal dar pa-
vysite".
6 Ji buvo užvedusi juos ant stogo ir
paslėpusi po nemintais linais, kurie
ten buvo.
7 Jericho vyrai vijosi juos Jordano ke-
liu iki brastos. Kai tik persekiotojai
išėjo, vartus užrakino.
8 Jiems dar neatsigulus, ji užlipo pas
juos ant stogo
9 ir tarė: "Aš žinau, kad Viešpats jums
atidavė šitą šalį. Mus apėmė siaubas
dėl jūsų, ir visi krašto gyventojai nu-
siminė.
10 Mes girdėjome, kaip Viešpats, jums
išeinant iš Egipto, išdžiovino prieš jus
Raudonosios jūros vandenį ir ką jūs
padarėte abiem amoritų karaliams
anapus Jordano, Sihonui ir Ogui, ku-
riuos visai sunaikinote.
11 Tai išgirdę, išsigandome ir neteko-
me drąsos. Viešpats, jūsų Dievas, yra
dangaus ir žemės Dievas.
12 Dabar prisiekite man Viešpačiu,
kad jūs pasielgsite su mano tėvo na-
mais taip, kaip aš pasielgiau su ju-
mis, ir duokite man tikrą ženklą,

[13] kad paliksite gyvus mano tėvą, mo-
tiną, brolius, seseris ir visus, kurie
jiems priklauso, ir išgelbėsite mūsų
gyvybes".
[14] Žvalgai jai atsakė: "Teištinka mus
mirtis jūsų vietoje! Jei neišduosi mū-
sų, tai, kai Viešpats mums atiduos ši-
tą šalį, mes gerai ir teisingai pasielg-
sime su tavimi".
[15] Tada Raaba nuleido juos virve pro
langą, nes ji gyveno miesto mūro sie-
noje.
[16] Ji tarė jiems: "Eikite į kalnus, kad
jūsų nesutiktų besivejantieji, ten slap-
stykitės tris dienas, kol jie sugrįš; po
to eikite savo keliu".
[17] Vyrai jai atsakė: "Mes laisvi būsi-
me nuo tau duotos priesaikos,
[18] jei, mums įeinant į kraštą, nepririši
raudonos virvės prie lango, pro kurį
mus nuleidai, ir savo tėvo, motinos,
brolių ir visų namiškių neatsivesi į sa-
vo namus.
[19] Kiekvienas, kuris išeis į gatvę iš ta-
vo namų, bus pats kaltas dėl savo
mirties, mes būsime nekalti. O kas
pasiliks tavo namuose ir bus nužudy-
tas, jo kraujas kris ant mūsų.
[20] Tačiau jei mus išduosi, mes būsime
laisvi nuo tau duotos priesaikos, ku-
ria mus prisaikdinai".
[21] Ji tarė: "Tebūna, kaip sakote". Ji
išleido juos, ir jie nuėjo. Tuomet ji
pririšo raudoną virvę lange.
[22] Jie nuėjo į kalnus ir ten pasiliko tris
dienas, kol sugrįžo tie, kurie juos vijosi.
Jie ieškojo jų kelyje, bet nieko nerado.
[23] Tuodu vyrai, grįžę pas Jozuę, Nuno
sūnų, jam papasakojo visa, kas jiems
atsitiko.
[24] Ir jie sakė: "Viešpats tikrai atida-
vė mums visą šitą kraštą, nes tos ša-
lies gyventojai yra nusiminę dėl mū-
sų atėjimo".

3 Jozuė, atsikėlęs anksti rytą, su vi-
sais izraelitais traukė iš Sitimo;
jie pasiekė Jordaną ir ten, prieš per-
eidami jį, nakvojo.
[2] Trims dienoms praėjus, vyresnieji
ėjo per stovyklą
[3] ir įsakė žmonėms: "Kai pamatysite
Viešpaties, jūsų Dievo, Sandoros
skrynią ir kunigus levitus, ją nešan-
čius, pradėkite žygiuoti paskui ją.
[4] Tačiau tarp jūsų ir jos privalo būti
maždaug dviejų tūkstančių uolekčių
atstumas. Nepriekite prie jos arti!
Niekad nėjote tuo keliu, todėl sekite
ją".
[5] Jozuė tarė žmonėms: "Pašventinki-
te save, nes rytoj Viešpats darys tarp
jūsų stebuklus!"
[6] Po to Jozuė tarė kunigams: "Imkite
Sandoros skrynią ir eikite tautos prie-
kyje!" Jie paėmė Sandoros skrynią ir
ėjo tautos priekyje.
[7] Viešpats tarė Jozuei: "Šiandien pra-
dedu išaukštinti tave viso Izraelio
akyse, kad jie patirtų, jog Aš būsiu su
tavimi, kaip buvau su Moze.
[8] Įsakyk kunigams, nešantiems San-
doros skrynią: 'Kai įbrisite į Jordaną,
sustokite jame' ".
[9] Po to Jozuė tarė izraelitams: "Atei-
kite arčiau ir klausykite Viešpaties,
jūsų Dievo, žodžių.
[10] Iš to pažinsite, kad gyvasis Dievas
yra tarp jūsų ir kad Jis išvarys pirma
jūsų kanaaniečius, hetitus, hevitus,
periziečius, girgazitus, amoritus ir je-
busiečius.
[11] Visos žemės Viešpaties Sandoros
skrynia eis per Jordaną pirma jūsų.
[12] Paskirkite dvylika vyrų iš Izraelio
giminių, iš kiekvienos po vieną.
[13] Kai tik kunigų, nešančių Viešpa-
ties, visos žemės valdovo, skrynią, ko-
jos palies Jordano vandenį, tekąs že-

myn iš aukštumų vanduo sustos kaip
pylimas".
14 Žmonės išėjo iš palapinių, kad per-
eitų Jordaną paskui kunigus, nešan-
čius Sandoros skrynią tautos prieky-
je.
15 Kai kunigai su Sandoros skrynia
įbrido į vandenį (Jordanas buvo pa-
tvinęs pjūties metu),
16 vanduo sustojo tekėjęs. Vanduo, te-
kąs iš aukštumų, sustojo kaip pylimas
prie Adomo miesto, kuris yra šalia
Zaretano, o vanduo, tekąs Sūriosios
jūros link, išseko. Ir tauta perėjo per
Jordaną ties Jerichu.
17 Kunigai, nešusieji Viešpaties San-
doros skrynią, stovėjo ant sausos že-
mės Jordano viduryje, iki visa tauta
sausuma perėjo per Jordaną.

4 Visai tautai perėjus per Jordaną,
Viešpats tarė Jozuei:
2 "Paimk iš tautos dvylika vyrų, iš
kiekvienos giminės po vieną,
3 ir jiems įsakyk: 'Imkite iš Jordano
vidurio, iš tos vietos, kur stovėjo ku-
nigų kojos, dvylika akmenų, neškite
juos ir padėkite ten, kur šiąnakt nak-
vosite' ".
4 Jozuė pasišaukė dvylika vyrų, ku-
riuos buvo paskyręs iš kiekvienos iz-
raelitų giminės.
5 Ir Jozuė sakė jiems: "Nueikite prie
Viešpaties, jūsų Dievo, skrynios į Jor-
dano vidurį ir paimkite po akmenį ant
peties, po vieną kiekvienai giminei,
6 kad tai būtų ženklas tarp jūsų. Kai
ateityje jūsų vaikai klaus, ką šitie ak-
menys reiškia,
7 jiems atsakykite: 'Jordano vanduo
buvo išdžiūvęs, Viešpaties Sandoros
skryniai keliantis per Jordaną'. Šitie
akmenys bus atminimas izraelitams
per amžius".
8 Izraelitai padarė taip, kaip Jozuė
įsakė. Jie paėmė dvylika akmenų iš
Jordano vidurio, kaip Viešpats įsakė
Jozuei, pagal Izraelio giminių skai-
čių, juos nunešė į nakvynės vietą ir
ten padėjo.
9 Jozuė taip pat sudėjo dvylika akme-
nų Jordano viduryje, kur stovėjo ku-
nigai, nešantys Sandoros skrynią. Jie
ten yra iki šios dienos.
10 Kunigai, nešantys skrynią, stovėjo
Jordano viduryje, iki viskas buvo at-
likta, ką Viešpats įsakė Jozuei per
Mozę. Tuo metu tauta skubiai perėjo
Jordaną.
11 Kai visa tauta buvo perėjusi, Vieš-
paties skrynia kartu su kunigais taip
pat perėjo.
12 Rubeno, Gado ir pusė Manaso gi-
minės apsiginklavę perėjo izraelitų
priekyje, kaip jiems Mozė liepė.
13 Apie keturiasdešimt tūkstančių ap-
siginklavusių ir pasirengusių kauty-
nėms vyrų perėjo Viešpaties akivaiz-
doje į Jericho lygumas.
14 Tą dieną Viešpats išaukštino Jo-
zuę viso Izraelio akyse; ir jie bijojo
jo, kaip jie bijojo Mozės, visą jo gy-
venimą.
15 Viešpats tarė Jozuei:
16 "Įsakyk kunigams, nešantiems Liu-
dijimo skrynią, kad jie išeitų iš Jor-
dano".
17 Ir Jozuė įsakė kunigams: "Išeikite
iš Jordano!"
18 Vos išėjus kunigams, nešantiems
Viešpaties Sandoros skrynią, iš Jor-
dano, vanduo sugrįžo į savo vietą ir
išsiliejo, kaip anksčiau, per jo kran-
tus.
19 Tauta perėjo per Jordaną pirmojo
mėnesio dešimtą dieną ir ištiesė pa-
lapines Galgaloje, Jericho rytų pusė-
je.

[20] Tuos dvylika akmenų, kuriuos jie
paėmė iš Jordano, Jozuė sustatė Gal-
galoje.
[21] Jis kalbėjo izraelitams: "Kai ateity-
je jūsų vaikai klaus tėvų, ką reiškia
šitie akmenys,
[22] jūs paaiškinsite savo vaikams: 'Sau-
su dugnu Izraelis perėjo per Jorda-
ną'.
[23] Viešpats, jūsų Dievas, išdžiovino
Jordano vandenį prieš jus, kol perė-
jote, kaip Jis padarė Raudonajai jū-
rai, išdžiovindamas ją prieš mus, kol
perėjome;
[24] kad visos žemės tautos žinotų, jog
Viešpats yra galingas, ir kad jūs vi-
suomet bijotumėte Viešpaties, savo
Dievo".

5 Visi amoritų karaliai, kurie gyve-
no nuo Jordano į vakarus, ir visi
kanaaniečių karaliai, kurie gyveno
prie jūros, išgirdę, jog Viešpats iš-
džiovino Jordano vandenis prieš izra-
elitus, kad jie galėtų pereiti, nusimi-
nė ir neteko drąsos.
[2] Tuomet Viešpats tarė Jozuei: "Pasi-
daryk aštrių peilių ir apipjaustyk iz-
raelitus".
[3] Jozuė pasidarė aštrius peilius ir api-
pjaustė izraelitus ant Araloto kalvos.
[4] Štai priežastis, dėl kurios Jozuė atli-
ko apipjaustymą: tautos vyrai, tinkan-
tys karui, išėjus iš Egipto, išmirė pa-
keliui dykumoje.
[5] Visi išėjusieji buvo apipjaustyti, ta-
čiau vaikai, gimusieji dykumoje, bu-
vo neapipjaustyti.
[6] Keturiasdešimt metų izraelitai klai-
džiojo dykumoje, kol išmirė visi ka-
rui tinkami vyrai, kurie išėjo iš Egip-
to, kadangi jie neklausė Viešpaties.
Viešpats prisiekė neleisiąs jiems pa-
matyti žemės, plūstančios pienu ir
medumi, kurią pažadėjo jų tėvams.
[7] Jų vaikus, kurie užėmė jų vietą, api-
pjaustė Jozuė, nes jie nebuvo api-
pjaustyti kelionėje.
[8] Po apipjaustymo jie pasiliko stovyk-
loje, kol pagijo.
[9] Ir Viešpats tarė Jozuei: "Šiandien
Aš pašalinau nuo jūsų Egipto gėdą".
Todėl ta vieta iki šios dienos vadina-
ma Galgala.
[10] Izraelitai, stovyklaudami Galgaloje,
šventė Paschą to mėnesio keturiolik-
tą dieną, vakare, Jericho lygumose.
[11] Kitą dieną po Paschos jie valgė tos
žemės derliaus neraugintą duoną ir
paskrudintus grūdus.
[12] Jiems pradėjus valgyti tos žemės
derlių, mana liovėsi kritusi. Izraelitai
nebeturėjo manos, bet tais metais
valgė Kanaano krašto vaisius.
[13] Jozuė, būdamas prie Jericho, pa-
matė prieš save stovintį vyrą, kuris
rankoje laikė nuogą kardą. Jozuė pri-
ėjo ir jo paklausė: "Ar tu iš mūsų, ar
iš mūsų priešų?"
[14] Jis atsakė: "Ne! Aš atėjau kaip
Viešpaties pulkų vadas". Jozuė puolė
veidu ant žemės, jį pagarbino ir pa-
klausė: "Ką mano viešpats turi pasa-
kyti savo tarnui?"
[15] Viešpaties pulkų vadas tarė Jozuei:
"Nusiauk kurpes, nes vieta, kurioje
stovi, yra šventa". Jozuė taip ir pada-
rė.

6 Tuo tarpu Jerichas buvo aklinai
užsidaręs dėl izraelitų; niekas ne-
išeidavo ir neįeidavo.
[2] Viešpats tarė Jozuei: "Žiūrėk, Aš
atidaviau į tavo rankas Jerichą, jo ka-
ralių ir stiprius karo vyrus.
[3] Visi kariai turi apeiti aplink miestą
kas dieną po vieną kartą. Taip dary-
kite šešias dienas.

4 Septyni kunigai turi nešti skrynios
priekyje septynis avino rago trimitus.
Septintą dieną turite apeiti miestą
septynis kartus, kunigams trimituo-
jant.
5 Išgirdę ilgą trimito garsą, visi žmo-
nės turi garsiai šaukti. Tada sugrius
miesto sienos, ir kiekvienas galės įsi-
veržti į miestą ten, kur stovi".
6 Jozuė, Nuno sūnus, pasišaukęs ku-
nigus, tarė: "Paimkite Sandoros skry-
nią, ir septyni kunigai tegul neša sep-
tynis avino rago trimitus Viešpaties
skrynios priekyje".
7 O žmonėms tarė: "Eikite aplink
miestą, o ginkluotieji teeina Viešpa-
ties skrynios priekyje".
8 *Jozuei tai pasakius, septyni kuni-*
gai, trimituodami septyniais avino ra-
go trimitais Viešpaties akivaizdoje,
ėjo Viešpaties Sandoros skrynios
priekyje.
9 Ginkluotieji žygiavo priekyje kuni-
gų, kurie pūtė trimitus, o likusieji ėjo
paskui skrynią.
10 Jozuė įsakė tautai: "Jums nevalia
šaukti nė kalbėti, iki aš jums pasa-
kysiu: 'Šaukite!' Tada jūs turėsite
šaukti".
11 Viešpaties skrynia buvo apnešta
aplink miestą. Apėję aplinkui vieną
kartą, jie sugrįžo į stovyklą ir nakvo-
jo joje.
12 Jozuei atsikėlus anksti rytą, kunigai
paėmė Viešpaties Sandoros skrynią,
13 septyni kunigai septyniais avino ra-
go trimitais trimitavo, eidami Viešpa-
ties skrynios priekyje, ginkluotieji žy-
giavo pirma jų, o likusieji ėjo paskui
Viešpaties skrynią, trimitų garsams
skambant.
14 Antrą dieną jie taip pat apėjo mies-
tą vieną kartą ir sugrįžo į stovyklą.
Taip jie darė šešias dienas.
15 Septintą dieną atsikėlę anksti, auš-
tant, tokiu pat būdu apėjo miestą
septynis kartus.
16 Septintą kartą, kai kunigai pūtė tri-
mitus, Jozuė tarė tautai: "Šaukite!
Viešpats jums atidavė miestą!
17 Miestas ir visa, kas jame yra, bus
sunaikinta Viešpaties garbei. Tik pa-
leistuvė Raaba liks gyva su visais, ku-
rie yra jos namuose, nes ji paslėpė
pasiuntinius, kuriuos buvome išsiun-
tę.
18 Kas skirta sunaikinti, jūs nepasisa-
vinkite, kad nebūtumėte prakeikti ir
taip neužtrauktumėte Izraelio stovyk-
lai prakeikimo ir nelaimės.
19 Visas sidabras bei auksas ir variniai
bei geležiniai indai yra Viešpačiui pa-
švęsti; visa tai Viešpaties iždui".
20 Pučiant trimitams, tauta pradėjo
garsiai šaukti, ir sienos sugriuvo. Ka-
riai įsiveržė ir užėmė miestą.
21 Jie išžudė visus, kas buvo mieste:
vyrus ir moteris, jaunus ir senus, jau-
čius, avis ir asilus.
22 Vyrams, kurie žvalgė kraštą, Jozuė
įsakė: "Eikite į paleistuvės namus, iš
jų išveskite moterį ir visus, kurie yra
jos namuose, kaip jai prisiekėte".
23 Jaunuoliai, buvę žvalgais, išvedė
Raabą, jos tėvą, motiną, brolius ir vi-
sus, kurie buvo namuose; jie išvedė
visus jos giminaičius ir paliko juos už
Izraelio stovyklos ribų.
24 Miestą ir visa, kas buvo jame, jie
sudegino. Tik sidabrą bei auksą ir va-
rinius bei geležinius indus jie padėjo
Viešpaties namų iždui.
25 Paleistuvę Raabą ir jos tėvo namus
bei visus, kurie buvo su ja, Jozuė pa-
liko gyvus. Taip ji liko gyventi tarp
Izraelio iki šios dienos, nes paslėpė
pasiuntinius, kuriuos Jozuė išsiuntė
išžvalgyti Jerichą.

26 Tuo metu Jozuė paskelbė, prisiekda-
mas: "Prakeiktas bus Viešpaties aki-
vaizdoje tas, kuris atstatys Jericho
miestą! Už pamatus užmokės savo pir-
magimiu, o už vartus – jauniausiuoju".
27 Viešpats buvo su Jozue, ir garsas
apie jį pasklido po visą šalį.

7 Izraelitai nusikalto, pasisavinda-
mi tai, kas buvo skirta sunaikin-
ti. Achanas, sūnus Karmio, sūnaus
Zabdžio, sūnaus Zaros iš Judo gimi-
nės, paėmė iš sunaikinti skirtų daik-
tų. Dėl to Viešpaties rūstybė užside-
gė prieš izraelitus.
2 Jozuė pasiuntė vyrų iš Jericho į Ha-
jį, kuris yra prie Betaveno, į rytus nuo
Betelio, ir jiems įsakė: "Eikite ir iš-
žvalgykite tą kraštą!" Tie vyrai išžval-
gė Hajį
3 ir, sugrįžę pas Jozuę, tarė: "Tegul
nežygiuoja visa kariuomenė. Dviejų
ar trijų tūkstančių vyrų užteks užim-
ti Hajį. Nevargink visų karių, nes jų
nėra daug".
4 Buvo pasiųsta apie trys tūkstančiai
vyrų, bet jie bėgo nuo Hajo vyrų.
5 Hajo vyrai nužudė apie trisdešimt
šešis izraelitus ir vijosi juos žudydami
nuo vartų iki Seberimo. Tada izraeli-
tai nustojo drąsos ir jų širdys tapo
kaip vanduo.
6 Jozuė perplėšė savo drabužius ir
puolė veidu žemėn prie Viešpaties
skrynios; taip jis ir Izraelio vyresnieji
pasiliko ligi vakaro ir užsibarstė dul-
kių ant galvų.
7 Jozuė sakė: "Ak, Viešpatie Dieve,
kodėl Tu pervedei šitą tautą per Jor-
daną, kad atiduotum mus amoritams
sunaikinti? O, kad mes būtume likę
anapus Jordano!
8 Viešpatie, ką man sakyti, kai Izra-
elis bėga nuo priešų?
9 Juk tai išgirdę kanaaniečiai bei visi
krašto gyventojai susitelkę apsups
mus ir sunaikins. Ką tada darysi dėl
savo vardo?"
10 Viešpats tarė Jozuei: "Atsikelk! Ko
guli kniūbsčias ant žemės?
11 Izraelis nusikalto; jis sulaužė mano
sandorą. Jie paėmė dalį to, kas buvo
skirta sunaikinti; pavogė, paslėpė ir
pasidėjo prie savo daiktų.
12 Izraelitai negalėjo išstovėti prieš
priešą ir bėgo nuo jo, nes susitepė su-
naikinimui skirtais daiktais. Aš nebe-
būsiu su jumis, jei nepašalinsite pra-
keikimo iš savo tarpo.
13 Kelkis! Pašventink tautą ir pasi-
ruoškite rytojui, nes Aš, Izraelio Die-
vas, taip sakau: 'Sunaikinti skirtų
daiktų yra tarp jūsų; tu negalėsi išsto-
vėti prieš savo priešus, kol nepašalin-
si prakeikimo iš savo tarpo'.
14 Todėl rytoj jūs privalote ateiti gimi-
nėmis: ta giminė, kurią Viešpats nuro-
dys, privalo ateiti šeimomis; ta šeima,
kurią Viešpats nurodys, privalo priar-
tėti namais; o tų namų, kuriuos Vieš-
pats nurodys, privalo ateiti visi vyrai.
15 Pas ką bus rasta sunaikinimui skir-
tų daiktų, tą turite sudeginti su vis-
kuo, kas jam priklauso, nes jis sulau-
žė Viešpaties sandorą ir padarė niek-
šybę Izraelyje".
16 Jozuė, atsikėlęs anksti rytą liepė
priartėti Izraeliui giminėmis, ir buvo
nurodyta Judo giminė.
17 Po to jis liepė priartėti Judo šei-
moms, ir Viešpats nurodė Zaros
šeimą. Vėliau jis liepė priartėti Za-
ros šeimai namais, ir Viešpats nuro-
dė Zabdį.
18 Jis liepė priartėti visiems jo namų
vyrams, ir buvo nurodytas Zaros sū-
naus, Zabdžio sūnaus, Karmio sūnus
Achanas iš Judo giminės.

19 Jozuė sakė Achanui: "Mano sūnau,
atiduok Viešpačiui, Izraelio Dievui,
garbę bei prisipažink Jam ir pasakyk
man, ką padarei; nieko neslėpk nuo
manęs!"
20 Achanas atsakė Jozuei: "Iš tiesų aš
nusidėjau Viešpačiui, Izraelio Dievui,
padarydamas tai ir tai.
21 Pamačiau tarp daiktų prabangų apsiaustą
iš Senaaro, du šimtus šekelių
sidabro ir aukso gabalą, sveriantį
penkiasdešimt šekelių. Aš jų užsigeidžiau
ir juos pasiėmiau. Visa užkasiau
į žemę, savo palapinės viduje, ir
sidabras yra apačioje".
22 Jozuė pasiuntė žmones į palapinę.
Jie viską rado paslėptą jo palapinėje;
sidabras buvo apačioje.
23 Paėmę tai iš palapinės, jie atnešė
pas Jozuę ir izraelitus ir padėjo tai
Viešpaties akivaizdoje.
24 Jozuė ir visi izraelitai su juo paėmė
Zaros sūnų Achaną, sidabrą, apsiaustą
ir aukso gabalą, taip pat jo sūnus
ir dukteris, jaučius, asilus ir avis, palapinę
bei visą jo nuosavybę ir nugabeno
į Achoro slėnį.
25 Jozuė pasakė: "Kodėl užtraukei
mums nelaimę? Viešpats šiandien tave
padarys nelaimingą". Tada izraelitai
jį užmušė akmenimis ir po to sudegino,
kai užmušė juos akmenimis.
26 Jie sukrovė ant jo didelę akmenų
krūvą, kuri išliko iki šios dienos. Taip
Viešpaties rūstybė nurimo. Todėl ta
vieta ligi šiol vadinama Achoro slėniu.

8 Viešpats tarė Jozuei: "Nebijok ir
nenusimink! Su visais kariais žygiuok
į Hajį. Aš atidaviau į tavo rankas
Hajo karalių, jo žmones, miestą
ir visą kraštą.
2 Padaryk Hajui bei jo karaliui, kaip
padarei Jerichui ir jo karaliui; tik turtą
ir gyvulius pasiimk kaip grobį.
Įrenk pasalą už miesto".
3 Jozuė su kariuomene pradėjo žygį į
Hajį. Išrinkęs trisdešimt tūkstančių
narsių karių, išsiuntė juos nakčia,
4 sakydamas: "Pasislėpę už miesto,
laukite, nenutolkite per daug nuo jo,
visi būkite pasiruošę puolimui.
5 Tuo metu aš su kariais artėsime prie
miesto. O kai jie išeis prieš mus kaip
pirmą kartą, mes bėgsime nuo jų.
6 Jie vysis mus ir nutols nuo miesto,
nes manys: 'Jie bėga nuo mūsų kaip
pirmą kartą'.
7 Tada jūs iš pasalų pulkite ir užimkite
miestą, nes Viešpats, jūsų Dievas,
jį atiduos į jūsų rankas.
8 Užėmę miestą, padekite jį, kaip
Viešpats nurodė; tai mano įsakymas
jums".
9 Jozuė išsiuntė juos į pasalą tarp Betelio
ir Hajo, į vakarus nuo Hajo. Jozuė
praleido tą naktį su kariais.
10 Anksti rytą, patikrinęs karius, Jozuė
su Izraelio vyresniaisiais žygiavo
karių priekyje į Hajį.
11 Kariuomenė, priartėjus prie Hajo,
pasistatė stovyklą į šiaurę nuo jo.
Tarp stovyklos ir Hajo buvo slėnis.
12 Apie penkis tūkstančius vyrų Jozuė
pasiuntė į pasalą tarp Betelio ir Hajo,
į vakarus nuo miesto.
13 Kariuomenės pagrindinės jėgos buvo
miesto šiaurėje, o pasala – į vakarus
nuo jo. Jozuė praleido tą naktį
slėnyje.
14 Hajo karalius, tai pamatęs, skubiai
anksti rytą su visais savo kariais žygiavo
prieš Izraelį į lygumą, nes nežinojo,
kad už miesto yra pasala.
15 Jozuė su visa Izraelio kariuomene
bėgo į dykumą tarsi pralaimėję.
16 Visi miesto vyrai buvo sušaukti juos

persekioti; persekiodami Jozuę, jie
nutolo nuo miesto.
17 Hajo ir Betelio miestuose neliko nė
vieno vyro, kuris nebūtų vijęs izraeli-
tų. Jie paliko miestą atvirą ir perse-
kiojo Izraelį.
18 Tada Viešpats tarė Jozuei: "Ištiesk
Hajo link ietį, kurią laikai rankoje,
nes į tavo rankas jį atiduosiu!" Jo-
zuė ištiesė Hajo link ietį, kurią laikė
rankoje.
19 Tada buvę pasaloje skubiai puolė
Hajį. Jie įsiveržė į miestą, jį užėmė
ir padegė.
20 Hajo vyrai, pažvelgę atgal, pamatė
degantį miestą. Jiems nebuvo kur
bėgti, nes izraelitai, bėgę į dykumą,
atsisuko prieš persekiotojus.
21 Jozuė ir jo kariuomenė, pamatę,
kad buvę pasaloje užėmė miestą ir jį
padegė, atsigręžė ir puolė Hajo ka-
rius.
22 Kiti puolė juos iš miesto. Taip jie
pateko į izraelitų vidurį; vieni buvo
iš priekio, kiti – iš užpakalio. Izraeli-
tai juos taip sumušė, kad nė vienas
neišliko gyvas.
23 Hajo karalių jie paėmė gyvą ir at-
vedė pas Jozuę.
24 Izraelitai, išžudę visus Hajo vyrus
atvirame lauke, dykumoje, kur jie bu-
vo nusiviję izraelitus, sugrįžo į Hajį ir
išžudė jo gyventojus.
25 Tą dieną buvo išžudyta dvylika
tūkstančių vyrų ir moterų – visi Hajo
gyventojai.
26 Jozuė nenuleido rankos, kuria lai-
kė ietį, kol buvo sunaikinti visi Hajo
gyventojai.
27 Tik gyvulius ir kitą miesto turtą iz-
raelitai pasiėmė, laikydamiesi Vieš-
paties nurodymų Jozuei.
28 Jozuė sudegino Hajį ir jį pavertė ak-
menų krūva, dykyne iki šios dienos.
29 Hajo karalių jis pakorė ant medžio
ir laikė iki vakaro; saulei leidžiantis,
Jozuei įsakius, jie nuėmė jo lavoną
nuo medžio, numetė miesto tarpuvar-
tyje ir ant jo sukrovė didelę akmenų
krūvą, tebeesančią iki šios dienos.
30 Jozuė pastatė aukurą Viešpačiui,
Izraelio Dievui, Hebalio kalne,
31 kaip Viešpaties tarnas Mozė įsakė
izraelitams. Tai parašyta Mozės įsta-
tymo knygoje, kad aukuras būtų pa-
statytas iš netašytų akmenų, kurie ne-
paliesti jokiu metaliniu įrankiu. Jie
aukojo ant jo deginamąsias ir padė-
kos aukas Viešpačiui.
32 Jozuė ant tų akmenų įrašė Mozės
įstatymą izraelitams matant.
33 Izraelitai su savo vyresniaisiais, va-
dais ir teisėjais stovėjo abiejuose
skrynios šonuose akivaizdoje levitų
kunigų, kurie nešė Viešpaties Sando-
ros skrynią, kaip gimę tarp jų, taip ir
ateiviai. Viena jų dalis buvo prie Ga-
rizimo, o antroji – prie Hebalio kalno,
kaip Viešpaties tarnas Mozė buvo
įsakęs laiminti Izraelio tautą.
34 Po to jis perskaitė visus įstatymo
žodžius, palaiminimus ir prakeiki-
mus, visa, kas užrašyta įstatymo kny-
goje.
35 Iš visko, ką Mozė įsakė, neliko nė
vieno žodžio, kurio Jozuė nebūtų per-
skaitęs akivaizdoje visų izraelitų: mo-
terų, vaikų ir ateivių, gyvenančių tarp
jų.

9 Išgirdę apie tai hetitų, amoritų,
kanaaniečių, periziečių, hevitų ir
jebusiečių karaliai, gyvenantys ana-
pus Jordano, kalnuose, žemumoje ir
palei Didžiosios jūros pakrantę link
Libano,
2 susirinko kartu kovoti prieš Jozuę ir
Izraelį.

3 Gibeoniečiai, išgirdę, ką Jozuė pa-
darė Jerichui ir Hajui,
4 pasielgė klastingai. Jie pasiėmė
maisto senuose maišuose ant asilų,
sudriskusių ir apraišiotų vyno odinių,
5 apsiavė nudėvėta ir sulopyta avaly-
ne, apsivilko nudėvėtais drabužiais;
duona, kurią pasiėmė, buvo sudžiū-
vusi ir supelėjusi.
6 Atėję pas Jozuę į Galgalos stovyklą,
jie kalbėjo jam ir Izraelio vyrams: "Iš
tolimos šalies atvykome su jumis su-
daryti taikos sutartį".
7 Izraelitai tarė hevitams: "Gal jūs gy-
venate mūsų žemėje? Kaip mes galė-
tume su jumis tartis?"
8 Jie atsakė Jozuei: "Mes esame tavo
tarnai". Jozuė paklausė: "Kas jūs esa-
te ir iš kur atvykote?"
9 Jie atsakė jam: "Iš labai tolimos ša-
lies atvykome dėl Viešpaties, tavo
Dievo, vardo, nes mes girdėjome apie
Jį visa, ką Jis padarė Egipte
10 ir anapus Jordano gyvenusiems
amoritų karaliams: Sihonui, Hesebo-
no karaliui, ir Ogui, Basano karaliui,
kuris gyveno Astarote.
11 Mūsų vyresnieji ir visi šalies gyven-
tojai patarė mums: 'Pasiimkite mais-
to kelionei, eikite jų pasitikti kaip jų
tarnai ir prašykite sudaryti taikos su-
tartį'.
12 Štai mūsų duona, kurią mes dar
šiltą pasiėmėme iš savo namų išvyk-
dami pas jus, dabar sudžiūvusi ir su-
pelėjusi.
13 Šitos vyno odinės, kai jas prisipylė-
me, buvo naujos, dabar jos suplyšu-
sios; taip pat mūsų drabužiai ir avaly-
nė nuplyšo dėl tolimos kelionės".
14 Izraelitai priėmė jų maistą, nepasi-
klausę Viešpaties patarimo.
15 Jozuė sudarė su jais taikos sutartį,
pažadėdamas palikti juos gyvus, o iz-
raelitų kunigaikščiai prisiekė jiems.
16 Praėjus trims dienoms po sutarties
sudarymo, jie išgirdo, kad tai yra jų
kaimynai, gyveną jų žemėje.
17 Tada izraelitai iškeliavo ir trečią
dieną pasiekė jų miestus: Gibeoną,
Kefirą, Berotą ir Kirjatjarimą.
18 Izraelitai nežudė jų, nes tautos ku-
nigaikščiai jiems buvo prisiekę Vieš-
pačiu, Izraelio Dievu, laikytis sutar-
ties. Izraelitai murmėjo prieš kuni-
gaikščius,
19 kurie sakė: "Mes jiems prisiekėme
Viešpačiu, Izraelio Dievu, todėl da-
bar negalime jų liesti.
20 Štai ką jiems padarysime: paliksi-
me juos gyvus, kad Viešpats nebaus-
tų mūsų dėl priesaikos.
21 Tegul jie lieka gyvi, bet padaryki-
me juos malkų kirtėjais ir vandens ne-
šikais Izraeliui, kaip kunigaikščiai
jiems pažadėjo".
22 Jozuė, pasišaukęs gibeoniečius, klau-
sė: "Kodėl mums melavote, sakydami:
'Mes gyvename labai toli nuo jūsų', kai
gyvenate šalia mūsų?
23 Todėl dabar jūs esate prakeikti ir
visą laiką būsite vergais, malkų kirtė-
jais ir vandens nešikais mano Dievo
namams".
24 Jie atsakė Jozuei: "Tavo tarnams
buvo aiškiai pranešta, kad Viešpats,
tavo Dievas, įsakė savo tarnui Mo-
zei jums atiduoti visą šią šalį ir iš-
naikinti visus šio krašto gyventojus.
Mes labai bijojome dėl savo gyvybių
ir taip padarėme.
25 Dabar mes esame tavo rankose;
pasielk su mumis, kaip tau atrodo
teisinga".
26 Jis paliko juos gyvus ir apsaugojo
nuo izraelitų, kurie norėjo juos iššu-
dyti.
27 Jozuė juos padarė malkų kirtėjais

ir vandens nešikais Izraeliui ir Vieš-
paties aukurui iki šios dienos toje vie-
toje, kurią Viešpats išsirinko.

10 Adonizedekas, Jeruzalės ka-
ralius, išgirdęs, kad Jozuė
paėmė Hajį ir jį sunaikino, kaip buvo
sunaikinęs Jerichą ir jo karalių, ir kad
Gibeono gyventojai sudarė taiką su
Izraeliu,
2 nusigando, nes Gibeonas buvo di-
delis miestas, vienas iš karališkųjų
miestų, didesnis už Hajį, o visi jo vy-
rai – karžygiai.
3 Jeruzalės karalius Adonizedekas
siuntė pasiuntinius pas Hebrono ka-
ralių Hoamą, Jarmuto karalių Pi-
ramą, Lachišo karalių Jafiją ir Eglo-
no karalių Debirą su tokiu praneši-
mu:
4 "Atžygiuokite pas mane ir padėkite
man sumušti Gibeoną, nes jis sudarė
taiką su Jozue ir izraelitais!"
5 Penki amoritų karaliai: Jeruzalės,
Hebrono, Jarmuto, Lachišo ir Eglo-
no – susivienijo prieš Gibeoną ir su
savo kariuomenėmis apgulė jį ir pra-
dėjo karą su juo.
6 Tada Gibeono vyrai siuntė Jozuei į
Galgalos stovyklą pranešimą: "Nepa-
lik savo tarnų vienų! Skubiai ateik
mums padėti ir išgelbėk mus! Prieš
mus susirinko visi amoritų karaliai,
gyvenantys kalnuose".
7 Jozuė su ginkluota kariuomene žy-
giavo iš Galgalos.
8 Viešpats tarė Jozuei: "Nebijok jų,
Aš juos atidaviau į tavo rankas! Nė
vienas iš jų tau nepasipriešins".
9 Jozuė, visą naktį žygiavęs iš Galga-
los, netikėtai juos užklupo.
10 Viešpats sukėlė paniką tarp jų iz-
raelitų akivaizdoje, ir šie juos stip-
riai sumušė Gibeone. Jozuė juos vi-
josi link Bethorono ir persekiojo ligi
Azekos ir Makedos.
11 Jiems bėgant nuo Izraelio ir esant
Bethorono kalno papėdėje, Viešpats
lydino ant jų didelių ledų krušą iki
Azekos. Jų žuvo daugiau nuo ledų,
negu nuo izraelitų kardo.
12 Tą dieną, kai Viešpats atidavė
amoritus izraelitams, Jozuė šaukėsi
Viešpaties izraelitų akivaizdoje ir
tarė: "Saule, stovėk Gibeone ir, mė-
nuli, Ajalono slėnyje!"
13 Saulė ir mėnulis stovėjo vietoje, kol
tauta atkeršijo savo priešams. Argi tai
neparašyta Josaro knygoje? Taip sau-
lė sustojo danguje ir neskubėjo nusi-
leisti beveik ištisą dieną.
14 Niekad daugiau nebuvo tokios die-
nos, kad Viešpats klausytų žmogaus,
nes Jis kariavo Izraelio pusėje.
15 Po to Jozuė ir visi kariai sugrįžo
stovyklon į Galgalą.
16 Anie penki karaliai pabėgo ir pasi-
slėpė oloje prie Makedos.
17 Jozuei buvo pranešta: "Penki ka-
raliai rasti pasislėpę oloje prie Ma-
kedos".
18 Jozuė įsakė: "Užriskite didžiuliais
akmenimis olos angą ir pastatykite
vyrus juos saugoti.
19 O jūs nesustokite! Vykitės priešus
ir žudykite atsiliekančius. Neleiskite
jiems pasiekti miestų, nes Viešpats,
jūsų Dievas, juos atidavė į jūsų ran-
kas".
20 Jozuė ir izraelitai juos visiškai su-
naikino, tik kai kurie paspruko ir pa-
sislėpė sutvirtintuose miestuose.
21 Visa kariuomenė saugiai sugrįžo į
Jozuės stovyklą Makedoje; niekas ne-
drįso išsižioti prieš izraelitus.
22 Jozuė įsakė atidaryti olos angą ir
atvesti pas jį tuos penkis karalius.
23 Jie taip ir padarė: atvedė pas jį Je-

ruzalės, Hebrono, Jarmuto, Lachišo
ir Eglono karalius.
24 Tada Jozuė sušaukė visus Izraelio
karius ir tarė jų vadams, kurie buvo
žygiavę su juo: "Priartėkite ir užlipki-
te šitiems karaliams ant sprandų!" Jie
taip ir padarė.
25 Jozuė jiems tarė: "Nebijokite ir ne-
nusigąskite! Būkite drąsūs ir stiprūs,
nes taip Viešpats padarys visiems jū-
sų priešams, su kuriais kariausite".
26 Po to Jozuė juos nužudė ir pakabi-
no ant penkių medžių. Pakabinti jie
išbuvo iki vakaro.
27 Saulei leidžiantis, Jozuei įsakius, jie
nuėmė juos nuo medžių ir sumetė į
olą, kurioje jie buvo pasislėpę, o olos
angą užrito dideliais akmenimis, te-
begulinčiais iki šios dienos.
28 Jozuė užėmė tą pačią dieną Make-
dą ir nužudė jos gyventojus bei kara-
lių, sunaikino visus gyventojus taip,
kad nė vienas neišliko gyvas. Jis pasi-
elgė su Makedos karaliumi taip, kaip
su Jericho karaliumi.
29 Jozuė ir visa Izraelio kariuomenė
nužygiavo iš Makedos į Libną ir puo-
lė ją.
30 Viešpats ją ir jos karalių atidavė į
rankas izraelitų, kurie išžudė visus
gyventojus kardu. Jozuė padarė jos
karaliui taip, kaip buvo padaręs Je-
richo karaliui.
31 Jozuė ir jo kariuomenė nužygiavo
iš Libnos į Lachišą, apsupo ir puolė
jį.
32 Viešpats atidavė ir Lachišą į Izra-
elio rankas, kuris antrą dieną paėmė
jį, išžudė kardu visus jo gyventojus
taip, kaip padarė Libnoje.
33 Tuo metu Gazerio karalius Hora-
mas atžygiavo padėti Lachišui. Jozuė
sumušė jį ir jo karius taip, kad nebe-
liko nė vieno gyvo.
34 Vėliau Jozuė ir visa Izraelio kariuo-
menė nužygiavo iš Lachišo į Egloną,
apsupo ir puolė jį.
35 Tą pačią dieną jį užėmė. Jie išžudė
kardu visus jo gyventojus ir sunaiki-
no taip, kaip Lachišą.
36 Jozuė ir visa Izraelio kariuomenė
žygiavo iš Eglono į Hebroną ir puolė
jį.
37 Jie paėmė jį, nužudė kardu karalių,
paėmė visus jo miestus ir jų gyvento-
jus išžudė. Jie padarė su juo taip,
kaip su Eglonu.
38 Jozuė ir visa Izraelio kariuomenė
sugrįžo prie Debiro ir puolė jį.
39 Paėmė jį, jo karalių ir visus jo mies-
tus. Izraelitai išžudė visus gyventojus,
nepaliko nė vieno gyvo. Kaip jie pa-
darė Hebronui, Libnai ir jų kara-
liams, taip jie padarė Debirui ir jo ka-
raliui.
40 Taip Jozuė nugalėjo visas kalnų,
pietų, žemumų ir šlaitų šalis ir visus
jų karalius; nė vieno jų nepaliko gy-
vo, bet visa, kas kvėpuoja, sunaikino,
kaip įsakė Viešpats, Izraelio Dievas.
41 Jozuė nugalėjo juos nuo Kadesbar-
nės iki Gazos ir visą Geseno šalį iki
Gibeono.
42 Visus šituos karalius ir jų šalis Jo-
zuė paėmė vienu metu, nes Viešpats,
Izraelio Dievas, kariavo už Izraelį.
43 Pagaliau Jozuė ir su juo visas Izra-
elis sugrįžo stovyklon į Galgalą.

11 Tai išgirdęs, Asoro karalius
Jabinas siuntė pranešimą Jo-
babui, Madono karaliui, taip pat Sim-
rono ir Ašafo karaliams,
2 šiaurėje kalnuose gyvenantiems
karaliams, ir karaliams, gyvenantiems
lygumoje į pietus nuo Kenereto eže-
ro, slėnyje ir Doro apylinkėse vaka-
ruose.

[3] Taip pat kanaaniečiams rytuose ir
vakaruose, amoritams, hetitams, pe-
riziečiams, jebusiečiams kalnuose ir
hevitams Hermono kalno papėdėje,
Mispos šalyje.
[4] Jie išėjo ir visos jų kariuomenės su
jais; jų buvo kaip smilčių jūros kran-
te; taip pat daugybė žirgų ir kovos ve-
žimų.
[5] Visi šitie karaliai atžygiavę pasistatė
stovyklas prie Meromo vandenų ir
pasiruošė kariauti su Izraeliu.
[6] Viešpats tarė Jozuei: "Nebijok jų,
rytoj apie šitą laiką jie visi gulės izra-
elitų nukauti. Jų žirgams pakirsk ko-
jas, kovos vežimus sudegink".
[7] Jozuė su savo kariais staiga juos
puolė prie Meromo vandenų.
[8] Viešpats juos atidavė į Izraelio ran-
kas; jie sumušė juos ir vijosi iki di-
džiojo Sidono ir iki Misrefotmaimo,
ir iki Mispos slėnio rytuose. Jie nai-
kino juos, kol nė vieno nebeliko.
[9] Jozuė padarė taip, kaip jam liepė
Viešpats: žirgams jis pakirto kojas, o
kovos vežimus sudegino.
[10] Tuomet Jozuė grįždamas paėmė
Asorą ir jo karalių nužudė kardu.
Asoras buvo galingiausia iš šitų kara-
lysčių.
[11] Izraelitai išžudė kardu visus gyven-
tojus taip, kad nė vienas neliko gy-
vas, o patį Asorą sudegino.
[12] Visus tų karalių miestus Jozuė už-
ėmęs sudegino, karalius išžudė kar-
du; juos sunaikino, kaip buvo įsakęs
Viešpaties tarnas Mozė.
[13] Tačiau miestų, buvusių kalnuose,
Izraelis nesudegino; tik vieną Asorą.
[14] Visą šių miestų turtą ir gyvulius iz-
raelitai pasiėmė; bet visus žmones jie
išžudė, nepalikdami nė vieno gyvo.
[15] Kaip Viešpats įsakė savo tarnui
Mozei, o Mozė įsakė Jozuei, šis viską
įvykdė. Jis nieko nepaliko nepadary-
ta, ką Viešpats įsakė Mozei.
[16] Jozuė paėmė visą šalį: kalnyną, pie-
tų kraštą, Geseno šalį, slėnį, lygumą,
Izraelio kalnyną ir jo slėnį;
[17] nuo Halako kalnų, kylančių Seiro
link, iki Baalgado Libano slėnyje,
Hermono kalno papėdėje. Jis nuga-
lėjo visus jų karalius ir juos išžudė.
[18] Jozuė ilgai kariavo prieš visus ši-
tuos karalius.
[19] Nė vienas miestas nepadarė taikos
su izraelitais, išskyrus Gibeoną, hevi-
tų miestą; visus kitus jie paėmė mū-
šyje.
[20] Viešpats užkietino jų širdis, kad jie
pasitiktų Izraelį kardu, ir jis juos su-
naikintų be pasigailėjimo, kaip Vieš-
pats įsakė Mozei.
[21] Jozuė atžygiavęs puolė anakitus,
gyvenančius Hebrono, Debiro, Ana-
bo, Judo ir Izraelio kalnuose ir visai
sunaikino juos ir jų miestus.
[22] Izraelyje nebeliko anakitų; jų išliko
tik Gazoje, Gate ir Asdode.
[23] Taip Jozuė užėmė visą šalį, kaip
Viešpats įsakė Mozei. Jis atidavė ją
paveldėti Izraeliui, paskirstydamas gi-
minėmis. Kraštas ilsėjosi nuo karų.

12 Šitie yra krašto karaliai, ku-
riuos izraelitai nugalėjo ir už-
ėmė jų žemes anapus Jordano, rytuo-
se nuo Arnono upės iki Hermono
kalno visoje rytų lygumoje.
[2] Amoritų karalius Sihonas, gyvenęs
Hesebone, valdęs sritį nuo Aroerio,
Arnono upės pakrantėje, nuo upės vi-
durio, ir pusę Gileado iki Jaboko
upelio, amonitų sienos,
[3] Arabą iki Kenereto ežero rytinėje
pusėje, iki Sūriosios jūros rytinėje pu-
sėje Betjesimoto link ir pietuose iki
Pisgos šlaitų.

[4] Basano karalius Ogas, iš milžinų pa-
likuonių, gyvenęs Astarote bei Ed-
rajyje
[5] ir valdęs Hermono kalnyną, Salką,
visą Basaną iki gesuritų ir makatitų
krašto ir pusę Gileado iki Hesebono
karaliaus Sihono sienos.
[6] Viešpaties tarnas Mozė su izraeli-
tais nugalėjo juos ir atidavė nuosa-
vybėn Rubeno, Gado ir pusei Ma-
naso giminės.
[7] Šitie yra šalies karaliai, kuriuos Jo-
zuė su izraelitais nugalėjo vakarinė-
je Jordano pusėje, nuo Baalgado Li-
bano slėnyje iki kalnų, kylančių Sei-
ro link. Jozuė atidavė jų žemes Izra-
elio nuosavybėn, paskirstydamas jas
giminėms
[8] kalnyne, slėnyje, lygumoje, šlaituo-
se, dykumoje. Tai karaliai hetitų,
amoritų, kanaaniečių, periziečių, he-
vitų ir jebusiečių:
[9] Jericho karalius, šalia Betelio esan-
čio Hajo karalius,
[10] Jeruzalės karalius, Hebrono kara-
lius,
[11] Jarmuto karalius, Lachišo karalius,
[12] Eglono karalius, Gazerio karalius,
[13] Debiro karalius, Gederio karalius,
[14] Hormos karalius, Arado karalius,
[15] Libnos karalius, Odolamo karalius,
[16] Makedos karalius, Betelio karalius,
[17] Tapuvo karalius, Heferio karalius,
[18] Afeko karalius, La-Sarono karalius,
[19] Madono karalius, Asoro karalius,
[20] Simronmerono karalius, Ašafo ka-
ralius,
[21] Tanacho karalius, Megido karalius,
[22] Kedeso karalius, Jokneamo kara-
lius Karmelyje,
[23] Doro karalius Nafatdore, Gojimo
karalius Galgaloje,
[24] Tirsos karalius. Iš viso trisdešimt
vienas karalius.

13 Jozuei sulaukus senatvės, Vieš-
pats tarė: "Tu pasenai, sulau-
kei ilgo amžiaus, o dar liko daug že-
mių užimti:
[2] visas filistinų ir gesuritų kraštas
[3] nuo Sichoro Egipto rytuose iki Ek-
rono šiaurėje, kanaaniečių žemė, val-
doma penkių filistinų kunigaikščių:
Gazos, Asdodo, Askalono, Gato ir
Ekrono, taip pat ir avitai.
[4] Į pietus visa kanaaniečių šalis nuo
sidoniečiams priklausančios Mearos
iki Afeko, amoritų sienos;
[5] gebalitų kraštas ir visas rytų Liba-
nas nuo Hermono kalno papėdėje
esančio Baalgado iki Emato;
[6] visi kalnų gyventojai nuo Libano iki
Misrefotmaimo ir sidoniečiai. Aš juos
pašalinsiu iš izraelitų akivaizdos, tik
padalyk kraštą burtų keliu izraelitams
paveldėjimui, kaip tau įsakiau.
[7] Padalyk kraštą devynioms giminėms
ir pusei Manaso giminės".
[8] Kita pusė Manaso giminės, kartu su
Rubeno ir Gado giminėmis jau gavo
paveldėjimą, kurį jiems davė Viešpa-
ties tarnas Mozė Jordano rytinėje pu-
sėje:
[9] nuo Aroerio, esančio Arnono upės
pakrantėje, miestą upės viduryje, vi-
są Medebos lygumą iki Dibono,
[10] visus miestus amoritų karaliaus Si-
hono, kuris karaliavo Hesebone, iki
amonitų sienos,
[11] Gileadą, gesuritų ir makatitų kraš-
tą, visą Hermono kalnyną, Basaną iki
Salkos,
[12] visą Ogo, kuris karaliavo Astarote
ir Edrajyje, karalystę Basane. Jis bu-
vo iš milžinų palikuonių, kuriuos Mo-
zė nugalėjo ir išvarė.
[13] Tačiau Izraelio vaikai neišvarė ge-
suritų ir makatitų, kurie liko gyventi
tarp Izraelio iki šios dienos.

[14] Tik Levio giminei Mozė nedavė
dalies paveldėjimui, nes jų dalis yra
Viešpats, Izraelio Dievas, kaip Jis sa-
kė.
[15] Mozė padalino žemes Rubeno gi-
minei pagal jų šeimas.
[16] Jiems teko sritis nuo Aroerio mies-
to, esančio ant Arnono upės kranto,
miestas upės viduryje, visa lyguma iki
Medebos,
[17] Hesebonas ir visi lygumos miestai:
Dibonas, Bamotbaalas, Betbaalme-
onas,
[18] Jahazas, Kedemotas, Mefatas,
[19] Kirjataimas, Sibma, Zeretsaharas
lygumos kalne,
[20] Betpeoras, Pisgos šlaitai ir Betjesi-
motas.
[21] Tai karalystė amoritų karaliaus Si-
hono, kuris karaliavo Hesebone. Mo-
zė užkariavo tuos miestus ir nužudė
madianiečių vadus: Evį, Rekemą, Zu-
rą, Hurą ir Rebą, Sihono kunigaikš-
čius, gyvenusius krašte;
[22] ir žynį Balaamą, Beoro sūnų, izra-
elitai nužudė kardu.
[23] Rubenitų siena buvo Jordanas su
jam priklausančia pakrančių sritimi.
Tai buvo rubenitų paveldėjimas.
[24] Mozė davė Gado giminei paveldė-
jimą pagal jų šeimas.
[25] Jos gavo Jazerį ir visus Gileado
miestus, pusę amoritų šalies iki Aro-
erio, į rytus nuo Rabos,
[26] nuo Hesebono iki Ramatmizpės ir
Betonimo, nuo Machanaimo iki De-
biro,
[27] o slėnyje Betnaramą, Betnimrą, So-
kotą ir Zafoną, Hesebono karaliaus
Sihono karalystės likusią dalį. Siena
buvo Jordanas iki Kenereto ežero ry-
tinėje Jordano pusėje.
[28] Tie miestai ir kaimai buvo duoti
atskiroms Gado šeimoms paveldėti.
[29] Mozė davė paveldėjimą pusei Ma-
naso giminės; jis teko atskiroms Ma-
naso giminės šeimoms.
[30] Jų sritis tęsėsi nuo Machanaimo,
apėmė visą Basaną, karaliaus Ogo
karalystę ir visus Jajiro miestus ir kai-
mus, esančius Basane. Iš viso šešias-
dešimt miestų.
[31] Pusė Gileado bei Ogo karalystės
miestai Basane Astarotas ir Edrajis
teko Manaso sūnaus Makiro vai-
kams.
[32] Šitas žemes Mozė padalino pavel-
dėjimui Moabo lygumoje, rytinėje
Jordano pusėje, ties Jerichu.
[33] Levio giminei Mozė nedavė jokio
paveldėjimo: Viešpats, Izraelio Die-
vas, yra jų paveldėjimas, kaip Jis
jiems pasakė.

14 Šitos yra žemės, kurias gavo
paveldėti izraelitai Kanaano
šalyje, kaip jiems paskyrė kunigas
Eleazaras, Nuno sūnus Jozuė ir izra-
elitų giminių vyresnieji.
[2] Jie burtų keliu gavo žemes paveldė-
ti, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei
padalinti jas devynioms ir pusei gimi-
nės.
[3] Mozė davė dalį dviem ir pusei gimi-
nės rytinėje Jordano pusėje, o levi-
tams nedavė jokio paveldėjimo.
[4] Juozapo buvo dvi giminės: Manaso
ir Efraimo. Levitai negavo kitos da-
lies, kaip tik miestus apsigyventi ir
ganyklas gyvuliams.
[5] Izraelitai, paskirstydami žemę, pa-
darė, kaip Viešpats įsakė Mozei.
[6] Judo giminės vyresnieji atėjo pas Jo-
zuę į Galgalą; Jefunės sūnus Kalebas,
kenizitas, tarė jam: "Tu žinai, ką
Viešpats kalbėjo Dievo tarnui Mozei
apie tave ir mane Kadesbarnėje.
[7] Aš buvau keturiasdešimties metų

amžiaus, kai Viešpaties tarnas Mozė
mane pasiuntė iš Kadesbarnės išžval-
gyti šalį, ir aš jam viską pranešiau, kas
buvo mano širdyje.
8 Nors mano broliai, kurie ėjo su ma-
nimi, išgąsdino tautą, tačiau aš iki ga-
lo sekiau Viešpačiu, savo Dievu.
9 Tą dieną Mozė prisiekė: 'Tikrai že-
mę, kurią mindžiojo tavo koja, pavel-
dėsi tu ir tavo vaikai amžiams, nes tu
iki galo sekei Viešpačiu, savo Dievu'.
10 Taigi Viešpats išlaikė mane gyvą,
kaip Jis pažadėjo, keturiasdešimt
penkerius metus nuo to laiko, kai
Viešpats, Izraeliui klaidžiojant dyku-
moje, kalbėjo tai Mozei. Šiandien aš
esu aštuoniasdešimt penkerių metų
amžiaus.
11 Aš ir šiandien dar esu toks tvirtas,
kaip tą dieną, kai Mozė mane siuntė
išžvalgyti šalį. Vis dar esu stiprus ka-
riauti ir vadovauti.
12 Taigi dabar duok man šitą kalną,
apie kurį Viešpats kalbėjo. Juk tu ta-
da girdėjai, kad ten gyvena anakitai
ir turi didelių, sutvirtintų miestų. Gal
Viešpats bus su manimi, ir aš nugalė-
siu juos".
13 Jozuė palaimino Kalebą ir davė jam
paveldėti Hebroną.
14 Taip Hebroną paveldėjo Jefunės
sūnus Kalebas, kenizitas, iki šios die-
nos, nes jis iki galo sekė Viešpačiu,
Izraelio Dievu.
15 Hebronas anksčiau vadinosi Kirjat-
arbė. (Arbė buvo žymus žmogus tarp
anakitų.) Kraštas susilaukė ramybės.

15 Atskiros Judo giminės šeimos
burtų keliu gavo žemes iki Zi-
no dykumos, siekiančias Edomą pie-
tuose.
2 Jų siena prasideda nuo Sūriosios jū-
ros į pietus,
3 nuo Akrabimo kalvų tęsiasi iki Zi-
no pietuose, pro Kadesbarnę į Hez-
roną, pakyla į Adarą ir pasisuka į
Karką.
4 Iš čia į Azemoną ir pasiekia Egipto
upę, ja siena pasiekia jūrą. Šita yra
pietinė siena.
5 O rytinė siena – Sūrioji jūra iki Jor-
dano žiočių. Šiaurinė siena prasideda
nuo jūros įlankos ir Jordano žiočių.
6 Paskui siena pakyla į Bethoglą, o
nuo Betarabo tęsiasi į šiaurę. Toliau
siena siekia Rubeno sūnaus Bohano
akmenį.
7 Iš Achoro slėnio kyla į Debirą, nu-
krypdama Galgalos link priešais Adu-
mimo pakilimą, kuris yra į pietus nuo
slėnio, ir eina į Saulės šaltinius iki
Enrogelio versmių.
8 Iš ten siena tęsiasi į Hinomo slėnį
pro jebusiečių miestą Jeruzalę. Nuo
čia ji kyla į viršūnę kalno, kuris yra į
vakarus nuo Hinomo slėnio, gale Ra-
faimų slėnio šiaurėje,
9 ir pasisuka nuo kalno viršūnės į Nef-
toaką – Vandenų versmę, ir prieina
prie Efrono kalno miestų, paskui sie-
na pasisuka į Baalą – Kirjatjarimą
10 ir nuo Baalo į vakarus į Seiro kal-
nyną; toliau į šiaurinį Jearimo kalnų
šlaitą – Chesaloną, nusileidžia į Bet-
samą ir tęsiasi iki Timnos.
11 Siena, pasiekusi šiaurinio Ekrono
ribas, pasisuka į Sikreoną, tęsiasi iki
Baalo kalno, prieina prie Jabnelio ir
baigiasi prie jūros.
12 Vakarinė siena buvo Didžioji jūra.
Tai yra Judo giminių teritorija.
13 Jefunės sūnui Kalebui jis davė dalį
tarp Judo vaikų, kaip Viešpats įsakė
Jozuei, Arbės, Anako tėvo, miestą,
kuris yra Hebronas.
14 Kalebas išvarė iš ten tris Anako sū-
nus: Sesają, Ahimaną ir Talmają.

15 Iš ten Kalebas traukė prieš Debi-
rą; Debiras anksčiau vadinosi Kirjat-
seferiu.
16 Kalebas tarė: "Kas užims Kirjatse-
ferį, tam duosiu savo dukterį Aksą į
žmonas".
17 Kenazo, Kalebo brolio, sūnus Ot-
nielis, jį užėmė ir gavo Kalebo duk-
terį Aksą.
18 Kai ji ištekėjo už jo, jis prikalbėjo
ją prašyti savo tėvo dirbamos žemės.
Jai atvykus ir nulipus nuo asilo, tėvas
klausė: "Ko norėtum?"
19 Ji atsakė: "Tėve, palaimink mane!
Tu davei man pietų žemės, duok man
ir vandens versmių!" Jis davė jai auk-
štutines ir žemutines versmes.
20 Šitas yra Judo giminės atskirų šei-
mų paveldėjimas.
21 Judo giminė savo žemėse pietuose,
Edomo link, paveldėjo šiuos miestus:
Kabzelį, Ederį, Jagurą,
22 Kiną, Dimoną, Adadą,
23 Kedesą, Asorą, Itnaną,
24 Zifą, Telemą, Bealotą,
25 Asorhadatą, Kerijotą, Hezroną –
Asorą,
26 Amamą, Semą, Moladą,
27 Hazargadą, Hesmoną, Betpeletą,
28 Hazaršualį, Bersabėją, Biziotiją,
29 Baalą, Jimą, Ezemą,
30 Eltoladą, Chesilį, Hormą,
31 Ziklagą, Madmaną, Sansaną,
32 Lebaotą, Silhimą, Ainą ir Rimoną;
iš viso dvidešimt devynis miestus su
jų kaimais.
33 Slėnyje: Estaolį, Corą, Ašną,
34 Zanovę, Enganimą, Tapuvą, Ena-
mą,
35 Jarmutą, Odolamą, Soką, Azeką,
36 Saraimą, Aditaimą, Gedarą ir Ge-
derotaimą; iš viso keturiolika miestų
su jų kaimais.
37 Zenaną, Hadasą, Migdalgadą,
38 Dileaną, Mispą, Joktelį,
39 Lachišą, Bozkatą, Egloną,
40 Kaboną, Lamą, Chitlisį,
41 Gederotą, Betdagoną, Naamą ir
Makedą; iš viso šešiolika miestų su jų
kaimais.
42 Libną, Eterį, Ašaną,
43 Iftą, Ašną, Nezibą,
44 Keilą, Achzibą ir Marešą; iš viso
devynis miestus su jų kaimais.
45 Ekroną ir jo miestus bei kaimus
46 nuo Ekrono iki jūros: visa, kas yra
Asdodo apylinkėje.
47 Asdodą, jo miestus ir kaimus; Ga-
zą, jos miestus ir kaimus iki Egipto
upės ir Didžiosios jūros kranto.
48 O kalnyne: Samirą, Jatirą, Soką,
49 Daną, Kirjatsaną – Debirą,
50 Anabą, Estemają, Animą,
51 Geseną, Holoną ir Gilą; iš viso vie-
nuolika miestų su jų kaimais.
52 Arabą, Dumą, Esaną,
53 Janimą, Bet-Tapuvą, Afeką,
54 Humtą, Kirjatarbę – Hebroną, Zio-
rą; iš viso devynis miestus su jų kai-
mais.
55 Maoną, Karmelį, Zifą, Jutą,
56 Jezrahelį, Jokdeamą, Zanovę,
57 Kainą, Gibėją ir Timną; iš viso de-
šimt miestų su jų kaimais.
58 Halhulį, Betsūrą, Gedorą,
59 Maratą, Betanotą ir Eltekoną; iš vi-
so šešis miestus su jų kaimais.
60 Kirjatbaalą – Kirjatjarimą ir Rabą;
iš viso du miestus su jų kaimais.
61 Dykumoje: Betarabą, Midiną, Se-
kaką,
62 Nibšaną, Druskos miestą ir En-
gadę; iš viso šešis miestus su jų kai-
mais.
63 Tačiau jebusiečių, Jeruzalės gyven-
tojų, Judo giminė neįstengė išvaryti;
jebusiečiai liko gyventi Jeruzalėje iki
šios dienos.

16 Juozapo sūnų burtų keliu gautos žemės prasidėjo nuo Jordano ties Jerichu; jų siena ėjo Jericho šaltinių link, rytuose toliau į dykumą, pakilo iš Jericho į kalnus, į Betelį;
2 iš Betelio į Luzą iki arkitų miesto Ataroto,
3 leidosi į vakarus ir pasiekė jafletitų sieną prie žemutinio Bethorono; iš čia iki Gazerio ir pasiekė jūrą.
4 Juozapo sūnūs Manasas ir Efraimas paveldėjo šitas žemes.
5 Efraimo giminės ribos buvo tokios: jų paveldėjimo siena rytuose buvo Atarotadaras iki aukštutinio Bethorono;
6 iš ten ji ėjo į vakarus; Mikmetas paliko šiaurėje; toliau siena pasisuko į rytus, į Tanatšilą; iš ten, jo rytų pusėje, į Janohą;
7 iš Janohos į Atarotą bei Naarą, pasiekė Jerichą ir iš čia į Jordaną.
8 Iš Tapuvo siena ėjo į vakarus, Kanos slėnį, ir toliau pasiekė jūrą. Tai buvo Efraimo giminės atskirų šeimų paveldėjimas.
9 Be to, dar joms priklausė miestų su jų kaimais Manaso giminės žemėse.
10 Tačiau jie neįstengė išvaryti kanaaniečių, gyvenusių Gazeryje; jie liko gyventi Efraimo žemėse iki šios dienos, mokėdami jiems duoklę.

17 Manaso giminė taip pat gavo paveldėjimą, nes jis buvo Juozapo pirmagimis. Manaso pirmagimiui Makirui, Gileado tėvui, teko Gileadas bei Basanas, mat, jis buvo karys.
2 Taip pat dalį gavo likusios Manaso sūnų atskiros šeimos: Abiezerio, Heleko, Asrielio, Sichemo, Heferio ir Semido. Šitos buvo Juozapo sūnaus Manaso sūnų šeimos.
3 Manaso sūnaus Makiro sūnaus Gileado sūnaus Heferio sūnus Selofehadas neturėjo sūnų, tik dukteris: Malą, Noą, Hoglą, Milką ir Tirsą.
4 Jos, atėjusios pas kunigą Eleazarą, pas Nuno sūnų Jozuę ir giminių vyresniuosius, tarė: “Viešpats įsakė Mozei duoti mums dalį tarp mūsų brolių”. Tada jis, kaip Viešpats buvo nurodęs, davė ir joms dalį jų tėvo brolių tarpe.
5 Tuo būdu Manasui teko dešimt dalių, neskaičiuojant Gileado ir Basano žemių anapus Jordano,
6 nes Manaso dukterys paveldėjo dalį tarp jo sūnų. Gileado šalį gavo kiti Manaso sūnūs.
7 Manaso siena tęsėsi nuo Asero iki Mikmeto, esančio prie Sichemo. Toliau siena ėjo pietų link pro Tapuvo versmes.
8 Manasui priklausė Tapuvo kraštas, tačiau pats Tapuvo miestas Manaso pasienyje priklausė Efraimui.
9 Toliau siena nusileido į Kanos upelio slėnį. Į pietus nuo slėnio buvo miestų, kurie įėjo į Manaso miestų skaičių, tačiau priklausė Efraimui. Iš ten Manaso siena ėjo šiaurine slėnio puse ir pasiekė jūrą.
10 Pietinė dalis priklausė Efraimui, o šiaurinė – Manasui. Jų siena vakaruose buvo jūra. Su Aseru jie susisiekė šiaurėje, o su Isacharu – rytuose.
11 Be to, Manasui dar priklausė Isachare ir Asere Betsanas ir jo kaimai, Jeblaamas ir jo kaimai, Doras ir jo kaimai, Endoras ir jo kaimai, Tanachas ir jo kaimai, taip pat Megidas ir jo kaimai.
12 Tačiau Manasas neįstengė užimti šitų miestų; kanaaniečiai toliau gyveno krašte.

13 Kai izraelitai sustiprėjo, jie paver-
gė kanaaniečius, tačiau jų neišvarė.
14 Juozapo palikuonys kalbėjo Jozuei:
"Kodėl davei mums paveldėti tik vie-
ną dalį žemės? Juk mes esame gausi
tauta, Viešpats mus laimina".
15 Jozuė jiems atsakė: "Jei esate gausi
tauta ir jei Efraimo kalnynas jums
yra per ankštas, tai eikite į mišką ir
ten įsikurkite periziečių ir milžinų sū-
nų krašte".
16 Juozapo palikuonys tarė: "Kalnyno
mums neužtenka, bet kanaaniečiai,
kurie gyvena lygumose, turi geležinių
kovos vežimų. Jų turi ir tie, kurie gy-
vena Betsano kaimuose ir miestuose
bei Jezrahelio lygumose".
17 Tada Jozuė kalbėjo Juozapo gimi-
nėms, Efraimui ir Manasui: "Esate
gausi ir tvirta tauta. Jums neužtenka
vienos dalies.
18 Jums teks kalnynas; nors jis yra ap-
augęs mišku, iškirskite jį ir gyvenkite
ten. Jūs nugalėsite kanaaniečius, nors
jie turi geležinių kovos vežimų ir yra
stipri tauta".

18 Visas Izraelis susirinko Sile ir
ten pastatė Susitikimo palapi-
nę; visa šalis jau buvo jų užimta.
2 Septynios izraelitų giminės dar ne-
buvo gavusios savo dalies.
3 Jozuė tarė izraelitams: "Kaip ilgai
delsite užimti kraštą, kurį jums davė
Viešpats, jūsų tėvų Dievas?
4 Paskirkite po tris vyrus iš kiekvie-
nos giminės, aš juos išsiųsiu, kad jie
pereitų visą kraštą ir jį aprašytų taip,
kad kiekviena giminė gautų savo pa-
veldėjimą. Po to jie tegul grįžta pas
mane.
5 Kraštą tegul jie padalina į septy-
nias dalis. Judas tepasilieka savo vie-
toje pietuose, o Juozapas–šiaurėje.
6 Jūs aprašykite krašto septynias dalis
ir atneškite tai man. Tada aš mesiu
dėl jūsų burtą Viešpaties, mūsų Die-
vo, akivaizdoje.
7 Levitai neturi dalies tarp jūsų, nes
Viešpaties kunigystė yra jų dalis. Ga-
das, Rubenas ir pusė Manaso gimi-
nės jau gavo savo dalį anapus Jorda-
no rytuose, kurią jiems davė Viešpa-
ties tarnas Mozė".
8 Tie vyrai pakilo eiti, o Jozuė jiems
įsakė: "Eikite ir apžiūrėkite visą kraš-
tą, jį aprašykite ir sugrįžkite pas ma-
ne! O aš čia, Sile, mesiu burtą Vieš-
paties akivaizdoje".
9 Jie apėjo visą kraštą, jį aprašė kny-
gose, pažymėdami miestus, ir suskir-
stė kraštą į septynias dalis. Po to grį-
žo pas Jozuę į Silo stovyklą.
10 Jozuė metė burtą Sile Viešpaties
akivaizdoje ir ten padalino šalį izra-
elitams, paskirdamas kiekvienai gimi-
nei jos dalį.
11 Benjamino giminės šeimos burtų
keliu gavo žemę tarp Judo ir Juozapo
giminių.
12 Jų siena šiaurėje prasidėjo Jorda-
nu; toliau ėjo Jericho šiaurinėje pu-
sėje į kalnus vakarų link ir baigėsi Be-
taveno dykuma.
13 Iš ten ji ėjo į Luzą, kuri yra Betelis,
pasisukusi pietų link. Toliau siena lei-
dosi link Atarotadaro, arti kalno, ku-
ris yra į pietus nuo žemutiniojo Bet-
horono.
14 Nuo čia siena pakeitė kryptį, pasi-
sukdama vakarinėje kalno dalyje į
pietus, prieš Bethoroną, ir ėjo iki Kir-
jatbaalo–Kirjatjarimo, Judo miesto.
Tai yra vakarinė siena.
15 Pietuose ji prasidėjo nuo Kirjatjari-
mo ir tęsėsi į vakarus, ir pasiekė Nef-
toako šaltinį.
16 Toliau siena leidosi kalno pakraš-

čiu prie Hinomo slėnio, esančio Ra-
faimų lygumos šiaurėje. Nusileidusi į
Hinomo slėnį, tuo slėniu pro jebusie-
čių kalnyną pietuose nuėjo žemyn iki
Enrogelio.
17 Toliau ji pasisuko į šiaurę, pasiekė
Saulės versmes, o iš čia ėjo į Gelilo-
tą, kuris yra priešais Adumimo
pakilimą, iki Rubeno sūnaus Boha-
no akmens.
18 Iš čia ji tęsėsi iki Betarabo kalnų į
šiaurę ir nusileido Araboje.
19 Nuo čia siena ėjo iki Bethoglos kal-
nų ir šiaurėje baigėsi prie Sūriosios
jūros įlankos ir Jordano žiočių. Tai
buvo pietinė siena.
20 O Jordanas – rytinė siena. Tai Ben-
jamino paveldėto krašto sienos.
21 Benjamino giminei, atskiroms jų
šeimoms, teko miestai: Jerichas, Bet-
hogla, Emekezis,
22 Betarabas, Zemarajimas, Betelis,
23 Avimas, Paras, Ofra,
24 Kefaramonis, Ofnis, Geba; iš viso
dvylika miestų su jų kaimais.
25 Gibeonas, Rama, Berotas,
26 Mispa, Kefiras, Mozas,
27 Rekemas, Irpelis, Taralas,
28 Zela, Halefas, Jebusas, kuris yra Je-
ruzalė, Gibėja ir Kirjatjarimas; iš viso
keturiolika miestų su jų kaimais. Tai
yra Benjamino giminių paveldėjimas.

19 Antrasis paveldėjimo paskyri-
mas burtų keliu buvo Sime-
ono giminės šeimoms; jų žemės buvo
Judo paveldėjimo krašte.
2 Jie paveldėjo: Bersabėją, Sebą, Mo-
ladą,
3 Hazaršualį, Balą, Ezemą,
4 Eltoladą, Betulį, Hormą,
5 Ziklagą, Betmarkabotą, Hazarsusą,
6 Betlebaolą ir Saruheną; trylika
miestų su jų kaimais.
7 Ainą, Rimoną, Eterį ir Ašaną; ke-
turis miestus su jų kaimais.
8 Be to, ir kaimus, kurie buvo arti
šitų miestų; pietuose iki Balatberio
ir Ramos buvo Simeono giminės pa-
veldėjimas.
9 Jų paveldėjimas buvo Judo giminės
krašte. Judo giminei buvo paskirta
daugiau žemės, negu jiems reikėjo,
todėl simeonitai gavo savo dalį Judo
paveldėjime.
10 Trečiasis paveldėjimo paskyrimas
burtų keliu buvo Zabulono giminei li-
gi Sarido.
11 Jų siena ėjo į vakarus, į Maralą,
siekė Dabešetą, toliau – upelio slėnį,
esantį Jokneamo rytuose.
12 Nuo Sarido siena pasuko į rytus,
Kislotaboro link; iš ten į Daberatą ir
toliau į Jafiją.
13 Nuo čia ji ėjo rytų link, į Gatheferį,
Etkasiną, o iš čia – į Rimoną, Neo
link.
14 Šiaurėje siena pasisuko į Hanatoną
ir baigėsi Iftahelio slėnyje.
15 Be to, Katatas, Nahalolas, Simro-
nas, Idalas ir Betliejus; iš viso dvylika
miestų su jų kaimais
16 buvo Zabulono šeimų paveldėji-
mas.
17 Ketvirtasis paveldėjimo paskyrimas
burtų keliu buvo Isacharo giminės
šeimoms.
18 Jų žemės apėmė Jezrahelį, Kesulo-
tą, Sunamą,
19 Hafarajimą, Sihoną, Anaharatą,
20 Rabitą, Kisioną, Ebezą,
21 Remetą, Enganimą, Enhadą ir Bet-
pazezą.
22 Ribos siekė Taborą, Šahazumą, Bet-
samą ir baigėsi prie Jordano, apim-
damos šešiolika miestų su jų kaimais.
23 Tai buvo Isacharo giminės šeimų
paveldėjimas.

24 Penktasis paveldėjimo paskyrimas
burtų keliu buvo Asero giminės šei-
moms.
25 Jų teritorija apėmė: Helkatą, Halį,
Beteną, Ašafą,
26 Alameleką, Amadą ir Misalį. Va-
karuose siena siekė Karmelį ir Sihor-
libnatą.
27 Toliau ji pakrypo į rytus, į Betdago-
ną, pasiekė Zabuloną ir Iftahelio slė-
nį šiaurėje, Betemeką ir Nejiėlį, iš čia
pasuko į Kabulą,
28 Hebroną, Rehobą, Hamoną ir Ka-
ną iki didžiojo Sidono.
29 Toliau siena sukosi į Ramą, pasiek-
dama sutvirtintąjį Tyro miestą, o iš
čia – į Hosą ir baigėsi prie jūros. Be
to, Machalabas, Achzibas,
30 Umas, Afekas ir Rehobas; iš viso
dvidešimt du miestai su jų kaimais
31 buvo Asero giminės šeimų pavel-
dėjimas.
32 Neftalio giminės šeimoms burtų ke-
liu teko šeštasis paveldėjimo paskyri-
mas.
33 Jų siena ėjo nuo Helefo ir Alono link
Zananimo, Adamio, Nekebo ir Jab-
nelio iki Lakumo ir baigėsi Jordanu.
34 Ten siena pasisuko į vakarus, į Az-
notaborą, toliau į Hukoką, pasiekė
Zabuloną pietuose, Aserą vakaruose
ir Judo sieną Jordano rytuose.
35 Be to, tvirtovių miestai: Zidimas,
Zeras, Hamatas, Rakatas, Keneretas,
36 Adamas, Rama, Asoras,
37 Kedesas, Edrajis, Enhazoras,
38 Jironas, Migdalelis, Horemas, Be-
tanatas ir Betsamas; iš viso devynioli-
ka miestų su jų kaimais
39 buvo Neftalio giminės šeimų pavel-
dėjimas.
40 Dano giminės šeimoms teko burtų
keliu septintasis paveldėjimo pasky-
rimas.
41 Jų žemės apėmė Corą, Irsemesą,
Estaolį,
42 Šalabiną, Ajaloną, Itą,
43 Eloną, Timną, Ekroną,
44 Elteką, Gibetoną, Balatą,
45 Jehudą, Beneberaką, Gatrimoną
46 ir Mejarkono bei Rakono plotą ties
Jope.
47 Dano giminės gautas paveldėjimas
buvo per mažas, todėl jie nužygiavę
kariavo su Lešemu ir jį užėmė. Gy-
ventojus išžudę, apsigyveno jame. Le-
šemo pavadinimą pakeitė Danu, pa-
gal savo tėvą Daną.
48 Toks buvo Dano giminės šeimų pa-
veldėjimas.
49 Taip jie iki galo padalino visą kraš-
tą. Izraelitai davė Nuno sūnui Jozuei
paveldėjimą savo tarpe.
50 Viešpačiui įsakius, jie davė jam
miestą, kurio jis prašė, Timnatsarę
Efraimo kalnuose. Jis atstatė tą mies-
tą ir apsigyveno jame.
51 Kunigas Eleazaras, Nuno sūnus Jo-
zuė ir Izraelio giminių vyresnieji Sile,
Viešpaties akivaizdoje, prie Susitiki-
mo palapinės įėjimo burtų keliu pa-
skirstė kraštą.

20 Viešpats kalbėjo Jozuei:
2 “Paskirkite prieglaudos miestus,
apie kuriuos kalbėjau per Mozę,
3 kad į juos galėtų nubėgti žmogžu-
dys, užmušęs žmogų netyčia. Tie mies-
tai jiems bus prieglauda nuo keršytojų.
4 Žmogžudys, nubėgęs į vieną šitų
miestų, jo vartuose išdėstys savo bylą
to miesto vyresniesiems. Jie priims jį
į miestą ir leis jam ten gyventi.
5 Jei jį atsivytų kraujo keršytojas, jie
neišduos žudiko į jo rankas, nes jis
netyčia užmušė savo artimą, kuris ne-
buvo jo priešas.

6 Žmogžudys galės gyventi tame mies-
te iki teismo sprendimo. Po vyriau-
siojo kunigo mirties žudikas galės
grįžti į savo miestą bei namus, iš ku-
rio jis buvo pabėgęs".
7 Jie paskyrė Kedesą Galilėjoje, Nef-
talio kalnyne, Sichemą Efraimo kal-
nyne ir Kirjatarbę, kuri yra Hebro-
nas, Judo kalnyne.
8 Jordano rytuose jie paskyrė Beserą
dykumoje, Rubeno giminės krašte,
Ramotą Gileade, Gado giminės kraš-
te, ir Golaną Basane, Manaso gimi-
nės žemėse.
9 Šitie miestai buvo paskirti visiems
izraelitams ir tarp jų gyvenantiems
ateiviams, kad į juos galėtų bėgti
kiekvienas, užmušęs žmogų netyčia,
kad nebūtų nužudytas keršytojo prieš
teismą.

21 Levitų šeimų vyresnieji atėjo
pas kunigą Eleazarą, Nuno sū-
nų Jozuę ir Izraelio giminių vyres-
niuosius
2 į Silą, Kanaano krašte, ir jiems kal-
bėjo: "Viešpats įsakė per Mozę duoti
mums miestų apsigyventi ir prie jų
ganyklų mūsų gyvuliams".
3 Izraelitai davė levitams iš savo da-
lies, kaip Viešpats buvo liepęs, šituos
miestus su jų ganyklomis.
4 Burtų keliu teko kohatitų šeimoms,
levitams, kunigo Aarono palikuo-
nims, iš Judo, Simeono ir Benjamino
giminių trylika miestų.
5 Likusiems kohatitams burtų keliu iš
Efraimo, Dano ir pusės Manaso gi-
minės teko dešimt miestų.
6 Gersonitai gavo burtų keliu iš Isa-
charo, Asero, Neftalio ir iš pusės
Manaso giminės Basane trylika mies-
tų.
7 Meraritų šeimoms teko iš Rubeno,
Gado ir Zabulono giminių dvylika
miestų.
8 Izraelitai burtų keliu davė levitams
šiuos miestus su ganyklomis, kaip
Viešpats buvo įsakęs Mozei.
9 Iš Judo ir Simeono giminių izraeli-
tai davė žemių
10 Aarono palikuonims levitams iš
Kohato šeimos; jie pirmieji gavo sa-
vo dalį:
11 Anako tėvo Arbės miestą Hebroną
Judo kalnyne su ganyklomis.
12 Tačiau miesto laukus bei kaimus jie
davė Jefunės sūnui Kalebui.
13 Kunigo Aarono palikuonims davė
Hebroną, prieglaudos miestą, Libną,
14 Jatirą, Estemają,
15 Holoną, Debirą,
16 Ainą, Jutą ir Betsamą su ganyklo-
mis; devynis miestus iš dviejų gimi-
nių.
17 Iš Benjamino giminės – Gibeoną,
Gebą,
18 Anatotą ir Almoną su ganyklomis;
keturis miestus.
19 Kunigų, Aarono vaikų, miestų iš vi-
so buvo trylika su ganyklomis.
20 Levitams iš Kohato šeimos burtų
keliu teko miestai iš Efraimo gimi-
nės.
21 Jiems davė prieglaudos miestą Si-
chemą Efraimo kalnyne, Gazerį,
22 Kibzaimą ir Bethoroną su ganyklo-
mis; keturis miestus.
23 Iš Dano giminės: Elteką, Gibeto-
ną,
24 Ajaloną ir Gatrimoną su ganyklo-
mis; keturis miestus.
25 Iš pusės Manaso giminės: Tanachą
ir Gatrimoną su ganyklomis; du mies-
tus.
26 Iš viso dešimt miestų su ganyklo-
mis buvo duota likusioms Kohato
šeimoms.

[27] Gersono palikuonims levitams da-
vė iš pusės Manaso giminės prieglau-
dos miestą Golaną Basane ir Besterą
su ganyklomis; du miestus.
[28] Iš Isacharo giminės – Kisioną, Da-
beratą,
[29] Jarmutą ir Enganimą su ganyklo-
mis; keturis miestus.
[30] Iš Asero giminės – Misalį, Abdoną,
[31] Helkatą ir Rehobą su jų ganyklo-
mis; keturis miestus.
[32] Iš Neftalio giminės – prieglaudos
miestą Kedesą Galilėjoje, Hamotdo-
rą ir Kartaną su ganyklomis; tris
miestus.
[33] Gersonitų šeimų miestų iš viso bu-
vo trylika su ganyklomis.
[34] Merario palikuonims levitams davė
iš Zabulono giminės Jokneamą, Kar-
tą,
[35] Dimną ir Nahalolą su ganyklomis;
keturis miestus.
[36] Rytinėje Jordano pusėje iš Rubeno
giminės – prieglaudos miestą Beserą,
Jahazą,
[37] Kedemotą ir Mefatą su ganyklomis;
keturis miestus.
[38] Iš Gado giminės – prieglaudos mies-
tą Ramotą Gileade, Machanaimą,
[39] Heseboną ir Jazerį su ganyklomis;
keturis miestus.
[40] Merario palikuonys levitai burtų
keliu gavo dvylika miestų.
[41] Keturiasdešimt aštuoni levitų mies-
tai su ganyklomis buvo izraelitų kraš-
te.
[42] Visi levitų miestai buvo su ganyklo-
mis aplink juos.
[43] Viešpats atidavė Izraeliui visą šalį,
kurią Jis su priesaika pažadėjo duoti
jų tėvams. Jie užėmė ją ir gyveno jo-
je.
[44] Ir Viešpats jiems suteikė ramybę,
kaip Jis buvo pažadėjęs jų tėvams. Nė
vienas iš jų priešų negalėjo atsilaikyti
prieš juos; visus juos Viešpats atidavė
į izraelitų rankas.
[45] Nebuvo nė vieno žodžio, kuris ne-
būtų išsipildęs, ką Viešpats kalbėjo
Izraeliui.

22 Jozuė, pasišaukęs rubenitus,
gaditus bei pusę Manaso gi-
minės,
[2] tarė: “Jūs įvykdėte viską, ką jums
įsakė Viešpaties tarnas Mozė, ir klau-
sėte manęs.
[3] Jūs nepalikote savo brolių per visą
šitą laiką ir iki šios dienos stropiai
vykdėte Viešpaties, jūsų Dievo, įsa-
kymą.
[4] Viešpats, jūsų Dievas, davė jūsų
broliams ramybę, kaip Jis jiems paža-
dėjo. Dabar grįžkite į savo palapines,
į šalį, kurią jums davė Viešpaties tar-
nas Mozė anapus Jordano,
[5] tik rūpestingai vykdykite Jo įsaky-
mus ir nurodymus: mylėkite Viešpatį,
savo Dievą, vaikščiokite Jo keliais,
laikykitės Jo įsakymų ir Jam tarnau-
kite visa širdimi bei visa siela”.
[6] Jozuė juos palaimino ir išleido. Jie
sugrįžo į savo palapines.
[7] Pusei Manaso giminės Mozė davė
žemės Basane, o antrai jos pusei Jo-
zuė davė drauge su jų broliais vakari-
nėje Jordano pusėje. Jozuė, išleisda-
mas juos grįžti namo, palaimino
[8] ir tarė: “Grįžkite į savo kraštą tur-
tingi gyvulių, sidabro, aukso, vario,
geležies ir rūbų. Pasidalinkite šį grobį
su savo broliais”.
[9] Rubenitai, gaditai ir pusė Manaso
giminės iš Silo, esančio Kanaano ša-
lyje, sugrįžo į Gileado kraštą, į savo
nuosavybės šalį, kurią jie paveldėjo,
kaip Viešpats įsakė Mozei.
[10] Atėję prie Jordano, esančio Kana-

ano šalyje, rubenitai, gaditai ir pusė
Manaso giminės pastatė ten didelį
aukurą.
11 Izraelitai, išgirdę, kad rubenitai, ga-
ditai ir pusė Manaso giminės pasista-
tė aukurą Kanaano šalyje ant Jorda-
no kranto izraelitams priklausančioje
žemėje,
12 visi susirinko Sile ir ruošėsi žygiuo-
ti prieš juos.
13 Izraelitai siuntė kunigo Eleazaro
sūnų Finėją pas rubenitus, gaditus ir
pusę Manaso giminės į Gileado šalį,
14 su juo dešimt kunigaikščių, po vie-
ną iš kiekvienos Izraelio giminės.
Kiekvienas iš jų buvo savo šeimos vy-
resnysis.
15 Jie atėjo pas rubenitus, gaditus ir
pusę Manaso giminės į Gileado šalį
ir kalbėjo jiems:
16 "Visų izraelitų vardu klausiame, ką
reiškia šitas nusikaltimas, kurį šian-
dien jūs padarėte prieš Izraelio Die-
vą, nusigręždami nuo Viešpaties ir
statydamiesi aukurą?
17 Argi neužtenka Peoro nusikaltimo,
nuo kurio ligi šios dienos dar neapsi-
valėme ir dėl kurio nukentėjo visa
tauta?
18 Jūs nusisukote nuo Viešpaties.
Šiandien jūs sukilote prieš Viešpatį,
o rytoj Jis baus visą Izraelio tautą.
19 Jei manote, kad jūsų šalis yra su-
tepta, tai persikelkite į Viešpaties ša-
lį, kur yra Jo šventykla ir įsikurkite
tarp mūsų. Tik prieš Viešpatį nesu-
kilkite ir nesukilkite prieš mus, staty-
damiesi aukurą šalia Viešpaties, mū-
sų Dievo, aukuro!
20 Prisiminkite Zaros sūnaus Achano
nusikaltimą, kai jis pasisavino iš to,
kas buvo skirta sunaikinti – Viešpa-
ties rūstybė ištiko visą Izraelio tautą!
Jis ne vienas žuvo dėl savo kaltės!"
21 Rubenitai, gaditai ir pusė Manaso
giminės atsakė Izraelio atstovams:
22 "Galingasis Viešpatie Dieve! Ga-
lingasis Viešpatie Dieve! Tu žinai, ir
Izraelis težino. Jei jūs manote, kad
taip atsitiko dėl maišto ar neištiki-
mybės Viešpačiui, tai šiandien tegul
Jis nepadeda mums.
23 Jei taip būtų, kad mes statėme au-
kurą, norėdami nusigręžti nuo Vieš-
paties ar aukoti ant jo deginamąsias,
duonos ar padėkos aukas, tai pats
Viešpats tegul baudžia mus.
24 Priešingai, iš baimės taip padarė-
me, galvodami, kad ateityje jūsų vai-
kai nesakytų mūsų vaikams: 'Ką jūs
turite bendro su Viešpačiu, Izraelio
Dievu?
25 Viešpats padarė Jordaną siena tarp
mūsų ir jūsų, rubenitai ir gaditai! Jūs
neturite dalies Viešpatyje'. Jūsų vai-
kai tokiu būdu neleistų mūsų vaikams
garbinti Viešpatį.
26 Statydami aukurą, galvojome jį pa-
sistatyti ne deginamosioms ir kitoms
aukoms,
27 bet kad jis būtų liudytojas ateityje
mūsų ir jūsų kartoms. Kad mes galė-
tume tarnauti Viešpačiui savo degi-
namosiomis ir padėkos aukomis, kad
ateityje jūsų vaikai nesakytų mūsų
vaikams: 'Jūs neturite dalies Viešpa-
tyje'.
28 Mes galvojome, jei ateityje jie taip
sakys mums ar mūsų kartoms, tai mes
atsakysime: 'Pažiūrėkite į Viešpaties
aukuro pavyzdį, kurį padarė mūsų tė-
vai; jis neskirtas deginamosioms ir
padėkos aukoms, bet jis yra liudyto-
jas tarp mūsų ir jūsų'.
29 Tebūna mums svetima mintis, kad
sukiltume prieš Viešpatį ir nusigręž-
tume nuo Jo, statydamiesi aukurą de-
ginamosioms, duonos ir padėkos au-

koms šalia Viešpaties, mūsų Dievo,
aukuro, stovinčio prie Jo palapinės!"
30 Kunigas Finėjas ir Izraelio atstovai,
buvusieji su juo, išgirdę, ką kalbėjo
Rubeno, Gado ir Manaso vyresnieji,
buvo patenkinti.
31 Kunigas Finėjas, Eleazaro sūnus,
tarė jiems: "Šiandien patyrėme, kad
Viešpats yra tarp mūsų, nes jūs esate
ištikimi Viešpačiui. Tuo jūs išgelbėjo-
te izraelitus nuo Viešpaties baus-
mės".
32 Po to Eleazaro sūnus kunigas Finė-
jas ir atstovai grįžo iš Gileado krašto
į Kanaano šalį pas izraelitus ir jiems
viską pranešė.
33 Ta žinia izraelitams patiko; izraeli-
tai garbino Dievą ir nebegalvojo ka-
riauti su jais ir sunaikinti Rubeno ir
Gado giminių krašto.
34 Tą aukurą Rubeno ir Gado vaikai
pavadino "liudytoju", nes jis liudijo,
kad Viešpats yra jų visų Dievas.

23 Daugelį metų Viešpats leido
Izraeliui gyventi ramybėje
nuo visų jo priešų. Jozuė paseno ir
sulaukė daug metų.
2 Jozuė sušaukė visus izraelitus, jų va-
dus, vyresniuosius, teisėjus bei valdi-
ninkus ir jiems tarė: "Aš pasenau ir
sulaukiau daug metų.
3 Jūs patys matėte, ką Viešpats pada-
rė visoms šitoms tautoms dėl jūsų,
nes pats Viešpats, jūsų Dievas, karia-
vo už jus.
4 Aš paskirsčiau jūsų giminių nuosa-
vybėn šitas likusias tautas ir visas tau-
tas, kurias sunaikinau į vakarus nuo
Jordano iki Didžiosios jūros.
5 Viešpats, jūsų Dievas, jas privers
pasitraukti, ir užėmę jūs paveldėsite
jų šalį, kaip jums pažadėjo Viešpats,
jūsų Dievas.
6 Būkite drąsūs ir tvirtai pasiryžę
vykdyti visa, kas parašyta Mozės įsta-
tymo knygoje, ir nenukrypkite nuo
jos.
7 Nesimaišykite su šitomis tautomis,
kurios tebegyvena tame krašte. Ne-
minėkite jų dievų vardų, neprisiekite
jais, negarbinkite jų ir netarnaukite
jiems;
8 būkite ištikimi Viešpačiui, savo Die-
vui, kaip iki šios dienos.
9 Viešpats nugalėjo jūsų akyse dide-
les bei galingas tautas; niekas iki šios
dienos neįstengė atsilaikyti prieš jus.
10 Vienas jūsiškių vys tūkstantį, nes
Viešpats, jūsų Dievas, kovoja už jus,
kaip Jis jums pažadėjo.
11 Todėl žiūrėkite, kad mylėtumėte
Viešpatį, savo Dievą.
12 Jei nuo Jo nutolsite ir susimaišysite
su pasilikusiomis tautomis, kurios te-
begyvena tarp jūsų, ir susigiminiuosi-
te vedybomis, eidami pas juos, o jie
pas jus,
13 tai būkite užtikrinti, kad Viešpats,
jūsų Dievas, neišvarys šitų tautų iš jū-
sų krašto; jos taps jums spąstais ir ža-
bangais, botagais jūsų nugaroms ir
dygliais jūsų akims, kol jūs pražūsite
iš šitos geros žemės, kurią jums davė
Viešpats, jūsų Dievas.
14 Štai rengiuosi eiti keliu, kuriuo turi
eiti visas pasaulis. Prisiminkite visa
savo širdimi ir siela, kad Viešpats, jū-
sų Dievas, išpildė visus iki vieno savo
gerus pažadus jums.
15 Kaip Viešpats įvykdė viską, ką bu-
vo jums pažadėjęs gero, taip Jis ište-
sės jums ir blogus pažadus, išnaikin-
damas jus iš šitos geros žemės, kurią
Jis jums davė.
16 Jei jūs laužysite Viešpaties, savo
Dievo, jums duotą sandorą, tarnausi-
te svetimiems dievams ir garbinsite

juos, tai Viešpats baus jus ir jūs grei-
tai pražūsite nuo geros žemės, kurią
iš Jo gavote".

24 Jozuė sušaukė visas Izraelio
gimines į Sichemą, taip pat Iz-
raelio vyresniuosius, vadovus, teisėjus
ir valdininkus, ir jie stojo Dievo aki-
vaizdon.
2 Jozuė kalbėjo visai tautai: "Taip sa-
ko Viešpats, Izraelio Dievas: 'Anapus
upės senovėje gyveno jūsų tėvai, Ab-
raomo ir Nachoro tėvas Tara, ir jie
tarnavo svetimiems dievams.
3 Vėliau jūsų tėvą Abraomą iš anapus
upės vedžiau per visą Kanaano kraš-
tą, padauginau jo palikuonis ir jam
daviau Izaoką.
4 Izaokui daviau Jokūbą ir Ezavą.
Ezavui daviau Seiro kalnyną. O Jo-
kūbas ir jo vaikai nuvyko į Egiptą.
5 Vėliau siunčiau Mozę ir Aaroną ir
Egiptą varginau nelaimėmis, o jus iš-
vedžiau.
6 Aš išvedžiau jūsų tėvus iš Egipto.
Jie atėjo prie jūros. Egiptiečiai vijosi
jūsų tėvus su kovos vežimais ir raite-
liais iki Raudonosios jūros.
7 Jiems šaukiantis Viešpaties, Aš pa-
dariau tamsą tarp jūsų ir egiptiečių,
užleidau ant jų jūrą ir paskandinau
juos. Jūsų akys matė, ką dariau Egip-
te. Po to jūs ilgai gyvenote dykumo-
je.
8 Vėliau atvedžiau jus į šalį amoritų,
kurie gyveno Jordano rytuose. Jie ka-
riavo su jumis, bet Aš atidaviau juos į
jūsų rankas; jūs užėmėte jų šalį, o Aš
juos išnaikinau jūsų akyse.
9 Po to Siporo sūnus Balakas, Moabo
karalius, kariavo su Izraeliu. Jis pasi-
kvietė Beoro sūnų Balaamą, kad jus
prakeiktų.
10 Aš neklausiau Balaamo ir priver-
čiau jį jus palaiminti. Taip Aš išgel-
bėjau jus iš jo rankų.
11 Vėliau jūs, perėję per Jordaną, atė-
jote į Jerichą. Jericho vyrai, amori-
tai, periziečiai, kanaaniečiai, hetitai,
girgazitai, hevitai ir jebusiečiai karia-
vo prieš jus, bet Aš atidaviau juos į
jūsų rankas.
12 Aš siunčiau širšes pirma jūsų, ir jie
pabėgo. Taip buvo nugalėti du amo-
ritų karaliai, ne kardu ir ne lanku.
13 Aš daviau jums žemę, kurios jūs ne-
buvote arę, ir miestus, kurių nestatė-
te. Jus maitino vynuogynai ir alyvme-
džiai, kurių nesodinote'.
14 Taigi dabar bijokite Viešpaties ir
Jam tarnaukite nuoširdžiai ir ištiki-
mai, pašalinkite dievus, kuriems tar-
navo jūsų tėvai anapus upės ir Egipte.
15 O jei jums nepatinka tarnauti Vieš-
pačiui, tai šiandien apsispręskite,
kam norite tarnauti: dievams, ku-
riems tarnavo jūsų tėvai, gyvenusieji
anapus upės, ar dievams amoritų, ku-
rių šalyje gyvenate. Bet aš ir mano
namai tarnausime Viešpačiui".
16 Tauta atsakė: "Taip nebus, kad ap-
leistume Viešpatį ir tarnautume sve-
timiems dievams.
17 Juk Viešpats, mūsų Dievas, išvedė
mus ir mus saugojo visą kelią, kuriuo
ėjome, ir visose tautose, kurias suti-
kome.
18 Viešpats išvarė pirma mūsų amori-
tus, gyvenusius krašte. Taigi mes taip
pat tarnausime Viešpačiui, nes Jis yra
mūsų Dievas".
19 Jozuė tarė: "Jūs negalėsite tarnauti
Viešpačiui, nes Jis yra šventas ir
pavydus Dievas. Jis neatleis jūsų nu-
sikaltimų ir nuodėmių.
20 Jei apleisite Viešpatį ir tarnausite
svetimiems dievams, tai Jis baus jus
ir sunaikins, iki tol jums daręs gera".

21 Tauta atsakė Jozuei: “Ne! Mes tar-
nausime Viešpačiui”.
22 Tada Jozuė tarė tautai: “Jūs patys
esate liudytojai, kad pasirinkote Vieš-
patį ir norite Jam tarnauti”. Jie atsa-
kė: “Taip, mes esame liudytojai”.
23 “Dabar pašalinkite svetimus dievus
iš savo tarpo ir palenkite savo širdį
prie Viešpaties, Izraelio Dievo”.
24 Tauta atsakė Jozuei: “Viešpačiui,
savo Dievui, tarnausime ir Jo klausy-
sime”.
25 Jozuė tą dieną Sicheme padarė su
Izraelio tauta sandorą ir jai davė įsa-
kymus ir nurodymus.
26 Tuos žodžius Jozuė įrašė į Dievo
įstatymo knygą ir, paėmęs didžiulį ak-
menį, pastatė jį po ąžuolu, kuris au-
go prie Viešpaties šventyklos.
27 Tada jis tarė visai tautai: “Ši-
tas akmuo tebūna liudytojas jums,
nes jis girdėjo visus Viešpaties žo-
džius, kuriuos Jis kalbėjo mums,
kad neišsigintumėte savo Dievo”.
28 Po to Jozuė leido žmonėms grįžti
kiekvienam į savo paveldėjimą.
29 Tada mirė Viešpaties tarnas, Nuno
sūnus Jozuė, sulaukęs šimto dešim-
ties metų amžiaus.
30 Jį palaidojo jo paveldėtoje žemėje
Timnatsarėje, Efraimo kalnyne, į
šiaurę nuo Gaso kalno.
31 Izraelis tarnavo Viešpačiui per vi-
sas Jozuės dienas ir per visas dienas
vyresniųjų, kurie gyveno ilgiau už Jo-
zuę ir žinojo visus Viešpaties darbus,
padarytus Izraeliui.
32 Juozapo kaulus, kuriuos izraelitai
atsigabeno iš Egipto, palaidojo Siche-
me, sklype, kurį Jokūbas pirko iš Ha-
moro, Sichemo tėvo, sūnų už šimtą
sidabrinių. Tą žemę paveldėjo Juoza-
po palikuonys.
33 Aarono sūnus Eleazaras irgi mirė; jį
palaidojo Gibėjoje, jo sūnaus Finėjo
žemėje, kuri buvo Efraimo kalnyne.

TEISĖJŲ
KNYGA

1 Jozuei mirus, izraelitai klausė
Viešpaties: “Kas iš mūsų eis pir-
mas kare su kanaaniečiais?”
2 Viešpats atsakė: “Judas eis pirmas;
Aš atidaviau žemę į jo rankas”.
3 Tada Judas tarė savo broliui Sime-
onui: “Eime su manimi į mano kraš-
tą ir kariaukime prieš kanaaniečius!
Po to aš trauksiu su tavimi į tavo
kraštą”. Ir Simeonas nuėjo su juo.
4 Juodu išžygiavo, ir Viešpats
atidavė į jų rankas kanaaniečius
ir periziečius; jie išžudė prie
Bezeko dešimt tūkstančių vyrų.
5 Ten jie sutiko Adonibezeką, kariavo
prieš jį ir sumušė kanaaniečius ir pe-
riziečius.
6 Adonibezekas pabėgo, bet jie vijosi
jį ir sugavę nukirto jam rankų ir kojų
nykščius.
7 Adonibezekas tarė: “Septyniasde-
šimt karalių su nukirstais rankų bei
kojų nykščiais rinkdavo mano pasta-
lėje trupinius. Kaip aš dariau, taip ir
Dievas man atlygino”. Jie nuvedė jį
į Jeruzalę, kur jis mirė.

8 Judas kariavo prieš Jeruzalę, už-
ėmęs ją, gyventojus išžudė kardu ir
miestą padegė.
9 Paskui jis kariavo prieš kanaanie-
čius, gyvenusius kalnyne, pietuose,
žemumoje
10 ir Hebrone; sumušė Sesają, Ahima-
ną ir Talmają. Hebronas anksčiau va-
dinosi Kirjatarbė.
11 Iš ten jie žygiavo prieš Debirą, ku-
ris anksčiau vadinosi Kirjatseferis.
12 Tada Kalebas tarė: "Kas nugalės
Kirjatseferį ir jį užims, tam duosiu sa-
vo dukterį Aksą į žmonas".
13 Jį užėmė jaunesniojo Kalebo brolio
Kenazo sūnus Otnielis. Kalebas ati-
davė jam savo dukterį Aksą.
14 Kai ji ištekėjo, Otnielis prikalbėjo
ją prašyti iš savo tėvo dirbamos že-
mės. Jai nulipus nuo asilo, Kalebas
klausė: "Ko nori?"
15 Ji tarė jam: "Tėve, palaimink ma-
ne! Tu davei man sausos žemės, duok
man ir vandens versmių". Tada Ka-
lebas davė jai aukštutines ir žemuti-
nes versmes.
16 Mozės uošvio kenito palikuonys
traukė iš Palmių miesto su Judu į pie-
tus Arado link. Ten nuėję, jie apsi-
gyveno.
17 Po to Judas su savo broliu Simeonu
sumušė kanaaniečius, gyvenusius Ze-
fate, ir sunaikino jį. Todėl tą miestą
pavadino Horma.
18 Judas užėmė Gazą, Askaloną ir Ek-
roną su jų apylinkėmis.
19 Viešpats buvo su Judu, ir jis užėmė
kalnyną. Bet jis nepajėgė išstumti ly-
gumos gyventojų, nes jie turėjo gele-
žinių kovos vežimų.
20 Jie atidavė Kalebui Hebroną, kaip
Mozė buvo įsakęs, iš kurio jis išvarė
tris Anako sūnus.
21 Benjamino vaikai neišstūmė jebu-
siečių, gyvenusių Jeruzalėje; jie pasi-
liko gyventi su benjaminitais iki šios
dienos.
22 Juozapo palikuonys žygiavo prieš
Betelį, ir Viešpats buvo su jais.
23 Juozapo palikuonys siuntė žvalgus į
Betelį, kuris anksčiau vadinosi Luza.
24 Žvalgai, sutikę žmogų, išeinantį iš
miesto, jam tarė: "Parodyk mums
įėjimą į miestą, mes tavęs pasigailė-
sime".
25 Jis parodė jiems įėjimą į miestą. Jie
išžudė miesto gyventojus kardu, bet
tą vyrą ir jo šeimą paleido.
26 Tas vyras, nukeliavęs į hetitų šalį,
įkūrė miestą ir jį pavadino Luza. Jis
taip vadinasi iki šios dienos.
27 Manasas neišvarė Betsano, Tana-
cho, Doro, Jeblaamo ir Megido gy-
ventojų iš jų miestų ir kaimų; kana-
aniečiai ir toliau gyveno šalyje.
28 Izraelis sustiprėjęs privertė kana-
aniečius mokėti duoklę, bet jų neiš-
varė.
29 Ir Efraimas neišvarė kanaaniečių,
gyvenančių Gazeryje; kanaaniečiai li-
ko gyventi Gazeryje tarp jų.
30 Ir Zabulonas neišvarė Kitrono bei
Nahalolo gyventojų; ir kanaaniečiai
gyveno tarp jų, mokėdami duoklę.
31 Aseras neišvarė gyventojų iš Sido-
no, Alabo, Achzibo, Helbos, Afeko ir
Rehobo.
32 Aseritai gyveno tarp kanaaniečių,
to krašto gyventojų, nes jie nebuvo
išvaryti.
33 Neftalis irgi neišvarė Betsamo nei
Betanato gyventojų; jie liko gyventi
Kanaano šalyje, bet mokėjo Nefta-
liui duoklę.
34 Amoritai spaudė Dano giminę kal-
nuose ir neleido jiems nusileisti į ly-
gumą.
35 Amoritai toliau gyveno Harese,

Ajalone ir Salbime. Tačiau Juozapo
giminė nugalėjo juos ir privertė mo-
kėti duoklę.
36 Amoritų žemės tęsėsi nuo Akrabi-
mo aukštumos ir Selos į kalnus.

2 Viešpaties angelas, atėjęs iš Gal-
galos į Bokimą, tarė: "Aš išve-
džiau jus iš Egipto ir atvedžiau į že-
mę, kurią prisiekiau duoti jūsų tė-
vams, ir pasakiau: 'Aš niekada nelau-
žysiu savo sandoros su jumis,
2 o jūs nedarykite sutarčių su šios že-
mės gyventojais, sugriaukite jų aukų-
rus'. Bet jūs nepaklusote mano bal-
sui. Kodėl jūs taip padarėte?
3 Todėl Aš sakau, kad neišvarysiu jų
iš jūsų krašto, jie bus dygliai jūsų šo-
ne, o jų dievai bus jums spąstai".
4 Viešpaties angelui kalbant šiuos žo-
džius, izraelitai pakėlė savo balsus ir
verkė.
5 Todėl šią vietą pavadino Bokimu.
Jie čia aukojo Viešpačiui.
6 Kai Jozuė paleido tautą, kiekvie-
nas nuėjo į savo nuosavybę ir ten ap-
sigyveno.
7 Tauta tarnavo Viešpačiui per visas
Jozuės dienas ir kol buvo gyvi vyres-
nieji, kurie matė visus Viešpaties dar-
bus, padarytus Izraelio tautai.
8 Nuno sūnus Jozuė, Viešpaties tar-
nas, mirė sulaukęs šimto dešimties
metų amžiaus.
9 Jie palaidojo jį jo nuosavybėje, Tim-
natsarėje, Efraimo kalnyne, į šiaurę
nuo Gaso kalno.
10 Visa ta karta išmirė, užaugo kita
karta, kuri nepažino Viešpaties nė
matė Jo darbų Izraeliui.
11 Izraelitai nusikalto Viešpačiui, tar-
naudami Baaliui.
12 Jie apleido Viešpatį, savo tėvų Die-
vą, kuris juos išvedė iš Egipto šalies,
ir sekė svetimus dievus tautų, gyve-
nančių aplink juos, ir jiems lenkėsi,
sukeldami Viešpaties pyktį.
13 Jie apleido Viešpatį ir tarnavo Ba-
aliui ir Astartei.
14 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš
Izraelį, ir Jis atidavė juos į plėšikų
rankas, kurie juos plėšdavo. Viešpats
atidavė izraelitus jų priešams, prieš
kuriuos jie nepajėgė atsilaikyti.
15 Kur jie beeidavo, Viešpaties ranka
buvo prieš juos, darydama jiems pik-
ta, kaip Viešpats jiems buvo prisie-
kęs. Jie buvo sunkiai varginami.
16 Tačiau Viešpats siuntė izraelitams
teisėjų, kurie juos išgelbėdavo iš ran-
kos tų, kurie juos plėšė.
17 Bet jie neklausė teisėjų ir nuėjo pa-
leistuvauti su svetimais dievais, ir len-
kėsi jiems. Jie greitai nuklydo nuo ke-
lio, kuriuo ėjo jų tėvai, kai klausė
Viešpaties įsakymų.
18 Kai Viešpats jiems duodavo teisė-
ją, Jis būdavo su juo ir išgelbėdavo
izraelitus iš jų priešų per visas to tei-
sėjo dienas. Viešpats gailėdavosi jų,
kai jie dejuodami skųsdavosi prispau-
dėjais.
19 Bet, teisėjui mirus, jie sugrįždavo ir
susitepdavo dar labiau, negu jų tėvai,
sekdami svetimus dievus, jiems tar-
naudami ir juos garbindami. Jie ne-
atsisakė savo darbų ir užsispyrimo.
20 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš
Izraelį, ir Jis tarė: "Kadangi šita tau-
ta sulaužė mano sandorą, kurią pa-
dariau su jų tėvais, ir neklausė ma-
nęs,
21 tai ir Aš neišvarysiu iš jų krašto nė
vienos tų tautų, kurias Jozuė mirda-
mas paliko;
22 jomis išmėginsiu Izraelį, ar jis lai-
kysis Viešpaties kelio ir ar norės juo
vaikščioti, kaip darė jo tėvai".

[23] Todėl Viešpats paliko tas tautas
krašte, neišnaikino jų tuojau ir neati-
davė jų į Jozuės rankas.

3 Šitas tautas Viešpats paliko kraš-
te, norėdamas išmėginti izraeli-
tus, kurie nebuvo pergyvenę Kana-
ano karų,
[2] kad izraelitų kartos žinotų, kas yra
karas, ir išmoktų kariauti:
[3] penkis filistinų kunigaikščius, visus
kanaaniečius, sidoniečius ir hevitus,
kurie gyveno Libano kalnyne nuo
Hermono kalno iki Emato slėnio.
[4] Jie buvo palikti išmėginti izraelitus,
ar jie klausys Viešpaties įsakymų, ku-
riuos Jis davė jų tėvams per Mozę.
[5] Izraelitai gyveno tarp kanaaniečių,
hetitų, amoritų, periziečių, hevitų ir
jebusiečių.
[6] Jie vedė jų dukteris, savo dukteris
davė jų sūnums ir tarnavo jų dievams.
[7] Izraelitai darė pikta Viešpaties aki-
vaizdoje, pamiršo Viešpatį, savo Die-
vą, ir tarnavo Baaliams ir alkams.
[8] Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Iz-
raelį, ir Jis atidavė jį į Mesopotami-
jos karaliaus Kusan Rasataimo ran-
kas. Izraelitai tarnavo Kusan Rasatai-
mui aštuonerius metus.
[9] Kai izraelitai šaukėsi Viešpaties,
Viešpats pakėlė jiems išlaisvintoją,
jaunesniojo Kalebo brolio Kenazo sū-
nų Otnielį, kuris juos išgelbėjo.
[10] Viešpaties Dvasia nužengė ant jo,
ir jis tapo Izraelio teisėju. Jis išėjo į
karą prieš Mesopotamijos karalių
Kusan Rasataimą, ir Viešpats atida-
vė Kusan Rasataimą į jo rankas.
[11] Kraštas ilsėjosi keturiasdešimt me-
tų. Ir Kenazo sūnus Otnielis mirė.
[12] Tuomet izraelitai vėl darė pikta
Viešpaties akivaizdoje. Viešpats su-
stiprino Moabo karalių Egloną prieš
Izraelį, kadangi jie piktai elgėsi Vieš-
paties akivaizdoje.
[13] Jis su amonitais ir amalekiečiais pa-
kilo prieš Izraelį, jį sumušė ir užėmė
Palmių miestą.
[14] Izraelitai tarnavo Moabo karaliui
Eglonui aštuoniolika metų.
[15] Kai izraelitai šaukėsi Viešpaties, Jis
siuntė jiems gelbėtoją, Gero sūnų
Ehudą, kairiarankį, iš Benjamino gi-
minės. Izraelitai per jį siuntė dovaną
Moabo karaliui Eglonui.
[16] Ehudas pasidarė dviašmenį durklą
vienos uolekties ilgio ir jį diržu pri-
sijuosė po savo drabužiais dešinėje
pusėje.
[17] Jis pristatė dovaną Moabo karaliui
Eglonui, kuris buvo labai storas vyras.
[18] Įteikęs dovaną, Ehudas pasiuntė
namo vyrus, nešusius dovaną,
[19] o pats nuo Galgalos akmeninių sta-
bų sugrįžo pas Egloną ir tarė: "Aš tu-
riu slaptą žinią tau, karaliau". Kara-
lius pasakė: "Tylos!" Ir visi, stovėju-
sieji prie jo, išėjo.
[20] Ehudas nuėjo pas jį. Karalius sėdė-
jo vėsiame, antrame aukšte jam
įrengtame kambaryje. Ehudas jam ta-
rė: "Turiu tau žinią nuo Dievo". Ka-
ralius atsistojo.
[21] Ehudas, kairiąja ranka paėmęs dur-
klą nuo savo dešiniojo šono, įsmeigė
jį į karaliaus pilvą
[22] taip, kad rankena sulindo paskui
ašmenis ir taukai apdengė durklą, ir
jis negalėjo jo ištraukti; ir nešvaru-
mai išėjo lauk.
[23] Ehudas išėjo į prieškambarį, uždа-
rė ir užrakino to kambario duris.
[24] Jam išėjus, atėję karaliaus tarnai
pamatė, kad antro aukšto kambario
durys užrakintos. Jie pagalvojo, kad
jis atlieka savo reikalą vėsiame kam-
baryje.

[25] Jie laukė, nes gėdijosi įeiti, tačiau
jis neatidarė kambario durų. Pasiėmę
raktą, jie atrakino ir pamatė, kad jų
valdovas guli ant žemės negyvas.
[26] Ehudas, kol jie delsė, pabėgo ir pro
akmeninius stabus pasiekė Seirą.
[27] Atvykęs jis trimitavo Efraimo kal-
nuose. Išgirdę trimitą, izraelitai nuo
kalnų rinkosi prie jo, ir jis jiems va-
dovavo.
[28] Jis įsakė: "Sekite mane, nes Vieš-
pats atidavė į jūsų rankas jūsų prie-
šus moabitus!" Jie ėjo paskui jį ir,
užėmę Jordano brastas, kuriomis
pereinama į Moabą, niekam neleido
pereiti.
[29] Tuo metu jie nužudė apie dešimt
tūkstančių moabitų, tvirtų ir narsių
vyrų, ir nė vienas neištrūko.
[30] Taip tuomet Moabas buvo Izraelio
pavergtas. Kraštas ilsėjosi aštuonias-
dešimt metų.
[31] Po jo valdė Anato sūnus Šamgaras,
kuris užmušė šešis šimtus filistinų laz-
da jaučiams varyti ir išlaisvino Izra-
elį.

4 Ehudui mirus, izraelitai ir toliau
darė pikta Viešpaties akivaizdo-
je.
[2] Viešpats atidavė juos į Kanaano ka-
raliaus Jabino rankas, kuris karaliavo
Asore. Jo kariuomenės vadas Sisara
gyveno Harosetagoime.
[3] Izraelitai šaukėsi Viešpaties, nes Ja-
binas turėjo devynis šimtus geležinių
kovos vežimų ir smarkiai spaudė iz-
raelitus dvidešimt metų.
[4] Pranašė Debora, Lapidoto žmona,
tuo metu buvo teisėja Izraelyje.
[5] Ji gyveno po Deboros palme, tarp
Ramos ir Betelio, Efraimo kalnuose,
ir izraelitai ateidavo pas ją bylinėtis.
[6] Ji pasišaukė Abinoamo sūnų Bara-
ką iš Neftalio Kedeso ir tarė jam:
"Viešpats, Izraelio Dievas, tau įsako
eiti į Taboro kalną su dešimt tūks-
tančių vyrų iš Neftalio ir Zabulono
giminių,
[7] o Jis atves pas tave prie Kisono upe-
lio Jabino kariuomenės vadą Sisarą
su jo vežimais bei visa kariuomene ir
jį atiduos į tavo rankas".
[8] Barakas jai atsakė: "Jei tu eisi su
manimi, aš eisiu, o jei neisi su mani-
mi – neisiu".
[9] Ji tarė: "Aš eisiu su tavimi, tačiau
tu nepasižymėsi žygyje, nes Viešpats
atiduos Sisarą į moters rankas". Ir
Debora su Baraku ėjo į Kedesą.
[10] Barakas sušaukė Zabulono ir Nef-
talio vyrus į Kedesą. Jį sekė dešimt
tūkstančių vyrų, ir Debora ėjo su juo.
[11] Heberis, kenitas, atsiskyrė nuo ke-
nitų, Mozės giminaičio Hobabo pali-
kuonių. Jis pasistatė savo palapinę po
ąžuolu arti Zananimo Kedese.
[12] Kai Sisarai pranešė, kad Abinoamo
sūnus Barakas nužygiavo į Taboro
kalną,
[13] Sisara sušaukė visus savo kovos ve-
žimus – devynis šimtus geležinių veži-
mų ir visus karius Harosetagoime
prie Kisono upelio.
[14] Tada Debora tarė Barakui: "Pakilk,
šiandien Viešpats atidavė Sisarą į ta-
vo rankas. Tikrai Viešpats yra su ta-
vimi!" Barakas nusileido nuo Taboro
kalno su dešimčia tūkstančių vyrų.
[15] Viešpats taip išgąsdino Sisarą, kad
jo kovos vežimai ir visa kariuomenė,
pamatę Baraką, pakriko, pats Sisara,
nušokęs nuo vežimo, pabėgo pėsčias.
[16] O Barakas vijosi kovos vežimus ir
kariuomenę iki Harosetagoimo. Visa
Sisaros kariuomenė buvo išžudyta
kardu, nė vienas neišliko gyvas.
[17] Sisara pėsčias nubėgo į kenito He-

berio žmonos Jahelės palapinę, nes
tarp Asoro karaliaus Jabino ir kenito
Heberio buvo taika.
18 Jahelė išėjo Sisaros sutikti ir jį pa-
kvietė: "Užsuk, viešpatie, užsuk pas
mane, nebijok!" Jis užėjo pas ją į pa-
lapinę, o ji apklojo jį antklode.
19 Jis prašė vandens atsigerti, nes bu-
vo labai ištroškęs. Ji, atrišusi pieno
odinę, davė jam atsigerti ir vėl jį už-
klojo.
20 Sisara prašė jos atsistoti palapinės
angoje ir, jei kas atėjęs klaustų, ar yra
pas ją kas nors, atsakyti, kad nėra.
21 Heberio žmona Jahelė paėmė pa-
lapinės kuolelį, kūjį ir tylomis įėjusi
kuolelį įkalė jam į smilkinį taip, kad
jį prismeigė prie žemės, kai Sisara
buvo labai nuvargęs ir giliai miegojo.
Taip jis mirė.
22 Kai pasirodė Barakas, besivydamas
Sisarą, Jahelė, išėjusi jo pasitikti, ta-
rė: "Eikš, aš tau parodysiu vyrą, ku-
rio ieškai". Jis įėjo į jos palapinę ir
pamatė Sisarą, gulintį negyvą su
įsmeigtu kuoleliu smilkinyje.
23 Taip Dievas tuomet pažemino Ka-
naano karalių Jabiną izraelitų akyse.
24 Izraelitai vis labiau spaudė Kana-
ano karalių Jabiną, kol jį visai sunai-
kino.

5 Debora ir Abinoamo sūnus Ba-
rakas tą dieną giedojo:
2 "Šlovinkite Viešpatį, nes Izraelis at-
keršijo, kai žmonės noriai aukojosi.
3 Išgirskite, karaliai, klausykitės, ku-
nigaikščiai! Aš giedosiu Viešpačiui ir
girsiu Viešpatį, Izraelio Dievą!
4 Viešpatie, Tau išeinant iš Seiro ir
žygiuojant iš Edomo laukų, žemė dre-
bėjo, dangūs verkė ir iš debesų lašėjo
vanduo.
5 Kalnai tirpo prieš Viešpatį, net Si-
najus Viešpaties, Izraelio Dievo, aki-
vaizdoje.
6 Anato sūnaus Šamgaro ir Jahelės
dienomis keliai ištuštėjo ir keliauto-
jai pasuko aplinkiniais keliais.
7 Gyventojai kaimuose nyko, kol aš,
Debora, iškilau kaip motina Izraelyje.
8 Jie pasirinko naujus dievus, ir kilo
karas prie jų vartų. Ar buvo skydas
arba ietis tarp keturiasdešimties tūks-
tančių izraelitų?
9 Mano širdis palinkusi prie Izraelio
vadovų, kurie noriai aukojasi už tau-
tą! Girkite Viešpatį,
10 kurie jojate ant baltų asilų, sėdite
ant brangių kilimų ir einate keliu.
11 Toli nuo šaulių balsų, prie vandens
šulinių skelbkite Viešpaties teisius
darbus, kuriuos Jis padarė Izraelio
kaimams. Tada Viešpaties tauta nusi-
leido prie vartų.
12 Pabusk, pabusk, Debora! Pabusk,
pabusk ir giedok giesmę! Pakilk, Ba-
rakai, Abinoamo sūnau, vesk savo
belaisvius!
13 Tam, kuris pasiliko, Jis atidavė val-
dyti kilniuosius tautoje. Viešpats pa-
vedė man valdyti galinguosius.
14 Būriai iš Efraimo, gyveną Amaleko
krašte, atėjo paskui Benjamino bū-
rius, taip pat Makiro valdytojai ir Za-
bulono raštininkai.
15 Isacharo kunigaikščiai su Debora ir
Baraku skubėjo į slėnį. Rubenas bu-
vo pasidalinęs.
16 Ko pasilikai tarp avių gardų ir klau-
sai kaimenės bliovimo? Rubeno pul-
kuose kilo nesutarimai.
17 Gileadas pasiliko anapus Jordano,
Danas – prie laivų, o Aseras liko ant
jūros kranto.
18 Bet Zabulono ir Neftalio vyrai sta-
tė mirties pavojun savo gyvybes auk-
štumose.

[19] Kanaano karaliai kariavo Tanache,
prie Megido vandenų; sidabro grobio
jie negavo.
[20] Ir dangaus žvaigždės kovojo su Si-
sara.
[21] Kisono upė nunešė juos. Mano sie-
la, tu pamynei jėgą.
[22] Žirgams kanopos sutrupėjo nuo bė-
gimo, kai bėgo jų galingieji.
[23] Viešpaties angelas tarė: 'Prakeikite
Merozą, prakeikite jo gyventojus, nes
jie neatėjo Viešpačiui į pagalbą ko-
voje su galiūnais'.
[24] Kenito Heberio žmona Jahelė pa-
laiminta labiau už visas moteris, la-
biau už visas moteris savo palapinė-
je.
[25] Vandens jis prašė, bet ji davė jam
pieno, brangiame dubenyje ji atnešė
sviesto.
[26] Į savo ranką ji paėmė kuolelį, o į
savo dešinę – darbininkų kūjį. Ji už-
mušė Sisarą, sutriuškino jo galvą ir
pervėrė jam smilkinius.
[27] Prie jos kojų jis susmuko, parkrito
ir gulėjo, prie jos kojų susmuko, par-
krito. Kur jis susmuko, ten parkrito
negyvas.
[28] Pro lango groteles žiūrėjo Sisaros
motina, laukdama jo grįžtant: 'Ko-
dėl taip ilgai neparvažiuoja jo kovos
vežimas? Kodėl užtrunka jo kovos
vežimo ratai?'
[29] Jos išmintingosios moterys jai sakė,
o motina pakartojo jų žodžius:
[30] 'Tikrai jie dalinasi grobį: po vieną,
o gal po dvi mergaites kiekvienam
vyrui. Margi grobio audiniai Sisarai.
Iš abiejų pusių išsiuvinėti audiniai jo
kaklui'.
[31] Sunaikink visus savo priešus, Vieš-
patie! Tave mylintieji tebūna kaip
saulė, tekanti savo jėgoje". Kraštas
ilsėjosi keturiasdešimt metų.

6 Izraelitai darė pikta Viešpaties
akivaizdoje, ir Viešpats juos ati-
davė į madianiečių rankas septyne-
riems metams.
[2] Madianiečiai spaudė izraelitus, to-
dėl jie pasidarė kalnuose lindynių,
olų ir tvirtovių.
[3] Izraelitams apsėjus dirvas, ateidavo
madianiečiai, amalekiečiai ir rytų gy-
ventojai.
[4] Pasistatę stovyklas, jie sunaikindavo
krašto derlių iki Gazos, nepalikdami
Izraeliui jokio maisto: nei avių, nei
jaučių, nei asilų.
[5] Jie ateidavo su savo gyvuliais ir pa-
lapinėmis, ir jų buvo daug kaip skė-
rių – neįmanoma suskaičiuoti nei jų,
nei jų kupranugarių. Jie įsiverždavo į
šalį, kad ją sunaikintų.
[6] Madianiečiai labai nuskurdino Izra-
elį, ir izraelitai šaukėsi Viešpaties.
[7] Kai izraelitai šaukėsi Viešpaties dėl
madianiečių,
[8] Jis atsiuntė izraelitams pranašą, ku-
ris jiems paskelbė Viešpaties, Izraelio
Dievo, žodžius: "Aš jus išvedžiau iš
Egipto vergijos,
[9] Aš išgelbėjau jus iš egiptiečių ir iš
visų jūsų priešų, Aš išvariau juos nuo
jūsų ir jums atidaviau jų žemę.
[10] O jums pasakiau: 'Aš esu Viešpats,
jūsų Dievas; negarbinkite amoritų,
kurių krašte gyvenate, dievų. Bet jūs
neklausėte manęs' ".
[11] Atėjęs Viešpaties angelas atsisėdo
po ąžuolu Ofroje, kuris priklausė
abiezeritui Joasui. Jo sūnus Gede-
onas kūlė kviečius prie vyno spaustu-
vo, pasislėpęs nuo madianiečių.
[12] Jam pasirodė Viešpaties angelas ir
tarė: "Viešpats su tavimi, galingas
karžygy!"
[13] Gedeonas jam atsakė: "Viešpatie,
jei Viešpats yra su mumis, kodėl

mums taip atsitiko? Kur yra visi Jo
stebuklai, apie kuriuos pasakojo mū-
sų tėvai, sakydami: 'Tikrai, Viešpats
išvedė mus iš Egipto'? Dabar Vieš-
pats mus atstūmė ir atidavė į madia-
niečių rankas".
14 Viešpats, pažiūrėjęs į Gedeoną, ta-
rė: "Eik šioje savo jėgoje ir išgelbėk
Izraelį iš madianiečių! Aš tave siun-
čiu".
15 Gedeonas klausė: "Viešpatie, kaip
aš išgelbėsiu Izraelį? Mano šeima yra
skurdžiausia Manaso giminėje, o aš
pats mažiausias savo tėvo namuose".
16 Viešpats jam atsakė: "Aš būsiu su
tavimi, ir tu nugalėsi madianiečius
kaip vieną vyrą".
17 Gedeonas atsakė: "Jei radau malo-
nę Tavo akyse, tai parodyk ženklą,
kad Tu kalbi su manimi.
18 Prašau, nepasitrauk iš čia, kol su-
grįšiu ir atnešiu Tau dovaną". Jis at-
sakė: "Aš palauksiu, iki sugrįši".
19 Gedeonas nuskubėjo į namus. Pa-
ruošęs ožiuką ir neraugintos duonos
iš vienos efos miltų, mėsą sudėjo į
pintinę, sriubą supylė į puodą ir viską
atnešė po ąžuolu, ir davė Jam.
20 Dievo angelas jam tarė: "Paimk
mėsą bei neraugintą duoną ir padėk
čia ant uolos, o sriubą išpilk!" Jis taip
ir padarė.
21 Viešpaties angelas ištiesė lazdą, ku-
rią laikė rankoje, ir jos galu palietė
mėsą. Iš uolos pakilo ugnis ir sudegi-
no mėsą bei duoną. Tada Viešpaties
angelas pradingo jam iš akių.
22 Kada Gedeonas suprato, kad čia
buvo Viešpaties angelas, jis tarė:
"Viešpatie Dieve! Vargas man! Aš
mačiau Viešpaties angelą veidas į
veidą".
23 Viešpats jam atsakė: "Ramybė tau!
Nebijok, nemirsi!"
24 Gedeonas ten pastatė aukurą Vieš-
pačiui ir pavadino jį "Viešpats yra ra-
mybė". Jis tebestovi iki šios dienos
abiezeritų Ofroje.
25 Tą pačią naktį Viešpats jam liepė:
"Imk jauną jautį, priklausantį tavo tė-
vui, ir antrą septynmetį jautį, nu-
griauk Baalio aukurą, kurį pastatė
tavo tėvas, ir iškirsk prie jo esančią
giraitę.
26 Pastatyk aukurą Viešpačiui, savo
Dievui, ant šitos uolos nurodytoje
vietoje. Tuomet aukok antrą jautį
kaip deginamąją auką ant giraitės,
kurią iškirsi, malkų".
27 Gedeonas su dešimčia savo tarnų
padarė, kaip Viešpats jam įsakė. Ta-
čiau, bijodamas savo tėvo namiškių ir
miesto žmonių, jis padarė tai ne die-
nos metu, bet naktį.
28 Kai miesto žmonės, atsikėlę anksti
rytą, pamatė nugriautą Baalio auku-
rą ir prie jo buvusią giraitę iškirstą ir
ant pastatyto aukuro paaukotą antrą
jautį,
29 jie kalbėjo vienas kitam: "Kas tai
padarė?" Ieškodami ir klausinėdami
jie sužinojo, kad tai padarė Joaso sū-
nus Gedeonas.
30 Miesto vyrai sakė Joasui: "Išvesk
savo sūnų – jis turi mirti, nes sugriovė
Baalio aukurą ir iškirto prie jo buvu-
sią giraitę".
31 Joasas tarė visiems prie jo stovin-
tiems: "Ar jūs norite ginti Baalį ir
manote jį išgelbėti? Kas gins jį, tas
temiršta, nesulaukęs ryto. Jei jis yra
dievas, tegul pats apgina save, nes su-
griautas jo aukuras".
32 Tą dieną Gedeonas buvo pramin-
tas Jerubaliu, nes jo tėvas sakė: "Te-
gul Baalis apgina save, nes jis sugrio-
vė jo aukurą".
33 Madianiečiai, amalekiečiai ir rytų

gyventojai susirinkę perėjo per Jordaną ir pasistatė stovyklas Jezrahelio slėnyje.
34 Viešpaties Dvasia nužengė ant Gedeono. Jis trimitu sušaukė Abiezerio palikuonis, kurie susirinko pas jį.
35 Jis išsiuntė pasiuntinius į visą Manasą, ir jie taip pat susirinko pas jį. Jis išsiuntė pasiuntinius ir pas Aserą, Zabuloną bei Neftalį. Jie atėjo jo pasitikti.
36 Gedeonas tarė Dievui: "Jei išgelbėsi Izraelį mano ranka, kaip sakei,
37 štai aš patiesiu vilną klojime; jei rasa bus tik ant vilnos, o aplink žemė bus sausa, tai žinosiu, kad išgelbėsi Izraelį mano ranka, kaip kalbėjai".
38 Taip ir įvyko. Rytojaus dieną atsikėlęs anksti rytą jis išgręžė iš vilnos pilną dubenį vandens.
39 Gedeonas tarė Dievui: "Teneužsidega Tavo rūstybė prieš mane, jei aš dar kartą prabilsiu. Aš prašau dar kartą leisti man pabandyti su vilna. Šį kartą tegul lieka sausa tik vilna, o ant žemės tebūna rasa".
40 Dievas taip padarė tą naktį: sausa buvo tik vilna, o aplinkui ant žemės buvo rasa.

7 Jerubalis, kitaip Gedeonas, anksti atsikėlęs, su savo žmonėmis pasistatė stovyklą prie Harado versmės, o Madiano stovykla buvo į šiaurę nuo jo, prie Morės kalvos, slėnyje.
2 Viešpats tarė Gedeonui: "Turi per daug vyrų, kad atiduočiau Madianą į tavo rankas, kad Izraelis negalėtų didžiuotis prieš mane, sakydamas: 'Aš išsilaisvinau savo jėgomis'.
3 Paskelbk žmonėms: 'Kas bijo ir nedrąsus, tegrįžta namo!'." Pasitraukė dvidešimt du tūkstančiai, o dešimt tūkstančių vyrų pasiliko.
4 Viešpats tarė Gedeonui: "Dar per daug žmonių. Nuvesk juos prie vandens. Ten Aš juos tau atrinksiu. Apie kuriuos sakysiu: 'Tas eis su tavimi', tuos pasiimk, o apie kuriuos sakysiu: 'Tas neis su tavimi', tie tegrįžta!"
5 Gedeonas nuvedė žmones prie vandens. Viešpats tarė Gedeonui: "Atskirk kiekvieną, kuris laks vandenį kaip šuo ir kuris klaupsis gerti ant kelių".
6 Skaičius lakusių iš rankos buvo trys šimtai vyrų, o likusieji gėrė atsiklaupę ant kelių.
7 Tada Viešpats tarė Gedeonui: "Per tuos tris šimtus vyrų, kurie gėrė iš rankos, Aš jus išgelbėsiu ir atiduosiu madianiečius į tavo rankas; visi kiti žmonės tegrįžta į savo namus".
8 Paėmęs maisto atsargas ir trimitus iš žmonių, pasiuntė juos į savo palapines, o tuos tris šimtus vyrų paliko stovykloje. Madianiečių stovykla buvo žemiau, slėnyje.
9 Tą pačią naktį Viešpats tarė Gedeonui: "Pulk madianiečių stovyklą, Aš juos atidaviau į tavo rankas.
10 O jei bijai eiti, tai su savo tarnu Pura nusileisk į stovyklą
11 ir pasiklausyk, ką jie kalba. Tuomet sutvirtės tavo rankos kovoti prieš juos". Jis nusileido su savo tarnu Pura prie stovyklos sargybų.
12 Madianiečių, amalekiečių ir rytų gyventojų slėnyje buvo tiek daug kaip skėrių, o jų kupranugarių buvo be skaičiaus, kaip smilčių ant jūros kranto.
13 Gedeonas nuėjęs išgirdo vieną pasakojant sapną savo draugui: "Sapnavau miežinės duonos kepalą, riedantį į madianiečių stovyklą. Jis pasiekė palapinę ir taip į ją atsitrenkė, kad ji apvirto ir subyrėjo".

[14] Jo draugas atsakė: "Tai ne kas kita
kaip izraelito Gedeono, Joaso sū-
naus, kardas. Dievas atidavė į jo ran-
kas madianiečius ir visą stovyklą".
[15] Gedeonas, išgirdęs sapną ir jo aiš-
kinimą, pagarbino ir, sugrįžęs į Izra-
elio stovyklą, tarė: "Kilkite, Viešpats
atidavė madianiečių stovyklą į jūsų
rankas".
[16] Gedeonas padalino tris šimtus vyrų
į tris būrius, padavė jiems į rankas tri-
mitus ir ąsočius su deglais viduje
[17] ir įsakė: "Žiūrėkite į mane ir dary-
kite, ką aš darysiu.
[18] Kai mes visi nueisime prie madia-
niečių stovyklos, aš trimituosiu ir jūs
trimituokite iš visų pusių aplink sto-
vyklą, šaukdami: 'Viešpaties ir Gede-
ono kardas!' "
[19] Gedeonas ir šimtas su juo buvusių-
jų vyrų nuėjo prie stovyklos. Tik pasi-
keitus vidurnakčio sargybai, jie visi
trimitavo ir sudaužė ąsočius, kuriuos
laikė rankose.
[20] Visi trys būriai trimitavo, sudaužė
ąsočius ir, laikydami trimitus dešinė-
je rankoje bei deglus kairėje, šaukė:
"Viešpaties ir Gedeono kardas!"
[21] Kiekvienas iš jų stovėjo savo vieto-
je aplinkui stovyklą. Stovykloje kilo
panika, visa stovykla lakstė, šaukė ir
ėmė bėgti.
[22] Trys šimtai trimitavo, ir Viešpats at-
gręžė madianiečių kardus vienas
prieš kitą visoje stovykloje. Jie bėgo
ligi Betšito, Zerero link, ligi Abelme-
hulos sienos, prie Tabato.
[23] Susirinko izraelitai iš Neftalio, Ase-
ro ir Manaso ir vijosi madianiečius.
[24] Gedeonas siuntė pasiuntinius į Ef-
raimo kalnyną, sakydamas: "Nusileis-
kite prieš madianiečius ir atkirskite
jiems kelią į Betbarą ir prie Jorda-
no!" Susirinko visi efraimitai ir at-
kirto praėjimą į Betbarą ir prie Jor-
dano.
[25] Efraimitai pagavo du madianiečių
kunigaikščius – Orebą ir Zebą. Orebą
jie nužudė ant Orebo uolos, o Zebą –
prie Zebo vyno spaustuvo ir perse-
kiojo madianiečius. Orebo ir Zebo
galvas nunešė Gedeonui į kitą Jorda-
no pusę.

8 Efraimitai sakė Gedeonui: "Ko-
dėl mums taip padarei? Kodėl,
nepasikvietęs mūsų, išėjai prieš ma-
dianiečius?" Ir jie smarkiai ginčijosi
su juo.
[2] Jis atsakė jiems: "Ar aš ką nuvei-
kiau palyginti su jumis? Argi efraimi-
tų vynuogių likutis nėra didesnis ne-
gu Abiezerio visas derlius?
[3] Į jūsų rankas Dievas atidavė Madia-
no kunigaikščius Orebą ir Zebą. Kuo
aš galiu lygintis su jumis?" Jam taip
kalbant, atlyžo jų pyktis.
[4] Gedeonas, atėjęs prie Jordano su
trimis šimtais vyrų, persikėlė per jį.
Jie pavargo, besivydami priešą.
[5] Jis prašė Sokoto žmonių duonos sa-
vo kariams, kurie buvo išvargę, vyda-
mi Zebahą ir Zalmuną, Madiano ka-
ralius.
[6] Sokoto vyresnieji paklausė: "Ar Ze-
bahas ir Zalmunas jau yra tavo ran-
kose, kad mes duotume duonos tavo
kariuomenei?"
[7] Gedeonas atsakė: "Kai Viešpats ati-
duos Zebahą ir Zalmuną į mano ran-
kas, aš plaksiu jus dykumų erškėčių
dygliais".
[8] Jis traukė iš ten į Panuelį ir ten kal-
bėjo tą patį. Panuelio žmonių atsaky-
mas buvo toks pat kaip Sokoto.
[9] Tada Gedeonas jiems tarė: "Po per-
galės grįždamas aš nugriausiu šitą
bokštą".

[10] Zebahas ir Zalmunas buvo Karkore su savo kariuomene, apie penkiolika tūkstančių vyrų. Tiek buvo likę iš visos rytų kariuomenės. Kritusiųjų buvo apie šimtas dvidešimt tūkstančių ginkluotų karių.
[11] Gedeonas žygiavo keliu į rytus nuo Nobos ir Jogbeho, kur žmonės gyveno palapinėse, ir nelauktai užpuolė madianiečių stovyklą.
[12] Kai Zebahas ir Zalmunas pabėgo, Gedeonas vijosi juos ir pagavo abu Madiano karalius, o jų kariuomenėje sukėlė paniką.
[13] Joaso sūnus Gedeonas grįžo iš mūšio dar saulei nepatekėjus.
[14] Jis sugavo jaunuolį iš Sokoto ir jį išklausinėjo. Tas jam surašė Sokoto miesto kunigaikščius ir vyresniuosius, septyniasdešimt septynis vyrus.
[15] Atėjęs į Sokotą, Gedeonas tarė: "Štai Zebahas ir Zalmunas, dėl kurių jūs išjuokėte mane, sakydami: 'Ar Zebahas ir Zalmunas jau tavo rankose, kad prašai duonos savo pavargusiems žmonėms?' "
[16] Jis Sokoto miesto vyresniuosius nuplakė dykumos erškėčiais ir taip pamokė juos.
[17] Panuelio bokštą jis nugriovė ir miesto vyrus išžudė.
[18] Po to jis klausė Zebahą ir Zalmuną: "Kaip atrodė tie vyrai, kuriuos užmušėte Tabore?" Jie atsakė: "Taip, kaip tu. Jie atrodė kaip karaliaus sūnūs".
[19] Jis tarė: "Tai buvo mano broliai, mano motinos sūnūs. Kaip gyvas Viešpats, jei būtumėte palikę juos gyvus, nenužudyčiau jūsų".
[20] Tuomet jis sakė savo pirmagimiui Jeteriui: "Nužudyk juos!" Bet berniukas neištraukė kardo, nes bijojo, kadangi buvo dar vaikas.
[21] Zebahas ir Zalmunas tarė: "Tu pats nužudyk mus! Nes koks vyras, tokia ir jo jėga". Gedeonas nužudė Zebahą ir Zalmuną ir pasiėmė jų kupranugarių kaklų papuošalus.
[22] Izraelitai prašė Gedeono: "Valdyk mus tu, tavo sūnus ir sūnaus sūnus, nes tu mus išgelbėjai iš Madiano rankų".
[23] Gedeonas atsakė jiems: "Nei aš, nei mano sūnus nevaldys jūsų. Viešpats bus jūsų valdovas.
[24] Aš tik noriu paprašyti jūsų atiduoti man iš savo grobio auskarus". Mat izmaelitai nešiodavo auksinius auskarus.
[25] Jie atsakė: "Mielai atiduosime". Patiesę apsiaustą, jie sumetė ant jo auskarus iš savo grobio.
[26] Auksiniai auskarai svėrė tūkstantį septynis šimtus šekelių, be papuošalų, grandinėlių ir purpurinių drabužių, kuriais vilkėjo Madiano karaliai, bei grandinių, kurios buvo ant jų kupranugarių kaklų.
[27] Iš to aukso Gedeonas padarė efodą ir jį pastatė savo mieste Ofroje. Visi izraelitai eidavo ten ir garbino jį, todėl jis tapo spąstais Gedeonui ir jo namams.
[28] Madianiečiai buvo nugalėti izraelitų ir daugiau nebekėlė savo galvų. Gedeono dienomis krašte buvo ramu keturiasdešimt metų.
[29] Joaso sūnus Jerubalis, sugrįžęs gyveno savo namuose.
[30] Gedeonas turėjo septyniasdešimt sūnų, kurie gimė iš jo, nes turėjo daug žmonų.
[31] Jo sugulovė, gyvenusi Sicheme, taip pat pagimdė jam sūnų, kurį jis pavadino Abimelechu.
[32] Joaso sūnus Gedeonas mirė sulaukęs senatvės ir buvo palaidotas savo tėvo Joaso kape, abiezeritų Ofroje.
[33] Gedeonui mirus, izraelitai vėl nu-

ėjo paleistuvauti paskui Baalį ir savo
dievu padarė Baalberį.
34 Izraelitai neprisiminė Viešpaties,
savo Dievo, kuris juos išgelbėjo iš vi-
sų aplinkui juos esančių priešų.
35 Jie neparodė malonės Jerubalio,
kitaip Gedeono, giminei, nepaisy-
dami to, kad jis Izraeliui padarė daug
gero.

9 Jerubalio sūnus Abimelechas nu-
ėjo į Sichemą pas savo motinos
brolius ir kalbėjo visai motinos gimi-
nei:
2 "Paklauskite Sichemo vyrų, ar jie
norėtų, kad jiems karaliautų septy-
niasdešimt vyrų, visi Jerubalio sūnūs,
ar vienas? Atsiminkite, jog aš esu jū-
sų kūnas ir kaulas".
3 Jo motinos broliai viską papasakojo
Sichemo vyrams. Jie pritarė Abime-
lechui, galvodami: "Jis yra mūsų bro-
lis!"
4 Jie davė jam iš Baalberio šventyklos
septyniasdešimt sidabrinių. Už juos
Abimelechas pasisamdė niekšų ir val-
katų, kurie sekė jį.
5 Atėjęs į savo tėvo namus Ofroje, nu-
žudė savo brolius, Jerubalio sūnus,
septyniasdešimt vyrų, ant vieno ak-
mens. Gyvas liko tik Jerubalio jau-
niausiasis sūnus Joatamas, nes jis bu-
vo pasislėpęs.
6 Po to Sichemo vyrai bei Milo gyven-
tojai, susirinkę po ąžuolu, prie ak-
mens stulpo, stovinčio Sicheme, pa-
skelbė Abimelechą karaliumi.
7 Tai sužinojęs, Joatamas užlipo ant
Garizimo kalno ir garsiai šaukdamas
tarė: "Sichemo vyrai, klausykite ma-
nęs, kad ir Dievas jūsų klausytų.
8 Kartą medžiai susirinko patepti ka-
ralių. Jie tarė alyvmedžiui: 'Karaliauk
mums'.
9 Alyvmedis jiems atsakė: 'Argi galiu
atsisakyti savo alyvos, kuria patepa-
mi dievai ir žmonės, ir nuėjęs valdyti
medžius?'
10 Po to medžiai kreipėsi į figmedį:
'Ateik ir karaliauk mums'.
11 Figmedis jiems atsakė: 'Argi galiu
atsisakyti savo saldumo bei puikių
vaisių ir nuėjęs valdyti medžius?'
12 Po to medžiai kreipėsi į vynmedį:
'Ateik ir karaliauk mums'.
13 Vynmedis jiems atsakė: 'Argi galiu
atsisakyti vyno, kuris linksmina die-
vus ir žmones, ir nuėjęs valdyti me-
džius?'
14 Pagaliau medžiai kreipėsi į erškėtį:
'Ateik ir karaliauk mums'.
15 Erškėtis atsakė medžiams: 'Jei tik-
rai jūs norite mane patepti karaliu-
mi, ateikite ir ilsėkitės mano pavėsy-
je, o jei ne, tegul išeina ugnis iš erš-
kėčio ir sudegina Libano kedrus!'
16 Jei pasielgėte teisingai ir gerai, pa-
tepdami Abimelechą karaliumi, ir Je-
rubaliui bei jo giminei pagal nuopel-
nus atlyginote
17 (nes mano tėvas kovojo už jus, sta-
tydamas pavojun savo gyvybę ir gel-
bėdamas jus iš madianiečių rankos,
18 o jūs šiandien sukilote prieš mano
tėvo giminę, nužudėte visus septy-
niasdešimt jo sūnų ant vieno akmens
ir patepėte Sichemo karaliumi jo tar-
naitės sūnų Abimelechą todėl, kad jis
jūsų brolis),
19 jei šiandien teisingai ir gerai pasi-
elgėte su Jerubaliu ir jo gimine, tai
džiaukitės Abimelechu, o jis tegul
džiaugiasi jumis.
20 Bet jei ne, tegul išeina ugnis iš Abi-
melecho ir sudegina Sichemo mies-
to ir Milo gyventojus. Tegul išeina ug-
nis iš Sichemo ir Milo gyventojų ir
sudegina Abimelechą!"

21 Joatamas pabėgo į Berą ir ten ap-
sigyveno, nes bijojo savo brolio Abi-
melecho.
22 Abimelechas valdė Izraelį trejus
metus.
23 Po to Dievas sukėlė nesantaiką tarp
Abimelecho ir Sichemo gyventojų (ir
Sichemo gyventojai pradėjo klastin-
gai elgtis su Abimelechu),
24 kad atkeršytų Abimelechui už sep-
tyniasdešimt Jerubalio sūnų ir jų
kraujas kristų ant to, kuris juos nužu-
dė, ir ant Sichemo žmonių, kurie jam
padėjo nužudyti brolius.
25 Sichemo gyventojai pastatė tykoti
jo kalnų viršūnėse vyrus, kurie api-
plėšdavo visus, kas eidavo tuo keliu.
Apie tai buvo pranešta Abimelechui.
26 Į Sichemą atvyko Ebedo sūnus Ga-
las su savo broliais ir apsigyveno. Si-
chemo gyventojai pasitikėjo juo.
27 Jie, prisiskynę vynuogių savo vy-
nuogynuose, jas išsispaudė ir suruošė
puotą. Savo dievo namuose jie valgė,
gėrė ir keikė Abimelechą.
28 Ebedo sūnus Galas sakė: "Kas yra
Abimelechas ir kas yra Sichemas, kad
jam tarnautume? Argi jis ne Jeruba-
lio sūnus ir argi jo prievaizdas ne Ze-
bulas? Tarnaukite Sichemo tėvo
Hamoro vyrams. Kodėl mes turime
tarnauti jam?
29 Jei aš būčiau tų žmonių valdovas,
pašalinčiau Abimelechą, sakydamas:
'Surink savo kariuomenę ir išeik!' "
30 Miesto viršininkas Zebulas girdė-
jo Ebedo sūnaus Galo žodžius ir la-
bai supyko.
31 Jis slaptai siuntė pas Abimelechą
pasiuntinius, pranešdamas: "Ebedo
sūnus Galas su savo broliais atvyko į
Sichemą ir kursto miestą prieš tave.
32 Tu ir tavo vyrai pasislėpkite lau-
kuose.
33 Rytą, saulei tekant, pulkite miestą!
Galas su savo šalininkais išeis prieš
tave. Pasielk su jais, kaip galėsi".
34 Abimelechas ir visi jo vyrai naktį
pasislėpė Sichemo laukuose, pasida-
linę į keturias grupes.
35 Ebedo sūnus Galas išėjęs atsistojo
miesto vartuose. Tada Abimelechas ir
jo vyrai pasiruošė puolimui.
36 Galas, pamatęs žmones, tarė Ze-
bului: "Žmonės leidžiasi nuo kalnų
viršūnių". Bet Zebulas jam atsakė:
"Kalnų šešėlius tu laikai žmonėmis".
37 Tačiau Galas vėl pakartojo: "Žmo-
nės leidžiasi nuo aukštumos, o kitas
būrys ateina nuo Menoimo pusės".
38 Tada Zebulas jam tarė: "Kur tavo
lūpos, kurios sakė: 'Kas mums Abi-
melechas, kad jam tarnautume'. Tai
vyrai, kuriuos tu niekini. Eik dabar ir
kariauk su jais".
39 Galas ėjo Sichemo vyrų priekyje ir
kovojo su Abimelechu.
40 Abimelechas vijosi jį, ir tas bėgo nuo
jo. Daug vyrų krito iki miesto vartų.
41 Abimelechas sustojo Arumoje, o
Zebulas išvarė Galą ir jo brolius iš
Sichemo.
42 Kitą rytą žmonės išėjo iš Sichemo į
laukus. Apie tai pranešė Abimelechui.
43 Jis savo vyrus paskirstė į tris bū-
rius, kurie, pasislėpę laukuose, laukė.
Žmonėms išėjus iš miesto, jie puolė
ir nugalėjo.
44 Abimelechas su savo būriu atsku-
bėjo ir atsistojo miesto vartuose, kiti
du būriai puolė esančius laukuose ir
juos išžudė.
45 Abimelechas, kovojęs visą dieną,
užėmė miestą, jame buvusius žmo-
nes išžudė, miestą sugriovė ir apibar-
stė druska.
46 Sichemo pilies gyventojai, tai išgir-
dę, suėjo į Berito šventyklos tvirtovę.

47 Abimelechui buvo pranešta, kad vi-
si Sichemo pilies gyventojai susirin-
ko į vieną vietą.
48 Ir Abimelechas su savo vyrais už-
kopė ant Salmono kalno. Jis, paėmęs
kirvį, nusikirto medžio šaką, užsidėjo
ją ant peties ir įsakė žmonėms: "Ką
aš darau, darykite ir jūs".
49 Visi vyrai nusikirto po šaką ir ėjo
paskui Abimelechą. Atėję sukrovė ša-
kas aplink tvirtovę ir padegė ją. Taip
mirė visi Sichemo pilies žmonės, apie
tūkstantį vyrų ir moterų.
50 Po to Abimelechas nužygiavo į Te-
bezą, apgulė ir paėmė jį.
51 Miesto viduryje buvo stiprus bokš-
tas, ir į jį subėgo visi miesto gyvento-
jai. Jie, užrakinę bokšto įėjimą, užli-
po ant jo stogo.
52 Abimelechas priėjo prie bokšto,
norėdamas jį padegti.
53 Viena moteris numetė ant Abime-
lecho galvos girnų akmens gabalą ir
sulaužė jo kaukolę.
54 Jis tuojau pasišaukė jaunuolį, savo
ginklanešį, ir jam tarė: "Išsitrauk kar-
dą ir nužudyk mane, kad apie mane
nesakytų: 'Moteris jį užmušė!' " Jo
ginklanešys jį perdūrė, ir jis mirė.
55 Izraelitai pamatę, kad Abimelechas
miręs, kiekvienas sugrįžo į savo na-
mus.
56 Taip Dievas atlygino Abimelechui
už jo nusikaltimą tėvui, kai jis nužu-
dė septyniasdešimt savo brolių.
57 Taip pat ir Sichemo vyrams Dievas
atlygino, ir taip išsipildė Jerubalio sū-
naus Joatamo prakeikimas.

10 Abimelechui mirus, iškilo Do-
do sūnaus Puvo sūnus Tolas iš
Isacharo giminės, kad išgelbėtų Izra-
elį. Jis gyveno Samire, Efraimo kal-
nuose,
2 ir teisė Izraelį dvidešimt trejus me-
tus. Po to jis mirė ir buvo palaidotas
Samire.
3 Po to iškilo gileaditas Jajiras, kuris
teisė Izraelį dvidešimt dvejus metus.
4 Jis turėjo trisdešimt sūnų, kurie jo-
dinėjo ant trisdešimties asilų ir valdė
trisdešimt miestų. Tuos miestus iki
šios dienos Gileado krašte tebevadi-
na Havotjajiru.
5 Jajiras mirė ir buvo palaidotas Ka-
mone.
6 Izraelitai darė pikta Viešpaties aki-
vaizdoje, garbindami Baalį, Astartę ir
Sirijos, Sidono, Moabo, amonitų ir fi-
listinų dievus. Jie paliko Viešpatį ir
netarnavo Jam.
7 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Iz-
raelį. Jis atidavė juos į filistinų ir
amonitų rankas.
8 Jie aštuoniolika metų vargino ir
spaudė visus izraelitus, kurie gyveno
Jordano rytuose, Gileade, amoritų
šalyje.
9 Amonitai persikėlė per Jordaną į
vakarus ir kariavo su Judo, Benjami-
no ir Efraimo giminėmis. Izraelis, pa-
tekęs į didelį vargą,
10 šaukėsi Viešpaties: "Mes Tau nusi-
dėjome, palikdami savo Dievą ir tar-
naudami Baaliui".
11 Viešpats tarė: "Argi nespaudė jū-
sų egiptiečiai, amoritai, amonitai bei
filistinai,
12 taip pat sidoniečiai, amalekiečiai ir
madianiečiai? Kai jūs šaukėtės ma-
nęs, Aš jus išgelbėjau iš jų rankų.
13 Tačiau jūs palikote mane ir tarna-
vote svetimiems dievams. Todėl dau-
giau nebegelbėsiu jūsų.
14 Eikite ir šaukitės tų dievų, kuriuos
pasirinkote. Tegul jie išlaisvina jus iš
vargų".
15 Izraelitai atsakė Viešpačiui: "Mes

nusidėjome. Daryk su mumis, ką no-
ri, tik išgelbėk mus šiandien".
16 Jie pašalino svetimus dievus iš savo
tarpo ir tarnavo Viešpačiui. Tada
Dievas pasigailėjo jų.
17 Amonitai susirinko ir pasistatė sto-
vyklas Gileade, o izraelitai – Mispoje.
18 Žmonės ir Gileado kunigaikščiai
kalbėjosi: "Kas pradės kariauti su
amonitais, tas taps visų Gileado gy-
ventojų valdovu".

11 Gileaditas Jeftė buvo galingas
karžygys. Tačiau jis buvo pa-
leistuvės sūnus. Gileadas buvo Jeftės
tėvas.
2 Jis turėjo ir daugiau sūnų nuo savo
žmonos, kurie paaugę išvarė Jeftę,
sakydami: "Tu neturi dalies mūsų tė-
vo namuose, nes esi kitos moters sū-
nus".
3 Jeftė, pabėgęs nuo savo brolių, ap-
sigyveno Tobo krašte. Pas jį rinkda-
vosi valkatos ir sekė paskui jį.
4 Kuriam laikui praėjus, amonitai vėl
kariavo su Izraeliu.
5 Gileado vyresnieji pasiuntė pas Jef-
tę į Tobo kraštą,
6 sakydami: "Grįžk ir vadovauk
mums, kad galėtume kariauti su
amonitais".
7 Jeftė atsakė Gileado vyresniesiems:
"Jūs manęs nekentėte ir išvarėte iš
mano tėvo namų. Dabar, kai esate
spaudžiami, atėjote pas mane".
8 Gileado vyresnieji atsakė Jeftei:
"Todėl ir kreipiamės į tave, kad grįž-
tum ir kariautum su amonitais, ir va-
dovautum visiems Gileado gyvento-
jams".
9 Jeftė paklausė Gileado vyresniuo-
sius: "Jei sugrįžęs kariausiu su amo-
nitais ir Viešpats atiduos juos į mano
rankas, ar aš tapsiu jūsų valdovu?"
10 Gileado vyresnieji atsakė jam:
"Viešpats tebūna liudytoju, jei nepa-
darysime pagal tavo žodžius".
11 Jeftė nuėjo su Gileado vyresniai-
siais, ir žmonės paskelbė jį savo va-
du. Jeftė kalbėjo visa tai Viešpaties
akivaizdoje Mispoje.
12 Jeftė siuntė pas amonitų karalių
pasiuntinius, klausdamas: "Ko nori iš
manęs? Kodėl atėjai kariauti prieš
mano kraštą?"
13 Amonitų karalius atsakė Jeftės pa-
siuntiniams: "Dėl to, kad Izraelis,
atėjęs iš Egipto, užėmė mano kraštą
nuo Arnono iki Jaboko ir Jordano
upių. Grąžink man tai geruoju".
14 Jeftė vėl siuntė pasiuntinius pas
Amono karalių,
15 sakydamas: "Izraelitai neužėmė nei
Moabo, nei amonitų šalies.
16 Jie, išėję iš Egipto, ėjo per dyku-
mą ligi Raudonosios jūros ir atvyko
į Kadesą.
17 Iš čia Izraelis siuntė pasiuntinius
pas Edomo karalių, prašydamas leisti
jiems pereiti per jo žemę. Bet Edo-
mo karalius nesutiko. Jie kreipėsi
taip pat ir į Moabo karalių, bet ir tas
nesutiko jų praleisti. Taip Izraelis pa-
siliko Kadese.
18 Po to jie dykuma apėjo Edomo bei
Moabo žemes ir, atėję į rytus nuo
Moabo, prie Arnono upės, pasistatė
stovyklas. Jie nėjo į Moabo žemę, nes
Arnonas yra Moabo krašto siena.
19 Izraelis siuntė pasiuntinius pas
amoritų karalių Sihoną į Heseboną,
prašydamas leisti jiems pereiti per jo
kraštą.
20 Sihonas nepasitikėjo Izraeliu ir ne-
praleido jo. Jis surinko visą savo ka-
riuomenę, pasistatė stovyklą Jahaze
ir pradėjo kovą su Izraeliu.
21 Viešpats, Izraelio Dievas, atidavė

Sihoną ir visus jo žmones į Izraelio
rankas, ir šie juos sumušė. Taip Izra-
elis užėmė visą amoritų žemę
22 nuo Arnono iki Jaboko ir nuo dy-
kumos iki Jordano.
23 Viešpats, Izraelio Dievas, išvarė
amoritus, kad tą kraštą atiduotų Iz-
raeliui, o tu nori jame apsigyventi.
24 Argi tu negyveni ten, kur tavo die-
vas Chemošas tau duoda? Mes gyve-
name ten, kur Viešpats, mūsų Die-
vas, mums duoda.
25 Ar tu geresnis už Siporo sūnų Ba-
laką, Moabo karalių? Ar jis kada
nors ginčijosi ar kovojo su Izraeliu?
26 Izraelis gyvena Hesebone ir jo apy-
linkėse, Aroeryje ir jo apylinkėse bei
miestuose palei Arnoną jau tris šim-
tus metų. Kodėl per tą laiką jų neiš-
laisvinote?
27 Aš nekaltas prieš tave, bet tu, pra-
dėdamas karą, piktai elgiesi su mani-
mi. Viešpats Teisėjas tegul šiandien
daro teismą tarp izraelitų ir amonitų".
28 Amonitų karalius nekreipė dėme-
sio į Jeftės žodžius, kuriuos jis jam
kalbėjo per pasiuntinius.
29 Tada Viešpaties Dvasia nužengė ant
Jeftės ir jis perėjo per Gileadą, Mana-
są, toliau pro Gileado Mispą ir iš Gi-
leado Mispos traukė prieš amonitus.
30 Jeftė padarė Viešpačiui įžadą: "Jei
atiduosi amonitus į mano rankas,
31 kai aš ramybėje grįšiu nuo amoni-
tų, pirmą, išėjusį iš mano namų ma-
nęs pasitikti, paaukosiu Viešpačiui
kaip deginamąją auką".
32 Jeftė traukė prieš amonitus, ir
Viešpats atidavė juos į jo rankas.
33 Nuo Aroerio iki Minito užėmė dvi-
dešimt miestų ir pasiekė vynuogynų
slėnį be gailesčio juos žudydamas.
Taip amonitai buvo pažeminti prieš
izraelitus.
34 Jeftė grįžo į Mispą, į savo namus, ir
štai jį pasitiko jo duktė, su tamburinu
šokdama. Ji buvo jo vienintelis vaikas;
jis neturėjo daugiau sūnų ar dukterų.
35 Pamatęs ją, jis perplėšė savo rūbus
ir tarė: "Ak, mano dukra! Tu man su-
teikei daug skausmo ir esi tarp tų, ku-
rie mane vargina. Aš daviau įžadą
Viešpačiui ir nebegaliu jo atšaukti".
36 Ji atsakė: "Mano tėve, ką pažadė-
jai Viešpačiui, tą daryk su manimi.
Išpildyk savo pažadą. Juk Viešpats
padėjo atkeršyti tavo priešams amo-
nitams".
37 Ji prašė tėvo duoti jai du mėnesius
laiko nueiti į kalnus ir apraudoti savo
mergystę kartu su draugėmis.
38 Jis sutiko. Ji su savo draugėmis nu-
ėjo į kalnus ir apraudojo savo mer-
gystę.
39 Po dviejų mėnesių ji sugrįžo pas sa-
vo tėvą, kuris įvykdė savo pažadą
Viešpačiui. Ji nepažino vyro. Taip at-
sirado paprotys Izraelyje,
40 kad kas metai Izraelio dukterys iš-
eina keturias dienas apraudoti gile-
adito Jeftės dukters.

12 Efraimitai susirinko, atėjo į
Zafoną ir tarė Jeftei: "Kodėl,
eidamas į karą prieš amonitus, nepa-
kvietei mūsų? Mes sudeginsime tavo
namus ir tave".
2 Jeftė jiems atsakė: "Aš ir mano
žmonės smarkiai susikivirčijome su
amonitais. Aš jus šaukiau, bet jūs ne-
padėjote.
3 Matydamas, kad jūs nepadedate, aš
stačiau savo gyvybę į pavojų ir ėjau
prieš amonitus. Viešpats atidavė juos
į mano rankas. Kodėl šiandien atėjo-
te kariauti prieš mane?"
4 Jeftė, surinkęs visus Gileado vyrus,
kariavo su Efraimu ir jį nugalėjo.

Mat efraimitai sakė gileaditams: "Jūs
esate pabėgėliai iš Efraimo ir gyve-
nate tarp Efraimo ir Manaso".
5 Gileaditai užėmė Jordano brastas,
vedančias į Efraimą. Kai efraimitas
bėglys prašydavo praleisti, gileaditai
jį klausdavo: "Ar tu esi efraimitas?"
Jam atsakius: "Ne!",
6 jie liepdavo ištarti "šibolet!" Jis at-
sakydavo "sibolet", nes negalėdavo
teisingai ištarti. Tada jie nužudyda-
vo jį prie Jordano brastų. Taip tuo
metu žuvo keturiasdešimt du tūks-
tančiai efraimitų.
7 Jeftė teisė Izraelį šešerius metus. Po
to gileaditas Jeftė mirė ir buvo palai-
dotas viename Gileado mieste.
8 Po jo Izraelį teisė Abesanas iš Bet-
liejaus.
9 Jis turėjo trisdešimt sūnų ir trisde-
šimt dukterų. Savo dukteris jis išlei-
do svetur, o jo sūnūs parvedė trisde-
šimt mergaičių iš kitų kraštų. Jis tei-
sė Izraelį septynerius metus.
10 Po to Abesanas mirė ir buvo pa-
laidotas Betliejuje.
11 Po jo dešimt metų Izraelį teisė Elo-
nas iš Zabulono giminės.
12 Elonui mirus, jis buvo palaidotas
Ajalone, Zabulono krašte.
13 Po jo Izraelį teisė Hilelio sūnus Ab-
donas iš Piratono.
14 Jis turėjo keturiasdešimt sūnų ir
trisdešimt sūnėnų, jodinėjusių ant
septyniasdešimties asilų. Jis teisė Iz-
raelį aštuonerius metus.
15 Hilelio sūnui Abdonui mirus, jis
buvo palaidotas Piratone, Efraimo
krašte, amalekiečių kalnyne.

13 Izraelitai darė pikta Viešpa-
ties akivaizdoje, ir Viešpats
atidavė juos į filistinų rankas ketu-
riasdešimčiai metų.
2 Coroje gyveno vienas vyras iš Dano
giminės, vardu Manoasas. Jo žmona
buvo nevaisinga ir negimdė.
3 Viešpaties angelas pasirodė jai ir ta-
rė: "Tu esi nevaisinga, tačiau pastosi
ir pagimdysi sūnų.
4 Negerk vyno nė stipraus gėrimo ir
nevalgyk nieko nešvaraus.
5 Tu pastosi ir pagimdysi sūnų. Skus-
tuvas tegul nepaliečia jo galvos, nes
berniukas bus pašvęstas Dievui nuo
pat gimimo, jis pradės išlaisvinti Izra-
elį iš filistinų".
6 Moteris atėjusi tarė savo vyrui:
"Dievo vyras atėjo pas mane, jo iš-
vaizda buvo kaip angelo, ir aš labai
išsigandau. Aš jo nepaklausiau, iš kur
jis, o jis savo vardo man nepasakė.
7 Jis tik pasakė: 'Tu pastosi ir pagim-
dysi sūnų. Žiūrėk, negerk nei vyno,
nei stipraus gėrimo ir nevalgyk nieko
nešvaraus, nes berniukas bus Dievui
pašvęstas nuo pat gimimo iki savo
mirties' ".
8 Manoasas meldė Viešpatį: "Viešpa-
tie! Leisk, meldžiu, angelui, kurį bu-
vai siuntęs, vėl ateiti pas mus ir mus
pamokyti, kaip auklėti berniuką, ku-
ris užgims".
9 Dievas išklausė Manoasą. Dievo an-
gelas vėl atėjo pas moterį, jai sėdint
lauke. Jos vyro nebuvo šalia jos.
10 Moteris, skubiai nubėgusi, pranešė
savo vyrui: "Man pasirodė tas vyras,
kuris aną dieną buvo atėjęs pas
mane!"
11 Pakilęs Manoasas sekė žmoną ir,
atėjęs pas tą vyrą, jam tarė: "Ar tu
esi vyras, kuris kalbėjo su mano žmo-
na?" Jis atsakė: "Taip".
12 Manoasas klausė: "Kai tavo žodžiai
išsipildys, ką mes turime daryti su vai-
ku ir kaip elgtis su juo?"
13 Viešpaties angelas atsakė Manoa-

sui: “Moteris turi saugotis to, ką
sakiau.
14 Jai nevalia valgyti vynmedžio vai-
sių, gerti vyno ar stipraus gėrimo, taip
pat valgyti, kas nešvaru; ji turi vykdy-
ti, ką įsakiau”.
15 Manoasas tarė Viešpaties angelui:
“Prašau, pasilik pas mus, iki prireng-
siu tau ožiuką”.
16 Viešpaties angelas atsakė Manoa-
sui: “Jei mane ir sulaikysi, aš vis tiek
nevalgysiu tavo valgio; o jei prirengsi
deginamąją auką, tai aukok ją Vieš-
pačiui”. Manoasas nežinojo, kad jis
buvo Viešpaties angelas.
17 Jis klausė Viešpaties angelo: “Kuo
tu vardu? Mes tave pagerbsime, kai
tavo žodis išsipildys”.
18 Viešpaties angelas jam atsakė:
“Kodėl klausi mano vardo? Tai yra
paslaptis”.
19 Manoasas aukojo Viešpačiui ožiu-
ką ir duonos auką ant uolos. Angelas
padarė stebuklą jo ir jo žmonos aki-
vaizdoje:
20 kai liepsna kilo nuo aukuro auk-
štyn į dangų, Viešpaties angelas pa-
kilo aukštyn aukuro liepsnoje. Tai
matydami, jie puolė veidais į že-
mę.
21 Viešpaties angelas daugiau jiems
nebepasirodė. Manoasas suprato,
kad tai buvo Viešpaties angelas,
22 ir tarė žmonai: “Mes mirsime, nes
matėme Dievą”.
23 Bet jo žmona atsakė jam: “Jei Vieš-
pats būtų norėjęs mus nužudyti, jis
nebūtų priėmęs mūsų deginamosios
ir duonos aukos ir nebūtų mums pa-
rodęs to, ką matėme, ir pasakojęs to,
ką girdėjome”.
24 Moteris pagimdė sūnų ir jį pava-
dino Samsonu. Berniukas augo, ir
Viešpats jį laimino.
25 Viešpaties Dvasia pradėjo veikti ja-
me Dano stovykloje, kuri buvo tarp
Coros ir Estaolio.

14 Samsonas, nuėjęs į Timną, pa-
matė vieną filistinų mergaitę.
2 Sugrįžęs jis sakė tėvams: “Mačiau
Timnoje filistinų mergaitę. Leiskite
man ją vesti”.
3 Jo tėvai atsakė: “Nejaugi tarp tavo
giminių ir visoje tautoje nėra mergai-
tės, kad nori vesti iš neapipjaustytų fi-
listinų?” Bet Samsonas atsakė: “Leis-
kite man ją vesti, nes ji man labai pa-
tinka”.
4 Tėvai nežinojo, kad Viešpats taip pa-
darė, ieškodamas progos prieš filisti-
nus. Tuo metu filistinai valdė Izraelį.
5 Samsonas su tėvais ėjo į Timną.
Prie Timnos vynuogynų jis sutiko jau-
ną liūtą.
6 Viešpaties Dvasia galingai nužengė
ant jo, ir jis sudraskė jį kaip ožiuką
plikomis rankomis, bet viso to nepa-
pasakojo tėvams.
7 Nuėjęs pas mergaitę, kalbėjosi, ir ji
patiko Samsonui.
8 Po kurio laiko jis grįžo jos paimti.
Eidamas jis pasuko iš kelio, norėda-
mas pamatyti liūto dvėselieną. Ir štai
liūto dvėselienoje bičių spiečius ir
medus.
9 Jis paėmė medaus ir ėjo toliau val-
gydamas. Parėjęs pas savo tėvus, jis
davė ir jiems to medaus, ir jie valgė.
Bet jis nepasakė jiems, kad tą medų
jis buvo ėmęs iš liūto dvėselienos.
10 Jo tėvas nuėjo pas tą mergaitę, ir
Samsonas suruošė ten puotą; taip da-
rydavo jaunikiai.
11 Filistinai, jį pamatę, atvedė trisde-
šimt pabrolių, kad jie būtų su juo.
12 Samsonas tarė: “Aš užminsiu jums
mįslę. Jei ją įminsite per septynias

puotos dienas, aš jums duosiu trisde-
šimt apatinių ir trisdešimt išeiginių
drabužių,
13 o jei neįminsite, tai jūs man duosi-
te trisdešimt apatinių ir trisdešimt iš-
eiginių drabužių". Jie atsakė jam:
"Užmink mums tą mįslę, norime ją
išgirsti".
14 Jis tarė jiems: "Iš ėdiko išėjo mais-
tas, iš stipruolio – saldumas". Jie ne-
galėjo įminti mįslės per tris dienas.
15 Ketvirtą dieną jie tarė Samsono
žmonai: "Išgauk iš savo vyro mįslės
įminimą. Jei neišgausi, sudeginsime
tave ir tavo tėvo namus. Argi mus čia
pasikvietėte apiplėšti?"
16 Samsono žmona verkdama kalbėjo:
"Tu nemyli manęs. Tu užminei mįslę
mano tautos sūnums, o man jos nesa-
kai". Jis jai tarė: "Aš jos nepasakiau
nei savo tėvui, nei motinai, kodėl tu-
rėčiau tau ją pasakyti?"
17 Ji verkė septynias dienas, kol vyko
puota. Septintą dieną, netekęs kan-
trybės, jis pasakė mįslės įminimą. Ji
viską pasakė savo tautos sūnums.
18 Septintą dieną, prieš saulės nusilei-
dimą, miesto vyrai Samsonui tarė:
"Kas saldesnis už medų? Ir kas stip-
resnis už liūtą?" Jis jiems atsakė: "Jei
nebūtumėte arę su mano telyčia, ne-
būtumėt įminę mįslės".
19 Tada Viešpaties Dvasia nužengė
ant jo ir jis, nuėjęs į Askaloną, užmu-
šė trisdešimt vyrų, paėmė jų drabu-
žius ir atidavė juos tiems, kurie įminė
mįslę. Po to, labai supykęs, jis sugrįžo
į savo tėvo namus.
20 Samsono žmona buvo atiduota vie-
nam iš pabrolių.

15 Po kurio laiko, kviečių pjū-
ties metu, Samsonas atėjo
aplankyti savo žmonos ir atnešė jai
ožiuką. Samsonas sakė: "Aš noriu
įeiti į kambarį pas savo žmoną". Bet
jos tėvas jo neleido,
2 tardamas: "Aš tikrai maniau, kad
tu jos nekenti, todėl ją atidaviau ta-
vo pabroliui. Argi jos jaunesnioji se-
suo nėra gražesnė už ją? Imk ją vie-
toj anos".
3 Tada Samsonas atsakė: "Šį kartą ne-
nusikalsiu, atkeršydamas filistinams".
4 Samsonas, sugavęs tris šimtus lapių,
surišo jas po porą uodegomis ir tarp
uodegų įrišo po deglą.
5 Uždegęs deglus, jis paleido lapes į
filistinų javus. Taip jis padegė javų pė-
dus, nepjautus javus, vynuogynus ir
alyvmedžių sodus.
6 Filistinai klausė: "Kas tai padarė?"
Jiems atsakė: "Samsonas, timniečio
žentas, keršydamas už žmonos atida-
vimą pabroliui". Atėję filistinai sude-
gino ją ir jos tėvą.
7 Samsonas jiems tarė: "Nors jūs tai
padarėte, nurimsiu tik tada, kai jums
atkeršysiu".
8 Jis smarkiai puolė juos ir, sulaužęs
jų blauzdų ir šlaunų kaulus, nuėjo į
Etamą ir apsigyveno ant uolos.
9 Tada filistinai atėję pasistatė stovyk-
las Judo žemėje iki Lechio.
10 Judas klausė: "Kodėl išėjote prieš
mus?" Tie atsakė: "Samsono surišti
ir padaryti jam taip, kaip jis mums
padarė".
11 Tada trys tūkstančiai Judo vyrų atė-
jo prie Etamo uolos ir klausė Samso-
ną: "Argi nežinai, kad mus valdo fili-
stinai? Kodėl taip padarei?" Jis atsa-
kė: "Kaip jie man padarė, taip aš
jiems padariau".
12 Judo vyrai tarė jam: "Mes atėjome
tavęs surišti ir atiduoti filistinams".
Samsonas atsakė: "Prisiekite man,
kad jūs patys manęs nenužudysite".

13 Jie jam atsakė: "Mes tave tvirtai
surišime ir atiduosime filistinams, bet
patys tavęs nenužudysime". Jie suri-
šo jį dviem naujomis virvėmis ir nu-
sivedė.
14 Prie Lechio filistinai pasitiko jį šū-
kaudami iš džiaugsmo. Viešpaties
Dvasia galingai nužengė ant jo, ir vir-
vės ant jo rankų sutrūko kaip sudegę
linai ir nukrito nuo jo.
15 Jis susirado šviežią asilo žandikau-
lį ir, paėmęs jį, užmušė juo tūkstantį
filistinų.
16 Tuomet Samsonas tarė: "Asilo žan-
dikauliu nužudžiau tūkstantį vyrų ir
suverčiau į krūvas".
17 Taip pasakęs, jis nusviedė žandi-
kaulį. Tą vietą pavadino Ramatle-
chiu.
18 Labai ištroškęs, jis šaukėsi Viešpa-
ties: "Tu davei man šitokią pergalę, o
dabar mirštu iš troškulio ir pateksiu į
neapipjaustytųjų rankas!"
19 Dievas atvėrė daubą Lechyje, ir iš
jos tekėjo vanduo. Atsigėręs jis atsi-
gaivino ir atgavo jėgas. Tą vietą pa-
vadino Hakoro versme; ji tebėra ten
iki šios dienos.
20 Filistinų laikais Samsonas teisė Iz-
raelį dvidešimt metų.

16 Kartą Samsonas, nuvykęs į
Gazą, pamatė paleistuvę ir
užėjo pas ją.
2 Gazos gyventojai, sužinoję, kad
Samsonas atėjo į miestą, visą naktį
laukė jo prie miesto vartų, sakydami:
"Kai prašvis rytas, nužudysime jį".
3 Samsonas buvo pas paleistuvę iki
vidurnakčio. Atsikėlęs vidurnaktį, jis
nutvėrė miesto vartus su staktomis,
iškėlė juos kartu su sklende, užsidė-
jo ant pečių ir nunešė ant kalno,
esančio prie Hebrono.
4 Vėliau jis pamilo Soreko slėnyje
moterį, vardu Dalila.
5 Atėję filistinų kunigaikščiai tarė jai:
"Sužinok iš Samsono, kur glūdi dide-
lės jo jėgos paslaptis ir kokiu būdu jį
galėtume nugalėti ir surišti. Mes tau
duosime kiekvienas po tūkstantį šim-
tą sidabrinių".
6 Dalila klausė Samsoną: "Pasakyk
man, kur glūdi tavo didelės jėgos pa-
slaptis ir kuo galima tave surišti, kad
neištrūktum?"
7 Samsonas jai atsakė: "Jei mane su-
rištų septyniomis virvėmis iš gyslų,
kurios dar nėra išdžiūvusios, tai aš
būčiau toks, kaip bet kuris kitas žmo-
gus".
8 Filistinų kunigaikščiai atnešė jai
septynias virves iš gyslų, kurios dar
nebuvo išdžiūvusios, ir ji jomis surišo
Samsoną.
9 Jos kambaryje laukė pasislėpę vy-
rai. Dalila sušuko: "Samsonai, filisti-
nai puola!" Jis sutraukė virves, kaip
sutrūksta pakuliniai siūlai nuo ugnies.
Iš kur jo jėga – nepaaiškėjo.
10 Dalila tarė Samsonui: "Tu pasity-
čiojai iš manęs, meluodamas man.
Dabar, prašau tavęs, pasakyk man,
kuo galima tave surišti?"
11 Jis atsakė: "Jei mane surištų visiš-
kai naujomis virvėmis, kurios dar ne-
buvo naudotos, tai aš turėčiau tokią
jėgą, kaip bet kuris kitas žmogus".
12 Dalila, surišusi naujomis virvėmis
Samsoną, tarė: "Samsonai, filistinai
puola!" Tuo metu pasislėpę vyrai sė-
dėjo kambaryje. Jis sutraukė virves
kaip siūlus.
13 Dalila tarė Samsonui: "Lig šiol tu
tyčiojaisi iš manęs ir man melavai.
Pasakyk, kuo tave būtų galima suriš-
ti?" Jis atsakė jai: "Jei supinsi septy-
nias mano galvos garbanas į kasas ir

prikalsi vinimi, aš tapsiu toks silpnas,
kaip bet kuris kitas žmogus".
14 Jam užmigus, ji supynė septynias jo
galvos garbanas į kasas, prikalė jas vi-
nimi ir tarė: "Samsonai, filistinai
puola!" Pabudęs iš miego, jis ištrau-
kė vinį su plaukais.
15 Dalila supykus tarė: "Kaip tu gali
sakyti: 'Aš myliu tave', kai tavo širdis
nėra su manimi? Jau tris kartus pasi-
tyčiojai iš manęs ir nepasakei, kur
glūdi tavo didelės jėgos paslaptis".
16 Ji nedavė jam ramybės savo kalbo-
mis ir, primygtinai klausinėdama,
taip jam įkyrėjo,
17 kad jis pasakė jai visą tiesą: "Mano
galva niekados nebuvo skusta, nes aš
esu pašvęstas Dievui nuo pat gimimo.
Jei man nuskustų galvą, tai netekčiau
jėgos ir tapčiau silpnas, kaip bet ku-
ris kitas žmogus".
18 Dalila pamatė, kad jis atvėrė jai šir-
dį, ir pasišaukė filistinų kunigaikščius,
sakydama: "Dar kartą ateikite, nes jis
man atvėrė savo širdį". Filistinų ku-
nigaikščiai atėjo pas ją ir atnešė pini-
gus.
19 Dalila užmigdė Samsoną ant savo
kelių ir, pasišaukusi vyrą, liepė nu-
kirpti Samsonui septynias galvos gar-
banas. Jo jėga dingo.
20 Ji tarė: "Samsonai, filistinai puo-
la!" Pabudęs iš miego, jis galvojo, kad
bus taip, kaip anksčiau. Bet jis neži-
nojo, kad Viešpats pasitraukė nuo jo.
21 Filistinai, nutvėrę jį, išdūrė jam
akis, nusivedė į Gazą ir, sukaustę va-
rinėmis grandinėmis, pristatė jį sukti
girnas kalėjime.
22 Tuo laiku jo galvos plaukai pradėjo
ataugti.
23 Filistinų kunigaikščiai susirinko au-
koti gausių aukų savo dievui Dago-
nui ir pasidžiaugti laimėjimu. Jie sa-
kė: "Mūsų dievas atidavė į mūsų ran-
kas Samsoną, mūsų priešą".
24 Žmonės, jį matydami, garbino savo
dievą: "Mūsų dievas atidavė į mūsų
rankas mūsų priešą, kuris nusiaubė
mūsų šalį ir daug mūsiškių išžudė".
25 Įsilinksminę jie tarė: "Pašaukite
Samsoną, kad jis mus palinksmintų".
Jie atvedė Samsoną iš kalėjimo ir jį
pastatė tarp kolonų, kad juos link-
smintų.
26 Samsonas sakė jaunuoliui, kuris ve-
dė jį už rankos: "Privesk mane prie
kolonų, ant kurių laikosi pastatas,
kad galėčiau atsiremti į jas".
27 Pastatas buvo pilnas vyrų ir mote-
rų, ten buvo ir visi filistinų kunigaikš-
čiai. Ant stogo buvo apie tris tūkstan-
čius vyrų bei moterų, kurie žiūrėjo,
kaip Samsonas juos linksmino.
28 Samsonas šaukėsi Viešpaties:
"Viešpatie Dieve, prašau, atsimink
mane! Sustiprink mane, Viešpatie,
dar kartą, kad atkeršyčiau filisti-
nams vienu smūgiu už savo akis!"
29 Samsonas įsirėmė į abi vidurines
kolonas, kurios laikė pastatą, į vie-
ną–dešine, į kitą–kaire ranka
30 ir tarė: "Mirštu drauge su filisti-
nais!" Ir iš visų jėgų pastūmė. Pasta-
tas griuvo ant kunigaikščių ir ant vi-
sų jame buvusiųjų. Žuvusiųjų, ku-
riuos jis užmušė mirdamas, buvo
daugiau negu tų, kuriuos užmušė gy-
vendamas.
31 Po to atėjo jo broliai ir visi gimi-
nės. Jie, pasiėmę jį, nunešė ir palai-
dojo jo tėvo Manoaso kape tarp Co-
ros ir Estaolio. Samsonas teisė Izra-
elį dvidešimt metų.

17 Efraimo aukštumose gyveno
vyras, vardu Mikas.
2 Jis tarė savo motinai: "Tu prakeikei

tą, kuris paėmė iš tavęs tūkstantį šim-
tą sidabrinių. Tie pinigai yra pas ma-
ne. Aš juos paėmiau". Jo motina ta-
rė: "Viešpats telaimina tave, mano
sūnau".
3 Kai jis sugrąžino motinai tūkstantį
šimtą sidabrinių, motina tarė: "Aš vi-
sus tuos pinigus pašvenčiau Viešpa-
čiui, kad mano sūnus, ėmęs juos iš
mano rankos, padarytų drožtą ir lie-
tą atvaizdą. Todėl dabar aš atiduo-
siu juos tau".
4 Bet jis sugrąžino pinigus motinai. Ji
paėmė du šimtus sidabrinių ir atida-
vė auksakaliui, kad iš jų padarytų
drožtą ir lietą atvaizdą. Juos pastatė
Miko namuose.
5 Mikas įrengė savo namuose dievų
šventyklą, padarė efodą ir terafi-
mą ir paskyrė vieną iš savo sūnų ku-
nigu.
6 Tuo metu Izraelyje nebuvo kara-
liaus. Kiekvienas darė tai, kas jam at-
rodė teisinga.
7 Judo Betliejuje buvo jaunas levitas,
kuris ten gyveno.
8 Palikęs Judo Betliejų, jis ieškojo ki-
tos vietos, tinkamos apsigyventi. Ke-
liaudamas jis atėjo pas Miką, kuris
gyveno Efraimo aukštumose.
9 Mikas jo klausė: "Iš kur tu?" Tas
atsakė: "Aš esu levitas iš Judo Betlie-
jaus ir ieškau vietos apsigyventi".
10 Mikas jam atsakė: "Pasilik pas ma-
ne ir būk man tėvu ir kunigu. Aš tau
duosiu metams dešimt sidabrinių,
drabužius ir visą išlaikymą".
11 Levitas sutiko apsigyventi pas jį.
Jaunuolis buvo jam kaip sūnus.
12 Mikas paskyrė levitą kunigu, ir jau-
nuolis gyveno jo namuose.
13 Mikas sakė: "Dabar žinau, kad
Viešpats darys man gera, nes turiu le-
vitą kunigu".

18 Tuo metu Izraelis neturėjo ka-
raliaus. Dano giminė ieškojo
krašto, kuriame galėtų apsigyventi,
nes tuo laiku jiems dar nebuvo duota
paveldėjimo tarp Izraelio giminių.
2 Jie pasiuntė savo giminės penkis vy-
rus iš Coros ir Estaolio išžvalgyti
kraštą. Atėję į Efraimo aukštumas,
jie apsinakvojo Miko namuose.
3 Būdami pas Miką, jie atpažino jau-
nuolio levito balsą ir, užėję pas jį, pa-
klausė: "Kas tave čia atvedė? Ką tu
čia veiki? Ką tu čia turi?"
4 Jis jiems papasakojo, kad Mikas pa-
samdė jį būti jo kunigu.
5 Jie prašė: "Paklausk Dievo, ar mūsų
kelionė bus sėkminga?"
6 Kunigas jiems atsakė: "Eikite ra-
mybėje. Viešpats mato kelią, kuriuo
jūs einate".
7 Žvalgai išėjo ir nuvyko į Laisą. Ten
jie matė, kad žmonės gyvena nerū-
pestingai, pagal sidoniečių papročius,
ramiai ir saugiai. Tarp jų nebuvo val-
dininkų, kurie jiems vadovautų. Jie
gyveno toli nuo sidoniečių ir nepalai-
kė jokių ryšių su kitais.
8 Jiems sugrįžus pas savo brolius į Co-
rą ir Estaolį, tie klausė juos: "Ką ma-
tėte?"
9 Jie atsakė: "Kilkite ir eikime! Mes
matėme žemę, kuri yra labai gera.
Nedelskite eiti ir užimti ją.
10 Nuėję užklupsite žmones, kurie
jaučiasi saugūs. Jų kraštas platus, ir
Dievas jį atidavė į jūsų rankas; tai
kraštas, kuriame nieko netrūksta, kas
yra žemėje".
11 Iš Coros ir Estaolio pakilo šeši šim-
tai Dano giminės ginkluotų vyrų.
12 Jie atžygiavę pasistatė stovyklą Ju-
do Kirjatjarime. Ta vieta tebevadina-
ma Dano stovykla iki šios dienos ir
yra už Kirjatjarimo.

[13] Iš ten jie žygiavo į Efraimo aukštu-
mas ir pasiekė Miko namus.
[14] Tie penki vyrai, kurie išžvalgė Lai-
so šalį, tarė savo broliams: "Ar žino-
te, kad šiuose namuose yra efodas,
terafimas ir drožtas bei lietas atvaiz-
dai? Pagalvokite, ką reikėtų daryti".
[15] Jie užsuko į jaunuolio levito namus,
Miko namus, ir pasveikino jį.
[16] Ir šeši šimtai Dano giminės apsigin-
klavusių karių stovėjo tarpuvartėje.
[17] Tuo metu vyrai, kurie buvo išžval-
gyti krašto, įėjo į Miko namus ir pa-
ėmė drožtą atvaizdą, efodą, terafimą
ir nulietą atvaizdą. Tuo laiku kunigas
stovėjo tarpuvartėje su šešiais šimtais
apsiginklavusių vyrų.
[18] Jiems įsibrovus į Miko namus ir pa-
ėmus visus minėtus daiktus, kunigas
klausė: "Ką darote?"
[19] Jie atsakė jam: "Tylėk! Užsidenk
ranka burną ir eik su mumis. Būk
mums tėvu ir kunigu. Ar tau geriau
būti kunigu vieno vyro namams, ar vi-
sos giminės Izraelyje?"
[20] Kunigas nudžiugo. Jis paėmė efo-
dą, terafimą bei drožtą atvaizdą ir įsi-
maišė tarp žmonių.
[21] Po to jie, sustatę priekyje vaikus,
galvijus ir vežimus, pasisuko ir kelia-
vo toliau.
[22] Jiems nutolus nuo Miko namų, Mi-
ko kaimynai susibūrę pasivijo dani-
tus.
[23] Jie šaukė Dano vaikams, ir tie atsi-
gręžę klausė Miką: "Kas atsitiko, kad
atėjai su tokiu būriu?"
[24] Jis atsakė: "Jūs paėmėte mano die-
vus, kuriuos pasidariau, kunigą ir nu-
ėjote. Kas gi man beliko? Ir dar klau-
siate, kas atsitiko?"
[25] Danitai atsakė: "Nutilk! Neerzink
mūsų, kad įpykę vyrai neužpultų ir
nenužudytų tavęs ir tavo giminės".
[26] Ir danitai nuėjo savo keliu. Mikas,
matydamas, kad jie buvo stipresni už
jį, sugrįžo į savo namus.
[27] Danitai paėmė tai, ką Mikas buvo
pasidaręs, ir kunigą. Nuėję į Laisą,
užpuolė ramius ir saugiai besijaučian-
čius gyventojus, juos išžudė kardu, o
miestą sudegino.
[28] Niekas jiems nepadėjo, nes jie gy-
veno toli nuo Sidono ir nepalaikė
jokių ryšių su kitais. Tas miestas buvo
Betrehobo slėnyje. Danitai miestą at-
statė ir apsigyveno jame.
[29] Tą miestą jie pavadino Izraelio sū-
naus Dano, savo tėvo, vardu. Anks-
čiau tas miestas vadinosi Laisas.
[30] Danitai pasistatė drožtą atvaizdą,
o Manaso sūnaus Gersono sūnus Jo-
natanas ir jo sūnūs buvo kunigais Da-
no giminėje iki ištrėmimo dienos.
[31] Jie laikė pas save Miko padarytą
drožtą atvaizdą visą laiką, kol Dievo
šventykla buvo Sile.

19 Tuo metu, kai Izraelyje nebu-
vo karaliaus, vienas levitas gy-
veno kaip ateivis Efraimo kalnyno
pakraštyje. Jis turėjo sugulovę iš Ju-
do Betliejaus.
[2] Sugulovė buvo jam neištikima. Ji
pabėgo nuo jo į savo tėvo namus, į
Judo Betliejų, ir buvo ten keturis mė-
nesius.
[3] Jos vyras, nuėjęs į jos tėvo namus,
maloniai kalbėjo su ja ir norėjo par-
sivesti ją atgal. Jis buvo pasiėmęs sa-
vo tarną ir porą asilų. Merginos tėvas
džiaugėsi jį sutikdamas.
[4] Uošvis užlaikė jį, ir jis pasiliko ten
tris dienas. Jie valgė, gėrė ir nakvojo.
[5] Ketvirtą dieną, atsikėlę anksti rytą,
jie ruošėsi keliauti. Merginos tėvas
sakė savo žentui: "Pavalgyk, o paskui
galėsite keliauti".

6 Jie abu valgė ir gėrė. Po to mergi-
nos tėvas tarė: "Pasilik nakčiai! Tegul
pasidžiaugia tavo širdis".
7 Jis norėjo keliauti, bet uošvis jį per-
kalbėjo, kad jis pasiliktų nakvoti.
8 Penktąją dieną atsikėlęs anksti no-
rėjo keliauti. Merginos tėvas tarė:
"Pasistiprink ir pasilik iki popietės".
Juodu pavalgė.
9 Kai levitas, jo sugulovė ir tarnas pa-
siruošė keliauti, uošvis vėl kalbėjo:
"Žiūrėk, diena jau eina vakarop. Pa-
silikite nakčiai. Tegul pasidžiaugia ta-
vo širdis, o rytoj, anksti atsikėlę, ga-
lėsite keliauti į namus".
10 Tačiau jis nebenorėjo nakvoti ir iš-
keliavo. Jis atvyko iki Jebuso (dabar-
tinė Jeruzalė). Jis turėjo su savimi po-
rą pabalnotų asilų ir sugulovę.
11 Saulei leidžiantis, jie buvo prie Je-
buso. Tarnas sakė savo šeimininkui:
"Pasukime į šitą jebusiečių miestą ir
nakvokime ten".
12 O šeimininkas atsakė: "Ne, mes ne-
suksime į svetimtaučių miestą. Jie nė-
ra Izraelio vaikai. Keliausime toliau
iki Gibėjos miesto".
13 Ir jis sakė savo tarnui: "Eime nak-
voti į Gibėją arba į Ramą".
14 Jie praėjo Jebusą ir keliavo toliau.
Kai jie buvo prie Gibėjos miesto, pri-
klausančio Benjaminui, nusileido
saulė.
15 Ir jie pasuko į Gibėją, kad apsisto-
tų nakčiai. Atėję jie pasiliko miesto
gatvėje, nes neatsirado nė vieno, ku-
ris būtų juos priėmęs į savo namus
nakvynei.
16 Tuo metu senas vyras grįžo iš lau-
ko darbų. Jis buvo nuo Efraimo auk-
štumų ir gyveno kaip ateivis Gibėjo-
je. Tos vietos gyventojai buvo benja-
minitai.
17 Jis pamatė pakeleivį miesto gatvė-
je. Senas žmogus paklausė: "Iš kur at-
vykai ir kur eini?"
18 Tas jam atsakė: "Mes einame iš Ju-
do Betliejaus į Efraimo kalnyno pa-
kraštį, nes ten gyvenu. Buvau nuvy-
kęs į Judo Betliejų, o dabar einu į
Viešpaties namus. Neatsirado nė vie-
no, kuris priimtų mane nakvoti.
19 Turime šiaudų ir pašaro asilams,
taip pat duonos ir vyno man, tavo tar-
naitei ir jaunuoliui, kuris yra su tavo
tarnais. Mums nieko netrūksta".
20 Senas vyras atsakė: "Ramybė tau.
Visa, ko reikia, parūpinsiu, tik ne-
nakvok gatvėje".
21 Jis įvedė juos į savo namus ir pašė-
rė asilus. Jie nusiplovė kojas, valgė ir
gėrė.
22 Kai jie linksmino savo širdis, mies-
to vyrai, Belialo sūnūs, apsupo namą
ir daužė duris, šaukdami: "Išvesk tą
vyrą, kuris atvyko į tavo namus, kad
jį pažintume!"
23 Namų šeimininkas išėjęs tarė: "Ne,
broliai. Meldžiu, nesielkite taip pik-
tai. Šitas vyras yra svečias mano na-
muose, nedarykite tokios kvailystės.
24 Aš turiu dukterį, nekaltą mergaitę,
ir tas vyras turi sugulovę. Aš jas išve-
siu jums. Jūs galite žeminti jas ir da-
ryti su jomis, kas jums atrodo tinka-
ma. Tačiau su tuo vyru nesielkite taip
bjauriai".
25 Bet vyrai nenorėjo jo klausyti. Ta-
da vyras paėmė savo sugulovę ir iš-
vedė jiems. Jie išniekino ją ir vargi-
no ją visą naktį. Dienai brėkštant, jie
ją paleido.
26 Ta moteris atėjo auštant ir parkri-
to prie to vyro namo durų, kur buvo
jos šeimininkas, ir gulėjo, iki prašvi-
to.
27 Atsikėlęs rytą, jos šeimininkas ati-
darė duris, norėdamas keliauti. Mo-

teris, jo sugulovė, gulėjo parkritusi
prie namo durų, ištiesusi rankas ant
slenksčio.
28 Jis tarė jai: "Kelkis, keliaukime".
Bet ji neatsakė. Jis ją užkėlė ant asilo
ir parkeliavo į savo namus.
29 Namuose paėmė peilį ir supjaustė
savo sugulovę į dvyliką gabalų, ir iš-
siuntė visoms Izraelio giminėms.
30 Tai matydami, visi kalbėjo: "Tokių
įvykių nėra buvę nuo izraelitų išvyki-
mo iš Egipto iki šios dienos. Apsvar-
stykime, pasitarkime ir nuspręskime,
ką daryti".

20 Izraelitai nuo Dano iki Bersa-
bėjos, taip pat ir Gileado
krašto vyrai susirinko visi kaip vienas
Mispoje.
2 Visos Izraelio tautos giminių vadai
ir keturi šimtai tūkstančių ginkluotų
vyrų dalyvavo susirinkime.
3 Benjaminitai išgirdo, kad izraelitai
susirinko Mispoje. Izraelitai klausė:
"Sakykite, kaip atsitiko tokia pikta-
darystė?"
4 Levitas, nužudytosios moters vyras,
atsakė: "Atvykau su savo sugulove į
Gibėją, priklausančią Benjaminui, ir
apsinakvojau.
5 Gibėjos vyrai naktį apsupo namus.
Jie norėjo mane nužudyti; mano su-
gulovę taip nukankino, kad ji mirė.
6 Tuomet savo sugulovę supjausčiau
ir jos dalis išsiunčiau į visus Izraelio
paveldėtus kraštus, nes jie padarė Iz-
raelyje bjaurų nusikaltimą.
7 Izraelitai, dabar apsvarstykite ir nu-
tarkite, ką daryti".
8 Visa tauta vienu balsu pasisakė: "Nė
vienas iš mūsų neisime į savo palapi-
nę ir negrįšime į namus.
9 Štai ką mes padarysime Gibėjai:
mesime burtą, eidami prieš juos.
10 Išskirsime iš visų Izraelio giminių
po dešimt vyrų iš šimto, po šimtą iš
tūkstančio ir po tūkstantį iš dešimt
tūkstančių, kad atgabentų maisto ka-
riams, kurie eis prieš Benjamino Gi-
bėją nubausti už padarytą Izraelyje
bjaurų nusikaltimą".
11 Visi Izraelio vyrai susirinko kariau-
ti prieš tą miestą ir buvo kaip vie-
nas.
12 Izraelio giminių vadai išsiuntė vy-
rus į visą Benjamino kraštą, klaus-
dami: "Kodėl tarp jūsų vyksta tokios
piktadarystės?
13 Išduokite tuos vyrus, Belialo vai-
kus, gyvenančius Gibėjoje, kad juos
nubaustume mirtimi ir pašalintume
pikta iš Izraelio". Benjaminitai neno-
rėjo klausyti savo brolių izraelitų.
14 Jie susirinko iš visų miestų į Gibėją
kariauti su izraelitais.
15 Jų buvo dvidešimt šeši tūkstančiai
kardais ginkluotų vyrų, neskaičiuo-
jant Gibėjos septynių šimtų rinktinių
karių.
16 Iš visų žmonių buvo septyni šimtai
rinktinių vyrų, kurie buvo kairiaran-
kiai ir galėjo pataikyti iš mėtyklės ak-
meniu į plauką.
17 Izraelitų, išskyrus benjaminitus, bu-
vo keturi šimtai tūkstančių ginkluo-
tų vyrų.
18 Jie atvyko į Betelį Dievo pasiklaus-
ti, kas iš jų pirmas turi pradėti kovą
su benjaminitais. Viešpats atsakė:
"Judas eis pirmas".
19 Izraelitai anksti rytą pasistatė sto-
vyklą prie Gibėjos
20 ir išsirikiavo kautynėms prieš Ben-
jaminą ir Gibėją.
21 Benjaminitai, išėję iš Gibėjos, tą
dieną sunaikino dvidešimt du tūks-
tančius izraelitų.
22 Izraelio kariai, atgavę drąsą, vėl išsi-

rikiavo kautynėms toje pačioje vietoje.
23 Prieš kautynes izraelitai nuvyko į
Betelį ir verkė Viešpaties akivaizdo-
je iki vakaro, ir klausė: "Ar mums
dar kartą eiti į mūšį su mūsų bro-
liais benjaminitais?" Viešpats atsa-
kė: "Eikite prieš juos".
24 Izraelitai antrą kartą išėjo prieš
benjaminitus,
25 o benjaminitai išėjo jiems priešais
iš Gibėjos ir išžudė aštuoniolika tūks-
tančių Izraelio ginkluotų karių.
26 Tada visi izraelitai ir visa tauta atė-
jo į Betelį. Ten jie sėdėjo verkdami
Viešpaties akivaizdoje ir pasninkavo
iki vakaro. Jie aukojo deginamąsias
bei padėkos aukas Viešpačiui.
27 Izraelitai klausė Viešpaties (tada
ten buvo Dievo Sandoros skrynia
28 ir Aarono sūnaus Eleazaro sūnus
Finėjas tuo metu buvo prie jos), saky-
dami: "Ar mums dar kartą eiti į ko-
vą prieš mūsų brolius benjaminitus?"
Viešpats atsakė: "Eikite, nes rytoj Aš
juos atiduosiu į jūsų rankas".
29 Izraelis pastatė pasalas aplink Gi-
bėją.
30 Trečią dieną Izraelis išėjo prieš
benjaminitus ir išsirikiavo prieš Gi-
bėją kaip anksčiau.
31 Benjaminitai išėjo prieš tautą ir,
atsitraukę nuo miesto kaip anksčiau,
pradėjo žudyti žmones ant vieškelių,
kurių vienas veda į Betelį, o kitas – į
Gibėją. Krito apie trisdešimt Izraelio
vyrų.
32 Tada benjaminitai manė, kad izra-
elitai traukiasi nuo jų kaip anksčiau,
o izraelitai bėgo, norėdami juos nu-
vilioti nuo miesto į vieškelius.
33 Izraelitai išsirikiavo kovai prie Ba-
altamaro; tuomet Izraelio pasalos
pulkai pakilo iš savo vietų už Gibė-
jos miesto.
34 Atėjo prieš Gibėją dešimt tūkstan-
čių rinktinių vyrų iš viso Izraelio, ir
užvirė smarki kova. Benjaminitai ne-
žinojo, kad jų laukia nelaimė.
35 Viešpats suteikė pergalę Izraeliui,
ir jie sunaikino tą dieną dvidešimt
penkis tūkstančius šimtą benjaminitų,
ginkluotų kardais.
36 Benjaminitai pamatė, kad jie su-
mušti. Izraelitai davė benjaminitams
vietos, nes pasitikėjo pasala, kuri bu-
vo pastatyta prie Gibėjos.
37 Pasalos pulkai netikėtai puolė Gi-
bėją, užėmė miestą ir išžudė kardais
gyventojus.
38 Izraelitų ir pasalos sutartas ženklas
buvo padegti miestą, kad iš jo kiltų
dūmai.
39 Izraelitai traukėsi iš mūšio, ir ben-
jaminitai nužudė apie trisdešimt izra-
elitų, manydami, kad jie bėga sumuš-
ti kaip pirmajame mūšyje.
40 Bet kai iš miesto pradėjo kilti lieps-
na ir dūmai, benjaminitai atsigręžę
pamatė, kad miestas dega.
41 Kai Izraelio kariai atsigręžė, benja-
minitai išsigando, nes pamatė, kad
juos užklupo nelaimė.
42 Jie pasuko bėgti dykumos link. Iz-
raelitai pasivijo juos, ir išėjusieji iš
miesto taip pat naikino juos.
43 Jie apsupo benjaminitus ir perse-
kiojo, naikindami iki Gibėjos.
44 Benjaminitų čia krito aštuoniolika
tūkstančių vyrų, narsių karių.
45 Jiems bėgant į dykumą prie Rimo-
no uolos, jų krito dar penki tūkstan-
čiai vyrų, likusius izraelitai persekio-
jo ligi Gidomo ir nužudė dar du tūks-
tančius vyrų.
46 Tą dieną benjaminitų žuvo dvide-
šimt penki tūkstančiai ginkluotų vy-
rų, narsių karių.
47 Šeši šimtai benjaminitų nubėgo į

dykumą prie Rimono uolos ir pasili-
ko ten keturis mėnesius.
48 Izraelitai sugrįžę išžudė visus ben-
jaminitus ir gyvulius, o miestus sude-
gino.

21 Izraelitai prisiekė Mispoje,
kad nė vienas jų neišleis savo
dukters už benjaminito.
2 Susirinkę Betelyje, jie sėdėjo iki va-
karo Dievo akivaizdoje graudžiai
verkdami
3 ir klausė: "Viešpatie, Izraelio Die-
ve, kodėl taip atsitiko Izraelyje? Ko-
dėl šiandien pasigendame vienos Iz-
raelio giminės?"
4 Kitą dieną žmonės, anksti atsikėlę,
pastatė aukurą ir aukojo deginamą-
sias ir padėkos aukas.
5 Izraelitai klausė: "Kas iš Izraelio gi-
minių neatvyko į susirinkimą Bete-
lyje?" Nes jie buvo prisiekę, kad tie,
kurie neateis į susirinkimą Mispoje,
bus baudžiami mirtimi.
6 Izraelitai gailėjosi brolio Benjami-
no ir kalbėjo: "Šiandien viena Izra-
elio giminė sunaikinta.
7 Ką darysime, kad likusieji benja-
minitai gautų žmonų? Juk mes pri-
siekėme Viešpačiu, kad jiems ne-
duosime savo dukterų".
8 Jie klausė: "Kas iš Izraelio giminių
neatvyko Viešpaties akivaizdon į Mis-
pą?" Paaiškėjo, kad iš Jabešgileado
niekas nebuvo atvykęs į susirinkimą.
9 Patikrinę pamatė, kad nebuvo nė
vieno žmogaus iš Jabešgileado.
10 Susirinkimas pasiuntė dvylika tūks-
tančių rinktinių karių ir jiems įsakė
kardu išžudyti Jabešgileado vyrus,
moteris ir vaikus.
11 Jie sakė: "Nužudykite kiekvieną vy-
rą ir kiekvieną moterį, gulėjusią su
vyru".
12 Jabešgileade jie rado keturis šim-
tus nekaltų mergaičių, kurias atvedė
stovyklon į Silą, Kanaano krašte.
13 Po to visas susirinkimas pasiūlė tai-
ką benjaminitams, apsistojusiems
prie Rimono uolos.
14 Tuomet benjaminitai sugrįžo, o
izraelitai atidavė jiems mergaites iš
Jabešgileado. Bet jiems jų neužte-
ko.
15 Tauta gailėjosi Benjamino, nes
Viešpats padarė spragą tarp Izraelio
giminių.
16 Izraelio vyresnieji klausė: "Ką da-
rysime? Kaip surasime likusiems vy-
rams žmonų, nes Benjamino mote-
rys išžudytos?"
17 Jie tarė: "Benjamino paveldėjimas
teks išlikusiems, kad nebūtų sunai-
kinta giminė Izraelyje.
18 Tačiau mes negalime duoti jiems
žmonų iš savo dukterų". Izraelitai
buvo prisiekę: "Prakeiktas, kuris
duotų dukterį benjaminitui".
19 Jie kalbėjo benjaminitams: "Kas-
met vyksta Viešpaties šventė Sile,
kuris yra į šiaurę nuo Betelio, į ry-
tus nuo vieškelio, vedančio iš Bete-
lio į Sichemą, ir į pietus nuo Lebo-
nos.
20 Nuėję į Silą, pasislėpkite vynuogy-
nuose
21 ir stebėkite. Kai išeis Silo dukte-
rys žaisti ratelį, išeikite iš vynuogy-
nų ir, pasigrobę kiekvienas sau žmo-
ną iš Silo dukterų, grįžkite į Benja-
mino kraštą.
22 O kai ateis jų tėvai arba broliai su
skundu pas mus, mes jiems sakysi-
me: 'Būkite jiems malonūs, nes mes
nekariavome, kad gautume jiems
žmonų, ir jūs patys jiems nedavėte,
tai ir nenusikaltote' ".
23 Benjaminitai taip ir padarė: jie pa-

siėmė tiek mergaičių, kiek jiems reikėjo žmonų. Po to kiekvienas sugrįžo į savo žemę, atstatė miestus ir juose gyveno.
24 Izraelitai taip pat sugrįžo kiekvienas į savo giminę, į savo šeimą savo žemėje.
25 Tuo metu Izraelyje nebuvo karaliaus. Kiekvienas darė tai, kas jam atrodė teisinga.

RUTOS
KNYGA

1 Teisėjų valdymo laikais šalyje kilo badas. Vienas vyras iš Judo Betliejaus su žmona ir dviem sūnumis iškeliavo gyventi į Moabo kraštą.
2 To vyro vardas buvo Elimelechas, jo žmonos vardas Noemė, o sūnų – Mahalonas ir Kelionas, efratiečiai iš Judo Betliejaus. Jie atvyko į Moabo kraštą ir ten apsigyveno.
3 Noemės vyras Elimelechas mirė ir ji liko su dviem sūnumis.
4 Jie vedė žmonas moabites. Viena vardu Orfa, o kita – Ruta. Jie ten išgyveno apie dešimt metų.
5 Po to abu sūnūs, Mahalonas ir Kelionas, mirė. Moteris neteko abiejų sūnų ir vyro.
6 Ji su savo marčiomis pakilo grįžti į savo kraštą, nes buvo girdėjusi būdama Moabo krašte, kad Viešpats aplankė savo tautą, duodamas jiems duonos.
7 Ji išėjo iš ten, kur gyveno kartu su savo marčiomis, ir ėjo į Judą.
8 Noemė tarė savo marčioms: "Eikite namo pas savo motinas. Viešpats tebūna malonus jums, kaip jūs buvote mirusiems ir man.
9 Viešpats jums tesuteikia poilsį vyro namuose". Noemė pabučiavo savo marčias, kurios pakėlė balsus ir verkė.
10 Ir jos sakė: "Mes norime eiti su tavimi pas tavo žmones".
11 Noemė atsakė: "Grįžkite, mano dukros. Kodėl jūs norite eiti su manimi? Ar manote, kad aš galiu užauginti sūnus, kurie taptų jūsų vyrais?
12 Grįžkite, mano dukros. Aš juk per sena vedyboms. Jei turėčiau viltį dar šiąnakt ištekėti ir pagimdyti sūnų,
13 argi jūs lauktumėte, kol jis užaugs? Argi dėl to susilaikytumėte nuo santuokos? Ne, mano dukros. Man labai skaudu dėl jūsų, bet Viešpaties ranka yra prieš mane".
14 Jos pakėlė balsus ir vėl verkė. Orfa atsisveikino su savo anyta, o Ruta pasiliko su ja.
15 Noemė tarė: "Tavo brolienė sugrįžo pas savo tautą ir savo dievus. Grįžk ir tu".
16 Tačiau Ruta atsakė: "Neversk manęs tave palikti ir sugrįžti. Kur tu eisi, ir aš eisiu; kur tu gyvensi, ir aš gyvensiu. Tavo tauta yra mano tauta ir tavo Dievas – mano Dievas.
17 Kur tu mirsi, ir aš ten mirsiu ir būsiu palaidota. Tegul Viešpats padaro man tai ir dar daugiau, bet tik mirtis atskirs mane nuo tavęs".
18 Noemė matė, kad Ruta tvirtai pasiryžusi eiti su ja, ir nustojo atkalbinėti.

19 Taip jos keliavo, kol atėjo į Betlie-
jų. Joms atėjus į Betliejų, visas mies-
tas sujudo ir klausinėjo: “Ar tai Noe-
mė?”
20 Ji atsakė: “Nevadinkite manęs No-
eme, vadinkite mane Mara, nes Vi-
sagalis labai apkartino mano gyveni-
mą.
21 Išėjau turtinga, o Viešpats parve-
dė tuščiomis rankomis. Kodėl vadi-
nate mane Noeme? Juk Viešpats pa-
liudijo prieš mane, Visagalis mane
nubaudė”.
22 Taip grįžo Noemė ir jos marti mo-
abitė Ruta iš Moabo krašto. Jos at-
vyko į Betliejų miežių pjūties pra-
džioje.

2 Noemės giminaitis iš vyro pusės
buvo Boozas, pasiturintis vyras iš
Elimelecho giminės.
2 Moabitė Ruta tarė Noemei: “Leisk
man eiti į lauką varpų rinkti, kur man
leis”. Noemė sakė: “Eik, mano duk-
ra”.
3 Nuėjusi ji rinko varpas paskui pjo-
vėjus. Jai pasitaikė rinkti lauke, ku-
ris priklausė Boozui iš Elimelecho gi-
minės.
4 Kaip tik tuo metu Boozas atėjo iš
Betliejaus ir pasveikino pjovėjus:
“Viešpats su jumis”. Tie jam atsakė:
“Telaimina tave Viešpats”.
5 Tada Boozas paklausė pjovėjų pri-
žiūrėtoją: “Kas šita moteris?”
6 Prižiūrėtojas atsakė: “Ji yra moabi-
tė, atvykusi su Noeme iš Moabo kraš-
to.
7 Ji prašė: ‘Leisk man rinkti paskui
pjovėjus nukritusias varpas’. Ji atėjo
ir buvo čia nuo ryto iki dabar, tik
trumpam buvo parėjusi į namus”.
8 Boozas tarė Rutai: “Klausyk, mano
dukra! Neik rinkti į kitą lauką ir ne-
sitrauk iš čia, bet pasilik prie mano
moterų.
9 Sek paskui pjovėjus. Aš įsakiau jau-
nuoliams tavęs neliesti. Ištroškusi eik
prie ąsočių ir gerk tai, ką pjovėjai ge-
ria”.
10 Ji puolė veidu į žemę ir, nusilenku-
si iki žemės, klausė: “Kodėl tu man
toks malonus ir atkreipei dėmesį į
mane, nors esu svetimšalė?”
11 Boozas atsakė jai: “Man viską pa-
pasakojo, kaip tu, tavo vyrui mirus,
elgeisi su anyta ir kaip palikusi tėvą,
motiną ir gimtąją šalį, atvykai į tautą,
kurios anksčiau nepažinai.
12 Teatlygina tau Viešpats už tai, ką
padarei, ir teduoda tau pilną užmo-
kestį Viešpats, Izraelio Dievas, po
kurio sparnais atėjai prisiglausti”.
13 Ji atsakė: “Mano viešpatie, kad tik
rasčiau malonę tavo akyse. Tu paguo-
dei mane, draugiškai kreipdamasis į
savo tarnaitę, nors neprilygstu tavo
tarnaitėms”.
14 Valgant Boozas jai tarė: “Ateik čia,
valgyk duonos ir padažyk savo kąsnį
vyne”. Ji atsisėdo šalia pjovėjų, o jis
padavė jai paskrudintų grūdų. Ji pa-
valgė, o kas liko, pasilaikė.
15 Kai ji kėlėsi rinkti, Boozas įsakė sa-
vo tarnams: “Leiskite jai rinkti tarp
pėdų ir nepriekaištaukite.
16 Iš pėdų tyčiomis ištraukite ir pali-
kite jai, kad galėtų rinkti; nedrauski-
te jai”.
17 Ji rinko iki vakaro. Surinktas var-
pas iškūlė ir buvo arti efos miežių.
18 Parėjusi į miestą, ji parodė savo
anytai, kiek pririnko. Be to, padavė
jai likusį maistą, kurį buvo pasilai-
kiusi.
19 Anyta jos paklausė: “Kur tu šian-
dien rinkai? Tebūna palaimintas tas,
kuris atkreipė dėmesį į tave!” Ji pa-

pasakojo savo anytai, pas ką dirbo, ir
pasakė, kad to vyro vardas Boozas.
20 Noemė tarė savo marčiai: "Viešpats telaimina jį, nes jis išliko malonus gyviems ir mirusiems. Be to, tas vyras yra iš mūsų giminės, vienas iš artimiausių mūsų giminaičių".
21 Ruta sakė: "Jis man patarė laikytis prie jo pjovėjų iki pjūties galo".
22 Ir Noemė tarė savo marčiai Rutai: "Gerai, mano dukra, kad eini su jo tarnaitėmis. Kitame lauke tave galėtų įžeisti".
23 Ji laikėsi prie Boozo tarnaičių rinkdama varpas, kol pasibaigė miežių ir kviečių pjūtis, ir gyveno su savo anyta.

3 Noemė tarė Rutai: "Mano dukra, ar ne laikas man pasirūpinti vieta, kur tu galėtum ramiai gyventi?
2 Boozas, su kurio tarnaitėmis tu dirbai, yra mūsų giminaitis. Jis šį vakarą vėtys miežius klojime.
3 Nusiprausk, pasitepk, apsivilk geriausiu rūbu ir nueik į klojimą. Nepasirodyk jam, kol jis pavalgys ir atsiguls.
4 Kai jis atsiguls, įsidėmėk vietą, kur jis guli; priėjusi atidenk jo kojas ir atsigulk. Jis tau pasakys, ką daryti".
5 Ji atsakė: "Visa, ką man sakai, padarysiu".
6 Nuėjusi į klojimą, ji pasielgė taip, kaip jai anyta patarė.
7 Boozas, pavalgęs ir atsigėręs, buvo patenkintas ir atsigulė javų krūvos gale. Ruta tyliai priėjo, atidengė jo kojas ir atsigulė.
8 Vidurnaktį pabudęs žmogus nusigando, pamatęs moterį, gulinčią prie jo kojų.
9 Jis paklausė: "Kas tu esi?" Ji atsakė: "Aš esu tavo tarnaitė Ruta. Ištiesk savo apsiaustą ant savo tarnaitės, nes tu esi artimas giminaitis".
10 Jis sakė: "Viešpats telaimina tave, mano dukra. Tavo paskutinis poelgis yra geresnis už pirmutinį, nes tu neieškojai jaunuolio, turtingo ar beturčio.
11 Nebijok, mano dukra. Visa, ko prašai, aš padarysiu. Visi šio miesto gyventojai žino, kad tu esi dora moteris.
12 Tikrai aš esu artimas tavo giminaitis, tačiau yra kitas, dar artimesnis už mane.
13 Pasilik šią naktį čia. O rytoj, jei jis tave paims, – gerai, tegul paima. O jei jis nenorės tavęs paimti, kaip Viešpats gyvas, aš tave paimsiu! Gulėk iki ryto".
14 Ji gulėjo prie jo kojų iki ryto ir atsikėlė, kai žmogus žmogaus dar negalėjo atpažinti. Jis sakė jai: "Žiūrėk, kad niekas nesužinotų, jog moteris buvo klojime".
15 Jis liepė jai ištiesti savo apsiaustą, kuriuo ji buvo apsisiautusi. Atseikėjęs šešis saikus miežių, jis supylė į apsiaustą ir užkėlė jai ant pečių. Taip ji grįžo į miestą.
16 Namuose anyta klausė: "Kaip tau sekėsi, mano dukra?" Ji papasakojo jai visa, kas įvyko,
17 ir sakė: "Šituos šešis saikus miežių jis man davė ir pasakė: 'Tu neturi grįžti tuščiomis pas savo anytą' ".
18 Noemė tarė: "Dabar palauk, mano dukra, kol sužinosi, kaip viskas baigsis. Jis nenurims, kol visko nesutvarkys dar šiandien".

4 Boozas, nuėjęs prie vartų, atsisėdo. Pro šalį ėjo giminaitis, apie kurį Boozas buvo kalbėjęs. Jis tarė jam: "Bičiuli, sėskis čia!" Tas atėjęs atsisėdo.

[2] Boozas pasišaukė dar dešimt vyrų,
miesto vyresniųjų, ir tarė jiems: "Sės-
kitės!" Jie atsisėdo.
[3] Ir jis kalbėjo giminaičiui: "Noemė,
kuri grįžo iš Moabo krašto, parduoda
lauką, priklausiusį mūsų broliui Eli-
melechui.
[4] Aš norėjau pranešti tai tau. Pirk tą
lauką čia sėdinčiųjų ir vyresniųjų aki-
vaizdoje. Jei nori išpirkti, pirk, o jei
nenori, pasakyk man, kad žinočiau.
Nėra kito, kuris turi teisę tai išpirkti,
o po tavęs – mano eilė". Tas atsakė:
"Aš pirksiu".
[5] Boozas tarė: "Tą dieną, kai pirksi
lauką iš Noemės, turėsi nupirkti ir
moabitę Rutą, mirusiojo žmoną, kad
išlaikytum mirusiojo vardą jo nuosa-
vybei".
[6] Giminaitis atsakė: "Aš negaliu iš-
pirkti jos, nes tada nukentėtų mano
paties paveldėjimas. Tu pasinaudok
mano teise, nes aš negaliu to pada-
ryti".
[7] Izraelyje buvo paprotys: kai kas nors
perleisdavo savo teisę į paveldėjimą
kitam, jis nusiaudavo savo sandalą ir
paduodavo savo artimui. Tai būdavo
liudijimas Izraelyje.
[8] Kai giminaitis pasakė Boozui: "Pirk
tai sau", nusiavė sandalą ir jam pa-
davė.
[9] Tada Boozas tarė vyresniesiems ir
visiems žmonėms: "Jūs esate šiandien
liudytojai, kad aš nupirkau iš Noemės
visa, kas priklausė Elimelechui, Ke-
lionui ir Mahalonui.
[10] Taip pat ir moabitę Rutą, Mahalo-
no žmoną, vesiu, kad išlaikyčiau mi-
rusiojo vardą, jo nuosavybei ir kad jo
vardas neišnyktų tarp jo brolių ir iš jo
tėviškės. Jūs esate šiandien to įvykio
liudytojai".
[11] Visi ten esantys žmonės ir vyres-
nieji atsakė: "Mes esame liudytojai.
Viešpats telaimina moterį, ateinančią
į tavo namus, kaip Rachelę ir Liją,
kurios sukūrė Izraelio namus. Tegul
tau sekasi Efratoje ir tebūna garsus
tavo vardas Betliejuje.
[12] Tebūna tavo namai kaip namai Fa-
ro, kurį Tamara pagimdė Judui, per
palikuonis, kuriuos Viešpats tau duos
iš šios jaunos moters".
[13] Boozas vedė Rutą. Ir kai jis įėjo
pas ją, Viešpats davė jai pastoti ir ji
pagimdė sūnų.
[14] Tuomet moterys sakė Noemei: "Pa-
laimintas Viešpats, kuris nepaliko ta-
vęs be įpėdinio, kad jo vardas būtų
žymus Izraelyje.
[15] Jis bus tau atgaiva ir pasirūpins ta-
vimi senatvėje. Juk jį pagimdė tavo
marti, kuri myli tave, ir yra tau dau-
giau negu septyni sūnūs".
[16] Noemė paėmė vaiką į savo prie-
globstį ir buvo jo auklė.
[17] Kaimynės jį pavadino Jobedu, sa-
kydamos: "Sūnus gimė Noemei". Jo-
bedas buvo Jesės tėvas, karaliaus Do-
vydo senelis.
[18] Šitie yra Faro palikuonys: Faras bu-
vo Esromo tėvas,
[19] Esromas – Aramo, Aramas – Ami-
nadabo,
[20] Aminadabas – Naasono, Naaso-
nas – Salmono,
[21] Salmonas – Boozo, Boozas – Jobe-
do,
[22] Jobedas – Jesės, o Jesė – Dovydo.

PIRMOJI SAMUELIO
KNYGA

1 Efraimo aukštumoje, Ramoje gy-
veno vyras, vardu Elkana, efrai-
mitas. Jis buvo Zufo sūnaus Toaus sū-
naus Elihaus sūnaus Jerohamo sūnus.
2 Jis turėjo dvi žmonas: Oną ir Peni-
ną. Penina turėjo vaikų, o Ona netu-
rėjo.
3 Elkana kasmet eidavo iš savo mies-
to į Silą melstis ir aukoti kareivijų
Viešpačiui. Du Helio sūnūs, Ofnis ir
Finėjas, ten buvo Viešpaties kunigais.
4 Kai Elkana aukodavo, jis duodavo
aukos dalį savo žmonai Peninai ir vi-
siems jos sūnums bei dukterims.
5 Bet Onai jis duodavo geriausią dalį,
nes ją, nors Viešpats buvo uždaręs jos
įsčias, mylėjo.
6 Jos priešininkė ją užgauliodavo ir
erzindavo, nes Viešpats buvo uždaręs
jos įsčias.
7 Taip būdavo kiekvienais metais, kai
ji eidavo į Viešpaties namus. Toji taip
užgauliodavo ją, kad ji verkdavo ir
nevalgydavo.
8 Jos vyras Elkana klausė: "Ona, ko
verki? Kodėl nevalgai? Ko liūdi? Ar-
gi aš tau nesu vertesnis už dešimtį sū-
nų?"
9 Ona atsistojo, kai jie pavalgė ir atsi-
gėrė Sile. Tuo metu kunigas Helis sė-
dėjo prie Viešpaties šventyklos durų.
10 Ona labai nuliūdusi meldėsi ir
graudžiai verkė.
11 Ji davė įžadą: "Kareivijų Viešpatie,
jei Tu pažvelgsi į savo tarnaitės siel-
vartą ir mane atsiminsi, ir nepamirši
manęs, bet duosi man sūnų, tai aš ati-
duosiu jį Viešpačiui per visas jo gyve-
nimo dienas, ir skustuvas nepalies jo
galvos".
12 Ji ilgai meldėsi Viešpaties akivaiz-
doje, o Helis stebėjo jos lūpas.
13 Ona kalbėjo savo širdyje, jos lūpos
judėjo, bet balso nesigirdėjo. Todėl
Helis palaikė ją girta
14 ir tarė: "Ar ilgai būsi girta? Išsipa-
giriok".
15 Ona atsakė: "Ne, viešpatie, aš esu
nelaiminga moteris; aš negėriau nei
vyno, nei stipraus gėrimo, tik išliejau
savo širdį Viešpačiui.
16 Nelaikyk savo tarnaitės Belialo
dukra, nes iš didelio sielvarto ir
skausmo aš kalbėjau".
17 Helis tarė: "Eik ramybėje, o Izra-
elio Dievas teįvykdo tavo prašymą".
18 Ji atsakė: "Duok savo tarnaitei at-
rasti malonę tavo akyse". Po to ji nu-
ėjo, valgė ir nebeliūdėjo.
19 Anksti rytą atsikėlę ir pagarbinę
Viešpatį, jie grįžo į savo namus, į Ra-
mą. Elkana pažino savo žmoną Oną,
ir Viešpats atsiminė ją.
20 Po kurio laiko Ona pagimdė sūnų
ir jį pavadino Samueliu, sakydama:
"Iš Viešpaties jį išmeldžiau".
21 Kai Elkana ėjo su visais savo na-
miškiais aukoti Viešpačiui kasmetinę
auką ir atlikti įžadą,
22 Ona nėjo. Ji sakė savo vyrui: "Aš
neisiu, iki berniuką nujunkysiu. Po to
jį nuvesiu Viešpaties akivaizdon ir
ten paliksiu visam laikui".
23 Jos vyras Elkana jai atsakė: "Da-
ryk, kaip tau atrodo teisinga, pasilik
namuose, iki jį nujunkysi. Viešpats

tepatvirtina savo žodį". Ji pasiliko ir
žindė sūnų, iki jį nujunkė.
24 Nujunkiusi jį, ji paėmė berniuką,
tris jaučius, efą miltų bei odinę vyno
ir nuvedė jį į Silą Viešpaties šventyk-
lon. Berniukas buvo dar mažas.
25 Papjovė jautį ir nuvedė berniuką
pas Helį.
26 Ona sakė: "Mano viešpatie, kaip tu
gyvas, aš esu ta pati moteris, kuri čia
stovėjo tavo akivaizdoje ir meldėsi
Viešpačiui.
27 Aš prašiau šito sūnaus. Viešpats iš-
klausė mano prašymą ir suteikė, ko
prašiau.
28 Aš jį atvedu Viešpačiui, kad visą sa-
vo gyvenimą jis Jam priklausytų". Ir
jis pagarbino ten Viešpatį.

2 Ona meldėsi: "Mano širdis džiau-
giasi Viešpatyje ir mano ragas iš-
aukštintas Jame. Aš plačiai atveriu
savo burną prieš savo priešus, nes
džiaugiuosi Tavo išgelbėjimu.
2 Niekas nėra toks šventas, kaip Vieš-
pats! Šalia Tavęs nėra kito ir nėra ki-
tos uolos, kaip mūsų Dievas.
3 Nekalbėkite taip išdidžiai ir įžūliai.
Viešpats yra Dievas, kuris žino viską,
ir Jis pasveria visus darbus.
4 Galingųjų lankas sulaužomas, o tie,
kurie klumpa, apjuosiami jėga.
5 Sotieji parsisamdė už maistą, o al-
kanieji nurimo. Nevaisingoji pagim-
dė septynetą, o turinčioji daug vaikų
nusilpo.
6 Viešpats numarina ir atgaivina, nu-
veda į mirusiųjų buveinę ir vėl išlais-
vina.
7 Viešpats padaro beturtį ir turtingą.
Jis pažemina ir išaukština.
8 Jis pakelia iš dulkių vargdienį, iš są-
šlavų duobės iškelia vargšą; juos pa-
sodina greta kunigaikščių ir leidžia
paveldėti jiems šlovės sostą. Viešpa-
čiui priklauso žemės pamatai, ant jų
Jis pastatė pasaulį.
9 Savo šventųjų kojas Jis palaikys, o
nedorėliai nutils tamsoje. Nė vienas
nelaimės savo jėga.
10 Viešpats sudaužys į gabalus savo
priešus. Jis sugriaudės prieš juos iš
dangaus. Viešpats teis žemės kraštus.
Jis duos jėgų savo karaliui ir išaukš-
tins pateptojo ragą".
11 Elkana grįžo į Ramą, į savo namus,
o berniukas Samuelis tarnavo Vieš-
pačiui, prižiūrimas kunigo Helio.
12 Helio sūnūs buvo Belialo vaikai ir
nepažino Viešpaties.
13 Kam nors aukojant auką, kai mėsa
tebevirdavo, ateidavo kunigo tarnas,
laikydamas rankoje trišakę,
14 ir smeigdavo ją į katilą, puodą ar
keptuvę. Visa, ką ištraukdavo šake,
pasiimdavo Helio sūnūs. Taip jie da-
rė visiems izraelitams, aukojantiems
Sile.
15 Prieš sudeginant taukus, atėjęs ku-
nigo tarnas sakydavo aukotojui:
"Duok mėsos kunigui iškepti; jis ne-
nori virtos, bet žalios".
16 Jei aukotojas sakydavo: "Pirmiau-
sia tegul sudegina taukus, paskui te-
gul ima, kiek nori". Tarnas atsakyda-
vo: "Duok dabar. Jei neduosi, atim-
siu".
17 Helio sūnų nuodėmė buvo labai di-
delė Viešpaties akyse, nes žmonės
ėmė bjaurėtis aukomis Viešpačiui.
18 Samuelis tarnavo Viešpačiui, apsi-
rengęs lininį efodą.
19 Jo motina jam pasiūdavo drabužį ir
kasmet atnešdavo ateidama su savo
vyru aukoti kasmetinės aukos.
20 Helis laimindavo Elkaną ir jo žmo-
ną: "Viešpats teduoda tau dar vaikų
su šita moterimi už tą, kurį ji paau-

kojo Viešpačiui". Po to jie grįždavo į
namus.
21 Viešpats aplankė Oną, ir ji pagim-
dė dar tris sūnus ir dvi dukteris. Ber-
niukas Samuelis augo Viešpaties aki-
vaizdoje.
22 Helis labai paseno. Jis girdėjo, ką
jo sūnūs darė Izraeliui, kaip jie sugul-
davo su moterimis, kurios susirinkda-
vo prie Susitikimo palapinės.
23 Tėvas klausė: "Kodėl taip darote?
Aš girdžiu apie jūsų piktus darbus iš
žmonių.
24 Negerus dalykus aš girdžiu apie jus,
mano sūnūs. Jūs vedate Viešpaties
tautą į nusikaltimą.
25 Jei žmogus nusikalsta žmogui, jį
teis teisėjas, bet jei žmogus nusideda
Viešpačiui, kas jį užtars?" Jie neklau-
sė savo tėvo, todėl Viešpats nuspren-
dė juos nužudyti.
26 Berniukas Samuelis augo, ir jam
palankiai buvo nusiteikę ir Viešpats,
ir žmonės.
27 Dievo žmogus atėjo pas Helį ir jam
tarė: "Taip sako Viešpats: 'Aš apsireiš-
kiau tavo tėvams, kai jie buvo Egipte
ir tarnavo faraonui.
28 Aš tavo tėvą išsirinkau kunigu iš vi-
sų Izraelio giminių, kad jis aukotų ant
mano aukuro, smilkytų smilkalus ir
nešiotų efodą mano akivaizdoje. Aš
paskyriau kunigams izraelitų degina-
mųjų aukų dalį.
29 Kodėl jūs mindžiojate kojomis au-
kas ir dovanas, kurias įsakiau man
aukoti? Kodėl labiau už mane gerbi
savo sūnus, kurie tunka mano tautos
Izraelio geriausiomis aukų dalimis?'
30 Todėl Viešpats, Izraelio Dievas, sa-
ko: 'Tikrai buvau pažadėjęs, kad tavo
tėvo ir tavo namai per amžius bus ma-
no akivaizdoje, bet dabar sakau, kad
taip nebus. Aš pagerbsiu tuos, kurie
mane gerbia, o kurie mane niekina,
bus paniekinti.
31 Ateina diena, kada tavo ir tavo na-
mų ramstį sunaikinsiu; nė vienas ne-
sulauks senatvės.
32 Tu matysi priešą mano namuose,
nepaisant to, kad Dievas daro gera
Izraeliui; tavo namuose niekas nesu-
lauks senatvės per amžius.
33 Aš nesunaikinsiu ir nepašalinsiu
nuo savo aukuro visų tavųjų, bet tavo
akys aptems ir siela krimsis; ir visi ta-
vo palikuonys mirs savo gražiausiame
amžiuje.
34 Tai bus ženklas tau, kai abu tavo
sūnūs Ofnis ir Finėjas mirs tą pačią
dieną.
35 Aš pakelsiu sau ištikimą kunigą,
kuris darys tai, kas yra mano širdyje
ir mano mintyse. Aš jam pastatysiu
tvirtus namus, ir jis vaikščios prieš
mano pateptąjį per amžius.
36 Tada išlikę tavo šeimos nariai atėję
parpuls prieš jį už sidabrinį pinigėlį
ar duonos kąsnį ir prašys, kad paskir-
tų juos kunigais ir jie galėtų užsidirb-
ti pavalgyti' ".

3 Berniukas Samuelis tarnavo Vieš-
pačiui Helio priežiūroje. Viešpa-
ties žodis buvo brangus tuo laiku ir
regėjimai buvo reti.
2 Kartą Helis gulėjo. Jo akys buvo nu-
silpę ir jis nebegalėjo gerai matyti.
3 Šventyklos lempa dar nebuvo užge-
susi. Samuelis miegojo Viešpaties
šventykloje, kur buvo Dievo skrynia.
4 Viešpats pašaukė Samuelį. Tas atsi-
liepė: "Aš čia".
5 Nubėgęs pas Helį, Samuelis tarė:
"Aš čia. Tu mane šaukei". Tas atsa-
kė: "Aš tavęs nešaukiau, eik ir mie-
gok". Jis grįžo ir atsigulė.
6 Viešpats antrą kartą pašaukė Samu-

elį. Atsikėlęs Samuelis vėl nuėjo pas
Helį ir tarė: "Aš čia. Tu mane šau-
kei". Tas atsakė: "Aš nešaukiau ta-
vęs, mano sūnau, eik ir miegok".
7 Samuelis dar nepažino Viešpaties ir
jam dar nebuvo apreikštas Viešpaties
žodis.
8 Viešpats pašaukė Samuelį trečią
kartą. Atsikėlęs jis vėl nuėjo pas Helį
ir sakė: "Aš čia. Tu mane šaukei".
Helis suprato, kad Viešpats šaukia
berniuką,
9 ir tarė Samueliui: "Eik ir atsigulk.
Jei tave vėl šauks, sakyk: 'Kalbėk,
Viešpatie, Tavo tarnas klauso' ". Nu-
ėjęs Samuelis atsigulė.
10 Viešpats atėjo, atsistojo ir pašaukė,
kaip pirma: "Samueli, Samueli!" Sa-
muelis atsiliepė: "Kalbėk, Tavo tarnas
klauso".
11 Viešpats tarė Samueliui: "Štai Aš
darau darbą Izraelyje. Kas apie jį iš-
girs, tam suspengs abiejose ausyse.
12 Tą dieną įvykdysiu visa, ką kalbė-
jau prieš Helį ir jo giminę. Kai Aš
pradedu, Aš ir pabaigsiu.
13 Aš paskelbiau jam, kad nubausiu jo
namus už nusikaltimą, apie kurį jis ži-
no, nes jo sūnūs bjauriai elgėsi, o jis
jų nesudraudė.
14 Aš prisiekiau, kad Helio šeimos
kaltė nebus nuplauta nei aukomis,
nei dovanomis per amžius".
15 Samuelis gulėjo iki ryto. Atsikėlęs
atidarė šventyklos duris. Jis bijojo pa-
pasakoti Heliui tą regėjimą.
16 Helis pasišaukė Samuelį: "Samueli,
mano sūnau!" Jis atsakė: "Aš čia".
17 Jis paklausė: "Ką tau sakė? Ne-
slėpk nuo manęs. Dievas tepadaro
tau tai ir dar daugiau, jei paslėpsi nuo
manęs nors vieną žodį iš to, ką Jis tau
sakė".
18 Ir Samuelis jam papasakojo viską,
nieko neslėpdamas. Tada Helis tarė:
"Jis – Viešpats. Tedaro, kaip Jam at-
rodo geriausia".
19 Samuelis augo, ir Viešpats buvo su
juo. Ir nė vienas jo žodis nelikdavo
neišsipildęs.
20 Visas Izraelis nuo Dano ir Bersa-
bėjos sužinojo, kad Samuelis yra
Viešpaties paskirtas pranašas.
21 Viešpats ir toliau pasirodydavo Si-
le, kur apsireikšdavo Samueliui savo
žodžiu.

4 Samuelio žodis pasiekė visą Izra-
elį. Izraelis pasistatė stovyklą prie
Ebenezerio ir ruošėsi kariauti su fili-
stinais, o filistinai pasistatė stovyklą
prie Afeko.
2 Jie išsirikiavo prieš Izraelį, puolė ir
sumušė jį, nužudydami mūšyje apie
keturis tūkstančius vyrų.
3 Kai žmonės sugrįžo į stovyklą, Izra-
elio vyresnieji tarė: "Kodėl Viešpats
leido šiandien filistinams nugalėti?
Atsigabenkime iš Silo Viešpaties San-
doros skrynią, kad ji būtų su mumis
ir mus išgelbėtų nuo priešų".
4 Buvo pasiųsti į Silą pasiuntiniai, ku-
rie atgabeno kareivijų Viešpaties,
gyvenančio tarp cherubų, Sandoros
skrynią. Abu Helio sūnūs Ofnis ir Fi-
nėjas buvo prie Dievo Sandoros skry-
nios.
5 Kai Viešpaties Sandoros skrynia pa-
siekė stovyklą, visi izraelitai šaukė
taip garsiai, kad net žemė drebėjo.
6 Filistinai, išgirdę šauksmą, klausė:
"Ką reiškia šitas riksmas hebrajų sto-
vykloje?" Ir jie sužinojo, kad buvo at-
gabenta Viešpaties skrynia.
7 Filistinai išsigando, nes sakė: "Die-
vas atėjo pas juos į stovyklą. Vargas
mums, nes anksčiau taip nebuvo!
8 Vargas mums! Kas mus išgelbės iš

šitų galingų dievų? Tai dievai, kurie
baudė Egiptą įvairiomis bausmėmis
dykumoje.
9 Filistinai, būkite drąsūs, kad nerei-
kėtų tarnauti hebrajams, kaip jie
mums tarnavo. Nusiraminkite ir ka-
riaukite".
10 Filistinai kovojo ir vėl nugalėjo iz-
raelitus, kurie visi išbėgiojo į savo pa-
lapines. Įvyko didelės žudynės, ir kri-
to trisdešimt tūkstančių pėstininkų iš
Izraelio.
11 Dievo skrynia buvo priešų paimta,
o Helio sūnūs Ofnis ir Finėjas žuvo.
12 Vienas benjaminitas, pabėgęs iš
mūšio lauko, tą pačią dieną atvyko į
Silą su perplėštais drabužiais ir že-
mėm apibarstyta galva.
13 Jam atvykus į miestą, Helis sėdėjo
krasėje šalia kelio ir jo širdis drebėjo
dėl Dievo skrynios. Kai vyras atbėgo
į miestą ir viską pranešė, visas mies-
tas ėmė raudoti.
14 Helis, išgirdęs verksmą, paklausė:
"Ką reiškia šitas triukšmas?" Tas vy-
ras atskubėjo prie Helio ir jam pra-
nešė.
15 Helis buvo devyniasdešimt aštuo-
nerių metų, jo akys buvo nusilpusios
ir jis nebematė.
16 Tas vyras kalbėjo Heliui: "Aš šian-
dien pabėgau iš mūšio lauko ir atvy-
kau čia". Helis paklausė: "Kas ten at-
sitiko, mano sūnau?"
17 Pasiuntinys atsakė: "Izraelis bėgo
nuo filistinų, įvyko didelės žudynės.
Tavo abu sūnūs Ofnis ir Finėjas žuvo,
ir Dievo skrynia priešų rankose".
18 Jam paminėjus Dievo skrynią, He-
lis atbulas krito nuo krasės šalia var-
tų. Jo sprandas lūžo ir jis mirė, nes
buvo senas ir sunkus. Jis teisė Izraelį
keturiasdešimt metų.
19 Jo marti, Finėjo žmona, buvo nėš-
čia ir greitai turėjo gimdyti. Išgirdus,
kad Dievo skrynia paimta ir kad jos
uošvis ir vyras mirę, ji susilenkė ir pa-
gimdė, nes ją suėmė gimdymo skaus-
mai.
20 Jai mirštant, prie jos stovėjusios
moterys sakė: "Nebijok, tu pagimdei
sūnų". Tačiau ji nieko neatsakė ir ne-
bekreipė dėmesio.
21 Ji pavadino vaiką Ichabodu, saky-
dama: "Šlovė paliko Izraelį", nes
Dievo skrynia buvo paimta ir jos uoš-
vis bei vyras mirę.
22 Ji pasakė: "Šlovė paliko Izraelį, nes
Dievo skrynia paimta".

5 Filistinai paėmė Dievo skrynią ir
nugabeno ją iš Ebenezerio į As-
dodą.
2 Filistinai paėmė Dievo skrynią, įne-
šė ją į Dagono šventyklą ir pastatė ša-
lia Dagono.
3 Asdodo gyventojai kitą rytą, atsikė-
lę anksti, įėjo į Dagono šventyklą ir
pamatė Dagoną, kniūbsčią gulintį ant
žemės prieš Viešpaties skrynią. Pakė-
lę Dagoną, jie pastatė jį atgal į jo vie-
tą.
4 Kitą dieną anksti atsikėlę, jie vėl ra-
do Dagoną gulintį ant žemės prieš
Viešpaties skrynią; jo galva ir abi ran-
kos gulėjo nukirstos ant slenksčio.
Tik Dagono liemuo buvo likęs.
5 Todėl Dagono kunigai ir visi, įeinan-
tieji į Dagono šventyklą, peržengia
Dagono slenkstį Asdode iki šios die-
nos.
6 Viešpaties ranka sunkiai slėgė As-
dodo gyventojus. Jis naikino juos ir
baudė skaudžiais augliais Asdode ir
jo apylinkėse.
7 Asdodo vyrai, matydami, kas daro-
si, tarė: "Izraelio Dievo skrynia ne-
gali pasilikti pas mus, nes Jo ranka

labai spaudžia mus ir mūsų dievą Da-
goną".
[8] Jie sukvietė visus filistinų kunigaikš-
čius ir klausė: "Ką mums daryti su Iz-
raelio Dievo skrynia?" Tie atsakė:
"Izraelio Dievo skrynią reikia nuga-
benti į Gatą". Jie taip ir padarė.
[9] Kai ją atgabeno, Viešpaties ranka
ištiko miestą labai dideliu naikini-
mu. Jis baudė visus to miesto žmo-
nes, mažus ir didelius, skaudžiais
augliais.
[10] Tuomet jie išsiuntė Dievo skrynią į
Ekroną. Kai Dievo skrynia buvo at-
gabenta į Ekroną, ekroniečiai ėmė
šaukti: "Jie atgabeno pas mus Izra-
elio Dievo skrynią, norėdami nužudy-
ti mus".
[11] Taigi jie, sušaukę visus filistinų ku-
nigaikščius, sakė: "Išsiųskime Izraelio
Dievo skrynią, kad ji būtų sugrąžinta
į savo vietą ir kad neišžudytų mūsų ir
mūsų žmonių". Nes pražūtingas nai-
kinimas apėmė visą miestą ir Dievo
ranka buvo labai sunki.
[12] Išlikę gyvi buvo ištikti auglių, ir
miesto šauksmas kilo į dangų.

6 Viešpaties skrynia filistinų krašte
išbuvo septynis mėnesius.
[2] Filistinai pasikvietė kunigus bei žy-
nius ir klausė: "Ką mums daryti su
Viešpaties skrynia? Kaip ją pasiųsti
atgal į jos vietą?"
[3] Tie atsakė: "Jei siųsite atgal Izra-
elio Dievo skrynią, nesiųskite tuščios,
bet būtinai grąžinkite su auka už kal-
tes. Tada pagysite ir jums paaiškės,
kodėl Jo ranka neatsitraukia nuo jū-
sų".
[4] Jie klausė: "Kokią auką turime duo-
ti už savo nusikaltimą?" Tie atsakė:
"Penkis auksinius auglius ir penkias
auksines peles pagal filistinų kuni-
gaikščių skaičių, nes ta pati liga var-
gino jus ir jūsų kunigaikščius.
[5] Padarykite penkis auglių atvaizdus
ir pelių, kurios naikina kraštą, atvaiz-
dus ir atiduokite Izraelio Dievui. Gal
tada Jis atims savo ranką nuo jūsų,
jūsų dievų ir šalies.
[6] Neužkietinkite savo širdžių, kaip už-
kietino egiptiečiai ir faraonas. Kai
Viešpats darė stebuklus tarp jų, jie
buvo priversti išleisti izraelitus.
[7] Imkite dvi žindančias karves, ant
kurių dar nebuvo uždėtas jungas, ir
įkinkykite jas į naują vežimą, o jų ver-
šiukus parsiveskite namo.
[8] Viešpaties skrynią įkelkite į vežimą,
o auksinius dirbinius, kuriuos duoda-
te kaip auką, įdėkite į atskirą dėžę ir
paleiskite karves.
[9] Ir žiūrėkite: jei jos eis keliu, vedan-
čiu Betsamo link, tai Viešpats yra
mums siuntęs šitą didelę nelaimę; o
jei ne, tada žinosime, kad ne Jo ran-
ka ištiko mus, o taip įvyko atsitikti-
nai".
[10] Filistinai taip ir padarė. Dvi žin-
dančias karves įkinkė į vežimą, o jų
veršiukus uždarė namuose.
[11] Jie įkėlė Viešpaties skrynią ir dėžę
su auksinėmis pelėmis ir auglių at-
vaizdais į vežimą.
[12] Karvės ėjo tiesiai į Betsamą. Eida-
mos vieškeliu jos baubė, bet nepasu-
ko nei dešinėn, nei kairėn. Filistinų
kunigaikščiai ėjo paskui jas iki Betsa-
mo sienos.
[13] Betsamiečiai pjovė kviečius slėny-
je. Pakėlę akis, jie pamatė skrynią ir
džiaugėsi ja.
[14] Vežimas atvažiavo į Jozuės, betsa-
miečio, lauką ir sustojo. Ten buvo di-
delis akmuo. Jie suskaldė vežimą, o
karves aukojo kaip deginamąją auką
Viešpačiui.

15 Levitai nukėlė Viešpaties skrynią ir
prie jos buvusią dėžę, kurioje buvo
auksiniai dirbiniai, ir padėjo ant to
didelio akmens. Betsamo žmonės tą
dieną aukojo deginamąsias ir kitas
aukas Viešpačiui.
16 Penki filistinų kunigaikščiai, tai matydami, sugrįžo tą pačią dieną į Ekroną.
17 Filistinai aukojo už savo nusikaltimą auksinius auglius: vieną už Asdodą, vieną už Gazą, vieną už Askaloną, vieną už Gatą ir vieną už Ekroną.
18 Auksinės pelės buvo nuo penkių filistinų miestų, priklausančių penkiems kunigaikščiams, pradedant sutvirtintais miestais ir baigiant atvirais kaimais iki didelio akmens, ant kurio jie padėjo Viešpaties skrynią ir kuris iki šios dienos tebeguli betsamiečio Jozuės lauke.
19 Jis baudė Betsamo gyventojus, nes jie pažiūrėjo į Viešpaties skrynios vidų, ir nužudė penkiasdešimt tūkstančių septyniasdešimt žmonių. Žmonės verkė dėl tokių didelių žudynių.
20 Betsamo žmonės kalbėjo: "Kas gali išstovėti Viešpaties, švento Dievo, akivaizdoje? Kur Jis eis iš mūsų?"
21 Jie pasiuntė pasiuntinius į Kirjatjarimą, sakydami: "Filistinai sugrąžino Viešpaties skrynią. Ateikite ir parsigabenkite ją".

7 Kirjatjarimo vyrai parsigabeno Viešpaties skrynią ir ją įnešė į Abinadabo namus, esančius ant kalvos. Jo sūnų Eleazarą jie paskyrė saugoti Viešpaties skrynią.
2 Praėjo dvidešimt metų nuo tos dienos, kai Viešpaties skrynia buvo atgabenta į Kirjatjarimą. Visas Izraelis atsigręžė į Viešpatį.
3 Ir Samuelis tarė visiems izraelitams: "Jei jūs visa širdimi norite grįžti prie Viešpaties, pašalinkite iš savo tarpo svetimus dievus bei Astartę, paruoškite savo širdis Viešpačiui ir tarnaukite Jam vienam; tada Jis jus išgelbės iš filistinų".
4 Izraelitai pašalino Baalį bei Astartę ir tarnavo vienam Viešpačiui.
5 Po to Samuelis sakė: "Sušaukite visą Izraelį į Mispą; aš melsiuosi už jus Viešpačiui".
6 Jie, susirinkę Mispoje, sėmė vandenį ir jį išliejo Viešpaties akivaizdoje, pasninkavo visą dieną ir sakė: "Mes nusidėjome Viešpačiui". Samuelis teisė izraelitus Mispoje.
7 Filistinai išgirdo, kad izraelitai susirinko į Mispą, ir jų kunigaikščiai pakilo prieš Izraelį. Izraelitai, tai išgirdę, nusigando
8 ir tarė Samueliui: "Nepaliauk melsti Viešpatį, mūsų Dievą, kad Jis mus išgelbėtų iš filistinų".
9 Samuelis paėmė žindomą ėriuką ir paaukojo visą Viešpačiui kaip deginamąją auką. Samuelis šaukėsi Viešpaties dėl Izraelio, ir Viešpats jį išklausė.
10 Samueliui aukojant deginamąją auką, filistinai pradėjo kovą su Izraeliu. Bet tą dieną Viešpats išgąsdino filistinus didele perkūnija taip, kad jie pakriko, ir izraelitai nugalėjo juos.
11 Išėję iš Mispos, izraelitai persekiojo filistinus ir juos žudė iki Betkaro.
12 Tarp Mispos ir Seno Samuelis pastatė akmenį ir jį pavadino Ebenezeriu, sakydamas: "Viešpats mums padėjo iki šios vietos".
13 Filistinai buvo nugalėti ir daugiau nepuolė Izraelio; ir Viešpaties ranka buvo prieš filistinus per visas Samuelio dienas.
14 Miestai nuo Ekrono iki Gato, ku-

riuos filistinai buvo užėmę, grįžo Izraeliui. Taip pat ir jų apylinkes Izraelis atsiėmė iš filistinų. Buvo taika tarp Izraelio ir amoritų.
[15] Samuelis teisė Izraelį per visas savo dienas.
[16] Jis eidavo kas metai į Betelį, Galgalą bei Mispą ir teisdavo Izraelį tose vietose.
[17] Po to jis grįždavo į Ramą, nes ten buvo jo namai. Čia jis teisė Izraelį ir čia jis pastatė aukurą Viešpačiui.

8 Kai Samuelis paseno, paskyrė teisėjais Izraelyje savo sūnus.
[2] Jo pirmagimis sūnus buvo Joelis, o antrasis – Abijas. Jie buvo teisėjai Bersabėjoje.
[3] Tačiau jo sūnūs nevaikščiojo jo keliais, bet pasidavė godumui, imdavo kyšius ir iškreipdavo teisingumą.
[4] Visi Izraelio vyresnieji susirinkę atėjo pas Samuelį į Ramą
[5] ir sakė jam: "Tu pasenai, o tavo sūnūs nevaikšto tavo keliais. Paskirk mums karalių, kuris mus teistų, kaip yra visose tautose".
[6] Samueliui tokia kalba nepatiko, nes jie sakė: "Duok mums karalių, kuris mus teistų". Ir Samuelis meldėsi Viešpačiui.
[7] O Viešpats jam atsakė: "Klausyk tautos balso visame, ką jie tau sako. Juk ne tave jie atmetė, bet mane, kad jiems nekaraliaučiau.
[8] Taip jie elgėsi nuo tos dienos, kai juos išvedžiau iš Egipto, iki šios dienos. Jie palikdavo mane ir tarnaudavo kitiems dievams. Dabar jie ir tau daro tą patį.
[9] Klausyk jų balso, tačiau iš anksto rimtai juos įspėk ir jiems paskelbk teises karaliaus, kuris jiems karaliaus".
[10] Žmonėms, kurie prašė karaliaus, Samuelis pasakė visa, ką Viešpats kalbėjo.
[11] Ir jis sakė: "Karalius, kuris jums karaliaus, paims jūsų sūnus ir paskirs prie savo kovos vežimų ir žirgų, ir jie turės bėgti jo vežimų priekyje.
[12] Jis paskirs juos tūkstantininkais ir penkiasdešimtininkais; jie ars jo laukus, pjaus javus ir gamins ginklus bei reikmenis karo vežimams.
[13] Jūsų dukterys gamins jam kvepalus ir bus virėjos bei kepėjos.
[14] Geriausius jūsų laukus, vynuogynus ir alyvmedžių sodus jis atiduos savo tarnams.
[15] Be to, jis ims jūsų pasėlių ir vynuogynų vaisių dešimtąją dalį ir atiduos savo valdininkams bei tarnams.
[16] Jūsų tarnus ir tarnaites, geriausius jaunuolius ir jūsų asilus panaudos savo darbams.
[17] Jis paims jūsų avių dešimtąją dalį, ir jūs būsite jo tarnai.
[18] Tada jūs šauksite dėl karaliaus, kurį išsirinkote, bet Viešpats jūsų neišklausys".
[19] Tačiau tauta atsisakė paklusti Samuelio balsui ir sakė: "Mes norime turėti karalių,
[20] kad būtume kaip visos kitos tautos, kad mūsų karalius mus teistų ir mums vadovautų kovose".
[21] Samuelis išklausė tautos žodžius ir perdavė juos Viešpačiui.
[22] Ir Viešpats tarė Samueliui: "Klausyk jų balso ir paskirk jiems karalių". Tada Samuelis tarė izraelitams: "Grįžkite kiekvienas į savo miestą".

9 Benjamine gyveno turtingas vyras, vardu Kišas, sūnus Abielio, sūnaus Zeroro, sūnaus Bekorato, sūnaus Afiako.

2 Kišas turėjo sūnų Saulių, jauną ir
gražų. Nebuvo nė vieno izraelito,
gražesnio už jį; visa galva jis buvo
aukštesnis už kitus savo tautos žmo-
nes.
3 Sauliaus tėvui Kišui dingo asilės. Ir
Kišas sakė savo sūnui Sauliui: "Imk
tarną ir eik ieškoti asilių".
4 Jie išvaikščiojo Efraimo aukštumas
ir Saliso kraštą, bet jų nerado. Pa-
skui jie apėjo Salimo kraštą, bet ir
ten jų nebuvo. Jie išvaikščiojo ir Ben-
jamino žemes, bet jų nerado.
5 Kai atėjo į Zufo šalį, Saulius tarė
savo tarnui: "Grįžkime, kad mano tė-
vas, užuot rūpinęsis asilėmis, nepra-
dėtų rūpintis dėl mūsų".
6 Tarnas jam atsakė: "Šitame mieste
gyvena Dievo vyras, kurį visi gerbia;
visa, ką jis pasako, įvyksta. Užeikime
pas jį. Gal jis pasakys, kuriuo keliu
mums eiti".
7 Saulius atsakė: "Ką mes nunešime
tam vyrui eidami? Duona pasibaigė
mūsų maišuose, ir mes neturime jo-
kios dovanos, kurią galėtume nunešti
Dievo vyrui".
8 Tarnas atsakė Sauliui: "Aš turiu ket-
virtį šekelio sidabro ir jį atiduosiu
Dievo vyrui, kad jis parodytų mums
kelią".
9 Anksčiau, kai Izraelyje kas eidavo
pasiklausti Dievo, sakydavo: "Einu
pas regėtoją". Nes tą, kurį šiandien
vadina pranašu, anksčiau vadino re-
gėtoju.
10 Saulius atsakė tarnui: "Gerai sakai,
eikime". Jie nuėjo į miestą, kur gyve-
no Dievo vyras.
11 Beeidami šlaitu miesto link, jie su-
sitiko mergaičių, einančių pasisemti
vandens, ir paklausė: "Ar yra čia re-
gėtojas?"
12 Jos atsakė: "Yra. Jis kaip tik prie-
šais jus. Skubėkite, nes jis šiandien
atėjo į miestą, kadangi žmonės šian-
dien aukoja aukštumoje.
13 Įėję į miestą, jūs tuojau jį surasite,
nes jis eis į aukštumą valgyti. Žmo-
nės nepradės valgyti, kol jis ateis, nes
jis palaimina auką; po to valgo pa-
kviestieji. Eikite, nes dabar jį dar ra-
site".
14 Įeidami į miestą, jie sutiko Samu-
elį, ateinantį priešais, kuris ėjo į auk-
štumą.
15 Viešpats buvo pasakęs Samueliui
prieš dieną iki Sauliaus atėjimo:
16 "Rytoj apie tą laiką atsiųsiu pas ta-
ve vyrą iš Benjamino žemės, kad jį
pateptum mano tautos Izraelio valdo-
vu. Jis išgelbės mano tautą iš filistinų.
Aš pažvelgiau į savo tautą, nes jų
šauksmas pasiekė mane".
17 Kai Samuelis pamatė Saulių, Vieš-
pats jam tarė: "Štai vyras, apie kurį
tau kalbėjau! Šitas karaliaus mano
tautai".
18 Saulius, sutikęs Samuelį tarpuvar-
tėje, klausė: "Pasakyk man, kur gyve-
na regėtojas".
19 Samuelis atsakė Sauliui: "Aš esu
regėtojas. Eik pirma manęs į aukštu-
mą, ten šiandien valgysite su manimi;
rytoj tave išleisiu ir pasakysiu, kas yra
tavo širdyje.
20 Dėl asilių, kurios dingo prieš tris
dienas, nesirūpink–jos jau atsirado.
O kam priklausys visa, kas geriausia
Izraelyje? Argi ne tau ir tavo tėvo na-
mams?"
21 Saulius atsakė: "Juk aš esu benja-
minitas, iš mažiausios Izraelio gimi-
nės, ir mano šeima yra menkiausia iš
visų Benjamino šeimų. Kodėl man
taip sakai?"
22 Samuelis Saulių ir jo tarną įsivedė į
kambarį ir pasodino juos garbingiau-

sioje vietoje tarp pakviestųjų, kurių
buvo apie trisdešimt vyrų.
23 Samuelis tarė virėjui: "Duok tą da-
lį, kurią tau liepiau atidėti".
24 Virėjas atnešė gyvulio petį ir padė-
jo prieš Saulių. Samuelis tarė: "Štai
ką palikau tau, valgyk su pakviestai-
siais". Taip Saulius tą dieną valgė su
Samueliu.
25 Jiems sugrįžus nuo aukštumos į
miestą, Samuelis kalbėjosi su Sauliu-
mi ant stogo.
26 Aušrai brėkštant, Samuelis pašau-
kė ant stogo Saulių ir tarė: "Kelkis,
kad galėčiau tave išleisti". Saulius at-
sikėlė ir juodu išėjo į gatvę.
27 Kai jie ėjo į miesto pakraštį, Samu-
elis tarė Sauliui: "Liepk tarnui eiti
pirma mūsų, o tu sustok. Paskelbsiu
tau Viešpaties žodį".

10 Samuelis išliejo indą aliejaus
Sauliui ant galvos, pabučiavo
jį ir tarė: "Viešpats patepė tave savo
paveldėjimo vadu.
2 Šiandien, išsiskyręs su manimi, su-
tiksi du vyrus prie Rachelės kapo,
Benjamino pasienyje, Zeltoje; jie
tau sakys: 'Asilės, kurių išėjai ieško-
ti, jau atsirado. Tavo tėvas, pamiršęs
asiles, rūpinasi, kas su jumis atsiti-
ko'.
3 Eidamas toliau, prieisi Taboro ąžuo-
lą. Ten tave sutiks trys vyrai, einantys
pas Dievą į Betelį. Vienas neš tris
ožiukus, antras – tris duonos kepalus,
o trečias – vyno odinę.
4 Jie tave pasveikins ir duos tau du
duonos kepalus, kuriuos paimsi iš jų
rankos.
5 Po to prieisi Dievo kalvą, kur yra
filistinų įgulos stovykla. Įeidamas į
miestą, sutiksi būrį pranašų, ateinan-
čių nuo aukštumos su arfomis, būg-
nais, vamzdeliais ir psalteriais; ir jie
pranašaus.
6 Ant tavęs nužengs Viešpaties Dva-
sia, ir tu pranašausi kartu su jais ir
tapsi kitu žmogumi.
7 Kai visi tie ženklai įvyks su tavimi,
elkis pagal aplinkybes, nes Dievas su
tavimi.
8 Nueik pirma manęs į Galgalą. Aš
atėjęs aukosiu deginamąsias ir padė-
kos aukas. Lauk manęs septynias die-
nas, iki aš ateisiu ir nurodysiu, ką tu-
ri daryti".
9 Sauliui pasisukus eiti nuo Samuelio,
Dievas davė jam kitą širdį, ir visi tie
ženklai įvyko tą pačią dieną.
10 Jam atėjus prie kalvos, jį pasitiko
pranašų būrys. Ir Dievo Dvasia nu-
žengė ant jo, ir jis pranašavo kartu su
jais.
11 Žmonės, kurie Saulių pažino anks-
čiau, matydami jį su pranašais prana-
šaujant, kalbėjosi: "Kas atsitiko Kišo
sūnui? Ar ir Saulius tarp pranašų?"
12 Vienas iš ten buvusiųjų atsakė: "O
kas kitų tėvas?" Todėl tai tapo prie-
žodžiu: "Ar ir Saulius tarp pranašų?"
13 Baigęs pranašauti, jis atėjo į auk-
štumą.
14 Jo dėdė klausė: "Kur buvote?" Jis
atsakė: "Asilių ieškojome. Kai jų nie-
kur neradome, nuėjome pas Samu-
elį".
15 Sauliaus dėdė vėl klausė: "Prašau,
pasakyk, ką jums Samuelis sakė?"
16 Saulius atsakė: "Jis mums pasakė,
kad asilės atsirado". Bet ką Samuelis
jam sakė apie karalystę, Saulius jam
nepasakė.
17 Samuelis sušaukė tautą į Mispą pas
Viešpatį.
18 Ir jis kalbėjo izraelitams: "Taip sa-
ko Viešpats, Izraelio Dievas: 'Aš išve-
džiau Izraelį iš Egipto ir išgelbėjau iš

egiptiečių rankos ir iš visų karalysčių,
kurios jus spaudė, rankos'.
19 Bet jūs šiandien atmetėte Dievą,
kuris jus išgelbėjo iš visų jūsų nelai-
mių, sakydami: 'Paskirk mums kara-
lių'. Dabar ateikite į Viešpaties aki-
vaizdą giminėmis ir šeimomis".
20 Kai Samuelis pašaukė prieiti kiek-
vieną Izraelio giminę, buvo išrinkta
Benjamino giminė.
21 Kai Samuelis pašaukė Benjamino
giminę šeimomis, buvo išrinkta Mat-
rio šeima ir iš jos buvo išrinktas Kišo
sūnus Saulius. Jie ieškojo jo, bet ne-
galėjo surasti.
22 Todėl jie klausė Viešpaties: "Ar jis
čia dar ateis?" Viešpats atsakė: "Jis
pasislėpęs tarp mantos".
23 Nubėgę vyrai atvedė jį. Kai jis atsi-
stojo tarp žmonių, buvo visa galva
aukštesnis už kitus.
24 Tada Samuelis tarė susirinkusiems:
"Ar matote tą, kurį Viešpats išsirin-
ko? Nėra jam lygaus visoje tautoje".
Tada žmonės pradėjo šaukti: "Tegy-
vuoja karalius!"
25 Tada Samuelis išdėstė tautai kara-
lystės nuostatus, juos surašė į knygą
ir padėjo priešais Viešpatį. Po to Sa-
muelis leido tautai grįžti į savo na-
mus.
26 Taip pat ir Saulius grįžo namo į Gi-
bėją. Su juo nuėjo ir vyrai, kurių šir-
dis palietė Dievas.
27 Bet Belialo vaikai sakė: "Kaip šitas
žmogus mus išgelbės?" Jie paniekino
jį ir neatnešė jam dovanų. Bet Sau-
lius išlaikė ramybę.

11 Amonitas Nahašas atžygiavo
ir apsupo Jabešgileadą. Tada
Jabešo gyventojai sakė Nahašui: "Su-
darykime sandorą, ir mes tau tarnau-
sime".
2 Amonitas Nahašas jiems atsakė:
"Aš sudarysiu su jumis sandorą su to-
kia sąlyga: kiekvienam iš jūsų išdur-
siu dešinę akį ir taip pažeminsiu visą
Izraelį".
3 Jabešo vyresnieji jam tarė: "Duok
mums septynias dienas, kad galėtume
pasiųsti pasiuntinius į visą Izraelio
kraštą. Jei nerasime, kas mus išgel-
bėtų, mes tau pasiduosime".
4 Kai pasiuntiniai atvyko į Gibėją, kur
gyveno Saulius, ir pranešė šiuos žo-
džius žmonėms, visi žmonės pakėlė
balsus ir verkė.
5 Tuo metu Saulius grįžo iš lauko su
savo jaučiais. Jis paklausė: "Kas atsi-
tiko, kad žmonės verkia?" Ir jie pa-
pasakojo jam žinias iš Jabešo.
6 Kai jis tai išgirdo, Dievo Dvasia nu-
žengė ant Sauliaus ir jis užsidegė
dideliu pykčiu.
7 Jis iškinkė jungą jaučių ir, juos su-
kapojęs, išsiuntinėjo gabalus po visą
Izraelio kraštą, sakydamas: "Kas neis
su Sauliumi ir Samueliu, taip bus pa-
daryta jo jaučiams". Viešpaties bai-
mė apėmė tautą, ir jie atėjo visi kaip
vienas.
8 Kai jis suskaičiavo juos Bezeke, iz-
raelitų buvo trys šimtai tūkstančių, o
Judo vyrų – trisdešimt tūkstančių.
9 Atvykusiems pasiuntiniams jie ta-
rė: "Rytoj, kai saulė pradės kaitinti,
jūs sulauksite pagalbos". Pasiuntiniai
sugrįžę pranešė apie tai Jabešo gy-
ventojams, ir jie visi pradžiugo.
10 Jabešo vyrai sakė: "Rytoj pasiduo-
sime jums, ir jūs galėsite daryti su
mumis, ką norėsite".
11 Kitą dieną Saulius suskirstė vy-
rus į tris būrius ir rytinės sargy-
bos metu jie įsiveržė į stovyklą ir
žudė amonitus, iki pradėjo kaitin-
ti saulė. O likusieji buvo taip iš-

blaškyti, kad dviejų neliko kartu.
12 Izraelitai klausė Samuelio: "Kas yra
tie, kurie sakė: 'Ar Saulius mums ka-
ralius?' Atveskite juos mums, kad
mes juos nužudytume".
13 Saulius tarė: "Nė vienas nebus nu-
žudytas šiandien, nes šiandien Vieš-
pats išgelbėjo Izraelį".
14 Po to Samuelis tarė tautai: "Eiki-
me į Galgalą ir ten atnaujinkime ka-
ralystę".
15 Visa tauta nuėjo į Galgalą. Jie ten
paskelbė Saulių karaliumi Viešpaties
akivaizdoje ir aukojo padėkos aukas
Viešpačiui. Ir labai džiaugėsi ten Sau-
lius ir visi izraelitai.

12 Samuelis kalbėjo visiems iz-
raelitams: "Aš paklausiau jū-
sų balso visame, ką man sakėte, ir pa-
skyriau jums karalių.
2 Ir dabar karalius eina priekyje jūsų.
Aš pasenau ir pražilau, ir mano sū-
nūs yra tarp jūsų. Aš gyvenau tarp jū-
sų nuo savo vaikystės iki šios dienos.
3 Štai aš čia. Paliudykite prieš mane
Viešpaties ir Jo pateptojo akivaizdo-
je. Ar aš paėmiau kieno nors jautį ar
asilą? Ar ką nuskriaudžiau? Ar ką iš-
naudojau? Iš ko paėmiau kyšį, kad
užmerkčiau savo akis? Jei taip pada-
riau, atsilyginsiu".
4 Jie atsakė: "Tu mūsų neskriaudei,
mūsų neišnaudojai ir nieko iš mūsų
neėmei".
5 Samuelis jiems tarė: "Viešpats ir Jo
pateptasis yra šiandien liudytojai, kad
jūs neradote nieko mano rankoje".
Jie atsakė: "Liudytojai".
6 Samuelis toliau kalbėjo tautai: "Liu-
dytojas yra Viešpats, kuris paskyrė
Mozę bei Aaroną ir išvedė jūsų tėvus
iš Egipto šalies.
7 Dabar sustokite ir klausykite, o aš
bylinėsiuosi su jumis dėl visų Viešpa-
ties teisių darbų, kuriuos Jis padarė
jums ir jūsų tėvams.
8 Kai Jokūbas nuvyko į Egiptą ir jūsų
tėvai šaukėsi Viešpaties, Viešpats
siuntė Mozę ir Aaroną, kurie išvedė
jūsų tėvus iš Egipto ir apgyvendino ši-
toje šalyje.
9 Kai jie užmiršo Viešpatį, savo Die-
vą, Jis atidavė juos į Sisaros, Asoro
kariuomenės vado, rankas, į rankas
filistinų ir Moabo karaliaus ir jie ka-
riavo prieš jus.
10 Jie šaukėsi Viešpaties, sakydami:
'Mes nusidėjome, nes apleidome
Viešpatį ir tarnavome Baaliui ir As-
tartei. Išgelbėk mus iš mūsų priešų
rankos , ir mes Tau tarnausime'.
11 Viešpats siuntė Jerubalį, Baraką,
Jeftę ir Samuelį ir išgelbėjo jus iš jū-
sų priešų rankos, kurie supo jus, ir jūs
gyvenote saugiai.
12 Pamatę amonitų karalių Nahašą at-
žygiuojantį prieš jus, jūs sakėte: 'Ka-
ralius mums tekaraliauja', nors Vieš-
pats, jūsų Dievas, yra jūsų karalius.
13 Todėl dabar štai jūsų karalius, ku-
rio reikalavote ir išsirinkote; Viešpats
davė jums karalių.
14 Jei bijosite Viešpaties, Jam tarnau-
site, klausysite Jo balso ir nesipriešin-
site Jo įsakymams, tai jūs ir jūsų ka-
ralius, kuris jus valdo, seksite Viešpa-
tį, savo Dievą.
15 Bet jei neklausysite Viešpaties bal-
so ir priešinsitės Jo įsakymams, tai
Viešpaties ranka bus prieš jus, kaip
buvo prieš jūsų tėvus.
16 Stovėkite ir žiūrėkite į tą didelį da-
lyką, kurį Viešpats darys jums ma-
tant.
17 Argi šiandien ne kviečių pjūtis? Aš
šauksiuosi Viešpaties, ir Jis siųs per-
kūniją ir lietų, kad jūs suprastumėte

ir pasimokytumėte, kokį didelį nusi-
kaltimą padarėte Viešpaties akyse,
prašydami sau karaliaus".
18 Samuelis šaukėsi Viešpaties, ir
Viešpats tą dieną siuntė perkūniją ir
lietų. Visi izraelitai labai išsigando
Viešpaties ir Samuelio.
19 Ir jie sakė Samueliui: "Melsk už sa-
vo tarnus Viešpatį, savo Dievą, kad
nemirtume, nes prie visų savo nusi-
kaltimų pridėjome dar vieną, prašy-
dami sau karaliaus!"
20 Samuelis atsakė tautai: "Nebijoki-
te. Tiesa, jūs nusikaltote, tačiau ne-
paliaukite sekę Viešpatį ir tarnaukite
Jam visa širdimi.
21 Nenukrypkite prie tuščių dalykų,
kurie negali duoti naudos nė išgelbė-
ti, nes yra tušti.
22 Viešpats neatstums jūsų dėl savo
didžio vardo, nes Viešpačiui patiko
išsirinkti jus savo tauta.
23 O dėl manęs, tai taip nebus, kad aš
nusidėčiau prieš Viešpatį, paliauda-
mas melstis už jus. Aš jus mokysiu ei-
ti teisingu ir geru keliu.
24 Tik bijokite Viešpaties ir Jam išti-
kimai tarnaukite visa savo širdimi. Jūs
matėte, kokių didelių dalykų Jis pa-
darė dėl jūsų.
25 Bet jei elgsitės nedorai, pražūsite
jūs ir jūsų karalius".

13 Saulius karaliavo Izraelyje me-
tus ir antraisiais karaliavimo
metais
2 Saulius išsirinko tris tūkstančius vy-
rų iš Izraelio; du tūkstančiai buvo su
juo Machme ir Betelio kalnuose, o
tūkstantis buvo su Jonatanu Benja-
mino Gibėjoje. Likusius vyrus jis pa-
siuntė namo.
3 Jonatanas sumušė filistinų įgulą Ge-
boje, ir apie tai išgirdo visi filistinai.
Saulius trimitavo visoje šalyje, saky-
damas: "Teišgirsta hebrajai".
4 Visas Izraelis išgirdo, kad Saulius
sumušė filistinų įgulą ir kad Izraelis
tapo pasibjaurėjimu filistinams. Visa
tauta buvo pašaukta pas Saulių į Gal-
galą.
5 Filistinai susirinko kovoti prieš Iz-
raelį. Jų buvo trisdešimt tūkstančių
kovos vežimų, šeši tūkstančiai raite-
lių ir pėstininkų kaip smilčių ant
jūros kranto. Jie atžygiavo ir pasista-
tė stovyklą Machme, į rytus nuo Be-
taveno.
6 Izraelitai pamatė, kad jiems gresia
pavojus; priešo spaudžiami, žmonės
slapstėsi olose, urvuose, tarp uolų,
aukštumose ir daubose.
7 Kai kurie perėjo Jordaną ir pabėgo
į Gado ir Gileado šalį. Tačiau Saulius
pasiliko Galgaloje, ir visi žmonės dre-
bėdami sekė jį.
8 Jis laukė septynias dienas, kaip Sa-
muelis buvo paskyręs. Samueliui ne-
pasirodžius Galgaloje, žmonės pradė-
jo skirstytis.
9 Saulius įsakė atnešti deginamąją ir
padėkos aukas, ir jis aukojo degina-
mąją auką.
10 Jam baigus aukoti deginamąją au-
ką, pasirodė Samuelis. Saulius išėjo jį
sutikti ir pasveikinti.
11 Samuelis klausė: "Ką tu padarei?"
Saulius atsakė: "Pamačiau, kad ma-
no žmonės pradėjo skirstytis, o tu ne-
atvykai skirtu laiku; ir filistinai susi-
rinko Machme.
12 Aš galvojau: 'Filistinai ateis į Gal-
galą, o aš dar nebūsiu maldavęs Vieš-
paties'. Aš įsidrąsinau ir aukojau de-
ginamąją auką".
13 Samuelis tarė Sauliui: "Tu nepro-
tingai pasielgei, nesilaikydamas Vieš-
paties, savo Dievo, įsakymo. Viešpats

būtų patvirtinęs tavo karaliavimą Iz-
raelyje amžiams.
14 Dabar tavo karalystė nebus ilga.
Viešpats surado vyrą pagal savo širdį
ir paskyrė jį vadu savo tautai, nes tu
nesilaikei Viešpaties įsakymo".
15 Po to Samuelis grįžo iš Galgalos į
Benjamino Gibėją. Saulius suskaičia-
vo žmones, esančius su juo, kurių bu-
vo apie šešis šimtus vyrų.
16 Saulius, jo sūnus Jonatanas ir su
jais buvusieji vyrai apsistojo Benjami-
no Gibėjoje, o filistinai pasistatė sto-
vyklą Machme.
17 Iš filistinų stovyklos išėjo trys bū-
riai naikinti krašto. Vienas būrys pa-
suko Ofros kryptimi, į Sualio šalį,
18 antras patraukė Bethorono link, o
trečias – į aukštumas, esančias prie
Seboimo slėnio, šalia dykumos.
19 Nė vieno kalvio nebuvo visoje Izra-
elio šalyje, nes filistinai sakė: "Kad
hebrajai nepasidarytų kardų ir iečių".
20 Kiekvienas izraelitas, norėdamas
galąsti žagrę, kaplį, kirvį ar pjautuvą,
turėjo eiti pas filistinus.
21 Todėl buvo atbukę jų žagrės, kap-
liai, šakės bei kirviai ir nesmailinti
akstinai.
22 Mūšio dienai atėjus, nė vienas Sau-
liaus karys neturėjo nei kardo, nei
ieties, išskyrus Saulių ir jo sūnų Jo-
nataną.
23 Ir filistinų būrys išėjo į Machmo
tarpeklį.

14 Kartą Sauliaus sūnus Jonata-
nas kalbėjo jaunuoliui, savo
ginklanešiui: "Eikime prie filistinų
įgulos, kuri stovi anoje pusėje". Savo
tėvui jis nieko nesakė.
2 Saulius buvo apsistojęs prie Gibė-
jos, po granatmedžiu Migrone, ir su
juo buvo apie šešis šimtus vyrų.
3 Achijas, sūnus Ichabodo brolio Ahi-
tubo, sūnaus Finėjo, sūnaus Silo ku-
nigo Helio, nešiojo efodą. Žmonės
nežinojo, kad Jonatanas išėjo.
4 Prie tarpeklio, per kurį Jonatanas
turėjo pereiti, kad pasiektų filistinų
įgulą, buvo smailos uolos vienoje ir
kitoje pusėje. Viena vadinosi Boze-
zas, o antroji – Senė.
5 Viena kyšojo šiaurėje, prieš Mach-
mą, o antroji – pietuose, prieš Gibė-
ją.
6 Jonatanas tarė jaunuoliui, kuris ne-
šiojo jo ginklus: "Nueikime prie šitų
neapipjaustytųjų įgulos. Gal Viešpats
mums padės; juk Viešpačiui nesun-
ku išgelbėti per kelis žmones, kaip ir
per daugelį".
7 Jo ginklanešys jam atsakė: "Daryk
visa, kas yra tavo širdyje. Eik ten, o
aš būsiu su tavimi, kur tu panorėsi".
8 Jonatanas tarė: "Mes, nuėję pas
tuos vyrus, jiems pasirodysime.
9 Jei jie mums sakys: 'Palaukite, kol
mes pas jus ateisime', tai mes stovė-
sime savo vietoje ir neisime prie jų.
10 O jei jie sakys: 'Užlipkite pas mus',
tai mes užlipsime, nes Viešpats bus
juos atidavęs į mūsų rankas, ir tai bus
mums ženklas".
11 Ir jie pasirodė filistinų įgulai. Fili-
stinai sakė: "Žiūrėkite, hebrajai išlen-
da iš plyšių, kuriuose jie buvo pasi-
slėpę".
12 Filistinų įgulos vyrai šaukė Jonata-
nui ir jo ginklanešiui, sakydami: "Už-
lipkite pas mus, mes jums kai ką pa-
rodysime". Tuomet Jonatanas tarė
savo ginklanešiui: "Lipk paskui ma-
ne, nes Viešpats juos atidavė į Izra-
elio rankas".
13 Jonatanas lipo, kabindamasis ran-
komis ir kojomis, o jo ginklanešys se-
kė paskui jį. Filistinai krito prieš Jo-

nataną, o jo ginklanešys juos pribaig-
davo.
14 Pirmojo puolimo metu, kurį įvykdė
Jonatanas ir jo ginklanešys, žuvo apie
dvidešimt vyrų plote, kurį per pusę
dienos galima suarti su pora jaučių.
15 Kilo panika stovykloje, laukuose ir
tarp visų žmonių. Būriai, naikinę
kraštą, taip tirtėjo, kad net žemė ėmė
drebėti. Visus apėmė didelė baimė.
16 Benjamino Gibėjos stovykloje Sau-
liaus sargybiniai pamatė, kad filisti-
nai pakriko ir lakstė į visas puses.
17 Saulius įsakė vyrams: "Suskaičiuo-
kite ir pažiūrėkite, kas išėjęs iš mū-
sų". Suskaičiavus pasirodė, kad nėra
Jonatano ir jo ginklanešio.
18 Tada Saulius įsakė Achijui: "Atga-
benk Dievo skrynią". Tuo metu Die-
vo skrynia buvo pas izraelitus.
19 Kol Saulius kalbėjo su kunigu,
triukšmas filistinų stovykloje augo.
Tada Saulius tarė kunigui: "Atitrauk
savo ranką".
20 Saulius ir visi jo žmonės susirinko
ir išėjo į mūšį. Ten buvo labai didelė
sumaištis ir filistinai žudė vienas kitą.
21 Hebrajai, kurie anksčiau buvo pas
filistinus ir kartu su jais atėjo į sto-
vyklą, prisidėjo prie izraelitų, kurie
buvo su Sauliumi ir Jonatanu.
22 Taip pat ir tie izraelitai, kurie buvo
pasislėpę Efraimo kalnuose, kai išgir-
do, kad filistinai bėga, persekiojo
juos kovodami.
23 Taip Viešpats tą dieną išgelbėjo Iz-
raelį. Kova nusitęsė net iki Betave-
no.
24 Izraelio vyrai tą dieną buvo pavar-
gę, nes Saulius prisaikdino žmones,
sakydamas: "Prakeiktas tebūna tas
vyras, kuris valgytų iki vakaro, kol aš
atkeršysiu savo priešams". Todėl nie-
kas nelietė maisto.
25 Žmonės nuėjo į mišką ir rado me-
daus ant žemės.
26 Žmonės, įėję į mišką, matė varvan-
tį medų, tačiau nė vienas neragavo jo,
nes bijojo prakeikimo.
27 Jonatanas negirdėjo, kaip jo tėvas
prisaikdino tautą. Jis lazdos galu pa-
kabino medaus ir pakėlė ranką prie
savo burnos. Ir jo akys nušvito.
28 Vienas iš žmonių tarė: "Tavo tėvas
prisaikdino tautą, sakydamas: 'Pra-
keiktas tebūna tas vyras, kuris šian-
dien valgytų' ". Ir žmonės buvo išse-
kę.
29 Jonatanas atsakė: "Mano tėvas pri-
darė bėdos žemėje. Žiūrėkite, kaip
nušvito mano akys, kai paragavau
truputį medaus.
30 Jei šiandien žmonės būtų sočiai
pavalgę iš priešo grobio, kurį rado,
jie būtų išžudę daug daugiau fili-
stinų".
31 Tą dieną jie naikino filistinus nuo
Machmo iki Ajalono, ir žmonės buvo
labai išsekę.
32 Jie griebė avis, jaučius ir karves,
pjovė ant žemės ir valgė su krauju.
33 Sauliui buvo pranešta, kad žmonės
nusideda Viešpačiui, valgydami krau-
ją. Jis tarė: "Jūs nusikaltote. Atriski-
te man didelį akmenį".
34 Ir Saulius įsakė: "Atveskite kiekvie-
ną jautį ir avį čia, papjaukite ir valgy-
kite, kad nenusidėtumėte Viešpačiui,
valgydami kraują". Visi žmonės at-
vesdavo savo jaučius tą vakarą ir ten
papjaudavo.
35 Saulius pastatė Viešpačiui aukurą;
tai buvo pirmas aukuras, kurį jis pa-
statė Viešpačiui.
36 Saulius sakė: "Pulkime filistinus
naktį, plėškime iki ryto ir nepalikime
jų nė vieno gyvo". Jie atsakė: "Da-
ryk, kaip tau atrodo tinkama". Tada

kunigas tarė: "Artinkimės čia prie
Dievo".
37 Tuomet Saulius klausė Viešpatį:
"Ar man pulti filistinus? Ar atiduosi
juos į Izraelio rankas?" Bet Viešpats
jam neatsakė tą dieną.
38 Saulius įsakė: "Susirinkite čia visi
vyresnieji ir išaiškinkime, kas šian-
dien nusikalto.
39 Prisiekiu, kaip gyvas Viešpats, Izra-
elio gelbėtojas, nors tai būtų ir mano
sūnus Jonatanas, turės mirti". Tačiau
visi žmonės nieko neatsakė.
40 Tada jis tarė visiems izraelitams:
"Jūs būkite vienoje pusėje, o aš ir
mano sūnus Jonatanas būsime kitoje
pusėje". Žmonės atsakė Sauliui: "Da-
ryk, kaip tau atrodo tinkama".
41 Tuomet Saulius kreipėsi į Viešpatį:
"Izraelio Dieve, duok ženklą". Jona-
tanas ir Saulius buvo apkaltinti, o
tauta pripažinta nekalta.
42 Saulius tarė: "Meskite burtą tarp
manęs ir mano sūnaus Jonatano".
Kaltė krito Jonatanui.
43 Saulius klausė Jonataną: "Pasakyk,
ką padarei". Jonatanas jam atsakė:
"Aš paragavau medaus, pasikabinęs
lazdos galu. Ir štai aš turiu mirti".
44 Saulius tarė: "Tegul Dievas padaro
man tai ir dar daugiau, nes tu, Jona-
tanai, tikrai mirsi".
45 Ir tauta sakė Sauliui: "Argi Jonata-
nas, laimėjęs Izraeliui išgelbėjimą, tu-
rėtų mirti? Jokiu būdu! Kaip Vieš-
pats gyvas, nė vienas plaukas nenu-
kris nuo jo galvos. Juk šiandien jis
veikė kartu su Dievu". Taip žmonės
išgelbėjo Jonataną iš mirties.
46 Saulius nebepersekiojo filistinų ir
filistinai sugrįžo į savo vietas.
47 Saulius, įsitvirtinęs karaliumi Izra-
elyje, kariavo su visais savo priešais:
su Moabu, su amonitais, su Edomu,
su Sobos karaliais ir su filistinais.
Prieš ką jis pasukdavo, ten laimėda-
vo.
48 Jis surinko kariuomenę ir nugalėjo
Amaleką, ir išgelbėjo Izraelį iš ran-
kos tų, kurie jį plėšė.
49 Sauliaus sūnūs buvo Jonatanas, Iš-
vis ir Malchisuvas, o jo dviejų dukte-
rų vardai: vyresniosios – Merobė ir
jaunesniosios – Micholė.
50 Sauliaus žmona buvo Ahinoama,
Achimo duktė. Jo kariuomenės vadas
buvo Abneris, Sauliaus dėdės Nerio
sūnus.
51 Sauliaus tėvas buvo Kišas, o Abne-
rio – Neris, Abielio sūnus.
52 Per visas Sauliaus dienas vyko
smarkus karas su filistinais. Pamatęs
tvirtą ir narsų vyrą, Saulius paimdavo
jį pas save.

15 Samuelis tarė Sauliui: "Mane
Viešpats siuntė tave patepti
karaliumi Jo tautai Izraeliui. Taigi da-
bar klausyk Viešpaties žodžių.
2 Taip sako kareivijų Viešpats: 'Aš pri-
simenu, ką Amalekas padarė Izra-
eliui: kaip jis tykojo kelyje, kai tas žy-
giavo iš Egipto.
3 Dabar eik ir užpulk Amaleką, ir vi-
siškai sunaikink viską, kas jam pri-
klauso, nieko nesigailėdamas. Išžu-
dyk vyrus, moteris, vaikus ir kūdi-
kius, jaučius, avis, kupranugarius ir
asilus' ".
4 Saulius surinko žmones Telaime ir
juos suskaičiavo; buvo du šimtai tūks-
tančių pėstininkų ir dešimt tūkstan-
čių vyrų iš Judo giminės.
5 Tuomet jis atėjo prie Amaleko mies-
to ir slėnyje paliko pasalą.
6 Kenitams jis tarė: "Pasitraukite nuo
amalekiečių, kad jūsų nesunaikinčiau
kartu su jais. Jūs buvote draugiški iz

raelitams, jiems einant iš Egipto".
Kenitai pasitraukė nuo amalekiečių.
7 Saulius sumušė Amaleką nuo Havi-
los iki Suro apylinkių, į rytus nuo
Egipto.
8 Amaleko karalių Agagą jis paėmė
gyvą, o visus žmones sunaikino kar-
du.
9 Bet Saulius ir žmonės pagailėjo
Agago, geriausių avių, galvijų, peni-
mų avinų ir apskritai viso, kas buvo
gera, jie nenorėjo sunaikinti. Kas bu-
vo nedidelės vertės, tą jie visiškai su-
naikino.
10 Tada Viešpaties žodis atėjo Samu-
eliui:
11 "Gailiuosi Saulių padaręs karaliu-
mi, nes jis nusigręžė nuo manęs ir ne-
įvykdė mano įsakymų". Tai nuliūdino
Samuelį, ir jis šaukėsi Viešpaties visą
naktį.
12 Atsikėlęs anksti rytą, jis nuėjo pasi-
tikti Sauliaus. Samueliui buvo pasa-
kyta: "Saulius nuėjo į Karmelį, ten
pasistatė paminklą ir iš ten jis nuvy-
ko į Galgalą".
13 Samueliui atėjus, Saulius jam tarė:
"Būk palaimintas Viešpaties. Aš įvyk-
džiau Viešpaties įsakymą".
14 Samuelis klausė: "Ką reiškia tas
avių bliovimas ir galvijų baubimas,
kurį girdžiu?"
15 Saulius atsakė: "Iš Amaleko jie at-
sivarė juos, nes žmonės išsaugojo ge-
riausias avis ir galvijus, norėdami
paaukoti juos Viešpačiui, tavo Die-
vui; visa kita mes visiškai sunaikino-
me".
16 Samuelis tarė Sauliui: "Palauk, ir
aš pasakysiu tau, ką Viešpats man
šiąnakt kalbėjo". Ir jis atsakė: "Kal-
bėk".
17 Samuelis tarė: "Kai tu buvai mažas
savo akyse, tapai Izraelio giminių gal-
va ir Viešpats tave patepė Izraelio
karaliumi.
18 Ir Jis siuntė tave į kelią, sakyda-
mas: 'Eik ir visiškai sunaikink Ama-
leko nusidėjėlius. Kariauk su jais, iki
visai juos išnaikinsi'.
19 Kodėl nepaklusai Viešpaties balsui
ir puolei prie grobio, piktai pasielg-
damas Viešpaties akyse?"
20 Saulius atsakė Samueliui: "Aš juk
paklusau Viešpaties *balsui* ir ėjau ke-
liu, kuriuo Viešpats mane siuntė; aš
parsivedžiau Amaleko karalių Agagą,
o amalekiečius visiškai sunaikinau.
21 Bet žmonės ėmė iš grobio geriau-
sias avis ir galvijus, kurie turėjo būti
sunaikinti, norėdami aukoti Viešpa-
čiui, tavo Dievui, Galgaloje".
22 Samuelis atsakė: "Argi Viešpats la-
biau vertina deginamąsias aukas ir at-
našas, negu paklusnumą Viešpaties
balsui? Paklusti yra geriau negu au-
koti ir klausyti yra geriau už avinų
taukus.
23 Nepaklusnumas yra kaip žyniavimo
nuodėmė ir užsispyrimas yra kaip
stabmeldystė. Kadangi tu atmetei
Viešpaties žodį, Jis atmetė tave, kad
nebebūtum karaliumi".
24 Saulius atsakė Samueliui: "Aš nusi-
dėjau, nes nepaklausiau Viešpaties
įsakymo ir tavo žodžių, bet, bijoda-
mas žmonių, paklusau jų balsui.
25 Prašau, atleisk mano nuodėmę ir
grįžk su manimi, kad galėčiau pagar-
binti Viešpatį".
26 Bet Samuelis atsakė Sauliui: "Aš
neisiu su tavimi. Kadangi tu atmetei
Viešpaties žodį, Viešpats atmetė ta-
ve, kad nebūtum Izraelio karaliumi".
27 Samueliui apsisukus eiti, Saulius
nutvėrė už jo apsiausto skverno ir tas
suplyšo.
28 Ir Samuelis jam pasakė: "Viešpats

šiandien atplėšė nuo tavęs Izraelio
karalystę ir ją atidavė tavo artimui,
geresniam už tave.
29 Izraelio Galybė nemeluoja ir ne-
persigalvoja, nes Jis ne žmogus, kad
persigalvotų".
30 Saulius tarė: "Aš nusidėjau. Tačiau
dabar, prašau, pagerbk mane tautos
vyresniųjų bei Izraelio akivaizdoje ir
grįžk su manimi, kad galėčiau pagar-
binti Viešpatį, tavo Dievą".
31 Samuelis sugrįžo su Sauliumi, ir
Saulius pagarbino Viešpatį.
32 Samuelis įsakė: "Atveskite pas ma-
ne amalekiečių karalių Agagą". Aga-
gas atėjo drebėdamas pas jį ir tarė:
"Tikrai mirties kartumas jau praėjo".
33 Samuelis tarė: "Kaip tavo kardas
atimdavo moterims vaikus, taip tavo
motina tepasilieka bevaikė". Ir Sa-
muelis sukapojo Agagą į gabalus
Viešpaties akivaizdoje Galgaloje.
34 Samuelis nuėjo į Ramą, o Saulius –
į savo namus Gibėjoje.
35 Samuelis iki mirties nebematė Sau-
liaus. Tačiau Samuelis liūdėjo dėl
Sauliaus, ir Viešpats gailėjosi pada-
ręs Saulių Izraelio karaliumi.

16 Viešpats tarė: "Ar ilgai liūdė-
si dėl Sauliaus, kurį Aš atme-
čiau, kad nebūtų Izraelio karaliumi?
Prisipildyk savo ragą aliejaus ir eik;
Aš pasiųsiu tave į Betliejų pas Jesę,
nes vieną jo sūnų pasirinkau karaliu-
mi".
2 Samuelis atsakė: "Kaip aš galiu ei-
ti? Jei išgirs Saulius, jis mane nužu-
dys". Viešpats tarė: "Pasiimk veršį ir
nuėjęs sakyk: 'Atėjau Viešpačiui au-
koti'.
3 Pasikviesk Jesę prie aukos, o Aš tau
parodysiu, ką reikia daryti. Tu patep-
si tą, kurį tau nurodysiu".
4 Samuelis padarė, kaip Viešpats jam
sakė. Jam atėjus į Betliejų, miesto vy-
resnieji nusigando ir, jį pasitikę, klau-
sė: "Ar su taika ateini?"
5 Jis atsakė: "Su taika! Atėjau Vieš-
pačiui aukoti. Pasišventinkite ir eiki-
te su manimi prie aukos". Jis pašven-
tino Jesę bei jo sūnus ir juos pakvietė
prie aukos.
6 Kai jie atėjo, Samuelis pažiūrėjo į
Eliabą ir sakė: "Tikrai šis yra Viešpa-
ties pateptasis".
7 Viešpats tarė Samueliui: "Nežiūrėk
į jo išvaizdą nė į jo ūgį, nes Aš jį at-
mečiau. Viešpats mato ne taip, kaip
žmogus. Žmogus žiūri į išorę, bet
Viešpats žiūri į širdį".
8 Tada Jesė pašaukė Abinadabą ir
jam leido praeiti pro Samuelį. Ir jis
sakė: "Ir šito Viešpats neišsirinko".
9 Jesė leido praeiti Šamui. Ir jis sakė:
"Šito Viešpats irgi neišsirinko".
10 Taip Jesė leido visiems septyniems
sūnums praeiti pro Samuelį. Sa-
muelis tarė Jesei: "Viešpats šitų ne-
išsirinko".
11 Ir Samuelis sakė Jesei: "Ar čia jau
visi tavo sūnūs?" Jesė atsakė: "Liko
dar jauniausias, jis gano avis". Samu-
elis tarė: "Pasiųsk ir atvesk jį, nes mes
nesėsime, kol jis neateis".
12 Jis pasiuntė ir atvedė jį. Jis buvo
raudonskruostis, gražaus veido ir dai-
lios išvaizdos jaunuolis. Viešpats ta-
rė: "Patepk jį, nes tai jis".
13 Samuelis paėmė ragą su aliejumi ir
jį patepė tarp jo brolių. Tą dieną
Viešpaties Dvasia nužengė ant Dovy-
do ir pasiliko su juo. Samuelis sugrį-
žo į Ramą.
14 Bet Viešpaties Dvasia pasitraukė
nuo Sauliaus, ir piktoji dvasia nuo
Dievo kankino jį.
15 Sauliaus tarnai kalbėjo jam: "Štai

piktoji dvasia nuo Dievo kankina tave.
16 Tegul mūsų valdovas įsako savo tarnams suieškoti vyrą, kuris gražiai skambina arfa. Kai tave apims piktoji dvasia nuo Dievo, jis skambins ir nuramins tave".
17 Saulius atsakė savo tarnams: "Suraskite vyrą, mokantį gerai skambinti, ir atveskite jį pas mane".
18 Vienas tarnas atsiliepė: "Aš mačiau Jesės sūnų iš Betliejaus, kuris moka gražiai skambinti. Jis vyras drąsus, karingas, išmintingas kalboje, gražus ir Viešpats yra su juo".
19 Todėl Saulius pasiuntė pasiuntinius pas Jesę, sakydamas: "Atsiųsk pas mane savo sūnų Dovydą, kuris gano avis".
20 Jesė, užkrovęs ant asilo duonos, odinę vyno ir ožiuką, pasiuntė savo sūnų Dovydą Sauliui.
21 Dovydas atvyko pas Saulių ir pradėjo jam tarnauti. Saulius jį labai pamilo ir paskyrė savo ginklanešiu.
22 Saulius siuntė pas Jesę, sakydamas: "Telieka Dovydas tarnauti pas mane, nes jis rado malonę mano akyse".
23 Kai piktoji dvasia nuo Dievo apimdavo Saulių, Dovydas skambindavo arfa. Sauliui palengvėdavo, ir piktoji dvasia nuo jo pasitraukdavo.

17 Filistinai surinko savo kariuomenę karui. Jie susirinko Soko mieste, kuris priklauso Judui, ir pastatė stovyklą tarp Soko ir Azekos, Efesdomime.
2 Saulius ir Izraelio vyrai susirinko ir pasistatė stovyklą Elos slėnyje, ir pasiruošė kautynėms su filistinais.
3 Filistinai stovėjo ant kalno vienoje kelio pusėje, o izraelitai – ant kalno kitoje; tarp jų buvo slėnis.
4 Iš filistinų stovyklos išėjo galiūnas, vardu Galijotas iš Gato, šešių uolekčių ir vieno sprindžio ūgio.
5 Ant galvos jis turėjo varinį šalmą ir buvo apsivilkęs šarvų marškiniais, kurie svėrė penkis tūkstančius šekelių vario.
6 Variniai antblauzdžiai dengė jo blauzdas ir varinis skydas pečius.
7 Jo ieties kotas buvo kaip audėjo staklių riestuvas, o jo ieties smaigalys svėrė šešis šimtus šekelių geležies; prieš jį ėjo ginklanešys.
8 Jis sustojo ir šaukė Izraelio kariuomenei, sakydamas: "Kodėl išėjote kariauti? Argi aš ne filistinas, o jūs ne Sauliaus tarnai? Išrinkite vyrą, ir tegul jis ateina pas mane.
9 Jei jis sugebės nugalėti ir užmušti mane, tai mes jums tarnausime, o jei aš jį nugalėsiu ir užmušiu, tai jūs tapsite mūsų tarnais".
10 Filistinas tarė: "Aš šiandien tyčiojuos iš Izraelio kariuomenės; duokite vyrą, kad su manim kautųsi".
11 Saulius ir visas Izraelis, išgirdę šituos filistino žodžius, labai nusigando.
12 Dovydas buvo efratiečio Jesės iš Judo Betliejaus sūnus. Jesė turėjo aštuonis sūnus, jis pats Sauliaus dienomis buvo pasenęs ir vienas iš seniausių vyrų.
13 Trys vyresnieji Jesės sūnūs išėjo su Sauliumi į karą: pirmagimis Eliabas, antrasis Abinadabas ir Samas.
14 Dovydas buvo jauniausias. Trys vyresnieji išėjo su Sauliumi,
15 o Dovydas sugrįžo iš Sauliaus pas tėvą į Betliejų avių ganyti.
16 Filistinas keturiasdešimt dienų kiekvieną rytą ir vakarą išeidavo ir rodydavo save.
17 Jesė sakė savo sūnui Dovydui:

"Imk efą paskrudintų grūdų bei dešimt duonos kepalų ir skubiai nunešk į stovyklą savo broliams.
18 Dešimt šitų sūrių nunešk savo brolių tūkstantininkui. Pasiteirauk, kaip sekasi tavo broliams, ir sugrįžęs pranešk man".
19 Saulius, Dovydo broliai ir visi Izraelio vyrai buvo Elos slėnyje ir kariavo su filistinais.
20 Dovydas, atsikėlęs anksti rytą ir palikęs avis sargui, paėmė maistą ir išėjo, kaip tėvas buvo įsakęs. Jam atėjus į stovyklą, kariuomenė buvo išsirikiavusi kautynėms ir šaukė prieš mūšį.
21 Izraelitai ir filistinai stovėjo išsirikiavę kautynėms vieni prieš kitus.
22 Dovydas, palikęs daiktus pas kariuomenės mantos sargą, nubėgo į kautynių lauką ir pasveikino savo brolius.
23 Jam su jais besikalbant, pasirodė galiūnas, filistinas Galijotas iš Gato. Jis išėjo iš filistinų eilių į priekį ir kalbėjo tuos pačius žodžius. Dovydas tai girdėjo.
24 Izraelio vyrai, pamatę tą vyrą, bėgo nuo jo ir labai bijojo.
25 Jie kalbėjosi: "Ar matote šitą vyrą? Jis ateina tyčiotis iš Izraelio. Kas jį užmuš, tą karalius apdovanos dideliais turtais, duos jam savo dukterį ir jo tėvo namus atleis nuo mokesčių Izraelyje".
26 Dovydas klausė šalia jo stovėjusių vyrų: "Ką gaus tas vyras, kuris nukaus šitą filistiną ir pašalins Izraelio gėdą? Kas yra šitas neapipjaustytas filistinas, kad tyčiotųsi iš gyvojo Dievo kariuomenės?"
27 Vyrai jam atsakė tais žodžiais, sakydami: "Tai bus vyrui, kuris jį nužudys".
28 Jo vyriausias brolis Eliabas, išgirdęs Dovydą kalbant su vyrais, labai supyko ir tarė: "Ko čia atėjai, palikęs savo kelias avis dykumoje? Aš žinau tavo išdidumą ir tavo širdies sugedimą. Tu atėjai norėdamas pamatyti mūšį".
29 Dovydas atsakė: "Ką aš padariau? Ar tai nėra tik žodžiai?"
30 Nusisukęs nuo jo, Dovydas atsisuko į kitą ir kalbėjo tą patį. Žmonės jam atsakydavo kaip pirma.
31 Dovydo žodžiai buvo perduoti Sauliui. Jis įsakė atvesti Dovydą.
32 Dovydas tarė Sauliui: "Te nė vieno žmogaus širdis nenusigąsta jo. Tavo tarnas eis ir kausis su šituo filistinu".
33 Saulius atsakė Dovydui: "Tu negali kautis su šituo filistinu, nes esi jaunas, o jis yra karys nuo pat jaunystės".
34 Dovydas atsakė Sauliui: "Tavo tarnas ganė savo tėvo avis. Jei ateidavo liūtas ar lokys ir pagriebdavo ėriuką iš bandos,
35 aš pasileisdavau jam iš paskos, mušdavau jį ir išplėšdavau grobį iš nasrų. Jei jis puldavo mane, nutverdavau jį už barzdos ir užmušdavau.
36 Tavo tarnas yra užmušęs liūtą ir lokį, ir šitam neapipjaustytam filistinui atsitiks taip, kaip jiems, nes jis tyčiojasi iš gyvojo Dievo kariuomenės.
37 Viešpats, kuris išgelbėjo mane iš liūto ir lokio nagų, išgelbės ir iš šito filistino rankų". Saulius tarė Dovydui: "Eik, ir Viešpats tebūna su tavimi".
38 Saulius apginklavo Dovydą savo ginklais, uždėjo varinį šalmą jam ant galvos ir apvilko šarvų marškiniais.
39 Dovydas prisijuosė ir jo kardą prie savo aprangos ir bandė eiti, nes nebuvo įpratęs. Dovydas tarė Sauliui

"Aš negaliu paeiti, nes esu neįpra-
tęs". Ir Dovydas nusirengė visa tai.
40 Jis pasiėmė lazdą, pasirinko iš upe-
lio penkis glotnius akmenis, juos įsi-
dėjo į piemens maišelį, kurį turėjo su
savimi, ir laikydamas mėtyklę ranko-
je artėjo prie filistino.
41 Ir filistinas išėjo, ir artinosi prie
Dovydo, o priešais jį ėjo ginklanešys
su skydu.
42 Kai filistinas apsidairė ir pamatė
Dovydą, paniekino jį, nes šis buvo
raudonskruostis gražaus veido jau-
nuolis.
43 Filistinas sakė Dovydui: "Ar aš šuo,
kad tu eini prieš mane su lazda?" Ir
filistinas keikė Dovydą savo dievais.
44 Filistinas sakė Dovydui: "Ateik, aš
atiduosiu tavo kūną padangių paukš-
čiams ir lauko žvėrims".
45 Dovydas atsakė filistinui: "Tu eini
prieš mane su kardu, ietimi ir skydu,
o aš einu kareivijų Viešpaties, Izra-
elio kariuomenės, iš kurios tyčiojiesi,
Dievo vardu.
46 Šiandien Viešpats atiduos tave į
mano rankas. Aš nugalėsiu tave, nu-
kirsiu tau galvą ir atiduosiu visų fili-
stinų karių lavonus padangių paukš-
čiams ir lauko žvėrims, kad visa žemė
žinotų, jog yra Dievas Izraelyje.
47 Ir kad visi čia susirinkę žinotų, jog
ne kardu ir ietimi Viešpats gelbsti.
Kova yra Viešpaties, ir Jis atiduos jus
į mūsų rankas".
48 Filistinui artėjant prie Dovydo, šis
skubiai bėgo jam priešais.
49 Įkišęs ranką į maišelį, jis išsiėmė
akmenį ir metė iš mėtyklės, ir patai-
kė filistinui į kaktą taip, kad akmuo
įsmigo jam į kaktą, ir jis griuvo
kniūbsčias ant žemės.
50 Taip Dovydas nugalėjo filistiną
mėtykle ir akmeniu, partrenkė ir nu-
žudė jį. Dovydas neturėjo kardo,
51 todėl pribėgo prie filistino, ištrau-
kė iš makšties jo kardą ir nukirto jam
galvą. Filistinai, pamatę, kad jų ga-
liūnas negyvas, pasileido bėgti.
52 Izraelio ir Judo vyrai šaukdami vijo
filistinus iki Gato ir Ekrono vartų. Fi-
listinų lavonai gulėjo nuo Saraimo iki
Gato ir Ekrono.
53 Izraelitai, baigę persekioti filistinus,
sugrįžo ir išplėšė jų stovyklą.
54 Paėmęs filistino galvą, Dovydas ją
nunešė į Jeruzalę, o ginklus padėjo
savo palapinėje.
55 Kai Saulius matė Dovydą, išeinantį
prieš filistiną, klausė kariuomenės va-
do Abnerio: "Abneri, kieno sūnus yra
tas jaunuolis?" Abneris atsakė: "Kaip
tu gyvas, karaliau, aš nežinau".
56 Karalius įsakė: "Sužinok, kieno sū-
nus tas jaunuolis".
57 Kai Dovydas, nukovęs filistiną, su-
grįžo, Abneris atvedė jį pas Saulių; jis
tebelaikė filistino galvą rankose.
58 Saulius jo klausė: "Jaunuoli, kie-
no tu sūnus?" Dovydas atsakė: "Aš
esu tavo tarno Jesės iš Betliejaus
sūnus".

18 Dovydui kalbant su Sauliumi,
Jonatano siela prisirišo prie
Dovydo sielos, ir Jonatanas pamilo jį
kaip savo sielą. Ir Dovydas jį pamilo
visa širdimi.
2 Nuo to laiko Saulius priėmė jį ir ne-
beleido grįžti į tėvo namus.
3 Jonatanas padarė sandorą su Dovy-
du, nes mylėjo jį kaip savo sielą.
4 Jonatanas atidavė Dovydui savo ap-
siaustą, drabužius, net ir kardą, lan-
ką bei diržą.
5 Dovydas išmintingai elgėsi visur,
kur tik Saulius jį pasiųsdavo; todėl
Saulius jį paskyrė karių viršininku, ir

tai patiko visai tautai ir Sauliaus tarnams.
6 Dovydui nugalėjus filistiną ir visiems grįžtant į namus, moterys iš visų miestų išeidavo sutikti karalių Saulių dainuodamos, šokdamos ir grodamos būgneliais bei cimbolais.
7 Moterys dainuodamos kartojo: "Saulius nukovė tūkstančius, o Dovydas – dešimtis tūkstančių".
8 Saulius labai supyko, jam nepatiko tokios kalbos. Jis tarė: "Dovydui jos priskyrė dešimtis tūkstančių, o man tik tūkstančius; jam betrūksta tik karalystės".
9 Nuo tos dienos Saulius ėmė stebėti Dovydą.
10 Kitą dieną piktoji dvasia nuo Dievo taip apėmė Saulių, kad jis siautė savo namuose. Tuo metu Dovydas skambino arfa kaip kasdien. Saulius laikė rankoje ietį.
11 Jis sviedė ją į Dovydą, galvodamas: "Prismeigsiu jį prie sienos". Bet Dovydas išsisuko du kartus.
12 Saulius bijojo Dovydo, nes Viešpats buvo su juo, o nuo Sauliaus Jis buvo pasitraukęs.
13 Saulius pašalino Dovydą nuo savęs ir paskyrė tūkstantininku. Dovydas įeidavo ir išeidavo priešais tautą.
14 Dovydas išmintingai elgėsi visuose savo keliuose, ir Viešpats buvo su juo.
15 Saulius, matydamas, kad jis elgiasi labai išmintingai, bijojo jo.
16 Visas Izraelis ir Judas mylėjo Dovydą, nes jis įeidavo ir išeidavo priešais juos.
17 Kartą Saulius tarė: "Štai mano vyresnioji duktė Merobė! Ją duosiu tau į žmonas. Tik būk narsus ir kovok Viešpaties kovas". Saulius galvojo: "Tegul ne mano ranka būna prieš jį, bet filistinų ranka".
18 Dovydas atsakė Sauliui: "Kas aš, kas yra mano gyvenimas ir kas mano tėvo giminė Izraelyje, kad būčiau karaliaus žentu?"
19 Bet tuo metu, kai Merobė, Sauliaus duktė, turėjo būti atiduota Dovydui, ją vedė Adrielis iš Meholos.
20 Sauliaus duktė Micholė pamilo Dovydą. Kai Saulius sužinojo, jam tai patiko.
21 Ir Saulius sakė: "Aš jam duosiu ją, kad ji būtų jam spąstai ir kad filistinų ranka būtų prieš jį". Saulius sakė Dovydui: "Šiandien tu tapsi mano žentu su antrąja".
22 Jis įsakė savo tarnams: "Kalbėkite Dovydui slaptai: 'Karalius mėgsta tave ir visiems jo tarnams tu patinki. Todėl būk karaliaus žentu' ".
23 Sauliaus tarnai kalbėjo Dovydui šiuos žodžius. Dovydas atsakė: "Ar jūs manote, kad lengva būti karaliaus žentu? Aš juk esu neturtingas ir menkas žmogus".
24 Tarnai pranešė Sauliui, ką girdėjo iš Dovydo.
25 Tada Saulius sakė: "Taip sakykite Dovydui: 'Karalius nenori jokio kraičio, tik šimto filistinų odelių nuo apipjaustymo, kad būtų atkeršyta karaliaus priešams' ". Saulius galvojo, kad Dovydas žus nuo filistinų rankos.
26 Kai jo tarnai perdavė Dovydui tuos žodžius, Dovydui patiko tapti karaliaus žentu. Dar nebuvo praėjęs paskirtas laikas,
27 kai Dovydas su savo vyrais nuėjęs nužudė du šimtus filistinų. Dovydas atnešė jų odeles ir atidavė visas karaliui, kad galėtų tapti jo žentu. Ir Saulius atidavė jam savo dukterį Micholę į žmonas.

28 Saulius matė ir suprato, kad Viešpats buvo su Dovydu ir kad jo duktė Micholė myli jį.
29 Ir Saulius dar labiau ėmė bijoti Dovydo; ir Saulius tapo Dovydo priešu visam gyvenimui.
30 Filistinų kunigaikščiai kariavo su izraelitais, ir nuo karo pradžios Dovydas elgėsi išmintingiau už visus Sauliaus tarnus, ir jo vardas išgarsėjo.

19 Saulius kalbėjo savo sūnui Jonatanui ir visiems tarnams, kad jie nužudytų Dovydą. Bet Sauliaus sūnus Jonatanas labai mėgo Dovydą.
2 Jonatanas perspėjo Dovydą: "Mano tėvas Saulius ketina tave nužudyti. Todėl saugokis ir būk pasislėpęs iki ryto.
3 Aš išėjęs stovėsiu šalia savo tėvo lauke, kalbėsiu su tėvu apie tave. Ką sužinosiu, tau pranešiu".
4 Jonatanas kalbėjo gera apie Dovydą savo tėvui Sauliui: "Karaliau, nenusikalsk prieš savo tarną Dovydą, nes jis nenusikalto tau ir jo darbai tau buvo labai naudingi.
5 Jis statė į pavojų savo gyvybę, kovodamas su filistinu, ir jo dėka Viešpats suteikė didelį išgelbėjimą Izraeliui. Tu matei tai ir džiaugeisi. Kodėl dabar nori nusidėti prieš nekaltą kraują ir be priežasties nužudyti Dovydą?"
6 Saulius paklausė Jonatano ir prisiekė: "Kaip Viešpats gyvas, jis nebus nužudytas".
7 Tada Jonatanas, pasišaukęs Dovydą ir jam viską papasakojęs, atvedė jį pas Saulių; Dovydas buvo Sauliaus akivaizdoje kaip anksčiau.
8 Vėl kilo karas; Dovydas išėjęs kariavo su filistinais ir daug jų nužudė, ir jie bėgo nuo jo.
9 Pikta dvasia nuo Viešpaties apėmė Saulių, ir jis sėdėjo namuose, laikydamas ietį rankoje, o Dovydas skambino arfa.
10 Saulius norėjo prismeigti ietimi Dovydą prie sienos, bet jis išsisuko ir ietis įsmigo į sieną. Dovydas išsigelbėjęs pabėgo tą pačią naktį.
11 Saulius siuntė vyrus budėti prie Dovydo namų ir rytą jį nužudyti. Bet jo žmona Micholė pranešė Dovydui: "Jei šiąnakt neišgelbėsi savo gyvybės, rytoj būsi nužudytas".
12 Micholė nuleido Dovydą pro langą. Taip jis pabėgo ir išsigelbėjo.
13 Po to Micholė paėmė statulą, paguldė į lovą, jos galvą apvyniojo ožkos kailiu ir viską apklojo apsiaustu.
14 Kai Saulius atsiuntė vyrus Dovydą suimti, Micholė tarė: "Jis serga".
15 Saulius vėl siuntė vyrus pas Dovydą ir įsakė: "Atgabenkite jį pas mane su lova, kad galėčiau jį nužudyti".
16 Pasiuntiniai nuėję rado lovoje statulą, apvyniotą ožkos kailiu.
17 Tada Saulius tarė Micholei: "Kodėl mane apgavai ir leidai mano priešui pabėgti?" Micholė atsakė Sauliui: "Jis sakė man: 'Išleisk mane, kad nereikėtų tavęs nužudyti' ".
18 Dovydas pabėgo ir išsigelbėjo. Jis nuvyko pas Samuelį į Ramą ir papasakojo viską, ką Saulius jam padarė. Po to jis ir Samuelis išėjo ir apsigyveno Najote.
19 Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas yra Najote, Ramoje.
20 Jis siuntė vyrus suimti Dovydą. Kai jie pamatė pranašaujančių pranašų būrį ir Samuelį, stovintį jų priekyje, Dievo Dvasia nužengė ant pasiuntinių, ir jie taip pat pranašavo.
21 Tai sužinojęs, Saulius pasiuntė kitus pasiuntinius, bet ir tie pradėjo

pranašauti. Ir Saulius pasiuntė vyrus
trečią kartą, ir jie taip pat pranašavo.
22 Tada Saulius pats ėjo į Ramą ir,
atėjęs prie didžiojo šulinio Seke, paklausė: "Kur yra Samuelis ir Dovydas?" Jam atsakė: "Jie yra Najote,
Ramoje".
23 Jis ėjo iš ten į Ramos Najotą. Dievo Dvasia nužengė ant jo, ir jis pranašavo visą kelią iki Ramos Najoto.
24 Nusivilkęs drabužius, jis pranašavo
Samuelio akivaizdoje ir gulėjo neapsirengęs visą tą dieną ir naktį. Todėl yra sakoma: "Ar ir Saulius tarp pranašų?"

20 Dovydas, pabėgęs iš Ramos
Najoto, atėjo pas Jonataną ir klausė: "Ką padariau, kuo nusikaltau, kuo nusidėjau tavo tėvui, kad jis ieško mano gyvybės?"
2 Jis jam atsakė: "Dieve gink! Tu nemirsi; štai mano tėvas visais reikalais tariasi su manimi. Kodėl jis šitą reikalą slėptų nuo manęs? Taip nebus".
3 Dovydas atsakė: "Tavo tėvas gerai
žino, kad aš radau malonę tavo akyse, ir galvoja: 'Jonatanas to neturi žinoti, kad nesisielotų'. Kaip Viešpats gyvas ir gyva tavo siela – tarp manęs ir mirties tik žingsnis".
4 Jonatanas atsakė Dovydui: "Padarysiu viską, ko trokšta tavo siela".
5 Dovydas sakė Jonatanui: "Štai rytoj
yra jaunas mėnulis. Aš turėčiau su karaliumi sėdėti prie stalo. Leisk man eiti ir pasislėpti laukuose iki trečios dienos vakaro.
6 Jei tavo tėvas pasiges manęs, sakyk:
'Dovydas labai prašė manęs leisti jam eiti į savo miestą Betliejų, kur jo visa šeima aukos kasmetinę auką'.
7 Jei jis sakys: 'Gerai', tai tavo tarnas
bus saugus, o jei jis labai supyks, tai žinok, kad jis yra numatęs pikta.
8 Suteik malonę savo tarnui, nes tu
padarei sandorą su manimi prieš Viešpatį. Bet jei aš nusikaltau, tu pats nužudyk mane. Kam tau mane vesti pas savo tėvą?"
9 Jonatanas atsakė: "Tebūna tai toli
nuo tavęs. Jei sužinosiu, kad mano tėvas yra numatęs tau pikta daryti, kodėl tau nepraneščiau?"
10 Dovydas klausė Jonatano: "Kas
man praneš, jei tavo tėvas rūsčiai tau atsakys?"
11 Jonatanas atsakė Dovydui: "Eikime į lauką". Juodu išėjo į lauką.
12 Jonatanas tarė Dovydui: "Viešpats,
Izraelio Dievas, tebūna liudytojas. Jei aš rytoj ar trečią dieną sužinosiu iš savo tėvo, kad jis tau palankus, ir nepranešiu tau,
13 tegul Viešpats padaro man tai ir
dar daugiau. Jei mano tėvas sumanęs pikta prieš tave, aš tau pranešiu ir tave išsiųsiu, kad galėtum eiti ramybėje, o Viešpats bus su tavimi, kaip Jis buvo su mano tėvu.
14 Ir tu, jei aš būsiu gyvas, parodyk
man Viešpaties gerumą, kad nemirčiau.
15 Ir neatimk savo maloningumo nuo
mano namų per amžius, kai Viešpats išnaikins visus Dovydo priešus žemėje".
16 Taip Jonatanas padarė sandorą su
Dovydo namais, sakydamas: "Viešpats teatkeršija visiems Dovydo priešams".
17 Jonatanas dar kartą prisiekė Dovydui, nes mylėjo jį kaip savo sielą.
18 Tada Jonatanas tarė: "Rytoj jaunas
mėnulis, tavęs pasiges, nes tavo vieta prie stalo bus tuščia.
19 Po trijų dienų sugrįžk ir eik į tą

vietą, kurioje buvai anksčiau pasislė-
pęs, ir atsisėsk šalia Ezelio akmens.
20 Aš paleisiu tris strėles į tą pusę, lyg
šaučiau į taikinį.
21 Tada aš pasiųsiu berniuką atnešti
strėles. Jei sakysiu berniukui: 'Strėlės
guli šiapus tavęs, surink jas!', tuomet
tau negresia pavojus, kaip Viešpats
gyvas.
22 O jei tarsiu jam: 'Strėlės guli už ta-
vęs!' tada eik, nes tave siunčia Vieš-
pats.
23 O dėl mudviejų pasižadėjimo, tai
Viešpats bus tarp tavęs ir manęs am-
žinai".
24 Dovydas pasislėpė laukuose. Jauno
mėnulio dieną karalius atsisėdo val-
gyti.
25 Karalius kaip paprastai atsisėdo į
savo vietą prie sienos, Jonatanas atsi-
stojo, ir Abneris atsisėdo šalia kara-
liaus, o Dovydo vieta liko tuščia.
26 Saulius tą dieną nieko nesakė, ma-
nydamas, kad Dovydui kas nors atsi-
tiko ir jis yra susitepęs.
27 Bet kai Dovydo vieta buvo tuščia
kitą dieną, Saulius tarė savo sūnui Jo-
natanui: "Kodėl Jesės sūnus nei va-
kar, nei šiandien neatėjo valgyti?"
28 Jonatanas atsakė Sauliui: "Dovydas
labai prašė manęs išleisti jį į Betliejų,
29 sakydamas: 'Leisk man eiti, nes
mūsų šeima aukos mieste auką ir ma-
no brolis liepė man atvykti. Jei radau
malonę tavo akyse, išleisk mane ap-
lankyti savo brolių'. Todėl jis neatėjo
prie karaliaus stalo".
30 Tada Saulius labai užsirūstino ir ta-
rė Jonatanui: "Tu iškrypėlės ir maiš-
tininkės sūnau, argi aš nežinau, kad
tu išsirinkai Jesės sūnų savo ir savo
motinos gėdai?
31 Kol Jesės sūnus bus gyvas, tu nebū-
si karaliumi ir neturėsi karalystės. Pa-
siųsk, kad jis būtų atvestas pas mane,
nes jis turi mirti".
32 Jonatanas atsakė savo tėvui Sauliui:
"Kodėl jis turi būti nužudytas? Ką jis
padarė?"
33 Tada Saulius sviedė ietį, norėdamas
jį perdurti. Taip Jonatanas suprato,
kad jo tėvas buvo apsisprendęs Do-
vydą nužudyti.
34 Jonatanas labai supykęs atsikėlė
nuo stalo ir nieko nevalgė antrą mėne-
sio dieną; jis buvo labai susirūpinęs
dėl Dovydo, kurį jo tėvas paniekino.
35 Rytą Jonatanas išėjo į lauką tuo lai-
ku, kurį buvo sutaręs su Dovydu, ir
berniukas buvo su juo.
36 Jonatanas sakė berniukui: "Bėk,
surink strėles, kurias paleisiu". Ber-
niukui bėgant, jis paleido strėlę.
37 Jam nubėgus iki vietos, kur nukrito
strėlė, Jonatanas šaukė: "Ar strėlė
nėra už tavęs?"
38 Ir Jonatanas šaukė berniukui:
"Greičiau! Skubėk! Nesustok!" Jona-
tano berniukas surinko strėles ir at-
nešė savo valdovui.
39 Berniukas nieko nežinojo. Tik Jona-
tanas ir Dovydas žinojo, ką tai reiškia.
40 Tuomet Jonatanas padavė savo gin-
klus berniukui ir liepė juos nunešti į
miestą.
41 Berniukui nuėjus, Dovydas pakilo
iš už akmenų, parpuolė veidu į žemę
ir tris kartus nusilenkė. Juodu pasi-
bučiavo ir ilgai verkė, bet labiausiai
Dovydas.
42 Pagaliau Jonatanas tarė Dovydui:
"Eik ramybėje, nes mudu prisiekėme
Viešpaties vardu, sakydami: 'Viešpats
bus tarp tavęs ir manęs, tarp mano
palikuonių ir tavo palikuonių per am-
žius' ".
43 Dovydas nuėjo, o Jonatanas sugrį-
žo į miestą.

21 Dovydas atėjo į Nobę pas ku-
nigą Achimelechą. Achimele-
chas, sutikęs Dovydą, nusigando ir
klausė: “Kodėl tu atėjai vienas, be
palydovų?”
2 Dovydas atsakė kunigui Achimele-
chui: “Karalius man įsakė sutvarkyti
vieną reikalą ir sakė man: ‘Niekas ne-
turi žinoti, kokiu reikalu tave siunčiu
ir ką tau įsakau’. Aš su savo tarnais
susitiksiu sutartoje vietoje.
3 Dabar, jei turi ką po ranka, duok
man – penkis duonos kepalus ar ką
surasi”.
4 Kunigas atsakė Dovydui: “Neturiu
paprastos duonos, tik šventos. Kad
jaunuoliai būtų susilaikę bent nuo
moterų”.
5 Dovydas atsakė kunigui: “Moterų
nelietėme jau trys dienos, nuo to lai-
ko, kai išėjome. Jaunuolių indai šven-
ti, o jei kelias suteptas, tai duona bus
šventuose induose”.
6 Tada kunigas davė jam šventos duo-
nos, nes neturėjo kitos, tik padėtinę,
kuri buvo paimta iš Viešpaties aki-
vaizdos pakeičiant ją šviežia duona.
7 Tą dieną ten buvo edomitas Doe-
gas, vienas Sauliaus tarnų. Jis buvo
Sauliaus piemenų vyresnysis.
8 Dovydas paklausė Achimelecho:
“Ar neturi čia ieties ar kardo? Ka-
dangi karaliaus reikalas buvo labai
skubus, nepasiėmiau nei kardo, nei
kito ginklo”.
9 Kunigas tarė: “Kardas filistino Ga-
lijoto, kurį nukovei Elos slėnyje, yra
čia, įvyniotas į audinį už efodo. Jei
nori, pasiimk jį, nes kito čia nėra”.
Dovydas tarė: “Nėra jam lygaus,
duok jį man”.
10 Dovydas, bėgdamas nuo Sauliaus,
atvyko pas Gato karalių Achį.
11 Achio tarnai klausė: “Argi tai ne
Dovydas, krašto karalius? Argi ne
apie jį moterys šokdamos dainavo:
‘Saulius nukovė tūkstančius, o Dovy-
das – dešimtis tūkstančių’ ”.
12 Dovydas įsidėjo šituos žodžius į šir-
dį ir labai išsigando Gato karaliaus
Achio.
13 Jis pakeitė savo elgesį jų akyse ir
apsimetė pamišėliu. Jis draskė vartus
ir varvino seiles ant savo barzdos.
14 Achis kalbėjo savo tarnams: “Jūs
matote, kad jis beprotis. Kodėl jį at-
vedėte pas mane?
15 Ar man neužtenka pamišėlių, kad
dar šitą man atvedėte, jog šėltų ma-
no akyse? Nejaugi jį vesite ir į mano
namus?”

22 Dovydas, išėjęs iš ten, pabėgo
į Odolamo olą. Tai išgirdę, jo
broliai ir visi tėvo namai atėjo pas jį.
2 Žmonės, kurie buvo prislėgti, prasi-
skolinę ir nepatenkinti, rinkosi pas
Dovydą; jis tapo jų viršininku. Su juo
buvo apie keturis šimtus vyrų.
3 Iš ten Dovydas nuėjo į Moabo Mis-
pą. Ir jis sakė Moabo karaliui: “Pra-
šau, leisk mano tėvui ir motinai apsi-
stoti pas jus, kol sužinosiu, ką Dievas
darys su manimi”.
4 Jis paliko tėvus pas Moabo karalių;
jie gyveno pas jį, kol Dovydas buvo
tvirtovėje.
5 Pranašas Gadas tarė Dovydui: “Ne-
pasilik kalnų tvirtovėje. Keliauk į Ju-
do žemę”. Dovydas išėjo ir atėjo į
Hereto mišką.
6 Saulius sužinojo, kad pasirodė Do-
vydas ir jo būrys. Tuo metu Saulius
sėdėjo Gibėjos aukštumoje po me-
džiu, laikydamas ietį rankoje; visi jo
tarnai stovėjo aplink jį.
7 Jis tarė savo tarnams: “Benjamini-
tai, klausykite. Ar Jesės sūnus duos

jums visiems laukų bei vynuogynų ir
jus padarys tūkstantininkais ir šimti-
ninkais,
8 kad jūs visi susimokėte prieš mane
ir nebuvo nė vieno, kuris praneštų
man, kad mano sūnus yra susitaręs su
Jesės sūnumi? Tarp jūsų nėra nė vie-
no, kuris būtų manęs gailėjęsis ir man
pranešęs, kad mano sūnus sukurstė
mano tarną tykoti manęs, kaip šian-
dien matome".
9 Tada edomitas Doegas, stovėjęs su
Sauliaus tarnais, tarė: "Aš mačiau Je-
sės sūnų Nobėje pas Ahitubo sūnų
Achimelechą,
10 kuris atsiklausė Viešpaties dėl jo,
davė jam maisto ir filistino Galijoto
kardą".
11 Saulius pakvietė Ahitubo sūnų ku-
nigą Achimelechą ir visus jo tėvo na-
mus, kunigus, buvusius Nobėje. Jie
visi atėjo pas Saulių.
12 Saulius tarė: "Paklausyk, Ahitubo
sūnau". Tas atsiliepė: "Aš čia, mano
valdove".
13 "Kodėl tu ir Jesės sūnus susitarėte
prieš mane? Tu davei jam duonos,
kardą ir klausei Dievą dėl jo, kad jis
tykotų manęs, kaip šiandien mato-
me".
14 Achimelechas tarė karaliui: "Kuris
iš tavo tarnų yra toks ištikimas, kaip
Dovydas, karaliaus žentas, einąs ten,
kur tu liepi, ir gerbiamas tavo na-
muose?
15 Argi aš tik tada pradėjau klausti
Dievą dėl jo? Tebūna tai toli nuo ma-
nęs. Nekaltink, karaliau, savo tarno ir
mano tėvo namų, nes tavo tarnas ne-
žinojo apie tai nei daug, nei mažai".
16 Karalius tarė: "Tu, Achimelechai,
ir visi tavo tėvo namai neišvengsite
mirties".
17 Karalius įsakė savo sargybai: "Nu-
žudykite Viešpaties kunigus, nes jie
yra su Dovydu; jie žinojo, kad jis pa-
bėgo, bet man nepranešė". Bet kara-
liaus tarnai nenorėjo žudyti Viešpa-
ties kunigų.
18 Tada karalius tarė Doegui: "Eik tu
ir nužudyk kunigus". Tą dieną edo-
mitas Doegas puolė ir nužudė aštuo-
niasdešimt penkis vyrus, nešiojusius
lininį efodą.
19 Nobėje jis kardu išžudė vyrus, mo-
teris, vaikus, kūdikius, taip pat jau-
čius, asilus ir avis.
20 Ištrūko tik Abiataras, Ahitubo sū-
naus Achimelecho sūnus, ir pabėgo
pas Dovydą.
21 Abiataras pranešė Dovydui, kad
Saulius išžudė Viešpaties kunigus.
22 Dovydas tarė Abiatarui: "Pamatęs
ten stovintį edomitą Doegą, aš žino-
jau, kad jis tikrai praneš Sauliui. Aš
kaltas, kad žuvo tavo tėvo giminės.
23 Pasilik pas mane, nebijok. Kas ieš-
ko mano gyvybės, ieško ir tavo. Bet
su manimi tu esi saugus".

23 Dovydui pranešė, kad filisti-
nai kariauja prieš Keilą ir plė-
šia klojimus.
2 Dovydas klausė Viešpatį: "Ar man
eiti ir mušti filistinus?" Viešpats at-
sakė Dovydui: "Eik, sumušk filistinus
ir išgelbėk Keilą".
3 Dovydo vyrai jam tarė: "Štai mes
bijome jau čia, Judo žemėje. Kaip
mes eisime į Keilą prieš filistinų ka-
riuomenę?"
4 Dovydas dar kartą klausė Viešpatį.
Viešpats jam atsakė: "Kelkis ir eik į
Keilą; Aš atiduosiu filistinus į tavo
rankas".
5 Dovydas ir jo vyrai, nuėję į Keilą,
kariavo su filistinais, nuvarė jų gal-
vijus ir smarkiai juos sumušė. Taip

Dovydas išgelbėjo Keilos gyventojus.
[6] Achimelecho sūnus Abiataras, bėgdamas pas Dovydą į Keilą, atsinešė ir efodą.
[7] Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas atėjo į Keilą. Saulius tarė: "Dievas jį atidavė į mano rankas; jis pats užsidarė įeidamas į miestą su vartais ir užkaiščiais".
[8] Saulius sušaukė visus vyrus žygiui į Keilą prieš Dovydą ir jo vyrus.
[9] Dovydas sužinojo, kad Saulius slapčia rengia jam pikta, ir tarė kunigui Abiatarui: "Atnešk efodą".
[10] Dovydas meldėsi: "Viešpatie, Izraelio Dieve, tavo tarnas išgirdo, kad Saulius rengiasi ateiti į Keilą ir sunaikinti miestą dėl manęs.
[11] Ar Keilos gyventojai išduos mane į jo rankas? Ar Saulius ateis, kaip tavo tarnas girdėjo? Viešpatie, Izraelio Dieve, meldžiu, pasakyk savo tarnui". Viešpats atsakė: "Jis ateis".
[12] Dovydas klausė: "Ar Keilos vyrai išduos mane ir mano vyrus Sauliui?" Viešpats atsakė: "Išduos".
[13] Tada Dovydas ir jo vyrai, kurių buvo apie šešis šimtus, išėję iš Keilos, ėjo, kur galėjo eiti. Kai Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas pabėgo iš Keilos, jis atšaukė savo žygį.
[14] Dovydas apsistojo dykumos tvirtovėse ir pasiliko kalne Zifo dykumoje. Saulius visą laiką jo ieškojo, tačiau Dievas neatidavė jo į Sauliaus rankas.
[15] Dovydas matė, kad Saulius išėjo ieškoti jo gyvybės, ir Dovydas buvo Zifo tyruose, miške.
[16] Sauliaus sūnus Jonatanas atėjo pas Dovydą į mišką ir sustiprino jo ranką Dieve.
[17] Ir jis tarė jam: "Nebijok, mano tėvas Saulius tavęs neras. Tu tapsi Izraelio karaliumi, o aš būsiu šalia tavęs. Mano tėvas Saulius tai žino".
[18] Juodu Viešpaties akivaizdoje padarė sandorą. Dovydas pasiliko miške, o Jonatanas sugrįžo į savo namus.
[19] Zifiečiai nuėjo pas Saulių į Gibėją ir pranešė: "Dovydas slapstosi pas mus kalnų tvirtovėse, miškuose ir Hachilo kalvose, į pietus nuo Jesimono.
[20] Taigi dabar, karaliau, ateik, kaip tavo siela to trokšta, o mūsų darbas bus atiduoti jį į karaliaus rankas".
[21] Saulius tarė: "Viešpats telaimina jus, kad manęs pasigailėjote.
[22] Eikite, viską paruoškite ir sužinokite vietą, kur jis yra ir kas jį ten matė; man pranešta, kad jis esąs labai gudrus.
[23] Išžvalgykite ir sužinokite visas slėptuves, kuriose jis slapstosi; tada sugrįžkite pas mane su tikromis žiniomis ir aš eisiu su jumis. Jei jis tebėra krašte, aš surasiu jį visuose Judo tūkstančiuose".
[24] Jie nuėjo į Zifą pirma Sauliaus. Dovydas ir jo vyrai buvo Maono dykumoje, lygumoje į pietus nuo Jesimono.
[25] Saulius ir jo vyrai išėjo jo ieškoti. Dovydui apie tai buvo pranešta, todėl jis pasitraukė į Maono dykumą prie uolos. Saulius, tai išgirdęs, vijosi Dovydą į Maono dykumą.
[26] Saulius ėjo viena kalno puse, o Dovydas su savo vyrais – kita. Dovydas skubiai traukėsi nuo Sauliaus, nes Saulius su savo vyrais supo Dovydą ir jo vyrus, norėdami juos sugauti.
[27] Tačiau pas Saulių atėjo pasiuntinys su pranešimu: "Skubiai sugrįžk, nes filistinai užpuolė kraštą".
[28] Saulius liovėsi vijęs Dovydą, sugrįžo ir kariavo su filistinais. Todėl ta vieta pavadinta Perskyrimo uola.

24 Dovydas pasitraukė į Engadės
tvirtoves.
2 Kai Saulius, nugalėjęs filistinus, su-
grįžo, jam buvo pranešta, kad Dovy-
das yra Engadės dykumoje.
3 Saulius, paėmęs tris tūkstančius
rinktinių vyrų iš viso Izraelio, išėjo
ieškoti Dovydo ir jo vyrų laukinių ož-
kų gyvenamose uolose.
4 Atėjęs prie šalikelės avidžių, kur bu-
vo ola, Saulius į ją įėjo atlikti reikalo.
Dovydas ir jo vyrai sėdėjo olos gilu-
moje.
5 Dovydo vyrai sakė jam: "Štai diena,
apie kurią Viešpats tau kalbėjo: 'Aš
atiduosiu tavo priešą į tavo rankas,
kad pasielgtum su juo, kaip tau pa-
tinka' ". Prislinkęs Dovydas nupjovė
Sauliaus apsiausto skverną.
6 Dovydo širdis smarkiai plakė, nes
jis nupjovė Sauliaus skverną.
7 Jis tarė savo vyrams: "Apsaugok,
Viešpatie, kad taip padaryčiau savo
valdovui, Viešpaties pateptajam, pa-
keldamas prieš jį savo ranką, nes jis
yra Viešpaties pateptasis".
8 Dovydas sulaikė savo vyrus šiais žo-
džiais ir neleido jiems pakilti prieš
Saulių. O Saulius, išėjęs iš olos, ėjo
savo keliu.
9 Dovydas taip pat pakilo iš paskos
ir, išlindęs iš olos, šaukė Sauliui: "Ka-
raliau, mano valdove!" Sauliui atsi-
gręžus, Dovydas nusilenkė veidu iki
žemės.
10 Dovydas tarė Sauliui: "Kodėl klau-
sai žmonių kalbų, kad Dovydas nori
tau pikta?
11 Tu pats šiandien matei, kad Vieš-
pats buvo atidavęs tave į mano ran-
kas oloje; mane ragino tave nužudyti,
bet aš pasigailėjau tavęs, sakydamas:
'Nepakelsiu rankos prieš savo valdo-
vą, nes jis yra Viešpaties pateptasis'.
12 Pažvelk, mano tėve, į savo apsiaus-
to skverną mano rankoje. Iš to, kad
aš, atpjaudamas tavo apsiausto skver-
ną, tavęs nenužudžiau, suprask ir ži-
nok, kad manyje nėra nieko pikto ir
aš nesu tau nusidėjęs. Bet tu ieškai
mano gyvybės, kad ją atimtum.
13 Viešpats tebūna teisėjas tarp mud-
viejų ir Viešpats tegul atkeršija tau už
mane, bet mano ranka nepakils prieš
tave.
14 Kaip sena patarlė sako: 'Iš ne-
dorėlių ateina nedorybės', bet mano
ranka nepakils prieš tave.
15 Prieš ką išėjo Izraelio karalius? Ką
tu persekioji? Pastipusį šunį. Blusą.
16 Viešpats tebūna teisėjas ir tedaro
sprendimą tarp manęs ir tavęs. Tegul
mato ir gina mano bylą, ir išgelbsti
mane nuo tavo rankos".
17 Kai Dovydas baigė kalbėti, Saulius
tarė: "Ar tai tavo balsas, mano sūnau
Dovydai?" Ir Saulius pakėlė savo bal-
są ir verkė.
18 Ir jis sakė Dovydui: "Tu esi teises-
nis už mane, tu man atlyginai geru, o
aš tau atsilyginau piktu.
19 Šiandien tu parodei, kaip elgiesi su
manimi, nes Viešpats buvo atidavęs
mane į tavo rankas, tačiau tu manęs
nenužudei.
20 Kas, suradęs savo priešą, paleidžia jį
sveiką? Viešpats teatlygina tau geru
už tai, ką tu šiandien man padarei.
21 Dabar tikrai žinau, kad tu tapsi ka-
raliumi ir kad Izraelio karalystė bus
įtvirtinta tavo rankose.
22 Dabar prisiek man Viešpačiu, kad
neišnaikinsi mano palikuonių ir neiš-
naikinsi mano vardo iš mano tėvo na-
mų".
23 Dovydas prisiekė Sauliui. Po to
Saulius sugrįžo į savo namus, o Do-
vydas ir jo vyrai pasitraukė į tvirtovę.

25 Samuelis mirė, visi izraelitai
susirinko, apraudojo jį ir pa-
laidojo jo namuose Ramoje. Dovydas
pakilo ir nuėjo į Parano dykumą.
2 Maone gyveno vyras, kuris turėjo
nuosavybę Karmelyje. Jis buvo labai
turtingas: turėjo tris tūkstančius avių
ir tūkstantį ožkų. Kartą jis kirpo avis
Karmelyje.
3 Jo vardas buvo Nabalis, o jo žmo-
nos – Abigailė. Moteris buvo išmin-
tinga ir graži, bet jos vyras šiurkštus
ir blogo elgesio; jis buvo iš Kalebo
namų.
4 Dovydas išgirdo dykumoje, kad Na-
balis kerpa avis.
5 Jis pasiuntė dešimt jaunuolių ir sa-
kė jiems: "Eikite į Karmelį pas Na-
balį ir pasveikinkite jį mano vardu.
6 Sakykite jam: 'Ramybė tebūna tau,
ramybė tavo namams ir ramybė vis-
kam, ką turi.
7 Sužinojau, kad kerpamos tavo avys.
Tavo piemenys buvo su mumis. Mes
jiems nieko blogo nepadarėme ir
jiems nieko netrūko, kol jie buvo
Karmelyje.
8 Paklausk savo jaunuolių, ir jie tau
patvirtins. Teatranda šitie jaunuoliai
malonę tavo akyse, nes atėjome gerą
dieną. Todėl prašau, duok, ką ras ta-
vo ranka, savo tarnams ir savo sūnui
Dovydui' ".
9 Dovydo jaunuoliai atėję kalbėjo
Nabaliui visus tuos žodžius Dovydo
vardu ir laukė atsakymo.
10 Nabalis atsakė Dovydo tarnams:
"Kas yra Dovydas? Kas yra Jesės sū-
nus? Šiandien yra daug pabėgusių
nuo savo valdovų tarnų.
11 Argi aš atiduosiu duoną, vandenį ir
mėsą, kurią prirengiau kirpėjams,
žmonėms, apie kuriuos nežinau, iš
kur jie?"
12 Dovydo jaunuoliai grįžo atgal ir pa-
pasakojo jam viską, ką buvo girdėję.
13 Dovydas tarė savo vyrams: "Kiek-
vienas prisijuoskite kardą". Visi apsi-
ginklavo ir maždaug keturi šimtai vy-
rų sekė Dovydą, o du šimtai pasiliko
prie daiktų.
14 Tuo metu vienas Nabalio tarnų pra-
nešė Nabalio žmonai Abigailei: "Do-
vydas atsiuntė iš dykumos pasiunti-
nius mūsų šeimininko pasveikinti, o
tas juos išplūdo.
15 Tie vyrai buvo mums labai geri. Jie
mums nepadarė jokios skriaudos,
mes nieko nepasigedome per visą lai-
ką, kurį praleidome drauge su jais.
16 Jie buvo mums siena naktį ir dieną,
kai bandą ganėme netoli jų.
17 Taigi dabar pagalvok ir nuspręsk,
ką darysi. Nelaimė tikrai gresia mūsų
šeimininkui ir visai jo šeimynai. Jis
yra Belialo vaikas, su kuriuo neįma-
noma kalbėti".
18 Abigailė skubiai paėmė du šimtus
duonos kepalų, dvi odines vyno, pen-
kias paruoštas avis, penkis saikus
skrudintų grūdų, šimtą džiovintų vy-
nuogių kekių, du šimtus figų pyragai-
čių ir sukrovė ant asilų.
19 Ji įsakė savo tarnams: "Eikite pir-
ma manęs, o aš eisiu paskui jus". Sa-
vo vyrui Nabaliui ji nieko nesakė.
20 Jodama ant asilo kalno pašlaite, ji
sutiko Dovydą ir jo vyrus, ateinančius
priešais.
21 Dovydas buvo pasakęs: "Veltui sau-
gojau dykumoje visa, kas Nabaliui
priklauso taip, kad jis nieko nepasi-
gedo. Jis man atsilygino piktu už ge-
ra.
22 Tegul Dievas tai ir dar daugiau pa-
daro su Dovydo priešais, jei iki ryto
palikčiau gyvą bent vieną jo vyrų".
23 Abigailė, pamačiusi Dovydą, sku-

biai nulipo nuo asilo, parpuolė prieš
Dovydą ir nusilenkė iki žemės.
24 Parpuolusi prie jo kojų, kalbėjo:
"Valdove, ant manęs tebūna kaltė.
Meldžiu, leisk savo tarnaitei kalbėti ir
išklausyk ją.
25 Mano valdove, prašau nekreipti dėmesio į tą Belialo žmogų Nabalį, nes
koks jo vardas, toks ir jis pats. Nabalis jo vardas ir jis pilnas kvailumo. Aš,
tavo tarnaitė, nemačiau savo valdovo
jaunuolių, kuriuos buvai atsiuntęs.
26 Dabar, mano valdove, kaip Viešpats gyvas ir gyva tavo siela, Viešpats
sulaikė tave, kad nenusikalstum, praliedamas kraują ir keršydamas savo
ranka. Tavo priešai, kurie siekia pikto mano valdovui, tegul tampa kaip
Nabalis.
27 Štai dovanos, kurias tavo tarnaitė
atgabeno savo valdovui, atiduok jas
jaunuoliams, kurie seka mano valdovą.
28 Atleisk savo tarnaitei nusikaltimą.
Viešpats tikrai pastatys mano valdovui tvirtus namus, nes tu kovoji Viešpaties kovas ir tavyje nerasta blogio
per visas tavo dienas.
29 O jei kas tave persekiotų ir tavo
gyvybės ieškotų, tai Viešpats, tavo
Dievas, saugos tave, o tavo priešų sielas Jis nusvies kaip mėtykle.
30 Kai Viešpats įvykdys visa, ką Jis tau
pažadėjo, ir tave padarys Izraelio valdovu,
31 tai nereikės mano valdovui liūdėti ir
jo širdis nesigraus, kad be reikalo praliejai kraują, norėdamas pats atkeršyti. Kai Viešpats padarys gera mano
valdovui, atsimink savo tarnaitę".
32 Dovydas atsakė Abigailei: "Palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas, kuris šiandien atsiuntė tave manęs pasitikti.
33 Palaimintas tavo patarimas ir palaiminta tu, nes šiandien mane sulaikei nuo kraujo praliejimo ir sukliudei
man pačiam už save atkeršyti.
34 Tikrai, kaip gyvas Viešpats, Izraelio
Dievas, kuris man neleido tavęs nuskriausti, jei nebūtum paskubėjusi
manęs pasitikti, iki ryto aušros nebūtų likę Nabaliui nė vieno vyro".
35 Dovydas priėmė iš jos viską, ką ji
jam atgabeno, ir tarė: "Eik rami į savo namus. Aš paklausiau tavo balso
ir tavęs nepaniekinau".
36 Abigailė sugrįžo pas Nabalį. Jis tuo
metu buvo iškėlęs namuose karališką
puotą. Nabalis buvo linksmas ir labai
girtas, todėl ji jam nieko nesakė iki
ryto.
37 Rytą, Nabaliui išsiblaivius, jo žmona jam viską papasakojo. Tuomet jo
širdis apmirė jame ir jis sustingo kaip
akmuo.
38 Praėjus maždaug dešimčiai dienų,
Viešpats ištiko Nabalį, ir jis mirė.
39 Dovydas, išgirdęs, kad Nabalis mirė, tarė: "Palaimintas Viešpats, kuris
įvykdė teismą Nabaliui už man padarytą įžeidimą ir apsaugojo mane nuo
pikto. Viešpats sugrąžino Nabalio nusikaltimą ant jo galvos". Ir Dovydas
pasiuntė pasiuntinius ir kalbėjo Abigailei, kad nori ją vesti.
40 Dovydo tarnai, nuėję pas Abigailę
į Karmelį, jai kalbėjo: "Dovydas mus
atsiuntė pas tave pasakyti, kad jis nori tave vesti".
41 Ji nusilenkė iki žemės ir tarė: "Štai
tavo tarnaitė, kad tarnautų ir plautų
savo valdovo tarnų kojas".
42 Abigailė skubiai pasiruošė, užsėdo
ant asilo ir su penkiomis tarnaitėmis
sekė paskui Dovydo pasiuntinius ir
tapo jo žmona.
43 Dovydas dar vedė Ahinoamą iš Jez-

rahelio, ir jos abi buvo jo žmonos.
44 Saulius atidavė savo dukterį Mi-
cholę, Dovydo žmoną, Laiso sūnui
Palčiui iš Galimo.

26 Zifiečiai, atėję į Gibėją, pra-
nešė Sauliui, kad Dovydas
slapstosi Hachilo kalvose, prie Jesi-
mono.
2 Saulius su trimis tūkstančiais Izra-
elio rinktinių vyrų ėjo į Zifo dykumą
ieškoti Dovydo.
3 Jis pasistatė stovyklą Hachilo kalvo-
je, prie Jesimono. Dovydas buvo dy-
kumoje ir matė, kad Saulius ėjo į dy-
kumą jo ieškoti.
4 Tada Dovydas išsiuntė žvalgus ir su-
žinojo, kad Saulius tikrai atėjo.
5 Dovydas atėjo į tą vietą, kurioje
Saulius buvo pasistatęs stovyklą. Do-
vydas matė vietą, kur atsigulė Saulius
ir Nerio sūnus Abneris, jo kariuome-
nės vadas. Sauliaus palapinė buvo
stovyklos viduryje, o kariai miegojo
aplinkui.
6 Dovydas tarė hetitui Achimelechui
ir Zerujos sūnui Abisajui, Joabo bro-
liui: "Kas eis su manimi į Sauliaus
stovyklą?" Abisajis atsakė: "Aš eisiu".
7 Dovydas ir Abisajis, naktį nuėję tarp
žmonių, rado Saulių miegantį palapi-
nėje, o jo ietis buvo įsmeigta į žemę
galvūgalyje. Abneris ir kariai gulėjo
aplink jį.
8 Abisajis tarė Dovydui: "Dievas šian-
dien atidavė tavo priešą į tavo ran-
kas. Leisk man jį vienu smūgiu pri-
smeigti ietimi prie žemės".
9 Dovydas atsakė Abisajui: "Nežudyk
jo! Kas pakeltų ranką prieš Viešpa-
ties pateptąjį ir liktų nekaltas?
10 Kaip Viešpats gyvas, Viešpats jį iš-
tiks, ir ateis jo diena mirti, arba jis
žus kare!
11 Apsaugok, Viešpatie, kad pakel-
čiau savo ranką prieš Viešpaties pa-
teptąjį! Dabar imk jo galvūgalyje
įsmeigtą ietį bei vandens ąsotį ir ei-
kime".
12 Dovydas paėmė ietį ir vandens ąso-
tį nuo Sauliaus galvūgalio, ir jie išėjo.
Niekas nematė, nežinojo ir nepabu-
do; jie visi miegojo, nes Viešpats
siuntė jiems gilų miegą.
13 Dovydas perėjo į kitą pusę ir atsi-
stojo kalno viršūnėje iš tolo, kad tarp
jų būtų didelis atstumas.
14 Jis šaukė žmonėms bei Nerio sūnui
Abneriui: "Argi neatsiliepsi, Abne-
ri?" Abneris atsiliepė: "Kas tu esi,
kad šauki karaliui?"
15 Dovydas atsakė Abneriui: "Tu esi
galingas vyras. Kas tau lygus Izraely-
je? Kodėl nesaugojai karaliaus, savo
valdovo? Vienas žmogus buvo atėjęs
karaliaus, tavo valdovo, nužudyti.
16 Negerai padarėte. Kaip Viešpats
gyvas, jūs verti mirties, nes jūs nesau-
gojote savo valdovo, Viešpaties pa-
teptojo. Kur dingo karaliaus ietis ir
vandens ąsotis, kurie buvo jo galvū-
galyje?"
17 Saulius, atpažinęs Dovydo balsą,
tarė: "Ar tai tavo balsas, Dovydai,
mano sūnau?" Dovydas atsakė:
"Taip, mano valdove karaliau.
18 Kodėl, mano valdove, persekioji sa-
vo tarną? Ką aš padariau? Kuo nusi-
kaltau?
19 Mano valdove karaliau, prašau, iš-
klausyk savo tarno. Jei Viešpats tave
sukurstė prieš mane, tepriima Jis au-
ką, o jei žmonės – tegul jie būna pra-
keikti Viešpaties akivaizdoje, nes jie
išvarė mane, kad neturėčiau dalies
Viešpatyje, sakydami: 'Eik ir tarnauk
svetimiems dievams'.
20 Tenebūna pralietas mano kraujas

Viešpaties akivaizdoje, nes Izraelio
karalius išėjo ieškoti blusos kaip
žmogus, kuris medžioja kurapką kal-
nuose".
21 Saulius atsakė: "Aš nusidėjau. Su-
grįžk, mano sūnau Dovydai, aš tau
nieko blogo nedarysiu, nes mano sie-
la buvo brangi tavo akyse šiandien.
Aš kvailai elgiausi ir labai klydau".
22 Dovydas atsakė: "Štai tavo ietis,
karaliau! Tegul vienas iš tavo jaunuo-
lių ateina ir ją paima.
23 Viešpats atlygins kiekvienam už jo
teisumą ir ištikimybę. Viešpats buvo
atidavęs tave šiandien į mano rankas,
bet aš nepakėliau rankos prieš Vieš-
paties pateptąjį.
24 Ir štai, kaip šiandien buvo vertinga
tavo gyvybė mano akyse, taip vertin-
ga tegul būna ir mano gyvybė Vieš-
paties akyse; tegul Jis išlaisvina ma-
ne iš visų bėdų".
25 Saulius atsakė Dovydui: "Būk pa-
laimintas, mano sūnau Dovydai! Tu
daug padarysi ir pasieksi". Po to Do-
vydas nuėjo savo keliu, o Saulius su-
grįžo į savo vietą.

27 Dovydas tarė savo širdyje:
"Vieną dieną aš žūsiu nuo
Sauliaus rankos. Geriausia man būtų
pasitraukti į filistinų šalį. Tada Sau-
lius nebeieškos manęs Izraelyje, ir aš
išsigelbėsiu nuo jo rankos".
2 Dovydas pakilo ir su šešiais šimtais
vyrų, buvusių su juo, perėjo pas Gato
karalių Achį, Maocho sūnų.
3 Ir Dovydas, abi jo žmonos, jezrahe-
lietė Ahinoama ir karmelietė Abigai-
lė, Nabalio našlė, ir jo vyrai su savo
šeimomis gyveno pas Achį Gate.
4 Saulius sužinojo, kad Dovydas pa-
bėgo į Gatą, ir daugiau jo nebeieš-
kojo.
5 Dovydas tarė Achiui: "Jei radau
malonę tavo akyse, prašau, leisk man
gyventi kuriame nors mažame mies-
te. Kodėl tavo tarnas turėtų gyventi
su tavimi karaliaus mieste?"
6 Achis jam leido gyventi Ziklage.
Nuo to laiko Ziklagas priklauso Judo
karaliams iki šios dienos.
7 Dovydas gyveno filistinų šalyje vie-
nerius metus ir keturis mėnesius.
8 Dovydas su savo vyrais išeidavo ir
užpuldavo gesuritus, gazeritus ir ama-
lekiečius, kurie nuo senų laikų gyve-
no toje šalyje nuo Suro iki Egipto.
9 Kai Dovydas užpuldavo kraštą, jis
nepalikdavo gyvo nei vyro, nei mo-
ters, pasiimdavo avis, galvijus, asilus,
kupranugarius, drabužius ir grįždavo,
ir nueidavo pas Achį.
10 Achis paklausdavo: "Ką šįkart bu-
vote užpuolę?" Dovydas atsakydavo:
"Judo pietinę dalį, jeramelitų pietų
kraštą ir kenitų pietinę dalį".
11 Nei vyrų, nei moterų Dovydas ne-
palikdavo gyvų ir neatsivesdavo jų į
Gatą, manydamas: "Kad jie neprane-
štų apie mus, sakydami: 'Taip padarė
Dovydas ir taip jis elgiasi visą laiką,
gyvendamas filistinų krašte' ".
12 Achis tikėjo Dovydu, sakydamas:
"Jis tapo visiškai nekenčiamas Izra-
elyje, todėl bus mano tarnas per am-
žius".

28 Tomis dienomis filistinai su-
rinko savo kariuomenę karui
prieš Izraelį. Achis tarė Dovydui: "Tu
su savo vyrais turėsi žygiuoti kartu su
manimi į karą".
2 Dovydas atsakė Achiui: "Tu dabar
sužinosi, ką gali padaryti tavo tar-
nas". Achis tarė Dovydui: "Todėl aš
padarysiu tave mano galvos saugoto-
ju visam laikui".

3 Samuelis buvo miręs, izraelitai buvo
apraudoję ir palaidoję jį Ramoje, jo
mieste. Saulius buvo išvaręs iš šalies
mirusiųjų dvasių iššaukėjus ir burti-
ninkus.
4 Filistinai susirinko, atėjo ir pastatė
stovyklą Suname. Saulius sušaukė vi-
są Izraelį, jie pasistatė stovyklą Gilbo-
joje.
5 Kai Saulius pamatė filistinų stovyk-
lą, nusigando ir jo širdis ėmė labai
drebėti.
6 Saulius klausė Viešpaties, bet Vieš-
pats jam neatsakė nei per sapnus, nei
per Urimą, nei per pranašus.
7 Tada Saulius tarė savo tarnams:
"Suraskite man moterį, kuri iššaukia
mirusiųjų dvasias, kad galėčiau nueiti
pas ją patarimo". Jo tarnai jam atsa-
kė: "Endore gyvena moteris, iššau-
kianti mirusiųjų dvasias".
8 Saulius, pakeitęs drabužius, su
dviem vyrais naktį nuėjo pas moterį.
Jis tarė jai: "Paburk man per miru-
siojo dvasią; iššauk man tą, kurį aš
sakysiu".
9 Moteris jam atsakė: "Tu žinai, kad
Saulius išnaikino krašte mirusiųjų
dvasių iššaukėjus ir burtininkus. Ko-
dėl statai spąstus mano gyvybei, kad
mane pražudytum?"
10 Saulius jai prisiekė Viešpačiu:
"Kaip Viešpats gyvas, tu nebūsi nu-
bausta dėl šito".
11 Moteris klausė: "Ką turiu tau iš-
šaukti?" Jis atsakė: "Iššauk man Sa-
muelį".
12 Moteris, pamačiusi Samuelį, garsiai
sušuko ir tarė Sauliui: "Kodėl mane
apgavai? Tu esi Saulius!"
13 Karalius jai tarė: "Nebijok! Ką ma-
tei?" Moteris tarė Sauliui: "Aš ma-
čiau dvasią, kylančią iš žemės".
14 Karalius vėl klausė: "Kaip ji atro-
do?" Ji atsakė: "Kyla senas vyras su
apsiaustu". Saulius suprato, kad tai
Samuelis, ir nusilenkė veidu iki že-
mės.
15 Samuelis tarė Sauliui: "Kodėl
drumsti man ramybę, iššaukdamas
mane?" Saulius atsakė: "Esu labai
prislėgtas, nes filistinai kariauja prieš
mane. Dievas atsitraukė nuo manęs
ir man nebeatsako nei per sapnus,
nei per pranašus, todėl pasišaukiau
tave, kad pasakytum, ką man daryti".
16 Samuelis atsakė: "Kodėl mane
klausi, jei Viešpats atsitraukė nuo ta-
vęs ir tapo tavo priešu?
17 Viešpats padarė, kaip Jis buvo per
mane kalbėjęs. Jis atėmė iš tavęs ka-
ralystę ir ją atidavė tavo artimui Do-
vydui.
18 Kadangi tu nepaklusai Viešpaties
balsui ir neįvykdei Viešpaties rūsty-
bės amalekiečiams, Viešpats šiandien
tau taip padarė.
19 Be to, Viešpats atiduos su tavimi ir
Izraelį į filistinų rankas. Rytoj tu ir
tavo sūnūs būsite pas mane. Taip pat
ir Izraelio pulkus Viešpats atiduos į
filistinų rankas".
20 Saulius, labai nusigandęs dėl Samu-
elio žodžių, staiga visu savo ūgiu kri-
to ant žemės. Jis neteko jėgų, nes vi-
są dieną ir naktį buvo nevalgęs.
21 Moteris, priėjusi prie Sauliaus ir
pamačiusi, kad jis labai išsigandęs, ta-
rė: "Tavo tarnaitė paklausė tavęs, sta-
tydama į pavojų savo gyvybę, ir įvyk-
dė, ko tu prašei.
22 Taigi dabar tu paklausyk savo tar-
naitės: aš atnešiu tau kąsnelį duonos,
kad turėtum jėgų ir galėtum eiti savo
keliu".
23 Bet jis atsisakė, sakydamas: "Aš ne-
valgysiu". Tačiau tarnai kartu su mo-
terimi įkalbėjo jį, ir jis paklausė jų.

Jis atsikėlė nuo žemės ir atsisėdo ant
lovos.
[24] Moteris turėjo riebų veršį savo na-
muose. Ji skubiai papjovė jį, paėmusi
miltų suminkė ir iškepė neraugintos
duonos,
[25] ir atnešė tai Sauliui bei jo tarnams.
Pavalgę jie atsikėlė ir tą pačią naktį
išėjo.

29 Visi filistinų būriai susirinko
Afeke, o izraelitai pasistatė
stovyklą Jezrahelyje prie versmės.
[2] Filistinų kunigaikščiai ėjo su šimtais
ir tūkstančiais, o Dovydas ir jo vyrai
ėjo paskutinėse eilėse su Achiu.
[3] Tada filistinų kunigaikščiai kalbėjo:
"Ką šitie hebrajai čia daro?" Achis
tarė filistinų kunigaikščiams: "Tai
Dovydas, Izraelio karaliaus Sauliaus
tarnas, kuris jau seniai su manimi ir
aš nieko blogo jame nepastebėjau
nuo jo atėjimo pas mane".
[4] Filistinų kunigaikščiai supyko ant
Achio ir tarė: "Siųsk tą vyrą atgal!
Tegul grįžta į vietą, kurią tu jam pa-
skyrei, ir neina su mumis į mūšį, kad
jo metu netaptų mums priešu. Nes
kaip jis galėtų įsiteikti savo valdovui,
jei ne šitų vyrų galvomis.
[5] Argi ne šitas Dovydas, apie kurį
dainuodavo šokdami: 'Saulius nuko-
vė tūkstančius, o Dovydas – dešimtis
tūkstančių?' "
[6] Tada Achis, pasišaukęs Dovydą, jam
tarė: "Kaip Viešpats gyvas, tu esi sąži-
ningas ir tavo įėjimas ir išėjimas su
mano pulkais priimtinas man, nes aš
nieko blogo neradau tavyje nuo to lai-
ko, kai atėjai pas mane, iki šios die-
nos. Bet kunigaikščiams tu nepatinki.
[7] Taigi grįžk ramybėje, kad nepiktin-
tum filistinų kunigaikščių".
[8] Dovydas atsakė Achiui: "Ką aš pa-
dariau? Ką atradai savo tarne per tą
laiką, kai esu su tavimi, kad negaliu
eiti į karą prieš mano valdovo kara-
liaus priešus?"
[9] Achis atsakė Dovydui: "Tikrai ma-
no akyse tu esi geras kaip Dievo an-
gelas, bet filistinų kunigaikščiai pasa-
kė: 'Jis neis su mumis į mūšį'.
[10] Anksti rytą atsikelk su savo valdo-
vo tarnais, kurie yra atėję su tavimi,
ir iškeliaukite, kai tik prašvis".
[11] Dovydas ir jo vyrai atsikėlė rytą ir
pasiruošė keliauti atgal į filistinų šalį,
o filistinai išėjo į Jezrahelį.

30 Kai Dovydas ir jo vyrai trečią
dieną sugrįžo į Ziklagą, ama-
lekiečiai buvo įsiveržę iš pietų į Zik-
lagą, užėmę jį ir sudeginę.
[2] Jie išvedė į nelaisvę moteris; nė vie-
nos nenužudė nuo vyriausios iki jau-
niausios, bet išsivarė su savimi ir nu-
ėjo savo keliu.
[3] Dovydas ir jo vyrai, grįžę į miestą,
rado jį sudegintą, o jų žmonas, sūnus
ir dukteris išvestus nelaisvėn.
[4] Tada Dovydas ir su juo buvusieji
žmonės pakėlė balsus ir verkė, kol
nebeliko jėgų verkti.
[5] Abi Dovydo žmonos irgi buvo išves-
tos nelaisvėn: jezraheliete Ahinoama
ir Abigailė, karmeliečio Nabalio naš-
lė.
[6] Dovydas buvo labai nuliūdęs, nes
žmonės tarėsi jį užmušti akmenimis;
visi žmonės sielvartavo dėl savo sūnų
ir dukterų. Bet Dovydas sustiprino
save Viešpatyje, savo Dieve.
[7] Dovydas paprašė kunigą Abiatarą,
Achimelecho sūnų, atnešti efodą.
Abiataras atnešė efodą Dovydui.
[8] Dovydas klausė Viešpaties, sakyda-
mas: "Ar man vytis tą gaują? Ar aš
juos pavysiu?" Viešpats atsakė: "Vy-

kis! Tikrai pavysi ir išvaduosi belaisvius".
9 Taip Dovydas ir šeši šimtai jo vyrų
išėjo. Pasiekę Besoro upelį, pavargę
kariai pasiliko prie jo.
10 Dovydas su keturiais šimtais vyrų
toliau vijosi, o du šimtai pasiliko, kadangi buvo taip pavargę, jog neįstengė perbristi upelio.
11 Laukuose jie rado egiptietį, atvedė
jį pas Dovydą ir davė jam duonos valgyti ir vandens atsigerti.
12 Ir jie davė jam džiovintų figų ir dvi
kekes džiovintų vynuogių. Pavalgęs jis atsigavo, nes tris paras buvo nevalgęs ir negėręs.
13 Tuomet Dovydas klausė jį: "Kam tu
priklausai ir iš kur esi?" Jis atsakė: "Aš esu egiptietis, vieno amalekiečio vergas. Mano šeimininkas paliko mane, nes prieš tris dienas susirgau.
14 Mes buvome įsiveržę į pietinį keretitų
kraštą ir į Judą, į pietines Kalebo žemes, ir mes sudeginome Ziklagą".
15 Dovydas jam tarė: "Ar tu gali mus
nuvesti prie to būrio?" Tas atsakė: "Prisiek man Dievu, kad manęs nenužudysi ir negrąžinsi mano šeimininkui, tada nuvesiu tave pas juos".
16 Kai jis nuvedė juos, amalekiečiai bu-
vo pasklidę po visą kraštą, valgė ir gėrė švęsdami, nes buvo paėmę didelį grobį, plėšdami filistinų ir Judo žemes.
17 Dovydas mušė juos nuo sutemų iki
kitos dienos vakaro; nė vienas iš jų neištrūko, išskyrus keturis šimtus jaunuolių, kurie pabėgo, užsėdę ant kupranugarių.
18 Dovydas atsiėmė visa, ką amalekie-
čiai buvo pagrobę, ir išvadavo abi savo žmonas.
19 Nieko jie nepasigedo, mažo ar di-
delio: nei sūnų, nei dukterų, nei jokių daiktų, kuriuos amalekiečiai buvo paėmę; Dovydas viską atsiėmė.
20 Dovydas paėmė visas jų avis ir gal-
vijus ir varė juos pirma savo galvijų, sakydamas: "Tai Dovydo grobis".
21 Dovydas atėjo iki tų dviejų šimtų
vyrų, kurie buvo išvargę ir nebegalėjo sekti paskui Dovydą ir buvo palikti prie Besoro upelio. Jie išėjo pasitikti Dovydo ir jo vyrų, ir Dovydas priartėjęs juos pasveikino.
22 Tada kai kurie pikti vyrai, Belialo
žmonės, iš tų, kurie ėjo su Dovydu, kalbėjo: "Jie nėjo su mumis, todėl mes jiems nieko neduosime iš atgauto grobio, tik kiekvienam žmoną ir vaikus, kad, juos pasiėmę, keliautų sau".
23 Dovydas tarė: "Mano broliai, ne-
galima taip elgtis su tuo, ką Viešpats mums davė. Jis mus saugojo ir atidavė tą būrį, kuris mus užpuolė, į mūsų rankas.
24 Kas pritars jums šiuo klausimu? Ką
gauna ėjęs į mūšį, tą gaus ir tas, kuris saugojo mantą; jie turi pasidalinti po lygiai".
25 Taip tas nuostatas buvo įvestas Iz-
raelyje ir galioja iki šios dienos.
26 Dovydas, sugrįžęs į Ziklagą, pasiun-
tė dalį grobio Judo vyresniesiems, savo draugams, sakydamas: "Štai jums dovana iš Viešpaties priešų grobio".
27 Jis siuntė į Betelį, į pietinį Ramotą,
į Jatirą,
28 į Aroerį, į Sifotą, į Estemają,
29 į Rakalą, į jeramelitų ir kenitų
miestus,
30 į Hormą, į Barašaną, į Ataką,
31 į Hebroną ir visas vietas, kur Dovy-
das buvo buvęs su savo vyrais.

31 Filistinai kariavo su Izraeliu.
Izraelio vyrai bėgo nuo filistinų ir krito nužudyti ant Gilbojos kalno.

[2] Filistinai pavijo Saulių ir jo sūnus ir
nužudė Jonataną, Abinadabą ir Mal-
chisuvą.
[3] Vyko smarki kova prieš Saulių, ir
šauliai pataikė į Saulių ir jį sunkiai
sužeidė.
[4] Tada Saulius tarė savo ginklanešiui:
"Išsitrauk kardą ir juo mane perverk,
kad šitie neapipjaustytieji atėję ne-
pervertų ir neišniekintų manęs". Bet
jo ginklanešys nesutiko, nes jis labai
bijojo. Tada Saulius, paėmęs savo
kardą, krito ant jo.
[5] Jo ginklanešys pamatęs, kad Saulius
miręs, irgi puolė ant savo kardo ir mi-
rė kartu.
[6] Taip mirė Saulius, jo trys sūnūs, gin-
klanešys ir visi jo vyrai tą pačią die-
ną.
[7] Izraelitai, kurie gyveno anapus slė-
nio ir kitoje pusėje Jordano, pama-
tę, kad izraelitai pabėgo ir Saulius
bei jo sūnūs mirę, paliko miestus ir
bėgo. Atėję filistinai apsigyveno juo-
se.
[8] Kitą dieną filistinai, atėję apiplėšti
užmuštųjų, rado Saulių ir jo tris sū-
nus žuvusius ant Gilbojos kalno.
[9] Jie nukirto jo galvą, nuvilko šarvus
ir nešiojo po visą filistinų kraštą, kad
praneštų apie pergalę savo stabų
šventyklose ir tarp žmonių.
[10] Ir jie padėjo jo šarvus Astartės
šventykloje, o jo lavoną pakabino
prie Betsano miesto sienos.
[11] Jabešgileado gyventojai išgirdo, ką
filistinai padarė Sauliui.
[12] Pakilo jų drąsiausieji vyrai ir ėjo vi-
są naktį; nuėję nuėmė Sauliaus ir jo
sūnų lavonus nuo Betsano sienos,
parnešė į Jabešą ir juos ten sudegino.
[13] Jų kaulus paėmė ir palaidojo po
medžiu Jabeše, ir jie pasninkavo sep-
tynias dienas.

ANTROJI SAMUELIO
KNYGA

1 Atsitiko, kad Sauliui mirus, Do-
vydas, nugalėjęs amalekiečius,
sugrįžo ir praleido dvi dienas Zikla-
ge.
[2] Trečią dieną iš Sauliaus stovyklos
atėjo vyras su perplėštais drabužiais
ir žemėmis apibarstyta galva. Atėjęs
pas Dovydą, jis puolė ant žemės ir
išreiškė jam pagarbą.
[3] Dovydas jį paklausė: "Iš kur atei-
ni?" Tas jam atsakė: "Pabėgau iš Iz-
raelio stovyklos".
[4] Dovydas tarė: "Papasakok man, kas
ten atsitiko". Tas atsakė: "Žmonės pa-
bėgo iš mūšio, daugelis žuvo, taip pat
ir Saulius su sūnumi Jonatanu mirė".
[5] Tuomet Dovydas klausė jaunuolį,
kuris jam pranešė: "Iš kur žinai, kad
Saulius ir jo sūnus Jonatanas mirė?"
[6] Jaunuolis, kuris jam tai pranešė, at-
sakė: "Visai atsitiktinai užėjau ant
Gilbojos kalno, žiūriu, Saulius pasi-
rėmęs ant ieties, o karo vežimai ir
raiteliai skuba prie jo.
[7] Atsigręžęs ir mane pamatęs, jis pa-
šaukė mane. Aš atsiliepiau: 'Aš čia!'
[8] Jis klausė: 'Kas tu esi?' Aš atsakiau
jam: 'Aš esu amalekietis'.

[9] Tada jis man tarė: 'Ateik ir nužudyk
mane; aš kankinuosi, bet gyvybė dar
yra manyje'.
[10] Priėjau prie jo ir nužudžiau, nes bu-
vau tikras, kad jis neišgyvens po savo
kritimo. Nuėmiau karūną nuo jo gal-
vos ir apyrankę nuo jo rankos ir at-
nešiau juos čia savo valdovui".
[11] Tuomet Dovydas, nutvėręs savo
drabužius, perplėšė juos, taip padarė
ir visi vyrai, buvę su juo.
[12] Jie iki vakaro verkė, pasninkavo ir
liūdėjo Sauliaus, jo sūnaus Jonatano
ir Viešpaties tautos, Izraelio namų,
nes jie žuvo nuo kardo.
[13] Dovydas tarė jaunuoliui, kuris jam
tai pranešė: "Iš kur esi?" Tas atsakė:
"Aš esu ateivio amalekiečio sūnus".
[14] Dovydas jam tarė: "Kaip išdrįsai
pakelti savo ranką, kad nužudytum
Viešpaties pateptąjį?"
[15] Tada jis, pasišaukęs vieną iš savo
jaunuolių, tarė: "Ateik ir užmušk jį".
Tas smogė jam, ir jis mirė.
[16] Dovydas pasakė jam: "Tavo kraujas
kris ant tavo galvos, nes tavo paties
žodžiai paliudijo prieš tave, kai pasa-
kei: 'Aš nužudžiau Viešpaties patep-
tąjį' ".
[17] Dovydas giedojo šitą raudą apie
Saulių ir jo sūnų Jonataną,
[18] norėdamas, kad Judo vaikai moky-
tųsi Lanko giesmės, kaip parašyta Jo-
saro knygoje.
[19] "Tavo šlovė, o Izraeli, žuvo tavo
aukštumose, krito galingieji!
[20] Nepasakokite Gate, neskelbkite
Askalono gatvėse, kad nesilinksmin-
tų filistinų dukterys, nedžiūgautų ne-
apipjaustytųjų dukterys.
[21] Jūs, Gilbojos kalnai, tenekrinta ant
jūsų nei rasa, nei lietus, kad nebūtų
ant jūsų derlingų laukų.Ten buvo pa-
mestas galingųjų skydas, skydas Sau-
liaus, lyg jis nebūtų buvęs pateptas.
[22] Be nukautųjų kraujo, be galingųjų
taukų, Jonatano lankas nesugrįždavo,
ir Sauliaus kardas negrįždavo tuščias.
[23] Saulius ir Jonatanas, mieli ir bran-
gūs, kartu gyveno ir mirtyje jie ne-
buvo perskirti. Jie buvo greitesni ne-
gu ereliai, stipresni negu liūtai.
[24] Izraelio dukterys, raudokite Sau-
liaus, kuris jus aprengdavo purpuru
su papuošalais, apsagstydavo auksi-
niais pagražinimais jūsų drabužius.
[25] Krito galingieji kovos įkarštyje. Jo-
natanas nukautas ant kalno.
[26] Aš gailiuosi tavęs, mano broli Jo-
natanai! Labai brangus tu man buvai.
Tavo meilė man buvo nuostabesnė už
moterų meilę.
[27] Krito galingieji, sulaužyti jų gink-
lai".

2 Po to Dovydas klausė Viešpatį,
sakydamas: "Ar man eiti į kurį
nors Judo miestą?" Viešpats atsakė:
"Eik". Dovydas klausė: "Kur man ei-
ti?" Jis atsakė: "Į Hebroną".
[2] Dovydas išėjo ten su savo abiem
žmonom: jezraheliete Ahinoama ir
karmeliete Nabalio našle Abigaile.
[3] Dovydas atsivedė ir savo vyrus su jų
šeimomis, ir jie apsigyveno Hebrono
miestuose.
[4] Judo vyrai atėję patepė Dovydą Ju-
do karaliumi. Dovydas, sužinojęs, kad
Jebešgileado vyrai palaidojo Saulių,
[5] siuntė pasiuntinius į Jabešgileadą ir
sakė jiems: "Viešpats telaimina jus,
kad parodėte pagarbą savo valdovui
Sauliui ir jį palaidojote.
[6] Viešpats tebūna jums malonus ir iš-
tikimas. Aš irgi jums darysiu gera už
tai, kad jūs taip padarėte.
[7] Todėl dabar tegul jūsų rankos būna
sustiprintos ir būkite drąsūs. Jūsų val-

dovas Saulius mirė, o Judo giminė
patepė mane savo karaliumi".
8 Bet Sauliaus kariuomenės vadas Ne-
rio sūnus Abneris paėmė Sauliaus sū-
nų Isbosetą ir atvedė į Machanaimą.
9 Isbosetas tapo karaliumi Gileado,
asuritų, Jezrahelio, Efraimo, Benja-
mino ir viso Izraelio.
10 Jis buvo keturiasdešimties metų
amžiaus, pradėdamas karaliauti Izra-
elyje, ir karaliavo dvejus metus. Bet
Judo namai sekė Dovydą.
11 Dovydas buvo Hebrone Judo namų
karaliumi septynerius metus ir šešis
mėnesius.
12 Nerio sūnus Abneris ir Sauliaus sū-
nus Isbosetas išėjo iš Machanaimo į
Gibeoną.
13 Zerujos sūnus Joabas ir Dovydo vy-
rai išėjo iš Hebrono ir susitiko su jais
prie Gibeono tvenkinio. Vieni susto-
jo vienoje tvenkinio pusėje, o kiti – ki-
toje.
14 Abneris tarė Joabui: "Tegul jaunuo-
liai išeina ir kovoja mūsų akivaizdo-
je". Joabas atsakė: "Tegul išeina".
15 Dvylika benjaminitų, Sauliaus sū-
naus Isboseto tarnų, ir dvylika Dovy-
do tarnų išėjo vieni prieš kitus.
16 Kiekvienas, nutvėręs savo priešą už
galvos, įsmeigė kardą jam į šoną. Taip
jie žuvo visi kartu. Todėl ta vieta Gi-
beone vadinama Aštrių kardų lauku.
17 Tą dieną buvo labai smarki kova.
Dovydo vyrai nugalėjo Abnerį ir Iz-
raelio vyrus.
18 Ten buvo trys Zerujos sūnūs: Joa-
bas, Abisajis ir Asaelis. Asaelis grei-
tai bėgdavo lyg laukinė stirna.
19 Jis pradėjo vytis Abnerį ir nepasu-
ko nei į dešinę, nei į kairę nuo jo.
20 Abneris atsigręžė ir paklausė: "Ar
tu esi Asaelis?" Jis atsakė: "Aš".
21 Abneris jam tarė: "Vykis kitą ir pa-
sigavęs pasiimk jo ginklus". Tačiau
Asaelis nenorėjo pasitraukti nuo jo.
22 Abneris vėl tarė Asaeliui: "Suk į
šalį nuo manęs, kad nebūčiau pri-
verstas tave nukauti! Kaip tada ga-
lėčiau pažiūrėti tavo broliui Joabui į
akis?"
23 Bet Asaelis nenorėjo pasukti. Tada
Abneris taip jam smogė ieties bukuo-
ju galu į pilvą, kad ietis išlindo per
nugarą. Jis krito ir mirė vietoje. Visi,
atėję į tą vietą, kur žuvo Asaelis, su-
stodavo.
24 Joabas ir Abisajis vijosi Abnerį.
Saulei nusileidus, jie pasiekė Amos
kalvą, prieš Gilą, prie kelio į Gibe-
ono dykumą.
25 Benjaminitai, Abnerio kariai, susi-
rinko ir sustojo ant kalvos viršūnės.
26 Tada Abneris pašaukė Joabą ir ta-
rė: "Ar amžinai naikins kardas? Argi
nežinai, kad tai liūdnai baigsis? Kada
įsakysi nustoti žmonėms persekioti
savo brolius?"
27 Joabas atsakė: "Kaip Dievas gyvas,
jei nebūtum prakalbėjęs, tai persekio-
jimas būtų pasibaigęs tik rytą".
28 Joabas sutrimitavo, ir visi žmonės
sustojo, nebesivijo Izraelio ir nebeko-
vojo.
29 Abneris ir jo vyrai visą naktį ėjo
lyguma, persikėlė per Jordaną ir atė-
jo į Machanaimą.
30 Joabas grįžo iš Abnerio persekioji-
mo. Patikrinęs visus karius, iš Dovy-
do vyrų pasigedo devyniolikos vyrų ir
Asaelio.
31 Bet Dovydo žmonės nukovė Benja-
mino ir Abnerio tris šimtus šešiasde-
šimt vyrų.
32 Jie palaidojo Asaelį jo tėvo kape,
Betliejuje. Joabas ir jo vyrai ėjo visą
naktį ir, brėkštant dienai, pasiekė
Hebroną.

3 Tarp Sauliaus ir Dovydo namų
karas buvo ilgas; Dovydas vis
stiprėjo, o Sauliaus namai silpnėjo.
2 Hebrone Dovydas susilaukė sūnų:
pirmagimis Amnonas iš jezrahelietės
Ahinoamos;
3 antrasis – Kileabas iš karmeliečio
Nabalio našlės Abigailės; trečia-
sis – Absalomas, Gesūro karaliaus
Talmajo dukters Makos sūnus;
4 ketvirtasis – Adonijas, Hagitos sū-
nus; penktasis – Sefatijas, Abitalės sū-
nus,
5 ir šeštasis – Itreamas iš Dovydo
žmonos Eglos. Šitie gimė Dovydui
Hebrone.
6 Vykstant karui tarp Sauliaus namų
ir Dovydo namų, Abneris buvo žy-
miausias tarp Sauliaus šalininkų.
7 Saulius turėjo sugulovę Resfą, Ajo
dukterį. Kartą Sauliaus sūnus Isbose-
tas tarė Abneriui: "Kodėl tu įėjai pas
mano tėvo sugulovę?"
8 Abneris labai supyko dėl tų Isbose-
to žodžių ir tarė: "Ar aš esu šuns gal-
va? Aš buvau prieš Judą, kad iki šios
dienos daryčiau gera tavo tėvo Sau-
liaus namams, jo broliams bei drau-
gams, ir neatidaviau tavęs į Dovydo
rankas, o tu dabar mane apkaltinai
dėl tos moters.
9 Tegul Dievas padaro Abneriui tai ir
dar daugiau, jei aš nepadarysiu, ką
Viešpats prisiekė Dovydui:
10 atimti karalystę iš Sauliaus namų ir
įtvirtinti Dovydą karaliumi Izraeliui ir
Judui nuo Dano iki Bersabėjos".
11 Isbosetas negalėjo nė žodžio atsa-
kyti Abneriui, nes jo bijojo.
12 Abneris per pasiuntinius sakė Do-
vydui: "Kam priklauso šita žemė? Su-
daryk sąjungą su manimi, ir mano
ranka bus su tavimi ir atves pas tave
visą Izraelį".
13 Dovydas atsakė: "Gerai, aš sudary-
siu sąjungą su tavimi, bet su viena są-
lyga: tu neišvysi mano veido, jei atei-
damas neatvesi Sauliaus dukters Mi-
cholės".
14 Dovydas siuntė pasiuntinius pas
Sauliaus sūnų Isbosetą ir sakė: "Ati-
duok mano žmoną Micholę, kurią ga-
vau už šimtą filistinų odelių".
15 Isbosetas pasiuntė ir paėmė ją iš
jos vyro, Laiso sūnaus Palčio.
16 Jos vyras ją lydėjo verkdamas iki
Bahurimo. Abneris jam pasakė:
"Grįžk!", ir jis grįžo.
17 Abneris kalbėjo Izraelio vyresnie-
siems: "Jau seniai jūs norėjote turėti
Dovydą karaliumi.
18 Dabar padarykite tai, nes Viešpats
kalbėjo Dovydui: 'Savo tarno Dovy-
do ranka išgelbėsiu savo tautą Izraelį
iš filistinų ir iš visų jo priešų' ".
19 Abneris taip pat kalbėjo ir Benja-
minui. Po to Abneris vyko pas Dovy-
dą į Hebroną pranešti jam, kas atro-
dė priimtina Izraeliui ir Benjamino
namams.
20 Abneris atėjo pas Dovydą į Hebro-
ną su dvidešimt vyrų. Dovydas suruo-
šė Abneriui ir jo palydovams puotą.
21 Abneris tarė Dovydui: "Aš surin-
ksiu pas tave, mano valdove, visą Iz-
raelį, kad jie sudarytų su tavimi su-
tartį ir tu jiems karaliautum, kaip
geidžia tavo širdis". Dovydas išleido
Abnerį.
22 Tuo metu Dovydo tarnai ir Joabas
grįžo iš karo žygio ir parsigabeno di-
delį grobį, bet Abnerio nebebuvo pas
Dovydą Hebrone; jis buvo išvykęs ra-
mybėje.
23 Joabui, sugrįžusiam su kariuome-
ne, buvo pranešta: "Buvo atvykęs Ne-
rio sūnus Abneris pas karalių, ir šis
išleido jį eiti ramybėje".

24 Joabas, atėjęs pas karalių, klausė: "Ką padarei? Abneris buvo atėjęs pas tave. Kodėl jį išleidai?
25 Argi tu nepažįsti Nerio sūnaus Abnerio, kad jis atėjo tavęs apgauti ir sužinoti tavo įėjimą, tavo išėjimą ir visa, ką tu darai?"
26 Joabas, išėjęs iš Dovydo, siuntė vyrus paskui Abnerį; tie sugrąžino jį nuo Siros šulinio. Dovydas apie tai nieko nežinojo.
27 Abneriui sugrįžus į Hebroną, Joabas pasivedė jį nuošaliai į tarpuvartę, tarsi norėdamas slaptai pasikalbėti, ir keršydamas už savo brolio Asaelio kraują dūrė jam į pilvą taip, kad jis mirė.
28 Dovydas, tai išgirdęs, tarė: "Aš ir mano karalystė esame nekalti prieš Viešpatį dėl Nerio sūnaus Abnerio kraujo.
29 Tas kraujas tekrinta ant Joabo ir jo tėvo namų; Joabo giminėje tegul netrūksta paliegėlių, raupsuotų, luošų, karuose žūstančių ir badaujančių".
30 Joabas ir jo brolis Abisajis nužudė Abnerį dėl to, kad Abneris buvo nužudęs jų brolį Asaelį mūšyje Gibeone.
31 Dovydas įsakė Joabui ir visiems žmonėms: "Perplėškite savo drabužius, užsidėkite ašutines ir raudokite Abnerio". Karalius Dovydas ėjo paskui karstą.
32 Jie palaidojo Abnerį Hebrone, ir karalius balsiai verkė prie jo kapo, verkė ir visi žmonės.
33 Karalius raudojo dėl Abnerio, sakydamas: "Ar Abneris turėjo mirti tokia mirtimi?
34 Tavo rankos nebuvo surištos ir kojos nebuvo sukaustytos grandinėmis. Tu kritai, kaip žmogus krinta nuo piktadario". Ir visi žmonės vėl verkė jo.
35 Žmonės bandė prikalbėti Dovydą valgyti tą dieną, bet Dovydas prisiekė: "Tegul Dievas padaro man tai ir dar daugiau, jei aš, prieš saulei nusileidžiant, paragaučiau duonos ar ko nors kito".
36 Tauta sužinojo, ir tai jiems patiko, kaip patikdavo viskas, ką darė karalius.
37 Tą dieną visa Izraelio tauta suprato, kad tai buvo ne karaliaus sumanymas nužudyti Nerio sūnų Abnerį.
38 Karalius tarė savo tarnams: "Argi nežinote, kad šiandien Izraelyje žuvo kunigaikštis ir garbingas žmogus?
39 Aš šiandien dar esu silpnas, nors pateptas karaliumi; šitie vyrai, Zerujos sūnūs, yra per stiprūs man. Viešpats tegul atlygina piktadariui už jo piktadarystę!"

4 Kai Sauliaus sūnus išgirdo, kad Abneris žuvo Hebrone, nusviro jo rankos, ir visas Izraelis susijaudino.
2 Sauliaus sūnus turėjo du vyrus, pulkų vadus Baną ir Rechabą, berotito Rimono sūnus iš Benjamino giminės, nes Berotas priklausė Benjaminui.
3 Berotitai atbėgo į Gitaimą ir ten liko ateiviais iki šios dienos.
4 Sauliaus sūnus Jonatanas turėjo luošą sūnų. Jis buvo penkerių metų, kai iš Jezrahelio atėjo žinia apie Saulių ir Jonataną. Jo auklė, paėmusi jį, bėgo. Jai beskubant, jis krito ir tapo luošas. Jo vardas buvo Mifibosetas.
5 Berotito Rimono sūnūs Rechabas ir Banas atėjo pačioje dienos kaitroje į Isboseto namus, kai tas miegojo ant lovos vidudienį.
6 Jie įėjo į jo namus tarsi kviečių pasiimti, nudūrė jį į pilvą ir pabėgo.
7 Kai jie įėjo į namus, Isbosetas miegojo ant lovos savo miegamajame. Jie

užmušė jį, nukirto galvą ir, ja nešini,
ėjo visą naktį per dykumą.
8 Atnešę galvą į Hebroną pas Dovy-
dą, tarė jam: "Štai galva Sauliaus sū-
naus, tavo priešo Isboseto, kuris ieš-
kojo tavo gyvybės. Šiandien Viešpats
atkeršijo Sauliui ir jo palikuonims už
mūsų karalių".
9 Dovydas tarė Rechabui ir jo broliui
Banui, berotito Rimono sūnums:
"Kaip gyvas Viešpats, kuris išgelbėjo
mano sielą iš visokių nelaimių,
10 tą, kuris man pranešė apie Sauliaus
mirtį, galvodamas, kad atnešė man
gerą žinią, aš nutvėriau ir nužudžiau
Ziklage, užuot jį apdovanojęs už to-
kią žinią.
11 Juo labiau, kai piktadariai nužudė
teisų vyrą jo namuose, gulintį lovoje.
Ar aš neturiu pareikalauti jo kraujo
iš jūsų rankų, pašalindamas jus nuo
žemės paviršiaus?"
12 Dovydas įsakė jaunuoliams, ir tie
nužudė juos, nukirto jiems rankas ir
kojas ir pakorė Hebrone prie tvenki-
nio. O Isboseto galvą jie palaidojo
Hebrone, Abnerio kape.

5 Visos Izraelio giminės atėjo pas
Dovydą į Hebroną ir tarė: "Mes
esame tavo kūnas ir kaulai.
2 Jau anksčiau, kai Saulius buvo mū-
sų karalius, tu išvesdavai ir įvesdavai
Izraelį, ir Viešpats tau pažadėjo: 'Tu
ganysi mano tautą Izraelį ir būsi Iz-
raelio vadas' ".
3 Visi Izraelio vyresnieji atėjo pas
karalių į Hebroną. Karalius Dovydas
sudarė su jais Hebrone sąjungą Vieš-
paties akivaizdoje. Jie patepė Dovy-
dą Izraelio karaliumi.
4 Dovydui buvo trisdešimt metų, kai
jis pradėjo karaliauti, ir jis karaliavo
keturiasdešimt metų.
5 Gyvendamas Hebrone, jis valdė Ju-
dą septynerius metus ir šešis mėne-
sius ir Jeruzalėje trisdešimt trejus
metus karaliavo visam Izraeliui ir Ju-
dui.
6 Dovydas su savo žmonėmis puolė
Jeruzalę. Tenykščiai gyventojai jebu-
siečiai sakė Dovydui: "Tu neįeisi. Ta-
ve nuvys mūsų aklieji ir raišieji". Nes
jie galvojo: "Dovydas negalės įeiti".
7 Tačiau Dovydas paėmė Siono tvir-
tovę (ji yra Dovydo miestas).
8 Tuomet Dovydas tarė: "Kas nugalės
jebusiečius ir pasieks vandens kanalą,
tegul žudo raišuosius ir akluosius, ku-
rių nekenčia Dovydas". Todėl yra sa-
koma: "Aklas ir raišas neįeis į na-
mus".
9 Dovydas apsigyveno tvirtovėje ir pa-
vadino ją Dovydo miestu. Dovydas
statė aplinkui, pradėdamas nuo Milo,
ir viduje.
10 Dovydas vis daugiau įsigalėjo, nes
Viešpats, kareivijų Dievas, buvo su
juo.
11 Tyro karalius Hiramas siuntė pas
Dovydą pasiuntinių su kedro me-
džiais, dailidžių bei mūrininkų, kurie
pastatė Dovydui namus.
12 Dovydas suprato, kad Viešpats jį
įtvirtino Izraelio karaliumi ir išauk-
štino jo karalystę dėl savo tautos Iz-
raelio.
13 Dovydas, persikėlęs iš Hebrono į
Jeruzalę, paėmė iš Jeruzalės daugiau
sugulovių ir žmonų. Čia Dovydui gi-
mė sūnų ir dukterų.
14 Šitie vardai tų, kurie gimė Dovydui
Jeruzalėje: Samuvas, Sobabas, Nata-
nas, Saliamonas,
15 Ibaras, Elisuas, Nefegas, Jafijas,
16 Elisamas, Elijadas ir Elifeletas.
17 Filistinai, išgirdę, kad Dovydas pa-
teptas Izraelio karaliumi, pradėjo ieš-

koti Dovydo. Dovydas, tai sužinojęs,
pasitraukė į tvirtovę,
18 o filistinai atėję sustojo Rafaimų
slėnyje.
19 Dovydas klausė Viešpatį, sakydamas:
"Ar man eiti prieš filistinus? Ar
atiduosi juos į mano rankas?" Viešpats
atsakė: "Eik, nes Aš tikrai atiduosiu
filistinus į tavo rankas".
20 Dovydas atėjo į Baalperazimą ir
ten juos sumušė. Tada jis tarė: "Viešpats
nušlavė mano priešus prieš mane
kaip užplūdęs vanduo". Todėl tą
vietą pavadino Baalperazimu.
21 Filistinai ten paliko savo dievų atvaizdus,
kuriuos Dovydas ir jo kariai
sudegino.
22 Filistinai dar kartą atėjo ir sustojo
Rafaimų slėnyje.
23 Dovydas vėl klausė Viešpaties. Jis
atsakė: "Nesiartink jiems iš priekio.
Eik aplinkui ir pulk iš šilkmedžių pusės.
24 Išgirdęs šlamesį šilkmedžių viršūnėse,
užpulk juos, nes tada Viešpats išeis
pirma tavęs ir naikins filistinų kariuomenę".
25 Dovydas taip padarė, kaip Viešpats
jam įsakė. Jis mušė filistinus nuo Gebos
iki Gazerio.

6 Dovydas surinko visus Izraelio
rinktinius vyrus, iš viso trisdešimt
tūkstančių.
2 Dovydas pakilo ir su visais tais žmonėmis,
kurie buvo pas jį iš Baaljudo,
nuėjo pargabenti iš ten Dievo skrynios,
vadinamos kareivijų Viešpaties,
gyvenančio tarp cherubų, vardu.
3 Jie įkėlė Dievo skrynią į naują vežimą
ir vežė iš Abinadabo namų, esančių
Gibėjoje; Oza ir Ahijas, Abinadabo
sūnūs, varė naują vežimą.
4 Jie vežė ją iš Abinadabo namų Gibėjoje,
lydėdami Dievo skrynią; Ahijas
ėjo skrynios priekyje.
5 Dovydas ir visi izraelitai grojo Viešpaties
akivaizdoje įvairiais eglės medžio
instrumentais: arfomis, psalteriais,
barškalais, cimbolais ir dūdelėmis.
6 Kai jie pasiekė Nachono klojimą,
Oza, ištiesęs ranką, prilaikė Dievo
skrynią, nes jaučiai suklupo.
7 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš
Ozą, ir Dievas ištiko jį už jo klaidą,
ir Oza mirė prie Dievo skrynios.
8 Dovydas susisielojo dėl to, kad Viešpats
ištiko Ozą ir pavadino tą vietą
Perez-Oza.
9 Dovydas išsigando tą dieną Viešpaties
ir sakė: "Kaip aš galiu Viešpaties
skrynią pargabenti pas save?"
10 Todėl Dovydas nenorėjo pargabenti
Viešpaties skrynios pas save į Dovydo
miestą ir pasiuntė ją į gatiečio
Obededomo namus.
11 Viešpaties skrynia pasiliko gatiečio
Obededomo namuose tris mėnesius.
Viešpats laimino Obededomą ir visus
jo namiškius.
12 Karaliui Dovydui pranešė: "Viešpats
palaimino Obededomo namus ir
visa, kas jam priklauso, dėl Dievo
skrynios". Tada Dovydas nuėjo ir su
džiaugsmu parsigabeno Dievo skrynią
iš Obededomo namų į Dovydo
miestą.
13 Kai tie, kurie nešė Viešpaties skrynią,
paeidavo šešis žingsnius, Dovydas
aukodavo jautį ir riebų aviną.
14 Dovydas šoko prieš Viešpatį iš visų
jėgų; jis buvo apsirengęs lininį efodą.
15 Taip Dovydas ir visi Izraelio namai
nešė Viešpaties skrynią su šauksmais
ir trimito garsais.
16 Viešpaties skrynią atgabenus į Dovydo
miestą, Sauliaus duktė Micho-

lė žiūrėjo pro langą. Pamačiusi kara-
lių Dovydą šokinėjantį ir šokantį
prieš Viešpatį, ji paniekino jį savo
širdyje.
17 Atnešę Viešpaties skrynią, jie pa-
dėjo ją palapinėje, kurią Dovydas jai
buvo paruošęs. Ir Dovydas aukojo
deginamąsias ir padėkos aukas Vieš-
pačiui.
18 Kai Dovydas baigė aukoti degina-
mąsias ir padėkos aukas, palaimino
tautą kareivijų Viešpaties vardu
19 ir padalino visiems izraelitams, vy-
rams ir moterims, po duonos paplotį,
gabalą mėsos ir džiovintų vynuogių
pyragaitį. Po to žmonės ėjo kiekvie-
nas į savo namus.
20 Tada Dovydas sugrįžo palaiminti
savo namų. Sauliaus duktė Micholė,
išėjusi Dovydo pasitikti, tarė: "Koks
garbingas šiandien buvo Izraelio ka-
ralius, apsinuoginęs šiandien prieš sa-
vo tarnų tarnaites, kaip begėdiškai
apsinuogina niekam tikęs žmogus".
21 Dovydas atsakė Micholei: "Tai bu-
vo prieš Viešpatį, kuris pasirinko ma-
ne vietoje tavo tėvo ir vietoje jo na-
mų, kad paskirtų mane valdovu Vieš-
paties tautai, Izraeliui. Todėl aš gro-
siu Viešpačiui
22 ir dar labiau nusižeminsiu ir tapsiu
menkas savo akyse, bet tarnaičių,
apie kurias kalbėjai, būsiu gerbia-
mas".
23 Todėl Sauliaus duktė Micholė ne-
susilaukė vaikų iki savo mirties.

7 Kai karalius gyveno savo namuo-
se ir Viešpats buvo suteikęs jam
ramybę nuo visų aplinkinių priešų,
2 jis tarė pranašui Natanui: "Aš gyve-
nu kedro namuose, o Dievo skrynia –
palapinėje".
3 Natanas atsakė karaliui: "Daryk vi-
sa, kas yra tavo širdyje, nes Viešpats
su tavimi".
4 Tą pačią naktį Viešpaties žodis atė-
jo Natanui:
5 "Eik ir kalbėk mano tarnui Dovy-
dui: 'Taip sako Viešpats: 'Ar tu pasta-
tysi man namus, kuriuose gyvenčiau?
6 Aš negyvenau namuose nuo tos die-
nos, kai išvedžiau izraelitus iš Egipto,
iki šios dienos, bet keliavau palapi-
nėje.
7 Visur, kur Aš keliaudavau tarp izra-
elitų, ar Aš kuriai nors iš Izraelio gi-
minių, kuriai pavesdavau ganyti ma-
no tautą Izraelį, sakiau: 'Kodėl man
nepastatote kedro namų?'
8 Todėl sakyk mano tarnui Dovydui:
'Aš tave paėmiau iš ganyklos, nuo
avių, kad būtum vadas mano tautai
Izraeliui.
9 Aš buvau su tavimi visur, kur tu ėjai,
išnaikinau visus tavo priešus tavo
akyse ir padariau tavo vardą garsų
kaip žemės didžiūnų vardą.
10 Aš paskirsiu vietą savo tautai Izra-
eliui ir jį įsodinsiu, kad jis gyventų sa-
vo vietoje ir nebeklajotų ir nedorybės
vaikai nevargintų jo kaip iki šiol,
11 nuo to laiko, kai įsakiau teisėjams
valdyti mano tautą Izraelį; Aš suteik-
siu tau ramybę nuo visų tavo priešų.
Be to, Viešpats sako tau, kad Jis
įkurs tau namus.
12 Kai pasibaigs tavo dienos ir tu už-
migsi prie savo tėvų, Aš pakelsiu ta-
vo palikuonį po tavęs, išėjusį iš tavo
strėnų, ir įtvirtinsiu jo karalystę.
13 Jis pastatys namus mano vardui, o
Aš įtvirtinsiu jo karalystės sostą am-
žiams.
14 Aš būsiu jam tėvas, o jis bus man
sūnus. Jei jis nusikals, bausiu jį žmo-
nių rykštėmis ir žmonių vaikų smū-
giais.

[15] Bet savo gailestingumo Aš neatim-
siu nuo jo, kaip atėmiau nuo Sau-
liaus, kurį pašalinau prieš tave.
[16] Tavo namai ir tavo karalystė bus
įtvirtinti tau amžiams; tavo sostas bus
amžinas' ".
[17] Visus šiuos žodžius ir regėjimą Na-
tanas persakė Dovydui.
[18] Tada karalius Dovydas įėjo ir at-
sisėdo Viešpaties akivaizdoje, ir ta-
rė: "Kas aš, Viešpatie Dieve, ir kas
mano namai, kad mane iki čia atve-
dei?
[19] Ir tai pasirodė dar per maža Tavo
akyse, Viešpatie Dieve. Tu dar kalbė-
jai apie savo tarno namus tolimoje at-
eityje. Ar taip būna pas žmones,
Viešpatie Dieve?
[20] Ką gi daugiau Dovydas begali Tau
sakyti? Tu pažįsti savo tarną, Viešpa-
tie Dieve.
[21] Dėl savo žodžių ir pagal savo širdį
Tu padarei šiuos didelius dalykus,
pranešdamas tai savo tarnui.
[22] Tu esi didis, Viešpatie Dieve! Nes
nėra nė vieno Tau lygaus ir nėra kito
Dievo šalia Tavęs, kaip mes girdėjo-
me savo ausimis.
[23] Kokia kita tauta žemėje prilygsta
Tavo tautai Izraeliui, pas kurią Die-
vas atėjo išpirkti jos sau ir išgarsinti
savo vardą? Jis padarė didelių ir bai-
sių dalykų, matant savo tautai, kurią
Tu išpirkai sau iš Egipto, iš svetimų
tautų ir jų dievų.
[24] Tu išsirinkai Izraelį, kad jis būtų Ta-
vo tauta per amžius, o Tu, Viešpatie,
tapai jiems Dievu.
[25] Dabar, Viešpatie Dieve, įtvirtink
amžiams savo žodį, kurį kalbėjai apie
savo tarną bei jo namus, ir padaryk,
kaip pasakei.
[26] Tegul Tavo vardas būna aukština-
mas per amžius, sakant: 'Kareivijų
Viešpats yra Izraelio Dievas', ir tegul
Tavo tarno Dovydo namai būna įtvir-
tinti Tavo akivaizdoje.
[27] Tu, kareivijų Viešpatie, Izraelio
Dieve, apreiškei savo tarnui, sakyda-
mas: 'Aš tau pastatysiu namus', to-
dėl Tavo tarnas išdrįso savo širdyje
kreiptis į Tave šia malda.
[28] Viešpatie Dieve, Tu esi Dievas, ir
Tavo žodžiai yra tiesa; ir Tu pažadė-
jai šitą gerovę savo tarnui.
[29] Dabar teikis laiminti savo tarno na-
mus, kad jie išliktų per amžius Tavo
akivaizdoje, nes Tu, Viešpatie Dieve,
tai pasakei. Tegul būna palaiminti Ta-
vo tarno namai Tavo palaiminimu per
amžius".

8 Po to Dovydas, nugalėjęs filisti-
nus, juos pavergė ir atėmė iš jų
Mefogamą.
[2] Ir jis nugalėjo Moabą, ir matavo
juos, suguldęs ant žemės. Jis atma-
tavo dvi virves nužudyti, o vieną vir-
vę palikti gyvus. Taip moabitai tapo
Dovydo tarnais ir mokėjo jam duok-
lę.
[3] Taip pat Dovydas nugalėjo Rehobo
sūnų Hadadezerį, Sobos karalių, kai
tas siekė atgauti savo valdžią prie
Eufrato.
[4] Dovydas atėmė iš jo tūkstantį ko-
vos vežimų, paėmė nelaisvėn septy-
nis šimtus raitelių ir dvidešimt tūks-
tančių pėstininkų. Jis pakirto visiems
kovos vežimų arkliams kojų gyslas ir
sau pasiliko arklių tik dėl šimto ko-
vos vežimų.
[5] Kai sirai iš Damasko atėjo į pagalbą
Sobos karaliui Hadadezeriui, Dovy-
das nukovė sirų dvidešimt du tūks-
tančius vyrų.
[6] Dovydas paskyrė įgulas Damasko
Sirijoje. Taip sirai tapo Dovydo tar-

nais ir mokėjo duoklę. Viešpats sau-
gojo Dovydą visur, kur jis ėjo.
7 Dovydas paėmė Hadadezerio tarnų
auksinius skydus ir parsigabeno į Je-
ruzalę,
8 o iš Hadadezerio miestų Beto ir Be-
rotajo karalius Dovydas parsigabeno
labai daug vario.
9 Emato karalius Tojus, išgirdęs, kad
Dovydas sumušė visą Hadadezerio
kariuomenę,
10 atsiuntė savo sūnų Joramą pas ka-
ralių Dovydą pasveikinti jį ir palai-
minti, nes jis kariavo su Hadadeze-
riu ir jį sumušė,
o Hadadezeris buvo Tojaus priešas.
Joramas atnešė Dovydui dovanų si-
dabrinių, auksinių ir varinių indų.
11 Karalius Dovydas paskyrė tuos
daiktus Viešpačiui kartu su sidabru ir
auksu, kurį jis paskyrė iš visų užimtų
tautų:
12 Sirijos, Moabo, amonitų, filistinų,
amalekiečių ir Rehobo sūnaus Hada-
dezerio, Sobos karaliaus.
13 Dovydas įsigijo vardą, kai grįžo su-
mušęs Druskos slėnyje aštuoniolika
tūkstančių sirų.
14 Ir jis paskyrė įgulas Edome, visame
Edomo krašte, ir edomitai tapo Do-
vydo tarnais. Viešpats saugojo Dovy-
dą visur, kur jis ėjo.
15 Dovydas karaliavo visame Izraelyje
ir vykdė teisingumą ir teismą visai
tautai.
16 Zerujos sūnus Joabas buvo kariuo-
menės vadas, Ahiludo sūnus Juoza-
patas – metraštininkas,
17 Ahitubo sūnus Sadokas ir Abiataro
sūnus Achimelechas buvo kunigai,
Serajas – raštininkas,
18 Jojados sūnus Benajas buvo kereti-
tų ir peletitų viršininkas, o Dovydo
sūnūs – aukšti pareigūnai.

9 Ir Dovydas sakė: "Ar yra išlikęs
kas nors iš Sauliaus namų, ku-
riam aš galėčiau parodyti gerumą dėl
Jonatano?"
2 Iš Sauliaus namų buvo tarnas, var-
du Siba. Jis buvo pašauktas pas Do-
vydą, ir karalius klausė: "Ar tu esi Si-
ba?" Tas atsakė: "Taip, tavo tarnas".
3 Karalius klausė: "Ar išliko kas nors
iš Sauliaus namų, kuriam galėčiau pa-
rodyti Dievo gerumą?" Siba atsakė:
"Yra raišas Jonatano sūnus".
4 Karalius vėl klausė jo: "Kur jis yra?"
Siba atsakė: "Jis gyvena Amielio sū-
naus Makiro namuose, Lodebare".
5 Karalius Dovydas pasiuntė ir parsi-
gabeno jį iš Lodebaro, iš Amielio sū-
naus Makiro namų.
6 Sauliaus sūnaus Jonatano sūnus Mi-
fibosetas, įėjęs pas Dovydą, puolė
veidu į žemę ir nusilenkė. Dovydas
tarė: "Mifibosetai!" Tas atsakė: "Štai
tavo tarnas".
7 Ir Dovydas kalbėjo jam: "Nebijok,
aš tau būsiu geras dėl tavo tėvo Jona-
tano ir sugrąžinsiu tau visas tavo tėvo
Sauliaus žemes. Tu visada valgysi prie
mano stalo".
8 Mifibosetas nusilenkė ir tarė: "Kas
yra tavo tarnas, kad tu atkreipei sa-
vo dėmesį į tokį pastipusį šunį kaip
aš?"
9 Karalius pasišaukė Sauliaus tarną
Sibą ir jam tarė: "Visa, kas priklausė
Sauliui ir jo namams, atidaviau tavo
valdovo sūnui.
10 Dirbk jo žemę su savo sūnumis ir
tarnais bei nuimk derlių, kad tavo val-
dovo sūnus turėtų maisto, o tavo val-
dovo sūnus Mifibosetas visada valgys
prie mano stalo". Siba turėjo penkio-
lika sūnų ir dvidešimt tarnų.
11 Jis atsakė karaliui: "Kaip tu, kara-
liau, įsakei savo tarnui, taip tavo tar-

nas padarys". Mifibosetas valgė prie
Dovydo stalo kaip vienas iš karaliaus
sūnų.
12 Mifibosetas turėjo mažą sūnų, var-
du Mikas. Visa Sibos šeimyna buvo
Mifiboseto tarnai.
13 Mifibosetas gyveno Jeruzalėje ir vi-
sada valgė prie karaliaus stalo. Jis bu-
vo luošas abiem kojom.

10 Po kurio laiko mirė amonitų
karalius ir jo vietą užėmė jo
sūnus Hanunas.
2 Dovydas sakė: "Aš būsiu geras Na-
hašo sūnui Hanunui, kaip jo tėvas bu-
vo man". Ir Dovydas siuntė savo
tarnus paguosti Hanuno dėl jo tėvo
mirties. Dovydo tarnams atėjus į
amonitų šalį,
3 Amono kunigaikščiai tarė savo val-
dovui Hanunui: "Ar manai, kad Do-
vydas siuntė guodėjus pas tave, norė-
damas pagerbti tavo tėvą? Ar ne tam,
kad miestą apžiūrėtų, viską išžvalgy-
tų ir paskui jį sunaikintų?"
4 Hanunas paėmė Dovydo tarnus, nu-
skuto jiems po pusę barzdos, nukirpo
drabužius iki pusės, iki pat juostos, ir
išsiuntė.
5 Kai apie tai buvo pranešta Dovy-
dui, jis pasiuntė jų pasitikti, nes jie
buvo labai sugėdinti, ir sakė jiems:
"Pasilikite Jeriche, kol ataugs jūsų
barzdos, o tada grįžkite".
6 Kai amonitai suprato, kad tapo Do-
vydo nekenčiami, pasisamdė iš Betre-
hobo bei Sobos dvidešimt tūkstančių
sirų pėstininkų, iš Mako karaliaus –
tūkstantį vyrų ir iš Tobo – dvylika
tūkstančių vyrų.
7 Dovydas, tai išgirdęs, pasiuntė Joa-
bą su visa stiprių vyrų kariuomene.
8 Amonitai išsirikiavo kautynėms prie
vartų, o sirai iš Sobos ir Rehobo bei
Tobo ir Mako vyrai sustojo atskirai
atvirame lauke.
9 Joabas, pamatęs, kad priešai išsiri-
kiavę prieš jį iš priekio ir iš užpaka-
lio, išrinko geriausius karius iš viso
Izraelio ir išrikiavo juos prieš sirus,
10 likusius žmones jis pavedė savo
broliui Abisajui, kuris išrikiavo juos
prieš amonitus.
11 Tada Joabas tarė broliui: "Jei sirai
bus man per stiprūs, tu ateisi man į
pagalbą, o jei amonitai bus per stip-
rūs tau, tai aš tau padėsiu.
12 Būk drąsus ir kovokime už savo
tautą ir Dievo miestus! Viešpats te-
daro, kaip Jam atrodo tinkama".
13 Joabas ir su juo buvusieji žmonės
pradėjo kovą prieš sirus, ir tie pabė-
go nuo jo.
14 Amonitai, pamatę, kad sirai pabė-
go, bėgo nuo Abisajo ir užsidarė
mieste. Joabas pasitraukė nuo amo-
nitų ir sugrįžo į Jeruzalę.
15 Sirai, pamatę, kad pralaimėjo Izra-
eliui, susirinko į vieną vietą.
16 Hadadezeris pasiuntė ir pasikvietė
sirus, kurie gyveno anapus upės. Jie
ėjo į Helamą, vedami Hadadezerio
kariuomenės vado Sobacho.
17 Kai tai buvo pranešta Dovydui, jis,
surinkęs visą Izraelį, persikėlė per
Jordaną ir ėjo į Helamą. Ir sirai išsi-
rikiavo prieš Dovydą, kad susikautų
su juo.
18 Ir sirai bėgo nuo Izraelio. Dovydas
sunaikino septynis šimtus sirų kovos
vežimų bei keturiasdešimt tūkstančių
raitelių ir ištiko kariuomenės vadą
Sobachą, kuris ten mirė.
19 Visi karaliai, Hadadezerio pavaldi-
niai, matydami, kad Izraelis juos nu-
galėjo, sudarė taiką su juo ir tarnavo
jam. Nuo to laiko sirai bijodavo pa-
dėti amonitams.

11 Praėjus metams, tuo laiku, kai
karaliai eina į karą, Dovydas
pasiuntė Joabą su savo tarnais ir visą
Izraelio kariuomenę, kurie nugalėjo
amonitus ir apgulė Rabą. Bet Dovy-
das pasiliko Jeruzalėje.
2 Kartą vakare Dovydas atsikėlė nuo
savo lovos ir vaikščiojo ant karaliaus
namų stogo. Nuo stogo jis pamatė be-
simaudančią moterį; moteris buvo la-
bai graži.
3 Dovydas pasiuntė sužinoti, kas ji.
Jam buvo pranešta, kad tai Eliamo
duktė Betsabėja, hetito Urijo žmona.
4 Dovydas pasiuntė savo tarnus ją at-
vesti. Ji atėjo pas jį, ir jis sugulė su
ja, nes ji buvo apsivaliusi nuo savo
nešvarumo. Ir ji sugrįžo į savo na-
mus.
5 Moteris pastojo ir pasiuntė pas Do-
vydą pranešti: "Aš esu nėščia".
6 Dovydas pasiuntė pasakyti Joabui,
kad atsiųstų jam hetitą Uriją. Joabas
pasiuntė Uriją pas Dovydą.
7 Kai Urijas atėjo pas Dovydą, jis tei-
ravosi, kaip sekasi Joabui, kariams ir
kaip vyksta karas.
8 Po to Dovydas tarė Urijui: "Eik į
savo namus ir nusiplauk kojas". Uri-
jui išėjus iš karaliaus namų, jam iš pa-
skos nunešė karališkų valgių.
9 Bet Urijas nėjo namo ir atsigulė ka-
raliaus namų prieangyje su visais sa-
vo valdovo tarnais.
10 Kai Dovydui pranešė, kad Urijas
nėjo namo, Dovydas paklausė Urijo:
"Tu atėjai iš kelionės. Kodėl neini į
savo namus?"
11 Urijas atsakė Dovydui: "Skrynia,
Izraelis ir Judas gyvena palapinėse,
o mano valdovas Joabas ir mano val-
dovo tarnai apsistoję atvirame lau-
ke. Kaip aš galiu eiti į savo namus
valgyti, gerti ir miegoti su savo žmo-
na? Kaip tu gyvas ir gyva tavo siela,
aš to nedarysiu!"
12 Dovydas tarė: "Pasilik dar šiandien
čia, o rytoj aš tave išleisiu". Urijas pa-
siliko Jeruzalėje dar vieną dieną iki
rytojaus.
13 Dovydas pasikvietė jį, jis valgė ir
gėrė su Dovydu, ir Dovydas jį nugir-
dė. Vakare Urijas išėjo miegoti kartu
su savo valdovo tarnais, tačiau į savo
namus nėjo.
14 Rytą Dovydas parašė Joabui laišką
ir jį pasiuntė per Uriją.
15 Laiške jis rašė: "Pastatyk Uriją į
smarkiausios kovos priekį ir atsitrau-
kite, kad jis žūtų".
16 Joabas, apgulęs miestą, pastatė
Uriją į tokią vietą, apie kurią žinojo,
kad ten stovi drąsūs žmonės.
17 Miesto žmonės išėjo ir kovėsi su
Joabu. Ir krito keletas iš tautos, iš
Dovydo tarnų, ir hetitas Urijas žuvo
taip pat.
18 Joabas pasiuntė Dovydui praneši-
mą apie mūšio eigą.
19 Pasiuntiniui įsakė: "Kai pabaigsi
pasakoti karaliui apie mūšį,
20 jei karalius supyks ir sakys tau: 'Ko-
dėl taip priartėjote prie miesto kovo-
dami? Argi nežinojote, kad jie šau-
dys nuo sienų?
21 Kas užmušė Jerubeseto sūnų Abi-
melechą? Argi ne moteris, numetusi
ant jo girnų akmenį nuo sienos taip,
kad jis mirė Tebeze? Kodėl priartėjo-
te prie sienų?' Atsakyk jam: 'Tavo tar-
nas hetitas Urijas taip pat miręs' ".
22 Pasiuntinys nuėjo ir pranešė Dovy-
dui visa, ką Joabas buvo jam įsakęs.
23 Ir pasiuntinys sakė Dovydui: "Vy-
rai įveikė mus ir išėjo prieš mus į at-
virą lauką, bet mes juos nustūmėme
ligi miesto vartų.
24 Šauliai šaudė į tavo tarnus nuo sie-

nų, ir keletas tavo tarnų žuvo. Ir ta-
vo tarnas hetitas Urijas taip pat mi-
ręs".
25 Tuomet Dovydas tarė pasiuntiniui:
"Pasakyk Joabui dėl to nenusiminti,
nes kardas ryja tai vieną, tai kitą. Te-
gul sustiprina miesto puolimą ir jį su-
griauna. Taip jį padrąsink".
26 Urijo žmona, išgirdusi, kad jos vy-
ras žuvo, gedėjo dėl savo vyro.
27 Gedului pasibaigus, Dovydas parsi-
vedė ją į savo namus. Ji tapo jo žmo-
na ir pagimdė jam sūnų. Bet šis daly-
kas, kurį padarė Dovydas, nepatiko
Viešpačiui.

12 Viešpats siuntė pranašą Nata-
ną pas Dovydą. Natanas, atė-
jęs pas jį, tarė: "Du vyrai gyveno vie-
name mieste. Vienas buvo turtingas,
o antras – beturtis.
2 Turtingasis turėjo labai daug avių ir
galvijų,
3 o beturtis nieko neturėjo, tik vieną
avytę, kurią nusipirko ir prižiūrėjo. Ji
augo kartu su jo vaikais, maitinosi jo
valgiu, gėrė iš jo taurės ir gulėjo prie
jo šono; ji jam buvo kaip duktė.
4 Kartą užėjo keleivis pas turtingąjį
vyrą. Jis pagailėjo savo avių ir galvijų,
kad paruoštų keleiviui maisto. Pa-
ėmęs beturčio mylimą avytę, paruošė
iš jos keleiviui vaišes".
5 Dovydas, labai supykęs ant to žmo-
gaus, tarė Natanui: "Kaip Viešpats
gyvas, tas vyras turi mirti!
6 O už avytę jis privalo atlyginti ke-
turgubai, nes jis taip pasielgė ir nepa-
rodė gailesčio".
7 Natanas tarė Dovydui: "Tu esi tas
žmogus! Taip sako Viešpats, Izraelio
Dievas: 'Aš tave patepiau Izraelio
karaliumi ir išgelbėjau iš Sauliaus
rankų.
8 Aš tau atidaviau tavo valdovo na-
mus bei jo žmonas ir tau daviau Izra-
elio bei Judo namus; jei to buvo ma-
ža, dar daugiau būčiau pridėjęs.
9 Kodėl paniekinai Viešpaties įsaky-
mą, piktai elgdamasis Jo akivaizdo-
je? Tu nužudei hetitą Uriją amonitų
kardu ir pasiėmei jo žmoną.
10 Dabar kardas visada lydės tavo na-
mus, nes tu paniekinai mane ir pasi-
ėmei hetito Urijo žmoną.
11 Aš pakelsiu prieš tave pikta iš ta-
vo paties namų; tau matant, tavo
žmonas atiduosiu tavo artimui, ir jis
suguls su tavo žmonomis prieš saulę.
12 Tu tai darei slaptai, bet Aš darysiu
visam Izraeliui matant, saulės švieso-
je' ".
13 Dovydas tarė Natanui: "Aš nusidė-
jau Viešpačiui". Natanas atsakė Do-
vydui: "Viešpats pašalino tavo nuodė-
mę, tu nemirsi.
14 Bet kadangi davei progos Viešpa-
ties priešams Dievą niekinti, sūnus,
kuris tau gimė, mirs".
15 Natanas nuėjo į savo namus, o
Viešpats ištiko kūdikį, kurį Urijo
žmona pagimdė Dovydui, ir tas sun-
kiai susirgo.
16 Dovydas maldavo Dievą dėl vaiko,
jis pasninkavo ir pasišalinęs gulėjo
ant žemės visą naktį.
17 Jo namų vyresnieji atėję norėjo jį
pakelti nuo žemės, bet jis nesikėlė ir
nevalgė su jais.
18 Septintą dieną kūdikis mirė. Do-
vydo tarnai bijojo jam pranešti apie
kūdikio mirtį, galvodami: "Dar kū-
dikiui tebesant gyvam, mes jam kal-
bėjome, bet jis buvo neperkalbamas.
Kai pranešime jam, kad kūdikis mi-
rė, jis gali padaryti ką nors negero".
19 Dovydas pastebėjo, kad jo tarnai
šnibždasi, ir suprato, kad kūdikis mi-

ręs. Jis paklausė savo tarnų: "Ar kūdikis mirė?" Tie atsakė: "Mirė".
20 Tuomet Dovydas atsikėlė nuo žemės, nusiprausė, pasitepė, pakeitė drabužius ir, nuėjęs į Viešpaties namus, pagarbino. Sugrįžęs paprašė maisto ir valgė.
21 Jo tarnai klausė: "Ką reiškia toks tavo elgesys? Tu pasninkavai ir verkei kūdikiui esant gyvam, o kai jis mirė, atsikėlei ir valgai?"
22 Jis atsakė: "Kūdikiui tebesant gyvam, pasninkavau ir verkiau, manydamas: 'Kas žino, gal Viešpats pasigailės manęs ir kūdikis nemirs'.
23 Dabar jis mirė, tai kam gi man bepasninkauti? Ar aš galiu jį sugrąžinti? Aš nueisiu pas jį, bet jis nesugrįš pas mane".
24 Dovydas paguodė savo žmoną Betsabėją ir, įėjęs pas ją, gulėjo su ja. Ji pagimdė sūnų, kurį Dovydas pavadino Saliamonu. Viešpats pamilo vaikutį
25 ir siuntė pranašą Nataną, kad jį pavadintų Jedidiju pagal Viešpaties žodį.
26 Joabas kariavo prieš amonitus ir apgulė jų karališkąjį miestą Rabą.
27 Joabo pasiuntiniai pranešė Dovydui: "Aš kariavau prieš Rabą ir paėmiau miesto vandens atsargas.
28 Todėl dabar surink likusius karius, apgulk miestą ir jį paimk, kad aš jo nepaimčiau ir jis nebūtų pavadintas mano vardu".
29 Dovydas, surinkęs visus žmones, nuėjo prie Rabos, kariavo prieš miestą ir jį paėmė.
30 Dovydas nuėmė amonitų karaliui nuo galvos karūną su brangiais akmenimis, sveriančią talentą aukso, ir užsidėjo ją ant galvos. Be to, jis išsigabeno iš miesto labai daug grobio.
31 Žmones jis išsivedė ir pristatė juos prie pjūklų, geležinių akėčių, kirvių ir prie krosnių plytoms degti. Taip jis padarė su visais amonitų miestais. Tada Dovydas su visais žmonėmis sugrįžo į Jeruzalę.

13 Dovydo sūnus Absalomas turėjo gražią seserį, vardu Tamara. Ją pamilo Dovydo sūnus Amnonas.
2 Amnonas taip liūdėjo, kad susirgo dėl savo sesers Tamaros. Ji buvo mergaitė, ir Amnonui atrodė sunku ką nors jai padaryti.
3 Amnonas turėjo draugą Jonadabą, Dovydo brolio Simėjo sūnų. Jonadabas buvo labai gudrus vyras.
4 Jis klausė Amnoną: "Kodėl tu, karaliaus sūnau, eini liesyn diena po dienos? Gal man pasakysi?" Amnonas jam atsakė: "Aš myliu Tamarą, savo brolio Absalomo seserį".
5 Jonadabas jam tarė: "Apsimesk sergančiu ir nesikelk iš lovos. Kai tavo tėvas ateis aplankyti tavęs, sakyk: 'Tegul ateina mano sesuo Tamara ir paruošia man matant valgio, kad valgyčiau iš jos rankų' ".
6 Amnonas atsigulė ir apsimetė sergąs. Karaliui atėjus jo aplankyti, Amnonas prašė karaliaus: "Prašau, tegul ateina mano sesuo Tamara ir paruošia man matant pora pyragaičių, kad valgyčiau iš jos rankų".
7 Dovydas pasiuntė pas Tamarą į namus, sakydamas: "Nueik į brolio Amnono namus ir paruošk jam valgį".
8 Ji, nuėjusi į savo brolio Amnono namus, kur jis gulėjo, suminkė jam matant ir iškepė pyragaičių.
9 Ji išėmė juos iš keptuvės ir padėjo priešais jį, bet jis atsisakė valgyti.

Amnonas sakė: "Tegul visi išeina". Ir
visi žmonės išėjo.
10 Tada Amnonas tarė Tamarai: "Atnešk valgį į kambarį, kad valgyčiau
iš tavo rankų". Tamara ėmė pyragaičius, kuriuos buvo iškepusi, ir atnešė savo broliui Amnonui į kambarį.
11 Jai įnešus valgį, Amnonas, nutvėręs ją, tarė: "Gulk su manimi, mano
seserie".
12 Ji jam atsakė: "Ne, broli, neprievartauk manęs, nes taip neturi būti
daroma Izraelyje. Nedaryk šitos kvailystės.
13 Kur aš dingsiu iš gėdos? Ir tu būsi
kaip kvailys Izraelyje. Geriau pasikalbėk su karaliumi. Jis neatsisakys manęs tau duoti".
14 Tačiau Amnonas nenorėjo klausyti
jos ir, būdamas už ją stipresnis, išprievartavo ją.
15 Po to Amnonas pradėjo jos labai
nekęsti. Ta neapykanta buvo didesnė
už jo meilę. Amnonas tarė jai: "Kelkis ir eik sau!"
16 O ji jam atsakė: "Išvarydamas mane, tu pasielgi dar pikčiau, negu prieš
tai". Tačiau jis nenorėjo jos klausyti.
17 Pasišaukęs savo tarną, įsakė jam išvaryti Tamarą ir uždaryti duris paskui
ją.
18 Ji vilkėjo įvairių spalvų drabužiu,
nes tokius rūbus dėvėdavo karaliaus
dukterys mergaitės. Jo tarnas, išvedęs ją laukan, uždarė duris paskui
ją.
19 Tamara apsibarstė galvą pelenais,
persiplėšė įvairiaspalvį drabužį, kurį
vilkėjo, ir ėjo verkdama, uždėjusi ranką sau ant galvos.
20 Jos brolis Absalomas klausė: "Ar
tavo brolis Amnonas buvo su tavimi?
Tačiau dabar tylėk, mano seserie. Jis
yra tavo brolis, nesisielok dėl to". Tamara pasiliko netekėjusi savo brolio
Absalomo namuose.
21 Karalius Dovydas, išgirdęs visa tai,
labai supyko.
22 Absalomas nekalbėjo su Amnonu
nei geruoju, nei piktuoju, nes jis nekentė Amnono už tai, kad jis išprievartavo jo seserį Tamarą.
23 Praėjus dvejiems metams, Absalomas kirpo avis Baalhazore prie Efraimo ir kvietė visus karaliaus sūnus.
24 Absalomas, atėjęs pas karalių, tarė:
"Kerpamos mano avys. Kviečiu karalių ir jo tarnus pas save".
25 Karalius atsakė: "Ne, sūnau. Mes
visi neisime, kad tavęs neapsunkintume". Nors Absalomas įkalbinėjo, tačiau karalius nenorėjo eiti, bet palaimino jį.
26 Tada Absalomas tarė: "Jei ne, prašau leisk nors mano brolį Amnoną eiti su mumis". Karalius atsakė: "Kodėl jis turėtų eiti su tavimi?"
27 Absalomui labai prašant, karalius
leido Amnonui ir visiems savo sūnums eiti su juo.
28 Absalomas įsakė savo tarnams:
"Kai Amnonas bus įsilinksminęs nuo
vyno ir aš jums pasakysiu: 'Muškite
Amnoną', nužudykite jį; nebijokite,
nes aš įsakau jums. Būkite drąsūs ir
narsūs".
29 Tarnai padarė Amnonui, kaip Absalomas įsakė. Tada visi karaliaus sūnūs atsikėlę užsėdo kiekvienas ant savo mulo ir pabėgo.
30 Jiems dar negrįžus, Dovydą pasiekė gandas: "Absalomas užmušė visus
karaliaus sūnus ir nė vieno nepaliko".
31 Tuomet karalius persiplėšė savo
drabužius ir atsigulė ant žemės, ir visi
tarnai stovėjo šalia su perplėštais drabužiais.
32 Dovydo brolio Simėjo sūnus Jona-

dabas tarė: "Tegul mano valdovas negalvoja, kad jie nužudė visus karaliaus sūnus. Tik Amnonas vienas yra miręs Absalomo įsakymu, nes Absalomas buvo nusprendęs taip padaryti nuo tos dienos, kai Amnonas išprievartavo jo seserį Tamarą.
33 Mano valdove karaliau, nesisielok ir negalvok, kad visi tavo sūnūs žuvę, nes tik Amnonas vienas yra žuvęs".
34 Absalomas pabėgo. Jaunuolis, einąs sargybą, pakėlė akis ir pamatė daug žmonių, ateinančių pakalnės keliu.
35 Jonadabas tarė karaliui: "Štai, tavo sūnūs ateina, kaip tavo tarnas ir sakė".
36 Jam pabaigus kalbėti, atėjo karaliaus sūnūs. Jie pakėlė balsus ir verkė, karalius ir visi jo tarnai taip pat labai verkė.
37 Absalomas pabėgęs nuvyko pas Gesūro karalių, Amihudo sūnų Talmają. Dovydas ilgai liūdėjo savo sūnaus.
38 Absalomas, pabėgęs į Gesūrą, ten išbuvo trejus metus.
39 Karalius pradėjo ilgėtis Absalomo, nes jau buvo nusiraminęs dėl Amnono mirties.

14 Zerujos sūnus Joabas pastebėjo, kad karaliaus širdis palinko prie Absalomo.
2 Joabas pakvietė iš Tekojos išmintingą moterį ir tarė jai: "Apsivilk gedulo drabužiais, nesitepk aliejumi ir apsimesk gedinti ilgą laiką.
3 Nueik pas karalių ir taip jam kalbėk". Ir Joabas įdėjo žodžius į jos lūpas.
4 Tekojietė moteris, atėjusi pas karalių, puolė veidu į žemę, išreikšdama jam pagarbą, ir tarė: "Karaliau, padėk".
5 Karalius jos klausė: "Kas nutiko?" Ji atsakė: "Aš esu našlė, mano vyras miręs.
6 Tavo tarnaitė turėjo du sūnus. Juodu susiginčijo laukuose ir, nesant kas juos perskiria, vienas užmušė kitą.
7 Dabar visi giminės, sukilę prieš mane, sako: 'Išduok tą, kuris užmušė savo brolį, kad jį nužudytume už jo brolį ir sunaikintume paveldėtoją'. Tuo būdu jie siekia užgesinti man likusią kibirkštėlę, kad nepaliktų ant žemės mano vyrui nei vardo, nei palikuonių".
8 Karalius atsakė moteriai: "Eik į savo namus, aš duosiu nurodymą dėl tavęs".
9 Tekojietė moteris tarė karaliui: "Mano valdove karaliau, kaltė tebūna ant manęs ir mano tėvo namų, o karalius ir jo sostas bus nekaltas".
10 Karalius atsakė: "Kas tau grasins, tą atvesk pas mane, ir jis daugiau tavęs nebelies".
11 Ji sakė: "Karaliau, atsimink Viešpatį, savo Dievą, ir nebeleisk kraujo keršytojams žudyti, kad jie nesunaikintų mano sūnaus". Jis atsakė: "Kaip Viešpats gyvas, nė vienas tavo sūnaus plaukas nenukris žemėn".
12 Moteris tarė: "Leisk savo tarnaitei pasakyti tau, karaliau, dar vieną dalyką". Jis tarė: "Kalbėk".
13 Moteris sakė: "Kodėl tu esi nusistatęs prieš Dievo tautą? Juk taip kalbėdamas, karaliau, tu apkaltini pats save, neleisdamas grįžti savo ištremtajam.
14 Mes visi mirštame ir esame kaip ant žemės išlietas vanduo, kurio nebegalima surinkti; tačiau Dievas neatima gyvybės, bet atranda būdą, kad ištremtieji nebūtų atstumti nuo Jo.
15 Aš atėjau kalbėti karaliui, savo val-

dovui, dėl to, kad žmonės mane įbau-
gino. Tavo tarnaitė galvojo: 'Kalbėsiu
karaliui, gal karalius įvykdys savo tar-
naitės prašymą.
16 Karalius juk išklausys ir išgelbės sa-
vo tarnaitę iš rankos, siekiančios iš-
naikinti mane ir mano sūnų iš Dievo
mums skirto paveldėjimo'.
17 Mano valdovo karaliaus žodis nu-
ramino mane. Nes karalius yra kaip
Dievo angelas ir skiria gera nuo pik-
ta. Viešpats, tavo Dievas, tebūna su
tavimi".
18 Karalius tarė jai: "Neslėpk nuo ma-
nęs nieko, ko klausiu". Moteris atsa-
kė: "Tegul kalba karalius, mano val-
dovas".
19 Karalius paklausė: "Ar ne Joabo
ranka yra su tavimi šitame reikale?"
Moteris sakė: "Kaip gyva tavo siela,
mano valdove karaliau, niekas negali
nukrypti nei į kairę, nei į dešinę nuo
to, ką pasakė karalius. Taip, tavo tar-
nas Joabas mane pamokė ir įdėjo
tuos žodžius į mano lūpas.
20 Norėdamas taip išdėstyti visą rei-
kalą, tavo tarnas Joabas tą padarė.
Bet mano valdovas yra išmintingas
kaip Dievo angelas ir žino visa, kas
vyksta žemėje".
21 Karalius tarė Joabui: "Aš patenki-
nu tavo prašymą, eik ir parvesk jau-
nuolį Absalomą".
22 Joabas, parpuolęs veidu į žemę, nu-
silenkė ir dėkojo karaliui. Po to jis ta-
rė: "Karaliau, mano valdove, šiandien
žinau, kad radau malonę tavo akyse,
nes patenkinai savo tarno prašymą".
23 Joabas, nuėjęs į Gesūrą, parvedė
Absalomą į Jeruzalę.
24 Karalius įsakė: "Tegul jis gyvena sa-
vo namuose, bet mano veido nema-
tys". Taip Absalomas sugrįžo į savo
namus, tačiau karaliaus nematė.
25 Visame Izraelyje nebuvo gražesnio
vyro už Absalomą. Nuo galvos iki
kojų padų jis neturėjo jokio trūkumo.
26 Jis kirpdavosi plaukus kiekvienų
metų pabaigoje, nes plaukai būdavo
jam sunkūs. Jo nukirpti galvos plau-
kai svėrė du šimtus šekelių pagal ka-
raliaus svorį.
27 Absalomas turėjo tris sūnus ir vie-
ną dukterį, vardu Tamara; ji buvo
graži moteris.
28 Absalomas išgyveno Jeruzalėje dve-
jus metus, nematęs karaliaus veido.
29 Jis kvietė Joabą pas save, norėda-
mas jį pasiųsti pas karalių, bet Joa-
bas neatėjo. Antrą kartą pakviestas,
Joabas taip pat neatėjo.
30 Tuomet Absalomas kalbėjo savo
tarnams: "Jūs žinote, kad Joabo lau-
kas yra šalia mano ir jame auga mie-
žiai. Eikite ir juos padekite". Absalo-
mo tarnai padegė miežius.
31 Tada Joabas, atėjęs pas Absalomą,
klausė: "Kodėl tavo tarnai padegė
mano miežius?"
32 Absalomas atsakė Joabui: "Aš tave
kviečiau ateiti pas mane, nes norėjau,
kad tu paklaustum karaliaus, kodėl
turėjau grįžti iš Gesūro. Man būtų
buvę geriau, jei ten būčiau pasilikęs.
Aš noriu pamatyti karalių. Jei aš kal-
tas, tegul nužudo mane".
33 Joabas, atėjęs pas karalių, jam vis-
ką pranešė. Tada karalius pasikvietė
Absalomą. Jis atėjo pas karalių ir nu-
silenkė veidu iki žemės, o karalius
pabučiavo Absalomą.

15 Absalomas įsigijo vežimų bei
žirgų ir penkiasdešimt vyrų,
kurie bėgdavo pirma jo.
2 Jis keldavosi anksti ir atsistodavo ša-
lia kelio prie vartų. Jei koks žmogus
su savo byla ateidavo į karaliaus teis-

mą, Absalomas pasišaukdavo jį ir
klausdavo: "Iš kurio tu miesto?" Kai
tas atsakydavo: "Tavo tarnas yra iš to-
kios Izraelio giminės",
3 Absalomas jam sakydavo: "Tavo rei-
kalas yra geras ir teisingas, bet nėra
pas karalių kas tave išklausytų.
4 Jei mane paskirtų krašto teisėju, tai
pas mane galėtų ateiti kiekvienas, tu-
rįs bylą ar skundą, ir aš apginčiau jo
teises".
5 Jei kas norėdavo Absalomui nusi-
lenkti, jis ištiesęs ranką tą apkabin-
davo ir pabučiuodavo.
6 Taip Absalomas elgėsi su visais izra-
elitais, kurie ateidavo į karaliaus teis-
mą. Absalomas tokiu būdu pavogė iz-
raelitų širdis.
7 Praėjus keturiasdešimčiai metų, Ab-
salomas tarė karaliui: "Prašau, leisk
man eiti į Hebroną ir įvykdyti įžadą,
kurį daviau Viešpačiui.
8 Gyvendamas Gesūre, Sirijoje, da-
viau įžadą: 'Jei Viešpats mane parves
atgal į Jeruzalę, aš tarnausiu Jam' ".
9 Karalius jam tarė: "Eik ramybėje".
Absalomas pakilo ir išėjo į Hebroną.
10 Jis slapta išsiuntė pasiuntinius į vi-
sas Izraelio gimines su pranešimu:
"Išgirdę trimito garsą, sakykite: 'Ab-
salomas karaliauja Hebrone' ".
11 Iš Jeruzalės su Absalomu išvyko du
šimtai pakviestų vyrų. Jie ėjo nieko
pikto nemanydami ir nieko nežinoda-
mi.
12 Absalomas aukodamas dar pasi-
kvietė iš Gilo miesto Achitofelį, Do-
vydo patarėją. Taip sąmokslas išsiplė-
tė, nes žmonės nuolat ėjo pas Absa-
lomą.
13 Pasiuntinys atėjo pas Dovydą ir
pranešė: "Izraelio žmonių širdys pri-
sirišo prie Absalomo".
14 Dovydas sakė visiems savo tarnams
Jeruzalėje: "Bėkime, nes nėra kito iš-
sigelbėjimo nuo Absalomo. Skubėki-
me, kad jis mūsų neužkluptų, nepa-
darytų mums pikta ir neišžudytų
miesto kardu".
15 Karaliaus tarnai sakė karaliui: "Štai
tavo tarnai vykdys visa, ką karalius
įsakys".
16 Karalius išėjo kartu su visais namiš-
kiais, liko tik dešimt sugulovių namų
saugoti.
17 Karalius išėjo, ir visi žmonės sekė
paskui jį, ir jie sustojo toli nuo namų.
18 Visi jo tarnai ėjo šalia jo, o kereti-
tai, peletitai ir gatiečiai, šeši šimtai
vyrų, kurie buvo atėję su juo iš Gato,
ėjo pirma karaliaus.
19 Dovydas klausė gatietį Itają: "Ko-
dėl tu eini su mumis? Grįžk ir pasilik
pas karalių. Tu juk esi svetimšalis,
atėjęs čia iš savo krašto.
20 Vakar atėjai, o šiandien ar turėtum
eiti su mumis? Aš turiu eiti, o tu grįžk
su savo broliais. Gailestingumas ir
tiesa tebūna su tavimi".
21 Itajas atsakė karaliui: "Kaip Vieš-
pats gyvas ir mano valdovas karalius
gyvas! Kur bus mano karalius, mir-
tyje ar gyvenime, ten bus ir jo tar-
nas".
22 Dovydas tarė Itajui: "Tai eik su ma-
nimi". Itajas perėjo su visais savo vy-
rais ir jų šeimomis.
23 Visas kraštas garsiai verkė, ir visi
žmonės perėjo į kitą pusę, ir karalius
perėjo per Kedrono upelį ir traukė
dykumos link.
24 Atėjo Sadokas ir levitai, nešdami
Dievo Sandoros skrynią. Jie pastatė
Dievo skrynią, ir Abiataras ėjo aukš-
tyn, kol visi pasitraukė iš miesto.
25 Karalius Sadokui tarė: "Nešk Die-
vo skrynią atgal į miestą. Jei rasiu
malonę Viešpaties akyse, Jis mane

parves ir parodys man ją ir savo buveinę.
26 Jei Jis man sakys: 'Aš nepatenkintas tavimi', tai tegul daro su manimi, kaip Jam patinka".
27 Tada karalius kalbėjo kunigui Sadokui: "Tu esi regėtojas. Tu, tavo sūnus Achimas ir Abiataro sūnus Jonatanas grįžkite ramybėje į miestą.
28 Štai aš pasiliksiu dykumoje, kol gausiu iš jūsų pranešimą".
29 Sadokas ir Abiataras parnešė Dievo skrynią į Jeruzalę ir ten pasiliko.
30 Dovydas ėjo aukštyn Alyvų kalno šlaitu verkdamas, apsigaubęs galvą ir basas. Visi su juo buvę žmonės, apsigaubę galvas, ėjo aukštyn taip pat verkdami.
31 Dovydas, sužinojęs, kad Achitofelis yra tarp sąmokslininkų pas Absalomą, meldėsi: "Viešpatie, meldžiu, paversk Achitofelio patarimą niekais".
32 Kalno viršūnėje, kur Dovydas garbino Dievą, jį pasitiko arkietis Husajas su perplėštais drabužiais ir žemėmis apibarstyta galva.
33 Dovydas jam tarė: "Jei eisi su manimi, būsi man našta,
34 o jei grįši į miestą ir prisidėsi prie Absalomo, sakydamas jam: 'Aš noriu būti tavo tarnas, karaliau. Buvau tavo tėvo tarnas praeityje, o dabar noriu būti tavo tarnas', tai Achitofelio patarimą galėsi niekais paversti.
35 Su tavimi bus kunigai Sadokas ir Abiataras. Pranešk jiems visa, ką nugirsi karaliaus namuose.
36 Pas juos yra abu jų sūnūs: Sadoko sūnus Achimas ir Abiataro – Jonatanas; per juos perduok man viską, ką išgirsi".
37 Dovydo draugas Husajas sugrįžo į Jeruzalę, Absalomui įeinant į ją.

16 Dovydui paėjus kiek toliau nuo kalno viršūnės, jį sutiko Mifiboseto tarnas Siba su pora asilų, apkrautų dviem šimtais duonos kepalų, šimtu ryšulių džiovintų vynuogių, šimtu ryšulių vasaros vaisių ir odine vyno.
2 Karalius klausė Sibą: "Kam tau visa tai?" Siba atsakė: "Asilai – karaliaus namiškiams joti, duona ir vaisiai – jaunuoliams valgyti, o vynas – nusilpusiems dykumoje atgaivinti".
3 Karalius klausė: "Kur yra tavo valdovo sūnus?" Siba atsakė karaliui: "Jis pasiliko Jeruzalėje, sakydamas: 'Šiandien Izraelis man sugrąžins mano tėvo karalystę' ".
4 Karalius tarė Sibai: "Kas buvo Mifiboseto, dabar priklauso tau". Siba atsakė: "Nuolankiai maldauju tave, mano valdove karaliau, leisk man surasti malonę tavo akyse".
5 Karaliui Dovydui atvykus į Bahurimą, Sauliaus giminės vyras Semėjis, Gero sūnus, išėjo ir keikė eidamas.
6 Jis mėtė akmenimis Dovydą bei visus jo tarnus; karalius buvo apsuptas žmonių ir karių.
7 Semėjis keikdamas sakė: "Išeik, išeik, tu kraugery, Belialo žmogau.
8 Viešpats atmokėjo tau už visą Sauliaus namų kraują, kurio vietoje tu pasidarei karaliumi. Viešpats atidavė karalystę tavo sūnui Absalomui. Dabar tu patekai nemalonėn, nes esi kraugerys".
9 Zerujos sūnus Abisajis paklausė karaliaus: "Kodėl šitas pastipęs šuo keikia mano valdovą karalių? Leisk man nueiti ir nuimti jam galvą".
10 Karalius atsakė: "Kas man ir jums, Zerujos sūnūs! Jis keikia, kadangi Viešpats jam liepė: 'Keik Dovydą!' Kas gali klausti: 'Kodėl taip darai?' "

11 Dovydas kalbėjo Abisajui ir visiems
tarnams: "Štai mano paties sūnus ieš-
ko mano gyvybės. Tuo labiau šis ben-
jaminitas. Palikite jį ramybėje, tegul
jis keikia, nes jam taip liepė Vieš-
pats.
12 Gal Viešpats pažvelgs į mano siel-
vartą ir man atmokės geru už jo šian-
dieninius keiksmus".
13 Dovydas ėjo keliu su savo vyrais, o
Semėjis – kalno šlaitu šalia jo keikda-
mas, mėtydamas akmenimis ir bars-
tydamas dulkes.
14 Pagaliau karalius ir visi jo žmonės
pavargo ir ten ilsėjosi.
15 Absalomas su visais žmonėmis
atėjo į Jeruzalę; Achitofelis buvo su
juo.
16 Arkietis Husajas, Dovydo draugas,
atėjęs pas Absalomą, tarė: "Tegyvuo-
ja karalius! Tegyvuoja karalius!"
17 Absalomas paklausė jo: "Ar toks
tavo dėkingumas draugui? Kodėl nė-
jai su savo draugu?"
18 Husajas atsakė Absalomui: "Aš pri-
klausau tam, kurį išrinko Viešpats,
Izraelio vyrai ir šitie žmonės.
19 Kam gi aš galėčiau tarnauti, jei ne
jo sūnui. Kaip tarnavau tavo tėvui,
taip noriu tarnauti tau".
20 Absalomas tarė Achitofeliui: "Pa-
tark, ką mums daryti?"
21 Achitofelis tarė Absalomui: "Įeik pas
savo tėvo suguloves, kurias jis paliko
namų saugoti. Kai izraelitai sužinos,
kad tapai pasibjaurėtinas savo tėvui,
visų tavo šalininkų rankos sustiprės".
22 Jie pastatė Absalomui palapinę
ant stogo, o jis, visiems izraelitams
matant, įėjo pas savo tėvo suguloves.
23 Tais laikais Achitofelio patarimas
būdavo labai vertinamas, lyg jį duotų
pats Dievas. Jo patarimų klausė Do-
vydas ir Absalomas.

17 Achitofelis tarė Absalomui:
"Leisk man išsirinkti dvylika
tūkstančių vyrų ir vytis Dovydą šią
naktį.
2 Aš jį užpulsiu, kol jis dar nuvargęs
ir nuleidęs rankas, ir jį išgąsdinsiu.
Visi jo vyrai pabėgs, o karalių nužu-
dysiu.
3 Po to aš atvesiu visus žmones pas
tave. Kai nebus to, kurio gyvybės ieš-
kai, visa tauta gyvens ramybėje".
4 Tas pasiūlymas patiko Absalomui ir
visiems Izraelio vyresniesiems.
5 Absalomas tarė: "Pakvieskite arkie-
tį Husają. Paklausysime, ką jis pasa-
kys".
6 Husajui atėjus, Absalomas jam tarė:
"Taip kalbėjo Achitofelis. Ar mums
elgtis pagal jo patarimą? Jei ne, tai
tu kalbėk".
7 Husajas atsakė Absalomui: "Šitas
Achitofelio patarimas nėra geras.
8 Tu žinai, kad tavo tėvas ir jo vyrai
yra karžygiai ir jie yra taip įnirtę, kaip
lokė lauke, netekusi jauniklių. Be to,
tavo tėvas yra patyręs karys ir nenak-
vos kartu su žmonėmis.
9 Jis dabar yra pasislėpęs kokiame
nors urve ar kitoje vietoje. Jei juos
užpulsime ir keli iš mūsų žus, visi, iš-
girdę tai, sakys: 'Sumušti žmonės, ku-
rie sekė Absalomą'.
10 Tada ir narsiausias, kurio širdis yra
kaip liūto, drebės iš baimės, nes visas
Izraelis žino, kad tavo tėvas yra ga-
lingas vyras ir su juo esantys yra nar-
sūs vyrai.
11 Todėl aš patariu sušaukti visus izra-
elitus nuo Dano iki Bersabėjos, kad
jų būtų kaip smilčių pajūryje, ir tu
pats eisi į mūšį su jais.
12 Suradę jį, užpulsime, kaip rasa krin-
tanti ant žemės, ir nepaliksime gyvo
nė vieno iš vyrų, kurie yra su juo.

13 O jei jis pasitrauks į miestą, tai izraelitai atsineš virvių ir jį su visu miestu nuvilksime į upę, nė akmenėlio nepaliksime".
14 Absalomas ir visi izraelitai tarė: "Arkiečio Husajo patarimas yra geresnis už Achitofelio". Nes Viešpats padarė, kad geras Achitofelio patarimas nueitų niekais ir Viešpats galėtų užtraukti nelaimę Absalomui.
15 Po to Husajas pranešė kunigams Sadokui ir Abiatarui apie savo ir Achitofelio patarimus Absalomui bei Izraelio vyresniesiems.
16 Jis sakė: "Skubiai siųskite ir pasakykite Dovydui nenakvoti šiąnakt dykumoje, bet tuojau persikelti kitur, kad nepražūtų karalius ir visi su juo esantys žmonės".
17 Jonatanas ir Achimas buvo apsistoję prie Enrogelio šaltinio. Tarnaitė nuėjusi jiems pranešė, ir jie išėjo pasakyti karaliui Dovydui. Jie patys negalėjo pasirodyti mieste.
18 Tačiau vienas jaunuolis juos pastebėjo ir pranešė Absalomui. Juodu skubiai nuėjo pas vieną žmogų Bahurime, kuris turėjo šulinį savo kieme, ir pasislėpė šulinyje.
19 Šeimininkė uždengė šulinį dangčiu ir pabarstė ant jo miežinių kruopų, kad nebūtų įtarimo.
20 Absalomo tarnai, atėję į tuos namus, klausė šeimininkės: "Kur yra Achimas ir Jonatanas?" Moteris jiems atsakė: "Jie perėjo upelį". Paieškoję ir neradę jų, jie sugrįžo į Jeruzalę.
21 Absalomo tarnams nuėjus, Achimas ir Jonatanas išlipo iš šulinio ir nuėję pranešė karaliui Dovydui: "Skubiai pasitrauk už Jordano, nes štai ką patarė prieš tave Achitofelis".
22 Dovydas ir jo žmonės perėjo Jordaną. Rytui išaušus, visi buvo kitoje Jordano pusėje.
23 Achitofelis, matydamas, kad jo patarimo neklausoma, pasibalnojo asilą ir parvyko namo į savo miestą. Jis, sutvarkęs savo namų reikalus, pasikorė ir buvo palaidotas savo tėvo kape.
24 Dovydui atvykus į Machanaimą, Absalomas su savo vyrais perėjo per Jordaną.
25 Absalomas paskyrė Amasą kariuomenės vadu Joabo vieton. Amasa buvo sūnus izraelito Itro, kuris buvo vedęs Abigailę, Nahašos dukterį, Joabo motinos Zerujos seserį.
26 Absalomas su izraelitais pasistatė stovyklą Gileado krašte.
27 Dovydui atvykus į Machanaimą, Nahašo sūnus Sobis iš amonitų Rabos, Amielio sūnus Makiras iš Lodebaro ir Barzilajas iš Gileado Rogelimo
28 atgabeno antklodžių, dubenių, molinių indų, kviečių, miežių, miltų, paskrudintų grūdų, pupų, lęšių,
29 medaus, sviesto ir sūrių. Visa tai jie atnešė Dovydui ir jo žmonėms, sakydami: "Žmonės dykumoje yra išalkę, nuvargę ir ištroškę".

18 Dovydas apžiūrėjo savo žmones ir paskyrė jiems tūkstantininkus ir šimtininkus.
2 Dovydas paskirstė karius į tris dalis; jiems vadovavo Joabas, Zerujos sūnus Abisajis, Joabo brolis, ir gatietis Itajas. Tuomet karalius tarė kariams: "Aš eisiu su jumis".
3 Žmonės atsakė: "Tu neisi su mumis! Jei mes turėsime bėgti arba pusė mūsų žus, jie mūsų nežiūrės. Tu vertas dešimt tūkstančių mūsų. Būtų geriau, jei teiktum mums pagalbą iš miesto".
4 Karalius jiems atsakė: "Darysiu, kas

jums atrodo geriausia". Karalius sto-
vėjo prie vartų, o visi žmonės išėjo
šimtais ir tūkstančiais.
5 Karalius įsakė Joabui, Abisajui ir
Itajui: "Saugokite mano vaiką Absa-
lomą!" Visi žmonės girdėjo tą kara-
liaus įsakymą vadams.
6 Žmonės išėjo prieš Izraelį. Mūšis
įvyko Efraimo miške.
7 Izraelio žmonės buvo nugalėti Do-
vydo tarnų, ir buvo nužudyta tą die-
ną dvidešimt tūkstančių vyrų.
8 Mūšis išsiplėtė visoje apylinkėje.
Miške žuvo daugiau žmonių, negu
nuo kardo.
9 Absalomas susitiko su Dovydo tar-
nais. Absalomas jojo ant mulo. Kai
jo mulas bėgo po dideliu ąžuolu, Ab-
salomo galva įstrigo tarp ąžuolo ša-
kų, ir jis liko kaboti tarp dangaus ir
žemės, o jo mulas, ant kurio jis jojo,
nubėgo.
10 Vienas vyras, tai pamatęs, pranešė
Joabui: "Aš mačiau Absalomą, ka-
bantį ąžuole".
11 Joabas jam tarė: "Jei jį matei, ko-
dėl jo neužmušei. Aš būčiau tau da-
vęs dešimt sidabrinių ir diržą".
12 Vyras atsakė Joabui: "Jei duotum
ir tūkstantį sidabrinių, nepakelčiau
savo rankos prieš karaliaus sūnų; juk
karalius mums girdint įsakė tau, Abi-
sajui ir Itajui: 'Kas bebūtų, saugokite
mano sūnų Absalomą'.
13 Jei aš būčiau taip padaręs, mano
gyvybė būtų pavojuje, nes nuo kara-
liaus nieko nėra paslėpta, ir tu pats
būtum prieš mane".
14 Joabas tarė: "Aš negaišiu čia su ta-
vimi". Paėmęs tris ietis į rankas,
įsmeigė jas Absalomui į širdį, kuris
dar gyvas kabojo ąžuole.
15 Po to atėję dešimt jaunuolių gin-
klanešių nužudė Absalomą.
16 Joabui sutrimitavus, žmonės nusto-
jo vytis izraelitus, nes Joabas juos su-
laikė.
17 Paėmę Absalomą, įmetė jį į gilią
duobę miške ir ant jo sukrovė didelę
akmenų krūvą. Izraelitai pabėgo į sa-
vo palapines.
18 Absalomas, dar gyvas būdamas, pa-
sistatė sau paminklą Karaliaus slėny-
je, galvodamas: "Neturiu sūnaus, ku-
ris išlaikytų mano vardą". Jis pavadi-
no paminklą savo vardu. Ir iki šios
dienos jis vadinamas Absalomo pa-
minklu.
19 Sadoko sūnus Achimas prašė Joa-
bo: "Leisk man nubėgti ir pranešti
karaliui, kaip Viešpats atlygino jo
priešams".
20 Joabas atsakė jam: "Ne šiandien!
Kitą dieną galėsi pranešti žinią, bet
šiandien tau neleidžiu, nes žuvo ka-
raliaus sūnus".
21 Joabas įsakė Kusiui eiti ir pranešti
karaliui, ką matė. Kusis nusilenkė Jo-
abui ir nubėgo.
22 Sadoko sūnus Achimas dar kartą
prašė Joabą: "Kas bebūtų, leisk man
bėgti paskui Kusį". Joabas tarė: "Ko-
dėl tu nori bėgti, mano sūnau? Tu ne-
nuneši geros žinios".
23 Bet Achimas tarė: "Kas bebūtų, aš
bėgsiu". Joabas jam atsakė: "Bėk!"
Achimas bėgo lygumos keliu ir pra-
lenkė Kusį.
24 Dovydas sėdėjo tarpuvartėje, o sar-
gybinis stovėjo ant vartų stogo ir mū-
ro sienos. Jis, pakėlęs akis, pamatė
bėgantį vieną vyrą.
25 Sargybinis pranešė tai karaliui. Ka-
ralius tarė: "Jei jis vienas, tai su ži-
nia". O tas vis artėjo.
26 Tuo tarpu sargybinis pamatė kitą
bėgantį vyrą ir vėl pranešė vartinin-
kui: "Štai kitas vyras atbėga!" Kara-

lius tarė: “Ir šitas atneša žinią”.
27 Sargybinis tarė: “Pirmasis vyras bėga panašiai kaip Sadoko sūnus Achimas”. Karalius atsiliepė: “Tai geras vyras, jis atneša gerą žinią”.
28 Achimas priartėjęs tarė karaliui: “Ramybė tau!” Parpuolęs veidu į žemę prieš karalių, kalbėjo: “Palaimintas Viešpats, tavo Dievas, kuris atidavė mums vyrus, kurie buvo pakėlę ranką prieš tave, karaliau”.
29 Karalius paklausė: “Ar Absalomas gyvas?” Achimas atsakė: “Mačiau didelį sąmyšį, prieš išbėgdamas pas tave, bet nežinau, kas atsitiko”.
30 Karalius įsakė: “Pasitrauk ir atsistok čia”. Jis pasitraukė ir stovėjo.
31 Atbėjo ir Kusis. Jis tarė: “Gera žinia mano valdovui karaliui. Šiandien Viešpats atlygino visiems, kurie prieš tave sukilo”.
32 Karalius paklausė: “Ar Absalomas gyvas?” Kusis atsakė: “Tegul visiems karaliaus priešams taip atsitinka, kaip tam jaunuoliui”.
33 Karalius labai susijaudino. Nuėjęs į aukštutinį kambarį, jis verkė: “Mano sūnau Absalomai! Mano sūnau, mano sūnau Absalomai! O kad aš būčiau miręs tavo vietoje, Absalomai! Mano sūnau, mano sūnau!”

19 Joabui buvo pranešta, kad karalius verkia ir gedi Absalomo.
2 Tos dienos pergalė virto gedulu visiems žmonėms, nes žmonės girdėjo kalbant, kad karalius sielojasi dėl savo sūnaus.
3 Žmonės grįžo į miestą tylomis, kaip grįžta susigėdę tie, kurie pabėgo iš mūšio.
4 Karalius, apsidengęs veidą, šaukė garsiu balsu: “Mano sūnau Absalomai! Absalomai, mano sūnau, mano sūnau!”
5 Joabas, nuėjęs pas karalių, tarė: “Tu šiandien sugėdinai visus savo tarnus, kurie išgelbėjo tave bei tavo sūnų, tavo dukterų, tavo žmonų ir sugulovių gyvybes.
6 Tu myli tuos, kurie tavęs nekenčia, ir nekenti tų, kurie tave myli. Tu šiandien parodei, kad kunigaikščiai ir tauta tau nieko nereiškia. Dabar matau, kad jei Absalomas būtų gyvas, o mes visi būtume žuvę, tu būtum patenkintas.
7 Taigi dabar eik ir kalbėk savo žmonėms. Prisiekiu Viešpačiu, jei neišeisi, tai rytoj neturėsi jų nė vieno; tai bus tau didžiausia nelaimė iš visų, kurias patyrei nuo pat savo jaunystės iki šios dienos”.
8 Karalius atsikėlė ir atsisėdo vartuose. Ir visiems žmonėms buvo pranešta: “Karalius sėdi vartuose”. Tuomet visi žmonės ėjo pas karalių. Izraelitai išsibėgiojo kiekvienas į savo palapines.
9 Tarp izraelitų giminių kilo ginčai ir nesutarimai: “Karalius mus išlaisvino iš mūsų priešų, jis mus išgelbėjo iš filistinų, o dabar turėjo bėgti iš krašto nuo Absalomo.
10 Absalomas, kurį buvome patepę valdovu, žuvo mūšyje. Kodėl dabar delsiame parsivesti karalių atgal?”
11 Dovydas pasiuntė pas kunigus Sadoką ir Abiatarą ir prašė kalbėti Judo vyresniesiems: “Kodėl jūs norite būti paskutiniai parvedant karalių į Jeruzalę? Nes tos kalbos Izraelyje pasiekė net karaliaus namus.
12 Jūs esate mano broliai, mano kūnas ir kaulai. Kodėl jūs norite būti paskutiniai parvedant karalių?”
13 O Amasai kalbėjo: “Argi tu nesi

mano kūnas ir kaulai? Tegul Dievas
padaro man tai ir dar daugiau, jei tu
netapsi mano kariuomenės vadu vie-
toj Joabo".
14 Tuo būdu Dovydas laimėjo visų Ju-
do žmonių širdis; jis buvo pakviestas
grįžti su visais savo tarnais.
15 Karalius grįžo ir pasiekė Jordaną.
Judo žmonės atėjo į Galgalą sutikti
karalių ir perkelti jį per Jordaną.
16 Gero sūnus Semėjis, benjaminitas
iš Bahurimo, taip pat atskubėjo su
Judo vyrais karaliaus Dovydo pasitik-
ti.
17 Su juo buvo tūkstantis vyrų iš Ben-
jamino, taip pat Siba, Sauliaus namų
tarnas, su penkiolika sūnų bei dvide-
šimt tarnų. Jie perėjo per Jordaną
pirma karaliaus
18 ir padėjo jo šeimynai persikelti per
Jordaną, patarnaudami jam. Gero sū-
nus Semėjis puolė ant žemės prieš
karalių, kai jis buvo persikėlęs per
Jordaną,
19 ir tarė: "Neįskaityk mano kaltės,
mano valdove, ir neprisimink to, ką
tavo tarnas darė tau išeinant iš Jeru-
zalės, ir nelaikyk to savo širdyje.
20 Žinau, kad esu kaltas. Šiandien at-
vykau pirmas iš visų Juozapo namų
savo valdovo karaliaus pasitikti".
21 Zerujos sūnus Abisajis tarė: "Ar
Semėjį nereikėtų bausti mirtimi už
tai, kad jis keikė Viešpaties pateptą-
jį?"
22 Dovydas atsakė: "Kas man ir jums,
Zerujos sūnūs, kad jūs šiandien man
prieštaraujate. Ar šiandien reikėtų ką
nors bausti mirtimi Izraelyje? Juk aš
šiandien žinau, kad esu Izraelio ka-
ralius".
23 Karalius pasakė Semėjui: "Tu ne-
mirsi", ir prisiekė jam.
24 Sauliaus sūnus Mifibosetas atvyko
karaliaus pasitikti. Jis nebuvo plovęs
savo kojų, kirpęs barzdos ir plovęs
drabužių nuo tos dienos, kai karalius
išėjo, iki jis sugrįžo.
25 Jam atvykus iš Jeruzalės karaliaus
pasitikti, karalius klausė: "Mifibose-
tai, kodėl nėjai su manimi?"
26 Mifibosetas atsakė: "Mano valdove
karaliau, mano tarnas apgavo mane.
Tavo tarnas buvo jam įsakęs pabalno-
ti asilą, kad raitas galėčiau vykti su
karaliumi, nes aš esu luošas,
27 o jis apšmeižė mane tau. Tačiau ka-
ralius kaip Dievo angelas. Taigi da-
ryk, kas tau patinka.
28 Visi mano tėvo namai buvo tarsi
mirę žmonės mano valdovo karaliaus
akyse. O tu pasodinai savo tarną val-
gyti prie savo stalo. Argi dar daugiau
galėčiau tikėtis iš karaliaus?"
29 Karalius jam atsakė: "Kam tu visa
tai kalbi. Aš pasakiau, kad tu ir Siba
pasidalintumėte žemę".
30 Mifibosetas atsakė karaliui: "Tegul
Siba viską ima, man gana to, kad ma-
no karalius sveikas sugrįžo į savo na-
mus".
31 Gileaditas Barzilajas atėjo iš Roge-
limo palydėti karalių per Jordaną.
32 Jis buvo labai senas žmogus, aštuo-
niasdešimties metų amžiaus. Karaliui
gyvenant Machanaime, jis aprūpino
karalių maistu, nes Barzilajas buvo
labai turtingas.
33 Karalius sakė Barzilajui: "Eime su
manimi į Jeruzalę, ten aš tave viskuo
aprūpinsiu".
34 Barzilajas atsakė karaliui: "Kiek
man beliko gyventi, kad aš eičiau su
karaliumi į Jeruzalę?
35 Man šiandien jau aštuoniasdešimt
metų. Ar aš atskirsiu, kas gera ir kas
bloga? Ar pajusiu tavo valgių ir gėri-
mų skonį? Ar beišgirsiu dainuojančių

vyrų ar moterų balsus? Tai kodėl ta-
vo tarnas turėtų būti našta mano val-
dovui karaliui?
36 Tavo tarnas tik truputį palydės tave
už Jordano. Kodėl tad karalius turė-
tų man taip atsilyginti?
37 Prašau, leisk man grįžti į savo mies-
tą, kad galėčiau mirti ten, kur mano
tėvo ir motinos kapas. Tegul tavo tar-
nas Kimamas eina su tavimi, kara-
liau, ir jam daryk tai, kas tau atrodys
tinkama".
38 Karalius atsakė: "Kimamas eis su
manimi, aš jam atlyginsiu pagal tavo
norą ir, ko prašysi, padarysiu".
39 Visi žmonės ir karalius persikėlė
per Jordaną. Karalius pabučiavo Bar-
zilajų ir jį palaimino. Barzilajas sugrį-
žo į savo namus.
40 Karaliui keliaujant į Galgalą, Kim-
amas ir visi Judo žmonės bei pusė Iz-
raelio žmonių lydėjo karalių.
41 Visi Izraelio vyrai atėjo pas karalių
ir tarė: "Kodėl tave pasisavino mūsų
broliai iš Judo ir perkėlė per Jordaną
tave su šeimyna ir visais tavo žmonė-
mis?"
42 Judo vyrai atsakė izraelitams: "To-
dėl, kad karalius yra mums artimes-
nis. Kodėl pykstate? Ar karalius mus
maitino? Ar jis davė mums dovanų?"
43 Izraelitai atsakė Judo vyrams: "Mes
turime dešimt dalių pas karalių ir
mes turime daugiau teisių į Dovydą
negu jūs. Kodėl mus paniekinote?
Argi ne mes pirmieji turėjome sugrą-
žinti karalių?" Judo vyrai kalbėjo
griežčiau už izraelitus.

20 Tuo laiku ten buvo Belialo
žmogus, vardu Sebas, Bikrio
sūnus, benjaminitas. Sutrimitavęs jis
šaukė: "Mes neturime dalies Dovy-
de nė Jesės sūnaus paveldėjime. Iz-
raelitai, kiekvienas į savo palapines!"
2 Visi izraelitai, atsiskyrę nuo Dovy-
do, sekė Bikrio sūnų Sebą, o Judo vy-
rai liko ištikimi Dovydui nuo Jorda-
no iki Jeruzalės.
3 Dovydas sugrįžo į Jeruzalę. Karalius
dešimt savo sugulovių, kurias buvo
palikęs namų saugoti, apgyvendino
atskiruose namuose; jis jas išlaikė, ta-
čiau neįėjo pas jas. Taip jos buvo už-
darytos iki savo mirties ir gyveno kaip
našlės.
4 Karalius įsakė Amasai per tris die-
nas sušaukti visus Judo vyrus ir pa-
čiam atvykti.
5 Amasa išėjo surinkti Judo vyrų, ta-
čiau užtruko ilgiau, negu buvo nusta-
tyta.
6 Tuomet Dovydas tarė Abisajui:
"Bikrio sūnus Sebas padarys mums
daugiau žalos negu Absalomas. Imk
savo valdovo tarnus ir vykis jį. Ki-
taip jis susiras sustiprintų miestų ir
paspruks nuo mūsų".
7 Joabo kariai, keretitai, peletitai ir
visi karžygiai iš Jeruzalės vijosi Bik-
rio sūnų Sebą.
8 Kai jie atėjo į Gibeoną prie didžio-
jo akmens, juos pasitiko Amasa. Joa-
bas vilkėjo kario rūbais, susijuosęs
diržu, ant kurio buvo pritvirtintas
kardas makštyje; kardas buvo lengvai
ištraukiamas.
9 Joabas klausė Amasos: "Ar tu esi
sveikas, broli?" ir paėmė dešine ran-
ka jam už barzdos, lyg norėdamas jį
pabučiuoti.
10 Amasa nepastebėjo kardo Joabo
rankoje; tuo metu Joabas dūrė jam į
pilvą, ir visi jo viduriai išvirto ant že-
mės. Antro smūgio nereikėjo, ir
Amasa mirė. Joabas ir jo brolis Abi-
sajis vijosi Bikrio sūnų Sebą.
11 Vienas Joabo vyrų, pasilikęs prie

Amasos, sakė: "Kas su Joabu ir už
Dovydą, sekite Joabą".
12 Amasa gulėjo kruvinas vieškelio vi-
duryje. Tas vyras, matydamas žmones
sustojant, patraukė Amasos kūną nuo
vieškelio ir užmetė ant jo drabužį.
13 Kai jis buvo patrauktas nuo vieške-
lio, visi žmonės kartu su Joabu vijosi
Bikrio sūnų Sebą.
14 Sebas perėjo visą Izraelį iki Abel-
betmaachos, ir visi beritai susirinkę
sekė jį.
15 Joabas su savo žmonėmis atėjo ir
apgulė Abelbetmaachą, supylė pylimą
aplink ir ruošėsi griauti miesto sienas.
16 Viena išmintinga moteris iš miesto
šaukė: "Klausykite! Klausykite! Pasa-
kykite Joabui, kad jis prieitų ir aš ga-
lėčiau jam kai ką pasakyti".
17 Jam atėjus, moteris klausė: "Ar tu
Joabas?" Jis atsakė: "Taip". Ji sakė:
"Paklausyk savo tarnaitės žodžių". Jis
tarė: "Klausau".
18 Ji kalbėjo: "Seniau sakydavo: 'Te-
pasiklausia Abeloje'. Ir taip išspręs-
davo bylą.
19 Mes esame taikingi ir ištikimi Izra-
eliui. Tu sieki sunaikinti miestą, kuris
yra motina Izraeliui. Kodėl nori pra-
ryti Viešpaties paveldėjimą?"
20 Joabas atsakė: "Tebūna tai toli nuo
manęs, kad aš praryčiau ar sugriau-
čiau.
21 Čia ne toks reikalas! Vienas vyras
iš Efraimo kalnų, vardu Sebas, Bik-
rio sūnus, pakėlė ranką prieš karalių
Dovydą. Atiduokite jį, ir aš atsitrauk-
siu nuo miesto". Moteris atsakė Joa-
bui: "Jo galvą tau numes per sieną".
22 Ta moteris ėjo pas žmones ir kalbė-
jo jiems išmintingai. Jie nukirto Bik-
rio sūnui Sebui galvą ir ją numetė Jo-
abui. Tuomet Joabas trimitavo, jie at-
sitraukė nuo miesto, ir kiekvienas nu-
ėjo į savo palapines. O Joabas sugrį-
žo į Jeruzalę pas karalių.
23 Joabas buvo visos Izraelio kariuo-
menės vadas, Jojados sūnus Benajas
buvo keretitų bei peletitų viršinin-
kas,
24 Adoramas buvo mokesčių rinkėjas,
Ahiludo sūnus Juozapatas buvo met-
raštininkas,
25 Seva buvo raštininkas, Sadokas bei
Abiataras – kunigai,
26 o Iras, jajiritas, buvo vyriausiasis
Dovydo valdytojas.

21 Dovydo dienomis buvo badas
trejus metus iš eilės. Dovydas
klausė Viešpaties, ir Viešpats atsakė:
"Tai dėl Sauliaus ir jo kraugeriškų na-
mų, nes jis išžudė gibeoniečius".
2 Gibeoniečiai buvo ne izraelitų kil-
mės, bet iš amoritų likučio. Izraeli-
tai buvo jiems prisiekę jų neišnaikin-
ti, tačiau Saulius iš savo uolumo dėl
Izraelio ir Judo siekė juos išžudyti.
3 Dovydas klausė gibeoniečių: "Ką aš
galėčiau jums padaryti ir kaip sutai-
kinti jus, kad jūs palaimintumėte
Viešpaties paveldėjimą?"
4 Gibeoniečiai jam atsakė: "Mes ne-
reikalaujame nei sidabro, nei aukso
iš Sauliaus ir jo namų ir dėl mūsų nie-
ko nežudyk Izraelyje". Dovydas sakė:
"Kaip jūs pasakysite, taip padarysiu
dėl jūsų".
5 Jie atsakė karaliui: "Tas žmogus, ku-
ris mus žudė ir siekė visus išnaikinti
Izraelio krašte,
6 tegul duoda mums septynis vyrus iš
jo sūnų, kuriuos mes pakarsime Sau-
liaus Gibėjoje, Viešpaties akivaizdo-
je". Karalius atsakė: "Aš duosiu
juos".
7 Tačiau karalius gailėjo Mifiboseto,
sūnaus Jonatano, sūnaus Sauliaus,

dėl Viešpaties priesaikos, kuri saistė
Dovydą su Jonatanu.
8 Karalius ėmė abu Ajo dukters Res-
fos ir Sauliaus sūnus Armonį ir Mifi-
bosetą ir penkis Sauliaus dukters Me-
robės ir meholiečio Barzilajaus sū-
naus Adrielio sūnus
9 ir juos atidavė gibeoniečiams. Jie
juos pakorė ant kalvos Viešpaties
akivaizdoje. Taip tie septyni mirė kar-
tu. Jie buvo nužudyti pirmosiomis
pjūties dienomis, pradėjus pjauti mie-
žius.
10 Ajo duktė Resfa pasitiesė ašutinę
ant uolos pjūties pradžioje ir buvo,
kol pradėjo lyti. Ji sėdėjo ir neleido
padangių paukščiams nutūpti ant jų
dieną nė laukiniams žvėrims prieiti
naktį.
11 Kai Dovydui pranešė, ką padarė
Ajo duktė Resfa, Sauliaus sugulovė,
12 Dovydas nuėjęs paėmė iš Jebešgi-
leado gyventojų Sauliaus ir jo sūnaus
Jonatano kaulus. Jie jų kūnus buvo
pavogę iš Betsano, kur filistinai juos
buvo pakorę tą dieną, kai jie nukovė
Saulių Gilbojoje.
13 Iš ten Dovydas atgabeno Sauliaus
ir jo sūnaus Jonatano kaulus; be to,
jie surinko ir pakartųjų kaulus.
14 Ir jie palaidojo Sauliaus ir jo sū-
naus Jonatano kaulus Zeloje, Benja-
mino krašte, jo tėvo Kišo kape. Jie
įvykdė visa, ką karalius įsakė. Po to
Dievas išklausė maldą dėl krašto.
15 Kilo karas tarp filistinų ir Izraelio.
Dovydas ir jo vyrai išėjo kariauti su
filistinais. Ir Dovydas pavargo.
16 Isbibenobas, milžinų palikuonis,
kurio ietis svėrė tris šimtus šekelių
vario, dėvėjo naujus šarvus ir norėjo
nukauti Dovydą.
17 Bet į pagalbą atėjo Zerujos sūnus
Abisajis ir nukovė filistiną. Tuomet
Dovydo vyrai prisiekė: "Tu nebeisi su
mumis į karą, kad neužgestų Izraelio
žiburys".
18 Po to vėl kilo karas su filistinais.
Prie Gobos husatitas Sibekajas nuko-
vė milžinų palikuonį Sifą.
19 Vėl kilus karui su filistinais prie
Gobos, Jareoregimo sūnus Elhananas
iš Betliejaus nukovė gatietį, Galijoto
brolį, kurio ieties kotas buvo kaip au-
dėjo staklių riestuvas.
20 Kartą mūšyje prie Gato dalyvavo
aukšto ūgio vyras, kurio rankos ir ko-
jos turėjo po šešis pirštus, iš viso dvi-
dešimt keturis; jis irgi buvo kilęs iš
milžinų.
21 Jam keikiant Izraelį, jį nukovė Jo-
natanas, Dovydo brolio Simėjo sūnus.
22 Šitie keturi buvo Gato milžinų pa-
likuonys; juos nukovė Dovydas ir jo
tarnai.

22 Dovydas kalbėjo Viešpačiui
šios giesmės žodžius tą dieną,
kai Viešpats jį išgelbėjo iš visų jo
priešų ir iš Sauliaus rankų.
2 Jis sakė: "Viešpats yra mano uola,
tvirtovė ir išlaisvintojas.
3 Dievas yra mano uola, Juo pasitikė-
siu; Jis mano skydas ir išgelbėjimo ra-
gas, mano apsauga ir mano aukštas
bokštas, mano gelbėtojas. Tu gelbsti
mane iš smurto.
4 Šauksiuosi Viešpaties, kuris vertas
gyriaus, ir taip būsiu išgelbėtas nuo
priešų.
5 Mirties bangos supo mane, bedie-
vių antplūdis gąsdino mane.
6 Pragaro kančios apraizgė mane,
mirties pinklės laukė manęs.
7 Sielvarte šaukiausi Viešpaties, savo
Dievo. Jis išgirdo savo šventykloje
mano balsą, ir mano šauksmas pasie-
kė Jo ausis.

8 Susvyravo, sudrebėjo žemė, ir dan-
gaus pamatai sujudėjo ir drebėjo, nes
Jis užsirūstino.
9 Iš Jo šnervių kilo dūmai, iš burnos
veržėsi naikinančios liepsnos, įkaitu-
sios žarijos skraidė.
10 Jis palenkė dangų ir nužengė, tam-
sa buvo po Jo kojomis.
11 Jis skrido ant cherubo ir lėkė vėjo
sparnais;
12 Jį supo tamsūs skliautai, vandenys,
tiršti debesys.
13 Nuo spindesio prieš Jį užsidegė ža-
rijos.
14 Viešpats sugriaudė iš dangaus,
Aukščiausiojo balsas pasigirdo.
15 Jis laidė strėles ir išsklaidė juos, žai-
bais sunaikino juos.
16 Iškilo jūros dugnas, atsivėrė žemės
pamatai nuo Viešpaties balso ir Jo
rūstybės kvapo.
17 Iš aukštybės Jis ištiesė ranką ir pa-
ėmė mane, ištraukė iš gausių vande-
nų.
18 Jis išgelbėjo mane iš galingo prie-
šo, iš tų, kurie nekentė manęs, nes
jie buvo stipresni už mane.
19 Jie puolė mane aną pražūtingąją die-
ną, bet mano atrama buvo Viešpats.
20 Jis išvedė mane į platybes ir išlais-
vino mane, nes Jis pamėgo mane.
21 Viešpats atlygino man pagal mano
teisumą, pagal mano rankų švarumą
atmokėjo man.
22 Aš laikiausi Viešpaties kelio ir ne-
atsitraukiau nuo savo Dievo nusikals-
damas.
23 Jo įsakymai buvo priešais mane, ir
nuo Jo nuostatų neatsitraukiau.
24 Prieš Jį buvau tyras ir saugojausi,
kad nenusikalsčiau.
25 Todėl atlygino Viešpats pagal ma-
no teisumą, pagal mano švarumą Jo
akyse.
26 Gailestingam Tu pasirodai gailes-
tingas, tobulam – tobulas,
27 tyram Tu pasirodai tyras, o su suk-
čiumi elgiesi suktai.
28 Tu gelbsti prispaustuosius, bet išdi-
džiuosius pažemini.
29 Viešpatie, Tu esi mano žiburys.
Viešpats šviečia man tamsumoje.
30 Su Tavimi galiu pulti priešą, su Die-
vu – peršokti sieną.
31 Dievo kelias tobulas, Viešpaties žo-
dis ugnimi valytas. Jis yra skydas vi-
siems, kurie Juo pasitiki.
32 Kas yra Dievas, jei ne Viešpats?
Kas yra uola, jei ne mūsų Dievas?
33 Dievas yra stiprybė ir jėga. Jis pa-
daro mano kelią tobulą.
34 Jis padaro mano kojas kaip stirnos
ir iškelia mane į aukštumas.
35 Jis moko mano rankas kovoti, kad
mano rankos sulaužytų plieninį lan-
ką.
36 Tu man davei išgelbėjimo skydą,
Tavo gerumas išaukštino mane.
37 Tu praplatinai mano žingsnius, kad
mano koja nepaslystų.
38 Aš persekiojau savo priešus ir su-
naikinau, nepasukau atgal, jų neišnai-
kinęs.
39 Aš naikinau juos ir sužeidžiau, kad
jie nebegalėjo atsikelti; jie krito man
po kojomis.
40 Tu apjuosei mane jėga kovai, ati-
davei man tuos, kurie kilo prieš ma-
ne.
41 Tu palenkei prieš mane priešus,
kad galėčiau sunaikinti tuos, kurie
manęs nekenčia.
42 Jie ieškojo pagalbos, tačiau jos ne-
buvo, kreipėsi į Viešpatį, bet Jis ne-
atsiliepė.
43 Aš sutrypiau juos į žemės dulkes,
kaip gatvių purvą sumyniau juos.
44 Tu išgelbėjai mane tautos kovose,

man skyrei valdyti pagonis. Tautos,
kurių nepažinau, tarnaus man.
45 Svetimšaliai pasiduos man; kai tik
išgirs apie mane, jie paklus man.
46 Svetimšaliai išblykš, drebėdami iš-
eis iš savo pilių.
47 Viešpats yra gyvas! Palaiminta te-
būna mano uola, išaukštintas tebūna
Dievas – mano išgelbėjimo uola.
48 Dievas atkeršija už mane ir pajun-
gia man tautas,
49 Jis išgelbsti mane iš mano priešų.
Tu iškėlei mane aukščiau tų, kurie su-
kyla prieš mane, ir išlaisvinai iš žiau-
raus žmogaus.
50 Todėl dėkosiu Tau, Viešpatie, tarp
pagonių ir giedosiu gyrių Tavo vardui.
51 Jis išgelbėjimo bokštas karaliui; Jis
parodo gailestingumą savo patepta-
jam Dovydui ir jo palikuonims per
amžius".

23 Tai yra paskutiniai Dovydo
žodžiai. Dovydas, Jesės sūnus,
vyras aukštai iškeltas, pateptas Jokū-
bo Dievo, geriausias giesmininkas Iz-
raelyje, sakė:
2 "Viešpaties Dvasia kalbėjo per ma-
ne, Jo žodžius aš tariau.
3 Izraelio Dievas pasakė, Izraelio uo-
la man kalbėjo: 'Kas valdo žmones
teisingai, bijodamas Dievo,
4 yra lyg giedro ryto šviesa, saulei te-
kant, ir po lietaus dygstanti švelni žo-
lė iš žemės'.
5 Tokie yra mano namai su Dievu. Jis
su manimi sudarė amžiną sandorą,
tvirtą ir nekintamą. Mano išgelbėji-
mas ir mano troškimai kyla iš Jo.
6 Belialo vaikai yra lyg išmėtyti erškė-
čiai, niekas jų neima į rankas.
7 O kas juos nori paliesti, turi apsigin-
kluoti. Jie bus visi sudeginti".
8 Šitie yra Dovydo karžygių vardai.
Tachemonitas, žymiausias iš visų, ku-
ris išžudė ietimi aštuonis šimtus vie-
nu metu.
9 Po jo buvo Dodo sūnus Eleazaras,
ahohitas, vienas iš trijų karžygių, ku-
rie buvo su Dovydu, kai jie plūdo fili-
stinus, susirinkusius mūšiui; Izraelio
vyrai atsitraukė,
10 o jis mušė filistinus, kol jo ranka
pavargo ir prilipo prie kardo. Vieš-
pats tą dieną suteikė didelę pergalę,
ir žmonės ėjo paskui jį tik plėšti už-
muštųjų.
11 Trečiasis yra Agio sūnus Samas, ha-
raritas. Kartą filistinai susirinko prie
lęšių lauko. Žmonės pabėgo nuo fili-
stinų,
12 bet Samas, atsistojęs lauko vidury-
je, gynė jį ir žudė filistinus. Taip Vieš-
pats suteikė didelę pergalę.
13 Tie trys vyrai iš trisdešimties vyres-
niųjų atėjo pjūčiai prasidėjus pas Do-
vydą į Odolamo olą; filistinų kariai
buvo Rafaimų slėnyje.
14 Dovydas tada buvo olos tvirtovėje,
o filistinų būrys buvo Betliejuje.
15 Kartą Dovydas tarė: "Kas man at-
neš vandens iš Betliejaus šulinio,
esančio prie vartų?"
16 Tuomet tie trys karžygiai prasilau-
žė pro filistinų stovyklą, pasėmė van-
dens iš Betliejaus šulinio ir atnešė
Dovydui. Tačiau jis jo negėrė, bet iš-
liejo Viešpačiui,
17 sakydamas: "Tebūna tai toli nuo
manęs, Viešpatie, kad tai daryčiau, ir
gerčiau kraują vyrų, kurie statė savo
gyvybes pavojun". Jis atsisakė gerti tą
vandenį. Tai padarė tie trys karžygiai.
18 Abisajis, Joabo brolis, Zerujos sū-
nus, buvo žymiausias tarp trijų. Jis
pakėlė ietį prieš tris šimtus, nukovė
juos ir pagarsėjo tarp trijų.
19 Tarp trijų jis buvo žymiausias ir ta-

po jų vadu, tačiau aniems trims ne-
prilygo.
20 Jojados sūnus Benajas, narsus vy-
ras iš Kabzelio, įvykdė daug žygdar-
bių. Jis nukovė du žymius Moabo
karžygius. Kartą pasnigus nuėjęs už-
mušė liūtą duobėje.
21 Jis nužudė egiptietį, augalotą vyrą.
Egiptietis laikė rankoje ietį, o Bena-
jas, nuėjęs prie jo su lazda, išplėšė ie-
tį iš egiptiečio rankų ir jį nukovė jo
paties ietimi.
22 Tuo Jojados sūnus Benajas pagar-
sėjo tarp trijų karžygių.
23 Tarp trisdešimties jis buvo žymiau-
sias, tačiau pirmiems trims neprilygo.
Dovydas jį paskyrė savo sargybos vir-
šininku.
24 Prie tų trisdešimties priklausė Joa-
bo brolis Asaelis, Dodo sūnus Elha-
nanas iš Betliejaus,
25 haroditas Samas, haroditas Elikas,
26 paltitas Helezas, tekojiečio Ikeso
sūnus Iras,
27 anatotietis Abiezeris, husatitas Me-
bunaja,
28 ahohitas Salmonas, netofatitas Ma-
harajas,
29 netofatitas Helebas, Bano sūnus,
Ribajo sūnus Itajas iš benjaminitų
Gibėjos,
30 piratonitas Benajas, Hidajas iš Ga-
so klonių,
31 arbatitas Abialbonas, baharumitas
Azmavetas,
32 salbonitas Eliabas, Jaseno sūnus Jo-
natanas,
33 hararitas Samas, hararito Sarario
sūnus Ahijamas,
34 Ahasbajo sūnus Elifeletas iš Mako,
Achitofelio sūnus gilonitas Eliamas,
35 karmelietis Hezras, arbitas Parajas,
36 Natano sūnus Igalis iš Sobos, gadi-
tas Banis,
37 amonitas Zelekas, berotitas Naha-
rajas, Zerujos sūnaus Joabo ginklane-
šys,
38 itritas Garebas, itritas Iras,
39 hetitas Urijas; iš viso trisdešimt
septyni.

24 Viešpaties rūstybė vėl užside-
gė prieš Izraelį. Jis paragino
Dovydą suskaičiuoti Izraelio ir Judo
gyventojus.
2 Karalius įsakė Joabui, kariuomenės
vadui: "Suskaičiuok izraelitus nuo
Dano iki Bersabėjos, kad žinočiau jų
skaičių".
3 Joabas atsakė karaliui: "Viešpats,
tavo Dievas, tepadaugina žmones
šimtą kartų valdovui matant. Bet ko-
dėl, mano valdove karaliau, užsigei-
dei šitokio dalyko?"
4 Tačiau Joabas ir kariuomenės vadai
turėjo paklusti karaliaus žodžiams, ir
Joabas su kariuomenės vadais išėjo
skaičiuoti Izraelio žmonių.
5 Jie, perėję Jordaną, pradėjo nuo
Aroerio miesto, esančio slėnyje, Ga-
do ir Jazerio kryptimi.
6 Atėję į Gileado kraštą iki Kadeso,
pasuko į Sidoną.
7 Jie atėjo iki sutvirtintojo Tyro mies-
to, apėjo visus hevitų ir kanaaniečių
miestus ir pasiekė Bersabėją Judo
pietuose.
8 Apvaikščioję visą šalį, po devynių
mėnesių ir dvidešimties dienų jie su-
grįžo į Jeruzalę.
9 Joabas įteikė karaliui tautos skaičia-
vimo rezultatus. Izraelyje buvo aštuo-
ni šimtai tūkstančių kariuomenei tin-
kamų vyrų, o Jude – penki šimtai tūk-
stančių.
10 Ir Dovydo širdis sudrebėjo, kai jis
buvo suskaičiavęs žmones. Dovydas
tarė Viešpačiui: "Labai nusidėjau,

taip darydamas. Viešpatie, prašau,
atleisk savo tarno kaltę, nes labai
kvailai pasielgiau".
[11] Kai Dovydas rytą atsikėlė, Viešpa-
ties žodis atėjo pranašui Gadui, Do-
vydo regėtojui:
[12] "Eik ir sakyk Dovydui, kad siūlau
jam tris dalykus. Tegul pasirenka vie-
ną iš trijų".
[13] Gadas atėjo pas Dovydą, pasakė
jam visa tai ir klausė: "Ar nori, kad
septyni bado metai būtų tavo krašte,
ar kad tris mėnesius turėtum bėgti
nuo savo priešų, ar kad tris dienas
maras siaustų krašte? Dabar apsigal-
vok ir nuspręsk, ką turiu atsakyti ma-
ne siuntusiam".
[14] Dovydas atsakė Gadui: "Patekau į
didelę bėdą. Bet geriau pakliūti į
Viešpaties rankas, nes Jis gailestin-
gas, negu pakliūti man į žmonių ran-
kas".
[15] Viešpats siuntė marą Izraeliui tą ry-
tą ir jis tęsėsi iki nustatyto laiko. Nuo
Dano iki Bersabėjos mirė septynias-
dešimt tūkstančių vyrų.
[16] Kai angelas ištiesė ranką į Jeru-
zalę, kad ją sunaikintų, Viešpats
gailėjosi žmonių ir tarė angelui,
naikinusiam žmones: "Užteks! Nu-
leisk savo ranką!" Viešpaties ange-
las buvo prie jebusiečio Areunos
klojimo.
[17] Dovydas, pamatęs angelą, kuris žu-
dė žmones, tarė Viešpačiui: "Aš nu-
sidėjau ir piktai pasielgiau! O šios
avys, ką jos padarė? Tebūna Tavo
ranka prieš mane ir mano tėvo na-
mus".
[18] Tą dieną Gadas atėjo pas Dovydą
ir jam tarė: "Eik, pastatyk Viešpačiui
aukurą jebusiečio Areunos klojime".
[19] Dovydas paklausė Gado ir nuėjo,
kaip Viešpats įsakė.
[20] Areuna, pamatęs karalių ir jo tar-
nus ateinančius pas jį, išėjo ir nusi-
lenkė veidu iki žemės.
[21] Areuna paklausė: "Kodėl mano
valdovas karalius atėjo pas savo tar-
ną?" Dovydas atsakė: "Atėjau pirk-
ti tavo klojimą, kad galėčiau Viešpa-
čiui aukurą pastatyti ir maras liau-
tųsi tautoje".
[22] Tuomet Areuna atsakė Dovydui:
"Mano valdove karaliau, imk ir au-
kok, ko tau reikia. Štai jaučiai degi-
namajai aukai, kūlimo įrankiai ir gal-
vijų pakinktai kurui.
[23] Visa tai, karaliau, aš dovanoju. Vieš-
pats, tavo Dievas, tebūna tau malo-
nus".
[24] Karalius atsakė: "Ne! Aš tikrai pir-
ksiu tai iš tavęs už deramą kainą. Aš
nenoriu Viešpačiui, savo Dievui, au-
koti deginamųjų aukų, kurios man
nieko nekainuoja". Dovydas nupirko
galvijus ir klojimą už penkiasdešimt
šekelių sidabro,
[25] pastatė ten aukurą Viešpačiui ir au-
kojo deginamąsias bei padėkos au-
kas. Viešpats išklausė jo maldų, ir
maras liovėsi Izraelyje.

PIRMOJI KARALIŲ
KNYGA

1 Karalius Dovydas paseno ir su-
laukė daug metų. Gerai apklo-
tas, jis nebesušildavo.
2 Jo tarnai jam tarė: "Leisk mums,
mūsų valdove karaliau, paieškoti jau-
nos mergaitės, kuri tau patarnautų,
tave slaugytų, su tavimi miegotų ir ta-
ve sušildytų".
3 Jie ieškojo gražios mergaitės visame
Izraelio krašte; suradę sunamietę
Abisagę, atvedė ją pas karalių.
4 Mergaitė buvo labai graži; ji patar-
navo karaliui ir slaugė jį, bet karalius
jos nepažino.
5 Hagitos sūnus Adonijas didžiavosi,
sakydamas: "Aš būsiu karalius". Jis
įsigijo vežimų bei žirgų ir penkiasde-
šimt vyrų, kurie bėgtų pirma jo.
6 Tėvas nieko jam nedraudė ir neper-
spėjo taip nedaryti. Be to, jis buvo la-
bai gražus ir gimęs po Absalomo.
7 Zerujos sūnus Joabas ir kunigas
Abiataras sekė Adoniją ir jam padė-
jo.
8 Bet kunigas Sadokas ir Jojados sū-
nus Benajas, pranašas Natanas, Se-
mėjis, Rėjis ir Dovydo karžygiai ne-
palaikė Adonijo.
9 Kartą Adonijas aukojo avis, jaučius
ir nupenėtus galvijus prie Zokeleto
akmens, šalia Enrogelio versmės. Ta
proga jis pasikvietė visus savo brolius,
karaliaus sūnus, ir visus Judo vyrus,
kurie tarnavo karaliui,
10 bet pranašo Natano, Benajo, karžy-
gių ir savo brolio Saliamono jis nepa-
kvietė.
11 Natanas kalbėjo Saliamono moti-
nai Betsabėjai: "Ar girdėjai, kad,
mūsų valdovui Dovydui nežinant,
Hagitos sūnus Adonijas tapo kara-
liumi?
12 Aš noriu tau patarti, kaip išgelbėti
save ir savo sūnaus Saliamono gyvy-
bę.
13 Nuėjusi pas karalių Dovydą, pa-
klausk jį: 'Ar mano valdovas karalius
neprisiekė man, savo tarnaitei, kad
mano sūnus Saliamonas karaliaus po
tavęs ir sėdės tavo soste? Kodėl Ado-
nijas dabar tapo karaliumi?'
14 Tau tebekalbant su karaliumi, aš at-
eisiu ir patvirtinsiu tavo žodžius".
15 Betsabėja atėjo į karaliaus kamba-
rį. Karalius buvo labai pasenęs, ir su-
namietė Abisagė patarnavo jam.
16 Betsabėja nusilenkė ir išreiškė pa-
garbą karaliui. Karalius klausė: "Ko
nori?"
17 Ji jam atsakė: "Mano valdove, tu
prisiekei Viešpačiu, savo Dievu, savo
tarnaitei, sakydamas: 'Tavo sūnus Sa-
liamonas karaliaus po manęs ir jis sė-
dės mano soste'.
18 O dabar Adonijas, mano valdovui
karaliui nežinant, tapo karaliumi!
19 Jis aukojo daugybę jaučių, nupenė-
tų galvijų bei avių ir pasikvietė kara-
liaus sūnus, kunigą Abiatarą ir ka-
riuomenės vadą Joabą, bet tavo tar-
no Saliamono nepakvietė.
20 Dabar, mano valdove karaliau, viso
Izraelio akys yra nukreiptos į tave, ką
tu paskirsi į savo sostą po savęs.
21 Kitaip, mano valdovui karaliui atsi-
gulus prie savo tėvų, aš ir mano sū-

nus Saliamonas būsime laikomi nusi-
kaltėliais".
22 Dar jai tebekalbant su karaliumi,
atėjo pranašas Natanas.
23 Buvo pranešta karaliui: "Atėjo pra-
našas Natanas". Atėjęs jis nusilenkė
prieš karalių veidu iki žemės
24 ir tarė: "Mano valdove karaliau, ar
tu sakei, kad Adonijas karaliaus po
tavęs ir sėdės tavo soste?
25 Jis šiandien aukojo daugybę jaučių,
nupenėtų galvijų bei avių ir pakvietė
visus karaliaus sūnus, kariuomenės
vadus ir kunigą Abiatarą į vaišes. Jie
valgo, geria ir šaukia: 'Tegyvuoja ka-
ralius Adonijas!'
26 Bet manęs, tavo tarno, kunigo Sa-
doko, Jojados sūnaus Benajo ir tavo
sūnaus Saliamono jis nepakvietė.
27 Jei iš tikrųjų tai padaryta mano val-
dovo karaliaus paliepimu, tai kodėl
nepranešei savo tarnui, kas sėdės ta-
vo soste po tavęs?"
28 Karalius Dovydas tarė: "Pašaukite
Betsabėją!" Jai įėjus ir atsistojus prieš
karalių,
29 jis tarė: "Kaip gyvas Viešpats, kuris
išvadavo mane iš visokių bėdų,
30 tavo sūnus Saliamonas karaliaus
po manęs, kaip tau prisiekiau Vieš-
pačiu, Izraelio Dievu. Jis sėdės soste
vietoje manęs, ir tai aš padarysiu
šiandien".
31 Tada Betsabėja nusilenkė veidu iki
žemės, išreiškė karaliui pagarbą ir ta-
rė: "Tegyvuoja mano valdovas kara-
lius Dovydas per amžius!"
32 Karalius Dovydas sakė: "Pašaukite
kunigą Sadoką, pranašą Nataną ir Jo-
jados sūnų Benają!" Jiems atėjus,
33 karalius sakė: "Imkite savo valdovo
tarnus, užsodinkite mano sūnų Salia-
moną ant mano mulo ir palydėkite jį
į Gihoną.
34 Kunigas Sadokas ir pranašas Nata-
nas ten jį tepatepa Izraelio karaliu-
mi. Po to trimituokite ir šaukite: 'Te-
gyvuoja karalius Saliamonas!'
35 Jūs lydėkite jį, kad jis ateitų ir atsi-
sėstų mano soste. Jis karaliaus mano
vietoje, aš jį paskyriau Izraelio ir Ju-
do valdovu".
36 Tuomet Jojados sūnus Benajas tarė
karaliui: "Amen! Taip sako Viešpats,
mano valdovo karaliaus Dievas!
37 Kaip Viešpats buvo su mano valdo-
vu karaliumi, taip jis tebūna su Salia-
monu ir tepadaro jo sostą didingesnį
už mano valdovo karaliaus Dovydo
sostą!"
38 Kunigas Sadokas, pranašas Nata-
nas, Jojados sūnus Benajas, keretitai
ir peletitai nuėję užsodino Saliamoną
ant karaliaus Dovydo mulo ir nulydė-
jo jį į Gihoną.
39 Ten kunigas Sadokas ėmė ragą su
aliejumi iš Dievo palapinės ir patepė
Saliamoną. Po to jie trimitavo ir visi
žmonės šaukė: "Tegyvuoja karalius
Saliamonas!"
40 Visi žmonės ėjo paskui jį pūsdami
vamzdžius ir labai džiaugdamiesi, net
žemė drebėjo nuo jų triukšmo.
41 Adonijas ir jo svečiai, baigdami val-
gyti, išgirdo tą triukšmą. Joabas, iš-
girdęs trimito garsą, paklausė: "Ko-
dėl toks triukšmas mieste?"
42 Jam kalbant, atėjo kunigo Abiata-
ro sūnus Jonatanas. Adonijas tarė:
"Užeik! Tu esi ištikimas vyras ir at-
nešei gerą žinią".
43 Jonatanas atsakė Adonijui: "Mūsų
karalius Dovydas paskyrė karaliumi
Saliamoną.
44 Karalius pasiuntė kunigą Sadoką,
pranašą Nataną, Jojados sūnų Bena-
ją, keretitus ir peletitus ir jie užsodi-
no Saliamoną ant karaliaus mulo.

45 Kunigas Sadokas bei pranašas Na-
tanas patepė jį karaliumi Gihone. Iš
ten jie ėjo džiaugdamiesi ir šūkauda-
mi, net visas miestas drebėjo. Tą
triukšmą jūs ir girdėjote.
46 Saliamonas jau sėdi karaliaus sos-
te.
47 Be to, karaliaus tarnai atėjo pasvei-
kinti mūsų karalių Dovydą, sakydami:
'Tepadaro tavo Dievas Saliamono
vardą garsesnį už tavo vardą ir jo sos-
tą didingesnį už tavo sostą!' Karalius
nusilenkė lovoje
48 ir kalbėjo: 'Palaimintas Viešpats,
Izraelio Dievas, kuris dar mano
akims matant pasodino jį į mano sos-
tą!' "
49 Tuomet visi Adonijo svečiai išsigan-
dę išėjo kiekvienas savo keliu.
50 Adonijas taip išsigando Saliamono,
kad nuėjo ir nusitvėrė už aukuro ra-
gų.
51 Saliamonui buvo pranešta: "Adoni-
jas bijo karaliaus Saliamono. Jis nusi-
tvėrė už aukuro ragų ir sako: 'Tepri-
siekia man karalius Saliamonas, kad
nenužudys savo tarno' ".
52 Saliamonas atsakė: "Jei jis bus išti-
kimas, tai nė vienas jo plaukas nenu-
kris žemėn, bet jei nusikals – mirs!"
53 Karalius Saliamonas liepė atvesti
Adoniją nuo aukuro pas jį. Kai Ado-
nijas įėjo ir nusilenkė prieš karalių
Saliamoną, karalius tarė: "Eik na-
mo!"

2 Prieš mirtį Dovydas tarė savo sū-
nui Saliamonui:
2 "Aš einu visos žemės keliu. Būk
stiprus ir tikras vyras.
3 Saugok Viešpaties, savo Dievo, nu-
rodymus, vaikščiok Jo keliais, laiky-
kis Jo nuostatų, įsakymų, įstatymų ir
įspėjimų, surašytų Mozės įstatyme,
kad tau sektųsi visur ir visuomet,
4 kad Viešpats ištesėtų savo žodį, ku-
rį Jis man kalbėjo: 'Jei tavo sūnūs iš-
tikimai vaikščios mano keliais, visa
širdimi ir siela pasitikės manimi, tai
tavo palikuonys valdys Izraelį'.
5 Be to, tu žinai, ką padarė man Ze-
rujos sūnus Joabas, kaip jis nužudė
abu Izraelio kariuomenės vadus: Ne-
rio sūnų Abnerį ir Jeterio sūnų Ama-
są. Jis nužudė juos, taikos metu pra-
liedamas karo kraują, ir sutepė ne-
kaltu krauju savo diržą ir kurpes.
6 Pasielk su juo pagal savo išmintį ir
neleisk jam ramiai numirti.
7 Būk malonus gileadito Barzilajaus
sūnums, leisk jiems valgyti prie savo
stalo, nes jie mane pasitiko, kai bė-
gau nuo tavo brolio Absalomo.
8 Gero sūnus Semėjis, benjaminitas iš
Bahurimo, mane smarkiai keikė tą
dieną, kai ėjau į Machanaimą. Bet jis
atėjo manęs pasitikti prie Jordano, ir
aš jam prisiekiau Viešpačiu, sakyda-
mas: 'Aš nežudysiu tavęs'.
9 Nepalik jo nenubaudęs. Tu esi iš-
mintingas vyras ir žinosi, kaip su juo
pasielgti, kad jo žili plaukai kruvini į
kapą nueitų".
10 Dovydas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas Dovydo mieste.
11 Dovydas valdė Izraelį keturiasde-
šimt metų. Septynerius metus jis ka-
raliavo Hebrone ir trisdešimt trejus
metus Jeruzalėje.
12 Saliamonas atsisėdo į savo tėvo
Dovydo sostą, ir jo karalystė labai su-
stiprėjo.
13 Kartą Hagitos sūnus Adonijas atė-
jo pas Saliamono motiną Betsabėją.
Ji klausė: "Ar atėjai taikingai?" Jis
atsakė: "Taikingai".
14 Ir pridūrė: "Aš turiu tau kai ką pa-
sakyti". Ji tarė: "Sakyk".

[15] Adonijas tarė: "Tu žinai, kad aš tu-
rėjau valdyti Izraelį ir visas Izraelis to
laukė. Tačiau viskas kitaip išėjo ir ka-
ralystė teko mano broliui, nes taip
buvo Viešpaties skirta.
[16] Neatmesk mano prašymo". Ji tarė:
"Sakyk".
[17] Jis sakė: "Prašau, pakalbėk su ka-
raliumi Saliamonu. Jis tikrai išklau-
sys tave ir leis man vesti sunamietę
Abisagę".
[18] Betsabėja atsakė: "Gerai, aš pakal-
bėsiu su karaliumi dėl tavęs".
[19] Betsabėja nuėjo pas karalių Salia-
moną pakalbėti už Adoniją. Karalius
atsistojęs pasitiko ją ir nusilenkė jai.
Tada atsisėdo į savo sostą, o karaliaus
motinai buvo skirta vieta jo dešinėje.
[20] Ji tarė: "Aš atėjau pas tave su ma-
žu prašymu, karaliau. Neatsakyk
man!" Karalius jai tarė: "Prašyk, mo-
tin! Aš neatsakysiu tau".
[21] Ji tarė: "Leisk Adonijui, savo bro-
liui, vesti sunamietę Abisagę".
[22] Karalius Saliamonas atsakė savo
motinai: "Kodėl tu prašai Adonijui
tik sunamietės Abisagės? Prašyk jam
ir karalystės, nes jis yra mano vyres-
nysis brolis ir su juo yra kunigas
Abiataras bei Zerujos sūnus Joabas".
[23] Karalius Saliamonas prisiekė Vieš-
pačiu: "Tegul Dievas padaro man tai
ir dar daugiau, jei šitas jo prašymas
nekainuos Adonijui gyvybės.
[24] Kaip gyvas Viešpats, kuris man su-
teikė karalystę, pasodino mane į ma-
no tėvo Dovydo sostą ir įkūrė man
namus, kaip buvo pažadėjęs, šiandien
Adonijas mirs".
[25] Karalius Saliamonas pasiuntė Joja-
dos sūnų Benają, kuris nužudė Ado-
niją.
[26] Kunigui Abiatarui karalius įsakė:
"Eik į Anatotą, į savo žemę. Nors esi
nusipelnęs mirties, bet šiandien ne-
bausiu tavęs mirtimi, nes tu nešiojai
Viešpaties Dievo skrynią mano tėvo
Dovydo laikais ir kentėjai su juo vi-
sus vargus, kuriuos jis kentėjo".
[27] Saliamonas pašalino Abiatarą iš
kunigo tarnystės. Taip išsipildė Vieš-
paties žodis, kurį Jis kalbėjo apie He-
lio giminę Sile.
[28] Kai ta žinia pasiekė Joabą, jis nu-
bėgo į Viešpaties palapinę ir nusitvė-
rė už aukuro ragų. Joabas buvo išvien
su Adoniju, nors Absalomo jis nerė-
mė.
[29] Kai karaliui Saliamonui pranešė,
kad Joabas pabėgo į Viešpaties pala-
pinę ir stovi šalia aukuro, Saliamonas
pasiuntė Jojados sūnų Benają ir įsa-
kė nužudyti Joabą.
[30] Benajas, atėjęs prie Viešpaties pa-
lapinės, jam tarė: "Karalius įsako:
'Išeik!' " Bet Joabas atsakė: "Neisiu,
bet mirsiu čia". Tada Benajas prane-
šė karaliui, ką Joabas atsakė.
[31] Karalius jam atsakė: "Daryk, kaip
jis sakė: nužudyk jį ir palaidok, kad
būtų pašalintas Joabo nekaltai pralie-
tas kraujas nuo manęs ir mano tėvo
namų.
[32] Viešpats jo kraują grąžins ant jo
galvos, nes jis, mano tėvui nežinant,
nužudė du vyrus, teisesnius ir geres-
nius už save: Nerio sūnų Abnerį, Iz-
raelio kariuomenės vadą, ir Jeterio
sūnų Amasą, Judo kariuomenės va-
dą.
[33] Jų kraujas sugrįš ant Joabo galvos
ir ant jo palikuonių per amžius, bet
Dovydui, jo palikuonims, namams ir
sostui tebūna nuo Viešpaties amžina
ramybė" .
[34] Jojados sūnus Benajas nuėjo, nužu-
dė jį ir palaidojo jam priklausančioje
žemėje dykumoje.

35 Karalius paskyrė jo vieton kariuo-
menės vadu Jojados sūnų Benają, o
kunigą Sadoką – į Abiataro vietą.
36 Po to karalius pasikvietė Semėjį ir
jam sakė: "Pasistatyk namus Jeruza-
lėje, čia gyvenk ir niekur neišeik.
37 Jei kurią dieną išeisi ir pereisi Ked-
rono upelį, tikrai mirsi. Tavo kraujas
bus ant tavo paties galvos".
38 Semėjis atsakė karaliui: "Gerai pa-
sakyta. Kaip mano valdovas karalius
įsakė, taip aš darysiu". Semėjis ilgai
gyveno Jeruzalėje.
39 Po trejų metų du Semėjo tarnai pa-
bėgo pas Mako sūnų Achį, Gato ka-
ralių. Kai Semėjui pranešė, kad jo
tarnai Gate,
40 jis, pasibalnojęs asilą, nuvyko į Ga-
tą pas Achį savo tarnų ieškoti; ir Se-
mėjis, juos suradęs, parsivedė iš Ga-
to.
41 Saliamonui buvo pranešta, kad Se-
mėjis buvo nuvykęs iš Jeruzalės į Ga-
tą ir grįžo.
42 Karalius pasikvietė Semėjį ir jam
tarė: "Ar aš neprisaikdinau tavęs
Viešpačiu, kad tą dieną, kai tu iš Je-
ruzalės išeisi ir kur nors išvyksi, tikrai
mirsi? Tu man sakei: 'Gerai pasaky-
ta'.
43 Kodėl nesilaikei Viešpaties priesai-
kos ir mano įsakymo, kurį tau buvau
davęs?
44 Tu žinai nedorybes, kurias pada-
rei mano tėvui Dovydui. Viešpats su-
grąžins tavo nedorybes ant tavo gal-
vos.
45 Karalius Saliamonas bus palaimin-
tas ir Dovydo sostas bus įtvirtintas
Viešpaties akivaizdoje per amžius".
46 Karalius įsakė Jojados sūnui Be-
najui, ir jis išėjęs užmušė Semėjį. Ka-
ralystė buvo įtvirtinta Saliamono ran-
kose.

3 Saliamonas susigiminiavo su fa-
raonu, Egipto karaliumi. Jis ve-
dė jo dukterį ir parsivežė ją į Dovydo
miestą. Ji čia gyveno, kol Saliamonas
baigė statyti sau namus, Viešpaties
namus ir sieną apie Jeruzalę.
2 Tačiau žmonės vis dar aukojo auk-
štumose, nes nebuvo pastatyti namai
Viešpaties vardui.
3 Saliamonas mylėjo Viešpatį, laiky-
damasis savo tėvo Dovydo nurody-
mų, tačiau ir jis aukojo bei degino
smilkalus aukštumose.
4 Karalius nuėjo į Gibeoną aukoti,
nes tai buvo garsi aukštuma. Jis au-
kojo ant to aukuro tūkstantį degina-
mųjų aukų.
5 Gibeone Viešpats pasirodė Salia-
monui naktį sapne ir tarė: "Prašyk,
ką Aš tau galėčiau duoti".
6 Saliamonas atsakė: "Tu parodei sa-
vo tarnui, mano tėvui Dovydui, dide-
lį gailestingumą, nes jis vaikščiojo
prieš Tave tiesoje, teisume ir širdies
tyrume. Tu parodei jam savo gerumą,
duodamas jam sūnų, kuris sėdėtų jo
soste, kaip tai yra šiandien.
7 Viešpatie, mano Dieve, Tu padarei
savo tarną karaliumi mano tėvo Do-
vydo vietoje, nors aš dar labai jau-
nas ir nežinau, kaip įeiti ir kaip išei-
ti.
8 Tavo tarnas yra vidury Tavo tautos,
kurią Tu išsirinkai, didelės tautos, ku-
rios neįmanoma suskaičiuoti nei ap-
rėpti dėl daugumo.
9 Duok savo tarnui išmintingą širdį,
kad galėčiau teisti Tavo tautą ir skirti
gera nuo blogo. Kas galėtų valdyti to-
kią didelę Tavo tautą?"
10 Viešpačiui patiko toks Saliamono
prašymas.
11 Dievas jam tarė: "Kadangi prašei
išminties teisingai nuspręsti, o ne il-

go amžiaus sau, turtų sau ar savo
priešų gyvybės,
12 tai padariau pagal tavo prašymą:
Aš daviau tau išmintingą ir sumanią
širdį, kad panašaus į tave nebuvo iki
tavęs ir po tavęs nebus tokio, kaip
tu.
13 Taip pat daviau tau, ir ko nepra-
šei – turtų ir garbės; niekas tau nepri-
lygs tarp karalių per visas tavo die-
nas.
14 Ir jei vaikščiosi mano keliais, laiky-
damasis mano nuostatų ir įsakymų,
kaip tavo tėvas Dovydas, Aš prailgin-
siu tavo dienas".
15 Saliamonas pabudo ir suprato, kad
tai buvo sapnas. Po to jis sugrįžo į Je-
ruzalę ir priešais Viešpaties Sandoros
skrynią aukojo deginamąsias bei pa-
dėkos aukas. Jis iškėlė puotą visiems
savo tarnams.
16 Kartą dvi paleistuvės atėjo pas ka-
ralių ir stojo jo akivaizdon.
17 Viena moteris sakė: "Mano valdo-
ve! Aš ir šita moteris gyvename vie-
nuose namuose; aš pagimdžiau sūnų,
būdama su ja tuose namuose.
18 O po trijų dienų ir ji pagimdė. Mes
buvome vienos ir nieko iš pašalinių
nebuvo su mumis, tik mes dvi.
19 Šitos moters sūnus naktį mirė, nes
ji nugulė jį.
20 Vidurnaktį atsikėlus ji paėmė ma-
no sūnų, kai aš miegojau, nuo mano
pašonės ir pasiguldė jį prie savęs, o
savo mirusį sūnų paguldė prie ma-
nęs.
21 Rytą atsikėlusi norėjau maitinti sa-
vo sūnų, bet pamačiau, kad jis miręs.
Gerai įsižiūrėjusi, pažinau, kad tai
nebuvo mano sūnus".
22 Antroji moteris tarė: "Netiesa, ma-
no sūnus yra gyvas, o tavo sūnus mi-
ręs". Bet šita atsakė: "Ne, tavo sūnus
miręs, o mano sūnus gyvas". Taip jos
kalbėjo karaliaus akivaizdoje.
23 Karalius tarė: "Viena sako: 'Mano
sūnus yra gyvas, o tavo sūnus miręs',
ir antroji tvirtina: 'Tavo sūnus yra mi-
ręs, o mano sūnus gyvas' ".
24 Ir karalius pasakė: "Atneškite kar-
dą". Ir atnešė kardą karaliui.
25 Ir karalius pasakė: "Padalykite gyvą-
jį kūdikį ir duokite vieną pusę vienai,
o kitą pusę kitai".
26 Tuomet moteris, kurios sūnus buvo
gyvas, gailėdamasi jo, tarė karaliui:
"Mano valdove! Atiduok jai gyvąjį
kūdikį ir nežudyk jo!" O antroji sakė:
"Gerai, nebus nei man, nei tau. Pa-
dalykite jį!"
27 Tada karalius atsakė: "Atiduokite
gyvąjį kūdikį jai ir jokiu būdu jo ne-
žudykite. Ji yra jo motina".
28 Visas Izraelis, išgirdęs tą karaliaus
sprendimą, ėmė bijoti karaliaus, nes
jie matė, kad Dievo išmintis buvo ja-
me, kad jis teistų.

4 Karalius Saliamonas valdė visą
Izraelį.
2 Jo kunigaikščiai buvo: kunigo Sado-
ko sūnus Azarijas,
3 Šišo sūnūs Elihorefas ir Achi-
jas – raštininkai, Ahiludo sūnus Juo-
zapatas – metraštininkas,
4 Jojados sūnus Benajas – kariuome-
nės vadas, Sadokas ir Abiataras – ku-
nigai,
5 Natano sūnus Azarijas buvo valdi-
ninkų viršininkas, o Natano sūnus
Zabudas – vyriausias valdytojas ir ka-
raliaus draugas,
6 Ahisaras – karaliaus namų viršinin-
kas, o Abdo sūnus Adoniramas –
duoklės prižiūrėtojas.
7 Saliamonas turėjo dvylika valdinin-
kų visame Izraelyje, kurie aprūpinda-

vo maistu karalių ir jo namiškius;
kiekvienas aprūpindavo vieną mėne-
sį per metus.
8 Tai jų vardai: Ben-Huras Efraimo
kalnyne;
9 Ben-Dekeris Makase, Salbime, Bet-
same, Elone ir Bethanane;
10 Ben-Hesedas Arubote, jo žinioje
buvo Sokas ir visas Heferio kraštas;
11 Ben-Abinadabo žinioje buvo visa
Doro sritis; jis buvo vedęs Saliamono
dukterį Tafatą;
12 Ahiludo sūnaus Bano žinioje buvo
Tanachas, Megidas, visas Betsanas,
esąs šalia Zaretano ir žemiau Jezra-
helio, nuo Betsano iki Abelmehulos
ir iki anapus Jokmeamo;
13 Ben-Geberis Ramotgileade, jo ži-
nioje buvo Manaso sūnaus Jajiro
miestai, esą Gileade, Argobo sritis,
esanti Basane – šešiasdešimt didelių
miestų su sienomis ir variniais užkaiš-
čiais;
14 Ido sūnus Ahinadabas Machanai-
me;
15 Achimas Neftalyje; jis buvo vedęs
Saliamono dukterį Basmatą;
16 Husajo sūnus Banas Asere ir Bea-
lote;
17 Parujo sūnus Juozapatas Isachare;
18 Elos sūnus Semėjis Benjamine;
19 Urio sūnus Geberis Gileade, amo-
ritų karaliaus Sihono ir Basano kara-
liaus Ogo šalyje.
20 Judo ir Izraelio žmonių buvo kaip
smilčių pajūryje; jie valgė, gėrė ir
linksminosi.
21 Saliamonas valdė visas karalystes
nuo upės iki filistinų šalies ir Egipto
sienos; jos mokėdavo duoklę ir tar-
navo Saliamonui per visas jo dienas.
22 Saliamonui kasdien pristatydavo:
trisdešimt homerų smulkių ir šešias-
dešimt homerų paprastų miltų,
23 dešimt nupenėtų jaučių, dvidešimt
jaučių iš ganyklos ir šimtą avių, ne-
skaičiuojant elnių, gazelių, stirnų ir
nupenėtų paukščių.
24 Saliamonas valdė visą sritį į vaka-
rus nuo upės, nuo Tipzos iki Gazos.
Jis gyveno taikiai su visais kaimynais.
25 Judas ir Izraelis, nuo Dano iki
Bersabėjos, gyveno saugiai, kiekvie-
nas žmogus po savo vynmedžiu ir fig-
medžiu per visas Saliamono dienas.
26 Saliamonas turėjo keturiasdešimt
tūkstančių arklidžių kovos vežimų
žirgams ir dvylika tūkstančių raite-
lių.
27 Dvylika valdininkų aprūpindavo
maistu karalių Saliamoną ir visus, ku-
rie valgė prie karaliaus Saliamono
stalo; kiekvienas rūpinosi, kad mais-
to netrūktų vienam mėnesiui.
28 Miežių ir pašaro žirgams ir mulams
jie atgabendavo į tą vietą, kur būda-
vo karalius, kaip jiems būdavo įsaky-
ta.
29 Dievas suteikė Saliamonui išmintį
ir nepaprastą sumanumą bei tokį šir-
dies platumą, kaip smėlis jūros pa-
krantėje.
30 Saliamono išmintis pranoko visų ry-
tiečių ir egiptiečių išmintį.
31 Jis buvo išmintingesnis už visus
žmones, net už ezrahitą Etaną ir He-
maną, Kalkolį bei Dardą, Maholio
sūnus. Jis buvo garsus visose aplinki-
nėse tautose.
32 Jis sukūrė tris tūkstančius patarlių
ir tūkstantį penkias giesmes.
33 Jis kalbėjo apie medžius, nuo Liba-
no kedrų iki yzopų, kurie auga ant
sienų, apie žvėris, paukščius, roplius
ir žuvis.
34 Iš visų tautų ateidavo pasiklausyti
Saliamono išminties, nuo visų žemės
karalių, kurie girdėjo apie jo išmintį.

5 Tyro karalius Hiramas, išgirdęs,
kad Saliamonas pateptas karaliu-
mi savo tėvo vietoje, siuntė pas jį pa-
siuntinius, nes Hiramas draugavo su
Dovydu.
2 Ir Saliamonas siuntė pas Hiramą,
sakydamas:
3 "Tu žinai, kad mano tėvas Dovydas
negalėjo pastatyti namų Viešpaties,
savo Dievo, vardui dėl karų su tauto-
mis, kurios buvo prieš jį iš visų pusių,
kol Viešpats padėjo jas po jo kojų pa-
dais.
4 Dabar Viešpats, mano Dievas, man
suteikė ramybę; nėra nei priešų, nei
trukdymų.
5 Aš galvoju statyti namus Viešpaties,
savo Dievo, vardui, kaip Viešpats kal-
bėjo mano tėvui Dovydui: 'Tavo sū-
nus, kurį Aš pasodinsiu į sostą tavo
vietoje, pastatys namus mano vardui'.
6 Taigi įsakyk kirsti kedrus Libane.
Mano tarnai tegu dirba su tavo tar-
nais. Už darbą tavo tarnams mokė-
siu, kiek nustatysi. Tu žinai, kad tarp
mūsų nėra nė vieno tokio medžių kir-
tėjo, kaip sidoniečiai".
7 Hiramas, išgirdęs Saliamono žo-
džius, labai apsidžiaugė ir tarė:
"Palaimintas Viešpats, kuris davė
Dovydui išmintingą sūnų, kad valdy-
tų tą didelę tautą".
8 Hiramas pranešė Saliamonui: "Ga-
vau žinią, kurią man siuntei. Aš viską
padarysiu pagal tavo norą dėl medžių
kirtimo.
9 Mano tarnai juos nugabens nuo Li-
bano kalnų į jūrą; jie sieliais bus nu-
plukdyti iki vietos, kurią man nuro-
dysi; ten juos sukraus ir tu juos atsi-
imsi. Tu turėsi patenkinti mano norą
ir tiekti maisto mano namams".
10 Hiramas siuntė Saliamonui kedro ir
kipariso medžių, kiek tik jis norėjo.
11 O Saliamonas davė Hiramo na-
mams dvidešimt tūkstančių homerų
kviečių ir dvidešimt homerų tyriau-
sio aliejaus. Tokį kiekį Saliamonas
duodavo Hiramui kiekvienais metais.
12 Viešpats suteikė Saliamonui išmin-
tį, kaip Jis jam buvo pažadėjęs. Hira-
mas ir Saliamonas sudarė taikos su-
tartį.
13 Karalius Saliamonas parinko iš vi-
so Izraelio trisdešimt tūkstančių vyrų
darbams.
14 Jis juos siųsdavo pamainomis, kas
mėnesį po dešimt tūkstančių: vieną
mėnesį jie būdavo Libane, o du mė-
nesius namie. Adoniramas buvo dar-
bininkų viršininkas.
15 Saliamonas turėjo septyniasdešimt
tūkstančių nešikų ir aštuoniasdešimt
tūkstančių akmenskaldžių kalnuose,
16 neskaičiuojant trijų tūkstančių trijų
šimtų Saliamono vyresniųjų valdinin-
kų, kurie vadovavo darbams, ir pri-
žiūrėjo žmones, atliekančius darbą.
17 Karalius įsakė paruošti didelius ir
brangius akmenis, nutašytus namų
pamatams.
18 Saliamono darbininkai ir Hiramo
darbininkai iš Gebalio tašė juos. Taip
jie paruošė rąstus ir akmenis namų
statybai.

6 Keturi šimtai aštuoniasdešimtai-
siais metais po izraelitų išėjimo
iš Egipto, ketvirtaisiais Saliamono
valdymo Izraelyje metais, Zivo mėne-
sį, kuris yra antras mėnuo, jis pradė-
jo statyti Viešpaties namus.
2 Namai, kuriuos karalius Saliamo-
nas statė Viešpačiui, buvo šešiasde-
šimties uolekčių ilgio, dvidešimties
uolekčių pločio ir trisdešimties uo-
lekčių aukščio.
3 Prieangis priešais šventyklą buvo

dvidešimties uolekčių ilgio, lygus na-
mų pločiui, ir dešimties uolekčių plo-
čio priešais namus.
4 Namams jis padarė siaurus langus.
5 Pastatas turėjo šonuose ir užpakaly-
je priestatus, kur buvo įrengti šoni-
niai kambariai.
6 Apatinio aukšto šoniniai kambariai
buvo penkių uolekčių pločio, viduri-
nio – šešių uolekčių ir trečiojo – septy-
nių uolekčių pločio. Pastato išorėje
buvo padaryti išsikišimai, kad nerei-
kėtų rąstų įleisti į sienas.
7 Namai buvo statomi iš paruoštų ak-
menų; statybos darbams vykstant, ne-
sigirdėjo nei kūjų, nei kirvių, nei kitų
statybos įrankių garso.
8 Įėjimas į vidurinį aukštą buvo deši-
niajame pastato šone: suktiniai laip-
tai vedė į vidurinį, o iš vidurinio į tre-
čiąjį aukštą.
9 Taip jis pastatė namus ir užbaigė
juos. Ir padengė namus kedro rąstais
ir lentomis.
10 Šventyklos priestato kambariai bu-
vo penkių uolekčių aukščio, sujungti
su pagrindiniu pastatu kedro rąstais.
11 Viešpaties žodis buvo Saliamonui:
12 "Dėl namų, kuriuos man statai: jei
vaikščiosi pagal mano nuostatus, vyk-
dysi mano sprendimus ir laikysies
mano įsakymų, kad vaikščiotum pa-
gal juos, tai Aš išpildysiu tau savo žo-
dį, kurį kalbėjau tavo tėvui Dovydui:
13 'Aš gyvensiu tarp izraelitų ir neap-
leisiu savo tautos – Izraelio' ".
14 Saliamonas pastatė namus ir užbai-
gė juos.
15 Namų vidaus sienos buvo iškaltos
kedro lentomis nuo apačios iki lubų,
o grindys išklotos kiparisų lentomis.
16 Pastato gale kedro medžio lentomis
nuo grindų iki lubų buvo atitverta dvi-
dešimties uolekčių ilgio ir tokio pat
pločio patalpa – Šventų švenčiausioji.
17 Namų, tai yra šventyklos, ilgis iki
jos buvo keturiasdešimt uolekčių.
18 Visas namų vidus buvo iškaltas
kedro medžio lentomis su išraižytais
pumpurais ir išsiskleidusiomis gėlė-
mis taip, kad akmens visai nesimatė.
19 Namų viduje paruošė Šventų šven-
čiausiąją Viešpaties Sandoros skry-
niai.
20 Švenčiausioji buvo dvidešimties uo-
lekčių ilgio, pločio ir aukščio; jos vi-
dus buvo padengtas grynu auksu.
Taip pat padengtas buvo ir aukuras iš
kedro medžio.
21 Taip Saliamonas visą namų vidų pa-
dengė grynu auksu; Šventų švenčiau-
siosios, kuri buvo padengta auksu,
priekyje kabojo auksinės grandinės.
22 Visas namų vidus, taip pat ir auku-
ras prieš Šventų švenčiausiąją buvo
padengti auksu.
23 Šventų švenčiausiojoje jis padarė
du cherubus iš alyvmedžio, kiekvieną
dešimties uolekčių aukščio.
24 Vienas cherubo sparnas buvo pen-
kių uolekčių ir kitas sparnas penkių
uolekčių; dešimt uolekčių nuo vieno
sparno galo iki kito.
25 Taip pat dešimties uolekčių buvo ir
antrasis cherubas; abu cherubai buvo
tokio pat dydžio ir taip pat atrodė.
26 Vienas cherubas buvo dešimties
uolekčių aukščio, taip pat ir kitas.
27 Cherubai stovėjo vidinėje patalpo-
je. Jų sparnai buvo taip ištiesti, kad
vieno sparnas siekė vieną sieną, o ki-
to – kitą sieną; antrieji jų sparnai sie-
kė vienas kitą Šventų švenčiausiosios
viduryje.
28 Ir jis aptraukė cherubus auksu.
29 Visos namų sienos buvo išraižytos
cherubų atvaizdais, palmėmis ir gėlė-
mis tiek viduje, tiek išorėje.

30 Namų grindis padengė auksu išorė-
je ir viduje.
31 Durys į Šventų švenčiausiąją buvo
iš alyvmedžio, staktos buvo penkia-
kampės.
32 Abejos durys buvo išpuoštos cheru-
bų, palmių bei gėlių raižiniais ir
padengtos auksu.
33 Šventyklos įėjimo staktos buvo iš
alyvmedžio, keturkampės.
34 Dvejos durys buvo iš kipariso me-
džio. Vienos pusės durys buvo iš dvie-
jų dalių ir kitos pusės durys buvo iš
dviejų dalių.
35 Ant durų išraižė cherubų, palmių
bei gėlių atvaizdus ir padengė jas
auksu.
36 Jis pastatė vidinį kiemą iš trijų ta-
šyto akmens eilių ir vienos eilės ked-
ro rąstų.
37 Ketvirtaisiais metais Zivo mėnesį
buvo padėti Viešpaties namų pama-
tai,
38 o vienuoliktaisiais metais Bulo mė-
nesį, kuris yra aštuntas mėnuo, namai
buvo baigti su visais priestatais pagal
visus jų brėžinius. Saliamonas juos
statė septynerius metus.

7 O savo namus Saliamonas statė
trylika metų, kol juos pabaigė.
2 Jis statė namus iš Libano kedrų. Na-
mai buvo šimto uolekčių ilgio, pen-
kiasdešimties pločio ir trisdešimties
aukščio; jie stovėjo ant keturių eilių
kedro medžio stulpų, ant kurių buvo
kedro rąstai.
3 Rąstai, kurie buvo ant keturiasde-
šimt penkių stulpų, po penkiolika
stulpų vienoje eilėje, buvo apkalti
kedro medžio lentomis.
4 Langai buvo trimis eilėmis, langas
priešais langą trijuose aukštuose.
5 Visos durys ir jų staktos buvo ketur-
kampės kaip ir langai; langas priešais
langą trijuose aukštuose.
6 Jis pastatė ir prieangį iš stulpų, pen-
kiasdešimties uolekčių ilgio ir trisde-
šimties uolekčių pločio, ir kitą prie-
angį priešais jį su stulpais ir storais
skersiniais rąstais.
7 Tada jis padarė prieangį, kuriame
stovėtų sostas ir jis galėtų teisti – teis-
mo prieangį, ir iškalė jį kedro lento-
mis nuo grindų iki lubų.
8 Karaliaus gyvenamieji namai turėjo
kitą kiemą su prieangiu, panašiai pa-
statytu. Saliamonas panašius namus
pastatė ir savo žmonai, faraono duk-
teriai.
9 Visi šie pastatai buvo pastatyti iš
brangių akmenų nuo pamato iki sto-
go. Akmenys statybai buvo keturkam-
piai, nutašyti ir nulyginti iš vidaus ir
lauko pusės.
10 Pamatai buvo iš brangių, didelių,
dešimties ir aštuonių uolekčių akme-
nų.
11 Virš jų buvo brangūs tašyti akme-
nys ir kedrai.
12 Didysis kiemas, Viešpaties namų
vidinis kiemas ir namų prieangis bu-
vo aptverti aplinkui trimis eilėmis ta-
šytų akmenų ir viena eile kedro rąs-
tų.
13 Karalius Saliamonas pasikvietė iš
Tyro Hiramą.
14 Jis buvo našlės iš Neftalio giminės
sūnus, o jo tėvas buvo iš Tyro. Jis bu-
vo variakalys – sumanus, gabus ir iš-
mintingas, galintis atlikti įvairius dar-
bus iš vario. Atvykęs pas karalių Sa-
liamoną, jis dirbo įvairius darbus.
15 Hiramas nuliejo dvi varines kolo-
nas, kurių kiekviena buvo aštuonioli-
kos uolekčių aukščio ir dvylikos uo-
lekčių apimties.
16 Jis padarė du varinius kapitelius

kolonų viršui. Kiekvienas kapitelis
buvo penkių uolekčių aukščio.
[17] Be to, jis padarė groteles ir pynes
iš grandinėlių kapiteliams, kurie bu-
vo ant kolonų – septynias vienam ka-
piteliui ir septynias kitam.
[18] Jis padarė kolonas ir po dvi eiles
granato vaisių ant visų kapitelius den-
giančių grotelių.
[19] Kapiteliai, kurie buvo ant kolonų,
atrodė kaip lelijos, keturių uolekčių.
[20] Ant dviejų kolonų kapitelių buvo
granato vaisiai, virš išlinkimo prie
grotelių, ir aplinkui visą kapitelį buvo
du šimtai granato vaisių.
[21] Hiramas pastatė kolonas prie šven-
tyklos įėjimo; dešinę koloną pavadi-
no Jachinu, o kairę Boozu.
[22] Lelijų pavidalo pagražinimai puošė
kolonų viršų. Taip jis užbaigė kolo-
nas.
[23] Jis taip pat nuliejo baseiną dešim-
ties uolekčių skersmens, apskritą,
penkių uolekčių aukščio, o jo apimtis
buvo trisdešimt uolekčių.
[24] Dvi eilės pumpurų, nulietų išvien
su baseinu, buvo po briauna aplinkui
jį, po dešimt pumpurų uolektyje.
[25] Jis stovėjo ant dvylikos jaučių. Trys
buvo atsigręžę į šiaurę, trys į vakarus,
trys į pietus ir trys į rytus. Baseinas
buvo jų viršuje; ir jų užpakalinės da-
lys buvo po baseinu.
[26] Jis buvo plaštakos storio, jo briau-
na buvo panaši į taurės briauną, į le-
lijos žiedą; jame tilpo du tūkstančiai
batų vandens.
[27] Hiramas dar padarė dešimt varinių
stovų. Kiekvienas stovas buvo ketu-
rių uolekčių ilgio, keturių pločio ir
trijų aukščio.
[28] Stovas buvo toks: jis turėjo ketu-
rias šonines plokštes, kurios buvo
įtvirtintos rėmuose.
[29] Tose plokštėse buvo išraižyti liūtų,
jaučių ir cherubų atvaizdai, o taip pat
ir ant rėmų; po jaučiais bei liūtais bu-
vo kabantys vainikėliai.
[30] Be to, kiekvienas stovas turėjo ke-
turis varinius ratus su ašimis. Visuose
keturiuose kampuose buvo atramos,
ant kurių stovėjo praustuvė. Atramų
šonus puošė išlieti vainikai.
[31] Stovo skylė buvo apvali, vienos uo-
lekties skersmens iš vidaus ir pusant-
ros uolekties skersmens išorėje. Jo
šonai buvo išraižyti ir sudarė ketur-
kampį, o ne apskritimą.
[32] Keturi ratai buvo stovo šonuose, jų
ašys pritvirtintos prie stovo. Kiekvie-
no rato aukštis buvo pusantros uolek-
ties.
[33] Ratai buvo padaryti panašiai kaip
vežimų ratai; jų ratlankiai, stipinai,
stebulės ir ašys buvo nulietos.
[34] Keturios atramos prie kiekvieno
stovo kampo buvo nulietos išvien su
stovu.
[35] Stovo viršuje buvo pusės uolekties
aukščio apskritas lankas; rėmai ir šo-
ninės plokštės buvo išlietos išvien.
[36] Hiramas išraižė ant rėmų ir šoni-
nių plokščių – visur, kur buvo galima,
cherubų, liūtų ir palmių atvaizdus bei
pridėjo aplinkui vainikėlių.
[37] Taip jis padarė dešimt stovų, kurie
buvo nulieti vienodai, to paties dy-
džio ir taip pat atrodantys.
[38] Jis taip pat padarė dešimt varinių
praustuvių. Kiekvienoje tilpo ketu-
riasdešimt batų vandens. Kiekvienos
praustuvės skersmuo buvo keturios
uolektys. Ant kiekvieno stovo buvo
po praustuvę.
[39] Penki stovai buvo pastatyti viena-
me ir penki – kitame šventyklos šone;
baseinas stovėjo šventyklos dešinėje,
pietryčiuose.

[40] Hiramas dar padarė puodus, sem-
tuvėlius bei dubenis. Taip Hiramas
baigė visą darbą, kurį jis darė kara-
liui Saliamonui dėl Viešpaties šven-
tyklos:
[41] dvi kolonas, du kapitelius, kurie bu-
vo ant kolonų, groteles apdengti ka-
piteliams, kurie buvo ant kolonų,
[42] keturis šimtus granato vaisių
abiems grotelėms – po dvi eiles gra-
nato vaisių abiems kapiteliams, ku-
rie buvo ant kolonų,
[43] dešimt stovų ir dešimt praustuvių
ant stovų,
[44] baseiną ir dvylika jaučių po basei-
nu,
[45] puodus, semtuvėlius bei dubenis.
Visus šituos reikmenis Hiramas pa-
darė Saliamonui dėl Viešpaties šven-
tyklos iš skaistaus vario.
[46] Karalius juos nuliejo Jordano lygu-
mos molingoje žemėje tarp Sokoto ir
Zaretano.
[47] Visi šitie daiktai liko nepasverti,
nes buvo sunaudota tiek daug vario,
kad buvo neįmanoma jo pasverti.
[48] Saliamonas padarė Viešpaties šven-
tyklai visus reikmenis: auksinį aukurą,
auksinį stalą padėtinei duonai laikyti,
[49] penkias žvakides iš gryno aukso de-
šinėje ir penkias kairėje priešais
Šventų švenčiausiąją, su gėlėmis, lem-
pomis ir žnyplėmis iš aukso,
[50] šakutes, samčius, dubenis, lėkštes,
smilkytuvus iš gryno aukso, taip pat
auksinius vyrius vidaus durims į Šven-
tų švenčiausiąją ir durims į šventyklą.
[51] Taip buvo padaryti visi darbai, ku-
riuos karalius Saliamonas padarė
Viešpaties namams. Po to Saliamo-
nas atgabeno į šventyklą tai, ką jo
tėvas Dovydas buvo pašventęs: sidab-
rą, auksą bei indus, ir sudėjo šven-
tyklos sandėliuose.

8 Saliamonas sušaukė į Jeruzalę Iz-
raelio vyresniuosius, giminių va-
dus ir izraelitų šeimų galvas Viešpa-
ties Sandoros skryniai perkelti iš Do-
vydo miesto Siono.
[2] Visi Izraelio vyrai susirinko pas ka-
ralių Saliamoną Etanimo mėnesį, ku-
ris yra septintasis mėnuo, šventės me-
tu.
[3] Atėjo visi Izraelio vyresnieji, ir ku-
nigai paėmė skrynią.
[4] Ir jie nešė Viešpaties skrynią, Susi-
tikimo palapinę ir visus šventus in-
dus, kurie buvo palapinėje; kunigai ir
levitai nešė juos.
[5] Karalius Saliamonas ir visi izraeli-
tai, susirinkę pas jį, ėjo priešais skry-
nią ir aukojo tiek avių ir galvijų, kad
jų neįmanoma buvo suskaityti.
[6] Kunigai įnešė Viešpaties Sandoros
skrynią į Šventų švenčiausiąją po che-
rubų sparnais.
[7] Cherubų sparnai buvo išskleisti virš
skrynios ir cherubai dengė skrynią bei
jos kartis.
[8] Kartys buvo tokios ilgos, kad jų ga-
lai buvo matomi šventykloje, tačiau iš
lauko jie nebuvo matomi. Jos ten pa-
siliko iki šios dienos.
[9] Skrynioje buvo tik dvi akmeninės
plokštės, kurias Mozė įdėjo Horebe,
kai Viešpats padarė sandorą su izra-
elitais, jiems išėjus iš Egipto krašto.
[10] Kunigams išėjus iš šventyklos, de-
besis pripildė Viešpaties namus
[11] taip, kad kunigai negalėjo tarnauti
dėl debesies, nes Viešpaties šlovė pri-
pildė Viešpaties namus.
[12] Tuomet Saliamonas tarė: "Viešpats
kalbėjo, kad nori gyventi tirštoje tam-
soje.
[13] Aš pastačiau Tau namus, kuriuose
gyventum, vietą, kurioje pasiliktum
per amžius".

[14] Karalius atsisukęs palaimino visus
susirinkusius izraelitus, o visi izraeli-
tai tuo tarpu stovėjo.
[15] Jis sakė: "Palaimintas Viešpats, Iz-
raelio Dievas, kuris įvykdė, ką paža-
dėjo mano tėvui Dovydui, sakyda-
mas:
[16] 'Nuo tos dienos, kai išvedžiau savo
tautą Izraelį iš Egipto, Aš nepasirin-
kau jokio miesto iš visų Izraelio gimi-
nių statyti namams, kur būtų mano
vardas, bet išsirinkau Dovydą, kad jis
valdytų mano tautą – Izraelį'.
[17] Mano tėvas Dovydas norėjo pasta-
tyti namus Viešpaties, Izraelio Die-
vo, vardui.
[18] Viešpats kalbėjo mano tėvui Dovy-
dui: 'Gerai, kad tu norėjai pastatyti
namus mano vardui,
[19] tačiau ne tu juos pastatysi, bet tavo
sūnus, kuris tau gims, pastatys namus
mano vardui'.
[20] Viešpats išpildė savo žodį, kurį kal-
bėjo. Aš užėmiau savo tėvo Dovydo
vietą ir Izraelio sostą, kaip Viešpats
buvo pažadėjęs, ir pastačiau namus
Viešpaties, Izraelio Dievo, vardui.
[21] Ten paruošiau vietą skryniai, kurio-
je yra Viešpaties Sandora, padaryta
su mūsų tėvais, kai Jis išvedė juos iš
Egipto krašto".
[22] Saliamonas atsistojo priešais Vieš-
paties aukurą viso Izraelio akivaizdo-
je, iškėlė rankas į dangų
[23] ir sakė: "Viešpatie, Izraelio Dieve,
nei danguje, nei žemėje nėra dievo,
kuris būtų lygus Tau, kuris būtų gai-
lestingas ir laikytųsi sandoros su savo
tarnais, kurie Tavimi visa širdimi pa-
sitiki.
[24] Tu ištesėjai savo tarnui Dovydui,
mano tėvui, duotą pažadą. Tu kalbė-
jai savo lūpomis ir įvykdei tai savo
rankomis šiandien.
[25] Dabar, Viešpatie, Izraelio Dieve,
įvykdyk tai, ką pažadėjai savo tarnui
Dovydui, mano tėvui, sakydamas: 'Iz-
raelio soste nepritrūksi vyro mano
akivaizdoje, jei tik tavo sūnūs saugos
savo kelius ir vaikščios priešais ma-
ne, kaip tu vaikščiojai'.
[26] Izraelio Dieve, meldžiu: įvykdyk
pažadą, kurį davei savo tarnui Dovy-
dui, mano tėvui.
[27] Bet argi Dievas iš tiesų gyvens že-
mėje? Štai dangus ir dangų dangūs
nepajėgia Tavęs sutalpinti, juo labiau
šitie namai, kuriuos pastačiau.
[28] Atsižvelk į savo tarno maldą ir pra-
šymą, Viešpatie, mano Dieve, išklau-
syk šauksmą ir maldą, kuria Tavo tar-
nas meldžiasi Tavo akivaizdoje šian-
dien.
[29] Tebūna Tavo akys atvertos link šių
namų dieną ir naktį, link vietos, ku-
rią pasirinkai, kad Tavo vardas ten
būtų. Išklausyk savo tarno maldą, kai
jis melsis šioje vietoje.
[30] Išgirsk savo tarno ir savo tautos
maldavimą, kai jie melsis šioje vieto-
je. Išgirsk danguje, kur Tu gyveni, ir
atleisk.
[31] Jei kas nusikals prieš savo artimą ir
ateis į šituos namus prie Tavo aukuro
prisiekti,
[32] išgirsk danguje ir teisk savo tarnus:
pasmerk kaltąjį pagal jo nusikaltimą
ir išteisink teisųjį, atlygindamas jam
pagal jo teisumą.
[33] Jei Tavo tauta Izraelis bus nugalėta
priešo dėl to, kad Tau nusidėjo, ir jei
ji atsigręš į Tave, išpažins Tavo vardą,
melsis ir maldaus Tavęs šituose na-
muose,
[34] tai išgirsk danguje, atleisk savo tau-
tai Izraeliui nuodėmę ir sugrąžink ją
į žemę, kurią davei jų tėvams.
[35] Jei dangus bus uždarytas ir nebus

lietaus dėl to, kad jie nusidėjo, ir jei
jie melsis šitoje vietoje, išpažins Tavo
vardą ir nusigręš nuo savo nuodėmės,
už kurią juos baudi,
36 išgirsk danguje ir atleisk savo tar-
nų, Izraelio tautos, nuodėmę, paro-
dyk jiems gerą kelią, kuriuo jie turi
eiti, ir duok lietaus kraštui, kurį jiems
davei paveldėti.
37 Jei badas ar maras siaus krašte, jei
pūs karštas pietų vėjas, jei pelėsiai ir
skėriai naikins derlių, jei žmones
miestuose apsups priešas, užeis var-
gai ar ligos
38 ir visa Izraelio tauta ar atskiras
žmogus melsis, ištiesę rankas šitų na-
mų link,
39 išklausyk danguje, atleisk jiems ir
atlygink kiekvienam pagal jo kelius,
kaip Tu matai jo širdyje, nes Tu vie-
nas pažįsti kiekvieno žmogaus širdį,
40 kad jie Tavęs bijotų, kol gyvens že-
mėje, kurią davei mūsų tėvams.
41 Jei svetimšalis, ne Tavo tautos Izra-
elio žmogus, ateitų iš tolimo krašto
dėl Tavo vardo
42 (nes jie išgirs apie Tavo didingą var-
dą, Tavo stiprią ranką ir ištiestą ran-
ką), kai jis ateis ir melsis prie šitų na-
mų,
43 išklausyk jį danguje ir įvykdyk, ko
jis Tavęs prašys, kad visos žemės tau-
tos pažintų Tavo vardą, bijotų Tavęs
kaip Tavo tauta Izraelis ir patirtų, jog
šitie namai, kuriuos pastačiau, vadi-
nami Tavo vardu.
44 Jei Tavo tauta išeitų kariauti su
priešais, nepaisant kur Tu juos pasių-
si, ir melstųsi atsigręžę į šį miestą ir
šiuos namus, kuriuos pastačiau Tavo
vardui,
45 išgirsk danguje jų maldą ir prašymą
ir apgink jų teises.
46 Jei izraelitai Tau nusidės, – juk nėra
žmogaus, kuris nenusidėtų, – ir Tu už-
sirūstinęs juos atiduosi priešui, kuris
paims juos nelaisvėn ir išves į tolimą
priešo šalį,
47 ir jei jie ten būdami susipras, gailė-
sis, atsivers ir Tavęs maldaus, sakyda-
mi: 'Mes nusidėjome, elgėmės netei-
singai ir padarėme piktadarystę',
48 ir gręšis į Tave visa širdimi bei visa
siela priešų šalyje, į kurią jie buvo iš-
vesti, ir melsis Tau, atsigręžę į šalį,
kurią davei jų tėvams, į miestą, kurį
išsirinkai, ir į namus, kuriuos pasta-
čiau Tavo vardui,
49 išklausyk danguje jų maldas ir mal-
davimus ir apgink jų teises,
50 ir atleisk savo tautai, kuri Tau nusi-
dėjo, visus jos nusikaltimus. Sukelk
gailestį priešams, kurie juos laiko ne-
laisvėje, kad tie jų pasigailėtų,
51 nes jie yra Tavo tauta ir Tavo nuo-
savybė, kurią Tu išvedei iš Egipto – iš
geležinės krosnies vidurio.
52 Viešpatie, pažvelk į savo tarno ir
Izraelio tautos maldavimus, išklausyk
juos, kai jie šaukiasi Tavęs.
53 Viešpatie Dieve, Tu juos išskyrei
iš visų žemės tautų ir pasirinkai sau,
kaip kalbėjai per savo tarną Mozę,
išvesdamas mūsų tėvus iš Egipto".
54 Kai Saliamonas baigė šitą maldą,
jis atsikėlė nuo Viešpaties aukuro,
kur jis klūpojo iškeltomis rankomis,
55 ir stovėdamas laimino visus susirin-
kusius, garsiu balsu sakydamas:
56 "Palaimintas Viešpats, kuris da-
vė ramybę savo tautai Izraeliui, kaip
buvo pažadėjęs; neliko neišpildytas
nė vienas žodis iš viso gerojo paža-
do, kurį Jis davė per savo tarną Mo-
zę.
57 Viešpats, mūsų Dievas, tebūna su
mumis, kaip Jis buvo su mūsų tėvais,
tegul nepalieka ir neapleidžia mūsų,

58 bet tepalenkia mūsų širdis prie sa-
vęs, kad vaikščiotume Jo keliais, vyk-
dytume Jo įsakymus, nuostatus ir po-
tvarkius, kuriuos Jis davė mūsų tė-
vams.
59 Šitie mano maldos žodžiai, tarti
Viešpaties akivaizdoje, tebūna šalia
Viešpaties, mūsų Dievo, dieną ir nak-
tį, kad Jis apgintų savo tarno ir savo
tautos Izraelio teises bet kuriuo me-
tu, kai to reikia,
60 kad visos žemės tautos žinotų, jog
Viešpats yra Dievas ir nėra kito.
61 Tebūna jūsų širdys tobulos prieš
Viešpatį, mūsų Dievą, kad jūs gyven-
tumėte pagal Jo nuostatus ir vykdy-
tumėte Jo įsakymus".
62 Po to karalius ir visas Izraelis au-
kojo aukas Viešpačiui.
63 Saliamonas aukojo dvidešimt du
tūkstančius galvijų ir šimtą dvide-
šimt tūkstančių avių kaip padėkos
auką Viešpačiui. Taip karalius ir visi
izraelitai pašventino Viešpaties na-
mus.
64 Tą pačią dieną karalius pašventi-
no vidurinį kiemą prieš Viešpaties
namus, nes ten jis aukojo degina-
mąsias aukas, duonos aukas ir pa-
dėkos aukų taukus, kadangi varinis
Viešpaties aukuras buvo per ma-
žas sutalpinti deginamąsias aukas,
duonos aukas ir padėkos aukų tau-
kus.
65 Saliamonas su visu Izraeliu nuo
Emato iki Egipto upės šventė Vieš-
paties, mūsų Dievo, akivaizdoje sep-
tynias dienas ir kitas septynias, iš vi-
so keturiolika dienų.
66 Aštuntą dieną jis paleido žmones;
jie palaimino karalių ir nuėjo į savo
palapines, džiaugdamiesi dėl to gero,
kurį Viešpats padarė savo tarnui Do-
vydui ir visai Izraelio tautai.

9 Kai Saliamonas baigė statyti
Viešpaties namus, karaliaus na-
mus ir visa, ką jis buvo sumanęs,
2 Viešpats pasirodė Saliamonui antrą
kartą taip, kaip buvo pasirodęs Gibe-
one,
3 ir tarė: "Aš išklausiau tavo maldą ir
prašymą. Aš pašventinau šituos na-
mus, kuriuos pastatei, kad juose am-
žinai būtų mano vardas. Ir mano akys
bei mano širdis visuomet bus ten.
4 Jei tu vaikščiosi priešais mane, kaip
vaikščiojo tavo tėvas Dovydas, tyra ir
neklastinga širdimi vykdydamas tai,
ką tau įsakau, ir laikysies mano nuo-
statų bei potvarkių,
5 tai įtvirtinsiu tavo karalystės sostą
Izraelyje amžiams, kaip pažadėjau ta-
vo tėvui Dovydui, sakydamas: 'Tu ne-
pritrūksi vyro, kuris sėdėtų Izraelio
soste'.
6 Bet jei jūs ar jūsų vaikai nuo manęs
nusigręšite ir nesilaikysite mano įsa-
kymų bei mano nuostatų, kuriuos
jums daviau, ir nuėję tarnausite ki-
tiems dievams ir juos garbinsite,
7 tai išnaikinsiu Izraelį iš žemės, ku-
rią jiems daviau, ir atmesiu šituos na-
mus, kuriuos pašventinau savo var-
dui; Izraelis taps patarle ir priežodžiu
visose tautose.
8 Ir dėl šitų namų, kurie yra aukšti,
kiekvienas praeivis stebėsis, švilps ir
sakys: 'Kodėl Viešpats taip padarė ši-
tai žemei ir šitiems namams?'
9 Ir atsakys: 'Kadangi jie paliko Vieš-
patį, savo Dievą, kuris išvedė jų tė-
vus iš Egipto, ir garbino kitus dievus
ir jiems tarnavo, tai Viešpats siuntė
jiems šitą nelaimę' ".
10 Dvidešimt metų, kol Saliamonas
statė Viešpaties namus ir karaliaus
namus,
11 Tyro karalius Hiramas aprūpino Sa-

liamoną kedrų ir kiparisų medžiais,
ir auksu, kiek jam reikėjo. Už tai ka-
ralius Saliamonas davė Hiramui dvi-
dešimt miestų Galilėjos žemėje.
12 Hiramas atvyko iš Tyro pažiūrėti
Saliamono jam dovanotų miestų ir jie
jam nepatiko.
13 Jis sakė: "Kokie tai miestai, kuriuos
man davei, mano broli?" Jis pavadi-
no juos Kabulo šalimi, ir taip jie va-
dinami iki šiol.
14 Ir Hiramas pasiuntė karaliui šimtą
dvidešimt talentų aukso.
15 Karalius Saliamonas įvedė darbo
prievolę, statydamas Viešpaties na-
mus, savo namus, Milą, Jeruzalės sie-
ną, Asoro, Megido ir Gazerio mies-
tus.
16 Faraonas, Egipto karalius, užėmė
Gazerį, jį sudegino, išžudė kanaanie-
čius, gyvenusius mieste, ir atidavė
kaip kraitį savo dukteriai, Saliamono
žmonai.
17 Saliamonas atstatė Gazerį, žemuti-
nį Bethoroną,
18 Balatą, Tadmorą dykumoje,
19 pastatė sandėlių, kovos vežimų ir
raitelių miestus; jis statė tai, ką norė-
jo Jeruzalėje, Libane ir visame kraš-
te, kurį valdė.
20 Neizraelitų kilmės gyventojų iš
amonitų, hetitų, periziečių, hevitų ir
jebusiečių tautų,
21 kurių izraelitai neįstengė visiškai
sunaikinti, palikuonis Saliamonas ap-
dėjo prievolėmis, ir taip liko iki šios
dienos.
22 Bet nė vieno izraelito Saliamonas
nepavergė. Jie buvo kariai, tarnai,
kunigaikščiai, vadai ir kovos vežimų
bei raitelių viršininkai.
23 Saliamonas turėjo penkis šimtus
penkiasdešimt prižiūrėtojų darbinin-
kams.
24 Kai faraono duktė persikėlė iš Do-
vydo miesto į savo namus, kuriuos
Saliamonas jai pastatė, jis pradėjo
statyti Milą.
25 Tris kartus per metus Saliamonas
aukodavo deginamąsias bei padėkos
aukas ant aukuro, kurį jis padarė
Viešpačiui. Jis degino ir smilkalus ant
aukuro, kuris buvo Viešpaties aki-
vaizdoje. Taip jis pabaigė statyti na-
mus.
26 Karalius Saliamonas pasistatė laivų
Asiongaberyje, prie Elato, Raudono-
sios jūros pakrantėje, Edomo šalyje.
27 Hiramas atsiuntė tiems laivams sa-
vo tarnų, patyrusių jūrininkų, kurie
plaukė kartu su Saliamono tarnais.
28 Tie, nuplaukę į Ofyrą, iš ten parve-
žė keturis šimtus dvidešimt talentų
aukso karaliui Saliamonui.

10 Sabos karalienė, išgirdusi apie
Saliamoną, pagarsėjusį dėl
Viešpaties, atvyko jį išmėginti sun-
kiais klausimais.
2 Ji atkeliavo į Jeruzalę su labai dide-
le palyda; kupranugariai nešė kvepa-
lų, labai daug aukso ir brangių akme-
nų. Atėjusi pas Saliamoną ji kalbėjo
su juo apie visa, kas buvo jos širdyje.
3 Saliamonas atsakė jai į visus klausi-
mus. Nebuvo nieko, ko karalius ne-
būtų galėjęs jai atsakyti.
4 Sabos karalienė, pamačiusi Salia-
mono išmintį ir namus, kuriuos jis
pastatė,
5 jo stalo valgius, tarnų būstus ir pa-
tarnautojų laikyseną bei apdarus, vy-
no pilstytojus ir užėjimą į Viešpaties
namus, nebegalėjo susilaikyti
6 ir tarė karaliui: "Ką girdėjau savo
krašte apie tavo darbus ir išmintį, yra
tiesa.
7 Aš netikėjau žodžiais, kol neatvykau

ir savo akimis nepamačiau. Iš tikrųjų
nė pusės man nebuvo pasakyta. Tavo
išmintis ir turtai viršija tai, ką apie
tave girdėjau.
8 Laimingi tavo žmonės ir laimingi šie
tavo tarnai, kurie nuolat yra priešais
tave ir girdi tavo išmintį.
9 Palaimintas Viešpats, tavo Dievas,
kuris pamėgo tave ir pasodino Izra-
elio soste. Viešpats pamilo Izraelį
amžiams ir todėl paskyrė tave kara-
liumi teismui ir teisingumui vykdyti".
10 Ji padovanojo karaliui šimtą dvide-
šimt talentų aukso, labai daug kvepa-
lų ir brangiųjų akmenų. Niekad dau-
giau nebuvo atgabenta tiek kvepalų,
kiek Sabos karalienė padovanojo ka-
raliui Saliamonui.
11 Hiramo laivai parvežė iš Ofyro
aukso, labai daug raudonmedžio ir
brangiųjų akmenų.
12 Karalius pagamino iš to medžio
stulpus Viešpaties namams ir kara-
liaus namams, psalterių bei arfų. Tiek
raudonmedžio nebuvo nei atgabenta,
nei matyta iki šios dienos.
13 Karalius Saliamonas davė Sabos
karalienei visa, ko ji norėjo ir prašė,
be to, ką Saliamonas jai davė iš kara-
liško dosnumo. Po to ji grįžo į savo
šalį su visa palyda.
14 Auksas, kurį kas metai atgabenda-
vo Saliamonui, svėrė šešis šimtus še-
šiasdešimt šešis talentus,
15 neskaičiuojant to, ką gaudavo iš
prekybininkų, keliaujančių pirklių bei
visų Arabijos karalių ir šalies valdy-
tojų.
16 Karalius Saliamonas padarė du
šimtus didžiųjų skydų iš kalto aukso;
šeši šimtai šekelių aukso buvo sunau-
dota vienam skydui;
17 be to, buvo padaryti trys šimtai ma-
žų skydų, taip pat iš kalto aukso; vie-
nam skydui sunaudojo tris minas auk-
so. Karalius juos visus laikė namuose
iš Libano medžio.
18 Karalius padirbdino didelį sostą iš
dramblio kaulo ir padengė jį geriau-
siu auksu.
19 Sostas turėjo šešis laiptus, jo viršus
užpakalinėje dalyje buvo apvalus, at-
ramos rankoms buvo abiejose sosto
pusėse, o du liūtai stovėjo šalia atra-
mų.
20 Dvylika liūtų stovėjo ant šešių laip-
tų, po vieną iš abiejų pusių. Nieko
panašaus nebuvo padaryta jokioje ka-
ralystėje.
21 Visi karaliaus Saliamono geriamie-
ji indai buvo auksiniai; visi namų iš
Libano medžių reikmenys buvo gry-
no aukso. Nieko nebuvo iš sidabro,
nes jis neturėjo vertės Saliamono die-
nomis.
22 Karaliaus laivai drauge su Hiramo
laivais kas treji metai grįždavo iš Tar-
sio ir atgabendavo aukso, sidabro,
dramblio kaulo, beždžionių bei povų.
23 Karalius Saliamonas savo turtais ir
išmintimi pranoko visus žemės kara-
lius.
24 Visas pasaulis norėjo pamatyti Sa-
liamoną ir išgirsti jo išmintį, kurią
Dievas buvo įdėjęs į jo širdį.
25 Kiekvienas atgabendavo dovanų:
sidabrinių ir auksinių daiktų, rūbų,
ginklų, kvepalų, žirgų ir mulų; taip
buvo metai po metų.
26 Saliamonas turėjo tūkstantį keturis
šimtus kovos vežimų ir dvylika tūks-
tančių raitelių, kuriuos jis buvo pa-
skirstęs kovos vežimų miestuose ir
pas save Jeruzalėje.
27 Karalius padarė, kad sidabro Jeru-
zalėje buvo kaip akmenų ir kedrų
kaip figmedžių, kurių gausiai auga
slėniuose.

[28] Saliamonas parsigabendavo žirgų iš
Egipto ir Kuvos. Karaliaus pirkliai
pirkdavo juos Kuvoje už pinigus.
[29] Iš Egipto pirkdavo kovos vežimą už
šešis šimtus šekelių sidabro, o žir-
gą – už šimtą penkiasdešimt. Taip pat
jie pristatydavo žirgus visiems hetitų
ir Sirijos karaliams.

11 Karalius Saliamonas mylėjo
daug svetimšalių moterų. Be
faraono dukters, jis turėjo moabičių,
amoničių, edomičių, sidoniečių, heti-
čių –
[2] moterų iš tautų, apie kurias Vieš-
pats buvo sakęs izraelitams: "Neves-
kite jų ir neleiskite savo dukterų už
jų, nes jie tikrai nukreips jūsų širdis į
savo dievus". Tačiau Saliamonas įsi-
mylėjo jas.
[3] Jis turėjo septynis šimtus žmonų ir
tris šimtus sugulovių; ir jo žmonos nu-
kreipė jo širdį.
[4] Saliamonui pasenus, jo žmonos nu-
kreipė jo širdį į kitus dievus, ir jo šir-
dis nebuvo tobula prieš Viešpatį, jo
Dievą, kaip jo tėvo Dovydo širdis.
[5] Saliamonas sekė sidoniečių deivę
Astartę ir amonitų pabaisą Milkomą.
[6] Saliamonas darė pikta Viešpaties
akyse ir nesekė iki galo Viešpačiu,
kaip jo tėvas Dovydas.
[7] Saliamonas pastatė ant kalno ties
Jeruzale aukštumą Moabo pabaisai
Chemošui ir amonitų pabaisai Molo-
chui.
[8] Taip jis padarė visoms svetimšalėms
savo žmonoms, kurios smilkydavo ir
aukodavo savo dievams.
[9] Viešpats užsirūstino ant Saliamono,
nes jis nusigręžė nuo savo Viešpaties,
Izraelio Dievo, kuris jam buvo pasi-
rodęs du kartus
[10] ir įsakęs jam, kad nesektų paskui
svetimus dievus. Bet jis nesilaikė
Viešpaties įsakymo.
[11] Tada Viešpats tarė Saliamonui:
"Kadangi tu taip pasielgei ir nesilai-
kei mano sandoros bei mano nuosta-
tų, kuriuos tau daviau, tai Aš atimsiu
iš tavęs karalystę ir ją atiduosiu tavo
tarnui.
[12] Tačiau tau gyvam esant to nedary-
siu dėl tavo tėvo Dovydo, bet atimsiu
ją iš tavo sūnaus.
[13] Visos karalystės neatimsiu, vieną
giminę duosiu tavo sūnui dėl savo
tarno Dovydo ir dėl Jeruzalės, kurią
išsirinkau".
[14] Viešpats sukurstė Hadadą iš Edo-
mo karaliaus giminės prieš Saliamo-
ną.
[15] Kai Dovydas nugalėjo Edomą ir ka-
riuomenės vadas Joabas laidojo žuvu-
sius, Joabas išžudė visus vyrus Edo-
me.
[16] Jis ten buvo pasilikęs šešis mėne-
sius su visu Izraeliu, kol išnaikino vi-
sus vyrus Edome.
[17] Tuo metu Hadadas su kai kuriais
edomitais, jo tėvo tarnais, pabėgo iš
Edomo, norėdami patekti į Egiptą.
Tada Hadadas buvo dar vaikas.
[18] Iš Madiano jie atėjo į Paraną. Čia
prie jų prisidėjo daugiau žmonių. Jie
visi atėjo pas faraoną, Egipto kara-
lių, kuris Hadadui davė namus, že-
mės ir aprūpinimą.
[19] Hadadas įsigijo tokį didelį faraono
palankumą, kad tas leido jam vesti
savo žmonos, karalienės Tafenės, se-
serį.
[20] Tafenės sesuo pagimdė sūnų Genu-
batą. Genubatas augo Tafenės prie-
žiūroje faraono namuose drauge su
faraono sūnumis.
[21] Kai Hadadas, būdamas Egipte, su-
žinojo, kad Dovydas ir kariuomenės

vadas Joabas miręs, jis prašė faraoną:
"Leisk man eiti į savo šalį".
22 Faraonas klausė jo: "Ko tau trūks-
ta pas mane, kad nori grįžti į savo
kraštą?" Jis atsakė: "Nieko man ne-
trūksta, bet išleisk mane".
23 Dievas sukėlė prieš jį ir kitą priešą
Eldajo sūnų Razoną, kuris buvo pa-
bėgęs nuo savo valdovo Hadadezerio,
Sobos karaliaus.
24 Tas surinko būrį vyrų ir tapo jų va-
du, kai Dovydas sumušė juos Sokoje.
Jis su vyrais nuėjo į Damaską, ten ap-
sigyveno ir tapo Damasko karaliumi.
25 Per visas Saliamono dienas jis buvo
Izraelio priešas, jam kenkė ir neken-
tė jo lygiai taip pat, kaip Hadadas.
26 Taip pat ir Nebato sūnus Jerobo-
amas, efraimitas iš Zeredo, Saliamo-
no tarnas, kurio motina buvo našlė,
vardu Zerua, pakėlė savo ranką prieš
karalių.
27 Priežastis, dėl ko jis pakėlė savo
ranką prieš karalių, buvo tokia: Sa-
liamonas, statydamas Milą, taisė sa-
vo tėvo Dovydo miesto sienas.
28 Jeroboamas buvo sumanus vyras.
Saliamonas, matydamas, kad jaunuo-
lis išradingas, pavedė jam prižiūrėti
visos Juozapo giminės darbą.
29 Kartą Jeroboamas, išėjęs iš Jeruza-
lės, kelyje sutiko pranašą Achiją iš Si-
lo. Jis buvo apsisiautęs nauju apsiaus-
tu. Juodu buvo vieni laukuose.
30 Achijas, nutvėręs savo naują ap-
siaustą, suplėšė jį į dvyliką dalių
31 ir tarė Jeroboamui: "Pasiimk de-
šimt dalių, nes Viešpats, Izraelio Die-
vas, sako: 'Aš atimsiu karalystę iš Sa-
liamono ir tau duosiu dešimt giminių,
32 bet vieną giminę jam paliksiu dėl
savo tarno Dovydo ir Jeruzalės mies-
to, kurį išsirinkau iš visų Izraelio gi-
minių.
33 Tai dėl to, kad jie paliko mane ir
garbino sidoniečių deivę Astartę,
Moabo dievą Chemošą bei amonitų
dievą Milkomą, nevaikščiojo mano
keliais, nedarė, kas teisinga mano
akyse, ir nesilaikė mano nuostatų bei
potvarkių, kaip jo tėvas Dovydas.
34 Tačiau Aš neatimsiu karalystės iš jo
rankos. Jį paliksiu valdovu, kol jis gy-
vas, dėl savo tarno Dovydo, kurį išsi-
rinkau ir kuris laikėsi mano įsakymų
bei nuostatų.
35 Aš atimsiu karalystę iš Saliamono
sūnaus ir tau duosiu dešimt giminių.
36 Jo sūnui duosiu vieną giminę, kad
visą laiką mano tarno Dovydo žibu-
rys būtų priešais mane Jeruzalėje, ku-
rią išsirinkau savo vardui.
37 Tave paimsiu, ir tu karaliausi, kaip
trokš tavo siela, ir būsi karaliumi vi-
sam Izraeliui.
38 Jei paklusi mano įstatymams, vaikš-
čiosi mano keliais, darysi, kas teisin-
ga mano akivaizdoje, laikysiesi mano
nuostatų ir įsakymų, kaip darė mano
tarnas Dovydas, tai Aš būsiu su tavi-
mi, tau pastatysiu tikrus namus, kaip
pastačiau Dovydui, ir tau duosiu Iz-
raelį.
39 Tuo Aš pažeminsiu Dovydo pali-
kuonis, tačiau ne visam laikui' ".
40 Saliamonas dėl to norėjo nužudyti
Jeroboamą, bet Jeroboamas pabėgo į
Egiptą pas karalių Šešonką ir pasili-
ko ten iki Saliamono mirties.
41 Kiti Saliamono darbai ir jo poelgiai
bei išmintis yra aprašyta Saliamono
darbų knygoje.
42 Saliamonas karaliavo visam Izra-
eliui Jeruzalėje keturiasdešimt metų.
43 Saliamonas užmigo prie savo tėvų
ir buvo palaidotas savo tėvo Dovydo
mieste; jo sūnus Roboamas pradėjo
karaliauti jo vietoje.

12 Roboamas nuėjo į Sichemą,
kur buvo susirinkę visi izraeli-
tai paskelbti jį karaliumi.
2 Nebato sūnus Jeroboamas, kuris bu-
vo pabėgęs nuo karaliaus Saliamono
į Egiptą, išgirdo apie tai dar būda-
mas Egipte.
3 Jie pasiuntė ir pasikvietė jį. Jerobo-
amas ir visas Izraelis atėjo ir kalbėjo
Roboamui:
4 "Tavo tėvas uždėjo mums sunkų jun-
gą. Dabar palengvink savo tėvo
mums uždėtą naštą, tai mes tau tar-
nausime".
5 Jis jiems atsakė: "Eikite ir po trijų
dienų sugrįžkite pas mane". Ir žmo-
nės nuėjo.
6 Karalius Roboamas tarėsi su sene-
sniaisiais, kurie stovėdavo priešais jo
tėvą Saliamoną, kai jis dar buvo gy-
vas: "Patarkite man, ką atsakyti tau-
tai".
7 Tie jam kalbėjo: "Jei šiandien būsi
tarnas šitiems žmonėms, tarnausi
jiems ir kalbėsi švelniais žodžiais, jie
visados bus tavo tarnai".
8 Bet jis atmetė senesniųjų duotą pa-
tarimą ir tarėsi su jaunesniaisiais, ku-
rie užaugo kartu su juo ir stovėjo
priešais jį.
9 Jis jiems tarė: "Ką jūs patariate man
atsakyti šitiems žmonėms, kurie man
kalbėjo: 'Palengvink jungą, kurį mums
uždėjo tavo tėvas'?"
10 Jaunieji, kurie užaugo kartu su juo,
jam kalbėjo: "Šitiems žmonėms, ku-
rie tau sakė: 'Tavo tėvas padarė mū-
sų jungą sunkų, o tu jį mums paleng-
vink', taip atsakyk: 'Mano mažasis
pirštas storesnis už mano tėvo strė-
nas.
11 Mano tėvas jums uždėjo sunkų jun-
gą, bet aš jį jums dar pasunkinsiu.
Mano tėvas jus plakė botagais, o aš
jus plaksiu dygliuotais rimbais' ".
12 Kai Jeroboamas ir visa tauta trečią
dieną atėjo pas Roboamą, kaip kara-
lius buvo paskyręs, sakydamas: "Su-
grįžkite pas mane trečią dieną",
13 karalius, atmetęs senesniųjų pata-
rimą, kalbėjo tautai griežtai,
14 kaip patarė jaunieji: "Mano tėvas
uždėjo jums sunkų jungą, o aš jį jums
dar pasunkinsiu. Mano tėvas jus pla-
kė botagais, o aš jus plaksiu dygliuo-
tais rimbais".
15 Karalius nepaklausė tautos, nes tai
buvo nuo Viešpaties, kad Viešpats iš-
tesėtų savo žodį, kurį Jis kalbėjo per
Achiją iš Silo Nebato sūnui Jerobo-
amui.
16 Izraelitai, pamatę, kad karalius ne-
nori jų išklausyti, atsakė jam: "Mes
neturime dalies Dovyde nei paveldė-
jimo Jesės sūnuje. Izraeli, į savo pa-
lapines! Dovydai, rūpinkis savo na-
mais". Ir Izraelis išsiskirstė į savo pa-
lapines.
17 Izraelitams, gyvenantiems Judo
miestuose, karaliavo Roboamas.
18 Jis pasiuntė Adoramą, mokesčių
rinkėją, pas izraelitus, bet jie užmušė
jį akmenimis. Karalius Roboamas
skubiai įšoko į vežimą ir pabėgo į Je-
ruzalę.
19 Taip Izraelis atsiskyrė nuo Dovydo
namų iki šios dienos.
20 Visas Izraelis, išgirdęs, kad Jerobo-
amas grįžęs, pasikvietė jį į susirinki-
mą ir paskelbė jį viso Izraelio kara-
liumi. Niekas nebesekė Dovydo
namais, išskyrus Judo giminę.
21 Roboamas, sugrįžęs į Jeruzalę, su-
rinko visus Judo ir Benjamino gimi-
nių vyrus, šimtą aštuoniasdešimt tūk-
stančių rinktinių karių, karui su Izra-
eliu, kad sugrąžintų karalystę Robo-
amui, Saliamono sūnui.

[22] Bet Dievo žodis atėjo Dievo vyrui
Semajui:
[23] "Kalbėk Saliamono sūnui Robo-
amui, Judo karaliui, visiems Judo ir
Benjamino namams ir likusiai tautai,
sakydamas:
[24] 'Taip sako Viešpats: 'Neikite ir ne-
kariaukite su savo broliais izraelitais.
Kiekvienas grįžkite į savo namus, nes
tai atėjo iš manęs' ". Jie pakluso
Viešpaties žodžiui ir grįžo, kaip Vieš-
pats liepė.
[25] Jeroboamas pastatydino Sichemą
Efraimo kalnyne ir ten apsigyveno.
Iš ten išėjęs jis pastatė Panuelio
miestą.
[26] Jeroboamas sakė savo širdyje: "Ka-
ralystė gali sugrįžti Dovydo namams.
[27] Jei šita tauta eis aukoti į Viešpaties
namus Jeruzalėje, tai žmonių širdys
atsigręš į jų valdovą, į Judo karalių
Roboamą, ir jie, nužudę mane, sugrįš
pas Judo karalių Roboamą".
[28] Karalius pasitaręs padirbdino du
auksinius veršius ir tarė tautai: "Per
toli jums eiti į Jeruzalę. Izraeli, štai
tavo dievai, kurie tave išvedė iš Egip-
to žemės".
[29] Jis pastatė vieną Betelyje, o kitą –
Dane.
[30] Tai tapo nuodėme, nes tauta eida-
vo net į Daną jų garbinti.
[31] Jeroboamas pastatydino šventyklą
aukštumose ir paskyrė kunigų iš žmo-
nių, kurie nebuvo Levio sūnūs.
[32] Aštuntojo mėnesio penkioliktą die-
ną Jeroboamas paskelbė šventę, pa-
našią į tą, kurią švęsdavo Jude, ir au-
kojo ant aukuro. Taip jis darė Betely-
je aukodamas veršiams, kuriuos pa-
dirbdino, ir Betelio aukštumoms, ku-
rias įrengė, paskyrė kunigus.
[33] Jis aukojo ant aukuro, kurį pasta-
tė Betelyje, aštunto mėnesio penkio-
liktą dieną – dieną, kurią jis sumanė
savo širdyje, ir paskelbė šventę izra-
elitams. Ir jis aukojo ant aukuro bei
degino smilkalus.

13 Viešpaties siųstas Dievo vyras
atėjo iš Judo į Betelį, kai Je-
roboamas stovėjo prie aukuro, norė-
damas smilkyti.
[2] Jis šaukė prieš aukurą Viešpaties
žodžius, sakydamas: "Aukure, auku-
re! Taip sako Viešpats: 'Dovydo na-
mams užgims sūnus, vardu Jozijas; jis
aukos ant tavęs aukštumų kunigus,
kurie čia smilko, ir žmonių kaulus su-
degins ant tavęs' ".
[3] Ir jis davė ženklą tą dieną, sakyda-
mas: "Jūs matysite ženklą, kad Vieš-
pats tikrai taip kalbėjo. Štai aukuras
sugrius ir pelenai išbyrės".
[4] Karalius Jeroboamas, išgirdęs Die-
vo vyro žodžius, kuriuos jis kalbėjo
prieš aukurą Betelyje, ištiesė savo
ranką ir liepė suimti jį. Jo ranka, ku-
rią jis buvo ištiesęs, padžiūvo ir jis ne-
begalėjo jos prie savęs pritraukti.
[5] Aukuras sugriuvo ir pelenai išbyrėjo
pagal ženklą, kurį Dievo vyras buvo
paskelbęs nuo Viešpaties.
[6] Tada karalius tarė Dievo vyrui:
"Maldauk Viešpatį, savo Dievą, kad
mano ranka būtų atstatyta". Dievo
vyras meldėsi, ir karaliaus ranka bu-
vo atstatyta ir pasidarė, kokia buvo
anksčiau.
[7] Karalius sakė Dievo vyrui: "Eime
pas mane į namus pasistiprinti, ir aš
tau atsilyginsiu".
[8] Dievo vyras atsakė karaliui: "Jei
man duotum pusę savo namų, aš nei-
čiau su tavimi, nevalgyčiau duonos ir
negerčiau vandens šitoje vietoje,
[9] nes Viešpats man taip įsakė: 'Tau
nevalia nei duonos valgyti, nei van-

dens gerti, nei grįžti keliu, kuriuo atėjai' ".
10 Taip jis nuėjo kitu keliu ir negrįžo
tuo, kuriuo atėjo į Betelį.
11 Betelyje gyveno senas pranašas. Jo
sūnūs parėję pasakojo jam viską, ką
Dievo vyras buvo padaręs tą dieną
Betelyje ir ką jis kalbėjo karaliui.
12 Tada tėvas klausė: "Kuriuo keliu jis
nuėjo?" Sūnūs parodė kelią, kuriuo
nuėjo Dievo vyras.
13 Tėvas liepė pabalnoti asilą. Jie pabalnojo asilą, ir jis užsėdęs
14 nujojo paskui Dievo vyrą. Radęs jį
sėdintį po ąžuolu, klausė: "Ar tu esi
Dievo vyras, atėjęs iš Judo?" Jis atsakė: "Taip, aš".
15 Tuomet jis sakė: "Eime pas mane į
namus ir užvalgyk duonos".
16 Jis atsakė: "Negaliu grįžti su tavimi, nei valgyti duonos, nei gerti vandens su tavimi šioje vietoje,
17 nes man Viešpaties pasakyta: 'Tau
nevalia nei duonos valgyti, nei vandens gerti, nei grįžti tuo keliu, kuriuo atėjai' ".
18 Jis sakė jam: "Aš irgi esu pranašas
kaip ir tu; angelas kalbėjo man Viešpaties žodžius, sakydamas: 'Parsivesk
jį į savo namus, kad jis galėtų valgyti
ir gerti' ". Bet jis jam melavo.
19 Jie sugrįžo, valgė duonos ir gėrė
vandens jo namuose.
20 Jiems tebesėdint prie stalo, Viešpaties žodis atėjo pranašui, kuris buvo jį parsivedęs.
21 Ir jis šaukė Dievo vyrui, kuris buvo
atėjęs iš Judo: "Taip sako Viešpats:
'Kadangi neklausei Viešpaties ir nesilaikei įsakymo, kurį tau davė Viešpats, tavo Dievas,
22 bet sugrįžai ir valgei duonos bei
gėrei vandens vietoje, apie kurią Jis
tau kalbėjo, kad nevalia joje nei duonos valgyti, nei vandens gerti, tavo
lavonas nebus palaidotas tavo tėvų
kape' ".
23 Kai tas pavalgė ir atsigėrė, jis pabalnojo asilą pranašui, kurį buvo parsivedęs.
24 Jam keliaujant, jį sutiko liūtas ir
nužudė. Jo lavonas gulėjo ant kelio,
o asilas stovėjo šalia jo; taip pat ir liūtas stovėjo šalia lavono.
25 Žmonės praeidami ant kelio matė
gulintį lavoną ir liūtą, stovintį šalia
lavono. Atėję į miestą, kuriame gyveno senasis pranašas, pasakojo, ką
buvo matę.
26 Tai išgirdęs, pranašas, kuris jį buvo
sugrąžinęs iš kelio, tarė: "Tai Dievo
vyras, kuris buvo nepaklusnus Viešpaties žodžiui; todėl Viešpats jį atidavė liūtui, kuris jį sudraskė ir nužudė, kaip Viešpats buvo jam kalbėjęs".
27 Savo sūnums jis tarė: "Pabalnokite
man asilą". Ir jie pabalnojo.
28 Nuvykęs jis rado lavoną, gulintį ant
kelio, ir asilą su liūtu, stovinčius šalia
lavono. Liūtas nelietė nei lavono, nei
asilo.
29 Pranašas pakėlė Dievo vyro lavoną, uždėjo jį ant asilo ir pargabeno
atgal į miestą, kad apraudotų jį ir palaidotų.
30 Jis paguldė lavoną į savo paties kapą ir raudojo: "Ak, mano broli!"
31 Jį palaidojęs, jis tarė savo sūnums:
"Kai numirsiu, palaidokite mane kape, kuriame palaidotas Dievo vyras;
šalia jo kaulų padėkite mano kaulus,
32 nes žodis, kurį jis, Viešpačiui įsakius, šaukė prieš aukurą Betelyje ir
prieš visas Samarijos miestų aukštumas, tikrai išsipildys".
33 Po viso to Jeroboamas neatsisakė
savo pikto kelio, bet toliau skyrė kunigus aukštumoms iš prasčiausių

žmonių. Kas norėdavo, tą jis įšventindavo aukštumų kunigu.
[34] Tai buvo Jeroboamo namų nuodėmė, ir jie buvo sunaikinti bei pašalinti nuo žemės paviršiaus.

14

Tuo metu Jeroboamo sūnus Abijas susirgo.
[2] Jeroboamas tarė savo žmonai: "Persirenk, kad neatpažintų, jog esi Jeroboamo žmona, ir eik į Silą. Ten gyvena pranašas Achijas, kuris pasakė, kad aš tapsiu šitos tautos karaliumi.
[3] Pasiimk dešimt duonos kepalų, pyragaičių bei medaus ąsotį ir eik pas jį. Jis pasakys, kas atsitiks vaikui".
[4] Jeroboamo žmona taip ir padarė. Ji nuėjo į Silą pas Achiją. Achijas nebematė dėl senatvės.
[5] Ir Viešpats pasakė Achijui: "Ateina Jeroboamo žmona sužinoti iš tavęs apie savo sūnų, kuris serga. Aš pasakysiu, ką jai sakyti. Nes atėjusi ji dėsis kita moterimi".
[6] Kai Achijas išgirdo įeinančios žingsnius, jis tarė: "Įeik, Jeroboamo žmona! Kodėl dediesi esanti kita? Turiu tau blogų žinių.
[7] Pasakyk Jeroboamui, kad Viešpats, Izraelio Dievas, sako: 'Aš tave išaukštinau ir paskyriau kunigaikščiu savo tautai, Izraeliui.
[8] Atėmęs karalystę iš Dovydo namų, ją tau daviau. Bet tu nebuvai kaip mano tarnas Dovydas, kuris laikėsi mano įsakymų ir sekė mane visa savo širdimi, darydamas tai, kas buvo teisinga mano akyse.
[9] Tu elgeisi blogiau už visus, pirma tavęs buvusius, pasidirbdinai kitų dievų ir lietų atvaizdų, sukėlei mano pyktį ir atsukai man nugarą.
[10] Todėl aš bausiu Jeroboamo namus ir išnaikinsiu visus Jeroboamo vyrus, laisvus ir pavergtuosius, išvalysiu Jeroboamo namus, kaip žmogus išvalo mėšlą, kol nė vieno nebeliks.
[11] Kas iš Jeroboamo mirs mieste, tą suės šunys, kas mirs lauke, tą les padangių paukščiai, nes taip pasakė Viešpats'.
[12] O tu eik namo. Tau įžengus į miestą, vaikas mirs.
[13] Jį apraudos visas Izraelis ir palaidos. Jis vienintelis iš Jeroboamo bus palaidotas kape, nes tik jis patiko Viešpačiui, Izraelio Dievui, iš Jeroboamo namų.
[14] Viešpats pakels Izraeliui karalių, kuris sunaikins Jeroboamo namus tą dieną ir netgi dabar.
[15] Viešpats ištiks Izraelį, kad jis siūbuos kaip nendrė vandenyje; išraus Izraelį iš šitos geros žemės, kurią Jis davė jų tėvams ir išsklaidys juos anapus upės dėl to, kad jie pasidarė alkų, sukeldami Viešpaties pyktį.
[16] Jis apleis Izraelį dėl Jeroboamo nuodėmių, nes jis pats nusidėjo ir įvedė Izraelį į nuodėmę".
[17] Jeroboamo žmona sugrįžo į Tirsą. Jai įžengus į namus, berniukas mirė.
[18] Jis buvo palaidotas, ir visas Izraelis apraudojo jį, kaip paskelbė Viešpats per savo tarną pranašą Achiją.
[19] Visi kiti Jeroboamo darbai, kaip jis kariavo ir karaliavo, yra surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.
[20] Jeroboamas valdė Izraelį dvidešimt dvejus metus. Jam mirus, jo vietą užėmė jo sūnus Nadabas.
[21] Saliamono sūnus Roboamas karaliavo Jude. Pradėdamas valdyti kraštą, jis buvo keturiasdešimt vienerių metų amžiaus. Septyniolika metų jis karaliavo Jeruzalėje, mieste, kurį Viešpats išsirinko iš visų Izraelio giminių. Jo motina buvo amonitė Naama.

[22] Judo žmonės darė pikta Viešpaties
akyse, sukeldami Jo pavydą savo nuo-
dėmėmis, kurios buvo sunkesnės, ne-
gu jų tėvų.
[23] Jie įrengė sau aukštumas, pasistatė
atvaizdus, pasidarė alkus ant kiekvie-
nos aukštos kalvos ir po kiekvienu ža-
liuojančiu medžiu.
[24] Krašte buvo ir iškrypėlių. Jie darė
visus bjaurius darbus tautų, kurias
Viešpats išnaikino prieš Izraeliui už-
imant kraštą.
[25] Penktaisiais karaliaus Roboamo
valdymo metais Egipto karalius Še-
šonkas atėjęs užpuolė Jeruzalę,
[26] paėmė Viešpaties namų bei kara-
liaus namų turtus ir viską išvežė. Jis
paėmė ir visus Saliamono padirbdin-
tus auksinius skydus.
[27] Karalius Roboamas padirbdino jų
vietoje varinių skydų ir juos pavedė
karaliaus namų sargybos viršinin-
kams.
[28] Sargybiniai juos nešdavo karaliui
einant į Viešpaties namus; po to juos
padėdavo atgal į sargybinių patalpą.
[29] Visi kiti Roboamo darbai surašyti
Judo karalių metraščių knygoje.
[30] Karas tarp Roboamo ir Jeroboamo
tęsėsi per visas jų dienas.
[31] Roboamas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas prie savo tėvų Dovy-
do mieste. Jo motina buvo amonitė
Naama. Jo sūnus Abijas karaliavo jo
vietoje.

15 Aštuonioliktaisiais karaliaus
Jeroboamo, Nebato sūnaus,
valdymo metais Abijas pradėjo kara-
liauti Jude.
[2] Trejus metus jis valdė Judą, gyven-
damas Jeruzalėje. Jo motina buvo
Absalomo duktė Maka.
[3] Abijas vaikščiojo visose savo tėvo
nuodėmėse, kurias tas darė iki jo. Jo
širdis nebuvo tobula prieš Viešpatį, jo
Dievą, kaip jo tėvo Dovydo širdis.
[4] Tačiau Dovydo dėlei Viešpats, jo
Dievas, davė jam žiburį Jeruzalėje,
pakeldamas jo sūnų po jo ir įtvirtin-
damas Jeruzalę.
[5] Nes Dovydas darė tai, kas teisinga
Viešpaties akyse ir nenukrypo nuo
viso to, ką Jis įsakė, per visas savo
dienas, išskyrus atsitikimą su hetitu
Uriju.
[6] Karas tarp Roboamo ir Jeroboamo
tęsėsi per visas jo gyvenimo dienas.
[7] Visi kiti Abijo darbai surašyti Judo
karalių metraščių knygoje. Tarp Abi-
jo ir Jeroboamo vyko karas.
[8] Abijas užmigo prie savo tėvų ir bu-
vo palaidotas Dovydo mieste, o jo
vietoje pradėjo karaliauti jo sūnus
Asa.
[9] Dvidešimtaisiais Izraelio karaliaus
Jeroboamo valdymo metais Judą pra-
dėjo valdyti karalius Asa.
[10] Keturiasdešimt vienerius metus jis
karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo
Absalomo duktė Maka.
[11] Asa darė tai, kas teisinga Viešpa-
ties akyse, kaip jo tėvas Dovydas.
[12] Jis pašalino iš krašto iškrypėlius ir
visus stabus, kuriuos buvo padarę jo
tėvai.
[13] Net savo motiną Maką jis pašalino
iš karalienės vietos, nes ji buvo pa-
dirbdinusi giraitėje stabą, kurį Asa
sukapojo ir sudegino Kedrono slėny-
je.
[14] Bet aukštumų jis nepanaikino. Ta-
čiau Asos širdis buvo tobula prieš
Viešpatį per visas jo dienas.
[15] Jis atnešė į Viešpaties namus savo
tėvo ir savo paskirtas dovanas: sidab-
ro, aukso ir indų.
[16] Karas tarp Asos ir Izraelio kara-

liaus Baasos tęsėsi per visas jų dienas.
17 Izraelio karalius Baasa išėjo prieš
Judą ir statė Ramą, kad niekam neleistų įeiti ar išeiti iš Asos, Judo karaliaus.
18 Tuomet Asa, paėmęs visą sidabrą
ir auksą, likusį Viešpaties namų ir karaliaus namų ižde, pasiuntė per savo
tarnus į Damaską Sirijos karaliui
Benhadadui, Heziono sūnaus Tabrimono sūnui, sakydamas:
19 "Padarykime sąjungą tarp manęs ir
tavęs, kaip buvo tarp mūsų tėvų.
Siunčiu tau dovanų sidabro ir aukso
ir prašau: sulaužyk sąjungą su Izraelio karaliumi Baasa, kad jis atsitrauktų nuo manęs".
20 Benhadadas paklausė karaliaus
Asos ir pasiuntė savo kariuomenės
vadus prieš Izraelio miestus, ir užėmė
Ijoną, Daną, Abelbetmaachą, visą
Kenaretą ir Neftalio kraštą.
21 Baasa, tai išgirdęs, liovėsi statyti
Ramą ir sugrįžo į Tirsą.
22 Karalius Asa sušaukė visą Judą,
nieko neaplenkdamas, ir jie paėmė
Ramos akmenis bei rąstus, kuriuos
buvo pastatęs Baasa, ir jais karalius
Asa sutvirtino Benjamino Gebą bei
Mispą.
23 Visi kiti Asos darbai, jo galybė,
miestai, kuriuos jis pastatė, yra surašyti Judo karalių metraščių knygoje.
Senatvėje jo kojos buvo nesveikos.
24 Asa užmigo prie savo tėvų ir buvo
palaidotas prie savo tėvų Dovydo
mieste. Jo sūnus Juozapatas pradėjo
karaliauti jo vietoje.
25 Jeroboamo sūnus Nadabas pradėjo
karaliauti Izraelyje antraisiais karaliaus Asos valdymo metais ir karaliavo dvejus metus.
26 Jis darė pikta Viešpaties akyse,
vaikščiojo savo tėvo keliais ir jo nuodėmėje, į kurią tas įtraukė Izraelį.
27 Achijo sūnus Baasa iš Isacharo giminės surengė sąmokslą prieš Nadabą ir jį nužudė Gibetone, kuris priklausė filistinams, tuo metu, kai Nadabas su visa kariuomene buvo apgulęs Gibetoną.
28 Tai įvyko trečiaisiais Judo karaliaus
Asos valdymo metais, ir tuomet Baasa užėmė Nadabo sostą.
29 Tapęs karaliumi, jis išžudė visą Jeroboamo giminę ir nepaliko gyvo nė
vieno pagal Viešpaties žodžius, kurie
buvo paskelbti per Jo tarną Achiją iš
Silo.
30 Tai įvyko dėl Jeroboamo nuodėmių,
kuriomis jis nusidėjo ir į kurias įtraukė Izraelį, sukeldamas Viešpaties, Izraelio Dievo, rūstybę.
31 Visi kiti Nadabo darbai yra surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.
32 Karas tarp Asos ir Izraelio karaliaus Baasos truko per visas jų dienas.
33 Trečiaisiais Judo karaliaus Asos
valdymo metais Achijo sūnus Baasa
pradėjo karaliauti Izraeliui Tirsoje ir
karaliavo dvidešimt ketverius metus.
34 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir
vaikščiojo Jeroboamo keliais ir jo
nuodėmėje, į kurią tas įtraukė Izraelį.

16 Viešpats kalbėjo Hananio sūnui Jehui apie Baasą:
2 "Aš tave pakėliau iš dulkių, išaukštinau ir padariau kunigaikščiu Izraelio tautai, o tu vaikščiojai Jeroboamo keliu ir įtraukei į nuodėmę mano tautą Izraelį, sukeldamas mano
pyktį jų nusikaltimais.
3 Aš atimsiu Baasos palikuonis ir jo
namų palikuonis; su jo namais pada-

rysiu taip, kaip padariau su Nebato
sūnaus Jeroboamo namais.
4 Kas iš Baasos mirs mieste, tą suės
šunys, o kas mirs lauke, tą les padan-
gių paukščiai".
5 Visi kiti Baasos darbai, jo veikla ir
jo galybė yra aprašyti Izraelio karalių
metraščių knygoje.
6 Baasa užmigo prie savo tėvų ir buvo
palaidotas Tirsoje, o jo vietoje pra-
dėjo karaliauti jo sūnus Ela.
7 Viešpats kalbėjo per pranašą Jehų,
Hananio sūnų, prieš Baasą ir jo na-
mus už tai, kad jis darė pikta Viešpa-
ties akivaizdoje, sukeldamas Jo pyktį
savo darbais, kaip Jeroboamo namai,
ir dėl to, kad išžudė juos.
8 Dvidešimt šeštaisiais Judo karaliaus
Asos metais Baasos sūnus Ela tapo
Izraelio karaliumi Tirsoje ir valdė
dvejus metus.
9 Zimris, pusės kovos vežimų viršinin-
kas, sukėlė maištą prieš jį. Elai puo-
taujant Tirsoje pas Arzą, kuris buvo
karaliaus rūmų prievaizdas,
10 Zimris įėjo ir jį nužudė dvidešimt
septintais Judo karaliaus Asos metais
ir karaliavo jo vietoje.
11 Tapęs karaliumi, Zimris išžudė vi-
sus Baasos namus ir nepaliko gyvo
nei vieno vyro, nei giminaičių, nei
draugų.
12 Taip Zimris sunaikino Baasos na-
mus pagal Viešpaties žodį, kurį Jis
kalbėjo prieš Baasą per pranašą Jehų.
13 Visa tai įvyko dėl visų Baasos ir jo
sūnaus Elos nuodėmių, kurias jie da-
rė ir į kurias įtraukė Izraelį, sukelda-
mi Viešpaties, Izraelio Dievo, pyktį
savo tuštybėmis.
14 Visi kiti Elos darbai ir veikla yra
surašyta Izraelio karalių metraščių
knygoje.
15 Dvidešimt septintaisiais Judo kara-
liaus Asos metais Zimris karaliavo
Izraelyje, Tirsoje, septynias dienas.
Žmonės tuo laiku buvo apsupę Gibe-
toną, priklausantį filistinams.
16 Sužinoję, kad Zimris sukėlė maištą
ir nužudė karalių Elą, jie tą pačią die-
ną išrinko Izraelio karaliumi kariuo-
menės vadą Omrį.
17 Omris su visu Izraeliu ėjo iš Gibe-
tono ir apgulė Tirsą.
18 Zimris, matydamas, kad miestas
paimtas, nuėjo į karaliaus namus,
juos padegė ir žuvo liepsnose
19 dėl savo nuodėmių, kuriomis nusi-
dėjo, darydamas pikta Viešpaties aki-
vaizdoje ir vaikščiodamas Jeroboamo
keliais ir jo nuodėmėje, kurią šis pa-
darė, įtraukdamas Izraelį į nuodėmę.
20 Visi kiti Zimrio darbai ir jo są-
mokslas prieš karalių yra surašyti Iz-
raelio karalių metraščių knygoje.
21 Tada Izraelio tauta suskilo: pusė
tautos palaikė Ginato sūnų Tibnį, no-
rėdami paskelbti jį karaliumi, o kita
pusė – Omrį.
22 Žmonės, palaikę Omrį, laimėjo
prieš tuos, kurie sekė Tibnį, Ginato
sūnų. Tibnis mirė, o Omris tapo ka-
raliumi.
23 Trisdešimt pirmaisiais Judo kara-
liaus Asos metais Omris pradėjo val-
dyti Izraelį ir karaliavo dvylika metų.
Tirsoje jis karaliavo šešerius metus.
24 Jis nupirko iš Semerio Samarijos
kalną už du talentus sidabro, pastatė
miestą, jį sutvirtino ir pavadino Sa-
marija, buvusio savininko Semerio
vardu.
25 Omris darė pikta Viešpaties aki-
vaizdoje, elgdamasis blogiau už visus
savo pirmtakus.
26 Jis vaikščiojo Nebato sūnaus Jero-
boamo keliais ir jo nuodėmėje, į ku-
rią tas įtraukė Izraelį, kad sukeltų

Viešpaties, Izraelio Dievo, pyktį savo
tuštybėmis.
27 Visi kiti Omrio darbai ir jo galia,
kurią jis parodė, yra surašyti Izraelio
karalių metraščių knygoje.
28 Karalius Omris užmigo prie savo
tėvų ir buvo palaidotas Samarijoje. Jo
vietoje pradėjo karaliauti jo sūnus
Achabas.
29 Omrio sūnus Achabas pradėjo ka-
raliauti Izraelyje trisdešimt aštuntai-
siais Judo karaliaus Asos metais ir
karaliavo Samarijoje dvidešimt dvejus
metus.
30 Achabas, Omrio sūnus, darė pikta
Viešpaties akivaizdoje labiau už visus
savo pirmtakus.
31 Negana to, kad jis vaikščiojo Neba-
to sūnaus Jeroboamo nuodėmėje, jis
dar vedė sidoniečių karaliaus Etba-
alio dukterį Jezabelę ir tarnavo Baa-
liui bei garbino jį.
32 Jis pastatė Samarijoje Baalio na-
mus ir juose aukurą Baaliui.
33 Achabas dar įrengė alką. Achabas
labiau negu visi prieš jį buvę Izraelio
karaliai darė tai, kas sukėlė Viešpa-
ties pyktį.
34 Achabui valdant, Hielis iš Betelio
atstatė Jerichą. Jis padėjo jo pamatus
ant savo pirmagimio Abiramo ir įsta-
tė vartus ant jauniausiojo sūnaus Se-
gubo, kaip buvo paskelbęs Viešpats
per Nuno sūnų Jozuę.

17 Elijas iš Gileado Tisbos tarė
karaliui: "Kaip gyvas Viešpats,
Izraelio Dievas, kuriam aš tar-
nauju, ateinančiais metais nebus nei
rasos, nei lietaus, nebent man palie-
pus".
2 Viešpats kalbėjo jam, sakydamas:
3 "Eik iš čia ir pasislėpk prie Karito
upelio priešais Jordaną.
4 Gerk iš upelio, o varnams Aš įsa-
kiau aprūpinti tave maistu".
5 Jis nuėjo ir darė, ką Viešpats buvo
jam įsakęs. Jis apsistojo prie Karito
upelio priešais Jordaną.
6 Varnai atnešdavo jam duonos ir mė-
sos kas rytą ir vakarą, o iš upelio jis
atsigerdavo.
7 Po kurio laiko upelis išdžiūvo, nes
krašte nebuvo lietaus.
8 Viešpats kalbėjo jam, sakydamas:
9 "Eik į Sareptą Sidono krašte ir ten
pasilik. Aš įsakiau vienai našlei aprū-
pinti tave".
10 Jis nuėjo į Sareptą. Prie miesto var-
tų jis pamatė našlę, rankiojančią mal-
kas. Elijas kreipėsi į ją: "Atnešk man
truputį vandens atsigerti".
11 Jai einant, jis dar šūktelėjo: "At-
nešk ir duonos kąsnelį!"
12 Ji atsakė: "Kaip gyvas Viešpats, ta-
vo Dievas, nieko neturiu, tik saują
miltų statinaitėje ir truputį aliejaus
puodelyje. Štai renku truputį malkų.
Parėjusi paruošiu sau ir savo sūnui
valgį ir, suvalgę jį, numirsime".
13 Elijas jai atsakė: "Nebijok! Parėjus
padaryk, kaip sakei, tik iškepk man
pirma mažą paplotėlį ir atnešk jį
man, o sau ir sūnui paskui padarysi.
14 Nes Viešpats, Izraelio Dievas, sa-
ko: 'Miltai statinaitėje nesibaigs ir
puodelyje aliejaus nesumažės iki tos
dienos, kol Viešpats žemei duos lie-
taus' ".
15 Parėjusi namo, ji padarė, kaip Eli-
jas sakė. Ir valgė ji, jis ir jos namai
kasdien.
16 Statinaitėje miltai nesibaigė ir alie-
jaus puodelyje nesumažėjo, kaip Vieš-
pats pasakė per Eliją.
17 Po to susirgo tos moters, šeiminin-
kės, sūnus. Jo liga buvo tokia sunki,
kad jis liovėsi kvėpavęs.

18 Tuomet ji tarė Elijui: "Kas man ir
tau, Dievo vyre? Ar tu atėjai priminti
mano kaltes ir numarinti mano sū-
nų?"
19 Jis jai atsakė: "Duok man savo sū-
nų". Paėmęs jį iš jos, užnešė į aukštu-
tinį kambarį, kuriame gyveno, ir pa-
guldė savo lovoje.
20 Jis šaukėsi Viešpaties, sakydamas:
"Viešpatie, mano Dieve, argi našlei,
pas kurią aš gyvenu, Tu siųsi nelai-
mę, numarindamas jos sūnų?"
21 Po to jis tris kartus išsitiesė ant vai-
ko ir meldėsi: "Viešpatie, mano Die-
ve, meldžiu, tesugrįžta šio vaiko siela
pas jį".
22 Viešpats išklausė Elijo maldą, vai-
ko siela sugrįžo pas jį, ir jis atgijo.
23 Elijas, paėmęs vaiką, jį nuvedė iš
aukštutinio kambario žemyn ir, ati-
duodamas jo motinai, tarė: "Žiūrėk,
tavo sūnus gyvas!"
24 Moteris atsakė Elijui: "Dabar žinau,
kad tu esi Dievo vyras ir kad Viešpa-
ties žodis tavo lūpose yra tiesa".

18 Trečiaisiais metais Viešpats
vėl kalbėjo Elijui: "Eik ir pa-
sirodyk Achabui; Aš duosiu lietaus
žemei".
2 Elijas išėjo pas Achabą. Samarijoje
buvo didelis badas.
3 Achabas pasišaukė Abdiją, rūmų
valdytoją, kuris buvo labai dievobai-
mingas žmogus.
4 Jezabelei naikinant Viešpaties pra-
našus, Abdijas paslėpė šimtą prana-
šų, po penkiasdešimt vienoje oloje, ir
aprūpino juos duona bei vandeniu.
5 Achabas tarė rūmų valdytojui
Abdijui: "Eikime per kraštą ir apžiū-
rėkime vandens šaltinius ir upelius: gal
rasime žolės žirgams ir mulams, kad
neprarastume visų gyvulių".
6 Jie pasidalino kraštą, kur kiekvie-
nas eis. Achabas ėjo vienu keliu, o
Abdijas kitu.
7 Abdijas keliaudamas netikėtai suti-
ko Eliją. Jį atpažinęs, jis puolė ant
kelių ir tarė: "Ar tai tu, Elijau, mano
viešpatie?"
8 Tas jam atsakė: "Aš. Eik ir pasakyk
savo valdovui: 'Elijas čia' ".
9 Jis sakė: "Kuo nusidėjau, kad tu ati-
duodi savo tarną Achabui nužudyti?
10 Kaip gyvas Viešpats, tavo Dievas,
nėra tautos nė karalystės, kur mano
valdovas nebūtų siuntęs tavęs ieškoti.
O atsakius: 'Jo čia nėra', jis prisaik-
dindavo tą karalystę ar tautą, kad tu
nerastas.
11 O dabar tu sakai: 'Eik ir sakyk savo
valdovui, kad Elijas čia'.
12 Man nuėjus, Viešpaties Dvasia nu-
neš tave į man nežinomą vietą. Kai
aš kalbėsiu Achabui ir jis tavęs ne-
ras, jis nužudys mane, nors tavo tar-
nas bijo Viešpaties nuo pat savo jau-
nystės.
13 Argi nebuvo pranešta mano vieš-
pačiui, ką aš, Jezabelei žudant Dievo
pranašus, padariau, kaip paslėpiau
šimtą Viešpaties pranašų, po pen-
kiasdešimt vienoje oloje, ir juos ap-
rūpinau duona bei vandeniu?
14 O dabar tu sakai: 'Eik ir sakyk savo
valdovui, kad Elijas čia'. Juk jis mane
nužudys".
15 Elijas atsakė: "Kaip gyvas kareivijų
Viešpats, kuriam aš tarnauju, šian-
dien Achabui pasirodysiu".
16 Abdijas nuėjo pasitikti Achabo ir
pasakė jam. Tada Achabas nuėjo su-
tikti Eliją.
17 Achabas, pamatęs Eliją, tarė: "Ar
tai tu, kuris vargini Izraelį?"
18 Elijas atsakė: "Ne aš varginu Izra-
elį, bet tu ir tavo tėvo namai, nes ap-

leidote Viešpaties įsakymus ir seka-
te Baalį.
19 Dabar surink prie manęs visą Izra-
elį ant Karmelio kalno, taip pat ketu-
ris šimtus penkiasdešimt Baalio ir ke-
turis šimtus alkų pranašų, valgančių
nuo Jezabelės stalo".
20 Achabas surinko visus izraelitus ir
pranašus ant Karmelio kalno.
21 Elijas, atsistojęs prieš juos, tarė:
"Ar ilgai jūs svyruosite? Jei Viešpats
yra Dievas, sekite Jį, o jei Baalis, se-
kite Baalį". Tauta neatsakė nė žo-
džio.
22 Elijas sakė tautai: "Aš likau vienas
Viešpaties pranašas, o Baalio prana-
šų yra keturi šimtai penkiasdešimt.
23 Duokite mums du jaučius; jie tepa-
sirenka vieną jautį ir, supjaustę jį į
gabalus, tepadeda ant malkų, bet ne-
uždega, o aš paruošiu kitą jautį ir už-
dėsiu ant malkų, bet neuždegsiu.
24 Tegul jie šaukiasi savo dievų, o aš
šauksiuosi Viešpaties vardo. Tas die-
vas, kuris atsakys ugnimi, yra Die-
vas". Žmonės atsakė: "Gerai pasaky-
ta".
25 Elijas tarė Baalio pranašams: "Pa-
sirinkite vieną jautį ir jį paruoškite
pirma, nes jūsų yra daug; šaukitės sa-
vo dievų vardo, bet neuždekite ug-
nies".
26 Jie paruošė jautį ir šaukėsi Baalio
nuo ryto iki vidudienio: "Baali, iš-
klausyk mus!" Bet atsakymo nebuvo.
Jie šokinėjo aplink aukurą, kurį buvo
pasidarę.
27 Vidudienį Elijas, tyčiodamasis iš jų,
tarė: "Šaukite garsiau! Juk jis dievas!
Gal jis šnekasi, užsiėmęs ar kelionė-
je? Gal jis miega ir jį reikia pažadin-
ti?"
28 Jie šaukė garsiai ir, kaip buvo įpra-
tę, raižėsi peiliais iki kraujo.

29 Praėjus vidudieniui, jie vis dar šau-
kė iki aukojimo laiko, bet nei balso,
nei atsakymo nesulaukė.
30 Tada Elijas tarė žmonėms: "Ateiki-
te prie manęs!" Žmonėms priartėjus,
jis atstatė Viešpaties aukurą, kuris
buvo sugriautas.
31 Elijas ėmė dvylika akmenų, pagal
Jokūbo, kuriam Viešpats buvo sakęs:
"Izraelis bus tavo vardas", sūnų gimi-
nių skaičių.
32 Jis pastatė aukurą iš akmenų Vieš-
paties vardui ir iškasė aplink jį griovį,
į kurį tilptų du saikai sėklos.
33 Sudėjęs tvarkingai malkas, jis su-
pjaustė jautį į gabalus, uždėjo juos
ant malkų ir tarė: "Pripildykite ketu-
ris kibirus vandens ir užpilkite ant de-
ginamosios aukos ir ant malkų".
34 Po to jis tarė: "Pakartokite". Jiems
pakartojus, jis vėl tarė: "Darykite tai
trečią kartą". Jie padarė ir trečią kar-
tą.
35 Vanduo tekėjo nuo aukuro ir pri-
pildė griovį.
36 Vakarinės aukos metu pranašas Eli-
jas priėjęs meldėsi: "Viešpatie, Abra-
omo, Izaoko ir Izraelio Dieve, tebū-
na šiandien žinoma, kad Tu esi Die-
vas Izraelyje, o aš Tavo tarnas, ir kad
visa tai Tavo paliepimu padariau.
37 Išklausyk mane, Viešpatie! Išklau-
syk mane, kad šita tauta žinotų, jog
Tu, Viešpatie, esi Dievas, ir gręžtųsi
savo širdimis į Tave".
38 Tada Viešpaties ugnis krito ant au-
kuro ir sudegino auką, malkas, akme-
nis bei dulkes, ir sulaižė griovyje bu-
vusį vandenį.
39 Visi žmonės, tai matydami, puolė
veidais į žemę ir šaukė: "Viešpats yra
Dievas! Viešpats yra Dievas!"
40 Elijas jiems tarė: "Suimkite Baalio
pranašus! Nepaleiskite nė vieno!"

Jiems juos suėmus, Elijas nuvedė juos
prie Kisono upelio ir ten nužudė.
41 Po to Elijas tarė Achabui: "Valgyk
ir gerk, nes jau girdžiu lietaus šniokštimą".
42 Achabas nuėjo valgyti ir gerti, o
Elijas, užlipęs ant Karmelio viršūnės,
pasilenkė ir paslėpė savo veidą tarp
kelių.
43 Jis tarė savo tarnui: "Eik ir pažiūrėk link jūros". Tas nuėjęs ir pažiūrėjęs sakė: "Nieko nėra!" Elijas tarė:
"Padaryk tai septynis kartus".
44 Septintąjį kartą tarnas sakė: "Debesėlis vyro plaštakos pločio kyla iš
jūros". Elijas atsakė: "Eik ir sakyk
Achabui: 'Pasikinkyk arklius ir skubėk, kad tavęs neužkluptų lietus' ".
45 Tuo tarpu dangus apsiniaukė ir užėjo smarkus lietus. Achabas nuskubėjo į Jezrahelį.
46 Viešpaties ranka buvo ant Elijo; jis
susijuosė strėnas ir bėgo Achabo
priekyje į Jezrahelį.

19 Achabas papasakojo Jezabelei visa, ką padarė Elijas ir
kaip jis išžudė visus Baalio pranašus.
2 Jezabelė siuntė pasiuntinį pas Eliją,
sakydama: "Tegul dievai man padaro
tai ir dar daugiau, jei rytoj apie šitą
laiką aš nepadarysiu tau taip, kaip tu
padarei Baalio pranašams".
3 Tai pamatęs, jis pakilo ir išėjo, kad
išgelbėtų savo gyvybę. Atėjęs į Judo
Bersabėją ir palikęs ten savo tarną,
4 pats ėjo į dykumą visą dieną. Atėjęs
jis atsisėdo po vienu kadagiu ir meldė sau mirties: "Viešpatie, gana, pasiimk mano gyvenimą, aš nesu geresnis už savo tėvus".
5 Jis atsigulė ir užmigo po kadagiu.
Angelas palietė jį ir tarė: "Kelkis ir
valgyk".
6 Elijas pažiūrėjo ir pamatė galvūgalyje paplotį ir indą su vandeniu. Pavalgęs ir atsigėręs jis vėl atsigulė.
7 Viešpaties angelas atėjo antrą kartą
ir, jį palietęs, tarė: "Kelkis ir valgyk,
nes tavęs laukia ilgas kelias".
8 Pavalgęs ir pasistiprinęs tuo maistu,
jis ėjo keturiasdešimt parų iki Dievo
kalno Horebo.
9 Jam apsinakvojus vienoje oloje,
Viešpats jam tarė: "Ką čia veiki, Elijau?"
10 Jis atsakė: "Aš buvau labai uolus
dėl Viešpaties, kareivijų Dievo, nes
izraelitai sulaužė Tavo sandorą, išgriovė Tavo aukurus ir išžudė Tavo
pranašus. Aš vienas likau, ir jie ieško
mano gyvybės".
11 Viešpats tarė: "Išeik ir atsistok ant
kalno prieš Viešpatį". Viešpats praėjo, ir didelė bei smarki audra, ardanti kalnus ir trupinanti uolas, buvo
priešais Viešpatį. Bet audroje nebuvo Viešpaties. Po audros drebėjo žemė, bet Viešpaties nebuvo žemės
drebėjime.
12 Žemės drebėjimui praėjus, pakilo
liepsnos, bet ir liepsnose Viešpaties
nebuvo. Tada pasigirdo tylus ramus
balsas.
13 Elijas, jį išgirdęs, apsigaubė veidą
apsiaustu ir išėjęs atsistojo olos angoje. Pasigirdo balsas: "Ką čia veiki,
Elijau?"
14 Jis atsakė: "Aš buvau labai uolus
dėl Viešpaties, kareivijų Dievo, nes
izraelitai sulaužė Tavo sandorą, išgriovė Tavo aukurus ir išžudė Tavo
pranašus. Aš vienas likau, ir jie ieško
mano gyvybės".
15 Viešpats jam tarė: "Grįžk savo keliu per dykumą į Damaską ir nuvykęs
ten patepk Hazaelį Sirijos karaliumi,
16 Nimšio sūnų Jehų–Izraelio kara-

liumi ir Safato sūnų Eliziejų iš Abel-
mehulos patepk pranašu savo vieton.
17 Kas paspruks nuo Hazaelio kardo,
tą nužudys Jehus, o kas paspruks nuo
Jehaus kardo, tą nužudys Eliziejus.
18 Tačiau Aš pasilikau Izraelyje septy-
nis tūkstančius, kurie nesulenkė ke-
lių prieš Baalį ir nebučiavo jo".
19 Elijas, išėjęs iš ten, surado Safato
sūnų Eliziejų ariantį lauką. Dvylika
jungų jaučių ėjo pirma jo, jis pats arė
su dvyliktuoju. Elijas, praeidamas pro
jį, užmetė ant jo savo apsiaustą.
20 Tas, palikęs jaučius ir bėgdamas pa-
skui Eliją, tarė: "Leisk man pabu-
čiuoti savo tėvą ir motiną, tuomet aš
seksiu tave". Elijas jam atsakė: "Eik
ir sugrįžk, nes ką aš tau padariau?"
21 Jis sugrįžo, papjovė jungo jaučius
ir, išviręs juos ant pakinktų medžių,
mėsą išdalino žmonėms, ir jie valgė.
Po to jis sekė Eliją ir jam tarnavo.

20 Sirijos karalius Benhadadas
surinko visą savo kariuome-
nę: su juo buvo trisdešimt du kara-
liai, žirgai ir kovos vežimai, ir puolė
Samariją.
2 Benhadadas per pasiuntinius prane-
šė Izraelio karaliui Achabui:
3 "Tavo sidabras ir auksas yra mano,
taip pat tavo žmonos ir geriausieji
vaikai".
4 Izraelio karalius atsakė: "Mano val-
dove karaliau, kaip tu sakei, aš ir vi-
sa, kas man priklauso, esame tavo".
5 Pasiuntiniai vėl atėjo pas Achabą ir
sakė: "Taip sako Benhadadas: 'Nors
aš sakiau tau, kad tu atiduosi man sa-
vo sidabrą, auksą, žmonas ir vaikus,
6 bet rytoj šituo laiku atsiųsiu pas ta-
ve savo tarnus, jie iškratys tavo bei
tavo tarnų namus ir visa, kas brangu
tavo akyse, surinkę išsigabens' ".
7 Tada Izraelio karalius, sušaukęs vi-
sus krašto vyresniuosius, jiems kalbė-
jo: "Klausykite ir stebėkite, kaip Ben-
hadadas siekia pikto. Jis atsiuntė pas
mane pasiuntinius, reikalaudamas
mano žmonų, vaikų, sidabro ir auk-
so, ir aš jam neprieštaravau".
8 Visi vyresnieji ir tauta jam atsakė:
"Neklausyk ir nesutik!"
9 Achabas atsakė Benhadado pasiun-
tiniams: "Sakykite mano valdovui ka-
raliui, kad aš visa, ko jis reikalavo
pradžioje, darysiu, bet paskutinio jo
reikalavimo nevykdysiu". Pasiuntiniai
viską pranešė Benhadadui.
10 Karalius vėl siuntė pas Achabą pa-
siuntinius su tokiu pranešimu: "Tegul
dievai padaro man tai ir dar daugiau,
jei Samarijos dulkių bent po saują už-
tektų žmonėms, kurie seka mane".
11 Izraelio karalius atsakė: "Tenesigi-
ria tas, kuris susijuosia, tarsi jau nusi-
juostų".
12 Kai išgirdo šitą atsakymą, Benha-
dadas puotavo su karaliais palapinė-
je. Jis įsakė savo tarnams pasiruošti,
ir tie išsirikiavo kovai prieš miestą.
13 Pranašas priėjo prie Izraelio kara-
liaus Achabo ir tarė: "Taip sako Vieš-
pats: 'Ar matai visą šitą daugybę? Aš
ją šiandien atiduosiu į tavo rankas,
kad žinotum, jog Aš esu Viešpats' ".
14 Achabas klausė: "Per ką?" Prana-
šas atsakė: "Taip sako Viešpats: 'Per
sričių kunigaikščių jaunuolius' ". Ka-
ralius vėl klausė: "Kas turi pradėti
mūšį?" Jis atsakė: "Tu".
15 Sričių kunigaikščių jaunuolių buvo
du šimtai trisdešimt du, o iš viso izra-
elitų – septyni tūkstančiai.
16 Jis išėjo vidudienį; Benhadadas bu-
vo nusigėręs, gerdamas palapinėje su
trisdešimt dviem karaliais, jo sąjungi-
ninkais.

17 Sričių kunigaikščių jaunuoliai išėjo
pirmieji. Benhadadas pasiuntė žval-
gus, kurie jam pranešė: "Vyrai išėjo
iš Samarijos".
18 Jis įsakė: "Jei jie eina taikos prašy-
ti, suimkite juos gyvus, o jei eina ka-
riauti, taip pat suimkite juos gyvus".
19 Sričių kunigaikščių jaunuoliai išėjo
iš miesto, o kariuomenė sekė juos.
20 Jie žudė kiekvieną, kuris išėjo prieš
juos, ir sirai bėgo, o izraelitai juos vi-
josi. Sirijos karalius Benhadadas pa-
bėgo ant žirgo su raiteliais.
21 Izraelio karalius išėjo ir paėmė ko-
vos vežimų ir žirgų, ir smarkiai sumu-
šė sirus.
22 Tada pranašas, atėjęs pas Izraelio
karalių, jam tarė: "Eik, sustiprėk ir
žiūrėk, ką darai, nes po metų Sirijos
karalius vėl puls tave".
23 Sirijos karaliaus tarnai kalbėjo ka-
raliui: "Jų dievai yra kalnų dievai, to-
dėl jie mus nugalėjo. Bet jei kariau-
tume su jais lygumoje, mes juos nu-
galėtume.
24 Padaryk šitaip: pašalink visus kara-
lius iš jų vietų ir jų vieton paskirk va-
dus.
25 Surink kariuomenę, kokią praradai,
taip pat atstatyk žirgų ir kovos vežimų
skaičių. Tada kariausime su jais lygu-
moje ir tikrai juos nugalėsime". Kara-
lius paklausė jų patarimo ir taip pada-
rė.
26 Metams praėjus, Benhadadas su
savo kariuomene atėjo į Afeką ka-
riauti su Izraeliu.
27 Izraelitai susirinko ir išėjo prieš
juos. Izraelitai sustojo priešais juos
lyg dvi mažos ožkų kaimenės, o sirų
buvo pilnas kraštas.
28 Tuomet Dievo vyras, priėjęs prie Iz-
raelio karaliaus, tarė: "Taip sako
Viešpats: 'Kadangi sirai sakė, kad
Viešpats yra kalnų Dievas, bet ne slė-
nių Dievas, tai Aš atiduosiu visą šitą
daugybę į tavo rankas, kad jūs žino-
tumėte, jog Aš esu Viešpats' ".
29 Taip jie stovėjo pasiruošę vieni prieš
kitus septynias dienas, ir septintą die-
ną prasidėjo kova. Izraelitai nužudė
tą dieną šimtą tūkstančių sirų pėsti-
ninkų.
30 Likusieji pabėgo į Afeko miestą,
kur ant likusių dvidešimt septynių
tūkstančių užgriuvo mūras. Benhada-
das irgi pabėgo į miestą ir pasislėpė
vidiniame kambaryje.
31 Jo tarnai kalbėjo jam: "Mes girdė-
jome, kad Izraelio karaliai yra gailes-
tingi. Apsijuoskime ašutinėmis, užsi-
dėkime virves ant kaklo ir išeikime
pas Izraelio karalių. Gal jis paliks ta-
ve gyvą".
32 Jie, apsijuosę ašutinėmis, užsidėjo
virves ir, atėję pas Izraelio karalių, ta-
rė: "Tavo tarnas Benhadadas prašo:
'Palik mane gyvą' ". Achabas atsakė:
"Jei jis dar gyvas, jis yra mano bro-
lis".
33 Vyrai tai palaikė geru ženklu ir pa-
kartojo: "Benhadadas yra tavo bro-
lis". Karalius tarė: "Atveskite jį!"
Benhadadui atėjus, Achabas pasiso-
dino jį į savo vežimą.
34 Benhadadas tarė jam: "Miestus,
kuriuos mano tėvas atėmė iš tavo tė-
vo, grąžinu; tu įsteik prekyviečių Da-
maske, kaip mano tėvas buvo įsteigęs
Samarijoje". Achabas atsakė: "Šito-
mis sąlygomis aš tave paleidžiu". Juo-
du sudarė sutartį, ir Achabas paleido
Sirijos karalių.
35 Vienas iš pranašų, Viešpačiui pa-
liepus, tarė savo draugui: "Mušk ma-
ne". Bet tas atsisakė jį mušti.
36 Tada jis jam sakė: "Kadangi nepa-
klausei Viešpaties žodžio, kai pasi-

trauksi nuo manęs, tave nužudys liū-
tas". Kai jis pasitraukė, jį sutiko liū-
tas ir sudraskė.
37 Sutikęs kitą vyrą, jis vėl sakė:
"Mušk mane". Tas mušė jį ir sužeidė.
38 Po to pranašas nuėjęs atsistojo prie
kelio ir laukė karaliaus. Jis užsirišo
raištį ant akių.
39 Karaliui praeinant, jis sušuko: "Ta-
vo tarnas dalyvavo mūšyje. Vienas
žmogus atvedė pas mane vyrą ir įsa-
kė: 'Saugok jį! Jei jis pabėgs, tu atsa-
kysi savo gyvybe arba turėsi sumokėti
talentą sidabro'.
40 Kai tavo tarnas buvo užsiėmęs šiuo
bei tuo, jis pabėgo". Izraelio karalius
jam tarė: "Teismo sprendimą tu pats
sau pasakei".
41 Jis skubiai nusiėmė raištį, ir Izrae-
lio karalius atpažino, kad jis prana-
šas.
42 Pranašas jam tarė: "Taip sako Vieš-
pats: 'Kadangi tu paleidai vyrą, kurį
Aš buvau paskyręs visiškam sunaiki-
nimui, tai tavo gyvybė bus už jo gyvy-
bę ir tavo tauta už jo tautą' ".
43 Izraelio karalius vyko namo į
Samariją paniuręs ir nepatenkintas.

21 Jezrahelietis Nabotas turėjo
vynuogyną šalia Samarijos
karaliaus Achabo rūmų.
2 Achabas kalbėjo Nabotui: "Duok
man savo vynuogyną. Aš pasidarysiu
daržą iš jo, nes jis yra arti mano na-
mų, o aš tau duosiu vietoje jo geresnį
vynuogyną, arba jei tau geriau, sumo-
kėsiu, kiek jis vertas".
3 Nabotas atsakė karaliui: "Taip ne-
bus, kad atiduočiau savo tėvų paliki-
mą".
4 Achabas sugrįžo į namus paniuręs ir
nepatenkintas dėl jezraheliečio Na-
boto atsakymo: "Neatiduosiu savo tė-
vų palikimo". Jis atsigulė į lovą, nusi-
suko ir nevalgė.
5 Jo žmona Jezabelė, atėjusi pas jį,
klausė: "Kodėl tavo dvasia taip nu-
liūdusi, kad nevalgai?"
6 Jis jai atsakė: "Aš prašiau jezrahe-
liečio Naboto parduoti man savo vy-
nuogyną arba išmainyti į kitą vynuo-
gyną, bet jis nesutiko".
7 Jo žmona Jezabelė tarė jam: "Ar ne
tu valdai Izraelį? Kelkis, valgyk ir būk
geros nuotaikos! Aš atiduosiu tau jez-
raheliečio Naboto vynuogyną".
8 Ji parašė Achabo vardu laiškų, juos
užantspaudavo jo antspaudu ir pa-
siuntė miesto vyresniesiems bei di-
džiūnams, kurie gyveno su Nabotu.
9 Laiškuose ji rašė: "Paskelbkite pa-
sninką ir pasodinkite Nabotą į pirmą
vietą tarp žmonių,
10 o prieš jį pasodinkite du vyrus, Be-
lialo vaikus, kurie paliudytų, kad Na-
botas keikė Dievą ir karalių. Po to iš-
veskite jį ir užmuškite akmenimis".
11 Jo miesto vyrai, vyresnieji ir di-
džiūnai, gyvenantieji mieste, padarė
taip, kaip buvo parašyta Jezabelės
laiškuose, kuriuos ji jiems pasiuntė.
12 Jie paskelbė pasninką ir pasodino
Nabotą į pirmąją vietą tarp žmonių.
13 Po to atėjo du vyrai, Belialo vaikai,
ir atsisėdo prieš jį. Tie liudijo prieš
Nabotą, visiems žmonėms girdint:
"Nabotas keikė Dievą ir karalių". Po
to jie, išvedę jį už miesto, užmušė ak-
menimis
14 ir pranešė Jezabelei: "Nabotas už-
muštas akmenimis".
15 Jezabelė, išgirdusi, kad Nabotas už-
muštas akmenimis, tarė Achabui:
"Pasisavink jezraheliečio Naboto vy-
nuogyną, kurį jis atsisakė tau parduo-
ti už pinigus, nes Nabotas jau nebe-
gyvas".

16 Achabas, sužinojęs, kad Nabotas
miręs, tuojau išėjo į jezraheliečio Na-
boto vynuogyną, kad jį pasisavintų.
17 Tuomet Viešpats kalbėjo Elijui:
18 "Eik į Samariją, kur sutiksi Izraelio
karalių Achabą. Jį rasi Naboto vy-
nuogyne, kurio jis nuėjo pasisavinti.
19 Sakyk jam: 'Taip sako Viešpats: 'Tu
nužudei žmogų ir pagrobei jo nuosa-
vybę. Toje vietoje, kurioje šunys laižė
Naboto kraują, šunys laižys ir tavo
kraują' ".
20 Achabas, pamatęs Eliją, tarė: "Tai
suradai mane, mano prieše?" Tas at-
sakė: "Aš tave suradau, nes tu parsi-
davei, kad darytum pikta Viešpaties
akyse.
21 Todėl Viešpats sako: 'Aš bausiu ta-
ve ir išnaikinsiu visus Achabo šeimos
vyrus, nė vieno nepaliksiu gyvo.
22 Padarysiu tau, kaip padariau Ne-
bato sūnui Jeroboamui ir Achijo sū-
nui Baasai, nes tu įtraukei Izraelį į
nuodėmę'.
23 Ir apie Jezabelę Viešpats taip pat
kalbėjo: 'Šunys ės Jezabelę Jezrahe-
lio mieste.
24 Kas iš Achabo mirs mieste, tą ės
šunys, kas mirs laukuose, tą les pa-
dangių paukščiai' ".
25 Nebuvo kito tokio, kuris būtų taip
parsidavęs daryti pikta Viešpaties
akyse, kaip Achabas, nes jį suvedžio-
jo jo žmona Jezabelė.
26 Jis bjauriai elgėsi sekdamas stabus,
kaip darė amoritai, kuriuos Viešpats
išvarė prieš izraelitams įsikuriant.
27 Achabas, išgirdęs šituos žodžius,
perplėšė savo drabužius ir, užsidėjęs
ašutinę, pasninkavo, gulėjo ašutinėje
ir vaikščiojo nusiminęs.
28 Tada Viešpats kalbėjo pranašui
Elijui:
29 "Ar matai, kaip Achabas nusižemi-
no prieš mane? Kadangi jis taip pa-
darė, Aš nesiųsiu jam nelaimių iki jo
mirties, bet jo sūnaus dienomis įvyk-
dysiu bausmę jo namams".

22 Trejus metus nebuvo karo
tarp Sirijos ir Izraelio.
2 Trečiaisiais metais Judo karalius
Juozapatas atvyko pas Izraelio kara-
lių.
3 Izraelio karalius kalbėjo savo tar-
nams: "Ar žinote, kad Ramotgileadas
mums priklauso, o mes delsiame jį at-
siimti iš Sirijos karaliaus?"
4 Achabas klausė Juozapato: "Ar eisi
su manimi kariauti į Ramotgileadą?"
Juozapatas atsakė Izraelio karaliui:
"Kaip tu, taip ir aš, mano tauta – kaip
tavoji ir mano žirgai – kaip tavo".
5 Juozapatas sakė Izraelio karaliui:
"Pasiklausk, ką Viešpats sako".
6 Izraelio karalius sušaukė apie ketu-
ris šimtus pranašų ir jų klausė: "Ar
man eiti kariauti prieš Ramotgileadą,
ar ne?" Jie atsakė: "Eik! Viešpats jį
atiduos į karaliaus rankas".
7 Juozapatas klausė: "Ar čia nėra
Viešpaties pranašo, kad jo galėtume
pasiklausti?"
8 Izraelio karalius atsakė Juozapatui:
"Yra vienas – Imlo sūnus Michėjas,
per kurį būtų galima paklausti Vieš-
paties, bet aš jo nekenčiu, nes jis nie-
kad nepranašauja apie mane gerai,
tik blogai". Juozapatas atsakė: "Ne-
kalbėk taip, karaliau".
9 Izraelio karalius pasišaukė vieną rū-
mų valdininką ir įsakė: "Skubiai at-
vesk Imlo sūnų Michėją!"
10 Izraelio karalius Achabas ir Judo
karalius Juozapatas sėdėjo savo sos-
tuose apsivilkę karališkais drabužiais
aikštėje prie Samarijos vartų, ir visi
pranašai pranašavo priešais juos.

11 Chenano sūnus Sedekijas pasidarė
geležinius ragus ir sakė: "Taip sako
Viešpats: 'Jais badysi sirus, kol juos
pribaigsi' ".
12 Ir visi pranašai taip pranašavo:
"Eik į Ramotgileadą ir laimėk! Vieš-
pats jį atiduos į karaliaus rankas".
13 Pasiuntinys, nuėjęs pakviesti Mi-
chėjo, jam sakė: "Štai pranašų žodžiai
vienbalsiai skelbia gerą žinią karaliui.
Tebūna ir tavo žodis panašus į jų, kal-
bėk tai, kas gera".
14 Michėjas atsakė: "Kaip Viešpats
gyvas, ką Viešpats man sakys, tą kal-
bėsiu".
15 Jam atėjus, karalius klausė: "Mi-
chėjau, ar mums eiti kariauti prieš
Ramotgileadą?" Tas jam atsakė: "Eik
ir laimėk! Viešpats jį atiduos į kara-
liaus rankas".
16 Karalius jam tarė: "Kiek kartų rei-
kės tave saikdinti, kad man nieko ki-
to nekalbėtum, tik tiesą Viešpaties
vardu?"
17 Tada Michėjas atsakė: "Mačiau vi-
są Izraelį išsklaidytą kalnuose kaip
avis be piemens. O Viešpats tarė: 'Ši-
tie neturi valdovo, tegul kiekvienas
grįžta ramybėje į savo namus' ".
18 Izraelio karalius sakė Juozapatui:
"Ar tau nesakiau, kad jis nepranašau-
ja apie mane gera, tik bloga?"
19 Michėjas tęsė: "Klausyk Viešpaties
žodžio. Mačiau Viešpatį, sėdintį savo
soste, ir visą dangaus kareiviją, sto-
vinčią Jo dešinėje ir kairėje.
20 Viešpats klausė: 'Kas įtikins Acha-
bą, kad jis eitų ir žūtų Ramotgile-
ade?' Vieni sakė taip, kiti – kitaip.
21 Pagaliau išėjo dvasia ir atsistojusi
Viešpaties akivaizdoje tarė: 'Aš jį įti-
kinsiu'.
22 Viešpats ją klausė: 'Kaip?' Ji atsa-
kė: 'Aš eisiu ir būsiu melo dvasia visų
karaliaus Achabo pranašų lūpose'.
Viešpats tarė: 'Tau pavyks įtikinti.
Eik ir daryk tai'.
23 Taigi Viešpats įdėjo melo dvasią į
visų tavo pranašų lūpas, nes Viešpats
kalbėjo prieš tave pikta".
24 Tada Chenano sūnus Sedekijas, pri-
ėjęs prie Michėjo, trenkė jam į veidą
ir tarė: "Kuriuo keliu Viešpaties Dva-
sia pasitraukė nuo manęs, kad kalbė-
tų tau?"
25 Michėjas atsakė: "Tu pamatysi tai
tą dieną, kai bėgsi slėptis į vidinį
kambarį".
26 Izraelio karalius įsakė sulaikyti Mi-
chėją, nuvesti jį pas miesto valdytoją
Amoną ir pas karaliaus sūnų Joasą,
27 sakydamas: "Laikykite jį kalėjime
ir maitinkite sielvarto duona bei van-
deniu, kol ramybėje sugrįšiu".
28 Michėjas atsakė: "Jei tu sugrįši ra-
mybėje, tai Viešpats nekalbėjo per
mane". Ir jis sakė: "Klausykite, visi
žmonės!"
29 Izraelio ir Judo karaliai išėjo į Ra-
motgileadą.
30 Izraelio karalius kalbėjo Juozapa-
tui: "Aš persirengsiu ir eisiu į mūšį,
o tu apsirenk savo drabužiais". Izra-
elio karalius persirengė ir išėjo į mū-
šį.
31 Sirijos karalius buvo įsakęs savo
trisdešimt dviem kovos vežimų vir-
šininkams nepulti nieko, tik Izraelio
karalių.
32 Kovos vežimų viršininkai, pamatę
Juozapatą, palaikė jį Izraelio karaliu-
mi ir puolė. Juozapatas šaukėsi pa-
galbos.
33 Kovos vežimų viršininkai, supratę,
kad jis ne Izraelio karalius, liovėsi jį
puolę.
34 Vienas vyras netaikydamas įtempė
lanką ir iššovė. Strėlė pataikė Izraelio

karaliui tarp šarvų. Tada jis tarė savo
vežikui: "Išvežk mane iš kovos lauko,
nes esu sužeistas".
35 Tą dieną mūšis sustiprėjo, karalius
stovėjo vežime prieš sirus ir vakare
mirė. Kraujas tekėjo iš žaizdos į veži-
mą.
36 Saulei leidžiantis, kariuomenei bu-
vo pranešta: "Kiekvienas į savo kraš-
tą ir į savo miestą".
37 Karalius mirė ir buvo parvežtas į Sa-
mariją. Ir jie palaidojo karalių Sama-
rijoje.
38 Jiems plaunant vežimą prie Sama-
rijos tvenkinio, šunys laižė jo kraują,
o paleistuvės prausėsi tvenkinyje –
viskas įvyko pagal Viešpaties žodį.
39 Visi kiti Achabo darbai, dramblio
kaulo namai, kuriuos jis pastatė,
miestai, kuriuos sutvirtino, yra sura-
šyta Izraelio karalių metraščių knygo-
je.
40 Achabas užmigo prie savo tėvų, o
jo vietoje pradėjo karaliauti jo sūnus
Achazijas.
41 Asos sūnus Juozapatas pradėjo ka-
raliauti Jude ketvirtaisiais Izraelio
karaliaus Achabo metais.
42 Jis, pradėdamas karaliauti, buvo
trisdešimt penkerių metų amžiaus ir
karaliavo dvidešimt penkerius metus
Jeruzalėje. Jo motina buvo Silio duk-
tė Azuba.
43 Jis vaikščiojo savo tėvo Asos ke-
liais ir nenukrypo nuo jų, darydamas
tai, kas teisinga Viešpaties akyse.
Bet aukojimo aukštumų nepanaiki-
no, žmonės tebeaukojo ir tebesmil-
kė aukštumose.
44 Juozapatas padarė taiką su Izraelio
karaliumi.
45 Visi kiti Juozapato darbai, jo galia,
kurią jis parodė, jo kovos yra surašy-
ta Judo karalių metraščių knygoje.
46 Jis išnaikino per jo tėvo Asos die-
nas krašte užsilikusius iškrypėlius.
47 Tuomet Edome nebuvo karaliaus ir
jį valdė vietininkas.
48 Juozapatas pastatė laivų auksui ga-
benti iš Ofyro krašto. Bet jie nenu-
plaukė, nes laivai sudužo Asiongabe-
ryje.
49 Achabo sūnus Achazijas pasiūlė
Juozapatui: "Mano tarnai teplaukio-
ja laivuose su tavo tarnais", bet Juo-
zapatas pasiūlymo nepriėmė.
50 Juozapatas užmigo prie savo tėvų
ir buvo palaidotas prie savo tėvų sa-
vo tėvo Dovydo mieste, o jo vietoje
pradėjo karaliauti jo sūnus Joramas.
51 Achabo sūnus Achazijas pradėjo
karaliauti Izraelyje, Samarijoje, septy-
nioliktais Judo karaliaus Juozapato
metais ir karaliavo Izraelyje dvejus
metus.
52 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir
vaikščiojo savo tėvo, motinos ir Ne-
bato sūnaus Jeroboamo, kuris įtrau-
kė Izraelį į nuodėmę, keliais.
53 Jis tarnavo Baaliui, jį garbino ir su-
kėlė Viešpaties, Izraelio Dievo, pyktį
kaip ir jo tėvas.

ANTROJI KARALIŲ
KNYGA

1 Achabui mirus, Moabas sukilo
prieš Izraelį.
2 Achazijas nukrito Samarijoje nuo
viršutinio aukšto pro groteles ir susi-
žeidė. Jis siuntė pasiuntinius pas Ek-
rono dievą Baalzebubą paklausti, ar
jis pasveiks iš šitos ligos.
3 Viešpaties angelas įsakė Elijui: "Eik
pasitikti Samarijos karaliaus pasiun-
tinių ir jiems sakyk: 'Ar nėra Dievo
Izraelyje, kad einate klausti Ekrono
dievo Baalzebubo?'
4 Todėl taip sako Viešpats: 'Iš lovos, į
kurią atsigulei, nebeatsikelsi, bet tik-
rai mirsi!' " Ir Elijas nuėjo.
5 Pasiuntiniai sugrįžo pas karalių. Jis
klausė jų: "Kodėl sugrįžote?"
6 Jie jam atsakė: "Vienas vyras pasiti-
ko mus ir tarė: 'Grįžkite pas karalių,
kuris jus siuntė, ir jam sakykite: 'Taip
sako Viešpats: 'Ar nėra Dievo Izra-
elyje, kad siunti klausti Ekrono dievo
Baalzebubo? Todėl iš lovos, į kurią
atsigulei, nebeatsikelsi, bet tikrai mir-
si!' "
7 Karalius jų klausė: "Kaip atrodė tas
vyras, kuris jus pasitiko ir jums taip
kalbėjo?"
8 Jie jam atsakė: "Tas vyras buvo
gauruotu apdaru ir susijuosęs odiniu
diržu". Achazijas tarė: "Tai tisbietis
Elijas".
9 Karalius siuntė pas Eliją penkiasde-
šimtininką su jo vyrais. Tas, užlipęs į
kalno viršūnę, kur Elijas sėdėjo, krei-
pėsi į jį: "Dievo vyre, karalius įsako
tau lipti žemyn!"
10 Elijas atsakė penkiasdešimtininkui:
"Jei aš Dievo vyras, tai tegul ugnis
krinta iš dangaus ir praryja tave bei
tavo penkiasdešimt vyrų". Ugnis kri-
to iš dangaus ir prarijo jį bei jo visus
vyrus.
11 Karalius siuntė pas jį kitą penkias-
dešimtininką su jo vyrais. Tas, užėjęs
į kalną, tarė jam: "Dievo vyre, kara-
lius įsako tau skubiai lipti žemyn!"
12 Elijas atsakė: "Jei aš Dievo vyras,
tai tegul krinta iš dangaus ugnis ir
praryja tave bei tavo penkiasdešimt
vyrų". Dievo ugnis krito iš dangaus ir
prarijo jį ir visus jo vyrus.
13 Karalius vėl siuntė penkiasdešimti-
ninką su jo vyrais. Trečiasis penkias-
dešimtininkas, atėjęs pas Eliją, atsi-
klaupė ant kelių prieš jį ir maldavo:
"Dievo vyre, meldžiu, pasigailėk ma-
nęs ir šitų penkiasdešimties vyrų gy-
vybės.
14 Štai krito ugnis iš dangaus ir prari-
jo abu pirmuosius penkiasdešimtinin-
kus ir jų vyrus. Prašau, pasigailėk ma-
nęs".
15 Viešpaties angelas sakė Elijui:
"Leiskis su juo žemyn. Nebijok". Eli-
jas nuėjo su juo pas karalių
16 ir jam kalbėjo: "Taip sako Viešpats:
'Kadangi tu siuntei pasiuntinius
klausti pas Ekrono dievą Baalzebu-
bą, tarsi Izraelyje nebūtų Dievo, kurį
galima pasiklausti, tai iš lovos, į kurią
atsigulei, nebeatsikelsi, bet tikrai mir-
si' ".
17 Jis mirė, kaip paskelbė Viešpats
per Eliją. Ir Joramas karaliavo jo vie-
toje antraisiais Judo karaliaus Jora-

mo, Juozapato sūnaus, metais, nes
Achazijas neturėjo sūnaus.
18 Visi kiti Achazijo darbai yra surašy-
ti Izraelio karalių metraščių knygoje.

2 Elijui ir Eliziejui einant iš Galga-
los, Viešpats buvo numatęs paim-
ti Eliją viesulu į dangų.
2 Elijas tarė Eliziejui: "Pasilik čia, nes
Viešpats mane siunčia į Betelį". Bet
Eliziejus atsakė: "Kaip gyvas Viešpats
ir gyva tavo siela, aš tavęs nepalik-
siu". Jie nuėjo į Betelį.
3 Pranašų sūnūs, kurie buvo Betelyje,
atėję pas Eliziejų, klausė: "Ar žinai,
kad šiandien Viešpats paims tavo val-
dovą nuo tavęs?" Tas atsakė: "Aš ži-
nau, tylėkite".
4 Elijas sakė jam: "Eliziejau, pasilik
čia, nes Viešpats mane siunčia į Jeri-
chą". Tas atsakė: "Kaip gyvas Vieš-
pats ir gyva tavo siela, aš tavęs nepa-
liksiu". Jie atėjo į Jerichą.
5 Pranašų mokiniai, kurie buvo Jeri-
che, atėję pas Eliziejų, klausė: "Ar ži-
nai, kad šiandien Viešpats paims ta-
vo valdovą nuo tavęs?" Tas atsakė:
"Aš žinau, tylėkite!"
6 Tada Elijas jam tarė: "Pasilik čia,
nes Viešpats mane siunčia prie Jor-
dano". Tas atsakė: "Kaip gyvas Vieš-
pats ir gyva tavo siela, aš tavęs nepa-
liksiu". Juodu ėjo toliau.
7 Penkiasdešimt vyrų, pranašų sūnų,
ėjo ir sustoję stebėjo iš tolo, o juodu
nuėjo iki Jordano.
8 Elijas, paėmęs savo apsiaustą, suvy-
niojo jį ir juo sudavė per vandenį.
Vanduo persiskyrė, ir juodu perėjo
sausuma.
9 Kitoje Jordano pusėje Elijas tarė
Eliziejui: "Ko norėtum, kad padary-
čiau prieš tai, kai būsiu paimtas nuo
tavęs?" Eliziejus atsakė: "Prašau, kad
tavo dvasios būtų dvigubai ant ma-
nęs".
10 Elijas atsakė: "Prašai sunkaus daly-
ko. Jei matysi, kai mane paima, bus
tai tau, bet jei nematysi – nebus".
11 Jiems besikalbant ir einant toliau,
pasirodė ugninis vežimas bei ugniniai
žirgai ir perskyrė juodu. Taip Elijas
buvo paimtas viesulu į dangų.
12 Eliziejus tai matė ir šaukė: "Mano
tėve, mano tėve! Izraelio kovos veži-
mai ir jo raiteliai!" Ir jis daugiau jo
nebematė. Tuomet jis persiplėšė dra-
bužius.
13 Eliziejus, pakėlęs Elijo apsiaustą,
kuris nuo jo nukrito, sugrįžęs atsisto-
jo ant Jordano kranto.
14 Jis paėmė nuo Elijo nukritusį ap-
siaustą ir, sudavęs juo per vandenį,
tarė: "Kur yra Viešpats, Elijo Die-
vas?" Kai jis sudavė per vandenį, van-
duo persiskyrė, ir Eliziejus perėjo.
15 Pranašų sūnūs, kurie buvo kitoje
pusėje, Jeriche, jį pamatę, sakė: "Eli-
jo dvasia nužengė ant Eliziejaus".
Atėję jo pasitikti, jie nusilenkė prieš
jį iki žemės
16 ir jam tarė: "Pas mus yra penkias-
dešimt tvirtų vyrų, tavo tarnų. Tegu
jie nueina ieškoti Elijo. Gal Viešpa-
ties Dvasia, paėmusi jį, numetė ant
kokio kalno ar į slėnį?" Jis atsakė:
"Nesiųskite".
17 Jiems primygtinai prašant, Elizie-
jus sutiko. Jie išsiuntė penkiasdešimt
vyrų, kurie ieškojo tris dienas, bet jo
nerado.
18 Jiems sugrįžus į Jerichą, Eliziejus
jiems tarė: "Argi aš jums nesakiau:
'Neikite'?"
19 Jericho gyventojai sakė Eliziejui:
"Miestas geroje vietoje, kaip tu pats
matai, bet vanduo blogas ir žemė ne-
derlinga".

20 Eliziejus atsakė: "Atneškite man
naują dubenį ir įberkite į jį druskos".
Ir jie atnešė jam.
21 Nuėjęs prie vandens šaltinio, jis
įmetė į jį druskos ir sakė: "Taip sako
Viešpats: 'Aš pagydžiau šitą vandenį.
Jis nebebus priežastimi nei mirties,
nei nevaisingumo' ".
22 Vanduo yra sveikas iki šios dienos,
kaip Eliziejus pasakė.
23 Iš Jericho jis ėjo į Betelį. Jam ei-
nant keliu, maži vaikai, išėję iš mies-
to, tyčiojosi iš jo ir šaukė: "Eik aukš-
tyn, pliki! Eik aukštyn, pliki!"
24 Atsigręžęs jis pažiūrėjo į juos ir pra-
keikė juos Viešpaties vardu. Dvi lo-
kės atbėgo iš miško ir sudraskė ketu-
riasdešimt du vaikus.
25 Iš čia jis nuėjo į Karmelio kalną, o
iš ten grįžo į Samariją.

3 Achabo sūnus Joramas pradėjo
valdyti Izraelį Samarijoje aštuo-
nioliktaisiais Judo karaliaus Juozapa-
to metais ir karaliavo dvylika metų.
2 Jis darė pikta Viešpaties akyse, ta-
čiau ne taip, kaip jo tėvas ir motina.
Jis pašalino Baalio atvaizdą, kurį bu-
vo padaręs jo tėvas.
3 Tačiau jis laikėsi nuodėmių Nebato
sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Izra-
elį į nuodėmę; jis neatsitraukė nuo jų.
4 Moabo karalius Mešas buvo avių
augintojas. Jis kasmet duodavo Izra-
elio karaliui duoklę šimtą tūkstančių
ėriukų ir šimto tūkstančių avių vilnų.
5 Achabui mirus, Moabo karalius su-
kilo prieš Izraelio karalių.
6 Tada karalius Joramas išėjo iš Sa-
marijos ir suskaičiavo visą Izraelį.
7 Jis siuntė pas Judo karalių Juozapa-
tą, sakydamas: "Moabo karalius su-
kilo prieš mane. Ar eisi su manimi
kariauti prieš Moabą?" Juozapatas
sakė: "Eisiu. Aš–kaip ir tu, mano
tauta–kaip ir tavo tauta, mano žir-
gai–kaip ir tavo žirgai".
8 Jis klausė: "Kuriuo keliu eisime?"
Tas atsakė: "Edomo dykumos keliu".
9 Izraelio, Judo ir Edomo karaliai iš-
ėjo kartu. Septintą dieną jiems pri-
trūko vandens kariuomenei ir gyvu-
liams.
10 Izraelio karalius sakė: "Vargas!
Viešpats sukvietė šituos tris karalius,
kad atiduotų į Moabo rankas".
11 Juozapatas paklausė: "Ar čia nėra
Viešpaties pranašo, per kurį galėtu-
me paklausti Viešpaties?" Vienas Iz-
raelio karaliaus tarnas atsakė: "Čia
yra Safato sūnus Eliziejus, kuris pil-
davo Elijui ant rankų vandenį".
12 Juozapatas atsakė: "Viešpaties žo-
dis yra su juo". Izraelio karalius, Juo-
zapatas ir Edomo karalius nuėjo pas
jį.
13 Eliziejus kalbėjo Izraelio karaliui:
"Ką aš turiu bendro su tavimi? Eik
pas savo tėvo ir motinos pranašus!"
Izraelio karalius jam atsakė: "Ne! Juk
Viešpats sukvietė šituos tris karalius,
kad juos atiduotų į Moabo rankas".
14 Tuomet Eliziejus tarė: "Kaip gyvas
kareivijų Viešpats, kuriam tarnauju,
jei ne Judo karalius Juozapatas, aš
nežiūrėčiau ir nekreipčiau dėmesio į
tave.
15 Dabar atveskite man arfininką".
Arfininkui skambinant, Viešpaties
ranka prisilietė prie jo
16 ir jis kalbėjo: "Taip sako Viešpats:
'Iškaskite šiame slėnyje daug griovių'.
17 Nes taip sako Viešpats: 'Jūs nepa-
stebėsite nei vėjo, nei lietaus, tačiau
šitas slėnis prisipildys vandens; galė-
site gerti jūs ir jūsų gyvuliai'.
18 Negana to, Viešpats dar atiduos
Moabą į jūsų rankas.

19 Jūs užimsite visus žymesniuosius ir
sustiprintus miestus, iškirsite geriau-
sius medžius, užversite vandens šalti-
nius ir derlingą žemę užteršite akme-
nimis".
20 Rytą, kai paprastai aukojama duo-
nos auka, pasirodė vanduo iš Edomo
pusės ir pripildė visą slėnį.
21 Moabitai, išgirdę, kad karaliai atė-
jo kariauti prieš juos, surinko visus
vyrus, jaunus ir senus, galinčius ne-
šioti ginklą, ir sustojo krašto pasieny-
je.
22 Anksti rytą atsikėlę, saulei švie-
čiant, moabitai pamatė vandenį, rau-
doną kaip kraujas,
23 ir tarė: "Tai kraujas! Tikrai karaliai
bus susikovę tarp savęs ir vienas kitą
išžudę. Dabar prie grobio, Moabai!"
24 Bet, jiems atėjus prie Izraelio sto-
vyklos, izraelitai taip sumušė moabi-
tus, kad jie bėgo, o tie vijosi ir mušė
juos.
25 Jie sugriovė miestus ir ant derlin-
gos žemės kiekvienas numetė po ak-
menį, vandens šaltinius užvertė ir ge-
riausius medžius iškirto; išliko tik ak-
menys Kircharešete. Mėtytojai apsu-
po jį ir sugriovė.
26 Kai Moabo karalius pamatė, kad
karas jam per sunkus, pasiėmė septy-
nis šimtus vyrų, ginkluotų kardais, ir
norėjo prasilaužti pas Edomo karalių,
bet neįstengė.
27 Tada jis paėmė savo pirmagimį sū-
nų, kuris turėjo karaliauti jo vietoje,
ir aukojo kaip deginamąją auką ant
miesto sienos. Kilo didelis pasipikti-
nimas prieš Izraelį. Ir jie atsitraukė
nuo jo ir grįžo į savo kraštą.

4 Vieno pranašo žmona šaukė Eli-
ziejui: "Tavo tarnas, mano vyras,
mirė. Tu žinai, kad jis bijojo Viešpa-
ties, tačiau skolintojas atėjo už skolą
paimti vergais abu mano sūnus".
2 Eliziejus klausė: "Kuo galiu padėti?
Sakyk, ką turi namuose?" Ji atsakė:
"Nieko kito neturiu, tik ąsotėlį alie-
jaus".
3 Jis jai tarė: "Eik ir pasiskolink tuš-
čių indų iš visų savo kaimynų. Nema-
žai pasiskolink.
4 Sugrįžusi užsirakink duris su savo
sūnumis ir pilk aliejų į visus tuščius
indus, o pilnus padėk į šalį".
5 Parėjusi ji su savo sūnumis užsiraki-
no duris, ir jie jai padavinėjo indus, o
ji pylė.
6 Kai visi indai buvo pilni, ji tarė sū-
nui: "Paduok man dar vieną indą".
Jis atsakė: "Nebėra indų". Tuomet
aliejus nustojo tekėjęs.
7 Ji, nuėjusi pas Dievo vyrą, viską jam
papasakojo. Eliziejus tarė: "Parduok
aliejų ir užmokėk skolą, o kas liks, iš
to gyvenkite".
8 Kartą Eliziejus ėjo į Sunamą, kur
gyveno turtinga moteris. Ji kvietė jį
užeiti pavalgyti. Nuo to laiko kiekvie-
ną kartą praeidamas jis užsukdavo
pavalgyti.
9 Kartą ji tarė savo vyrui: "Aš
suprantu, kad tas žmogus, kuris nuo-
lat užeina pas mus, yra šventas Die-
vo vyras.
10 Padarykime mažą kambarėlį ant
aukšto ir padėkime jam ten lovą, sta-
lą, kėdę ir lempą, kad užsukęs jis tu-
rėtų kur pailsėti".
11 Kartą Eliziejus atėjęs užėjo į tą
kambarį ir ten ilsėjosi.
12 Jis liepė savo tarnui Geziui pa-
kviesti sunamietę. Ji atėjo.
13 Jai atėjus, jis tarė tarnui: "Paklausk
jos, kuo galėčiau atsilyginti už visą jos
rūpestį. Gal ji norėtų, kad pakalbė-
čiau už ją su karaliumi ar kariuome-

nės vadu?" Ji atsakė: "Aš gyvenu tarp
savo žmonių".
14 Eliziejus vėl klausė: "Ką jai padaryti?"
Giezis atsiliepė: "Ji neturi sūnaus, o jos vyras senas".
15 Tuomet Eliziejus liepė pakviesti ją.
Atėjusi ji atsistojo tarpduryje.
16 Jis tarė jai: "Už metų, apie šitą laiką, tu glamonėsi sūnų!" Ji sakė: "O ne, mano viešpatie, Dievo vyre, nemeluok savo tarnaitei".
17 Moteris pastojo ir po metų pagimdė sūnų, kaip Eliziejus jai buvo sakęs.
18 Vaikas paaugo ir kartą išėjo pas tėvą prie pjovėjų.
19 Jis tarė savo tėvui: "Mano galva, mano galva!" Tėvas liepė tarnui parnešti jį namo pas motiną.
20 Kai jį parnešė pas motiną, pasėdėjęs ant jos kelių iki vidudienio, jis mirė.
21 Ji užnešė jį, paguldė į Dievo vyro lovą, užrakino duris ir išėjo.
22 Pašaukusi savo vyrą, ji tarė: "Atsiųsk tarną ir asilę, kad galėčiau skubiai nuvykti pas Dievo vyrą ir tuojau sugrįžti".
23 Jis paklausė: "Kodėl tu eini pas jį šiandien? Juk nei jaunas mėnulis, nei sabatas". Bet ji atsakė: "Viskas gerai".
24 Pabalnojusi asilę, ji sakė savo tarnui: "Varyk ir skubėk. Nesustok, kol pasakysiu".
25 Ji atėjo pas Dievo vyrą prie Karmelio kalno. Dievo vyras, pamatęs ją iš tolo, tarė savo tarnui Gieziui: "Sunamietė čia!
26 Bėk ją pasitikti ir paklausk, kaip sekasi jai, jos vyrui ir vaikui". Ji atsakė: "Gerai".
27 Atėjusi pas Dievo vyrą, ji apkabino jo kojas. Giezis norėjo atitraukti, bet Dievo vyras tarė: "Palik ją, ji labai nusiminusi. Viešpats nuslėpė tai nuo manęs ir nepasakė".
28 Ji tarė: "Argi aš tavęs, mano viešpatie, prašiau sūnaus? Argi nesakiau: 'Neapgauk manęs'?"
29 Tada Eliziejus liepė Gieziui susijuosti, pasiimti jo lazdą ir eiti: "Jei ką sutiksi, nesveikink jo, o jei kas tave sveikins, neatsakyk jam. Nuėjęs uždėk mano lazdą ant berniuko veido".
30 Vaiko motina atsakė Eliziejui: "Kaip gyvas Viešpats ir gyva tavo siela, aš tavęs nepaliksiu". Jis nuėjo kartu su ja.
31 Giezis, nuėjęs pirma jų, uždėjo lazdą ant berniuko, tačiau nebuvo nei balso, nei atsakymo. Tada jis grįžo ir, kelyje susitikęs juos, pasakė jam: "Berniukas nepabudo".
32 Eliziejus, įėjęs į namus, pamatė negyvą berniuką jo lovoje.
33 Jis užrakino duris paskui save ir meldėsi Viešpačiui.
34 Po to jis atsigulė ant vaiko, uždėjo savo burną ant jo burnos, savo akis ant jo akių ir savo rankas ant jo rankų. Vaiko kūnas sušilo.
35 Pasivaikščiojęs Eliziejus vėl išsitiesė ant vaiko. Tuomet berniukas sučiaudėjo septynis kartus ir atsimerkė.
36 Pasišaukęs Giezį, jis tarė: "Pašauk sunamietę". Jai atėjus, jis sakė: "Pasiimk savo sūnų".
37 Įėjusi ji parpuolė prie jo kojų, nusilenkė iki žemės ir, pasiėmusi sūnų, išėjo.
38 Eliziejus sugrįžo į Galgalą. Badas buvo krašte. Pranašų sūnums sėdint prie jo, jis liepė savo tarnui užkaisti didelį puodą ir išvirti visiems viralo.
39 Vienas iš jų išėjo į lauką pasirinkti daržovių; jis rado laukinį augalą, nuo kurio prisirinko laukinių moliūgų pil-

ną apsiaustą. Parėjęs juos supjaustė į
viralo puodą, nes jų nepažino.
40 Vyrai, paragavę įpilto viralo, šau-
kė: "Mirtis puode, Dievo vyre!" Jie
negalėjo valgyti.
41 Eliziejus liepė atnešti miltų. Supy-
lęs juos į puodą, jis tarė: "Pilkite žmo-
nėms, kad jie valgytų". Puode nebu-
vo nieko kenksmingo.
42 Vienas vyras atėjo iš Baalsaliso ir
atnešė Dievo vyrui pirmavaisių: dvi-
dešimt miežinių kepalų ir šviežių var-
pų maiše. Eliziejus liepė savo tarnui
duoti žmonėms valgyti,
43 bet jis atsakė: "Ar tuo maistu galiu
pamaitinti šimtą vyrų?" Eliziejus pa-
kartojo: "Duok žmonėms valgyti, nes
Viešpats sako: 'Jie valgys ir dar pa-
liks' ".
44 Jis padavė jiems maistą; jie valgė ir
dar liko pagal Viešpaties žodį.

5 Sirijos karaliaus kariuomenės va-
das Naamanas buvo didis žmogus
pas savo valdovą ir gerbiamas, nes
Viešpats per jį suteikė išlaisvinimą Si-
rijai. Jis buvo narsus karys, tačiau sir-
go raupsais.
2 Sirai, kartą išėję būriais, parsivedė
iš Izraelio į nelaisvę jauną mergaitę;
ji tarnavo Naamano žmonai.
3 Kartą ji tarė savo šeimininkei: "Jei
mano valdovas būtų Samarijoje, tai
pranašas pagydytų jį nuo raupsų".
4 Atėjęs pas savo valdovą, Naamanas
pasakė, ką mergaitė iš Izraelio kalbė-
jo jo žmonai.
5 Sirijos karalius jam tarė: "Gerai,
eik! O aš pasiųsiu Izraelio karaliui
laišką". Jis pasiėmė dešimtį talentų
sidabro, šešis tūkstančius šekelių auk-
so, dešimt išeiginių drabužių ir išėjo.
6 Jis nunešė Izraelio karaliui laišką,
kuriame buvo parašyta: "Kartu su ši-
tuo laišku siunčiu pas tave savo tarną
Naamaną, kad jį pagydytum nuo
raupsų".
7 Izraelio karalius, perskaitęs laišką,
perplėšė savo drabužius ir tarė: "Argi
aš Dievas, kad gyvybė ir mirtis būtų
mano rankose? Jis siunčia pas mane,
kad pagydyčiau vyrą nuo raupsų! Pa-
galvokite ir matykite, kaip jis ieško
priekabių prie manęs".
8 Dievo vyras Eliziejus, išgirdęs, kad
Izraelio karalius perplėšė savo drabu-
žius, siuntė pas karalių, sakydamas:
"Kodėl perplėšei savo drabužius? Te-
gul jis ateina pas mane ir jis sužinos,
kad Izraelyje yra pranašas".
9 Naamanas atvyko su žirgais bei ve-
žimais ir sustojo prie Eliziejaus namų
durų.
10 Eliziejus siuntė pas Naamaną savo
tarną, sakydamas: "Eik ir apsiplauk
septynis kartus Jordane, tavo kūnas
atsinaujins ir bus švarus".
11 Naamanas supyko ir nuėjo, sakyda-
mas: "Aš galvojau, kad jis išeis, atsi-
stos, šauksis Viešpaties, savo Dievo,
vardo, uždės ranką ant raupsuotų vie-
tų ir taip pagydys nuo raupsų.
12 Argi Damasko upių Amano ir Par-
paro vanduo ne geresnis už visus Iz-
raelio vandenis? Argi negalėčiau juo-
se apsiplauti ir tapti švarus?" Jis ap-
sigręžė ir nuėjo labai supykęs.
13 Bet jo tarnai priartėję jam kalbėjo:
"Jei pranašas tau būtų įsakęs atlikti
kokį didelį dalyką, argi nebūtum da-
ręs? Tuo labiau, kai jis sakė: 'Apsi-
plauk ir būsi švarus' ".
14 Jis nuėjo prie Jordano ir pasinėrė
jame septynis kartus, kaip Dievo vy-
ras buvo liepęs. Jo kūnas pasidarė
kaip mažo vaiko, ir jis tapo švarus.
15 Jis ir visi jo palydovai sugrįžo pas
Dievo vyrą. Atsistojęs prieš pranašą,

jis tarė: "Dabar tikrai žinau, kad nie-
kur kitur žemėje nėra Dievo, tik Iz-
raelyje. Prašau, priimk dovaną iš sa-
vo tarno".
16 Eliziejus atsakė: "Kaip gyvas Vieš-
pats, kuriam aš tarnauju, nieko ne-
imsiu". Nors Naamanas jį įkalbinėjo
paimti, tačiau jis atsisakė.
17 Tuomet Naamanas prašė: "Jeigu
ne, tai, prašau, duok savo tarnui tiek
žemės, kiek gali panešti pora mulų,
nes tavo tarnas daugiau nebeaukos
deginamųjų ir kitų aukų jokiam die-
vui, tik Viešpačiui.
18 Tik norėčiau, kad Viešpats man
atleistų nusikaltimą, kai aš vesiu sa-
vo valdovą į Rimono namus pagar-
binti ir kartu su juo nusilenksiu Ri-
monui".
19 Eliziejus jam tarė: "Eik ramybėje".
Jam paėjus nuo jo gerą kelio galą,
20 Dievo vyro Eliziejaus tarnas Giezis
pagalvojo: "Mano viešpats pasigailė-
jo siro Naamano ir nepriėmė iš jo to,
ką jis atnešė. Kaip gyvas Viešpats, aš
bėgsiu paskui jį ir paimsiu iš jo ką
nors".
21 Giezis nusivijo Naamaną. Naama-
nas, pamatęs atbėgantį vyrą jam iš
paskos, nušoko nuo vežimo ir klausė:
"Ar viskas gerai?"
22 Tas atsakė: "Viskas gerai! Mano
viešpats pasiuntė mane, sakydamas:
'Ką tik atėjo du pranašų sūnūs iš Ef-
raimo kalnų. Prašau, duok jiems ta-
lentą sidabro ir du išeiginius drabu-
žius' ".
23 Naamanas atsakė: "Paimk du talen-
tus". Jis įkalbinėjo, įrišo du talentus
sidabro į du maišus, taip pat du išei-
ginius drabužius ir padavė dviem tar-
nams, kurie nunešė pirma jo.
24 Atėjęs prie kalvos, Giezis paėmė iš
jų maišus ir padėjo juos savo namuo-
se. Po to jis paleido vyrus, ir jie grįžo.
25 Giezis atėjo pas Eliziejų, kuris pa-
klausė: "Iš kur ateini, Giezi?" Tas at-
sakė: "Tavo tarnas niekur nebuvo iš-
ėjęs".
26 Bet jis jam atsakė: "Argi mano šir-
dis nebuvo su tavimi, kai vyras iššoko
iš vežimo tavęs pasitikti? Ar dabar
metas paimti pinigus ir drabužius,
alyvų sodus ir vynuogynus, avis ir gal-
vijus, tarnus ir tarnaites?
27 Todėl ir Naamano raupsai prilips
tau ir tavo palikuonims per amžius".
Jis išėjo nuo jo raupsuotas kaip snie-
gas.

6 Pranašų sūnūs sakė Eliziejui:
"Vieta, kurioje gyvename, kaip
matai, mums per ankšta.
2 Leisk mums eiti prie Jordano, pasi-
kirsti ten medžių ir pasistatyti na-
mus". Jis atsakė: "Eikite".
3 Vienas jų prašė pranašą eiti su jais.
Jis atsakė: "Gerai, aš eisiu".
4 Jis išėjo su jais. Atėję prie Jordano,
jie kirto medžius.
5 Vienam kertant medį, kirvio geležis
įkrito į vandenį. Jis sušuko: "Vargas,
šeimininke! Jį buvau pasiskolinęs!"
6 Dievo vyras paklausė: "Kur jis įkri-
to?" Kai tas parodė vietą, pranašas
nusipjovė lazdą, įmetė ją į tą vietą, ir
kirvis iškilo.
7 Tada tarė jis: "Pasiimk jį". Vyras iš-
tiesė ranką ir pasiėmė kirvį.
8 Sirijos karalius kariavo su Izraeliu.
Jis tarėsi su savo tarnais, sakydamas:
"Tokioje ir tokioje vietoje bus mano
stovykla".
9 Dievo vyras pasiuntė pas Izraelio
karalių, sakydamas: "Saugokis, neik
pro tą vietą, nes ten sirai".
10 Izraelio karalius pasiuntė į tą vie-
tą, kurią jam nurodė Dievo vyras, ir

saugojo ją. Taip jis saugojosi ne kartą ir ne du.
11 Sirijos karalius dėl to labai nerimavo. Jis, pasišaukęs savo tarnus, tarė: "Sakykite, kas iš mūsų su Izraelio karaliumi?"
12 Vienas iš jo tarnų tarė: "Nė vienas, mano valdove karaliau. Bet pranašas Eliziejus, kuris gyvena Izraelyje, praneša Izraelio karaliui tai, ką kalbi savo miegamajame".
13 Jis įsakė savo vyrams: "Eikite ir sužinokite, kur jis yra, kad jį suimčiau". Jam buvo pranešta: "Jis Dotane".
14 Jis pasiuntė raitelių, kovos vežimų ir didelę kariuomenę, kurie nakčia apsupo miestą.
15 Dievo vyro tarnas, anksti atsikėlęs ir išėjęs, pamatė kariuomenę su raiteliais ir kovos vežimais, kurie buvo apsupę miestą. Tarnas sakė jam: "Vargas, mano šeimininke! Ką dabar darysime?"
16 Eliziejus atsakė: "Nebijok, nes su mumis yra daugiau negu su jais".
17 Eliziejus meldėsi: "Viešpatie, atverk jo akis, kad matytų". Viešpats atvėrė tarno akis, ir jis pamatė: štai kalnas buvo pilnas ugninių žirgų ir vežimų, supančių Eliziejų.
18 Sirams artinantis prie jo, Eliziejus meldėsi: "Viešpatie, apakink juos". Ir Jis apakino juos pagal Eliziejaus žodį.
19 Tada Eliziejus tarė jiems: "Čia ne tas kelias ir ne tas miestas. Sekite mane, ir aš jus nuvesiu pas tą vyrą, kurio ieškote". Jis juos nuvedė į Samariją.
20 Jiems atėjus į Samariją, Eliziejus meldėsi: "Viešpatie, atverk jų akis, kad jie vėl matytų". Viešpats atvėrė jų akis, ir jie pamatė esą Samarijos viduryje.
21 Izraelio karalius, juos pamatęs, klausė Eliziejų: "Mano tėve, ar juos užmušti?"
22 Eliziejus atsakė: "Neužmušk. Argi tu žudai tuos, kuriuos paimi į nelaisvę savo kardu ir lanku? Duok jiems duonos ir vandens, kad pavalgytų ir atsigertų, o tada tegul eina pas savo valdovą".
23 Jis jiems paruošė dideles vaišes, ir, jiems pavalgius bei atsigėrus, paleido juos grįžti pas savo valdovą. Nuo to laiko Sirijos būriai daugiau nebepuldinėjo Izraelio.
24 Kartą Sirijos karalius Benhadadas, surinkęs visą savo kariuomenę, atėjo ir apgulė Samariją.
25 Tada kilo didelis badas Samarijoje. Jie laikė ją apgulę, kol asilo galva kainavo aštuoniasdešimt šekelių sidabro ir ketvirtis kabo balandžių mėšlo penkis šekelius sidabro.
26 Izraelio karaliui einant mūro siena, viena moteris sušuko: "Padėk, mano valdove karaliau!"
27 Jis atsakė: "Jei Viešpats tau nepadeda, kaip aš tau padėsiu? Iš klojimo ar iš vyno spaustuvo?"
28 Karalius jos paklausė: "Ko norėtum?" Ji atsakė: "Šita moteris man sakė: 'Suvalgykime tavo sūnų šiandien, o mano sūnų rytoj suvalgysime'.
29 Išvirėme mano sūnų ir jį suvalgėme. O kai kitą dieną jai pasakiau, kad duotų savo sūnų suvalgyti, tai ji paslėpė jį".
30 Karalius, išgirdęs moters žodžius, persiplėšė drabužius. Jis ėjo per sieną, ir žmonės matė, kad jis po rūbais vilkėjo ašutinę ant kūno.
31 Jis tarė: "Tegul Dievas padaro man tai ir dar daugiau, jei Safato sūnaus Eliziejaus galva šiandien pasiliks ant jo pečių".

32 Karalius pasiuntė vyrą pas Eliziejų,
kuris tuo laiku sėdėjo savo namuose
su vyresniaisiais. Eliziejus tarė vyres-
niesiems, prieš pasiuntiniui ateinant:
"Ar matote, šitas žmogžudžio sūnus
pasiuntė vyrą, kad nukirstų man gal-
vą? Pamatę pasiuntinį ateinant, užra-
kinkite duris ir tvirtai laikykite, nes ir
jo valdovą tuoj pamatysite".
33 Jam kalbant su jais, atėjo pasiunti-
nys ir tarė: "Šita nelaimė yra iš Vieš-
paties! Tai ko man dar laukti iš Vieš-
paties?"

7 Tada Eliziejus sakė: "Klausykite
Viešpaties žodžio: 'Rytoj tuo lai-
ku Samarijos vartuose smulkių miltų
sykelis kainuos vieną šekelį ir du mie-
žių sykeliai vieną šekelį' ".
2 Tuomet vyras, į kurio ranką karalius
remdavosi, sakė Dievo vyrui: "Jei
Viešpats atidarytų dangaus langus, ar
galėtų taip įvykti?" Jis atsakė: "Tu tai
matysi savo akimis, bet nevalgysi to".
3 Keturi raupsuoti vyrai buvo prie
miesto vartų. Jie kalbėjosi: "Ar mes
čia sėdėsime, kol mirsime?
4 Jei eisime į miestą, ten siaučia
badas ir mes mirsime ten, o jei čia
sėdėsime, taip pat mirsime. Taigi ei-
kime į sirų stovyklą. Jei jie paliks mus
gyvus, gyvensime, o jei jie mus nužu-
dys, mirsime".
5 Prieblandoje jie pakilo eiti į sirų sto-
vyklą. Priėję prie stovyklos, jie pama-
tė, kad ten nebuvo nė vieno žmogaus.
6 Viešpats padarė, kad sirų kariuome-
nė girdėjo vežimų ir žirgų kanopų bil-
desį, didelės kariuomenės garsus. Si-
rai kalbėjosi: "Tikrai, Izraelio kara-
lius pasamdė prieš mus hetitų ir egip-
tiečių karalius".
7 Jie skubėdami pakilo prieblandoje
ir, palikę palapines, žirgus, asilus ir
visa, kas stovykloje buvo, bėgo, gel-
bėdami savo gyvybes.
8 Raupsuotieji atėjo į stovyklą. Įėję į
vieną palapinę, valgė, gėrė ir, pasiėmę
sidabro, aukso bei drabužių, paslėpė.
Po to jie sugrįžo, įėjo į kitą palapinę
ir, išnešę iš ten, taip pat paslėpė.
9 Tada jie sakė vienas kitam: "Nege-
rai darome, nes šita diena yra geros
naujienos diena. Jei mes delsime ir
lauksime iki aušros, ištiks mus nelai-
mė. Tad dabar eikime ir praneškime
karaliaus namiškiams".
10 Sugrįžę jie pranešė miesto vartų
sargybai: "Buvome nuėję į sirų sto-
vyklą; ten nėra nė vieno žmogaus, tik
pririšti žirgai ir asilai, ir palapinėse
viskas kaip buvo".
11 Vartų sargyba pranešė tą žinią
karaliaus namams.
12 Karalius, naktį atsikėlęs, sakė savo
tarnams: "Aš jums pasakysiu, ką sirai
padarė. Jie žino, kad mes alkani. Tai-
gi jie išėjo iš stovyklos ir pasislėpė at-
virame lauke, sakydami: 'Jie išeis iš
miesto, tada mes juos gyvus suimsi-
me ir įsiveršime į miestą' ".
13 Vienas iš jo tarnų tarė karaliui:
"Leisk paimti likusius mieste penkis
žirgus, nes jie yra likę mieste, kaip ir
visa Izraelio daugybė, pasiųskime vy-
rus ir ištirkime".
14 Jie pakinkė žirgus į du vežimus, ir
karalius pasiuntė juos paskui sirų ka-
riuomenę, sakydamas: "Eikite ir pa-
žiūrėkite".
15 Jie sekė juos iki Jordano; visas ke-
lias buvo pilnas drabužių ir ginklų,
kuriuos sirai skubėdami išmetė. Pa-
siuntiniai sugrįžo ir pranešė karaliui.
16 Tada žmonės ėjo ir plėšė sirų sto-
vyklą. Sykelis smulkių miltų arba du
sykeliai miežių kainavo vieną šekelį,
kaip Viešpats buvo sakęs.

17 Karalius pavedė vyrui, į kurio ran-
ką jis remdavosi, prižiūrėti vartus, bet
žmonės jį sumindžiojo vartuose ir jis
mirė, kaip Dievo vyras buvo sakęs,
kai pas jį buvo atėjęs karalius.
18 Kai Dievo vyras sakė karaliui: "Du
sykeliai miežių arba vienas sykelis
smulkių miltų kainuos vieną šekelį ry-
toj apie šitą laiką Samarijos vartuo-
se",
19 tas vyras sakė Dievo vyrui: "Jei
Viešpats atidarytų dangaus langus, ar
galėtų taip įvykti?" Pranašas atsakė:
"Tu tai matysi savo akimis, tačiau ne-
valgysi".
20 Taip ir atsitiko. Žmonės jį mirtinai
sumindžiojo vartuose.

8 Eliziejus kalbėjo moteriai, kurios
sūnų jis atgaivino: "Eik iš čia su
savo namiškiais ir apsigyvenk kur
nors svetur, nes Viešpats pašaukė ba-
dą į šitą šalį septyneriems metams".
2 Moteris padarė pagal Dievo vyro
žodį. Ji nuvyko su savo namiškiais į
filistinų kraštą ir septynerius metus
gyveno ten kaip ateivė.
3 Septyneriems metams praėjus, mo-
teris sugrįžo iš filistinų šalies ir nu-
ėjusi kreipėsi į karalių dėl savo namų
ir žemės.
4 Karalius kalbėjosi su Dievo vyro tar-
nu Gieziu, sakydamas: "Papasakok
apie visus didelius darbus, kuriuos
padarė Eliziejus".
5 Gieziui pasakojant, kaip Eliziejus
prikėlė mirusįjį, atėjo ta moteris, ku-
rios sūnų jis buvo atgaivinęs, ir krei-
pėsi dėl savo namų ir žemės. Giezis
tarė: "Mano valdove karaliau, štai ta
moteris ir jos sūnus, kurį prikėlė Eli-
ziejus".
6 Karalius klausinėjo moterį, ir ji jam
viską papasakojo. Po to karalius pa-
skyrė jai vieną rūmų valdininką ir įsa-
kė: "Sugrąžink jai visa, kas jai pri-
klauso, ir visą lauko derlių nuo tos
dienos, kai ji paliko šalį, iki šiol".
7 Kartą Eliziejus atėjo į Damaską. Si-
rijos karalius Benhadadas sirgo. Kai
jam pranešė, kad atėjo Dievo vyras,
8 karalius sakė Hazaeliui: "Imk dova-
nų ir eik Dievo vyro pasitikti. Per jį
paklausk Viešpatį, sakydamas: 'Ar pa-
sveiksiu iš šitos ligos?' "
9 Hazaelis, pasiėmęs dovanų, visokių
Damasko gėrybių, kiek keturiasde-
šimt kupranugarių gali panešti, ėjo
susitikti su Eliziejumi. Sutikęs jį, Ha-
zaelis tarė: "Tavo sūnus Benhadadas,
Sirijos karalius, atsiuntė mane pas ta-
ve paklausti, ar jis pasveiks iš šitos li-
gos".
10 Eliziejus jam atsakė: "Eik ir pasa-
kyk jam: 'Tu tikrai pagysi', bet Vieš-
pats man parodė, kad jis tikrai mirs".
11 Jis ilgai žiūrėjo į jį, kol tas susigė-
do. Ir Dievo vyras pradėjo verkti.
12 Hazaelis klausė: "Kodėl tu verki,
viešpatie?" Jis atsakė: "Dėl to, kad
aš žinau, ką tu darysi izraelitams. Jų
sutvirtintus miestus tu sudeginsi, jau-
nuolius išžudysi kardu, kūdikius su-
traiškysi ir nėščias moteris perskrosi".
13 Hazaelis atsakė: "Kas gi yra tavo
tarnas? Ar aš šuo, kad galėčiau pa-
daryti tokius didelius dalykus?" Eli-
ziejus atsakė: "Viešpats man parodė,
kad tu tapsi Sirijos karaliumi".
14 Išsiskyręs su Eliziejumi, jis atėjo
pas savo valdovą, kuris jį klausė: "Ką
sakė Eliziejus?" Jis atsakė: "Jis sakė,
kad tu tikrai pagysi".
15 Kitą dieną jis ėmė antklodę, pamir-
kė ją vandenyje ir uždėjo karaliui ant
veido, ir tas mirė. Hazaelis ėmė ka-
raliauti jo vietoje.
16 Penktaisiais Izraelio karaliaus Jo-

ramo, Achabo sūnaus, metais Jora-
mas, Judo karaliaus Juozapato sūnus,
pradėjo karaliauti Jeruzalėje.
17 Jis buvo trisdešimt dvejų metų, kai
pradėjo karaliauti, ir karaliavo aštuo-
nerius metus Jeruzalėje.
18 Jis vaikščiojo Izraelio karalių ke-
liais kaip Achabo namai, nes Achabo
duktė buvo jo žmona. Ir jis darė pik-
ta Viešpaties akyse.
19 Tačiau Viešpats nenorėjo Judo su-
naikinti dėl savo tarno Dovydo, nes
jam buvo pažadėjęs duoti žiburį iš jo
vaikų.
20 Joramui valdant, Edomas sukilo,
atsiskyrė nuo Judo ir paskyrė sau ka-
ralių.
21 Joramas nuvyko į Seirą su kovos
vežimais. Naktį jis užpuolė edomitus,
kurie buvo apsupę jį ir kovos vežimų
viršininkus, ir žmonės pabėgo į savo
palapines.
22 Taip Edomas išsilaisvino iš Judo
valdžios. Tuo pačiu laiku atsiskyrė ir
Libna.
23 Visi kiti Joramo darbai surašyti Ju-
do karalių metraščių knygoje.
24 Joramas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas prie savo tėvų Dovy-
do mieste, o jo sūnus Achazijas pra-
dėjo karaliauti jo vietoje.
25 Dvyliktaisiais Izraelio karaliaus Jo-
ramo, Achabo sūnaus, metais Jeruza-
lėje pradėjo karaliauti Judo karaliaus
Joramo sūnus Achazijas.
26 Jis buvo dvidešimt dvejų metų, kai
pradėjo karaliauti, ir karaliavo Jeru-
zalėje vienerius metus. Jo motina bu-
vo vardu Atalija, Izraelio karaliaus
Omrio duktė.
27 Jis vaikščiojo Achabo namų keliais
ir darė pikta Viešpaties akyse, nes
buvo Achabo namų žentas.
28 Jis su Achabo sūnumi Joramu ka-
riavo prieš Sirijos karalių Hazaelį Ra-
motgileade, ir sirai sužeidė Joramą.
29 Karalius Joramas sugrįžo gydytis į
Jezrahelį. Achazijas, Judo karaliaus
Joramo sūnus, aplankė Jezrahelyje su-
žeistą karalių Joramą, Achabo sūnų.

9 Pranašas Eliziejus, pasišaukęs vie-
ną iš pranašų sūnų, jam tarė: "Su-
sijuosk, pasiimk indą aliejaus ir eik į
Ramotgileadą.
2 Ten surask Nimšio sūnaus Juozapa-
to sūnų Jehų. Pasikviesk jį iš jo brolių
ir, įsivedęs į vidinį kambarį,
3 užpilk jam iš indo aliejaus ant gal-
vos, sakydamas: 'Taip sako Viešpats:
'Aš tave patepiau Izraelio karaliumi'.
Po to, atidaręs duris, išbėk nelaukda-
mas".
4 Jaunasis pranašas atėjo į Ramotgi-
leadą.
5 Čia jis rado kariuomenės vadus be-
sėdinčius. Jis tarė: "Turiu tau, vade, ką
pasakyti". Jehus paklausė: "Kuriam iš
mūsų?" Jis atsakė: "Tau, vade".
6 Atsikėlęs Jehus įėjo į namus. Tuo-
met jis išpylė aliejų jam ant galvos ir
tarė: "Taip sako Viešpats, Izraelio
Dievas: 'Aš tave patepiau Viešpaties
tautos Izraelio karaliumi.
7 Tu sunaikinsi savo valdovo Achabo
namus ir atkeršysi Jezabelei už pra-
našų ir visų Viešpaties tarnų kraują.
8 Visi Achabo namai pražus. Aš iš-
naikinsiu Izraelyje visus Achabo gimi-
nės vyrus, kaip vergus, taip ir likusius
Izraelyje.
9 Padarysiu su Achabo namais, kaip
padariau su Nebato sūnaus Jerobo-
amo ir su Achijo sūnaus Baasos na-
mais.
10 Jezabelę suės šunys Jezrahelyje ir
niekas jos nepalaidos' ". Po to jis ati-
darė duris ir išbėgo.

11 Jehui įėjus pas savo valdovo tarnus,
jie klausė: "Kas atsitiko? Ko tas beprotis buvo atėjęs pas tave?" Jis jiems atsakė: "Jūs žinote tą žmogų ir jo kalbą".
12 Jie sakė: "Netiesa, pasakyk mums dabar". Tuomet jis pasakė, ką pranašas kalbėjo, sakydamas: "Taip sako Viešpats: 'Aš tave patepiau Izraelio karaliumi' ".
13 Tada kiekvienas iš jų skubiai ėmė savo apsiaustą, paticsė jį po jo kojomis ant plikų laiptų ir trimitavo, skelbdami: "Jehus yra karalius!"
14 Taip Nimšio sūnaus Juozapato sūnus Jehus surengė sąmokslą prieš Joramą, kuris su visu Izraeliu buvo Ramotgileade prieš Sirijos karalių Hazaelį.
15 Karalius Joramas buvo sugrįžęs į Jezrahelį gydytis, nes buvo sužeistas, kai kariavo su Sirijos karaliumi Hazaeliu. Jehus sakė: "Jei jūs pritariate, tai tegul niekas neišeina iš miesto, kad nepraneštų Jezrahelyje".
16 Jehus sėdo į vežimą ir išvažiavo į Jezrahelį, nes Joramas ten gydėsi, o Judo karalius Achazijas buvo atvykęs Joramo lankyti.
17 Jezrahelio bokšte sargybinis, pamatęs Jehaus būrį atvažiuojant, pranešė: "Matau būrį". Joramas įsakė pasiųsti raitelį ir jų paklausti: "Ar su taika?"
18 Raitelis, susitikęs su Jehaus būriu, klausė: "Ar su taika?" Jehus atsakė: "Kam tau rūpi taika? Apsisuk ir sek paskui mane". Sargybinis pranešė: "Pasiuntinys su jais susitiko, bet negrįžta".
19 Joramas išsiuntė kitą raitelį. Tas, susitikęs su atvykstančiais, klausė: "Ar su taika?" Jehus atsakė: "Kam tau rūpi taika? Apsisuk ir sek paskui mane".
20 Sargybinis pranešė: "Jis juos pasiekė, bet negrįžta. Važiavimas panašus į Nimšio sūnaus Jehaus važiavimą, nes važiuoja kaip padūkęs".
21 Joramas įsakė paruošti vežimą. Izraelio karalius Joramas ir Judo karalius Achazijas išvažiavo kiekvienas savo vežime. Jie sutiko Jehų prie jezrahcliečio Naboto žemės sklypo.
22 Joramas, pamatęs Jehų, paklausė: "Ar su taika, Jehau?" Tas atsakė: "Kokia gali būti taika, kol vyksta tavo motinos Jezabelės paleistuvystės ir žyniavimai?"
23 Joramas pasuko vežimą ir norėjo pabėgti, šaukdamas: "Išdavystė, Achazijau!"
24 Tačiau Jehus įtempė lanką ir iššovė. Strėlė pataikė Joramui į širdį ir jis susmuko vežime.
25 Jehus įsakė savo vadui Bidkarui: "Išmesk jį ant jezraheliečio Naboto lauko! Aš prisimenu, kaip mudu važiavome paskui jo tėvą Achabą ir Viešpats paskelbė prieš jį šį sprendimą:
26 'Taip, kaip Aš vakar čia mačiau Naboto ir jo sūnų kraują, taip Aš tau atlyginsiu ant šito žemės sklypo'. Dabar išmesk jį ant šito sklypo, kaip Viešpats pasakė".
27 Judo karalius Achazijas, tai pamatęs, bėgo Bethagano link. Jehus jį vijosi ir šaukė: "Nušaukite jį!" Jie peršovė jį vežime Guro įkalnėje, prie Jebleamo. Jis pabėgo į Megidą ir ten mirė.
28 Jo tarnai parvežė jį į Jeruzalę ir palaidojo prie jo tėvų Dovydo mieste.
29 Vienuoliktaisiais Achabo sūnaus Joramo metais Achazijas pradėjo karaliauti Jude.
30 Jehus atvyko į Jezrahelį. Jezabelė, tai išgirdusi, išsidažė veidą, pasipuošė galvą ir žiūrėjo pro langą.

[31] Jehui įeinant pro vartus, ji klausė:
"Ar turėjo Zimris ramybę, nužudęs
savo valdovą?"
[32] Jis pažvelgė aukštyn į langą ir sakė:
"Kas už mane? Kas?" Du ar trys eu-
nuchai pažiūrėjo žemyn.
[33] Jis įsakė: "Numeskite ją žemyn!"
Jie numetė ją. Jos kraujas aptaškė
sienas ir žirgus, kurie ją sutrypė.
[34] Po to jis įėjo į vidų, valgė, gėrė ir
įsakė: "Eikite ir pažiūrėkite, kad ta
prakeiktoji būtų palaidota, nes ji bu-
vo karaliaus duktė".
[35] Nuėję jos laidoti, jie rado tik kau-
kolę, kojas ir rankų plaštakas.
[36] Jie sugrįžo ir jam pranešė. Jehus ta-
rė: "Tai Viešpaties žodis, kurį Jis kal-
bėjo per savo tarną tisbietį Eliją: 'Jez-
rahelyje šunys suės Jezabelės kūną
[37] ir jos lavonas gulės kaip mėšlas Jez-
rahelio laukuose. Ir niekas nesakys,
kad tai Jezabelė' ".

10 Achabas turėjo septyniasde-
šimt sūnų Samarijoje. Jehus
nusiuntė Samarijos miesto vyresnie-
siems ir Achabo sūnų globėjams laiš-
kus, kuriuose rašė:
[2] "Gavę šitą laišką, visi, kurie turite
savo valdovo sūnų, sustiprintą mies-
tą, kovos vežimų ir ginklų,
[3] pasirinkite geriausią ir tinkamiausią
iš savo valdovo sūnų, pasodinkite jį į
tėvo sostą ir kariaukite už savo val-
dovo namus".
[4] Bet jie labai nusigando ir sakė: "Du
karaliai neatsilaikė prieš jį, kaip tad
mes atsilaikysime?"
[5] Namų valdytojas, miesto valdytojas,
vyresnieji ir sūnų globėjai pasiuntė
Jehui tokį atsakymą: "Mes esame ta-
vo tarnai ir visa, ką mums įsakysi, da-
rysime. Nė vieno karaliumi nepaskir-
sime. Daryk, kaip tau patinka".
[6] Tada Jehus parašė jiems antrą laiš-
ką: "Jei jūs esate manieji ir klausysite
manęs, paimkite savo valdovo sūnų
galvas ir rytoj apie šitą laiką atneški-
te jas man į Jezrahelį!" Karaliaus sū-
nūs, septyniasdešimt vyrų, buvo mies-
to didžiūnų užauginti.
[7] Gavę šitą laišką, jie nužudė visus ka-
raliaus sūnus, septyniasdešimt vyrų,
ir, sudėję jų galvas į pintines, nusiun-
tė jas Jehui į Jezrahelį.
[8] Pasiuntinys jam pranešė: "Atnešė
karaliaus sūnų galvas". Jis įsakė: "Su-
kraukite jas į dvi krūvas vartų įėjime
ir palikite iki ryto".
[9] Rytą Jehus, išėjęs ir atsistojęs prie
vartų, kalbėjo visiems žmonėms: "Jūs
esate nekalti. Aš padariau sąmokslą
prieš savo valdovą ir jį nužudžiau. Bet
kas nužudė šituos?
[10] Žinokite, kad nė vienas Viešpaties
žodis nekris į žemę, ką Viešpats kal-
bėjo apie Achabo namus. Dabar
Viešpats įvykdė, ką kalbėjo per savo
tarną Eliją".
[11] Jehus išžudė visus, kas liko iš Acha-
bo namų Jezrahelyje, visus jo
didžiūnus, patikėtinius ir kunigus; nė
vieno nepaliko gyvo.
[12] Po to jis ėjo į Samariją. Pakelyje,
prie piemenų namų,
[13] Jehus sutiko Judo karaliaus Acha-
zijo brolius ir klausė: "Kas jūs esate?"
Jie atsakė: "Mes esame Achazijo bro-
liai, atėjome aplankyti karaliaus sūnų
ir karalienės sūnų".
[14] Jehus įsakė suimti juos gyvus. Jie
suėmė juos ir nužudė prie Betekedo
šulinio keturiasdešimt du vyrus; nė
vieno nepaliko gyvo.
[15] Pasitraukęs iš ten, jis sutiko Recha-
bo sūnų Jonadabą. Jis jį pasveikino ir
klausė: "Ar tavo širdis nusiteikusi,
kaip ir mano širdis dėl tavęs?" Jona-

dabas atsakė: "Taip". Jehus tarė: "Jei
taip, tai duok ranką". Jam padavus
ranką, Jehus padėjo jam įlipti į savo
vežimą
16 ir tarė: "Eime su manimi ir pama-
tysi, koks aš uolus dėl Viešpaties".
17 Atvykęs į Samariją, jis išžudė visus
likusius Achabo gimines Samarijoje
pagal Viešpaties žodį, kurį Jis kalbė-
jo per Eliją.
18 Jehus, sušaukęs visus žmones, jiems
tarė: "Achabas mažai tarnavo Baaliui,
Jehus tarnaus jam daugiau.
19 Dabar sušaukite pas mane visus
Baalio pranašus, visus jo garbintojus
ir visus kunigus; žiūrėkite, kad nė vie-
no netrūktų, nes turiu aukoti Baaliui
didelę auką. Kas neatvyks, neliks gy-
vas". Jehus tai darė klastingai, norė-
damas išžudyti Baalio garbintojus.
20 Jis įsakė suruošti Baaliui iškilmin-
gą šventę.
21 Jehus apie tai paskelbė visam Izra-
eliui. Atvyko visi iki vieno Baalio gar-
bintojai, ir Baalio namai buvo pilni
nuo vieno krašto iki kito.
22 Jis įsakė drabužių saugotojui išda-
linti drabužius visiems Baalio garbin-
tojams.
23 Jehus, įėjęs su Rechabo sūnumi Jo-
nadabu į Baalio namus, tarė Baalio
garbintojams: "Rūpestingai patikrin-
kite ir pažiūrėkite, kad čia nebūtų su
jumis Viešpaties tarnų, tik vieni Baa-
lio garbintojai".
24 Jie įėjo aukoti deginamąsias ir ki-
tas aukas. Jehus buvo pastatęs lauke
aštuoniasdešimt vyrų ir įsakęs: "Tas
vyras, kuris leis ištrūkti bent vienam
iš žmonių, kuriuos atiduodu į jūsų
rankas, savo gyvybe atsakys už jį".
25 Baigus aukoti deginamąją auką, Je-
hus įsakė sargybai ir kariams: "Išžu-
dykite juos! Niekas tenelieka gyvas!"
Jie išžudė juos kardu, sargyba bei vy-
resnieji juos išmetė ir, įėję į Baalio
namus,
26 išnešė atvaizdus iš Baalio namų,
juos sudegino,
27 sudaužė Baalio atvaizdą, sugriovė
šventyklą ir toje vietoje padarė išvie-
tes, išlikusias iki šios dienos.
28 Taip Jehus išnaikino Baalį iš Izra-
elio.
29 Tačiau nuo nuodėmių Nebato sū-
naus Jeroboamo, kuris įtraukė Izra-
elį į nuodėmę, nuo auksinių veršių
Betelyje ir Dane, Jehus nepasitraukė.
30 Viešpats tarė Jehui: "Kadangi tu
gerai padarei įvykdydamas, kas tei-
singa mano akyse, ir padarei Achabo
namams visa, kas buvo mano širdyje,
tai tavo sūnūs iki ketvirtos kartos sė-
dės Izraelio soste".
31 Tačiau Jehus nesilaikė Viešpaties,
Izraelio Dievo, įstatymo visa širdimi
ir neatsitraukė nuo nuodėmių Jero-
boamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodė-
mę.
32 Tuo laiku Viešpats pradėjo mažinti
Izraelį. Hazaelis juos nugalėjo visame
pasienyje,
33 nuo Jordano rytuose, visą Gileado
šalį, gaditus, rubenitus ir manasitus,
iki Aroerio miesto prie Arnono upės,
ir Basaną.
34 Visi kiti Jehaus darbai ir jo galia
yra aprašyta Izraelio karalių metraš-
čių knygoje.
35 Jehus užmigo prie savo tėvų ir jį
palaidojo Samarijoje; jo sūnus Joa-
chazas karaliavo jo vietoje.
36 Jehus karaliavo Izraeliui Samarijo-
je dvidešimt aštuonerius metus.

11 Achazijo motina Atalija, suži-
nojusi, kad jos sūnus miręs, iš-
žudė visus karaliaus palikuonis.

[2] Bet karaliaus Joramo duktė Josaba,
Achazijo sesuo, slapčia paėmė Acha-
zijo sūnų Joasą iš karaliaus sūnų, ku-
rie turėjo būti nužudyti, ir jį paslėpė
nuo Atalijos su jo aukle miegamaja-
me, ir jis išliko gyvas.
[3] Jis su ja buvo paslėptas Viešpaties
namuose šešerius metus. Atalija val-
dė kraštą.
[4] Septintais metais Jojada, pasikvie-
tęs šimtininkus ir sargybos viršinin-
kus, įsivedė juos į Viešpaties namus
ir padarė su jais sutartį. Prisaikdinęs
Viešpaties namuose, jis parodė jiems
karaliaus sūnų.
[5] Po to jis įsakė: "Trečdalis jūsų, ku-
rie įeinate sabato dieną, saugosite ka-
raliaus namus;
[6] trečdalis būsite prie Suro vartų ir
trečdalis prie vartų už sargybos. Taip
jūs saugosite namus, kad jie nebūtų
sugriauti.
[7] O dvi jūsų dalys iš tų, kurie išeinate
sabato dieną, saugos Viešpaties na-
mus ir karalių.
[8] Kiekvienas iš jūsų, laikydamas ran-
koje paruoštą ginklą, apsupkite kara-
lių ir, jei kas artinsis prie jo įeinant
ar išeinant, nužudykite".
[9] Šimtininkai padarė taip, kaip įsakė
kunigas Jojada: kiekvienas su savo vy-
rais, kurie sabato dieną įeidavo arba
išeidavo, atėjo pas kunigą Jojadą.
[10] Kunigas padavė šimtininkams ka-
raliaus Dovydo ietis ir skydus, buvu-
sius Viešpaties šventykloje.
[11] Sargybiniai stovėjo su ginklais ran-
kose aplink karalių nuo dešiniojo
šventyklos šono iki kairiojo, prie au-
kuro ir prie šventyklos.
[12] Jis išvedė karaliaus sūnų, uždėjo
jam karūną, įteikė liudijimą, patepė
jį ir paskelbė karaliumi. Jie plojo ran-
komis ir šaukė: "Tegyvuoja karalius!"
[13] Atalija, išgirdusi sargybos ir minios
šauksmą, atėjo į Viešpaties šventyk-
lą.
[14] Pamačiusi karalių, stovintį ant pa-
aukštinimo prie kolonos, kunigaikš-
čius, trimitininkus prie karaliaus ir
krašto žmones, besidžiaugiančius ir
trimituojančius, Atalija perplėšė savo
drabužius ir šaukė: "Sąmokslas! Są-
mokslas!"
[15] Kunigas Jojada įsakė šimtininkams:
"Išveskite ją pro eiles! Kas ją seks,
nužudykite kardu". Nes kunigas sa-
kė: "Kad ji nebūtų nužudyta Viešpa-
ties namuose".
[16] Jie išvedė ją į karaliaus namus pro
Žirgų vartus ir nužudė.
[17] Jojada padarė sandorą tarp Vieš-
paties ir karaliaus bei tautos, kad jie
bus Viešpaties tauta, ir tarp karaliaus
ir tautos.
[18] Po to visi žmonės nuėjo į Baalio
namus, juos sugriovė, aukurus ir at-
vaizdus sudaužė ir Baalio kunigą Ma-
taną nužudė prie aukurų. Kunigas
paskyrė prižiūrėtojus Viešpaties na-
mams.
[19] Jis kartu su šimtininkais, kariuome-
nės vadais, sargybiniais ir visais žmo-
nėmis nuvedė karalių iš Viešpaties na-
mų pro sargybos vartus į karaliaus na-
mus, kur jis atsisėdo į karaliaus sostą.
[20] Visi krašto žmonės džiaugėsi, ir
mieste buvo ramu. Atalija buvo kar-
du nužudyta karaliaus namuose.
[21] Pradėdamas karaliauti, Joasas bu-
vo septynerių metų.

12 Septintaisiais Jehaus metais
Joasas tapo karaliumi ir val-
dė Judą keturiasdešimt metų, gyven-
damas Jeruzalėje. Jo motina buvo
vardu Sibija iš Bersabėjos.
[2] Joasas darė tai, kas teisinga Viešpa-

ties akyse, per visas dienas, kol jį mo-
kė kunigas Jojada.
[3] Tik aukštumos nebuvo pašalintos,
žmonės vis dar aukojo ir smilkė auk-
štumose.
[4] Joasas įsakė kunigams: "Visus pa-
šventus pinigus, atneštus į Viešpaties
namus, praeinančiųjų pinigus, as-
mens mokesčius, savo noru duoda-
mas šventyklai aukas
[5] turi surinkti kunigai, kiekvienas iš
savo pažįstamų. Tegul jie užtaiso vi-
sas spragas namuose, kur tik suras
kokių spragų".
[6] Dvidešimt trečiaisiais karaliaus Joa-
so metais kunigai dar nebuvo užtaisę
namų spragų.
[7] Todėl karalius Joasas, pasišaukęs
kunigą Jojadą ir kitus kunigus, jiems
tarė: "Kodėl jūs neužtaisote namų
spragų? Nuo šiolei nebeimkite pini-
gų iš savo pažįstamų, bet atiduokite
juos namų spragoms užtaisyti".
[8] Kunigai nuo to laiko neberinko iš
žmonių pinigų ir nebetaisė namų
spragų.
[9] Kunigas Jojada paėmė dėžę, išgręžė
jos dangtyje skylę ir ją pastatė šalia
aukuro, dešinėje pusėje prie įėjimo į
Viešpaties namus. Kunigai, budėję
prie įėjimo, įmesdavo į ją visus pini-
gus, atneštus į Viešpaties namus.
[10] Pamatę, kad dėžėje daug pinigų,
karaliaus raštininkas ir vyriausiasis
kunigas atėję suskaičiuodavo Viešpa-
ties namuose rastus pinigus ir, užrišę
maišuose, paimdavo.
[11] Suskaičiuotus pinigus atiduodavo
darbų prižiūrėtojams Viešpaties na-
muose, jie sumokėdavo dailidėms ir
statybininkams, dirbusiems Viešpa-
ties namuose,
[12] mūrininkams bei akmens tašyto-
jams, o taip pat pirkdavo rąstus bei
tašytus akmenis Viešpaties namų
spragoms užtaisyti ir apmokėdavo vi-
sas remonto išlaidas.
[13] Už surenkamus Viešpaties namuo-
se pinigus nebuvo daromi reikmenys
Viešpaties namams: sidabriniai dube-
nys, gnybtuvai, šlakstytuvai, trimitai ir
auksiniai bei sidabriniai indai.
[14] Pinigus atiduodavo darbininkams ir
už juos atlikdavo Viešpaties namų re-
montą.
[15] Nebuvo reikalaujama ataskaitos iš
tų, kurie pinigus išmokėdavo, nes jie
elgėsi ištikimai.
[16] Piniginės aukos už nusikaltimus ir
nuodėmes nebuvo įnešamos į Viešpa-
ties namus, bet priklausė kunigams.
[17] Kartą Sirijos karalius Hazaelis ka-
riavo prieš Gatą ir jį užėmė. Užėmęs
Gatą, Hazaelis atsigręžė prieš Jeru-
zalę.
[18] Judo karalius Joasas paėmė visas
pašvęstas dovanas, kurias pašventė jo
tėvai Judo karaliai Juozapatas ir Jo-
ramas, bei savo paties pašvęstas do-
vanas ir visą auksą iš Viešpaties bei
karaliaus namų iždų ir nusiuntė Siri-
jos karaliui Hazaeliui. Tada jis pasi-
traukė nuo Jeruzalės.
[19] Visi kiti Joaso darbai yra surašyti
Judo karalių metraščių knygoje.
[20] Jo tarnai padarė sąmokslą, sukilo
ir nužudė Joasą Milo namuose, pa-
kelėje į Silą.
[21] Jį nužudė jo tarnai: Simeatos sūnus
Jozakaras ir Somerio sūnus Jozaba-
das. Ir jis buvo palaidotas prie savo
tėvų Dovydo mieste, o jo sūnus Ama-
zijas karaliavo jo vietoje.

13 Dvidešimt trečiaisiais Judo
karaliaus Joaso, Achazijo sū-
naus, metais Jehaus sūnus Joachazas
pradėjo karaliauti Izraelyje, Samari-

joje, ir karaliavo septyniolika metų.
2 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir se-
kė nuodėmėmis Nebato sūnaus Jero-
boamo, kuris įtraukė į nuodėmę Iz-
raelį, ir neatsitraukė nuo jų.
3 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Iz-
raelį, ir Jis juos atidavė Sirijos kara-
liui Hazaeliui ir jo sūnui Benhadadui
per visas jų dienas.
4 Joachazas meldėsi, ir Viešpats jį iš-
klausė, nes matė, kaip Izraelis vargo
Sirijos priespaudoje.
5 Viešpats davė Izraeliui gelbėtoją, ir
jie buvo išlaisvinti iš Sirijos rankos;
tuomet izraelitai gyveno savo palapi-
nėse kaip anksčiau.
6 Tačiau jie neatsitraukė nuo nuodė-
mių Jeroboamo namų, kuris įtraukė
Izraelį į nuodėmę, ir gyveno jose, ir
neišnaikino giraitės Samarijoje.
7 Sirijos karalius paliko Joachazui tik
penkiasdešimt raitelių, dešimt kovos
vežimų ir dešimt tūkstančių pėstinin-
kų, nes jis juos sunaikino ir padarė
kaip dulkes kūlimo metu.
8 Visi kiti Joachazo darbai ir jo galia
yra aprašyti Izraelio karalių metraš-
čių knygoje.
9 Joachazas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas Samarijoje, o jo sū-
nus Joasas karaliavo jo vietoje.
10 Trisdešimt septintaisiais Judo ka-
raliaus Joaso metais Joachazo sūnus
Joasas pradėjo karaliauti Izraelyje,
Samarijoje, ir valdė kraštą šešiolika
metų.
11 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir
neatsitraukė nuo nuodėmių Nebato
sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Iz-
raelį į nuodėmę, ir vaikščiojo jose.
12 Visi kiti Joaso darbai ir jo galia, ka-
riaujant su Judo karaliumi Amaziju,
yra aprašyti Izraelio karalių metraš-
čių knygoje.
13 Joasas užmigo prie savo tėvų ir jo
sūnus Jeroboamas atsisėdo į jo sostą.
Joasą palaidojo Samarijoje prie Izra-
elio karalių.
14 Eliziejus susirgo liga, nuo kurios vė-
liau jis numirė. Izraelio karalius Joa-
sas atėjo pas jį, verkė prie jo ir sakė:
“Mano tėve, mano tėve, Izraelio ko-
vos vežimai ir jo raiteliai!”
15 Eliziejus sakė jam: “Paimk lanką ir
strėlių”. Joasas paėmė lanką ir strė-
lių.
16 Tuomet Eliziejus sakė Izraelio ka-
raliui: “Uždėk savo ranką ant lanko”.
Jis uždėjo ranką, o Eliziejus uždėjo
savo rankas ant karaliaus rankų
17 ir tarė: “Atidaryk langą į rytus ir
šauk”. Jis atidarė ir šovė. Eliziejus sa-
kė: “Tai Viešpaties išlaisvinimo strė-
lė, išlaisvinimo iš Sirijos strėlė. Tu nu-
galėsi sirus Afeke ir juos pribaigsi”.
18 Po to jis sakė: “Paimk strėles ir su-
duok į žemę”. Karalius paėmė ir tris
kartus sudavė strėlėmis į žemę.
19 Dievo vyras supykęs tarė: “Reikėjo
suduoti penkis ar šešis kartus, tada
būtum nugalėjęs Siriją ir juos pribai-
gęs. O dabar tik tris kartus ją nugalė-
si”.
20 Eliziejus mirė ir buvo palaidotas.
Tais metais Moabo būriai įsiveržė į
Izraelį.
21 Kartą, laidojant vyrą, žmonės pa-
matė karių būrį ir įmetė tą vyrą į Eli-
ziejaus kapą. Kai tas vyras kape pa-
lietė Eliziejaus kaulus, atgijo ir atsi-
stojo.
22 Sirijos karalius Hazaelis spaudė Iz-
raelį per visas Joachazo dienas.
23 Tačiau Viešpats buvo jiems malo-
ningas, jų gailėjosi ir pažvelgė į juos
dėl savo sandoros su Abraomu, Iza-
oku ir Jokūbu. Jis nenorėjo jų sunai-
kinti ir iki šiol jų neatmetė nuo savęs.

24 Sirijos karalius Hazaelis mirė, ir jo
sūnus Benhadadas pradėjo karaliauti
jo vietoje.
25 Joachazo sūnus Joasas atsiėmė iš
Hazaelio sūnaus Benhadado miestus,
kuriuos jis buvo karu paėmęs iš jo tė-
vo Joachazo. Tris kartus Joasas jį nu-
galėjo ir atgavo Izraelio miestus.

14 Antraisiais Izraelio karaliaus
Joaso, Joachazo sūnaus, me-
tais Joaso sūnus Amazijas karaliavo
Jude.
2 Pradėdamas karaliauti, jis buvo dvi-
dešimt penkerių metų amžiaus ir ka-
raliavo Jeruzalėje dvidešimt devyne-
rius metus. Jo motina buvo vardu Jo-
adina, iš Jeruzalės.
3 Amazijas darė tai, kas teisinga Vieš-
paties akyse, tačiau ne taip, kaip jo
tėvas Dovydas. Jis visur elgėsi taip,
kaip jo tėvas Joasas.
4 Aukštumos nebuvo panaikintos, ir
žmonės vis dar aukojo ir smilkė jose.
5 Kai karalystė įsitvirtino jo rankose,
jis nužudė tuos tarnus, kurie nužudė
jo tėvą karalių.
6 Tačiau jų vaikų jis nenužudė, laiky-
damasis to, kas parašyta Mozės įsta-
tymo knygoje, kur Viešpats sako:
"Nežudykite tėvų už vaikus, nė vaikų
už tėvus, bet kiekvienas turi mirti už
savo nuodėmę".
7 Jis nugalėjo Druskos slėnyje edomi-
tus, nukaudamas jų dešimt tūkstan-
čių, ir užkariavo Selą. Jis ją pavadino
Jokteliu, ir taip ji vadinama iki šios
dienos.
8 Tuomet Amazijas siuntė pasiunti-
nius pas Jehaus sūnaus Joachazo sū-
nų Joasą, Izraelio karalių, ir sakė
jam: "Išeik, kad susitiktume veidas į
veidą".
9 Izraelio karalius Joasas siuntė Judo
karaliui Amazijui tokį atsakymą: "Li-
bane auganti usnis siuntė pas Libano
kedrą, sakydama: 'Leisk savo dukterį
už mano sūnaus'. Bet Libano lauki-
nis žvėris prabėgdamas sutrypė usnį.
10 Tu nugalėjai edomitus, todėl pasi-
didžiavo tavo širdis. Džiaukis tuo ir
pasilik namie. Kodėl nori prisišaukti
nelaimę ir žūti kartu su Judu?"
11 Amazijas nepaklausė, todėl Izraelio
karalius Joasas atėjo. Jis ir Judo ka-
ralius Amazijas susitiko veidas į veidą
Betsame, kuris priklauso Judui.
12 Izraelis nugalėjo Judą, ir jo vyrai
pabėgo į savo palapines.
13 Judo karalių Amaziją, Achazijo
sūnaus Joaso sūnų, Izraelio karalius
Joasas paėmė į nelaisvę Betsame;
tada atėjo į Jeruzalę ir nugriovė Je-
ruzalės sieną nuo Efraimo vartų iki
Kampo vartų, keturis šimtus uolek-
čių.
14 Jis pasiėmė visą auksą, sidabrą, vi-
sus indus, rastus Viešpaties namuose
ir karaliaus namų ižde, bei įkaitus ir
sugrįžo į Samariją.
15 Visi kiti Joaso darbai, jo galia ir jo
kova su Judo karaliumi Amaziju yra
aprašyti Izraelio karalių metraščių
knygoje.
16 Joasas užmigo prie savo tėvų ir bu-
vo palaidotas Samarijoje prie Izraelio
karalių, o jo sūnus Jeroboamas kara-
liavo jo vietoje.
17 Joaso sūnus Amazijas, Judo kara-
lius, mirus Joachazo sūnui Joasui, Iz-
raelio karaliui, dar gyveno penkioli-
ka metų.
18 Visi kiti Amazijo darbai surašyti Ju-
do karalių metraščių knygoje.
19 Jeruzalėje prieš jį kilo sąmokslas,
ir Amazijas pabėgo į Lachišą. Bet jie
pasiuntė į Lachišą ir jį ten nužudė.
20 Jo kūną pargabeno ant žirgų Jeru-

zalėn ir palaidojo prie jo tėvų Dovy-
do mieste.
21 Tada visi Judo žmonės ėmė Azari-
ją, kuriam buvo šešiolika metų, ir pa-
darė savo karaliumi vietoje jo tėvo
Amazijo.
22 Jis sutvirtino Elatą ir sugrąžino jį
Judui po to, kai karalius užmigo prie
savo tėvų.
23 Jeroboamas, Izraelio karaliaus Jo-
aso sūnus, pradėjo karaliauti Samari-
joje penkioliktaisiais Judo karaliaus
Amazijo, Joaso sūnaus, metais. Jis
valdė keturiasdešimt vienerius metus.
24 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir
neatsitraukė nuo nuodėmių Nebato
sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Iz-
raelį į nuodėmę.
25 Jis atstatė Izraelio ribas nuo Ema-
to iki lygumos jūros pagal Viešpaties,
Izraelio Dievo, žodį, kurį Jis paskel-
bė per savo tarną pranašą Joną, Ami-
tajo sūnų, iš Getheferio.
26 Viešpats matė didelį Izraelio vargą,
kad nebeliko nei vergų, nei laisvųjų
ir kad nebuvo nė vieno, kas padėtų
Izraeliui.
27 Viešpats nesakė, kad išnaikins Iz-
raelio vardą nuo žemės paviršiaus,
bet Jis išgelbėjo juos per Joaso sūnų
Jeroboamą.
28 Visi kiti Jeroboamo darbai, jo ga-
lia, kovos, kaip jis sugrąžino Izraeliui
Damaską ir Ematą, yra aprašyta Iz-
raelio karalių metraščių knygoje.
29 Jeroboamas užmigo prie savo tėvų,
Izraelio karalių, ir jo sūnus Zachari-
jas karaliavo jo vietoje.

15 Dvidešimt septintaisiais Izra-
elio karaliaus Jeroboamo me-
tais Jude pradėjo karaliauti karaliaus
Amazijo sūnus Azarijas.
2 Pradėdamas valdyti, jis buvo šešioli-
kos metų ir penkiasdešimt dvejus me-
tus karaliavo Jeruzalėje. Jo motina
buvo vardu Jekolija, iš Jeruzalės.
3 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties
akyse, kaip ir jo tėvas Amazijas.
4 Tik aukštumos nebuvo panaikintos,
žmonės vis dar aukojo ir smilkė auk-
štumose.
5 Viešpats ištiko karalių raupsais. Iki
mirties jis gyveno atskiruose namuo-
se, o jo sūnus Joatamas valdė jo na-
mus ir teisė krašto žmones.
6 Visi kiti Azarijo darbai surašyti Ju-
do karalių metraščių knygoje.
7 Azarijas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas prie savo tėvų Dovy-
do mieste; jo sūnus Joatamas karalia-
vo jo vietoje.
8 Trisdešimt aštuntaisiais Judo kara-
liaus Azarijo metais Jeroboamo sū-
nus Zacharijas šešis mėnesius kara-
liavo Izraelyje, Samarijoje.
9 Jis darė pikta Viešpaties akyse kaip
jo tėvai ir neatsitraukė nuo nuodėmių
Nebato sūnaus Jeroboamo, kuris
įtraukė Izraelį į nuodėmę.
10 Jabešo sūnus Selumas surengė są-
mokslą, užpuolė žmonių akivaizdoje
Zachariją, nužudė jį ir karaliavo jo
vietoje.
11 Visi kiti Zacharijo darbai surašyti
Izraelio karalių metraščių knygoje.
12 Toks buvo Viešpaties žodis, kurį Jis
kalbėjo Jehui: “Iki ketvirtosios kartos
tavo sūnūs sėdės Izraelio soste”. Ir
taip įvyko.
13 Jabešo sūnus Selumas pradėjo ka-
raliauti Izraelyje trisdešimt devintai-
siais Judo karaliaus Ozijo metais ir
karaliavo Samarijoje vieną mėnesį.
14 Gadžio sūnus Manahemas, išėjęs iš
Tirsos, atėjo į Samariją; jis, užpuolęs
Jabešo sūnų Salumą, nužudė jį ir ka-
raliavo jo vietoje.

[15] Visi kiti Salumo darbai ir jo sureng-
tas sąmokslas yra aprašyta Izraelio
karalių metraščių knygoje.
[16] Manahemas sunaikino Tipzos
miestą ir visą kraštą nuo Tirsos; gy-
ventojus išžudė, nes jie neatidarė jam
miesto vartų, o nėščias moteris per-
skrodė.
[17] Trisdešimt devintaisiais Judo kara-
liaus Azarijo metais Izraelyje pradėjo
karaliauti Gadžio sūnus Manahemas
ir karaliavo Samarijoje dešimt metų.
[18] Jis darė pikta Viešpaties akyse ir
neatsitraukė nuo nuodėmių Nebato
sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Iz-
raelį į nuodėmę.
[19] Asirijos karalius Pulas užpuolė
kraštą. Manahemas davė jam tūks-
tantį talentų sidabro, kad jo ranka
būtų su juo ir padėtų įsitvirtinti val-
džioje.
[20] Manahemas visus pasiturinčius gy-
ventojus apdėjo mokesčiais, kiekvie-
ną po penkiasdešimt šekelių sidabro,
kad galėtų sumokėti Asirijos karaliui.
Taip Asirijos karalius apsisuko ir pa-
sitraukė iš krašto.
[21] Visi kiti Manahemo darbai surašyti
Izraelio karalių metraščių knygoje.
[22] Manahemas užmigo prie savo tė-
vų, ir jo sūnus Pekajas karaliavo jo
vietoje.
[23] Penkiasdešimtaisiais Judo karaliaus
Azarijo metais Izraelio karaliumi Sa-
marijoje tapo Manahemo sūnus Pe-
kajas ir karaliavo dvejus metus.
[24] Jis darė pikta Viešpaties akyse ir
nepasitraukė nuo nuodėmių Nebato
sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Iz-
raelį į nuodėmę.
[25] Prieš jį surengė sąmokslą Remalijo
sūnus Pekas, jo karo vadas. Jis susita-
rė su Argobu, Arija bei penkiasde-
šimt gileaditų ir nužudė jį Samarijo-
je, karaliaus rūmuose. Ir jis karaliavo
jo vietoje.
[26] Visi kiti Pekajo darbai surašyti Iz-
raelio karalių metraščių knygoje.
[27] Penkiasdešimt antraisiais Judo ka-
raliaus Azarijo metais Izraelyje ir Sa-
marijoje pradėjo karaliauti Remalijo
sūnus Pekas ir karaliavo dvidešimt
metų.
[28] Pekas darė pikta Viešpaties akyse
ir neatsitraukė nuo nuodėmių Neba-
to sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė
Izraelį į nuodėmę.
[29] Izraelio karaliaus Peko dienomis
Asirijos karalius Tiglatpalasaras įsi-
veržė ir paėmė Ijoną, Abelbetmaa-
chą, Janoą, Kedesą, Asorą, Gileadą,
Galilėją ir visą Neftalio kraštą, o
žmones išsivedė į Asiriją.
[30] Elos sūnus Ošėjas surengė sąmoks-
lą prieš Remalijo sūnų Peką, nužudė
jį ir karaliavo jo vietoje dvidešimtai-
siais Ozijo sūnaus Joatamo metais.
[31] Visi kiti Peko darbai surašyti Izra-
elio karalių metraščių knygoje.
[32] Antraisiais Remalijo sūnaus Peko,
Izraelio karaliaus, metais pradėjo ka-
raliauti Judo karaliaus Ozijo sūnus
Joatamas.
[33] Jis pradėjo karaliauti dvidešimt
penkerių metų ir karaliavo Jeruzalė-
je šešiolika metų. Jo motina buvo Sa-
doko duktė Jaruša.
[34] Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties
akyse, kaip ir jo tėvas Ozijas.
[35] Tačiau aukštumos nebuvo panai-
kintos, žmonės vis dar smilkė ir au-
kojo aukštumose. Jis pastatė aukštu-
tinius Viešpaties namų vartus.
[36] Visi kiti Joatamo darbai yra surašy-
ti Judo karalių metraščių knygoje.
[37] Tomis dienomis Viešpats pradėjo
siųsti prieš Judą Sirijos karalių Rasi-
ną ir Remalijo sūnų Peką.

38 Joatamas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas prie savo tėvų savo
tėvo Dovydo mieste; jo sūnus Acha-
zas pradėjo karaliauti jo vietoje.

16 Septynioliktaisiais Remalijo
sūnaus Peko metais pradėjo
karaliauti Judo karaliaus Joatamo sū-
nus Achazas.
2 Pradėdamas karaliauti, jis buvo dvi-
dešimties metų ir karaliavo Jeruzalė-
je šešiolika metų. Jis nedarė to, kas
teisinga Viešpaties, jo Dievo, akyse,
kaip darė jo tėvas Dovydas,
3 bet vaikščiojo Izraelio karalių ke-
liais, net leido savo sūnui eiti per ug-
nį, mėgdžiodamas bjaurystes pago-
nių, kuriuos Viešpats išvarė prieš iz-
raelitams užimant tą kraštą.
4 Jis aukojo ir smilkė aukštumose, ant
kalvų ir po kiekvienu žaliuojančiu
medžiu.
5 Sirijos karalius Rasinas ir Remalijo
sūnus Pekas, Izraelio karalius, atėję
prieš Jeruzalę, apgulė miestą, bet ne-
įstengė jo paimti.
6 Sirijos karalius Rasinas sugrąžino
Elatą Sirijai ir, išvaręs žydus iš Elato,
jį apgyvendino edomitais, kurie ten
tebegyvena iki šios dienos.
7 Tada Achazas siuntė pasiuntinius
pas Asirijos karalių Tiglatpalasarą,
sakydamas: "Aš esu tavo tarnas ir
tavo sūnus. Ateik ir išgelbėk mane
iš Sirijos ir Izraelio karalių rankų".
8 Achazas paėmė auksą ir sidabrą, ku-
riuos rado Viešpaties namuose ir ka-
raliaus namų ižde, ir pasiuntė dova-
ną Asirijos karaliui.
9 Asirijos karalius paklausė jo ir, už-
puolęs Damaską, paėmė jį, gyvento-
jus išvedė į Kirą, o Rasiną nužudė.
10 Karalius Achazas nuvyko į Dama-
ską pasitikti Asirijos karaliaus Tig-
latpalasaro. Pamatęs Damaske au-
kurą, karalius Achazas pasiuntė ku-
nigui Urijui aukuro atvaizdą, jo pa-
vyzdį ir brėžinius su visomis detalė-
mis.
11 Kunigas Urijas pastatė aukurą pa-
gal pavyzdį, kurį karalius Achazas at-
siuntė iš Damasko, prieš Achazui
grįžtant iš Damasko.
12 Karalius, sugrįžęs iš Damasko ir
pamatęs aukurą, priėjo prie jo ir au-
kojo ant jo.
13 Jis aukojo deginamąją bei duo-
nos auką, išliejo geriamąją auką ir
šlakstė padėkos aukų kraują ant au-
kuro.
14 Varinį aukurą, kuris buvo priešais
Viešpatį, perkėlė į kitą vietą, į šiaurę
nuo naujo aukuro.
15 Karalius Achazas įsakė kunigui
Urijui: "Ant naujojo aukuro aukok
deginamąją auką rytą ir duonos au-
ką vakare, karaliaus deginamąją bei
duonos auką ir krašto gyventojų de-
ginamąsias, duonos ir geriamąsias
aukas, o aukų kraują šlakstyk ant
jo. Varinį aukurą palik mano nuožiū-
rai".
16 Kunigas Urijas padarė, kaip jam
įsakė karalius Achazas.
17 Karalius Achazas supjaustė stovų
rėmus ir nuėmė nuo jų praustuves. Jis
taip pat nukėlė baseiną nuo varinių
jaučių, kurie buvo po juo, ir padėjo jį
ant akmeninio grindinio.
18 Be to, sabato pastogę, kuri buvo
pastatyta namuose, ir karaliaus įėji-
mą jis pašalino iš Viešpaties namų
dėl Asirijos karaliaus.
19 Visi kiti Achazo darbai yra surašyti
Judo karalių metraščių knygoje.
20 Achazas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas Dovydo mieste; jo
sūnus Ezekijas karaliavo jo vietoje.

17 Dvyliktaisiais Judo karaliaus
Achazo metais Izraelyje ir Sa-
marijoje pradėjo karaliauti Elos sū-
nus Ošėjas ir karaliavo devynerius
metus.
2 Jis darė pikta Viešpaties akyse, bet
ne taip, kaip Izraelio karaliai, buvę
prieš jį.
3 Asirijos karalius Salmanasaras ka-
riavo prieš jį, ir Ošėjas, tapęs jo tar-
nu, mokėjo jam duoklę.
4 Asirijos karalius pastebėjo, kad
Ošėjas rengia sąmokslą, nes pasiuntė
pasiuntinius pas Egipto karalių Sohą
ir nesumokėjo duoklės kaip ankstes-
niais metais. Todėl Asirijos karalius
suėmė jį ir uždarė į kalėjimą.
5 Asirijos karalius užėmė visą kraštą,
pasiekė Samariją ir laikė ją apgulęs
trejus metus.
6 Devintaisiais Ošėjo metais Asirijos
karalius paėmė Samariją ir išvedė iz-
raelitus į Asiriją, juos apgyvendino
Haloje, Habore prie Gozano upės ir
medų miestuose.
7 Taip įvyko dėl to, kad izraelitai nu-
sidėjo Viešpačiui, savo Dievui, kuris
juos išvedė iš Egipto žemės ir fara-
ono priespaudos, ir garbino svetimus
dievus.
8 Jie elgėsi pagal papročius pagonių,
kuriuos Viešpats išvarė prieš izraeli-
tams užimant kraštą, ir pagal Izraelio
karalių įvestus papročius.
9 Izraelitai slapta darė tai, kas nebu-
vo teisinga Viešpaties, jų Dievo, aky-
se. Jie pasidarė aukštumas visuose sa-
vo miestuose, pradedant sargybų
bokštais ir baigiant sutvirtintais mies-
tais.
10 Jie pasistatė atvaizdus ir pasidarė
alkus kiekvienoje kalvoje ir po kiek-
vienu žaliuojančiu medžiu.
11 Ten jie smilkė aukštumose kaip pa-
gonys, kuriuos Viešpats išvarė prie-
šais juos, ir darė nedorybes, sukelda-
mi Viešpaties pyktį.
12 Jie tarnavo stabams, apie kuriuos
Viešpats buvo jiems pasakęs: “Neda-
rykite tokių”.
13 Viešpats įspėjo Izraelį ir Judą per
savo pranašus ir regėtojus, sakyda-
mas: “Nusisukite nuo savo piktų ke-
lių ir laikykitės mano įsakymų bei
nuostatų pagal įsakymą, kurį daviau
jūsų tėvams ir siunčiau per savo tar-
nus pranašus”.
14 Tačiau jie neklausė, bet sukietino
savo sprandus, kaip ir jų tėvai, kurie
netikėjo Viešpačiu, savo Dievu.
15 Jie atmetė Jo nuostatus ir sandorą,
kurią Jis buvo padaręs su jų tėvais, ir
Jo įspėjimus, kuriais juos įspėdavo.
Jie sekė tuštybe ir patys tapo tušti,
nuėjo paskui aplinkines tautas, ko
Viešpats buvo įsakęs nedaryti.
16 Jie paliko visus Viešpaties, savo
Dievo, įsakymus ir pasidarė nulietus
veršius ir alkus, garbino dangaus ka-
reiviją ir tarnavo Baaliui.
17 Jie leido savo sūnus bei dukteris
per ugnį, žyniavo ir kerėjo, ir parsi-
davė daryti pikta Viešpaties akyse,
sukeldami Jo pyktį.
18 Todėl Viešpats labai užsirūstino ant
Izraelio ir pašalino juos iš savo aki-
vaizdos. Nieko neliko, išskyrus Judo
giminę.
19 Taip pat ir Judas nesilaikė Viešpa-
ties, savo Dievo, įsakymų, bet elgėsi
pagal Izraelyje priimtus papročius.
20 Viešpats atmetė visus Izraelio pali-
kuonis ir bausdamas atidavė juos į
plėšikų rankas, kol jie buvo pašalinti
iš Jo akivaizdos.
21 Jis atplėšė Izraelį nuo Dovydo na-
mų, ir jie paskelbė savo karaliumi
Nebato sūnų Jeroboamą. Jeroboamas

nukreipė Izraelį nuo Viešpaties ir
juos įtraukė į didelę nuodėmę.
22 Izraelitai vaikščiojo visose Jerobo-
amo nuodėmėse ir nepaliko jų,
23 kol Viešpats atstūmė Izraelį nuo sa-
vęs, kaip kalbėjo per savo tarnus pra-
našus. Taip Izraelis buvo perkeltas iš
savo žemės į Asiriją, kur jie pasiliko
iki šios dienos.
24 Asirijos karalius atkėlė į Samarijos
miestus izraelitų vieton žmonių iš Ba-
bilono, Kuto, Avo, Emato ir Sefarvai-
mo. Jie įsikūrė Samarijoje ir gyveno
jos miestuose.
25 Ten apsigyvenę, jie nebijojo Vieš-
paties, todėl Viešpats siuntė tarp jų
liūtų, kurie juos žudė.
26 Asirijos karaliui buvo pranešta:
"Tautos, kurias atkėlei į Samarijos
miestus, nežino apie to krašto Dievą,
todėl Jis siuntė liūtų, kurie žudo juos,
kadangi jie nežino tos šalies Dievo".
27 Asirijos karalius įsakė: "Nusiųskite
ten vieną jų kunigą, kurį atvedėte iš
ten, kad jis nuvykęs ten apsigyventų
ir juos pamokytų apie to krašto Die-
vą".
28 Vienas kunigas iš tų, kurie buvo iš-
vesti iš Samarijos, sugrįžęs apsigyve-
no Betelyje ir mokė juos, kaip reikia
bijoti Viešpaties.
29 Tačiau kiekviena tauta pasidarė sa-
vo dievus ir pasistatė juos samariečių
aukštumų namuose, kiekviena tauta
tame mieste, kur ji gyveno.
30 Babiloniečiai garbino Sukotbenotą,
Kuto žmonės – Nergalį, Emato žmo-
nės – Asimą,
31 avitai – Nibhazą ir Tartaką, o Sefar-
vaimo žmonės degindavo savo vaikus
Sefarvaimo dievams Adramelechui ir
Anamelechui.
32 Tačiau jie bijojo ir Viešpaties. Auk-
štumų kunigais jie paskyrė prasčiau-
sius iš savųjų, kurie aukodavo už juos
aukštumų namuose.
33 Jie bijojo Viešpaties ir tarnavo sa-
vo dievams, kaip buvo pratę savame
krašte.
34 Iki šios dienos jie laikosi savo senų
įpročių. Jie nebijo Viešpaties ir ne-
vykdo Jo nuostatų ir potvarkių, įsta-
tymų ir įsakymų, kuriuos Viešpats da-
vė sūnums Jokūbo, kurį Jis pavadino
Izraeliu.
35 Viešpats padarė su jais sandorą ir
jiems įsakė: "Nebijokite kitų dievų,
nesilenkite prieš juos, netarnaukite ir
neaukokite jiems.
36 Bet bijokite Viešpaties, kuris jus iš-
vedė iš Egipto šalies savo galinga jė-
ga ir ištiesta ranka; Jį garbinkite ir
Jam aukokite.
37 Nuostatus ir potvarkius, įstatymus
ir įsakymus, kuriuos jums surašiau,
saugokite ir vykdykite per amžius, ir
nebijokite kitų dievų.
38 Nepamirškite sandoros, kurią pa-
dariau su jumis, ir nebijokite kitų die-
vų.
39 Viešpaties, savo Dievo, bijokite, ir
Jis išgelbės jus iš visų jūsų priešų".
40 Tačiau jie neklausė, bet elgėsi pa-
gal savo įpročius.
41 Tos tautos bijojo Viešpaties, bet
tarnavo ir savo drožtiems atvaizdams.
Taip darė jų vaikai ir vaikų vaikai,
taip jie tebedaro iki šios dienos.

18 Trečiaisiais Elos sūnaus Ošė-
jo, Izraelio karaliaus, metais
pradėjo karaliauti Judo karaliaus
Achazo sūnus Ezekijas.
2 Pradėdamas karaliauti, jis buvo
dvidešimt penkerių metų ir valdė
Jeruzalėje dvidešimt devynerius me-
tus. Jo motina buvo vardu Abija,
Zacharijo duktė.

[3] Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties
akyse, kaip ir jo tėvas Dovydas.
[4] Ezekijas panaikino aukštumas, su-
daužė atvaizdus, iškirto giraites, į ga-
balus sudaužė varinę gyvatę, kurią
padarė Mozė. Nes iki to laiko izraeli-
tai dar tebesmilkė jai ir vadino ją Ne-
hustanu.
[5] Ezekijas pasitikėjo Viešpačiu, Izra-
elio Dievu. Tokio karaliaus Jude ne-
buvo nei iki jo, nei po jo.
[6] Jis glaudėsi prie Viešpaties ir nepa-
liovė sekti Jį bei vykdė įsakymus, ku-
riuos Viešpats davė Mozei.
[7] Viešpats buvo su juo, ir visur, kur
jis ėjo, jam sekėsi. Jis sukilo prieš
Asirijos karalių ir netarnavo jam.
[8] Ezekijas nugalėjo filistinus iki Ga-
zos ir jos apylinkių, nuo sargybų
bokštų iki sutvirtintų miestų.
[9] Ketvirtaisiais karaliaus Ezekijo me-
tais, kurie buvo septintieji Izraelio
karaliaus Ošėjo, Elos sūnaus, metai,
Asirijos karalius Salmanasaras atėjo
prieš Samariją ir ją apgulė.
[10] Trečiųjų metų pabaigoje ją paėmė.
Tai įvyko šeštaisiais Ezekijo ir devin-
taisiais Izraelio karaliaus Ošėjo me-
tais.
[11] Asirijos karalius išvedė izraelitus į
Asiriją ir juos apgyvendino Haloje,
Habore prie Gozano upės ir medų
miestuose,
[12] nes jie nepakluso Viešpaties, savo
Dievo, balsui ir sulaužė Jo sandorą;
jie neklausė ir nevykdė, ką Viešpaties
tarnas Mozė buvo įsakęs.
[13] Keturioliktais karaliaus Ezekijo
metais Asirijos karalius Sinacheribas
puolė visus sutvirtintus Judo miestus
ir juos paėmė.
[14] Tada Judo karalius Ezekijas siuntė
pas Asirijos karalių į Lachišą, saky-
damas: "Nusikaltau, pasitrauk nuo
manęs. Ko reikalausi, padarysiu".
Asirijos karalius uždėjo Judo karaliui
Ezekijui tris šimtus talentų sidabro ir
trisdešimt talento aukso duoklę.
[15] Ezekijas atidavė visą sidabrą, kurį
surado Viešpaties namuose ir kara-
liaus rūmų ižde.
[16] Ezekijas nuplėšė auksą nuo Vieš-
paties šventyklos durų ir staktų, ku-
rias jis buvo padengęs, ir atidavė Asi-
rijos karaliui.
[17] Asirijos karalius siuntė iš Lachišo
Tartaną, Rabsarį ir Rabsaką su dide-
le kariuomene prieš Jeruzalę. Jie atė-
jo į Jeruzalę ir sustojo prie aukštuti-
nio vandentiekio tvenkinio, vėlėjo
lauke.
[18] Jie pašaukė karalių. Išėjo pas juos
rūmų viršininkas Eliakimas, Helkijo
sūnus, raštininkas Sobna ir metrašti-
ninkas Joahė, Asafo sūnus.
[19] Rabsakas jiems tarė: "Taip sakyki-
te Ezekijui: 'Taip sako didysis kara-
lius, Asirijos karalius: 'Kuo remiasi
tavo pasitikėjimas?
[20] Tu kalbi tuščius žodžius, o karui rei-
kalingas patarimas ir jėga. Kuo pasi-
tiki, kad sukilai prieš mane?
[21] Ar ketini atsiremti į Egiptą, šitą su-
lūžusią nendrę? Pasirėmus į ją, ji
įsminga į ranką ir ją perduria. Toks
yra faraonas, Egipto karalius, vi-
siems, kurie juo pasitiki.
[22] O jei sakysite: 'Mes pasitikime
Viešpačiu, savo Dievu', tai ar ne Jo
aukštumas ir aukurus pašalino Eze-
kijas ir paliepė Judui bei Jeruzalei:
'Jūs garbinsite prie šito aukuro Jeru-
zalėje'?
[23] Taigi dabar lenktyniauk su mano
valdovu, Asirijos karaliumi; aš tau
duosiu du tūkstančius žirgų, jei tu su-
rinksi tiek raitelių ant jų joti.
[24] Ar gali pasipriešinti silpniausiam

mano valdovo tarnų būriui, nors ir
pasitiki Egipto vežimais ir raiteliais?
25 Ar aš be Viešpaties ėjau į šitą vie-
tą, kad ją sunaikinčiau? Viešpats man
pasakė: 'Eik ir sunaikink tą kraštą' ".
26 Tuomet Helkijo sūnus Eliakimas,
Joahė ir Sobna tarė Rabsakui: "Kal-
bėk su savo tarnais aramėjiškai, mes
suprantame; nekalbėk su mumis žy-
diškai, girdint žmonėms ant sienų".
27 Bet Rabsakas atsakė: "Ar mano
valdovas siuntė mane tik pas tavo val-
dovą ir tave kalbėti šituos žodžius?
Ar ne pas vyrus, kurie sėdi ant sie-
nos, kad valgytų su jumis savo išma-
tas bei gertų savo šlapimą?"
28 Rabsakas atsistojo ir garsiai šaukė
žydiškai: "Klausykite didžiojo kara-
liaus, Asirijos karaliaus, žodžių!
29 Taip sako karalius: 'Nesiduokite
Ezekijo suvedžiojami, nes jis neišgel-
bės jūsų iš mano rankos!
30 Teneįtikina jūsų Ezekijas pasitikėti
Viešpačiu, sakydamas: 'Viešpats tik-
rai mus išgelbės ir neatiduos šito
miesto į Asirijos karaliaus rankas'.
31 Neklausykite Ezekijo, nes taip sa-
ko Asirijos karalius: 'Padarykite su
manimi sutartį ir išeikite pas mane.
Kiekvienas valgysite nuo savo vynme-
džio, nuo savo figmedžio ir gersite
vandenį iš savo šulinio,
32 kol aš ateisiu ir išvesiu jus į žemę,
panašią į jūsų žemę, pilną javų, vyno,
duonos, vynuogių, alyvmedžių ir me-
daus, kad galėtumėte gyventi ir ne-
mirti. Neklausykite Ezekijo, kai jis jus
įtikinėja, sakydamas: 'Viešpats mus
išgelbės'.
33 Argi kuris nors iš tautų dievų išgel-
bėjo savo kraštą iš Asirijos karaliaus
rankos?
34 Kur yra Emato ir Arpado dievai?
Kur Sefarvaimo, Heno ir Ivo dievai?
Ar jie išgelbėjo Samariją iš mano ran-
kos?
35 Kuris iš dievų išgelbėjo savo kraštą
iš mano rankos, kad Viešpats išgel-
bėtų Jeruzalę iš mano rankos?' "
36 Žmonės tylėjo ir neatsakė jam nė
žodžio, nes toks buvo karaliaus įsa-
kymas: "Neatsakykite jam".
37 Rūmų viršininkas Helkijo sūnus
Eliakimas, raštininkas Sobna ir Asa-
fo sūnus Joahė, metraštininkas, atėjo
pas Ezekiją perplėštais drabužiais ir
jam perdavė Rabsako žodžius.

19 Tai išgirdęs, karalius Ezekijas
perplėšė savo drabužius, ap-
sirengė ašutine ir nuėjo į Viešpaties
namus.
2 Jis nusiuntė rūmų viršininką Eliaki-
mą, raštininką Sobną ir vyresniuosius
kunigus, apsirengusius ašutinėmis,
pas pranašą Izaiją, Amoso sūnų.
3 Jie sakė jam: "Taip sako Ezekijas:
'Šita diena yra bausmės, pažeminimo
ir gėdos diena; atėjo laikas gimdyti, o
jėgų nėra.
4 Gal Viešpats, tavo Dievas, išgirs žo-
džius Rabsako, kurį Asirijos karalius
pasiuntė niekinti gyvąjį Dievą, ir su-
draus už žodžius, kuriuos Viešpats,
tavo Dievas, girdėjo. Melskis už tuos,
kurie yra likę' ".
5 Karaliaus Ezekijo tarnai atėjo pas
Izaiją.
6 Ir Izaijas sakė jiems: "Sakykite savo
valdovui: 'Taip sako Viešpats: 'Neiš-
sigąsk girdėtų žodžių, kuriais Asirijos
karaliaus tarnai man piktžodžiavo.
7 Štai Aš pasiųsiu jam dvasią, ir jis,
išgirdęs žinią, grįš į savo šalį ir ten
bus nužudytas' ".
8 Rabsakas sugrįžęs rado Asirijos ka-
ralių kovojantį prieš Libną, nes jis gir-
dėjo, kad šis pasitraukė nuo Lachišo.

9 Asirijos karalius išgirdo, kad Etio-
pijos karalius Tirhakas ateina kariau-
ti prieš jį. Tuomet jis dar kartą siuntė
pasiuntinius pas Ezekiją, sakydamas:
10 "Taip kalbėkite Judo karaliui Eze-
kijui: 'Tegu Dievas, kuriuo tu pasiti-
ki, neapgauna tavęs, sakydamas: 'Je-
ruzalė nepateks į Asirijos karaliaus
rankas'.
11 Tu girdėjai, ką Asirijos karaliai pa-
darė visose šalyse, jas visiškai sunai-
kindami. Argi tu būsi išgelbėtas?
12 Argi tų tautų, kurias mano tėvai
sunaikino, dievai išgelbėjo Gozaną,
Charaną, Rezefą ir Edeno vaikus, gy-
venusius Telasare?
13 Kur yra Emato, Arpado, Sefarvai-
mo, Heno ir Ivo miestų karaliai?"
14 Ezekijas paėmė laišką iš pasiunti-
nių ir jį perskaitė. Po to, nuėjęs į
Viešpaties namus, karalius jį išsklei-
dė priešais Viešpatį.
15 Ezekijas meldėsi prieš Viešpatį ir
sakė: "Viešpatie, Izraelio Dieve, ku-
ris gyveni tarp cherubų. Tu vienas esi
visų žemės karalysčių Dievas. Tu su-
kūrei dangų ir žemę.
16 Palenk, Viešpatie, savo ausį ir iš-
girsk. Atverk, Viešpatie, savo akis ir
pamatyk. Išgirsk Sinacheribo žodžius,
kuriais jis niekino gyvąjį Dievą.
17 Tai tiesa, Viešpatie, kad Asirijos
karaliai išnaikino tautas ir jų šalis.
18 Jie sudegino jų dievus, nes jie ne-
buvo dievai, tik žmonių rankų dar-
bas–medis ir akmuo–todėl jie sunai-
kino juos.
19 Dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, iš-
gelbėk mus iš jo rankų, kad visos že-
mės karalystės žinotų, jog Tu vienas,
Viešpatie, esi Dievas!"
20 Amoso sūnus Izaijas siuntė pas
Ezekiją, sakydamas: "Taip sako Vieš-
pats, Izraelio Dievas: 'Tavo maldą dėl
Asirijos karaliaus Sinacheribo Aš iš-
girdau'.
21 Štai Viešpaties žodis, kurį Jis kal-
bėjo apie jį: 'Mergelė, Siono dukra,
paniekino tave ir pasityčiojo iš tavęs.
Jeruzalės dukra kraipo galvą dėl ta-
vęs.
22 Ką tu paniekinai ir prieš ką piktžo-
džiavai? Prieš ką išdidžiai pakėlei
balsą ir akis? Prieš Izraelio Šventąjį!
23 Per savo pasiuntinius tu niekinai
Viešpatį ir sakei: 'Su daugybe kovos
vežimų aš pasikėliau į kalnų aukštu-
mas, Libano aukščiausias vietas. Aš
iškirsiu jo aukštuosius kedrus, gra-
žiausius kiparisus. Aš pasieksiu toli-
miausią vietą–Karmelio mišką.
24 Aš kasiau šulinius ir gėriau sveti-
mus vandenis; išdžiovinau savo kojų
padais visas upes apsiausties vietose'.
25 Argi negirdėjai? Jau seniai Aš tai
padariau, labai seniai tai paruošiau,
tik dabar įvykdžiau, kad tu galėtum
sustiprintus miestus paversti griuvė-
sių krūvomis.
26 Todėl jų gyventojai bejėgiai, jie nu-
sigando ir susigėdo, jie tapo kaip lau-
ko žolė, kaip gležna žolė ant stogų,
kuri nudžiūna, dar neužaugusi.
27 Aš žinau, kaip tu gyveni, kaip tu
įeini ir išeini, kaip tu siautėji prieš
mane.
28 Kadangi tavo siautėjimas prieš ma-
ne ir tavo pasipūtimas pasiekė mano
ausis, Aš įversiu savo grandį į tavo
šnerves ir tave pažabosiu, ir vesiu ta-
ve atgal keliu, kuriuo atėjai'.
29 Tai bus ženklas tau, Ezekijau. Šie-
met valgyk, ką randi, kitais me-
tais–kas užaugs savaime; trečiaisiais
metais sėkite ir pjaukite, sodinkite
vynuogynus ir valgykite jų vaisius.
30 Judo namų likutis vėl leis šaknis
apačioje ir neš vaisių viršuje.

[31] Iš Jeruzalės išeis išlikusieji, iš Sio-
no kalno išgelbėtieji. Viešpaties uo-
lumas tai padarys!
[32] Todėl Viešpats taip sako apie Asi-
rijos karalių: 'Jis neįeis į šitą miestą
ir nepaleis į jį nė vienos strėlės, neat-
eis prieš jį su skydais ir nesupils pyli-
mo.
[33] Jis sugrįš tuo pačiu keliu, kuriuo
atėjo, ir į šitą miestą neįeis, – sako
Viešpats. –
[34] Aš apginsiu šitą miestą ir jį išgelbė-
siu dėl savęs ir dėl mano tarno Dovy-
do' ".
[35] Tą naktį Viešpaties angelas atėjo į
Asirijos stovyklą ir išžudė šimtą aš-
tuoniasdešimt penkis tūkstančius. Jie
atsikėlė anksti rytą, ir štai – aplinkui
gausu lavonų.
[36] Asirijos karalius Sinacheribas pasi-
traukė ir sugrįžo į Ninevę.
[37] Kai jis garbino savo dievo Nisrocho
namuose, jo sūnūs Adramelechas ir
Sareseris užmušė jį kardu ir pabėgo į
Armėnijos kraštą. Jo sūnus Asarha-
donas karaliavo jo vietoje.

20 Tomis dienomis Ezekijas mir-
tinai susirgo. Pranašas Izaijas,
Amoso sūnus, atėjęs pas jį, tarė: "Taip
sako Viešpats: 'Sutvarkyk savo namus,
nes tu nebepasveiksi, bet mirsi' ".
[2] Tada Ezekijas nusigręžė į sieną ir
meldėsi:
[3] "Viešpatie, atsimink, kad aš vaikš-
čiojau prieš Tave teisingai ir tobula
širdimi ir dariau gera Tavo akyse". Ir
Ezekijas graudžiai verkė.
[4] Izaijui dar neperėjus kiemo, Vieš-
pats kalbėjo jam:
[5] "Grįžk ir sakyk mano tautos vadui
Ezekijui: 'Taip sako Viešpats, tavo tė-
vo Dovydo Dievas: 'Aš girdėjau tavo
maldą ir mačiau tavo ašaras. Aš tave
pagydysiu, ir trečią dieną tu eisi į
Viešpaties namus.
[6] Aš pridėsiu prie tavo dienų penkio-
lika metų, be to, išgelbėsiu tave ir ši-
tą miestą iš Asirijos karaliaus rankų
ir apginsiu miestą dėl savęs ir dėl sa-
vo tarno Dovydo' ".
[7] Po to Izaijas sakė: "Paimkite gaba-
lėlį figos". Jie paėmė, uždėjo ant vo-
ties, ir jis pasveiko.
[8] Ezekijas paklausė Izaiją: "Koks yra
ženklas, kad Viešpats išgydys mane ir
trečią dieną aš eisiu į Viešpaties na-
mus?"
[9] Izaijas atsakė: "Tai bus ženklas iš
Viešpaties, kad Viešpats išpildys sa-
vo žodį: ar nori, kad saulės laikrodžio
šešėlis nueitų dešimt laipsnių pirmyn
ar kad grįžtų dešimt laipsnių atgal?"
[10] Ezekijas atsakė: "Lengva šešėliui
pailgėti dešimt laipsnių.Tegul jis grįž-
ta dešimt laipsnių atgal".
[11] Pranašas Izaijas šaukėsi Viešpaties,
ir Jis grąžino Achazo saulės laikro-
džio šešėlį dešimt laipsnių atgal.
[12] Tuo metu Babilono karalius Mero-
dachas Baladanas, Baladano sūnus,
atsiuntė Ezekijui laišką ir dovanų,
nes jis sužinojo, kad Ezekijas serga.
[13] Ezekijas išklausė juos ir aprodė
jiems visus savo turtus: sidabrą, auk-
są, kvepalus, brangųjį aliejų, ginklų
sandėlius ir visa, kas buvo jo iždė.
Nebuvo nieko, ko Ezekijas nebūtų
jiems parodęs savo namuose ir savo
valdose.
[14] Pranašas Izaijas, atėjęs pas karalių
Ezekiją, paklausė: "Iš kur tie vyrai
atėjo pas tave ir ką jie tau pasakė?"
Ezekijas atsakė: "Jie atėjo iš tolimos
šalies, iš Babilono".
[15] Ir jis sakė: "Ką jie matė tavo na-
muose?" Ezekijas atsakė: "Jie matė
viską, kas yra mano namuose; nėra

nieko, ko nebūčiau jiems parodęs".
16 Tada Izaijas tarė Ezekijui: "Klausyk Viešpaties žodžio:
17 'Ateis diena, kai į Babiloną išgabens
viską, kas yra tavo namuose ir ką iki
šiol yra sukrovę tavo tėvai, ir nieko
nebeliks.
18 Jie išves tavo sūnus, kurie tau gims,
ir jie bus eunuchais Babilono karaliaus rūmuose' ".
19 Ezekijas atsakė Izaijui: "Viešpaties
žodis, kurį tu kalbėjai, yra geras. Taika ir saugumas bus mano dienomis".
20 Visi kiti Ezekijo darbai ir jo galia,
kaip jis padarė tvenkinį ir vandentiekį, atvesdamas į miestą vandenį, yra
aprašyta Judo karalių metraščių knygoje.
21 Ezekijas užmigo prie savo tėvų, o jo
sūnus Manasas karaliavo jo vietoje.

21 Pradėdamas karaliauti, Manasas buvo dvylikos metų ir karaliavo Jeruzalėje penkiasdešimt penkerius metus. Jo motina buvo vardu
Hefziba.
2 Jis darė pikta Viešpaties akyse,
mėgdžiodamas bjaurius papročius pagonių, kuriuos Viešpats išvarė izraelitams užimant kraštą.
3 Jis vėl atstatė aukštumas, kurias jo
tėvas Ezekijas buvo išnaikinęs, pastatė aukurą Baaliui, pasodino giraitę, kaip Izraelio karalius Achabas,
garbino dangaus kareiviją ir jiems
tarnavo.
4 Manasas pastatė aukurų net Viešpaties namuose, apie kuriuos Viešpats buvo pasakęs: "Jeruzalėje bus
mano vardas".
5 Dviejuose Viešpaties namų kiemuose jis pastatė aukurus dangaus kareivijai.
6 Jis leido savo sūnų per ugnį, kerėdavo ir būrė iš ženklų, bendravo su
mirusiųjų dvasių iššaukėjais bei žyniais. Jis darė daug piktadaryščių
Viešpaties akyse, sukeldamas Jo pyktį.
7 Jis pastatė Ašeros drožtą atvaizdą
namuose, apie kuriuos Viešpats pasakė Dovydui ir jo sūnui Saliamonui:
"Iš visų Izraelio giminių išsirinkau Jeruzalę ir šituos namus; čia amžinai
bus mano vardas.
8 Nebeleisiu Izraeliui iškelti kojos iš
žemės, kurią daviau jų tėvams, jei jie
rūpestingai laikysis mano įstatymų ir
įsakymų, kuriuos jiems davė mano
tarnas Mozė".
9 Tačiau jie neklausė, ir karalius Manasas juos suvedžiojo elgtis pikčiau už
tautas, kurias Viešpats išnaikino prieš
Izraelio vaikus.
10 Viešpats kalbėjo per savo tarnus
pranašus, sakydamas:
11 "Kadangi Judo karalius Manasas
darė šitas bjaurystes ir elgėsi pikčiau
negu amoritai, gyvenę pirma jo, ir
įtraukė į nuodėmę Judą dėl savo stabų,
12 todėl taip sako Viešpats, Izraelio
Dievas: 'Štai Aš užvesiu Jeruzalei ir
Judui tokias nelaimes, kad suspengs
ausyse, išgirdus apie tai.
13 Aš ištiesiu virš Jeruzalės Samarijos
matavimo virvę ir Achabo namų
svambalą; Jeruzalę išvalysiu, kaip yra
išvalomas indas ir apverčiamas iššluosčius.
14 Aš apleisiu savo paveldo likutį ir
atiduosiu į jų priešų rankas, kurie
juos pavergs ir apiplėš,
15 kadangi jie darė pikta mano akyse
ir rūstino mane nuo tos dienos, kai
jų tėvai išėjo iš Egipto, iki šios dienos' ".
16 Be savo nuodėmės, į kurią jis įtrau-

kė Judą, darydamas tai, kas pikta
Viešpaties akyse, Manasas praliejo
tiek nekalto kraujo, kad užtvindė Je-
ruzalę nuo vieno galo iki kito.
17 Visi kiti Manaso darbai ir jo nuo-
dėmės, kurias jis padarė, yra surašyta
Judo karalių metraščių knygoje.
18 Manasas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas savo namų sode,
Ozos sode; jo sūnus Amonas karalia-
vo jo vietoje.
19 Pradėdamas karaliauti, Amonas
buvo dvidešimt dvejų metų ir karalia-
vo Jeruzalėje dvejus metus. Jo moti-
na buvo Mesulemeta, Haruzo duktė,
iš Jotbos.
20 Jis darė pikta Viešpaties akyse,
kaip ir jo tėvas Manasas.
21 Jis vaikščiojo visais savo tėvo ke-
liais, tarnavo stabams ir juos garbino.
22 Jis apleido Viešpatį, savo tėvų Die-
vą, ir nevaikščiojo Viešpaties keliais.
23 Amono tarnai surengė sąmokslą ir
nužudė karalių jo namuose.
24 Tačiau krašto žmonės nužudė visus,
kurie dalyvavo sąmoksle prieš kara-
lių Amoną, ir paskelbė karaliumi jo
sūnų Joziją jo vietoje.
25 Visi kiti Amono darbai yra surašyti
Judo karalių metraščių knygoje.
26 Jis buvo palaidotas savo kape, Ozos
sode, ir jo sūnus Jozijas karaliavo jo
vietoje.

22 Pradėdamas karaliauti, Jozijas
buvo aštuonerių metų ir kara-
liavo Jeruzalėje trisdešimt vienerius
metus. Jo motina buvo vardu Jedida,
Adajo duktė, iš Bozkato.
2 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties
akyse, ir vaikščiojo savo tėvo Dovydo
keliais, nenukrypdamas nei į kairę,
nei į dešinę.
3 Aštuonioliktais karaliaus Jozijo me-
tais karalius siuntė raštininką Safa-
ną, Mesulamo sūnaus Azalijo sūnų,
į Viešpaties namus
4 pas vyriausiąjį kunigą Helkiją suži-
noti, kiek pinigų buvo surinkta prie
Viešpaties namų įėjimo.
5 Tuos pinigus jis įsakė perduoti dar-
bų prižiūrėtojams Viešpaties namuo-
se, kad tie juos išdalintų darbinin-
kams, kurie dirba Viešpaties namuo-
se, užtaisydami jų spragas,
6 dailidėms, statybininkams bei mūri-
ninkams ir pirkti rąstus bei tašytus
akmenis namų remontui.
7 Tačiau jiems nereikėjo atsiskaityti
už pinigus, kuriuos gaudavo, nes jie
buvo ištikimi.
8 Vyriausiasis kunigas Helkijas sakė
raštininkui Safanui: “Viešpaties na-
muose radau įstatymo knygą!” Hel-
kijas padavė tą knygą Safanui, ir šis
ją skaitė.
9 Safanas atėjo pas karalių ir pranešė
jam, kad jo tarnai suskaičiavo paau-
kotus pinigus ir juos perdavė darbų
prižiūrėtojams Viešpaties namuose.
10 Raštininkas Safanas pranešė kara-
liui: “Kunigas Helkijas davė man kny-
gą”. Ir Safanas skaitė ją karaliui.
11 Karalius, išgirdęs įstatymo knygos
žodžius, perplėšė savo drabužius.
12 Jis įsakė kunigui Helkijui, Safano
sūnui Ahikamui, Mikajo sūnui Ach-
borui, raštininkui Safanui ir karaliaus
tarnui Asajui, sakydamas:
13 “Eikite ir pasiklauskite Viešpatį už
mane, už tautą ir už visą Judą dėl ši-
tos knygos žodžių. Didelė Viešpaties
rūstybė užsidegusi prieš mus, kadan-
gi mūsų tėvai neklausė šitos knygos
žodžių ir nesielgė taip, kaip joje pa-
rašyta”.
14 Kunigas Helkijas, Ahikamas, Ach-
boras, Safanas ir Asajas nuėjo pas

pranašę Holdą, žmoną Selumo, Tik-
vo sūnaus, Harhaso sūnaus, drabužių
sargo, kuri gyveno Jeruzalės antroje
dalyje, ir kalbėjo su ja.
15 Ji jiems sakė: "Taip sako Viešpats,
Izraelio Dievas: 'Sakykite vyrui, kuris
jus siuntė pas mane,
16 kad Aš, Viešpats, bausiu šitą vietą
ir jos gyventojus, kaip pasakyta kny-
goje, kurią skaitė Judo karalius.
17 Jie paliko mane ir degino smilkalus
kitiems dievams, sukeldami mano
pyktį savo rankų darbais, todėl mano
rūstybė užsidegs prieš šitą vietą ir ne-
užges'.
18 Judo karaliui, kuris jus siuntė pasi-
klausti Viešpaties, sakykite: 'Taip sa-
ko Viešpats, Izraelio Dievas: 'Dėl žo-
džių, kuriuos tu girdėjai,
19 tavo širdis buvo minkšta ir tu nusi-
žeminai prieš Viešpatį, klausydamas,
ką Aš kalbėjau prieš šitą vietą ir jos
gyventojus, kad ji taps griuvėsiais ir
prakeikimu, ir kadangi tu perplėšei
savo drabužius bei verkei mano aki-
vaizdoje, Aš išklausiau tave.
20 Todėl Aš paimsiu tave prie tavo tė-
vų, ir tu būsi paguldytas į kapą ramy-
bėje; tavo akys nebematys visų tų ne-
laimių, kurias Aš siųsiu šitai vietai' ".
Jie pranešė šituos žodžius karaliui.

23 Karalius sukvietė pas save vi-
sus Judo ir Jeruzalės vyres-
niuosius.
2 Karalius su kunigais, pranašais ir Ju-
do bei Jeruzalės gyventojais nuo ma-
žo iki didelio nuėjo į Viešpaties na-
mus. Karalius garsiai skaitė visus žo-
džius iš sandoros knygos, atrastos
Viešpaties namuose.
3 Karalius atsistojo prie kolonos ir
pakartojo sandorą Viešpaties aki-
vaizdoje: sekti Viešpatį ir laikytis Jo
įsakymų, įspėjimų ir nuostatų visa šir-
dimi ir visa siela, kad būtų įvykdyti
visi sandoros žodžiai, užrašyti šitoje
knygoje. Visa tauta pasižadėjo laiky-
tis sandoros.
4 Karalius įsakė vyriausiajam kunigui
Helkijui, antros eilės kunigams ir var-
tininkams išnešti iš Viešpaties šven-
tyklos visus daiktus, skirtus Baaliui,
Ašerai bei dangaus kareivijai. Jie bu-
vo sudeginti už Jeruzalės sienų, Ked-
rono slėnyje, o jų pelenus išnešė į Be-
telį.
5 Jis išnaikino stabų kunigus, kuriuos
buvo paskyrę Judo karaliai deginti
smilkalus aukštumose, Judo miestuo-
se ir Jeruzalės apylinkėse; taip pat ir
tuos, kurie smilkė Baaliui, saulei, mė-
nuliui, planetoms ir visai dangaus ka-
reivijai.
6 Jis išnešė Ašeros statulą iš Viešpa-
ties namų už Jeruzalės sienų, į Ked-
rono upelio slėnį; ten ją sudegino, su-
trynė į dulkes ir išbarstė kapuose.
7 Be to, jis sugriovė paleistuvių na-
mus, buvusius prie Viešpaties namų,
kur moterys ausdavo apdangalus
Ašerai.
8 Jis sušaukė visus kunigus iš Judo
miestų ir išniekino aukštumas, kurio-
se kunigai smilkė, nuo Gebos iki Ber-
sabėjos. Karalius sunaikino aukštu-
mas prie valdytojo Jozuės vartų,
miesto vartų kairėje pusėje.
9 Aukštumų kunigai neprieidavo prie
Viešpaties aukuro Jeruzalėje, bet val-
gydavo neraugintą duoną su savo
broliais.
10 Jozijas išniekino Tofetą Hinomo
vaikų slėnyje, kad niekas savo sūnaus
ar dukters neleistų per ugnį Molo-
chui.
11 Taip pat pašalino Judo karalių sau-
lei pašvęstus žirgus, kurie buvo prie

Viešpaties namų įėjimo, prie eunu-
cho Natanmelecho kambario, o sau-
lės vežimus sudegino.
[12] Judo karalių ant Achazo namų sto-
go pastatytus aukurus ir Manaso pa-
statytus aukurus dviejuose Viešpaties
namų kiemuose karalius nugriovė,
sudaužė ir jų dulkes sumetė į Kedro-
no upelį.
[13] Karalius išniekino aukštumas, ku-
rios buvo priešais Jeruzalę, į dešinę
nuo Sugedimo kalno, kurias Izraelio
karalius Saliamonas buvo padaręs si-
doniečių pabaisai Astartei, Moabo
pabaisai Chemošui ir amonitų pabai-
sai Milkomui.
[14] Jis sudaužė atvaizdus, iškirto girai-
tes ir jų vietas užpildė žmonių kau-
lais.
[15] Aukurą Betelio aukštumoje, kurį
pastatė Nebato sūnus Jeroboamas,
įtraukęs į nuodėmę Izraelį, ir pačią
aukštumą jis nugriovė, sudegino ir su-
trynė į dulkes, ir taip pat sudegino gi-
raitę.
[16] Jozijas, pamatęs kapus ant kalno,
pasiuntė ir paėmė kaulus iš kapų, juos
sudegino ant aukuro, jį išniekinda-
mas pagal Viešpaties žodį, paskelbtą
Dievo vyro.
[17] Tada jis sakė: “Kieno tas antkapis,
kurį aš matau?” Miesto žmonės jam
atsakė: “Tai kapas Dievo vyro, kuris
buvo atėjęs iš Judo ir paskelbė, ką tu
dabar įvykdei ant Betelio aukuro”.
[18] Jis sakė: “Palikite jį. Niekas tene-
pajudina jo kaulų”. Jie paliko jo ir
pranašo, kuris buvo iš Samarijos,
kaulus nepaliestus.
[19] Visus aukštumų namus, buvusius
Samarijos miestuose, kuriuos pasta-
tė Izraelio karaliai, sukeldami Vieš-
paties pyktį, Jozijas pašalino, pada-
rydamas su jais kaip Betelyje.
[20] Jis išžudė visus ten buvusius auk-
štumų kunigus ir ant aukurų degino
žmonių kaulus. Po to jis sugrįžo į Je-
ruzalę.
[21] Karalius įsakė visai tautai: “Švęski-
te Paschą Viešpačiui, savo Dievui,
kaip parašyta šitoje sandoros knygo-
je!”
[22] Tokia Pascha nebuvo švenčiama
nuo teisėjų laikų per visas Izraelio bei
Judo karalių dienas.
[23] Aštuonioliktais karaliaus Jozijo me-
tais vėl šventė tokią Paschą Viešpa-
čiui Jeruzalėje.
[24] Jozijas pašalino mirusiųjų dvasių iš-
šaukėjus, žynius, atvaizdus, stabus ir
visas baisenybes, kurias surado Judo
žemėje ir Jeruzalėje, kad įvykdytų
įstatymo žodžius, užrašytus knygoje,
kurią vyriausiasis kunigas Helkijas ra-
do Viešpaties namuose.
[25] Nebuvo iki jo tokio karaliaus, kuris
būtų atsigręžęs į Viešpatį visa širdi-
mi, visa siela ir visomis jėgomis pagal
visą Mozės įstatymą, ir po jo nebuvo
tokio.
[26] Tačiau Viešpats neatsisakė savo di-
delės rūstybės, kuri buvo užsidegusi
prieš Judą dėl visų Manaso nusikalti-
mų, kuriais jis supykdė Viešpatį.
[27] Viešpats tarė: “Aš atstumsiu Judą,
kaip atstūmiau Izraelį, ir atmesiu Je-
ruzalę–šitą miestą, kurį išsirinkau, ir
namus, apie kuriuos sakiau: ‘Ten bus
mano vardas’ ”.
[28] Visi kiti Jozijo darbai surašyti Judo
karalių metraščių knygoje.
[29] Jo dienomis Egipto faraonas Ne-
chas išėjo prieš Asirijos karalių Euf-
rato upės link. Karalius Jozijas išėjo
priešais jį, ir tas nužudė jį Megide,
kai jie susitiko.
[30] Jo tarnai parvežė jį vežime mirusį
iš Megido į Jeruzalę ir palaidojo jo

kape. Krašto žmonės paėmė Joacha-
zą, Jozijo sūnų, ir patepė jį karaliumi
jo tėvo vietoje.
31 Pradėdamas karaliauti, Joachazas
buvo dvidešimt trejų metų ir karalia-
vo Jeruzalėje tris mėnesius. Jo moti-
na buvo Hamutala, Jeremijo duktė,
iš Libnos.
32 Jis darė pikta Viešpaties akyse,
kaip ir jo tėvai.
33 Faraonas Nechas suėmė jį Rebloje,
Emato krašte, kad jis negalėtų kara-
liauti Jeruzalėje, o kraštui uždėjo
duoklę: šimtą talentų sidabro ir talen-
tą aukso.
34 Faraonas Nechas paskyrė Judo ka-
raliumi Jozijo sūnų Eliakimą jo tėvo
Jozijo vietoje ir pakeitė jo vardą į Jo-
akimą, o Joachazą nusivedė į Egiptą;
ten jis ir mirė.
35 Joakimas atidavė sidabrą ir auksą
faraonui. Jis apdėjo kraštą mokes-
čiais, kad galėtų sumokėti faraono
uždėtą duoklę. Kiekvienas krašto gy-
ventojas turėjo sumokėti jam paskir-
tą mokestį sidabru ir auksu.
36 Pradėdamas karaliauti, Joakimas
buvo dvidešimt penkerių metų ir ka-
raliavo Jeruzalėje vienuolika metų. Jo
motina buvo vardu Zebida, Pedajo
duktė, iš Rumos.
37 Jis darė pikta Viešpaties akyse,
kaip ir jo tėvai.

24 Jo dienomis atėjo Babilono
karalius Nabuchodonosaras.
Joakimas buvo jo tarnu trejus metus,
o po to sukilo prieš jį.
2 Tuomet Viešpats siuntė chaldėjų,
sirų, moabitų bei amonitų būrius
prieš Judą, kad jį sunaikintų, kaip Jis
buvo paskelbęs per savo tarnus pra-
našus.
3 Viešpaties įsakymu tai atsitiko Ju-
dui, kad jis būtų pašalintas iš Jo aki-
vaizdos dėl Manaso nuodėmių.
4 Taip pat Viešpats neatleido nekaltai
pralieto kraujo, kuriuo šis pripildė Je-
ruzalę.
5 Visi kiti Joakimo darbai yra surašyti
Judo karalių metraščių knygoje.
6 Joakimas užmigo prie savo tėvų, ir jo
sūnus Joachinas karaliavo jo vietoje.
7 Egipto karalius daugiau nebeišėjo iš
savo šalies, nes Babilono karalius už-
ėmė tai, kas priklausė Egipto kara-
liui, nuo Egipto upės iki Eufrato
upės.
8 Pradėdamas karaliauti, Joachinas
buvo aštuoniolikos metų ir karaliavo
Jeruzalėje tris mėnesius. Jo motina
buvo Nehusta, Elnatano duktė, iš Je-
ruzalės.
9 Jis darė pikta Viešpaties akyse, kaip
ir jo tėvas.
10 Tuo laiku Babilono karaliaus Na-
buchodonosaro tarnai užpuolė ir ap-
gulė Jeruzalę.
11 Ir Babilono karalius Nabuchodono-
saras atėjo prieš miestą, kai jo tarnai
buvo apgulę jį.
12 Tada Judo karalius Joachinas, jo
motina, tarnai, kunigaikščiai ir valdi-
ninkai išėjo pas Babilono karalių. Ir
Babilono karalius suėmė jį aštuntai-
siais savo valdymo metais.
13 Jis išgabeno visus Viešpaties namų
ir karaliaus namų turtus ir sukapojo
visus auksinius daiktus, kuriuos Izra-
elio karalius Saliamonas buvo pada-
ręs Viešpaties šventykloje, kaip Vieš-
pats buvo sakęs.
14 Jis išvedė į nelaisvę visą Jeruzalę,
visus kunigaikščius ir visus narsius
karius, iš viso dešimt tūkstančių be-
laisvių, taip pat visus amatininkus bei
kalvius. Nieko neliko, išskyrus var-
gingiausius krašto žmones.

[15] Joachiną, karaliaus motiną, jo žmo-
nas, jo valdininkus ir krašto galinguo-
sius jis išvedė iš Jeruzalės į nelaisvę
Babilone.
[16] Visus karius, iš viso septynis tūks-
tančius, taip pat amatininkus ir kal-
vius, iš viso tūkstantį, ir visus vyrus,
tinkančius kariuomenei, Babilono
karalius išsivedė belaisviais į Babilo-
ną.
[17] Judo karaliumi jis paskyrė Joachi-
no dėdę Mataniją ir jo vardą pakeitė
Sedekiju.
[18] Sedekijas buvo dvidešimt vienerių
metų, kai tapo karaliumi. Jis karalia-
vo Jeruzalėje vienuolika metų. Jo
motina buvo Hamutala, Jeremijo
duktė, iš Libnos.
[19] Jis darė pikta Viešpaties akyse,
kaip ir Joakimas.
[20] Dėl Viešpaties rūstybės taip atsiti-
ko Jeruzalei ir Judui, kad galiausiai
Jis pašalino juos iš savo akių. Ir Se-
dekijas sukilo prieš Babilono karalių.

25 Devintaisiais jo karaliavimo
metais, dešimto mėnesio de-
šimtą dieną prieš Jeruzalę atėjo Ba-
bilono karalius Nabuchodonosaras su
visa kariuomene, apgulė ją ir supylė
aplinkui pylimą.
[2] Miestas buvo apgultas iki vienuolik-
tų karaliaus Sedekijo metų.
[3] Ketvirto mėnesio devintą dieną
mieste taip sustiprėjo badas, kad
žmonės nebeturėjo ko valgyti.
[4] Pralaužę miesto sieną, karalius su
visais kariais pabėgo naktį taku, esan-
čiu tarp dviejų miesto sienų, prie ka-
raliaus sodo. Chaldėjai buvo išsidėstę
aplinkui miestą. Jie traukėsi lygumos
keliu.
[5] Chaldėjų kariuomenė vijosi kara-
lių ir sugavo Jericho lygumoje. Visa
jo kariuomenė buvo išsklaidyta.
[6] Jie suėmė karalių ir atgabeno į Reb-
lą pas Babilono karalių, ir jie teisė
jį.
[7] Jie nužudė Sedekijo sūnus jo akyse,
o pačiam Sedekijui išlupo akis, su-
kaustė grandinėmis ir išsivedė į Ba-
biloną.
[8] Devynioliktų Babilono karaliaus Na-
buchodonosaro metų penkto mėne-
sio septintą dieną į Jeruzalę atėjo Ba-
bilono karaliaus tarnas Nabuzarada-
nas, sargybos viršininkas,
[9] ir sudegino Viešpaties namus, kara-
liaus namus ir visus didelius miesto
pastatus.
[10] Chaldėjų kariuomenė, kuri buvo su
sargybos viršininku, išgriovė aplink
Jeruzalę esančias sienas.
[11] Išlikusius miesto gyventojus ir per-
bėgusius pas Babilono karalių sargy-
bos viršininkas Nabuzaradanas išve-
dė į nelaisvę.
[12] Bet jis paliko kai kuriuos krašto be-
turčius, kad prižiūrėtų vynuogynus ir
dirbtų žemę.
[13] Chaldėjai sulaužė varines kolonas,
stovus ir varinį baseiną, buvusius
Viešpaties namuose, ir jų varį išgabe-
no į Babiloną.
[14] Jie paėmė ir puodus, semtuvus,
gnybtuvus, dubenis bei visus varinius
indus, kurie buvo naudojami tarnavi-
mo metu.
[15] Sargybos viršininkas pasiėmė indus
smilkalams, taures ir visa, kas buvo iš
aukso ir sidabro.
[16] Dviejų kolonų, baseino ir stovų, ku-
riuos Saliamonas padirbo Viešpaties
namams, vario buvo tiek, kad nebuvo
įmanoma pasverti.
[17] Viena kolona buvo aštuoniolikos
uolekčių aukščio, ir ant jos buvo vari-
nis kapitelis trijų uolekčių aukščio;

grotelės ir granato vaisiai aplinkui
buvo iš vario. Tokia pat buvo ir ant-
roji kolona su grotelėmis.
18 Sargybos viršininkas paėmė vyriau-
siąjį kunigą Serają, antrąjį kunigą So-
foniją, tris durininkus,
19 miesto valdininką, kuris buvo karo
vyrų viršininkas, penkis vyrus, kara-
liaus patarėjus, kuriuos rado mieste,
kariuomenės vyriausiąjį raštininką,
kuris šaukdavo kariuomenėn vyrus, ir
šešiasdešimt krašto vyrų, kurie buvo
mieste.
20 Ir Nabuzaradanas, sargybos virši-
ninkas, nuvedė juos pas Babilono ka-
ralių į Reblą.
21 Karalius nužudė juos Rebloje,
Emato krašte. Taip Judas buvo iš-
tremtas iš savo krašto.
22 Valdytoju Judo krašte likusiems
žmonėms Babilono karalius Nabu-
chodonosaras paskyrė Safano sūnaus
Ahikamo sūnų Godoliją.
23 Kariuomenės vadai ir jų vyrai iš-
girdo, kad Babilono karalius pasky-
rė Godoliją Judo valdytoju. Ir atėjo
pas jį į Mispą Netanijo sūnus Izma-
elis, Kareacho sūnus Joananas, ne-
tofatito Tanhumeto sūnus Serajas,
makatito sūnus Jasanijas ir jų vyrai.
24 Godolijas prisiekė jiems: "Nebijo-
kite chaldėjų tarnų, gyvenkite krašte,
tarnaukite Babilono karaliui ir bus
jums gerai".
25 Septintą mėnesį į Mispą atėjo Eli-
samo sūnaus Netanijo sūnus Izmaelis,
kilęs iš karališkos giminės, su dešim-
čia vyrų ir užmušė Godoliją, žydus ir
chaldėjus, buvusius su juo.
26 Tada visi žmonės, dideli ir maži, bei
kariuomenės vadai išėjo į Egiptą, nes
jie bijojo chaldėjų.
27 Trisdešimt septintaisiais Judo ka-
raliaus Joachino tremties metais,
dvylikto mėnesio dvidešimt septintą
dieną Babilono karalius Evilmardu-
kas pirmaisiais savo karaliavimo me-
tais išleido Judo karalių Joachiną iš
kalėjimo.
28 Jis draugiškai su juo kalbėjo ir da-
vė jam sostą, aukštesnį negu kitų ka-
ralių, kurie buvo su juo Babilone.
29 Jis pakeitė Joachino kalėjimo dra-
bužius, ir tas valgė karaliaus akivaiz-
doje per visas savo gyvenimo dienas.
30 Karalius jam paskyrė nuolatinį išlai-
kymą, kurį jis gaudavo kiekvieną die-
ną, per visas savo gyvenimo dienas.

PIRMOJI KRONIKŲ
KNYGA

1 Adomas, Setas, Enas,
2 Kainamas, Malaleelis, Jaretas,
3 Henochas, Matūzalis, Lamechas,
4 Nojus, Semas, Chamas ir Jafetas.
5 Jafeto sūnūs: Gomeras, Magogas,
Madajas, Javanas, Tubalas, Mesekas
ir Tiras.
6 Gomero sūnūs: Aškenazas, Rifatas
ir Togarmas.
7 Javano sūnūs: Elisas, Tarsis, Kitimas
ir Dodanimas.
8 Chamo sūnūs: Kušas, Mizraimas,
Putas ir Kanaanas.
9 Kušo sūnūs: Sebas, Havilas, Sabtas,
Raamas ir Sabtekas. Raamo sūnūs:
Sabas ir Dedanas.
10 Kušas buvo tėvas Nimrodo, kuris
tapo galingas žemėje.
11 Mizraimas buvo Ludimo, Anami-
mo, Lehabimo, Naftuhimo,
12 Patrusimo, Kasluhimo, iš kurių kilo
filistinai, ir Kaftorimo tėvas.
13 Kanaanui gimė pirmagimis Sido-
nas, Hetas,
14 jebusiečiai, amoritai, girgazitai,
15 hevitai, arkitai, sinitai,
16 arvaditai, zemaritai ir ematitai.
17 Semo sūnūs: Elamas, Asuras, Ar-
faksadas, Aramas, Ludas, Ūzas, Hu-
lis, Geteras ir Mesekas.
18 Arfaksadas buvo Salos tėvas, o Sa-
la buvo Ebero tėvas.
19 Eberas turėjo du sūnus: vienas bu-
vo vardu Falekas, nes jo dienomis bu-
vo padalinta žemė, o jo brolis buvo
vardu Joktanas.
20 Joktanas buvo Almodado, Sele-
fo, Hazarmaveto, Jero,
21 Adoramo, Uzalio, Diklo,
22 Hebalio, Abimaelio, Sabo,
23 Ofyro, Havilo ir Jobabo tėvas; tie
visi buvo Joktano sūnūs.
24 Semas, Arfaksadas, Sala,
25 Eberas, Falekas, Ragaujas,
26 Seruchas, Nachoras, Tara,
27 Abramas, jis taip pat Abraomas.
28 Abraomo sūnūs: Izaokas ir Izmaelis.
29 Šitie yra jų palikuonys: Izmaelio
pirmagimis Nebajotas, po jo Kedaras,
Adbelis, Mibsamas,
30 Mismas, Dumas, Masas, Hadadas,
Temas,
31 Jeturas, Nafis ir Kedemas; tai
Izmaelio sūnūs.
32 Abraomo sugulovės Keturos sūnūs:
Zimranas, Joksanas, Medanas, Ma-
dianas, Isbakas, Suvas. Joksano sū-
nūs: Sabas ir Dedanas.
33 Madiano sūnūs: Efas, Eferis, He-
nochas, Abidas ir Eldas. Tie visi bu-
vo Keturos sūnūs.
34 Abraomui gimė Izaokas. Izaoko sū-
nūs: Ezavas ir Izraelis.
35 Ezavo sūnūs: Elifazas, Reuelis, Jeu-
sas, Jalamas ir Korė.
36 Elifazo sūnūs: Temanas, Omaras,
Zefas, Gatamas, Kenazas, Timnas ir
Amalekas.
37 Reuelio sūnūs: Nahatas, Zara, Sa-
mas, Mizas.
38 Seiro sūnūs: Lotanas, Sobalis, Zi-
beonas, Anas, Disonas, Ezeris ir Di-
sanas.
39 Lotano sūnūs: Horis ir Homamas.
Lotano sesuo buvo Timna.
40 Sobalio sūnūs: Aljanas, Manahatas,

Hebalis, Sefis ir Onamas. Zibeono
sūnūs: Ajas ir Anas.
41 Ano sūnus – Disonas. Disono sū-
nūs: Hamramas, Esbanas, Itranas,
Keranas.
42 Ezerio sūnūs: Bilhanas, Zavanas ir
Akanas. Disano sūnūs: Ūzas ir Ara-
nas.
43 Šitie karaliai karaliavo Edomo ša-
lyje, kai izraelitai dar neturėjo kara-
liaus: Beoro sūnus Belas, kurio mies-
tas vadinosi Dinhabas.
44 Belui mirus, jo vietoje viešpatavo
Zaros sūnus Jobabas iš Bosros.
45 Jobabui mirus, jo vietoje viešpata-
vo Husamas iš Temano šalies.
46 Husamui mirus, jo vietoje viešpata-
vo Bedado sūnus Hadadas, kuris nu-
galėjo Madianą Moabo laukuose; jo
miestas vadinosi Avitas.
47 Hadadui mirus, jo vietoje viešpata-
vo Samlas iš Masreko.
48 Samlui mirus, jo vietoje viešpatavo
Saulius iš Rehoboto, esančio prie
Eufrato.
49 Sauliui mirus, jo vietoje viešpatavo
Achboro sūnus Baalhananas.
50 Baalhananui mirus, jo vietoje vieš-
patavo Hadadas, kurio miestas buvo
Pau; jo žmona buvo vardu Meheta-
belė, Mezahabo dukters Matredos
duktė.
51 Hadadas taip pat mirė. Edomo ku-
nigaikščiai buvo Timnas, Aljas, Je-
tetas,
52 Olibamas, Ela, Pinonas,
53 Kenazas, Temanas, Mibzaras,
54 Magdielis, Iramas.

2 Izraelio sūnūs: Rubenas, Simeo-
nas, Levis, Judas, Isacharas, Za-
bulonas,
2 Danas, Juozapas, Benjaminas, Nef-
talis, Gadas ir Aseras.
3 Judo sūnūs: Eras, Onanas ir Selas;
tie trys buvo kanaanietės Suvos vai-
kai. Judo pirmagimis Eras buvo
nedoras Viešpaties akyse, todėl Vieš-
pats siuntė jam mirtį.
4 Su savo marčia Tamara Judas turėjo
Farą ir Zarą. Iš viso buvo penki Judo
sūnūs.
5 Faro sūnūs: Esromas ir Hamulas.
6 Zaros sūnūs: Zimris, Etanas, Hema-
nas, Kalkolis ir Daras, iš viso penki.
7 Karmio sūnus Achanas užtraukė ne-
laimę Izraeliui, nes jis pavogė, kas
buvo skirta sunaikinti.
8 Etano sūnus buvo Azarijas.
9 Esromo sūnūs: Jeramelis, Aramas ir
Kelubajas.
10 Aramas buvo Aminadabo tėvas;
Aminadabas buvo Judo kunigaikščio
Naasono tėvas.
11 Naasonas buvo Salmono tėvas, Sal-
monas – Boozo tėvas,
12 Boozas – Jobedo tėvas, o Jobedas –
Jesės tėvas.
13 Jesės sūnūs: pirmagimis – Eliabas,
antras – Abinadabas, trečias – Simėjas,
14 ketvirtas – Netanelis, penktas – Ra-
dajas,
15 šeštas – Ozemas, septintas – Dovy-
das.
16 Jų seserys: Zeruja ir Abigailė. Ze-
rujos sūnūs: Abisajis, Joabas ir Asa-
elis – trys.
17 Abigailės sūnus – Amasa, jo tėvas
buvo izmaelitas Jeteris.
18 Esromo sūnaus Kalebo sūnūs iš jo
žmonų Azubos ir Jeriotos buvo Jese-
ris, Sobabas ir Ardonas.
19 Azubai mirus, Kalebas vedė Efra-
tą, kuri pagimdė sūnų Hurą.
20 Huras buvo Urio tėvas, o Uris – Be-
selelio tėvas.
21 Vėliau Esromas, būdamas šešiasde-
šimties metų amžiaus, vedė Gileado

tėvo Makiro dukterį; ji jam pagimdė
Segubą.
22 Segubas buvo tėvas Jajiro, kuriam
priklausė dvidešimt trys miestai Gile-
ado krašte.
23 Gesūras ir Aramas paėmė iš Jajiro
Kenato miestus ir jų kaimus – šešias-
dešimt vietovių. Tie visi buvo Gile-
ado tėvo Makiro palikuonys.
24 Esromui mirus Kalebo Efratoje, jo
žmona Abija pagimdė nuo jo Tekojos
tėvą Asurą.
25 Esromo pirmagimio Jeramelio sū-
nūs buvo pirmagimis Ramas, kiti –
Bunas, Orenas, Ozemas ir Achijas.
26 Jeramelis dar turėjo kitą žmoną,
kuri buvo vardu Atara; ji buvo Ona-
mo motina.
27 Jeramelio pirmagimio Ramo sūnūs
buvo Mazas, Jaminas ir Ekeris.
28 Onamo sūnūs – Samajas ir Jadas, o
Samajo sūnūs – Nadabas ir Abisuras.
29 Abisuro žmona buvo vardu Abihai-
lė; ji pagimdė Ahbaną ir Molidą.
30 Nadabo sūnūs: Seledas ir Apajimas.
Seledas mirė bevaikis.
31 Apajimo sūnus – Isis; Isio sūnus –
Sesanas; Sesanui gimė Ahlaja.
32 Jadas, Samajo brolis, turėjo sūnus
Jeterį ir Jonataną. Jeteris mirė be-
vaikis.
33 Jonatano sūnūs: Peletas ir Zazas.
Šitie buvo Jeramelio palikuonys.
34 Sesanas neturėjo sūnų, tik dukte-
ris. Sesanas turėjo egiptietį vergą,
vardu Jarpas.
35 Sesanas atidavė savo dukterį Jar-
pui į žmonas, o ji jam pagimdė Atają.
36 Atajas buvo Natano tėvas, Nata-
nas – Zabado tėvas,
37 Zabadas – Eflalio tėvas, Eflalis –
Jobedo tėvas,
38 Jobedas – Jehaus tėvas, Jehus –
Azarijo tėvas,
39 Azarijas – Helezo tėvas, Helezas –
Eleaso tėvas,
40 Eleasas – Sismajaus tėvas, Sisma-
jus – Selumo tėvas,
41 Selumas – Jekamijo tėvas, o Jeka-
mijas – Elisamo tėvas.
42 Jeramelio brolio Kalebo pirma-
gimis sūnus Mešas buvo Zifo tė-
vas, o Marešo sūnus buvo Hebro-
nas.
43 Hebrono sūnūs: Korė, Tapuvas, Re-
kemas ir Semas.
44 Semas buvo Rahamo tėvas, o Raha-
mas – Jorkeamo. Rekemas buvo Sa-
majo tėvas.
45 Samajo sūnus buvo Maonas, o Ma-
onas buvo Betsūro tėvas.
46 Efa, Kalebo sugulovė, pagimdė
Charaną, Mozą ir Gazezą, ir Chara-
nui gimė Gazezas.
47 Jadajo sūnūs: Regemas, Joatamas,
Gesanas, Peletas, Efas ir Safas.
48 Kalebo sugulovė Maka pagimdė
Seberį ir Tirhaną.
49 Ji dar pagimdė Safą, Madmano tė-
vą, ir Sevą, Makbeno ir Gibėjos tė-
vą. Kalebo duktė buvo Aksa.
50 Šitie buvo Kalebo palikuonys. Ef-
ratos pirmagimio Huro sūnūs: Soba-
lis – Kirjatjarimo tėvas,
51 Salmas – Betliejaus tėvas, Harifas –
Betgaderio tėvas.
52 Sobalis turėjo sūnų Haroę, ir pusė
manahetitų buvo kilę iš jo.
53 Kirjatjarimo šeimos – itritai, puhi-
tai, sumatitai ir misraitai; iš šitų kilo
zoratitai ir estaolitai.
54 Salmo palikuonys: Betliejus, neto-
fatitai, Atarotas, Joabo namai, pusė
manahetitų ir zoritai.
55 Raštininkų šeimos, kurios gyvenc
Jabeze: tiratitai, simeatitai ir sukati-
tai; jie yra kenitai, kilę iš Emato, Re-
chabo namų tėvo.

3 Hebrone gimę Dovydo sūnūs:
pirmagimis – Amnonas iš jezra-
helietės Ahinoamos, antras – Danie-
lius iš karmelietės Abigailės,
2 trečias – Absalomas, Gesūro kara-
liaus Talmajo dukters Makos sūnus,
ketvirtas – Adonijas, Hagitos sūnus,
3 penktas – Sefatijas iš Abitalės, šeš-
tas – Itreamas, Eglos sūnus.
4 Šeši sūnūs gimė Hebrone, kur jis ka-
raliavo septynerius metus ir šešis mė-
nesius. Trisdešimt trejus metus jis ka-
raliavo Jeruzalėje.
5 Ten gimė Simėjas, Sobabas, Nata-
nas ir Saliamonas – keturi iš Amielio
dukters Betsabėjos;
6 Ibaras, Elisamas, Elifeletas,
7 Nogas, Nefegas, Jafijas,
8 Elisamas, Elijadas ir Elifeletas – de-
vyni.
9 Tai visi Dovydo sūnūs, neskaičiuo-
jant sugulovių sūnų; Tamara buvo jų
sesuo.
10 Saliamono sūnus buvo Roboamas,
jo sūnus buvo Abijas, jo sūnus – Asa,
jo sūnus – Juozapatas,
11 jo sūnus – Joramas, jo sūnus – Acha-
zijas, jo sūnus – Joasas,
12 jo sūnus – Amazijas, jo sūnus – Aza-
rijas, jo sūnus – Joatamas,
13 jo sūnus – Achazas, jo sūnus – Eze-
kijas, jo sūnus – Manasas,
14 jo sūnus – Amonas, jo sūnus – Jozi-
jas.
15 Jozijo pirmagimis – Joananas, ant-
ras – Joakimas, trečias – Sedekijas, ket-
virtas – Selumas.
16 Joakimo sūnūs: Jechonijas ir Sede-
kijas.
17 Jechonijo sūnūs: Asiras, Salatielis,
18 Malkiramas, Pedajas, Senazaras,
Jekamijas, Hosamas ir Nedabijas.
19 Pedajo sūnūs: Zorobabelis ir Semė-
jis. Zorobabelio sūnūs: Mesulamas ir
Hananijas; Selomita buvo jų sesuo;
20 Hasubas, Ohelis, Berechijas, Hasa-
dijas ir Jusabesedas – penki.
21 Hananijo sūnūs: Pelatijas ir Jesa-
jas. Refajo, Arnano, Abdijo ir Seka-
nijo sūnūs.
22 Sekanijas turėjo sūnų Semają, Se-
majo sūnūs: Hatusas, Igalis, Barijas,
Nearijas ir Safatas, iš viso šeši.
23 Nearijo sūnūs: Elijenajas, Ezekijas
ir Azrikamas – trys.
24 Elijenajo sūnūs: Hodavijas, Elijasi-
bas, Pelajas, Akubas, Joananas, De-
lajas ir Ananis – septyni.

4 Judo palikuonys: Faras, Esromas,
Karmis, Huras ir Sobalis.
2 Sobalio sūnus Reajas buvo Jahato
tėvas, o Jahatas – Ahumano ir Laha-
do tėvas. Tai zoritity giminės.
3 Etamo sūnūs: Jezrahelis, Ismas, Id-
basas, jų sesuo buvo vardu Hazelel-
ponė.
4 Gedoro tėvas – Panuelis, Huso –
Ezeris. Šitie buvo Efratos pirmgimio
Huro, Betliejaus tėvo, palikuonys.
5 Tekojos tėvas Asuras turėjo dvi
žmonas: Helą ir Narą.
6 Su Nara jis turėjo Ahuzamą, Hefe-
rį, Temenį ir Hahastarį.
7 Su Hela – Zeretą, Zoharį ir Etna-
ną.
8 Kozas buvo Anubo ir Hazobebo tė-
vas ir Harumo sūnaus Aharhelio gi-
minės protėvis.
9 Jabezas pasižymėjo tarp savo bro-
lių. Jo motina jį praminė Jabezu, nes
jo gimdymas buvo sunkus.
10 Jabezas šaukėsi Izraelio Dievo:
“Norėčiau, kad Tu mane laimintum ir
praplėstum mano krašto sienas, kad
būtum su manimi ir saugotum mane
nuo pikto, kad nepatirčiau vargo”.
Dievas suteikė jam tai, ko jis prašė.

[11] Suvo brolis Kelubas buvo Mehiro
tėvas, Mehiras – Estono tėvas,
[12] Estonui gimė Betrafas, Paseahas ir
Tehinas, Iznahaso tėvas. Šitie vyrai
gyveno Reko mieste.
[13] Kenazo sūnūs: Otnielis ir Serajas.
Otnielio sūnus – Katatas.
[14] Meonotajas buvo Ofro tėvas. Sera-
jas iš Amatininkų slėnio buvo Joabo
tėvas; jie buvo amatininkai.
[15] Jefunės sūnaus Kalebo sūnūs: Irus,
Ela ir Naamas. Elos sūnus buvo Ke-
nazas.
[16] Jehalelio sūnūs: Zifa, Zifas, Tirijas
ir Aserelis.
[17] Ezdro sūnūs: Jeteris, Meredas, Efe-
ris ir Jalonas; be to, jam gimė Mirija-
mas, Samajas ir Isbanas, Estemajo tė-
vas.
[18] Jo žmona Jahudija pagimdė Jare-
dą – Gedoro tėvą, Heberį – Soko tėvą
ir Jakutielį – Zanovės tėvą. Šitie yra
sūnūs Bitijos, faraono dukters, kurią
paėmė Meredas.
[19] Jo žmona Hodija buvo sesuo Na-
hamo, kuris buvo garmito Keilos ir
makatito Estemajo tėvas.
[20] Šimono sūnūs: Amnonas, Rinas,
Benhananas ir Tilonas. Isio sūnūs:
Zohetas ir Benzohetas.
[21] Judo sūnaus Selo palikuonys: Leko
tėvas Eras, Marešo tėvas Laadas, dro-
bės audėjų giminė iš Asbėjo namų,
[22] Jokimas ir Kozebo gyventojai, taip
pat Joasas ir Sarafas, kuris viešpata-
vo Moabe, ir Jasubilehemas (pagal
senus užrašus).
[23] Jie buvo puodžiai, Netaimo bei Ge-
deros gyventojai; jie gyveno pas kara-
lių ir jam dirbo.
[24] Simeono palikuonys: Nemuelis, Ja-
minas, Jaribas, Zara ir Saulius.
[25] Jo sūnus – Selumas, jo sūnus – Mib-
samas, jo sūnus – Mismas.
[26] Mismo sūnūs: Hamuelis, jo sūnus –
Zakuras, o jo sūnus – Semėjis.
[27] Semėjis turėjo šešiolika sūnų bei
šešias dukteris; bet jo broliai neturė-
jo daug vaikų ir jų giminė nedaugėjo
kaip Judo.
[28] Jie gyveno Bersabėjoje, Moladoje,
Hazaršualyje,
[29] Baloje, Ezeme, Tolade,
[30] Betuelyje, Hormoje, Ziklage,
[31] Betmarkabote, Hazarsusime, Bet-
biryje ir Saraime. Tai buvo jų miestai,
iki pradėjo karaliauti Dovydas.
[32] Jų kaimai buvo: Etamas, Ainas, Ri-
monas, Tokenas ir Ašanas;
[33] jiems priklausė kaimai, esą prie ši-
tų miestų, iki Baalio. Tai buvo jų gy-
venvietės ir jų kilmė.
[34] Mesobabas, Jamlechas, Amazijo
sūnus Josas,
[35] Joelis, Asielio sūnaus Serajo sūnaus
Josibijo sūnus Jehus,
[36] Elijenajas, Jakobas, Jesohajas, Asa-
jas, Adielis, Jesimielis, Benajas
[37] ir Semajo sūnaus Simrio sūnaus Je-
dajo sūnaus Alono sūnaus Sifrio sū-
nus Zizas.
[38] Čia paminėti kunigaikščių vardai,
kurie buvo giminių vadai. Jų šeimos
labai augo;
[39] jie su visa manta traukėsi į Gedoro
apylinkes, į rytus nuo slėnio, norėda-
mi susirasti ganyklų savo bandoms.
[40] Šalis buvo plati ir rami, jie susirado
labai gerų ganyklų. Ten pirmiau gy-
veno chamitai.
[41] Visi čia išvardinti atsikėlė į tą kraš-
tą Judo karaliaus Ezekijo laikais. Jie
nugalėjo meunitus, jų palapines su-
naikino ir, juos visiškai pavergę, apsi-
gyveno jų vietoje ir tebegyvena iki šių
dienų, nes ten buvo geros ganyklos jų
bandoms.
[42] Be to, dalis tų simeonitų, penki

šimtai vyrų, nužygiavo, vadovaujant
Pelatijui, Nearijui, Refajui ir Uzieliui,
Isio sūnums, į Seiro aukštumas.
43 Nugalėję ir išnaikinę amalekiečių
likutį, ten apsigyveno ir tebegyvena
iki šios dienos.

5 Rubenas buvo Izraelio pirmagi-
mis. Kadangi jis sutepė savo tė-
vo patalą, jo pirmagimio teisė buvo
atiduota Izraelio sūnaus Juozapo sū-
nums; Rubenas nebuvo įrašytas į są-
rašą pirmagimio teisėmis.
2 Nors Judas buvo galingiausias tarp
savo brolių ir iš jo kilo kunigaikštis,
bet pirmagimio teisė atiteko Juoza-
pui.
3 Izraelio pirmagimio Rubeno sūnūs:
Henochas, Palus, Hezronas ir Kar-
mis.
4 Joelio palikuonys: Semajas, jo sū-
nus – Gogas, jo sūnus – Semėjis,
5 jo sūnus – Michėjas, jo sūnus – Rea-
jas, jo sūnus – Baalis,
6 jo sūnus – Beras, kurį ištrėmė Asiri-
jos karalius Tiglatpalasaras; jis buvo
rubenitų kunigaikštis.
7 Rubeno palikuonių šeimų sąrašas:
Jejielis, Zacharijas
8 ir Belas, sūnus Azazo, sūnaus Se-
mo, sūnaus Joelio. Jo žemės tęsėsi
nuo Aroerio iki Nebo ir Baalmeono.
9 Į rytus jis išsiplėtė iki dykumos ir
Eufrato upės, nes turėjo daug galvijų
Gileado šalyje.
10 Sauliaus laikais jis kariavo su hag-
ritais. Juos nugalėjęs, jis apsigyveno
jų palapinėse visoje rytinėje Gileado
šalyje.
11 Gado sūnūs gyveno greta jų Basa-
no šalyje iki Salkos:
12 vyriausiasis Joelis, po jo Safanas,
Jakanas ir Safatas Basane.
13 Jų broliai: Mykolas, Mesulamas, Se-
bas, Jorajas, Jakanas, Zijas ir Eberas;
14 šitie buvo vaikai Abihailio, sūnaus
Hurio, sūnaus Jarojo, sūnaus Gile-
ado, sūnaus Mykolo, sūnaus Jesisajo,
sūnaus Jado, sūnaus Buzo.
15 Ahis, Gunio sūnaus Abdielio sūnus,
buvo vyriausiasis jų šeimose.
16 Jie gyveno Gileade, Basane ir jiems
priklausančiuose miestuose bei vi-
suose Sarono priemiesčiuose iki sa-
vo ribų.
17 Jie visi buvo surašyti giminėmis Ju-
do karaliaus Joatamo ir Izraelio ka-
raliaus Jeroboamo laikais.
18 Rubenitų, gaditų ir pusėje Manaso
giminės buvo karingų vyrų, galinčių
nešioti skydą, kardą ir įtempti lanką;
įgudusių kovoje buvo keturiasdešimt
keturi tūkstančiai septyni šimtai še-
šiasdešimt vyrų.
19 Jie kovojo su hagritais: Jeturu, Na-
fisu ir Nodabu.
20 Jie susilaukė pagalbos ir nugalėjo
hagritus bei visus jų sąjungininkus.
Jie šaukėsi Dievo mūšyje, ir Jis iš-
klausė juos, nes jie Juo pasitikėjo.
21 Jie paėmė visa, ką priešai turėjo:
penkiasdešimt tūkstančių kupranuga-
rių, du šimtus penkiasdešimt tūkstan-
čių avių, du tūkstančius asilų ir šimtą
tūkstančių žmonių.
22 Daug buvo nužudyta, nes mūšis bu-
vo Dievo. Jie gyveno jų vietoje iki iš-
trėmimo.
23 Pusė Manaso giminės gyveno Ba-
sano krašte; jie išsiplėtė iki Baalher-
mono, Seniro ir Hermono kalnų.
24 Jų šeimų galvos buvo Eferis, Isis,
Elielis, Azrielis, Jeremijas, Hodavijas
ir Jadielis; galingi kariai, žymūs vyrai.
25 Jie nusikalto savo tėvų Dievui, pa-
leistuvaudami su dievais svetimų tau-
tų, kurias Dievas buvo išnaikinęs tuo-
se kraštuose.

[26] Izraelio Dievas pakėlė Asirijos
karalių Pulą, kuris yra Tiglatpala-
saras, ir jis ištrėmė rubenitus, ga-
ditus ir pusę Manaso giminės į Ha-
lą, Haborą ir Harą prie Gozano
upės, kur jie tebegyvena iki šios die-
nos.

6 Levio sūnūs: Gersonas, Kohatas
ir Meraris.
[2] Kohato sūnūs: Amramas, Izaharas,
Hebronas ir Uzielis.
[3] Amramo vaikai: Aaronas, Mozė ir
Mirijama. Aarono sūnūs: Nadabas,
Abijus, Eleazaras ir Itamaras.
[4] Eleazaro palikuonys: Eleazaras bu-
vo Finėjo tėvas, Finėjas–Abisuvo,
[5] Abisuvas–Bukio, Bukis–Uzio,
[6] Uzis–Zerachijo, Zerachijas–Mera-
joto,
[7] Merajotas–Amarijo, Amarijas–
Ahitubo,
[8] Ahitubas–Sadoko, Sadokas–Achi-
mo,
[9] Achimas–Azarijo, Azarijas–Joana-
no,
[10] Joananas–Azarijo, kuris ėjo kuni-
go tarnystę šventykloje, kurią Salia-
monas pastatė Jeruzalėje.
[11] Azarijas buvo Amarijo tėvas, Ama-
rijas–Ahitubo,
[12] Ahitubas–Sadoko, Sadokas–Selu-
mo,
[13] Selumas–Helkijo, Helkijas–Azari-
jo,
[14] Azarijas–Serajo, Serajas–Jozada-
ko,
[15] Jozadakas buvo išvestas, kai Vieš-
pats ištrėmė Judą ir Jeruzalę kara-
liaus Nabuchodonosaro rankomis.
[16] Levio sūnūs: Gersonas, Kohatas ir
Meraris.
[17] Gersono sūnų vardai buvo Libnis ir
Semėjis.
[18] Kohato sūnūs: Amramas, Izaharas,
Hebronas ir Uzielis.
[19] Merario sūnūs: Malis ir Musis. Ši-
tos yra Levio giminės šeimos.
[20] Gersono palikuonys: Libnis, jo sū-
nus–Jahatas, jo sūnus–Zimas,
[21] jo sūnus–Joahė, jo sūnus–Idas, jo
sūnus–Zara, jo sūnus–Jeaterajas.
[22] Kohato palikuonys: jo sūnus–Ami-
nadabas, jo sūnus–Korė, jo sūnus–
Asiras,
[23] jo sūnus–Elkana, jo sūnus–Ebija-
safas, jo sūnus–Asiras,
[24] jo sūnus–Tahatas, jo sūnus–Urie-
lis, jo sūnus–Ozijas, jo sūnus–Sau-
lius.
[25] Elkanos sūnūs: Amasajas ir Ahi-
motas;
[26] jo sūnus–Elkana, jo sūnus–Zofa-
jas, jo sūnus–Nahatas,
[27] jo sūnus–Eliabas, jo sūnus–Jero-
hamas, jo sūnus–Elkana.
[28] Samuelio sūnūs: pirmagimis–Joe-
lis, antrasis–Abijas.
[29] Merario palikuonys: jo sūnus–Ma-
lis, jo sūnus–Libnis, jo sūnus–Semė-
jis, jo sūnus–Oza,
[30] jo sūnus Simėjas, jo sūnus–Hagi-
jas, jo sūnus–Asajas.
[31] Šitie vyrai buvo Dovydo paskirti
tarnauti giesmėmis Viešpaties na-
muose, kai skrynia buvo padėta į jos
vietą.
[32] Kol Saliamonas pastatė Viešpaties
namus Jeruzalėje, jie tarnavo giedo-
dami prie Susitikimo palapinės ir at-
likdami tarnystę pagal savo eilę.
[33] Iš Kohato giminės buvo giedotojas
Hemanas, sūnus Joelio, sūnaus Sa-
muelio,
[34] sūnaus Elkanos, sūnaus Jerohamo
sūnaus Elielio, sūnaus Toaso,
[35] sūnaus Zufo, sūnaus Elkanos, sū-
naus Mahato, sūnaus Amasajo,

36 sūnaus Elkanos, sūnaus Joelio, sū-
naus Azarijo, sūnaus Sofonijo,
37 sūnaus Tahato, sūnaus Asiro, sū-
naus Ebijasafo, sūnaus Korės,
38 sūnaus Izaharo, sūnaus Kohato, sū-
naus Levio, sūnaus Izraelio.
39 Jo brolis Asafas buvo jam iš deši-
nės. Asafas buvo sūnus Berechijo, sū-
naus Simėjo,
40 sūnaus Mykolo, sūnaus Basėjo, sū-
naus Malkijo,
41 sūnaus Etnio, sūnaus Zaros, sūnaus
Adajo,
42 sūnaus Etano, sūnaus Zimo, sūnaus
Semėjo,
43 sūnaus Jahato, sūnaus Gersono, sū-
naus Levio.
44 Jų broliai iš Merario sūnų buvo
jiems iš kairės: Etanas, sūnus Kisio,
sūnaus Abdžio, sūnaus Malucho,
45 sūnaus Hasabijo, sūnaus Amazijo,
sūnaus Helkijo,
46 sūnaus Amzio, sūnaus Banio, sū-
naus Semerio,
47 sūnaus Malio, sūnaus Musio, sū-
naus Merario, sūnaus Levio.
48 Jų broliai levitai buvo paskirti įvai-
riems darbams Dievo namų palapi-
nėje.
49 Aaronas ir jo sūnūs aukodavo au-
kas ant deginamųjų aukų aukuro ir
ant smilkymo aukuro; jie turėdavo
tarnauti Šventų švenčiausiojoje ir su-
taikinti Izraelį, kaip Dievo tarnas
Mozė buvo įsakęs.
50 Aarono palikuonys: jo sūnus – Ele-
azaras, jo sūnus – Finėjas, jo sūnus –
Abisuvas,
51 jo sūnus – Bukis, jo sūnus – Uzis, jo
sūnus – Zerachijas,
52 jo sūnus – Merajotas, jo sūnus –
Amarijas, jo sūnus – Ahitubas,
53 jo sūnus – Sadokas, jo sūnus – Achi-
mas.
54 Šitos yra Aarono palikuonių iš Ko-
hato giminės gyvenamos vietos, kaip
jiems krito burtas.
55 Jiems davė Hebroną Judo žemėje
ir ganyklas aplink jį,
56 tačiau miesto laukus su jo kaimais
gavo Jefunės sūnus Kalebas.
57 Aarono palikuonims iš Judo žemių
davė prieglaudos miestą Hebroną su
ganyklomis, Libną su ganyklomis, Ja-
tirą su ganyklomis, Estemają su ga-
nyklomis,
58 Hileną su ganyklomis, Debirą su
ganyklomis,
59 Ašaną su ganyklomis, Betsamą su
ganyklomis;
60 iš Benjamino giminės – Gebą su ga-
nyklomis, Alemetą su ganyklomis ir
Anatoną su ganyklomis. Iš viso buvo
trylika miestų visoms jų šeimoms.
61 Likusieji Kohato palikuonys gavo
savo žemes iš pusės Manaso gimi-
nės – dešimt miestų.
62 Gersono sūnų palikuonys gavo try-
lika miestų iš Isacharo, Asero, Nef-
talio ir pusės Manaso giminės Basa-
ne.
63 Merario sūnų palikuonys gavo že-
mes iš Rubeno, Gado ir Zabulono gi-
minių – dvylika miestų.
64 Izraelitai davė levitams miestų su
ganyklomis
65 burtų keliu iš Judo, Simeono ir
Benjamino giminių.
66 Kai kurie Kohato palikuonys gavo
miestus su ganyklomis iš Efraimo gi-
minės:
67 prieglaudos miestą Sichemą Efrai-
mo aukštumose, Gazerį,
68 Jokmeamą, Bethoroną,
69 Ajaloną ir Gatrimoną;
70 iš pusės Manaso giminės – Anerį ir
Bileamą.
71 Gersonitai gavo žemės: iš pusės

Manaso giminės – Golaną Basane ir
Astarotą;
72 iš Isacharo giminės – Kedesą, Da-
beratą,
73 Ramotą ir Anemą;
74 iš Asero giminės – Masalį, Abdoną,
75 Hukoką ir Rehobą;
76 iš Neftalio giminės – Kedesą Gali-
lėjoje, Hamoną ir Kirjataimą; visus
minėtus miestus jie gavo su ganyklo-
mis.
77 Meraritai gavo: iš Zabulono gimi-
nės Rimoną ir Taborą;
78 anapus Jordano ties Jerichu iš Ru-
beno giminės – Besero miestą dyku-
moje, Jazo miestą,
79 Kedemoto ir Mefato miestus;
80 iš Gado giminės – Ramotą Gileade
ir Machanaimą,
81 Heseboną ir Jazerį. Visus miestus
jie gavo su ganyklomis.

7 Isacharo palikuonys: Tolas, Pu-
vas, Jasubas ir Simronas – keturi
sūnūs.
2 Tolo sūnūs: Uzis, Refajas, Jerie-
lis, Jamajis, Ibsamas ir Samuelis –
šeimų vadai, narsūs kovotojai. Jų
giminės palikuonių Dovydo laikais
buvo dvidešimt du tūkstančiai šeši
šimtai.
3 Uzio sūnaus Izrahijo sūnūs: My-
kolas, Abdijas, Joelis ir Isijas; jie vi-
si – šeimų vadai.
4 Jų giminės palikuonių, skaičiuojant
šeimomis ir kariuomenės būriais, bu-
vo trisdešimt šeši tūkstančiai, nes jie
turėjo daug žmonų ir vaikų.
5 Visoje Isacharo giminėje buvo aš-
tuoniasdešimt septyni tūkstančiai
narsių karių.
6 Benjamino sūnūs: Belas, Bekeris ir
Jedijaelis.
7 Belo sūnūs: Ezbonas, Uzis, Uzielis,
Jerimotas ir Iris; jie – šeimų vadai,
narsūs kariai. Jų šeimų palikuonių
buvo dvidešimt du tūkstančiai trisde-
šimt keturi.
8 Bekerio sūnūs: Zemiras, Joasas,
Eliezeras, Elijenajas, Omris, Jerimo-
tas, Abijas, Anatotas ir Alemetas.
9 Šeimų palikuonių sąraše buvo dvi-
dešimt tūkstančių du šimtai narsių
karių.
10 Jedijaelio sūnus – Bilhanas; Bilha-
no sūnūs: Jeusas, Benjaminas, Ehu-
das, Chenanas, Zetanas, Tarsis ir
Ahisharas.
11 Jie visi buvo giminės šeimų vadai;
narsių karių, tinkančių karui, buvo
septyniolika tūkstančių du šimtai vy-
rų.
12 Iro sūnūs: Supimas ir Hupimas;
Aherio sūnus – Hušimas.
13 Neftalio sūnūs: Jazelis, Gunis,
Jezeris ir Selumas, Balos palikuo-
nys.
14 Manaso sūnūs, kuriuos pagimdė jo
sugulovė aramitė: Asrielis ir Makiras,
Gileado tėvas.
15 Makiras paėmė į žmonas Hupimo
ir Supimo seserį, vardu Maka; Maki-
ro antrasis sūnus buvo Selofehadas,
kuris turėjo tik dukteris.
16 Makiro žmona Maka turėjo du sū-
nus: Peresą ir Seresą; Sereso sūnūs
buvo Ulamas ir Rakemas.
17 Ulamo sūnus – Bedanas. Šitie buvo
Gileado, Makiro sūnaus, Manaso
anūko, palikuonys.
18 Jo sesuo Hamolecheta pagimdė Is-
hodą, Abiezerį ir Malahą.
19 Semido sūnūs: Achijas, Sichemas,
Likis ir Anijamas.
20 Efraimo sūnus – Sutelas, jo sūnus –
Beredas, jo sūnus – Tahatas, jo sū-
nus – Eleadas, jo sūnus – Tahatas,
21 jo sūnus – Zabadas, jo sūnus – Sute-

las, taip pat Ezeris ir Eleadas. Juos
nužudė Gato vyrai, kai jie norėjo nu-
varyti jų galvijus.
22 Jų tėvas Efraimas ilgai gedėjo savo
sūnų. Jo broliai atėjo jį paguosti.
23 Jo žmona pagimdė dar vieną sūnų,
kurį pavadino Beriju, nes vaikas gi-
mė šeimos nelaimės metu.
24 Jo duktė Šera įkūrė žemutinį ir
aukštutinį Bethoroną ir Uzenserą.
25 Refas buvo jo sūnus, taip pat Re-
sefas, jo sūnus – Telas, jo sūnus – Ta-
hanas,
26 jo sūnus – Ladanas, jo sūnus – Ami-
hudas, jo sūnus – Elisamas,
27 jo sūnus – Nunas, jo sūnus – Jozuė.
28 Jų nuosavybė ir gyvenvietės buvo
Betelis su miesteliais, rytuose Nara-
nas, vakaruose Gazeris su miesteliais,
taip pat ir Sichemo bei Gazos mies-
tai su miesteliais.
29 Manaso palikuonys gyveno Betse-
ane, Tanache, Megide, Dore ir visuo-
se tų miestų apylinkių kaimuose. Tai
buvo Izraelio sūnaus Juozapo pali-
kuonys.
30 Asero sūnūs: Imnas, Išvas, Išvis,
Berijas ir jų sesuo Sera.
31 Berijo sūnūs: Heberis ir Malkielis,
kuris buvo Birzajo tėvas.
32 Heberis buvo Jafleto, Somerio, Ho-
tamo ir jų sesers Sujos tėvas.
33 Jafleto sūnūs: Pasachas, Bimhalas
ir Asavas.
34 Jo brolio Semerio sūnūs: Ahis, Ro-
gas, Jehubas ir Aramas.
35 Jo brolio Helemo sūnūs: Zofas, Im-
nas, Selesas ir Amalas.
36 Zofo sūnūs: Suvas, Harneferis,
Sualis, Beris, Imras,
37 Beseras, Hodas, Sama, Silsas, Itra-
nas ir Beras.
38 Jeterio sūnūs: Jefunė, Pispas ir
Aras.
39 Ulo sūnūs: Arahas, Hanielis ir Ri-
zijas.
40 Šitie buvo Asero palikuonys,
šeimų galvos, narsūs kariai, vy-
riausieji kunigaikščiai. Jų skai-
čius buvo dvidešimt šeši tūks-
tančiai karo tarnybai tinkamų
vyrų.

8 Benjamino pirmagimis buvo Be-
las, kiti – Asbelis, Aharas,
2 Nohas ir Rafas.
3 Belo palikuonys: Adaras, Geras,
Abihudas,
4 Abisuvas, Naamanas, Ahohas,
5 Geras, Sefufanas ir Hiramas.
6 Ehudo palikuonys buvo Gebos gy-
ventojai, šeimų vadai; jie buvo iš-
tremti į Manahatą:
7 Naamanas, Achijas ir Geras, kuris
buvo Ozos ir Ahihudo tėvas.
8 Saharaimas susilaukė sūnų Moabo
krašte, atleidęs savo žmonas Hušimą
ir Barą.
9 Jis vedė Hodesą ir susilaukė septy-
nių sūnų: Jobabo, Zibijo, Mešo, Mal-
kamo,
10 Jeuzo, Sakijo ir Mirmo. Šitie jo sū-
nūs buvo šeimų vadai.
11 Su Hušima jis turėjo Abitubą ir El-
palį.
12 Elpalio sūnūs: Eberas, Misamas ir
Semedas, kuris pastatė Ono ir Lodo
miestus bei jų miestelius.
13 Berijas ir Semas buvo Ajalono gy-
ventojų šeimų vadai; jie privertė pa-
sitraukti Gato gyventojus.
14 Berijo sūnūs: Ahijas, Sasakas, Jere-
motas,
15 Zebadijas, Aradas, Ederis,
16 Mykolas, Ispas ir Johas.
17 Elpalio sūnūs: Zebadijas, Mesula-
mas, Hizkis, Heberis,
18 Ismerajas, Izlijas ir Jobabas.

19 Semėjo sūnūs: Jakimas, Zichris,
Zabdis,
20 Elienajas, Ziletajas, Elielis,
21 Adajas, Berajas ir Simratas.
22 Sasako sūnūs: Isfanas, Eberas, Elie-
lis,
23 Abdonas, Zichris, Hananas,
24 Hananijas, Elamas, Antotijas,
25 Ifdejas ir Panuelis.
26 Jerohamo sūnūs: Samserajas, Sea-
rijas, Atalijas,
27 Jaresijas, Elijas ir Zichris.
28 Šitie buvo šeimų vadai. Jie gyveno
Jeruzalėje.
29 Gibeone gyveno Gibeono tėvas su
žmona Maka.
30 Jų pirmagimis sūnus buvo Abdo-
nas, kiti – Zuras, Kišas, Baalis, Nada-
bas,
31 Gedoras, Ahijas ir Zecheris.
32 Miklotui gimė Simėjas. Jie gyveno
šalia savo brolių Jeruzalėje.
33 Neris buvo Kišo tėvas, Kišas – Sau-
liaus, Saulius – Jonatano, Malchisuvo,
Abinadabo ir Esbaalo tėvas.
34 Jonatano sūnus buvo Meribaalas, o
Meribaalo sūnus – Michėjas.
35 Michėjo sūnūs: Pitonas, Melechas,
Tarėjas ir Achazas.
36 Achazas buvo Jehoado tėvas, Jeho-
adas – Alemeto, Azmaveto ir Zimrio,
Zimris – Mozo,
37 Mozas buvo Binėjo tėvas, Binė-
jas – Rafo, Rafas – Eleaso, o Eleasas –
Azelio.
38 Azelis turėjo šešis sūnus: Azrikamą,
Bocherą, Izmaelį, Seariją, Abdiją ir
Hananą.
39 Jo brolio Eseko sūnūs: pirmagimis –
Ulamas, kiti – Jeusas ir Elifeletas.
40 Ulamo sūnūs buvo narsūs kariai ir
geri šauliai. Ulamas turėjo šimtą pen-
kiasdešimt palikuonių – sūnų ir anū-
kų. Visi šie yra Benjamino sūnūs.

9 Visi izraelitai buvo surašyti gimi-
nėmis Izraelio ir Judo karalių
knygose. Jie buvo ištremti į Babiloną
dėl savo nusikaltimų.
2 Pirmieji, apsigyvenę Izraelio mies-
tuose, buvo izraelitai, kunigai, levitai
ir šventyklos tarnai.
3 Jeruzalėje gyveno dalis Judo, Ben-
jamino, Efraimo ir Manaso giminių
palikuonių.
4 Judo sūnaus Faro palikuonys: Ami-
hudas, Utajas, Omris, Imris ir Banis
su šeimomis.
5 Silonitų palikuonys: pirmagimis –
Asajas ir jo sūnūs.
6 Zaros palikuonys: Jeuelis ir jų gi-
minės – šeši šimtai devyniasdešimt
žmonių.
7 Benjaminitai: Salus – sūnus Mesu-
lamo, sūnaus Hodavijo, sūnaus Ha-
senujo.
8 Jerohamo sūnus Ibnėjas, Michrio
sūnaus Uzio sūnus Ela ir Mesula-
mas – sūnus Sefatijo, sūnaus Reue-
lio, sūnaus Ibnijo.
9 Jų giminės žmonių skaičius bu-
vo devyni šimtai penkiasdešimt šeši.
Visi minimi asmenys buvo šeimų va-
dai.
10 Gyvenę Jeruzalėje kunigai: Jedajas,
Jehojaribas, Jachinas
11 ir Azarijas, sūnus Helkijo, kuris bu-
vo sūnus Mesulamo, sūnaus Sadoko,
sūnaus Merajoto, sūnaus Ahitubo; jis
buvo Dievo namų valdytojas.
12 Jerohamo sūnaus Adajo palikuonys
buvo Pašūras, Malkijas, Masajas,
Adielis, Jazeras, Mesulamas, Mesile-
mitas ir Imeris.
13 Kunigų, kurie buvo giminės šeimų
vyresnieji, buvo tūkstantis septyni
šimtai šešiasdešimt pajėgių vyrų šven-
tyklos tarnybai.
14 Levitai: Semajas – sūnus Hasubo,

sūnaus Azrikamo, sūnaus Hasabijo iš
meraritų;
15 Bakbakaras, Heresas bei Galalas ir
Matanijas – sūnus Michėjo, sūnaus
Zichrio, sūnaus Asafo;
16 Abdijas – sūnus Semajo, sūnaus Ga-
lalo, sūnaus Jedutūno, ir Elkanos sū-
naus Asos sūnus Berechijas, kuris gy-
veno netofatitų kaimuose.
17 Vartininkai buvo Selumas, Akubas,
Talmonas, Ahimanas ir jų broliai. Se-
lumas buvo jų viršininkas.
18 Jie ėjo sargybą karaliaus vartų rytų
pusėje. Šie levitai buvo vartų sargai.
19 Selumas – sūnus Korio, sūnus Ebi-
jasafo, sūnus Korės, ir jo broliai iš jo
tėvo namų, koritai, buvo Viešpaties
palapinės durų sargai. Jų tėvai ėjo
sargų pareigas prie Viešpaties pala-
pinės įėjimo.
20 Eleazaro sūnus Finėjas anksčiau
buvo jų viršininkas; Viešpats buvo su
juo.
21 Meselemijo sūnus Zacharijas buvo
sargas prie Susitikimo palapinės įėji-
mo.
22 Durų sargų buvo du šimtai dvylika.
Jie buvo įtraukti į giminių sąrašus sa-
vo vietovėse. Juos paskyrė toms pa-
reigoms Dovydas ir regėtojas Samu-
elis, nes jais pasitikėjo.
23 Jie ir jų sūnūs buvo įpareigoti eiti
sargybą prie Viešpaties palapinės.
24 Sargyba budėdavo visose keturiose
palapinės pusėse: rytų, vakarų, šiau-
rės ir pietų.
25 Jų broliai, gyvenantieji kaimuose,
kas septintą dieną privalėjo juos pa-
keisti ir septynias dienas eiti tas pa-
reigas.
26 Keturi vyresnieji vartininkai buvo
levitai. Jie buvo paskirti toms parei-
goms ir atsakingi už Dievo namų pa-
talpas bei turtus.
27 Jų pareiga buvo kas naktį eiti sar-
gybą prie Dievo namų, o rytą juos ati-
daryti.
28 Kai kuriems iš jų buvo pavesta tvar-
kyti tarnavimo reikmenis. Jie tikrin-
davo juos įnešant ir išnešant.
29 Kiti iš jų buvo paskirti prižiūrėti
daiktams, visiems šventyklos reikme-
nims: smulkiems miltams, vynui, alie-
jui, smilkalams ir kvepalams.
30 Kunigų pareigos buvo paruošti kve-
palų mišinį.
31 Levitas Matitijas, Selumo pirmagi-
mis, koritas, prižiūrėjo kepimą.
32 Kai kuriems Kohato giminės levi-
tams buvo pavesta rūpintis padėtine
duona, ją paruošti sabatui.
33 Kai kurie giesmininkai, levitų šei-
mų vadai, buvo laisvi nuo kitų parei-
gų. Jie gyveno prie šventyklos, nes
dieną ir naktį jie turėjo tarnauti.
34 Šitie buvo savo kartos levitų šeimų
vyriausieji ir gyveno Jeruzalėje.
35 Gibeone gyveno Gibeono tėvas Je-
jielis, kurio žmona buvo vardu Maka.
36 Jo pirmagimis sūnus buvo Abdo-
nas, kiti – Zuras, Kišas, Baalis, Neris,
Nadabas,
37 Gedoras, Ahijas, Zacharijas ir Mik-
lotas.
38 Miklotas buvo Simeamo tėvas;
jie gyveno šalia savo brolių Jeruza-
lėje.
39 Neris buvo Kišo tėvas, Kišas – Sau-
liaus, Saulius – Jonatano, Malchisuvo,
Abinadabo ir Esbaalo tėvas.
40 Jonatano sūnus buvo Meribaalas, o
Meribaalas buvo Michėjo tėvas.
41 Michėjo sūnūs: Pitonas, Melechas,
Tarėjas ir Achazas.
42 Achazas buvo Jaro tėvas, Jaras –
Alemeto, Azmaveto ir Zimrio, Zim-
ris – Mozo,
43 o Mozas – Binėjo. Jo sūnus buvo

Refajas, jo sūnus – Eleasas, jo sūnus –
Azelis.
44 Azelis turėjo šešis sūnus: Azrikamą,
Bocherą, Izmaelį, Seariją, Abdiją ir
Hananą.

10 Filistinai kariavo su Izraeliu.
Izraelio vyrai bėgo nuo filisti-
nų ir krito nužudyti ant Gilbojos kal-
no.
2 Filistinai persekiojo Saulių bei jo sū-
nus ir nužudė Jonataną, Abinadabą
ir Malchisuvą.
3 Vyko smarki kova prieš Saulių, šau-
liai pataikė į Saulių ir jį sužeidė.
4 Tada Saulius tarė savo ginklanešiui:
"Išsitrauk kardą ir juo perverk mane,
kad šitie neapipjaustytieji atėję neiš-
niekintų manęs". Bet jo ginklanešys
nesutiko, nes jis labai bijojo. Tada
Saulius, paėmęs savo kardą, krito ant
jo.
5 Jo ginklanešys, pamatęs, kad Sau-
lius miręs, irgi puolė ant savo kardo
ir mirė kartu.
6 Taip mirė Saulius, jo trys sūnūs ir
visi jo namai.
7 Izraelitai, kurie gyveno slėnyje, pa-
matę, kad jie pabėgo, o Saulius bei jo
sūnūs mirę, paliko savo miestus ir bė-
go. Atėję filistinai apsigyveno juose.
8 Kitą dieną filistinai, atėję apiplėšti
užmuštųjų, rado Saulių ir tris jo sū-
nus žuvusius ant Gilbojos kalno.
9 Jie išrengė jį, paėmė jo galvą bei
ginklus ir nešiojo po filistinų kraštą,
skelbdami apie pergalę savo stabams
ir tautai.
10 Jo ginklus jie padėjo savo dievų
namuose, o jo galvą prikalė Dagono
šventykloje.
11 Jabešgileado gyventojai išgirdo, ką
filistinai padarė Sauliui.
12 Jų visi narsūs vyrai pakilo, paėmė
Sauliaus bei jo sūnų lavonus, parnešė
juos į Jabešą ir, palaidoję po ąžuolu
pasninkavo septynias dienas.
13 Taip mirė Saulius dėl savo nusikal-
timo Viešpačiui ir Jo žodžiui, kurio
jis nesilaikė, ir dėl to, kad ieškojo pa-
tarimo pas mirusiųjų dvasių iššaukė-
ją.
14 Jis neieškojo Viešpaties, todėl Vieš-
pats nužudė jį ir atidavė karalystę Je-
sės sūnui Dovydui.

11 Visi izraelitai susirinko pas
Dovydą į Hebroną ir tarė:
"Mes esame tavo kūnas ir kaulas.
2 Anksčiau, kai Saulius buvo mūsų
karalius, tu išvesdavai ir įvesdavai Iz-
raelį; Viešpats, tavo Dievas, tau pa-
žadėjo: 'Tu ganysi mano tautą Izraelį
ir būsi jo kunigaikščiu' ".
3 Visi Izraelio vyresnieji atėjo pas ka-
ralių į Hebroną. Dovydas padarė su
jais sandorą Hebrone. Jie patepė Do-
vydą Izraelio karaliumi, kaip Viešpats
buvo paskelbęs per Samuelį.
4 Dovydas ir visas Izraelis ėjo į Jeru-
zalę (kitaip Jebusą), kur gyveno jebu-
siečiai.
5 Jebuso gyventojai sakė Dovydui:
"Tu neįeisi į miestą". Tačiau Dovydas
paėmė Siono tvirtovę, tai yra Dovy-
do miestą.
6 Dovydas tarė: "Kas nugalės jebusie-
čius, tas taps kariuomenės vadu". Pir-
masis miestą puolė Zerujos sūnus Jo-
abas, jį paėmė ir tapo kariuomenės
vadu.
7 Dovydas apsigyveno tvirtovėje, to-
dėl ją pavadino Dovydo miestu.
8 Jis statė miestą aplinkui, pradėda-
mas nuo Milo. Joabas atstatė likusią
miesto dalį.
9 Dovydas vis daugiau įsigalėjo, nes
kareivijų Viešpats buvo su juo.

10 Šie yra žymiausi karžygiai, kurie
drauge su visu Izraeliu rėmė Dovydą
užimant karaliaus sostą, kaip Vieš-
pats buvo kalbėjęs apie Izraelį.
11 Hakmonitas Jasobeamas – vyriau-
siasis iš trijų; jis pakėlė savo ietį prieš
tris šimtus ir nukovė juos visus vienu
kartu.
12 Antras pasižymėjęs buvo Dodo sū-
nus Eleazaras, ahohitas.
13 Jis buvo su Dovydu prie Pasdami-
mo, kur filistinai susirinko prieš juos
mūšiui miežių laukuose. Žmonėms
pradėjus bėgti nuo filistinų,
14 jie atsistojo lauko viduryje, kovojo
ir nugalėjo filistinus. Taip Viešpats
suteikė jiems didelį išgelbėjimą.
15 Trys vyrai iš trisdešimties vyresnių-
jų atėjo pas Dovydą į Odolamo olą;
tuo metu filistinų kariai buvo pasista-
tę stovyklą Rafaimų slėnyje.
16 Dovydas tuo laiku buvo tvirtovėje,
o filistinų būrys – Betliejuje.
17 Tuomet Dovydas, ilgesio kankina-
mas, tarė: "Kas man atneš vandens iš
Betliejaus šulinio, esančio prie var-
tų?"
18 Tie trys prasilaužė pro filistinų sto-
vyklą, pasėmė vandens iš Betliejaus
šulinio, esančio prie vartų, ir atnešė
Dovydui. Tačiau Dovydas negėrė jo,
bet išliejo jį Viešpačiui
19 ir tarė: "Taip nebus, kad gerčiau ši-
tų vyrų kraują! Juk jie, statydami sa-
vo gyvybę pavojun, man jo atnešė".
Tai padarė tie trys karžygiai.
20 Joabo brolis Abisajis buvo žymiau-
sias iš trijų. Jis pakėlė savo ietį prieš
tris šimtus ir, juos nugalėjęs, pagarsė-
jo tarp trijų.
21 Iš trijų jis buvo garsiausias ir tapo jų
vadu, tačiau aniems trims neprilygo.
22 Jojados sūnus Benajas iš Kabzelio
buvo narsus vyras. Jis padarė daug žyg-
darbių: nukovė du žymius Moabo kar-
žygius, sningant duobėje užmušė liūtą.
23 Be to, nukovė egiptietį, vyrą pen-
kių uolekčių aukščio. Egiptiečio ran-
koje ietis buvo kaip audėjo staklių
riestuvas. Nuėjęs prie jo su lazda, jis
atėmė ietį iš egiptiečio rankos ir jį
nukovė jo paties ietimi.
24 Tuo Jojados sūnus Benajas pagar-
sėjo tarp trijų karžygių.
25 Ir jis pagarsėjo tarp tų trisdešim-
ties, tačiau pirmiems trims neprilygo.
Dovydas jį paskyrė savo sargybos vir-
šininku.
26 Kariuomenės karžygiai buvo Joabo
brolis Asaelis, Dodo sūnus Elhananas
iš Betliejaus,
27 haroditas Samotas, pelonitas Hele-
zas,
28 tekojiečio Ikeso sūnus Iras, anato-
tietis Abiezeris,
29 husatitas Sibekajas, ahohitas Ilajas,
30 netofatitas Maharajas, netofatitas
Bano sūnus Heledas,
31 Ribajo sūnus Itajas iš Benjamino
Gibėjos, piratonitas Benajas,
32 Hurajas iš Gaso klonių, arbatitas
Abielis,
33 baharumitas Azmavetas, salbonitas
Eliabas,
34 gizonitas Hasemas, hararitas Sagio
sūnus Jonatanas,
35 hararitas Sakaro sūnus Ahijamas,
Ūro sūnus Elifalas,
36 mesheratitas Heferis, pelonitas
Achijas,
37 karmelietis Hezras, Ezbajo sūnus
Narajas,
38 Natano brolis Joelis, Hagrio sūnus
Mibharas,
39 amonitas Zelekas, berotitas Naha-
rajas, Zerujos sūnaus Joabo ginklane-
šys,
40 itritai Garebas ir Iras,

[41] hetitas Urijas, Ahlajo sūnus Zaba-
das,
[42] rubenitas Sizo sūnus Adinas, rube-
nitų vadas ir trisdešimties viršininkas,
[43] Mako sūnus Hananas ir mitnitas
Josafatas,
[44] asteratitas Uzijas, aroerito Hotamo
sūnūs Samas ir Jejielis,
[45] Simrio sūnus Jedijaelis ir jo brolis
tizitas Johas,
[46] mohovitas Elielis, Elnamo sūnūs
Jeribajas ir Josavijas, moabitas Itmas,
[47] Elielis, Jobedas ir mezobaitas Ja-
sielis.

12 Šitie atėjo pas Dovydą į Zik-
lagą, kai jis dar turėjo slėptis
nuo Kišo sūnaus Sauliaus; jie priklau-
sė prie karžygių ir padėjo jam kovo-
se.
[2] Jie buvo ginkluoti lankais ir sugebė-
jo tiek dešiniąja, tiek kairiąja ranka
svaidyti akmenis bei šaudyti strėlė-
mis; jie buvo Sauliaus giminaičiai iš
Benjamino giminės.
[3] Ajiezeris buvo jų vadas, po to Joa-
sas, abu Semajo iš Gibėjos sūnūs; Az-
maveto sūnūs – Jezielis ir Peletas, Be-
rakas ir anatotietis Jehus;
[4] gibeonietis Ismajas – karžygys, trisde-
šimties viršininkas; gederitai Jeremi-
jas, Jahazielis, Joananas ir Jozabadas;
[5] harufitai Eluzajas, Jerimotas, Beali-
jas, Semarijas ir Sefatijas;
[6] koritai Elkana, Isijas, Azarelis, Joe-
zeris ir Jasobeamas;
[7] Jerohamo sūnūs – Joelas ir Zebadi-
jas iš Gedoro.
[8] Dovydui besislapstant dykumoje, jo
pusėn perėjo Gado giminės narsūs
vyrai, patyrę kariai, tinkami karo žy-
giui, sugebą vartoti skydą ir ietį. Sa-
vo narsumu jie prilygo liūtui, o eik-
lumu – kalnų gazelei.
[9] Vyriausiasis iš jų buvo Ezeris, ant-
ras – Abdijas, trečias – Eliabas,
[10] ketvirtas – Mismanas, penktas – Je-
remijas,
[11] šeštas – Atajas, septintas – Elielis,
[12] aštuntas – Joananas, devintas – El-
zabadas,
[13] dešimtas – Jeremijas, vienuoliktas –
Machbanajas.
[14] Šitie buvo gaditų kariuomenės va-
dai, vadovavę nuo šimto iki tūkstan-
čio kareivių.
[15] Jie persikėlė per Jordaną, kai upė
buvo išsiliejusi iš savo krantų pirmą
metų mėnesį, ir privertė trauktis vi-
sus iš slėnių į rytus ir į vakarus.
[16] Kai kurie iš Benjamino ir Judo ka-
rių atėjo pas Dovydą į tvirtovę.
[17] Dovydas išėjo jų pasitikti ir kalbėjo
jiems: “Jei atėjote pas mane taikin-
gai, norėdami man padėti, aš nuošir-
džiai priimsiu jus, o jei atėjote mane
išduoti priešams, nors aš jums nieko
blogo nepadariau, tegul mūsų tėvų
Dievas mato ir teisia”.
[18] Tuomet dvasia nužengė ant Ama-
sajo, jų vyriausiojo, ir jis tarė: “Dovy-
dai, Jesės sūnau, mes tavo ir su tavi-
mi! Ramybė tau ir ramybė tavo pa-
galbininkams, nes tau padeda tavo
Dievas!” Tuomet Dovydas juos pri-
ėmė ir paskyrė savo kariuomenės bū-
rių viršininkais.
[19] Ir iš Manaso giminės kai kurie pe-
rėjo į Dovydo pusę, kai jis atžygiavo
su filistinais prieš Saulių. Tačiau jis
nekovojo drauge su jais, nes filistinų
kunigaikščiai pasitarė ir pasiuntė jį
atgal, sakydami: “Ant mūsų galvų jis
pereis į savo valdovo Sauliaus pusę”.
[20] Dovydui žygiuojant į Ziklagą, iš Ma-
naso pusės perėjo Adnas, Jozabadas,
Jedijaelis, Mykolas, Jozabadas, Elihus
ir Ziletajas, Manaso tūkstantininkai.

21 Jie padėjo Dovydui prieš užpuoli-
kus, nes jie visi buvo narsūs vyrai ir
kariuomenės vadai.
22 Kas dieną žmonės ateidavo pas
Dovydą padėti jam; susidarė didelė
kariuomenė, lyg Dievo kariuomenė.
23 Dovydui esant Hebrone, didelis
skaičius ginkluotų karių atvyko jam
atiduoti Sauliaus karalystę pagal
Viešpaties pažadą.
24 Judo ginkluotų skydais ir ietimis vy-
rų buvo šeši tūkstančiai aštuoni šim-
tai;
25 Simeono – septyni tūkstančiai šim-
tas,
26 Levio – keturi tūkstančiai šeši šim-
tai.
27 Be to, aaronitų vado Jojados – trys
tūkstančiai septyni šimtai,
28 Sadoko, narsaus ir pasižymėjusio
jaunuolio, ir jo tėvo namų – dvidešimt
du vadai;
29 Benjamino, Sauliaus giminaičių, –
trys tūkstančiai; iki to laiko dauguma
iš jų buvo ištikimi Sauliui.
30 Efraimo – dvidešimt tūkstančių aš-
tuoni šimtai narsių, pagarsėjusių vyrų.
31 Iš pusės Manaso giminės – aštuo-
niolika tūkstančių, pašauktų vardais,
atvyko paskelbti Dovydą karaliumi.
32 Isacharo vyrų, kurie suprato laikus
ir žinojo, ką Izraelis turi daryti, atvy-
ko du šimtai viršininkų su visais savo
kariais;
33 Zabulono patyrusių, patikimų ir
ginkluotų karių – penkiasdešimt tūks-
tančių, pasiryžusių padėti Dovydui.
34 Neftalio – tūkstantis vadų ir trisde-
šimt septyni tūkstančiai ginkluotų
skydais ir ietimis vyrų;
35 Dano patyrusių karių – dvidešimt
aštuoni tūkstančiai šeši šimtai;
36 Asero tinkamų karo žygiui karių –
keturiasdešimt tūkstančių;
37 Iš kitos Jordano pusės rubenitų, ga-
ditų ir pusės Manaso giminės tinka-
mai ginkluotų karių – šimtas dvide-
šimt tūkstančių.
38 Visi šitie kariai, galintys eiti rikiuo-
tėje, atėjo į Hebroną, pasiryžę pa-
skelbti Dovydą viso Izraelio karaliu-
mi. Visi kiti izraelitai taip pat buvo
vieningai nusiteikę paskelbti Dovydą
karaliumi.
39 Pas Dovydą jie buvo tris dienas,
valgydami ir gerdami, nes jų broliai
buvo aprūpinę juos.
40 Net Isacharo, Zabulono ir Neftalio
kaimynai asilais, kupranugariais, mu-
lais ir jaučiais gabeno jiems maisto:
figų papločių, džiovintų vynuogių, vy-
no, aliejaus ir daugybę avių; džiaugs-
mas buvo visame Izraelyje.

13 Dovydas, pasitaręs su tūkstan-
tininkais, šimtininkais ir visais
vadais,
2 visiems susirinkusiems tarė: "Jei jūs
sutinkate ir jei tai Viešpaties, mūsų
Dievo, valia, siųskime pasiuntinius
pas savo brolius izraelitus ir tarp jų
gyvenančius kunigus bei levitus į
miestus ir į jų ganyklas, kad susirink-
tų pas mus,
3 ir parsigabenkime Dievo skrynią,
nes Sauliaus dienomis mes nesikrei-
pėme į Jį".
4 Visi susirinkusieji jam pritarė, nes
visai tautai patiko tas pasiūlymas.
5 Dovydas sušaukė visą Izraelį nuo
Egipto Sichoro iki Emato pargabenti
Dievo skrynią iš Kirjatjarimo.
6 Dovydas ir visas Izraelis nuvyko į
Baalą – Kirjatjarimą, kuris priklausė
Judui, atgabenti Dievo skrynią, kuri
vadinama Viešpaties, gyvenančio tarp
cherubų, vardu.
7 Paėmę Dievo skrynią iš Abinadabo

namų, vežė ją naujame vežime, Oza
ir Ahijas varė vežimą.
8 Dovydas bei visi izraelitai džiūgavo
ir garbino Dievą giesmėmis, psalte-
rių, cimbolų, arfų, būgnų ir trimitų
garsais.
9 Jiems pasiekus Kidono klojimą, Oza
ištiesė ranką, norėdamas prilaikyti
skrynią, nes jaučiai suklupo.
10 Tuomet Viešpaties rūstybė užside-
gė prieš Ozą ir Dievas ištiko jį, nes
jis palietė skrynią. Jis mirė ten pat
Dievo akivaizdoje.
11 Dovydas liūdėjo, kad Viešpats išti-
ko Ozą; ta vieta iki šios dienos vadi-
nama Perez-Oza.
12 Dovydas išsigando tą dieną Dievo,
sakydamas: "Kaip aš galiu pargaben-
ti Dievo skrynią pas save?"
13 Dovydas nevežė skrynios į Dovydo
miestą; ji buvo nuvežta į gatiečio
Obededomo namus.
14 Dievo skrynia pasiliko Obededomo
namuose tris mėnesius. Viešpats lai-
mino Obededomo namus ir visa, ką
jis turėjo.

14 Tyro karalius Hiramas siuntė
pasiuntinių pas Dovydą su
kedro medžiais, dailidžių bei mūri-
ninkų, kad jie pastatytų Dovydui na-
mus.
2 Dovydas suprato, kad Viešpats pa-
tvirtino jį Izraelio karaliumi, nes iš-
aukštino jo karalystę dėl savo tautos
Izraelio.
3 Jeruzalėje Dovydas vedė daugiau
žmonų ir susilaukė daugiau sūnų bei
dukterų.
4 Šitie vardai jo vaikų, kurie gimė Je-
ruzalėje: Samuvas, Sobabas, Natanas,
Saliamonas,
5 Ibaras, Elisuas, Elpeletas,
6 Nogas, Nefegas, Jafijas,
7 Elisamas, Belijadas ir Elifeletas.
8 Filistinai, išgirdę, kad Dovydas pa-
teptas Izraelio karaliumi, pakilo Do-
vydo ieškoti. Dovydas, tai išgirdęs, iš-
ėjo prieš juos.
9 Filistinai atėję sustojo Rafaimų slė-
nyje.
10 Dovydas klausė Dievo, sakydamas:
"Ar man eiti prieš filistinus? Ar ati-
duosi juos į mano rankas?" Viešpats
atsakė: "Eik, nes Aš atiduosiu juos į
tavo rankas".
11 Jis, nuėjęs į Baalperazimą, juos nu-
galėjo. Dovydas tarė: "Dievas nušlavė
mano priešus mano rankomis, kaip
vanduo pralaužęs pylimą". Todėl ta
vieta pavadinta Baalperazimu.
12 Filistinai ten paliko savo stabus, ku-
riuos Dovydas įsakė sudeginti.
13 Filistinai dar kartą atėjo ir sustojo
slėnyje.
14 Dovydas vėl klausė Dievo. Dievas
jam atsakė: "Neik tiesiai prieš juos!
Apeik juos ir pulk iš šilkmedžių pusės.
15 Išgirdęs šlamesį šilkmedžių viršūnė-
se, užpulk juos. Dievas eis pirma ta-
vęs ir naikins filistinų kariuomenę".
16 Dovydas padarė, kaip Dievas jam
įsakė. Jis mušė filistinus nuo Gibeono
iki Gazerio.
17 Dovydo vardas išgarsėjo visose ša-
lyse; Viešpats sukėlė baimę prieš jį vi-
sose tautose.

15 Dovydas pasistatė namus Do-
vydo mieste. Paruošęs vietą ir
ištiesęs palapinę Dievo skryniai,
2 Dovydas sakė: "Niekam nevalia neš-
ti Dievo skrynios, tik levitams, nes
juos Viešpats išsirinko Dievo skryniai
nešioti ir Jam amžinai tarnauti".
3 Dovydas sušaukė visą Izraelį į Jeru-
zalę, kad atgabentų Viešpaties skry-
nią į jai paruoštą vietą.

[4] Dovydas surinko Aarono palikuonis
ir levitus:
[5] Kohato palikuonių buvo vyriausia-
sis Urielis ir jo broliai – šimtas dvide-
šimt;
[6] Merario palikuonių – vyriausiasis
Asajas ir jo broliai – du šimtai dvide-
šimt;
[7] Gersono palikuonių – vyriausiasis
Joelis ir jo broliai – šimtas trisdešimt;
[8] Elizafano palikuonių – vyriausiasis
Semajas ir jo broliai – du šimtai;
[9] Hebrono palikuonių – vyriausiasis
Elielis ir jo broliai – aštuoniasdešimt;
[10] Uzielio palikuonių – vyriausiasis
Aminadabas ir jo broliai – šimtas dvy-
lika.
[11] Po to Dovydas pasikvietė kunigus
Sadoką ir Abiatarą bei levitus Urielį,
Asają, Joelį, Semają, Elielį ir Amina-
dabą
[12] ir jiems tarė: "Jūs esate levitų šei-
mų vadai; pasišventinkite jūs ir jūsų
broliai, kad galėtumėte atgabenti
Viešpaties, Izraelio Dievo, skrynią į
vietą, kurią jai paruošiau.
[13] Kadangi pirmą kartą jūsų nebuvo,
Viešpats, mūsų Dievas, ištiko mus,
nes mes ieškojome Jo ne taip, kaip
turėjome".
[14] Kunigai ir levitai pasišventino, kad
galėtų atgabenti Viešpaties, Izraelio
Dievo, skrynią.
[15] Levitai nešė Dievo skrynią ant sa-
vo pečių, kaip Mozė buvo įsakęs pa-
gal Viešpaties jam duotą žodį.
[16] Dovydas įsakė levitų vyresniesiems
paskirti brolius giesmininkus su in-
strumentais: arfomis, psalteriais, cim-
bolais, kad skambindami keltų džiau-
gsmingą triukšmą.
[17] Levitai paskyrė Joelio sūnų Hema-
ną, Berechijo sūnų Asafą, iš merari-
tų – Kusajo sūnų Etaną,
[18] su jais kitos eilės tarnautojus: Za-
chariją, Jazielį, Semiramotą, Jehielį,
Unį, Eliabą, Benają, Masėją, Matiti-
ją, Elifelehą, Miknėją bei vartininkus
Obededomą ir Jejielį.
[19] Giedotojai Hemanas, Asafas ir
Etanas skambino variniais cimbolais,
[20] Zacharijas, Azielis, Semiramotas,
Jehielis, Unis, Eliabas, Masėjas ir Be-
najas skambino psalteriais.
[21] Matitijas, Elifelehas, Miknėjas,
Obededomas, Jejielis ir Azazijas
skambino arfomis seminitų gaida.
[22] Kenanijas buvo levitų giedojimo
mokytojas, nes buvo įgudęs giedoti.
[23] Berechijas ir Elkana buvo durinin-
kai prie skrynios.
[24] Kunigai Sebanijas, Juozapatas, Ne-
tanelis, Amasajas, Zacharijas, Bena-
jas ir Eliezeras trimitavo priešais Die-
vo skrynią. Obededomas ir Jehijas
buvo durininkai prie skrynios.
[25] Dovydas, Izraelio vyresnieji ir tūks-
tantininkai su džiaugsmu ėjo parga-
benti Viešpaties Sandoros skrynios iš
Obededomo namų.
[26] Kadangi Dievas padėjo levitams,
nešusiems Viešpaties Sandoros skry-
nią, tai jie aukojo septynis jaučius ir
septynis avinus.
[27] Dovydas vilkėjo plonos drobės dra-
bužiais kaip visi levitai, kurie nešė
skrynią, giesmininkai ir Kenanijas,
kuris vadovavo giedojimui; Dovydas
vilkėjo dar ir lininį efodą.
[28] Taip izraelitai gabeno Viešpaties
Sandoros skrynią džiūgaudami, rago,
trimitų, cimbolų, arfų ir psalterių gar-
sams palydint.
[29] Kai Viešpaties Sandoros skrynia
pasiekė Dovydo miestą, Sauliaus
duktė Micholė, žiūrėdama pro langą,
pamatė grojantį bei šokantį karalių
Dovydą ir paniekino jį savo širdyje.

16 Taip jie atnešė Dievo skrynią
ir, padėję ją į palapinę, kurią
Dovydas jai paruošė, aukojo degina-
mąsias bei padėkos aukas Dievo aki-
vaizdoje.
2 Dovydas, baigęs aukoti deginamą-
sias ir padėkos aukas, palaimino tau-
tą Viešpaties vardu
3 ir išdalino visiems izraelitams, vy-
rams bei moterims, kiekvienam po
duonos kepalą, mėsos gabalą ir vy-
nuogių pyragaitį.
4 Dalį levitų Dovydas paskyrė tarnau-
ti prieš Viešpaties skrynią, kad gar-
bintų, dėkotų ir šlovintų Viešpatį, Iz-
raelio Dievą.
5 Asafą paskyrė vyriausiuoju, po jo –
Zachariją, Jejielį, Semiramotą, Jehie-
lį, Matitiją, Eliabą, Benają, Obededo-
mą; Jejielį paskyrė groti arfomis ir
psalteriais, o Asafas skambino cimbo-
lais.
6 Kunigą Benają ir Jahazielį paskyrė
nuolat trimituoti prie Dievo Sando-
ros skrynios.
7 Tą dieną Dovydas pirmą kartą pa-
mokė Asafą su broliais dėkoti Vieš-
pačiui šia giesme:
8 "Dėkokite Viešpačiui, šaukitės Jo
vardo. Skelbkite tautose Jo darbus.
9 Giedokite Jam, skambinkite Jam.
Garsinkite visus Jo stebuklus.
10 Didžiuokitės Jo šventu vardu. Te-
gul džiaugiasi širdis tų, kurie ieško
Viešpaties.
11 Ieškokite Viešpaties ir Jo jėgos.
Ieškokite nuolat Jo veido.
12 Atsiminkite Jo nuostabius darbus,
kuriuos Jis yra padaręs, Jo stebuklus
ir Jo lūpų tartus sprendimus.
13 Jūs, Jo tarno Izraelio palikuonys,
Jokūbo vaikai, Jo išrinktieji.
14 Jis yra Viešpats, mūsų Dievas, viso-
je žemėje galioja Jo sprendimai.
15 Atsiminkite per amžius Jo sando
rą, žodį, kurį Jis įsakė tūkstančiu
kartų,
16 sandorą, kurią Jis padarė su Abra
omu, ir priesaiką, duotą Izaokui.
17 Jis patvirtino ją Jokūbui įstatymu ir
Izraeliui amžina sandora,
18 sakydamas: 'Aš tau duosiu Kanaano
šalį, tavo paveldėjimo dalį'.
19 Jie buvo negausūs skaičiumi, tik
ateiviai joje.
20 Jie keliavo iš tautos į tautą, iš vie-
nos karalystės į kitą.
21 Jis niekam neleido jų skriausti, su-
drausdavo karalius dėl jų:
22 'Nelieskite mano pateptųjų ir ma-
no pranašams nedarykite pikto'.
23 Visos šalys, giedokite Viešpačiui,
kiekvieną dieną skelbkite Jo išgelbė-
jimą,
24 apsakykite pagonims Jo garbę ir Jo
stebuklus visoms tautoms.
25 Didis yra Viešpats ir didžiai girti-
nas, bijotinas labiausiai iš visų dievų.
26 Visi tautų dievai yra stabai, bet
Viešpats sukūrė dangų.
27 Šlovė ir garbė Jo akivaizdoje, galia
ir džiaugsmas su Juo.
28 Pripažinkite Viešpačiui, tautų gimi-
nės, pripažinkite Viešpačiui garbę ir
galybę!
29 Atiduokite Viešpačiui šlovę, pride-
rančią Jo vardui, atneškite auką ir
ateikite pas Jį. Garbinkite Viešpatį
šventumo grožyje.
30 Visa žemė tesudreba prieš Jį! Tvir-
tai stovi pasaulis.
31 Tesilinksmina dangūs ir tedžiūgau-
ja žemė. Tegul skamba tautose: 'Vieš-
pats karaliauja!'
32 Tegul jūra šniokščia ir visa, kas jo-
je! Tegul linksminasi laukai ir visa
kas juose!
33 Tada miško medžiai giedos Viešpa

ties akivaizdoje, nes Jis ateina žemės
teisti.
34 Dėkokite Viešpačiui, nes Jis geras
ir Jo gailestingumas amžinas.
35 Sakykite: 'Išvaduok mus, Dieve,
mūsų gelbėtojau! Surink mus ir išlais-
vink iš pagonių, kad dėkotume Tavo
šventam vardui ir girtumėmės Tavo
šlove'.
36 Garbė Viešpačiui, Izraelio Dievui,
per amžių amžius". Visa tauta tarė:
"Amen", ir šlovino Viešpatį.
37 Taigi jis paliko Asafą ir jo brolius
nuolat tarnauti priešais Viešpaties
Sandoros skrynią, atliekant kasdienę
tarnystę,
38 taip pat Obededomą bei jo brolius,
šešiasdešimt aštuonis; Obededomas,
Jedutūno sūnus ir Hosas buvo varti-
ninkai.
39 Kunigą Sadoką ir jo brolius kuni-
gus paskyrė prie Viešpaties palapinės
Gibeono aukštumoje
40 nuolat, rytą ir vakare, aukoti Vieš-
pačiui deginamąsias aukas ant degi-
namųjų aukų aukuro ir daryti visa,
kas parašyta Viešpaties įstatyme, ku-
rį Jis davė Izraeliui.
41 Hemaną, Jedutūną ir kitus, pašauk-
tus vardais, paskyrė dėkoti Viešpa-
čiui, nes Jo gailestingumas amžinas.
42 Hemanas ir Jedutūnas turėjo trimi-
tus, cimbolus ir kitus instrumentus
giesmėms pritarti. Jedutūno sūnūs
buvo paskirti vartininkais.
43 Po to visi išsiskirstė į savo namus;
Dovydas sugrįžo palaiminti savo na-
miškių.

17 Gyvendamas savo namuose,
Dovydas tarė pranašui Nata-
nui: "Aš gyvenu kedro namuose, o
Viešpaties Sandoros skrynia – palapi-
nėje".
2 Natanas atsakė Dovydui: "Daryk vi-
sa, kas yra tavo širdyje, nes Dievas
yra su tavimi".
3 Tą pačią naktį Dievo žodis atėjo
Natanui:
4 "Eik ir kalbėk mano tarnui Dovy-
dui: 'Taip sako Viešpats: 'Tu nepa-
statysi man namų, kuriuose gyven-
čiau.
5 Aš negyvenau namuose nuo tos die-
nos, kai išvedžiau Izraelį iš Egipto, iki
šios dienos, bet keliavau iš palapinės
į palapinę, iš pastogės į pastogę.
6 Ar Aš, keliaudamas su Izraeliu, esu
sakęs kuriam Izraelio teisėjui, kam
pavesdavau ganyti mano tautą: 'Ko-
dėl man nepastatote kedro namų?'
7 Sakyk mano tarnui Dovydui: 'Aš ta-
ve paėmiau iš ganyklos, nuo avių, kad
būtum vadas mano tautai, Izraeliui.
8 Aš buvau su tavimi visur, kur tu ėjai;
išnaikinau visus tavo priešus priešais
tave; tavo vardą padariau garsų kaip
žemės didžiūnų vardą.
9 Aš paskirsiu vietą savo tautai Izra-
eliui ir jį įsodinsiu, kad jis gyventų sa-
vo vietoje ir nebeklajotų ir nedorybės
vaikai nespaustų jų, kaip pradžioje,
10 ir nuo to laiko, kai įsakiau teisė-
jams valdyti Izraelį. Aš pažeminsiu vi-
sus tavo priešus; be to, Aš sakau tau,
kad Viešpats pastatys tau namus.
11 Tavo dienoms pasibaigus, kai tu iš-
eisi pas savo tėvus, Aš pakelsiu vieną
tavo palikuonį po tavęs iš tavo sūnų
ir įtvirtinsiu jo karalystę.
12 Jis pastatys man namus, o Aš įtvir-
tinsiu jo sostą amžiams.
13 Aš būsiu jam tėvas, o jis bus man sū-
nus; mano gailestingumas nepaliks jo,
kaip paliko tą, kuris buvo prieš tave.
14 Aš įstatysiu jį savo namuose ir sa-
vo karalystėje per amžius, jo sostas
bus amžinas' ".

[15] Visus šiuos žodžius ir regėjimą
Natanas persakė Dovydui.
[16] Karalius Dovydas įėjo, atsisėdo
Viešpaties akivaizdoje ir tarė: "Kas
aš ir mano namai, Viešpatie Dieve,
kad mane iki čia atvedei.
[17] Ir tai pasirodė dar per maža Tavo
akyse, Dieve. Tu kalbėjai apie savo
tarno namus tolimoje ateityje ir pa-
sielgei su manimi kaip su žymiu žmo-
gumi, Viešpatie Dieve!
[18] Ką gi daugiau Dovydas gali, Tau
taip pagerbus Tavo tarną? Nes Tu ži-
nai savo tarną.
[19] Dėl savo tarno ir pagal savo širdį
Tu padarei šitą didybę, pranešdamas
savo tarnui tuos didžius dalykus.
[20] Viešpatie, nėra nė vieno Tau ly-
gaus ir nėra kito Dievo šalia Tavęs,
kaip mes girdėjome savo ausimis.
[21] Ar yra kita tokia tauta ant že-
mės, kuri prilygtų Tavo tautai, Iz-
raeliui, pas kurią Dievas būtų atė-
jęs išpirkti jos sau ir išgarsinti savo
vardo, didingo ir baisaus, išvaryda-
mas kitas tautas priešais savo tau-
tą, kurią Tu išpirkai iš Egipto vergi-
jos.
[22] Tu, Viešpatie, padarei Izraelį savo
tauta visiems laikams ir tapai jos Die-
vu.
[23] Dabar, Viešpatie, tegul tai, ką Tu
kalbėjai apie savo tarną ir jo namus,
būna įtvirtinta amžiams ir padaryk,
kaip pasakei.
[24] Įtvirtink tai, kad Tavo vardas būtų
aukštinamas per amžius, sakant: 'Ka-
reivijų Viešpats yra Izraelio Dievas'.
Tegul Tavo tarno Dovydo namai bū-
na įtvirtinti Tavo akivaizdoje.
[25] Tu, Dieve, pasakei savo tarnui, kad
pastatysi jam namus, todėl Tavo tar-
nas išdrįso savo širdyje melstis Tavo
akivaizdoje.
[26] Viešpatie, Tu esi Dievas ir pažadė-
jai savo tarnui šitą gerovę.
[27] Dabar teikis laiminti savo tarno na-
mus, kad jie per amžius būtų Tavo
akivaizdoje. Nes jeigu Tu, Viešpatie,
palaimini, tai bus palaiminta amži-
nai".

18 Dovydas, nugalėjęs filistinus,
atėmė iš jų Gatą ir nuo jo pri-
klausomus miestelius.
[2] Nugalėjęs Moabą, jis padarė moa-
bitus savo pavaldiniais ir privertė mo-
kėti jam duoklę.
[3] Po to Dovydas sumušė Emato kraš-
te Sobos karalių Hadadezerį, kai jis
kariavo, norėdamas išplėsti savo val-
džią iki Eufrato upės.
[4] Dovydas atėmė iš jo tūkstantį kovos
vežimų, paėmė nelaisvėn septynis
šimtus raitelių ir dvidešimt tūkstan-
čių pėstininkų. Jis pakirto žirgams
kojas ir pasilaikė sau žirgų tik dėl
šimto kovos vežimų.
[5] Kai Damasko sirai atėjo į pagalbą
Sobos karaliui Hadadezeriui, Dovy-
das nukovė dvidešimt du tūkstančius
sirų.
[6] Dovydas paskyrė įgulas Damaske.
Sirai tapo Dovydo tarnais ir mokėjo
jam duoklę. Viešpats saugojo Dovy-
dą visur, kur jis ėjo.
[7] Dovydas paėmė Hadadezerio tarnų
auksinius skydus ir juos parsigabeno
į Jeruzalę.
[8] Iš Tibhato ir Kuno, Hadadezerio
miestų, Dovydas parsigabeno labai
daug vario. Iš jo Saliamonas padirb-
dino baseiną, kolonas ir varinius in-
dus.
[9] Emato karalius Tojus, išgirdęs, kad
Dovydas sumušė Sobos karaliaus Ha-
dadezerio kariuomenę,
[10] siuntė savo sūnų Adoramą pasvei-

kinti karalių Dovydą, laimėjusį karą
prieš Hadadezerį. Tojus dažnai ka-
riaudavo su Hadadezeriu. Jis atsiun-
tė auksinių, sidabrinių ir varinių in-
dų.
11 Tuos daiktus karalius Dovydas pa-
skyrė Viešpačiui kartu su sidabru ir
auksu iš edomitų, moabitų, amonitų,
filistinų bei amalekiečių.
12 Zerujos sūnus Abisajis sumušė
Druskos slėnyje aštuoniolika tūkstan-
čių edomitų.
13 Jis paskyrė įgulas Edome. Edomi-
tai tapo Dovydo tarnais. Viešpats
saugojo Dovydą visur, kur jis ėjo.
14 Dovydas karaliavo visame Izraelyje
ir vykdė teisingumą bei teismą visai
tautai.
15 Zerujos sūnus Joabas buvo kariuo-
menės vadas, Ahiludo sūnus Juoza-
patas – metraštininkas,
16 Ahitubo sūnus Sadokas ir Abiataro
sūnus Achimelechas buvo kunigai,
Savsas – raštininkas,
17 Jojados sūnus Benajas buvo kereti-
tų ir peletitų viršininkas, o Dovydo
sūnūs buvo aukšti pareigūnai prie ka-
raliaus.

19 Amonitų karalius Nahašas mi-
rė, ir jo sūnus pradėjo kara-
liauti jo vietoje.
2 Dovydas sakė: "Aš būsiu geras Na-
hašo sūnui Hanunui, kaip jo tėvas bu-
vo man". Ir Dovydas siuntė pasiunti-
nius paguosti jo dėl tėvo. Dovydo tar-
nai atėjo į Amono žemę pas Hanuną
jo paguosti.
3 Bet Amono kunigaikščiai tarė Ha-
nunui: "Ar manai, kad Dovydas, pa-
gerbdamas tavo tėvą, atsiuntė pas ta-
ve guodėjus? Ar ne apžiūrėti, išžval-
gyti ir sunaikinti kraštą?"
4 Hanunas paėmė Dovydo tarnus, nu-
skuto jiems barzdas, nukirpo jų dra-
bužius iki pusės, iki pat juostos, ir iš-
siuntė.
5 Dovydas, sužinojęs, kas įvyko, pa-
siuntė vyrus jų pasitikti, nes jie buvo
labai sugėdinti. Karalius sakė: "Pasi-
likite Jeriche, kol ataugs jūsų barzdos,
o tada sugrįžkite".
6 Kai amonitai suprato, kad tapo ne-
pakenčiami Dovydui, Hanunas siun-
tė tūkstantį talentų sidabro pasamdy-
ti iš Mesopotamijos, Sirijos ir Sobos
kovos vežimų ir raitelių.
7 Jie pasamdė trisdešimt du tūkstan-
čius kovos vežimų ir Mako karalių
su jo kariuomene. Jie atvykę pasista-
tė stovyklą ties Medeba, o amonitai
susirinko iš savo miestų ir išėjo į ka-
rą.
8 Dovydas, tai išgirdęs, pasiuntė Jo-
abą su visa stiprių vyrų kariuomene.
9 Amonitai išsirikiavo kovai prie
miesto vartų, o karaliai, kurie atėjo
padėti, stovėjo atvirame lauke.
10 Joabas pamatė, kad prieš jį ruošia-
mas puolimas iš priekio ir iš užpaka-
lio; jis išrinko Izraelio geriausius ka-
rius ir išrikiavo prieš sirus.
11 Likusius žmones jis pavedė savo
broliui Abisajui, kuris išrikiavo juos
prieš amonitus.
12 Joabas sakė broliui: "Jei sirai bus
per stiprūs man, tu ateisi man į pa-
galbą, o jei amonitai bus per stiprūs
tau, tai aš tau padėsiu.
13 Būk drąsus, narsiai kovokime už
savo tautą ir už savo Dievo miestus.
O Viešpats tedaro, kaip jam atrodo
tinkama".
14 Joabas ir su juo buvę žmonės pra-
dėjo kovą prieš sirus, ir tie pabėgo
nuo jo.
15 Amonitai, pamatę, kad sirai pabė-
go, irgi bėgo nuo jo brolio Abisajo ir

užsidarė mieste. Tuomet Joabas sugrįžo į Jeruzalę.
16 Sirai, pamatę, kad Izraelis juos nugalėjo, siuntė pasiuntinius ir pasikvietė sirus, gyvenusius anapus upės. Hadadezerio kariuomenės vadas Sobachas vadovavo kariuomenei.
17 Kai tai buvo pranešta Dovydui, jis surinko visus izraelitus, persikėlė per Jordaną ir išsirikiavo mūšiui. Kai Dovydas išsirikiavo prieš sirus, jie kovojo su juo.
18 Bet sirai bėgo nuo Izraelio; Dovydas sunaikino septynis tūkstančius kovos vežimų ir keturiasdešimt tūkstančių pėstininkų; žuvo ir kariuomenės vadas Sobachas.
19 Hadadezerio tarnai, pamatę, kad jie Izraelio nugalėti, padarė taiką su Dovydu ir tapo jo tarnais. Nuo to laiko sirai nebepadėdavo amonitams.

20 Praėjus metams, tuo laiku, kai karaliai eina į karą, Joabas, surinkęs kariuomenę, nusiaubė amonitų šalį ir apgulė Rabą; Dovydas buvo pasilikęs Jeruzalėje. Joabas nugalėjo Rabą ir ją sugriovė.
2 Dovydas nuėmė jų karaliui karūną su brangiais akmenimis, sveriančią talentą aukso, ir užsidėjo ją ant galvos. Be to, jis išgabeno iš miesto labai daug grobio.
3 Miesto gyventojus jis pristatė prie pjūklų, geležinių akėčių ir kirvių. Taip Dovydas pasielgė su visais užimtais amonitų miestais. Vėliau Dovydas su visa kariuomene sugrįžo į Jeruzalę.
4 Po to prie Gazerio kilo karas su filistinais. Tuomet husatitas Sibekajas nukovė Sipają, milžinų palikuonį, ir jie buvo pažeminti.
5 Vėl kilus karui su filistinais, Jairo sūnus Elhananas nukovė Lamį, gatiečio Galijoto brolį, kurio ietis buvo kaip audėjo staklių riestuvas.
6 Po to dar kartą įvyko kova prie Gato. Ten buvo aukšto ūgio vyras, kuris turėjo po šešis pirštus ant kiekvienos rankos ir kojos; jis buvo kilęs iš milžinų.
7 Jam keikiant Izraelį, jį nukovė Jonatanas, Dovydo brolio Simėjo sūnus.
8 Šitie buvo kilę iš Gato milžinų; juos nužudė Dovydas ir jo tarnai.

21 Šėtonas pakilo prieš Izraelį ir sukurstė karalių Dovydą suskaičiuoti tautą.
2 Dovydas įsakė Joabui ir kitiems kariuomenės vadams: “Eikite, suskaičiuokite izraelitus nuo Bersabėjos iki Dano ir praneškite man, kad žinočiau jų skaičių”.
3 Joabas atsakė: “Tegul Viešpats prideda prie savo žmonių šimtą kartų tiek, kiek jų yra! Argi jie visi, mano valdove karaliau, nėra tavo tarnai? Kodėl, mano valdove, reikalauji to? Kodėl nori užtraukti nusikaltimą ant Izraelio?”
4 Tačiau Joabas turėjo paklusti karaliaus žodžiui. Todėl Joabas išėjo ir, perėjęs visą Izraelį, sugrįžo į Jeruzalę.
5 Jis įteikė Dovydui tautos skaičiavimo rezultatus. Izraelyje buvo milijonas ir šimtas tūkstančių vyrų, tinkamų karui, o Jude – keturi šimtai septyniasdešimt tūkstančių.
6 Tačiau Levio ir Benjamino giminių jis neskaičiavo, nes Joabui karaliaus žodis buvo pasibjaurėjimas.
7 Dievui tai nepatiko, ir Jis baudė Izraelį.
8 Dovydas tarė Dievui: “Labai nusidėjau taip darydamas. Maldauju, atleisk savo tarnui kaltę, nes labai kvailai pasielgiau”.

9 Viešpats kalbėjo Gadui, Dovydo re-
gėtojui:
10 "Eik ir sakyk Dovydui, ką Viešpats
sako: 'Tris dalykus tau siūlau, pasirink
vieną iš jų, kurį įvykdysiu' ".
11 Gadas, atėjęs pas Dovydą, jam ta-
rė: "Pasirink, ką nori:
12 trejus bado metus, bėgti nuo savo
priešų tris mėnesius, kai tavo priešų
kardas persekioja tave, arba Viešpa-
ties kardą – marą, kuris siaustų kraš-
te tris dienas, Viešpaties angelui nai-
kinant izraelitus. Nuspręsk, ką turiu
atsakyti mane siuntusiam".
13 Dovydas atsakė Gadui: "Patekau į
didelę bėdą. Bet geriau pakliūti į
Viešpaties rankas, nes Jo gailestingu-
mas begalinis, negu į žmogaus ran-
kas".
14 Viešpats siuntė marą Izraeliui, ir
mirė Izraelyje septyniasdešimt tūks-
tančių vyrų.
15 Dievas siuntė angelą sunaikinti Je-
ruzalę. Angelui pradėjus naikinti,
Viešpats gailėjosi dėl tos nelaimės ir
tarė angelui naikintojui: "Užteks!
Nuleisk savo ranką!" Viešpaties an-
gelas tuo metu buvo prie jebusiečio
Ornano klojimo.
16 Dovydas, pakėlęs savo akis, pama-
tė Viešpaties angelą, stovintį tarp
dangaus ir žemės su nuogu kardu, iš-
keltu virš Jeruzalės. Tada Dovydas ir
Izraelio vyresnieji, apsirengę ašutinė-
mis, puolė veidais į žemę.
17 Dovydas tarė: "Viešpatie, aš įsa-
kiau suskaičiuoti tautą! Aš nusikaltau
ir piktai pasielgiau, o šios avys, ką jos
padarė? Tebūna Tavo ranka ant ma-
nęs ir mano tėvo namų, Viešpatie,
mano Dieve, o ne ant Tavo tautos,
kad juos pražudytų!"
18 Tada Viešpaties angelas liepė Ga-
dui, kad jis sakytų Dovydui eiti ir pa-
statyti Viešpačiui aukurą jebusiečio
Ornano klojime.
19 Dovydas nuėjo pagal Gado žodį,
kurį jis kalbėjo Viešpaties vardu.
20 Ornanas atsisuko ir pamatė ange-
lą. Jo keturi sūnūs kartu su juo pasi-
slėpė. Tuo metu Ornanas kūlė kvie-
čius.
21 Dovydas atėjo pas Ornaną. Jis, pa-
matęs ateinantį Dovydą, išėjo iš kloji-
mo ir nusilenkė prieš jį veidu iki že-
mės.
22 Dovydas sakė Ornanui: "Parduok
man klojimą, kad pastatyčiau aukurą
Viešpačiui. Parduok man jį už dera-
mą kainą, kad nelaimė liautųsi tauto-
je".
23 Ornanas atsakė Dovydui: "Mano
valdove karaliau, imk ir daryk, kaip
tau atrodo tinkama. Jaučius degina-
mosioms aukoms, kūlimo įrankius
malkoms ir kviečius valgomajai au-
kai – visa tau duodu".
24 Karalius Dovydas atsakė Ornanui:
"Ne, aš noriu pirkti už deramą kainą.
Aš negaliu imti Viešpačiui, kas tau
priklauso, ir aukoti deginamąją auką,
kuri man nieko nekainuoja".
25 Dovydas sumokėjo už tą vietą šešis
šimtus šekelių aukso.
26 Po to Dovydas pastatė aukurą Vieš-
pačiui, aukojo deginamąsias bei pa-
dėkos aukas ir šaukėsi Viešpaties. Jis
atsakė, pasiųsdamas iš dangaus ugnį
ant deginamosios aukos aukuro.
27 Tada Viešpats įsakė angelui, ir jis
paslėpė savo kardą.
28 Kai Dovydas pamatė, kad Viešpats
jį išklausė jebusiečio Ornano klojime,
jis ten aukojo.
29 Viešpaties palapinė, kurią Mozė
padirbdino dykumoje, ir deginamųjų
aukų aukuras tuo metu buvo Gibe-
ono aukštumoje.

30 Dovydas, bijodamas Viešpaties an-
gelo kardo, negalėjo ten pasiklausti
Dievo.

22 Dovydas tarė: "Čia Viešpaties
Dievo namai ir aukuras Izra-
elio deginamajai aukai".
2 Dovydas įsakė surinkti svetimšalius,
kurie buvo Izraelio krašte, ir pasky-
rė akmenskaldžius paruošti tinkamų
akmenų Dievo namams statyti.
3 Dovydas paruošė daug geležies
durų vinims bei apkaustymams ir
tiek daug vario, kad negalėjo jo pa-
sverti;
4 taip pat ir kedro rąstų be skaičiaus,
nes Sidono ir Tyro gyventojai atga-
beno Dovydui daug kedro rąstų.
5 Dovydas tai darė, galvodamas, kad
jo sūnus Saliamonas yra jaunas ir ne-
prityręs, o Viešpačiui statomi namai
privalo būti nepaprastai didingi, kad
garsas apie juos pasiektų visas šalis;
todėl Dovydas prieš mirdamas šven-
tyklos statybai atliko daugybę paruo-
šiamųjų darbų.
6 Dovydas, pasišaukęs savo sūnų Sa-
liamoną, įsakė jam pastatyti namus
Viešpačiui, Izraelio Dievui.
7 Jis tarė Saliamonui: "Mano sūnau,
aš buvau sumanęs statyti namus Vieš-
paties, savo Dievo, vardui,
8 bet Viešpats kalbėjo man: 'Tu pra-
liejai daug kraujo, vedei didelius ka-
rus. Tu nestatysi namų mano vardui,
nes praliejai daug kraujo žemėje ma-
no akivaizdoje.
9 Tau gims sūnus, jis bus ramus vy-
ras, nes Aš jam duosiu poilsį nuo vi-
sų aplinkinių priešų. Jo vardas bus
Saliamonas, ir Aš suteiksiu Izraeliui
taiką ir ramybę jo dienomis.
10 Jis pastatys namus mano vardui ir
jis bus mano sūnus, o Aš būsiu jo tė-
vas; Aš įtvirtinsiu jo karalystės sostą
Izraelyje amžinai'.
11 Mano sūnau, Viešpats tebūna su
tavimi, kad sėkmingai pastatytum
Viešpaties, savo Dievo, namus, kaip
Jis kalbėjo.
12 Tegul Viešpats suteikia tau išmin-
ties bei supratimo ir paskiria tave Iz-
raelio valdovu; tik laikykis Viešpa-
ties, savo Dievo, įstatymų.
13 Tau seksis, jei atidžiai vykdysi nuo-
status ir įsakymus, kuriuos Viešpats
davė Izraeliui per Mozę. Būk drąsus
ir stiprus, nebijok ir nepasiduok bai-
mei.
14 Aš iš savo neturto paruošiau Vieš-
paties namams šimtą tūkstančių ta-
lentų aukso, milijoną talentų sidab-
ro, o vario ir geležies nepasveriamą
kiekį, taip pat rąstų ir akmenų. Prie
viso to tu galėsi dar pridėti.
15 Be to, tavo žinioje yra daug amati-
ninkų: akmenskaldžių, mūrininkų,
statybininkų ir visokių meistrų bet
kuriam darbui atlikti.
16 Auksui, sidabrui, variui ir geležiai
nėra skaičiaus. Imkis darbo, ir Vieš-
pats bus su tavimi".
17 Dovydas taip pat įsakė visiems Iz-
raelio kunigaikščiams padėti jo sū-
nui Saliamonui:
18 "Juk Viešpats, jūsų Dievas, bu-
vo su jumis ir suteikė jums ramybę
visame krašte. Jis atidavė krašto
gyventojus į mano rankas, ir visas
kraštas nusilenkė Viešpačiui ir Jo
tautai.
19 Nukreipkite savo širdis ir sielas
ieškoti Viešpaties, savo Dievo. Pa-
statykite Viešpaties Dievo šventyk-
lą, kad Viešpaties Sandoros skrynia
ir šventi Dievo indai būtų įnešti į na-
mus, kurie bus pastatyti Viešpaties
vardui".

23 Kai Dovydas paseno ir sulaukė daug metų, jis savo vieton
paskyrė savo sūnų Saliamoną Izraelio
karaliumi.
2 Dovydas sukvietė visus Izraelio kunigaikščius ir levitus.
3 Buvo suskaičiuoti levitai, sulaukę
trisdešimties metų ir vyresni. Jų skaičius buvo trisdešimt aštuoni tūkstančiai vyrų.
4 Iš jų tarnystei Viešpaties namuose
buvo paskirta dvidešimt keturi tūkstančiai, šeši tūkstančiai – vyresniaisiais ir teisėjais,
5 keturi tūkstančiai – vartininkais, o
keturi tūkstančiai šlovino Viešpatį instrumentais, kuriuos padirbdino Dovydas.
6 Dovydas suskirstė juos pagal tris Levio sūnus: Gersoną, Kohatą ir Merarį.
7 Gersonitai buvo Ladanas ir Semėjis.
8 Ladano sūnūs: pirmasis – Jehielis,
kiti – Zetamas ir Joelis.
9 Semėjo sūnūs: Selomotas, Hazielis
ir Charanas, iš viso trys. Šitie buvo
Ladano šeimų vyresnieji.
10 Semėjo sūnūs: Jahatas, Zinas, Jeusas ir Berijas, iš viso keturi.
11 Jahatas buvo pirmutinis, o Zinas –
antrasis. Jeusas ir Berijas neturėjo
daug sūnų; jie buvo laikomi viena
šeima.
12 Kohato sūnūs: Amramas, Izaharas,
Hebronas ir Uzielis, iš viso keturi.
13 Amramo sūnūs: Aaronas ir Mozė.
Aaronas ir jo sūnūs buvo paskirti tarnauti Švenčiausioje, smilkyti Viešpaties akivaizdoje, Jam tarnauti ir laiminti Jo vardu.
14 Dievo vyro Mozės sūnūs buvo
priskirti prie Levio giminės.
15 Mozės sūnūs – Gersomas ir Eliezeras.
16 Gersomo sūnus buvo Sebuelis.
17 Eliezero sūnus buvo Rehabijas;
Eliezeras neturėjo kitų vaikų, o Rehabijo sūnų buvo nepaprastai daug.
18 Izaharo sūnus Selomitas buvo vyriausias.
19 Hebrono sūnūs: pirmasis – Jerijas,
antrasis – Amarijas, trečiasis – Jahazielis ir ketvirtasis – Jekameamas.
20 Uzielio sūnūs: pirmasis – Michėjas
ir antrasis – Isijas.
21 Merario sūnūs – Malis ir Musis.
Malio sūnūs – Eleazaras ir Kišas.
22 Eleazaras mirė, neturėdamas sūnų,
tik dukteris, kurias vedė Kišo sūnūs,
jų pusbroliai.
23 Musio sūnūs: Malis, Ederis ir Jerimotas, trys.
24 Šitie buvo Levio palikuonys, vyresnieji savo tėvų namuose, surašyti pavieniui vardais; dvidešimties metų amžiaus ir vyresni, kurie atliko tarnystę Viešpaties namuose.
25 Dovydas sakė: "Viešpats, Izraelio
Dievas, suteikė ramybę savo tautai,
kad jie gyventų Jeruzalėje per amžius.
26 Levitams nebereikės nešioti palapinės ir indų, reikalingų tarnavimui
šventykloje".
27 Pagal paskutinius Dovydo žodžius
levitai, dvidešimties metų amžiaus ir
vyresni, buvo suskaičiuoti.
28 Jų tarnavimas buvo padėti aaronitams Viešpaties namų tarnyboje,
tvarkyti kiemus ir kambarius, valyti
bei prižiūrėti šventyklos reikmenis ir
atlikti visus darbus prie Dievo namų;
29 parūpinti padėtinę duoną, miltus
valgomajai aukai, neraugintus papločius, keptas ir maišytas su aliejumi
aukas, svarsčius bei saikus;
30 kas rytą ir vakarą dėkoti ir šlovinti
Viešpatį,

[31] aukojant deginamąsias aukas per
sabatą, jauną mėnulį ir kitomis šven-
tėmis, kaip buvo nustatyta.
[32] Jie turėjo saugoti Susitikimo pala-
pinę, šventyklą ir savo brolius Aaro-
no sūnus, tarnaudami Viešpaties na-
muose.

24 Toks yra Aarono palikuonių
suskirstymas. Aarono sūnūs:
Nadabas ir Abijus, Eleazaras ir Ita-
maras.
[2] Nadabas ir Abijus mirė pirma savo
tėvo ir nepaliko sūnų; kunigų tarnystę
ėjo Eleazaras ir Itamaras.
[3] Dovydas paskyrė Sadoką iš Eleaza-
ro sūnų ir Achimelechą iš Itamaro sū-
nų atlikti tarnystę pakaitomis.
[4] Kadangi Eleazaro sūnų buvo dau-
giau negu Itamaro sūnų, tai juos taip
suskirstė, kad iš Eleazaro sūnų buvo
šešiolika vyresniųjų savo tėvų namuo-
se, o iš Itamaro – aštuoni.
[5] Juos paskirstė mesdami burtą, nes
šventyklos vyresniųjų ir vyresniųjų
prieš Dievą buvo ir iš Eleazaro sūnų,
ir iš Itamaro.
[6] Juos surašė raštininkas Netanelio
sūnus Semajas, levitas, prižiūrint Do-
vydui, kunigaikščiams, kunigui Sado-
kui, Abiataro sūnui Achimelechui ir
kunigų bei levitų šeimų vyresnie-
siems. Po vieną burtą metė pakaito-
mis Eleazaro ir Itamaro šeimos.
[7] Dvidešimt keturių skyrių paskyri-
mas burtų keliu buvo padarytas tokia
eile: Jehojaribas, Jedajas,
[8] Harimas, Seorimas,
[9] Malkijas, Mijaminas,
[10] Hakozas, Abijas,
[11] Jozuė, Sekanijas,
[12] Elijasibas, Jakimas,
[13] Hupas, Jesebeabas,
[14] Bilgas, Imeris,
[15] Heziras, Hapizezas,
[16] Petahijas, Jezekielis,
[17] Jachinas, Gamulas,
[18] Delajas ir Mazijas.
[19] Tokia tvarka jie įeidavo tarnauti į
Viešpaties namus pagal jų tėvo Aa-
rono nuostatus, kaip jam buvo įsakęs
Viešpats, Izraelio Dievas.
[20] Kiti Levio palikuonys: Amramo –
Subaelis, Subaelio – Jedėjas.
[21] Rehabijo vyriausias sūnus buvo
Isijas.
[22] Izaharitų – Selomotas, Selomoto –
Jahatas.
[23] Iš Hebrono – Jerijas, Amarijas, Ja-
hazielis, Jekameamas.
[24] Uzielio – Michėjas, Michėjo – Sami-
ras.
[25] Michėjo brolis – Isijas, Isijo sūnus –
Zacharijas.
[26] Merario sūnūs – Malis ir Musis. Ja-
zijo sūnus – Benas.
[27] Merario palikuonys iš jo sūnaus Ja-
zijo: Benas, Sohamas, Zakuras ir Ib-
ris.
[28] Malio – Eleazaras, kuris neturėjo
sūnų.
[29] Kišo sūnus – Jeramelis.
[30] Musio sūnūs: Malis, Ederis ir Jeri-
motas. Šitie buvo levitų palikuonys.
[31] Taip pat burtų keliu jie, tiek šeimos
vyriausias, tiek jauniausias, nustatė
eilę kaip ir jų broliai aaronitai kara-
liaus Dovydo, kunigų Sadoko ir Achi-
melecho ir levitų šeimų vyresniųjų
akivaizdoje.

25 Dovydas su vyresniaisiais pa-
skyrė Asafo, Hemano ir Je-
dutūno sūnus skambinti psalteriais,
arfomis ir cimbolais. Šiam tarnavimui
buvo paskirti muzikantai.
[2] Asafo palikuonių buvo keturi: Za-
kuras, Juozapas, Netanijas ir Asare-

las. Jiems vadovavo Asafas, laikydamasis karaliaus nurodymų.
[3] Jedutūno palikuonys: Godolijas, Zeris, Jesajas, Simėjis, Hasabijas ir Matitijas. Jiems vadovavo jų tėvas Jedutūnas; jie skambino arfomis, garbindami Viešpatį ir dėkodami Jam.
[4] Hemano palikuonys: Bukijas, Matanijas, Uzielis, Sebuelis ir Jerimotas, Hananijas, Hananis, Elijatas, Gidaltis ir Romamtiezeris, Josbekasas, Malotis, Hotiras, Mahazijotas.
[5] Visi jie buvo Hemano, karaliaus regėtojo, sūnūs pagal Dievo žodį, kad išaukštintų jo ragą. Dievas davė Hemanui keturiolika sūnų ir tris dukteris.
[6] Jie visi, tėvui vadovaujant, giedojo Viešpaties namuose, pritariant cimbolams, arfoms ir psalteriams pagal karaliaus nurodymą Asafui, Jedutūnui ir Hemanui.
[7] Jų skaičius kartu su broliais buvo du šimtai aštuoniasdešimt aštuoni. Jie buvo išmokyti giesmių Viešpačiui ir įgudę.
[8] Jie metė burtus dėl tarnavimo tvarkos: kaip mažas, taip ir didelis, kaip mokytojas, taip ir mokinys.
[9] Pirmasis burtas teko Juozapui iš Asafo giminės. Antras – Godolijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[10] Trečias – Zakurui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[11] Ketvirtas – Izriui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[12] Penktas – Netanijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[13] Šeštas – Bukijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[14] Septintas – Jesarelui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[15] Aštuntas – Jesajui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[16] Devintas – Matanijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[17] Dešimtas – Semėjui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[18] Vienuoliktas – Azareliui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[19] Dvyliktas – Hasabijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[20] Tryliktas – Subaeliui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[21] Keturioliktas – Matitijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[22] Penkioliktas – Jerimotui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[23] Šešioliktas – Hananijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[24] Septynioliktas – Josbekasui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[25] Aštuonioliktas – Hananiui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[26] Devynioliktas – Maločiui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[27] Dvidešimtas – Elijatui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[28] Dvidešimt pirmas – Hotirui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[29] Dvidešimt antras – Gidalčiui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[30] Dvidešimt trečias – Mahazijotui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
[31] Dvidešimt ketvirtas – Romamtiezeriui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.

26 Vartininkų paskirstymas. Korės sūnaus Meselemijo iš Asafo giminės sūnūs:
[2] pirmagimis – Zacharijas, kiti – Jedijaelis, Zebadijas, Jatnielis,
[3] Elamas, Johananas, Elijenajas.
[4] Obededomo sūnūs: pirmagimis – Semajas, kiti – Jozabadas, Joahė, Sakaras, Netanelis,

[5] Amielis, Isacharas, Peuletajas-aš-
tuoni, nes Dievas jį laimino.
[6] Semajas turėjo sūnų; jie buvo šeimų
vyresnieji, karžygiai.
[7] Semajo sūnūs: Otnis, Refaelis, Jobe-
das, Elzabadas ir jo broliai Elihus ir
Semachijas, kurie buvo stiprūs vyrai.
[8] Obededomo palikuonių su sūnumis
ir broliais, tinkančių tarnybai vyrų, iš
viso šešiasdešimt du.
[9] Meselemijo šeimos buvo aštuonioli-
ka stiprių vyrų.
[10] Merario sūnaus Hoso sūnūs: vy-
riausias buvo Simris, nors jis nebuvo
pirmagimis, jo tėvas jį paskyrė vyriau-
siuoju,
[11] Helkijas, Tebalijas ir Zacharijas.
Hoso sūnų ir brolių buvo trylika vy-
rų.
[12] Vartininkų vyresnieji pasiskirstė
tarnauti prie Viešpaties namų pagal
eilę,
[13] mesdami burtus kaip mažas, taip ir
didelis, pagal savo tėvo namus prie
kiekvienų vartų.
[14] Rytų vartai teko Selemijui, šiauri-
niai-jo sūnui Zacharijui, išmintin-
gam patarėjui.
[15] Obededomui-pietų vartai, jo sū-
nums-sandėliai.
[16] Supimui ir Hosui-vakarų ir Sele-
cheto vartai prie kalvos vieškelio, kur
sargybinis prie sargybinio stovėdavo.
[17] Rytinėje pusėje buvo šeši levitai,
šiaurinėje-keturi, pietinėje-keturi,
o prie sandėlių-po du.
[18] Vakarinėje pusėje buvo keturi prie
vieškelio, du-prie priestato.
[19] Šitie vyrai buvo vartininkų grupių
vyresnieji, koritų ir Merario palikuo-
nys.
[20] Levitui Achijui buvo pavesta sau-
goti šventyklos turtus ir pašvęstus
daiktus.
[21] Gersonito Ladano palikuonis-Je-
hielis.
[22] Jehielio sūnūs: Zetamas ir jo brolis
Joelis; juodu buvo paskirti šventyklos
turtų prižiūrėtojais.
[23] Iš amramitų, izaharitų, hebronitų,
uzielitų buvo
[24] Mozės sūnaus Gersomo sūnus Se-
buelis, vyriausiasis turtų prižiūrėtojas.
[25] Jo brolio Eliezero sūnus-Rehabi-
jas, jo sūnus-Jesajas, jo sūnus-Jora-
mas, jo sūnus-Zichris ir jo sūnus-
Selomotas.
[26] Selomotas ir jo broliai buvo paskir-
ti prižiūrėti dovanoms, kurias kara-
lius Dovydas, šeimų vyresnieji, tūks-
tantininkai, šimtininkai ir kariuome-
nės vadai buvo paaukoję.
[27] Karuose laimėto grobio dalis, pa-
skirta Viešpaties namų reikalams,
[28] ir visi turtai, gauti iš regėtojo Sa-
muelio, Kišo sūnaus Sauliaus, Nerio
sūnaus Abnerio ir Zerujos sūnaus Jo-
abo, buvo pavesti Selomoto ir jo bro-
lių priežiūrai.
[29] Izaharitas Kenanijas ir jo sūnūs bu-
vo paskirti Izraelyje valdytojais ir tei-
sėjais.
[30] Hebronitas Hasabijas ir jo giminės,
tūkstantis septyni šimtai narsių vyrų,
buvo paskirti Jordano vakaruose
esantiems izraelitams viršininkais
Viešpaties reikalams ir karaliaus tar-
nybai.
[31] Vyriausias tarp hebronitų buvo Je-
rijas. Jie buvo suskaityti šeimomis ke-
turiasdešimtaisiais Dovydo valdymo
metais. Buvo rasta narsių vyrų, gyve-
nančių Gileado Jazeryje,
[32] du tūkstančiai septyni šimtai. Ka-
ralius Dovydas pavedė jiems valdyti
rubenitus, gaditus ir pusę Manaso gi-
minės visuose Dievo ir karaliaus rei-
kaluose.

27 Šie yra Izraelio šeimų vyres-
nieji, kariuomenės būrių va-
dai ir karaliaus valdininkai. Tie bū-
riai keisdavosi kas mėnesį. Kiekvie-
name būryje buvo dvidešimt keturi
tūkstančiai vyrų.
2 Pirmojo mėnesio būrio vyresnysis –
Jasobeamas, Zabdielio sūnus. Jo bū-
ryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.
3 Jis buvo iš Faro vaikų, vyriausiasis iš
visų pirmo mėnesio vadų.
4 Antrojo mėnesio būrio vyresnysis –
ahohitas Dodajas. Jo būryje vadas
buvo ir Miklotas. Iš viso būryje buvo
dvidešimt keturi tūkstančiai.
5 Trečiojo mėnesio kariuomenės vy-
resnysis – vyriausiojo kunigo Jojados
sūnus Benajas. Jo būryje buvo dvide-
šimt keturi tūkstančiai.
6 Jis buvo vyriausiasis tarp trisdešim-
ties karžygių. Jo būryje buvo jo sūnus
Amizabadas.
7 Ketvirtojo mėnesio – Joabo brolis
Asaelis, o po jo – Zebadijas, jo sūnus.
Jo būryje buvo dvidešimt keturi tūks-
tančiai.
8 Penktojo mėnesio – izrahitas Sam-
hutas. Jo būryje buvo dvidešimt ketu-
ri tūkstančiai.
9 Šeštojo mėnesio – Ikeso sūnus Iras,
tekojietis. Jo būryje buvo dvidešimt
keturi tūkstančiai.
10 Septintojo mėnesio – efraimitas He-
lezas iš Pelono. Jo būryje buvo dvide-
šimt keturi tūkstančiai.
11 Aštuntojo mėnesio – husatitas Sibe-
kajas iš zaritų. Jo būryje buvo dvide-
šimt keturi tūkstančiai.
12 Devintojo mėnesio – anatotietis
Abiezeris iš Benjamino. Jo būryje
buo dvidešimt keturi tūkstančiai.
13 Dešimtojo mėnesio – netofatitas
Maharajas iš zaritų. Jo būryje buvo
dvidešimt keturi tūkstančiai.
14 Vienuoliktojo mėnesio – Benajas iš
Piratono, efraimitas. Jo būryje buvo
dvidešimt keturi tūkstančiai.
15 Dvyliktojo mėnesio – netofatitas
Heldajas iš Otnielio. Jo būryje buvo
dvidešimt keturi tūkstančiai.
16 Izraelio giminių vyresnieji: rubeni-
tams – Zichrio sūnus Eliezeris; sime-
onitams – Mako sūnus Sefatijas;
17 levitams – Kemuelio sūnus Hasabi-
jas, aaronitams – Sadokas;
18 Judui – Elihus, vienas iš Dovydo bro-
lių; Isacharui – Mykolo sūnus Omris;
19 Zabulonui – Abdijo sūnus Ismajas;
Neftaliui – Azrielio sūnus Jerimotas;
20 efraimitams – Azazijo sūnus Ošėjas;
pusei Manaso giminės – Pedajo sūnus
Joelis;
21 pusei Manaso giminės Gileade –
Zacharijo sūnus Idas; Benjaminui –
Abnerio sūnus Jasielis;
22 Danui – Jerohamo sūnus Azarelis.
Šitie buvo Izraelio giminių kunigaikš-
čiai.
23 Dovydas neskaičiavo tų, kurie bu-
vo dvidešimties metų ir jaunesni, nes
Viešpats buvo pažadėjęs padauginti
Izraelį kaip žvaigždes danguje.
24 Zerujos sūnus Joabas buvo pradė-
jęs skaičiuoti izraelitus, bet nebaigė,
nes Izraelis už tai buvo nubaustas. Šis
skaičiavimas nepateko į karaliaus
Dovydo metraščius.
25 Karaliaus turtus saugojo Adielio
sūnus Azmavetas. Tuos gi turtus, ku-
rie buvo miestuose, kaimuose ir
bokštuose – Ozijo sūnus Jonatanas;
26 lauko darbus prižiūrėjo Kelubo sū-
nus Ezris;
27 vynuogynus – Semėjis iš Ramos; vy-
no atsargas – sifmitas Zabdis;
28 alyvmedžius ir figmedžius, augu-
sius Sefeloje, – gederitas Baalhananas;
aliejaus sandėlius – Joasas;

29 galvijus, kurie ganėsi Sarone, – sa-
ronitas Sitrajas; galvijus slėniuose –
Adlajo sūnus Safatas;
30 kupranugarius – izmaelitas Obilas;
asilus – meronotitas Jedėjas;
31 avis ir ožkas – hagritas Jazizas. Šitie
buvo karaliaus Dovydo nuosavybės
vyriausieji prižiūrėtojai.
32 Dovydo dėdė Jonatanas, išmintin-
gas ir raštingas vyras, buvo patarėjas,
o Hakmonio sūnus Jehielis mokė ka-
raliaus sūnus.
33 Achitofelis buvo karaliaus patarė-
jas, o arkietis Husajas buvo karaliaus
draugas.
34 Po Achitofelio buvo Benajo sūnus
Jojada ir Abiataras, o vyriausiasis ka-
raliaus kariuomenės vadas buvo Joa-
bas.

28 Dovydas sušaukė į Jeruzalę vi-
sus Izraelio ir giminių kuni-
gaikščius, būrių viršininkus, tūkstan-
tininkus, šimtininkus, karaliaus bei jo
sūnų nuosavybės ir gyvulių vyriau-
siuosius prievaizdus, rūmų valdinin-
kus, narsius vyrus ir karžygius.
2 Karalius atsistojęs tarė: “Paklausy-
kite, mano broliai, mano tauta. Aš
norėjau statyti namus Viešpaties San-
doros skryniai, pakojį mūsų Dievui ir
buvau pasiruošęs statybai,
3 bet Dievas man tarė: ‘Tu nestatysi
namų mano vardui, nes tu esi karys
ir praliejai kraują’.
4 Tačiau Viešpats, Izraelio Dievas, pa-
sirinko mane iš visų mano tėvo na-
mų, kad būčiau karalius viso Izraelio.
Jis išrinko iš Judo giminės mano tėvo
namus ir iš mano tėvo sūnų mane pa-
norėjo paskirti viso Izraelio karaliu-
mi.
5 Viešpats davė man daug sūnų ir iš
visų Jis pasirinko Saliamoną, kad jis
sėdėtų Viešpaties karalystės soste i
valdytų Izraelį.
6 Jis man pasakė: ‘Tavo sūnus Salia
monas pastatys mano namus ir manc
kiemus; Aš jį išsirinkau savo sūnum
ir Aš būsiu jam tėvas.
7 Be to, Aš įtvirtinsiu jo karalystę pe
amžius, jei jis vykdys mano įsakymu
ir nurodymus kaip iki šiolei’.
8 Taigi dabar viso Izraelio ir mūsų
Dievo akivaizdoje jums sakau: klau
sykite ir vykdykite visus Viešpaties
savo Dievo, įsakymus, kad gyventu
mėte šioje geroje žemėje ir ji liktų jū
sų vaikams per amžius.
9 O tu, mano sūnau Saliamonai, pa
žink savo tėvo Dievą ir Jam tarnauk
tobula širdimi ir su tikru noru, ne
Viešpats ištiria visų širdis ir siekius
Jei Jo ieškosi, rasi Jį, o jei Jį paliksi
Jis atmes tave amžiams.
10 Dabar įsidėmėk! Viešpats tave išsi-
rinko, kad pastatytum namus šven-
tyklai. Būk stiprus ir daryk tai”.
11 Dovydas davė savo sūnui Saliamo-
nui šventyklos planą: prieangių, pa-
statų, sandėlių, aukštutinių ir vidinių
patalpų ir Švenčiausiosios;
12 taip pat ir kitus brėžinius, kurie bu-
vo jo širdyje: Viešpaties namų kiemo,
visų aplinkui esančių patalpų, Dievo
namų turtų saugyklos ir pašvęstų
daiktų saugyklos,
13 patalpų kunigų bei levitų padali-
niams ir įvairiems šventyklos dar-
bams, ir visų Viešpaties namų tarnys-
tės indų.
14 Jis davė Saliamonui aukso ir sidab-
ro auksiniams ir sidabriniams indams
nulieti, nustatydamas atskirų indų
svorį:
15 auksinėms žvakidėms ir jų lempoms
nustatė kiekvienos žvakidės ir lempos
svorį, taip pat sidabrinėms žvakidėms

ir jų lempoms nustatė kiekvienos žva-
kidės ir lempos svorį pagal jų paskir-
tį.
16 Taip pat davė aukso padėtinės duo-
nos stalams iš aukso ir sidabro sidab-
riniams stalams,
17 gryno aukso šakutėms, puodams,
taurėms ir auksiniams dubenims,
kiekvienam pagal svorį, sidabriniams
dubenims, kiekvienam sidabro pagal
svorį;
18 smilkomajam aukurui gryniausio
aukso pagal svorį ir cherubams, kurie
laikė išskleidę sparnus ir dengė Vieš-
paties Sandoros skrynią.
19 Visa tai buvo užrašyta pagal Vieš-
paties duotą apreiškimą, kaip Jis nu-
rodė atlikti darbus.
20 Dovydas tarė savo sūnui Saliamo-
nui: "Būk stiprus ir drąsus bei imkis
darbo! Nebijok ir nenusigąsk, nes
Viešpats Dievas, mano Dievas, bus su
tavimi. Jis nepaliks tavęs, kol baigsi
visus Viešpaties namų statybos dar-
bus.
21 Kunigai ir levitai yra pasiruošę bet
kokiai Dievo namų tarnystei; kiekvie-
name darbe tau padės patyrę meist-
rai ir visa tauta bei kunigaikščiai vyk-
dys tavo įsakymus".

29 Karalius Dovydas tarė izraeli-
tams: "Mano sūnus Saliamo-
nas, kurį Dievas išsirinko, dar jaunas
ir nepatyręs, o darbas – didelis, nes
rūmai ne žmogui, bet Viešpačiui Die-
vui.
2 Iš visų jėgų paruošiau aukso Dievo
namų auksiniams reikmenims, sidab-
ro – sidabriniams, vario – variniams,
geležies – geležiniams, medžio – medi-
niams; taip pat onikso ir spalvotų ak-
menų mozaikai, įvairių brangių ak-
menų ir gausybę marmuro.
3 Be to, Dievo namams aš pridedu iš
savo nuosavybės aukso ir sidabro:
4 tris tūkstančius talentų Ofyro auk-
so, septynis tūkstančius talentų valy-
to sidabro sienoms aptraukti,
5 aukso auksiniams ir sidabro sidabri-
niams dirbiniams, kuriuos padarys
meistrai. Kas iš jūsų šiandien laisva
valia norėtų aukoti Viešpačiui?"
6 Izraelio giminių ir šeimų vadai,
tūkstantininkai, šimtininkai bei kara-
liaus darbų vyriausieji prievaizdai au-
kojo dosniai
7 ir davė Dievo namų statybai penkis
tūkstančius talentų aukso ir dešimt
tūkstančių auksinių monetų; dešimt
tūkstančių talentų sidabro, aštuonio-
lika tūkstančių talentų vario ir šimtą
tūkstančių talentų geležies.
8 Kas turėjo brangių akmenų, atidavė
juos Viešpaties namų iždui, gersoni-
to Jehielio globon.
9 Tauta džiaugėsi, nes jie aukojo Vieš-
pačiui dosniai ir tobula širdimi, ir ka-
ralius Dovydas tuo taip pat labai
džiaugėsi.
10 Dovydas garbino Viešpatį susirin-
kusiųjų akivaizdoje ir tarė: "Garbė
Tau per amžius, Viešpatie, mūsų tėvo
Izraelio Dieve!
11 Tavo, Viešpatie, yra didybė ir galy-
bė, ir pergalė, ir šlovė, ir išaukštini-
mas, nes Tau priklauso visa danguje
ir žemėje. Viešpatie, Tavo yra kara-
lystė ir Tu esi valdovas virš visko.
12 Iš Tavęs ateina turtai ir garbė, Tu
viskam karaliauji. Tavo rankoje yra
jėga ir galybė, Tu gali išaukštinti ir su-
teikti stiprybės.
13 Mūsų Dieve, mes dėkojame Tau ir
giriame Tavo šlovingą vardą.
14 Kas esu aš ir kas mano tauta, kad
mes galėtume taip dosniai aukoti
Tau? Juk iš Tavęs ateina viskas, o mes

tik atiduodame, ką gavome iš Tavęs.
15 Mes esame svetimi ir ateiviai Tavo
akivaizdoje, kaip buvo ir mūsų tėvai.
Mūsų dienos žemėje kaip šešėlis ir nė
vienas nepasiliekame.
16 Viešpatie, mūsų Dieve, visa, ką
mes šiandien aukojame Tavo na-
mams, Tavo šventajam vardui, ateina
iš Tavęs ir yra Tavo!
17 Mano Dieve, žinau, kad Tu ištiri
žmonių širdis ir mėgsti nuoširdumą.
Aš visa tai paaukojau iš tyros širdies
ir matau, kad čia esanti tauta aukoja
Tau su džiaugsmu ir noriai.
18 Viešpatie, mūsų tėvų Abraomo,
Izaoko ir Jokūbo Dieve, išlaikyk savo
tautos širdžių nusistatymą tokį, koks
jis šiandien, kad jie liktų Tau ištikimi.
19 O mano sūnui Saliamonui duok to-
bulą širdį, kad jis laikytųsi Tavo įsa-
kymų, nuostatų bei paliepimų ir pa-
statytų šventyklą, kuriai paruošiau
reikalingų medžiagų".
20 Tuomet Dovydas tarė susirinku-
siems: "Garbinkite Viešpatį, savo
Dievą". Susirinkusieji parpuolė ant
žemės prieš Viešpatį bei karalių ir
garbino Viešpatį, savo tėvų Dievą.
21 Kitą dieną jie aukojo Viešpačiui
deginamąsias aukas: tūkstantį jaučių,
tūkstantį avinų, tūkstantį ėriukų su
priklausančiomis geriamosiomis ir
padėkos aukomis, kad maisto užtek-
tų visiems izraelitams.
22 Tą dieną jie valgė ir gėrė Viešpa-
ties akivaizdoje su pakilia nuotaika ir
antrą kartą paskelbė karaliumi Dovy-
do sūnų Saliamoną; jie patepė jį ku-
nigaikščiu Viešpačiui, o Sadoką – ku-
nigu.
23 Saliamonas atsisėdo Viešpaties
soste kaip karalius savo tėvo Dovy-
do vieton; jam sekėsi, ir visas Izra-
elis jo klausė.
24 Visi kunigaikščiai, karžygiai ir visi
karaliaus Dovydo sūnūs pakluso ka-
raliui Saliamonui.
25 Viešpats padarė Saliamoną la-
bai didį viso Izraelio akyse ir jam su-
teikė tokią karališką didybę, ko-
kios neturėjo joks Izraelio kara-
lius iki jo.
26 Taip Jesės sūnus Dovydas karalia-
vo Izraeliui.
27 Jis karaliavo Izraeliui keturiasde-
šimt metų; Hebrone jis karaliavo sep-
tynerius metus, o Jeruzalėje – trisde-
šimt trejus metus.
28 Jis mirė sulaukęs žilos senatvės,
turtingas ir gerbiamas; jo sūnus Sa-
liamonas užėmė jo vietą.
29 Karaliaus Dovydo darbai nuo pra-
džios iki galo yra užrašyti regėtojo Sa-
muelio, pranašo Natano ir regėtojo
Gado knygose.
30 Ten aprašyta jo viešpatavimas, ga-
lybė ir visa, kas atsitiko jam ir Izra-
eliui bei kitoms karalystėms.

ANTROJI KRONIKŲ
KNYGA

1 Dovydo sūnus Saliamonas įsitvir-
tino karalystėje, o Viešpats, jo
Dievas, buvo su juo ir labai išaukšti-
no jį.
2 Saliamonas kalbėjo visam Izraeliui:
tūkstantininkams, šimtininkams, tei-
sėjams, visiems Izraelio valdytojams
ir šeimų vyresniesiems.
3 Ir Saliamonas su visais izraelitais ėjo
į Gibeono aukštumą, kur buvo Dievo
Susitikimo palapinė, Viešpaties tarno
Mozės padaryta dykumoje.
4 Bet Dievo skrynią Dovydas buvo at-
gabenęs iš Kirjatjarimo į vietą, kurią
jis paruošė Jeruzalėje, pastatęs jai ten
palapinę.
5 Be to, varinis aukuras, kurį padirbo
Huro sūnaus Urio sūnus Beselelis,
buvo ten prie Viešpaties palapinės;
Saliamonas ir izraelitai susirinko toje
vietoje.
6 Saliamonas aukojo tūkstantį degina-
mųjų aukų ant varinio aukuro prie
Susitikimo palapinės, Viešpaties aki-
vaizdoje.
7 Tą pačią naktį Dievas pasirodė Sa-
liamonui ir jam tarė: "Prašyk, ką Aš
galėčiau duoti".
8 Saliamonas atsakė Dievui: "Tu pa-
rodei mano tėvui Dovydui didelį gai-
lestingumą ir mane padarei karaliu-
mi jo vietoje.
9 Viešpatie Dieve, įtvirtink savo pa-
žadą, kurį davei mano tėvui Dovy-
dui. Nes Tu padarei mane karaliumi
žmonių, kurių yra kaip žemės dul-
kių.
10 Duok man išminties ir pažinimo,
kad galėčiau įeiti ir išeiti prieš šitą
tautą. Kas galėtų teisti šią Tavo tau-
tą, kuri yra tokia didelė?"
11 Dievas atsakė Saliamonui: "Kadan-
gi tai buvo tavo širdyje ir tu neprašei
turtų, garbės ar savo priešų gyvybės
ir net ilgo amžiaus, bet prašei išmin-
ties ir pažinimo, kad galėtum teisti
mano tautą, kurios karaliumi tave pa-
dariau,
12 tai tau yra suteikta išmintis ir paži-
nimas. Ir Aš duosiu tau turtų bei gar-
bės, kokių neturėjo joks karalius iki
tavęs ir neturės po tavęs".
13 Saliamonas sugrįžo nuo Gibeono
aukštumos, nuo Susitikimo palapinės
į Jeruzalę ir karaliavo Izraelyje.
14 Saliamonas turėjo tūkstantį keturis
šimtus kovos vežimų ir dvylika tūks-
tančių raitelių, kuriuos jis paskirstė
kovos vežimams skirtuose miestuose
ir Jeruzalėje.
15 Karalius padarė, kad sidabro ir
aukso Jeruzalėje buvo kaip akmenų,
o kedro medžių buvo kaip figmedžių,
kurių gausiai auga slėniuose.
16 Saliamonas parsigabendavo žirgų iš
Egipto ir Kuvos; karaliaus pirkliai
pirkdavo juos Kuvoje už pinigus.
17 Iš Egipto pirkdavo kovos vežimą už
šešis šimtus šekelių sidabro, o žir-
gą – už šimtą penkiasdešimt. Taip pat
jie pristatydavo žirgus visiems hetitų
ir Sirijos karaliams.

2 Saliamonas užsimojo statyti na-
mus Viešpaties vardui ir karališ-
kus namus sau.

[2] Jis paskyrė septyniasdešimt tūkstan-
čių vyrų nešikais ir aštuoniasdešimt
tūkstančių akmenskaldžiais kalnuose,
o jų prižiūrėtojais – tris tūkstančius
šešis šimtus.
[3] Saliamonas siuntė pas Tyro karalių
Hiramą, sakydamas: "Kaip tu siuntei
kedrų mano tėvui Dovydui, kai jis
statėsi namus, taip daryk ir man.
[4] Aš statau namus Viešpaties, savo
Dievo, vardui, kurie bus pašvęsti
Jam. Ten bus smilkomi kvapnūs
smilkalai Jo akivaizdoje, nuolat lai-
koma padėtinė duona, aukojamos
deginamosios aukos kas rytą ir va-
karą, taip pat sabatais, per jauną
mėnulį ir mūsų Viešpaties šventė-
mis; taip įsakyta Izraeliui daryti per
amžius.
[5] Namai, kuriuos aš statau, bus dide-
li, nes mūsų Dievas didesnis už visus
dievus.
[6] Kas galėtų Jam pastatyti tinka-
mus namus? Dangus ir dangų dan-
gūs negali Jo sutalpinti. Tai kas aš
esu, kad statyčiau Jam namus? Te-
būna jie bent vieta aukoms deginti
Jo akivaizdoje.
[7] Atsiųsk man vyrą, kuris būtų įgu-
dęs daryti iš aukso, sidabro, vario,
geležies, raudono, mėlyno ir violeti-
nio audeklo, be to, mokantį atlikti
raižymo darbus. Jis dirbs kartu su
mano amatininkais iš Judo ir Jeru-
zalės, kuriuos paruošė mano tėvas
Dovydas.
[8] Atsiųsk man taip pat Libano kedrų,
kiparisų ir kadagio medžių. Aš žinau,
kad tavo tarnai moka kirsti medžius
Libane. Mano tarnai atvyks ir dirbs
kartu su tavo tarnais,
[9] kad paruoštų man daugybę rąs-
tų, nes namai, kuriuos rengiuosi
statyti, bus dideli ir nuostabūs.
[10] Aš aprūpinsiu tavo medžių kirtėjus
maistu, duosiu dvidešimt tūkstančių
homerų maltų kviečių, dvidešimt
tūkstančių homerų miežių, dvidešimt
tūkstančių batų vyno ir dvidešimt
tūkstančių batų aliejaus".
[11] Tyro karalius Hiramas atsakė Sa-
liamonui laišku: "Kadangi Viešpats
myli savo tautą, Jis tave padarė jos
karaliumi.
[12] Palaimintas Viešpats, Izraelio Die-
vas, kuris sukūrė dangų ir žemę, kad
davė karaliui Dovydui išmintingą sū-
nų, apdovanotą sumanumu ir protu,
kuris rengiasi statyti namus Viešpa-
čiui ir karališkus namus sau.
[13] Aš siunčiu įgudusį, išmintingą vyrą
Hiramą,
[14] sūnų moters iš Dano dukterų,
kurio tėvas yra vyras iš Tyro, mo-
kantį gaminti įvairius daiktus iš
aukso, sidabro, vario, geležies, ak-
mens, medžio, raudono, mėlyno ir
violetinio audeklo bei plonos dro-
bės; mokantį raižyti įvairius raiži-
nius ir daryti kiekvieną darbą, ku-
rie jam pavedami. Jis galės dirbti
kartu su tavo amatininkais, su ma-
no valdovo, tavo tėvo Dovydo, ama-
tininkais.
[15] Kviečių, miežių, aliejaus ir vyno,
kuriuos pažadėjo mano valdovas, te-
gul atsiunčia savo tarnams.
[16] Mes prikirsime medžių Libane,
kiek tau reikės, ir, surišę į sielius, nu-
plukdysime jūra į Jopę, iš kur galėsi
juos parsigabenti į Jeruzalę".
[17] Saliamonas suskaičiavo visus sve-
timšalius, gyvenančius Izraelio kraš-
te, kaip buvo padaręs jo tėvas Dovy-
das. Jų buvo šimtas penkiasdešimt
trys tūkstančiai šeši šimtai.
[18] Iš jų jis paskyrė septyniasdešimt
tūkstančių nešikais, aštuoniasdešimt

tūkstančių akmenskaldžiais kalnuose
ir tris tūkstančius šešis šimtus darbo
prižiūrėtojais.

3 Saliamonas pradėjo statyti Viešpaties namus Jeruzalėje ant Morijos kalno, kur Viešpats pasirodė jo tėvui Dovydui, vietoje, kurią Dovydas paruošė jebusiečio Ornano klojime.
[2] Saliamonas pradėjo juos statyti ket-
virtųjų savo karaliavimo metų antro-
jo mėnesio antrąją dieną.
[3] Dievo namų, kuriuos Saliamonas
ruošėsi statyti, dydis buvo šešiasde-
šimt uolekčių ilgio senuoju mastu ir
dvidešimt uolekčių pločio.
[4] Priešakinio prieangio ilgis buvo ly-
gus pastato pločiui – dvidešimt uolek-
čių, o jo aukštis buvo šimtas dvide-
šimt uolekčių. Jis aptraukė jį iš vidaus
grynu auksu.
[5] Pagrindinį pastatą jis iškalė kipariso
lentomis, aptraukė jas grynu auksu ir
išraižė ant jų palmes bei grandinėles.
[6] Sienos buvo papuoštos brangakme-
niais ir Parvaimo auksu.
[7] Namų sijas, slenksčius, sienas ir du-
ris aptraukė auksu ir ant sienų išrai-
žė cherubus.
[8] Jis padarė Šventų švenčiausiąją, ku-
ri buvo dvidešimties uolekčių ilgio
pagal namo plotį ir dvidešimties uo-
lekčių pločio, visas jos vidus buvo ap-
trauktas grynu auksu, sveriančiu šešis
šimtus talentų.
[9] Vinys svėrė penkiasdešimt šekelių
aukso. Viršutinius kambarius jis taip
pat aptraukė auksu.
[10] Švenčiausioje padarė du cherubus
ir aptraukė juos auksu.
[11] Cherubų sparnai buvo dvidešimties
uolekčių ilgio: vienas penkių uolekčių
ilgio sparnas siekė sieną, kitas pen-
kių uolekčių ilgio sparnas lietė kito
cherubo sparną.
[12] Antro cherubo penkių uolekčių il-
gio sparnas siekė priešingą sieną, o
kitas jo penkių uolekčių ilgio sparnas
lietė pirmojo cherubo sparną.
[13] Cherubų ištiesti sparnai buvo dvi-
dešimties uolekčių ilgio. Jie stovėjo
ant kojų, o jų veidai buvo nukreipti į
šventyklos vidų.
[14] Jis padarė uždangą iš raudonų, mė-
lynų, violetinių ir plonų lininių siūlų
ir ant jos išsiuvinėjo cherubus.
[15] Šventyklos priekyje jis padarė dvi
kolonas, kiekvieną trisdešimt penkių
uolekčių aukščio, o kapiteliai ant jų
viršaus buvo penkių uolekčių.
[16] Jis padarė ir grandinėles kaip Šven-
čiausioje ir pritvirtino kolonų viršuje.
Ant kiekvienos grandinėlės buvo po
šimtą granato vaisių.
[17] Kolonos stovėjo šventyklos prieky-
je, viena – dešinėje, o antra – kairėje;
dešiniąją pavadino Jachinu, o kairią-
ją Boozu.

4 Be to, jis padarė varinį aukurą dvidešimties uolekčių ilgio, dvidešimties uolekčių pločio ir dešimties uolekčių aukščio.
[2] Ir nuliejo baseiną dešimties uolek-
čių skersmens nuo briaunos iki briau-
nos ir penkių uolekčių aukščio. Jo ap-
imtis buvo trisdešimt uolekčių.
[3] Dvi eilės jaučių pavidalų buvo ap-
linkui jį po dešimt kiekvienoje uolek-
tyje, nulietų išvien su baseinu.
[4] Jis stovėjo ant dvylikos jaučių. Trys
buvo atsigręžę į šiaurę, trys į vakarus,
trys į pietus ir trys į rytus. Baseinas
buvo jų viršuje ir jų užpakalinės dalys
buvo po baseinu.
[5] Jo storis buvo per plaštaką, briauna
buvo kaip taurės briauna, kaip lelijos

žiedas; jame tilpo trys tūkstančiai ba-
tų vandens.
6 Jis padarė ir dešimt praustuvių, ku-
rios buvo pastatytos po penkias deši-
nėje ir kairėje pusėje. Jose buvo plau-
nama tai, ką aukodavo deginamajai
aukai; o baseine prausdavosi kunigai.
7 Jis padarė dešimt auksinių žvakidžių
pagal duotus nurodymus ir pastatė
šventykloje, penkias kairėje ir pen-
kias dešinėje.
8 Ir dešimt stalų padarė ir pastatė taip
pat po penkis vienoje ir kitoje pusė-
je. Taip pat padarė šimtą auksinių
taurių.
9 Taip pat padarė kiemą kunigams ir
didįjį kiemą; jų vartai buvo variniai.
10 Baseiną pastatė dešinėje, pietryčių
pusėje.
11 Hiramas dar padirbo puodus, sem-
tuvėlius ir dubenis. Ir Hiramas baigė
darbą, kurį turėjo padaryti karaliui
Saliamonui dėl Dievo namų:
12 dvi kolonas, du kapitelius ant kolo-
nų viršaus, du tinklus apdengti
abiems kapiteliams, kurie buvo ant
kolonų,
13 taip pat keturis šimtus granato vai-
sių abiems tinklams, po dvi eiles gra-
nato vaisių kiekvienam tinklui, den-
giančiam kapitelius,
14 stovus ir praustuves ant stovų,
15 baseiną ir dvylika jaučių, ant kurių
jis stovėjo,
16 puodus, semtuvėlius, šakutes. Visus
reikmenis Hiramas padirbo karaliui
Saliamonui dėl Viešpaties namų iš
tikro vario.
17 Karalius juos nuliejo Jordano lygu-
moje, molingoje žemėje tarp Sokoto
ir Zeredoto.
18 Saliamonas padarė tiek daug daik-
tų, kad nebuvo įmanoma apskaičiuo-
ti vario svorio.
19 Saliamonas padarė Dievo namams
visus reikmenis: auksinį aukurą, sta-
lus padėtinei duonai,
20 žvakides su lempomis iš gryno auk-
so,
21 gėles, lempas ir žnyples iš gryno
aukso,
22 šakutes, samčius, dubenis ir smilky-
tuvus – visa iš gryno aukso. Šventyk-
los vidinės durys į Švenčiausiąją ir du-
rys į šventyklą buvo padarytos iš auk-
so.

5 Taip buvo pabaigti visi darbai, ku-
riuos Saliamonas padarė dėl
Viešpaties namų, ir Saliamonas atga-
beno tai, ką jo tėvas Dovydas buvo
pašventinęs: auksą, sidabrą bei indus,
ir sudėjo Dievo namų sandėliuose.
2 Saliamonas sušaukė Izraelio vyres-
niuosius, giminių vadus ir izraelitų
šeimų galvas į Jeruzalę, kad atgaben-
tų Viešpaties Sandoros skrynią iš Do-
vydo miesto.
3 Todėl visi Izraelio vyrai susirinko
pas karalių į šventę, kuri vyko septin-
tąjį mėnesį.
4 Atėjo visi Izraelio vyresnieji, ir levi-
tai paėmė skrynią.
5 Jie nešė skrynią, Susitikimo palapi-
nę ir visus šventus indus, kurie buvo
palapinėje, kunigai ir levitai nešė
juos.
6 Karalius Saliamonas ir visas Izraelis,
susirinkęs pas jį priešais Sandoros
skrynią, aukojo tiek avių ir galvijų,
kad jų nebuvo įmanoma suskaičiuoti.
7 Kunigai įnešė Viešpaties Sandoros
skrynią į Šventų švenčiausiąją po che-
rubų sparnais.
8 Cherubų sparnai buvo išskleisti virš
skrynios ir dengė ją bei kartis.
9 Kartys buvo tokios ilgos, kad jų ga-
lai buvo matomi priešais Švenčiausią

ją, tačiau iš lauko jų nesimatė. Taip
ten yra iki šios dienos.
10 Skrynioje buvo tik dvi plokštės, ku-
rias Mozė įdėjo Horebe, kai Viešpats
padarė sandorą su izraelitais, jiems
išėjus iš Egipto.
11 Kunigams išėjus iš šventyklos, nes
visi ten buvę kunigai buvo pasišventi-
nę, nepaisant jų tarnavimo eilės,
12 levitai giesmininkai Asafas, Hema-
nas, Jedutūnas, jų sūnūs ir broliai, vil-
kėdami plonos drobės rūbus, su cim-
bolais, psalteriais ir arfomis stovėjo į
rytus nuo aukuro ir prie jų šimtas dvi-
dešimt kunigų su trimitais.
13 Trimitininkai ir giedotojai buvo
kaip vienas, šlovindami ir dėkodami
Viešpačiui vienu balsu. Kai jie pakė-
lė savo balsus su trimitais, cimbolais
ir kitais muzikos instrumentais, šlo-
vindami Viešpatį ir sakydami: "Jis
yra geras ir Jo gailestingumas amži-
nas", debesis pripildė Viešpaties na-
mus
14 taip, kad kunigai negalėjo tarnauti
dėl debesies, nes Viešpaties šlovė pri-
pildė Dievo namus.

6 Tuomet Saliamonas tarė: "Vieš-
pats kalbėjo, kad nori gyventi tir-
štoje tamsoje.
2 Bet aš pastačiau Tau namus, vietą,
kur Tu gyventum per amžius".
3 Karalius atsisukęs palaimino visus
susirinkusius izraelitus, o visi izraeli-
tai tuo metu stovėjo.
4 Jis sakė: "Palaimintas Viešpats, Iz-
raelio Dievas, kuris įvykdė, ką paža-
dėjo mano tėvui Dovydui, sakyda-
mas:
5 'Nuo tos dienos, kai išvedžiau savo
tautą iš Egipto, neišsirinkau kito
miesto tarp visų Izraelio giminių sta-
tyti namams, kur būtų mano vardas,
ir jokio kito vyro, kuris būtų mano
tautos Izraelio valdovu,
6 bet Aš išsirinkau Jeruzalę, kad ma-
no vardas būtų joje, ir Dovydą, kad
valdytų mano tautą Izraelį'.
7 Mano tėvas Dovydas norėjo pasta-
tyti namus Viešpaties, Izraelio Die-
vo, vardui,
8 tačiau Viešpats kalbėjo mano tėvui
Dovydui: 'Gerai, kad tu norėjai pa-
statyti namus mano vardui,
9 tačiau ne tu juos pastatysi, bet tavo
sūnus, kuris tau gims, pastatys namus
mano vardui'.
10 Viešpats išpildė savo žodį, kurį kal-
bėjo. Aš užėmiau savo tėvo Dovydo
vietą ir atsisėdau Izraelio soste, kaip
Viešpats žadėjo, ir pastačiau namus
Viešpaties, Izraelio Dievo, vardui.
11 Ten padėjau Sandoros skrynią, ku-
rioje yra Viešpaties Sandora, padary-
ta su izraelitais".
12 Saliamonas atsistojo priešais Vieš-
paties aukurą Izraelio akivaizdoje ir
iškėlė rankas.
13 Saliamonas buvo padirbdinęs vari-
nį paaukštinimą, penkių uolekčių il-
gio bei tiek pat uolekčių pločio ir tri-
jų uolekčių aukščio ir jį pastatęs kie-
mo viduryje. Užlipęs ant jo, jis atsi-
klaupė izraelitų akivaizdoje ir, iškė-
lęs rankas,
14 sakė: "Viešpatie, Izraelio Dieve,
nei danguje, nei žemėje nėra dievo,
kuris būtų lygus Tau, kuris laikytųsi
sandoros ir būtų gailestingas savo tar-
nams, kurie visa širdimi pasitiki
Tavimi.
15 Tu ištesėjai savo tarnui Dovydui,
mano tėvui, duotą pažadą. Tu kalbė-
jai savo lūpomis ir įvykdei tai savo
rankomis šiandien.
16 Dabar, Viešpatie, Izraelio Dieve,
įvykdyk tai, ką pažadėjai savo tarnui

Dovydui, mano tėvui, sakydamas: 'Tu
nepritrūksi vyro Izraelio soste mano
akivaizdoje, jei tavo sūnūs vaikščios
pagal mano įstatymą, kaip tu vaikš-
čiojai'.
[17] Viešpatie, Izraelio Dieve, įvykdyk
savo pažadą, kurį davei savo tarnui
Dovydui.
[18] Bet argi Dievas iš tiesų gyvens su
žmonėmis žemėje? Dangus ir dangų
dangūs nepajėgia Tavęs sutalpinti,
tuo labiau šitie namai, kuriuos pasta-
čiau.
[19] Atsižvelk į savo tarno maldą ir pra-
šymą, Viešpatie, mano Dieve, išklau-
syk šauksmą ir maldą, kuria Tavo tar-
nas meldžiasi Tavo akivaizdoje.
[20] Dieną ir naktį tebūna atviros Tavo
akys tiems namams ir tai vietai, apie
kurią sakei, kad joje bus Tavo vardas.
Išklausyk savo tarno maldą, kai jis
melsis šioje vietoje.
[21] Išgirsk savo tarno ir savo tautos
maldavimus, kai jie melsis šitoje vie-
toje. Išgirsk danguje, kur Tu gyveni,
ir atleisk.
[22] Jei kas nusidės savo artimui ir ateis
į šituos namus prie Tavo aukuro pri-
siekti,
[23] išgirsk danguje ir teisk savo tarnus:
nubausk kaltąjį pagal jo nusikaltimą
ir išteisink teisųjį, atlygindamas jam
pagal jo teisumą.
[24] Jei Tavo tauta Izraelis bus nugalėta
priešų dėl to, kad jie Tau nusikalto, ir
jei jie atgailaus, išpažins Tavo vardą,
melsis ir maldaus Tavęs šiuose na-
muose,
[25] tai išgirsk danguje, atleisk savo tau-
tai Izraeliui nuodėmę ir sugrąžink
juos į žemę, kurią davei jiems ir jų
tėvams.
[26] Jei dangus bus uždarytas ir nebus
lietaus dėl to, kad jie Tau nusidėjo, ir
jei jie melsis šitoje vietoje, išpažins
Tavo vardą ir nusigręš nuo savo nuo-
dėmės, už kurią juos baudi,
[27] išgirsk danguje ir atleisk savo tarnų,
Izraelio tautos, nuodėmę; pamokyk
juos eiti geru keliu ir duok lietaus
kraštui, kurį davei jiems paveldėti.
[28] Jei badas siaus krašte, kils maras,
jei sausra, pelėsiai ir skėriai naikins
derlių, jei priešai apsups žmones
miestuose, užeis vargai ir ligos
[29] ir jei atskiras žmogus ar visa tauta,
pajutę vargą, melsis ištiesę rankas ši-
tų namų link,
[30] išgirsk danguje, atleisk jiems ir at-
lygink kiekvienam pagal jo kelius,
kaip Tu matai jo širdyje, nes tik Tu
pažįsti kiekvieno žmogaus širdį,
[31] kad jie Tavęs bijotų ir vaikščiotų Ta-
vo keliais, kol gyvens žemėje, kurią
davei mūsų tėvams.
[32] Jei svetimšalis, neizraelitas, ateis iš
tolimo krašto dėl Tavo didingo var-
do, Tavo galingos ir ištiestos rankos
ir jei jis atėjęs melsis šiuose namuo-
se,
[33] išgirsk jį danguje ir įvykdyk, ko jis
Tavęs prašys, kad visos žemės tautos
pažintų Tavo vardą ir bijotų Tavęs
kaip Tavo tauta Izraelis, ir patirtų, jog
šitie namai, kuriuos pastačiau, vadi-
nami Tavo vardu.
[34] Jei Tavo tauta išeis kariauti su prie-
šais, kur Tu juos pasiųsi, ir melsis at-
sigręžę į šį miestą, kurį Tu išsirinkai,
ir šituos namus, kuriuos pastačiau Ta-
vo vardui,
[35] išgirsk danguje jų maldą ir prašymą
ir apgink jų teises.
[36] Jei jie Tau nusidės, – juk nėra žmo-
gaus, kuris nenusidėtų, – ir Tu, užsi-
rūstinęs ant jų, atiduosi juos priešui,
kuris paims juos nelaisvėn ir išves į
tolimą šalį,

37 ir jei jie, ten būdami, supras, atsi-
vers ir Tavęs maldaus, sakydami:
'Mes nusidėjome, elgėmės neteisingai
ir padarėme piktadarystę',
38 ir gręšis į Tave visa širdimi bei visa
siela priešų šalyje, į kurią jie buvo iš-
vesti, ir melsis atsigręžę į šalį, kurią
davei jų tėvams, į miestą, kurį išsirin-
kai, ir šituos namus, kuriuos pasta-
čiau Tavo vardui,
39 tai išklausyk danguje jų maldas bei
maldavimus, apgink jų teises ir atleisk
savo tautai, kuri Tau nusidėjo.
40 Mano Dieve, meldžiu, kad Tavo
akys ir ausys būtų atviros maldai šio-
je vietoje.
41 Viešpatie Dieve, būk šitoje vietoje
su savo galybės skrynia. Viešpatie
Dieve, tegu Tavo kunigai būna apsi-
rengę išgelbėjimu ir Tavo šventieji te-
sidžiaugia Tavo gerumu.
42 Viešpatie Dieve, nenusisuk nuo sa-
vo pateptojo, atsimink gailestingumą
savo tarnui Dovydui".

7 Saliamonui baigus melstis, ugnis
nusileido iš dangaus ir prarijo
deginamąsias bei kitas aukas, ir Vieš-
paties šlovė pripildė namus.
2 Kunigai negalėjo įeiti į Viešpaties
namus, nes Viešpaties šlovė buvo pri-
pildžiusi Viešpaties namus.
3 Visi izraelitai, pamatę nusileidžian-
čią ugnį ir Viešpaties šlovę ant šven-
tyklos, krito veidais į žemę, pagarbi-
no ir šlovino Viešpatį, sakydami: "Jis
yra geras ir Jo gailestingumas amži-
nas".
4 Karalius ir visa tauta aukojo aukas
Viešpaties akivaizdoje.
5 Saliamonas aukojo dvidešimt du
tūkstančius jaučių ir šimtą dvidešimt
tūkstančių avių. Taip karalius ir visa
tauta pašventino Dievo namus.
6 Kunigai stovėjo savo vietose, taip
pat ir levitai su Viešpaties muzikos
instrumentais, kuriuos padarė kara-
lius Dovydas Viešpačiui šlovinti už Jo
amžiną gailestingumą, kai Dovydas
šlovindavo per jų tarnavimą; kunigai
trimitavo priešais juos ir visas Izra-
elis stovėjo.
7 Saliamonas pašventino ir kiemo vi-
durį, kuris buvo priešais Viešpaties
namus, nes ten jis aukojo deginamą-
sias aukas ir padėkos aukų taukus,
kadangi varinis aukuras, kurį Salia-
monas buvo padaręs, nesutalpino de-
ginamųjų bei duonos aukų ir taukų.
8 Saliamonas su visu Izraeliu, nuo
Emato apylinkių iki Egipto upės,
šventė septynias dienas.
9 Aštuntą dieną jie padarė iškilmingą
susirinkimą, nes jie šventino aukurą
septynias dienas ir dar septynias die-
nas vyko šventė.
10 Septinto mėnesio dvidešimt trečią
dieną Saliamonas paleido žmones,
besidžiaugiančius dėl to gero, kurį
Viešpats padarė Dovydui, Saliamo-
nui ir visai Izraelio tautai, grįžti į sa-
vo palapines.
11 Saliamonui pabaigus statyti Viešpa-
ties namus bei karaliaus namus, sėk-
mingai atlikus viską, ką jis buvo nu-
matęs padaryti Viešpaties namuose ir
savo namuose,
12 naktį jam pasirodė Viešpats ir tarė:
"Aš išklausiau tavo maldą ir pasirin-
kau šitą vietą aukoms aukoti.
13 Jei nebus lietaus arba jei leisiu skė-
riams naikinti krašto augalus, arba
siųsiu marą savo tautai
14 ir jei mano tauta, kuri vadinasi ma-
no vardu, nusižemins, melsis, ieškos
mano veido ir atsisakys savo blogų
kelių, Aš išgirsiu danguje, atleisiu jos
nuodėmes ir išgydysiu jų žemę.

15 Mano akys ir ausys bus atviros mal-
dai šioje vietoje,
16 nes Aš išsirinkau ir pašventinau ši-
tuos namus, kad juose amžinai būtų
mano vardas; mano akys ir širdis bus
ten visada.
17 O jei tu vaikščiosi prieš mane, kaip
tavo tėvas Dovydas vaikščiojo, ir vyk-
dysi, ką tau įsakiau, bei laikysies ma-
no nuostatų ir potvarkių,
18 tai įtvirtinsiu tavo karalystės sostą,
kaip pažadėjau tavo tėvui Dovydui,
sakydamas: 'Tu nepritrūksi vyro, ku-
ris valdytų Izraelį'.
19 Bet jei jūs nusigręšite ir nesilaikysi-
te mano nuostatų ir įsakymų, kuriuos
jums daviau, nuėję tarnausite kitiems
dievams ir juos garbinsite,
20 tai Aš jus išrausiu su šaknimis iš
žemės, kurią jums daviau, o šituos na-
mus, kuriuos pašventinau savo var-
dui, pašalinsiu iš savo akių ir padary-
siu juos patarle ir priežodžiu visose
tautose.
21 Šitie aukšti namai kels nusistebėji-
mą kiekvienam praeiviui, ir jis sakys:
'Kodėl Viešpats taip padarė šitai že-
mei ir šitiems namams?'
22 Ir jam atsakys: 'Kadangi jie paliko
Viešpatį, savo tėvų Dievą, kuris juos
išvedė iš Egipto šalies, ir sekė kitus
dievus, juos garbino ir jiems tarnavo,
tai Jis siuntė jiems šią nelaimę' ".

8 Po dvidešimties metų, per ku-
riuos Saliamonas pastatė Vieš-
paties namus ir savo namus,
2 jis sutvirtino tuos miestus, kuriuos
Hiramas atidavė Saliamonui, ir juose
apgyvendino izraelitus.
3 Tuomet Saliamonas nuėjo į Emat-
sobą ir jį paėmė.
4 Jis pastatė Tadmorą dykumoje ir vi-
sus sandėlių miestus Emate.
5 Jis taip pat sutvirtino aukštutinį ir
žemutinį Bethoroną, apvesdamas
juos sienomis, įstatydamas vartus ir
skląsčius;
6 Balatą ir visus sandėlių miestus, ku-
rie priklausė Saliamonui, visus kovos
vežimų ir raitelių miestus ir visa, ką
Saliamonas sumanė statyti Jeruzalė-
je, Libane ir visame krašte, kurį val-
dė.
7 Visus hetitus, amoritus, periziečius,
hevitus ir jebusiečius, kilusius ne iš
Izraelio,
8 bet palikuonis likusiųjų krašte, ku-
rių izraelitai nesunaikino, Saliamonas
apdėjo prievolėmis, ir taip jie liko iki
šios dienos.
9 Bet izraelitų Saliamonas neapkrovė
darbais; jie buvo kareiviai, vadai ir
kovos vežimų bei raitelių viršininkai.
10 Karalius Saliamonas turėjo du šim-
tus penkiasdešimt prižiūrėtojų, kurie
valdė žmones.
11 Saliamonas perkėlė faraono dukte-
rį iš Dovydo miesto į namus, kuriuos
jis jai pastatė, nes sakė: "Mano žmo-
na negyvens Izraelio karaliaus Dovy-
do namuose, nes jie šventi, kadangi
juose buvo Viešpaties skrynia".
12 Saliamonas aukojo Viešpačiui de-
ginamąsias aukas ant Viešpaties au-
kuro, kurį jis pastatė priešais priean-
gį,
13 pagal Mozės įstatymo reikalavimus:
kasdienes aukas, taip pat aukas saba-
tais, per jauną mėnulį ir per tris me-
tines šventes – Neraugintos duonos,
Savaičių ir Palapinių.
14 Jis paskyrė, kaip jo tėvas Dovydas
buvo nustatęs, kunigų skyrius ir levi-
tus jų pareigoms, kad jie tarnavimo
metu giedotų ir patarnautų kunigams
pagal kasdienes pareigas, ir vartinin-
kus, kaip jie buvo paskirti skyriais

kiekvieniems vartams; nes toks buvo
Dievo vyro Dovydo įsakymas.
15 Kunigai ir levitai nenukrypo nuo
karaliaus įsakymo jokiame dalyke nei
prižiūrėdami turtus.
16 Taip buvo baigtas visas Saliamono
darbas nuo Viešpaties namų pamatų
dėjimo iki užbaigimo ir galutinio
Viešpaties namų įrengimo.
17 Saliamonas nuvyko į Asiongaberį ir
Elatą, prie jūros kranto Edomo šaly-
je.
18 Hiramas atsiuntė jam laivų su savo
tarnais, patyrusiais jūrininkais; tie,
nuplaukę su Saliamono tarnais į Ofy-
rą, iš ten pargabeno keturis šimtus
penkiasdešimt talentų aukso karaliui
Saliamonui.

9 Sabos karalienė, išgirdusi apie
Saliamoną ir norėdama jį išmė-
ginti sunkiais klausimais, atvyko į Je-
ruzalę su labai didele palyda ir kup-
ranugariais, nešančiais kvepalus, gau-
sybę aukso ir brangiųjų akmenų. Atė-
jusi pas Saliamoną, ji kalbėjosi su juo
apie viską, kas buvo jos širdyje.
2 Saliamonas atsakė jai į visus klausi-
mus. Nebuvo nieko, ko Saliamonas
nebūtų galėjęs jai atsakyti.
3 Sabos karalienė, pamačiusi Salia-
mono išmintį ir namus, kuriuos jis
pasistatė,
4 jo stalo valgius, tarnų būstus, patar-
nautojų laikyseną bei apdarus, vyno
pilstytojus bei jų apdarus, įėjimą į
Viešpaties namus, nebegalėjo susilai-
kyti
5 ir tarė karaliui: "Ką girdėjau savo
krašte apie tavo darbus ir išmintį, yra
tiesa.
6 Aš netikėjau žodžiais, kol neatvykau
ir savo akimis nepamačiau. Iš tikrųjų
nė pusės apie tavo išmintį man nebu-
vo papasakota. Tu viršiji tai, ką apie
tave girdėjau.
7 Laimingi tavo žmonės ir laimingi ta-
vo tarnai, kurie nuolat yra priešais ta-
ve ir girdi tavo išmintį.
8 Palaimintas Viešpats, tavo Dievas,
kuris pamėgo tave ir pasodino į savo
sostą, kad būtum Viešpaties, savo
Dievo, karaliumi. Kadangi Dievas
myli Izraelį ir nori jį išlaikyti per am-
žius, Jis padarė tave jų karaliumi teis-
mui ir teisingumui vykdyti".
9 Sabos karalienė padovanojo karaliui
šimtą dvidešimt talentų aukso, labai
daug kvepalų ir brangiųjų akmenų;
niekad nebuvo tokių kvepalų, kokius
Sabos karalienė padovanojo karaliui
Saliamonui.
10 Hiramo ir Saliamono tarnai parga-
beno aukso iš Ofyro, raudonmedžio
ir brangiųjų akmenų.
11 Iš raudonmedžio buvo padaryti laip-
tai Viešpaties namams, psalteriai ir
arfos giesmininkams; anksčiau tokių
niekas nebuvo matęs Judo žemėje.
12 Karalius Saliamonas davė Sabos
karalienei viską, ko ji norėjo ir prašė.
Jis jai dovanojo daugiau, negu ji jam
atgabeno. Po to ji su savo palyda grį-
žo į savo kraštą.
13 Auksas, kurį kas metai atgabenda-
vo Saliamonui, svėrė šešis šimtus še-
šiasdešimt šešis talentus,
14 neskaičiuojant to, ką atgabendavo
karaliui Saliamonui prekybininkai ir
keliaujantieji pirkliai, Arabijos kara-
liai ir krašto valdytojai.
15 Karalius Saliamonas padarė du
šimtus didžiųjų skydų iš kalto aukso,
sunaudodamas kiekvienam skydui po
šešis šimtus šekelių aukso,
16 ir tris šimtus mažųjų skydų iš kalto
aukso, sunaudodamas vienam po tris
šimtus šekelių aukso. Karalius juos

sudėjo namuose iš Libano medžio.
[17] Karalius padarė didžiulį sostą iš
dramblio kaulo ir padengė jį grynu
auksu.
[18] Sostas turėjo šešis laiptus ir auksinį
pakojį. Abiejose sosto pusėse buvo
rankoms atramos, du liūtai stovėjo
šalia tų atramų.
[19] Be to, dvylika liūtų stovėjo ant še-
šių laiptų, po vieną iš abiejų pusių.
Nieko panašaus nebuvo padaryta jo-
kioje karalystėje.
[20] Visi karaliaus Saliamono geriamie-
ji indai ir namų iš Libano medžio in-
dai buvo gryno aukso. Nieko nebuvo
iš sidabro, nes jis neturėjo vertės Sa-
liamono laikais.
[21] Karaliaus laivai plaukiojo į Tarsį
kartu su Hiramo tarnais. Kas treji
metai Tarsio laivai grįždavo su auksu,
sidabru, dramblio kaulu, beždžionė-
mis ir povais.
[22] Karalius Saliamonas pranoko vi-
sus žemės karalius savo turtais ir iš-
mintimi.
[23] Visi žemės karaliai siekė išvysti Sa-
liamoną, norėdami išgirsti jo išmintį,
kurią Dievas buvo įdėjęs į jo širdį.
[24] Kiekvienas atgabendavo jam dova-
nų: sidabrinių ir auksinių daiktų, rū-
bų, ginklų, kvepalų, žirgų ir mulų;
taip buvo kasmet.
[25] Saliamonas turėjo keturis tūkstan-
čius pastatų žirgams bei kovos veži-
mams ir dvylika tūkstančių raitelių,
kuriuos jis paskirstė kovos vežimų
miestuose ir pas save Jeruzalėje.
[26] Jis buvo valdovas visų karalių nuo
upės iki filistinų krašto ir Egipto sie-
nos.
[27] Karalius padarė, kad sidabro Je-
ruzalėje buvo kaip akmenų, o kedrų
tiek, kiek figmedžių, kurie gausiai
auga slėniuose.
[28] Saliamonas pirkdavo žirgų iš Egip-
to ir kitų šalių.
[29] Kiti Saliamono darbai nuo pradžios
iki galo yra surašyti pranašo Natano
knygoje, Achijo iš Silo pranašystėje ir
regėtojo Ido regėjimuose apie Neba-
to sūnų Jeroboamą.
[30] Saliamonas karaliavo Jeruzalėje vi-
sam Izraeliui keturiasdešimt metų.
[31] Saliamonas užmigo prie savo tėvų
ir buvo palaidotas savo tėvo Dovydo
mieste; jo sūnus Roboamas pradėjo
karaliauti jo vietoje.

10 Roboamas nuėjo į Sichemą,
kur buvo susirinkę visi izra-
elitai paskelbti jį karaliumi.
[2] Nebato sūnus Jeroboamas, kuris bu-
vo pabėgęs nuo karaliaus Saliamono
į Egiptą, išgirdęs apie tai, sugrįžo iš
Egipto.
[3] Jie pasiuntė ir pakvietė jį. Jerobo-
amas ir visas Izraelis atėjo ir kalbėjo
Roboamui:
[4] "Tavo tėvas uždėjo mums sunkų jun-
gą. Dabar palengvink savo tėvo
mums uždėtą naštą, tai mes tau tar-
nausime".
[5] Jis jiems tarė: "Po trijų dienų su-
grįžkite pas mane". Ir žmonės nuėjo.
[6] Karalius Roboamas tarėsi su sene-
sniaisiais, kurie buvo priešais jo tėvą
Saliamoną, kai jis dar buvo gyvas:
"Patarkite man, ką atsakyti tautai".
[7] Tie jam kalbėjo: "Jei būsi malonus
šitiems žmonėms, patiksi jiems ir kal-
bėsi švelniais žodžiais, jie visados bus
tavo tarnai".
[8] Bet jis atmetė senesniųjų duotą pa-
tarimą ir tarėsi su jaunesniaisiais, ku-
rie užaugo kartu su juo ir stovėjo
priešais jį.
[9] Jis jiems tarė: "Ką jūs patariate man
atsakyti šitiems žmonėms, kurie man

kalbėjo: 'Palengvink jungą, kurį mums
uždėjo tavo tėvas'?"
10 Jaunieji, užaugę kartu su juo, jam
kalbėjo: "Šitiems žmonėms, kurie tau
sakė: 'Tavo tėvas padarė mūsų jungą
sunkų, o tu mums jį palengvink', at-
sakyk taip: 'Mano mažasis pirštas
storesnis už mano tėvo strėnas.
11 Mano tėvas jums uždėjo sunkų jun-
gą, bet aš jį jums dar pasunkinsiu.
Mano tėvas jus plakė botagais, o aš
plaksiu jus dygliuotais rimbais' ".
12 Kai Jeroboamas ir visa tauta trečią
dieną atėjo pas Roboamą, kaip kara-
lius buvo sakęs: "Sugrįžkite pas ma-
ne trečią dieną",
13 karalius, atmetęs senesniųjų pata-
rimą, kalbėjo tautai griežtai,
14 kaip jaunesnieji jam buvo patarę:
"Mano tėvas uždėjo jums sunkų jun-
gą, o aš jį jums dar pasunkinsiu. Ma-
no tėvas jus plakė botagais, o aš plak-
siu jus dygliuotais rimbais".
15 Karalius nepaklausė tautos, nes tai
buvo nuo Dievo, kad Viešpats ištesė-
tų savo žodį, kurį Jis kalbėjo per
Achiją iš Silo Nebato sūnui Jerobo-
amui.
16 Izraelitai, pamatę, kad karalius ne-
nori jų išklausyti, atsakė jam: "Mes
neturime dalies Dovyde nė paveldė-
jimo Jesės sūnuje. Visi Izraelio vyrai,
į savo palapines! Dovydai, rūpinkis
savo namais". Visi izraelitai nuėjo į
savo palapines.
17 Izraelitams, gyvenantiems Judo
miestuose, karaliavo Roboamas.
18 Karalius Roboamas pasiuntė Ado-
ramą, mokesčių rinkėją, pas izraeli-
tus, bet jie užmušė jį akmenimis. Ka-
ralius Roboamas skubiai įšoko į veži-
mą ir pabėgo į Jeruzalę.
19 Taip Izraelis atsiskyrė nuo Dovydo
namų iki šios dienos.

11 Roboamas, sugrįžęs į Jeruza-
lę, surinko iš Judo ir Benja-
mino namų šimtą aštuoniasdešimt
tūkstančių rinktinių karių karui su Iz-
raeliu, kad sugrąžintų karalystę Ro-
boamui.
2 Bet Viešpaties žodis atėjo Dievo vy-
rui Semajui:
3 "Kalbėk Saliamono sūnui Robo-
amui, Judo karaliui, ir visiems izra-
elitams Jude ir Benjamine ir sakyk:
4 'Taip sako Viešpats: 'Neikite ir ne-
kariaukite su savo broliais! Kiekvie-
nas grįžkite į savo namus, nes tai atė-
jo iš manęs' ". Jie pakluso Viešpaties
žodžiams ir sugrįžo, atsisakę eiti prieš
Jeroboamą.
5 Roboamas gyveno Jeruzalėje; jis su-
stiprino šiuos Judo miestus:
6 Betliejų, Etamą, Tekoją,
7 Betsūrą, Soką, Odolamą,
8 Gatą, Marešą, Zifą,
9 Adorajimą, Lachišą, Azeką,
10 Corą, Ajaloną ir Hebroną, kurie
yra Jude ir Benjamine.
11 Sustiprinęs tvirtoves, jis paskyrė
joms viršininkus ir įrengė jose mais-
to, aliejaus ir vyno sandėlius.
12 Kiekviename mieste jis laikė skydų
bei iečių ir labai juos sutvirtino. Taip
Judas ir Benjaminas pasiliko su juo.
13 Kunigai ir levitai, gyvenantys Izra-
elyje, iš viso krašto susirinko į Judą.
14 Levitai, palikę savo priemiesčius ir
nuosavybę, atėjo į Judą ir Jeruzalę,
nes Jeroboamas ir jo sūnūs pašalino
juos iš Viešpaties kunigų tarnystės
15 ir paskyrė kunigus aukoti aukštu-
mose demonams ir veršiams, kuriuos
jis padarė.
16 Paskui juos ir visi, kurie nukreipė
savo širdis, kad ieškotų Viešpaties,
Izraelio Dievo, iš visų Izraelio gimi-
nių atėjo į Jeruzalę, norėdami auko-

ti Viešpačiui, savo tėvų Dievui.
[17] Jie sustiprino Judo karalystę ir padarė Saliamono sūnų Roboamą stiprų trejus metus; nes tuos metus jie vaikščiojo Dovydo ir Saliamono keliais.
[18] Roboamas vedė Mahalatą, Dovydo sūnaus Jerimoto ir Abihailės, kurios tėvas buvo Eliabas, Jesės sūnus, dukterį.
[19] Mahalata pagimdė jam Jeusą, Semariją ir Zahamą.
[20] Po jos Roboamas dar vedė Absalomo dukterį Maką, kuri pagimdė Abiją, Atają, Zizą ir Selomitą.
[21] Roboamas mylėjo Absalomo dukterį Maką labiau už visas kitas savo žmonas ir suguloves. Jis turėjo aštuoniolika žmonų ir šešiasdešimt sugulovių, dvidešimt aštuonis sūnus ir šešiasdešimt dukterų.
[22] Roboamas paskyrė Makos sūnų Abiją brolių vyresniuoju, nes norėjo padaryti jį karaliumi.
[23] Jis elgėsi išmintingai, išskirstydamas visus savo sūnus po Judą ir Benjamino žemių sustiprintus miestus, teikdamas jiems gausiai maisto ir parūpindamas daug žmonų.

12 Kai Roboamas įtvirtino karalystę ir sustiprėjo pats, jis ir su juo visas Izraelis apleido Viešpaties įstatymą.
[2] Penktaisiais karaliaus Roboamo valdymo metais Egipto karalius Šešonkas puolė Jeruzalę, nes jie nusikalto Viešpačiui.
[3] Jis atėjo su tūkstančiu dviem šimtais kovos vežimų ir šešiasdešimt tūkstančių raitelių, o žmonių, kurie atėjo su juo iš Egipto, Libijos, Sukimo ir Etiopijos, buvo nesuskaitoma daugybė.
[4] Jis paėmė Judo sutvirtintus miestus ir pasiekė Jeruzalę.
[5] Pranašas Semajas, atėjęs pas Roboamą ir Judo kunigaikščius, kurie dėl Šešonko susirinko Jeruzalėje, kalbėjo jiems: “Taip sako Viešpats: ‘Jūs palikote mane, todėl Aš jus paliksiu Šešonko rankose’ ”.
[6] Izraelio kunigaikščiai ir karalius nusižemino ir tarė: “Teisus yra Viešpats!”
[7] Viešpats, matydamas, kad jie nusižemino, kalbėjo Semajui: “Kadangi jie nusižemino, Aš jų nesunaikinsiu, bet greitai išgelbėsiu. Mano rūstybė neišsilies ant Jeruzalės per Šešonką.
[8] Bet jie taps jo tarnais, kad žinotų, kuo skiriasi tarnavimas man ir tarnavimas svetimai karalystei”.
[9] Egipto karalius Šešonkas užpuolė Jeruzalę ir, paėmęs Viešpaties namų ir karaliaus rūmų turtus, viską išvežė. Jis paėmė ir auksinius skydus, kuriuos Saliamonas buvo padaręs.
[10] Karalius Roboamas padirbdino jų vietoje varinių skydų ir juos pavedė sargybos viršininkams, kurie buvo prie karaliaus rūmų.
[11] Karaliui einant į Viešpaties namus, sargybiniai juos nešdavo ir po to vėl juos padėdavo į sargybinių patalpą.
[12] Kadangi jis nusižemino, Viešpaties rūstybė nusisuko nuo jo ir nesunaikino jo; ir Judui taip pat gerai sekėsi.
[13] Karalius Roboamas įsitvirtino Jeruzalėje ir karaliavo. Pradėdamas karaliauti, Roboamas buvo keturiasdešimt vienerių metų amžiaus ir karaliavo septyniolika metų Jeruzalėje, kurią Viešpats išsirinko iš visų Izraelio giminių, kad ten būtų Jo vardas. Jo motina buvo amonitė, vardu Naama.
[14] Jis darė pikta, nes neparuošė savo širdies, kad ieškotų Viešpaties.

15 Roboamo darbai nuo pradžios iki
galo yra surašyti pranašo Semajo ir
regėtojo Ido raštuose. Karas tarp Ro-
boamo ir Jeroboamo tęsėsi per visas
jų dienas.
16 Roboamas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas Dovydo mieste; jo
sūnus Abijas karaliavo jo vietoje.

13 Aštuonioliktaisiais karaliaus
Jeroboamo metais Abijas
pradėjo karaliauti Jude.
2 Trejus metus jis karaliavo Jeruzalė-
je. Jo motina buvo vardu Mikaja,
duktė Urielio iš Gibėjos. Kilo karas
tarp Abijo ir Jeroboamo.
3 Abijas išėjo į kovą su keturių šimtų
tūkstančių rinktinių vyrų kariuome-
ne, o Jeroboamas išsirikiavo prieš jį
su aštuoniais šimtais tūkstančių rink-
tinių karių.
4 Abijas, atsistojęs ant Zemarajimo
kalno Efraimo aukštumose, tarė: "Tu,
Jeroboamai, ir visas Izraeli, pasiklau-
sykite manęs!
5 Argi jūs nežinote, kad Viešpats, Iz-
raelio Dievas, amžiams atidavė kara-
liškąją Izraelio valdžią Dovydui ir jo
sūnums druskos sandora?
6 Bet Nebato sūnus Jeroboamas, Do-
vydo sūnaus Saliamono tarnas, sukilo
prieš savo valdovą.
7 Pas jį susirinko netikę žmonės, Be-
lialo vaikai, ir įsitvirtino prieš Salia-
mono sūnų Roboamą, kai jis buvo
jaunas, nepatyręs ir neatsilaikė prieš
juos.
8 Dabar jūs manote galėsią atsilaikyti
prieš Viešpaties karalystę, esančią
Dovydo sūnų rankose, kadangi jūsų
yra didelė daugybė ir su jumis yra
auksiniai veršiai, kuriuos jums pa-
dirbdino Jeroboamas, kad būtų jūsų
dievai.
9 Jūs išvarėte Viešpaties kunigus, Aa-
rono sūnus, ir levitus bei pasidarėte
kunigų kaip kitų kraštų tautos. Kas
tik ateina pasišvęsti su jaučiu ir sep-
tyniais avinais, tampa kunigu tų, ku-
rie nėra dievai.
10 Bet mūsų Dievas yra Viešpats, mes
Jo nepalikome. Viešpačiui tarnauja
kunigai, Aarono sūnūs, taip pat levi-
tai atlieka savo tarnystę.
11 Jie kas rytą ir kas vakarą aukoja
Viešpačiui deginamąsias aukas ir
smilko smilkalus, padeda padėtinę
duoną ant auksinio stalo ir kas va-
karą uždega lempas auksinėje žvaki-
dėje. Mes laikomės Viešpaties, mū-
sų Dievo, nurodymų, bet jūs Jį pali-
kote.
12 Pats Dievas veda mus, yra su mu-
mis ir Jo kunigai su trimitais, kad tri-
mituotų prieš jus. Izraelitai, nekovo-
kite su Viešpačiu, savo tėvų Dievu,
nes neturėsite sėkmės".
13 Jeroboamas pasiuntė pasalą, kad
užeitų jiems iš užnugario. Jo kariai
buvo priešais Judą, o pasala–už jų.
14 Judas, pamatęs, kad kova bus iš
priekio ir iš užpakalio, šaukėsi Vieš-
paties, o kunigai trimitavo.
15 Judo vyrai sušuko, ir kai jie šaukė,
Dievas sumušė Jeroboamą ir Izraelį
priešais Abiją ir Judą.
16 Izraelitai bėgo nuo Judo, ir Dievas
atidavė juos į šių rankas.
17 Abijas ir jo žmonės smarkiai sumu-
šė juos, ir žuvo izraelitų penki šimtai
tūkstančių rinktinių vyrų.
18 Taip izraelitai pralaimėjo tą kartą,
o Judo vaikai nugalėjo, nes jie pasiti-
kėjo Viešpačiu, savo tėvų Dievu.
19 Abijas persekiojo Jeroboamą ir at-
ėmė iš jo šiuos miestus: Betelį, Jesa-
ną ir Efroną su jų kaimais.
20 Jeroboamas nebeatgavo savo ga-

lios Abijo dienomis. Viešpats ištiko
jį, ir jis mirė.
21 Bet Abijas sustiprėjo. Jis vedė keturiolika žmonų ir turėjo dvidešimt
du sūnus ir šešiolika dukterų.
22 Visi kiti Abijo darbai, jo keliai ir jo
kalbos surašyti pranašo Ido knygoje.

14 Abijas užmigo prie savo tėvų
ir jį palaidojo Dovydo mieste. Jo sūnus Asa karaliavo jo vietoje.
Jo dienomis krašte buvo ramu dešimt
metų.
2 Asa darė tai, kas gera ir teisinga
Viešpaties, jo Dievo, akyse.
3 Jis pašalino svetimų dievų aukurus
aukštumose, sudaužė atvaizdus, iškirto giraites
4 ir įsakė Judo žmonėms ieškoti Viešpaties, jų tėvų Dievo, ir vykdyti Jo
įstatymus bei įsakymus.
5 Jis pašalino visuose Judo miestuose
aukštumas ir atvaizdus, ir jam valdant
buvo ramu.
6 Jis statė sutvirtintus miestus Jude,
nes kraštas ilsėjosi, ir su niekuo nekariavo tais metais, kadangi Viešpats
suteikė jam poilsį.
7 Asa kalbėjo Judui: "Pastatykime
šiuos miestus, aptverkime juos sienomis su bokštais, vartais ir skląsčiais, nes kraštas priklauso mums.
Kadangi mes ieškojome Viešpaties,
mūsų Dievo, Jis suteikė mums ramybę iš visų pusių". Jie statė, ir jiems
sekėsi.
8 Asos kariuomenėje buvo trys šimtai
tūkstančių Judo vyrų, ginkluotų skydais ir ietimis, ir du šimtai aštuoniasdešimt tūkstančių Benjamino vyrų,
ginkluotų skydais ir lankais. Jie visi
buvo narsūs kariai.
9 Prieš juos išėjo etiopas Zara su
tūkstančiu tūkstančių kareivių, trimis šimtais kovos vežimų ir pasiekė Marešą.
10 Asa išėjo prieš jį ir išsirikiavo kautynėms Zefaro slėnyje prie Marešos.
11 Asa šaukėsi Viešpaties, savo Dievo:
"Viešpatie, Tu gali padėti ir galingam,
ir bejėgiui. Padėk mums, Viešpatie,
mūsų Dieve, nes mes šliejamės prie
Tavęs ir Tavo vardu einame prieš šitą
daugybę! Viešpatie, Tu esi mūsų Dievas, tenenugali Tavęs žmogus".
12 Viešpats sumušė etiopus priešais
Asą ir Judą, ir etiopai bėgo.
13 Asa su žmonėmis juos vijosi iki Geraros. Etiopai buvo nugalėti ir nebeatsigavo. Jie buvo sumušti Viešpaties
ir Jo kariuomenės. Asos kariai paėmė
labai daug grobio.
14 Jie užėmė visus miestus Geraros
apylinkėje, nes juos buvo apėmusi
Viešpaties baimė. Iš visų miestų jie
išsigabeno daug grobio.
15 Be to, jie sugriovė gyvulių pastoges
ir, išsivarę daugybę avių bei kupranugarių, sugrįžo į Jeruzalę.

15 Dievo Dvasia nužengė ant
Odedo sūnaus Azarijo.
2 Jis išėjo pasitikti Asos ir jam tarė:
"Karaliau Asa, visas Judai ir Benjaminai, paklausykite manęs! Viešpats
yra su jumis, kai jūs esate su Juo, ir
jei Jo ieškosite, surasite Jį. Bet jei Jį
apleisite, Jis jus apleis.
3 Ilgą laiką Izraelis gyveno be tikro
Dievo, be pamokančio kunigo ir be
įstatymo.
4 Bet kai jie savo varge atsigręžė į
Viešpatį, Izraelio Dievą, ir ieškojo Jo,
Jis leidosi jų surandamas.
5 Anais laikais nebuvo saugu įeinančiam ir išeinančiam, nes didelis sumišimas visose šalyse vargino gyventojus
6 Tauta naikino tautą ir miestas mies-

tą, nes Dievas padarė sumaištį tarp
jų visomis nelaimėmis.
7 O jūs būkite stiprūs ir tenepailsta
jūsų rankos. Jums bus atlyginta už jū-
sų darbus".
8 Asa, išgirdęs šituos pranašystės žo-
džius, įsidrąsino ir pašalino pasibjau-
rėtinus stabus iš Judo ir Benjamino
krašto ir iš miestų, kuriuos jis paėmė
Efraimo aukštumose. Jis atnaujino
Viešpaties aukurą prie Viešpaties
šventyklos.
9 Jis surinko visus Judo ir Benjamino
gyventojus bei ateivius, kurie apsigy-
veno pas juos, iš Efraimo, Manaso ir
Simeono; daugelis iš Izraelio perbė-
go pas Asą, pamatę, kad Viešpats, jo
Dievas, yra su juo.
10 Jie susirinko į Jeruzalę penkiolik-
tais Asos karaliavimo metais trečią
mėnesį.
11 Tą dieną jie aukojo Viešpačiui iš
paimto grobio septynis šimtus jaučių
ir septynis tūkstančius avių.
12 Jie padarė sandorą, kad ieškos
Viešpaties, savo tėvų Dievo, visa šir-
dimi ir visa siela.
13 Kas neieškos Viešpaties, Izraelio
Dievo, bus baudžiamas mirtimi, ne-
paisant ar jis mažas, ar didelis, ar vy-
ras, ar moteris.
14 Jie prisiekė Viešpačiui garsiu balsu
su šauksmais, trimitams ir ragams ai-
dint.
15 Visas Judas džiaugėsi priesaika, nes
jie prisiekė iš visų savo širdžių ir ieš-
kojo Jo su dideliu troškimu. Ir Jis lei-
dosi jų surandamas, ir Viešpats jiems
suteikė ramybę iš visų pusių.
16 Karalius Asa pašalino iš karalienės
vietos net savo motiną Maką, nes ji
buvo padariusi stabą giraitėje. Asa
sukapojo tą stabą ir sutrupinęs sude-
gino Kedrono slėnyje.
17 Bet aukštumos nebuvo sunaikintos
Izraelyje. Tačiau Asos širdis buvo to-
bula per visas jo dienas.
18 Jis atnešė į Dievo namus savo tėvo
ir savo paskirtas dovanas: sidabrą,
auksą ir indus.
19 Karo nebuvo iki trisdešimt penktų
Asos karaliavimo metų.

16 Trisdešimt šeštaisiais Asos ka-
raliavimo metais Izraelio ka-
ralius Baasa užpuolė Judą ir statė
Ramą, kad niekam neleistų įeiti ar iš-
eiti iš Asos, Judo karaliaus.
2 Asa, paėmęs sidabrą ir auksą iš
Viešpaties namų ir karaliaus namų,
pasiuntė Sirijos karaliui Benhadadui
į Damaską, sakydamas:
3 "Padarykime sąjungą tarp manęs ir
tavęs, kaip buvo tarp mūsų tėvų.
Siunčiu tau sidabro ir aukso; sulau-
žyk sąjungą su Izraelio karaliumi Ba-
asa, kad jis atsitrauktų nuo manęs".
4 Benhadadas paklausė karaliaus
Asos ir pasiuntė savo kariuomenės
vadus prieš Izraelio miestus. Jie už-
ėmė Ijoną, Daną, Abelmaimą ir vi-
sus Neftalio sandėlių miestus.
5 Izraelio karalius Baasa, tai išgirdęs,
liovėsi statęs Ramą ir pasitraukė.
6 Karalius Asa, surinkęs visą Judą,
paėmė akmenis ir rąstus, kuriuos Ba-
asa naudojo statybai, ir jais sutvirtino
Gebą ir Mispą.
7 Tuo metu regėtojas Hananis, atėjęs
pas Judo karalių Asą, jam tarė: "Ka-
dangi tu pasitikėjai Sirijos karaliumi,
o ne Viešpačiu, savo Dievu, Sirijos
karaliaus kariuomenė ištrūko iš tavo
rankų.
8 Ar etiopai ir libiai neturėjo didžiu-
lės kariuomenės, kovos vežimų ir rai-
telių? Kadangi pasitikėjai Viešpačiu,
tai Jis juos atidavė į tavo rankas.

[9] Nes Viešpaties akys stebi visą žemę,
kad parodytų savo galią dėl tų, kurių
širdis yra tobula prieš Jį. Tu pasielgei
neišmintingai, todėl nuo šiol turėsi
daug karų".
[10] Asa, užsirūstinęs ant regėtojo, įmetė
jį į kalėjimą, nes labai supyko ant
jo dėl to dalyko. Tuo pačiu metu Asa
išnaudojo ir kitus savo tautos žmones.
[11] Visi Asos darbai yra surašyti Judo
ir Izraelio karalių knygoje.
[12] Trisdešimt devintaisiais karaliavimo
metais Asa susirgo sunkia kojų
liga. Tačiau jis ir sirgdamas neieškojo
Viešpaties, bet kreipėsi į gydytojus.
[13] Asa užmigo prie savo tėvų ir mirė
keturiasdešimt pirmaisiais savo karaliavimo
metais.
[14] Jis buvo palaidotas savame kape,
kurį buvo pasidaręs Dovydo mieste.
Jo kūnas buvo balzamuotas kvepalais
ir įvairiausių rūšių tepalais. Jo
garbei buvo sukurtas didelis laužas.

17 Jo sūnus Juozapatas pradėjo
karaliauti jo vietoje ir sustiprėjo
prieš Izraelį.
[2] Jis pasiuntė kariuomenės būrius į visus
sutvirtintus Judo miestus ir paskyrė
įgulas Judo krašte bei Efraimo
miestuose, kuriuos buvo paėmęs jo
tėvas Asa.
[3] Viešpats buvo su Juozapatu, nes jis
vaikščiojo ankstesniais savo tėvo Dovydo
keliais ir negarbino Baalio.
[4] Jis ieškojo savo tėvų Dievo ir vykdė
Jo įsakymus, ir neseké Izraelio pavyzdžiu.
[5] Viešpats įtvirtino karalystę jo rankoje,
ir visi Judo gyventojai nešė Juozapatui
dovanų. Jis turėjo daug turtų
ir buvo gerbiamas.
[6] Jo širdis buvo išaukštinta Viešpaties
keliuose ir jis sunaikino aukštumas
bei giraites Jude.
[7] Trečiaisiais karaliavimo metais jis
siuntė į Judo miestus mokyti savo kunigaikščius:
Benhailį, Abdiją, Zachariją,
Netanelį ir Mikają.
[8] Su jais buvo pasiųsti levitai: Semajas,
Netanijas, Zebadijas, Asaelis, Semiramotas,
Jonatanas, Adonijas, Tobijas,
Tobadonijas ir du kunigai–Elisamas
bei Joramas.
[9] Jie mokė Jude žmones iš Viešpaties
įstatymų knygos visuose miestuose.
[10] Viešpaties baimė apėmė visus Judo
kaimynus taip, kad jie nedrįso kariauti
su Juozapatu.
[11] Kai kurie filistinai nešė Juozapatui
dovanų ir sidabrą kaip duoklę. O arabai
atvedė jam septynis tūkstančius
septynis šimtus avinų ir tokį pat skaičių
ožių.
[12] Juozapato galybė augo. Jis pastatė
Jude pilis ir sandėlių miestus,
[13] kuriuose jis laikė daug atsargų. Jeruzalėje
buvo narsūs kariai.
[14] Štai jų skaičius pagal jų tėvų namus.
Iš Judo buvo šie tūkstantininkai.
Adnas–vadas trijų šimtų tūkstančių
rinktinių karių.
[15] Po jo buvo vadas Johananas su
dviem šimtais aštuoniasdešimt tūkstančių
karių.
[16] Šalia jo Zichrio sūnus Amasijas, savanoriškai
pasišventęs Viešpačiui; su
juo buvo du šimtai tūkstančių rinktinių
karių.
[17] Iš Benjamino–karžygys Elijadas su
dviem šimtais tūkstančių karių, ginkluotų
lankais ir skydais.
[18] Po jo–Jozabadas su šimtu aštuoniasdešimt
tūkstančių ginkluotų
karių.
[19] Šitie tarnavo karaliui, neskai-

čiuojant tų, kurie buvo karaliaus
paskirstyti sutvirtintuose miestuose
visame Jude.

18 Juozapatas buvo labai turtin-
gas ir gerbiamas; jis susigimi-
niavo su Achabu.
2 Keleriems metams praėjus, jis nuvy-
ko pas Achabą į Samariją. Achabas
jam ir jo žmonėms papjovė daug avių
bei galvijų ir įtikinėjo jį užpulti Ra-
motgileadą.
3 Izraelio karalius Achabas klausė Ju-
do karalių Juozapatą: "Ar tu eisi su
manimi į Ramotgileadą?" Tas jam at-
sakė: "Kaip tu, taip ir aš; mano tau-
ta, kaip ir tavo tauta; aš eisiu su tavi-
mi į karą".
4 Juozapatas sakė Izraelio karaliui:
"Sužinok, ką Viešpats sako".
5 Izraelio karalius, sušaukęs keturis
šimtus pranašų, klausė: "Ar man eiti
į Ramotgileadą kariauti, ar ne?" Jie
atsakė: "Eik! Dievas jį atiduos į ka-
raliaus rankas".
6 Juozapatas klausė: "Ar čia nėra
Viešpaties pranašo, kad jo galėtume
pasiklausti?"
7 Izraelio karalius atsakė Juozapatui:
"Yra vienas, per kurį būtų galima pa-
klausti Viešpaties, bet aš jo nekenčiu,
nes jis niekuomet nepranašauja apie
mane gerai, visuomet tik blogai; tai
Imlo sūnus Michėjas". Juozapatas at-
sakė: "Nekalbėk taip, karaliau".
8 Izraelio karalius pasišaukė vieną
valdininką ir įsakė jam skubiai atves-
ti Imlo sūnų Michėją.
9 Izraelio karalius Achabas ir Judo
karalius Juozapatas, apsivilkę karali-
škais drabužiais, sėdėjo savo sostuo-
se aikštėje prie Samarijos vartų, ir vi-
si pranašai pranašavo priešais juos.
10 Chenano sūnus Sedekijas pasidarė
geležinius ragus ir sakė: "Taip sako
Viešpats: 'Jais badysi sirus, kol juos
pribaigsi' ".
11 Ir visi pranašai taip pranašavo:
"Eik į Ramotgileadą ir laimėk! Vieš-
pats jį atiduos į karaliaus rankas".
12 Pasiuntinys, nuėjęs pakviesti Mi-
chėjo, jam sakė: "Štai pranašų žodžiai
vienbalsiai skelbia gerą žinią karaliui.
Tebūna ir tavo žodis panašus į jų; kal-
bėk tai, kas gera".
13 Michėjas atsakė: "Kaip gyvas Vieš-
pats, ką mano Dievas man sakys, tą
kalbėsiu".
14 Jam atėjus pas karalių, šis paklau-
sė: "Michėjau, ar mums eiti kariauti į
Ramotgileadą, ar ne?" Jis atsakė:
"Eikite ir laimėkite! Jie bus atiduoti
į jūsų rankas".
15 Karalius jam atsakė: "Kiek kartų
reikės tave saikdinti, kad man nieko
kito nekalbėtum, tik tiesą Viešpaties
vardu".
16 Tada Michėjas atsakė: "Mačiau vi-
są Izraelį, išsklaidytą kalnuose kaip
avis be piemens. O Viešpats tarė: 'Ši-
tie neturi valdovo, tegul kiekvienas
grįžta ramybėje į savo namus' ".
17 Izraelio karalius tarė Juozapatui:
"Ar tau nesakiau, kad jis nepranašau-
ja apie mane gera, tik pikta?"
18 Michėjas tęsė: "Klausykitės Viešpa-
ties žodžio! Mačiau Viešpatį, sėdintį
savo soste, ir visą dangaus kareiviją,
stovinčią Jo dešinėje ir kairėje.
19 Viešpats klausė: 'Kas suvedžios Iz-
raelio karalių Achabą, kad jis eitų ir
žūtų Ramotgileade?' Vienas sakė
taip, kitas–kitaip.
20 Pagaliau išėjo dvasia, kuri, atsi-
stojusi Viešpaties akivaizdoje, tarė:
'Aš jį suklaidinsiu'. Viešpats paklau-
sė: 'Kaip?'
21 Ji atsakė: 'Aš eisiu ir būsiu melo

dvasia visų jo pranašų lūpose'. Viešpats tarė: 'Tau pavyks jį suvedžioti. Eik ir daryk taip'.
[22] Taigi Viešpats įdėjo melo dvasią į visų tavo pranašų lūpas, nes Viešpats kalbėjo prieš tave pikta".
[23] Tada priėjo Chenano sūnus Sedekijas, trenkė Michėjui į veidą ir tarė: "Kuriuo keliu Viešpaties Dvasia pasitraukė nuo manęs, kad kalbėtų tau?"
[24] Michėjas atsakė: "Tai pamatysi tą dieną, kai bėgsi slėptis į vidinį kambarį".
[25] Izraelio karalius įsakė: "Suimkite Michėją, nuveskite jį pas miesto valdytoją Amoną ir pas karaliaus sūnų Joasą
[26] ir pasakykite: 'Taip sako karalius: 'Įmeskite jį į kalėjimą ir maitinkite sielvarto duona bei vandeniu, kol aš ramybėje sugrįšiu' ".
[27] Michėjas atsakė: "Jei tu sugrįši ramybėje, tai Viešpats nekalbėjo per mane". Ir jis sakė: "Klausykite, visi žmonės!"
[28] Izraelio ir Judo karaliai išėjo į Ramotgileadą.
[29] Izraelio karalius tarė Juozapatui: "Aš persirengęs eisiu į mūšį, o tu apsirenk savo drabužiais". Izraelio karalius persirengė, ir jie išėjo į mūšį.
[30] Sirijos karalius buvo įsakęs savo kovos vežimų viršininkams: "Nekovokite su nieku kitu, tik su Izraelio karaliumi".
[31] Kovos vežimų viršininkai, pamatę Juozapatą, sakė: "Jis yra Izraelio karalius". Jie apsupo jį, norėdami kautis. Bet Juozapatas šaukė, ir Viešpats jam padėjo, ir Dievas nukreipė priešus nuo jo.
[32] Kovos vežimų viršininkai, supratę, kad jis ne Izraelio karalius, liovėsi jį puolę.
[33] Vienas vyras netaikydamas įtempė lanką ir iššovė; strėlė pataikė Izraelio karaliui tarp šarvų. Tada jis tarė savo vežikui: "Apsisuk ir išvežk mane iš kovos lauko, nes esu sužeistas".
[34] Tą dieną mūšis sustiprėjo, ir Izraelio karalius stovėjo vežime prieš sirus iki vakaro. Saulei leidžiantis, jis mirė.

19 Judo karalius Juozapatas sugrįžo ramybėje į savo namus Jeruzalėje.
[2] Hananio sūnus Jehus, regėtojas, išėjo jo pasitikti ir kalbėjo karaliui Juozapatui: "Ar turėtum padėti bedieviui ir mylėti tuos, kurie nekenčia Viešpaties? Dėl to užsitraukei Viešpaties rūstybę.
[3] Tačiau ir gerų dalykų rasta tavyje, nes tu išnaikinai krašte giraites ir paruošei savo širdį ieškoti Dievo".
[4] Juozapatas gyveno Jeruzalėje, tačiau jis ėjo per tautą nuo Bersabėjos iki Efraimo aukštumų, grąžindamas žmones prie Viešpaties, savo tėvų Dievo.
[5] Jis paskyrė krašte teisėjus kiekvienam sutvirtintam Judo miestui
[6] ir įsakė jiems: "Žiūrėkite, ką darote! Jūs teisiate ne dėl žmonių, bet dėl Viešpaties, kuris yra su jumis teismo metu.
[7] Tebūna Viešpaties baimė ant jūsų ir būkite atidūs. Viešpats, mūsų Dievas, nėra neteisingas, neatsižvelgia į asmenis ir neima kyšių".
[8] Be to, Jeruzalėje Juozapatas paskyrė Viešpaties teismui ir ginčams spręsti po kelis levitus, kunigus ir Izraelio šeimų vyresniuosius, kai jie sugrįžo į Jeruzalę.

[9] Karalius jiems įsakė: "Taip darykite
Viešpaties baimėje, ištikimai ir tobu-
la širdimi.
[10] Kiekvienoje byloje, kuri jums bus
pavesta jūsų brolių, gyvenančių savo
miestuose, ar tai būtų dėl kraujo pra-
liejimo, įstatymo, įsakymo, nuostatų
ar potvarkių laužymo, mokykite juos,
kad jie nenusikalstų Viešpačiui ir kad
Viešpaties bausmė nepaliestų jūsų ir
jūsų brolių. Taip darykite ir nenusi-
kalsite.
[11] Vyriausiasis kunigas Amarijas ski-
riamas jūsų vyresniuoju visuose Vieš-
paties reikaluose, o Izmaelio sūnus
Zebadijas, Judo giminės vyresny-
sis, – visuose karaliaus reikaluose. Le-
vitai bus jums valdininkais. Elkitės
drąsiai, ir Viešpats bus su gerai besi-
elgiančiais".

20 Moabitai, amonitai ir su jais
kiti amonitų sąjungininkai iš-
ėjo kariauti prieš Juozapatą.
[2] Juozapatui buvo pranešta: "Didelė
daugybė iš anapus jūros ateina prieš
tave. Jie jau Hazezontamare, kuris
yra Engadėje".
[3] Juozapatas nusigandęs atsidavė ieš-
koti Viešpaties ir paskelbė pasninką
visame Jude.
[4] Judo gyventojai susirinko prašyti
Viešpaties pagalbos, iš visų miestų jie
atėjo ieškoti Viešpaties.
[5] Juozapatas atsistojo Viešpaties na-
muose, priešais naują kiemą, Judo ir
Jeruzalės susirinkime,
[6] ir sakė: "Viešpatie, mūsų tėvų Die-
ve, argi ne Tu esi Dievas danguje ir
argi ne Tu valdai visas pagonių kara-
lystes? Tavo rankose yra jėga ir galy-
bė, ir niekas negali atsilaikyti prieš
Tave.
[7] Argi ne Tu, mūsų Dieve, išvarei ši-
tos šalies gyventojus prieš Izraeliui
užimant šį kraštą ir jį atidavei savo
draugo Abraomo palikuonims am-
žiams?
[8] Jie apsigyveno jame ir pastatė Tau
šventyklą, kurioje būtų Tavo vardas,
sakydami:
[9] 'Jei mus užpuls nelaimės, kardas,
maras ar badas, tai mes, atsistoję ties
šitais namais, Tavo akivaizdoje, – nes
Tavo vardas yra šituose namuose, –
šauksimės Tavęs savo suspaudime, o
Tu mus išgirsi ir išgelbėsi'.
[10] Amonitai, moabitai ir Seiro aukštu-
mų gyventojai, kurių Tu neleidai iz-
raelitams užpulti, jiems išėjus iš Egip-
to šalies, ir kuriuos izraelitai aplenkė
ir jų nesunaikino,
[11] dabar atmoka mums tuo, kad atei-
na mūsų išvaryti iš Tavo mums duo-
tos nuosavybės.
[12] Dieve, argi neteisi jų? Mes esame
bejėgiai prieš šitą daugybę, kuri išėjo
prieš mus, ir nežinome, ką mums da-
ryti. Bet mūsų akys nukreiptos į Ta-
ve".
[13] Visi Judo gyventojai stovėjo Vieš-
paties akivaizdoje su kūdikiais, žmo-
nomis ir vaikais.
[14] Tada ant Jahazielio, sūnaus Zacha-
rijo, sūnaus Benajo, sūnaus Jejielio,
sūnaus Matanijo, levito iš Asafo sū-
nų, nužengė Viešpaties Dvasia, jam
stovint tarp susirinkusiųjų,
[15] ir jis tarė: "Klausykite, Judo ir Je-
ruzalės gyventojai ir tu, karaliau Juo-
zapatai! Taip sako Viešpats: 'Nebi-
jokite ir neišsigąskite šitos daugybės,
nes kova yra ne jūsų, bet Dievo.
[16] Rytoj išeikite prieš juos. Jie eis Zi-
zo įkalne ir jūs sutiksite juos slėnio
pabaigoje, ties Jeruelio dykuma.
[17] Jums nereikės kovoti. Išsirikiuoki-
te, stovėkite ir stebėkite, kaip Vieš-

pats jus išgelbės. Judo ir Jeruzalės gyventojai, nenusigąskite ir nebijokite! Rytoj išeikite prieš juos, nes Viešpats bus su jumis!' "
18 Juozapatas nusilenkė iki žemės, ir visi Judo bei Jeruzalės gyventojai krito prieš Viešpatį, garbindami Jį.
19 Levitai, Kohato ir Korės palikuonys, garsiai šlovino Viešpatį, Izraelio Dievą.
20 Anksti rytą atsikėlę, jie išėjo į Tekojos dykumą. Jiems išeinant, Juozapatas tarė: "Paklausykite manęs, Judo ir Jeruzalės gyventojai. Tikėkite Viešpačiu, savo Dievu, tai būsite įtvirtinti. Tikėkite Jo pranašais, tai klestėsite".
21 Pasitaręs su tauta, jis paskyrė giedotojus Viešpačiui, kad jie eitų kariuomenės priekyje, girdami šventumo grožį, ir sakytų: "Dėkokite Viešpačiui, nes Jo gailestingumas amžinas!"
22 Kai jie pradėjo giedoti ir girti, Viešpats sukėlė paniką tarp amonitų, moabitų ir Seiro aukštumų gyventojų, kurie buvo išėję prieš Judą, ir jie vieni kitus sunaikino.
23 Amonitai ir moabitai sukilo prieš Seiro aukštumų gyventojus, žudydami juos ir naikindami. Išžudę Seiro gyventojus, jie ėmė naikinti vieni kitus.
24 Kai Judas atėjo į vietą, iš kur buvo matoma dykuma, jie pamatė žemę, nuklotą lavonais.
25 Juozapatas su žmonėmis atėjo surinkti grobio ir rado daugybę turtų, brangių daiktų ir kitų gėrybių, kurių prisirinko daugiau negu galėjo panešti. Tris dienas jie rinko grobį, nes jo buvo tiek daug.
26 Ketvirtą dieną jie susirinko į Berako slėnį ir laimino Viešpatį. Todėl ta vieta vadinama Berako slėniu iki šios dienos.
27 Po to visi Judo ir Jeruzalės vyrai su Juozapatu priekyje sugrįžo su džiaugsmu į Jeruzalę, nes Viešpats suteikė jiems džiaugsmo dėl jų priešų.
28 Jie atėjo Jeruzalėje prie Viešpaties namų su arfomis, psalteriais ir trimitais.
29 Dievo baimė apėmė aplinkines karalystes, kai jos išgirdo, kad Viešpats kovojo prieš Izraelio priešus.
30 Juozapato karaliavimas tapo ramus, nes Dievas suteikė jam ramybę iš visų pusių.
31 Juozapatas, pradėdamas valdyti Judą, buvo trisdešimt penkerių metų amžiaus. Jeruzalėje jis karaliavo dvidešimt penkerius metus. Jo motina buvo vardu Azuba, Silio duktė.
32 Jis vaikščiojo savo tėvo Asos keliais ir nenukrypo nuo jų, darydamas, kas teisinga Viešpaties akyse.
33 Tačiau aukštumos nebuvo sunaikintos, nes tauta dar nebuvo paruošusi širdžių savo tėvų Dievui.
34 Visi kiti Juozapato darbai yra surašyti knygoje Hananio sūnaus Jehaus, kuris yra minimas Izraelio karalių knygoje.
35 Vėliau Judo karalius Juozapatas susidėjo su Izraelio karaliumi Achaziju, kuris elgėsi labai nedorai.
36 Jie abu kartu statė laivus Asiongaberyje, kad plauktų į Tarsį.
37 Dodavo sūnus Eliezeras iš Marešos pranašavo prieš Juozapatą, sakydamas: "Kadangi tu susidėjai su Achaziju, Viešpats sudaužė tavo darbą". Laivai sudužo ir negalėjo plaukti į Tarsį.

21 Juozapatas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste. Jo sūnus Joramas karaliavo jo vietoje.

2 Jo broliai buvo Juozapato sūnūs:
Azarijas, Jahielis, Zacharijas, Azarijas,
Mykolas ir Sefatijas. Visi jie buvo
Izraelio karaliaus sūnūs.
3 Jų tėvas jiems davė daug dovanų:
aukso, sidabro ir kitokių brangių
daiktų, be to, sutvirtintų Judo miestų,
bet karalystę jis atidavė Joramui,
nes jis buvo pirmagimis.
4 Joramas, perėmęs savo tėvo karalystę
ir sustiprėjęs, išžudė visus savo
brolius ir kai kuriuos Judo kunigaikščius.
5 Joramas pradėjo karaliauti trisdešimt
dvejų metų ir aštuonerius metus
karaliavo Jeruzalėje.
6 Jis vaikščiojo Izraelio karalių keliais
kaip Achabo namai, nes Achabo duktė
buvo jo žmona. Jis darė pikta Viešpaties
akyse.
7 Tačiau Viešpats nenorėjo sunaikinti
Dovydo namų dėl sandoros, kurią Jis
padarė su Dovydu, pažadėdamas
duoti žiburį jam ir jo sūnums per
amžius.
8 Joramui valdant, edomitai sukilo,
atsiskyrė nuo Judo ir paskyrė sau karalių.
9 Tuomet Joramas su savo vadais ir
kovos vežimais naktį puolė ir sumušė
edomitus, kurie buvo apsupę jį ir kovos
vežimų viršininkus.
10 Tačiau Edomas atsiskyrė nuo Judo
iki šios dienos. Tuo pačiu metu ir Libna
sukilo prieš Joramą, nes jis apleido
Viešpatį, savo tėvų Dievą.
11 Jis padarė aukštumas Judo kalnuose,
suvedžiojo Jeruzalės gyventojus ir
visą Judą.
12 Pranašas Elijas atsiuntė jam laišką:
"Taip sako Viešpats, tavo tėvo Dovydo
Dievas: 'Kadangi tu nevaikščiojai
savo tėvo Juozapato ir Judo karaliaus
Asos keliais,
13 bet pasirinkai Izraelio karalių kelius
ir vedei į paleistuvystę Judo ir Jeruzalės
gyventojus kaip Achabas, be
to, išžudei savo brolius, savo tėvo namiškius,
geresnius už tave,
14 Viešpats baus tavo tautą, tavo vaikus,
žmonas ir sunaikins visą tavo
nuosavybę,
15 o tu pats susirgsi sunkia vidurių liga,
kuri tave kankins kasdien' ".
16 Viešpats sukėlė prieš Joramą filistinus
ir arabus, gyvenančius etiopų
kaimynystėje.
17 Jie užpuolė Judo žemę, įsiveržė į ją
ir išsigabeno visą turtą, kurį rado karaliaus
namuose, jo vaikus ir žmonas;
išliko tik jauniausias sūnus Joachazas.
18 Po to Viešpats ištiko jį nepagydoma
vidurių liga.
19 Po dvejų metų jo viduriai išvirto, ir
jis mirė baisiuose skausmuose. Jo
tauta nesukūrė jam laužo, kaip darydavo
jo tėvams.
20 Joramas buvo trisdešimt dvejų metų,
pradėdamas karaliauti, ir karaliavo
Jeruzalėje aštuonerius metus. Jis
mirė ir buvo palaidotas Dovydo mieste,
tačiau ne karalių kapinėse, nes jis
buvo visų nemėgstamas.

22 Jeruzalės gyventojai paskelbė
karaliumi jo jauniausiąjį sūnų
Achaziją, nes visus vyresniuosius išžudė
būriai, atėję su arabais. Taip Judo
karaliumi tapo karaliaus Joramo
sūnus Achazijas.
2 Pradėdamas karaliauti, Achazijas
buvo keturiasdešimt dvejų metų ir
karaliavo Jeruzalėje vienerius metus.
Jo motina buvo vardu Atalija, Omrio
duktė.
3 Jis vaikščiojo Achabo namų keliais,
nes jo motina buvo jam patarėja piktuose
darbuose.

4 Jis darė pikta Viešpaties akyse kaip
Achabo namai, nes jie, jo tėvui mirus, buvo jo patarėjais jo paties pražūčiai.
5 Jų patariamas, jis ėjo su Achabo sūnumi Joramu, Izraelio karaliumi, kariauti prieš Sirijos karalių Hazaelį į Ramotgileadą. Sirams sužeidus Joramą,
6 jis grįžo į Jezrahelį gydytis, nes buvo sužeistas, kariaudamas su Sirijos karaliumi Hazaeliu. Joramo sūnus Achazijas, Judo karalius, vyko į Jezrahelį aplankyti Achabo sūnų Joramą.
7 Tai buvo nuo Dievo, kad Achazijas žūtų, lankydamas Joramą. Jam atvykus pas Joramą, jie susitiko su Jehumi, Nimšio sūnumi, kurį Viešpats buvo patepęs sunaikinti Achabo namus.
8 Kai Jehus vykdė teismą Achabo namams, jis sutiko Judo kunigaikščius ir Achazijo brolių sūnus, tarnavusius Achazijui, ir juos išžudė.
9 Jis ieškojo Achazijo ir rado jį besislapstantį Samarijoje. Jis buvo atvestas pas Jehų ir nužudytas. Jie palaidojo jį, sakydami: "Jis yra sūnus Juozapato, kuris ieškojo Viešpaties visa širdimi". Achazijo namuose nebuvo nė vieno vyro, tinkamo užimti karaliaus sostą.
10 Achazijo motina Atalija, sužinojusi, kad jos sūnus miręs, išžudė visus Judo karališkuosius palikuonis.
11 Bet karaliaus duktė Josaba slapčia paėmė Achazijo sūnų Joasą iš karaliaus sūnų, kurie turėjo būti nužudyti, ir paslėpė su jo aukle miegamajame. Josaba buvo Joramo duktė, kunigo Jojados žmona, Achazijo sesuo. Taip jis išliko gyvas.
12 Jis buvo paslėptas Dievo namuose šešerius metus. Tuo metu Atalija valdė kraštą.

23 Septintaisiais metais Jojada išdrįso pasikviesti sąjungininkais šimtininkus: Jerohamo sūnų Azariją, Johanano sūnų Izmaelį, Jobedo sūnų Azariją, Adajo sūnų Masėją ir Zichrio sūnų Elisafatą.
2 Jie apėjo Judą ir surinko levitus iš visų Judo miestų bei Izraelio šeimų vadus, ir atėjo į Jeruzalę.
3 Visas susirinkimas padarė sandorą su karaliumi Viešpaties namuose. Jojada jiems kalbėjo: "Štai karaliaus sūnus bus karaliumi, kaip Viešpats kalbėjo apie Dovydo palikuonis.
4 Padarykite štai ką: trečdalis kunigų ir levitų, kurie įeina sabate, saugos visas duris,
5 trečdalis budės prie karaliaus namų ir trečdalis – prie pagrindinių vartų, o visi žmonės susirinks Viešpaties namų kiemuose.
6 Niekas teneįeina į Viešpaties namus, tik kunigai ir tie levitai, kurie atlieka tarnystę, jie įeis, nes yra šventi, o visi žmonės pasiliks Viešpaties sargyboje.
7 Levitai, kiekvienas su ginklu rankoje, apsups karalių ir bus su juo, kai jis įeis ir išeis. Kas įeis į namus, bus nužudytas".
8 Levitai ir visas Judas darė, kaip kunigas Jojada buvo įsakęs: kiekvienas atėjo su savo vyrais, kurie turėjo įeiti sabate ir kurie turėjo išeiti sabate, nes kunigas Jojada nepaleido sargybą baigusių skyrių.
9 Kunigas Jojada padalino šimtininkams karaliaus Dovydo ietis, didžiuosius ir mažuosius skydus, buvusius Dievo namuose,
10 ir sustatė visus žmones su ginklais rankose nuo dešiniojo šventyklos šono iki kairiojo, prie aukuro ir prie šventyklos aplinkui karalių.

11 Tada jie išvedė karaliaus sūnų, uždėjo jam karūną, įteikė liudijimą ir paskelbė jį karaliumi. Kunigas Jojada ir jo sūnūs patepė jį ir visi šaukė: "Tegyvuoja karalius!"
12 Atalija, išgirdusi triukšmą ir sveikinimus karaliui, pamačiusi bėgančius žmones, atėjo į Viešpaties namus.
13 Čia ji pamatė karalių, stovintį šalia kolonos prie įėjimo, apsuptą kunigaikščių ir trimitininkų, ir visus žmones besidžiaugiančius. Trimitininkai trimitavo, giesmininkai, pritardami muzikos instrumentais, giedojo gyriaus giesmę. Tada Atalija perplėšė savo drabužius, šaukdama: "Sąmokslas! Sąmokslas!"
14 Kunigas Jojada įsakė šimtininkams, kariuomenės vadams: "Išveskite ją pro sargybų eiles, o kas ją seks, nužudykite kardu". Kunigas įsakė nežudyti jos Viešpaties namuose.
15 Jie atvedė ją iki Žirgų vartų prie karaliaus rūmų ir ten nužudė.
16 Jojada padarė sandorą su karaliumi ir visais žmonėmis, kad jie bus Viešpaties tauta.
17 Po to visi žmonės nuėjo į Baalio namus, sugriovė juos, aukurus ir atvaizdus sudaužė, o Baalio kunigą Mataną nužudė prie aukuro.
18 Jojada pavedė Viešpaties namų priežiūrą kunigams ir levitams, suskirstydamas kunigus ir levitus skyriais, kaip Dovydas buvo juos suskirstęs. Jie aukojo Viešpačiui deginamąsias aukas, kaip parašyta Mozės įstatyme, giedodami ir džiaugdamiesi, kaip nurodė Dovydas.
19 Jis taip pat pastatė vartininkus prie Viešpaties namų vartų, kad neįeitų niekas, susitepęs kokiu nors būdu.
20 Jis kartu su šimtininkais, kilmingaisiais, valdytojais ir visais žmonėmis nuvedė karalių iš Viešpaties namų pro aukštutinius vartus į karaliaus namus ir pasodino jį į karaliaus sostą.
21 Visi krašto žmonės džiaugėsi, mieste buvo ramu, kai Atalija buvo nužudyta kardu.

24 Joasas pradėjo karaliauti būdamas septynerių metų ir keturiasdešimt metų karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu Sibija iš Bersabėjos.
2 Joasas darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, per visas kunigo Jojados dienas.
3 Jojada parinko jam dvi žmonas, ir jis susilaukė sūnų bei dukterų.
4 Po to Joasas sumanė atnaujinti Viešpaties namus.
5 Sukvietęs kunigus ir levitus, jis jiems kalbėjo: "Eikite į Judo miestus ir rinkite iš viso Izraelio pinigus jūsų Dievo namams pataisyti kiekvienais metais. Ir darykite tai skubiai". Bet levitai neskubėjo.
6 Karalius pasišaukė vyriausiąjį kunigą Jojadą ir jam tarė: "Kodėl tu nereikalauji iš levitų, kad jie surinktų iš Judo ir Jeruzalės mokestį, kurį Viešpaties tarnas Mozė įsakė mokėti visam Izraeliui dėl Liudijimo palapinės?
7 Piktadarė Atalija ir jos sūnūs sunaikino Dievo namus ir visas Viešpaties namams pašvęstas dovanas panaudojo Baaliui".
8 Karaliui įsakius, buvo padaryta dėžė ir pastatyta prie Viešpaties namų durų lauko pusėje.
9 Ir jie paskelbė Jude ir Jeruzalėje, kad neštų Viešpačiui mokestį, kurį Dievo tarnas Mozė įsakė Izraeliui dykumoje.
10 Kunigaikščiai bei visa tauta džiau-

gėsi ir, atnešę mokestį, metė į dėžę,
kol ją pripildė.
11 Dėžei prisipildžius, ją atnešdavo
pas karalių. Karaliaus raštininkas ir
vyriausiojo kunigo įgaliotinis išimdavo pinigus, o dėžę nunešdavo atgal į
jos vietą. Taip jie darė kiekvieną dieną ir surinko daug pinigų.
12 Karalius bei Jojada juos atiduodavo
Viešpaties namų darbų prižiūrėtojams, o tie pasamdydavo mūrininkų ir
dailidžių, geležies ir vario kalvių
Viešpaties namams pataisyti bei atnaujinti.
13 Darbininkai dirbo ir jiems sekėsi.
Jie atstatė Dievo namus ir juos sutvirtino.
14 Pabaigę darbą, jie atnešė likusius
pinigus ir grąžino karaliui bei Jojadai. Už juos buvo padaryti indai Viešpaties namams: indai reikalingi tarnaujant, aukojimo indai, taurės, auksiniai bei sidabriniai indai. Jie nuolat
aukojo deginamąsias aukas Viešpaties namuose per visas Jojados dienas.
15 Bet Jojada paseno ir mirė sulaukęs
šimto trisdešimties metų.
16 Jį palaidojo Dovydo mieste prie karalių, nes jis darė gera Izraelyje Dievui ir Jo namams.
17 Kunigui Jojadai mirus, Judo kunigaikščiai atėjo pas karalių ir jam nusilenkė. Tada jis ėmė jų klausyti.
18 Jie paliko Viešpaties, savo tėvų
Dievo, namus ir tarnavo alkams ir
stabams. Tas nusikaltimas sukėlė
Viešpaties rūstybę prieš Judą ir Jeruzalę.
19 Viešpats siuntė jiems pranašų, norėdamas juos susigrąžinti, kurie įspėjo juos, tačiau jie neklausė.
20 Dievo Dvasia nužengė ant kunigo
Jojados sūnaus Zacharijo, kuris atsistojęs kalbėjo susirinkusiems: "Taip
sako Viešpats: 'Kodėl jūs laužote
Viešpaties įsakymus ir nenorite, kad
jums sektųsi? Kadangi jūs palikote
Viešpatį, Jis paliko jus' ".
21 Jie susitarė prieš jį ir, karaliui įsakius, užmušė akmenimis Viešpaties
namų kieme.
22 Karalius Joasas neatsiminė to gero,
kurį Zacharijo tėvas Jojada buvo jam
padaręs, bet nužudė jo sūnų. Mirdamas jis sakė: "Viešpats mato ir atlygins".
23 Metų gale Sirijos kariuomenė atėjo
prieš jį, įsiveržė į Judą bei Jeruzalę,
išžudė tautos kunigaikščius ir paimtą
grobį išsiuntė Damasko karaliui.
24 Nors sirų kariuomenėje buvo mažai žmonių, bet Viešpats atidavė į jų
rankas labai didelę kariuomenę, kadangi jie paliko Viešpatį, savo tėvų
Dievą. Taip jie įvykdė teismą Joasui.
25 Atsitraukdami jie paliko jį sunkiai
sergantį. Joaso tarnai susitarė prieš jį
dėl pralieto kunigo Jojados sūnų
kraujo ir nužudė karalių lovoje. Jis
mirė ir buvo palaidotas Dovydo mieste, tačiau ne karalių kapinėse.
26 Amonitės Simeatos sūnus Zabadas
ir moabitės Simritos sūnus Jozabadas
surengė sąmokslą prieš jį.
27 Apie jo sūnus, naštų, kurios buvo
jam užkrautos, didumą ir Dievo namų atnaujinimą yra parašyta karalių
knygoje. Jo sūnus Amazijas karaliavo
jo vietoje.

25 Amazijas pradėjo karaliauti
būdamas dvidešimt penkerių
metų ir karaliavo Jeruzalėje dvidešimt devynerius metus. Jo motina buvo vardu Joadina iš Jeruzalės.
2 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties
akyse, tačiau ne tobula širdimi.

3 Įsitvirtinęs karalystėje, jis nužudė
tuos savo tarnus, kurie nužudė jo tė-
vą karalių.
4 Jų vaikų jis nenužudė, kaip Mozės
įstatymo knygoje parašyta, kur Vieš-
pats įsako: “Tėvai neturi mirti dėl
vaikų ir vaikai dėl tėvų, bet kiekvie-
nas mirs dėl savo paties nuodėmės”.
5 Amazijas sušaukė Judo ir Benjami-
no gyventojus ir paskyrė jiems tūks-
tantininkus bei šimtininkus pagal jų
tėvų namus. Jis suskaičiavo dvidešim-
ties metų ir vyresnius ir rado tris šim-
tus tūkstančių vyrų, tinkančių karui,
galinčių naudoti ietį ir skydą.
6 Be to, jis pasisamdė iš Izraelio šim-
tą tūkstančių rinktinių karių už šimtą
talentų sidabro.
7 Dievo vyras, atėjęs pas jį, tarė: “Ka-
raliau, tegul neina su tavimi Izraelio
kariuomenė, nes Viešpats nėra su Iz-
raeliu, su Efraimo sūnumis.
8 O jeigu eisi, pasiruošk mūšiui, ta-
čiau Dievas tave parklupdys prieš
priešus, nes Dievas turi galią padėti
ir parklupdyti”.
9 Amazijas klausė Dievo vyro: “O ką
daryti su šimtu talentų, kuriuos da-
viau Izraelio kariuomenei?” Dievo
vyras atsakė: “Dievas tau gali duoti
daug daugiau negu tiek”.
10 Amazijas atskyrė iš Efraimo atėju-
sią kariuomenę ir paleido juos namo.
Jie, degdami pykčiu Judui, grįžo į sa-
vo kraštą.
11 Amazijas įsidrąsino, išvedė savo
žmones ir, atėjęs į Druskos slėnį, iš-
žudė dešimt tūkstančių Seiro vaikų.
12 Dešimt tūkstančių jie paėmė į ne-
laisvę ir, užvedę juos ant uolos viršū-
nės, nustūmė žemyn, ir jie visi užsi-
mušė.
13 Ta kariuomenė, kurią Amazijas pa-
siuntė atgal, kad jie neitų su juo, už-
puolė Judo miestus nuo Samarijos iki
Bethorono, išžudė tris tūkstančius gy-
ventojų ir prisiplėšė daug grobio.
14 Amazijas, nugalėjęs edomitus, grįž-
damas parsigabeno Seiro vaikų die-
vus, kuriuos pasistatė sau dievais,
jiems aukojo ir juos garbino.
15 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš
Amaziją. Jis siuntė pranašą, kuris sa-
kė: “Kodėl tu ieškai tos tautos dievų,
kurie negalėjo išgelbėti savo tautos iš
tavo rankų?”
16 Pranašui kalbant, karalius jam ta-
rė: “Ar tu paskirtas karaliaus patarė-
ju? Nutilk, kad nenužudyčiau tavęs”.
Pranašas nutilo, pasakęs: “Žinau, kad
Dievas nusprendė pražudyti tave, nes
tu taip pasielgei ir neklausei mano
patarimo”.
17 Judo karalius Amazijas pasitarė ir
siuntė pas Jehaus sūnaus Joachazo
sūnų Joasą, Izraelio karalių, sakyda-
mas: “Išeik, kad susitiktume veidas į
veidą”.
18 Izraelio karalius Joasas atsakė Ju-
do karaliui Amazijui: “Libano usnis
siuntė pas Libano kedrą, sakydama:
‘Leisk savo dukterį už mano sūnaus’.
Bet Libano laukinis žvėris prabėgda-
mas sutrypė usnį.
19 Tu didžiuojiesi nugalėjęs Edomą ir
keliesi puikybėn besigirdamas. Lik
namuose. Kodėl nori prisišaukti ne-
laimę ir žūti kartu su Judu?”
20 Amazijas nepaklausė, nes tai buvo
iš Dievo, kad Jis galėtų atiduoti juos
į priešų rankas, nes jie ieškojo Edo-
mo dievų.
21 Izraelio karalius Joasas atėjo. Jis ir
Judo karalius Amazijas susitiko Bet-
same, kuris priklauso Judui.
22 Izraelis nugalėjo Judą, ir šio vyrai
pabėgo į savo palapines.
23 Izraelio karalius Joasas paėmė į ne-

laisvę Judo karalių Amaziją, Joacha-
zo sūnaus Joaso sūnų, Betsame ir, at-
vedęs jį į Jeruzalę, nugriovė Jeruzalės
sieną nuo Efraimo vartų iki Kampo
vartų, keturis šimtus uolekčių.
24 Po to Izraelio karalius pasiėmė visą
auksą bei sidabrą ir visus indus, ras-
tus Dievo namuose Obededomo prie-
žiūroje, taip pat karaliaus namų tur-
tus, įkaitus ir grįžo į Samariją.
25 Joaso sūnus Amazijas, Judo kara-
lius, mirus Joachazo sūnui Joasui, Iz-
raelio karaliui, dar gyveno penkioli-
ka metų.
26 Visi kiti Amazijo darbai, pirmieji ir
paskutinieji, yra surašyti Judo ir Izra-
elio karalių knygoje.
27 Amazijui pasitraukus nuo Viešpa-
ties, prieš jį kilo sąmokslas Jeruzalė-
je, ir jis pabėgo į Lachišą. Bet jie pa-
siuntė į Lachišą ir jį ten nužudė.
28 Jo kūną pargabeno ant žirgų ir pa-
laidojo prie jo tėvų Judo mieste.

26 Tada visi Judo žmonės ėmė
Oziją, kuriam buvo šešiolika
metų, ir padarė savo karaliumi jo tė-
vo Amazijo vietoje.
2 Jis sutvirtino Elatą ir sugrąžino jį Ju-
dui po to, kai karalius užmigo prie
savo tėvų.
3 Pradėdamas valdyti, Ozijas buvo še-
šiolikos metų ir penkiasdešimt dve-
jus metus karaliavo Jeruzalėje. Jo
motina buvo vardu Jekolija iš Jeru-
zalės.
4 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties
akyse, kaip ir jo tėvas Amazijas.
5 Jis ieškojo Dievo, kol Zacharijas,
kuris suprasdavo Dievo regėjimus,
buvo gyvas, ir kol jis ieškojo Viešpa-
ties, Dievas davė jam sėkmę.
6 Jis kariavo su filistinais ir sugriovė
Gato, Jabnės bei Asdodo sienas. Jis
pastatė miestus aplink Asdodą ir fi-
listinų krašte.
7 Dievas padėjo jam prieš filistinus ir
arabus, gyvenusius Gurbaale, ir prieš
meunitus.
8 Amonitai mokėjo Ozijui duoklę. Jo
vardas pagarsėjo net iki Egipto sie-
nos, nes jis nepaprastai sustiprėjo.
9 Ozijas pastatė Jeruzalėje bokštus
prie Kampo vartų, Slėnio vartų bei
prie kampų ir juos sutvirtino.
10 Jis taip pat pastatė bokštų dykumo-
je ir iškasė daug šulinių, nes turėjo
daug gyvulių žemumose ir slėnyje bei
žemdirbių ir vynuogynų prižiūrėtojų
įkalnėse ir Karmelyje; jis mėgo žem-
dirbystę.
11 Ozijas turėjo kariuomenę, kuri iš-
eidavo į karą būriais, kuri buvo su-
skaičiuota raštininko Jejielio ir valdi-
ninko Masėjo, vadovaujant vienam iš
karaliaus vadų Hananijui.
12 Šeimų vadų ir karžygių buvo du
tūkstančiai šeši šimtai vyrų.
13 Jie vadovavo trims šimtams septy-
niems tūkstančiams penkiems šim-
tams kariuomenės vyrų, kurie galin-
gai kariaudavo, padėdami karaliui
prieš priešą.
14 Ozijas parūpino kariuomenei sky-
dų, iečių, šalmų, lankų ir svaidyklių
akmenims svaidyti.
15 Jis turėjo Jeruzalėje naujai išrastų
karinių mašinų strėlėms ir dideliems
akmenims svaidyti, kurias įstatė bokš-
tuose ir kampuose. Jo vardas plačiai
išgarsėjo, nes nuostabi pagalba lydė-
jo jį ir jis tapo galingas.
16 Kai jis buvo galingas, jo širdis pasi-
didžiavo jo pražūčiai. Jis nusikalto
Viešpačiui, savo Dievui, eidamas į
Viešpaties šventyklą smilkyti ant
smilkymo aukuro.
17 Kunigas Azarijas įėjo paskui jį su

aštuoniasdešimt drąsių Viešpaties
kunigų.
18 Jie pasipriešino karaliui Ozijui ir
sakė: “Ozijau, tu neturi teisės smilky-
ti Viešpačiui. Tai kunigų, Aarono sū-
nų, pareiga. Išeik iš šventyklos! Tu
nusikaltai ir Viešpats Dievas nepri-
skaitys to tavo garbei”.
19 Ozijas jau laikė rankoje smilkytu-
vą, pasiruošęs smilkyti. Jis labai supy-
ko ant kunigų. Kai jis supyko, raup-
sai atsirado jo kaktoje Viešpaties na-
muose prie smilkymo aukuro, kuni-
gams matant.
20 Vyriausiasis kunigas Azarijas ir visi
kunigai žiūrėjo į jį, ir jis buvo raup-
suotas. Jie išstūmė jį iš ten, o ir jis
pats skubėjo išeiti, nes Viešpats jį iš-
tiko.
21 Karalius Ozijas liko raupsuotas iki
savo mirties. Jis gyveno atskiruose
namuose ir buvo atskirtas nuo Vieš-
paties namų. Jo sūnus Joatamas val-
dė karaliaus namus ir teisė krašto
žmones.
22 Visus kitus Ozijo darbus, pirmus ir
paskutinius, užrašė Amoso sūnus pra-
našas Izaijas.
23 Ozijas užmigo prie savo tėvų ir bu-
vo palaidotas prie savo tėvų karalių
kapinių lauke, nes jis buvo raupsuo-
tas. Jo sūnus Joatamas karaliavo jo
vietoje.

27 Pradėdamas karaliauti, Joata-
mas buvo dvidešimt penkerių
metų ir šešiolika metų karaliavo Je-
ruzalėje. Jo motina buvo vardu Jaru-
ša, Sadoko duktė.
2 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties
akyse, kaip ir jo tėvas Ozijas, tačiau
jis neįėjo į Viešpaties šventyklą. Tau-
ta vis dar elgėsi netikusiai.
3 Joatamas pastatė aukštutinius var-
tus Viešpaties namuose ir daug sta-
tė ant Ofelio sienos.
4 Be to, jis statė miestus Judo aukštu-
mose ir pilis bei bokštus miškuose.
5 Jis kariavo su amonitų karaliumi ir
jį nugalėjo. Amonitai davė jam šimtą
talentų sidabro, dešimt tūkstančių
saikų kviečių ir tiek pat miežių pir-
maisiais metais, tiek pat antraisiais ir
trečiaisiais metais.
6 Joatamas sustiprėjo, nes vaikščiojo
priešais Viešpatį, savo Dievą.
7 Visi kiti Joatamo darbai ir visi jo
karai surašyti Izraelio ir Judo karalių
knygoje.
8 Pradėdamas karaliauti, jis buvo dvi-
dešimt penkerių metų ir šešiolika
metų karaliavo Jeruzalėje.
9 Joatamas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas Dovydo mieste, o jo
sūnus Achazas karaliavo jo vietoje.

28 Achazas, būdamas dvidešim-
ties metų, pradėjo karaliauti
ir šešiolika metų karaliavo Jeruzalė-
je. Jis nedarė to, kas teisinga Viešpa-
ties akyse, kaip darė jo tėvas Dovy-
das,
2 bet vaikščiojo Izraelio karalių keliais
ir nuliedino Baalių atvaizdus.
3 Jis smilkė Ben-Hinomo slėnyje ir su-
degino savo sūnus Baaliui, mėgdžio-
damas bjaurystes pagonių, kuriuos
Viešpats išvarė, prieš izraelitams už-
imant kraštą.
4 Jis aukojo ir smilkė aukštumose, ant
kalvų ir po kiekvienu žaliuojančiu
medžiu.
5 Todėl Viešpats, jo Dievas, atidavė jį
į Sirijos karaliaus rankas. Sirai paėmė
daug belaisvių ir nusivedė juos į Da-
maską. Jis taip pat buvo atiduotas į
Izraelio karaliaus rankas, kuris dau-
gelį iš jų nužudė.

[6] Remalijo sūnus Pekas išžudė Jude
per vieną dieną šimtą dvidešimt tūks-
tančių karių, nes jie apleido Viešpatį,
savo tėvų Dievą.
[7] Zichris, Efraimo karžygys, nukovė
karaliaus sūnų Masėją, namų valdy-
toją Azrikamą ir Elkaną, kuris buvo
antras po karaliaus.
[8] Be to, izraelitai išsivedė nelaisvėn iš
savo brolių du šimtus tūkstančių mo-
terų, sūnų ir dukterų ir, prisiplėšę
daug grobio, parsigabeno į Samariją.
[9] Bet ten gyveno Viešpaties pranašas
Odedas, kuris pasitiko grįžtančią į
Samariją kariuomenę ir jiems tarė:
"Viešpats, jūsų tėvų Dievas, supykęs
ant Judo, atidavė juos į jūsų rankas,
bet jūs žudėte taip žiauriai, kad jūsų
žiaurumas pasiekė dangų.
[10] Jūs nutarėte Judo ir Jeruzalės gy-
ventojus paversti vergais ir vergėmis.
Argi jūs patys nenusikaltote Viešpa-
čiui, savo Dievui?
[11] Klausykite manęs ir sugrąžinkite
belaisvius, kuriuos atsivedėte iš Judo,
nes didelė Viešpaties rūstybė užside-
gė prieš jus".
[12] Efraimitų vyresnieji: Joanano sūnus
Azarijas, Mesilemoto sūnus Berechi-
jas, Selumo sūnus Jechiskijas ir Had-
lajo sūnus Amasa atsistojo prieš tuos,
kurie grįžo iš karo,
[13] sakydami: "Neįvesite čia belaisvių,
nes jūs tuo prisidėsite prie mūsų nu-
sikaltimų Viešpačiui ir juos mums dar
padauginsite; nes mūsų nusikaltimas
didelis ir Viešpaties rūstybė užsidegu-
si prieš Izraelį".
[14] Tuomet kariai paliko belaisvius ir
grobį kunigaikščiams bei susirinku-
siems.
[15] Vardais paminėti vyrai pakilo, pa-
ėmė belaisvius, iš grobio jie juos ap-
vilko, apavė, pavalgydino, pagirdė ir
patepė aliejumi; silpnesniuosius už-
kėlė ant asilų ir nuvedė visus į Jeri-
chą, palmių miestą, pas jų brolius. Po
to jie sugrįžo į Samariją.
[16] Tuo metu karalius Achazas prašė
Asirijos karaliaus pagalbos,
[17] nes edomitai buvo įsiveržę ir nuga-
lėję Judą bei išsivedę belaisvius.
[18] Ir filistinai užpuolė pietų Judą že-
mumoje ir, paėmę Betsamą, Ajaloną,
Gederotą, Soką, Timną ir Gimzą su
jų kaimais, juose apsigyveno.
[19] Nes Viešpats pažemino Judą dėl Iz-
raelio karaliaus Achazo, kuris apnuo-
gino Judą ir labai nusikalto Viešpa-
čiui.
[20] Atėjęs pas jį Tiglatpalasaras, Asiri-
jos karalius, vargino jį, o ne sustiprino.
[21] Achazas, paėmęs Viešpaties namų,
karaliaus namų ir kunigaikščių auk-
są, atidavė Asirijos karaliui, tačiau tai
jam nepadėjo.
[22] Karalius Achazas savo vargų laiko-
tarpiu dar labiau nusikalto Viešpačiui.
[23] Jis aukojo Damasko dievams, ku-
rie jį nugalėjo, sakydamas: "Sirijos
karalių dievai padeda jiems; aš jiems
aukosiu, kad jie ir man padėtų". Bet
jie tapo pražūtimi jam ir visam Izra-
eliui.
[24] Achazas surinko Dievo namų in-
dus, supjaustė juos, užrakino Viešpa-
ties namų duris ir pristatė aukurų
kiekviename Jeruzalės kampe.
[25] Jis pristeigė kiekviename Judo
mieste aukštumų svetimiems die-
vams smilkyti, sukeldamas Viešpa-
ties, savo tėvų Dievo, rūstybę.
[26] Visi kiti jo darbai yra surašyti Judo
ir Izraelio karalių knygoje.
[27] Achazas užmigo prie savo tėvų, ir jį
palaidojo Jeruzalės mieste, bet ne Iz-
raelio karalių kapuose. Jo sūnus Eze-
kijas karaliavo jo vietoje.

29 Ezekijas pradėjo karaliauti
dvidešimt penkerių metų ir
dvidešimt devynerius metus karalia-
vo Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu
Abija, Zacharijo duktė.
2 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties
akyse, kaip ir jo tėvas Dovydas.
3 Pirmaisiais savo karaliavimo metais,
pirmąjį mėnesį jis atidarė Viešpaties
namų duris ir juos atnaujino.
4 Sukvietęs kunigus ir levitus į rytinę
aikštę,
5 jiems tarė: "Levitai, paklausykite
manęs! Pasišventinkite ir pašventin-
kite Viešpaties, savo tėvų Dievo, na-
mus, pašalindami nešvarumus iš šven-
tyklos.
6 Mūsų tėvai nusikalto ir darė pikta
Viešpaties, mūsų Dievo, akyse. Jie
paliko Jį ir nusigręžė nuo Viešpaties
buveinės, atsukdami Jam nugaras.
7 Jie užrakino šventyklos duris, užge-
sino lempas, nebesmilkė smilkalų ir
nebeaukojo deginamųjų aukų Izra-
elio Dievui šventoje vietoje.
8 Todėl Viešpats užsirūstino ant Judo
ir Jeruzalės. Jis atidavė juos vargui,
pasibaisėjimui ir pajuokai, kaip patys
matote savo akimis.
9 Nes štai mūsų tėvai žuvo nuo kardo
ir mūsų sūnūs, dukterys ir žmonos pa-
teko nelaisvėn.
10 Dabar mano širdyje yra noras pa-
daryti sandorą su Viešpačiu, Izraelio
Dievu, kad Jo didžioji rūstybė nusi-
suktų nuo mūsų.
11 Mano sūnūs, neatidėliokite, nes jus
išsirinko Viešpats, kad prieš Jį stovė-
tumėte, Jam tarnautumėte ir smilky-
tumėte".
12 Tuomet pakilo levitai. Iš kohati-
tų-Amasajo sūnus Mahatas ir Aza-
rijo sūnus Joelis, iš meraritų-Abdžio
sūnus Kišas ir Jehalelio sūnus Azari-
jas, iš gersonitų-Zimo sūnus Joahė
ir Joahės sūnus Edenas,
13 iš Elizafano palikuonių-Simris ir
Jejielis, iš Asafo palikuonių-Zacha-
rijas ir Matanijas,
14 iš Hemano palikuonių-Jehielis ir
Semėjis, o iš Jedutūno palikuo-
nių-Semajas ir Uzielis.
15 Jie sušaukė savo brolius, pasišven-
tino ir ėjo Viešpaties namų valyti,
kaip karalius buvo įsakęs pagal Vieš-
paties žodį.
16 Kunigai, įėję į Viešpaties namų vi-
dų, išnešė visus nešvarumus, kuriuos
rado Viešpaties šventykloje, į kiemą,
o levitai nešė juos į Kedrono upelį.
17 Pirmojo mėnesio pirmą dieną jie
pradėjo šventinti, o mėnesio aštuntą
dieną pasiekė Viešpaties namų prie-
angį, per aštuonias dienas jie pašven-
tino Viešpaties namus ir baigė pirmo
mėnesio šešioliktą dieną.
18 Po to, atėję pas karalių Ezekiją,
pranešė: "Išvalėme visus Viešpaties
namus: deginamųjų aukų aukurą su
visais jo reikmenimis ir padėtinės
duonos stalą su visais jo indais.
19 Visus reikmenis, kuriuos karalius
Achazas karaliaudamas išmetė savo
nusikaltimo metu, mes nuvalėme ir
pašventinome, ir štai jie yra prie
Viešpaties aukuro".
20 Karalius Ezekijas, atsikėlęs anksti,
sušaukė miesto vyresniuosius ir nuėjo
į Viešpaties namus.
21 Jie atsivedė septynis jaučius, septy-
nis avinus, septynis ėriukus ir septy-
nis ožius aukai už nuodėmę,-už ka-
ralystę, šventyklą ir Judą. Jis įsakė
kunigams, Aarono sūnums, aukoti
ant Viešpaties aukuro.
22 Papjovę jaučius, kunigai ėmė krau-
jo ir juo šlakstė aukurą; papjovę avi-
nus, taip pat šlakstė krauju aukurą

ir, papjovę ėriukus, šlakstė jų krauju
aukurą.
23 Po to privedė už nuodėmę aukojamus ožius prie karaliaus ir žmonių,
kurie uždėjo ant jų rankas.
24 Kunigai juos papjovė ir atnešė prie
aukuro jų kraują kaip sutaikinimo auką už visą Izraelį, nes karalius buvo
įsakęs aukoti deginamąją auką už visą Izraelį.
25 Ezekijas pastatė prie Viešpaties namų levitus su cimbolais, arfomis ir
psalteriais pagal karaliaus Dovydo,
regėtojo Gado ir pranašo Natano nurodymus. Taip buvo įsakęs Viešpats
per savo pranašus.
26 Levitai stovėjo su Dovydo instrumentais, o kunigai – su trimitais.
27 Ezekijas įsakė aukoti ant aukuro
deginamąją auką. Prasidėjus deginamosios aukos aukojimui, suskambėjo
Viešpaties giesmės ir trimitai, pritariant karaliaus Dovydo muzikiniams
instrumentams.
28 Visi susirinkusieji garbino, giedotojai giedojo ir trimitai skardeno, kol
pabaigė aukoti deginamąją auką.
29 Aukojimui pasibaigus, karalius ir
visi, kurie buvo su juo, nusilenkę garbino Dievą.
30 Karalius Ezekijas ir kunigaikščiai
liepė levitams šlovinti Viešpatį Dovydo ir regėtojo Asafo giesmėmis. Jie
džiaugsmingai giedojo ir nusilenkę
garbino.
31 Ezekijas tarė: "Dabar jūs esate pasišventinę Viešpačiui! Atgabenkite
aukas bei padėkos aukas į Viešpaties
namus". Susirinkusieji atgabeno minėtas aukas ir kas norėjo – deginamąsias aukas.
32 Deginamųjų aukų, kurias susirinkusieji aukojo, buvo septyniasdešimt
jaučių, šimtas avinų, du šimtai ėriukų; visi jie buvo paskirti deginamajai
aukai Viešpačiui.
33 Pašvęstųjų aukų buvo šeši šimtai
jaučių ir trys tūkstančiai avių.
34 Kunigų buvo per mažai, jie nespėjo
lupti visų deginamųjų aukų odų; tad
jiems padėjo jų broliai levitai, kol kiti
kunigai pasišventino; levitai stropiau
rūpinosi pasišventinti negu kunigai.
35 Be to, dar reikėjo aukoti daug deginamųjų aukų, padėkos aukų taukus
ir geriamąsias aukas prie kiekvienos
deginamosios aukos. Taip buvo atstatytas tarnavimas Viešpaties namuose.
36 Ezekijas ir visa tauta džiaugėsi, kad
Dievas paruošė tautą, nes tai įvyko
staiga.

30 Ezekijas parašė ir išsiuntinėjo
laiškus Izraeliui, Judui, Efraimui bei Manasui, kad atvyktų į Viešpaties namus Jeruzalėje švęsti Paschos Viešpačiui, Izraelio Dievui.
2 Karalius, kunigaikščiai ir Jeruzalės
gyventojai sutarė švęsti Paschą antrąjį mėnesį.
3 Jie negalėjo jos švęsti laiku dėl to,
kad dar nebuvo pasišventinęs pakankamas kunigų skaičius ir Jeruzalėje
nebuvo susirinkę žmonės.
4 Tas sumanymas patiko karaliui ir visiems žmonėms.
5 Jie nutarė pranešti visam Izraeliui
nuo Bersabėjos iki Dano, kad ateitų
švęsti Paschos Viešpačiui, Izraelio
Dievui, į Jeruzalę, nes jie seniai nebuvo šventę Paschos taip, kaip parašyta.
6 Karaliaus ir kunigaikščių paskirti
šaukliai vaikščiojo su laiškais po visą Izraelį ir Judą, kaip karalius buvo
įsakęs, skelbdami: "Izraelitai, grężkitės į Viešpatį, Abraomo, Izaoko ir
Jokūbo Dievą, ir Jis grįš pas jus, išlikusius iš Asirijos karalių rankos.

7 Nebūkite kaip jūsų tėvai ir broliai,
kurie nusikalto Viešpačiui, savo tėvų
Dievui, todėl Jis juos atidavė sunai-
kinti, kaip patys matote.
8 Nebūkite kietasprandžiai kaip jūsų
tėvai! Paveskite save Viešpačiui ir at-
eikite į Jo šventyklą, kurią Jis pašven-
tino amžiams, ir tarnaukite Viešpa-
čiui, savo Dievui, kad Jo didžioji rūs-
tybė nusisuktų nuo jūsų.
9 Jei grįšitės į Viešpatį, jūsų broliai ir
sūnūs ras pasigailėjimą akyse tų, ku-
rie juos išvedė, ir sugrįš į šitą šalį; nes
maloningas ir gailestingas yra Vieš-
pats, jūsų Dievas. Jis jūsų neatstums,
jei sugrįšite pas Jį".
10 Šaukliai ėjo iš miesto į miestą per
Efraimo ir Manaso žemes iki Zabulo-
no, bet šie juos išjuokė ir tyčiojosi iš jų.
11 Tačiau kai kurie iš Asero, Manaso
ir Zabulono nusižemino ir atėjo į Je-
ruzalę.
12 Jude buvo Viešpaties ranka, kad
duotų jiems vieną širdį vykdyti kara-
liaus ir kunigaikščių įsakymą pagal
Viešpaties žodį.
13 Į Jeruzalę susirinko labai daug
žmonių švęsti Neraugintos duonos
šventės antrąjį mėnesį.
14 Jie pašalino aukurus Jeruzalėje, vi-
sus smilkymo aukurus sudaužė ir su-
metė juos į Kedrono upelį.
15 Jie pjovė Paschos avinėlį antrojo
mėnesio keturioliktą dieną. Kunigai
ir levitai susigėdę pasišventino ir at-
gabeno deginamųjų aukų į Viešpaties
namus.
16 Jie ėjo savo tarnystę jiems įprasta
tvarka, laikydamiesi Dievo vyro Mo-
zės įstatymo; kunigai šlakstė kraują,
paėmę jį iš levitų rankų.
17 Daugelis iš susirinkusiųjų nebuvo
pasišventinę, todėl levitai papjauda-
vo Paschos avinėlį už tuos, kurie bu-
vo susitepę, kad pašventintų juos
Viešpačiui.
18 Daug žmonių, ypač iš Efraimo, Ma-
naso, Isacharo ir Zabulono, nebuvo
apsivalę ir valgė Paschą ne taip, kaip
pasakyta įstatyme. Tačiau Ezekijas
meldėsi už juos: "Gerasis Viešpatie,
atleisk kiekvienam,
19 kuris paruošė savo širdį ieškoti
Dievo–Viešpaties, savo tėvų Dievo,
nors ir nėra apsivalęs pagal šventyk-
los reikalavimus".
20 Viešpats išklausė Ezekiją ir išgydė
žmones.
21 Izraelitai, susirinkę į Jeruzalę, šven-
tė Neraugintos duonos šventę septy-
nias dienas su dideliu džiaugsmu, o
kunigai ir levitai kasdien garsiai šlovi-
no Viešpatį muzikos instrumentais.
22 Ezekijas padrąsino levitus, kurie ži-
nojo, kaip tinkamai tarnauti Viešpa-
čiui. Jie valgė septynias šventės die-
nas, aukojo padėkos aukas ir garbino
Viešpatį, savo tėvų Dievą.
23 Visi sutarė švęsti dar septynias die-
nas. Taip jie šventė džiaugsmingai ki-
tas septynias dienas.
24 Judo karalius Ezekijas davė susirin-
kusiems tūkstantį jaučių ir septynis
tūkstančius avių, o kunigaikščiai da-
vė tūkstantį jaučių ir dešimt tūkstan-
čių avių. Daug kunigų pasišventino.
25 Džiaugėsi visi Judo žmonės, kuni-
gai, levitai, visi susirinkusieji iš Izra-
elio ir svetimtaučiai, atėję iš Izraelio,
ir gyvenantieji Jude.
26 Didelis džiaugsmas buvo Jeruzalė-
je, nes nuo Izraelio karaliaus Dovydo
sūnaus Saliamono laikų nieko pana-
šaus nebuvo buvę Jeruzalėje.
27 Kunigai ir levitai pakilę laimino
žmones, ir jų balsas buvo išgirstas,
jų malda pasiekė Jo šventą buveinę
danguje.

31 Kai visa tai pasibaigė, visi su-
sirinkę izraelitai, išėję į Judo
miestus, sudaužė stabus, iškirto girai-
tes, nugriovė aukštumas ir aukurus
visame Jude, Benjamine, Efraime ir
Manase. Po to visi izraelitai sugrįžo į
savo miestus prie savo nuosavybės.
2 Ezekijas suskirstė kunigus ir levitus
skyriais, kiekvieną pagal jo tarnystę,
aukoti deginamąsias ir padėkos au-
kas, tarnauti, giedoti ir šlovinti Vieš-
paties šventyklos vartuose.
3 Karalius davė savo turtų dalį degi-
namosioms aukoms rytais, vakarais,
sabatais, per jauną mėnulį ir metinė-
mis šventėmis, kaip parašyta Viešpa-
ties įstatyme.
4 Jis įsakė tautai ir Jeruzalės gyvento-
jams duoti dalį kunigams ir levitams,
kad jie būtų padrąsinti Viešpaties
įstatyme.
5 Įsakymą paskelbus, izraelitai gausiai
atgabeno pirmavaisių javų, vyno, alie-
jaus ir medaus, taip pat atnešė gau-
siai dešimtinių.
6 Izraelitai ir Judo miestų gyventojai
taip pat davė dešimtinę nuo galvijų ir
avių, ir laisvos valios aukų Viešpačiui,
savo Dievui, jie sukrovė krūvas.
7 Trečią mėnesį jie pradėjo krauti tas
krūvas, o septintą – užbaigė.
8 Ezekijas ir kunigaikščiai, atėję ir pa-
matę krūvas, šlovino Viešpatį ir lai-
mino Jo tautą Izraelį.
9 Ezekijas paklausė kunigų ir levitų
apie krūvas.
10 Vyriausiasis kunigas Azarijas iš Sa-
doko namų atsakė: “Nuo to laiko, kai
pradėjo gabenti aukas Viešpaties na-
mams, mes sočiai valgome ir dar dau-
giau atlieka, nes Viešpats palaimino
savo tautą”.
11 Ezekijas įsakė paruošti kambarius
Viešpaties namuose. Juos paruošus,
12 jie ištikimai nešė aukas šventyklai,
dešimtines ir dovanas. Jų vyriausiasis
prižiūrėtojas buvo levitas Konanijas,
o jo brolis Semėjis buvo po jo.
13 Jehielis, Azazijas, Nahatas, Asaelis,
Jerimotas, Jozabadas, Elielis, Ismaki-
jas, Mahatas ir Benajas buvo prižiū-
rėtojai Konanijo ir jo brolio Semėjo
žinioje, karaliaus Ezekijo ir Azarijo,
kuris buvo vyriausiasis Dievo namuo-
se, įsakymu.
14 Imno sūnui Korei, levitui, rytinių
vartų sargui, buvo paskirta prižiūrėti
Dievui laisva valia atnešamas dova-
nas, aukas Viešpačiui ir šventas do-
vanas.
15 Korei vadovaujant, Edenas, Minja-
minas, Jozuė, Semajas, Amarijas ir
Sekanijas kunigų miestuose paskirsty-
davo dalis savo broliams, dideliems ir
mažiems,
16 surašytiems giminių sąrašuose, vy-
rams nuo trejų metų ir vyresniems,
kurie kasdien eidavo į Viešpaties na-
mus atlikti tarnystės, laikydamiesi nu-
statytos eilės,
17 kunigams, kurie buvo surašyti šei-
momis, ir levitams, dvidešimties me-
tų ir vyresniems, pagal jų pareigas
skyriuose,
18 ir visiems, kurie buvo surašyti: kū-
dikiams, žmonoms, sūnums ir dukte-
rims, nes jie ištikimai pasišventė
šventai tarnystei.
19 Kunigai aaronitai, gyvenantieji jų
miestams priklausančiuose priemies-
čiuose, buvo įtraukti į sąrašus vardais.
Pagal juos duodavo dalį kiekvienam
kunigui ir kiekvienam levitui, esan-
čiam sąraše.
20 Taip darė Ezekijas visame Jude. Jis
darė tai, kas teisinga, gera ir tinkama
Viešpačiui, jo Dievui.
21 Kiekvieną darbą, kurį jis darė Die-

vo namų reikalams, vykdydamas įsakymus ar įstatymus, ieškodamas savo Dievo, jis darė iš visos savo širdies, ir jam sekėsi.

32 Po šitų įvykių ir darbų Asirijos karalius Sinacheribas įsibrovė į Judą ir apgulė sutvirtintus miestus, tikėdamasis juos paimti.
2 Kai Ezekijas pamatė, kad Sinacheribas rengiasi pulti Jeruzalę,
3 jis pasitarė su kunigaikščiais bei karžygiais ir nutarė užversti už miesto esančius šaltinius.
4 Buvo sušaukta daug žmonių, kurie užvertė visus šaltinius ir upelį, tekantį per kraštą, kad Asirijos kariai, apgulę miestą, neturėtų vandens.
5 Be to, karalius ryžtingai ėmėsi darbo ir atstatė visą apgriuvusią miesto sieną; pastatė ant jos bokštų, jos lauko pusėje pastatė kitą sieną ir sutvirtino Milą Dovydo mieste. Jis pagamino daug iečių ir skydų.
6 Ezekijas, paskyręs karo vadus, sušaukė juos aikštėje prie miesto vartų ir jiems kalbėjo padrąsinančiai:
7 "Būkite drąsūs ir stiprūs. Nebijokite ir nenusigąskite Asirijos karaliaus ir tos daugybės, kuri yra su juo, nes su mumis yra daugiau, negu su juo:
8 su juo yra kūno ranka, o su mumis – Viešpats, mūsų Dievas, kad padėtų mums ir kovotų mūsų kovas". Žmones įkvėpė Judo karaliaus Ezekijo žodžiai.
9 Asirijos karalius Sinacheribas buvo apgulęs Lachišą. Jis siuntė pasiuntinius į Jeruzalę pas Judo karalių Ezekiją ir pas visus Judo ir Jeruzalės gyventojus, sakydamas:
10 "Taip sako Asirijos karalius Sinacheribas: 'Kuo jūs pasitikite, kad sėdite apgultame mieste, Jeruzalėje?
11 Ar ne Ezekijas įtikinėja jus atsiduoti mirčiai nuo bado ir troškulio, sakydamas: 'Viešpats, mūsų Dievas, mus išgelbės iš Asirijos karaliaus rankos?'
12 Argi ne tas pats Ezekijas pašalino Jo aukštumas bei Jo aukurus ir liepė Judo ir Jeruzalės gyventojams: 'Tik prie to vieno aukuro turite garbinti Viešpatį ir Jam smilkyti?'
13 Argi nežinote, ką aš ir mano tėvai padarėme visoms kitų kraštų tautoms? Ar tų tautų dievai išgelbėjo savo kraštus iš mano rankos?
14 Kur yra dievai tų tautų, kurias visiškai sunaikino mano tėvai? Ar nors vienas dievas išgelbėjo savo kraštą iš mano rankos? Kaip tad jūsų Dievas galėtų jus išgelbėti?
15 Tegul Ezekijas neapgaudinėja ir neįtikinėja jūsų! Netikėkite juo, nes nei vienos tautos, nei karalystės dievas negalėjo išgelbėti savo tautos iš mano ir iš mano tėvų rankos. Ir jūsų Dievas neišgelbės jūsų' ".
16 Asirijos pasiuntiniai dar daugiau kalbėjo prieš Viešpatį Dievą ir prieš Jo tarną Ezekiją.
17 Jų karalius rašė laiškus, įžeidžiančius Viešpatį, Izraelio Dievą: "Kaip kitų tautų dievai neišgelbėjo savo tautų iš mano rankų, taip ir Ezekijo Dievas neišgelbės savo tautos".
18 Pasiuntiniai garsiai šaukė žydų kalba žmonėms, buvusiems ant Jeruzalės sienos, norėdami juos įbauginti, kad galėtų paimti miestą.
19 Taip kalbėdami apie Jeruzalės Dievą, jie Jį lygino su kitų žemės tautų dievais, kurie yra žmogaus rankų darbas.
20 Karalius Ezekijas ir pranašas Izaijas, Amoso sūnus, meldėsi ir šaukėsi dangaus.
21 Viešpats siuntė angelą, kuris išnai-

kino karžygius, vadus ir karininkus
Asirijos karaliaus stovykloje. Karalius
sugėdintas turėjo grįžti į savo šalį.
Jam įėjus į savo dievo namus, jo pa-
ties sūnūs jį ten nužudė.
22 Taip Viešpats išgelbėjo Ezekiją ir
Jeruzalės gyventojus iš Asirijos kara-
liaus Sinacheribo rankos ir kitų prie-
šų. Viešpats saugojo juos iš visų pu-
sių.
23 Daugelis nešė dovanas į Jeruzalę
Viešpačiui ir brangenybių Judo kara-
liui Ezekijui, kuris pagarsėjo aplinki-
nėse tautose.
24 Tuo laiku Ezekijas mirtinai susirgo.
Jis meldėsi, Viešpats išklausė jį ir da-
vė jam ženklą.
25 Tačiau Ezekijas nebuvo dėkingas už
jam suteiktą Dievo malonę; jis pasi-
didžiavo, todėl rūstybė užsidegė prieš
jį, Judą ir Jeruzalę.
26 Bet Ezekijas nusižemino dėl savo
išdidumo ir visi Jeruzalės gyventojai
su juo, todėl Viešpaties rūstybė neat-
ėjo ant jų Ezekijo dienomis.
27 Ezekijas įsigijo garbės ir daug tur-
tų: sidabro, aukso, brangiųjų akme-
nų, kvepiančių aliejų, skydų ir viso-
kių brangių indų.
28 Jam valdant, buvo pastatyta daug
sandėlių javams, vyno ir aliejaus at-
sargoms ir tvartų visokiems gyvu-
liams,
29 nes jis laikė dideles bandas galvijų
ir avių. Jis pastatė daug miestų, nes
Dievas jam suteikė labai daug turtų.
30 Ezekijas užtvenkė aukštutinę Giho-
no šaltinio vandens ištaką ir jos van-
denį nuvedė kanalu į vakarinę Dovy-
do miesto dalį. Ezekijui sekėsi visuo-
se jo darbuose.
31 Tačiau kai Babilono kunigaikščių
pasiuntiniai atvyko pas Ezekiją tei-
rautis apie stebuklą, kuris įvyko kraš-
te, Dievas paliko jį, norėdamas išmė-
ginti ir sužinoti, kas yra jo širdyje.
32 Visi kiti Ezekijo darbai ir jo gera-
darystės yra surašyti pranašo Izaijo,
Amoso sūnaus, regėjime ir Judo bei
Izraelio karalių knygoje.
33 Ezekijas užmigo prie savo tėvų ir
buvo palaidotas geriausioje Dovydo
sūnų kapų vietoje; visi Judo ir Jeru-
zalės gyventojai pagerbė mirusįjį. Jo
sūnus Manasas karaliavo jo vietoje.

33 Manasas, pradėdamas kara-
liauti, buvo dvylikos metų ir
karaliavo Jeruzalėje penkiasdešimt
penkerius metus.
2 Jis darė pikta Viešpaties akyse,
mėgdžiodamas bjaurius papročius pa-
gonių, kuriuos Viešpats išvarė, ati-
duodamas izraelitams kraštą.
3 Jis atstatė aukštumas, kurias jo tė-
vas Ezekijas buvo nugriovęs, pastatė
aukurų Baaliui, pasodino giraičių ir
garbino visą dangaus kareiviją, ir
jiems tarnavo.
4 Jis pastatė aukurų net Viešpaties
namuose, apie kuriuos Viešpats buvo
pasakęs: “Jeruzalėje mano vardas bus
per amžius”.
5 Buvo pastatyti aukurai dangaus ka-
reivijai garbinti dviejuose Viešpaties
namų kiemuose.
6 Jis leido savo vaikus per ugnį Hino-
mo slėnyje. Be to, jis žyniavo, būrė iš
ženklų, kerėjo ir laikė mirusiųjų dva-
sių iššaukėjus bei žynius. Jis darė
daug pikto Viešpaties akyse, sukelda-
mas Jo rūstybę.
7 Jis pastatė drožtą atvaizdą, stabą
Dievo namuose, apie kuriuos Dievas
kalbėjo Dovydui ir jo sūnui Saliamo-
nui: “Šituose namuose ir Jeruzalėje,
kurią išsirinkau iš visų Izraelio gimi-
nių, per amžius bus mano vardas.

8 Aš nepašalinsiu Izraelio tautos iš
krašto, kurį daviau jūsų tėvams, jei jie
rūpestingai laikysis mano įstatymų,
įsakymų ir nuostatų, duotų jiems per
Mozę".
9 Bet Manasas suvedžiojo Judo ir Je-
ruzalės gyventojus taip, kad jie elgėsi
blogiau negu pagonys, kuriuos Vieš-
pats išnaikino izraelitų akivaizdoje.
10 Viešpats kalbėjo Manasui ir jo tau-
tai, tačiau jie nekreipė dėmesio.
11 Viešpats leido Asirijos karaliaus
kariuomenės vadams užimti kraštą;
jie sugavo Manasą, sukaustė jį gran-
dinėmis ir nuvedė į Babiloną.
12 Būdamas nelaisvėje, jis nusižemino
prieš savo tėvų Dievą ir maldavo
Viešpatį, savo Dievą.
13 Viešpats išgirdo jo prašymą, išklau-
sė jo maldavimą ir leido jam grįžti į
Jeruzalę, į jo karalystę. Tada Mana-
sas suprato, kad Viešpats yra Dievas.
14 Po to jis pastatė labai aukštą išori-
nę sieną Dovydo miestui Gihono šal-
tinio vakaruose, slėnyje, iki Žuvų var-
tų ir aplink Ofelio kalvą. Jis taip pat
paskyrė kariuomenės vadus kiekvie-
nam sutvirtintam Judo miestui.
15 Jis pašalino svetimus dievus ir sta-
bą iš Viešpaties namų bei visus auku-
rus, kuriuos buvo pastatęs Viešpaties
namų kalne bei Jeruzalėje, ir išmetė
juos už miesto vartų.
16 Jis atstatė Viešpaties aukurą, au-
kojo ant jo sutaikinimo ir padėkos
aukas ir įsakė Judui tarnauti Viešpa-
čiui, Izraelio Dievui.
17 Žmonės vis dar aukojo aukštumo-
se, tačiau tik Viešpačiui, savo Dievui.
18 Kiti Manaso darbai, jo malda į sa-
vo Dievą ir žodžiai regėtojų, kurie
jam kalbėjo Viešpaties, Izraelio Die-
vo, vardu, yra surašyti Izraelio kara-
lių knygoje.
19 Jo malda, Viešpaties atsakymas,
nusikaltimas, neištikimybė ir vietos,
kuriose jis prieš nusižemindamas įkū-
rė giraičių, aukštumų ir drožtų atvaiz-
dų, yra surašyta regėtojų raštuose.
20 Manasas užmigo prie savo tėvų ir jį
palaidojo jo namuose; jo sūnus Amo-
nas karaliavo jo vietoje.
21 Amonas pradėjo karaliauti, būda-
mas dvidešimt dvejų metų, ir karalia-
vo Jeruzalėje dvejus metus.
22 Jis, kaip ir jo tėvas Manasas, darė
pikta Viešpaties akyse, aukodamas ir
tarnaudamas visiems stabams, ku-
riuos padarė jo tėvas Manasas.
23 Jis nenusižemino prieš Viešpatį
kaip jo tėvas Manasas, bet nusikalto
labiau ir labiau.
24 Jo tarnai surengė sąmokslą ir nužu-
dė jį jo namuose.
25 Krašto žmonės nužudė visus, kurie
dalyvavo sąmoksle prieš karalių
Amoną, ir paskelbė karaliumi jo sū-
nų Joziją.

34 Jozijas pradėjo karaliauti aš-
tuonerių metų ir trisdešimt
vienerius metus karaliavo Jeruzalėje.
2 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties
akyse, ir vaikščiojo savo tėvo Dovydo
keliais, nenukrypdamas nei į kairę,
nei į dešinę.
3 Aštuntaisiais savo karaliavimo me-
tais, dar būdamas jaunuolis, jis pra-
dėjo ieškoti savo tėvo Dovydo Dievo,
o dvyliktaisiais metais jis pradėjo va-
lyti Judą ir Jeruzalę nuo aukštumų,
giraičių, drožtų ir lietų atvaizdų.
4 Jie nugriovė aukurus Baaliui ir at-
vaizdus, kurie buvo virš jų, iškirto gi-
raites, drožtus bei lietus atvaizdus su-
trupino į gabalus ir dulkes išbarstė
ant kapų tų, kurie jiems aukojo.
5 Kunigų kaulus jis sudegino ant jų

aukurų ir apvalė Judą bei Jeruzalę.
[6] Tą patį jis padarė Manaso, Efraimo
ir Simeono miestuose iki Neftalio:
[7] sugriovė visus aukurus, iškirto girai-
tes, drožtus atvaizdus sudaužė į dul-
kes ir sunaikino visus stabus Izraely-
je. Po to jis grįžo į Jeruzalę.
[8] Aštuonioliktaisiais savo karaliavimo
metais, baigęs valyti kraštą ir namus,
jis siuntė Azalijo sūnų Safaną, miesto
valdytoją Masėją ir metraštininką Jo-
ahę, Joachazo sūnų, taisyti Viešpaties
namų.
[9] Jie, atėję pas vyriausiąjį kunigą Hel-
kiją, atnešė jam Dievo namams pa-
aukotus pinigus, kuriuos levitai, durų
sargai, surinko iš Manaso, Efraimo ir
viso Izraelio, taip pat iš Judo, Benja-
mino ir Jeruzalės gyventojų.
[10] Jie perdavė juos darbų prižiūrėto-
jams Viešpaties namuose, o tie atida-
vė darbininkams, kurie tvarkė Vieš-
paties namus –
[11] dailidėms ir statybininkams pirkti
tašytus akmenis bei medžius sijoms ir
perdangoms, nes Judo karaliai buvo
apleidę Viešpaties namus.
[12] Tie vyrai dirbo ištikimai. Jų prižiū-
rėtojais buvo levitai iš Merario sūnų
Jahatas ir Abdijas, iš kohatitų – Za-
charijas ir Mesulamas. Levitai, kurie
grojo muzikos instrumentais,
[13] vadovavo nešikams ir prižiūrėjo vi-
sus darbininkus; iš levitų buvo rašti-
ninkai, tvarkytojai ir vartų sargai.
[14] Jiems išimant Viešpaties namams
paaukotus pinigus, kunigas Helkijas
rado Viešpaties įstatymo, duoto per
Mozę, knygą.
[15] Helkijas tarė raštininkui Safanui:
“Radau įstatymo knygą Viešpaties
namuose”. Helkijas padavė knygą Sa-
fanui.
[16] Safanas, nunešęs knygą pas kara-
lių, pranešė, kad viskas daroma, kas
buvo jiems pavesta,
[17] o pinigus, rastus Viešpaties namuo-
se, jie atidavė prižiūrėtojams ir dar-
bininkams.
[18] Tada raštininkas Safanas pranešė
karaliui: “Kunigas Helkijas davė man
knygą”. Ir Safanas skaitė ją karaliui.
[19] Karalius, išgirdęs įstatymo žodžius,
perplėšė savo drabužius
[20] ir įsakė Helkijui, Safano sūnui Ahi-
kamui, Michėjo sūnui Abdonui, raš-
tininkui Safanui ir karaliaus tarnui
Asajui:
[21] “Eikite ir pasiklauskite Viešpatį už
mane ir visus likusius Izraelyje bei Ju-
de dėl šitos knygos žodžių; didelė
Viešpaties rūstybė bus išlieta ant mū-
sų, nes mūsų tėvai nesilaikė Viešpa-
ties žodžio ir nevykdė, kas parašyta
šitoje knygoje”.
[22] Helkijas ir tie, kuriems karalius bu-
vo įsakęs, nuėjo pas pranašę Holdą
(jos vyras Selumas, Hasro sūnaus Tik-
vo sūnus, buvo drabužių sargas), kuri
gyveno Jeruzalės antroje dalyje, ir
kalbėjo su ja apie tai.
[23] Ji atsakė: “Taip sako Viešpats, Iz-
raelio Dievas: ‘Sakykite vyrui, kuris
jus atsiuntė pas mane:
[24] ‘Taip sako Viešpats: ‘Aš bausiu šitą
vietą ir jos gyventojus visais prakeiki-
mais, kurie surašyti knygoje, kuri bu-
vo perskaityta Judo karaliui;
[25] jie paliko mane ir degino smilkalus
kitiems dievams, sukeldami mano
pyktį savo rankų darbais. Mano rūs-
tybė bus išlieta ant šitos vietos ir ne-
užges’.
[26] Judo karaliui, kuris jus siuntė pasi-
klausti Viešpaties, pasakykite: ‘Taip
sako Viešpats, Izraelio Dievas: ‘Dėl
žodžių, kuriuos tu girdėjai,
[27] tavo širdis buvo minkšta ir tu nusi-

žeminai prieš Dievą, klausydamasis
žodžių prieš šitą vietą ir jos gyvento-
jus. Kadangi nusižeminai prieš mane,
perplėšei savo drabužius ir verkei, tai
Aš išklausiau tave.
[28] Aš paimsiu tave prie tavo tėvų, tu
nueisi ramybėje į kapus ir tavo akys
nematys visų tų nelaimių, kurias sių-
siu šitai vietai ir jos gyventojams' ".
Jie visa tai pranešė karaliui.
[29] Karalius sukvietė visus Judo ir Je-
ruzalės vyresniuosius.
[30] Karalius nuėjo į Viešpaties namus,
ir visi Judo bei Jeruzalės gyventojai
nuo mažiausio iki didžiausio, ir kuni-
gai bei levitai. Karalius garsiai skaitė
visus žodžius iš sandoros knygos, at-
rastos Viešpaties namuose.
[31] Karalius, stovėdamas savo vietoje,
padarė sandorą Viešpaties akivaizdo-
je: sekti Viešpatį ir laikytis Jo įsaky-
mų, įspėjimų ir nuostatų; visa širdimi
ir visa siela vykdyti sandoros žodžius,
užrašytus šitoje knygoje.
[32] Jis įsakė laikytis sandoros visiems
gyvenantiems Jeruzalėje ir Benjami-
ne. Jeruzalės gyventojai laikėsi savo
tėvų Dievo sandoros.
[33] Jozijas pašalino visus stabus iš visų
Izraelio kraštų ir įsakė visiems Izra-
elyje tarnauti Viešpačiui, jų tėvų Die-
vui. Kol jis buvo gyvas, jie nepasitrau-
kė nuo Viešpaties.

35 Jozijas šventė Jeruzalėje Pas-
chą Viešpaties garbei. Jie pa-
pjovė Paschos avinėlį pirmojo mėne-
sio keturioliktą dieną.
[2] Jis paskirstė kunigams pareigas ir
juos padrąsino tarnauti Viešpaties
namuose.
[3] Jis sakė levitams, kurie mokė izra-
elitus ir buvo pasišventę Viešpačiui:
"Įneškite šventąją skrynią į namus,
kuriuos pastatė Dovydo sūnus Salia-
monas, Izraelio karalius; jums nebe-
reikia jos nešioti ant pečių. Tarnauki-
te Viešpačiui, savo Dievui, ir Jo tau-
tai Izraeliui.
[4] Pasiruoškite pagal savo tėvų namus
ir skyrius, kaip nustatyta Izraelio ka-
raliaus Dovydo ir jo sūnaus Saliamo-
no.
[5] Stovėkite šventykloje ten, kur susto-
ję jūsų brolių tėvų šeimos, kad kiek-
vienai šeimai tektų levitų šeimos sky-
rius;
[6] papjaukite Paschos avinėlį, pasi-
šventinkite ir paruoškite jį savo bro-
liams, kad jie galėtų išpildyti tai, ką
Viešpats kalbėjo Mozei".
[7] Jozijas davė tautai trisdešimt tūks-
tančių avinėlių Paschos aukai ir tris
tūkstančius jaučių iš karaliaus turto.
[8] Kunigaikščiai noriai davė žmonėms,
kunigams ir levitams. Dievo namų vy-
resnieji: Helkijas, Zacharijas ir Jehie-
lis davė kunigams du tūkstančius še-
šis šimtus avių ir tris šimtus jaučių au-
kojimui.
[9] Konanijas ir jo broliai Semajas bei
Netanelis, taip pat Hasabijas, Jejielis
ir Jozabadas, levitų viršininkai, davė
levitams penkis tūkstančius avinėlių
Paschos aukai ir penkis šimtus jaučių.
[10] Tarnavimo metu kunigai sustojo sa-
vo vietose ir levitai pagal savo sky-
rius, kaip karalius įsakė.
[11] Jie papjovė Paschai avinėlį, ir kuni-
gai ėmė kraują iš jų, šlakstė, o levitai
nulupo kailį.
[12] Kas buvo skirta deginamajai aukai,
buvo atidėta į šalį ir paskirstyta tau-
tos šeimoms, kad jie aukotų Viešpa-
čiui, kaip parašyta Mozės knygoje;
taip pat paskirstė ir galvijus.
[13] Jie kepė Paschos avinėlį ugnyje,
kaip reikalavo nuostatai, o kitas

šventas aukas virė puoduose bei ka-
tiluose ir skubiai išdalino visiems
žmonėms.
14 Po to jie paruošė maistą sau ir ku-
nigams, nes kunigai, aaronitai, iki
nakties degino deginamąsias aukas ir
taukus.
15 Giedotojai, Asafo sūnūs, stovėjo
savo vietoje, kaip buvo įsakę Dovy-
das, Asafas, Hemanas ir Jedutūnas,
karaliaus regėtojas; vartininkai sto-
vėjo prie jiems skirtų vartų, jiems ne-
reikėjo palikti tarnavimo, nes jų bro-
liai levitai jiems viską paruošė.
16 Taip tą dieną buvo atliktas visas
tarnavimas Viešpačiui: Paschos šven-
timas ir deginamųjų aukų aukojimas
ant Viešpaties aukuro, laikantis ka-
raliaus Jozijo įsakymo.
17 Izraelitai, kurie buvo susirinkę,
šventė Paschą ir Neraugintos duonos
šventę septynias dienas.
18 Tokios Paschos Izraelis nebuvo
šventęs nuo pranašo Samuelio die-
nų; joks Izraelio karalius nebuvo
šventęs Paschos taip, kaip Jozijas – su
kunigais, levitais, visu Judu, Izraeliu
ir Jeruzalės gyventojais.
19 Ta Pascha buvo švęsta aštuoniolik-
taisiais Jozijo karaliavimo metais.
20 Jozijui atstačius šventyklą, Egipto
karalius Nechas išėjo prieš Karche-
mišą prie Eufrato. Jozijas išėjo prie-
šais jį.
21 Nechas siuntė pas jį pasiuntinių,
sakydamas: “Kas man ir tau, Judo
karaliau? Ne prieš tave einu šian-
dien, bet prieš tą, su kuriuo kariau-
ju. Dievas įsakė man skubėti. Nesi-
priešink Dievui, kuris yra su mani-
mi, kad Jis tavęs nepražudytų”.
22 Tačiau Jozijas nekreipė dėmesio į
jo kalbą ir pasiruošė kovai. Jis nepa-
klausė Necho žodžių, nors jie buvo
iš Dievo lūpų, ir atėjo kariauti į Me-
gido lygumą.
23 Šauliai pataikė į karalių Joziją, ir
jis įsakė savo tarnams: “Išvežkite ma-
ne iš kovos lauko, nes aš esu sunkiai
sužeistas”.
24 Jo tarnai, perkėlę jį iš kovos veži-
mo į kitą, nugabeno į Jeruzalę, kur
jis mirė. Jį palaidojo jo tėvų kapuose.
Visas Judas ir Jeruzalė apraudojo Jo-
ziją.
25 Ir Jeremijas apraudojo Joziją, ir vi-
si giedotojai ir giedotojos mini Joziją
savo raudose iki šios dienos, ir tai ta-
po nuostatu Izraeliui. Jos yra surašy-
tos raudų knygoje.
26 Kiti Jozijo darbai ir jo geradarystės
vykdant Viešpaties įstatymus
27 nuo pradžios iki galo surašyti Izra-
elio ir Judo karalių knygoje.

36 Tada krašto žmonės paskelbė
karaliumi Jozijo sūnų Joacha-
zą jo tėvo vieton Jeruzalėje.
2 Joachazas, pradėdamas karaliauti,
buvo dvidešimt trejų metų ir tris mė-
nesius karaliavo Jeruzalėje.
3 Egipto karalius pašalino jį nuo sos-
to Jeruzalėje ir uždėjo kraštui pinigi-
nę duoklę: šimtą talentų sidabro ir ta-
lentą aukso.
4 Egipto karalius padarė Joachazo
brolį Eliakimą Judo karaliumi Jeru-
zalėje ir pakeitė jo vardą į Joakimą.
Jo brolį Joachazą Nechas nusivedė į
Egiptą.
5 Joakimas, pradėdamas karaliauti,
buvo dvidešimt penkerių metų ir vie-
nuolika metų karaliavo Jeruzalėje. Jis
darė pikta Viešpaties, savo Dievo,
akyse.
6 Prieš jį atėjo Babilono karalius Na-
buchodonosaras, sukaustė jį grandi-
nėmis ir nusivedė į Babiloną.

7 Nabuchodonosaras parsigabeno į
Babiloną ir Viešpaties namų indus ir
padėjo juos savo šventykloje.
8 Visi kiti Joakimo darbai ir jo nusi-
kaltimai yra surašyti Izraelio ir Judo
karalių knygoje. Jo sūnus Joachinas
karaliavo jo vietoje.
9 Joachinas, pradėdamas karaliauti,
buvo aštuonerių metų ir karaliavo Je-
ruzalėje tris mėnesius ir dešimt die-
nų. Jis darė pikta Viešpaties akyse.
10 Pavasarį karalius Nabuchodonosa-
ras atsiuntė ir išvedė jį į Babiloną
kartu su brangiausiais Viešpaties na-
mų indais. Jo brolį Sedekiją paskyrė
Judo karaliumi.
11 Sedekijas pradėjo karaliauti, bū-
damas dvidešimt vienerių metų, ir
karaliavo Jeruzalėje vienuolika me-
tų.
12 Jis darė pikta Viešpaties, savo Die-
vo, akyse ir nenusižemino prieš pra-
našą Jeremiją, kuris kalbėjo Viešpa-
ties žodžius.
13 Be to, jis dar sukilo prieš karalių
Nabuchodonosarą, kuris jį buvo pri-
saikdinęs Dievo vardu. Jis tapo kie-
tasprandis ir kietaširdis ir nesigręžė į
Viešpatį, Izraelio Dievą.
14 Visi vyresnieji kunigai ir tauta la-
bai nusikalto. Jie mėgdžiojo pagonių
bjaurystes ir suteršė Viešpaties na-
mus, kuriuos Jis buvo pašventinęs Je-
ruzalėje.
15 Viešpats, jų tėvų Dievas, nuo anks-
taus ryto siuntė pas juos savo pasiun-
tinius, nes Jis gailėjosi savo tautos ir
savo buveinės.
16 Bet jie tyčiojosi iš Dievo ir Jo pa-
siuntinių, niekino Jo pranašus ir Jo
žodžius, kol pagaliau Viešpaties rūs-
tybė išsiliejo tautai ir nebebuvo išsi-
gelbėjimo.
17 Jis atvedė prieš juos chaldėjų kara-
lių, kuris išžudė Judo jaunuolius šven-
tyklos namuose ir nepagailėjo nei
jaunuolio, nei mergaitės, nei seno; vi-
sus Jis atidavė į jo rankas.
18 Taip pat visus Dievo namų reikme-
nis, didelius ir mažus, ir Viešpaties
namų, karaliaus bei jo vyresniųjų tur-
tus jis išgabeno į Babiloną.
19 Po to jie sudegino Dievo namus,
sugriovė Jeruzalės sienas, sudegino
visus rūmus, o brangius daiktus su-
naikino.
20 Išlikusius gyvus išsivedė į Babiloną;
jie tapo jo ir jo sūnų vergais iki persų
karalystės įsigalėjimo,
21 kad įvyktų Viešpaties žodis, pas-
kelbtas Jeremijo. Visą tą laiką žemė
buvo negyvenama ir ilsėjosi septy-
niasdešimt metų.
22 Kad įvyktų Viešpaties žodis, pa-
skelbtas Jeremijo, pirmaisiais persų
karaliaus Kiro metais Viešpats para-
gino persų karalių Kirą, kad jis visoje
savo karalystėje paskelbtų žodžiu ir
raštu:
23 “Taip sako persų karalius Kiras:
‘Visas žemės karalystes man atidavė
Viešpats, dangaus Dievas; Jis man
pavedė atstatyti Jo namus Jeruzalėje,
kuri yra Jude. Kas iš jūsų yra iš Jo
tautos, Viešpats, jo Dievas, tebūna su
juo ir jis teeina’ ”.

EZDRO
KNYGA

1 Pirmaisiais persų karaliaus Kiro
metais, kad įvyktų Jeremijo pa-
skelbtas Viešpaties žodis, Viešpats
paragino persų karalių Kirą, kad jis
paskelbtų visoje karalystėje žodžiu ir
raštu:
2 "Taip sako persų karalius Kiras:
'Viešpats, dangaus Dievas, atidavė
man visas žemės karalystes; Jis pave-
dė man atstatyti Jo namus Jeruzalė-
je, kuri yra Jude.
3 Kas iš jūsų yra iš Jo tautos, jo Die-
vas tebūna su juo ir tegrįžta jis į Jeru-
zalę, kuri yra Jude, ir tegul stato
Viešpaties, Izraelio Dievo, kuris yra
Jeruzalėje, namus.
4 Visose vietose, kur jis begyventų,
pasilikusieji žmonės tepadeda jam si-
dabru ir auksu, manta ir gyvuliais bei
laisvos valios auka Dievo namams Je-
ruzalėje' ".
5 Tuomet Judo ir Benjamino šeimų vy-
resnieji, kunigai, levitai ir visi, kurių
dvasia buvo Dievo sužadinta, pakilo
eiti statyti Viešpaties namų Jeruzalėje.
6 Visi aplinkiniai gyventojai juos pa-
rėmė sidabriniais ir auksiniais indais,
manta, gyvuliais ir brangiomis dova-
nomis.
7 Karalius Kiras atidavė Viešpaties
namų reikmenis, kuriuos Nabucho-
donosaras buvo atgabenęs iš Jeruza-
lės ir padėjęs savo dievo namuose.
8 Persų karalius Kiras juos perdavė
per savo iždininką Mitredatą, kuris
juos suskaitė ir atidavė Judo kuni-
gaikščiui Sesbazarui:
9 trisdešimt auksinių dubenų, tūkstan-
tį sidabrinių dubenų, dvidešimt devy-
nis peilius,
10 trisdešimt auksinių taurių, keturis
šimtus dešimt sidabrinių taurių ir
tūkstantį kitokių indų.
11 Visų auksinių ir sidabrinių indų bu-
vo penki tūkstančiai keturi šimtai. Vi-
sa tai paėmė Sesbazaras, belaisviams
grįžtant iš Babilono į Jeruzalę.

2 Tie yra krašto žmonės, kurie grį-
žo iš nelaisvės, iš tų, kuriuos Ba-
bilono karalius Nabuchodonosaras
buvo ištrėmęs į Babiloną. Jie sugrįžo
į Jeruzalę bei Judą, kiekvienas į savo
miestą.
2 Su Zorobabeliu grįžo Jozuė, Nehe-
mijas, Serajas, Relajas, Mordekajas,
Bilsanas, Misparas, Bigvajas, Rehu-
mas, Banas. Izraelio tautos vyrų skai-
čius toks:
3 Paroso palikuonių – du tūkstančiai
šimtas septyniasdešimt du;
4 Sefatijo – trys šimtai septyniasde-
šimt du;
5 Araho – septyni šimtai septyniasde-
šimt penki;
6 Pahatmoabo palikuonių iš Jozuės ir
Joabo giminės – du tūkstančiai aštuo-
ni šimtai dvylika;
7 Elamo – tūkstantis du šimtai pen-
kiasdešimt keturi;
8 Zaato – devyni šimtai keturiasde-
šimt penki;
9 Zakajo – septyni šimtai šešiasde-
šimt;
10 Banio – šeši šimtai keturiasdešimt
du;

11 Bebajo – šeši šimtai dvidešimt trys;
12 Azgado – tūkstantis du šimtai dvi-
dešimt du;
13 Adonikamo – šeši šimtai šešiasde-
šimt šeši;
14 Bigvajo – du tūkstančiai penkiasde-
šimt šeši;
15 Adino – keturi šimtai penkiasde-
šimt keturi;
16 Aterio palikuonių iš Ezekijo – de-
vyniasdešimt aštuoni;
17 Bezajo – trys šimtai dvidešimt trys;
18 Joro – šimtas dvylika;
19 Hasumo – du šimtai dvidešimt trys;
20 Gibaro – devyniasdešimt penki;
21 Betliejaus vyrų – šimtas dvidešimt
trys;
22 Netofo vyrų – penkiasdešimt šeši;
23 Anatoto vyrų – šimtas dvidešimt aš-
tuoni;
24 Azmaveto vyrų – keturiasdešimt du;
25 Kirjatjarimo, Kefiro ir Beroto vy-
rų – septyni šimtai keturiasdešimt
trys;
26 Ramos ir Gebos vyrų – šeši šimtai
dvidešimt vienas;
27 Mikmaso vyrų – šimtas dvidešimt
du;
28 Betelio ir Hajo vyrų – du šimtai dvi-
dešimt trys;
29 Nebo palikuonių – penkiasdešimt
du;
30 Magbiso – šimtas penkiasdešimt še-
ši;
31 kito Elamo – tūkstantis du šimtai
penkiasdešimt keturi;
32 Harimo – trys šimtai dvidešimt;
33 Lodo, Hadido ir Ono – septyni šim-
tai dvidešimt penki;
34 Jericho – trys šimtai keturiasdešimt
penki;
35 Senajo – trys tūkstančiai šeši šimtai
trisdešimt.
36 Kunigų: Jedajo palikuonių iš Jozu-
ės namų – devyni šimtai septyniasde-
šimt trys;
37 Imerio – tūkstantis penkiasdešimt
du;
38 Pašūro – tūkstantis du šimtai ketu-
riasdešimt septyni;
39 Harimo – tūkstantis septyniolika.
40 Levitų: Jozuės ir Kadmielio pali-
kuonių iš Hodavijo sūnų – septynias-
dešimt keturi.
41 Giedotojų: Asafo palikuonių – šim-
tas dvidešimt aštuoni.
42 Vartininkų: Selumo, Aterio, Talmo-
no, Akubo, Hatito ir Sobajo palikuo-
nių – iš viso šimtas trisdešimt devyni.
43 Šventyklos tarnai: Ziho, Hasufo,
Tabaoto,
44 Keroso, Siaho, Padono,
45 Lebano, Hagabos, Akubo,
46 Hagabo, Salmajo, Hanano,
47 Gidelio, Gaharo, Reajo,
48 Rasino, Nekodo, Gazamo,
49 Ozos, Paseaho, Besajo,
50 Asno, Meunimo, Nefusimo,
51 Bakbuko, Hakufo, Harhuro,
52 Bazluto, Mehido, Harso,
53 Barkoso, Sisaros, Temaho,
54 Nezijo ir Hatifo palikuonys.
55 Saliamono tarnų palikuonys: Sota-
jo, Sofereto, Perudo,
56 Jalo, Darkono, Gidelio,
57 Sefatijo, Hatilo, Pochereto iš Ze-
bajimo ir Amijo palikuonys.
58 Šventyklos ir Saliamono tarnų pali-
kuonių buvo trys šimtai devyniasde-
šimt du.
59 Šitie atvyko iš Telmelaho, Telharso,
Kerubo, Adono ir Imerio, bet nega-
lėjo įrodyti savo tėvų ir savo kilmės,
ar jie buvo kilę iš Izraelio:
60 Delajo, Tobijo ir Nekodo palikuo-
nių – šeši šimtai penkiasdešimt du.
61 Kunigai: Hobajo, Hakozo ir Barzi-
lajaus (jis buvo vedęs vieną iš gileadi-

to Barzilajaus dukterų ir buvo vadinamas jų vardu) palikuonys.
62 Jie ieškojo savo vardų giminių sąrašuose, tačiau jų nesurado; todėl buvo atskirti nuo kunigystės kaip susitepę.
63 Tirsatas uždraudė jiems valgyti labai šventą maistą, kol atsiras kunigas su Urimu ir Tumimu.
64 Iš viso žmonių buvo keturiasdešimt du tūkstančiai trys šimtai šešiasdešimt,
65 neskaičiuojant jų tarnų ir tarnaičių, kurių buvo septyni tūkstančiai trys šimtai trisdešimt septyni. Be to, jie turėjo du šimtus giedotojų.
66 Žirgų buvo septyni šimtai trisdešimt šeši, mulų – du šimtai keturiasdešimt penki,
67 kupranugarių – keturi šimtai trisdešimt penki, asilų – šeši tūkstančiai septyni šimtai dvidešimt.
68 Kai kurie šeimų vadai, atėję prie Viešpaties namų Jeruzalėje, davė savo noru aukų Dievo namams;
69 jie davė pagal savo išgales iždui šešiasdešimt vieną tūkstantį drachmų aukso, penkis tūkstančius minų sidabro ir šimtą apdarų kunigams.
70 Kunigai, levitai, tautos dalis, giedotojai, vartininkai ir šventyklos tarnai apsigyveno savo miestuose; ir visas Izraelis apsigyveno savo miestuose.

3 Izraelitams apsigyvenus savuose miestuose, septintą mėnesį visi vieningai susirinko į Jeruzalę.
2 Tada Jozadako sūnus Jozuė su savo broliais kunigais ir Salatielio sūnus Zorobabelis su savo broliais atstatė Izraelio Dievo aukurą deginamosioms aukoms, kaip parašyta Dievo vyro Mozės įstatyme.
3 Jie atstatė aukurą jo senoje vietoje, nors ir bijojo aplinkui gyvenančių tautų. Jie kas rytą ir vakarą aukojo ant jo deginamąsias aukas Viešpačiui.
4 Jie šventė Palapinių šventę, kaip parašyta, ir kasdien aukojo deginamųjų aukų tiek, kiek buvo nustatyta tą dieną.
5 Be to, jie aukojo nuolatines deginamąsias, jauno mėnulio, visų metinių Viešpaties švenčių ir laisvos valios aukas Viešpačiui.
6 Septintojo mėnesio pirmąją dieną jie pradėjo aukoti Viešpačiui deginamąsias aukas, bet Viešpaties šventyklos pamatai dar nebuvo padėti.
7 Jie davė pinigų akmenskaldžiams ir statybininkams, o sidoniečiams ir Tyro gyventojams – maisto, gėrimo ir aliejaus, kad jūra atgabentų kedro medžių iš Libano į Jopę, kaip jiems persų karalius Kiras buvo įsakęs.
8 Po savo sugrįžimo antrųjų metų antrąjį mėnesį, Salatielio sūnus Zorobabelis ir Jozadako sūnus Jozuė su visais savo broliais kunigais, levitais ir visais, grįžusiais iš nelaisvės į Jeruzalę, pradėjo ir paskyrė levitus, dvidešimties metų ir vyresnius, Viešpaties namų statybos darbams prižiūrėti.
9 Jozuė ir jo sūnūs bei broliai, Kadmielis ir jo sūnūs iš Judo sūnų, Henadado sūnūs, jų broliai ir levitai prižiūrėjo darbininkus Dievo namų statyboje.
10 Statybininkams padėjus Viešpaties šventyklos pamatus, kunigai, apsirengę savo rūbais, sustojo su trimitais rankose, o levitai, Asafo sūnūs, su cimbolais šlovino Viešpatį pagal Izraelio karaliaus Dovydo nurodymus.
11 Jie pakaitomis giedojo, šlovindami ir dėkodami Viešpačiui: "Jis yra geras, ir Jo gailestingumas Izraeliui amžinas". Kai jie šlovino Viešpatį, visi

žmonės garsiai šaukė, nes Viešpaties
namų pamatai buvo padėti.
12 Daugelis kunigų, levitų ir šeimų vy-
resniųjų, kurie buvo seni žmonės ir
savo akimis matė pirmuosius namus,
garsiai verkė, matydami šių namų pa-
matus; tuo tarpu kiti garsiai šaukė iš
džiaugsmo.
13 Nebuvo galima atskirti džiaugsmo
šūksnių ir verkiančiųjų balso, nes
žmonės garsiai šaukė ir garsas buvo
girdimas toli.

4 Judo ir Benjamino priešai, iš-
girdę, kad grįžę tremtiniai stato
šventyklą Viešpačiui, Izraelio Dievui,
2 atėjo pas Zorobabelį ir Izraelio šei-
mų vyresniuosius ir jiems sakė: "Mes
norime statyti kartu su jumis, nes
mes, kaip ir jūs, ieškome jūsų Dievo
ir Jam aukojame nuo Asarhadono,
Asirijos karaliaus, kuris mus čia atve-
dė, laikų".
3 Zorobabelis, Jozuė ir kiti Izraelio
šeimų vyresnieji jiems atsakė: "Netin-
ka jums kartu su mumis statyti namus
mūsų Dievui, mes vieni statysime
Viešpačiui, Izraelio Dievui, kaip
mums įsakė persų karalius Kiras".
4 Krašto žmonės silpnino Judo žmo-
nes ir trukdė jiems statyti.
5 Jie papirko patarėjus, norėdami at-
grasinti juos nuo jų tikslo per visas
persų karaliaus Kiro dienas iki persų
karaliaus Darijaus laikų.
6 Pradėjus karaliauti Ahasverui, jie
parašė kaltinimą prieš Judo ir Jeru-
zalės gyventojus.
7 Artakserkso dienomis Bislamas,
Mitredatas, Tabelis ir kiti jų bendrai
parašė persų karaliui Artakserksui
laišką. Laiškas buvo parašytas aramė-
jų kalba.
8 Patarėjas Rehumas ir raštininkas
Simsajas rašė karaliui Artakserksui
tokio turinio laišką prieš Jeruzalę:
9 "Patarėjas Rehumas, raštininkas
Simsajas ir kiti jų bendrai iš Dinajo,
Afarsato, Tarpelio, Afaro, Erecho,
Babilono, Sūzų, Dehavo, Elamo
10 ir kitų tautų, kurias didysis ir gar-
bingasis Osnaparas atvedė ir įkurdi-
no Samarijos miestuose ir kitose vie-
tovėse šiapus upės".
11 Tai nuorašas laiško, kurį jie pasiun-
tė: "Karaliui Artakserksui. Tavo tar-
nai, vyrai iš šiapus upės,
12 praneša karaliui, kad žydai, kurie
iš tavo teritorijų atvyko pas mus, ap-
sigyveno Jeruzalėje ir stato tą maiš-
tingą ir blogą miestą. Jie stato sienas
ir stiprina pamatus.
13 Tebūna žinoma karaliui, kad jei tas
miestas bus pastatytas ir jo sienos už-
baigtos, jie nebemokės mokesčių,
duoklės ir muito; karaliaus metinės
pajamos dėl to sumažės.
14 Kadangi mes išlaikomi karaliaus
rūmų ir nenorime, kad karaliaus gar-
bė būtų pažeminta, todėl pasiuntėme
pranešimą karaliui.
15 Tegul paieško žinių apie tą miestą
savo tėvų metraščių knygose. Ten at-
rasi, kad tas miestas yra maištingas ir
pavojingas karaliams bei kraštams.
Maištai jame keliami nuo seno, todėl
tas miestas ir buvo sugriautas.
16 Mes pranešame karaliui, kad jei tas
miestas bus pastatytas ir jo sienos už-
baigtos, tu neteksi valdų šioje upės
pusėje".
17 Karalius pasiuntė tokį atsakymą
patarėjui Rehumui, raštininkui Sim-
sajui ir kitiems jų bendrams, kurie
gyvena Samarijoje ir anapus upės:
"Ramybė jums!
18 Jūsų atsiųstas laiškas buvo man
perskaitytas.

[19] Man įsakius, buvo ieškota ir rasta,
kad tas miestas jau nuo seno sukildavo
prieš karalius ir maištai bei vaidai
kildavo jame.
[20] Galingi karaliai viešpatavo Jeruzalėje
ir valdė visą kraštą anapus upės;
jiems mokėjo mokesčius, duoklę ir
muitus.
[21] Įsakykite tiems vyrams liautis statyti
miestą, kol bus duotas jiems mano
įsakymas.
[22] Elkitės rūpestingai, kad karaliaus
reikalai nenukentėtų".
[23] Kai karaliaus Artakserkso laiško
nuorašas buvo perskaitytas Rehumui,
raštininkui Simsajui ir jų bendrams,
jie skubiai nuėjo į Jeruzalę pas žydus
ir jėga sustabdė statybą.
[24] Dievo namų darbas sustojo Jeruzalėje
ir stovėjo iki antrųjų Persijos karaliaus
Darijaus karaliavimo metų.

5 Pranašas Agėjas ir Ido sūnus Zacharijas
Izraelio Dievo vardu
pranašavo žydams, kurie buvo Jude
ir Jeruzalėje.
[2] Tada Salatielio sūnus Zorobabelis ir
Jozadako sūnus Jozuė pradėjo statyti
Dievo namus Jeruzalėje; su jais buvo
Dievo pranašai ir jiems padėjo.
[3] Tuo laiku pas juos atėjo krašto šioje
upės pusėje valdytojas Tatenajas ir
Setarbozenajas su savo bendrais ir jų
klausė: "Kas jums įsakė statyti šituos
namus ir taisyti šitas sienas?"
[4] Mes atsakėme jiems, kuo vardu tie
vyrai, kurie stato šitą pastatą.
[5] Dievo akis buvo ant žydų vyresniųjų,
todėl jie galėjo tęsti statybą, kol
pranešimas pasieks Darijų ir bus gautas
atsakymas šiuo reikalu.
[6] Nuorašas laiško, kurį Tatenajas,
krašto šioje upės pusėje valdytojas,
Setarbozenajas ir jų bendrai afarsatai,
kurie buvo šiapus upės, pasiuntė
karaliui Darijui:
[7] "Ramybė karaliui Darijui!
[8] Tebūna karaliui žinoma, kad mes
nuvykome į Judėją, prie didžiojo Dievo
namų. Jie statomi iš didelių akmenų,
sienose rąstai dedami. Šitas darbas
vykdomas sparčiai ir klesti jų rankose.
[9] Mes klausėme vyresniųjų: 'Kas jums
įsakė statyti šituos namus ir taisyti šitas
sienas?'
[10] Taip pat klausėme jų vardų, kad tau
praneštume ir galėtume užrašyti
jiems vadovaujančių vyrų vardus.
[11] Jie atsakė: 'Mes esame dangaus ir
žemės Dievo tarnai ir atstatome namus,
kurie prieš daugelį metų buvo
pastatyti. Juos pastatė ir užbaigė garsus
Izraelio karalius.
[12] Bet kadangi mūsų tėvai užrūstino
dangaus Dievą, Jis atidavė juos chaldėjui
Nabuchodonosarui, Babilono
karaliui; jis sugriovė šituos namus, o
tautą išvedė į Babiloną.
[13] Tačiau pirmaisiais Babilono karaliaus
Kiro metais karalius davė leidimą
atstatyti šituos Dievo namus.
[14] Taip pat ir auksinius bei sidabrinius
Dievo namų indus, kuriuos Nabuchodonosaras
buvo išgabenęs iš Jeruzalės
šventyklos į Babilono šventyklą,
karalius Kiras paėmė iš Babilono
šventyklos, perdavė Sesbazarui, kurį
jis paskyrė valdytoju,
[15] ir įsakė: 'Imk šituos indus ir juos
nugabenk į Jeruzalėje esančią šventyklą.
Atstatykite Dievo namus buvusioje
vietoje'.
[16] Sesbazaras atvykęs padėjo Jeruzalėje
Dievo namų pamatus. Nuo to laiko
iki šiol jie tebestatomi ir dar nebaigti'.
[17] Jei karalius mano esant reikalinga

tepaieško Babilone, karaliaus saugyk-
loje, ar tikrai karalius Kiras davė įsa-
kymą atstatyti Dievo namus Jeruza-
lėje, ir tegul karalius mums atsiunčia
savo valią šituo reikalu".

6 Karalius Darijus įsakė ieškoti ži-
nių Babilono knygų saugykloje.
2 Medų krašte Ekbatano rūmuose bu-
vo surastas ritinys, kuriame buvo taip
parašyta:
3 "Pirmaisiais karaliaus Kiro metais
karalius davė įsakymą Jeruzalės Die-
vo namų reikalu: 'Turi būti atstatyti
namai, kur buvo aukojamos aukos, ir
jiems turi būti padėti tvirti pamatai.
Jų aukštis ir plotis turi būti šešiasde-
šimt uolekčių.
4 Turi būti trys eilės didelių akmenų
ir viena eilė rąstų. Išlaidas apmokės
karaliaus namai.
5 Auksiniai ir sidabriniai Dievo namų
indai, kuriuos Nabuchodonosaras bu-
vo atgabenęs iš Jeruzalės šventyklos į
Babiloną, turi būti nugabenti į Jeru-
zalėje statomą šventyklą, į savo vietą,
ir padėti Dievo namuose' ".
6 "Dabar, Tatenajau, valdytojau ana-
pus upės, Setarbozenajau ir jūsų ben-
drai afarsatitai anapus upės, atsitrau-
kite nuo jų.
7 Palikite Dievo namų darbą. Netruk-
dykite žydų valdytojui ir vyresnie-
siems statyti Dievo namų jų buvusio-
je vietoje.
8 Be to, įsakau, kad jūs padengtumė-
te žydų vyresniesiems visas Dievo na-
mų išlaidas iš karaliaus turtų, iš mo-
kesčių, surenkamų anapus upės, kad
jų darbas nebūtų trukdomas.
9 Ko tik reikia dangaus Dievui degi-
namosioms aukoms: jaučių, avinų,
ėriukų, kviečių, druskos, vyno ir alie-
jaus, kaip pasakys Jeruzalėje esą ku-
nigai, privalote jiems kasdien nedel-
siant suteikti,
10 kad jie aukotų malonaus kvapo au-
kas dangaus Dievui ir melstųsi už ka-
raliaus ir jo vaikų gyvybę.
11 Be to, aš įsakiau, kad kiekvienas,
kuris sulaužys šitą įsakymą, bus pri-
kaltas prie ištraukto iš jo namų rąsto,
o jo namai paversti griuvėsių krūva.
12 O Dievas, kuris ten paskyrė savo
vardui buveinę, tepašalina kiekvieną
karalių ir tautą, kurie išdrįstų priešin-
tis tam įsakymui ir siektų sunaikinti
Jeruzalėje Dievo namus. Aš, Darijus,
daviau įsakymą ir jis turi būti nedel-
siant vykdomas".
13 Tada krašto šiapus upės valdytojas
Tatenajas, Setarbozenajas ir jų bend-
rai nedelsiant įvykdė karaliaus Dari-
jaus įsakymą.
14 Žydų vyresnieji statė šventyklą, ir
jiems sekėsi pagal pranašų Agėjo ir
Ido sūnaus Zacharijo pranašystes. Jie
statė ir užbaigė įsakius Izraelio Die-
vui ir persų karaliams Kirui, Darijui
ir Artakserksui.
15 Namai buvo užbaigti šeštaisiais ka-
raliaus Darijaus karaliavimo metais,
Adaro mėnesio trečią dieną.
16 Tuomet izraelitai, kunigai, levitai ir
visi, sugrįžę iš nelaisvės, su džiaugs-
mu pašventino Dievo namus.
17 Pašventindami Dievo namus, jie
aukojo šimtą jaučių, du šimtus avinų,
keturis šimtus ėriukų ir auką už
nuodėmę, už visą Izraelį – dvylika
ožių pagal Izraelio giminių skaičių.
18 Kunigai buvo paskirstyti skyriais ir
levitai pagal jų pareigas, kad tarnau-
tų Dievui Jeruzalėje, kaip parašyta
Mozės knygoje.
19 Pirmo mėnesio keturioliktą dieną
grįžę tremtiniai šventė Paschą.
20 Visi kunigai ir levitai buvo apsivalę

ir švarūs. Jie pjovė Paschos avinėlį vi-
siems grįžusiems tremtiniams, savo
broliams kunigams ir sau.
21 Paschos avinėlį valgė grįžusieji iš
tremties izraelitai ir visi, kurie buvo
atsiskyrę nuo krašto pagonių nešva-
ros ir prisijungę prie jų, kad ieškotų
Viešpaties, Izraelio Dievo.
22 Septynias dienas jie džiaugsmingai
šventė Neraugintos duonos šventę,
nes Viešpats suteikė jiems džiaugsmo
ir palenkė į juos Asirijos karaliaus šir-
dį, kad sustiprintų juos Izraelio Die-
vo namų statyboje.

7 Po šitų įvykių, persų karaliui
Artakserksui karaliaujant, atėjo
Ezdras, sūnus Serajo, sūnaus Azari-
jo, sūnaus Helkijo,
2 sūnaus Selumo, sūnaus Sadoko, sū-
naus Ahitubo,
3 sūnaus Amarijo, sūnaus Azarijo, sū-
naus Merajoto,
4 sūnaus Zerachijo, sūnaus Uzio, sū-
naus Bukio,
5 sūnaus Abisuvo, sūnaus Finėjo, sū-
naus Eleazaro, sūnaus vyriausiojo ku-
nigo Aarono.
6 Šitas Ezdras išėjo iš Babilono; jis
buvo geras žinovas Mozės įstatymo,
kurį davė Viešpats, Izraelio Dievas.
Karalius suteikė jam viską, ko jis pra-
šė, nes Viešpaties, jo Dievo, ranka
buvo su juo.
7 Karaliaus Artakserkso septintaisias
metais į Jeruzalę su juo išėjo kai ku-
rie izraelitai, kunigai, levitai, giedo-
tojai, vartininkai ir šventyklos tarnai.
8 Jis atėjo į Jeruzalę septintų kara-
liaus metų penktą mėnesį.
9 Ezdras išėjo iš Babilono pirmo mė-
nesio pirmą dieną, o penkto mėne-
sio pirmą dieną jis atėjo į Jeruzalę,
nes gera Dievo ranka buvo ant jo.
10 Ezdras paruošė savo širdį tyrinė
Viešpaties įstatymą, jį vykdyti ir mo
kyti Izraelyje jo nuostatų ir teisės.
11 Tai yra nuorašas laiško, kurį Artak
serksas davė kunigui Ezdrui, kuri
buvo Viešpaties įsakymų ir Jo nuo
statų Izraelyje žinovas:
12 "Artakserksas, karalių karalius, ku
nigui Ezdrui, dangaus Dievo įstatym
žinovui.
13 Aš įsakiau, kad kiekvienas izraeli
tas, kunigas bei levitas mano karalys
tėje gali vykti savo noru į Jeruzal
drauge su tavimi,
14 nes tu esi karaliaus ir jo septyni
patarėjų siunčiamas į Judą ir Jeruza
lę nustatyti, ar vykdomas tavo Diev
įstatymas, kuris yra tavo rankoje.
15 Tu nugabensi sidabrą ir auksą, kur
karalius ir jo patarėjai padovanojo Iz
raelio Dievui, kurio buveinė yra Je
ruzalėje,
16 taip pat sidabrą ir auksą, kurį t
gausi Babilono krašte, kartu su tau
tos ir kunigų dovanomis, kurias ji
padovanos savo Dievo namams
esantiems Jeruzalėje.
17 Nedelsdamas nupirk už tuos pini-
gus jaučių, avių, ėriukų ir kartu s
jiems priklausančiomis duonos be
geriamosiomis aukomis aukok ant
aukuro jūsų Dievo namuose Jeruza-
lėje.
18 Su likusiu sidabru ir auksu daryk,
kas tau ir tavo broliams atrodys rei-
kalinga, pagal jūsų Dievo valią.
19 Indus, kurie tau perduodami tavo
Dievo namų reikalams, padėk prie-
šais Jeruzalės Dievą.
20 Visa kita, ko reikės tavo Dievo na-
mams, jei matysi esant reikalinga,
paimk iš karaliaus iždo sandėlių.
21 Aš, karalius Artakserksas, įsakiau
visiems iždininkams anapus upės: 'Ko

tik kunigas Ezdras, dangaus Dievo
įstatymo žinovas, iš jūsų reikalaus,
nedelsdami duokite.
22 Iki šimto talentų sidabro, šimto sai-
kų kviečių, šimto batų vyno, šimto ba-
tų aliejaus ir neribotą kiekį druskos.
23 Ko tik reikalaus dangaus Dievas,
privalote padaryti Dievo namams,
kad Jo rūstybė nepaliestų karaliaus ir
jo sūnų.
24 Taip pat pranešu jums, kad nelei-
džiu apdėti jokiais mokesčiais kuni-
gų, levitų, giedotojų, vartininkų ir
šventyklos tarnų'.
25 O tu, Ezdrai, Dievo duota išminti-
mi paskirk mokytojų ir teisėjų, kurie
teistų anapus upės gyvenančius žmo-
nes, pažįstančius tavo Dievo įstatymą;
o kurie tų įstatymų nepažįsta, tuos
pamokyk.
26 Kas nevykdys tavo Dievo ar kara-
liaus įstatymo, tas turi būti baudžia-
mas mirtimi, ištrėmimu, turto atėmi-
mu arba kalėjimu".
27 Garbė Viešpačiui, mūsų tėvų Die-
vui, kuris įdėjo tai į karaliaus širdį,
kad Viešpaties namai Jeruzalėje bū-
tų pagerbti.
28 Jis man suteikė malonę karaliaus,
jo patarėjų ir galingų karaliaus kuni-
gaikščių akyse. Aš buvau padrąsintas,
kai Viešpaties, mano Dievo, ranka
buvo ant manęs ir surinkau Izraelio
vyresniuosius, kad jie eitų su manimi.

8 Sąrašas šeimų vyresniųjų pagal jų
kilmę, kurie, karaliui Artakserk-
sui viešpataujant, išėjo su manimi iš
Babilono:
2 iš Finėjo palikuonių – Gersomas, iš
Itamaro – Danielius, iš Dovydo – Ha-
tusas,
3 iš Sekanijo sūnų, Paroso palikuo-
nių, – Zacharijas, kartu su juo buvo
užrašyta šimtas penkiasdešimt vyrų;
4 iš Pahatmoabo – Zerachijo sūnus
Elijenajas ir su juo du šimtai vyrų;
5 iš Sekanijo – Jahazielio sūnus ir su
juo trys šimtai vyrų;
6 iš Adino – Jonatano sūnus Ebedas ir
su juo penkiasdešimt vyrų;
7 iš Elamo – Atalijo sūnus Jesajas ir su
juo septyniasdešimt vyrų;
8 iš Sefatijo – Mykolo sūnus Zebadi-
jas ir su juo aštuoniasdešimt vyrų;
9 iš Joabo – Jehielio sūnus Abdijas ir
su juo du šimtai aštuoniolika vyrų;
10 iš Selomoto – Josifijo sūnus ir su juo
šešiasdešimt vyrų;
11 iš Bebajo – Bebajo sūnus Zachari-
jas ir su juo dvidešimt aštuoni vyrai;
12 iš Azgado – Hakatano sūnus Joana-
nas ir su juo šimtas dešimt vyrų;
13 iš Adonikamo sūnų – Elifeletas, Je-
jielis, Semajas ir su jais šešiasdešimt
vyrų, kurie buvo paskutinieji;
14 iš Bigvajo – Utajas, Zabudas ir su
jais septyniasdešimt vyrų.
15 Aš juos sušaukiau prie upės, tekan-
čios į Ahavą. Ten mes pasilikome pa-
lapinėje tris dienas. Aš apžiūrėjau
žmones ir kunigus, tačiau tarp jų ne-
radau nė vieno levito.
16 Tada aš pasikviečiau vyresniuosius:
Eliezerą, Arielį, Semają, Elnataną,
Jaribą, Elnataną, Nataną, Zachariją,
Mesulamą, ir mokytojus: Jojaribą ir
Elnataną.
17 Juos pasiunčiau pas Idą, Kasifijo
vietovės vyresnįjį, prašydamas atsiųs-
ti mums žmonių, kurie tarnautų Die-
vo namuose.
18 Gera mūsų Dievo ranka buvo ant
mūsų, ir jie atsivedė išmintingą vyrą
iš palikuonių Malio, sūnaus Levio,
sūnaus Izraelio, – Serebiją su jo sūnu-
mis ir broliais, aštuoniolika vyrų;
19 iš Merario palikuonių – Hasabiją ir

Jesają su jo broliais ir sūnumis, dvi-
dešimt vyrų;
[20] ir šventyklos tarnų, kuriuos Dovy-
das ir kunigaikščiai buvo paskyrę tar-
nais levitams, buvo du šimtai dvide-
šimt vyrų.
[21] Prie Ahavos upės paskelbiau pa-
sninką, kad nusižemintume prieš sa-
vo Dievą ir melstume laimingo kelio
sau, savo vaikams ir savo turtui.
[22] Aš gėdijausi prašyti iš karaliaus ka-
rių ir raitelių, kad jie mus apgintų nuo
užpuolikų kelyje, nes buvau pasakęs
karaliui: "Mūsų Dievo ranka yra ant
visų, kurie Jo ieško, bet Jo rūstybė ir
galia prieš tuos, kurie Jį apleidžia".
[23] Mes pasninkavome ir meldėme sa-
vo Dievo dėl šito, ir Jis išklausė mus.
[24] Aš parinkau iš vyresniųjų kunigų
dvylika vyrų: Serebiją, Hasabiją ir su
jais dešimt jų brolių,
[25] ir pasvėriau jiems sidabrą, auksą ir
indus, Dievo namams skirtas dova-
nas, kurias paaukojo karalius, jo pa-
tarėjai, jo kunigaikščiai ir izraelitai.
[26] Aš padaviau jiems šešis šimtus pen-
kiasdešimt talentų sidabro, sidabrinių
indų, sveriančių šimtą talentų, šimtą
talentų aukso,
[27] dvidešimt auksinių taurių tūkstan-
čio drachmų vertės ir du indus iš ge-
riausio, blizgančio kaip auksas, vario
[28] ir tariau: "Jūs esate šventi Viešpa-
čiui, indai taip pat šventi. Sidabras ir
auksas yra laisvos valios aukos Vieš-
pačiui, jūsų tėvų Dievui.
[29] Budėkite ir saugokite tai, kol pa-
sversite Jeruzalėje, Viešpaties na-
muose, kunigų, levitų ir Izraelio gi-
minių vadų akivaizdoje".
[30] Kunigai ir levitai paėmė pasvertą si-
dabrą, auksą ir indus, kuriuos jie turė-
jo nugabenti į Jeruzalę, į Dievo na-
mus.
[31] Pirmo mėnesio dvyliktą dieną išėjo-
me nuo Ahavos upės Jeruzalės link.
Dievo ranka buvo ant mūsų, ir Jis
saugojo mus nuo priešų ir užpuolikų.
[32] Atėję į Jeruzalę, ten pasilikome tris
dienas.
[33] Ketvirtą dieną sidabras, auksas ir
indai buvo pasverti Dievo namuose
ir perduoti kunigui Meremotui, Uri-
jo sūnui; su juo buvo Finėjo sūnus
Eleazaras ir levitai: Jozuės sūnus Jo-
zabadas ir Binujo sūnus Noadajas.
[34] Viskas buvo suskaičiuota, pasverta
ir surašyta.
[35] Sugrįžę iš nelaisvės tremtiniai au-
kojo deginamąsias aukas Izraelio
Dievui: dvylika jaučių už visą Izraelį,
devyniasdešimt šešis avinus, septy-
niasdešimt septynis ėriukus, dvylika
ožių aukai už nuodėmę; tai buvo de-
ginamoji auka Viešpačiui.
[36] Jie įteikė karaliaus įsakymus vieti-
ninkams ir krašto šiapus upės valdy-
tojams, o šitie teikė paramą tautai ir
Dievo namams.

9 Po to prie manęs priėjo kuni-
gaikščiai ir kalbėjo: "Izraelio
tauta, kunigai ir levitai neatsiskyrė
nuo šio krašto tautų: kanaaniečių, he-
titų, periziečių, jebusiečių, amonitų,
moabitų, egiptiečių bei amoritų ir jų
daromų bjaurysčių.
[2] Jie ir jų vaikai ima į žmonas jų duk-
teris. Tuo būdu šventa sėkla susimai-
šė su krašto tautomis. Kunigaikščiai
ir vyresnieji buvo pirmieji šiame nu-
sikaltime".
[3] Išgirdęs visa tai, perplėšiau savo
drabužį ir apsiaustą, roviau galvos ir
barzdos plaukus ir sėdėjau sukrėstas.
[4] Tuomet susirinko prie manęs visi,
kurie drebėjo prieš Izraelio Dievo
žodžius dėl tremtinių neištikimybės.

O aš sėdėjau sukrėstas iki vakarinės
aukos.
[5] Vakarinės aukos metu atsikėliau iš
savo liūdesio vietos perplėštais rū-
bais, atsiklaupiau ir, iškėlęs rankas į
Viešpatį, savo Dievą,
[6] tariau: "Mano Dieve, man gėda pa-
kelti akis į Tave, nes mūsų nusikalti-
mai peraugo mus, o mūsų kaltė sie-
kia dangų.
[7] Nuo savo tėvų laikų iki šios dienos
mes labai nusikaltome; dėl mūsų nu-
sikaltimų mes, mūsų karaliai ir kuni-
gai buvome atiduoti į kitų kraštų ka-
ralių rankas ir jų kardui, buvome jų
nelaisvėje apiplėšti ir išniekinti.
[8] Dabar trumpam laikui Viešpats,
mūsų Dievas, parodė savo malonę,
palikdamas mums išgelbėtą likutį ir
duodamas kuolelį savo šventoje vie-
toje; taip Dievas atvėrė mūsų akis ir
leido mums truputį atsigauti mūsų
vergystėje.
[9] Mes esame vergai, tačiau mūsų Die-
vas neapleido mūsų vergystėje; Jis su-
teikė mums malonę persų karalių
akyse, kad jie leistų mums atsigauti ir
atstatyti savo Dievo namus iš griuvė-
sių ir duotų mums sieną Jude ir Jeru-
zalėje.
[10] O dabar, mūsų Dieve, ką mes pa-
sakysime dėl šito? Mes apleidome
Tavo įsakymus,
[11] kuriuos Tu mums davei per savo
tarnus pranašus, sakydamas: 'Kraštas,
kurį jūs einate paveldėti, yra sutep-
tas. Jį sutepė krašto tautos savo bja-
urystėmis ir pripildė jį savo ne-
švarumais nuo vieno krašto iki kito.
[12] Todėl neleiskite savo dukterų už jų
sūnų ir neimkite jų dukterų savo sū-
nums; nesiekite jų gėrybių nė taikos
su jais, kad būtumėte stiprūs ir valgy-
tumėte krašto gėrybes, ir paliktumė-
te kaip paveldėjimą savo vaikams'.
[13] Kai visa tai užgriuvo ant mūsų už
mūsų piktus darbus ir didelius nusi-
kaltimus, vis dėlto Tu, mūsų Dieve,
baudei mus švelniau, negu buvome
verti, ir davei mums išgelbėjimą.
[14] Argi mes vėl galėtume laužyti Tavo
įsakymus ir susigiminiuoti vedybomis
su šiomis bjauriomis tautomis? Argi
Tu, užsirūstinęs ant mūsų, nesunai-
kinsi mūsų iki galo, nepalikdamas nė
vieno, kuris išsigelbėtų?
[15] Viešpatie, Izraelio Dieve, Tu esi
teisus. Tu išgelbėjai mūsų likutį. Štai
mes esame Tavo akivaizdoje su savo
kaltėmis, nors neturėtume būti Tavo
akivaizdoje dėl to".

10 Kai Ezdras, klūpodamas ir
verkdamas, meldėsi ir išpaži-
no savo ir tautos nuodėmes prie Die-
vo namų, didelis būrys vyrų, moterų
ir vaikų iš Izraelio, susirinkę aplink
jį, graudžiai verkė.
[2] Tada Jehielio sūnus Sekanijas iš
Elamo palikuonių atsiliepė: "Mes nu-
sikaltome savo Dievui, vesdami sve-
timtautes moteris, tačiau dar yra vil-
ties Izraeliui.
[3] Padarykime sandorą su Dievu, kad
atleisime visas žmonas ir iš jų gimu-
sius vaikus, klausydami Viešpaties ir
tų, kurie dreba prieš mūsų Dievo įsa-
kymus. Darykime, kaip reikalauja
įstatymas!
[4] Kelkis, nes tu turi tai padaryti, o
mes būsime su tavimi. Būk drąsus ir
veik".
[5] Ezdras atsikėlęs prisaikdino vyres-
niuosius kunigus ir levitus ir visą Iz-
raelį, kad jie elgsis pagal tą žodį. Ir
jie prisiekė.
[6] Tada Ezdras atėjo nuo Dievo namų
į Elijasibo sūnaus Joanano kambarį,

nieko nevalgė ir negėrė, nes liūdėjo
dėl grįžusiųjų tremtinių nusikaltimo.
7 Jie paskelbė visame Jude ir Jeruza-
lėje visiems grįžusiems tremtiniams
susirinkti į Jeruzalę.
8 Jei kas neateis per tris dienas, visas
jo turtas kunigaikščių ir vyresniųjų
nutarimu bus atimtas ir jis pats bus
atskirtas nuo tremtinių.
9 Per tris dienas visi Judo ir Benjami-
no žmonės susirinko Jeruzalėje de-
vinto mėnesio dvidešimtą dieną. Visi
žmonės susėdo Dievo namų aikštėje,
drebėdami dėl šito reikalo ir nuo
smarkaus lietaus.
10 Kunigas Ezdras atsistojęs tarė:
“Jūs nusikaltote, vesdami svetimtau-
tes moteris, ir tuo padidinote Izra-
elio kaltę.
11 Dabar išpažinkite savo kaltę Vieš-
pačiui, savo tėvų Dievui, ir vykdykite
Jo valią – atsiskirkite nuo šio krašto
tautų ir nuo svetimtaučių moterų”.
12 Visi susirinkusieji garsiai atsakė:
“Kaip pasakei, taip padarysime.
13 Žmonių yra daug, ir dabar lietingas
metas, neįmanoma būti lauke. Be to,
tas reikalas negali būti sutvarkytas
per vieną ar dvi dienas, nes nusikal-
tusių tarp mūsų yra daug.
14 Tegul pasilieka mūsų vyresnieji. Vi-
suose mūsų miestuose gyvenantieji,
kurie yra vedę svetimtautes žmonas,
tegul ateina paskirtu laiku su tų mies-
tų vyresniaisiais ir teisėjais, kol pa-
sitrauks nuo mūsų Dievo rūstybė dėl
šito poelgio”.
15 Asaelio sūnus Jonatanas ir Tikvo
sūnus Jazėjas buvo paskirti tam dar-
bui, o levitai Mesulamas ir Sabetajas
jiems padėjo.
16 Grįžusieji tremtiniai taip ir padarė.
Kunigas Ezdras su šeimų vyresniai-
siais, kurie buvo pašaukti vardais,
buvo atskirti ir dešimto mėnesio pir-
mą dieną jie susėdo ištirti šį reikalą.
17 Iki pirmo mėnesio pirmos dienos
jie pabaigė bylas su visais, kurie buvo
vedę svetimtautes.
18 Tarp kunigų sūnų, vedusių svetim-
tautes, iš Jozadako sūnaus Jozuės sū-
nų ir jo brolių – Masėjas, Eliezeras,
Jaribas ir Godolijas.
19 Jie padavė rankas, kad atleis savo
žmonas, ir už kaltę paaukojo po aviną.
20 Iš Imerio – Hananis ir Zebadijas.
21 Iš Harimo – Masėjas, Elijas, Sema-
jas, Jehielis ir Ozijas.
22 Iš Pašūro – Elijenajas, Masėjas, Iz-
maelis, Netanelis, Jozabadas ir Ela-
sas.
23 Iš levitų palikuonių – Jozabadas,
Semėjis, Kelajas, tai yra Kelitas, Pe-
tahijas, Judas ir Eliezeras.
24 Iš giedotojų – Elijasibas. Iš vartinin-
kų – Selumas, Telemas ir Uris.
25 Kitų izraelitų palikuonys: iš Paroso
palikuonių – Ramijas, Izijas, Malkijas,
Mijaminas, Eleazaras, Malkijas ir Be-
najas;
26 iš Elamo – Matanijas, Zacharijas,
Jehielis, Abdis, Jeremotas ir Elijas;
27 iš Zaato – Elijenajas, Elijasibas,
Matanijas, Jeremotas, Zabadas ir
Azizas;
28 iš Bebajo – Johananas, Hananijas,
Zabajas ir Atlajas;
29 iš Banio – Mesulamas, Maluchas,
Adajas, Jasubas, Sealis ir Ramotas;
30 iš Pahatmoabo – Adnas, Kelalis,
Benajas, Masėjas, Matanijas, Besele-
lis, Binujis ir Manasas;
31 iš Harimo – Eliezeras, Isijas, Malki-
jas, Semajas, Šimeonas,
32 Benjaminas, Maluchas ir Semarijas
33 iš Hasumo – Matenajas, Matatas
Zabadas, Elifeletas, Jeremajas, Ma
nasas ir Semėjis;

34 iš Banio – Madajas, Amramas, Uelis,
35 Benajas, Bedėjas, Keluhis,
36 Vanijas, Meremotas, Elijasibas,
37 Matanijas, Matenajas ir Jasuas,
38 Banis, Binujis, Semėjis,
39 Selemijas, Natanas ir Adajas,
40 Maknadebajas, Sasajas, Sarajas,
41 Azarelis, Selemijas, Semarijas,
42 Salumas, Amarijas ir Juozapas;
43 iš Nebo – Jejielis, Matitijas, Zabadas, Zebinas, Jadajas, Joelis ir Benajas.
44 Visų šitų žmonos buvo svetimtautės, ir kai kurie iš jų turėjo vaikų su jomis.

NEHEMIJO
KNYGA

1 Nehemijo, Hakalijo sūnaus, žodžiai. Dvidešimtaisiais metais,
Kislevo mėnesį, aš buvau sostinėje
Sūzuose.
2 Vienas iš mano brolių Hananis atvyko su keliais vyrais iš Judo. Aš juos
klausinėjau apie žydus, kurie nebuvo
ištremti, ir apie Jeruzalę.
3 Jie man atsakė: "Išvengę tremties,
jie gyvena dideliame varge ir yra niekinami. Jeruzalės sienos sugriautos ir
vartai sudeginti".
4 Išgirdęs šituos žodžius, atsisėdau,
verkiau ir liūdėjau ištisas dienas; pasninkavau ir meldžiausi prieš dangaus
Dievą:
5 "Viešpatie, didis ir galingas dangaus
Dieve, kuris laikaisi sandoros ir gailestingumo su tais, kurie Tave myli ir
vykdo Tavo įsakymus.
6 Pažvelk į mane ir išgirsk savo tarno
maldą. Meldžiuosi dieną ir naktį Tavo akivaizdoje už izraelitus, Tavo tarnus, išpažįstu jų nuodėmes, kuriomis
mes visi – aš ir mano tėvai – Tau nusidėjome.
7 Mes elgėmės netinkamai prieš Tave
ir nesilaikėme Tavo įsakymų, nuostatų ir potvarkių, kuriuos Tu davei savo
tarnui Mozei.
8 Meldžiu, prisimink žodžius, kuriuos
sakei savo tarnui Mozei: 'Jei jūs nusikalsite, Aš jus išsklaidysiu tarp tautų,
9 o jei sugrįšite pas mane, laikysitės
mano įsakymų ir juos vykdysite, tai
Aš jus iš ten surinksiu ir parvesiu į
vietą, kurią išrinkau savo vardui, nors
jūsų išsklaidytieji būtų toliausiame
žemės pakraštyje'.
10 Jie yra Tavo tarnai ir Tavo tauta,
kurią išgelbėjai savo didele jėga ir galinga ranka.
11 Viešpatie, meldžiu, tebūna Tavo
ausis atidi mano maldai, išklausyk
maldas savo tarnų, kurie bijosi Tavo
vardo, siųsk šiandien savo tarnui sėkmę ir suteik jam malonę to žmogaus
akyse". Aš tuo laiku buvau karaliaus
vyno pilstytojas.

2 Dvidešimtaisiais karaliaus Artakserkso metais, Nisano mėnesį, aš
pakėliau vyno taurę ir ją padaviau karaliui. Kadangi aš niekada nebūdavau
nuliūdęs jo akivaizdoje,
2 karalius klausė manęs: "Kodėl tavo

veidas nusiminęs? Juk nesergi. Tai ne
kas kita, kaip širdies skausmas". Aš
labai nusigandau
3 ir tariau karaliui: "Tegyvuoja kara-
lius amžinai! Kaip man neliūdėti, kai
miestas, kuriame yra mano tėvų ka-
pai, apleistas ir jo vartai ugnies su-
naikinti?"
4 Karalius klausė: "Ko norėtum?" Aš
meldžiausi dangaus Dievui
5 ir tariau karaliui: "Jei karaliui pa-
tiktų ir tavo tarnas surastų malonę ta-
vo akyse, siųsk mane į Judą, į mano
tėvų kapų miestą, kad galėčiau jį at-
statyti".
6 Karalius, karalienei sėdint šalia jo,
sakė man: "Kiek užtruksi kelionėje ir
kada sugrįši?" Karaliui patiko mane
pasiųsti, ir aš nurodžiau jam laiką.
7 Be to, aš sakiau karaliui: "Jei kara-
liui patiktų, tegul duoda man laiškų
valdytojams anapus upės, kad jie ma-
ne praleistų vykti į Judą,
8 ir laišką Asafui, karaliaus girininkui,
kad jis man duotų medžių rūmų var-
tams, miesto sienai ir namams, ku-
riuose apsigyvensiu". Karalius davė
man, ko prašiau, nes gera Dievo ran-
ka buvo ant manęs.
9 Nuvykęs pas valdytojus anapus
upės, įteikiau jiems karaliaus laiškus;
kartu su manimi buvo karaliaus pa-
siųsti kariuomenės vadai ir raiteliai.
10 Sanbalatas iš Horono ir Tobijas,
tarnas iš Amono, sužinoję, kad atvy-
ko besirūpinąs izraelitų gerove žmo-
gus, buvo labai nepatenkinti.
11 Atvykęs į Jeruzalę ir išbuvęs tris
dienas,
12 atsikėliau naktį, su manimi atsikėlė
ir keli vyrai. Niekam nesakiau, ką
Dievas buvo įdėjęs man į širdį daryti
Jeruzalėje. Su savimi turėjau tik gy-
vulį, ant kurio jojau.
13 Naktį aš išjojau pro Slėnio vartus
priešais Slibino versmę ir jojau Šiuk-
šlių vartų link, apžiūrėdamas Jeruza-
lės sugriautas sienas ir ugnies sunai-
kintus vartus.
14 Prijojus prie Versmės vartų ir Ka-
raliaus tvenkinio, nebuvo vietos, kur
galėtų praeiti gyvulys, kuriuo jojau.
15 Aš ėjau palei upelį, apžiūrėdamas
sieną ir grįžau atgal pro Slėnio vartus.
16 Valdininkai nežinojo, kur aš buvau
ir ką dariau. Aš iki šiol niekam nebu-
vau sakęs: nei žydams, nei kunigams,
nei kilmingiesiems, nei valdininkams,
nei tiems, kurie turėjo dirbti.
17 Tada jiems tariau: "Jūs matote, ko-
kiame varge esame; Jeruzalė apleista
ir jos vartai sudeginti. Atstatykime
Jeruzalės sieną, kad nebūtų mums
pažeminimo".
18 Ir papasakojau jiems, kaip mano
Dievo ranka buvo su manimi; taip
pat papasakojau, ką karalius man
kalbėjo. Jie sakė: "Pakilkime ir staty-
kime". Taip jie sutvirtino savo ran-
kas geram darbui.
19 Kai Sanbalatas iš Horono, Tobijas,
tarnas iš Amono, ir arabas Gesemas
apie tai išgirdo, jie tyčiojosi iš mūsų
ir niekino mus, sakydami: "Ką jūs čia
dirbate? Ar norite sukilti prieš kara-
lių?"
20 Jiems atsakiau: "Dangaus Dievas
duos mums sėkmę, o mes, Jo tarnai,
statysime. Bet jūs neturite dalies, tei-
sės nė atminimo Jeruzalėje".

3 Tuomet vyriausiasis kunigas Eli-
jasibas su savo broliais kunigais
pirmasis pradėjo darbą ir atstatė
Avių vartus; jie juos atnaujino, įstatė
jiems duris ir pašventino juos iki Me-
jos bokšto ir toliau iki Hananelio
bokšto.

2 Šalia jo statė Jericho vyrai, o po jų –
Imrio sūnus Zakuras.
3 Žuvų vartus statė Hasenajo sūnūs;
jie sudėjo sijas, įstatė duris, padarė
užraktus ir užkaiščius.
4 Šalia jų sienos dalį taisė Hakozo sū-
naus Urijo sūnus Meremotas. Už jo
taisė Mesezabelio sūnaus Berechijo
sūnus Mesulamas, toliau – Bano sū-
nus Sadokas.
5 Šalia jų dirbo tekojiečiai, atstatyda-
mi sieną, tačiau jų kilmingieji nepa-
lenkė savo sprandų prie Viešpaties
darbo.
6 Senuosius vartus statė Paseaho sū-
nus Jojada ir Besodėjo sūnus Mesu-
lamas; jie sudėjo sijas, įstatė duris,
padarė užraktus ir užkaiščius.
7 Greta jų dirbo šios upės pusės
valdytojui pavaldūs: gibeonietis Me-
latijas ir meronotitas Jadonas su Gi-
beono ir Mispos vyrais.
8 Šalia jų – Harhajo sūnus Uzielis,
auksakalys, ir Hananijas, vaistininko
sūnus. Jie sutvirtino Jeruzalę iki Pla-
čiosios sienos.
9 Po jų – Huro sūnus Refajas, pusės
Jeruzalės viršininkas.
10 Po jų – Harumafo sūnus Jedajas iki
savo namų. Šalia jo – Hasabnėjo sū-
nus Hatusas.
11 Kitą dalį, taip pat Krosnių bokštą
atstatė Harimo sūnus Malkijas ir to-
liau Pahatmoabo sūnus Hasubas.
12 Po jų – Haloheso sūnus Selumas,
pusės Jeruzalės viršininkas; jis dirbo
su dukterimis.
13 Slėnio vartus sutvarkė Hanunas ir
Zanovės gyventojai; jie atstatė juos,
įstatė duris, sudėjo užraktus ir užkaiš-
čius. Be to, jie dar atstatė tūkstantį
uolekčių sienos iki Šiukšlių vartų.
14 Šiukšlių vartus atstatė, sudėjo už-
raktus ir užkaiščius Rechabo sūnus
Malkijas, Bethakeremo srities virši-
ninkas.
15 Šaltinio vartus sutvarkė Kolhozio
sūnus Selumas, Mispos srities virši-
ninkas. Jis apdengė stogą, įstatė du-
ris, sudėjo užraktus ir užkaiščius ir at-
statė Siloamo tvenkinio sieną prie ka-
raliaus sodo iki laiptų, nusileidžian-
čių iš Dovydo miesto.
16 Už jo – Azbuko sūnus Nehemijas,
pusės Betsūro srities viršininkas; jis
atstatė iki Dovydo kapų, dirbtinio
tvenkinio ir iki karžygių namų.
17 Už jo dirbo levitai: Banio sūnus
Rehumas ir šalia jo Hasabijas, pusės
Keilos viršininkas.
18 Po jų statė jų broliai: Henadado sū-
nus Bavajis, pusės Keilos viršininkas,
19 ir Jozuės sūnus Ezeris, Mispos vir-
šininkas; jie taisė sieną iki tako į gin-
klų sandėlį prie kampo.
20 Už jo Zabajo sūnus Baruchas uo-
liai taisė kitą dalį, nuo kampo iki vy-
riausiojo kunigo Elijasibo namų var-
tų.
21 Už jo – Meremotas, Hakozo sūnaus
Urijo sūnus, nuo Elijasibo namų var-
tų iki Elijasibo namų galo.
22 Po jų taisė kunigai, lygumos vyrai.
23 Už jų – Benjaminas ir Hasubas
priešais savo namus. Už jų – Azarijas,
Ananijo sūnaus Masėjo sūnus, greta
savo namų.
24 Už jo – Henadado sūnus Binujis
nuo Azarijo namų iki sienos pasisu-
kimo, iki kampo.
25 Uzajo sūnus Palalis – nuo pasisuki-
mo ir bokšto, kuris išsikiša iš kara-
liaus aukštutinių namų ties sargybos
kiemu. Už jo – Paroso sūnus Pedajas
26 ir šventyklos tarnai, gyvenantieji
Ofelyje; jie atstatė iki Vandens vartų
rytuose ir iki išsikišusio bokšto.
27 Už jo tekojiečiai statė kitą dalį

priešingoje išsikišusio didžiojo bokšto
to pusėje iki Ofelio sienos.
28 Nuo Arklių vartų statė kunigai,
kiekvienas ties savo namais.
29 Už jų – Imerio sūnus Sadokas ties
savo namais. Už jo – Sekanijo sūnus
Semajas, rytinių vartų sargas.
30 Už jo – Selemijo sūnus Hananijas ir
Zalafo šeštasis sūnus Hanunas. Už
jo – Berechijo sūnus Mesulamas ties
savo kambariu.
31 Už jo – auksakalio sūnus Malkijas
iki šventyklos tarnų ir pirklių namo
ties Sargybos vartais ir iki kampo
kambario.
32 O tarp kampo kambario ir Avių
vartų statė auksakaliai ir pirkliai.

4 Sanbalatas, išgirdęs, kad statoma
siena, labai pyko ir tyčiojosi iš
žydų,
2 kalbėdamas su savo broliais ir Samarijos
marijos kariuomene: "Ką tie bejėgiai
žydai daro? Bene jie Jeruzalę atstatys?
tys? Ar jie aukos? Ar jie užbaigs darbą
bą vieną dieną? Ar jie iš sudegusių
griuvėsių padarys tinkamus statybai
akmenis?"
3 O amonitas Tobijas, stovėdamas šalia
lia jo, sakė: "Tegul stato! Kai lapė užlips,
lips, sugrius jų akmeninė siena".
4 Dieve, ar girdi, kaip mes esame niekinami?
kinami? Nukreipk jų priekaištus ant
jų galvų, atiduok juos į priešų nelaisvę.
vę.
5 Neatleisk jiems nuodėmių ir nepamiršk
miršk jų nusikaltimų, nes jie įžeidė
dirbančius.
6 Mes statėme sieną ir pusę jos jau
pastatėme, nes žmonės noriai dirbo.
7 Sanbalatas, Tobijas, arabai, amonitai
tai ir asdodiečiai, išgirdę, kad Jeruzalės
lės sienos atstatomos ir spragos užtaisomos,
taisomos, labai supyko
8 ir nutarė kartu kovoti prieš Jeruzalę
bei trukdyti darbą.
9 Mes meldėme Dievą ir pastatėme
sargybinius budėti dieną ir naktį.
10 Judas sakė: "Nešikų jėgos senka, o
griuvėsių dar daug. Mes neįstengsime
atstatyti sienų".
11 O mūsų priešai kalbėjo: "Jie nesužinos
žinos ir nepastebės mūsų, kai mes, atsiradę
siradę tarp jų, išžudysime juos ir sustabdysime
stabdysime darbą".
12 Jų kaimynystėje gyveną žydai ateidavo
davo ir dešimt kartų sakė mums, kad
jie ateis iš visų pusių prieš mus.
13 Žemesnėse ir atvirose vietose už
sienos aš pastačiau žmones, ginkluotus
tus kardais, ietimis ir lankais.
14 Apžiūrėjęs tariau kilmingiesiems,
viršininkams ir visiems žmonėms:
"Nebijokite jų! Atsiminkite Viešpatį,
didingą ir baisų, ir kovokite už savo
brolius, sūnus, dukteris, žmonas ir
savo namus".
15 Mūsų priešai išgirdo, kad tai mums
žinoma, ir Dievas pavertė niekais jų
planus; o mes visi grįžome prie statybos,
bos, kiekvienas prie savo darbo.
16 Nuo tos dienos pusė mano tarnų
dirbo darbą, o kita pusė ėjo sargybą,
apsiginklavę ietimis, skydais, lankais
ir šarvais; vyresnieji buvo sustoję už
visų žydų.
17 Tie, kurie statė sieną, taip pat ir
naštų nešėjai buvo ginkluoti; viena
ranka dirbo, o kitoje rankoje laikė
ginklą.
18 Kiekvienas darbininkas nešiojo prisijuosęs
sijuosęs kardą, o trimitininkas stovėjo
jo šalia manęs.
19 Aš pranešiau kilmingiesiems, viršininkams
ninkams ir visiems žmonėms: "Darbas
bas yra didelis ir platus. Mes pasiskirstę
stę ant sienos toli vienas nuo kito.
20 Išgirdę trimito garsą, tuojau susi-

rinkite prie mūsų. Mūsų Dievas ka-
riaus už mus!"
21 Taip mes dirbome, o pusė iš jų lai-
kė rankose ietį nuo aušros iki sute-
mų.
22 Tuo metu aš įsakiau žmonėms:
"Kiekvienas su savo tarnu tegul nak-
voja Jeruzalėje, kad naktį jie eitų
sargybą, o dieną dirbtų".
23 Nei aš pats, nei mano broliai, nei
mano tarnai, nei sargybiniai, lydėję
mane, nenusivilkdavo savo drabužių;
nusivilkdavo kiekvienas tik tada, kai
reikėdavo apsiprausti.

5 Kilo didelis žmonių ir jų moterų
šauksmas prieš savo brolius žy-
dus.
2 Vieni sakė: "Mūsų su sūnumis ir
dukterimis yra daug. Pirkime grūdus,
kad turėtume ką valgyti ir išliktume
gyvi!"
3 Kiti sakė: "Savo laukus, vynuogynus
ir namus užstatėme už grūdus, kad
apsigintume nuo bado".
4 Dar kiti sakė: "Mes turime skolintis
pinigų iš karaliaus, užstatydami savo
laukus ir vynuogynus.
5 Mes esame tokie pat, kaip ir mūsų
broliai; mūsų vaikai yra tokie pat,
kaip ir jų vaikai. Tačiau mes turime
atiduoti savo sūnus ir dukteris ver-
gais, ir kai kurių mūsų dukterys jau
yra vergės. Mes negalime jų išpirkti,
nes mūsų laukai ir vynuogynai pri-
klauso kitiems".
6 Išgirdęs tą šauksmą ir tuos žodžius,
labai supykau.
7 Apsvarsčiau reikalą ir sudraudžiau
kilminguosius ir viršininkus, sakyda-
mas: "Jūs kiekvienas lupate palūka-
nas iš savo brolio". Sušaukęs visuoti-
nį susirinkimą,
8 kalbėjau: "Kiek leido mūsų išgalės,
mes išpirkome savo brolius žydus,
kurie buvo parduoti pagonims, o jūs
verčiate savo brolius parsiduoti
jums!" Jie tylėjo ir nieko neatsakė.
9 Aš tęsiau: "Negerai darote! Argi ne-
turėtumėte bijoti Dievo ir neduoti
progos pagonims mūsų gėdinti?
10 Aš, mano broliai ir mano tarnai
taip pat skolinome pinigų ir grūdų.
Dovanokime jiems šitą skolą!
11 Šiandien pat grąžinkite jiems dir-
vas, vynuogynus, alyvų sodus bei na-
mus ir dalį skolų: pinigus, javus, vyną
ir aliejų, ką ėmėte palūkanų".
12 Tuomet jie atsakė: "Viską grąžinsi-
me ir skolų iš jų nereikalausime, da-
rysime, kaip sakei". Pasišaukęs kuni-
gus, prisaikdinau juos žmonėms gir-
dint, kad vykdytų savo pažadą.
13 Aš iškračiau savo antį ir tariau:
"Tegul Dievas taip pat iškrato kiek-
vieną, kuris neištesės šito pažado, iš
jo namų ir iš įsigytos nuosavybės ir
tegul jis lieka tuščias". Visi susirinku-
sieji tarė: "Amen". Ir šlovino Viešpa-
tį. Žmonės vykdė, ką buvo pasižadė-
ję.
14 Nuo tos dienos, kai buvau paskir-
tas valdytoju Judo krašte, nuo dvi-
dešimtųjų iki trisdešimt antrųjų kara-
liaus Artakserkso metų, dvylika metų
aš su savo broliais nevalgiau valdyto-
jo duonos.
15 Valdytojai, buvę iki manęs, skriau-
dė žmones, imdami iš jų duonos ir
vyno ir keturiasdešimt šekelių sidab-
ro; taip pat ir jų tarnai išnaudojo tau-
tą, bet aš taip nedariau, bijodamas
Dievo.
16 Aš taip pat tęsiau darbą prie sienos
ir neįsigijau jokios nuosavybės; visi
mano tarnai irgi dirbo prie statybos.
17 Be to, šimtas penkiasdešimt žydų ir
viršininkų valgė prie mano stalo, ne-

skaičiuojant svetimų tautų žmonių,
kurie apsilankydavo pas mus.
18 Kasdien man paruošdavo vieną jau-
tį, šešias rinktines avis ir paukščių;
kas dešimtą dieną gausiai pristatyda-
vo visokio vyno; aš nereikalaudavau
valdytojo duonos, nes skurdas sunkiai
slėgė tautą.
19 Mano Dieve, priskaityk mano nau-
dai visa, ką padariau šiai tautai!

6 Kai Sanbalatui, Tobijui, arabui
Gesemui ir visiems kitiems mū-
sų priešams buvo pranešta, kad siena
atstatyta, spragos užtaisytos, tik dar
nebuvau įstatęs durų vartuose,
2 Sanbalatas ir Gesemas kvietė mane
susitikti su jais viename kaime Ono
lygumoje. Tačiau jie buvo sugalvoję
prieš mane pikta.
3 Aš jiems pranešiau: "Dirbu didelį
darbą ir negaliu ateiti. Darbas susi-
trukdytų; jei eičiau pas jus, palikda-
mas jį".
4 Jie darė taip keturis kartus; aš jiems
atsakiau tą patį.
5 Sanbalatas penktą kartą siuntė pas
mane savo tarną su atviru laišku ran-
koje.
6 Jame buvo parašyta: "Tautose sklin-
da gandas ir Gesemas tai tvirtina,
kad tu ir žydai ruošiatės maištui; to-
dėl tu pastatei sieną, kad galėtum
tapti jų karaliumi.
7 Taip pat jau esi paskyręs ir prana-
šų, kad jie skelbtų Jeruzalėje tave
esant Judo karaliumi. Šitos kalbos
bus praneštos karaliui. Taigi dabar
ateik pasitarti".
8 Aš pasiunčiau jam atsakymą: "Nie-
ko panašaus nėra, tai tik tavo prasi-
manymai".
9 Jie norėjo mus įbauginti, manyda-
mi: "Jie nuleis rankas, ir darbas ne-
bus užbaigtas". Tačiau tas mane dar
labiau sustiprino.
10 Kartą aš atėjau į Mehetabelio sū-
naus Delajo sūnaus Semajo namus.
Jis užsirakino ir kalbėjo man: "Eiki-
me į Dievo namus, į šventyklą, ir už-
rakinkime duris, nes nakčia jie ateis
tavęs nužudyti".
11 Aš jam atsakiau: "Ar aš turėčiau
bėgti? Kas aš esu, kad eičiau į šven-
tyklą gelbėtis? Neisiu".
12 Supratau, kad Dievas jo nesiuntė;
jis man kalbėjo taip, nes buvo Tobijo
ir Sanbalato papirktas,
13 kad mane įbaugintų ir aš taip pa-
darydamas nusidėčiau. Jie tai būtų
panaudoję man sugėdinti.
14 Mano Dieve, prisimink Tobiją ir
Sanbalatą pagal jų darbus, taip pat
pranašę Noadiją ir kitus pranašus,
norėjusius įbauginti mane.
15 Siena buvo baigta Elulio mėnesio
dvidešimt penktą dieną, per penkias-
dešimt dvi dienas.
16 Mūsų priešai ir apylinkėje gyveną
pagonys, pamatę mūsų darbą, pasiju-
to labai pažeminti, nes suprato, kad
šitas darbas buvo padarytas mūsų
Dievo.
17 Tomis dienomis Judo kilmingieji
dažnai susirašinėjo su Tobiju.
18 Daugelis Jude buvo prisiekę jam,
nes jis buvo Araho sūnaus Sekanijo
žentas; be to, Tobijo sūnus Joananas
buvo vedęs Berechijo sūnaus Mesu-
lamo dukterį.
19 Jie kalbėjo apie jo gerus darbus
man girdint, o mano žodžius praneš-
davo jam. Tobijas siuntė laiškus, no-
rėdamas mane įbauginti.

7 Kai buvo baigta siena, įstatytos
durys ir paskirti vartininkai, gie-
dotojai ir levitai,

2 daviau savo broliui Hananiui ir rū-
mų viršininkui Hananijui paliepimą
dėl Jeruzalės, nes jie buvo ištikimi ir
dievobaimingi vyrai.
3 Įsakiau jiems neatidaryti Jeruzalės
vartų iki saulės kaitros, o uždaryti bei
užsklęsti juos prieš sutemstant. Sar-
gybas statyti iš Jeruzalės gyventojų,
kiekvieną arti jo namų.
4 Miestas buvo platus ir didelis, bet
žmonių ir namų jame buvo mažai.
5 Dievas įdėjo į mano širdį sukviesti
kilminguosius, viršininkus ir tautą ir
surašyti giminėmis. Suradau sąrašus
pirmųjų, grįžusių iš nelaisvės.
6 Tie yra krašto žmonės, kurie grįžo iš
nelaisvės, iš tų, kuriuos Babilono ka-
ralius Nabuchodonosaras buvo ištrė-
męs į Babiloną. Jie sugrįžo į Jeruzalę
bei Judą, kiekvienas į savo miestą.
7 Jiems vadovavo Zorobabelis, Jozuė,
Nehemijas, Azarijas, Ramijas, Neha-
manis, Mordekajas, Bilsanas, Mispe-
retas, Bigvajas, Nehumas ir Banas.
Izraelio tautos vyrų skaičius:
8 Paroso palikuonių buvo du tūkstan-
čiai šimtas septyniasdešimt du;
9 Sefatijo – trys šimtai septyniasdešimt
du;
10 Araho – šeši šimtai penkiasdešimt
du;
11 Pahatmoabo palikuonių iš Jozuės
ir Joabo giminės – du tūkstančiai aš-
tuoni šimtai aštuoniolika;
12 Elamo – tūkstantis du šimtai pen-
kiasdešimt keturi;
13 Zaato – aštuoni šimtai keturiasde-
šimt penki;
14 Zakajo – septyni šimtai šešiasde-
šimt;
15 Binujo – šeši šimtai keturiasdešimt
aštuoni;
16 Bebajo – šeši šimtai dvidešimt aš-
tuoni;
17 Azgado – du tūkstančiai trys šimtai
dvidešimt du;
18 Adonikamo – šeši šimtai šešiasde-
šimt septyni;
19 Bigvajo – du tūkstančiai šešiasde-
šimt septyni;
20 Adino – šeši šimtai penkiasdešimt
penki;
21 Aterio palikuonių iš Ezekijo – de-
vyniasdešimt aštuoni;
22 Hasumo – trys šimtai dvidešimt aš-
tuoni;
23 Bezajo – trys šimtai dvidešimt ketu-
ri;
24 Harifo – šimtas dvylika;
25 Gibeono – devyniasdešimt penki;
26 Betliejaus ir Netofo vyrų – šimtas
aštuoniasdešimt aštuoni;
27 Anatoto vyrų – šimtas dvidešimt aš-
tuoni;
28 Betazmaveto vyrų – keturiasdešimt
du;
29 Kirjatjarimo, Kefiro ir Beroto vy-
rų – septyniasdešimt trys;
30 Ramos ir Gebos vyrų – šeši šimtai
dvidešimt vienas;
31 Mikmaso vyrų – šimtas dvidešimt
du;
32 Betelio ir Hajo vyrų – šimtas dvide-
šimt trys;
33 Kito Nebo vyrų – penkiasdešimt
du;
34 Kito Elamo palikuonių – tūkstantis
du šimtai penkiasdešimt keturi;
35 Harimo – trys šimtai dvidešimt;
36 Jericho – trys šimtai keturiasdešimt
penki;
37 Lodo, Hadido ir Ono – septyni šim-
tai dvidešimt vienas;
38 Senajo – trys tūkstančiai devyni šim-
tai trisdešimt.
39 Kunigų: Jedajo palikuonių iš Jozu-
ės namų – devyni šimtai septyniasde-
šimt trys;

[40] Imerio – tūkstantis penkiasdešimt du;
[41] Pašūro – tūkstantis du šimtai keturiasdešimt septyni;
[42] Harimo – tūkstantis septyniolika.
[43] Levitų: Jozuės ir Kadmielio palikuonių iš Hodevo sūnų – septyniasdešimt keturi.
[44] Giedotojų: Asafo palikuonių – šimtas keturiasdešimt aštuoni.
[45] Vartininkų: Selumo, Aterio, Talmono, Akubo, Hatito ir Sobajo palikuonių – šimtas trisdešimt aštuoni.
[46] Šventyklos tarnai: Ziho, Hasufo, Tabaoto,
[47] Keroso, Sijo, Padono,
[48] Lebano, Hagabos, Salmajo,
[49] Hanano, Gidelio, Gaharo,
[50] Reajo, Rasino, Nekodo,
[51] Gazamo, Ozos, Paseaho,
[52] Besajo, Meunimo, Nefusesimo,
[53] Bakbuko, Hakufo, Harhuro,
[54] Bazlito, Mehido, Harso,
[55] Barkoso, Sisaros, Temaho,
[56] Nezijo ir Hatifo palikuonys.
[57] Saliamono tarnų palikuonys: Sotajo, Sofereto, Perido,
[58] Jalo, Darkono, Gidelio,
[59] Sefatijo, Hatilo, Pochereto iš Zebajimo ir Amono palikuonys.
[60] Šventyklos ir Saliamono tarnų palikuonių buvo trys šimtai devyniasdešimt du.
[61] Šitie atvyko iš Telmelaho, Telharso, Kerubo, Adono ir Imerio, bet negalėjo įrodyti savo tėvų ir savo kilmės, ar jie kilę iš Izraelio:
[62] Delajo, Tobijo ir Nekodo palikuonių – šeši šimtai keturiasdešimt du.
[63] Iš kunigų: Hobajo, Hakozo, Barzilajaus (kuris buvo vedęs gileadito Barzilajaus dukterį ir buvo vadinamas jų vardu) palikuonys.
[64] Jie ieškojo savo vardų giminių sąrašuose, tačiau nerado; todėl jie buvo atskirti nuo kunigystės kaip susitepę.
[65] Tirsatas jiems uždraudė valgyti labai šventą maistą, kol atsiras kunigas su Urimu ir Tumimu.
[66] Iš viso žmonių buvo keturiasdešimt du tūkstančiai trys šimtai šešiasdešimt,
[67] neskaičiuojant jų tarnų ir tarnaičių, kurių buvo septyni tūkstančiai trys šimtai trisdešimt septyni. Be to, jie turėjo giedotojų vyrų ir moterų – du šimtus keturiasdešimt penkis.
[68] Arklių buvo septyni šimtai trisdešimt šeši, mulų – du šimtai keturiasdešimt penki,
[69] kupranugarių – keturi šimtai trisdešimt penki, asilų – šeši tūkstančiai septyni šimtai dvidešimt.
[70] Kai kurie šeimų vadai aukojo darbui. Tirsatas davė tūkstantį drachmų aukso, penkiasdešimt šlakstytuvų, penkis šimtus trisdešimt kunigų apdarų.
[71] Kai kurie šeimų vadai – dvidešimt tūkstančių drachmų aukso ir du tūkstančius du šimtus minų sidabro.
[72] Visų kitų dovanos buvo dvidešimt tūkstančių drachmų aukso, du tūkstančiai minų sidabro ir šešiasdešimt septyni kunigų apdarai.
[73] Kunigai, levitai, giedotojai, vartininkai, dalis tautos, šventyklos tarnai ir visas Izraelis apsigyveno savo miestuose. Septintą mėnesį izraelitai buvo savo miestuose.

8 Septintą mėnesį visi žmonės iki
no susirinko Vandens vartų aikštėje ir sakė Rašto žinovui Ezdrui atnešti knygą Mozės įstatymo, kurį Viešpats buvo davęs Izraeliui.
[2] Septinto mėnesio pirmą dieną kuni-

gas Ezdras atnešė įstatymo knygą į
susirinkimą, kur buvo vyrai, moterys
ir kiti, galintys suprasti tai, ką girdi.
3 Jis skaitė iš knygos aikštėje prie
Vandens vartų nuo ankstyvo ryto iki
vidudienio vyrams, moterims ir visiems suprantantiems; visų dėmesys
buvo nukreiptas į įstatymą.
4 Rašto žinovas Ezdras stovėjo ant
medinio paaukštinimo, kuris buvo
padarytas tam reikalui. Šalia jo, dešinėje, stovėjo Matitijas, Semas, Anajas, Urijas, Helkijas ir Masėjas, o jo
kairėje – Pedajas, Misaelis, Malkijas,
Hasumas, Hasbadanas, Zacharijas ir
Mesulamas.
5 Ezdras atvyniojo knygą visiems matant, nes jis stovėjo aukščiau. Jam atvyniojus knygą, visi žmonės atsistojo.
6 Ezdras palaimino Viešpatį, didį
Dievą, o visi žmonės pakėlė rankas ir
atsakė: "Amen, amen" ir, parpuolę
žemėn, garbino Viešpatį.
7 Jozuė, Banis, Serebijas, Jaminas,
Akubas, Sabetajas, Hodijas, Masėjas,
Kelitas, Azarijas, Jozabadas, Hananas, Pelajas ir levitai aiškino žmonėms įstatymą, o žmonės stovėjo savo vietose.
8 Jie skaitė iš Dievo įstatymų knygos,
aiškindami juos, ir žmonės suprato,
kas buvo skaitoma.
9 Nehemijas, tai yra Tirsatas, Rašto
žinovas kunigas Ezdras ir levitai, kurie mokė žmones, kalbėjo žmonėms:
"Šita diena yra šventa Viešpačiui, jūsų Dievui. Neliūdėkite ir neverkite!"
Nes visi žmonės verkė, klausydamiesi
įstatymo žodžių.
10 Nehemijas tarė: "Eikite, valgykite
riebius valgius, gerkite saldų vyną ir
pasiųskite dalį tiems, kurie nieko neturi paruošto, nes ši diena yra šventa
mūsų Viešpačiui; nesisielokite, nes
Viešpaties džiaugsmas – jūsų stiprybė".
11 Levitai ramino žmones: "Nusiraminkite, nes ši diena yra šventa, ir
nesisielokite".
12 Visi žmonės nuėję valgė, gėrė ir dalinosi su vargšais, nes jie suprato žodžius, kurie jiems buvo paskelbti.
13 Kitą dieną susirinko pas Rašto žinovą Ezdrą visos tautos šeimų vadai,
kunigai ir levitai, norėdami suprasti
įstatymo žodžius.
14 Įstatyme, kurį Viešpats davė per
Mozę, jie rado parašyta, kad izraelitai septinto mėnesio šventės metu turi gyventi palapinėse.
15 Jie paskelbė Jeruzalėje ir visuose
miestuose: "Išeikite į kalnus ir atsineškite alyvmedžių, laukinių alyvmedžių, mirtų, palmių ir kitokių šakų
palapinėms pasidaryti, kaip parašyta".
16 Žmonės išėję atsinešė šakų ir pasistatė kiekvienas sau palapines: vieni
ant savo namų stogo, kiti kieme, dar
kiti Dievo namų kieme arba Vandens
vartų ir Efraimo vartų aikštėse.
17 Grįžę iš nelaisvės žydai pasistatė
kiekvienas sau palapines ir gyveno jose. Nuo Nuno sūnaus Jozuės laikų iki
tos dienos izraelitai nebuvo to darę.
Visi buvo labai patenkinti.
18 Kasdien buvo skaitoma iš Dievo
įstatymo knygos. Taip šventė septynias dienas, o aštuntą dieną įvyko iškilmingas susirinkimas, kaip buvo nustatyta.

9 Šio mėnesio dvidešimt ketvirtą
dieną izraelitai susirinko pasninkaudami, apsivilkę ašutinėmis ir apsibarstę galvas žemėmis.
2 Izraelio palikuonys atsiskyrė nuo visų svetimtaučių ir sustoję išpažino sa-

vo nuodėmes bei tėvų nusikaltimus.
3 Stovėdami savo vietose, jie ketvirtį
dienos skaitė iš Viešpaties, savo Die-
vo, įstatymo knygos, o antrą dienos
ketvirtį išpažino savo nuodėmes ir,
parpuolę ant žemės, garbino Viešpa-
tį, savo Dievą.
4 Ant paaukštinimo stovėjo levitai: Jo-
zuė, Banis, Kadmielis, Sebanijas, Bu-
nis, Serebijas, Banis ir Kebanis – ir
garsiai šaukėsi Viešpaties, savo Dievo.
5 Levitai Jozuė, Kadmielis, Banis,
Hasabnėjas, Serebijas, Hodijas, Seba-
nijas ir Petahijas sakė: "Atsistokite ir
šlovinkite Viešpatį, savo Dievą, per
amžių amžius. Tebūna palaimintas
Tavo šlovingas vardas, kuris išaukštin-
tas virš visokio palaiminimo ir gy-
riaus".
6 Ezdras meldėsi: "Tu, Viešpatie, esi
vienintelis. Tu sutvėrei dangų, dan-
gaus dangų ir visą jų kareiviją, žemę,
jūras ir visa, kas jose. Tu visa tai pa-
laikai, ir dangaus kareivijos garbina
Tave.
7 Tu, Viešpatie, esi Dievas, kuris išsi-
rinkai Abramą, jį išvedei iš chaldėjų
Ūro ir davei jam Abraomo vardą.
8 Patyręs, kad jis Tau ištikimas, pada-
rei su juo sandorą, kad jo palikuo-
nims duosi kraštą kanaaniečių, heti-
tų, amoritų, periziečių, jebusiečių ir
girgazitų. Tu ištesėjai savo žodį, nes
Tu esi teisus.
9 Tu matei mūsų tėvų priespaudą
Egipte ir išgirdai jų šauksmą prie
Raudonosios jūros.
10 Tu darei ženklų ir stebuklų fara-
onui, jo tarnams ir visiems jo krašto
žmonėms, nes žinojai, kaip jie didžia-
vosi prieš juos. Taip Tu įsigijai vardą,
kaip yra ir iki šios dienos.
11 Tu perskyrei jūrą prieš juos, ir izra-
elitai perėjo sausuma per jūrą, o jų
persekiotojus atidavei gelmėms kaip
akmenį šėlstančioms bangoms.
12 Debesies stulpu vedei juos dieną ir
ugnies stulpu nušvietei naktį jiems
kelią, kuriuo jie turėjo eiti.
13 Tu nužengei ant Sinajaus kalno ir
kalbėjaisi su jais iš dangaus; davei
jiems teisingus potvarkius, tikrus įsta-
tymus, gerus nuostatus ir įsakymus.
14 Tu paskelbei jiems savo šventą sa-
batą; įsakymus, nuostatus bei įstaty-
mus jiems davei per savo tarną Mo-
zę.
15 Kai jie badavo, davei jiems duonos
iš dangaus, kai troško, leidai vande-
niui tekėti iš uolos. Tu pažadėjai
jiems, kad jie įeis į žemę, kurią Tu
prisiekei jiems atiduoti.
16 Bet jie ir mūsų tėvai elgėsi išdi-
džiai, sukietino savo sprandus ir ne-
klausė Tavo įsakymų.
17 Jie atsisakė paklusti ir neprisimi-
nė Tavo stebuklų, kuriuos tarp jų pa-
darei. Jie sukietino savo sprandus ir
maištaudami išsirinko vadą, kuris
juos parvestų vergijon. Bet Tu esi
Dievas, pasiruošęs atleisti, malonin-
gas ir gailestingas, lėtas pykti ir
didžiai geras, todėl neapleidai jų.
18 Kai jie nusiliejo veršį ir sakė: 'Tai
yra tavo dievas, kuris tave išvedė iš
Egipto', jie Tave labai supykdė.
19 Tačiau Tu, Dieve, būdamas didžiai
gailestingas, jų nepalikai dykumoje;
debesies stulpas neatsitraukė nuo jų
dieną nė ugnies stulpas naktį, rodyda-
mas jiems kelią, kuriuo jie turėjo eiti.
20 Tu davei savo gerąją dvasią ir mo-
kei juos, maitinai mana ir girdei van-
deniu.
21 Keturiasdešimt metų aprūpinai
juos dykumoje. Jiems nieko netrūko.
Jų drabužiai nenusidėvėjo ir jų ko-
jos neištino.

22 Karalystes ir tautas Tu atidavei
jiems ir paskirstei jas dalimis. Jie už-
ėmė Hesebono karaliaus Sihono
kraštą ir Basano karaliaus Ogo žemę.
23 Jų vaikus padauginai kaip dangaus
žvaigždes ir jiems davei kraštą, kurį
pažadėjai jų tėvams.
24 Jų vaikai įėjo ir užėmė tą žemę.
Tu pajungei jiems krašto gyventojus,
kanaaniečius, ir atidavei juos į jų
rankas su jų karaliais ir krašto žmo-
nėmis, kad jie pasielgtų su jais, kaip
jiems patinka.
25 Jie paėmė sutvirtintus miestus, der-
lingą žemę, pasisavino jų namus, pil-
nus gėrybių, ir iškastus šulinius, vy-
nuogynus, alyvmedžių sodus ir vais-
medžių daugybę. Jie valgė, pasisoti-
no ir pralobo. Jie džiaugėsi Tavo di-
džiu gerumu.
26 Bet jie tapo neklusnūs, maištavo
prieš Tave, atmetė Tavo įstatymus ir
žudė Tavo pranašus, kurie įspėjo juos
sugrįžti prie Tavęs; jie Tau labai nusi-
kalto.
27 Todėl Tu atidavei juos jų priešams,
kurie juos užėmė ir pavergė. Prie-
spaudos metu jie šaukėsi Tavęs. Tu
juos išklausei ir, didžiai gailėdamasis
jų, siuntei jiems gelbėtojų, kurie juos
išgelbėjo iš jų priešų rankų.
28 Sulaukę ramybės, jie vėl darydavo
pikta prieš Tave. Tuomet Tu vėl juos
atiduodavai į priešų rankas. Jiems at-
gailaujant, Tu daug kartų išklausei
juos ir išvadavai iš priešų, gailėda-
masis jų.
29 Tu perspėdavai juos grįžti prie Ta-
vo įstatymų, tačiau jie elgdavosi išdi-
džiai ir nepaklusdavo Tavo įsaky-
mams, bet laužė Tavo nuostatus, ku-
riuos vykdydamas žmogus yra gyvas.
Jie atsuko Tau nugarą ir pasiliko už-
kietėję.
30 Daugelį metų Tu pakentei juos, liu-
dydamas prieš juos per savo dvasią
savo pranašuose. Jie neklausė Tavęs,
todėl Tu atidavei juos į žemės tautų
rankas.
31 Tačiau dėl savo didžio gailestingu-
mo Tu jų nesunaikinai visiškai ir ne-
atstūmei, nes Tu esi maloningas ir
gailestingas Dievas.
32 O dabar, didis, galingas ir baisus
Dieve, kuris laikaisi sandoros ir gai-
lestingumo, pažvelk į mūsų vargus,
kurie ištiko mūsų karalius, kunigaikš-
čius, kunigus, pranašus, tėvus ir visą
mūsų tautą nuo Asirijos karalių laikų
iki šios dienos.
33 Tu teisingai baudei mus. Tu buvai
mums ištikimas, o mes nusikaltome
Tau.
34 Mūsų karaliai, kunigaikščiai, ku-
nigai ir mūsų tėvai nevykdė įstatymų
ir nepaisė Tavo įsakymų ir įspėjimų.
35 Gyvendami savo karalystėje, jie
naudojosi gėrybėmis, kurias jiems da-
vei, Tavo jiems duotame derlingame ir
plačiame krašte. Tačiau jie netarnavo
Tau ir neatsisakė savo piktų darbų.
36 Šiandien esame vergai šalyje, kurią
davei mūsų tėvams ir leidai naudotis
jos vaisiais ir gėrybėmis.
37 Dabar jos derlius priklauso kara-
liams, kuriuos paskyrei mums už mū-
sų nuodėmes. Mūsų kūnai ir mūsų
gyvuliai yra jų nuosavybė, su kuria jie
elgiasi, kaip jiems patinka; mes pa-
puolę į vargą.
38 Todėl mes darome tvirtą sandorą
ir ją užrašome, o mūsų kunigaikščiai,
levitai ir kunigai ją užantspauduoja".

10 Užantspaudavo šie: Nehemi-
jas, Hakalijo sūnus, tai yra
Tirsatas, Sedekijas,
2 Serajas, Azarijas, Jeremijas,

3 Pašūras, Amarijas, Malkijas,
4 Hatusas, Sebanijas, Maluchas,
5 Harimas, Meremotas, Abdijas,
6 Danielius, Ginetonas, Baruchas,
7 Mesulamas, Abijas, Mijaminas,
8 Mazijas, Bilgajas ir Semajas; jie visi
yra kunigai.
9 Levitai: Azanijo sūnus Jozuė, Binu-
jis iš Henadado palikuonių, Kadmie-
lis,
10 Sebanijas, Hodijas, Kelitas, Pelajas,
Hananas,
11 Mikas, Rehobas, Hasabijas,
12 Zakuras, Serebijas, Sebanijas,
13 Hodijas, Banis ir Beninus.
14 Tautos kunigaikščiai: Parosas, Pa-
hatmoabas, Elamas, Zaatas, Banis,
15 Bunis, Azgadas, Bebajas,
16 Adonijas, Bigvajas, Adinas,
17 Ateris, Ezekijas, Azuras,
18 Hodijas, Hasumas, Bezajas,
19 Harifas, Anatotas, Nebajas,
20 Magpijasas, Mesulamas, Heziras,
21 Mesezabelis, Sadokas, Jaduvas,
22 Pelatijas, Hananas, Anajas,
23 Ošėjas, Hananijas, Hasubas,
24 Halohesas, Pilas, Sobekas,
25 Rehumas, Hasabnas, Masėjas,
26 Achijas, Hananas, Ananas,
27 Maluchas, Harimas, Banas.
28 Visi kiti kunigai, levitai, vartinin-
kai, giedotojai, šventyklos tarnai ir
tie, kurie atsiskyrė nuo krašto tautų
dėl Dievo įstatymo, jų žmonos, sūnūs
ir dukterys, kurie suprato,
29 prisijungė prie savo brolių, savo
kilmingųjų, ir įsipareigojo vykdyti
Dievo įstatymą, kuris buvo duotas
per Dievo tarną Mozę, ir laikytis visų
Viešpaties potvarkių bei nuostatų.
30 Pasižadėjome neduoti savo dukterų
krašto žmonėms ir neimti jų dukterų.
31 Jei krašto žmonės sabato dieną at-
gabentų prekių ar grūdų parduoti,
nieko iš jų nepirksime nei sabatą, nei
šventadieniais. Taip pat pasižadėjome
septintais metais nesėti ir atleisti vi-
sas skolas.
32 Mes pasižadėjome kas metai duoti
trečdalį šekelio Dievo namų reika-
lams:
33 padėtinei duonai, nuolatinei duo-
nos aukai, nuolatinei deginamajai au-
kai, sabatų aukoms, jauno mėnulio ir
iškilmingų švenčių aukoms, šventiems
daiktams, aukoms už nuodėmę Izra-
eliui sutaikinti ir kitiems Dievo na-
mų reikalams.
34 Kunigai, levitai ir žmonės burtų ke-
liu nustatė malkų pristatymo Dievo
namams eilę, kad būtų atnešama šei-
momis, kas metai nustatytu laiku
Viešpaties, mūsų Dievo, aukurui,
kaip parašyta įstatyme.
35 Taip pat įsipareigojome kas metai
pristatyti Viešpaties namams mūsų
laukų derliaus ir vaisių pirmavaisius;
36 be to, mūsų sūnų pirmgimius ir gal-
vijų bei avių pirmgimius pristatyti į
Dievo namus kunigams, tarnaujan-
tiems Dievo namuose, kaip parašyta
įstatyme.
37 Kas geriausia iš mūsų valgių, įvai-
rių medžių pirmųjų vaisių, vyno ir
aliejaus pasižadėjome pristatyti kuni-
gams į Dievo namų sandėlius, o mū-
sų laukų dešimtinę – levitams; levitai
patys ims dešimtines visuose mūsų
miestuose.
38 Aarono sūnus kunigas lydės levitus,
jiems renkant dešimtinę, o levitai ati-
duos dešimtą dalį dešimtinės į Dievo
namų sandėlius.
39 Izraelitai ir levitai sugabens javus,
vyną ir aliejų į sandėlius, kur yra
šventyklos indai, tarnaujantys kuni-
gai, vartininkai ir giedotojai, kad ne-
apleistume Dievo namų.

11 Tautos kunigaikščiai gyveno
Jeruzalėje, o kiti metė burtą,
kad vienas dešimtadalis gyventų Je-
ruzalėje, šventajame mieste, o devyni
dešimtadaliai liktų gyventi kituose
miestuose.
2 Tauta palaimino kiekvieną, kuris sa-
vanoriškai sutiko apsigyventi Jeruza-
lėje.
3 Šie krašto valdytojai gyveno Jeruza-
lėje. Izraelitai, kunigai, levitai, šven-
tyklos tarnai ir Saliamono tarnų pali-
kuonys gyveno Judo miestuose, kiek-
vienas savo mieste prie savo nuosa-
vybės.
4 Jeruzalėje gyveno Judo ir Benjami-
no palikuonys. Judo sūnaus Faro pa-
likuonys: Atajas, sūnus Ozijo, sūnaus
Zacharijo, sūnaus Amarijo, sūnaus
Sefatijo, sūnaus Malaleelio,
5 ir Masėjas, sūnus Barucho, sūnaus
Kolhozio, sūnaus Hazajo, sūnaus
Adajo, sūnaus Jojaribo, sūnaus Za-
charijo, sūnaus Silono.
6 Iš viso Faro palikuonių, gyvenusių
Jeruzalėje, buvo keturi šimtai šešias-
dešimt aštuoni vyrai.
7 Benjamino palikuonys: Salus, sūnus
Mesulamo, sūnaus Joedo, sūnaus Pe-
dajo, sūnaus Kolajo, sūnaus Masėjo,
sūnaus Itielio, sūnaus Jesajo.
8 Po jo Gabajas ir Salajas – devyni
šimtai dvidešimt aštuoni.
9 Zichrio sūnus Joelis buvo jų virši-
ninkas, o Hasenujo sūnus Judas buvo
miesto viršininko padėjėjas.
10 Kunigai: Jojaribo sūnus Jedajas, Ja-
chinas.
11 Serajas, sūnus Helkijo, sūnaus Me-
sulamo, sūnaus Sadoko, sūnaus Me-
rajoto, sūnaus Ahitubo, buvo vyriau-
siasis Dievo namuose.
12 Jų brolių, kurie dirbo šventykloje,
buvo aštuoni šimtai dvidešimt du.
Adajas, sūnus Jerohamo, sūnaus Pe-
ladijo, sūnaus Amzio, sūnaus Zacha-
rijo, sūnaus Pašūro, sūnaus Malkijo.
13 Jo brolių, šeimos vyresniųjų, buvo
du šimtai keturiasdešimt du. Amaša-
jas – sūnus Azarelio, sūnaus Azajo,
sūnaus Mesilemoto, sūnaus Imerio.
14 Jų brolių, drąsių vyrų, buvo šimtas
dvidešimt aštuoni. Jų viršininkas bu-
vo Zabdielis, Hagedolimo sūnus.
15 Levitai: Semajas, sūnus Hasubo,
sūnaus Azrikamo, sūnaus Hasabijo,
sūnaus Bunio;
16 Sabetajas ir Jozabadas – levitų vir-
šininkai, kurie prižiūrėjo Dievo namų
išorinius darbus;
17 Matanijas, sūnus Miko, sūnaus
Zabdžio, sūnaus Asafo, vadovavo pa-
dėkos maldoms, Bakbukijas, antras
tarp savo brolių, ir Abdas, sūnus Sa-
muvo, sūnaus Galalo, sūnaus Jedutū-
no.
18 Iš viso šventajame mieste levitų bu-
vo du šimtai aštuoniasdešimt keturi.
19 Vartininkai: Akubas, Talmonas ir jų
broliai, kurie ėjo sargybą prie vartų,
iš viso šimtas septyniasdešimt du.
20 Likusieji izraelitai, kunigai ir levi-
tai gyveno visuose Judo miestuose,
kiekvienas savo pavelde.
21 Šventyklos tarnai gyveno Ofelyje;
Zihas ir Gispas buvo šventyklos tar-
nų viršininkai.
22 Levitų viršininkas Jeruzalėje buvo
Uzis, sūnus Banio, sūnaus Hasabijo,
sūnaus Matanijo, sūnaus Miko; Die-
vo namų giedotojai buvo Asafo pali-
kuonys.
23 Karaliaus įsakymu giedotojai gavo
išlaikymą kiekvieną dieną.
24 Mesezabelio sūnus Petahijas iš Ju-
do sūnaus Zaros palikuonių buvo ka-
raliaus paskirtas visiems tautos rei-
kalams.

[25] Kai kurie Judo palikuonys gyveno
Kirjatarbėje, Dibone, Jekabzelyje,
[26] Jesuve, Moladoje, Betpelete,
[27] Hazaršualyje, Bersabėjoje,
[28] Ziklage, Mekonoje,
[29] Enrimone, Coroje, Jarmute,
[30] Zanovėje, Odolame, Lachiše, Azekoje ir tų miestų kaimuose. Jie gyveno nuo Bersabėjos iki Hinomo slėnio.
[31] O benjaminitai gyveno Geboje, Machme, Hajyje, Betelyje,
[32] Anatote, Nobėje, Ananijoje,
[33] Asore, Ramoje, Gitaime,
[34] Hadide, Seboime, Nebalate,
[35] Lode, One, jų kaimuose ir Amatininkų slėnyje.
[36] Kai kurie levitai buvo pasiskirstę Jude ir Benjamine.

12 Kunigai ir levitai, atvykę su Salatielio sūnumi Zorobabeliu ir Jozue, buvo šie: Serajas, Jeremijas, Ezdras,
[2] Amarijas, Maluchas, Hatusas,
[3] Sekanijas, Rehumas, Meremotas,
[4] Idas, Ginetonas, Abijas,
[5] Mijaminas, Madijas, Bilgas,
[6] Semajas, Jojaribas, Jedajas,
[7] Salus, Amokas, Helkijas ir Jedajas. Šitie buvo kunigų ir jų brolių viršininkai Jozuės laikais.
[8] Levitai: Jozuė, Binujis, Kadmielis, Serebijas, Judas, Matanijas, kuris vadovavo dėkojimui, ir jo broliai.
[9] Bakbukijas, Unis ir jų broliai budėjo priešais juos.
[10] Jozuė buvo Jojakimo tėvas, Jojakimas – Elijasibo, Elijasibas – Jojados,
[11] Jojada – Jonatano, Jonatanas – Jaduvo.
[12] Jojakimo laikais šie kunigai buvo šeimų vyresnieji: Merajas – Serajo, Hananijas – Jeremijo,
[13] Mesulamas – Ezdro, Johananas – Amarijo,
[14] Jonatanas – Maluko, Juozapas – Sebanijo,
[15] Adnas – Harimo, Helkajas – Merajoto,
[16] Zacharijas – Ido, Mesulamas – Ginetono,
[17] Zichris – Abijo, Piltajas – Minjamino ir Moadijo,
[18] Samuvas – Bilgo, Jonatanas – Semajo,
[19] Matenajas – Jojaribo, Uzis – Jedajo,
[20] Kalajas – Salajo, Eberas – Amoko,
[21] Hasabijas – Helkijo, Netanelis – Jedajo.
[22] Elijasibo, Jojados, Joanano ir Jaduvo laikais buvo surašyti levitai, taip pat ir kunigų šeimų vyresnieji iki persų karaliaus Darijaus laikų.
[23] Levitų šeimų vyresnieji buvo surašyti metraščių knygoje iki Elijasibo sūnaus Joanano laikų.
[24] Vadovaujant levitams Hasabijui, Serebijui ir Jozuei, Kadmielio sūnui, giedotojai stovėjo prieš juos ir giedojo padėkos giesmes, kaip karalius, Dievo vyras Dovydas, buvo nustatęs.
[25] Matanijas, Bakbukijas, Abdijas, Mesulamas, Talmonas ir Akubas buvo vartininkai, jie ėjo sargybą prie vartų sandėlių.
[26] Jie gyveno Jozadako anūko, Jozuės sūnaus Jojakimo dienomis ir dienomis valdytojo Nehemijo bei Rašto žinovo kunigo Ezdro.
[27] Jeruzalės sienoms pašventinti buvo sušaukti levitai iš visų vietovių; jie turėjo atvykti Jeruzalėn, kad pašventinimas vyktų su džiaugsmu, padėkos giesmėmis ir su cimbolų, arfų ir psalterių muzika.
[28] Giedotojų sūnūs susirinko iš Jeruzalės ir Netofo apylinkių,

[29] iš Galgalos, Gebos ir Azmaveto vie-
tovių; nes giedotojai buvo pasistatę
kaimus Jeruzalės apylinkėse.
[30] Kunigai ir levitai apsivalė patys ir
apvalė tautą, vartus ir sienas.
[31] Aš užvedžiau Judo kunigaikščius
ant sienos ir pavedžiau jiems vado-
vauti dviems dėkojančiųjų grupėms.
Viena ėjo sienos viršumi į dešinę,
link Šiukšlių vartų.
[32] Juos sekė Hosajas ir pusė Judo ku-
nigaikščių:
[33] Azarijas, Ezdras, Mesulamas,
[34] Judas, Benjaminas, Semajas ir Je-
remijas;
[35] iš kunigų sūnų su trimitais sekė Za-
charijas, sūnus Jonatano, sūnaus Se-
majo, sūnaus Matanijo, sūnaus Mika-
jo, sūnaus Zakuro, sūnaus Asafo,
[36] ir jo broliai: Semajas, Azarelis, Mi-
lalajas, Gilalajas, Majas, Netanelis,
Judas ir Hananis su Dievo vyro Do-
vydo muzikos instrumentais; Rašto
žinovas Ezdras ėjo jų priekyje.
[37] Praėję pro Šaltinio vartus, jie lipo
aukštyn Dovydo miesto laiptais, ve-
dančiais pro Dovydo namus, iki ryti-
nių Vandens vartų.
[38] Antra grupė ėjo kairėn; paskui juos
aš sekiau su puse tautos pro Krosnių
bokštą iki Plačiosios sienos,
[39] toliau pro Efraimo vartus, Senuo-
sius vartus, Žuvų vartus, Hananelio
bokštą ir Mejos bokštą iki Avių var-
tų, ir jie sustojo prie Sargybos var-
tų.
[40] Abi grupės sustojo prie Dievo na-
mų, taip pat aš, pusė viršininkų su
manimi
[41] ir kunigai: Eliakimas, Masėjas,
Minjaminas, Mikajas, Elijenajas, Za-
charijas, Hananijas su trimitais,
[42] Masėjas, Semajas, Eleazaras, Uzis,
Johananas, Malkijas, Elamas ir Eze-
ris. Giedotojai, kuriems vadovavo Jez-
rajas, garsiai giedojo.
[43] Tą dieną jie daug aukojo ir džiau-
gėsi, nes Dievas jiems suteikė didelį
džiaugsmą. Moterys ir vaikai taip pat
džiaugėsi, ir Jeruzalės džiaugsmas bu-
vo toli girdimas.
[44] Tuo metu buvo paskirti žmonės pri-
žiūrėti sandėliams, kurie buvo įrengti
atsargoms, vaisių pirmienoms ir de-
šimtinėms, kas buvo surinkta iš mies-
tų ir kaimų, pagal įstatymą išlaikyti
kunigus ir levitus. Judo gyventojai
džiaugėsi kunigais ir levitais.
[45] Giedotojai ir vartininkai atliko sa-
vo tarnystę Dievui ir apvalymo tarny-
stę, kaip buvo įsakęs Dovydas ir jo
sūnus Saliamonas.
[46] Jau Dovydo ir Asafo laikais buvo
paskirti vadovai giedotojams, kurie
giedojo šlovinimo ir padėkos giesmes
Dievui.
[47] Zorobabelio ir Nehemijo dienomis
izraelitai pristatydavo giedotojams ir
vartininkams skirtą kasdieninę dalį.
Jie duodavo šventas dovanas levi-
tams, o levitai duodavo tai Aarono
vaikams.

13 Skaitant susirinkusiems Mo-
zės knygą, buvo rasta parašy-
ta: "Joks amonitas ar moabitas nega-
li priklausyti Dievo tautai,
[2] nes jie nepasitiko izraelitų su duona
ir vandeniu, bet pasamdė Balaamą,
kad juos prakeiktų. Tačiau mūsų Die-
vas pakeitė prakeikimą į palaimini-
mą".
[3] Išgirdę įstatymą, jie atskyrė visus
svetimtaučius iš Izraelio.
[4] Prieš tai kunigas Elijasibas, Tobijo
giminaitis, Dievo namų sandėlių pri-
žiūrėtojas,
[5] buvo parūpinęs Tobijui didelį kam-

barį, kuriame anksčiau laikydavo duo-
nos aukas, smilkalus, indus ir javų, vy-
no bei aliejaus dešimtinę, priklausan-
čią levitams, giedotojams, vartinin-
kams ir kunigams.
6 Tuo laiku aš nebuvau Jeruzalėje, nes
trisdešimt antraisiais Babilono kara-
liaus Artakserkso metais buvau pas
karalių. Tačiau kuriam laikui praėjus,
aš pasiprašiau karaliaus išleidžiamas.
7 Sugrįžęs į Jeruzalę, sužinojau, kad
Elijasibas blogai pasielgė, parūpinda-
mas Tobijui kambarį Dievo namų kie-
muose.
8 Man tai labai nepatiko, todėl aš iš-
mečiau iš kambario laukan visus To-
bijo daiktus.
9 Po to įsakiau išvalyti kambarius ir
atgal sunešti Dievo namų reikmenis,
duonos aukas ir smilkalus.
10 Aš taip pat sužinojau, kad levitams
nebuvo atiduodama jiems priklausan-
ti dalis ir kad levitai ir giedotojai ne-
atliko savo tarnystės, bet sugrįžo
kiekvienas į savo laukus.
11 Tuomet aš bariau vyresniuosius ir
sakiau: "Kodėl Dievo namai apleis-
ti?" Surinkęs visus, grąžinau juos į jų
vietą.
12 Tada visas Judas atnešė į sandėlius
grūdų, vyno ir aliejaus dešimtinę.
13 Aš paskyriau sandėlių prižiūrėto-
jais kunigą Selemiją, raštininką Sa-
doką ir Pedają iš levitų, o jų padėjė-
ju – Matanijo sūnaus Zakuro sūnų
Hananą, nes jais buvo galima pasiti-
kėti. Jie buvo įpareigoti išduoti bro-
liams jiems priklausančią dalį.
14 Mano Dieve, atsimink mane ir ne-
pamiršk mano gerų darbų, kuriuos
padariau Dievo namams ir tarnavi-
mui juose.
15 Tuomet aš mačiau Jude tuos, kurie
per sabatą mynė vyno spaustuvus ir,
suvalydami javus, krovė juos ant asi-
lų; vyno, vynuogių, figų ir visokių naš-
tų sabato dieną gabeno į Jeruzalę. Aš
įspėjau juos, kad tą dieną nepardavi-
nėtų maisto.
16 Jeruzalėje gyveną Tyro gyventojai
atgabendavo žuvies bei visokių pre-
kių ir per sabatą parduodavo Judo
žmonėms.
17 Aš bariau Judo kilminguosius:
"Kodėl taip piktai elgiatės ir išnieki-
nate sabato dieną?
18 Taip darė mūsų tėvai, todėl mūsų
Dievas užleido mums ir šitam mies-
tui tokią nelaimę. Jūs užtrauksite rūs-
tybę Izraeliui, paniekindami sabatą".
19 Aš įsakiau sabato išvakarėse, pra-
dėjus temti, užrakinti Jeruzalės var-
tus ir atidaryti juos tik sabatui pasi-
baigus ir pastačiau savo tarnus prie
vartų, kad nebūtų įnešamos naštos
per sabatą.
20 Pirkliai ir visokių prekių pardavė-
jai vieną ir kitą kartą pasiliko už Je-
ruzalės vartų.
21 Aš klausiau jų: "Kodėl pasiliekate
už vartų? Jei padarysite tai dar kartą,
aš panaudosiu prieš jus jėgą". Nuo
to laiko jie nebeateidavo sabate.
22 Levitams įsakiau apsivalyti, eiti sar-
gybą prie vartų ir švęsti sabatą. To-
dėl, Viešpatie, mano Dieve, atsimink
ir pasigailėk manęs dėl savo didžio
gailestingumo.
23 Tais laikais aš mačiau ir žydus,
imančius žmonas iš Asdodo, Amono
ir Moabo.
24 Jų vaikai kalbėjo pusiau Asdodo
gyventojų kalba ir nemokėjo žydiškai.
25 Aš subariau juos, iškeikiau, kai ku-
riuos sumušiau, roviau jų plaukus ir
prisaikdinau, kad neduotų savo duk-
terų jų sūnums, neleistų savo sūnums
vesti jų dukterų ir patys nevestų jų:

[26] "Argi ne tuo nusidėjo Izraelio ka-
ralius Saliamonas? Juk jam nebuvo
lygių žemėje. Jis buvo Dievo mylimas
ir Dievas jį buvo padaręs karaliumi
visam Izraeliui, tačiau net jį svetim-
tautės moterys įtraukė į nuodėmę.
[27] Argi ir mes neklausysime, padary-
sime tą didelę piktenybę ir nusikalsi-
me prieš Dievą, vesdami svetimtau-
tes?"
[28] Vienas vyriausiojo kunigo Elijasibo
sūnaus Jojados sūnus buvo horonito
Sanbalato žentas; aš jį išvariau nuo
savęs.
[29] Viešpatie, mano Dieve, prisimink
tuos, kurie išniekino kunigystę, kuni-
gų ir levitų sandorą.
[30] Taip aš apvaliau juos nuo svetim-
taučių ir atstačiau kunigų bei levitų
tarnavimus, kiekvieną jam skirtoje
vietoje,
[31] ir įsakiau skirtu laiku atgabenti
malkų ir pirmavaisių. Mano Dieve,
atsimink mane mano labui.

ESTEROS
KNYGA

1 Ahasvero, kuris valdė šimtą dvi-
dešimt septynis kraštus nuo Indi-
jos iki Etiopijos,
[2] dienomis, kai Ahasveras atsisėdo
karalystės soste, kuris yra Sūzuose,
[3] trečiais karaliavimo metais jis iškėlė
didelę puotą visiems savo kunigaikš-
čiams ir tarnams, persų ir medų kraš-
tų kilmingiesiems ir sričių kunigaikš-
čiams.
[4] Puota tęsėsi šimtą aštuoniasdešimt
dienų; joje buvo iškelta karališkoji di-
dybė, garbė ir turtai.
[5] Po to karalius suruošė septynių die-
nų puotą visiems sostinės gyvento-
jams Sūzuose, karaliaus rūmų sodo
kieme.
[6] Iš visų pusių kabojo baltos, žalios ir
mėlynos užuolaidos ant baltų drobi-
nių ir violetinių juostelių, įvertų į si-
dabrinius žiedus. Jos buvo pritvirtin-
tos prie marmurinių kolonų. Auksi-
niai ir sidabriniai gultai buvo sustaty-
ti kieme, kuris buvo išklotas raudo-
nu, mėlynu, baltu ir juodu marmuru.
[7] Gėrimus patiekė auksinėse taurėse,
kurios visos buvo skirtingos; karališ-
ko vyno buvo gausu.
[8] Visi gėrė, kiek norėjo, nė vieno ger-
ti nevertė. Karalius buvo įsakęs savo
namų prižiūrėtojams, kad jie darytų
tai, ko kuris žmogus panorės.
[9] Karalienė Vastė karaliaus Ahasvero
namuose kėlė puotą moterims.
[10] Septintą dieną karalius buvo links-
mas nuo vyno. Jis įsakė Mehumanui,
Biztui, Harbonui, Bigtui, Abagtui,
Zetarui ir Karkui—septyniems eu-
nuchams, kurie tarnavo karaliaus
Ahasvero akivaizdoje,
[11] atvesti karalienę Vastę pas karalių
su karališka karūna, norėdamas pa-
rodyti žmonėms ir kunigaikščiams jos
grožį, nes ji buvo labai graži.
[12] Karalienė Vastė atmetė karaliaus
įsakymą, perduotą eunuchų, ir atsisa-
kė eiti. Karalius labai supyko, ir rūs-
tybė užsidegė jame.

[13] Karalius klausė patarimo išminčių,
kurie pažindavo laikus ir žinojo kara-
liaus įstatymus bei teisę,
[14] taip pat Karseno, Setaro, Admato,
Tarsio, Mereso, Marseno ir Memuka-
no, persų ir medų septynių kunigaikš-
čių, kurie visada būdavo prie kara-
liaus, ir buvo pirmi karalystėje:
[15] "Ką mes turime daryti karalienei
Vastei pagal įstatymą už tai, kad ji ne-
paklausė karaliaus įsakymo, perduo-
to per eunuchus?"
[16] Memukanas atsakė karaliui: "Ka-
ralienė Vastė nusikalto ne tik kara-
liui, bet visiems kunigaikščiams ir
žmonėms visose karaliaus Ahasvero
žemėse.
[17] Šis karalienės poelgis taps žinomas
visoms moterims. Jos, paniekindamos
savo vyrus, sakys: 'Karalius Ahasve-
ras įsakė karalienei ateiti pas jį, bet ji
neatėjo'.
[18] Tuo karalienės pavyzdžiu seks visos
persų ir medų kunigaikštienės. Kils
daug nesusipratimų ir pykčių.
[19] Jei karaliui patiktų, tebūna pa-
skelbtas karališkas įsakymas ir įrašy-
tas į persų ir medų įstatymą, kuris yra
nepakeičiamas, kad karalienė Vastė
nebeateis pas karalių Ahasverą ir ka-
ralius jos karališką garbę atiduos ki-
tai, geresnei už ją.
[20] Kai karaliaus potvarkis bus pa-
skelbtas visoje plačioje karalystėje, vi-
sos moterys gerbs savo vyrus, didelius
ir mažus".
[21] Šis patarimas patiko karaliui ir ku-
nigaikščiams. Karalius padarė pagal
Memukano žodžius.
[22] Jis išsiuntinėjo laiškus į visus kara-
liaus kraštus, kiekvienai tautai jos kal-
ba, kad vyras turi būti viešpats savo
namuose. Tas įstatymas buvo paskel-
btas visomis kalbomis visose tautose.

2 Po šių įvykių, karaliaus Ahasvero
pykčiui aprimus, jis atsiminė, ką
Vastė padarė ir kaip ji buvo nubausta.
[2] Karaliaus tarnai, kurie jam patar-
naudavo, sakė jam: "Tepaieško kara-
liui jaunų gražių mergaičių
[3] ir tepaskiria karalius visuose kraš-
tuose vyrų, kurie visoje karalystėje
suieškotų gražių mergaičių, atgaben-
tų jas į Sūzų miestą, į moterų namus,
ir perduotų karaliaus eunuchui He-
gajui, moterų prižiūrėtojui. Ir tegu
duoda joms visa, ko reikia joms pasi-
puošti.
[4] Kuri mergaitė patiks karaliui, taps
karaliene Vastės vietoje". Tas pasiū-
lymas patiko karaliui. Jis taip ir pa-
darė.
[5] Sostinėje Sūzuose gyveno vienas žy-
das, vardu Mordekajas, sūnus Jajiro,
sūnaus Semėjo, sūnaus Kišo iš Ben-
jamino giminės.
[6] Mordekajas buvo ištremtas iš Jeru-
zalės kartu su Judo karaliumi Jecho-
niju, kurį ištrėmė Babilono karalius
Nabuchodonosaras.
[7] Jis užaugino Hadasą, savo dėdės
dukterį, kitaip vadinamą Estera. Ji
neturėjo tėvų, bet buvo labai graži
ir patraukli mergaitė. Jos tėvams mi-
rus, Mordekajas įdukrino ją.
[8] Karaliaus įsakymą paskelbus, daug
gražių mergaičių buvo atgabenta į Sū-
zus ir pavesta Hegajo globai. Estera
taip pat buvo paimta į karaliaus na-
mus Hegajo, moterų prižiūrėtojo,
globon.
[9] Mergaitė jam patiko ir įgavo jo pa-
lankumą. Jis greitai parūpino jai įvai-
rių papuošalų ir tai, kas jai priklausė,
bei septynias tarnaites iš karaliaus
namų ir apgyvendino ją ir jos tarnai-
tes geriausioje moterų namų dalyje.
[10] Estera nesakė apie savo kilmę ir sa-

vo tautą, nes Mordekajas buvo liepęs
jai tylėti.
11 Mordekajas kiekvieną dieną atei-
davo prie moterų namų kiemo pasi-
teirauti apie Esterą ir jos padėtį.
12 Kiekviena mergaitė tik po dvylikos
mėnesių pasiruošimo galėjo įeiti pas
karalių Ahasverą. Šešis mėnesius jos
tepėsi miros aliejumi ir šešis mėnesius
įvairiais kitais tepalais ir kvepalais.
13 Mergaitė, eidama pas karalių, tu-
rėjo teisę pasiimti iš moterų namų į
karaliaus namus ką tik norėjo.
14 Ji ateidavo vakare, o rytą eidavo į
kitus moterų namus, kurie buvo eu-
nucho Sasgazo žinioje. Jis buvo kara-
liaus sugulovių prižiūrėtojas. Ji dau-
giau nebeįeidavo pas karalių, nebent
karalius ją pamėgdavo ir pakviesda-
vo vardu.
15 Kai atėjo eilė Esteros, Mordekajo
dėdės Abihailio dukters, kurią jis bu-
vo įdukrinęs, ji nieko neprašė; pasi-
ėmė tik tą, ką eunuchas Hegajas jai
patarė. Estera patiko kiekvienam,
kas tik į ją pažiūrėdavo.
16 Esterą nuvedė į karaliaus Ahasve-
ro rūmus dešimtą mėnesį, vadinamą
Tebetu, septintaisiais jo karaliavimo
metais.
17 Karalius pamilo Esterą labiau už vi-
sas kitas moteris, ir ji atrado jo akyse
daugiau malonės ir palankumo negu
kitos mergaitės. Jis uždėjo jai ant gal-
vos karališką karūną ir paskelbė ją
karaliene Vastės vietoje.
18 Karalius iškėlė didelę puotą savo
kunigaikščiams ir tarnams; tai buvo
Esteros puota. Jis sumažino mokes-
čius savo karalystėje ir davė karališ-
kų dovanų.
19 Kai mergaitės buvo renkamos ant-
rą kartą, Mordekajas sėdėjo kara-
liaus vartuose.
20 Estera dar nebuvo pasisakiusi ka-
raliui nei savo tautybės, nei kilmės,
nes Mordekajas taip buvo jai liepęs;
Estera klausė Mordekajaus kaip ir
tada, kai jis ją augino.
21 Mordekajui sėdint prie karaliaus
vartų, du karaliaus eunuchai, Bigta-
nas ir Teresas, durų sargai, supyko
ant karaliaus ir tarėsi jį nužudyti.
22 Mordekajas, tai išgirdęs, pranešė
karalienei Esterai, o Estera – karaliui
Mordekajo vardu.
23 Buvo ištirta ir nustatyta, kad tai tie-
sa. Abu vyrus pakorė, o įvykį įrašė į
karaliaus metraščių knygą.

3 Po šitų įvykių karalius Ahasveras
išaukštino agagitą Hamaną, Ha-
medato sūnų, ir padarė jo sostą aukš-
tesnį už kitų kunigaikščių.
2 Visi karaliaus tarnai, kurie buvo
prie karaliaus vartų, nusilenkdavo
prieš Hamaną ir pagerbdavo jį, nes
taip buvo įsakęs karalius. Bet Mor-
dekajas nenusilenkdavo prieš jį ir
nepagerbdavo.
3 Karaliaus tarnai prie karaliaus var-
tų klausdavo Mordekajo: “Kodėl ne-
vykdai karaliaus įsakymo?”
4 Kai jie kasdien kartodavo tai, bet jis
nekreipė dėmesio, jie pranešė Hama-
nui. Jie norėjo įsitikinti, ar Mordeka-
jas laikysis savo žodžio, nes jis buvo
pasisakęs esąs žydas.
5 Hamanas, matydamas, kad Morde-
kajas nesilenkia prieš jį ir nepagerbia
jo, užsidegė pykčiu.
6 Jis manė, kad neverta kelti ran-
kos prieš vieną Mordekają, nes jie
pasakė jam Mordekajo tautybę. To-
dėl Hamanas nusprendė išžudyti vi-
sus žydus visoje Ahasvero karalys-
tėje.
7 Dvyliktaisiais karaliaus Ahasvero

metais, pirmą mėnesį, vadinamą Nisa-
nu, buvo metamas Pur, tai yra burtas,
Hamano akivaizdoje kiekvienai die-
nai ir kiekvienam mėnesiui iki dvylik-
to mėnesio Adaro.
8 Hamanas sakė karaliui Ahasverui:
"Tavo karalystėje gyvena išsklaidyta
tauta; jos įstatymai yra skirtingi nuo
kitų tautų įstatymų, be to, jie nesilai-
ko karaliaus įstatymų. Karaliui nėra
naudinga juos taip palikti.
9 Jei karalius sutinka, tebūna išleistas
įsakymas juos išnaikinti, ir aš duosiu
dešimt tūkstančių talentų sidabro ka-
raliaus iždui".
10 Karalius numovė žiedą nuo savo
piršto ir padavė agagitui Hamanui,
Hamedato sūnui, žydų priešui,
11 ir tarė Hamanui: "Sidabrą pasilai-
kyk sau, o su žydų tauta daryk, kaip
tau patinka".
12 Pirmo mėnesio tryliktą dieną bu-
vo sušaukti karaliaus raštininkai ir,
Hamanui diktuojant, buvo parašyti
laiškai visiems vietininkams, kraštų
valdytojams, kunigaikščiams ir tau-
toms jų kalba, karaliaus Ahasvero
vardu ir užantspauduoti karaliaus
žiedu.
13 Laiškai buvo išsiųsti per pasiunti-
nius į visus karaliaus kraštus, kad per
vieną dieną, tai yra dvylikto mėne-
sio, vadinamo Adaru, tryliktą dieną,
išžudytų ir išnaikintų visus žydus:
jaunus, senus, moteris ir vaikus, o jų
turtą paimtų.
14 Tų laiškų nuorašus įsakyta paskelb-
ti visoms tautoms, kad jie pasiruoštų
skirtai dienai.
15 Karaliaus įsakymu pasiuntiniai iš-
skubėjo, ir šis įsakymas buvo paskelb-
tas sostinėje Sūzuose. Karalius ir Ha-
manas sėdėjo ir gėrė, o Sūzų miestas
buvo sujudęs.

4 Mordekajas, išgirdęs, kas buvo
padaryta, perplėšė savo drabu-
žius, apsivilko ašutine, užsibarstė ant
galvos pelenų, išėjo į miesto aikštę ir
garsiai dejavo.
2 Jis atėjo prie karaliaus vartų, nes su
ašutine nebuvo leidžiama įeiti pro ka-
raliaus vartus.
3 Visur, kur karaliaus įsakymas ir po-
tvarkis buvo paskelbtas, tarp žydų ki-
lo didelis gedulas. Jie pasninkavo,
verkė, aimanavo, daugelis, apsirengę
ašutinėmis, gulėjo pelenuose.
4 Kai Esteros tarnaitės ir eunuchai jai
tai pranešė, karalienė labai nuliūdo.
Ji siuntė Mordekajui rūbų, kad jis nu-
simestų ašutinę ir apsivilktų jais, bet
jis jų nepriėmė.
5 Tada Estera pasišaukė karaliaus eu-
nuchą Hataką, kuris buvo paskirtas
jai prižiūrėti, ir įsakė jam eiti pas
Mordekają ir sužinoti, kodėl jis taip
elgiasi.
6 Hatakas nuėjo pas Mordekają į
miesto aikštę priešais karaliaus var-
tus.
7 Mordekajas papasakojo jam, kas at-
sitiko ir kiek Hamanas pažadėjo duo-
ti karaliaus iždui už žydų išžudymą.
8 Mordekajas davė Hatakui nuorašą
įsakymo išžudyti žydus, paskelbto Sū-
zuose, kad jį parodytų Esterai, paaiš-
kintų ir lieptų jai eiti pas karalių ir
maldauti pagalbos savo tautai.
9 Hatakas sugrįžo ir pranešė Esterai,
ką Mordekajas jam kalbėjo.
10 Estera vėl siuntė Hataką pas Mor-
dekają:
11 "Visi karaliaus tarnai ir visi kraštai
žino, kad jei vyras ar moteris įeitų į
karaliaus vidinį kiemą nekviestas, tai
yra tik vienas įstatymas – mirtis; pa-
liekamas gyvas tik tas, į kurį karalius
ištiesia savo auksinį skeptrą. Karalius

nekvietė manęs jau trisdešimt dienų".
[12] Mordekajas sužinojęs, ką Estera atsakė,
[13] liepė pranešti Esterai: "Negalvok, kad tu, būdama karaliaus namuose, išvengsi žydų likimo.
[14] Jei dabar tylėsi, pagalba ir išgelbėjimas ateis žydams iš kitur, bet tu ir tavo tėvo namai žūsite. Kas žino, gal dėl šio laiko tu ir tapai karaliene?"
[15] Estera pasiuntė Mordekajui atsakymą:
[16] "Eik ir sušauk visus žydus Sūzuose; pasninkaukite dėl manęs tris dienas ir tris naktis, nieko nevalgykite ir negerkite. Aš taip pat pasninkausiu su savo tarnaitėmis. Po to eisiu pas karalių, laužydama įstatymą; jei žūsiu, tai žūsiu".
[17] Mordekajas nuėjo ir padarė visa, ką Estera jam buvo įsakiusi.

5 Trečią dieną Estera apsirengė karališkais rūbais ir atsistojo karaliaus namų vidiniame kieme, priešais karaliaus namus. Karalius sėdėjo savo soste, priešais įėjimą į namus.
[2] Karalius pamatė karalienę Esterą, stovinčią kieme, ir ji atrado malonę jo akyse. Jis ištiesė į Esterą auksinį skeptrą, kurį laikė rankoje. Estera priėjusi palietė skeptrą.
[3] Karalius klausė: "Karaliene Estera, ko norėtum? Duosiu tau, ko prašysi, kad ir pusę savo karalystės".
[4] Estera atsakė: "Jei karaliui patiktų, kviečiu karalių ir Hamaną šiandien į vaišes, kurias jiems paruošiau".
[5] Karalius įsakė skubiai pašaukti Hamaną, norėdamas išpildyti Esteros prašymą. Karalius ir Hamanas atėjo į vaišes pas Esterą.
[6] Geriant vyną, karalius klausė Esteros: "Pasakyk man savo prašymą. Išpildysiu jį, nors prašytum ir pusės mano karalystės".
[7] Estera atsakė: "Mano prašymas toks:
[8] jei radau malonę karaliaus akyse ir karalius norėtų patenkinti mano prašymą, kviečiu karalių ir Hamaną rytoj į vaišes, kurias jiems paruošiu, ir rytoj aš išpildysiu karaliaus žodžius".
[9] Tą dieną Hamanas išėjo linksmas ir gerai nusiteikęs. Bet, pamatęs prie karaliaus vartų sėdintį Mordekają, kuris neatsistojo ir visai nekreipė dėmesio į jį, labai supyko.
[10] Tačiau Hamanas susivaldė. Parėjęs namo, jis pasišaukė draugus ir žmoną Zeresą
[11] ir pasakojo jiems apie savo turtų daugybę, apie savo sūnus, apie tai, kaip karalius pagerbė jį ir suteikė pirmenybę tarp visų karaliaus tarnų ir kunigaikščių.
[12] Hamanas tęsė: "Ir karalienė Estera nė vieno nepakvietė į vaišes kartu su karaliumi, tik mane; ir rytoj ji vėl pakvietė mane su karaliumi.
[13] Tačiau tai manęs nepatenkina, kol matau šitą žydą Mordekają, sėdintį prie karaliaus vartų".
[14] Jo žmona ir draugai jam patarė: "Įsakyk pastatyti penkiasdešimties uolekčių aukščio kartuves ir rytoj kalbėk su karaliumi, kad Mordekajas būtų pakartas. Po to eik linksmas į vaišes kartu su karaliumi". Patarimas patiko Hamanui, ir kartuvės buvo pastatytos.

6 Tą naktį karalius negalėjo miegoti. Jis įsakė atnešti metraščių knygą ir jam skaityti iš jos.
[2] Rado parašyta, kaip Mordekajas pranešė apie eunuchų Bigtano ir Tereso, ėjusių sargybą prie vartų, są-

mokslą nužudyti karalių Ahasverą.
[3] Karalius paklausė: "Koks pagerbi-
mas ir atlyginimas buvo duotas Mor-
dekajui už tai?" Karaliaus tarnai, ku-
rie jam patarnavo, atsakė: "Jokio at-
lyginimo".
[4] Karalius klausė: "Kas yra kieme?"
Tuo laiku Hamanas buvo įėjęs į kara-
liaus namų išorinį kiemą kalbėti su
karaliumi dėl Mordekajo pakorimo
ant kartuvių, kurios jau buvo pastaty-
tos.
[5] Karaliaus tarnai jam atsakė: "Ha-
manas stovi kieme". Karalius liepė
pakviesti Hamaną.
[6] Jam įėjus, karalius klausė: "Ką rei-
kėtų padaryti vyrui, kurį karalius no-
ri pagerbti?" Hamanas galvojo: "Ką
gi kitą karalius norėtų pagerbti, jei ne
mane?"
[7] Hamanas atsakė: "Vyrą, kurį kara-
lius norėtų pagerbti,
[8] reikia aprengti karaliaus rūbais, už-
sodinti ant karaliaus jojamojo žirgo ir
uždėti ant galvos karaliaus karūną.
[9] Rūbus ir žirgą tegul jam paduoda
vienas iš karaliaus kilmingiausiųjų
kunigaikščių; jis teatveda karaliaus
pagerbtąjį, užsodina jį ant žirgo ir,
vesdamas žirgą miesto aikšte, tegul
skelbia: 'Taip padaroma tam vyrui,
kurį karalius nori pagerbti!' "
[10] Tada karalius įsakė Hamanui:
"Skubėk, imk rūbus, žirgą ir padaryk
visa, ką sakei, žydui Mordekajui, ku-
ris sėdi prie karaliaus vartų. Žiūrėk,
kad viskas būtų įvykdyta".
[11] Hamanas paėmė rūbus ir žirgą, ap-
rengė Mordekajų, vedė jį ant žirgo
miesto aikšte ir skelbė: "Taip pada-
roma tam vyrui, kurį karalius nori pa-
gerbti!"
[12] Mordekajas grįžo prie karaliaus
vartų, o Hamanas nuskubėjo į savo
namus nuliūdęs ir užsidengęs galvą.
[13] Hamanas papasakojo savo žmonai
Zeresai ir draugams visa, kas įvyko.
Jo patarėjai ir žmona kalbėjo: "Jei
Mordekajas, prieš kurį turėjai nusi-
žeminti, yra žydų tautybės, tu nelai-
mėsi, bet tikrai krisi".
[14] Jiems dar tebekalbant, atėjo kara-
liaus eunuchai ir skubėjo nuvesti Ha-
maną į Esteros paruoštas vaišes.

7 Karalius ir Hamanas atėjo pas
karalienę Esterą į vaišes.
[2] Tą dieną, gerdamas vyną, karalius
vėl klausė karalienę Esterą: "Pasakyk
man savo prašymą, karaliene Estera.
Suteiksiu tau, ko norėsi, net jei pra-
šytum ir pusės mano karalystės".
[3] Karalienė atsakė: "Karaliau, jei ra-
dau malonę tavo akyse ir sutinki ma-
no prašymą patenkinti, palik mane ir
mano tautą gyvus.
[4] Aš ir mano tauta esame atiduoti
mirčiai ir sunaikinimui. Jei mes būtu-
me parduodami vergais, aš tylėčiau ir
karaliaus nevarginčiau".
[5] Karalius Ahasveras klausė karalie-
nės Esteros: "Kas jis toks ir kur jis
yra, kuris drįsta tą daryti?"
[6] Estera atsakė: "Mūsų priešas ir per-
sekiotojas yra šitas piktadarys Hama-
nas". Hamanas labai išsigando.
[7] Karalius užsirūstinęs pakilo nuo sta-
lo ir išėjo į rūmų sodą, o Hamanas
suklupo prieš karalienę Esterą, pra-
šydamas palikti jį gyvą, nes jis supra-
to, kad jo laukia karaliaus bausmė.
[8] Sugrįžęs iš rūmų sodo, karalius ra-
do Hamaną, sukniubusį ant lovos
prie Esteros, ir sakė: "Jis nori kara-
lienę išprievartauti mano namuose ir
mano akivaizdoje!" Karaliui ištarus
šiuos žodžius, Hamano veidas buvo
uždengtas.

[9] Karaliaus eunuchas Harbonas tarė:
"Hamano kieme yra pastatytos pen-
kiasdešimties uolekčių aukščio kar-
tuvės pakarti Mordekajui, kuris iš-
gelbėjo karaliaus gyvybę". Karalius
įsakė: "Pakarkite jose Hamaną".
[10] Jie pakorė jį Mordekajui skirtose
kartuvėse. Po to karaliaus pyktis at-
slūgo.

8 Tą dieną karalius Ahasveras ati-
davė žydų priešo Hamano namus
karalienei Esterai. Mordekajas buvo
pakviestas pas karalių, nes Estera pa-
sisakė, kad jis yra jos giminaitis.
[2] Savo žiedą, kurį pasiėmė iš Hama-
no, karalius atidavė Mordekajui. Es-
tera pavedė Hamano namų priežiūrą
Mordekajui.
[3] Estera krito karaliui po kojomis ir
su ašaromis maldavo panaikinti aga-
gito Hamano išleistą įsakymą prieš
žydus.
[4] Karalius ištiesė aukso skeptrą į Es-
terą. Estera pakilo, atsistojo prieš ka-
ralių
[5] ir kalbėjo: "Jei karaliui patiktų ir jei
radau malonę jo akyse, maldauju raš-
tu atšaukti agagito Hamano, Hame-
dato sūnaus, laiškus, kuriais jis siekė
išnaikinti visus žydus karaliaus kraš-
tuose.
[6] Kaip aš galėsiu ištverti, matydama
savo tautos pažeminimą ir sunaikini-
mą?"
[7] Karalius Ahasveras tarė karalienei
Esterai ir žydui Mordekajui: "Aš ati-
daviau Esterai Hamano namus; jis
buvo pakartas, kadangi drįso pakelti
ranką prieš žydus.
[8] Parašykite žydams karaliaus vardu,
kaip jums patinka, ir užantspauduo-
kite raštus karaliaus žiedu; nes įsaky-
mai, parašyti karaliaus vardu ir
užantspauduoti jo žiedu, yra neatšau-
kiami".
[9] Trečio mėnesio, vadinamo Sivanu,
dvidešimt trečią dieną buvo sušaukti
karaliaus raštininkai ir parašyta tai,
ką Mordekajas įsakė visiems žydams,
karaliaus vietininkams, valdytojams
bei kunigaikščiams nuo Indijos iki
Etiopijos, šimtui dvidešimt septy-
niems kraštams jų raštu ir tautoms jų
kalba, taip pat ir žydams jų raštu ir jų
kalba.
[10] Raštai buvo užantspauduoti kara-
liaus Ahasvero žiedu ir išsiųsti per
raitus karaliaus pasiuntinius.
[11] Karalius leido žydams kiekviename
mieste susirinkti ir ginti savo gyvybes,
sunaikinti, užmušti ir pražudyti bet
kokią žmonių ar krašto galybę, kurie
puola juos, kartu su jų vaikais bei mo-
terimis, o jų turtą pasiimti.
[12] Dvylikto mėnesio, vadinamo Ada-
ru, tryliktą dieną buvo įsakyta gintis
visuose karaliaus Ahasvero kraštuo-
se.
[13] Rašto su įsakymu nuorašai buvo
pasiųsti į visus kraštus ir paskelbti
visoms tautoms, kad žydai pasiruoš-
tų ir tą dieną atkeršytų savo prieš-
ams.
[14] Karaliaus pasiuntiniai ant kupra-
nugarių ir mulų skubėjo išnešioti tą
įsakymą. Jis buvo paskelbtas ir sosti-
nėje Sūzuose.
[15] Tą dieną Mordekajas, pasipuošęs
karališkais mėlynais ir baltais rūbais,
plonos drobės purpuro apsiaustu ir su
aukso karūna ant galvos, išėjo iš ka-
raliaus akivaizdos. Sūzų miesto gy-
ventojai džiūgavo.
[16] Žydai buvo laimingi, patenkinti ir
gerbiami.
[17] Kiekviename krašte ir mieste, kur
tik karaliaus įsakymas buvo paskelb-

tas, žydai džiaugėsi, linksminosi, puo-
tavo ir šventė. Daugelis kitų tautų
žmonių prisidėjo prie žydų, nes juos
buvo apėmusi baimė dėl žydų.

9 Dvylikto mėnesio, vadinamo
Adaru, tryliktą dieną, kai atėjo
laikas įvykdyti karaliaus įsakymą, tą
dieną, kai žydų priešai tikėjosi juos
nugalėti, įvyko priešingai – žydai nu-
galėjo savo priešus.
2 Visuose karaliaus Ahasvero kraš-
tuose susirinkę į miestus žydai pasi-
priešino tiems, kurie norėjo jiems pa-
kenkti. Niekas negalėjo žydams prie-
šintis, nes baimė apėmė juos.
3 Karaliaus kraštų vietininkai, valdy-
tojai, kunigaikščiai ir valdininkai pa-
dėjo žydams, nes jie bijojo Mordeka-
jo,
4 kuris buvo galingas karaliaus na-
muose. Garsas apie jį pasiekė visus
kraštus, o jo galia augo ir augo.
5 Žydai užpuolė savo priešus, sunai-
kino juos ir darė, ką norėjo tiems,
kurie jų nekentė.
6 Sostinėje Sūzuose žydai nužudė ir
sunaikino penkis šimtus žmonių
7 ir Parsandatą, Dalfoną, Aspatą,
8 Poratą, Adaliją, Aridatą,
9 Parmastą, Arisają, Aridają ir Vaiza-
tą –
10 dešimt žydų priešo Hamano, sū-
naus Hamedato, sūnų, bet jų turto
nelietė.
11 Tą pačią dieną Sūzuose nužudytųjų
skaičius buvo praneštas karaliui.
12 Karalius sakė karalienei Esterai:
"Sostinėje Sūzuose žydai nužudė
penkis šimtus žmonių ir dešimt Ha-
mano sūnų. O kiek jie išžudė visuose
kraštuose? Ko dar prašai? Pasakyk,
ir tai bus įvykdyta".
13 Estera atsakė: "Jei karaliui patiktų,
tebūna žydams leista Sūzuose ir rytoj
elgtis pagal šios dienos įsakymą, o de-
šimt Hamano sūnų tebūna pakabinti
kartuvėse".
14 Karalius įsakė, kad tai būtų pada-
ryta ir paskelbta Sūzuose; ir jie pa-
korė Hamano sūnus.
15 Sūzų žydai susirinko Adaro mėne-
sio keturioliktą dieną ir nužudė tris
šimtus žmonių, bet jų turto jie nelie-
tė.
16 Kituose karaliaus kraštuose žydai
susirinkę irgi gynė savo gyvybes nuo
priešų. Jie nužudė septyniasdešimt
penkis tūkstančius savo persekiotojų,
bet nelietė jų turto.
17 Tai įvyko Adaro mėnesio trylik-
tą dieną. Keturioliktą dieną jie ilsė-
josi, puotavo ir šventė džiaugsmo
šventę.
18 Sūzų žydai buvo susirinkę tryliktą
ir keturioliktą dieną, o penkioliktą
dieną jie ilsėjosi, puotavo ir šventė
džiaugsmo šventę;
19 žydai, gyvenantys neapmūrytuose
miestuose bei kaimuose, džiaugsmo
ir puotos šventei pasirinko keturio-
liktą Adaro mėnesio dieną; tą dieną
jie siuntinėjo vieni kitiems dovanas ir
valgius.
20 Mordekajas visa tai surašė ir laiš-
kus žydams išsiuntinėjo visoje kara-
liaus Ahasvero karalystėje, arti ir to-
li.
21 Jis ragino žydus kiekvienais metais
švęsti Adaro mėnesio keturioliktą ir
penkioliktą dienas,
22 kaip žydų išlaisvinimo iš jų priešų
dienas, nes jų liūdesys virto džiaugs-
mu, dejonės – džiūgavimu. Tomis die-
nomis jie turėtų džiaugtis, puotauti,
dalintis maistu ir beturčiams siųsti
dovanų.
23 Žydai pradėjo taip daryti, kaip

Mordekajas buvo jiems nurodęs.
24 Nes agagitas Hamanas, Hamedato
sūnus, žydų priešas, buvo sumanęs su-
naikinti žydus ir metė Pur, tai yra bur-
tą, kad juos sunaikintų ir išžudytų.
25 Kai Estera atėjo pas karalių, jis įsa-
kė raštu, kad Hamano piktas suma-
nymas kristų ant jo paties galvos – jis
ir jo sūnūs buvo pakarti.
26 Tas dienas nuo žodžio Pur jie vadi-
na Purimu. Todėl pagal visus šio laiš-
ko žodžius, pagal tai, ką jie patys ma-
tė ir patyrė,
27 žydai nusprendė, kad kiekvienais
metais tuo pačiu laiku tas dvi dienas
turi prisiminti visi žydai, jų palikuo-
nys ir visi, prisijungę prie jų.
28 Tos dienos turi būti švenčiamos
visose šeimose, visuose miestuose ir
visose kartose. Purimo dienos netu-
ri pranykti iš žydų papročių nei prisi-
minimas apie jas tarp jų palikuonių.
29 Karalienė Estera, Abihailio duktė,
ir žydas Mordekajas rašė antrą laišką
dėl Purimo.
30 Jie išsiuntinėjo laiškus žydams į
šimtą dvidešimt septynis karaliaus
Ahasvero kraštus su taikos ir tiesos
žodžiais,
31 kad paragintų švęsti Purimo dienas
nustatytu laiku, kurį nurodė žydas
Mordekajas ir karalienė Estera. Ir jie
patys paskyrė sau pasninkus ir verks-
mo dienas.
32 Karalienės Esteros įsakymas patvir-
tino Purimo šventę ir yra užrašytas
knygoje.

10 Karalius Ahasveras uždėjo
duoklę visiems kraštams ir
jūrų saloms.
2 Visi jo valdžios ir galybės darbai,
taip pat Mordekajo garbė, kurią ka-
ralius jam suteikė, yra surašyta persų
ir medų metraščių knygoje.
3 Žydas Mordekajas buvo antras po
karaliaus Ahasvero. Jis buvo galin-
gas tarp žydų ir mėgstamas tarp
brolių, nes jis siekė gerovės ir taikos
savo tautai.

JOBO
KNYGA

1 Ūzo krašte gyveno vyras, vardu
Jobas. Jis buvo tobulas ir teisus
vyras, bijojo Dievo ir vengė pikto.
2 Jis turėjo septynis sūnus ir tris duk-
teris,
3 septynis tūkstančius avių, tris tūks-
tančius kupranugarių, penkis šimtus
jungų jaučių, penkis šimtus asilių ir
labai didelę šeimyną. Tas vyras buvo
žymiausias Rytuose.
4 Jo sūnūs keldavo vaišes kiekvienas
savo namuose savo dieną, pasikvietę
tris seseris kartu su jais valgyti ir gerti.
5 Vaišių dienoms pasibaigus, Jobas
juos šventindavo. Atsikėlęs anksti ry-
tą, jis aukodavo deginamąsias aukas
pagal jų skaičių, galvodamas: "Gal
mano sūnūs nusidėjo ir keikė Dievą
savo širdyse". Taip Jobas visuomet
darydavo.
6 Vieną dieną Dievo sūnūs susirinko
pas Viešpatį; atėjo ir šėtonas.
7 Viešpats klausė šėtoną: "Iš kur atei-
ni?" Šėtonas atsakė Viešpačiui: "Aš
vaikštinėjau po visą žemę".
8 Viešpats vėl klausė šėtoną: "Ar at-
kreipei dėmesį į mano tarną Jobą?
Juk žemėje nėra nė vieno jam lygaus.
Jis yra tobulas ir teisus, bijo Dievo ir
vengia pikto".
9 Šėtonas atsakė Viešpačiui: "Ne vel-
tui Jobas bijo Dievo.
10 Juk Tu saugoji jį, jo namus ir viską,
ką jis turi! Jo darbus Tu laimini ir jo
turtas didėja.
11 Bet ištiesk savo ranką ir paliesk tai,
ką jis turi, ir jis keiks Tave į akis".
12 Viešpats tarė šėtonui: "Visa, ką jis
turi, atiduodu tavo valdžion, bet prieš
jį neištiesk rankos". Šėtonas pasišali-
no iš Viešpaties akivaizdos.
13 Tą dieną Jobo sūnūs ir dukterys
valgė ir gėrė vyną vyriausiojo brolio
namuose.
14 Pasiuntinys, atėjęs pas Jobą, prane-
šė: "Jaučiai arė ir asilai ganėsi šalia jų.
15 Sabiečiai užpuolė ir juos pagrobė,
o tarnus užmušė kardu; tik aš vienas
ištrūkau, kad tau praneščiau".
16 Jam tebekalbant, atėjo kitas ir pra-
nešė: "Dievo ugnis krito iš dangaus ir
sudegino avis ir tarnus, ir juos prari-
jo; tik aš vienas ištrūkau, kad tau pra-
neščiau".
17 Jam tebekalbant, atėjo kitas ir pra-
nešė: "Chaldėjai, pasiskirstę trimis
grupėmis, puolė kupranugarius ir
juos pagrobė, o tarnus nužudė kardu;
tik aš vienas ištrūkau, kad tau pra-
neščiau".
18 Jam tebekalbant, atėjo kitas ir pra-
nešė: "Tavo sūnūs ir dukterys valgė ir
gėrė vyną vyriausiojo brolio namuose.
19 Pakilęs smarkus vėjas iš dykumos
sugriovė namą ir užmušė visus jau-
nuolius; tik aš vienas ištrūkau, kad
tau praneščiau".
20 Jobas atsikėlė, perplėšė savo ap-
siaustą, nusiskuto plaukus ir, puolęs
ant žemės, pagarbino,
21 tardamas: "Nuogas gimiau, nuogas
ir mirsiu. Viešpats davė, Viešpats ir
atėmė; tebūna palaimintas Viešpaties
vardas".
22 Visu tuo Jobas nenusidėjo ir nekal-
bėjo kvailai prieš Dievą.

2 Vieną dieną Dievo sūnūs vėl su-
sirinko Viešpaties akivaizdoje;
šėtonas atėjo su jais ir stojo prieš
Dievą.
2 Viešpats paklausė jo: "Iš kur atei-
ni?" Šėtonas atsakė Viešpačiui: "Aš
vaikštinėjau po visą žemę".
3 Viešpats klausė šėtoną: "Ar atkrei-
pei dėmesį į mano tarną Jobą? Juk
žemėje nėra jam lygaus. Jis yra tobu-
las ir teisus, bijo Dievo ir vengia pik-
to. Jis ir toliau lieka man ištikimas,
nors tu mane sukurstei prieš jį, kad
be priežasties jam kenkčiau".
4 Šėtonas atsakė Viešpačiui: "Oda už
odą, bet žmogus viską atiduos, kad
liktų gyvas.
5 Bet ištiesk savo ranką ir paliesk jo
kaulus ir kūną, ir jis keiks Tave į
akis".
6 Viešpats tarė šėtonui: "Jis tavo ran-
kose. Tik nepaliesk jo gyvybės".
7 Šėtonas pasišalino iš Viešpaties aki-
vaizdos ir ištiko Jobą skaudžiomis vo-
timis nuo kojų padų iki viršugalvio.
8 Jis sėdėjo pelenuose ir, paėmęs šu-
kę, gramdė pūlius.
9 Jo žmona jam tarė: "Ar tu vis dar
laikaisi savo ištikimybės? Prakeik
Dievą ir mirk".
10 Jobas jai atsakė: "Tu kalbi, kaip vie-
na iš kvailų moterų. Argi priimtume
gera iš Dievo rankos, o pikta nepri-
imtume?" Visu tuo Jobas nenusidėjo
savo lūpomis.
11 Trys Jobo draugai: temanitas Elifa-
zas, suhitas Bildadas ir namatitas So-
faras, išgirdę apie Jobo nelaimę, su-
sitarė ir atėjo gedėti su juo ir jį pa-
guosti.
12 Pamatę jį iš tolo, nepažino jo. Jie
perplėšė savo apsiaustus, balsiai verkė
ir mėtė dulkes virš savo galvų link
dangaus.
13 Septynias dienas ir septynias naktis
jie sėdėjo su juo ant žemės; nė vienas
nepratarė žodžio, nes jie matė, kad
jo kančia labai didelė.

3 Pagaliau Jobas atvėrė burną ir
prakeikė savo dieną.
2 Jobas prabilo ir tarė:
3 "Tegul pražūna diena, kurią gimiau,
ir naktis, kurią buvau pradėtas.
4 Tegul ta diena tampa tamsybe. Die-
ve, neprisimink jos ir neduok jai švie-
sos.
5 Te tamsa ir mirties šešėlis apgaubia
ją, te debesis aptemdo ją ir juoduma
tepadaro ją baisią.
6 Ta naktis tegul būna tamsi; tegul ji
bus išbraukta iš metų ir mėnesių die-
nų skaičiaus.
7 Ta naktis tegul būna apleista ir te-
nesigirdi joje džiaugsmingo balso.
8 Tegul prakeikia tą dieną tie, kurie
gali pažadinti leviataną.
9 Tegul aptemsta aušros žvaigždės ir
nepasirodo laukiama šviesa, akys te-
neišvysta aušros spindulių.
10 Nes ji neužvėrė mano motinos įs-
čių ir nepaslėpė vargo nuo manęs.
11 Kodėl nemiriau gimdamas ir ko-
dėl neatidaviau dvasios, išeidamas iš
pilvo?
12 Kodėl mane laikė ant kelių ir mai-
tino krūtimi?
13 Tada gulėčiau ramus ir tylus ir mie-
gočiau, ir ilsėčiausi
14 kartu su žemės karaliais ir patarė-
jais, kurie atstatė sau apleistas vietas,
15 arba su kunigaikščiais, kurie turė-
jo aukso ir pripildė savo namus si-
dabro,
16 arba kaip paslėptas nelaiku gimęs
kūdikis, neregėjęs šviesos.
17 Ten piktadariai nebesiaučia ir pa-
vargusieji ilsisi.

[18] Ten belaisviai ilsisi kartu ir nebe-
girdi prižiūrėtojo balso.
[19] Didelis ir mažas yra ten, vergas ten
yra laisvas nuo savo valdovo.
[20] Kodėl šviesa duodama tam, kuris
kenčia, ir gyvybė apkartusiai sielai?
[21] Laukiantieji mirties jos nesulaukia;
jie jos ieško labiau negu paslėptų tur-
tų.
[22] Jie džiaugiasi ir yra labai patenkin-
ti, kai suranda sau kapą.
[23] Kodėl duota šviesa žmogui, kurio
kelias paslėptas ir kurį Dievas spau-
džia iš visų pusių?
[24] Mano dūsavimai kyla prieš valgant,
o aimanos liejasi kaip tekąs vanduo.
[25] Tai, ko labai bijojau, užgriuvo ma-
ne, ir tai, dėl ko nuogąstavau, ištiko
mane.
[26] Aš nebuvau saugus ir neturėjau po-
ilsio, aš nenurimdavau, tačiau bėda
atėjo".

4 Temanitas Elifazas atsakydamas
tarė:
[2] "Jei kalbėsime tau, gal tau ir nepa-
tiks, tačiau kas gali susilaikyti nekal-
bėjęs?
[3] Tu daugelį pamokei ir sustiprinai jų
pailsusias rankas.
[4] Klumpantį tavo žodžiai palaikė,
linkstančius jo kelius tu sutvirtinai.
[5] Dabar tai užgriuvo tave, ir tu nusil-
pai; tai palietė tave, ir tu sunerimęs.
[6] Ar tai tavo baimė, pasitikėjimas, vil-
tis ir tiesumas tavo kelių?
[7] Pagalvok, kas, būdamas nekaltas,
pražuvo? Ar teisusis buvo sunaikin-
tas?
[8] Kiek esu matęs, kas aparė blogį ir
pasėjo piktadarystes, tai ir nupjovė.
[9] Nuo Dievo pūstelėjimo jie žuvo; Jo
rūstybės kvapas juos sunaikino.
[10] Liūto riaumojimas ir piktos liūtės
balsas nutildomi, jaunų liūtų dantys
išdaužomi.
[11] Senas liūtas žūva, neradęs grobio,
ir liūtės jaunikliai išsisklaido.
[12] Paslaptis mane aplankė ir mano au-
sis ją nugirdo.
[13] Mąstant apie nakties regėjimus, kai
gilus miegas buvo apėmęs žmones,
[14] mane apėmė išgąstis ir drebėjimas,
ir visi mano kaulai tirtėjo.
[15] Dvasia praėjo pro mano veidą, ir
mano plaukai pasišiaušė.
[16] Ji stovėjo, tačiau jos neatpažinau.
Pavidalas buvo prieš mano akis; buvo
tylu, ir aš išgirdau balsą:
[17] 'Ar mirtingas žmogus gali būti tei-
sesnis už Dievą? Ar jis gali būti ty-
resnis už savo Kūrėją?
[18] Savo tarnais Jis nepasitiki ir mato
angelų klaidas.
[19] Juo labiau tie, kurie gyvena molio
namuose, kurių pamatai – dulkės. Jie
sunyks kandžių suėsti.
[20] Jie naikinami nuo ryto iki vakaro ir
pražūna niekieno nepastebimi.
[21] Argi jų didybė nepranyksta? Jie
miršta tiesos nesuvokdami' ".

5 "Šauk, jei kas nors tau atsakys? Į
kurį iš šventųjų kreipsies?
[2] Kvailį sunaikina pyktis, ir prastuolis
žūva dėl pavydo.
[3] Aš mačiau kvailį, kuris suleido šak-
nis, tačiau tuoj pat prakeikiau jo bu-
veinę.
[4] Jo vaikai nėra saugūs; jie yra muša-
mi vartuose, ir niekas jų neišgelbsti.
[5] Alkanas suvalgo jų derlių, erškėčiai
nekliudo jam pasiimti. Plėšikas pra-
ryja jo nuosavybę.
[6] Vargas neišskyla iš dulkių ir bėda ne-
išauga iš žemės.
[7] Tačiau žmogus gimęs vargti, kaip
paukštis skrajoti.

8 Aš ieškočiau Dievo ir patikėčiau sa-
vo bylą Jam,
9 kuris daro didelių, neištiriamų ir
nuostabių dalykų be skaičiaus.
10 Jis duoda žemei lietaus ir siunčia
vandens laukams.
11 Jis pakelia pažemintus ir liūdinčius
nuramina.
12 Gudriųjų sumanymus Jis paver-
čia niekais, todėl jų darbai nesėk-
mingi.
13 Jis sugauna gudriuosius jų pačių
klastose, ir sukčių sumanymai nueina
niekais.
14 Dienos metu jie susiduria su tamsa
ir vidudienį vaikšto apgraibomis kaip
naktį.
15 Jis išgelbsti vargšą nuo kardo, nuo
jų kalbų ir stipriųjų rankos.
16 Vargšas turi viltį, o neteisybei už-
čiaupiama burna.
17 Laimingas žmogus, kurį Dievas pa-
moko, todėl nepaniekink Visagalio
drausmės.
18 Jis sužeidžia, bet ir aptvarsto, Jis
sumuša, tačiau ir pagydo.
19 Jis išgelbės tave iš šešių nelaimių, o
septintoje pikta nepalies tavęs.
20 Bado metu Jis išpirks tave iš mir-
ties, o kare – nuo kardo jėgos.
21 Tavęs nepalies liežuvių plakimai ir
nebaugins gresiantis sunaikinimas.
22 Sunaikinimo ir bado metu tu juok-
siesi, laukinių žvėrių nebijosi.
23 Lauko akmenys bus tavo sąjungi-
ninkai, o laukiniai žvėrys bus taikoje
su tavimi.
24 Tu patirsi, kad tavo palapinė bus
saugi, tu lankysiesi savo buveinėje ir
nenusidėsi.
25 Tu patirsi, kad tavo sėkla bus gau-
si, o tavo palikuonys kaip žolė lan-
koje.
26 Tu nueisi į kapą senatvėje, būsi
kaip javų pėdai, suvežami savo lai-
ku.
27 Mes tai ištyrėme ir taip yra. Klau-
syk ir žinok tai savo labui".

6 Jobas atsakydamas tarė:
2 "O kad pasvertų mano vargą ir ant
svarstyklių uždėtų mano kentėjimus!
3 Visa tai svertų daugiau už jūros
smėlį. Todėl aš nuryju savo žodžius.
4 Visagalio strėlės įsmeigtos į mane,
jų nuodus turi gerti mano dvasia.
Dievo baisenybės išsirikiavę prieš
mane.
5 Ar žvengia laukinis asilas, turėda-
mas žolės? Ar baubia jautis prie savo
pašaro?
6 Ar galima valgyti beskonį dalyką be
druskos? Ar kiaušinio baltymas turi
skonį?
7 Tai, kuo bjaurėdavosi mano siela,
yra mano suspaudimo maistas.
8 O kad įvyktų, ko prašau, ir Dievas
suteiktų man, ko ilgiuosi.
9 Kad patiktų Dievui sunaikinti ma-
ne, rankos pakėlimu pribaigti mane.
10 Tai būtų man paguoda ir aš džiaug-
čiausi kentėdamas. Tenesigaili Jis ma-
nęs, nes aš neišsigyniau Šventojo žo-
džių.
11 Iš kur man jėgos, kad turėčiau vil-
tį? Koks galas, kad aš toliau gyven-
čiau?
12 Ar mano jėga yra akmens jėga? Ar
mano kūnas iš vario?
13 Manyje nėra pagalbos ir išmintis
pasitraukė nuo manęs.
14 Kenčiantis turėtų susilaukti gailes-
tingumo iš savo draugo, tačiau jis at-
sisako Visagalio baimės.
15 Mano broliai yra klastingi kaip
upelis, kaip vandens srovės, tekančios
pro šalį.

16 Jie yra lyg tamsus ledas, padengtas
sniegu.
17 Saulei kaitinant, jie pradingsta,
karščiui užėjus – išnyksta.
18 Jų kelias pasuka į šalį, jie teka į
tuštumą ir pranyksta.
19 Temos ir Sabos karavanai tyrinėjo
juos ir pasitikėjo jais.
20 Tačiau jų viltis apvylė juos, jie atėjo
ir buvo sugėdinti.
21 Jūs esate niekas, nes pamatę mano
pažeminimą, išsigandote.
22 Argi ar prašiau: 'Duokite man do-
vanų iš savo turto?'
23 Arba: 'Išgelbėkite mane iš priešo
rankų. Išpirkite mane iš prispaudėjų'.
24 Pamokykite mane, ir aš nutilsiu;
duokite man suprasti mano klaidas.
25 Kokie stiprūs yra tiesos žodžiai, o
jūsų kalbos nieko neįrodo.
26 Jūs savo žodžiais man tik prikaišio-
jate; jie nuliūdusiam praeina lyg vėjas.
27 Jūs puolate našlaitį ir savo draugui
kasate duobę.
28 Dabar pažvelkite į mane ir matysi-
te, ar aš meluoju.
29 Atsakykite, kad nebūtų netiesos.
Atsakykite, ar aš ne teisus?
30 Spręskite, ar aš netiesą kalbu? Ar
aš neatskiriu tiesos nuo melo?"

7 "Ar nėra žmogui skirto laiko že-
mėje? Ar jo dienos nėra kaip
samdinio dienos?
2 Kaip vergas trokšta pavėsio ir sam-
dinys laukia algos,
3 taip aš gavau tuštybės mėnesius ir
vargo naktys skirtos man.
4 Kai atsigulu, galvoju: 'Kada pasi-
baigs naktis ir aš atsikelsiu?' Taip aš
vargstu ir kenčiu iki aušros.
5 Mano kūnas aplipęs kirmėlėmis ir
purvais, mano oda sutrūkinėjusi ir su-
sitraukusi.
6 Mano dienos greitesnės už audėjo
šaudyklę ir baigiasi neviltimi.
7 Atsimink, kad mano gyvenimas tėra
vėjas; mano akys neberegės gero.
8 Akys to, kuris mane matė, nebema-
tys manęs; Tu žiūrėsi, bet manęs ne-
bebus.
9 Kaip debesis nueina ir dingsta, taip
nuėjęs į kapą nebesugrįžta.
10 Jis nebegrįš į savo namus, jo vieta
nebepažins jo.
11 Aš neužversiu savo burnos, kalbė-
siu dvasios skausme, skųsiuos savo
sielos kartume.
12 Ar aš esu jūra, ar banginis, kad sta-
tai man sargybą?
13 Kai sakau: 'Mano lova paguos mane,
mano guolis palengvins mano skundą',
14 Tu baugini mane sapnais ir gąsdini
regėjimais.
15 Todėl mano siela pasirinktų būti
pasmaugta, ir mirtis man geriau už
gyvenimą.
16 Aš bjauriuosi juo ir nebenoriu gy-
venti. Palik mane, mano dienos – tuš-
tybė.
17 Kas yra žmogus, kad jį laikai pa-
garboje ir kreipi į jį savo dėmesį?
18 Aplankai jį kas rytą, kas akimirką
jį mėgini.
19 Kada paliksi mane ir leisi ramiai
nuryti seilę?
20 Jei nusidėjau, ką Tau padarysiu,
žmonių sarge? Kodėl mane pasirin-
kai taikiniu, kad būčiau sau našta?
21 Kodėl neatleidi mano kaltės ir ne-
panaikini mano nusikaltimo? Aš gu-
lėsiu dulkėse; Tu ieškosi manęs rytą,
tačiau manęs nebebus".

8 Suhitas Bildadas atsakydamas
tarė:
2 "Ar dar ilgai tu šitaip kalbėsi? Tavo
žodžiai yra kaip stiprus vėjas.

[3] Argi Dievas neteisingai teisia, ar Visagalis iškreipia teisingumą?
[4] Jei tavo sūnūs Jam nusidėjo, Jis juos atidavė jų nusikaltimams.
[5] Jei tu ieškosi Dievo ir maldausi Visagalį,
[6] būsi tyras ir doras, tai Jis pakils dėl tavęs ir duos klestėjimą tavo teisumo buveinei.
[7] Nors tavo pradžia buvo maža, tačiau galiausiai tai labai išaugs.
[8] Patyrinėk ankstesnius laikus ir sužinok, ką patyrė jų tėvai.
[9] Mes gyvename tik nuo vakar dienos ir nieko nežinome, nes mūsų dienos žemėje lyg šešėlis.
[10] Jie tikrai pamokys tave, duos nuoširdžių patarimų.
[11] Ar auga papirusas, kur nėra drėgmės, ir nendrės be vandens?
[12] Dar žydėdamas ir nenuskintas, jis sudžiūsta pirma visų žolių.
[13] Tokie keliai yra visų, kurie pamiršta Dievą; ir veidmainių viltis pražus.
[14] Jų viltis sunyks ir jų pasitikėjimas – tik voratinklis.
[15] Atsirems į savo namus, bet jie sugrius, įsitvers jų, bet jie neatlaikys.
[16] Jis žaliuoja saulėje, jo atžalos plečiasi sode.
[17] Akmenų krūvą apraizgo jo šaknys, jos laikosi akmenuotoje žemėje.
[18] Jei Jis išraus jį iš tos vietos, ši išsigins jo: 'Aš tavęs niekada nemačiau'.
[19] Toks yra jo kelių džiaugsmas, o iš žemės auga kiti.
[20] Dievas neatmes tobulojo ir nepadės piktadariams.
[21] Jis pripildys tavo burną juoko ir tavo lūpas džiaugsmo.
[22] Tie, kurie tavęs nekenčia, bus aprengti gėda, ir nedorėlio palapinės sunyks".

9 Jobas atsakydamas tarė:
[2] "Tikrai žinau, kad taip yra. Bet kaip žmogus gali būti teisus prieš Dievą?
[3] Jei jis ginčytųsi su Juo, negalėtų Jam atsakyti nė į vieną iš tūkstančio.
[4] Jis išmintingas širdyje ir galingas jėga. Kas, užsikietinęs prieš Jį, turėjo sėkmę?
[5] Jis perkelia kalnus nepastebimai, rūstaudamas juos sunaikina.
[6] Jis sudrebina žemę ir supurto jos stulpus.
[7] Jis įsako saulei, ir ji nepateka, ir žvaigždes užantspauduoja.
[8] Jis vienas ištiesė dangus ir žingsniuoja jūros bangomis.
[9] Jis padarė Grįžulo ratus, Orioną ir Sietyną bei pietų žvaigždynus.
[10] Jis padaro didelių, mums nesuvokiamų dalykų ir nesuskaičiuojamų stebuklų.
[11] Štai Jis praeina pro mane, bet aš Jo nepastebiu; Jis eina tolyn, o aš Jo nematau.
[12] Jei Jis atims, kas sutrukdys Jam ir paklaus: 'Ką Tu darai?'
[13] Jei Dievas nesulaikys savo rūstybės, išdidūs padėjėjai nusilenks prieš Jį.
[14] Kaip tad aš galėčiau Jam pasiteisinti ir parinkti tinkamus žodžius?
[15] Jei aš ir būčiau teisus, negalėčiau atsakyti Jam, bet turėčiau maldauti savo Teisėją.
[16] Jei aš šaukčiausi ir Jis atsakytų man, nepatikėčiau, kad Jis manęs klauso.
[17] Jis viesulu palaužia mane ir daugina mano žaizdas be priežasties;
[18] Jis neleidžia man atsikvėpti, bet pripildo mane kartybių.
[19] Jei kalbėčiau apie jėgą, Jis stiprus! O jei apie teismą, kas paskirs man laiką bylinėtis?

[20] Jei teisinčiau save, mano paties žo-
džiai pasmerktų mane; jei būčiau ne-
kaltas, jie mane kaltintų.
[21] Aš esu nekaltas. Bet nebenoriu pa-
žinti savo sielos ir niekinu savo gyvybę.
[22] Nėra jokio skirtumo. Todėl sakau:
'Jis sunaikina kaltą ir nekaltą'.
[23] Jei netikėta nelaimė pražudo, Jis
juokiasi iš nekaltųjų išmėginimų.
[24] Žemė atiduota nedorėliams, Jis už-
dengia teisėjų veidus. Kas gi visa tai
daro, ar ne Jis?
[25] Mano dienos greitesnės už pasiun-
tinį; jos nubėgo, nematę nieko gero.
[26] Jos pralėkė kaip greiti laivai, kaip
erelis, puoląs grobį.
[27] Jei sakyčiau: 'Aš pamiršiu savo
skundą, paliksiu savo sunkumą ir pa-
guosiu save',
[28] tai bijausi visų savo kančių, žinoda-
mas, kad Tu manęs nelaikysi nekaltu.
[29] Jei aš esu nedorėlis, tai kam veltui
stengtis?
[30] Jei nusiprausčiau sniego vandeniu
ir kaip niekada švariai nusiplaučiau
rankas,
[31] Tu vis tiek įstumtum mane į purvą,
ir mano rūbai baisėtųsi manimi.
[32] Jis nėra žmogus kaip aš, kad Jam
galėčiau atsakyti ir abu galėtumėme
stoti į teismą.
[33] Tarp mūsų nėra tarpininko, kuris
galėtų uždėti ant mūsų rankas.
[34] O kad Jis patrauktų nuo manęs sa-
vo lazdą ir manęs nebegąsdintų.
[35] Tada kalbėčiau nebijodamas Jo, bet
dabar taip nėra".

10 "Mano siela pavargo nuo gy-
venimo, tad skųsiuos atvirai,
kalbėsiu iš sielos kartėlio.
[2] Sakysiu Dievui: 'Nepasmauk ma-
nęs, parodyk man, kodėl su manimi
kovoji.
[3] Ar Tau gera prispausti ir paniekinti
savo rankų darbą, ir šviesti nedorėlių
pasitarime?
[4] Ar Tavo akys kūniškos, ar matai
taip, kaip žmogus?
[5] Ar Tavo dienos kaip žmogaus die-
nos ir Tavo metai kaip žmonių laikas,
[6] kad ieškai mano kaltės ir teiraujiesi
mano nuodėmių,
[7] nors žinai, kad nesu nedorėlis? Nė-
ra nė vieno, kuris mane išgelbėtų iš
Tavo rankų.
[8] Tavo rankos padarė mane, o dabar
nori mane sunaikinti.
[9] Atsimink, kad mane iš molio pada-
rei ir vėl į dulkes paversi.
[10] Kaip pieną mane išliejai ir kaip sū-
rį suspaudei.
[11] Tu apvilkai mane kūnu ir oda, kau-
lais ir gyslomis sutvirtinai mane.
[12] Gyvybę ir palankumą man suteikei,
Tavo aplankymas saugojo mano dva-
sią.
[13] Visa tai paslėpei savo širdyje; žinau,
kad tai yra su Tavimi.
[14] Jeigu nusidedu, Tu pastebi tai ir
mano kalčių neatleidi.
[15] Jei aš nedorėlis, vargas man! O jei
aš ir teisus, negaliu pakelti galvos, nes
esu pilnas gėdos. Pažiūrėk į mano
vargą,
[16] nes jis didėja. Kaip liūtas mane me-
džioji ir pasirodai baisingas prieš ma-
ne.
[17] Tu pastatai naujus liudytojus prieš
mane ir daugini savo pasipiktinimą;
permainos ir karai kyla prieš mane.
[18] Kodėl leidai man gimti? O kad bū-
čiau miręs ir niekas nebūtų manęs
matęs.
[19] Aš būčiau tarsi nebuvęs ir iš įsčių
būčiau nuneštas į kapą.
[20] Mano gyvenimo dienų mažai; palik
mane, kad nors kiek atsikvėpčiau,

21 prieš išeidamas ten, iš kur negrįžta,
į tamsos šalį ir mirties šešėlį.
22 Į gūdžios tamsos šalį, kur mirties
šešėlis, kur nėra skirtumo tarp švie-
sos ir tamsos' ".

11 Namatitas Sofaras atsakyda-
mas tarė:
2 "Ar žodžių gausybė neturi būti atsa-
kyta? Ar, daug kalbėdamas, būsi iš-
teisintas?
3 Ar tavo melai galėtų nutildyti vyrus?
Kai tu tyčiojiesi, ar niekas tavęs ne-
sugėdins?
4 Tu sakei: 'Mano mokslas yra tikras,
aš esu teisus Tavo akyse'.
5 O kad Dievas, pravėręs lūpas, pra-
biltų prieš tave.
6 Jis apreikštų tau išminties paslaptis,
ir tu pamatytum, kad du kartus dau-
giau turėtum kentėti. Žinok, kad
Dievas iš tavęs reikalauja mažiau, ne-
gu verta tavo neteisybė.
7 Ar gali tyrinėdamas suprasti Dievą?
Ar gali tobulai suprasti Visagalį?
8 Jis aukščiau už dangų. Ką tu gali pa-
daryti? Jis giliau už pragarą. Ką tu
gali žinoti?
9 Jis ilgesnis už žemę ir platesnis už
jūrą.
10 Jei Jis praeidamas suima ir patrau-
kia tieson, kas Jam užgins?
11 Jis pažįsta žmonių tuštybę, mato jų
nedorybes. Ar Jis nekreips į tai dė-
mesio?
12 Tuščias žmogus dedasi išmintingas,
nors gimsta kaip laukinio asilo jauni-
klis.
13 Jei tu paruoši savo širdį ir ištiesi
savo rankas į Jį,
14 jei pašalinsi savo kaltes ir neleisi
nedorybei gyventi tavyje,
15 tada pakelsi savo veidą be dėmės,
būsi tvirtas ir nieko nebijosi.
16 Tada pamirši buvusį vargą, prisimi-
si jį kaip nutekėjusį vandenį.
17 Tavo gyvenimas bus šviesus kaip vi-
dudienis, tu nušvisi kaip rytas.
18 Tu būsi saugus, nes yra viltis, tu ap-
siklosi ir ilsėsies ramybėje.
19 Tu atsigulsi ir niekas tavęs neišgąs-
dins, daugelis ieškos tavo pagalbos.
20 Tačiau nedorėlių akys užges, jie ne-
paspruks, jų viltis kaip paskutinis ato-
dūsis".

12 Jobas atsakydamas tarė:
2 "Iš tikrųjų jūs esate žmonės, su ku-
riais išmintis mirs!
3 Aš turiu supratimą kaip ir jūs ir ne-
su už jus menkesnis. O kas viso to ne-
žino?
4 Mano artimas išjuokia mane. Aš
šaukiausi Dievo, ir Jis mane išklausė,
o jūs juokiatės iš teisaus ir doro žmo-
gaus.
5 Tas, kuris saugus, paniekina žiburį,
paruoštą tam, kurio koja paslysta.
6 Plėšikų palapinės pilnos ir Dievą
rūstinantys saugūs, bet Dievas atida-
vė viską į jų rankas.
7 Paklausk žvėrių, jie tave pamokys,
ir padangių paukščių–jie tau pasa-
kys.
8 Kalbėk žemei, ji tau patars, jūros
žuvys paaiškins tau.
9 Kas iš viso to nepažins, kad Viešpa-
ties ranka tai padarė?
10 Jo rankoje yra kiekvieno gyvio sie-
la ir kiekvieno žmogaus kvapas.
11 Ausis skiria žodžius, burna jaučia
maisto skonį.
12 Su senoliais išmintis, ir ilgaamžiai
turi supratimą.
13 Su Juo išmintis ir galia, Jis išmano
ir pamoko.
14 Jei Jis sugriauna, niekas nebegali

atstatyti; jei Jis uždaro žmogų, niekas
nebeatidaro.
15 Kai Jis sulaiko vandenis, jie išdžiūs-
ta; kai siunčia juos, sunaikina žemę.
16 Jis yra galingas ir išmintingas, Jo
žinioje apgavikas ir apgautasis.
17 Krašto patarėjams jis atima išmin-
tį, o teisėjus padaro kvailus.
18 Jis atpalaiduoja karalių pančius ir
juos sujuosia.
19 Jis atima kunigaikščiams garbę ir
nuverčia galinguosius.
20 Jis nutildo patikimus kalbėtojus, o
iš vyresniųjų atima supratimą.
21 Jis lieja paniekinimą ant kunigaikš-
čių ir susilpnina galiūnų jėgas.
22 Jis atidengia, kas paslėpta tamsoje,
ir iškelia švieson mirties šešėlį.
23 Jis iškelia tautas ir jas sunaikina;
išsklaido ir vėl surenka.
24 Jis aptemdo protą tautų vadams, ir
jie klaidžioja dykumoje be jokio kelio,
25 jie grabalioja tamsoje ir blaškosi
kaip girti".

13 "Mano akys viską matė, ausys
girdėjo ir suprato.
2 Kiek jūs žinote, tiek ir aš žinau, aš
nesu menkesnis už jus.
3 Norėčiau kalbėti su Visagaliu ir gin-
čytis su Dievu.
4 Jūs esate melo kalviai, niekam tikę
gydytojai.
5 Jei jūs tylėtumėte, tuo parodytumė-
te savo išmintį.
6 Pasiklausykite mano svarstymų, įsi-
dėmėkite mano kalbą.
7 Ar kalbėsite nedorai už Dievą ir sa-
kysite melą už Jį?
8 Ar, būdami šališki, norite Dievą
ginti?
9 Ar bus gerai, kai Jis jus ištirs? Ar
pasijuoksite iš Dievo kaip iš žmo-
gaus?
10 Jis jus tikrai sudraus, jei būsite už-
slėpę šališkumą.
11 Ar Jo didybė jūsų negąsdins? Ar Jo
baimė neapims jūsų?
12 Jūsų kalbos tarsi pelenai, o jūsų kū-
nai kaip molis.
13 Nutilkite ir leiskite man kalbėti, kas
man bebūtų.
14 Kam aš draskau dantimis savo kū-
ną ir nešioju savo sielą savo ranko-
se?
15 Jei Jis mane ir nužudys, aš Juo pa-
sitikėsiu ir išlaikysiu savo kelius Jo
akivaizdoje.
16 Jis bus mano išgelbėjimas, nes veid-
mainis nepasirodys Dievo akivaizdo-
je.
17 Atidžiai klausykite mano kalbos ir
savo ausimis išgirskite mano pasitei-
sinimą.
18 Štai aš iškėliau savo bylą, nes ži-
nau, kad būsiu išteisintas.
19 Kas galėtų mane kaltinti? Jei aš nu-
tilčiau, atiduočiau savo dvasią.
20 Nedaryk man dviejų dalykų, tada
nesislėpsiu nuo Tavęs:
21 atitrauk nuo manęs savo ranką ir
negąsdink manęs.
22 Tada Tu šauksi, ir aš atsiliepsiu; ar-
ba leisk man kalbėti ir atsakyk man.
23 Kiek nusikaltimų ir nuodėmių pa-
dariau? Parodyk man mano kaltes ir
nuodėmes.
24 Kodėl slepi savo veidą ir mane lai-
kai priešu?
25 Kodėl rodai savo jėgą prieš vėjo
blaškomą lapą ir persekioji sausą
šiaudą?
26 Tu rašai prieš mane karčius daly-
kus ir baudi už jaunystės nuodėmes;
27 Tu įtveri mano kojas į šiekštą ir se-
ki visus mano žingsnius ir takus.
28 Esu sunaikintas kaip puvėsis, kaip
drabužis, suėstas kandžių".

14 "Žmogus, gimęs iš moters, gyvena trumpai, bet daug vargsta.
2 Jis kaip gėlė auga ir nuvysta. Jis
dingsta kaip šešėlis ir nepasilieka.
3 Ar Tu atversi savo akis į tokį ir nusivesi mane į teismą su savimi?
4 Kas gali iš netyro padaryti tyrą?
Niekas!
5 Jo dienos yra tiksliai nustatytos ir mėnesiai suskaičiuoti. Tu nustatai jam ribą, ir jis jos neperžengs.
6 Atsitrauk nuo jo, kad jis pailsėtų, kol kaip samdinys sulauks savo dienos.
7 Medžiui yra viltis, kad ir nukirstas atžels ir iš kelmo išaugs atžalos.
8 Nors žemėje jo šaknys pasensta ir jo kelmas apmiršta dulkėse,
9 bet, gavęs vandens, jis atželia, krauna pumpurus ir išleidžia šakeles kaip jaunas augalas.
10 O žmogus miršta, ir nebėra jo; atiduoda žmogus savo dvasią, kur jis yra?
11 Kaip vanduo išgaruoja iš jūrų, upės nusenka ir išdžiūsta,
12 taip žmogus atsigula ir nebeatsikelia. Kol dangūs pasibaigs, jis neatsibus; niekas jo nepažadins iš miego.
13 O kad paslėptum mane kape ir laikytum paslėpęs, kol praeis Tavo rūstybė; nustatytam laikui praėjus, vėl mane atsimintum.
14 Ar miręs žmogus prisikels? Per visas man skirtas dienas aš lauksiu permainos.
15 Tu šauksi, ir aš atsiliepsiu; Tu ilgėsiesi savo rankų kūrinio.
16 Tu skaičiuoji mano žingsnius, bet neįskaityk mano nuodėmės.
17 Mano nusikaltimas paslėptas maišelyje ir mano kaltė užrišta.
18 Kaip kalnas krisdamas subyra ir uola pajuda iš savo vietos,
19 kaip vanduo nuneša akmenis ir liūtys nuplauna dirvožemį, taip Tu sunaikini žmogaus viltį.
20 Tu nugali jį nuolat, ir jo nebelieka,
Tu pakeiti jo veidą ir pavarai jį.
21 Jei jo sūnūs gerbiami, jis nežino; jei jie niekinami, jis nepastebi.
22 Jis jaučia savo kūno skausmus, ir jo siela kenčia".

15 Temanitas Elifazas atsakydamas tarė:
2 "Ar išmintingas žmogus kalba tuščius žodžius ir pripildo savo vidurius rytų vėjo?
3 Ar jis kalba netinkamus žodžius ir sako tai, kas neatneša nieko gero?
4 Tu atmetei baimę ir nesivaržai, kalbėdamas prieš Dievą.
5 Tavo lūpos kalba apie tavo kaltę ir tu pasirinkai klastingą liežuvį.
6 Tavo paties burna pasmerkia tave, o ne aš, tavo paties lūpos liudija prieš tave.
7 Bene tu esi pirmas gimęs žmogus, sutvertas pirma kalnų?
8 Ar tu girdėjai Dievo paslaptis ir turi visą išmintį?
9 Ką žinai, ko mes nežinome? Ką supranti, ko mes nesuprantame?
10 Tarp mūsų yra ilgaamžių ir žilagalvių, senesnių už tavo tėvą.
11 Ar tau neužtenka Dievo paguodos?
Ar turi kokią paslaptį?
12 Kodėl tavo širdis tave nunešė į šalį ir prieš ką merki savo akį?
13 Kodėl nukreipi savo dvasią prieš Dievą ir leidi tokiems žodžiams išeiti iš tavo lūpų?
14 Kas yra žmogus, kad būtų tyras; tas, kuris gimęs iš moters, kad būtų teisus?
15 Jis nepasitiki savo šventaisiais ir dangūs nėra tyri Jo akivaizdoje,

[16] tuo labiau bjaurus ir purvinas žmo-
gus, kuris geria nedorybę kaip vande-
nį.
[17] Klausyk manęs, aš tave pamokysiu,
ką patyriau, pasakysiu,
[18] ką išminčiai skelbė, sužinoję iš savo
tėvų, ir nenuslėpė.
[19] Jiems vieniems buvo atiduota žemė
ir joks svetimšalis nevaikščiojo tarp jų.
[20] Nedorėlis kenčia per visas savo die-
nas, metų skaičius paslėptas nuo pri-
spaudėjo.
[21] Baisūs garsai jo ausyse, taikos me-
tu jį užklumpa naikintojas.
[22] Jis nesitiki ištrūkti iš tamsos, jis pa-
skirtas kardui.
[23] Jis klaidžioja, ieškodamas duonos.
Bet kur ji? Jis žino, kad jo laukia
tamsi diena.
[24] Jį gąsdina vargas ir pavojus, jie nu-
galės jį kaip karalius, pasiruošęs ko-
vai.
[25] Nes jis grasina Dievui, kėsinasi į
Visagalį,
[26] su skydu rankoje puola Jį.
[27] Jo veidas padengtas riebalais, jis
pats aptekęs taukais.
[28] Jis gyvena sugriautuose miestuose,
namuose, kuriuose niekas negyvena,
kurie skirti nugriauti.
[29] Jis nepraturtės, jo nuosavybė neiš-
liks; jo turtai nepasklis po žemę.
[30] Jis neištrūks iš tamsos, jo šakas su-
degins liepsna, nuo Jo burnos kvapo
jis pranyks.
[31] Tenepasitiki apsigaudamas tuštybe,
nes tuštybe bus jam atlyginta.
[32] Jis pražus ne laiku ir jo šakos neža-
liuos.
[33] Jo neprinokusios vynuogės nukris,
nubyrės kaip alyvmedžio žiedai.
[34] Veidmainių susirinkimas bus nevai-
singas, ir ugnis sudegins kyšių ėmėjų
palapines.
[35] Jie pastoja piktu sumanymu ir pa-
gimdo blogį; jų pilvas paruošia apgau-
lę".

16

Jobas atsakydamas tarė:
[2] "Tokių kalbų aš jau daug girdėjau
Netikę guodėjai jūs visi.
[3] Kada pasibaigs tuščios kalbos? Kas
verčia tave man atsakyti?
[4] Ir aš galėčiau taip kalbėti, jei jūs bū-
tumėte mano vietoje. Aš galėčiau už-
versti jus žodžiais ir kraipyti galvą
prieš jus.
[5] Tačiau aš stiprinčiau jus savo burna
ir savo lūpų paguoda lengvinčiau jū-
sų kančią.
[6] Jei kalbu, mano skausmas nesuma-
žėja; jei tyliu, man nelengviau.
[7] Bet dabar Jis vargina mane; Tu su-
naikinai visą mano šeimą.
[8] Tu pripildei mane raukšlių, kurios
liudija prieš mane, mano liesumas
pakyla manyje liudyti man į veidą.
[9] Jis savo rūstybe parbloškė mane ir
griežia dantimis prieš mane. Mano
priešo akys įsmeigtos į mane.
[10] Jie atvėrė prieš mane savo burnas,
plūsdami smogia man į veidą, jie su-
sirinko prieš mane.
[11] Dievas atidavė mane bedieviams,
perdavė į nedorėlių rankas.
[12] Aš gyvenau ramiai, bet Jis supurtė
mane; nutvėręs už sprando, sutraiškė
mane ir pastatė sau taikiniu.
[13] Jo šauliai apsupo mane ir be pasi-
gailėjimo perveria mano inkstus, iš-
lieja mano tulžį.
[14] Jis daro man žaizdą po žaizdos
puola mane kaip milžinas.
[15] Aš savo kūną apdengiau ašutine
savo ragą paslėpiau dulkėse.
[16] Mano veidas ištino nuo ašarų, ma-
no akys – mirties šešėlis,

[17] nors mano rankose nėra neteisybės;
mano malda yra tyra.
[18] Žeme, neuždenk mano kraujo, ir
mano šauksmas tegul nenutyla.
[19] Štai dabar mano liudytojas yra dan-
guje, Tas, kuris pažįsta mane, yra
aukštybėse.
[20] Mano draugai tyčiojasi iš manęs,
tačiau Dievas mato mano ašaras.
[21] O kad kas galėtų apginti žmogų
prieš Dievą, kaip žmogus apgina sa-
vo artimą.
[22] Po kelerių metų aš nueisiu tuo ke-
liu, kuriuo nebegrįžtama".

17 "Mano kvėpavimas nusilpo,
dienos trumpėja, kapai pa-
ruošti man.
[2] Mane apspito išjuokėjai, mano akys
pavargo bežiūrėdamos į juos.
[3] Tu pats laiduok už mane, nes kas
kitas paduos man ranką?
[4] Tu paslėpei supratimą nuo jų šir-
džių, todėl jų neišaukštinsi.
[5] Kas pataikauja savo draugams, to
vaikai nesidžiaugs laimikiu.
[6] Jis padarė mane priežodžiu žmo-
nėms, visi spjaudo man į veidą.
[7] Mano akys aptemo nuo sielvarto,
mano kūnas kaip šešėlis.
[8] Teisieji pasibaisės tuo, o nekaltieji
pakils prieš veidmainius.
[9] Teisusis laikysis savo kelio, o tas,
kurio rankos švarios, stiprės ir stip-
rės.
[10] Ateikite jūs visi dar kartą, nes tarp
jūsų nerandu nė vieno išmintingo.
[11] Mano dienos praėjo; sumanymai ir
mano širdies siekiai sudužo.
[12] Jie naktį padarė diena, tačiau
trūksta šviesos tamsoje.
[13] Ko gi aš dar laukiu? Mano namai
yra kapas; aš savo guolį pasiklojau
tamsoje.
[14] Sugedimą aš vadinu tėvu, o kirmė-
les – motina ir seserimi.
[15] Kur yra mano viltis? Kas pamatys,
kuo viliuosi?
[16] Ji nueis su manimi į gelmes ir ilsė-
sis su manimi dulkėse".

18 Suhitas Bildadas atsakydamas
tarė:
[2] "Ar ilgai jūs dar taip kalbėsite? Nu-
tilkite ir leiskite mums kalbėti.
[3] Kodėl mes laikomi gyvuliais ir neiš-
manėliais?
[4] Tu plėšai save pykčiu. Ar dėl tavęs
žemė taps tuščia ir uolos pajudės iš
savo vietos?
[5] Nedorėlio šviesa užges ir jo liepsnos
kibirkštis nebešvies.
[6] Jo palapinėje bus tamsu ir jo žiburys
užges su juo.
[7] Jo buvę tvirti žingsniai sutrumpės,
jo paties sumanymas jį parblokš.
[8] Jo kojos įkliuvusios į tinklą, jis eina
uždengta duobe.
[9] Jo kulnis pateks į spąstus, ir jis pa-
klius plėšikui.
[10] Kilpa padėta jam ant žemės, spąs-
tai ant tako.
[11] Pavojai gąsdins jį iš visų pusių ir
nuvarys jį nuo kojų.
[12] Jo jėgos išseks nuo bado, žlugimas
pasiruošęs prie jo šono.
[13] Jo odą suės ligos, mirties pirmagi-
mis prarys jo jėgą.
[14] Jo pasitikėjimas bus išrautas iš jo
palapinės ir nuves jį pas siaubų kara-
lių.
[15] Tai gyvens jo palapinėje, nes ji ne-
bepriklauso jam, jo buveinė bus api-
barstyta siera.
[16] Jo šaknys nudžius žemėje, o šakos
bus nukirstos viršuje.
[17] Jo atsiminimas dings krašte ir jo
vardas nebus minimas gatvėje.

[18] Jis bus išvytas iš šviesos į tamsą ir
išvarytas iš pasaulio.
[19] Palikuonių jis nepaliks tautoje ir
niekas nepasiliks jo buveinėje.
[20] Po jo atėję stebėsis jo diena ir prieš
jį buvę bus išgąsdinti.
[21] Tikrai tokia yra nedorėlio buveinė
ir vieta to, kuris nepažįsta Dievo".

19 Jobas atsakydamas tarė:

[2] "Kaip ilgai varginsite mano sielą ir
kankinsite mane tuščiais žodžiais?
[3] Jau dešimt kartų mane plūdote ir
nesigėdite mane kankinti.
[4] O jei iš tikrųjų nusikaltau, tai mano
klaida yra su manimi.
[5] Ar iš tikrųjų norite didžiuotis prieš
mane ir įrodyti mano nusikaltimą?
[6] Žinokite, kad Dievas mane pargrio-
vė ir savo tinklu mane pagavo.
[7] Aš šaukiu apie priespaudą, bet nie-
kas neatsiliepia, šaukiu garsiai, bet
nėra teisybės.
[8] Jis užtvėrė man kelią, kad negaliu
praeiti; mano takus Jis apsupo tamsa.
[9] Jis nuplėšė mano garbę ir nuėmė
karūną man nuo galvos.
[10] Iš visų pusių Jo naikinamas krintu,
mano viltis lyg nukirstas medis.
[11] Jo rūstybė užsidegė prieš mane, Jis
laiko mane savo priešu.
[12] Jo būriai traukia kartu prieš mane
ir apgula mano palapinę.
[13] Jis patraukė mano brolius nuo ma-
nęs ir pažįstami šalinasi manęs.
[14] Mano artimieji paliko mane, mano
draugai mane užmiršo.
[15] Tie, kurie gyvena mano namuose,
net mano tarnaitės, laiko mane sveti-
mu, nepažįstamas tapau jų akyse.
[16] Aš šaukiu savo tarną, bet jis neatsi-
liepia, aš turiu jį maldauti savo burna.
[17] Mano kvapas bjaurus mano žmonai
ir mano kūno vaikai atmetė man
[18] Maži vaikai niekina mane. Kai n
riu atsikelti, jie šaiposi iš manęs.
[19] Manimi bjaurisi mano artimiau
draugai; tie, kuriuos mylėjau, tap
mano priešais.
[20] Iš manęs liko tik oda ir kaulai, pr
dantų liko tik lūpos.
[21] Draugai, pasigailėkite, pasigailėki
manęs, nes Dievo ranka palietė man
[22] Kodėl mane persekiojate kaip Di
vas ir nepasisotinate mano kūnu?
[23] O kad mano žodžiai būtų įrašyti
knygą,
[24] įrėžti geležiniu rašikliu bei švin
amžiams į uolą.
[25] Nes aš žinau, kad mano Atpirkėj
gyvas ir kad Jis atsistos galiausiai a
žemės.
[26] Ir kai mano oda sunyks, aš savo k
ne regėsiu Dievą.
[27] Aš pats Jį matysiu, savo akimis ži
rėsiu į Jį, o ne svetimomis. Mano ši
dis krūtinėje ilgisi Jo.
[28] Jūs turėtumėte sakyti: 'Kodėl me
jį persekiojame?', tarsi priežastis bū
tų manyje.
[29] Bijokite kardo, nes pyktis baudži
mas kardu, kad žinotumėte, jog yr
teismas".

20 Namatitas Sofaras atsakyda mas tarė:

[2] "Mano mintys verčia mane atsilie
ti, ir dėl to aš skubu kalbėti.
[3] Aš girdėjau priekaištus man ir ma
no supratimo dvasia verčia mane at
sakyti.
[4] Ar nežinai, kad nuo seno, kai žmo
gus buvo įkurdintas žemėje,
[5] nedorėlių džiaugsmas trumpas i
veidmainių džiaugsmas tik akimirka
[6] Nors jo puikybė pasiektų dangus i
jo galva liestų debesis,

[7] jis pražus kaip jo paties išmatos.
Kas jį matė, klaus: 'Kur jis?'
[8] Kaip sapnas jis dings, pranyks kaip
nakties regėjimas.
[9] Akis, kuri jį matė, nebematys jo
daugiau ir jo vieta jo neberegės.
[10] Jo vaikai ieškos beturčių palanku-
mo, jo rankos sugrąžins jo turtus.
[11] Jo kaulai pilni jaunystės nuodėmių,
kurios gulės dulkėse kartu su juo.
[12] Nors nedorybė saldi jo burnoje,
nors jis slepia ją po savo liežuviu,
[13] saugo ją ir nepaleidžia, paslėpęs sa-
vo burnoje,
[14] tačiau maistas jo viduriuose virs gy-
vačių tulžimi.
[15] Prarytus turtus jis išvems; Dievas iš
jo pilvo ištrauks juos.
[16] Gyvačių nuodus jis čiulps, jį nužu-
dys angies liežuvis.
[17] Jis nematys upių ir upelių, tekančių
medumi ir pienu.
[18] Ką jis uždirbo, turės atiduoti ir ne-
prarys to. Jis atlygins savo turtais ir
nepasidžiaugs jais.
[19] Nes jis nuskriaudė ir apleido varg-
šą, pasisavino namus, kurių nestatė.
[20] Jo godumui nebuvo ribų, bet jis
nieko neišgelbės.
[21] Neliks jo valgio ir niekas nežiūrės į
jo gėrybes.
[22] Kai jis bus apsirūpinęs, jam bus
ankšta, nelaimės rankos apims jį.
[23] Kai jis norės prikimšti savo pilvą,
Dievas pasiųs savo rūstybę ant jo, iš-
lies ją, jam bevalgant.
[24] Jis bėgs nuo geležinio ginklo, bet jį
pervers varinis lankas.
[25] Strėlė bus ištraukta iš jo kūno, ži-
bantis antgalis bus išliejęs jo tulžį;
siaubai apniks jį.
[26] Tamsa paslėpta jo viduje; prarys jį
ugnis, kurios niekas neužkūrė. Bus
varginami tie, kas liks jo palapinėje.
[27] Dangus atskleis jo kaltę ir žemė
sukils prieš jį.
[28] Visas jo turtas bus sunaikintas ir
nuneštas Jo rūstybės dieną.
[29] Tokia dalis yra nuo Dievo nedorė-
liui ir toks palikimas yra Dievo jam
skirtas".

21 Jobas atsakydamas tarė:
[2] "Klausykite atidžiai mano žodžių, ir
tokia bus jūsų paguoda.
[3] Kantriai išklausykite mano kalbą;
kai baigsiu, galite toliau tyčiotis.
[4] Argi mano skundas žmogui? Jei taip
būtų, mano dvasia nesijaudintų.
[5] Pažvelkite į mane ir nusigąskite, už-
denkite ranka savo burnas.
[6] Tai prisiminęs, pats nusigąstu, dre-
bėjimas apima mano kūną.
[7] Kodėl nedorėliai gyvena iki senat-
vės ir yra kupini jėgos?
[8] Jų palikuonys įsikuria jų aplinkoje,
jų vaikaičiai gyvena su jais.
[9] Jų namai saugūs, jie nieko nebijo, ir
Dievo lazda jų neplaka.
[10] Jų galvijai veisiasi, karvės apsiver-
šiuoja ir neišsimeta.
[11] Jų vaikai šokinėja kaip ėriukai ir
žaidžia.
[12] Jie paima būgnelius ir arfas ir
džiaugiasi, skambant fleitai.
[13] Jie gyvena pasiturinčiai ir per aki-
mirksnį nueina į kapus,
[14] nors jie sako Dievui: 'Atsitrauk
nuo mūsų. Mes nenorime pažinti
Tavo kelių.
[15] Kas yra Visagalis, kad Jam turėtu-
me tarnauti? Kokią naudą turėsime,
jei melsimės Jam?'
[16] Bet jų gerovė nėra jų pačių ranko-
se; todėl nedorėlių patarimas yra toli
nuo manęs.
[17] Juk dažnai užgęsta nedorėlių žibin-

tas ir juos prislegia nelaimės! Dievas
užsirūstinęs siunčia jiems vargų.
18 Jie yra kaip šiaudai prieš vėją, kaip
audros nunešami pelai.
19 Jūs sakote, kad Dievas kaupia ne-
dorybes jo vaikams! Tegul Jis atlygi-
na jam pačiam, kad jis tai žinotų.
20 Jo akys tepamato savo pražūtį ir jis
tegeria Visagalio rūstybę.
21 Kam jam rūpintis savo namais po
savęs, kai jo mėnesių skaičius bus nu-
trauktas?
22 Argi galima pamokyti išminties
Dievą, kuris teisia valdovus?
23 Vienas miršta kupinas jėgų, laisvas
nuo rūpesčių ir ramus,
24 jo viduriai pilni taukų ir jo kaulai
prisigėrę smegenų.
25 Kitas miršta su apkartusia siela,
nieko gero neragavęs.
26 Abu paguldomi į dulkes, ir kirmė-
lės juos apdengia.
27 Aš žinau jūsų mintis ir jūsų nedo-
ras užmačias prieš mane.
28 Jūs sakote: 'Kur kunigaikščių na-
mai ir kur nedorėlių buveinės?'
29 Pasiklausykite keliautojų ir pasimo-
kykite iš jų pasakojimų,
30 kad nedorėlis palaikomas žlugimo
dienai ir bus atvestas į rūstybės dieną.
31 Kas pasakys jam į akis apie jo ke-
lius? Kas atlygins jam už tai, ką jis
padarė?
32 Jis bus nuvežtas į kapines ir pasi-
liks kape.
33 Slėnio grumstai bus jam mieli; kiek-
vienas žmogus nueis paskui jį ir prieš
jį buvo nesuskaitoma daugybė.
34 Kaip tad jūs mane tuščiai guodžiate,
nes jūsų atsakymai yra tik apgaulė".

22 Temanitas Elifazas atsakyda-
mas tarė:
2 "Ar gali žmogus būti naudingas Die-
vui? Išmінčiaus nauda yra jam pačiam.
3 Ar Visagaliui malonu, jei esi teisus?
Ar Jis turi naudos, jei tavo kelias ne-
peiktinas?
4 Ar dėl to, kad Jo bijai, Jis bara tave
ir patraukia tave į teismą?
5 Ar ne dėl tavo didelės nedorybės ir
nesuskaičiuojamų kalčių?
6 Ėmei užstatą iš savo brolių už nie-
ką, nuplėšei nuogiesiems drabužius,
7 nepagirdei ištroškusio, alkano nepa-
maitinai.
8 Savo jėga įsigijai nuosavybę, būda-
mas galingas, pasilaikei ją.
9 Našles išvarei be nieko ir našlaičius
palikai tuščiomis rankomis.
10 Todėl tu patekai į spąstus ir netikė-
ta baimė vargina tave,
11 tamsoje tu negali matyti; vandens
gausybė apdengė tave.
12 Argi Dievo nėra dangaus aukštybė-
je? Žiūrėk, kaip aukštai yra žvaigždės.
13 Tu sakai: 'Ką Dievas žino? Ar Jis
gali teisti pro tamsius debesis?
14 Tamsūs debesys dengia Jį, Jis nie-
ko nemato vaikščiodamas dangaus
skliautu'.
15 Ar vis dar laikaisi seno kelio, ku-
riuo piktadariai vaikščiojo?
16 Todėl jie nelaiku žuvo, jų pamatą
nunešė tvanas.
17 Jie sakė Dievui: 'Atsitrauk nuo mū-
sų'. Ką Visagalis padarys jiems?
18 Jis pripildė jų namus gėrybių, ta-
čiau nedorėlių patarimas yra toli nuo
manęs.
19 Teisusis mato tai ir džiaugiasi, ne-
kaltieji tyčiojasi iš jų:
20 'Mūsų turtai nepražuvo, o tai, ką
jie turėjo, suėdė ugnis'.
21 Susitaikyk su Juo ir nusiramink;
tuomet ateis tau gerovė.
22 Priimk Jo pamokymus ir įsidėk Jo
žodžius į širdį.

23 Jei grįši prie Visagalio, būsi sutvir-
tintas ir pašalinsi nedorybę iš savo
palapinių,
24 tada krausi auksą kaip dulkes, Ofy-
ro auksą kaip upelių akmenis.
25 Visagalis bus tau apsauga ir tu tu-
rėsi gausybę sidabro.
26 Tada gėrėsies Visagaliu ir pakelsi
savo akis į Dievą.
27 Kai tu melsi Jį, Jis tave išklausys, ir
tu ištesėsi savo įžadus.
28 Tu nuspręsi, ir bus tau, šviesa švies
tau kelyje.
29 Kai žmogus pažemintas, tu sakysi:
'Yra išaukštinimas', ir Jis išgelbės
nuolankų žmogų.
30 Jis išgelbės ir kaltą; jis bus išgelbė-
tas dėl tavo rankų švarumo".

23

Jobas atsakydamas tarė:
2 "Mano skundas dar ir šiandien kar-
tus; mano kentėjimai didesni už ma-
no vaitojimą.
3 O kad žinočiau, kur Jį rasti, ir galė-
čiau ateiti prie Jo sosto!
4 Jam pateikčiau savo bylą ir savo
burną pripildyčiau įrodymų.
5 Tada išgirsčiau, ką Jis man atsakytų,
ir suprasčiau, ką man kalbėtų.
6 Ar Jis priešintųsi man savo galinga
jėga? Ne! Jis pažvelgtų į mane.
7 Teisusis galėtų aiškintis su Juo, taip
aš būčiau išlaisvintas amžiams nuo
savo teisėjo.
8 Jei einu pirmyn, ten Jo nėra, o jei
atgal, Jo nerandu.
9 Jei Jis yra kairėje, aš Jo nematau, o
jei pasislėpęs dešinėje, Jo nepastebiu.
10 Bet Jis žino mano kelią; jei Jis ma-
ne ištirtų, būčiau kaip auksas.
11 Ėjau Jo pėdomis, iš Jo kelio neiš-
krypau.
12 Nuo Jo įsakymų nepasitraukiau, Jo
burnos žodžius vertinau labiau negu
būtiną maistą.
13 Jis vienintelis, kas gali Jį pakeisti?
Ko Jo siela geidžia, tą Jis padaro.
14 Jis įvykdys, kas man skirta; daug
panašių dalykų Jis turi.
15 Todėl man baugu Jo akivaizdoje;
apie tai galvodamas, bijau Jo.
16 Dievas susilpnina mano širdį; Visa-
galis gąsdina mane.
17 Aš nepražuvau prieš tamsą, Jis ne-
paslėpė tamsybės nuo mano veido".

24

"Visagalis žino laikus, tai ko-
dėl tie, kurie Jį pažįsta, nesu-
laukia Jo dienos?
2 Vieni perkelia ribas, smurtu pagro-
bia bandas ir jas gano.
3 Našlaičių asilą jie nusivaro, našlės
jautį paima kaip užstatą.
4 Vargšus jie nustumia nuo kelio,
krašto beturčiai slepiasi nuo jų.
5 Jie eina į savo darbą kaip laukiniai
asilai dykumoje, anksti keliasi ieškoti
grobio, nes tyruose jie randa maisto
sau ir savo vaikams.
6 Jie renka varpas ne savo lauke ir
nedorėlio vynuogyne pasiskina vy-
nuogių.
7 Jie miega neapsikloję ir neturi kuo
apsidengti šaltyje.
8 Jie šlapi nuo kalnų lietaus ir glau-
džiasi prie uolos, ieškodami slėptuvės.
9 Anie atplėšia našlaitį nuo krūtinės
ir ima užstatą iš vargšo,
10 kuris vaikščioja nuogas, neturėda-
mas drabužių; atima varpas iš alk-
stančių,
11 kurie gamina aliejų šeimininkui,
mina vyno spaustuvus, tačiau kenčia
troškulį.
12 Žmonės dejuoja mieste ir sužeistų-
jų sielos šaukiasi pagalbos, tačiau
Dievas neapkaltina jų.

13 Jie sukyla prieš šviesą, nepažįsta jos
kelių, neina jos takais.
14 Anksti rytą keliasi žudikas ir žudo
beturtį ir vargšą; naktį jis slankioja
kaip vagis.
15 Svetimautojas laukia sutemų, tikėdamas, kad niekas jo nematys, jis užsidengia savo veidą.
16 Tamsoje jie plėšia namus, kuriuos
numatė dieną; šviesos jie nežino.
17 Nes rytas jiems kaip mirties šešėlis,
jei kas pažins juos, tai juos gąsdina
kaip mirtis.
18 Jis greitas kaip vanduo; jo dalis prakeikta žemėje. Jis neina keliu į vynuogyną.
19 Kaip sausra ir kaitra praryja sniego
vandenis, taip pragaras praryja nusidėjėlį.
20 Įsčios pamirš jį, kirmėlės skaniai
maitinsis juo, jo niekas nebeprisimins. Piktadarys kaip nukirstas medis,
21 nes išnaudojo nevaisingąją ir našlei
nepadėjo.
22 Dievas pašalina galiūnus savo jėga;
Jis pakyla, ir joks žmogus nėra tikras
dėl savo gyvybės.
23 Jis teikia jiems saugumą ir poilsį,
bet Jo akys stebi jų kelius.
24 Jie išaukštinami trumpam laikui,
bet pranyksta ir tampa nieku. Jie pašalinami iš kelio ir sudžiūsta kaip javų varpos.
25 Argi taip nėra? Kas įrodys, kad aš
netiesą kalbu ir esu melagis?"

25 Suhitas Bildadas atsakydamas
tarė:
2 "Valdžia ir pagarba priklauso Jam,
nes Jis palaiko tvarką aukštybėse.
3 Ar Jo pulkai suskaičiuojami? Kam
Jo šviesa neužteka?
4 Kaip tad žmogus gali būti nuteisintas prieš Dievą? Kaip gali būti švarus, gimęs iš moters?
5 Jo akyse net mėnulis ir žvaigždės
nėra skaistūs,
6 tuo labiau žmogus, kuris yra tik kirmėlė, žmogaus sūnus, kuris yra tik
kirminas".

26 Jobas atsakydamas tarė:
2 "Kaip tu padėjai bejėgiui ir parėmei nusilpusio ranką!
3 Koks geras ir išmintingas buvo tavo
patarimas!
4 Kam tu kalbėjai šiuos žodžius? Kokia dvasia atėjo iš tavęs?
5 Prieš Jį dreba mirusieji, vandenys ir
jų gyventojai.
6 Mirusiųjų pasaulis yra atviras Jam
ir pražūtis neuždengta.
7 Jis ištiesia šiaurę ant tuštumos ir žemę pakabina ant nieko.
8 Jis surenka vandenis į tamsius debesis, tačiau debesys neplyšta.
9 Jis uždengia savo sosto veidą ir ištiesia savo debesį ant jo.
10 Vandens paviršiuje Jis nubrėžė ribą
ir atskyrė šviesą nuo tamsos.
11 Dangaus kolonos svyruoja ir dreba,
kai Jis grūmoja.
12 Savo galia Jis sujaudina jūrą, savo
išmintimi nutildo jos išdidumą.
13 Savo dvasia Jis papuošė dangus, Jo
ranka padarė gyvatę.
14 Čia tik Jo kelių pašaliai; mes girdime tik Jo šnibždesį. O Jo galybės
griaustinį kas supras?"

27 Jobas tęsė savo palyginimą:
2 "Gyvas Dievas, kuris nedaro man
teisybės, ir Visagalis, kuris apkartino
mano sielą.

3 Kol aš kvėpuoju ir Dievo kvapas yra
mano šnervėse,
4 mano lūpos nekalbės netiesos ir ma-
no liežuvis neapgaudinės.
5 Taip nebus, kad aš pateisinčiau jus.
Savo nekaltumo neatsisakysiu iki
mirties.
6 Teisumo tvirtai laikausi ir nepalei-
siu; mano širdis man nepriekaištaus,
kol gyvensiu.
7 Te mano priešas bus kaip nedorėlis,
tas, kuris puola mane, kaip neteisu-
sis.
8 Ar yra veidmainiui kokia viltis, nors
jis ir daug turi, kai Dievas atima jo
sielą?
9 Ar Dievas išklausys jo šauksmą, kai
nelaimės užgrius jį?
10 Ar jis linksminsis Visagalyje ir nuo-
lat šauksis Dievo?
11 Aš jus pamokysiu apie Dievo ran-
ką, Visagalio kelių aš neslėpsiu.
12 Jūs patys tai regėjote; kodėl jūs tad
taip tuščiai kalbate?
13 Štai nedorėlio dalis nuo Dievo ir
prispaudėjų paveldėjimas iš Visaga-
lio:
14 jei jo vaikų padaugėja, jie skirti kar-
dui; jo palikuonys nepasisotina duo-
na.
15 Kurie išliks po jo, tuos mirtis nuves
į kapą ir našlės jų neapraudos.
16 Nors jis turi sidabro kaip smėlio ir
drabužių kaip molio,
17 bet jo rūbus teisusis vilkės, o sidab-
rą padalins nekaltasis.
18 Jis stato namus kaip kandis, kaip
sargas būdelę pasidaro.
19 Jis atsigula turtingas, o pabudęs ir
atvėręs akis nieko nebeturi.
20 Išgąstis užklumpa jį kaip vanduo ir
audra naktį nuneša jį.
21 Rytų vėjas jį pakelia ir viesulas iš-
plėšia jį iš jo vietos,
22 svaido be pasigailėjimo, nors jis la-
bai stengiasi pabėgti nuo jo.
23 Žmonės plos savo rankomis dėl jo
ir švilpdami išlydės jį".

28 "Yra sidabro gyslų ir vietų,
kur gryninamas auksas.
2 Geležis kasama iš žemės. Iš akmens
išlydomas varis.
3 Žmogus nustato ribą tamsai ir ieško
visose įdubose rūdos – tamsos ir mir-
ties šešėlio akmens.
4 Jis įrengia kasyklas vietose, kur nė-
ra žengusi koja, leidžiasi į gelmes toli
nuo žmonių.
5 Žemės paviršiuje užauga duona, o
gelmėje žemė išrausiama kaip po
gaisro.
6 Safyrą randa jos uolienose, aukso
dulkės yra joje.
7 Kelio tenai nežino plėšrus paukštis,
nematė jo nė vanago akis.
8 Liūto jaunikliai jų nemindo, ir liūtas
tais takais nevaikštinėja.
9 Jis ištiesia ranką į kietas uolas ir kal-
nų pamatus kasinėja.
10 Jis iškerta upes uolose, jo akis pa-
mato kiekvieną brangų daiktą.
11 Jis užtvenkia upes ir tai, kas jose pa-
slėpta, iškelia į šviesą.
12 Bet kur randama išmintis, kur yra
supratimo šaltinis?
13 Joks žmogus nežino jos kainos, jos
nėra gyvųjų krašte.
14 Gelmė sako: 'Ji ne pas mane', jūra
sako: 'Jos nėra manyje'.
15 Jos negali pirkti už auksą nė įsigyti
už sidabrą.
16 Negalima jos palyginti su Ofyro auk-
su nė su oniksu ar safyru.
17 Neprilygsta jai auksas ir krištolas ir
negalima jos gauti už brangius aukso
dirbinius.
18 Koralai ir perlai neverti minėti,

nes išmintis brangesnė už rubinus.
19 Jai neprilygsta Etiopijos topazas, už
gryną auksą jos nenupirksi.
20 Iš kur tad ateina išmintis ir kur su-
pratimo šaltinis?
21 Ji yra paslėpta gyvųjų akims, net
padangių paukščiai jos nesuranda.
22 Mirtis ir prapultis sako: 'Mes gir-
dėjome apie jos garsą'.
23 Dievas žino jos kelią ir vietą, kur ji
yra.
24 Jis stebi visus žemės kraštus ir ma-
to po visu dangumi.
25 Jis pasveria vėją ir išmatuoja van-
denis.
26 Jis nustatė lietui laiką ir nurodė
žaibui kelią.
27 Tada Jis matė ją ir paskelbė ją, pa-
ruošė ją ir ją išmėgino.
28 Žmogui Jis pasakė: 'Viešpaties bai-
mė yra išmintis ir šalintis nuo pikta
yra supratimas' ".

29 Jobas tęsė savo palyginimą:
2 "O kad aš būčiau kaip anksčiau,
kaip tomis dienomis, kai Dievas ma-
ne saugojo.
3 Kai Jo žiburys švietė virš mano gal-
vos ir prie Jo šviesos vaikščiojau tam-
sumoje,
4 kai mano jaunystės dienomis Dievo
paslaptis buvo virš mano palapinės.
5 Kai Visagalis dar buvo su manimi ir
mano vaikai buvo šalia manęs,
6 kai ploviau kojas piene ir uolos liejo
man aliejaus upes.
7 Kai išeidavau prie miesto vartų, kai
aikštėje paruošdavau sau vietą,
8 jaunuoliai, mane pamatę, slėpdavo-
si, o seniai atsikėlę stovėdavo,
9 kunigaikščiai liaudavosi kalbėję ir
užsidengdavo ranka savo burnas.
10 Net kilmingieji nutildavo, ir jų
liežuvis prilipdavo prie gomurio.
11 Kas mane matė ir girdėjo, kalbėjo
gera apie mane ir man pritarė,
12 nes aš išgelbėjau vargšą, prašantį
pagalbos, ir našlaitį, kuris neturėjo
kas jam padėtų.
13 To, kuris būtų pražuvęs, palaimini-
mas pasiekė mane, ir aš suteikdavau
džiaugsmo našlės širdžiai.
14 Teisumas man buvo rūbas, o teisin-
gumas – apsiaustas ir vainikas galvai.
15 Aš buvau akys aklam ir kojos rai-
šam.
16 Aš buvau tėvas beturčiams ir ištir-
davau bylą, kurios nežinodavau.
17 Aš sulaužydavau nedorėlio žandi-
kaulius ir iš jo dantų išplėšdavau gro-
bį.
18 Tuomet sakiau: 'Mirsiu savo lizde,
o mano dienų bus kaip smėlio.
19 Mano šaknys įleistos prie vandens,
ir rasa vilgo mano šakas.
20 Mano garbė nesensta ir lankas ma-
no rankoje tvirtėja'.
21 Žmonės klausė manęs ir laukdavo
tylėdami mano patarimo.
22 Po mano žodžių jie nebekalbėdavo,
mano kalba krisdavo ant jų.
23 Jie laukdavo manęs kaip lietaus, pla-
čiai išsižiodavo kaip per vėlyvąjį lietų.
24 Jei šypsodavausi jiems, jie netikė-
davo, mano veido šviesos jie netem-
dydavo.
25 Aš parinkdavau jiems kelius ir sė-
dėjau garbingiausioje vietoje kaip ka-
ralius tarp kariuomenės, kaip ver-
kiančiųjų guodėjas".

30 "Dabar juokiasi iš manęs jau-
nesni už mane, kurių tėvų ne-
būčiau laikęs prie savo avių bandos
šunų.
2 Kurių rankų stiprumas neturėjo ver-
tės man, jie nesulaukė senatvės.

3 Dėl neturto ir bado visai nusilpę, jie
bėgdavo į dykumą, tuščią ir apleistą.
4 Jie raudavo dilgėles iš pakrūmių ir
kadagių šaknys buvo jų maistas.
5 Jie būdavo varomi iš bendruomenės
su triukšmu kaip vagys.
6 Jie gyveno kalnų pašlaitėse, žemės
olose ir ant uolų,
7 rinkdavosi tarp erškėčių ir šūkauda-
vo krūmuose.
8 Kvailių ir netikėlių vaikai, kuriuos
iš krašto išveja.
9 O dabar tapau priežodis jų dainose,
10 jie bjaurisi manimi, traukiasi nuo
manęs ir nesidrovi spjauti man į vei-
dą.
11 Kadangi Jis atleido savo templę ir
ištiko mane, jie taip pat nebesivaržo
mano akivaizdoje.
12 Man iš dešinės pakyla gauja, stu-
mia mane nuo kelio ir siekia mane
sunaikinti.
13 Jie išardo mano taką, apsunkina
mano nelaimę, jie neturi pagalbinin-
ko.
14 Lyg pro plačią spragą įsiveržę, jie
neša man pražūtį.
15 Mane apėmė baimė; jie persekiojo
mano sielą kaip vėjas, ir mano laimė
praeina kaip debesis.
16 Dabar mano siela suvargusi ir ma-
no dienos gausios kančių.
17 Naktį man kaulus gelia ir skausmai
nesiliauja.
18 Daug jėgų reikia man, kad pasi-
keisčiau drabužį, jis varžo mane kaip
rūbo apykaklė.
19 Jis įmetė mane į purvą, tapau kaip
dulkės ir pelenai.
20 Aš šaukiuosi Tavęs, bet Tu man ne-
atsakai; stoviu, bet Tu nekreipi dėme-
sio į mane.
21 Tu tapai man žiaurus, savo stipria
ranka mane prislėgei.
22 Tu pakeli mane vėju ir blaškai, Tu
išplėši mano nuosavybę.
23 Aš žinau, kad nuvesi mane į mirtį, į
namus, skirtus visiems gyviesiems.
24 Tačiau Jis neištiesia rankos į kapą,
nors jie šaukia pražūdami.
25 Ar aš neverkiau dėl kenčiančio, ne-
sisielojau dėl vargšo?
26 Aš ieškojau gero – gavau pikta; lau-
kiau šviesos – atėjo tamsa.
27 Mano viduriai virė ir neturėjo poil-
sio, pasitiko mane vargo dienos.
28 Aš vaikštinėju gedėdamas, nematy-
damas saulės; stoviu susirinkime ir
šaukiu.
29 Aš tapau broliu šakalams ir draugu
stručiams.
30 Mano oda pajuodusi, mano kaulai
dega nuo karščio.
31 Mano arfa virto rauda, o mano flei-
ta – verkiančiojo balsu".

31 "Pasižadėjau niekada geisda-
mas nežiūrėti į mergaitę.
2 Kokia yra man Dievo skirta dalia?
Ką paveldėsiu iš aukštybių nuo Visa-
galio?
3 Ar žlugimas neskirtas nedorėliui ir
pasmerkimas piktadariui?
4 Jis juk mato visus mano kelius ir
skaičiuoja mano žingsnius.
5 Ar aš kada vaikščiojau tuštybėje ir
ar mano koja skubėjo į apgaulę?
6 Tegul pasveria mane teisingomis
svarstyklėmis ir Dievas žinos mano
nekaltumą.
7 Jei mano žingsnis nukrypo nuo ke-
lio, jei mano širdis sekė paskui akis,
jei mano rankos nešvarios,
8 tada, ką pasėsiu, tegul naudoja kiti
ir mano palikuonys tebūna išrauti su
šaknimis.
9 Jei mano širdis geidė moters ir jei
tykojau prie savo artimo durų,

[10] tai mano žmona tegul mala kitam
ir kitas tegul pasilenkia virš jos.
[11] Tai begėdiškas nusikaltimas, kuris
turi būti baudžiamas teismo;
[12] tai ugnis, naikinanti viską, kuri iš-
rautų visas mano gėrybes.
[13] Jei aš nepaisiau savo tarno ar tarnai-
tės teisių, kai jie ginčijosi su manimi,
[14] tai ką darysiu, kai Dievas pakils?
Ką Jam atsakysiu, kai Jis aplankys
mane?
[15] Ar ne Tas, kuris padarė mane įs-
čiose, padarė ir juos? Ar ne vienas
sutvėrė mus įsčiose?
[16] Ar aš neišpildžiau beturčio noro ir
našlės prašymo?
[17] Ar aš vienas valgiau ir nedaviau
našlaičiui?
[18] Nuo savo jaunystės aš auginau jį ir
nuo savo gimimo padėdavau našlėms.
[19] Ar aš elgetai nedaviau drabužio ir
beturčiui kuo apsikloti?
[20] Ar jis nelinkėjo man laimės, susišil-
dęs mano avių vilnomis?
[21] Jei pakėliau ranką prieš našlaitį,
matydamas vartuose man pritarian-
čius,
[22] tai tegul mano petys išnyra ir ranka
tebūna sulaužyta.
[23] Dievo bausmės aš bijojau ir Jo di-
dybės akivaizdoje negalėčiau pakelti.
[24] Ar pasitikėjau auksu ir sakiau gry-
nam auksui: 'Tu mano viltis'?
[25] Ar džiaugiausi dideliais turtais, ma-
no rankų sukauptais?
[26] Ar man žvelgiant į šviečiančią sau-
lę ir į keliaujantį mėnulį,
[27] mano širdis buvo slapta suvedžiota,
ar aš bučiavau savo ranką?
[28] Tai būtų nusikaltimas, už kurį rei-
kėtų bausti teisme, nes būčiau išsigy-
nęs Dievo, kuris yra aukštybėse.
[29] Ar aš džiaugiausi manęs neken-
čiančio nelaime ir nesėkme?
[30] Aš neleidau savo lūpoms nusidėti,
nelinkėjau prakeikimo jo sielai.
[31] Mano palapinės vyrai sakė: 'Ar yra
tokių, kurie būtų nepasisotinę jo
maistu?'
[32] Gatvėje nenakvojo joks ateivis; ke-
leiviui aš atidarydavau duris.
[33] Aš nedangsčiau savo nuodėmių kaip
Adomas ir neslėpiau savo kalčių;
[34] nebijojau minios, artimųjų panieka
nebaugino manęs, nesėdėjau savo na-
muose ir netylėjau.
[35] O kad nors kas išklausytų mane!
Štai mano parašas. Visagalis teatsako
man, mano priešas teparašo knygą.
[36] Tikrai ją ant pečių užsidėčiau arba
kaip karūną ant savo galvos.
[37] Aš skelbčiau Jam apie kiekvieną sa-
vo žingsnį, kaip kunigaikštis prie Jo
ateičiau.
[38] Jei mano žemė šaukia prieš mane
ir jos vagos skundžiasi,
[39] jei valgiau jos derlių neapmokėjęs
ir jos darbininkams apsunkinau gyve-
nimą,
[40] tai kviečių vietoje tegul auga erškė-
čiai, o miežių vietoje – piktžolės". Taip
Jobas baigė savo kalbą.

32 Tie trys vyrai liovėsi atsakinė-
ti Jobui, nes jis laikė save tei-
siu.
[2] Barakelio sūnus Elihus, buzitas iš
Ramo giminės, supyko ant Jobo, nes
jis teisino save, o ne Dievą.
[3] Jis supyko ir ant jo trijų draugų, nes
jie nesurado atsakymo, tačiau kaltino
Jobą.
[4] Jobui kalbant, Elihus laukė, nes jie
buvo vyresni už jį.
[5] Kai Elihus pamatė, kad tie trys vy-
rai nesurado atsakymo, užsidegė jo
pyktis.
[6] Barakelio sūnus Elihus, buzitas, at-

sakydamas tarė: “Aš dar jaunas, jūs
senesni amžiumi, todėl bijojau ir ne-
drįsau jums pareikšti savo nuomonės.
7 Aš galvojau: ‘Amžius tegul kalba,
metų skaičius tepamoko išminties’.
8 Tačiau dvasia yra žmoguje ir Visaga-
lio įkvėpimas duoda jam supratimą.
9 Seniai ne visados išmintingi ir ne
amžius leidžia suvokti, kas teisinga.
10 Todėl pasiklausykite manęs. Aš irgi
pareikšiu savo nuomonę.
11 Aš laukiau jūsų žodžių, klausiau jū-
sų svarstymų, kai ieškojote, ką atsa-
kyti.
12 Aš atidžiai jus stebėjau, tačiau nė
vienas iš jūsų neįtikino Jobo ir neat-
sakė į jo žodžius.
13 Nesakykite, kad atsakėte išmintin-
gai: ‘Dievas jį įveiks, ne žmogus’.
14 Jis nesikreipė savo žodžiais į mane,
ir aš jam neatsakysiu jūsų žodžiais.
15 Jie nustebę stovi, netekę žado, ne-
bežino, ką sakyti.
16 Kai aš laukiau, o jie stovėjo tylėda-
mi ir nieko nesakė,
17 aš nusprendžiau atsakyti ir pareikš-
ti savo nuomonę.
18 Aš turiu žodžių pakankamai, o dva-
sia mane ragina.
19 Mano pilvas kaip vynas, nerandąs
išėjimo, plėšantis naujas odines.
20 Aš turiu kalbėti, kad man būtų len-
gviau; praversiu savo lūpas ir atsaky-
siu.
21 Nebūsiu šališkas ir niekam nepa-
taikausiu.
22 Jei pataikaučiau, mano Kūrėjas
greitai pašalintų mane”.

33 “Jobai, klausyk mano žodžių
ir juos įsidėmėk.
2 Atvėriau burną, ir mano liežuvis
prabilo.
3 Mano žodžiai eis iš neklastingos šir-
dies; mano lūpos kalbės tyrą pažinimą.
4 Dievo Dvasia mane sukūrė, Visaga-
lis įkvėpė man gyvybę.
5 Atsakyk man, jei gali, parink tinka-
mus žodžius ir ginkis.
6 Štai pagal tavo norą aš esu vietoje
Dievo; padarytas iš molio, kaip ir tu.
7 Aš tavęs negaliu išgąsdinti ir mano
ranka neprislėgs tavęs.
8 Ką tu sakei, aš girdėjau, klausiausi
tavo žodžių:
9 ‘Aš esu tyras, be nuodėmės, esu ne-
nusikaltęs ir nėra manyje neteisybės.
10 Jis kaltina mane, laiko mane savo
priešu.
11 Jis įtvėrė mano kojas į šiekštą, seka
visus mano žingsnius’.
12 Štai čia tu klysti, nes Dievas yra di-
desnis už žmogų.
13 Kodėl tu ginčijiesi su Juo? Jis neat-
siskaito už jokius savo darbus.
14 Dievas kalba vienu ar kitu būdu,
bet žmogus to nesupranta.
15 Sapne, nakties regėjime, kai žmo-
nės giliai įmigę ar snaudžia ant lovos,
16 Jis atidaro žmonių ausis savo įspė-
jimams,
17 norėdamas atitraukti žmogų nuo jo
poelgių ir puikybės.
18 Jis saugo jo sielą nuo pražūties ir
gyvybę nuo mirties.
19 Žmogus baudžiamas skausmais sa-
vo lovoje, visi jo kaulai apimti stip-
raus skausmo.
20 Mėgstamiausio maisto jis nebegali
valgyti,
21 jo kūnas sunyksta, kad negali jo at-
pažinti, lieka tik vieni kaulai.
22 Jo siela artėja prie kapo, gyvybė –
prie mirties.
23 Jei pas jį ateitų pasiuntinys kaip
tarpininkas, vienas iš tūkstančio, ir
parodytų žmogui Jo teisingumą,
24 Jis būtų maloningas jam ir sakytų:

'Išlaisvink jį, kad nenueitų į duobę;
Aš suradau išpirką'.
25 Jo kūnas atsinaujins ir jis grįš į jau-
nystės dienas.
26 Jis melsis Dievui, ir Tas bus malo-
ningas jam. Su džiaugsmu jis regės Jo
veidą, nes Jis sugrąžins žmogui savo
teisumą.
27 Jis žiūrės į žmones ir sakys: 'Buvau
nusidėjęs ir nukrypęs nuo tiesos, bet
man už tai neatlygino'.
28 Jis išgelbės jo sielą iš duobės ir jis
gyvendamas matys šviesą.
29 Dievas visa tai kartoja žmogui du
ar tris kartus,
30 norėdamas išgelbėti jo sielą, kad jis
matytų šviesą ir gyventų.
31 Jobai, tylėk, klausyk ir įsidėmėk, ką
aš sakysiu.
32 Jei turi ką pasakyti, kalbėk, nes aš
trokštu tave pateisinti.
33 Jei ne, paklausyk manęs, ir aš pa-
mokysiu tave išminties".

34

Elihus tęsė:
2 "Išminčiai, paklausykite mano žo-
džių ir supraskite juos, turintieji iš-
manymą.
3 Ausis skiria žodžius, kaip burna jau-
čia maisto skonį.
4 Kartu patyrinėkime, kas tiesa, ir nu-
statykime, kas gera.
5 Juk Jobas sakė: 'Aš esu teisus, bet
Dievas nedaro man teisybės.
6 Nors esu teisus, mane laiko mela-
giu; mano žaizda nepagydoma, nors
esu nekaltas'.
7 Ar yra kitas toks žmogus kaip Jo-
bas, kuris geria paniekinimus kaip
vandenį,
8 kuris draugauja su piktadariais ir
bendrauja su nedorėliais?
9 Jis sakė: 'Žmogui jokios naudos,
jei jis stengiasi patikti Dievui'
10 Vyrai, kurie išmanote, paklausyki
te manęs. Negali būti, kad Dieva
darytų neteisybę ir Visagalis nusi
kalstų.
11 Jis atlygina žmogui pagal jo darbus
ir užmoka pagal jo kelius.
12 Tikrai Dievas nedaro neteisybės ir
Visagalis neiškraipo teisės.
13 Kas Jam patikėjo žemę ir kas pave-
dė Jam visatą?
14 Jei Jis savo dvasią ir kvapą atimtų
iš žmogaus,
15 tai žmogaus kūnas pražūtų ir virstų
dulkėmis.
16 Jei ką nors supranti, tai paklausyk
ką sakau.
17 Ar gali būti valdovu tas, kuris ne-
pakenčia teisingumo? Ar galėtum pa-
smerkti Tą, kuris yra visų teisiausias?
18 Kas sako karaliui, kad jis nedorėlis,
arba kunigaikščiui, kad jis bedievis?
19 O Jis neatsižvelgia į kunigaikštį ir
neteikia turtuoliams pirmenybės prieš
vargšus, nes jie visi yra Jo kūriniai?
20 Staiga jie mirs, tautos bus išgąsdin-
tos naktį ir pranyks. Galiūnus Jis pa-
šalins, žmogui nepridėjus rankos.
21 Jis stebi žmogaus kelius ir mato vi-
sus jo žingsnius.
22 Jam nėra sutemų nei tamsos, ku-
rioje piktadariai galėtų pasislėpti.
23 Todėl Jis nereikalauja iš žmogaus,
kad tas eitų į teismą su Dievu.
24 Jis sutrupins galinguosius ir paskirs
kitus į jų vietą.
25 Jis žino jų darbus, todėl parbloškia
juos naktį ir sunaikina.
26 Jis baudžia juos kaip piktadarius vi-
sų akivaizdoje,
27 nes jie pasitraukė nuo Jo ir nepaisė
Jo kelių.
28 Vargšų šauksmas pasiekė Jį ir Jis
išklausė nuskriaustuosius.

29 Kai Jis duoda ramybę, kas gali var-
ginti? Kas Jį suras, jei Jis pasislėps
nuo tautos ar nuo atskiro žmogaus?
30 Jis apsaugo žmones, kad jiems ne-
karaliautų veidmainis.
31 Derėtų sakyti Dievui: 'Aš nusipel-
niau Tavo bausmės, ateityje nebenu-
sikalsiu.
32 Pamokyk mane, ko nežinau; jei nu-
sikaltau, daugiau to nedarysiu'.
33 Ar Jis turėtų atlyginti pagal tavo su-
pratimą dėl to, kad tu prieštarauji?
Tu pasirenki, o ne aš. Todėl kalbėk,
ką žinai.
34 Supratingi žmonės sako man, iš-
minčiai, kurie klauso manęs:
35 'Jobas kalba nesuprasdamas ir jo
žodžiai neapgalvoti'.
36 Jobo žodžius reikia iki galo ištirti,
nes jis kalba kaip piktadarys.
37 Jis prideda maištą prie savo nuodė-
mės, ploja rankomis tarp mūsų ir kal-
ba žodžių gausybę prieš Dievą".

35 Elihus tęsė:
2 "Ar manai, kad tu teisingai kalbi sa-
kydamas: 'Aš esu teisesnis už Dievą'?
3 Nes tu sakai: 'Kokia nauda man iš
to, jei aš nenusidedu?'
4 Aš atsakysiu tau ir tavo draugams.
5 Pažvelk į dangaus debesis, kurie yra
aukštai.
6 Jei nusikaltai, ar Jam pakenkei? Jei
savo nuodėmes daugini, ar Jam ką
padarai?
7 Jei teisus esi, kokia nauda Jam? Ką
Jis gaus iš tavęs?
8 Tavo nedorybės kenkia tokiems kaip
tu, ir tavo teisumas naudingas žmo-
gaus sūnui.
9 Didelių vargų prispausti, žmonės
šaukiasi pagalbos prieš smurtininkus.
10 Bet niekas neklausia: 'Kur yra Die-
vas, mano Kūrėjas, kuris duoda gies-
mes naktį,
11 kuris sutvėrė mus išmintingesnius
už gyvulius ir padangių paukščius?'
12 Ten jie šaukia, bet niekas neatsako
dėl piktadarių išdidumo.
13 Dievas nepaiso tuščių kalbų ir Vi-
sagalis nekreipia į jas dėmesio.
14 Nors tu sakai, kad Jo nematai, bet
teisingumas yra prieš Jį, todėl pasiti-
kėk Juo.
15 Kadangi Jis neaplankė savo rūsty-
bėje ir nekreipė dėmesio į kvailybę,
16 todėl Jobas tuščiai atveria savo
burną, išdidžiais žodžiais neišmintin-
gai kalba".

36 Elihus kalbėjo toliau:
2 "Turėk kantrybės dar valandėlę, kad
aš kalbėčiau už Dievą.
3 Aš remsiuosi praeitimi ir įrodysiu,
kad mano Kūrėjas yra teisus.
4 Mano žodžiai teisingi, turintis tobu-
lą pažinimą yra priešais tave.
5 Dievas yra galingas ir stiprus, tačiau
neniekina nieko.
6 Jis nepalieka nedorėlio gyvo, bet ap-
gina nuskriaustojo teises.
7 Jis neatitraukia nuo teisiųjų savo
akių, bet su karaliais pasodina soste,
įtvirtina ir išaukština juos.
8 Jei jie sukaustomi grandinėmis ir
priespaudos metu surišami virvėmis,
9 tai Jis parodo jiems jų darbus ir nu-
sikaltimus.
10 Dievas atveria jų ausis pamokymui
ir įsako atsisakyti nusikaltimų.
11 Jei jie paklauso ir tarnauja Jam,
praleis savo dienas klestėdami ir me-
tus besidžiaugdami.
12 Bet jei jie nepaklūsta, pražus nuo
kardo, mirs, neįgavę išminties.
13 Veidmainiai kaupia širdyje rūstybę,

jie nesišaukia Jo, net būdami surišti.
[14] Tokie miršta jaunystėje, jų gyveni-
mas tarp netyrųjų.
[15] Jis išgelbsti vargšą iš jo vargo ir at-
veria jam ausis priespaudos metu.
[16] Jis ir tave išlaisvintų ir padengtų
tau stalą gėrybėmis.
[17] Tu susilaukei nedorėlio bausmės,
teismas ir teisingumas pasiekė tave.
[18] Būk atsargus, kad Jis nepašalintų
tavęs savo rūstybėje, nes tada ir dide-
lė išpirka neišgelbės tavęs.
[19] Ar Jis atsižvelgs į tavo turtus? Ne!
Nei į auksą, nei į tavo galybę.
[20] Nelauk nakties, kai tautos bus pa-
šalintos ir sunaikintos.
[21] Saugokis, nepalink į neteisybę,
kurią tu pasirinktum vietoje kentėji-
mų.
[22] Dievas išaukštintas savo galybe, kas
gali pamokyti kaip Jis?
[23] Kas Jam nurodė Jo kelius ir kas
Jam pasakytų: 'Tu klysti'?
[24] Atsimink, kad galėtum išaukštinti
Jo darbus, kuriuos žmonės matė.
[25] Visi žmonės gali juos matyti ir pa-
stebėti iš tolo.
[26] Dievas yra didis, ne mums Jį su-
prasti; Jo metų tu negali suskaičiuo-
ti.
[27] Jis padaro iš vandens lašus, iš rūko
lietų,
[28] kurį debesys lieja gausiai ant žmo-
nių.
[29] Kas supras debesų išsidėstymą ir Jo
palapinės garsus?
[30] Jis paskleidžia savo šviesą ir apden-
gia jūros gelmes.
[31] Jis teisia žmones ir teikia jiems
maisto apsčiai.
[32] Jis pažaboja žaibus ir įsako jiems
smogti į tikslą.
[33] Griaustinis praneša apie tai, ir gy-
vuliai jaučia, kas vyksta".

37 "Dėl to mano širdis dreba i
pasitraukė iš savo vietos.
[2] Klausykite Jo balso, griaudėjimo
kuris sklinda iš Jo burnos.
[3] Jis siunčia jį po visą padangę, Jo
žaibai iki žemės pakraščių.
[4] Po to aidi balsas. Jis sugriaudžia sa-
vo didybės balsu ir nieko nepasilieka
kai Jo balsas pasigirsta.
[5] Dievas didingai griaudėja savo balsu
Jis daro mums nesuvokiamų dalykų
[6] Sniegui Jis įsako snigti, silpnas ir
stiprus lietus priklauso nuo Jo.
[7] Kad žmonės pažintų Jo darbą, Jis
užantspauduoja žmonių rankas.
[8] Tuomet ir žvėrys slepiasi savo lindy-
nėse.
[9] Iš pietų atcina audra, iš šiaurės –
šaltis.
[10] Dievo kvapu padaromas ledas, ir
platūs vandenys sustingsta.
[11] Jis pripildo debesis drėgmės, iš jų
sklinda žaibai.
[12] Jie plaukia, kur Jis nukreipia, ir vyk-
do, ką Jis įsako, visuose žemės kraš-
tuose.
[13] Jis tai daro norėdamas sudrausti,
palaiminti arba pasigailėti.
[14] Jobai, stebėk ir apsvarstyk Dievo
nuostabius darbus.
[15] Ar žinai, kaip Dievas juos suvaldo
ir parodo savo debesies šviesą?
[16] Ar žinai, kaip debesys laikosi, šitie
nuostabūs darbai To, kuris turi tobu-
lą pažinimą?
[17] Ar žinai, kodėl drabužiai įkaista,
kai Jis ramina žemę pietų vėju?
[18] Ar tu su Juo ištiesei dangaus skliautą
tvirtą kaip veidrodį, iš vario nulietą?
[19] Pamokyk mus, ką turime Jam saky-
ti, nes mes nesusigaudome tamsoje.
[20] Ar bus Jam pranešta, ką kalbu? Jei
žmogus kalbėtų, jis būtų prarytas.
[21] Kai debesys uždengia saulę, šviesos

nematyti, bet, vėjui papūtus, dangus
nuskaidrėja.
22 Iš šiaurės ateina giedra, o Dievas
yra bauginančiai didingas.
23 Visagalis mums nepasiekiamas; Jis
galingas jėga, tiesa ir teisingumu, Jis
neišnaudoja.
24 Todėl žmonės Jo bijo. Jis nepaiso
tų, kurie dedasi išmintingi".

38 Viešpats atsiliepė Jobui iš
audros ir tarė:
2 "Kas aptemdo patarimą neprotin-
gais žodžiais?
3 Susijuosk dabar kaip vyras; Aš klau-
siu tave, o tu atsakyk man.
4 Kur buvai, kai Aš dėjau žemės pa-
matus? Atsakyk, jei supranti.
5 Ar žinai, kas nustatė jos dydį, kas ją
išmatavo?
6 Ant ko pritvirtintas jos pamatas ar-
ba kas padėjo jos kertinį akmenį,
7 kai kartu giedojo ryto žvaigždės ir
šaukė iš džiaugsmo visi Dievo sūnūs?
8 Kas uždarė jūros duris, kai ji veržė-
si, tarsi išeidama iš įsčių?
9 Aš aprengiau ją debesimis lyg dra-
bužiu ir apsupau tamsa lyg vystyklais,
10 kai jai paskyriau ribas, įdėjau skląs-
tį bei duris
11 ir pasakiau: 'Iki čia ateisi, ne toliau;
čia sustos tavo puikiosios bangos'.
12 Ar kada nors savo gyvenime įsakei
rytui ir nurodei aušrai jos vietą,
13 kad ji, pasiekus žemės pakraščius,
nukratytų nedorėlius nuo jos?
14 Žemė keičiasi kaip molis po ant-
spaudu, susiklosto kaip drabužis.
15 Nedorėliams saulė nebešviečia, jų
pakelta ranka sulaužoma.
16 Ar kada pasiekei jūros šaltinius ir
vaikštinėjai tyrinėdamas gelmes?
17 Ar mirties vartai tau buvo atverti,
ar matei mirties šešėlio duris?
18 Ar išmatavai žemės platybes? At-
sakyk, jei visa tai žinai.
19 Kur yra kelias į šviesą, kur gyvena
tamsa?
20 Ar gali pasiekti jų ribas ir surasti
taką į jų namus?
21 Aišku, tu žinai, nes tada jau buvai
gimęs ir gyveni nuo amžių!
22 Ar buvai nuėjęs į sniego sandėlius
ir sandėlius krušos,
23 kurią laikau sielvarto metui, karo
ir kovos dienai?
24 Kur yra kelias, kuriuo ateina šviesa
ir iš kur pakyla žemėje rytys?
25 Kas nustatė lietui ir žaibui kryptį,
26 kad lytų negyvenamose vietose, dy-
kumose, kur nėra žmonių,
27 drėkintų tuščią ir apleistą žemę,
kad želtų žolė?
28 Ar lietus turi tėvą? Kas pagimdė
rasos lašus?
29 Kur gimė ledas? Kas pagimdė šerk-
šną po dangumi?
30 Kodėl vanduo sukietėja į akmenį ir
gelmių paviršius užšąla?
31 Ar gali surišti Sietyno raiščius ir at-
rišti Oriono?
32 Ar gali liepti užtekėti Aušrinei ir
Grįžulo ratams jų laiku?
33 Ar pažįsti dangaus nuostatus ir gali
juos pritaikyti žemei?
34 Ar gali įsakyti debesiui, kad jo sro-
vės išsilietų ant tavęs?
35 Ar gali pasiųsti žaibus, kad jie išei-
tų, sakydami: 'Štai mes čia'?
36 Kas įdėjo išmintį į širdį ir davė su-
pratimą protui?
37 Kas gali suskaičiuoti debesis? Kas
gali uždaryti dangaus indus,
38 kai dulkės tampa purvu ir grumstai
sulimpa?
39 Ar gali sumedžioti liūtei grobį ir
pasotinti jos jauniklius,
40 gulinčius olose ir lindynėse?

41 Kas paruošia varnui peną, kai jo
jaunikliai šaukiasi Dievo, klaidžioda-
mi be maisto?"

39 "Ar žinai kalnų ožių atsivedi-
mo laiką? Ar stebėjai stirnų
gimimą?
2 Ar gali suskaičiuoti jų nėštumo mė-
nesius ir ar žinai laiką, kada jos atsi-
ves?
3 Jos susiriečia, dejuoja ir atsiveda
vaikų.
4 Jų jaunikliai, sustiprėję ir užaugę
atvirame lauke, atsiskiria ir nebesu-
grįžta.
5 Kas leido laukiniam asilui laisvai bė-
gioti ir kas atrišo jo pančius?
6 Aš paskyriau jam namais tyrus, ne-
derlingoje žemėje jį apgyvendinau.
7 Jis juokiasi iš miesto spūsties, veži-
ko šauksmų negirdi.
8 Aukštai kalnuose jis randa sau ga-
nyklą, ieško žaliuojančių plotų.
9 Ar stumbras tau tarnaus, ar jis sto-
vės naktį prie tavo ėdžių?
10 Ar gali jį pakinkyti ir ar jis ars slėnį
paskui tave?
11 Ar pasitikėsi juo ir jo didele jėga?
Ar paliksi jam savo darbą?
12 Ar tiki, kad jis suveš tavo pasėlius į
klojimą?
13 Ar tu davei povui gražius sparnus
ir plunksnas bei sparnus stručiui?
14 Jis pakasa žemėje savo kiaušinius
ir smėlyje leidžia jiems šilti.
15 Jis nesupranta, kad koja gali juos su-
traiškyti ir laukinis žvėris sumindyti.
16 Jis šiurkščiai elgiasi su savo vaikais,
tarsi jie būtų svetimi; jis nebijo, kad
darbuojasi veltui,
17 nes Dievas neapdovanojo jo išmin-
timi ir nedavė jam supratimo.
18 Jei jis pasikelia bėgti, pasijuokia iš
žirgo ir raitelio.
19 Ar tu suteikei žirgui stiprybės? A
papuošei jo sprandą karčiais?
20 Ar gali jį išgąsdinti kaip žiogą? Jı
šnervių prunkštimas baisus.
21 Jis kasa žemę ir džiaugiasi savo jė
ga, bėga prieš ginkluotų žmonių būrį
22 Jis nepažįsta baimės ir nenusigąsta
jis nesitraukia nuo kardo.
23 Jei žvanga strėlinės, žiba ietys ii
skydai,
24 jis trypia ir kasa žemę, nerimstą
gaudžiant trimitui.
25 Trimitams pasigirdus, jis žvengia
Y-ha-ha! Jis iš tolo nujaučia kovą
girdi vado įsakymus ir kovos šauks-
mą.
26 Ar tavo išmintimi pakyla sakalas
išskleidžia savo sparnus ir skrendą
link pietų?
27 Ar tavo įsakymu sklando erelis ii
krauna savo lizdą aukštumose?
28 Jis gyvena ant aukščiausios uolos
neprieinamoje vietoje.
29 Iš ten jis dairosi grobio, jo akys pa-
mato jį iš tolo.
30 Jo jaunikliai geria kraują; kur yra
žuvusių, ten ir jis".

40 Viešpats, atsakydamas Jobui,
tarė:
2 "Ar tas, kuris ginčijasi su Visagaliu,
pamokys Jį? Teatsako tas, kuris prie-
kaištauja Dievui".
3 Jobas atsakė Viešpačiui:
4 "Aš per menkas Tau atsakyti. Aš už-
dengsiu ranka savo burną.
5 Kartą kalbėjau, bet daugiau nebe-
kalbėsiu ir nebeatsakysiu".
6 Tuomet Viešpats kalbėjo Jobui iš
audros:
7 "Susijuosk dabar kaip vyras, A
klausiu tavęs, o tu atsakyk man.
8 Ar tu panaikinsi mano sprendimą
Ar mane smerksi, o save teisinsi?

[9] Ar tavo ranka tokia kaip Dievo? Ar
tavo balsas toks stiprus kaip Jo bal-
sas?
[10] Pasipuošk garbe ir kilnumu, apsi-
siausk šlove ir spindesiu.
[11] Išliek savo rūstybę, pažvelk į kiek-
vieną išdidų ir pažemink jį.
[12] Pažemink visus išdidžiuosius ir su-
trypk nedorėlius ten, kur jie yra.
[13] Paslėpk juos visus dulkėse ir nuvesk
į mirties tamsą.
[14] Tada Aš pripažinsiu, kad tavo deši-
nė gali tave išgelbėti.
[15] Štai begemotas, kurį padariau kar-
tu su tavimi; jis ėda žolę kaip jautis.
[16] Jo jėga strėnose ir pilvo raumeny-
se.
[17] Jis iškelia savo uodegą kaip kedrą;
jo šlaunų raumenys tvirtai susipynę.
[18] Jo kaulai kaip variniai vamzdžiai, o
skeletas kaip geležiniai virbai.
[19] Jis yra Dievo kelių pradžia. Tik Tas,
kuris jį sukūrė, gali jį įveikti.
[20] Kalnuose, kur gyvena laukiniai žvė-
rys, auga jam maistas.
[21] Jis guli po ūksmingais medžiais, pa-
sislėpęs tarp nendrių pelkėse.
[22] Jį dengia ūksmingų medžių šešėliai,
paupio gluosniai jį supa.
[23] Jis geria iš upės neskubėdamas, jam
atrodo, kad Jordanas sutilps į jo nas-
rus.
[24] Kas galėtų jį pagauti kabliais arba
žabangais?"

41 "Ar gali pagauti leviataną ka-
bliu ir užnerti virvę jam ant
liežuvio?
[2] Ar gali perverti kabliu jo šnerves ir
akstinu perdurti jo žiaunas?
[3] Ar jis maldaus tave, ar kalbės švel-
niais žodžiais?
[4] Ar jis sudarys sutartį su tavimi ir tar-
naus tau amžinai?
[5] Ar gali žaisti su juo kaip su paukš-
čiu ir jį pririšti savo mergaitėms?
[6] Ar dėl jo tarsis žvejai ir pasidalins jį
pirkliai?
[7] Ar gali prismaigstyti strėlių į jo odą
ir žeberklu persmeigti jo galvą?
[8] Jei paliesi jį ranka, atsiminsi ir dau-
giau to nebedarysi.
[9] Tuščia viltis jį nugalėti, nes vien į jį
pažvelgus, baimė ima.
[10] Niekas nedrįstų jo erzinti. Kas tad
galėtų atsilaikyti prieš mane?
[11] Kas davė man pirmas, kad jam at-
lyginčiau? Viskas po dangumi pri-
klauso man.
[12] Neslėpsiu jo didybės, galios ir to-
bulos sandaros.
[13] Kas atidengs jo drabužio kraštą?
Kas sieks tarp jo dantų?
[14] Kas jį pražiodys? Jo dantys baisūs.
[15] Jis didžiuojasi savo žvynais, kurie
sutvirtinti lyg antspaudu.
[16] Jie taip arti vienas kito, kad nė oras
nepatenka į jų tarpą.
[17] Jie vienas su kitu neatskiriamai su-
jungti.
[18] Nuo jo čiaudėjimo blykčioja žaibai,
jo akys spindi lyg aušra.
[19] Iš jo nasrų eina ugnis, skraido ug-
nies kibirkštys.
[20] Iš jo šnervių kyla garai kaip iš ver-
dančio katilo.
[21] Jo kvapas uždega anglis, liepsna
veržiasi iš jo nasrų.
[22] Jo jėga sprande; jo išvaizda baugi-
na.
[23] Jo kūno dalys tvirtai sujungtos, jos
nepajudinamos.
[24] Širdis jo kieta kaip akmuo, tvirta
kaip apatinė girnų pusė.
[25] Prieš jį dreba galiūnai, išgąsdinti
pasitraukia.
[26] Nei kardu, nei strėle ar ietimi jo
nesužeisi.

[27] Geležis jam kaip šiaudai, varis kaip
supuvęs medis.
[28] Strėlės jo negąsdina, mėtyklės ak-
menys jam tik pelai.
[29] Lazdos jam kaip ražienos, jis juo-
kiasi iš švilpiančių iečių.
[30] Po juo aštrūs akmenys, ant aštrių
šukių jis guli kaip ant dumblo.
[31] Jis užvirina gelmę kaip puodą, jūrą
padaro kaip tepalų puodą.
[32] Jam nuplaukus, lieka šviesus takas,
gelmė atrodo pražilusi.
[33] Žemėje nėra jam lygaus; jis nepa-
žįsta baimės.
[34] Jis žiūri į viską iš aukšto; jis kara-
lius visų išdidumo vaikų".

42 Jobas atsakė Viešpačiui, tar-
damas:
[2] "Žinau, kad Tu esi Visagalis; niekas
nesutrukdys Tau padaryti, ką suma-
nei.
[3] Kas paniekina patarimą, neturėda-
mas supratimo? Aš kalbėjau tai, ko
nesuprantu, kas man per daug nuo-
stabu ir nežinoma.
[4] Paklausyk, ir aš kalbėsiu, aš klausiu,
o Tu man atsakyk.
[5] Anksčiau savo ausimis girdėjau apie
Tave, o dabar mano akys mato Tave.
[6] Todėl aš baisiuosi savimi ir atgailau-
ju dulkėse ir pelenuose".
[7] Po pasikalbėjimo su Jobu Viešpats
tarė temanitui Elifazui: "Mano rūsty-
bė užsidegė prieš tave ir abu tavo
draugus, nes jūs nekalbėjote teisingai
apie mane kaip mano tarnas Jobas.
[8] Dabar imkite septynis jaučius bei
septynis avinus, eikite pas mano tar-
ną Jobą ir juos aukokite kaip degina-
mąją auką už save, o mano tarnas Jo-
bas melsis už jus. Aš išklausysiu jo
maldas ir nebausiu jūsų, kaip esate
nusipelnę, nes jūs nekalbėjote apie
mane teisingai kaip mano tarnas Jo-
bas".
[9] Tuomet temanitas Elifazas, suhitas
Bildadas ir namatitas Sofaras pada-
rė, ką Viešpats buvo jiems įsakęs, o
Viešpats išklausė Jobą.
[10] Kai jis meldėsi už savo draugus,
Viešpats išvadavo Jobą ir davė jam
visko dvigubai, negu jis anksčiau tu-
rėjo.
[11] Pas jį atėjo jo broliai, seserys ir visi
jo pirmiau buvę pažįstami; jie valgė
duoną su juo jo namuose, užjautė jį
ir guodė nelaimėje, kurią Viešpats
jam buvo siuntęs; kiekvienas dovano-
jo jam pinigų ir auksinį auskarą.
[12] Viešpats laimino Jobo senatvę la-
biau negu jaunystę. Jis turėjo ketu-
riolika tūkstančių avių, šešis tūkstan-
čius kupranugarių, tūkstantį jungų
jaučių ir tūkstantį asilių.
[13] Be to, jis turėjo septynis sūnus ir
tris dukteris.
[14] Pirmosios vardas buvo Jamima, an-
trosios – Kezija ir trečiosios – Keren-
hapucha.
[15] Visoje šalyje nebuvo gražesnių mo-
terų už Jobo dukteris. Jų tėvas davė
joms paveldėjimą tarp jų brolių.
[16] Jobas po to dar gyveno šimtą ketu-
riasdešimt metų; jis matė savo vaikus
ir vaikaičius iki ketvirtos kartos.
[17] Jobas mirė senatvėje, pasisotinęs
gyvenimo dienomis.

PSALMIŲ
KNYGA

1 Palaimintas žmogus, kuris nesiel-
gia, kaip pataria bedieviai, nesto-
ja į nusidėjėlių kelią, nesėdi su ap-
juokėjais,
2 bet mėgsta Viešpaties įstatymą ir
mąsto apie Jo įstatymą dieną ir naktį.
3 Jis bus kaip medis, prie upelio pa-
sodintas, kuris, metui atėjus, duoda
derlių ir jo lapai nevysta; ką jis beda-
rytų, jam sekasi.
4 Ne tokie yra bedieviai. Jie kaip pe-
lai, sklaidomi vėjo.
5 Todėl teisme neišstovės bedieviai,
nė nusidėjėliai teisiųjų susirinkime.
6 Nes Viešpats žino teisiojo kelią, o
bedievių kelias pražus.

2 Kodėl pagonys siaučia ir tautos
tuščias užmačias rezga?
2 Sukyla žemės karaliai, valdovai są-
mokslus rengia prieš Viešpatį ir Jo
pateptąjį.
3 Jie sako: "Sutraukykime jų pančius,
nusimeskime jų virves".
4 Tas, kuris danguje sėdi, juoksis,
Viešpats tyčiosis iš jų.
5 Tada Jis rūsčiai prabils ir išgąsdins
juos savo įniršiu:
6 "Aš pastačiau savo karalių Sione,
savo šventajame kalne".
7 Aš paskelbsiu nutarimą, kurį Vieš-
pats man pasakė: "Tu – mano Sūnus,
šiandien Tave pagimdžiau.
8 Prašyk, ir duosiu Tau paveldėti pa-
gonis, pavesiu Tau visus žemės pa-
kraščius,
9 geležine lazda juos tramdysi, kaip
molio indus juos daužysi".
10 Taigi dabar, karaliai, būkite išmin-
tingi, pasimokykite, žemės teisėjai.
11 Tarnaukite Viešpačiui su baime,
džiaukitės drebėdami.
12 Bučiuokite Sūnų, kad Jis nerūstau-
tų ir nežūtumėte kelyje, Jo rūstybei
staiga užsidegus. Palaiminti visi, ku-
rie Juo pasitiki.

Dovydo psalmė, kai jis bėgo nuo savo sūnaus Absalomo.

3 Viešpatie, kiek daug yra mane
varginančių, daug tų, kurie sukyla
prieš mane.
2 Apie mane daugelis kalba: "Nėra
jam pagalbos Dieve".
3 Bet Tu, Viešpatie, esi mano skydas
ir mano šlovė. Tu pakeli mano galvą.
4 Aš Viešpaties garsiai šaukiausi, ir Jis
išgirdo nuo savo šventojo kalno.
5 Aš atsiguliau ir užmigau, ir vėl pa-
budau, nes Viešpats mane palaikė.
6 Nebijosiu dešimčių tūkstančių žmo-
nių, kurie sustoja aplinkui mane.
7 Viešpatie, kelkis, gelbėk mane, ma-
no Dieve! Tu smogei mano priešams
į žiauną, sutrupinai bedieviams dan-
tis.
8 Viešpatyje yra išgelbėjimas! Palai-
mink savąją tautą!

Choro vadovui. Styginiams. Dovydo psalmė.

4 Kai šaukiuosi Tavęs, išklausyk,
mano teisumo Dieve! Tu išlaisvinai
mane, kai buvau suspaustas. Būk
man gailestingas, išgirsk mano maldą!
2 O žmonės, kaip ilgai niekinsite ma-
no garbę? Ar ilgai mylėsite tuštybę ir
ieškosite melo?

3 Žinokite, kad Viešpats sau atskyrė
šventąjį. Viešpats išgirsta, kai Jo šau-
kiuosi.
4 Rūstaudami nenusidėkite; svarstyki-
te savo širdyje gulėdami lovose ir nu-
siraminkite.
5 Aukokite teisumo aukas ir Viešpa-
čiu pasitikėkite.
6 Daugelis sako: "Kas parodys mums
gera?" Pakelk virš mūsų, Viešpatie,
savo šviesų veidą!
7 Tu davei mano širdžiai daugiau link-
smybės negu jiems, kai jie turi gau-
siai javų ir vyno.
8 Atsigulu ramus ir užmiegu, nes Tu
vienintelis, Viešpatie, leidi man sau-
giai gyventi.

Choro vadovui. Fleitoms.
Dovydo psalmė.

5 Viešpatie, išgirsk mano žodžius,
suprask mano apmąstymus.
2 Išklausyk mano šauksmą, mano Ka-
raliau ir Dieve, nes Tau aš melsiuosi.
3 Rytą Tu girdi mano balsą, Viešpa-
tie, rytą kreipiuosi į Tave ir laukiu.
4 Tu ne toks esi, Dieve, kuriam nedo-
rybė patiktų, ir pikta negyvens su Ta-
vimi.
5 Pagyrūnai negali stovėti Tavo aki-
vaizdoje. Tu nekenti visų, darančių
neteisybę.
6 Tu sunaikinsi tuos, kurie kalba me-
lą; Viešpats bjaurisi kraugeriu ir ap-
gaviku.
7 Dėl didžio Tavo gailestingumo einu
į Tavo buveinę; Tavęs bijodamas, že-
mai lenkiuosi šventyklos link.
8 Viešpatie, vesk mane savo teisume
dėl mano priešų. Nutiesk prieš mane
savo kelią.
9 Jų lūpose nėra teisybės, jų širdy-
je – nedorybė, jų gerklė – atviras ka-
pas, jie pataikauja savo liežuviais.
10 Sunaikink juos, Dieve, tepražūna
patys savo kėsluose. Dėl nesuskaito-
mų piktadarybių atmesk juos, nes jie
sukilo prieš Tave.
11 Tesidžiaugia visi, kurie Tavyje prie-
globsčio ieško, tegul nuolat šaukia iš
džiaugsmo, nes Tu apgini juos, te-
džiūgauja Tavyje Tavo vardą mylintys.
12 Tu, Viešpatie, laimini teisųjį, apsu-
pi jį savo malone lyg skydu.

Choro vadovui. Styginiams.
Oktava. Dovydo psalmė.

6 Užsirūstinęs, Viešpatie, nebark
manęs, nebausk įširdęs.
2 Viešpatie, pasigailėk manęs, nes esu
silpnas; Viešpatie, išgydyk mane, nes
sukrėsti mano kaulai.
3 Ir mano siela sukrėsta. Ar ilgai,
Viešpatie?
4 Viešpatie, gręžkis, išlaisvink mano
sielą, gelbėk mane dėl savo gailestin-
gumo.
5 Kas gi prisimins Tave mirtyje? Kas
dėkos Tau kape?
6 Nuo aimanų suvargau, kasnakt ap-
tvindau savo lovą, laistau ašaromis
savo guolį.
7 Aptemo nuo vargo mano akys, pa-
seno dėl visų mano priešų.
8 Piktadariai, atsitraukite nuo manęs,
nes Viešpats išgirdo mano verksmo
balsą!
9 Viešpats išgirdo mano maldavimą,
Viešpats priims manąją maldą.
10 Tegul visi mano priešai susigėsta ir
išsigąsta, tegu jie atsitraukia ir susi-
gėsta staiga.

Dovydo rauda, kurią jis giedojo Viešpa-
čiui dėl benjaminito Kušo žodžių.

7 Viešpatie, mano Dieve, Tavimi aš
pasitikiu. Gelbėk mane ir išlaisvink
nuo visų mano persekiotojų,
2 kad manęs jie nepagriebtų kaip liū-
tas, kuris drasko į gabalus, kai nėra
kam gelbėti.

3 Viešpatie, mano Dieve, jei aš tai pa-
dariau, jei neteisybė yra mano ran-
kose,
4 jei piktu atlyginau tam, kuris buvo
taikoje su manimi (juk aš išlaisvinau
tą, kuris be priežasties yra mano prie-
šas),
5 tegu priešas persekioja mano sielą,
mano gyvybę į žemę sutrypia, mano
garbę dulkėmis paverčia.
6 Viešpatie, pakilk savo rūstybėje, sto-
kis prieš mano priešų siautimą, pa-
busk dėl manęs ir teisk, kaip žadėjai.
7 Tegul aplinkui Tave susiburia tau-
tos, Tu jų akivaizdoje sėskis į sostą.
8 Viešpats teis tautas. Teisk mane,
Viešpatie, pagal mano teisumą, pagal
nekaltumą, kuris yra manyje.
9 Padaryk nedorėlių užmačioms galą,
o teisųjį sutvirtink. Tu ištiri širdis ir
inkstus, teisusis Dieve!
10 Mano apsauga yra nuo Dievo, ku-
ris išgelbsti tiesiaširdžius.
11 Dievas – teisingas teisėjas, Dievas
kasdien rūstinasi ant nedorėlių.
12 Neatgailaujančiam Jis kardą galan-
da, įtempia lanką, taiko;
13 Jis paruošė jam mirties įrankius,
nukreipė į jį ugnines strėles.
14 Jis pradėjo neteisybę, pastojo pik-
tais sumanymais, pagimdė melą.
15 Jis padarė ir iškasė duobę, bet pats
įgarmėjo į skylę, kurią paruošė.
16 Ant jo galvos sugrįš jo pikti suma-
nymai, jo smurtas kris jam ant viršu-
galvio.
17 Aš girsiu Viešpatį už Jo teisumą,
giedosiu gyrių aukščiausiojo Viešpa-
ties vardui.

Choro vadovui. Giesmės "Spaustuvai" gaida. Dovydo psalmė.

8 Viešpatie, mūsų Valdove, koks
įstabus Tavo vardas visoje žemėje! Tu
iškėlei savo šlovę virš dangų.
2 Kūdikių ir žindomųjų lūpomis Tu
paskelbei apie savo jėgą savo prieš-
ams, kad nutildytum priešą ir keršy-
toją.
3 Kai pasižiūriu į Tavo dangus, Tavo
rankų darbą, į mėnulį ir žvaigždes,
kurias Tu išdėstei,
4 kas yra žmogus, kad jį atsimeni, ir
kas žmogaus sūnus, kad jį aplankai?
5 Jį padarei ne ką menkesnį už ange-
lus, garbe ir šlove jį apvainikavai.
6 Tu davei jam valdžią Tavo rankų
darbams, jam po kojų visa padėjai:
7 visas avis ir jaučius, net lauko žvė-
ris,
8 padangių paukščius ir jūrų žuvis, ir
visa, kas jūros takais plaukioja.
9 Viešpatie, mūsų Valdove, koks įsta-
bus Tavo vardas visoje žemėje!

Choro vadovui. Giesmės "Mirk dėl sūnaus" gaida. Dovydo psalmė.

9 Aš girsiu Tave, Viešpatie, visa sa-
vo širdimi, skelbsiu visus Tavo nuo-
stabius darbus.
2 Linksminsiuosi ir džiūgausiu Tavyje,
Tavo vardui, Aukščiausiasis, giedosiu
gyrių.
3 Traukiasi atgal mano priešai, klum-
pa ir žūva Tavo akivaizdoje,
4 nes Tu gini mano teises ir mano by-
lą, Tu sėdi soste, teisingai teisdamas.
5 Pagonis Tu subarei, sužlugdei nedo-
ruosius, jų vardą visiems amžiams iš-
trynei.
6 Priešų neliko, jie tapo amžinais griu-
vėsiais; Tu sugriovei jų miestus, ir jų
nebemini niekas.
7 Bet Viešpats pasiliks per amžius, Jis
paruošė savo sostą teismui.
8 Jis teis pasaulį teisingai, vykdys tei-
singumą tautoms bešališkai.
9 Viešpats – priebėga prispaustiesiems,
priebėga nelaimės metu.
10 Kas pažįsta Tavo vardą, pasitiki Ta-

vimi. Tu niekad nepalikai tų, kurie
Tavęs ieško.
11 Giedokite Viešpačiui, kuris gyvena
Sione, skelbkite tautoms Jo darbus.
12 Jis – nekalto kraujo gynėjas – at-
simena juos, neužmiršta varginguju
šauksmo.
13 Viešpatie, pasigailėk, pažvelk, kaip
vargstu nuo manęs nekenčiančiųjų.
Tu iškeli mane iš mirties vartų,
14 kad galėčiau Tave šlovint prie Sio-
no dukters vartų, besidžiaugdamas
Tavo pagalba.
15 Į savo išraustą duobę pagonys
įkrinta, jų koja įkliūna į spąstus, pa-
čių pastatytus.
16 Viešpats apsireiškia, teismą suren-
gia. Nedorėlis įsipainioja į savo ran-
kų darbą.
17 Nedorėliai ir visos tautos, kurios už-
miršo Dievą, į mirusiųjų buveinę eina.
18 Varguolis nebus pamirštas visam
laikui, vargšo viltis nepradings am-
žiams.
19 Viešpatie, pakilk, tegul neįsigali
žmogus, tebūna suruoštas teismas pa-
gonims Tavo akivaizdoje.
20 Įvaryk jiems, Viešpatie, baimės; pa-
gonys težino, kad jie – tiktai žmonės!

10 Viešpatie, kodėl stovi toli, ko-
dėl nelaimės metu slepiesi?
2 Bedievis didžiuojasi ir persekioja
vargšą; tepakliūna jie į pinkles, savo
sumanytas.
3 Nedorėlis giriasi savo širdies pagei-
dimais, gobšuolis didžiuojasi ir nieki-
na Viešpatį.
4 Nedorėlis išdidžiu veidu neieško
Dievo, nėra Dievo jo mintyse.
5 Jam viskas sekasi, per toli nuo jo
Tavo sprendimai, jis visus savo prie-
šus niekais laiko.
6 Jis tarė savo širdyje: "Niekas manęs
nepajudins, niekada manęs neištiks
nelaimė".
7 Jo burna pilna keiksmų, smurto, ap-
gaulės; po jo liežuviu – nelaimė ir tuš-
tybė.
8 Tyko prie kelio kur įlindęs, iš pasalų
nekaltąjį žudo. Jis seka akimis var-
guolį,
9 tūno pasislėpęs kaip liūtas tankynė-
je, vargšą kėsinasi sugauti; jis sugauna
vargšą ir įtraukia į savo tinklą.
10 Pasilenkia, atsigula, vargšai krinta į
jo galingus nagus.
11 Jis tarė savo širdyje: "Dievas pa-
miršo, Jis nusigręžė, nieko nematys".
12 Viešpatie, pakilk, Dieve, pakelk sa-
vo ranką, neužmiršk vargdienių!
13 Ko gi nedorėlis prieš Dievą burno-
ja? Jis tarė savo širdyje: "Tu nepareī-
kalausi".
14 Tu matai tai, nes žiūri į vargą ir
skausmą, kad atlygintum savo ranka.
Vargšas atsiduoda Tau, Tu esi našlai-
čių globėjas.
15 Sulaužyk ranką bedieviui ir nedo-
rėliui atlygink už jo nedorumą, kol
neliks iš jo nieko.
16 Viešpats yra Karalius per amžių
amžius, iš Jo žemės pagonys išnyks.
17 Nuolankiųjų troškimą Tu girdi, su-
stiprini jų širdis, atkreipi savo ausį,
18 kad gintum našlaičio ir prispausto-
jo teises, kad žemės žmogus daugiau
nebesiautėtų.

11 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*
Viešpačiu aš pasitikiu. Kaip
jūs sakote mano sielai: "Skrisk kaip
paukštis į kalnus"?
2 Įtempia nedorėliai lanką, prie tem-
plės strėlę jau deda, kad tamsoje šau-
dytų į tiesiaširdžius.
3 Kai pamatai griaunami, ką gi begali
teisusis?

[4] Viešpats savo šventykloje; danguje
stovi Viešpaties sostas. Jo akys stebi,
žmonių vaikus jos tyrinėja.
[5] Viešpats teisųjį tiria, o nedorėliu ir
smurtininku Jis bjaurisi.
[6] Jis lydins ant bedievių žarijomis, ug-
nimi ir siera, jų lemtis bus svilinanti
vėtra.
[7] Viešpats teisus ir Jam miela teisybė.
Dorieji regės Jo veidą.

Choro vadovui. Oktava.
Dovydo psalmė.

12 Viešpatie, gelbėk! Nyksta die-
votieji, nebelieka ištikimųjų tarp
žmonių vaikų.
[2] Jie vienas kitam kalba tuštybes, lū-
pomis pataikauja ir kalba klastinga
širdimi.
[3] Viešpats sunaikins pataikaujančias
lūpas, puikybės pilną liežuvį.
[4] Jie sako: "Savo liežuviu mes nugalė-
sime, mūsų lūpos kalba už mus, kas
mums Viešpats?"
[5] "Dėl varguolio priespaudos, dėl
vargšo dejonių dabar Aš pakilsiu, –
sako Viešpats, – išgelbėsiu tą, kuris il-
gisi mano pagalbos".
[6] Viešpaties žodžiai – tyri žodžiai,
kaip liejykloje nuskaistintas sidabras,
septynis kartus išvalytas.
[7] Tu, Viešpatie, prižiūrėsi juos ir
saugosi nuo šios kartos per amžius.
[8] Visuose pakraščiuose gausu nedo-
rėlių, kai išaukštinami niekam tikę
žmonės.

Choro vadovui. Dovydo psalmė.

13 Ar amžinai? Ar ilgai slėpsi
nuo manęs savo veidą?
[2] Ar dar ilgai mane spaus liūdnos
mintys, širdį skaudės kas dieną? Ar
dar ilgai mano priešas didžiuosis
prieš mane?
[3] Pažvelk, išklausyk mane, Viešpatie,
mano Dieve! Apšviesk man akis, kad
mirties miegu neužmigčiau.
[4] Kad mano priešas nesakytų: "Aš
nugalėjau jį". Kad nesidžiaugtų ma-
no prispaudėjai, man susvyravus.
[5] Aš pasitikėjau Tavo gailestingumu.
Mano širdis džiaugiasi Tavo išgelbėji-
mu.
[6] Giedosiu Viešpačiui, kuris man da-
ro gera.

Choro vadovui. Dovydo psalmė.

14 Kvailys pasakė savo širdyje:
"Nėra Dievo". Jie sugedo, elgiasi
bjauriai, nėra, kas gera darytų.
[2] Viešpats pažiūrėjo į žmones iš dan-
gaus, kad pamatytų, ar yra kas išma-
no ir ieško Dievo.
[3] Jie visi nuklydo, visi kartu sugedo.
Nėra darančio gera, nėra nė vieno.
[4] Ar nesupranta piktadariai, kurie
mano tautą ryja kaip duoną ir nesi-
šaukia Viešpaties?
[5] Jie buvo labai išgąsdinti, nes su tei-
siaisiais yra Dievas.
[6] Jūs laikote nieku vargšą, bet jo
priebėga yra Viešpats.
[7] O kad iš Siono ateitų išgelbėjimas
Izraeliui! Kai Viešpats išlaisvins savo
tautą, džiaugsis Jokūbas, linksminsis
Izraelis!

Dovydo psalmė.

15 Viešpatie, kas gali pasilikti Ta-
vo palapinėje ir gyventi Tavo šventa-
jame kalne?
[2] Tas, kuris gyvena dorai, elgiasi tei-
siai ir savo širdyje kalba tiesą;
[3] kuris savo liežuviu nešmeižia, neda-
ro pikto savo artimui ir neplūsta kai-
myno;
[4] kuris paniekintąjį smerkia, o Vieš-
paties bijančius gerbia; kuris prisie-
kęs, nors ir savo nenaudai, ištesi;

[5] kuris neskolina pinigų palūkanoms
gauti, nepriima kyšių prieš nekaltą
žmogų. Kas šitaip elgiasi, niekada ne-
susvyruos.

16

Dovydo odė.

Apsaugok mane, Dieve, nes
Tavimi aš pasitikiu.
[2] Tariau Viešpačiui: "Tu – mano Val-
dovas, be Tavęs man nebus gera".
[3] Šventieji, krašto garbingieji man la-
bai patinka.
[4] Kurie svetimus dievus sekioja, turi
kentėti daug skausmų. Aš kraujo au-
kų jiems neaukosiu, mano lūpos ne-
ištars jų vardo.
[5] Viešpats yra mano paveldėjimo da-
lis ir mano taurė, Jo rankoje mano
likimas.
[6] Virvės man krito į patinkančias vie-
tas, aš turiu gerą paveldėjimą.
[7] Aš laiminsiu Viešpatį, kuris patari-
mą man teikia; mano širdis įspėja
mane naktį.
[8] Aš nuolatos statau Viešpatį prieš sa-
ve, Jis mano dešinėje – aš nesvyruosiu.
[9] Linksminasi mano širdis, džiaugiasi
mano siela ir mano kūnas ilsėsis su
viltimi.
[10] Nes tu nepaliksi mano sielos miru-
siųjų buveinėje ir neleisi savo šventa-
jam supūti.
[11] Tu parodysi man gyvenimo kelią,
Tavo akivaizdoje yra džiaugsmo pil-
natvė, Tavo dešinėje – malonumai per
amžius.

17

Dovydo malda.

Viešpatie, paklausyk teisiojo
skundo, išgirsk mano šauksmą. Teiš-
girsta Tavo ausys maldą iš mano ne-
klastingų lūpų.
[2] Iš Tavęs teišeina man sprendimas,
tegul Tavo akys mato teisybę.
[3] Tu ištyrei mano širdį, aplankei ma-
ne naktį, išbandei mane ir nieko ne-
radai. Aš nusprendžiau nenusidėti sa-
vo burna.
[4] Žmonių darbuose pagal Tavo lūpų
žodžius aš saugojausi naikintojo takų.
[5] Palaikyk mane einantį Tavo takais,
kad mano kojos nepaslystų.
[6] Šaukiausi Tavęs, nes Tu išklausysi
mane, Dieve! Atkreipk į mane savo
dėmesį, išgirsk mano kalbą.
[7] Parodyk savo nuostabų gailestingu-
mą, Tu, kuris gelbsti nuo priešų savo
dešine Tavimi pasitikinčius.
[8] Saugok mane kaip savo akies vyzdį,
savo sparnų šešėlyje slėpk mane
[9] nuo prispaudėjų, nuo mano mirtinų
priešų, kurie supa mane.
[10] Užsidarę savo taukuose, jie kalba
išdidžiai savo lūpomis.
[11] Kur tik einame, jie supa mus, įbe-
dę akis, stebi ir rengiasi žemėn par-
blokšti
[12] kaip liūtas, tykantis grobio, kaip
liūto jaunikl is, kuris tupi lindynėje.
[13] Kelkis, Viešpatie, juos pasitik ir
partrenk; išlaisvink savo kardu mano
sielą iš nedorėlių,
[14] iš žmonių – savo ranka, Viešpatie;
iš pasaulio žmonių, kurių dalis šiame
gyvenime, kurie pripildo savo pilvus
Tavo gėrybėmis, jų vaikai sočiai pri-
valgo, perteklių palikdami saviesiems
vaikams.
[15] O aš Tavo veidą regėsiu savo teisume,
pabudęs pasisotinsiu Tavo regėjimu.

Choro vadovui. Viešpaties tarno Dovydo, kuris kalbėjo Viešpačiui šios giesmės žodžius tą dieną, kai Viešpats išgelbėjo jį iš visų priešų ir iš Sauliaus rankų, psalmė. Jis sakė:

18

"Mylėsiu Tave, Viešpatie, ma-
no stiprybe!
[2] Viešpats yra mano uola, tvirtovė ir

išlaisvintojas. Dievas yra mano jėga,
Juo pasitikėsiu; Jis – mano skydas, iš-
gelbėjimo ragas, mano aukštas bokš-
tas.
3 Šauksiuosi Viešpaties, kuris vertas
gyriaus, ir taip būsiu išgelbėtas iš
priešų.
4 Mirties kančios supo mane, bedie-
vių antplūdis gąsdino mane.
5 Pragaro kančios apraizgė mane, ma-
nęs laukė mirties pinklės.
6 Sielvarte šaukiausi Viešpaties, savo
Dievo. Jis išgirdo savo šventykloje
mano balsą, mano šauksmas pasiekė
Jo ausis.
7 Susvyravo, sudrebėjo žemė, kalnų
pamatai sujudėjo ir drebėjo, nes
Viešpats užsirūstino.
8 Iš Jo šnervių kilo dūmai, iš burnos
veržėsi naikinančios liepsnos, įkaitu-
sios žarijos skraidė.
9 Jis palenkė dangų ir nužengė, tamsa
buvo po Jo kojomis.
10 Jis sėdėjo ant cherubo ir skrido, vė-
jo sparnai Jį nešė.
11 Jis pasislėpė tamsoje, juodi vande-
nys ir debesys supo Jį.
12 Nuo spindesio Jo priekyje pro de-
besis veržėsi kruša ir degančios žari-
jos.
13 Viešpats sugriaudė danguose, Auk-
ščiausiasis parodė savo balsą.
14 Jis laidė strėles ir išsklaidė juos,
siuntė žaibus ir juos sunaikino.
15 Iškilo jūros dugnas, atsivėrė žemės
pamatai nuo Tavo balso, Viešpatie,
nuo Tavo rūstybės kvapo.
16 Iš aukštybių Jis ištiesė ranką ir pa-
ėmė mane, ištraukė iš gausių vande-
nų.
17 Jis išgelbėjo mane iš galingo prie-
šo, iš tų, kurie manęs nekentė, nes
jie buvo stipresni už mane.
18 Jie puolė mane aną pražūtingąją
dieną, bet mano atrama buvo Vieš-
pats.
19 Jis išvedė mane į platybes ir išlais-
vino mane, nes Jis pamėgo mane.
20 Viešpats atlygino man pagal mano
teisumą, Jis atmokėjo man pagal ma-
no rankų švarumą.
21 Aš laikiausi Viešpaties kelio, neat-
sitraukiau nuo savo Dievo nusikals-
damas.
22 Jo įsakymai buvo prieš mane ir nuo
Jo nuostatų neatsitraukiau.
23 Prieš Jį buvau atviras ir saugojaus,
kad nenusikalsčiau.
24 Todėl man atlygino Viešpats pagal
mano teisumą, pagal mano rankų
švarumą Jo akyse.
25 Gailestingam Tu pasirodai gailes-
tingas, tobulam – tobulas,
26 tyram Tu pasirodai tyras, su sukčiu-
mi elgiesi suktai.
27 Tu gelbsti prispaustuosius, bet pa-
žemini išdidžius žvilgsnius.
28 Tu, Viešpatie, uždegi man žiburį;
Viešpats, mano Dievas, šviečia man
tamsumoje.
29 Su Tavimi galiu pulti priešą, su Die-
vu – peršokti sieną.
30 Dievo kelias tobulas, Viešpaties žo-
dis ugnimi valytas. Jis yra skydas vi-
siems, kurie Juo pasitiki.
31 Kas yra Dievas, jei ne Viešpats?
Kas uola, jei ne mūsų Dievas?
32 Jis apjuosia mane jėga, padaro ma-
no kelią tobulą.
33 Mano kojas Jis padaro kaip stirnos,
į aukštumas mane iškelia.
34 Mano rankas Jis moko kovoti, kad
mano rankos sulaužytų plieninį lanką.
35 Tu man davei išgelbėjimo skydą,
Tavo dešinė palaikė mane, Tavo ge-
rumas mane išaukštino.
36 Tu praplatinai mano žingsnius, kad
mano kojos nepaslystų.

[37] Persekiojau priešus ir pasivijau, ne-
pasukau atgal, kol jų nesunaikinau.
[38] Sužeidžiau juos, kad nebegalėjo pa-
sikelti, krito jie man po kojomis.
[39] Tu apjuosei mane jėga kovai ir ati-
davei man tuos, kurie sukilo prieš
mane.
[40] Tu palenkei prieš mane mano prie-
šus, kad galėčiau sunaikinti tuos, ku-
rie manęs nekenčia.
[41] Jie šaukė, bet niekas nepadėjo, į
Viešpatį kreipėsi – Jis neatsiliepė.
[42] Sutrypiau juos į žemės dulkes, kaip
gatvių purvą sumyniau.
[43] Išgelbėjai mane tautos kovose, man
skyrei valdyti pagonis, tautos, kurių
nepažinau, tarnaus man.
[44] Kai tik išgirs apie mane, jie paklus
man, svetimšaliai pasiduos man.
[45] Svetimšaliai išblykš, drebėdami iš-
eis iš savo pilių.
[46] Viešpats yra gyvas! Palaiminta te-
būna mano uola! Aukštinamas tebū-
na mano išgelbėjimo Dievas.
[47] Dievas atkeršija už mane ir pajun-
gia man tautas.
[48] Jis gelbsti mane iš mano priešų. Tu
iškėlei mane aukščiau nei tuos, kurie
sukyla prieš mane, ir išlaisvinai nuo
žiauraus žmogaus.
[49] Todėl dėkosiu Tau, Viešpatie, tarp
pagonių, giedosiu gyrių Tavo vardui.
[50] Didelį išgelbėjimą Jis suteikia savo
karaliui ir parodo gailestingumą savo
pateptajam Dovydui ir jo palikuo-
nims per amžius".

19

Choro vadovui. Dovydo psalmė.
Dangūs skelbia Dievo šlovę,
tvirtuma byloja apie Jo rankų darbus.
[2] Diena pasakoja dienai, o naktis pra-
neša nakčiai.
[3] Nėra kalbos ar tarmės, kur jų balsas
nebūtų girdimas.
[4] Per visą žemę sklinda jų garsas, jų
žodžiai – iki pasaulio krašto. Jis sau-
lei pastatė padangtę juose.
[5] Ji džiaugiasi kaip išeinąs iš savo
kambario jaunikis, kaip karžygys,
bėgdamas taku.
[6] Iš vieno krašto padangės pakyla ir
kitą jos kraštą pasiekia, niekas negali
nuo jos kaitros pasislėpti.
[7] Tobulas Viešpaties įstatymas, jis gai-
vina sielą. Viešpaties liudijimas tik-
ras, išminties moko paprastuosius.
[8] Viešpaties nuostatai teisingi, jie
džiugina širdis. Viešpaties įsakymas
tyras, akims duoda šviesybę.
[9] Viešpaties baimė gryna, ji išlieka
per amžius. Viešpaties sprendimai –
tiesa, jie visi iki vieno teisingi.
[10] Brangesni jie už auksą, už gryniau-
sią auksą; jie saldesni už medų, už ko-
rių syvą.
[11] Tavo tarnas jais įspėjamas; kas jų
laikosi, gauna didelį atpildą.
[12] Kas pastebi savo klaidas? Apvalyk
mane nuo man nežinomų kalčių.
[13] Savo tarną apsaugok nuo akiplėšiš-
kumo, kad nuodėmės manęs nepa-
vergtų. Tada būsiu doras ir išvengsiu
didelių nuodėmių.
[14] Tepatinka Tau mano lūpų žodžiai ir
mintys mano širdies, Viešpatie, ma-
no stiprybe, mano atpirkėjau.

20

Choro vadovui. Dovydo psalmė.
Teišklauso Viešpats tave su-
spaudimo dieną, tesaugo tave Jokū-
bo Dievo vardas.
[2] Tegul iš savo šventyklos tau siunčia
pagalbą, tepadeda tau iš Siono.
[3] Visas tavo aukas teatsimena, tepri-
ima tavo deginamąją auką.
[4] Ko trokšta tavo širdis, tau tesutei-
kia, teišpildo kiekvieną tavo suma-
nymą.

[5] Mes džiaugsimės tavo išgelbėjimu,
vėliavas kelsime savo Dievo vardu.
Visus tavo prašymus teįvykdo Viešpats!
[6] Žinau, kad Viešpats gelbsti savo pateptąjį,
iš savo šventojo dangaus jį išklausė ir parėmė savo dešinės galybe.
[7] Vieni pasitiki savo žirgais, kiti – kovos vežimais, o mes prisiminsime
Viešpaties, savo Dievo, vardą.
[8] Anie suklupo ir krito, o mes pakilome ir stovime tiesūs.
[9] Išgelbėk, Viešpatie, išgirsk, Karaliau, kai šaukiamės.

21

Choro vadovui. Dovydo psalmė.
Viešpatie, džiaugiasi karalius
Tavo galybe, džiūgaute džiūgauja dėl
Tavo pagalbos.
[2] Suteikei jam, ko širdis geidė, neužgynei, ko prašė jo lūpos.
[3] Pasitikai jį gausiais palaiminimais,
ant galvos jam uždėjai aukso karūną.
[4] Jis prašė Tavęs gyvenimo, ir Tu davei jam dienų ilgumą per amžių amžius.
[5] Didelė jo šlovė dėl Tavo pagalbos:
garbę ir didybę suteikei jam.
[6] Tu padarei jį labiausiai palaimintą
per amžius, savo veidu labai jį pradžiuginai.
[7] Karalius pasitiki Viešpačiu, Aukščiausiojo gailestingumas neleis jam
svyruoti.
[8] Suras Tavoji ranka visus Tavo priešus, pasieks Tavo dešinė visus, kurie
Tavęs nekenčia.
[9] Užsirūstinęs padarysi juos kaip degančią krosnį; Viešpats sunaikins juos
savo rūstybėje, praris juos ugnis.
[10] Jų vaisių nušluosi nuo žemės, jų palikuonis išnaikinsi tarp žmonių.
[11] Jie planavo pikta prieš Tave, sugalvojo klastą, kurios nesugebės įvykdyti.
[12] Priversi juos bėgti, jiems tiesiai į
veidą nukreipsi savo lanką.
[13] Pakilk, Viešpatie, savo galybėje,
mes šlovinsime ir girsime Tavo jėgą.

22

Choro vadovui. Giesmės "Briedė auštant" gaida. Dovydo psalmė.
Mano Dieve, mano Dieve,
kodėl mane apleidai? Mano šauksmas toli nuo mano pagalbos.
[2] Mano Dieve, šaukiuosi Tavęs dieną,
bet Tu neišklausai, ir naktį aš nenutylu.
[3] Tu esi šventas, kuris gyveni Izraelio
gyriuje.
[4] Mūsų tėvai pasitikėjo Tavimi, ir Tu
išgelbėjai juos.
[5] Šaukėsi Tavęs ir buvo išgelbėti, pasitikėjo tavimi ir nebuvo sugėdinti.
[6] Aš – ne žmogus, bet kirmėlė, žmonių išjuoktas, tautos paniekintas.
[7] Kas mane mato, tyčiojasi iš manęs,
sustato lūpas, kraipo galvą:
[8] "Jis pasitikėjo Viešpačiu, teišvaduoja jį dabar, teišgelbsti jį, nes jį pamėgo".
[9] Tu gi mane išėmei iš įsčių, mane
saugojai prie motinos krūtų.
[10] Tavo globai buvau pavestas nuo gimimo, nuo pirmosios dienos buvai
mano Dievas.
[11] Nebūk toli nuo manęs, nes bėda
yra arti ir nėra, kas padėtų.
[12] Daug veršių mane apsupo, Basano
jaučiai mane apstojo.
[13] Jie išsižiojo prieš mane tarsi plėšrus ir riaumojantis liūtas.
[14] Aš išlietas lyg vanduo. Išnarstyti visi mano kaulai. Mano širdis kaip vaškas, ištirpęs krūtinėje.
[15] Mano jėgos išdžiūvo lyg šukė, prie
gomurio limpa liežuvis; į mirties dulkes Tu atvedei mane.
[16] Apspito mane šunys, nedorėlių
gauja aplink mane. Jie pervėrė mano rankas ir kojas.

17 Galiu suskaičiuoti visus savo kau-
lus. O jie žiūri ir stebi mane,
18 drabužius mano dalijas, meta dėl
mano apdaro burtą.
19 Bet, Viešpatie, nebūk toli nuo ma-
nęs. Mano stiprybe, skubėk man pa-
dėti.
20 Nuo kardo gelbėk mano sielą, iš
šuns letenų – mano gyvybę.
21 Iš liūto nasrų gelbėk ir nuo stumb-
ro ragų išgirdęs išvaduok mane.
22 Tavąjį vardą paskelbsiu broliams,
susirinkimo viduryje girsiu Tave.
23 Kurie bijote Viešpaties, girkite Jį!
Šlovinkite Jį, visi Jokūbo palikuonys,
bijokite Jo, visi Izraelio vaikai!
24 Jis nepaniekino ir neatstūmė nu-
skriausto vargšo, nuo jo nepaslėpė
veido, jo šauksmą išklausė.
25 Jį girsiu dideliame susirinkime, vyk-
dysiu įžadus tarp tų, kurie Jo bijo.
26 Vargšai valgys ir pasisotins, Viešpa-
tį girs visi, kas Jo ieško; jūsų širdys
tegyvuoja per amžius!
27 Prisimins ir grįšis į Viešpatį visi že-
mės pakraščiai, Jo akivaizdoje lenk-
sis pagonių tautos.
28 Viešpačiui priklauso karalystė, Jis
viešpatauja pagonims.
29 Visi žemės riebieji valgys ir pagar-
bins Jį, prieš Jį nusilenks tie, kurie į
dulkes nužengia ir negali išlaikyti sa-
vo sielos gyvos.
30 Palikuonys tarnaus Jam, jie pasa-
kos apie Viešpatį būsimai kartai.
31 Jie ateis ir paskelbs Jo teisumą
gimsiančiai tautai: "Viešpats tai
padarė".

23

Dovydo psalmė.

Viešpats yra mano ganytojas –
aš nestokosiu.
2 Jis paguldo mane žaliuojančiose ga-
nyklose, veda mane prie tylių vandenų.
3 Jis atgaivina mano sielą, veda mane
teisumo takais dėl savo vardo.
4 Nors eičiau per mirties šešėlio slėnį,
nebijosiu pikto, nes Tu su manimi.
Tavo lazda bei Tavo ramstis nurami-
na mane.
5 Tu paruoši man stalą mano priešų
akivaizdoje, aliejumi man patepi gal-
vą, mano taurė sklidina.
6 Tikrai, gerumas ir gailestingumas
lydės mane per visas mano gyveni-
mo dienas. Aš gyvensiu Viešpaties
namuose per amžius.

24

Dovydo psalmė.

Viešpaties yra žemė ir visa, kas
joje yra, pasaulis ir kas jame gyvena.
2 Jis ant jūrų ją pastatė, ant srovių ją
įtvirtino.
3 Kas kops į Viešpaties kalną? Kas
atsistos Jo šventoje vietoje?
4 Tas, kas turi švarias rankas ir tyrą
širdį, kuris nenukreipė savo sielos į
tuštybes ir neteisingai neprisiekė.
5 Jis gaus palaiminimą iš Viešpaties ir
teisumą iš savo gelbėtojo Dievo.
6 Tai karta, kuri ieško Jo, ieško Jokū-
bo Dievo veido.
7 Pakelkite galvas, vartai, pakilkite, se-
novinės durys, ir šlovės Karalius įeis!
8 Kas tas šlovės Karalius? Tai Vieš-
pats, stiprus ir galingas. Tai Viešpats,
galiūnas kovoje.
9 Pakelkite galvas, vartai, pakilkite, se-
novinės durys, ir šlovės Karalius įeis!
10 Kas tas šlovės Karalius? Kareivijų
Viešpats – Jis yra šlovės Karalius.

25

Dovydo psalmė.

Viešpatie, į Tave keliu savo
sielą.
2 Mano Dieve, pasitikiu Tavimi. Tene-
būsiu sugėdintas, tenedžiūgaus dėl
manęs mano priešas.

3 Te nė vienas, kuris laukia Tavęs, ne-
būna sugėdintas, tebūna sugėdinti tie,
kurie nusikalsta be priežasties.
4 Viešpatie, parodyk man savąjį ke-
lią, pamokyk mane savo takų.
5 Vesk mane savo tiesa ir mokyk, nes
Tu esi mano išgelbėjimo Dievas, lau-
kiu Tavęs visą dieną.
6 Viešpatie, atsimink gailestingumą ir
malones, kurios yra nuo amžių.
7 Užmiršk mano jaunystės kaltes ir
nedorybes. O Viešpatie, atmink ma-
ne dėl savo gerumo, pagal savo gai-
lestingumą.
8 Geras ir teisus yra Viešpats, todėl
nusidėjėliams kelią parodo.
9 Romiųjų mintis kreipia į tiesą, savo
kelių moko nuolankiuosius.
10 Visi Viešpaties takai yra gailestin-
gumas ir tiesa tiems, kurie laikosi Jo
sandoros ir įsakymų.
11 Atleisk mano kaltę, Viešpatie, dėl
savo vardo, nes ji yra didelė.
12 Žmogų, kuris bijo Viešpaties, Jis
mokys pasirinkti kelią.
13 Jis pats gyvens laimingai, o jo vai-
kai paveldės kraštą.
14 Viešpaties paslaptis su tais, kurie
Jo bijo, jiems Jis apreikš savo san-
dorą.
15 Visada mano akys į Viešpatį kryp-
sta – Jis mano kojas išpainios iš pin-
klių.
16 Pažvelk į mane ir pasigailėk manęs,
nes esu vienišas ir suvargęs.
17 Mano širdies vargų pagausėjo, iš-
vesk mane iš bėdų.
18 Pažvelk į mano vargą bei skausmą
ir atleisk visas mano nuodėmes.
19 Matai, kaip daug mano priešų, kaip
baisiai manęs jie nekenčia.
20 Saugok mano sielą ir gelbėk mane,
kad nebūčiau sugėdintas, nes pasiti-
kiu Tavimi.
21 Nekaltumas ir teisumas tesaugo
mane, nes aš laukiu Tavęs!
22 Dieve, išgelbėk Izraelį iš visų ne-
laimių!

26

Dovydo psalmė.

Viešpatie, pateisink mane,
nes esu nekaltas; Viešpačiu pasitikė-
jau, todėl nesvyruosiu.
2 Viešpatie, išmėgink ir išbandyk ma-
ne, ištirk mano širdį ir inkstus.
3 Tavo malonė yra mano akyse, ir aš
vaikščiojau Tavo tiesoje.
4 Nesėdžiu su klastingaisiais, nesilan-
kau pas apsimetėlius.
5 Nekenčiu piktadarių draugystės ir
nesėdžiu su nedorėliais.
6 Nekaltume plaunu savo rankas ir
lankau Tavo aukurą, Viešpatie,
7 kad garsiai giedočiau padėkos gies-
mę ir skelbčiau Tavo nuostabius dar-
bus.
8 Viešpatie, mėgstu Tavo namų buvei-
nę, vietą, kur Tavo garbė gyvena.
9 Neatimk mano sielos su nusidėjė-
liais ir mano gyvenimo su kraujo
trokštančiais.
10 Jų rankose nusikaltimas, jų dešinė
pilna kyšių.
11 Tačiau aš elgiuosi nekaltai. Atpirk
mane ir būk man gailestingas.
12 Mano koja stovi lygioje vietoje; aš
susirinkimuose Viešpatį girsiu.

27

Dovydo psalmė.

Viešpats yra mano šviesa ir
mano išgelbėjimas – ko man bijoti?
Viešpats yra mano stiprybė – prieš ką
man drebėti?
2 Kai nedorėliai – mano priešai ir pik-
tieji – puola mane, norėdami suėsti,
jie susvyruoja ir krinta.
3 Nors stovėtų prieš mane kariuome-
nė, nenusigąs mano širdis; nors ir ka-

ras kiltų prieš mane, aš pasitikėsiu.
4 Vieno dalyko prašau, Viešpatie, ir
to vieno trokštu–gyventi Viešpaties
namuose per visas savo gyvenimo
dienas, stebėti Viešpaties grožį ir lan-
kyti Jo šventyklą.
5 Jis paslėps mane savo palapinėje ne-
laimės dieną, savo buveinės slaptoje
vietoje; ant uolos pastatys mane.
6 Mano galva bus pakelta virš mano
priešų, kurie mane supa. Džiaugsmo
aukas aukosiu Jo palapinėje, šlovin-
siu ir giedosiu gyrių Viešpačiui!
7 Viešpatie, išgirsk mano balsą, kai
šaukiuos. Pasigailėk manęs ir išklau-
syk mane!
8 Kai Tu pasakei: "Ieškokite mano
veido!", mano širdis Tau atsakė: "Ta-
vo veido, Viešpatie, aš ieškosiu".
9 Neslėpk savo veido nuo manęs! Ne-
atstumk rūstybėje savo tarno! Tu esi
mano pagalba. Neatmesk ir nepalik
manęs, mano išgelbėjimo Dieve!
10 Nors mano tėvas ir motina paliktų
mane, tačiau Viešpats mane priims.
11 Viešpatie, pamokyk mane savo ke-
lio ir vesk mane tikru taku dėl mano
priešų.
12 Neatiduok manęs prispaudėjų savi-
valei, nes pakilo prieš mane neteisin-
gi liudytojai ir alsuoja smurtu.
13 Aš tikiu, kad matysiu Viešpaties ge-
rumą gyvųjų žemėje.
14 Lauk Viešpaties! Būk drąsus, ir Jis
sutvirtins tavo širdį. Lauk, aš sakau,
Viešpaties!

28 *Dovydo psalmė.*
Tavęs šaukiuosi, Viešpatie, ma-
no uola! Išgirsk mane. Jei tylėsi, tap-
siu kaip tie, kurie nužengia į duobę.
2 Išgirsk mano maldavimo balsą, kai
šaukiuosi Tavęs, kai keliu savo ran-
kas į Tavo švenčiausiąją buveinę!
3 Neatstumk manęs kartu su nedorė-
liais, su piktadariais, kurie maloniai
kalba su artimu, bet pikta mano savo
širdyse.
4 Duok jiems, ko verti jų darbai ir
pikti poelgiai. Atlygink jiems, kiek
vertas jų rankų darbas; užmokėk
jiems, ką jie užsitarnavo.
5 Jie nepaiso Viešpaties veiksmų ir Jo
rankų darbų. Jis sunaikins juos ir ne-
beleis atsigauti.
6 Palaimintas Viešpats, nes Jis išklau-
sė mano maldavimą!
7 Viešpats yra mano jėga ir skydas;
Juo pasitikėjo mano širdis, ir Jis man
padėjo. Todėl džiūgauja mano širdis,
ir savo giesme girsiu Jį.
8 Viešpats yra jų jėga, išgelbstinti
priebėga pateptajam.
9 Išgelbėk savo tautą ir laimink savo
paveldėjimą. Ganyk ir išaukštink juos
per amžius.

29 *Dovydo giesmė.*
Pripažinkite Viešpačiui, Die-
vo sūnūs, pripažinkite Viešpačiui šlo-
vę ir galybę!
2 Pripažinkite Viešpačiui šlovę, de-
rančią Jo vardui; pagarbinkite Vieš-
patį šventumo grožyje.
3 Viešpaties balsas viršum vandenų.
Šlovės Dievas sugriaudė. Viešpats
viršum plačiųjų vandenų.
4 Viešpaties balsas galingas. Viešpa-
ties balsas didingas.
5 Viešpaties balsas laužo kedrus.
Viešpats laužo Libano kedrus.
6 Jis šokdina juos kaip veršius, Liba-
ną ir Sirioną kaip jauniklį stumbrą.
7 Viešpaties balsas įskelia ugnies
liepsnas.
8 Viešpaties balsas sudrebina dyku-
mą. Viešpats sudrebina Kadeso dy-
kumą.

9 Viešpaties balsas priverčia gimdyti
elnes ir laužo miškus. Jo šventykloje
visi kalba apie Jo šlovę.
10 Viešpats sėdi viršum tvano, Vieš-
pats sėdi kaip Karalius per amžius!
11 Viešpats suteiks stiprybę savo tau-
tai. Viešpats palaimins savo tautą tai-
ka.

30 *Dovydo psalmė. Šventyklos pašventinimo giesmė.*
Aukštinu Tave, Viešpatie, nes
Tu išlaisvinai mane ir neleidai mano
priešams džiaugtis dėl manęs.
2 Viešpatie, mano Dieve, šaukiausi
Tavęs, ir Tu išgydei mane.
3 Viešpatie, Tu išvedei iš mirusiųjų
buveinės mano sielą, išlaikei mane
gyvą, kad nenužengčiau į duobę.
4 Giedokite Viešpačiui, Jo šventieji,
dėkokite prisiminę Jo šventumą.
5 Tik akimirksnį trunka Jo rūstybė, o
visą gyvenimą lydi Jo palankumas.
Vakare ateina verksmas, o rytą – džiū-
gavimas.
6 Būdamas saugus, sakiau: “Niekados
nesvyruosiu!”
7 Viešpatie, savo palankumu suteikei
man tvirtybę. Kai paslėpei savo vei-
dą – nusigandau.
8 Tavęs, Viešpatie, šaukiaus, savo Vie-
špatį maldavau:
9 “Kokia Tau nauda iš mano kraujo,
iš to, kad nužengsiu į duobę? Ar girs
Tave dulkės, ar jos skelbs Tavo tie-
są?
10 Išgirsk, Viešpatie, ir pasigailėk
manęs; Viešpatie, būk man padėjė-
jas!”
11 Tu pavertei mano raudą džiaugs-
mu; atrišai mano ašutinę ir apjuosei
linksmybe,
12 kad Tau giedotų mano siela ir nety-
lėtų. Viešpatie, mano Dieve, visados
Tau dėkosiu.

31 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*
Tavimi, Viešpatie, pasitikiu;
niekados tenebūsiu sugėdintas. Savo
teisumu išgelbėk mane.
2 Palenk prie manęs savo ausį, sku-
biai išgelbėk mane. Būk man stipri
uola, tvirtovė išsigelbėti.
3 Tu mano uola ir tvirtovė. Dėl savo
vardo vesk ir saugok mane,
4 išnarpliok mane iš tinklo, kuris sla-
ptai man padėtas, nes Tu esi mano
jėga.
5 Į Tavo rankas pavedu savo dvasią.
Tu išgelbėjai mane, Viešpatie, tiesos
Dieve!
6 Aš neapkenčiu niekingų stabų gar-
bintojų, bet pasitikiu Viešpačiu.
7 Aš džiūgausiu ir linksminsiuos Tavo
gailestingume; Tu pažvelgei į mano
vargą, į skausmą mano sielos,
8 neatidavei manęs į priešo rankas,
leidai mano kojoms laisvai bėgti.
9 Pasigailėk manęs, Viešpatie, nes su-
spaustas esu; nusilpo nuo liūdesio
mano akys, mano siela ir pilvas.
10 Sielvartas graužia mano gyvenimą,
vaitojimas – mano metus; išseko ma-
no jėgos dėl mano kaltės ir mano
kaulai sunyko.
11 Visiems savo priešams tapau pajuo-
ka, netgi savo kaimynams; pažįstami
bijo manęs, kurie gatvėje mato ma-
ne, bėga nuo manęs.
12 Esu pamirštas kaip numirėlis, din-
gęs iš atminties; tapau kaip sudužęs
indas.
13 Aš girdžiu, ką daugelis šnibžda –
baimė aplinkui. Jie tariasi prieš ma-
ne, galvoja atimti mano gyvybę.
14 Tavimi, Viešpatie, pasitikėjau ir sa-
kiau: “Tu esi mano Dievas”.
15 Tavo rankose yra mano laikai. Gel-
bėk mane iš rankos mano priešų ir
persekiotojų.

16 Parodyk savo tarnui savo šviesų vei-
dą; išgelbėk mane dėl savo gailestin-
gumo.
17 Viešpatie, tenebūsiu sugėdintas,
nes Tavęs šaukiuosi! Telieka sugėdin-
ti nedorėliai, tenutyla jie kape.
18 Tegul tampa nebylios melagių lū-
pos, kurios prieš teisųjį įžūliai su pui-
kybe ir panieka kalba!
19 Viešpatie, koks didis yra Tavo ge-
rumas Tavęs bijantiems, kurie pasiti-
ki Tavimi žmonių akivaizdoje.
20 Tu paslėpsi juos savo artume nuo
žmonių išdidumo, saugosi juos savo
palapinėje nuo liežuvių plakimo.
21 Palaimintas tebūna Viešpats! Jis su-
teikė man nuostabią malonę susti-
printame mieste.
22 Nes aš skubotai tariau: "Esu atskir-
tas nuo Tavo akių". Tačiau Tu išgir-
dai mano maldavimą, kai šaukiausi
Tavęs.
23 Mylėkite Viešpatį, visi Jo šventieji.
Ištikimuosius apsaugo Viešpats ir su
kaupu atlygina išdidiems.
24 Būkite drąsūs visi, kurie pasitikite
Viešpačiu, ir Jis sustiprins jūsų širdis.

32 *Dovydo pamokantis kūrinys.*
Palaimintas, kuriam neteisy-
bės atleistos, kurio nuodėmės pa-
dengtos.
2 Palaimintas žmogus, kuriam Vieš-
pats neįskaito kaltės ir kurio dvasioje
nėra klastos.
3 Kol tylėjau, nyko mano kaulai nuo
kasdieninio mano vaitojimo.
4 Dieną ir naktį sunkiai slėgė mane
Tavo ranka. Mano jėgos seko, lyg va-
saros kaitros džiovinamos.
5 Savo nuodėmę Tau išpažinau ir sa-
vo kaltės neslėpiau. Tariau: "Išpažin-
siu savo nusikaltimus Viešpačiui". Ta-
da atleidai man kaltę.
6 Dėl to kiekvienas teisusis melsis
Tau, kai Tave galima surasti, kol di-
delis tvanas nepriartėjo prie jų.
7 Tu esi mano slėptuvė, nuo pavojų
apsaugosi mane, išgelbėjimo giesmė-
mis apsupsi mane.
8 Pamokysiu tave ir parodysiu kelią,
kuriuo turi eiti; tave mano akys ly-
dės.
9 Nebūk kaip arklys ar mulas, kurie
neturi supratimo. Kamanomis ir žąs-
lais juos reikia pažaboti, kad jie pri-
artėtų prie tavęs.
10 Daug kančių turi nedorėlis, bet tas,
kuris pasitiki Viešpačiu, bus apsuptas
gailestingumo.
11 Džiaukitės Viešpatyje, džiūgaukite,
teisieji, šaukite iš džiaugsmo, tiesia-
širdžiai.

33 Džiūgaukite, teisieji, Viešpa-
tyje, doriesiems tinka gyriaus
giesmė.
2 Girkite Viešpatį arfomis, giedokite
Jam, pritardami dešimčiastygiu psal-
teriu!
3 Giedokite Jam naują giesmę, groki-
te meistriškai su džiaugsmo šūksniais.
4 Teisingas yra Viešpaties žodis ir visi
Jo darbai atlikti tiesoje.
5 Jis mėgsta teisumą ir teisingumą.
Viešpaties gerumo yra pilna žemė.
6 Viešpaties žodžiu sukurti dangūs,
Jo burnos kvapu – visa jų kareivija.
7 Tartum į indą Jis jūrų vandenis su-
rinko, į sandėlius uždarė gelmes.
8 Tegul bijo Viešpaties visa žemė, te-
gul garbina Jį visi pasaulio gyvento-
jai!
9 Jis tarė – ir įvyko; Jis įsakė – ir atsi-
rado.
10 Viešpats paverčia niekais pagonių
sumanymą, suardo tautų planus.
11 Viešpaties sumanymas lieka per

amžius, Jo širdies mintys per kartų
kartas.
12 Palaiminta tauta, kurios Dievas yra
Viešpats, tauta, kurią Jis išsirinko sa-
vo nuosavybe!
13 Iš dangaus žvelgia Viešpats ir stebi
visą žmoniją.
14 Iš savo gyvenamos vietos Jis žiūri į
visus žemės gyventojus.
15 Jis kiekvieno širdį sutvėrė ir stebi
visus jų darbus.
16 Ne kariuomenės gausumas karalių
išgelbsti, karžygys neišsilaisvina dide-
le jėga.
17 Žirgas nepadės ir neišgelbės savo
stiprumu.
18 Štai Viešpaties akis stebi tuos, kurie
Jo bijo, kurie laukia Jo gailestingumo,
19 kad išgelbėtų nuo mirties jų sielą ir
bado metu išlaikytų gyvus.
20 Mūsų siela laukia Viešpaties–Jis
mūsų pagalba ir skydas.
21 Juo džiaugsis mūsų širdis, nes Jo
šventuoju vardu mes pasitikėjome.
22 Viešpatie, tebūna Tavo gailestingu-
mas mums, nes mes viliamės Tavimi.

Dovydo psalmė, kai jis apsimetė pamišėliu Abimelecho akivaizdoje, buvo paleistas ir pasišalino.

34 Šlovinsiu Viešpatį visada; nuo-
lat girsiu Jį savo lūpomis.
2 Viešpačiu didžiuosis mano siela;
nuolankieji išgirs tai ir džiaugsis.
3 Aukštinkime Viešpatį ir iškelkime
kartu Jo vardą.
4 Ieškojau Viešpaties, Jis išklausė ma-
ne ir išgelbėjo mane iš visų mano bai-
mių.
5 Jie žvelgė į Jį ir pralinksmėjo, jų vei-
dai nebuvo sugėdinti.
6 Šis vargšas šaukėsi, ir Viešpats išgir-
do, ir išgelbėjo jį iš visų jo bėdų.
7 Viešpaties angelas stovyklauja aplink
tuos, kurie Jo bijo, ir išgelbsti juos.
8 Ragaukite ir matykite, kad geras yra
Viešpats! Palaimintas žmogus, kuris
Juo pasitiki.
9 Bijokite Viešpaties, Jo šventieji, nes
nieko nestokoja tie, kurie Jo bijo.
10 Jauni liūtai pritrūksta ir badauja,
bet tie, kurie ieško Viešpaties, nesto-
koja jokio gero.
11 Ateikite, vaikai, ir klausykite ma-
nęs: pamokysiu jus Viešpaties bai-
mės.
12 Koks yra žmogus, kuris mėgsta gy-
venti ir geidžia gerų dienų patirti?
13 Sulaikyk savo liežuvį nuo pikto ir
savo lūpas nuo klastingų kalbų.
14 Šalinkis pikto ir daryk gera. Ieškok
ir siek taikos.
15 Viešpaties akys žvelgia į teisiuosius
ir Jo ausys girdi jų šauksmą.
16 Viešpaties veidas prieš darančius
pikta, kad išdildytų jų atsiminimą že-
mėje.
17 Teisieji šaukiasi Viešpaties, Jis iš-
girsta ir išgelbsti iš visų jų vargų.
18 Viešpats arti tų, kurių širdys sudu-
žusios, išgelbsti tuos, kurių dvasia nu-
sižeminusi.
19 Daug bėdų patiria teisusis, bet iš
visų jį išgelbsti Viešpats.
20 Jis sergsti visus jo kaulus, kad nė
vienas iš jų nesulūžtų.
21 Nedorėlį nužudys piktybė, kurie ne-
kenčia teisiojo, pražus.
22 Viešpats išperka savo tarnų sielą,
nepražus nė vienas, kuris Juo pasiti-
ki.

Dovydo psalmė.

35 Viešpatie, apgink mano bylą
nuo tų, kurie mane kaltina; kovok su
tais, kurie kovoja prieš mane!
2 Paimk mažąjį ir didįjį skydą ir man
padėk!
3 Ištrauk ietį ir atsistok prieš mano

persekiotojus. Tark mano sielai: "Aš
tavo išgelbėjimas".
4 Tebūna sugėdinti ir pažeminti, ku-
rie kėsinasi į mano gyvybę. Tesitrau-
kia atgal suglumę, kurie nori man pa-
kenkti.
5 Tebūna jie kaip pelai prieš vėją,
Viešpaties angelui papūtus.
6 Tebūna jų kelias tamsus ir slidus ir
Viešpaties angelas juos tepersekioja.
7 Be priežasties jie slaptai man spen-
dė pinkles, iškasė duobę mano sielai.
8 Tegul jie netikėtai žūva, tegul jie pa-
tys įkliūva į paspęstas pinkles, teįkrin-
ta į pražūtį.
9 Mano siela džiaugsis Viešpačiu,
džiūgaus dėl Jo pagalbos.
10 Visi mano kaulai šauks: "Viešpa-
tie, kas yra Tau lygus? Kas išlaisvina
silpnąjį iš stipresnio už jį, vargšą iš
plėšiko?"
11 Pakilo klastingi liudytojai, kaltino
mane tuo, kuo aš nenusikaltau.
12 Jie atlygino man piktu už gera, api-
plėšdami mano sielą.
13 Jiems sergant, ašutine vilkėjau; že-
minau savo sielą pasninku, palenkęs
galvą meldžiausi.
14 Elgiausi, lyg jie būtų man draugai
ar broliai. Vaikščiojau nusiminęs, tar-
tum gedėdamas motinos.
15 Bet kai aš susvyravau, jie džiaugėsi
ir susibūrė prieš mane; puolėjai susi-
būrė prieš mane man nežinant ir
drasko mane be paliovos.
16 Veidmainiškai tyčiojasi iš manęs,
griežia dantimis prieš mane.
17 Viešpatie, ar ilgai dar žiūrėsi? Išgel-
bėk mano sielą nuo pražūties, mano
vienintelę nuo riaumojančių liūtų.
18 Tau dėkosiu dideliame susirinki-
me, girsiu Tave minioje.
19 Tegul nesidžiaugia be pagrindo ma-
no priešai, tenemirksi akimis tie, ku-
rie nekenčia manęs be priežasties.
20 Jie nekalba apie taiką. Jie kuria
klastingus planus prieš krašto taikiuo-
sius.
21 Jie išsižioję rėkia: "Taip, taip, mes
matėme tai savo akimis!"
22 Viešpatie, Tu tai matei – netylėk!
Viešpatie, nebūk toli nuo manęs!
23 Sujudėk, pakilk ginti mano bylą,
mano Viešpatie ir mano Dieve.
24 Viešpatie, mano Dieve, teisk ma-
ne, vadovaudamasis savo teisumu,
neleisk jiems džiaugtis dėl manęs.
25 Tenemano jie savo širdyje: "O! To
mes ir siekėme!" Tenesako: "Mes jį
prarijome!"
26 Tesusigėsta ir teparausta visi, kurie
džiaugiasi mano nelaime. Gėda ir
panieka tebūna aprengti tie, kurie
didžiuojasi prieš mane.
27 Tegul šaukia iš džiaugsmo ir link-
sminasi tie, kurie mane užtaria ir te-
gul sako: "Tebūna išaukštintas Vieš-
pats, kuriam patinka Jo tarno gero-
vė!"
28 Mano liežuvis skelbs Tavo teisumą,
per visą dieną girs Tave!

Choro vadovui. Viešpaties tarno Dovydo psalmė.

36 Nedorėlio nuodėmė kalba
mano širdyje, kad nėra Dievo baimės
prieš jo akis.
2 Jis pataikauja sau, kai suranda savy-
je kaltę, kurios reikėtų nekęsti.
3 Jo burnos žodžiai – nedorybė ir klas-
ta. Jis liovėsi elgtis išmintingai ir da-
ryti gera.
4 Gulėdamas jis mąsto nedorybes, ei-
na negeru keliu, neatsisako pikta.
5 Viešpatie, dangų siekia Tavo gailes-
tingumas, Tavo ištikimybė – debesis.
6 Tavo teisumas – kaip dideli kalnai,
Tavo sprendimai – kaip jūros gelmės.
Viešpatie, Tu apsaugai žmogų ir gyvulį!

7 Dieve, kokia brangi yra Tavo malo-
nė! Žmonės glaudžiasi Tavo sparnų
šešėlyje.
8 Jie pasotinami Tavo namų riebalais,
Tu duodi jiems gerti iš Tavo malonu-
mų upės.
9 Tu turi gyvenimo šaltinį; Tavo švie-
soje matome šviesą.
10 Tenesibaigia Tavo malonė tiems,
kurie pažįsta Tave, ir Tavo teisu-
mas – nuoširdiesiems.
11 Teneužkliudo manęs išdidumo koja
ir ranka nusidėjėlio tenepastumia ma-
nęs!
12 Piktadariai krito, buvo parblokšti ir
nebeatsikels!

37 *Dovydo psalmė.*
Nesijaudink dėl piktadarių, ne-
pavydėk nedorėliams.
2 Jie greitai bus nupjauti tartum žolė,
suvys kaip žaliuojanti žolė.
3 Pasitikėk Viešpačiu ir daryk gera,
tada gyvensi žemėje ir būsi pamaitin-
tas!
4 Gėrėkis Viešpačiu, ir Jis suteiks tau,
ko geidžia tavo širdis.
5 Pavesk Viešpačiui savo kelią, pasiti-
kėk Juo, ir Jis veiks.
6 Jis padarys tavo teisumą kaip šviesą
ir tavo teisybę kaip vidudienį!
7 Ilsėkis Viešpatyje ir kantriai lauk
Jo! Nesijaudink dėl to, kad sekasi
žmogui, kuris daro pikta.
8 Liaukis nirtęs ir palik rūstybę. Nesi-
jaudink, kad nedarytumei pikta.
9 Piktadariai bus sunaikinti, bet tie,
kurie laukia Viešpaties, paveldės že-
mę.
10 Nes dar trumpa valandėlė, ir nebe-
liks nedorėlio; kai žvalgysies, kur jis
buvo, jo nebebus.
11 Bet romieji paveldės žemę ir gėrė-
sis taikos apstumu.
12 Nedorėlis rengia teisiajam pikta ir
griežia prieš jį dantimis.
13 Viešpats juokiasi iš jo, nes mato jo
galą.
14 Nedorėliai išsitraukia kardą, įtem-
pia lanką, kad partrenktų beturtį ir
vargšą, nužudytų tuos, kurie elgiasi
dorai.
15 Jų kardas įsmigs į jų pačių širdį ir
jų lankai sulūš.
16 Teisiojo truputis yra geriau už dau-
gelio nedorėlių turtus,
17 nes nedorėlių rankos bus sulaužy-
tos, o teisiuosius palaiko Viešpats.
18 Viešpats žino teisiųjų dienas, jų pa-
veldėjimas liks amžiams.
19 Jie nebus sugėdinti nelaimių metu,
bado dienomis jie bus pasotinti.
20 O nedorėliai pražus ir Viešpaties
priešai sutirps kaip avinėlių taukai;
jie dings kaip dūmai.
21 Nedorėliai skolinasi ir negrąžina, o
teisusis yra gailestingas ir duoda.
22 Jo palaimintieji valdys žemę, o Jo
prakeiktieji bus sunaikinti.
23 Viešpats nukreipia žmogaus žings-
nius ir Jam patinka jo keliai.
24 Jei jis klumpa – neparkrinta, nes
Viešpats laiko jo ranką.
25 Buvau jaunas ir pasenau, tačiau ne-
mačiau, kad teisusis būtų užmirštas ir
jo vaikai elgetautų.
26 Visada jis pasigailі ir skolina, jo
vaikai yra palaiminti.
27 Traukis nuo pikto ir daryk gera, tai
išliksi per amžius.
28 Viešpats mėgsta teisybę ir nepa-
lieka savo šventųjų, bet saugo juos
per amžius. O nedorėlių vaikai pra-
žus.
29 Teisieji paveldės žemę ir gyvens jo-
je amžinai.
30 Teisiojo burna kalba išmintingai, ir
jo liežuvis – kas teisinga,

31 Dievo įstatymas yra jo širdyje; jo
žingsniai nesvyruoja.
32 Nedorėlis tykoja teisiojo ir siekia jį
nužudyti.
33 Viešpats jo nepaliks ano rankoje ir
nepasmerks jo teisme.
34 Lauk Viešpaties ir laikykis Jo kelio.
Jis išaukštins tave, kad paveldėtum že-
mę. Tu matysi, kaip nedorėliai žlugs.
35 Mačiau nedorėlį džiūgaujantį ir iš-
siplėtusį kaip šakotą kedrą.
36 Pro šalį ėjau, ir jo nebuvo, ieškojau
jo, bet neradau.
37 Žiūrėk į tobuląjį ir stebėk teisųjį,
nes tokių galas – ramybė.
38 Nusikaltėliai bus sunaikinti, nedo-
rėlių galas – pražūtis.
39 Teisiųjų išgelbėjimas ateina nuo
Viešpaties; Jis yra jų stiprybė nelai-
mių metu.
40 Viešpats padės jiems ir išlaisvins
juos. Jis išlaisvins juos iš bedievių ir
išgelbės, nes jie pasitikėjo Juo.

38 *Dovydo psalmė. Atminimui.*
Viešpatie, nebausk manęs rūs-
taudamas ir neplak savo įniršyje.
2 Tavo strėlės įsmigo į mane ir Tavo
ranka slegia mane.
3 Nebėra nieko sveiko mano kūne dėl
Tavo rūstybės ir poilsio mano kauluo-
se dėl mano nuodėmės.
4 Mano kaltės iškilo virš mano gal-
vos; lyg sunki našta jos pasidarė man
per sunkios.
5 Dvokia ir pūliuoja mano žaizdos dėl
mano kvailybės.
6 Esu varge, visai sulinkęs, vaikštau
nusiminęs visą dieną.
7 Mano strėnos dega, nieko sveiko
nebėra mano kūne.
8 Nusilpęs, labai sudaužytas vaitoju
dėl savo širdies nerimo.
9 Viešpatie, Tu žinai visus mano troš-
kimus ir mano dūsavimas nėra pa-
slėptas nuo Tavęs.
10 Mano širdis smarkiai plaka, nete-
kau jėgų, mano akių šviesa nyksta.
11 Mano draugai ir bičiuliai laikosi
atstu nuo mano skausmų; mano arti-
mieji stovi iš tolo.
12 Kurie kėsinasi į mano gyvybę, pa-
spendė žabangus; kurie siekia man
pakenkti, grasina man sunaikinimu,
visą dieną rengia klastas.
13 Esu lyg kurčias – negirdžiu, lyg ne-
bylys – neatveriu burnos.
14 Tapau lyg žmogus, kuris nieko ne-
girdi, kurio burnoje nėra atsakymo.
15 Viešpatie, Tavimi viliuosi. Tu išgir-
si, Viešpatie, mano Dieve!
16 Sakau: "Tenesidžiaugia ir tenesi-
didžiuoja jie prieš mane, kai mano
koja paslysta!"
17 Esu pasiruošęs kristi, mano kentė-
jimai nesiliauja.
18 Išpažinsiu savo kaltę, gailėsiuosi
dėl savo nuodėmės.
19 Mano priešai gyvena ir yra galingi,
ir daug tų, kurie nekenčia manęs ne-
teisingai.
20 Kurie atlygina piktu už gera, yra
mano priešai, nes seku gera.
21 Viešpatie, nepalik manęs! Mano
Dieve, nebūk toli nuo manęs!
22 Skubėk padėti man, Viešpatie, ma-
no gelbėtojau!

39 *Choro vadovui, Jedutūnui.*
Dovydo psalmė.
Aš sakiau: "Saugosiu savo ke-
lius, kad nenusidėčiau liežuviu; paža-
bosiu savo burną, kol nedorėlis tebė-
ra priešais mane".
2 Pasidariau visiškas nebylys, visko
džiuginančio atsisakiau; mano skaus-
mas pakilo,
3 įkaito širdis mano krūtinėje, bemąs-
tant įsiliepsnojo; aš prabilau.

4 Viešpatie, leisk sužinoti mano pa-
baigą ir skaičių mano dienų, kad ži-
nočiau, koks menkas aš esu.
5 Mano dienų tik sprindis, mano am-
žius kaip niekas Tavo akivaizdoje.
Kaip kvapas yra žmogaus gyvenimas.
6 Kaip šešėlis vaikščioja žmogus, tuš-
čiai stengiasi; krauna turtus ir neži-
no, kam jie atiteks.
7 Viešpatie, ko aš lauksiu? Mano vil-
tis Tavyje.
8 Iš visų mano nusikaltimų išlaisvink
mane. Nepadaryk manęs kvailojo pa-
juoka.
9 Pasidariau nebylys, neatveriu bur-
nos, nes Tu tai padarei.
10 Atitrauk nuo manęs savo rūstybę.
Nuo Tavo rankos smūgių aš nykstu.
11 Kai už kaltes baudi žmogų, suėdi
kaip kandis, kas jam brangiausia.
Žmogus – tik kvapas.
12 Viešpatie, išgirsk mano maldą, šau-
ksmą mano išklausyk! Netylėk dėl ma-
no ašarų! Aš esu tik svečias pas Tave,
praeivis kaip visi mano tėvai.
13 Nugręžk nuo manęs savo žvilgsnį,
kad atsigaučiau pirma, negu iškeliau-
siu ir pranyksiu.

40 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*
Kantriai laukiau Viešpaties,
Jis pasilenkė prie manęs ir išgirdo
mano šauksmą.
2 Jis ištraukė mane iš baisios duobės,
iš klampaus purvo ir pastatė ant uo-
los mano kojas, sutvirtino mano žing-
snius.
3 Jis įdėjo į mano lūpas naują gies-
mę – gyrių mūsų Dievui. Daugelis tai
matys, bijosis ir pasitikės Viešpačiu.
4 Palaimintas žmogus, kuris pasitiki
Viešpačiu, nesikreipia į išdidžiuosius
ir neina melo keliais.
5 Daug padarei, Viešpatie, mano Die-
ve, nuostabių darbų ir nutarimų mū-
sų labui – nėra Tau lygaus nė vie-
no, – jei norėčiau juos paskelbti ir iš-
pasakoti, jų būtų daugiau, kaip kad
galima suskaičiuoti.
6 Aukų ir atnašų Tu nenorėjai. Ausis
Tu man atvėrei. Deginamųjų aukų ir
aukų už nuodėmę Tu nereikalavai.
7 Tada tariau: “Štai ateinu; knygos
rietime apie mane parašyta.
8 Man patinka vykdyti Tavo valią, ma-
no Dieve; Tavo įstatymas yra mano
širdyje”.
9 Skelbiau teisumą didelėje minioje,
lūpų neužčiaupiau, Viešpatie, Tu ži-
nai.
10 Tavo teisumo nepaslėpiau savo šir-
dyje, apie Tavo ištikimybę ir išgelbė-
jimą kalbėjau. Nenutylėjau apie Ta-
vo malonę ir tiesą dideliame susirin-
kime.
11 Viešpatie, nesulaikyk man savo gai-
lestingumo; Tavo malonė ir tiesa vi-
sada tegul mane lydi.
12 Užgriuvo mane nesuskaitomos
blogybės, apniko kaltės, nieko dau-
giau nematau. Jų yra daugiau nei
mano galvos plaukų, todėl netekau
drąsos.
13 Viešpatie, teikis išgelbėti mane!
Viešpatie, skubėk man padėti!
14 Tesusigėsta ir teparausta visi, kurie
kėsinasi į mano gyvybę; teatsitraukia
sugėdinti, kurie linki man pikta!
15 Tenusigąsta dėl savo gėdos, kurie
man sako: “Gerai, gerai”.
16 Tedžiūgauja ir tesilinksmina, kurie
ieško Tavęs; kurie ilgisi Tavo išgelbė-
jimo, tegul sako: “Didis yra Vieš-
pats!”
17 Nors esu suvargęs ir beturtis, Vieš-
pats rūpinasi manimi. Mano pagalba
ir išlaisvintojas Tu esi. Mano Dieve,
nedelsk!

41 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*
Palaimintas, kuris kreipia dė-
mesį į vargšą. Nelaimėje išgelbės jį
Viešpats.
2 Viešpats saugos ir išlaikys jį gyvą; jis
bus palaimintas žemėje. Tu neatiduo-
si jo priešų valiai.
3 Viešpats sustiprins jį ligos patale; Tu
pagydysi jį nuo visų ligų.
4 Sakiau: "Viešpatie, būk man gailes-
tingas! Išgydyk mano sielą, nes Tau
nusidėjau!"
5 Mano priešai kalba prieš mane pik-
ta: "Kai jis mirs, ir jo vardas išnyks".
6 Jei kas ateina manęs aplankyti, tuš-
čius žodžius kalba, išėjęs laukan ap-
kalba.
7 Visi, kurie nekenčia manęs, šnibž-
dasi prieš mane, planuoja man pa-
kenkti:
8 "Pikčiausia liga jam prikibo, jis atsi-
gulė ir nebeatsikels".
9 Net ir artimas draugas, kuriuo pasi-
tikėjau, kuris valgė mano duoną, tai-
kosi man įspirti.
10 Viešpatie, būk man gailestingas,
pakelk mane, kad jiems atlyginčiau!
11 Iš to žinosiu, jog esi man palankus, jei
mano priešas nedžiūgaus prieš mane.
12 O mane Tu palaikai mano nekaltu-
me ir amžiams pastatai savo akivaiz-
doje.
13 Palaimintas tebūna Viešpats, Izra-
elio Dievas, per amžių amžius! Amen!
Amen!

42 *Choro vadovui. Korės sūnų pamokantis kūrinys.*
Kaip elnė geidžia upelio van-
dens, taip mano siela geidžia Tavęs,
o Dieve!
2 Mano siela trokšta Dievo, gyvojo
Dievo. Kada ateisiu ir pasirodysiu
Dievo akivaizdoje?
3 Ašaros buvo man duona dieną ir
naktį, kai jie kasdien man sakė: "Kur
yra tavo Dievas?"
4 Kai prisimenu tai, išlieju savo sielą,
nes traukdavau su minia į Dievo na-
mus, džiūgaudamas ir dėkodamas iš-
kilmingoje eisenoje.
5 Ko taip nusiminei, mano siela, ir ko
nerimsti manyje? Lauk Dievo, nes aš
dar girsiu Jį už Jo veido pagalbą!
6 Mano Dieve, mano siela liūdi ma-
nyje. Prisimenu Tave iš Jordano ša-
lies ir Hermono, nuo Misaro kalno.
7 Gelmė šaukia gelmę, vandeniui
triukšmingai krintant; Tavo bangos ir
vilnys per mane liejas.
8 Dieną apreikš Viešpats savo malo-
nę. Naktį giedosiu Jam, savo Dievui,
kuris teikia man gyvybę.
9 Tarsiu Viešpačiui, savo uolai: "Ko-
dėl pamiršai mane? Kodėl turiu
vaikščioti nuliūdęs, spaudžiamas
priešo?"
10 Kenčiu lyg kaulus laužant, priešai
tyčiojasi iš manęs, kasdien klausdami:
"Kur yra tavo Dievas?"
11 Ko taip nusiminei, mano siela, ir
ko nerimsti manyje? Lauk Dievo, nes
aš dar girsiu Jį, savo veido pagalbą ir
savo Dievą.

43 Dieve, teisk ir gink mano bylą
prieš bedievių tautą! Gelbėk
mane nuo klastingo ir neteisingo
žmogaus.
2 Tu esi mano stiprybės Dievas. Ko-
dėl atstumi mane? Kodėl turiu vaikš-
čioti nuliūdęs, priešo spaudžiamas?
3 Siųsk savo šviesą ir tiesą! Jos teveda
mane į Tavo šventąjį kalną, į Tavo
palapinę.
4 Eisiu prie Dievo aukuro, pas Dievą
savo didžiausią linksmybę. Girsiu Ta-
ve arfa, o Dieve, mano Dieve!

5 Ko taip nusiminusi, mano siela, ir
ko nerimsti manyje? Lauk Dievo, nes
aš dar girsiu Jį, savo veido pagalbą ir
savo Dievą!

44

Choro vadovui. Korės sūnų pamokantis kūrinys.

Dieve, savo ausimis girdėjo-
me, kai mūsų tėvai pasakojo mums,
kokius darbus darei jų dienomis se-
nais laikais.
2 Pagonis išvarei, o juos įsodinai; iš-
naikinai tautas, o juos išaukštinai.
3 Ne savo kardu jie laimėjo kraštą, ne
jų ranka išgelbėjo juos, bet Tavo deši-
nė, Tavo ranka ir Tavo veido šviesa,
nes Tu juos mylėjai!
4 Tu–mano Karalius ir Dievas, Tu
teiki pergalę Jokūbui.
5 Su Tavo pagalba prispausime savo
priešus, Tavo vardu mindysime tuos,
kurie kyla prieš mus.
6 Ne savo lanku pasitikėsiu, ne mano
kardas išgelbės mane.
7 Tu išgelbėjai mus nuo mūsų priešų,
mus nekenčiančius sugėdinai.
8 Dievu giriamės per dieną ir Tavo
vardą šlovinsime per amžius.
9 Bet Tu mus atstūmei, pažeminti lei-
dai ir su mūsų kariuomene nebeišei-
ni.
10 Tu priverti mus trauktis nuo priešų,
kurie nekenčia mūsų ir išnaudoja
mus.
11 Kaip pjautinas avis atidavei mus,
tarp pagonių išblaškei.
12 Savo tautą pardavei už nieką; ne-
praturtėjai tuo, ką už ją gavai.
13 Padarei mus paniekinimu kaimy-
nams, pajuoka ir patyčiomis tiems,
kurie aplinkui mus.
14 Padarei mus priežodžiu pagonims,
tautos kraipo galvas dėl mūsų.
15 Nuolatos man prieš akis mano pa-
nieka ir rausta iš gėdos veidas
16 dėl priekaištų ir užgaulių žodžių,
dėl priešo ir keršytojo.
17 Visa tai užgriuvo mus, nors Tavęs
nepamiršome, sandoros su Tavimi ne-
pažeidėme.
18 Mūsų širdis neatsitraukė nuo Ta-
vęs, mūsų žingsniai nebuvo nuo Tavo
kelių nukrypę,
19 kai leidai mus naikinti tyruose ir
apdengei mirties šešėliu.
20 Jei būtume užmiršę savo Dievo var-
dą ir ištiesę rankas į svetimą dievą,
21 argi Dievas to nežinotų? Jis juk ži-
no širdies paslaptis!
22 Dėl Tavęs esame visą dieną žudo-
mi, laikomi tarsi pjauti paskirtos avys.
23 Kelkis! Kodėl miegi, Viešpatie? Pa-
kilk, neatstumk amžinai!
24 Kodėl slepi savo veidą, pamiršti
mūsų vargą ir priespaudą?
25 Mūsų siela parkritusi į dulkes; mū-
sų kūnas parblokštas žemėn.
26 Pakilk, padėk mums! Išgelbėk mus
dėl savo gailestingumo.

45

Choro vadovui. Giesmės "Lelijos" gaida. Korės sūnų pamokantis kūrinys. Meilės giesmė.

Mano širdis prisipildė gražių
žodžių. Giedosiu giesmę Karaliui.
Mano liežuvis–plunksna miklioje raš-
tininko rankoje.
2 Tu esi gražiausias iš žmonių vaikų;
malonė Tavo lūpose! Todėl palaimi-
no Tave Dievas amžiams.
3 Karžygy, prisijuosk kalaviją prie
šlaunies, savo šlovę ir didybę.
4 Savo didybėje kelkis ginti tiesos, ro-
mumo ir teisumo. Tavo dešinė tepa-
moko Tave didingų darbų!
5 Karaliaus priešų širdis perveria Jo
strėlės, nuo jų krinta tautos.
6 Tavo sostas, o Dieve, stovės per am-
žius. Teisumo skeptras yra Tavo kara-
lystės skeptras.

[7] Tu pamėgai teisumą ir neapkentei
nedorybės, todėl patepė Tave Dievas,
Tavasis Dievas, džiaugsmo aliejumi
daugiau negu Tavo bendrus.
[8] Mira, alaviju ir kasija kvepia Tavo
drabužiai. Iš dramblio kaulo rūmų
linksmina Tave.
[9] Karalių dukterys pasitinka Tave; ka-
ralienė Tavo dešinėje Ofyro auksu
papuošta.
[10] Klausyk, dukra, pažvelk ir išgirsk!
Pamiršk savo tautą ir tėvo namus.
[11] Karalius geidžia tavo grožio. Jis yra
tavo Viešpats – garbink Jį!
[12] Tyro dukros neša Tau dovanas, tau-
tos kilmingieji Tavo palankumo ieško.
[13] Karaliaus dukra šlovinga viduje,
auksu išmegzti jos apdarai.
[14] Išsiuvinėtais drabužiais papuoštą ją
veda pas Karalių, ją seka mergaitės,
jos draugės, kurios bus atvestos pas
Tave.
[15] Jos eina džiūgaudamos ir besilink-
smindamos, jos įeis į Karaliaus rūmus.
[16] Vietoj Tavo tėvų bus Tavo sūnūs;
visoje šalyje Tu paskirsi juos kuni-
gaikščiais.
[17] Aš garsinsiu Tavo vardą per kartų
kartas, todėl tautos girs Tave per am-
žius.

46

Choro vadovui. Korės sūnų. Mergelių giesmės gaida.
Dievas mums yra prieglauda
ir stiprybė, užtikrinta pagalba bėdo-
je.
[2] Todėl nebijosime, nors žemė drebė-
tų, kalnai griūtų į jūros gelmę.
[3] Teūžia, teputoja jų vandenys, tedre-
ba kalnai, joms šėlstant.
[4] Upės srovės linksmina Dievo mies-
tą, šventą Aukščiausiojo buveinę.
[5] Dievas yra jo viduje, jam nėra ko
bijoti; rytui auštant ateis Dievas jam
padėti.
[6] Siautė pagonys, maištavo karalystės;
Jis prabilo, ir sustingo žemė.
[7] Kareivijų Viešpats yra su mumis,
tvirtovė mums yra Jokūbo Dievas.
[8] Ateikite, pažvelkite į Viešpaties dar-
bus, kokių baisių dalykų Jis padarė
žemėje!
[9] Jis sustabdo karus ligi pat žemės
krašto, sulaužo lankus ir sutrupina ie-
tis, sudegina ugnimi karo vežimus.
[10] "Liaukitės ir žinokite, jog Aš esu
Dievas! Aš būsiu išaukštintas tarp pa-
gonių, išaukštintas žemėje!"
[11] Kareivijų Viešpats yra su mumis,
tvirtovė mums yra Jokūbo Dievas.

47

Choro vadovui. Korės sūnų psalmė.
Plokite rankomis visos tautos!
Šaukite Dievui džiugesio balsu!
[2] Aukščiausiasis Viešpats yra baisus,
didis Karalius visos žemės.
[3] Jis pajungė mums pagonis, padėjo
po mūsų kojomis tautas.
[4] Jis parinko mums paveldėti žemę –
garbę Jo mylimojo Jokūbo.
[5] Dievas užžengė su šauksmu, Vieš-
pats, gaudžiant trimitams.
[6] Giedokite gyrių mūsų Dievui, gie-
dokite! Giedokite gyrių mūsų Kara-
liui, giedokite!
[7] Dievas yra visos žemės Karalius!
Giedokite Jam gyrių suprasdami.
[8] Dievas karaliauja pagonims, Dievas
sėdi savo šventajame soste.
[9] Tautos kunigaikščiai susirinko su
Abraomo Dievo tauta. Dievui pri-
klauso visi žemės skydai, Jis yra la-
bai išaukštintas.

48

Giesmė. Korės sūnų psalmė.
Didis yra Viešpats ir labai gir-
tinas mūsų Dievo mieste, savo šven-
tajame kalne.
[2] Gražiai iškilęs, visos žemės džiaugs-

mas yra Siono kalnas šiaurės pusėje,
didžiojo Karaliaus miestas.
3 Dievas yra jo rūmų apsauga.
4 Antai karaliai susirinkę praėjo kartu.
5 Pamatę apstulbo, sumišo ir skubiai
pabėgo.
6 Baimė apėmė juos ten ir skausmai
kaip gimdyvę.
7 Rytų vėju Tu sudaužei Tarsio laivus.
8 Ką buvome girdėję, tai ir matėme
kareivijų Viešpaties, mūsų Dievo,
mieste. Dievas išlaiko jį per amžius.
9 Dieve, būdami Tavo šventykloje,
prisiminėme Tavo malonę.
10 Dieve, kaip Tavo vardas, taip ir Tavo šlovė pasiekia žemės pakraščius.
Tavoji dešinė pilna teisumo.
11 Tesidžiaugia Siono kalnas! Tedžiūgauja Judo dukterys dėl Tavo sprendimų.
12 Apeikite aplinkui Sioną, apžiūrėkite jį, suskaičiuokite jo bokštus.
13 Įsidėmėkite jį supantį pylimą, išvaikščiokite jo rūmus, kad galėtumėte papasakoti būsimosioms kartoms.
14 Nes šis Dievas yra mūsų Dievas per
amžius, Jis ves mus iki mirties.

49 *Choro vadovui. Korės sūnų psalmė.*
Išgirskite visos tautos! Klausykitės visi pasaulio gyventojai:
2 prastuoliai ir kilmingieji, turtuoliai
ir vargšai!
3 Savo burna skelbsiu išmintį; mano
širdies apmąstymai – išmanymas.
4 Aš klausysiuos patarlių, skambant
arfai įminsiu mįslę.
5 Ko gi man nelaimės dienomis bijoti,
kai priešai klastingi apninka,
6 kurie savo turtais pasitiki ir giriasi
gausiais savo lobiais?
7 Nė vienas žmogus negalės išpirkti
savo brolio nė Dievui duoti išpirką
už jį.
8 Didelė kaina už sielos išpirkimą –
tiek niekad neturėsi,
9 kad galėtum amžinai gyventi ir nematytum sugedimo.
10 Matysi, kaip išminčiai miršta, kvailiai ir paikieji žūna, palikdami turtus
kitiems.
11 Jie nori, kad jų namai pasiliktų per
amžius, jų buveinės kartų kartoms,
savo vardais jie pavadina žemes.
12 Net ir garbingas žmogus neišlieka:
jis panašus į galviją, kuris pražūna.
13 Toks yra kvailai pasitikinčiųjų likimas ir galas jų pasekėjų, kurie pritaria jiems.
14 Mirtis juos ganys kaip avis. Josios
buveinei jie skirti ir į ją nužengs. Jų
kūnas sunyks, pavidalas sudūlės; mirusiųjų buveinė bus jų namai.
15 Tačiau Dievas iš kapo išpirks mano
sielą, Jis priims mane.
16 Nesijaudink, jei kas praturtėja ir jo
namų garbė padidėja.
17 Juk mirdamas jis to nepasiims, garbė nepalydės jo.
18 Nors gyvendamas jis tarsis esąs laimingas, kiti jį dėl sėkmės girs,
19 tačiau jis nužengs pas savo tėvų
kartą ir šviesos neregės per amžius.
20 Žmogus, kuris yra gerbiamas, bet
neturi supratimo, yra panašus į galviją, kuris pražus.

50 *Asafo psalmė.*
Galingas Dievas, Viešpats,
kalbėjo ir šaukė žemei nuo saulėtekio iki saulėlydžio.
2 Iš Siono, grožio tobulumo, suspindėjo Dievas.
3 Mūsų Dievas ateis ir netylės: naikinanti ugnis eis pirma Jo, o aplinkui
Jį siaus audros.
4 Jis šaukia dangų iš aukštybių ir žemę, kad galėtų teisti savo tautą:

5 "Surinkite mano šventuosius, pada-
riusius sandorą su manimi per auką".
6 Dangus skelbs Jo teisumą, nes pats
Dievas yra teisėjas.
7 "Klausyk, mano tauta, Aš kalbėsiu!
Izraeli, Aš liudysiu prieš tave! Die-
vas, tavo Dievas, Aš esu!
8 Ne dėl aukų barsiu tave – deginamą-
sias aukas visada man aukojai.
9 Man nereikia veršio iš tavo tvarto,
nei ožio iš tavo bandos.
10 Mano yra visi miškų žvėrys, gyvu-
liai ant tūkstančio kalvų.
11 Pažįstu visus kalnų paukščius, ir
laukiniai žvėrys yra mano žinioje.
12 Jei alkanas būčiau, nesakyčiau tau,
nes mano yra pasaulis ir visa, kas ja-
me.
13 Argi Aš valgysiu jaučių mėsą, argi
gersiu ožių kraują?
14 Aukok Dievui padėką ir ištesėk
Aukščiausiajam įžadus.
15 Šaukis manęs nelaimės dieną –
tai išgelbėsiu tave, o tu šlovinsi ma-
ne".
16 O nedorėliui Dievas sako: "Kodėl
tu mano nuostatus skelbi ir savo bur-
na mano sandorą mini?
17 Nes tu nekenti pamokymo ir atme-
ti mano žodžius.
18 Pamatęs vagį, susitari su juo ir su
svetimautojais draugauji.
19 Tavo burna kalba pikta ir tavo lie-
žuvis sako klastą.
20 Tu kalbi prieš savo brolį ir šmeiži
savo motinos sūnų.
21 Tu tai darei, ir Aš tylėjau. Tu ma-
nai, kad Aš esu toks, kaip tu. Aš tave
barsiu ir tavo darbus statysiu tau
prieš akis.
22 Susipraskite, kurie pamiršote Die-
vą, kad nesudraskyčiau jūsų, ir tada
nebus, kas jus išgelbėtų.
23 Kas aukoja gyrių, pašlovina mane;
o kuris teisingai elgiasi, tam parody-
siu Dievo išgelbėjimą".

*Choro vadovui. Dovydo psalmė, kai
pas jį atėjo pranašas Natanas,
jam įėjus pas Betsabėją.*

51 Dieve, pasigailėk manęs dėl
savo malonės, dėl savo beribio geru-
mo panaikink mano kaltes.
2 Visai nuplauk mane nuo kaltės ir
nuvalyk mane nuo mano nuodėmės.
3 Išpažįstu savo nusikaltimą, mano
nuodėmė visada yra su manimi.
4 Tau vienam nusidėjau ir padariau
pikta Tavo akyse. Tu teisingai teisi ir
teisingą sprendimą darai.
5 Štai aš gimiau nuodėmingas, ir nuo-
dėmėje mane pradėjo mano motina.
6 Tu mėgsti tiesą širdyje ir slaptoje
mokai mane išminties.
7 Apšlakstyk mane yzopu, kad būčiau
švarus. Nuplauk mane, kad būčiau
baltesnis už sniegą.
8 Leisk man patirti džiaugsmą ir link-
smybę. Tedžiūgauja mano sužeisti
kaulai.
9 Nugręžk savo veidą nuo mano nuo-
dėmių ir visas mano kaltes išdildyk.
10 Dieve, tyrą širdį sutverk manyje ir
teisingą dvasią atnaujink.
11 Neatstumk manęs nuo savo veido
ir savo šventos dvasios neatimk nuo
manęs.
12 Grąžink man išgelbėjimo džiaugs-
mą ir laisvės dvasia sustiprink mane.
13 Tada mokysiu nusidėjėlius Tavo ke-
lių, kad nusikaltėliai grįžtų pas Tave.
14 Dieve, išlaisvink mane nuo kraujo
kaltės, nes Tu mano išgelbėjimo Die-
vas, ir mano liežuvis šlovins Tavo tei-
sumą.
15 Viešpatie, atverk mano lūpas, ir
mano burna skelbs Tavąją šlovę.
16 Tu nenori aukos, jei aukočiau degi-
namąją auką, Tau nepatiktų.

[17] Auka Dievui yra sudužusi dvasia;
sudužusios ir nusižeminusios širdies
Tu, Dieve, nepaniekinsi.
[18] Būk palankus ir daryk gera Sionui,
statyk Jeruzalės sienas.
[19] Tada Tu gėrėsies teisumo aukomis,
aukosime veršius ant Tavo aukuro.

Choro vadovui. Dovydo pamokantis kūrinys, kai edomitas Doegas nuėjo ir pranešė Sauliui: "Dovydas nuėjo į Achimelecho namus".

52 Ko giries nedorybe, galiūne?
Dievo gerumas pasilieka nuolat.
[2] Tavo liežuvis planuoja pražūtį kaip
aštrus peilis, tu klastadary!
[3] Tu mėgsti pikta labiau kaip gera, tau
mieliau meluoti negu teisybę kalbėti.
[4] Tu mėgsti pražūtingas kalbas, klas-
tingas liežuvi!
[5] Todėl sunaikins tave Dievas am-
žiams; parblokš ir išmes iš palapinės,
su šaknimis išraus iš gyvųjų žemės.
[6] Teisieji tai matys ir bijosis, jie juok-
sis iš jo:
[7] "Štai žmogus, kuris Dievo nepadarė
savo stiprybe, bet, pasitikėdamas tur-
tais, įsidrąsino daryti nedorybes".
[8] Aš esu kaip žaliuojąs alyvmedis Die-
vo namuose, pasitikiu Dievo gailes-
tingumu per amžių amžius.
[9] Tave girsiu per amžius, nes Tu tai
padarei; skelbsiu Tavo brangų vardą
šventiesiems.

Choro vadovui. Liūdna gaida. Dovydo pamokantis kūrinys.

53 Kvailys pasakė savo širdyje:
"Nėra Dievo". Jie sugedo, elgiasi
bjauriai, nėra, kas gera darytų.
[2] Dievas pažiūrėjo iš dangaus į žmo-
nes, kad pamatytų, ar yra, kas išma-
no ir ieško Dievo.
[3] Jie visi atsitraukė, visi kartu sugedo.
Nėra darančio gera, nėra nė vieno.
[4] Argi nesupranta piktadariai, kurie
ryja mano tautą lyg duoną? Ir Dievo
jie nesišaukia.
[5] Jie drebėjo iš baimės, kai nebuvo
ko bijoti. Dievas išsklaidė kaulus tų,
kurie tave apgulė. Jie buvo sugėdinti,
nes Dievas paniekino juos.
[6] O kad ateitų iš Siono išgelbėjimas
Izraeliui! Kai Dievas parves savo tau-
tos belaisvius, džiaugsis Jokūbas, link-
sminsis Izraelis!

Choro vadovui. Styginiams. Dovydo pamokantis kūrinys, kai zifiečiai nuėjo ir pasakė Sauliui: "Ar ne Dovydas slepiasi pas mus?"

54 Dieve, savo vardu išgelbėk
mane ir savo galybe teisk mane.
[2] Dieve, išgirsk mano maldą, išklau-
syk mano burnos žodžius!
[3] Svetimieji sukilo prieš mane, pri-
spaudėjai ieško mano sielos; jie ne-
paiso Dievo.
[4] Bet Dievas yra mano padėjėjas,
Viešpats palaiko mano sielą.
[5] Atlygink piktu mano priešams, savo
tiesoje sunaikink juos!
[6] Tada laisvai aukas Tau aukosiu,
girsiu Tavo vardą, nes Jis geras.
[7] Tu iš visų bėdų išgelbėjai mane, ir
mano akys matė sugėdintus priešus.

Choro vadovui. Styginiams. Dovydo pamokantis kūrinys.

55 Dieve, klausykis mano maldos
ir nesišalink nuo mano maldavimo!
[2] Pažvelk į mane ir išklausyk. Aš blaš-
kaus ir nerimstu
[3] dėl priešo balso, dėl nedorėlių siau-
timo. Jie daro man pikta, užsirūstinę
neapkenčia manęs.
[4] Širdis dreba mano krūtinėje, mirties
siaubai apėmė mane.
[5] Mane užklupo baimė ir drebulys,
siaubas užpuolė mane.
[6] Aš sakiau: "O kad turėčiau balandžio
sparnus; išskrisčiau ir būčiau ramus.

[7] Toli nuskrisčiau, dykumoje apsinak-
vočiau.
[8] Skubėčiau pasislėpti nuo viesulų ir
audrų".
[9] Viešpatie, suardyk ir sumaišyk jų
kalbas! Mieste mačiau tik smurtą ir
vaidus.
[10] Dieną ir naktį jie slankioja aplink
jo sienas, o viduje neteisybė ir prie-
spauda.
[11] Nedorybė viduryje, apgaulė ir klas-
ta gatvėse.
[12] Jei priešas mane užgauliotų, galė-
čiau pakęsti. Jei tas, kuris nekenčia
manęs, prieš mane pakiltų, pasislėp-
čiau nuo jo.
[13] Bet tu – žmogus man lygus, mano
bendras, artimas bičiulis!
[14] Mums buvo malonu kartu, minioje
eidavome į Dievo namus.
[15] Juos mirtis teužklumpa! Gyvi į mi-
rusiųjų buveinę tenužengia! Nedory-
bės jų buveinėse ir tarp jų.
[16] Aš šauksiuosi Dievo, ir Viešpats iš-
gelbės mane.
[17] Vakare, rytą ir vidudienį melsiuosi
ir garsiai šauksiu; Jis išgirs mano bal-
są,
[18] išvaduos mano sielą, grąžins ramy-
bę, apgins nuo puolančių priešų dau-
gybės.
[19] Dievas išgirs ir pažemins juos, Jis
gyvena nuo amžių. Jie nesikeičia ir
Dievo nebijo.
[20] Jie pakelia ranką prieš tuos, kurie
yra taikoje su jais, laužo duotąjį žodį.
[21] Slidesnė už sviestą jų burna, o šir-
dyse karas; žodžiai švelnesni už alie-
jų, tačiau jie yra nuogi kardai.
[22] Pavesk Viešpačiui savo naštą, ir Jis
palaikys tave, Jis niekados neleis tei-
siajam svyruoti.
[23] Tu, Dieve, juos nuvesi į gilią prara-
ją. Žmogžudžiai ir apgavikai žus nė
pusės amžiaus nesulaukę. Tačiau aš
pasitikėsiu Tavimi.

Choro vadovui. Giesmės "Karvelis ant tolimųjų terebintų" gaida. Dovydo odė, kai filistinai buvo jį suėmę Gate.

56 Dieve, būk man gailestingas,
nes žmogus nori praryti mane, prie-
šai nuolatos puola.
[2] Visą laiką mano priešai puola ma-
ne, daug tų, kurie kovoja prieš mane,
o Aukščiausiasis!
[3] Kai baimė apima, Tavimi pasitikiu.
[4] Dievu pasitikiu, kurio žodį giriu. Ne-
bijosiu, ką gali padaryti man žmogus?
[5] Kiekvieną dieną jie iškraipo mano
žodžius, visos jų mintys – daryti man
pikta.
[6] Jie susirenka, tyko, seka mano pė-
domis, kėsinasi į mano gyvybę.
[7] Atlygink jiems už nedorybę! Dieve,
užsirūstinęs parblokšk juos!
[8] Tu mano vargo dienas skaičiuoji,
renki mano ašaras į odinę. Argi jų
nėra Tavo knygoje?
[9] Mano priešai pasitrauks, kai šauk-
siuos Tavęs. Žinau, kad Dievas už
mane.
[10] Dievu, kurio žodį giriu, Viešpačiu,
kurio žodį giriu,
[11] aš pasitikiu. Nebijosiu, ką gali pa-
daryti man žmogus?
[12] Dieve, Tau duotus įžadus ištesėsiu,
aukosiu gyriaus aukas.
[13] Tu išgelbėjai mane iš mirties, mano
kojas nuo suklupimo, kad vaikščiočiau
prieš Dievą ir turėčiau gyvenimo šviesą.

Choro vadovui. Giesmės "Nesunaikink" gaida. Dovydo odė, kai jis slėpėsi oloje nuo Sauliaus.

57 Pasigailėk manęs, Dieve, pa-
sigailėk. Mano siela pasitiki Tavimi.
Tavo sparnų pavėsyje slepiuos, kol
praeis nelaimė.

[2] Šauksiuosi aukščiausiojo Dievo, kuris man gera daro.
[3] Jis pasiųs iš dangaus ir išgelbės mane, Jis paniekins mano prispaudėjus, Dievas pasiųs savo gailestingumą ir tiesą!
[4] Turiu gyventi tarp liūtų, tarp žmonių, kvėpuojančių ugnimi. Jų dantys yra ietys ir strėlės, jų liežuviai – aštrūs kardai.
[5] Dieve, būk išaukštintas virš dangų! Tavo šlovė teišplinta visoje žemėje!
[6] Jie spendė pinkles mano kojoms, mano siela sugniužo. Jie kasė man duobę, tačiau patys įpuolė į ją.
[7] Dieve, mano širdis tvirta. Taip, mano širdis tvirta. Aš giedosiu ir girsiu.
[8] Pabusk, mano šlove! Pabuskite, arfa ir psalteri! Aš atsikelsiu anksti.
[9] Viešpatie, girsiu Tave tautose, giedosiu Tau pagonių būry.
[10] Tavo gailestingumas siekia dangų, ir Tavo tiesa – debesis.
[11] Dieve, būk išaukštintas virš dangų! Teišplinta Tavo šlovė visoje žemėje!

Choro vadovui. Giesmės "Nesunaikink" gaida. Dovydo odė.

58 Jūs, teisėjai, ar sprendžiate teisingai? Ar teisingai teisiate žmones?
[2] Ne, jūs darote nedorybes širdyje, jūsų rankos smurtą sėja.
[3] Nedorėliai klysta nuo pat kūdikystės, nuo pat gimimo jie klaidžioja ir meluoja.
[4] Jų nuodai panašūs į gyvatės nuodus, kaip angies, kuri užsikemša ausis,
[5] kad negirdėtų labiausiai įgudusio kerėtojo balso.
[6] Dieve, sutrupink jiems dantis burnoje, Viešpatie, išdaužyk iltis jauniems liūtams!
[7] Tepradingsta jie kaip tekantis vanduo, tesulūžta jų strėlės, jiems betaikant.
[8] Teištyžta jie kaip sraigė, kaip nelaiku gimęs kūdikis tenemato saulės!
[9] Tenuneša juos audra greičiau, negu puodas pajus degančių erškėčių karštį.
[10] Teisusis džiaugsis, matydamas atpildą, nedorėlio krauju plausis sau kojas.
[11] Tada žmonės sakys: "Tikrai, atpildą gauna teisusis! Tikrai yra Dievas, teisėjas žemėje!"

Choro vadovui. Giesmės "Nesunaikink" gaida. Dovydo odė, kai Saulius išsiuntė pasiuntinius ir tie saugojo namus, norėdami Dovydą nužudyti.

59 Dieve, išgelbėk mane iš priešų, apgink nuo sukylančių prieš mane!
[2] Išlaisvink mane iš piktadarių ir išgelbėk nuo kraugerių!
[3] Štai jie tyko mano gyvybės; galiūnai susirinkę prieš mane ne dėl mano nusikaltimo ar nuodėmės, o Viešpatie!
[4] Nors nekaltas esu, jie atbėga ir ginkluojasi prieš mane. Pabusk man padėti ir pamatyk!
[5] Viešpatie, kareivijų Dieve, Izraelio Dieve, pabusk aplankyti visas pagonių tautas, nesigailėk nedorų piktadarių.
[6] Jie sugrįžta vakare, loja kaip šunys ir laksto po miestą.
[7] Jie pliauškia savo burna, kardai jų lūpose; jie sako: "Juk niekas negirdi!"
[8] Viešpatie, Tu juokies iš jų, tyčiojies iš pagonių.
[9] Mano stiprybe, lauksiu Tavęs, nes Dievas yra mano tvirtovė.
[10] Gailestingas mano Dievas pasitiks mane. Dievas leis man pasijuokti iš priešų.
[11] Nenužudyk jų, kad tauta nepamirš-

tų! Išsklaidyk juos savo galia ir par-
blokšk, Viešpatie, mano skyde.
12 Jų burnos nusikaltimas ir lūpų žo-
džiai tesugauna juos jų išdidume. Jų
keiksmai ir melai
13 teiššaukia rūstybę ir juos visai tesu-
naikina, kad visi žinotų, jog Jokūbo
Dievas viešpatauja iki žemės pakraš-
čių.
14 Tesugrįžta jie vakare, tegu loja kaip
šunys ir laksto po miestą.
15 Teklaidžioja, ieškodami maisto, ir
testaugia, jo neradę.
16 Aš giedosiu apie Tavo stiprybę, gar-
siai giedosiu rytmetį apie Tavo gailes-
tingumą. Tu buvai man tvirtovė ir
priebėga vargų metu.
17 Mano stiprybe, Tau giedosiu, nes
Dievas yra mano tvirtovė, mano gai-
lestingasis Dievas.

Choro vadovui. Giesmės "Lelijos" gaida. Dovydo odė. Pamokymui. Kai jis kariavo su Mesopotamijos ir Sobos aramėjais ir kai sugrįžęs Joabas sumušė dvylika tūkstančių edomitų Druskos slėnyje.

60 Dieve, Tu užsirūstinęs atstū-
mei mus ir išsklaidei mus; atsigręžk į
mus vėl!
2 Sudrebinai ir suskaldei žemę; užtai-
syk jos plyšius, nes ji svyruoja.
3 Leidai patirti savo tautai sunkių var-
gų, mus girdei svaiginančiu vynu.
4 Tavęs bijantiesiems davei vėliavą,
kad iškeltų ją dėl tiesos.
5 Kad Tavo mylimieji būtų išgelbė-
ti, padėk savo dešine ir išklausyk
mus!
6 Dievas kalbėjo savo šventume: "Aš
džiūgausiu ir išdalinsiu Sichemą, pa-
skirstysiu Sokoto slėnį.
7 Mano yra Gileadas ir Manasas, Ef-
raimas – mano galvos šalmas, Judas –
mano skeptras.
8 Moabas yra mano praustuvė. Ant
Edomo numesiu savo kurpę. Filistija,
džiūgauk dėl manęs".
9 Kas įves mane į sustiprintą miestą?
Kas nuves mane į Edomą?
10 Argi ne Tu, Dieve, atstūmei mus?
Argi ne Tu, Dieve, neišėjai su mūsų
kariuomene?
11 Suteik mums pagalbą varge, nes
žmonių pagalba yra be vertės.
12 Su Dievu mes būsime drąsūs, Jis
sumindys mūsų priešus.

Choro vadovui. Styginiams. Dovydo psalmė.

61 Dieve, išgirsk mano šauksmą,
išklausyk mano maldą!
2 Mano širdžiai alpstant, nuo žemės
krašto šaukiuos Tavęs. Užkelk mane
ant aukštos uolos.
3 Tu esi man prieglauda, stiprus bokš-
tas gintis nuo priešo.
4 Norėčiau gyventi Tavo palapinėje
amžinai, pasitikėti Tavo sparnų prie-
danga.
5 Dieve, Tu girdėjai mano įžadus, da-
vei paveldėjimą su tais, kurie bijo Ta-
vo vardo.
6 Prailgink karaliaus gyvenimą, jo me-
tai tegul tęsiasi per kartų kartas.
7 Tepasilieka jis per amžius Dievo
akivaizdoje, Jo gailestingumas ir tie-
sa tesaugo jį!
8 Giedosiu gyrių Tavo vardui visados,
kasdien vykdysiu savo įžadus.

Choro vadovui, Jedutūnui. Dovydo psalmė.

62 Dievo laukia mano siela, iš Jo
ateina man išgelbėjimas.
2 Tik Jis yra mano uola ir išgelbė-
jimas, mano tvirtovė – aš nesvyruo-
siu.
3 Ar ilgai pulsite žmogų? Pražūsite vi-
si kaip palinkusi siena, kaip griūvan-
tis bokštas!
4 Jie planuoja nustumti jį nuo aukštu-

mos. Jie gėrisi melu: liežuviais jie lai-
mina, o viduje keikia.
5 Tik Dievo lauk, mano siela. Mano
viltis yra Jame.
6 Tik Jis yra mano uola ir išgelbėji-
mas, mano tvirtovė – aš nesvyruosiu.
7 Dieve mano išgelbėjimas ir garbė;
mano stiprybės uola ir priebėga yra
Dievas.
8 Pasitikėkite Juo, žmonės, visais lai-
kais! Išliekite Jo akivaizdoje savo šir-
dį. Dievas yra mums apsauga.
9 Tik kvapas yra prastuoliai, melas –
kilmingieji. Jeigu juos pasvertume, jie
visi drauge lengvesni už nieką.
10 Nepasitikėkite priespauda, tuščiai
nesivilkite grobiu. Jei didėja turtai,
nepririškite prie jų savo širdies.
11 Kartą Dievas kalbėjo, du kartus gir-
dėjau tai: galybė priklauso Dievui
12 ir Tavo, Viešpatie, yra gailestingu-
mas. Tu atlygini kiekvienam pagal jo
darbus.

63

Dovydo psalmė, kai jis buvo Judo dykumoje.

Dieve, Tu esi mano Dievas!
Nuo ankstaus ryto Tavęs ieškau, Ta-
vęs trokšta mano siela, kūnas ilgisi
Tavęs kaip sausa ir nualinta žemė be
vandens.
2 Šventykloje ieškojau Tavęs, pama-
čiau Tavo galybę ir šlovę.
3 Tavo malonė yra geresnė už gyveni-
mą, todėl mano lūpos girs Tave.
4 Šlovinsiu Tave, kol gyvensiu, Tavo
vardą minėdamas, kelsiu į Tave ran-
kas.
5 Mano siela bus pasotinta kaip kau-
lų smegenimis ir taukais, lūpos
džiaugsmingai girs Tave,
6 kai prisiminsiu Tave savo lovoje,
mąstysiu apie Tave budėdamas naktį.
7 Tu buvai man pagalba, todėl Tavo
sparnų pavėsyje aš džiūgausiu.
8 Mano siela įsikibo į Tave; Tavo de-
šinė palaiko mane.
9 Kurie siekia atimti man gyvybę, nu-
eis į žemės gelmes.
10 Jie kris nuo kardo ir taps grobiu
šakalams.
11 O karalius džiaugsis Dievu. Girsis
kiekvienas, kuris prisiekia Juo, bet
melagių burna bus užkimšta.

64

Choro vadovui. Dovydo psalmė.

Dieve, išgirsk mano balsą, kai
meldžiuosi! Nuo priešų baimės sau-
gok mano gyvybę.
2 Paslėpk mane nuo piktadarių są-
mokslo, nuo nedorėlių sukilimo.
3 Jie galanda savo liežuvį kaip kardą,
taiko užnuodytą žodį kaip strėlę,
4 kad iš pasalų galėtų šauti į nekaltą-
jį. Jie šauna netikėtai ir nebijo.
5 Jie drąsina save, darydami pikta,
slaptai spendžia pinkles, mąstydami:
“Kas tai matys?”
6 Jie sumano nedorybes, viską gerai
apmąstydami, jų vidus ir širdis – pa-
slaptinga gilybė.
7 Bet Dievas šaus į juos strėle, staiga
juos sužeis.
8 Juos pražudys jų pačių liežuvis. Vi-
si, kurie matys juos, šalinsis nuo jų.
9 Tada visi išsigąs ir skelbs, ką Dievas
padarė, nes supras, kad tai Jo darbas.
10 Teisusis Viešpačiu džiaugsis ir pa-
sitikės Juo, džiūgaus visi tiesiašir-
džiai.

65

Choro vadovui. Dovydo psalmė. Giesmė.

Sione, o Dieve, Tau priklauso
gyrius ir Tau bus įvykdyti įžadai.
2 Tu, kuris išklausai maldas, pas Tave
ateis kiekvienas kūnas.
3 Nusikaltimai yra stipresni už mane,
Tu apvalai mus nuo mūsų kalčių.
4 Palaimintas žmogus, kurį Tu išren-

ki ir priimi, kad jis gyventų Tavo kie-
muose. Mes sotinsimės gėrybėmis Ta-
vo namų, Tavo šventos šventyklos.
5 Tu nuostabiais ženklais atsakai
mums, mūsų išgelbėjimo Dieve, pa-
sitikėjime visų žemės pakraščių ir to-
limiausių pajūrių!
6 Tu padėjai kalnus savo jėga, apsi-
siautęs galybe,
7 Tu nutildai jūrų ūžimą, jų bangų
šniokštimą ir tautų triukšmą.
8 Žemės pakraščių gyventojai bijosi
Tavo ženklų, rytus ir vakarus pripil-
dai džiaugsmo.
9 Tu aplankai žemę ir palaistai ją, pa-
darai ją labai derlingą. Dievo upė yra
pilna vandens. Tu leidi užderėti ja-
vams; taip Tu viską paruoši.
10 Tu palaistai jos vagas, sulygini
grumstus, lietumi suminkštini ją, pa-
laimini želmenis.
11 Tu apvainikuoji metus derliumi, Ta-
vo takai pilni riebalų.
12 Žaliuoja tyrų ganyklos, džiūgauja
pasipuošusios kalvos.
13 Pievos pilnos avių, slėniuose veš-
liai auga javai. Jie linksmai šūkauja
ir gieda.

66 *Choro vadovui. Giesmė. Psalmė.*
Džiaugsmingai šauk Dievui,
visa žeme!
2 Giedokite apie Jo vardo garbę, šlo-
vinkite ir girkite Jį.
3 Sakykite Dievui: “Kokie didingi Ta-
vo darbai! Dėl didelės Tavo galios
lenkiasi Tau priešai.
4 Visa žemė tegarbina Tave, tegieda
Tau ir tegarsina Tavo vardą!”
5 Ateikite ir matykite Dievo darbus!
Jis baisių dalykų padarė tarp žmonių!
6 Jis pavertė jūrą sausuma, per upę
pėsčius pervedė. Tad džiaukimės Juo!
7 Jis viešpatauja savo galybe per am-
žius. Jo akys stebi tautas–maištinin-
kai tegul nesididžiuoja!
8 Laiminkite, tautos, mūsų Dievą, te-
būna girdimas Jo gyriaus garsas.
9 Jis mūsų gyvybę išlaiko, neleidžia
suklupti mūsų kojai.
10 Tu ištyrei mus, Dieve, apvalei mus
ugnimi kaip sidabrą.
11 Tu įvedei mus į spąstus, uždėjai
sunkią naštą mums ant strėnų.
12 Tu leidai žmonėms joti mums per
galvas. Mes turėjome eiti per ugnį ir
vandenį. Bet Tu išvedei mus į laisvę.
13 Su aukomis į Tavo namus aš įeisiu
ir ištesėsiu savo įžadus,
14 kuriuos ištarė mano lūpos ir varge
burna pažadėjo.
15 Aukosiu Tau riebias deginamąsias
aukas, avinų taukus deginsiu, paruo-
šiu jaučius ir ožius.
16 Ateikite, klausykite visi, kurie bijo-
te Dievo, papasakosiu, ką Jis padarė
mano sielai.
17 Jo šaukiausi savo burna, aukštinau
Jį savo liežuviu.
18 Jei nedorai elgtis būčiau ketinęs šir-
dyje, tai Viešpats nebūtų išklausęs.
19 Bet Dievas tikrai išklausė, Jis pri-
ėmė manąją maldą.
20 Palaimintas Dievas, kuris neatmetė
mano maldos ir neatitolino nuo ma-
nęs savo gailestingumo.

67 *Choro vadovui. Styginiams.*
Psalmė. Giesmė.
Dieve, būk mums gailestingas
ir laimink mus, parodyk šviesų savo
veidą,
2 kad pažintų žemėje Tavąjį kelią, vi-
sose tautose Tavo išgelbėjimą!
3 Dieve, tegiria Tave tautos, tegiria
Tave visos tautos!
4 Tesilinksmina ir tegieda iš džiaugs-
mo tautos, kad teisi jas teisingai ir
valdai tautas pasaulyje!

5 Dieve, tegiria Tave tautos, tegiria
Tave visos tautos!
6 Žemė davė derlių, nes mus laimino
Dievas, mūsų Dievas.
7 Telaimina mus Dievas ir tebijo Jo
visi žemės pakraščiai.

68 *Choro vadovui. Dovydo psalmė. Giesmė.*
Tepakyla Dievas, tebūna iš-
sklaidyti Jo priešai, tebėga nuo Jo,
kurie Jo nekenčia.
2 Kaip dūmai išsklaidomi, kaip vaš-
kas nuo ugnies sutirpsta, taip tepra-
dingsta nedorėliai Dievo akivaizdoje.
3 Teisieji tegu linksminasi ir džiūgau-
ja prieš Dievą, tedžiūgauja neapsako-
mai.
4 Giedokite Dievui! Girkite Jo vardą!
Taisykite kelią Tam, kuris važinėja
virš debesų! Jo vardas yra Viešpats.
Džiūgaukite Jo akivaizdoje!
5 Našlaičių tėvas ir našlių globėjas sa-
vo šventoje buveinėje yra Dievas.
6 Dievas parūpina benamiams namus,
išveda belaisvius į laisvę. Tik maišti-
ninkai lieka gyventi išdžiūvusioje že-
mėje.
7 Dieve, kai Tu ėjai savo tautos prie-
kyje, kai žygiavai per dykumą,
8 žemė drebėjo, Dievo akivaizdoje
dangūs lašėjo. Sinajus drebėjo prieš
Dievą, Izraelio Dievą.
9 Dieve, siuntei gausų lietų ant savų-
jų, juo gaivinai suvargusius.
10 Tavoji tauta tenai įsikūrė, Dieve, Tu
buvai jiems geras ir viskuo aprūpinai.
11 Kai Viešpats tarė žodį, didelis bū-
rys skelbėjų pasipylė,
12 karaliai ir kariuomenė skubėdami
pabėgo, o šeimininkė padalino grobį.
13 Nors gulėjote garduose, buvote lyg
balandžio sparnai, padengti sidabru,
ir geltonu auksu – jo plunksnos.
14 Kai Visagalis išsklaidė karalius, že-
mė atrodė balta lyg sniegas Salmone.
15 Dievo kalnas – kalnas Basane, auk-
štas kalnas – kalnas Basane.
16 Ko šnairuojate, aukštosios kalnų
viršūnės, į kalną, kur Dievas panoro
gyventi? Taip, Viešpats gyvens jame
per amžius!
17 Dievo vežimų tūkstančių tūkstan-
čiai, Viešpats tarp jų ant Sinajaus, sa-
vo šventykloje.
18 Tu užžengei aukštyn, nusivedei pa-
imtus belaisvius, ėmei dovanų iš žmo-
nių, net iš maištaujančių, kad Vieš-
pats Dievas gyventų tarp jų.
19 Tebūna šlovinamas Viešpats kas-
dien! Jis naštas mūsų neša, Jis mūsų
išgelbėjimo Dievas.
20 Mūsų Dievas – mus gelbėjantis Die-
vas. Viešpats Dievas gali išgelbėti iš
mirties.
21 Tačiau Dievas sudaužo galvas savo
priešams, gauruotas galvas tiems, ku-
rie nepaliauja elgtis nedorai.
22 Viešpats tarė: “Iš Basano kalnų
juos sugrąžinsiu, jūros gelmėje sura-
siu,
23 kad mirkytum koją jų kraujuje ir
tavo šunų liežuviams būtų ką laižyti”.
24 Jie matė Tavo eitynes, Dieve, ma-
no Dievo ir mano Karaliaus didingąjį
žygį į šventyklą.
25 Priešakyje giesmininkai, gale muzi-
kantai ėjo, viduryje mergaitės mušė
būgnelius.
26 Laiminkite Dievą susirinkimuose,
Viešpatį, kurie esate iš Izraelio gimi-
nės.
27 Priekyje eina Benjaminas, visų jau-
niausias! Judo kunigaikščiai su savo
būriais, Zabulono ir Neftalio kuni-
gaikščiai.
28 Dieve, parodyk savo galybę, įtvir-
tink, Dieve, tai, ką padarei mūsų la-
bui!

29 Jeruzalėje yra Tavo šventykla, ka-
raliai ten dovanas Tau neš.
30 Sudrausk nendryno žvėrį, kaimenę
jaučių su tautų veršiais; sutrypk no-
rinčius duoklės! Išsklaidyk tautas,
mėgstančias karus.
31 Ateis Egipto kunigaikščiai, Etiopi-
ja išties rankas į Dievą!
32 Pasaulio karalystės, giedokite Die-
vui, giedokite gyrių Viešpačiui!
33 Tam, kuris važinėja danguose, esan-
čiuose nuo seno. Štai Jis pakelia savo
galingą balsą.
34 Pripažinkite Dievo galybę. Izraely-
je Jo didybė, debesyse Jo galia!
35 Didingas Dievas yra savo šventyk-
loje, Izraelio Dievas; Jis teikia savo
tautai galybę ir jėgą. Tebūna šlovina-
mas Dievas!

69 *Choro vadovui. Giesmės "Lelijos" gaida. Dovydo psalmė.*
Gelbėk mane, Dieve, nes van-
denys siekia mano sielą.
2 Nugrimzdau į gilius dumblus, nėra
kojai atramos. Esu vandens gelmėse,
bangos ritasi per mane.
3 Pailsau šaukdamas, išdžiūvo gerklė,
aptemo akys, belaukiant Dievo.
4 Daugiau kaip galvos plaukų yra tų,
kurie be priežasties manęs nekenčia.
Galingesni už mane tie, kurie mela-
gingai puola mane. Turiu grąžinti, ko
nepaėmiau.
5 Dieve, Tu žinai mano kvailystę ir ma-
no nusikaltimai nepaslėpti nuo Tavęs.
6 Tenebūna gėdinami dėl manęs tie,
kurie laukia Tavęs, Valdove, karei-
vijų Viešpatie! Tenebūna įžeidinėja-
mi dėl manęs tie, kurie ieško Tavęs,
Izraelio Dieve!
7 Dėl Tavęs kenčiu pajuoką, nuo gė-
dos rausta mano veidas.
8 Svetimas tapau savo broliams, paša-
linis – mano motinos vaikams.
9 Uolumas dėl Tavo namų sugraužė
mane, Tave plūstančiųjų keiksmai kri-
to ant manęs.
10 Kai aš verkiau ir varginau sielą pa-
sninku – jie užgauliojo mane.
11 Vietoje drabužių vilkiu ašutinę – dėl
to tapau jiems priežodžiu.
12 Tie, kurie sėdi vartuose, kalba prieš
mane ir geriantys vyną dainuoja apie
mane.
13 O aš meldžiuosi Tau, Viešpatie, vi-
są laiką. Dieve, dėl savo beribio gai-
lestingumo išklausyk mane, dėl savo
išgelbėjimo tiesos.
14 Išgelbėk mane iš dumblo, kad ne-
nugrimzčiau, ištrauk iš gilių vandenų,
išvaduok iš piktų priešų.
15 Teneužlieja manęs vandens srovė,
tenepraryja gelmė ir teneapžioja ma-
nęs duobė.
16 Viešpatie, išklausyk mane dėl savo
malonės gausos! Pažvelk į mane gai-
lestingai.
17 Nepaslėpk savo veido nuo savo tar-
no, nes esu varge; skubiai išklausyk
mane!
18 Priartėk prie mano sielos ir išpirk.
Išlaisvink mane iš priešų!
19 Tu žinai, kaip mane plūsta, gėdina
ir niekina; Tu matai visus mano pri-
spaudėjus.
20 Pajuoka plėšo mano širdį, aš pavar-
gau. Aš laukiau pasigailėjimo, bet jo
nėra, ieškojau guodėjų, tačiau nera-
dau.
21 Vietoje maisto duoda man tulžies,
ištroškusį girdo actu.
22 Jų stalas jiems patiems spąstais te-
virsta ir jų gerovė – žabangais!
23 Teaptemsta jų akys, kad nematytų;
padaryk, kad jų strėnos visada svy-
ruotų.
24 Išliek ant jų savo užsidegimą, ir Ta-
vo rūstybės įkarštis tepasiekia juos.

25 Jų buveinė tegul ištuštėja, palapi-
nėse gyventojų tenelieka.
26 Nes jie persekioja tą, kurį Tu išti-
kai, kurį sužeidei, tam jie didina
skausmą.
27 Tegul vis gausėja jų kaltės, ir tene-
įeina jie į Tavo teisumą.
28 Tebūna jie išbraukti iš gyvųjų kny-
gos ir teisiųjų sąrašuose tebūna jų
vardų!
29 Aš esu vargšas ir kenčiu; Tavo iš-
gelbėjimas, Dieve, teiškelia mane!
30 Aš girsiu Dievo vardą giesme ir dė-
kodamas aukštinsiu Jį.
31 Tai Viešpačiui bus meiliau už jautį,
už jauniklį jautuką su ragais ir nagais.
32 Tai matydami, linksminsis nuolan-
kieji, ir atgys širdys tų, kurie ieško
Dievo.
33 Viešpats girdi vargšą ir neniekina
savo belaisvių.
34 Jį tegiria dangūs ir žemė, jūros ir
visa, kas juda jose.
35 Dievas išgelbės Sioną ir Judo mies-
tus atstatys. Jie įsikurs ten ir gyvens,
36 Jo tarnų vaikai paveldės tą žemę, o
Jo vardą mylintys gyvens joje.

70 *Choro vadovui. Dovydo psalmė. Atminimui.*
Dieve, skubėk išlaisvinti ma-
ne! Viešpatie, skubėk man padėti!
2 Sugėdink ir pakrikdyk tuos, kurie kė-
sinasi į mano gyvybę! Teatsitraukia su-
gėdinti, kurie trokšta man pakenkti!
3 Tebėga apimti gėdos, kurie sako:
“Gerai tau, gerai tau!”
4 Tesidžiaugia ir tesilinksmina Tavyje
visi, kurie ieško Tavęs, ir tesako: “Di-
dis yra Dievas!”, kurie myli Tavo iš-
gelbėjimą.
5 Aš esu vargšas ir suvargęs; Dieve,
skubėk pas mane! Mano pagalba ir
išlaisvintojas Tu esi. Viešpatie, ne-
delsk!

71 Viešpatie, Tavimi pasitikiu:
niekados tenebūsiu sugėdin-
tas.
2 Savo teisumu išlaisvink ir išvaduok
mane! Kreipk į mane savo ausį ir iš-
gelbėk mane!
3 Būk man tvirta pilis, kur visada ga-
lėčiau pabėgti! Juk Tu esi mano uola
ir tvirtovė!
4 Dieve, išlaisvink mane iš nedorėlio
rankos, iš rankos neteisaus ir žiau-
raus žmogaus.
5 Viešpatie Dieve, Tu esi mano viltis,
mano pasitikėjimas nuo pat jaunys-
tės.
6 Tu mane globojai nuo pat gimimo,
Tu saugojai mane nuo motinos įsčių.
Aš nuolat girsiu Tave.
7 Daugelis stebėjosi manimi, bet Tu
buvai man saugi priebėga.
8 Mano burna tebūna pilna gyriaus ir
Tavo garbės visą dieną.
9 Neapleisk manęs senatvėje; nepalik,
kai jėgos išseks!
10 Mano priešai kalba ir seka mane;
jie tyko mano gyvybės ir tariasi:
11 “Dievas jį paliko, vykite ir sugauki-
te jį, nes niekas jo neišgelbės!”
12 Dieve, nebūk toli nuo manęs! Ma-
no Dieve, skubėk man padėti!
13 Gėdingai težūva ir teišnyksta mano
sielos priešininkai! Tesusilaukia pa-
niekos ir negarbės, kurie siekia man
pakenkti.
14 Aš vilties nenustosiu, girsiu Tave vis
labiau.
15 Mano burna kalbės apie Tavo tei-
sumą, skelbs visą dieną Tavo išgelbė-
jimą, nes aš nežinau jų ribų.
16 Aš eisiu su Viešpaties Dievo jėga,
minėsiu Tavo vieno teisumą.
17 Dieve, Tu mokei mane nuo jauny-
stės ir iki šiol dar skelbiu Tavo nuo-
stabius darbus.

[18] Dieve, nepalik manęs, kai būsiu se-
nas ir pražilęs, kol ateinančioms kar-
toms apie Tavo jėgą ir galią aš pa-
skelbsiu.
[19] Dieve, Tavo teisumas siekia aukštą-
jį dangų, Tu padarei didingų darbų,
kas yra Tau lygus, Dieve?
[20] Nors daug ir skaudžių vargų leidai
man patirti, bet ir vėl atgaivinsi ma-
ne, ištrauksi iš žemės gelmių!
[21] Tu suteiksi man garbę ir vėl paguo-
si.
[22] Dieve, aš girsiu Tavo ištikimybę
psalteriu, skambinsiu Tau arfa, Izra-
elio Šventasis!
[23] Mano lūpos ir siela, kurią išpirkai,
džiūgaus, kai Tau giedosiu.
[24] Ir mano liežuvis visą dieną kalbės
apie Tavo teisumą. Visi, kurie siekė
man pakenkti, yra sugėdinti ir panie-
kinti.

72

Saliamono psalmė.

Dieve, suteik karaliui savo iš-
minties teisti ir savo teisingumo ka-
raliaus sūnui,
[2] kad jis Tavo tautą teisingai teistų ir
varguolių teises apgintų.
[3] Tegu kalnai taiką tautai neša ir kal-
vos teisybę!
[4] Tegul gins jis tautos varguolių tei-
ses, gelbės beturčių vaikus ir sunai-
kins prispaudėją.
[5] Per kartų kartas jie bijos Tavęs, kol
saulė švies ir mėnulis spindės.
[6] Jis ateis kaip lietus ant nupjautos
lankos, kaip lietus, drėkinantis žemę.
[7] Jo dienomis žydės teisusis ir taika
bus, kol danguje spindės mėnulis.
[8] Jis viešpataus nuo jūros iki jūros ir
nuo upės iki žemės pakraščių.
[9] Jam nusilenks visi dykumų gyvento-
jai ir jo priešai laižys dulkes.
[10] Tarsio ir salų karaliai atneš jam do-
vanų. Sabos ir Sebos karaliai mokės
duoklę.
[11] Visi karaliai garbins jį, visi pagonys
tarnaus jam.
[12] Jis išvaduos pagalbos maldaujantį
beturtį ir vargšą, kuriam nepadeda
niekas.
[13] Jis pasigailės vargšų ir beturčių ir
jų gyvybes išgelbės.
[14] Iš priespaudos ir smurto jis išlais-
vins juos, jų kraujas bus brangus jo
akyse.
[15] Jis gyvens ir jam duos Sabos aukso,
melsis už jį nuolatos, visą laiką jis bus
giriamas.
[16] Javų bus krašte apsčiai, net kalnų
viršūnėse jie augs; kaip Libano miš-
kas bus jo vaisiai. Miestai bus pilni
žmonių kaip pievos žolių.
[17] Jo vardas išliks per amžius. Jo var-
das pasiliks, kol saulė švies danguje.
Visos žemės giminės bus palaimintos
jame, visos tautos vadins jį palaimintu.
[18] Palaimintas Viešpats, Izraelio Die-
vas, kuris vienas daro stebuklus!
[19] Palaimintas šlovingas Jo vardas per
amžius. Jo šlovė tepripildo visą žemę!
Amen! Amen!
[20] Pabaiga Jesės sūnaus Dovydo mal-
dų.

73

Asafo psalmė.

Tikrai geras yra Dievas Izra-
eliui, tiems, kurių širdis tyra.
[2] Bet mano kojos vos nepasviro, vos
nepaslydo mano žingsniai.
[3] Aš pavydėjau kvailiams, matydamas
nedorėlių pasisekimą.
[4] Jie nepatiria kentėjimų mirdami,
yra kupini jėgų.
[5] Jie nevargsta kaip kiti žmonės, jų
nepaliečia bėdos.
[6] Išdidumu ir smurtu jie rengiasi lyg
drabužiu.

[7] Iš riebaus kūno žiūri jų akys, jie turi
daugiau, negu geidžia širdis.
[8] Jie sugedę ir kalba piktai, iš aukšto
grasina smurtu.
[9] Jų burnos dangui grūmoja, o liežu-
viai vaikštinėja po žemę.
[10] Todėl Jo tauta pritaria jiems ir jų
mokslą lyg vandenį geria.
[11] Jie sako: "Kaip Dievas gali žinoti?
Argi Aukščiausiajame yra pažinimas?"
[12] Štai tokie yra bedieviai, kurie kles-
ti pasaulyje ir turtėja.
[13] Ar veltui saugojau tyrą širdį ir ne-
kaltume ploviau rankas?
[14] Aš gi buvau spaudžiamas visą die-
ną ir plakamas kas rytą.
[15] Jei būčiau galvojęs kalbėti kaip jie,
būčiau nusikaltęs Tavo vaikų kartai.
[16] Aš galvojau, norėdamas tai supras-
ti, bet nepajėgiau,
[17] kol įėjau į Dievo šventyklą ir pa-
mačiau jų galą.
[18] Tikrai Tu pastatei juos labai slidžio-
je vietoje. Tu nustūmei juos į pražūtį.
[19] Jie per akimirksnį sukniubo, pra-
nyko ir žuvo nuo išgąsčio.
[20] Kaip sapną prabundant, taip, Vieš-
patie, Tu pakilęs paniekinsi jų įsivaiz-
davimus.
[21] Kai mano širdis buvo apkartus ir
inkstus varstė diegliai,
[22] aš buvau kvailas ir neišmanantis –
lyg gyvulys Tavo akivaizdoje.
[23] Tačiau aš nuolat esu su Tavimi, Tu
laikai nutvėręs mano dešinę ranką.
[24] Tu vesi mane savo patarimu ir ga-
liausiai paimsi į šlovę.
[25] Ką aš turiu danguje? Ir žemėje aš
trokštu tik Tavęs.
[26] Kai kūnas ir širdis sunyksta, Dievas
yra mano širdies stiprybė ir mano da-
lis per amžius.
[27] Tikrai, kas toli nuo Tavęs, pražus, Tu
sunaikini visus, kurie Tave palieka.
[28] Man gera artėti prie Dievo. Vieš-
pačiu Dievu aš pasitikiu, kad pasako-
čiau apie visus Tavo darbus.

74 *Asafo pamokantis kūrinys.*
Dieve, kodėl atstūmei mus
amžiams, kodėl Tavo rūstybė dega
prieš Tavo ganyklos avis?
[2] Atsimink savo susirinkimą, kurį se-
nais laikais įsigijai, tautą, kurią išpir-
kai, kad ji būtų Tavo, Siono kalną,
kuriame Tu gyvenai!
[3] Įženk į nesibaigiančius griuvėsius.
Priešas šventykloje nusiaubė viską.
[4] Tavo priešai rėkavo Tavo susirinki-
mo viduryje, iškėlė čia savo ženklus.
[5] Jie švaistėsi kirviais lyg miško tan-
kynėje:
[6] sudaužė kirviais ir kūjais visus me-
džio raižinius.
[7] Jie padegė Tavo šventyklą, išnieki-
no Tavo vardo buveinę.
[8] Jie manė savo širdyse: "Sunaikinsi-
me viską!" Jie sudegino visas Dievo
sueigos vietas krašte.
[9] Mes nebeturime savo ženklų, nebė-
ra daugiau jokio pranašo; nė vienas
nežinome, ar ilgai taip bus.
[10] Dieve, ar ilgai prispaudėjas tyčio-
sis? Ar priešas niekins Tavo vardą per
amžius?
[11] Kodėl atitrauki savo ranką ir deši-
nę paslepi antyje?
[12] Tačiau Dievas yra mano Karalius
nuo seno; Jis gelbsti žemės viduryje.
[13] Tu jūrą savo galybe perskyrei, su-
trupinai vandenyje slibinams galvas.
[14] Tu sudaužei galvas leviatano, davei
jį visą suėsti dykumos gyventojams.
[15] Tau paliepus ištrykšta šaltiniai ir
sraunūs upeliai, o vandeningos upės
išdžiūsta.
[16] Tavo yra diena ir naktis. Tu sukū-
rei šviesą ir saulę.

[17] Tu nustatei žemės ribas, Tu padarei
vasarą ir žiemą.
[18] Atsimink, Viešpatie, kad priešas ty-
čiojasi ir kvailiai niekina Tavąjį vardą.
[19] Neatiduok savo balandėlio gyvybės
žvėrims ir nepamiršk amžinai vargšų
susirinkimo.
[20] Pažvelk į savo sandorą; juk visi že-
mės tamsūs kampai yra gausūs smur-
to!
[21] Nepalik prispaustųjų gėdingai trauk-
tis! Vargšai ir skurdžiai tegiria Tavąjį
vardą!
[22] Pakilk, Dieve, ir gink savo bylą! Pri-
simink, kaip kvailiai tyčiojasi iš Tavęs
kasdien!
[23] Nepamiršk savo priešų riksmo, prieš
Tave nuolat sukylančiųjų triukšmo!

Choro vadovui. Giesmės "Nesunaikink" gaida. Asafo psalmė. Giesmė.

75 Dėkojame Tau, Dieve, dėko-
jame! Kurie šaukiasi Tavo vardo, pa-
sakoja nuostabius Tavo darbus.
[2] Kai ateis mano skirtas laikas, teisiu
teisingai.
[3] Nors žemė drebėtų ir visi gyventojai
joje, Aš laikau jos stulpus.
[4] Aš sakau kvailiams: "Nekvailiokite!"
ir nedorėliams: "Nesididžiuokite!
[5] Nekelkite savo rago į aukštybes, ne-
kalbėkite įžūliai prieš Dievą".
[6] Išaukštinimas neateina nei iš rytų,
nei iš vakarų, nei iš pietų.
[7] Dievas yra teisėjas: vieną Jis paže-
mina, o kitą išaukština.
[8] Viešpats laiko rankoje taurę, pilną
putojančio vyno su karčiom prie-
maišom. Iš jos turės gerti visi žemės
piktadariai ir net mieles išsiurbti!
[9] Bet aš skelbsiu per amžius, giedosiu
gyrių Jokūbo Dievui!
[10] Jis sunaikins nedorėlių puikybę ir
aukštai iškels teisiųjų ragus.

Choro vadovui. Styginiams. Asafo psalmė. Giesmė.

76 Garsus yra Judo žemėje Die-
vas, Jo vardas didis Izraelyje.
[2] Saleme yra Jo palapinė, Jo buveinė
Sione.
[3] Jis sulaužė ten lanko strėles, skydus,
kardus ir karo ginklus.
[4] Šlovingesnis ir puikesnis Tu esi už
grobio kalnus!
[5] Stipruoliai buvo apiplėšti, užmigo
mirties miegu, galiūnai rankas nuleido.
[6] Jokūbo Dieve, kai Tu pagrūmojai,
raiteliai ir žirgai sustingo.
[7] Tavęs reikia bijoti, nes kas Tau gali
pasipriešinti, kai imi rūstauti?
[8] Iš dangaus Tu sprendimą paskelbei;
nusigandusi žemė nutilo,
[9] kai Dievas kėlėsi teisti ir išgelbėti
žemės romiųjų.
[10] Net žmonių rūstybė girs Tave, nuo
Tavo rūstybės išlikusieji iškilmes ruoš
Tavo garbei.
[11] Darykite įžadus ir vykdykite juos
Viešpačiui, savo Dievui! Visi šalia Jo
esantieji neškite dovanų Tam, kurio
reikia bijoti,
[12] kuris nutildo kunigaikščių dvasią,
kuris baisus žemės karaliams.

Choro vadovui, Jedutūnui. Asafo psalmė.

77 Mano balsas kilo į Viešpatį,
kai aš Jo šaukiausi. Mano balsas kilo,
ir Jis išklausė mane!
[2] Savo nelaimės dieną ieškojau Vieš-
paties; per naktį ištiesta mano ranka
nepavargo; mano siela nepriėmė pa-
guodos.
[3] Kai prisimenu Dievą – vaitoju, aš
skundžiuosi ir alpsta mano dvasia.
[4] Tu laikai atmerktas mano akis. Aš
nerimauju ir negaliu kalbėti.
[5] Apie praėjusias dienas mąstau, pri-
simenu senus laikus.

[6] Naktį prisimenu giesmę ir mąstau
savo širdyje, mano dvasia vis tyrinėja:
[7] "Nejaugi amžiams atstums Viešpats
ir nebebus palankus?
[8] Ar Jo gailestingumas aplenkė ma-
ne? Ar Jo pažadai, duoti kartų kar-
toms, neišsipildys?
[9] Argi Dievas pamiršo būti malonin-
gas ir užsirūstinęs atsisakė būti gai-
lestingas?"
[10] Aš sakiau: "Man skaudu, kad
Aukščiausiojo dešinė pasikeitusi".
[11] Prisimenu Viešpaties darbus, Tavo
senovėje darytus stebuklus;
[12] apgalvoju visą Tavo darbą, kalbu
apie Tavo veiksmus.
[13] Dieve, šventas yra Tavo kelias! Ku-
ris dievas yra toks didis, kaip mūsų
Dievas?
[14] Tu esi stebuklus darantis Dievas,
apreiškiantis tautose savo galią.
[15] Tu savo ranka išpirkai savo tautą,
Jokūbo ir Juozapo vaikus.
[16] Pamatę Tave vandenys, o Dieve,
pamatę Tave vandenys sudrebėjo,
gelmės sunerimo.
[17] Iš debesų vanduo pasipylė, pasi-
girdo padangėse garsas, skraidė Ta-
vosios strėlės.
[18] Griaustinis danguje sudundėjo, žai-
bai apšvietė pasaulį, drebėjo ir vir-
pėjo žemė.
[19] Tavo kelias ėjo per jūrą, takas – per
plačius vandenis, kur praėjai – neliko
žymės.
[20] Tu vedei savo tautą kaip avis Mo-
zės ir Aarono ranka.

78

Asafo pamokantis kūrinys.
Klausykis mano tauta mano
įstatymo. Išgirsk savo ausimis mano
burnos žodžius!
[2] Atversiu burną palyginimais, atsklei-
siu senovės laikų paslaptis.
[3] Ką girdėjome ir sužinojome, ką mū-
sų tėvai pasakojo mums,
[4] neslėpsime nuo jų vaikų, pasakosi-
me būsimai kartai apie Viešpaties
šlovę, Jo galybę ir stebuklus, kuriuos
Jis padarė.
[5] Jis davė liudijimą Jokūbe ir išleido
įstatymą Izraelyje. Ką Jis įsakė mūsų
tėvams, jie turi skelbti savo vaikams,
[6] kad ir būsimoji karta – ateityje gim-
siantieji vaikai – žinotų ir skelbtų sa-
vo vaikams,
[7] kad jie pasitikėtų Dievu, nepamirš-
tų Dievo darbų ir laikytųsi Jo įsaky-
mų,
[8] kad netaptų jie, kokie buvo jų tėvai,
kietasprandė ir maištinga karta; kar-
ta, kurios širdis nebuvo tvirta nei dva-
sia ištikima Dievui.
[9] Efraimitai, ginkluoti lankais, pabė-
go iš mūšio kautynių dieną.
[10] Dievo sandoros jie nesilaikė ir įsta-
tymų nepaisė.
[11] Užmiršo Jo darbus bei padarytus
stebuklus.
[12] Jų tėvams matant, Jis darė nuosta-
bių dalykų Egipto šalyje, Coano lau-
kuose.
[13] Jis perskyrė jūrą ir pervedė juos,
vandenys stovėjo kaip siena.
[14] Jis vedė juos dieną debesimi, o nak-
tį – ugnies šviesa.
[15] Jis perskėlė dykumos uolą ir pagir-
dė juos kaip iš gelmių.
[16] Iš uolos veržėsi srovės ir vanduo lyg
upės tekėjo.
[17] Tačiau jie dar daugiau prieš Jį nusi-
dėjo, maištavo prieš Aukščiausiąjį dy-
kumoje.
[18] Jie gundė Dievą savo širdyse, rei-
kalaudami maisto, kurio užsigeidė.
[19] Jie kalbėjo prieš Dievą ir sakė:
"Argi gali Dievas paruošti mums sta-
lą dykumoje?

20 Štai Jis smogė į uolą, iš jos ištekėjo
vandenys ir pasipylė upeliai. Bet argi
Jis gali duoti duonos ir mėsos savo
tautai?"
21 Išgirdęs tai, Viešpats supyko, ugnis
užsidegė prieš Jokūbą, rūstybė kilo
prieš Izraelį,
22 nes jie netikėjo Dievu ir nepasiti-
kėjo Jo išgelbėjimu.
23 Tačiau Jis debesims įsakė iš aukšty-
bių, dangaus vartus atidarė.
24 Iš dangaus Jis pabėrė maną – mais-
tą jiems valgyti.
25 Žmonės valgė angelų duoną; turėjo
pakankamai maisto.
26 Jis padangėje sukėlė rytų ir pietų
vėją savo galia
27 ir leido lyti ant jų mėsa kaip dulkė-
mis ir sparnuotais paukščiais kaip jū-
ros smiltimis.
28 Jie krito į jų stovyklą ties palapinė-
mis.
29 Jie valgė, ir visi pasisotino: paten-
kino Dievas jų norus.
30 Bet jie dar nebuvo palikę savo gei-
smų, dar valgis tebebuvo burnoje,
31 kai Dievo rūstybė užgriuvo juos. Jis
išžudė jų riebiausius ir Izraelio rink-
tinius sunaikino.
32 Nepaisant viso to, jie ir toliau nuo-
dėmiavo, netikėdami Dievo stebuk-
lais.
33 Jie leido dienas tuštybėje, savo me-
tus – baimėje.
34 Naikinami ieškojo jie Dievo, su-
grįžę Viešpaties klausė.
35 Atsiminė, kad Dievas yra jų uola,
aukščiausiasis Dievas jų atpirkėjas.
36 Bet jie apgaudinėjo Jį ir savo liežu-
viais melavo Jam,
37 jų širdis nebuvo teisi prieš Jį, jie
nepasiliko ištikimi Jo sandorai.
38 Tačiau Jis, būdamas kupinas gailes-
tingumo, atleido kaltes ir nesunaiki-
no jų. Daugelį kartų Jis sulaikė savo
rūstybę ir neišliejo pykčio.
39 Jis atsimindavo, kad jie tėra kūnas
ir kvapas, kuris nueina ir nebegrįžta.
40 Kaip dažnai jie pykdė Jį dykumoje,
liūdino tyruose!
41 Jie vis iš naujo gundė Dievą ir apri-
bojo Izraelio Šventąjį.
42 Jie neprisimindavo Jo rankos ir tos
dienos, kai Jis išvadavo juos iš prie-
šo,
43 kai darė Egipte ženklus ir stebuk-
lus Coano laukuose.
44 Jis pavertė krauju upelius ir upes,
kad jie negalėtų gerti iš jų.
45 Jis siuntė muses, kurios kandžiojo
juos, taip pat varles, kurios naikino
juos.
46 Jis užleido ant jų laukų derliaus žio-
gus ir skėrius.
47 Jis išdaužė ledais vynuogynus ir
šilkmedžius sunaikino šalčiu.
48 Jų gyvuliai nuo ledų žuvo ir galvijus
naikino žaibai.
49 Jis siuntė jiems savo rūstybę, įtūžį,
pyktį ir visus nelaimių nešėjus.
50 Jis padarė kelią savo rūstybei, ne-
saugojo jų nuo mirties, ant jų užleido
marą.
51 Jis išžudė visus pirmgimius Egipte,
pajėgumo pradžią Chamo palapinė-
se.
52 Jis išvedė savo tautą kaip avis, kaip
kaimenę dykuma vedė.
53 Jis vedė juos saugiai, jie nieko ne-
bijojo, jų priešus apdengė jūra.
54 Jis atvedė juos į šventąją žemę, prie
kalno, kurį Jo dešinė buvo įsigijusi.
55 Jis išvarė tautas, išdalijo jų žemę
paveldėti ir Izraelio gimines apgyven-
dino jų palapinėse.
56 Tačiau jie gundė Jį ir maištavo
prieš Dievą, Aukščiausiojo įsakymų
nesilaikė.

57 Nusisuko ir buvo neištikimi kaip jų
tėvai, nukrypo į šalį kaip sugadintas
lankas.
58 Aukštumomis jie kėlė Jo pyktį,
drožtais atvaizdais sukėlė Jam pavy-
dą.
59 Dievas, tai išgirdęs, supyko ir pasi-
bjaurėjo Izraeliu.
60 Jis paliko palapinę Sile, kurią tarp
žmonių buvo pasistatęs.
61 Savo jėgą Jis atidavė į nelaisvę, sa-
vo šlovę – į priešo rankas.
62 Savo tautą pavedė kardui ir pyko
ant savo paveldėjimo.
63 Jaunuolius ugnis prarijo, mergaitės
liko netekėjusios.
64 Kunigai krito nuo kardo, o našlės
negalėjo jų apraudoti.
65 Tada Viešpats pabudo tarsi žmogus
iš miego, tarsi karžygys, šūkaudamas
nuo vyno,
66 Jis privertė priešus bėgti, amžiną
gėdą jiems padarė.
67 Jis atsisakė Juozapo palapinės ir
Efraimo giminės neišsirinko.
68 Išsirinko Jis Judo giminę, Siono
kalną pamėgo.
69 Čia Jis pastatė savo šventyklą, auk-
štą kaip dangų, tvirtą lyg žemę, am-
žiams sutvertą.
70 Savo tarną Dovydą Jis išsirinko, pa-
ėmęs jį nuo avių gardų.
71 Pašaukė jį nuo žindančių avių ga-
nyti Jokūbą ir Izraelį, Jo paveldėjimą.
72 Jis ganė juos nuoširdžiai, rūpestin-
ga ranka juos vedė.

79 *Asafo psalmė.*
Dieve, pagonys įsiveržė į Tavo
paveldėjimą, suteršė šventyklą, paver-
tė Jeruzalę griuvėsiais!
2 Jie atidavė Tavo tarnų lavonus lesti
padangių paukščiams, žvėrims ėsti
kūnus šventųjų.
3 Jie išliejo jų kraują kaip vandenį Je-
ruzalės apylinkėse, ir nebuvo, kas
juos palaidotų.
4 Mes tapome panieka savo kaimy-
nams, pasityčiojimu ir pajuoka tiems,
kurie gyvena aplinkui mus.
5 Ar ilgai, Viešpatie? Ar amžinai rūs-
tausi? Ar degs kaip ugnis Tavo pavy-
das?
6 Išliek savo rūstybę ant pagonių, ku-
rie Tavęs nenori pažinti, ir ant karalys-
čių, kurios nesišaukia Tavojo vardo!
7 Juk jie suėdė Jokūbą ir jo gyvenvie-
tes nusiaubė.
8 Neprisimink mūsų ankstesniųjų kal-
čių! Skubiai suteik mums savo gailes-
tingumą, nes esame labai pažeminti.
9 Padėk mums, Dieve, mūsų gelbėto-
jau, dėl savo vardo šlovės! Išgelbėk
mus ir atleisk mūsų nusikaltimus dėl
savo vardo.
10 Kodėl turėtų sakyti pagonys: "Kur
yra jų Dievas?" Tesužino apie Tave
pagonys mūsų akivaizdoje, kai bausi
už pralietą Tavo tarnų kraują!
11 Tepasiekia Tave belaisvių dejavi-
mas! Savo galinga ranka išlaisvink pa-
smerktuosius mirti.
12 Atmokėk, Viešpatie, mūsų kaimy-
nams septyneriopai už piktžodžiavi-
mą, kuriuo jie plūdo Tave!
13 O mes, Tavo tauta ir Tavo ganyklos
avys, dėkosime Tau amžinai, kartų
kartoms skelbsime Tavo šlovę!

80 *Choro vadovui. Giesmės "Lelijos" gaida. Asafo liudijimas. Psalmė.*
Klausykis, Izraelio ganytojau,
kuris vedi Juozapą kaip avis! Kuris
gyveni tarp cherubų, suspindėk.
2 Pažadink savo jėgą ties Efraimu,
Benjaminu ir Manasu, ateik ir išgel-
bėk mus!
3 Dieve, prikelk mus, apšviesk mus
savo veidu, tai būsime išgelbėti.

[4] Kareivijų Viešpatie, ar ilgai pyksi,
kai Tavo tauta meldžiasi!
[5] Tu valgydini ją verksmo duona ir
ašaromis gausiai girdai.
[6] Tu leidi mūsų kaimynams vaidytis dėl
mūsų. Mūsų priešai tyčiojasi iš mūsų.
[7] Kareivijų Dieve, prikelk mus, ap-
šviesk mus savo veidu, tai būsime iš-
gelbėti.
[8] Tu atnešei vynmedį iš Egipto, išva-
rei pagonis ir jį čia įsodinai.
[9] Tu paruošei jam dirvą, jis įleido šak-
nis ir išsiplėtė krašte.
[10] Jo šešėlis dengė kalnuotąją šalį, jo
šakos kaip Dievo kedrai.
[11] Jis išleido šakas ligi jūros ir atžalas
iki upės.
[12] Kodėl jo aptvarus nugriovei, kad
praeiviai skintų jo uogas?
[13] Girių šernas niokoja jį, laukiniai
žvėrys ganosi jame.
[14] Kareivijų Dieve, sugrįžk! Pažvelk iš
dangaus, pamokyk ir aplankyk šitą
vynmedį,
[15] kurį pasodino dešinė Tavo, atžalą,
kurią Tu dėl savęs sustiprinai.
[16] Tie, kurie sudegino jį ugnimi ir nu-
kirto, Tavo veidui sudraudus, težūna!
[17] Tegu Tavo ranka būna ant Tavo de-
šinėje sėdinčio vyro, žmogaus sūnaus,
kurį pats užauginai.
[18] Mes nebeatsitrauksime nuo Tavęs.
Atgaivink mus, ir mes šauksimės Ta-
vo vardo.
[19] Kareivijų Viešpatie, atgaivink mus,
apšviesk mus savo veidu, tai būsime
išgelbėti.

81 *Choro vadovui. Giesmės "Spaus-
tuvai" gaida. Asafo psalmė.*
Garsiai šlovinkite Dievą, mū-
sų stiprybę, džiaugsmingą triukšmą
kelkite Jokūbo Dievui!
[2] Giedokite psalmę, muškite būgną,
skambinkite psalteriu ir arfa!
[3] Pūskite trimitą jauno mėnulio die-
ną, skirtu laiku mūsų šventėje!
[4] Tai yra įsakymas Izraeliui, Jokūbo
Dievo įstatymas.
[5] Tokį nurodymą gavo Juozapas, kai
Jis ėjo per Egipto žemę. Išgirdau ne-
žinomą kalbą:
[6] "Aš pašalinau tavo naštą nuo pečių,
tavo rankoms nebereikia nešioti pin-
tinės.
[7] Varge šaukeisi, ir Aš išgelbėjau ta-
ve, atsiliepiau iš griaudėjančio debe-
sies, prie Meribos vandenų mėginau
tave.
[8] Klausyk, mano tauta, Aš noriu tave
įspėti! O kad tu, Izraeli, paklausytum
manęs!
[9] Neturėk ir negarbink jokio kito die-
vo!
[10] Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris
išvedžiau tave iš Egipto žemės. Pla-
čiai išsižiok, kad pripildyčiau tavo
burną.
[11] Bet mano tauta neklausė mano bal-
so, Izraelis man nepakluso.
[12] Todėl atidaviau juos jų širdžių geis-
mams, jie vaikščiojo pagal savo suma-
nymus.
[13] O kad mano tauta klausytų manęs,
kad Izraelis eitų mano keliais!
[14] Tuojau pažeminčiau jų priešus ir
prieš jų prispaudėjus pakelčiau ranką!
[15] Kurie nekenčia Viešpaties, turėtų
Jam lenktis, ir toks jų likimas būtų
per amžius.
[16] O juos geriausiais kviečiais valgy-
dinčiau, uolų medumi maitinčiau".

82 *Asafo psalmė.*
Dievas pakyla dievų susirinki-
me, dievams teismą daro:
[2] "Ar dar ilgai teisite neteisingai ir
pataikausite nedorėliams?
[3] Ginkite vargšus ir našlaičius, betur-

čių ir paniekintųjų saugokite teises.
[4] Vargšus ir beturčius iš nedorėlių
rankų vaduokite!"
[5] Jie neišmano ir nesupranta, jie
vaikščioja tamsoje, todėl visi žemės
pamatai svyruoja.
[6] Aš tariau: "Jūs esate dievai ir Aukš-
čiausiojo sūnūs.
[7] Tačiau jūs mirsite kaip žmonės, kri-
site kaip bet kuris kunigaikštis".
[8] Pakilk, Dieve, teisk žemę, nes visos
tautos Tau priklauso!

83 *Asafo psalmė.*
Dieve, netylėk! Dieve, nenu-
rimk ir nebūk tylus!
[2] Juk štai Tavo priešai triukšmauja,
kelia galvas tie, kurie Tavęs nekenčia.
[3] Prieš Tavo tautą jie rengia sąmoks-
lą, tariasi prieš Tavo globotinius.
[4] Jie sako: "Eikime, išnaikinkime
juos, kad šios tautos nebebūtų ir Iz-
raelio vardo niekas nebeminėtų".
[5] Jie tariasi vieningai, susijungia prieš
Tave;
[6] Edomo ir Moabo stovyklos, izma-
elitai ir hagaritai,
[7] Gebalis, Amonas ir Amalekas, Fili-
stija kartu su Tyro gyventojais.
[8] Su jais kartu asirai eina, Loto pali-
kuonims teikia paramą.
[9] Padaryk jiems kaip Madianui, kaip
Sisarai ir Jabinui prie Kisono upelio;
[10] jie prie Endoro sunaikinti buvo, ta-
po mėšlu žemei patręšti.
[11] Padaryk jų kunigaikščius kaip Ore-
bą ir Zebą, kaip Zebahą bei Zalmu-
ną – visus jų vadus,
[12] kurie sakė: "Pasiglemžkime Dievo
žemes!"
[13] Dieve, padaryk juos lyg sūkurio blaš-
komus lapus, lyg šiaudus prieš vėją.
[14] Kaip ugnis sudegina mišką, kaip
liepsna nudegina kalnus,
[15] taip gainiok juos audromis, gąsdink
vėtromis.
[16] Viešpatie, sugėdink jų veidus, kad
jie ieškotų Tavo vardo!
[17] Tegul visada juos gėda ir išgąstis ly-
di ir gėdoje jie tepražūna.
[18] Težino jie, kad Tas, kurio vardas
Viešpats, visoje žemėje yra aukščiau-
sias!

84 *Choro vadovui. Giesmės "Spaustuvai" gaida. Korės sūnų psalmė.*
Kokios mielos Tavo buveinės,
kareivijų Viešpatie!
[2] Alpsta mano siela ir ilgisi Viešpa-
ties kiemų. Mano širdis ir kūnas šau-
kiasi gyvojo Dievo.
[3] Net ir žvirblis randa namus, kregž-
dė – lizdą perėti vaikams prie Tavo
aukurų, kareivijų Viešpatie, mano
Karaliau ir Dieve!
[4] Palaiminti, kurie gyvena Tavo na-
muose: jie nuolat giria Tave!
[5] Palaimintas žmogus, kuris randa
stiprybę Tavyje, kuris yra keleivis sa-
vo širdy.
[6] Keliaudami išdegusiu slėniu, jie šal-
tiniu jį paverčia, ankstyvasis lietus jį
padengia palaiminimais.
[7] Jie eina iš jėgos į jėgą, kol Dievą
Sione išvysta.
[8] Kareivijų Viešpatie, išgirsk mano
maldą! Išgirsk, Jokūbo Dieve!
[9] Pažvelk, Dieve, mūsų skyde! Pažiū-
rėk į veidą savo pateptojo!
[10] Juk viena diena Tavo kiemuose yra
vertesnė už tūkstantį kitur; geriau bū-
ti durininku Dievo namuose, negu gy-
venti nusidėjėlių palapinėse.
[11] Saulė ir skydas yra Viešpats; malo-
nę ir garbę teikia Viešpats, gerų da-
lykų neatsako tiems, kurie nekaltai
elgiasi.
[12] Kareivijų Viešpatie, palaimintas
žmogus, kuris pasitiki Tavimi!

85 *Choro vadovui. Korės sūnų psalmė.*
Viešpatie, Tu buvai palankus
savo kraštui, išlaisvinai Jokūbą.
2 Tu atleidai savo tautos kaltę, uždengei jos nusidėjimą.
3 Tu sulaikei savo pyktį, nukreipei savo rūstybės įkarštį.
4 Atgaivink mus, Dieve, mūsų gelbėtojau, tepaliauja Tavo rūstybė!
5 Nejaugi amžinai pyksi ant mūsų, rūstausi per kartų kartas!
6 Argi vėl mūsų neatgaivinsi, kad džiaugtumėmės Tavimi?
7 Viešpatie, parodyk mums savo gailestingumą, suteik išgelbėjimą!
8 Klausysiuos, ką kalba Viešpats Dievas! Jis juk skelbia taiką savo tautai ir šventiesiems; tenesigręžia jie į kvailystę.
9 Tikrai, Jo išgelbėjimas arti tiems, kurie Jo bijo, Jo šlovė gyvena tarp mūsų.
10 Gailestingumas ir tiesa susitiko, teisumas ir taika pasibučiavo.
11 Tiesa žels iš žemės, ir teisumas žvelgs iš dangaus.
12 Gausiai gėrybių duos Viešpats, ir žemė bus derlinga.
13 Teisumas eis pirma Jo ir nukreips mus į Jo kelią.

86 *Dovydo malda.*
Viešpatie, išgirsk, išklausyk
mane, nes aš esu vargšas ir beturtis!
2 Saugok mano sielą, nes aš esu šventas! Gelbėk savo tarną, kuris pasitiki Tavimi! Tu esi mano Dievas.
3 Viešpatie, būk man gailestingas, nes Tavęs šaukiuos be paliovos!
4 Palinksmink savo tarno sielą, nes į Tave, Viešpatie, kreipiu savo sielą.
5 Juk Tu, Viešpatie, esi geras ir pasiruošęs atleisti, kupinas gailestingumo visiems, kurie šaukiasi Tavęs.
6 Viešpatie, išgirsk mano maldą ir klausyk mano maldavimo balso!
7 Nelaimėje šaukiuosi Tavęs – Tu išklausai mane!
8 Viešpatie, nėra Tau lygaus tarp dievų ir nėra darbų kaip Tavo.
9 Visos Tavo sutvertos tautos ateis, pagarbins Tave, Viešpatie, ir šlovins Tavo vardą.
10 Tu esi didis ir darai stebuklus, Tu vienas esi Dievas!
11 Viešpatie, pamokyk mane savo kelio, kad vaikščiočiau tiesoje! Įtvirtink mano širdį Tavo baimėje.
12 Viešpatie, mano Dieve, girsiu Tave nuoširdžiai, šlovinsiu Tavo vardą per amžius!
13 Tavo gailestingumas buvo man didelis, Tu išgelbėjai mano sielą iš giliausio pragaro.
14 Dieve, išdidieji sukilo prieš mane, smurtininkų gauja tykoja mano gyvybės; jie nestato Tavęs savo akivaizdoje.
15 Tačiau Tu, Viešpatie, esi užjaučiantis ir maloningas Dievas, kantrus ir kupinas gailestingumo bei tiesos.
16 Pažvelk į mane ir pasigailėk manęs! Duok stiprybės savo tarnui ir išgelbėk savo tarnaitės sūnų!
17 Parodyk ženklą, kad mane globoji, kad matytų tie, kurie manęs nekenčia, ir susigėstų, nes Tu, Viešpatie, esi mano gelbėtojas ir guodėjas!

87 *Korės sūnų psalmė. Giesmė.*
Jo pamatas ant šventųjų kalnų.
2 Viešpats myli Siono vartus labiau už visas Jokūbo buveines.
3 Šlovingi dalykai pasakojami apie tave, Dievo mieste!
4 Minėsiu Rahabą ir Babiloną tarp tų,

kurie žino mane. Filistijos, Tyro ir
Etiopijos gyventojai yra ten gimę.
5 Bet apie Sioną bus sakoma: "Šitas
ir tas vyras jame yra gimę". Aukščiau-
siasis įsteigė jį.
6 Viešpats užrašys tautų knygoje: "Ši-
tas yra ten gimęs".
7 Jie giedos: "Visos mano versmės yra
tavyje!"

Korės sūnų psalmė. Giesmė. Choro vadovui. Liūdna gaida. Nuolankiai nuteikti. Ezrahito Hemano pamokantis kūrinys.

88 Viešpatie, mano išgelbėjimo
Dieve, dieną ir naktį šaukiau Tavo
akivaizdoje.
2 Tepasiekia mano malda Tave! Iš-
girsk mano šauksmą!
3 Mano siela pilna skausmų ir mano
gyvybė arti mirties.
4 Mane laiko tokiu, kuris nužengė į
duobę, esu bejėgis žmogus.
5 Tarp mirusiųjų yra mano guolis, gu-
liu kape kaip užmuštieji, kurių Tu ne-
beatsimeni, nes jie nuo Tavęs atskir-
ti.
6 Tu įstūmei mane į giliausią duobę, į
tamsą, į gelmes.
7 Mane slegia Tavo rūstybė, Tavo ban-
gos ritasi per mane.
8 Tu atitolinai nuo manęs mano pa-
žįstamus, jiems padarei mane bjaurų.
Esu uždarytas ir negaliu išeiti.
9 Mano akys aptemo nuo vargo. Kas-
dien šaukiausi Tavęs, Viešpatie, ties-
damas į Tave rankas.
10 Ar parodysi stebuklus mirusiems?
Ar mirusieji kelsis ir girs Tave?
11 Ar pasakojama apie Tavo malonę
ir ištikimybę mirusiųjų karalystėje?
12 Ar žinomi Tavo stebuklai tamsoje
ir Tavo teisumas užmiršimo šalyje?
13 Viešpatie, Tavęs aš šaukiuosi, ma-
no malda kas rytą kyla į Tave.
14 Viešpatie, kodėl atstumi mane, sle-
pi nuo manęs savo veidą?
15 Nuskurdęs ir pasiruošęs mirti esu
nuo pat jaunystės, kenčiu Tavo siau-
bus, nežinau, ką daryti.
16 Tavo rūstybės įkarštis krinta ant
manęs, naikina mane Tavo siaubai.
17 Jie visą laiką supa mane kaip van-
denys ir skandina.
18 Tu atitolinai nuo manęs mielą bi-
čiulį, mano pažįstami pamiršo mane.

Ezrahito Etano pamokantis kūrinys.

89 Viešpatie, apie Tavo gailestin-
gumą giedosiu amžinai; kartų kar-
toms skelbsiu Tavo ištikimybę.
2 Aš tariau: "Gailestingumas išliks
per amžius. Tu įtvirtinsi savo ištiki-
mybę danguose".
3 "Aš sudariau sandorą su išrinktuoju
ir prisiekiau savo tarnui Dovydui:
4 'Per amžius įtvirtinsiu tavo palikuo-
nis, tavo sostą visoms kartoms pasta-
tysiu' ".
5 Viešpatie, dangūs giria Tavo stebuk-
lus, Tavo ištikimybę – šventųjų susirin-
kimas.
6 Kas gi iš danguje esančių Viešpačiui
prilygsta? Kas tarp Dievo sūnų pana-
šus į Viešpatį?
7 Bauginantis yra Dievas šventųjų su-
sirinkime, gerbtinas visų aplink Jį
esančių.
8 Viešpatie, kareivijų Dieve, kas yra
Tau lygus savo jėga? Viešpatie, kas
yra toks ištikimas, kaip Tu?
9 Tu suvaldai jūros šėlimą, sukilusias
bangas Tu sutramdai.
10 Tu sutriuškini Rahabą kaip nukau-
tąjį, savo galinga ranka išgainioji sa-
vo priešus.
11 Tau priklauso dangūs ir žemė, pa-
saulis ir visa, kas jame; Tu sukūrei
juos.

[12] Tu sutvėrei šiaurę ir pietus; Taboras ir Hermonas džiaugiasi Tavimi.
[13] Tu galingas: stipri Tavo ranka, aukštai pakelta Tavo dešinė!
[14] Tavo sosto pamatas – teisumas ir teisingumas, gailestingumas ir tiesa eina Tavo priekyje.
[15] Palaiminta tauta, kuri pažįsta džiaugsmingą garsą! Viešpatie, Tavo veido šviesoje jie vaikščios.
[16] Tavo vardas juos linksmins, jie bus išaukštinti Tavo teisume.
[17] Tu esi jų garbė ir galybė, Tavo palankumu išaukštintas mūsų ragas.
[18] Viešpats yra mūsų apsauga, Izraelio Šventasis – mūsų karalius.
[19] Regėjime Tu kalbėjai savo šventajam: "Aš suteikiau pagalbą karžygiui, išaukštinau tautos išrinktąjį.
[20] Suradau Dovydą, savo tarną, ir šventu aliejumi jį patepiau.
[21] Mano ranka visuomet jį palaikys, mano dešinė stiprins jį.
[22] Priešas nenugalės jo ir piktadarys nepažemins.
[23] Jo akivaizdoje parblokšiu priešus ir palaušiu tuos, kurie jo nekenčia,
[24] Mano ištikimybė ir gailestingumas lydės jį, ir mano vardu aukštai iškils jo ragas.
[25] Aš jo ranką padėsiu ant jūros ir ant upių jo dešinę.
[26] Jis sakys man: 'Tu esi mano tėvas, mano Dievas ir išgelbėjimo uola!'
[27] Aš padarysiu jį savo pirmgimiu, jis bus aukščiau negu žemės karaliai.
[28] Aš būsiu jam gailestingas per amžius, tvirta pasiliks sandora tarp mūsų.
[29] Jo palikuonims leisiu gyventi per amžius, kol bus dangus, stovės jo sostas.
[30] Jei jo vaikai paniekins mano įstatymą, jei nesielgs, kaip jiems įsakyta,
[31] jei mano nuostatus laužys ir įsakymų mano nepaisys,
[32] bausiu už jų nuodėmes lazda, plaksiu rykštėmis už jų kaltę.
[33] Bet savo malonės iš jo neatimsiu ir ištikimybės jam neatsakysiu,
[34] nesulaužysiu sandoros ir savo lūpų žodžio nekeisiu.
[35] Kartą esu prisiekęs šventumu savo, Dovydui nemeluosiu.
[36] Jo palikuonys gyvens per amžius, ir jo sostas stovės kaip saulė priešais mane,
[37] bus įtvirtintas kaip mėnulis – ištikimas liudytojas danguje".
[38] Bet Tu atstūmei, atmetei ir pasibjaurėjai pateptuoju savo.
[39] Išsižadėjai sandoros su savo tarnu, nusviedei žemėn jo karūną ir suteršei ją.
[40] Tu sugriovei jo mūrus, pavertei griuvėsiais tvirtoves.
[41] Jį plėšia visi praeiviai, jis tapo pajuoka kaimynams.
[42] Tu leidai jo priešų galybei iškilti, jiems visiems suteikei džiaugsmą.
[43] Nukreipei ašmenis jo kardo, neleidai laimėti mūšyje.
[44] Tu atėmei jo šlovę ir nuvertei jo sostą.
[45] Sutrumpinai jo jaunystės dienas, padengei jį gėda.
[46] Ar ilgai, Viešpatie? Ar slėpsies amžinai? Ar degs kaip ugnis Tavo rūstybė?
[47] Viešpatie, atsimink, koks trumpas yra mano gyvenimas! Kokius menkus Tu sukūrei visus žmones!
[48] Koks žmogus gyvena ir nepatiria mirties? Kieno siela mirusiųjų buveinės išvengia?
[49] Viešpatie, kur yra Tavo ankstesnė malonė, kurią Dovydui savo tiesoje pažadėjai?

50 Viešpatie, atsimink savo tarno gė-
dą; nešioju širdyje daugelio tautų pa-
nieką,
51 kuria, Viešpatie, Tavo priešai nie-
kino Tavo pateptojo kelius.
52 Tebūna palaimintas Viešpats per
amžius! Amen! Amen!

90 *Dievo vyro Mozės malda.*
Viešpatie, Tu buvai mums
prieglauda per kartų kartas!
2 Pirma, negu buvo sutverti kalnai,
žemė ir pasaulis, Tu, Dieve, esi nuo
amžių ir per amžius!
3 Tu gražini žmones į dulkes ir sakai:
"Sugrįžkite, žmonių vaikai!"
4 Juk tūkstantis metų Tavo akyse yra
kaip vakarykštė diena, kuri praėjo,
kaip sargybos laikas naktį.
5 Tu pašalini žmones kaip rytmečio
sapną, kaip žaliuojančią žolę.
6 Rytą ji žydi, vakare nukertama ir
sudžiūsta.
7 Tavo rūstybė sunaikina mus, Tavo
pyktis mus gąsdina.
8 Tu laikai mūsų kaltes savo akivaiz-
doje, mūsų slaptas nuodėmes–savo
veido šviesoje.
9 Mūsų dienos praeina Tau rūstau-
jant, mūsų metai kaip atodūsis.
10 Mūsų metų skaičius yra septynias-
dešimt, o stipresniųjų–aštuoniasde-
šimt. Dauguma jų praeina varge ir
kančiose. Jie greitai praeina, ir mes
išnykstame.
11 Kas Tavo rūstybės jėgą supranta ir
bijo Tavojo pykčio?
12 Pamokyk mus skaičiuoti mūsų die-
nas, kad įgytume išmintingą širdį!
13 Sugrįžk, Viešpatie! Ar ilgai? Būk
gailestingas savo tarnams!
14 Gaivink mus nuo ryto savo gailes-
tingumu, kad džiaugsmas ir linksmu-
mas mus lydėtų visą amžių!
15 Suteik mums džiaugsmo už tas die-
nas, per kurias pažeminti buvome, už
tuos metus, per kuriuos patyrėme
pikta.
16 Tepamato Tavo tarnai Tavo darbus
ir Tavo šlovę jų vaikai!
17 Viešpatie, Dieve, būk mums geras,
įtvirtink mūsų darbus, daryk mūsų
darbus sėkmingus!

91 Tas, kuris gyvena Aukščiausio-
jo globoje, Visagalio šešėlyje
pasilieka,
2 sako Viešpačiui: "Tu mano priebė-
ga ir mano tvirtovė, mano Dievas, ku-
riuo pasitikiu!"
3 Jis ištrauks tave iš medžiotojo kil-
pos, iš pražūtingo maro.
4 Jis pridengs tave savo plunksno-
mis, po Jo sparnais rasi sau prie-
glaudą. Didysis skydas ir šarvas yra
Jo tiesa!
5 Tau nereikės bijoti nakties baisumų
nė strėlių, švilpiančių dieną,
6 nebaugins tavęs patamsyje slankio-
jąs maras nė vidudienį siaučiantis su-
naikinimas.
7 Tavo pašonėje kris tūkstantis ir de-
šimt tūkstančių–tavo dešinėje, bet
tai nepriartės prie tavęs.
8 Tu savo akimis tai stebėsi ir matysi
nedorėlių atlyginimą,
9 nes tu pasidarei Viešpatį savo prie-
bėga, Aukščiausiąjį savo buveine.
10 Tau neatsitiks nieko pikto, ir jokia
nelaimė nepriartės prie tavo palapi-
nės.
11 Jis įsakys savo angelams saugoti ta-
ve visuose keliuose.
12 Ant rankų jie nešios tave, kad ne-
užsigautum kojos į akmenį.
13 Tu mindžiosi liūtą ir gyvatę, sutryp-
si jauniklį liūtą ir slibiną.
14 "Kadangi jis pamilo mane, Aš iš-

laisvinsiu jį ir apginsiu, nes jis mano
vardą pažįsta.
15 Jis šauksis manęs, ir Aš jam atsaky-
siu. Būsiu su juo varge, išlaisvinsiu jį
ir pagerbsiu.
16 Ilgu gyvenimu pasotinsiu jį ir paro-
dysiu jam savo išgelbėjimą".

92 *Psalmė. Giesmė sabato dienai.*
Gera dėkoti Tau, Viešpatie, ir
giedoti gyrių Tavo vardui, Aukščiau-
siasis,
2 skelbti rytmetį Tavo malonę ir išti-
kimybę naktimis
3 dešimčiastygiu instrumentu, psalte-
riu ir arfa.
4 Viešpatie, Tu palinksminai mane sa-
vo kūriniais, Tavo rankų darbais aš
džiaugiuosi.
5 Viešpatie, kokie didingi yra Tavo
darbai! Kokios gilios Tavo mintys!
6 Tik neišmanantis žmogus to nesu-
pranta ir kvailys nesuvokia.
7 Nors ir žydi nedorėliai kaip gėlės,
nors klesti piktadariai, jie bus amži-
nai sunaikinti.
8 Viešpatie, Tu esi Aukščiausiasis per
amžius!
9 Viešpatie, štai žus Tavo priešai, bus
išblaškyti visi piktadariai!
10 Bet man Tu davei jėgų kaip stumb-
rui, patepei mane šviežiu aliejumi.
11 Mano akys matys mano priešus, au-
sys išgirs apie tuos, kurie prieš mane
pakilo.
12 Teisusis klestės kaip palmė, augs
kaip Libano kedras.
13 Viešpaties namuose pasodinti, jie
žydės Dievo kiemuose,
14 neš vaisių senatvėje, bus sultingi ir
žali,
15 kad skelbtų Viešpaties teisumą. Jis
yra mano uola ir Jame nėra neteisy-
bės.

93 Viešpats karaliauja. Jis apsi-
vilkęs didybe, Viešpats susi-
juosęs stiprybe, taip tvirtai pastatė
pasaulį, kad jo niekas nepajudins.
2 Tvirtai stovi Tavo sostas nuo seno-
vės; nuo amžių Tu esi!
3 Viešpatie, vandenys patvino, pakilo
jų ūžimas, pakilo vandenų bangos!
4 Galingesnis už gausių vandenų šnio-
kštimą, už galingas jūrų bangas yra
Viešpats aukštybėse!
5 Tavo liudijimai labai patikimi. Tavo
namus puošia šventumas, Viešpatie,
per amžius.

94 Viešpatie Dieve, kuris atker-
šiji, Dieve, kuris atkeršiji, pa-
sirodyk!
2 Kelkis, pasaulio Teisėjau, atlygink
išdidiesiems, ką jie nusipelnė!
3 Viešpatie, ar ilgai dar nedorėliai
džiūgaus?
4 Ar ilgai kalbės įžūliai ir didžiuosis
visi piktadariai?
5 Viešpatie, jie trypia Tavo tautą,
spaudžia Tavo paveldą.
6 Jie užmuša našlę ir ateivį, žudo naš-
laičius.
7 Jie sako: "Viešpats nemato, Jokūbo
Dievas nepastebi".
8 Susipraskite, tautos neišmanėliai!
Jūs kvailiai, kada išminties įgysite?
9 Nejaugi Tas, kuris padarė ausį, ne-
girdėtų, ir Tas, kuris sukūrė akį, ne-
matytų?
10 Argi Tas, kuris auklėja tautas ir
moko žmones išminties, nesudraus-
tų?
11 Viešpats žino žmonių mintis, kad
jos yra tuščios.
12 Palaimintas žmogus, Viešpatie, ku-
rį Tu auklėji ir savo įstatymo mokai;
13 ramybę jam teiki nelaimių dieno-
mis, kol nedorėliui kasama duobė.

14 Juk Viešpats neatmes savo tautos
ir neapleis savo paveldėjimo.
15 Teisingumas sugrįš teisiajam ir juo
paseks visi tiesiaširdžiai.
16 Kas gins mane nuo piktadarių? Kas
užstos mane prieš skriaudėjus?
17 Jei Viešpats man nebūtų padėjęs,
būčiau atsidūręs tylos karalystėje.
18 Kai pasakiau: "Slysta mano koja",
Tavo gailestingumas, Viešpatie, palaikė mane.
19 Kai mano širdis prisikaupė rūpesčių, Tavo paguoda sielai džiaugsmą
grąžino.
20 Argi Tu nedorėlių sostui pritarsi,
kai iškraipydami įstatymą jie spaudžia žmones?
21 Teisiojo sielą jie puola, nekaltą
kraują pasmerkia.
22 Bet Viešpats yra mano apsauga ir
mano Dievas – priebėgos uola.
23 Jis atlygins jiems už jų nedorybes,
jų pačių neteisybėse sunaikins juos.
Viešpats, mūsų Dievas, sunaikins
juos.

95 Ateikite, giedokime Viešpačiui! Džiaugsmingą triukšmą
kelkime savo išgelbėjimo uolai!
2 Ateikime į Jo akivaizdą su padėka,
džiaugsmingai giedokime Jam psalmes!
3 Viešpats yra didis Dievas ir didis
Karalius, didesnis už visus dievus.
4 Jo rankoje yra žemės gelmės ir Jam
priklauso kalnų viršūnės.
5 Jo yra jūra, nes Jis ją sutvėrė, ir sausuma Jo rankų darbas.
6 Ateikite, pulkime žemėn prieš Dievą
ir pagarbinkime, atsiklaupkime prieš
Viešpatį, kuris sutvėrė mus!
7 Jis yra mūsų Dievas, o mes – Jo ganoma tauta ir Jo rankų globojamos avys!
Šiandien, jeigu išgirsite Jo balsą, –
8 "neužkietinkite savo širdžių kaip
Meriboje, kaip gundymo dieną dykumoje,
9 kur jūsų tėvai mane gundė ir mėgino, nors mano darbus buvo matę!
10 Keturiasdešimt metų mane liūdino
ta karta, ir Aš pasakiau: 'Ši tauta
klysta savo širdyje ir nepažįsta mano
kelių'.
11 Užsirūstinęs jiems prisiekiau: 'Jie
neįeis į mano poilsį!' "

96 Giedokite Viešpačiui naują
giesmę, giedokite Viešpačiui
visos šalys.
2 Giedokite Viešpačiui, šlovinkite Jo
vardą. Kiekvieną dieną skelbkite Jo
išgelbėjimą.
3 Apsakykite Jo garbę tarp pagonių ir
Jo stebuklus visoms tautoms.
4 Didis yra Viešpats ir didžiai girtinas, bijotinas labiausiai iš visų dievų.
5 Visi tautų dievai yra stabai, bet
Viešpats sukūrė dangus.
6 Didybė ir garbė yra priešais Jį, galybė ir grožis Jo šventykloje.
7 Pripažinkite Viešpačiui, tautų giminės, pripažinkite Viešpačiui šlovę ir
galybę!
8 Atiduokite Viešpačiui šlovę, priderančią Jo vardui, atneškite auką, įeikite į Jo kiemus.
9 Garbinkite Viešpatį šventumo grožyje, bijokite Jo visos šalys.
10 Skelbkite pagonims: "Viešpats karaliauja!" Jis sukūrė tvirtą pasaulį, Jis
teis tautas teisingai.
11 Tesilinksmina žemė ir tedžiūgauja
dangūs! Tešniokščia jūra ir kas joje
yra!
12 Linksmai tedžiūgauja laukai ir visa,
kas juose auga! Visi miško medžiai
tada džiaugsis

13 Viešpaties akivaizdoje, kai Jis ateis
teisti žemę. Jis teis pasaulį teisingai
ir tautas savo tiesoje.

97 Viešpats karaliauja! Tedžiū-
gauja žemė! Tesilinksmina
salos!
2 Debesys ir tamsa Jį supa; teisumas
ir teisingumas yra Jo sosto pagrin-
das.
3 Jo priekyje liepsnoja ugnis ir sude-
gina aplinkui Jo priešus.
4 Žaibai nušviečia pasaulį. Tai maty-
dama, žemė drebėjo.
5 Kalnai sutirpo kaip vaškas prieš
Viešpatį – visos žemės Valdovą.
6 Dangūs skelbia Jo teisumą ir visos
tautos mato Jo šlovę.
7 Bus sugėdinti tie, kurie tarnauja
drožiniams, kurie stabais savo giriasi.
Garbinkite Jį visi dievai!
8 Tai girdi Sionas ir džiaugiasi. Vieš-
patie, dėl Tavo sprendimų džiūgauja
Judo dukterys.
9 Viešpatie, Tu esi aukštai virš visos
žemės, išaukštintas virš visų dievų!
10 Jūs, kurie mylite Viešpatį, nekęski-
te pikto; Jis saugo savo šventųjų gy-
vybes, iš nedorėlių priespaudos išlais-
vina juos.
11 Šviesa sušvinta teisiajam, tiesiašir-
džiui – džiaugsmas.
12 Linksminkitės, teisieji, Viešpatyje,
dėkokite, prisiminę Jo šventumą.

98 *Psalmė.*
Naują giesmę giedokite Vieš-
pačiui, nes nuostabius darbus Jis da-
ro! Jo dešinė ir Jo šventoji ranka Jam
pergalę teikia.
2 Viešpats apreiškė savo išgelbėjimą,
tautų akivaizdoje parodė savo teisu-
mą.
3 Jis atsiminė savo gailestingumą ir
tiesą, žadėtą Izraelio namams. Visi
žemės pakraščiai pamatė Dievo išgel-
bėjimą.
4 Džiaugsmingą triukšmą kelkite Vie-
špačiui visos šalys! Linksminkitės ir
giedokite gyrių.
5 Giedokite Viešpačiui, pritardami ar-
fomis, giedokite psalmes, pritardami
arfomis.
6 Trimitų ir rago garsais kelkite džiau-
gsmingą triukšmą prieš Karalių, Vieš-
patį!
7 Tesidžiaugia jūra ir kas joje yra, že-
mė ir jos gyventojai!
8 Upės teploja rankomis, kalnai tesi-
džiaugia kartu
9 Viešpaties akivaizdoje, nes Jis ateis
teisti žemę! Jis teis pasaulį teisingai
ir tautas nešališkai.

99 Viešpats karaliauja, tegu dre-
ba tautos. Jis sėdi tarp cheru-
bų, tedreba žemė.
2 Viešpats yra didis Sione. Jis yra
aukščiau nei visos tautos.
3 Tegiria jie Tavo vardą, didį ir baisų;
Jis yra šventas.
4 Karaliaus galybė myli tiesą. Tu įtvir-
tini teisingumą, teisumą ir teisybę Jo-
kūbe įvykdai.
5 Aukštinkite Viešpatį, mūsų Dievą,
garbinkite priešais Jo sostą; Jis yra
šventas.
6 Mozė ir Aaronas tarp Jo kunigų ir
Samuelis tarp tų, kurie šaukiasi Jo
vardo. Jie šaukėsi Viešpaties, ir Jis
atsakė jiems.
7 Iš debesies stulpo kalbėjo Jis; jie
laikėsi Jo nuostatų ir potvarkių, ku-
riuos Jis jiems davė.
8 O Viešpatie, mūsų Dieve, Tu atsa-
kei jiems! Atlaidus Dievas buvai
jiems, nors ir atlygindavai už jų nu-
sikaltimus.

9 Aukštinkite Viešpatį, mūsų Dievą,
garbinkite prie Jo švento kalno, nes
Viešpats, mūsų Dievas, yra šventas!

100

Gyriaus psalmė.

Kelkite džiaugsmingą triuk-
šmą Viešpačiui, visos šalys!
2 Tarnaukite Viešpačiui su džiaugs-
mu, Jo akivaizdon ateikite giedo-
dami.
3 Žinokite, kad Viešpats yra Die-
vas. Jis mus sukūrė, o ne mes patys;
mes esame Jo tauta ir Jo ganyklos
avys.
4 Įeikite pro vartus su dėkojimu, į Jo
kiemus su gyriumi. Būkite dėkingi
Jam, laiminkite Jo vardą!
5 Geras yra Viešpats; Jo gailestingu-
mas amžinas ir Jo tiesa pasilieka kar-
tų kartoms.

101

Dovydo psalmė.

Apie gailestingumą ir tei-
singumą giedosiu, skambinsiu Tau,
Viešpatie.
2 Laikysiuos teisingo kelio. Kada Tu
pas mane ateisi? Vaikščiosiu su tobu-
la širdimi savo namuose.
3 Į tai, kas nedora, aš nežiūrėsiu. Aš
nekenčiu neištikimųjų darbų; nieko
bendro su jais neturėsiu.
4 Vengsiu iš tolo širdies nelabumo,
pikto nenoriu pažinti.
5 Kas slaptai savo artimą šmeižia, tą
nutildysiu. Kas žiūri iš aukšto ir turi
išdidžią širdį, to neapkęsiu.
6 Mano akys žvelgia į krašto ištiki-
muosius, kad jie gyventų su manimi.
Kas vaikščioja tobulu keliu, tas tar-
naus man.
7 Klastingieji negyvens mano namuo-
se. Melagiai nepasiliks mano akivaiz-
doje.
8 Anksti išnaikinsiu krašto nedorė-
lius, kad pašalinčiau piktadarius iš
Viešpaties miesto.

102

Prislėgtojo malda, kai jis sielvarte išlieja Viešpačiui savo skundą.

Viešpatie, išgirsk mano
maldą, ir mano šauksmas tepasiekia
Tave.
2 Neslėpk savo veido nuo manęs tą
dieną, kai esu varge. Palenk į mane
savo ausį, kai šaukiuosi, skubėk man
atsakyti.
3 Mano dienos pranyksta kaip dūmai,
mano kaulai kaip židinys dega.
4 Kaip pakirsta žolė mano širdis
džiūsta; aš pamirštu valgyti.
5 Nuo skaudžių aimanų oda prilipo
prie mano kaulų.
6 Esu panašus į dykumų pelikaną, į
pelėdą griuvėsiuose.
7 Nemiegu ir esu vienišas kaip paukš-
tis ant stogo.
8 Priešai mane užgaulioja, ir mano
vardas jiems tapo keiksmažodžiu.
9 Pelenus valgau kaip duoną ir su aša-
romis maišau savo gėrimą
10 dėl Tavo rūstybės ir pykčio, nes Tu
mane pakėlei ir nubloškei žemėn.
11 Mano dienos yra tartum ištįsęs še-
šėlis, ir aš lyg žolė džiūstu.
12 Bet Tu, Viešpatie, pasiliksi per am-
žius; Tave minės visos kartos.
13 Tu pakilsi ir pasigailėsi Siono, nes
atėjo metas jam suteikti malonę.
14 Tavo tarnams jo akmenys meilūs,
jiems gaila jo dulkių.
15 Tavo vardo, Viešpatie, bijos pa-
gonys ir Tavo šlovės – pasaulio ka-
raliai.
16 Kai Viešpats atstatys Sioną, Jis pa-
sirodys savo šlovėje;
17 apleistųjų maldas Jis išklausys, jų
prašymų nepaniekins.
18 Tai tebūna užrašyta ateisiančiai kar-

tai, kad tauta, kuri bus sukurta, girtų
Viešpatį.
19 Iš savo šventos aukštybės Viešpats
pažvelgė žemyn, iš dangaus pažiūrė-
jo į žemę,
20 kad išgirstų belaisvių dejones, iš-
laisvintų mirčiai skirtuosius,
21 kad Sione būtų skelbiamas Viešpa-
ties vardas ir girtų Jį Jeruzalėje,
22 kai susiburs karalystės ir tautos tar-
nauti Viešpačiui.
23 Jis susilpnino mane kelionėje, su-
trumpino mano gyvenimo dienas.
24 Aš sakiau: "Mano Dieve, neatimk
manęs įpusėjus mano amžiui, Tavo
metai tęsiasi per visas kartas.
25 Kadaise Tu sukūrei žemę ir dangūs
yra Tavo rankų darbas.
26 Jie pražus, bet Tu pasiliksi. Jie visi
susidėvės kaip drabužis, kaip rūbą
juos pakeisi, ir jie bus pakeisti.
27 Bet Tu esi tas pats ir Tavo metai
nesibaigs.
28 Tavo tarnų vaikai gyvens ir jų pali-
kuonys įsitvirtins Tavo akivaizdoje".

103 *Dovydo psalmė.*
Laimink, mano siela, Vieš-
patį, ir visa, kas yra manyje, Jo šven-
tą vardą.
2 Laimink, mano siela, Viešpatį ir ne-
užmiršk visų Jo geradarysčių.
3 Jis atleidžia visas tavo kaltes ir gydo
visas tavo ligas.
4 Jis išperka tavo gyvybę iš pražūties
ir savo malone bei gailestingumu ta-
ve vainikuoja.
5 Jis pasotina geru tavo burną, ir atsi-
naujina tavo jaunystė kaip erelio.
6 Viešpats vykdo teisybę ir teismą
prispaustiesiems.
7 Jis savo kelius apreiškė Mozei, ir Iz-
raelio vaikai matė Jo darbus.
8 Gailestingas ir maloningas yra Vieš-
pats, lėtas pykti ir turtingas gailes-
tingumo.
9 Ne visados Jis barasi ir ne amžinai
rūstauja.
10 Jis nepasielgė su mumis pagal mū-
sų kaltes ir neatlygino mums pagal
mūsų nuodėmes.
11 Kaip dangus yra aukštai virš žemės,
taip didis yra Jo gailestingumas tiems,
kurie Jo bijo.
12 Kaip toli nuo rytų yra vakarai, taip
Jis atitolino nuo mūsų mūsų nuodė-
mes.
13 Kaip tėvas pasigaili vaikų, taip
Viešpats gailisi tų, kurie Jo bijo.
14 Jis mūsų prigimtį žino, atsimena,
kad esame dulkės.
15 Žmogaus dienos yra kaip žolė, kaip
lauko gėlė jis pražysta.
16 Vos tik papūtė vėjas, jo nebėra, jo
vieta jo nebepažįsta.
17 Bet Viešpaties gailestingumas per
amžius tiems, kurie Jo bijo, ir Jo tei-
sumas lieka vaikų vaikams tų,
18 kurie Jo sandoros laikosi, atsimena
Jo įsakymus ir vykdo juos.
19 Viešpats danguje pastatė savo sos-
tą, Jo karališka valdžia valdo viską.
20 Laiminkite Viešpatį jūs, angelai,
galingi jėga, kurie vykdote Jo žodį, Jo
balsą išgirdę.
21 Laimink Viešpatį, Jo kareivija, Jo
tarnai, kurie vykdote Jo valią.
22 Laiminkite Viešpatį, visi kūriniai
visoje Jo viešpatystėje. Laimink, ma-
no siela, Viešpatį!

104 Laimink, mano siela, Vieš-
patį! Viešpatie, mano Die-
ve, Tu esi labai didingas! Didybe ir
garbe esi apsirengęs.
2 Tave supa šviesa kaip apsiaustas; iš-
tiesei dangus kaip skraistę.
3 Virš vandenų surentei sau kamba-

rius, debesis padarei savo vežimu, va-
žiuoji ant vėjo sparnų.
4 Tu darai savo pasiuntinius kaip vėjus,
savo tarnus kaip liepsnojančią ugnį.
5 Tu padėjai žemės pamatus, ir nie-
kas jos nepajudins per amžius.
6 Vandenynais kaip drabužiu apdengei
ją, kalnų viršūnes vandenys dengė.
7 Tau grūmojant, jie pabėgo, nuo Ta-
vo griaustinio balso jie pasišalino.
8 Jie kyla į kalnus, leidžiasi į slėnius, į
vietas, kurias jiems paskyrei.
9 Nustatei jiems ribą, kad neperženg-
tų jos ir nebeužlietų žemės.
10 Tu pasiuntei šaltinius į slėnius, tarp
kalnų jie teka.
11 Iš jų miško žvėrys geria ir laukiniai
asilai troškulį savo malšina.
12 Jų pakrantėse padangių paukščiai
gyvena, medžių šakose jie čiulba.
13 Iš savo kambarių kalnus Tu laistai,
Tavo rankų darbas gaivina žemę.
14 Tu išaugini žolę galvijams ir auga-
lus, kad tarnautų žmogui, kad iš že-
mės jis maistą sau gautų
15 ir vyną, kuris linksmina žmogaus
širdį. Veidai spindi nuo aliejaus, o
duona stiprina žmonių širdis.
16 Viešpaties medžiai pasisotina, Li-
bano kedrai, Jo pasodinti.
17 Paukščiai ten krauna lizdus, gandras
kiparisо viršūnėje sau namus pasidarė.
18 Aukšti kalnai – laukinėms ožkoms,
uolos – triušiams prieglaudą teikia.
19 Jis sukūrė mėnulį laikui žymėti,
saulė žino, kada nusileisti.
20 Tu siunti tamsą, ir ateina naktis,
miško žvėrys sujunda.
21 Ima riaumoti jauni liūtai, grobio
ieškodami, ir prašo Dievą sau maisto.
22 Kai pateka saulė, jie pasitraukia
miegoti į savo lindynes.
23 Žmogus išeina į darbą ir darbuoja-
si ligi vakaro.
24 Viešpatie, kokia daugybė Tavo dar-
bų! Juos išmintingai padarei, žemę
pripildei savo turtų.
25 Štai didelė ir plati jūra. Ten knibžda
be skaičiaus įvairaus dydžio gyvūnų.
26 Ten plaukioja laivai, Tavo sukurtas
leviatanas vandeny žaidžia.
27 Jie visi iš Tavęs laukia, kad duotum
jiems maisto reikiamu metu.
28 Tu duodi jiems, jie rankioja. Tu ištie-
si savo ranką, jie pasisotina gausiai.
29 Tau paslėpus nuo jų veidą, jie išsi-
gąsta. Tu atimi iš jų kvapą, ir jie mir-
šta, dulkėmis virsta.
30 Atsiunti Tu savo dvasią, sukuri juos
ir atnaujini žemės veidą.
31 Viešpaties šlovė pasiliks per am-
žius, džiaugsis Viešpats savo darbais.
32 Jis pažvelgia į žemę, ji sudreba; pa-
liečia kalnus, ir jie rūksta.
33 Viešpačiui giedosiu, kol gyvensiu,
giedosiu gyrių Dievui, kol gyvas bū-
siu.
34 Mano apmąstymai Jam patiks; aš
džiaugsiuosi Viešpatyje.
35 Te nusidėjėliai dingsta iš žemės, te-
nebūna daugiau nedorėlių. Laimink,
mano siela, Viešpatį! Girkite Viešpatį!

105 Dėkokite Viešpačiui, šau-
kitės Jo vardo, skelbkite
tautose Jo darbus.
2 Giedokite Jam, giedokite Jam psal-
mes. Garsinkite visus Jo stebuklus.
3 Didžiuokitės Jo šventu vardu. Tegu
džiaugiasi širdis tų, kurie ieško Vieš-
paties.
4 Ieškokite Viešpaties ir Jo jėgos.
Nuolatos ieškokite Jo veido.
5 Atsiminkite Jo nuostabius darbus,
kuriuos Jis yra padaręs, Jo stebuklus
ir Jo lūpų ištartus sprendimus.
6 Jūs, Jo tarno Abraomo palikuonys,
Jokūbo vaikai, Jo išrinktieji.

[7] Jis yra Viešpats, mūsų Dievas; visoje žemėje galioja Jo sprendimai.
[8] Jis per amžius atsimena savo sandorą, žodį, kurį Jis įsakė tūkstančiui kartų,
[9] sandorą, kurią Jis padarė su Abraomu, ir priesaiką, duotą Izaokui.
[10] Jis patvirtino ją Jokūbui įstatymu, Izraeliui – amžina sandora,
[11] sakydamas: "Tau duosiu Kanaano šalį, tavo paveldėjimo dalį",
[12] kai jie buvo negausūs skaičiumi, tik ateiviai joje.
[13] Jie keliavo iš tautos į tautą, iš vienos karalystės į kitą.
[14] Jis niekam neleido jų skriausti, sudrausdavo dėl jų karalius:
[15] "Nelieskite mano pateptųjų ir mano pranašams nedarykite pikto".
[16] Jis žemei badą pašaukė, duonos ramstį sunaikino.
[17] Jis pasiuntė pirma jų vyrą, Juozapą, vergijon parduotą.
[18] Jie supančiojo jo kojas, sukaustė jį geležimi,
[19] kol įvyko Jo žodis; Viešpaties žodis išmėgino jį.
[20] Karalius paleisti jį liepė, tautos valdovas išlaisvino jį.
[21] Savo namų viešpačiu jį paskyrė ir viso savo turto valdovu,
[22] kad vadovautų šalies kunigaikščiams, išminties mokytų vyresniuosius.
[23] Tuomet Izraelis Egiptan atvyko ir Jokūbas viešėjo Chamo krašte.
[24] Čia Jis labai pagausino savo tautą ir padarė ją stipresnę už jų priešus.
[25] Jis pažadino jų širdyse neapykantą savo tautai, ir jie ėmė su Jo tarnais elgtis klastingai.
[26] Jis pasiuntė Mozę, savo tarną, ir Aaroną, kurį išsirinko.
[27] Jie Chamo krašte padarė nuostabių ženklų ir stebuklų.
[28] Jis siuntė tamsą ir aptemdė kraštą, ir jie nepasipriešino Jo žodžiui.
[29] Jis pavertė jų vandenis krauju, jų žuvis išmarino.
[30] Varlės jų žemę apniko, net karalių kambariuose jų buvo.
[31] Jis tarė, ir visą jų kraštą užplūdo įvairios musės bei mašalai.
[32] Vietoje lietaus Jis siuntė krušą ir liepsnojančią ugnį visame krašte.
[33] Jis išmušė figmedžius ir vynmedžius, visame krašte medžius sunaikino.
[34] Jam tarus, užplūdo begalės skėrių ir žiogų,
[35] kurie visus augalus jų krašte ir laukų derlių surijo.
[36] Jis pirmagimius visus krašte ištiko, jų pajėgumo pradžią.
[37] Jis išvedė juos su sidabru ir auksu, jų giminėse nebuvo ligonių.
[38] Džiaugėsi egiptiečiai, jiems iškeliavus, nes labai išgąsdinti buvo.
[39] Jis dengė juos debesimi ir naktį apšvietė juos ugnimi.
[40] Jiems paprašius, Jis putpelių jiems atsiuntė, maitino juos dangaus duona.
[41] Jis perskėlė uolą, ir ištryško vandenys, jie tekėjo kaip upė per sausą žemę.
[42] Jis atsiminė savo šventą pažadą Abraomui, savo tarnui,
[43] ir išvedė savo tautą su džiaugsmu, savo išrinktuosius su linksmybėmis.
[44] Pagonių žemes jiems išdalino, tautų turtai jiems atiteko,
[45] kad Jo įsakymų laikytųsi, vykdytų Jo įstatymą. Girkite Viešpatį!

106 Girkite Viešpatį! Dėkokite Viešpačiui, nes Jis geras, nes Jo gailestingumas amžinas.
[2] Kas išvardins galingus Viešpaties darbus, kas apsakys Jo šlovę?

3 Palaiminti, kurie Jo įsakymus vyk-
do, kurie visą laiką elgiasi teisiai.
4 Viešpatie, būdamas palankus savo
tautai, atsimink ir mane, suteik man
savo išgelbėjimą,
5 kad matyčiau išrinktųjų gerovę,
džiūgaučiau su Tavo tauta, didžiuo-
čiausi su Tavo paveldu.
6 Nusidėjome su savo tėvais, nusikal-
tome, elgėmės nedorai.
7 Mūsų tėvai Egipte nesuprato Tavo
stebuklų. Jie užmiršo Tavo didelį
gailestingumą, prieš Tave prie Rau-
donosios jūros maištavo.
8 Bet Jis dėl savo vardo išgelbėjo juos,
kad parodytų savo galybę.
9 Jis sudraudė Raudonąją jūrą, ir ta
išdžiūvo. Jis vedė juos per gelmes
kaip per dykumą.
10 Iš vergijos Jis išgelbėjo juos, išpirko
juos iš priešo rankos.
11 Vandenys užliejo priešus, nė vieno
jų neliko.
12 Tada jie tikėjo Jo žodžiais, giedojo
jam gyrių.
13 Bet greitai pamiršo Jo darbus ir ne-
laukė Jo patarimų,
14 dykumoje geiduliams atsidavė ir
Dievą tyruose gundė.
15 Jis suteikė jiems, ko prašė, kartu
siuntė ligas į jų būrį.
16 Pavydėjo jie Mozei stovykloje ir
Viešpaties šventajam Aaronui.
17 Atsivėrusi žemė prarijo Dataną, pa-
laidojo gaują Abiramo.
18 Užsidegė ugnis tarp jų, nedorėlius
sudegino liepsna.
19 Jie pasidarė veršį Horebe ir garbi-
no nulietą atvaizdą.
20 Jie iškeitė savo šlovę į pavidalą jau-
čio, ėdančio žolę.
21 Jie pamiršo savo gelbėtoją Dievą,
kuris didelių dalykų Egipte padarė,
22 nuostabių darbų Chamo krašte,
baisių dalykų prie Raudonosios jūros.
23 Dievas būtų juos sunaikinęs, jeigu
ne Jo išrinktasis Mozė, stojęs užtarti
juos prieš Dievą, kad Jo rūstybė jų
nenubaustų.
24 Jie paniekino gerąją žemę, netikė-
jo Jo žodžiais,
25 palapinėse savo murmėjo, Viešpa-
ties balso neklausė.
26 Jis tada pakėlė ranką, kad juos dy-
kumoje sunaikintų,
27 jų vaikus išblaškytų tarp pagonių,
po visas šalis išsklaidytų.
28 Jie Baalpeorui tarnavo, valgė negy-
vųjų aukas.
29 Šitaip jie savo darbais Viešpatį už-
rūstino, ir maras paplito tarp jų.
30 Tik kai Finėjas pakilęs teismą įvyk-
dė, liovėsi maras.
31 Tai buvo jam įskaityta teisumu per
visas kartas.
32 Įpykino jie Viešpatį prie Meribos
vandenų, ir Mozė dėl jų nukentėjo.
33 Jie apkartino jo dvasią, neapgalvo-
tus žodžius jis kalbėjo savo lūpomis.
34 Jie nesunaikino tautų, kaip Vieš-
pats jiems buvo įsakęs.
35 Jie su pagonimis susimaišė ir išmo-
ko jų darbus daryti.
36 Jie stabams jų tarnavo, ir tie spąs-
tais jiems virto.
37 Jie savo sūnus ir dukteris velniams
aukojo,
38 liejo nekaltą kraują–savo sūnų ir
dukterų kraują–aukodami Kanaano
stabams; krauju buvo sutepta žemė.
39 Jie susiteršė savo darbais ir paleis-
tuvavo savo poelgiais.
40 Tada užsidegė Viešpaties rūstybė
prieš savo tautą, bjaurus Jam tapo Jo
paveldas.
41 Atidavė juos pagonims, tie, kurie
jų nekentė, valdė juos.
42 Juos spaudė priešai ir slėgė jų ranka.

43 Daug kartų Jis išlaisvino juos, bet
jie neklausė Jo patarimų; dėl savo ne-
dorybių jie buvo pažeminti.
44 Tačiau Viešpats atsižvelgė į jų prie-
spaudą, išgirdęs jų šauksmą,
45 atsiminė jų labui savo sandorą. Jis
gailėjosi jų, būdamas didžiai gailestin-
gas.
46 Jis davė jiems rasti pasigailėjimą
akyse tų, kurie išsivedė juos į nelaisvę.
47 Išgelbėk mus, Viešpatie, mūsų Die-
ve, ir surankiok tautose išblaškytus,
kad dėkotume Tavo šventam vardui,
girtumėmės Tavo šlove.
48 Palaimintas Viešpats, Izraelio Die-
vas, nuo amžių ir per amžius! Visa
tauta tesako: "Amen". Girkite Vieš-
patį!

107 Dėkokite Viešpačiui, nes
Jis geras, nes Jo gailestin-
gumas amžinas.
2 Taip tekartoja Viešpaties išpirktieji,
kuriuos Jis išpirko iš priešo rankos,
3 ir surinko juos iš kraštų: iš rytų ir
vakarų, iš šiaurės ir pietų.
4 Po dykumą jie klajojo tuščiais ke-
liais, nerasdami miesto, kur galėtų gy-
venti.
5 Jie alko ir troško, jų sielos nusilpo.
6 Varge jie Viešpaties šaukėsi, Jis iš
sielvartų juos išvadavo.
7 Jis vedė juos teisingu keliu, kad jie
nueitų į gyvenamą miestą.
8 Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą,
už Jo stebuklus žmonių vaikams.
9 Jis pagirdė trokštančią sielą, išalku-
sią sielą pripildė gėrybių.
10 Kurie sėdėjo tamsoje ir mirties še-
šėlyje, geležimi ir skurdu sukaustyti, –
11 nes buvo sukilę prieš Dievo žodžius
ir paniekinę Aukščiausiojo patarimą,
12 todėl Jis pažemino vargu jų širdis, –
krito, ir niekas jiems nepadėjo.
13 Varge jie šaukėsi Viešpaties, Jis iš
sielvartų juos išgelbėjo.
14 Jis išvedė juos iš tamsos ir mirties
šešėlio ir sutraukė jų pančius.
15 Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą,
už Jo stebuklus žmonių vaikams.
16 Jis sudaužė varinius vartus ir gele-
žinius skląsčius sulaužė.
17 Kvailiai dėl savo nedorybių ir dėl
savo kalčių kenčia.
18 Jiems nebemielas joks valgis, jie
priartėjo prie mirties vartų.
19 Varge jie šaukiasi Viešpaties, Jis iš
sielvartų juos išgelbsti.
20 Jis siuntė savo žodį ir išgydė juos,
iš pražūties juos išlaisvino.
21 Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą,
už Jo stebuklus žmonių vaikams.
22 Teaukoja Jam padėkos aukas ir
džiūgaudami teskelbia Jo darbus.
23 Kas laivais plaukia į jūrą, vandenų
platybėje prekiauja,
24 tie mato Viešpaties darbus ir Jo
stebuklus gelmėse.
25 Jam įsakius, audros pakyla, šiaušia-
si bangos.
26 Ligi debesų jie pakyla, į gelmes vėl
sminga, širdis jų tirpsta nelaimėje.
27 Jie svirduliuoja ir klydinėja kaip
girti, jų jėgos baigia išsekti.
28 Varge jie Viešpaties šaukiasi, Jis iš
sielvartų juos išvaduoja.
29 Jis nutildo audrą, nuramina bangas.
30 Tada jie džiaugiasi nurimusia jūra.
Jis nuveda juos į geidžiamą uostą.
31 Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą,
už Jo stebuklus žmonių vaikams.
32 Jie teaukština Jį tautos susirinkime,
tegiria Jį vyresniųjų taryboje.
33 Upes Jis dykuma paverčia, vandens
šaltinius – sausa žeme,
34 derlingą žemę paverčia druskynais
dėl nedorybių žmonių, kurie joje gy-
vena.

35 Jis dykumą ežeru paverčia ir sausą
žemę – vandens šaltiniais.
36 Jis alkanuosius apgyvendina ten,
kad jie įkurtų gyvenamą miestą.
37 Jie apsėja laukus, pasodina vynuo-
gynus, kurie atneša derlių.
38 Jis palaimina juos, ir jų labai padau-
gėja, jų galvijams neleidžia mažėti.
39 Kai jų sumažėja ir jie pažeminami
priespauda, nelaimėmis ir širdgėla,
40 Jis paniekina kunigaikščius ir klai-
dina juos dykumoje be kelio,
41 bet Jis pakelia vargšą iš nelaimės,
padaro gausią kaip bandą jo giminę.
42 Teisieji tai matys ir džiaugsis, o ne-
dorybė užčiaups savo burną.
43 Išmintingasis tai pamatys ir supras
Viešpaties malonę.

108 *Giesmė. Dovydo psalmė.*
O Dieve, mano širdis pasi-
ruošusi. Aš giedosiu ir girsiu savo šlo-
vėje.
2 Pabuskite, psalteri ir arfa! Aš taip
pat anksti atsikelsiu.
3 Girsiu Tave, Viešpatie, tarp tautų,
giedosiu gyrių Tau tarp pagonių.
4 Tavo gailestingumas siekia aukščiau
dangų, Tavo tiesa – iki debesų.
5 Būk išaukštintas danguose ir Tavo
šlovė tebūna visoje žemėje,
6 kad Tavo mylimieji būtų išlaisvinti;
išgelbėk savo dešine ir išklausyk mane.
7 Dievas kalbėjo savo šventume: "Aš
džiūgausiu ir išdalinsiu Sichemą, pa-
skirstysiu Sokoto slėnį.
8 Mano yra Gileadas ir Manasas, Ef-
raimas – mano galvos šalmas, Judas –
mano skeptras.
9 Moabas yra mano praustuvė. Ant
Edomo numesiu savo kurpę. Filisti-
joje Aš džiaugsiuosi pergale".
10 Kas įves mane į sustiprintą miestą?
Kas nuves mane į Edomą?
11 Dieve, argi ne Tu mus atstūmei?
Argi ne Tu, Dieve, neišėjai su mūsų
kariuomene?
12 Suteik mums pagalbą varge, nes
žmonių pagalba yra be vertės.
13 Su Dievu būsime drąsūs, Jis sutryps
mūsų priešus.

109 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*
Netylėk, mano gyriaus Die-
ve.
2 Nedorėlio burna ir klastingojo bur-
na prieš mane atsivėrė. Jie kalba
prieš mane melagingais liežuviais.
3 Neapykantos žodžiais jie apsupo
mane ir puola mane nekaltą.
4 Už mano meilę jie kaltina mane, bet
aš meldžiuosi.
5 Piktu už gera jie man atlygina ir ne-
apykanta už meilę.
6 Atiduok tokį nedorėlių valiai, te šė-
tonas stovi jo dešinėje.
7 Teisme tebūna jis pasmerktas, jo
malda tebūna nuodėmė.
8 Tebūna jo gyvenimas trumpas. Jo
tarnystę tegauna kitas.
9 Jo vaikai tepalieka našlaičiais ir
žmona – našle.
10 Elgetomis ir benamiais tegu tampa
jo vaikai, tebūna jie išmesti iš savų
sunaikintų namų.
11 Skolintojas tepasiglemžia jo turtą ir
svetimieji jo uždarbį teišgrobsto.
12 Nė vienas jo tenesigaili ir tenebūna
kas užjaustų jo našlaičius.
13 Jo palikuonys tesunyksta. Kitoje
kartoje teišdyla jų vardas.
14 Viešpats teatsimena jo tėvų kaltes,
ir jo motinos nuodėmė tenebūna iš-
dildyta.
15 Tegu nuolat Viešpats juos stebi, kad
nuo žemės nušluotų jų atminimą.
16 Nes neparodė jis gailestingumo,
bet persekiojo beturtį ir vargšą, kė-

sinosi nužudyti sudužusį širdyje.
[17] Jis mėgo prakeikimą, tegu jis užklumpa jį; jis nemėgo palaiminimo, tebūna jis toli nuo jo.
[18] Jis apsivilko prakeikimu kaip drabužiu, todėl kaip vanduo jis teįsisunkia į kūną, kaip aliejus į kaulus.
[19] Jis tebūna jam kaip drabužis, kuris dengia jo kūną, kaip juosta, kuria jis susijuosia.
[20] Taip tegul užmoka Viešpats mano priešininkams ir tiems, kurie kalba pikta prieš mane.
[21] Bet Tu, Viešpatie Dieve, sustiprink mane dėl savojo vardo, gelbėk dėl savo gailestingumo.
[22] Aš esu vargšas ir beturtis, mano širdis sužeista.
[23] Nykstu kaip šešėlis, mane nešioja kaip vėjas skėrį.
[24] Mano keliai nuo pasninko linksta, sulyso mano kūnas.
[25] Aš jiems tapau pajuoka. Matydami mane, jie kraipė galvas.
[26] Padėk man, Viešpatie, mano Dieve, išgelbėk mane, būdamas gailestingas.
[27] Viešpatie, težino jie, jog tai Tavo ranka padarė.
[28] Jie tegul keikia, bet Tu laimink! Kai jie pakyla, tebūna sugėdinti, o Tavo tarnas tesidžiaugia.
[29] Teapsivelka mano priešininkai nešlove, juos gėda kaip drabužis teapgaubia.
[30] Savo burna garsiai girsiu Viešpatį, girsiu Jį minioje.
[31] Jis stovi beturčio dešinėje, gina jį nuo pasmerkėjų.

110 *Dovydo psalmė.*
Viešpats tarė mano Viešpačiui: "Sėskis mano dešinėje, kol patiesiu Tavo priešus tarsi pakojį po Tavo kojomis".
[2] Viešpats duos Tau iš Siono Tavo stiprybės skeptrą. Valdyk savo priešus!
[3] Savanoriškai Tavo tauta susirinks Tavo pergalės dieną šventumo grožyje. Jaunimas lyg aušros rasa Tave pasitiks.
[4] Viešpats prisiekė ir nesigailės: "Tu esi kunigas per amžius Melchizedeko tvarka".
[5] Viešpats Tavo dešinėje sunaikins karalius savo rūstybės dieną.
[6] Jis darys teismą tarp pagonių. Pripildys žemę lavonų, daugelyje šalių įvykdys sprendimą valdovams.
[7] Jis kelyje gers iš upelio, todėl iškels savo galvą.

111 Girkite Viešpatį! Aš girsiu Viešpatį visa širdimi teisiųjų susirinkime.
[2] Dideli yra Viešpaties darbai, tyrinėjami visų, kurie juos mėgsta.
[3] Didingi ir šlovingi Jo darbai, Jo teisumas pasilieka per amžius.
[4] Atsimintini yra Jo darbai. Maloningas ir užjaučiantis yra Viešpats.
[5] Jis maitina tuos, kurie Jo bijo, per amžius prisimena savo sandorą.
[6] Jis savo darbų galią tautai parodė, atidavė jiems pagonių nuosavybę.
[7] Jo rankų darbai – teisingumas ir teismas, visi Jo įsakymai nepakeičiami.
[8] Jie per amžius yra tvirti, paremti tiesa ir lygybe visiems.
[9] Išpirkimą Jis savo tautai siuntė, amžiams paskelbė savo sandorą. Šventas ir gerbtinas yra Jo vardas.
[10] Išminties pradžia yra Viešpaties baimė; supratingi, kurie taip elgiasi. Jo šlovė lieka per amžius!

112 Girkite Viešpatį! Palaimintas žmogus, kuris Viešpaties bijosi ir Jo įsakymus labai mėgsta.

² Jo palikuonys bus galingi žemėje;
palaiminta bus dorųjų karta.
³ Jo namuose bus gerovė ir turtai, jo
teisumas pasiliks per amžius.
⁴ Dorajam šviesa nušvinta tamsoje, jis
yra maloningas, kupinas gailestingu-
mo ir teisus.
⁵ Geras žmogus pasigaili ir skolina, jis
teisingai savo reikalus tvarko.
⁶ Jis nesvyruos per amžius. Amžinai
bus minimas teisiojo vardas.
⁷ Bloga žinia jo neišgąsdins; tvirta
yra jo širdis, nes jis pasitiki Viešpa-
čiu.
⁸ Įsitvirtinusi jo širdis, jis nebijos, kol
pamatys sugėdintus savo priešus.
⁹ Jis beturčiams dovanas dosniai da-
lina. Jo teisumas pasilieka per am-
žius. Jo ragas iškils garbingai.
¹⁰ Nedorėlis tai matys ir graušis, dan-
timis grieš ir nyks. Nedorėlių troški-
mas pražus.

113 Girkite Viešpatį! Viešpa-
ties tarnai, girkite Viešpa-
ties vardą!
² Palaimintas Viešpaties vardas dabar
ir per amžius.
³ Nuo saulės užtekėjimo iki nusileidi-
mo tebūna giriamas Viešpaties var-
das!
⁴ Viešpats yra virš visų tautų, Jo šlovė
aukščiau nei dangus.
⁵ Kas yra kaip Viešpats, mūsų Die-
vas, kuris gyvena aukštybėse?
⁶ Jis pasilenkia žiūrėti į dangų ir že-
mę.
⁷ Jis kelia iš dulkių beturtį, iš purvo
vargšą ištraukia,
⁸ sodina jį greta kunigaikščių, šalia sa-
vo tautos kunigaikščių.
⁹ Jis suteikia nevaisingajai namus, pa-
darydamas ją laiminga vaikų motina.
Girkite Viešpatį!

114 Kai Izraelis iš Egipto išė-
jo, Jokūbo namai pagonių
tautą paliko,
² Judas buvo Jo šventykla, Izraelis – Jo
karalystė.
³ Pamatė jūra ir pabėgo, atgal pasi-
traukė Jordanas.
⁴ Kalnai šokinėjo kaip avys, kalvos –
kaip ėriukai.
⁵ Kas gi tau, jūra, ko pabėgai? Kodėl
pasitraukei, Jordane?
⁶ Kalnai, ko šokinėjate kaip avys, kal-
vos – kaip ėriukai?
⁷ Drebėk, žeme, Viešpaties akivaiz-
doje, Jokūbo Dievo akivaizdoje.
⁸ Jis pavertė uolą vandeniu, iš akmens
šaltiniai ištryško!

115 Ne mums, Viešpatie, ne
mums, tik Tavo vardui te-
būna šlovė dėl Tavo gailestingumo ir
tiesos.
² Kodėl turėtų sakyti pagonys: “Kur
yra jų Dievas?”
³ Mūsų Dievas danguje, Jis padarė vi-
sa, kas Jam patiko.
⁴ Jų stabai iš sidabro ir aukso, jie –
žmogaus rankų darbas.
⁵ Jie turi burnas, bet nekalba; turi
akis, bet nemato;
⁶ turi ausis, tačiau negirdi; turi nosį,
bet nesuuodžia;
⁷ turi rankas, bet nepaliečia; turi ko-
jas, bet nevaikšto. Jie nekalba savo
gerkle.
⁸ Į juos panašūs yra tie, kas juos pa-
daro ir jais pasitiki.
⁹ Izraeli, pasitikėk Viešpačiu! Jis jūsų
pagalba ir skydas.
¹⁰ Aarono namai, pasitikėkite Viešpa-
čiu! Jis jūsų pagalba ir skydas.
¹¹ Kurie bijote Viešpaties, pasitikė-
kite Viešpačiu! Jis jūsų pagalba ir
skydas.

[12] Viešpats mus atsimena; Jis palai-
mins mus. Jis palaimins Izraelį ir Aa-
rono namus.
[13] Jis palaimins visus, kurie Viešpa-
ties bijo, mažus ir didelius.
[14] Viešpats pagausins jus ir jūsų vai-
kus.
[15] Jūs esate palaiminti Viešpaties, ku-
ris sutvėrė dangų ir žemę.
[16] Dangūs yra Viešpaties buveinė, o
žemę Jis atidavė žmonėms.
[17] Ne mirusieji giria Viešpatį, ne mir-
ties karalijon nužengę.
[18] Bet mes šloviname Viešpatį dabar
ir per amžius. Girkite Viešpatį!

116 Myliu Viešpatį, nes Jis iš-
klausė mano maldavimą.
[2] Jis palenkė į mane savo ausį, todėl
šauksiuosi Jo, kol gyvas būsiu.
[3] Mirties skausmai apsupo mane, pra-
garo kančios apėmė mane; kenčiau
vargą ir skausmus.
[4] Viešpaties vardo šaukiausi: "Vieš-
patie, išlaisvink mano sielą!"
[5] Maloningas yra Viešpats ir teisus,
gailestingas mūsų Dievas.
[6] Viešpats apsaugo paprastąjį; suvar-
gęs buvau, o Jis man padėjo.
[7] Nurimk, mano siela, nes Viešpats
padarė tau gera!
[8] Tu išlaisvinai nuo mirties mano sie-
lą, nuo ašarų – mano akis, nuo suklu-
pimo – mano kojas.
[9] Aš vaikščiosiu Viešpaties akivaizdo-
je gyvųjų šalyje.
[10] Nors pasitikėjau, bet tariau: "Aš
esu labai prislėgtas!"
[11] Neapgalvojęs sakiau: "Visi žmonės
melagiai".
[12] Kuo gi Viešpačiui atsilyginsiu už vi-
sas Jo geradarystes?
[13] Aš paimsiu išgelbėjimo taurę, Vieš-
paties vardo šauksiuosi.
[14] Savo įžadus Viešpačiui ištesėsiu vi-
sos tautos akivaizdoje.
[15] Viešpaties akyse brangi yra šventų-
jų mirtis.
[16] Viešpatie, aš esu Tavo tarnas, Tavo
tarnas ir sūnus Tavo tarnaitės. Tu ma-
no pančius sutraukei.
[17] Tau padėkos auką aukosiu, šauk-
siuosi Viešpaties vardo.
[18] Savo įžadus Viešpačiui ištesėsiu vi-
sos tautos akivaizdoje,
[19] Viešpaties namų kiemuose, Jeruza-
lės mieste. Girkite Viešpatį!

117 Girkite Viešpatį, visos tau-
tos. Girkite Jį, visi žmo-
nės!
[2] Jo gailestingumas mums begalinis,
Viešpaties tiesa pasilieka per amžius.
Girkite Viešpatį!

118 Dėkokite Viešpačiui, nes
Jis geras, nes Jo gailestin-
gumas amžinas.
[2] Tegul Izraelis sako: "Jo gailestingu-
mas amžinas".
[3] Tegul Aarono namai sako: "Jo gai-
lestingumas amžinas".
[4] Visi, kas Viešpaties bijo, tesako: "Jo
gailestingumas amžinas".
[5] Sielvarte Viešpaties šaukiausi.
Viešpats išklausė ir išlaisvino ma-
ne.
[6] Viešpats yra už mane – ko man bi-
joti? Ką gali padaryti man žmogus?
[7] Viešpats yra tarp tų, kurie man pa-
deda, todėl aš matysiu sugėdintus sa-
vo priešus.
[8] Geriau pasitikėti Viešpačiu, negu
sudėti viltis į žmones.
[9] Geriau pasitikėti Viešpačiu, negu
sudėti viltis į kunigaikščius.
[10] Visos tautos apgulė mane, bet Vieš-
paties vardu juos nugalėsiu.

11 Jie iš visų pusių apgulė mane,
tačiau Viešpaties vardu juos nugalė-
siu.
12 Apspito jie mane kaip bitės, jie su-
degs kaip erškėtis ugnyje, nes Vieš-
paties vardu juos nugalėsiu.
13 Tu stūmei mane, kad parpulčiau,
bet man padėjo Viešpats.
14 Mano stiprybė ir giesmė yra Vieš-
pats, Jis – mano išgelbėjimas.
15 Džiaugsmo ir išgelbėjimo šauksmas
teisiųjų palapinėse. Viešpaties dešinė
pergalę teikia.
16 Viešpaties dešinė aukštai pakelta,
Viešpaties dešinė pergalę teikia.
17 Aš nemirsiu, bet gyvensiu ir skelb-
siu Viešpaties darbus.
18 Nors Viešpats mane griežtai bau-
dė, bet mirčiai neatidavė.
19 Atverkite man teisumo vartus!
Įžengęs pro juos girsiu Viešpatį.
20 Tai Viešpaties vartai, pro kuriuos
įeis teisieji.
21 Šlovinsiu Tave, nes išklausei mane
ir tapai mano išgelbėjimu.
22 Akmuo, kurį statytojai atmetė, ta-
po kertiniu akmeniu.
23 Tai Viešpats padarė, ir mūsų akims
tai nuostabą kelia.
24 Šitą dieną Viešpats padarė; džiū-
gaukime ir linksminkimės šiandien.
25 Viešpatie, gelbėk mane! Viešpatie,
leisk man klestėti!
26 Palaimintas, kuris ateina Viešpaties
vardu. Mes laiminame jus iš Viešpa-
ties namų.
27 Dievas yra Viešpats ir Jis mus ap-
švietė. Suriškite auką virvėmis ir ei-
kite ligi aukuro.
28 Tu esi mano Dievas, aš šlovinsiu Ta-
ve; Tu esi mano Dievas, aš aukštinsiu
Tave.
29 Dėkokite Viešpačiui, nes Jis geras,
nes Jo gailestingumas amžinas!

119 Palaiminti, kurių kelias
nepeiktinas, kurie pagal
Viešpaties įstatymą vaikšto.
2 Palaiminti, kurie klauso Jo liudiji-
mų ir visa širdimi Jo ieško,
3 nedaro jie neteisybės, vaikšto Jo ke-
liais.
4 Tu įsakei stropiai vykdyti Tavo po-
tvarkius.
5 O kad mano keliai būtų nukreipti
vykdyti Tavo nuostatus!
6 Niekada nepatirčiau gėdos, jei į Ta-
vo įsakymus žiūrėčiau.
7 Tyra širdimi Tave šlovinsiu, teisius
Tavo nuosprendžius pažinęs.
8 Nuostatus Tavo vykdysiu, nepalik
manęs visiškai.
9 Kaip gali jaunuolis savo kelią išlai-
kyti tyrą? Laikydamasis Tavo žodžių.
10 Visa širdimi ieškojau Tavęs, neleisk
man nuo įsakymų Tavo nuklysti.
11 Giliai širdyje paslėpiau Tavo žodį,
kad Tau nenusidėčiau.
12 Palaimintas esi, Viešpatie, mane
savo nuostatų mokyk.
13 Savo lūpomis skelbiau visus Tavo
sprendimus.
14 Tavo liudijimų keliais džiaugiuosi
labiau negu visais turtais.
15 Apie Tavo potvarkius nuolat mąs-
tysiu ir žiūrėsiu į Tavo kelius.
16 Nuostatais Tavo gėrėsiuos, nepa-
miršiu Tavo žodžių.
17 Suteik savo tarnui malonę, kad
aš gyvendamas Tavo žodžio laiky-
čiausi.
18 Atverk man akis, kad stebuklus Ta-
vo įstatyme regėčiau.
19 Esu žemėje svečias, neslėpk nuo
manęs savo įsakymų.
20 Mano siela pailso, besiilgėdama Ta-
vo sprendimų.
21 Tu sudraudi išdidžiuosius; prakeik-
ti nuklydę nuo Tavo įsakymų.

22 Pašalink nuo manęs panieką ir gė-
dą, nes laikausi Tavo liudijimų.
23 Kunigaikščiai susirinkę tariasi prieš
mane, bet Tavo tarnas mąsto apie Ta-
vo nuostatus.
24 Tavo liudijimai yra mano pasimėgi-
mas ir mano patarėjai.
25 Mano siela nublokšta į dulkes, at-
gaivink mane, kaip esi pažadėjęs.
26 Savo kelius paskelbiau, ir Tu išklau-
sei mane; pamokyk mane savo nuo-
statų.
27 Leisk man suvokti Tavo potvarkių
kelią, tai kalbėsiu apie Tavo stebuklus.
28 Mano siela nyksta iš sielvarto, su-
stiprink mane, kaip esi pažadėjęs.
29 Melo kelią pašalink nuo manęs, sa-
vo įstatymu mane apdovanok.
30 Pasirinkau tiesos kelią, Tavo spren-
dimus laikau priešais save.
31 Įsitvėriau Tavo liudijimų; Viešpatie,
neleisk man patirti gėdos.
32 Tavo įsakymų keliu bėgsiu, kai iš-
plėsi mano širdį.
33 Viešpatie, pamokyk mane savo nuo-
statų kelio, tai iki galo jo laikysiuos.
34 Duok suprasti Tavo įstatymą, kad
vykdyčiau ir nuoširdžiai jo laikyčiausi.
35 Savo įsakymų takais mane vesk, nes
jais aš gėriuosi.
36 Palenk mano širdį prie liudijimų sa-
vo, o ne prie godumo,
37 nugręžk mano akis nuo tuštybių; at-
gaivink mane savo kelyje.
38 Ištesėk pažadą, duotą savo tarnui,
kuris bijosi Tavęs.
39 Nukreipk nuo manęs gėdą, kuri
baugina mane, nes Tavo sprendimai
yra geri.
40 Štai aš ilgiuosi Tavo potvarkių, at-
gaivink mane savo teisumu.
41 Viešpatie, būk man gailestingas, te-
ateina Tavo išgelbėjimas, kaip Tu pa-
žadėjai.
42 Tada duosiu atsakymą tam, kuris iš
manęs tyčiojasi, nes pasitikiu Tavo
žodžiu.
43 Neatimk iš manęs tiesos žodžio,
nes laukiu Tavo sprendimų.
44 Per amžių amžius laikysiuos Tavo
įstatymo.
45 Vaikščiosiu laisvas, nes tyrinėju Ta-
vo potvarkius.
46 Kalbėsiu apie Tavo liudijimus kara-
lių akivaizdoje ir nebūsiu sugėdintas.
47 Gėrėsiuosi Tavo įsakymais, kuriuos
pamilau.
48 Kelsiu rankas į Tavo įsakymus, ku-
riuos pamilau, mąstysiu apie Tavo
nuostatus.
49 Prisimink žodį savo tarnui, kuriuo
suteikei man viltį.
50 Tai yra paguoda mano varge, nes
Tavo žodis mane atgaivino.
51 Nors pasipūtėliai mane skaudžiai
išjuokia, nuo Tavo įstatymo aš nenu-
krypau.
52 Viešpatie, aš prisimenu Tavo senus
nuosprendžius ir jais pasiguodžiu.
53 Mane siaubas apima, kai matau ne-
dorėlį, nepaisantį Tavo įstatymo.
54 Tavo nuostatai tapo man giesmė-
mis mano viešnagės namuose.
55 Ir naktį atsimenu, Viešpatie, Tavąjį
vardą ir laikausi Tavo įstatymo.
56 Tai teko man, nes aš laikiausi Tavo
potvarkių.
57 Viešpats yra mano dalis; aš pasiža-
dėjau Tavo žodžių laikytis.
58 Nuoširdžiai ieškau Tavo palanku-
mo, būk gailestingas, kaip esi paža-
dėjęs.
59 Galvojau apie savo kelią ir pasu-
kau link Tavo liudijimų.
60 Skubiai ir nedelsdamas vykdau Ta-
vo įsakymus.
61 Nors nedorėliai apiplėšė mane, bet
aš neužmiršau Tavo įstatymo.

62 Vidurnaktį atsikėlęs, dėkoju už tei-
singus Tavo sprendimus.
63 Aš draugas visiems, kurie Tavęs bi-
jo ir Tavo potvarkius vykdo.
64 Viešpatie, žemė pilna Tavo gailes-
tingumo, mokyk mane savo nuostatų.
65 Viešpatie, Tu darei savo tarnui ge-
ra, kaip buvai pažadėjęs.
66 Mokyk mane teisingai nuspręsti ir
pasirinkti, nes aš patikėjau Tavo įsa-
kymais.
67 Nuklydęs ir pažemintas buvau, bet
dabar klausau Tavo žodžio.
68 Tu esi geras ir darai gera, mokyk
mane savo nuostatų.
69 Šmeižtais drabsto mane pasipūtė-
liai, bet aš nuoširdžiai Tavo potvar-
kių laikausi.
70 Jų širdis vieni riebalai, o aš gėriuo-
si Tavo įstatymu.
71 Naudinga man buvo nukentėti, kad
Tavo nuostatų pasimokyčiau.
72 Man Tavo įstatymas brangesnis už
daugybę aukso ir sidabro.
73 Tavo rankos padarė ir suformavo
mane; suteik man išminties suprasti
Tavo įsakymus.
74 Kurie Tavęs bijo, džiaugiasi mane
matydami, nes Tavo žodžiu pasitikiu.
75 Viešpatie, žinau, jog teisingi Tavo
sprendimai ir teisingai mane nubau-
dei.
76 Paguosk dabar mane savo malone,
kaip esi savo tarnui žadėjęs.
77 Būk gailestingas, kad aš išlikčiau
gyvas, nes gėriuosi Tavo įstatymu.
78 Sugėdinti tebūna išdidieji, nes jie
be priežasties puolė mane. Aš mąsty-
siu apie Tavo potvarkius.
79 Tesigręžia į mane, kurie Tavęs bijo,
kurie pažino Tavo liudijimus.
80 Tegu mano širdis nepažeidžia nuo-
statų Tavo, kad nebūčiau sugėdin-
tas.
81 Mano siela ilgisi Tavo išgelbėjimo,
bet aš pasitikiu Tavo žodžiu.
82 Mano akys pavargo belaukdamos,
kas Tavo žadėta. Kada Tu mane pa-
guosi?
83 Nors tapau panašus į vynmaišį dū-
muose, bet Tavo nuostatų neužmir-
šau.
84 Kiek dar dienų liko Tavo tarnui?
Kada mano persekiotojus pasmerksi?
85 Išdidieji kasa man duobę, nepaisy-
dami Tavo įstatymo.
86 Visi Tavo įsakymai teisūs; padėk
man prieš melagingus persekiotojus.
87 Jie vos nesunaikino manęs žemėje.
Bet aš Tavo potvarkių neapleidau.
88 Atgaivink mane dėl savo malonės!
Aš laikysiuosi Tavo burnos liudijimų.
89 Viešpatie, Tavo žodis amžinai įtvir-
tintas danguje.
90 Tavo ištikimybė kartų kartoms; Tu
sutvėrei žemę, ir ji pasilieka.
91 Ligi šiol viskas laikosi, kaip Tavo
nutarta, Tau viskas tarnauja.
92 Jei Tavo įstatymu nesigėrėčiau, se-
niai būčiau žuvęs.
93 Niekada neužmiršiu Tavo potvar-
kių, nes jais Tu atgaivinai mane.
94 Aš esu Tavo, išgelbėk mane, trokš-
tu suvokti Tavo potvarkius.
95 Nedorėliai mane pražudyti kėsinasi,
tačiau aš Tavo liudijimų laikysiuosi.
96 Mačiau, kad tobuliausi dalykai yra
riboti, tik įsakymas Tavo beribis.
97 Kaip aš myliu Tavo įstatymą, mąs-
tau apie jį ištisą dieną.
98 Įsakymai Tavo padarė mane pro-
tingesnį už mano priešus, nes jie vi-
suomet su manimi.
99 Daugiau suprantu už visus savo
mokytojus, nes mąstau apie Tavo liu-
dijimus.
100 Daugiau išmanau už senius, nes
laikausi Tavo potvarkių.

101 Nuo bet kokio pikto kelio susilai-
kau, nes klausau Tavo žodžio.
102 Nuo Tavo sprendimų nenukrypau,
nes Tu mokai mane.
103 Kokie saldūs man yra Tavo žodžiai,
saldesni mano burnai už medų.
104 Dėl Tavo potvarkių tapau išmin-
tingas, todėl nekenčiu jokio melo.
105 Tavo žodis yra žibintas mano kojai
ir šviesa mano takui.
106 Prisiekiau vykdyti Tavo teisingus
sprendimus ir laikysiuosi jų.
107 Viešpatie, esu labai prislėgtas, at-
gaivink mane, kaip esi pažadėjęs.
108 Viešpatie, priimk mano lūpų lais-
vos valios auką, pamokyk mane savo
sprendimų.
109 Mano siela yra nuolat mano ranko-
je, tačiau Tavo įstatymo nepamirštu.
110 Nedorėliai man spendžia žabangus,
bet nuo Tavo potvarkių nenukrypau.
111 Pamokymai Tavo yra mano pavel-
dėtas turtas, jie mano širdies džiaugs-
mas.
112 Palenkiau savo širdį vykdyti Tavo
nuostatų, tai darysiu dabar ir visados.
113 Veidmainių nekenčiu, bet Tavo
įstatymą myliu.
114 Tu esi mano slėptuvė ir skydas, Ta-
vo žodžiais pasitikiu.
115 Pasitraukite nuo manęs, piktada-
riai! Aš Viešpaties įsakymus vykdysiu.
116 Palaikyk mane, kaip žadėjai, kad
gyvenčiau, tenebūsiu sugėdintas dėl
savo vilties.
117 Suteik pagalbą, ir aš būsiu saugus,
nuostatų Tavo niekados nepamiršiu.
118 Tu atmeti tuos, kurie nuo Tavo nuo-
statų nukrypo, jie apsigauna savo me-
lu.
119 Tu visus žemės nedorėlius pašalini
tartum atmatas, bet aš myliu Tavo liu-
dijimus.
120 Mano kūnas dreba, bijodamas
Tavęs, aš bijau Tavo sprendimų.
121 Dariau, kas yra teisu ir teisinga;
neatiduok manęs prispaudėjams.
122 Užtikrink savo tarnui gerovę, ne-
leisk, kad išdidieji mane nugalėtų.
123 Mano akys pavargo belaukdamos
Tavo išgelbėjimo ir Tavo teisumo žo-
džio.
124 Būk gailestingas savo tarnui, mo-
kyk mane savo nuostatų.
125 Esu Tavo tarnas; duok man supra-
timą pažinti Tavo liudijimus.
126 Viešpatie, metas Tau veikti, nes
žmonės laužo Tavo įstatymą.
127 Tavo įsakymai brangesni man už
auksą, už gryną auksą.
128 Todėl visus Tavo potvarkius laikau
teisingais, nekenčiu melagingų takų.
129 Tavo liudijimai yra stebuklingi, to-
dėl mano siela jų klauso.
130 Tavo žodžių aiškinimas apšviečia,
neišmanančius daro supratingus.
131 Atveriu savo burną ir įkvepiu, alk-
stu Tavo įsakymų.
132 Pažvelk į mane ir būk gailestingas,
kaip darai mylintiems Tavo vardą.
133 Kreipk mano žingsnius pagal savo
žodžius, kad neteisybė man nevieš pa-
tautų.
134 Nuo žmonių priespaudos mane
išlaisvink, ir aš vykdysiu Tavo potvar-
kius.
135 Parodyk savo tarnui savo veidą
šviesų ir mokyk mane savo nuostatų.
136 Iš akių man srūva upeliai, nes jie
nesilaiko Tavo įstatymo.
137 Viešpatie, Tu esi teisus, teisingi Ta-
vo sprendimai.
138 Tavo liudijimai teisingi ir neabe-
jotini.
139 Mano uolumas graužia mane, nes
priešai pamiršo Tavo žodžius.
140 Tavo žodis yra visiškai tyras, jį Ta-
vo tarnas brangina.

[141] Nors esu paniekintas ir menkas,
bet Tavo potvarkių neužmiršiu.
[142] Tavo teisumas amžinas, Tavo įsta-
tymas – tiesa.
[143] Nors vargas ir sielvartas spaudžia,
bet Tavo įsakymais gėriuosi.
[144] Tavo liudijimai yra teisingi per am-
žius. Leisk man juos suprasti, ir aš gy-
vensiu.
[145] Šaukiuosi iš širdies, Viešpatie, iš-
klausyk mane; aš laikysiuosi Tavo
nuostatų.
[146] Šaukiuosi Tavęs; išgelbėk mane, ir
klausysiu Tavo liudijimų.
[147] Prieš aušrą keliuosi ir šaukiu, nes
pasitikiu Tavo žodžiu.
[148] Atmerkiu akis dar prieš aušrą,
mąstau apie Tavo žodį.
[149] Viešpatie, išgirsk mane, būdamas
maloningas; atgaivink mane, kaip esi
nusprendęs.
[150] Artėja priešai klastingi, nutolę nuo
Tavo įstatymo.
[151] Arti esi, Viešpatie, ir visi Tavo įsa-
kymai teisingi.
[152] Seniai pažinau Tavo liudijimus,
kad jie yra amžini.
[153] Pažvelk į mano skurdą ir išlais-
vink mane; juk aš nepamirštu Tavo
įstatymo.
[154] Gink mano bylą ir išvaduok mane,
atgaivink, kaip esi pažadėjęs.
[155] Išgelbėjimas toli nuo nedorėlių,
nes jie neklauso Tavo nuostatų.
[156] Koks didis, Viešpatie, Tavo gailes-
tingumas, atgaivink mane, kaip esi
nusprendęs.
[157] Daug mano persekiotojų ir priešų,
bet aš nenukrypstu nuo Tavo liudijimų.
[158] Neištikimuosius matau ir bjauriuo-
si, nes jie nepaiso Tavo žodžio.
[159] Žiūrėk, Viešpatie, kaip Tavo po-
tvarkius myliu; atgaivink mane, būda-
mas maloningas.
[160] Tavo žodžiai teisingi nuo pradžių,
ir visi Tavo teisūs sprendimai amžini.
[161] Kunigaikščiai be priežasties perse-
kioja mane, bet mano širdis vien Ta-
vo žodžių tebijo.
[162] Tavo žodžiu džiaugiuosi, kaip di-
delį lobį suradęs.
[163] Melo nekenčiu ir bjauriuosi, bet
Tavo įstatymas man mielas.
[164] Septynis kartus per dieną giriu Ta-
ve už Tavo teisingus sprendimus.
[165] Kas myli Tavo įstatymą, turi didelę
ramybę ir niekada nesuklumpa.
[166] Laukiu, Dieve, Tavo išgelbėjimo,
Tavo įsakymus vykdau.
[167] Mano siela klauso Tavo liudijimų,
nes labai juos myliu.
[168] Laikausi Tavo potvarkių ir liudiji-
mų, visi mano keliai Tau žinomi.
[169] Tepasiekia Tave mano šauksmas,
Viešpatie; duok man supratimą, kaip
esi pažadėjęs.
[170] Tepasiekia mano malda Tave; iš-
laisvink, kaip esi pažadėjęs.
[171] Mano lūpos girs Tave, nes mokai
mane savo nuostatų.
[172] Mano liežuvis kalbės apie Tavo žo-
dį, nes Tavo įsakymai teisingi.
[173] Tavo ranka tepadeda man, nes aš
pasirinkau Tavo potvarkius.
[174] Ilgiuosi, Viešpatie, Tavo išgelbėji-
mo, įstatymu Tavo gėriuosi.
[175] Mano siela tegyvena ir tegiria Ta-
ve, Tavo sprendimai tepadeda man.
[176] Klaidžioju kaip avis paklydus. Ieš-
kok savo tarno, nes Tavo įsakymų aš
neužmiršau.

120 *Maldininkų kelionės giesmė.*
Varge šaukiausi Viešpa-
ties, ir Jis mane išklausė.
[2] Nuo meluojančių lūpų, nuo klastin-
go liežuvio išlaisvink, Viešpatie, ma-
no sielą.

3 Ką tau duos ir ką padarys, apgau-
lingas liežuvi?
4 Aštrias kario strėles, kaitrias medžio
žarijas.
5 Vargas man klajoti Meseko krašte,
palapinėse Kedaro gyventi.
6 Per ilgai gyvenau su tais, kurie ne-
kenčia taikos.
7 Aš esu už taiką, bet jie geidžia karo,
kai aš kalbu.

121 *Maldininkų kelionės giesmė.*
Pakeliu savo akis į kalnus,
iš kur man ateina pagalba.
2 Mano pagalba ateina iš Viešpaties,
kuris sukūrė dangų ir žemę!
3 Jis neleis suklupti tavajai kojai, Jis –
budrus tavo sargas.
4 Izraelio sargas nei miega, nei snau-
džia.
5 Viešpats yra tavo sargas, Viešpats –
tau šešėlis tavo dešinėje:
6 dieną nepažeis tavęs saulė nė mė-
nulis naktį.
7 Viešpats saugos tave nuo viso pikto,
Jis saugos tavo sielą.
8 Viešpats saugos tavo įėjimą ir išėji-
mą dabar ir per amžius.

122 *Maldininkų kelionės giesmė. Dovydo.*
Džiaugiausi, kai jie man
pasakė: "Eikime į Viešpaties namus!"
2 Mūsų kojos stovės tavo, Jeruzale,
vartuose!
3 Jeruzale, tvirtai pastatytas mieste!
4 Į jį traukia Viešpaties giminės pa-
gal Izraelio įstatymą dėkoti Viešpa-
čiui,
5 nes teisėjų sostai ir Dovydo namų
sostas čia stovi.
6 Melskite taikos Jeruzalei; kurie ta-
ve myli, turės sėkmę.
7 Tebūna taika visam miestui, gerovė
jo rūmuose.
8 Savo brolių ir draugų labui sakau:
"Tebūna tavyje taika!"
9 Meldžiu tau gerovės dėl Viešpaties,
mūsų Dievo, namų!

123 *Maldininkų kelionės giesmė.*
Mano akys pakeltos į Ta-
ve, kuris gyveni danguose.
2 Kaip žiūri tarnai į ranką savo
valdovo, tarnaitė – į ranką valdovės,
taip mūsų akys žvelgia į Viešpatį,
mūsų Dievą, laukdamos Jo pasigai-
lėjimo.
3 Pasigailėk mūsų, Viešpatie, pasigai-
lėk mūsų, nes per daug paniekinti
esame!
4 Per ilgai mūsų siela varginama pašai-
pa turtuolių ir panieka išdidžiųjų.

124 *Maldininkų kelionės giesmė. Dovydo.*
Jei Viešpats nebūtų stojęs
už mus, – tesako Izraelis, –
2 jei Viešpats nebūtų stojęs už mus,
kai žmonės mus užpuolė,
3 jie mus gyvus būtų prariję, kai užsi-
degė jų rūstybė prieš mus.
4 Tada vandenys mus būtų užlie-
ję, srovė būtų apsėmusi mūsų sie-
las,
5 gausūs vandenys būtų apsėmę mū-
sų sielas.
6 Palaimintas Viešpats, kuris neatida-
vė mūsų į jų dantis.
7 Mūsų sielos ištrūko kaip paukštis iš
medžiotojo tinklo. Tinklas sutrūko, ir
mes pasprukome.
8 Mūsų pagalba yra Viešpaties, dan-
gaus ir žemės Kūrėjo, vardas.

125 *Maldininkų kelionės giesmė.*
Kurie pasitiki Viešpačiu,
yra kaip Siono kalnas, kuris stovi tvir-
tai per amžius.
2 Kaip kalnai apsupę Jeruzalę, taip

Viešpats apsupęs savo tautą dabar ir
per amžius.
3 Nepasiliks nedorėlių skeptras ant
teisiųjų dalies, kad teisieji savo rankų
netiestų į neteisybę.
4 Padėk, Viešpatie, geriesiems, pagel-
bėk tiesiaširdžiams.
5 O kreivais keliais kas nuklysta, tuos
Viešpats nuves su piktadariais. Taika
tebūna Izraeliui.

126 *Maldininkų kelionės giesmė.*
Kai Siono belaisvius ve-
dė Viešpats namo, buvome tarsi sap-
ne.
2 Mūsų burnos buvo pilnos juoko,
liežuviai – giedojimo. Pagonys kalbė-
jo: "Jiems Viešpats didelių dalykų
padarė".
3 Viešpats didelių dalykų mums pa-
darė, todėl mes džiaugiamės.
4 Parvesk, Viešpatie, mūsų ištremtuo-
sius kaip upelius pietuose.
5 Kurie ašarodami sėja, tie su džiaug-
smu pjaus.
6 Verkia žmogus, į dirvą berdamas
sėklą, bet su džiaugsmu grįžta, neš-
damas pėdus.

127 *Maldininkų kelionės giesmė. Saliamono.*
Jei Viešpats nestato namų,
veltui vargsta statytojai. Jei Viešpats
nesaugo miesto, veltui budi sargai.
2 Veltui keliatės prieš aušrą ir vargs-
tate ligi vėlyvos nakties. Jūs valgote
vargo duoną. O savo mylimajam
Viešpats duoda miegą.
3 Štai Viešpaties dovana yra vaikai,
įsčių vaisius – Jo atlyginimas.
4 Kaip strėlės karžygio rankoje, taip
jaunystės sūnūs.
5 Palaimintas žmogus, turįs jų pilną
strėlinę! Jie nebus sugėdinti, bet kal-
bės vartuose su priešu.

128 *Maldininkų kelionės giesmė.*
Palaimintas kiekvienas, ku-
ris bijosi Viešpaties ir vaikščioja Jo ke-
liais!
2 Tu valgysi iš savo rankų darbo, būsi
laimingas, tau gerai seksis.
3 Tavo žmona bus kaip vaisingas vyn-
medis tavo namuose, tavo vaikai sė-
dės aplink stalą kaip alyvų atžalos.
4 Štai kaip palaimintas bus žmogus,
kuris bijo Viešpaties!
5 Viešpats palaimins tave nuo Siono,
per visą gyvenimą Jeruzalės gerovę
regėsi.
6 Tu matysi savo vaikus ir vaikaičius!
Taika tebūna Izraeliui!

129 *Maldininkų kelionės giesmė.*
Jie vargino mane nuo pat
jaunystės, – tesako Izraelis, –
2 jie vargino mane nuo pat jaunystės,
tačiau nenugalėjo.
3 Artojai ant mano nugaros arė, išva-
rydami ilgas vagas.
4 Bet teisusis Viešpats nedorėlių pan-
čius sutraukė.
5 Tesusigėsta ir pasitraukia visi, kurie
nekenčia Siono.
6 Tebūna jie kaip stogo žolė, kuri, dar
neužaugusi, nuvysta;
7 nesusirenka iš jos net sauja pjovėjui
nei mažiausias pėdas rišėjui.
8 Praeiviai, eidami pro šalį, nesako
jiems: "Tepalaimina tave Viešpats.
Mes laiminame tave Viešpaties var-
du".

130 *Maldininkų kelionės giesmė.*
Iš gilybės šaukiuos Tavęs,
Viešpatie!
2 Viešpatie, išgirsk mano balsą! Tegul
Tavo ausys išgirsta mano maldavimus.
3 Viešpatie, jei Tu neatleisi kalčių,
kas, Viešpatie, išsilaikys?

[4] Bet Tu atleidi nuodėmes, kad Tavęs
bijotų.
[5] Tu esi mano viltis, Viešpatie, mano
siela Tavo žodžiu viliasi.
[6] Mano siela laukia Viešpaties labiau,
kaip sargybiniai laukia ryto.
[7] Tegu Izraelis viliasi Viešpačiu, nes
Viešpats yra gailestingas ir Jo išvada-
vimas didis.
[8] Jis išvaduos Izraelį iš visų jo nedo-
rybių.

131 *Maldininkų kelionės giesmė. Dovydo.*
Viešpatie, mano širdis ne-
išpuikusi ir akys nesidairo išdidžiai.
Aš nesivaikau didelių dalykų, kurie
man nepasiekiami.
[2] Aš raminau ir tildžiau savo sielą,
kaip nujunkytą kūdikį. Mano siela
yra kaip nujunkytas kūdikis.
[3] Pasitikėk Viešpačiu, Izraeli, dabar
ir per amžius!

132 *Maldininkų kelionės giesmė.*
Viešpatie, atsimink Dovy-
dą ir visą jo vargą.
[2] Jis priesaiką Viešpačiui davė ir įža-
dą Jokūbo Galingajam:
[3] "Aš neįžengsiu savo pastogėn, lovon
negulsiu ilsėtis,
[4] akims miegoti neleisiu, vokams už-
simerkti,
[5] kol nesurasiu Viešpačiui vietos, bu-
veinės Jokūbo Galingajam!"
[6] Štai mes išgirdome ją esant Efrato-
je, suradome Jaaro laukuose.
[7] Įeikime į Jo palapines, parpulkime
prie Jo kojų pakojo!
[8] Viešpatie, pakilk į savo poilsio vie-
tą, Tu ir Tavo stiprybės skrynia.
[9] Kunigai tegul apsivelka teisumu, o
šventieji tešaukia iš džiaugsmo!
[10] Dėl savo tarno Dovydo, nenugręžk
savo veido nuo savo pateptojo.
[11] Dovydui Viešpats tiesoje yra prisie-
kęs, neatšaukiamą priesaiką davęs:
"Tavo palikuonį pasodinsiu į tavąjį
sostą!
[12] Jei sūnūs tavieji mano sandoros ir
mano pamokymų laikysis, jų palikuo-
nys taip pat per amžius sėdės tavo
soste".
[13] Viešpats pasirinko Siono kalną, čia
Jis panoro gyventi.
[14] "Šita yra mano poilsio vieta per
amžius. Čia gyvensiu, nes Aš taip pa-
norėjau!
[15] Aš jo maistą palaiminsiu, pasotin-
siu vargšus duona.
[16] Jo kunigus išgelbėjimo rūbu apvilk-
siu, šventieji šauks iš džiaugsmo.
[17] Čia išauginsiu Dovydui ragą, žibin-
tą savo pateptajam paruošiu.
[18] Jo visus priešus sugėdinsiu, o ant jo
galvos karūna spindės".

133 *Maldininkų kelionės giesmė. Dovydo.*
Kaip gera ir malonu, kai
broliai vienybėje gyvena!
[2] Tai yra lyg brangus aliejus ant gal-
vos, varvantis per Aarono barzdą ant
jo drabužių apykaklės.
[3] Tai lyg Hermono rasa, krintanti ant
Siono kalnų! Tenai palaiminimą ir gy-
venimą amžiną Viešpats teikia!

134 *Maldininkų kelionės giesmė.*
Laiminkite Viešpatį, visi
Viešpaties tarnai, kurie Jo namuose
naktimis budite.
[2] Tieskite savo rankas į Jo šventyklą
ir laiminkite Viešpatį.
[3] Tegul iš Siono tave laimina Dievas,
kuris sutvėrė dangų ir žemę.

135 Girkite Viešpatį! Girkite
Viešpaties vardą! Girkite
jūs, Viešpaties tarnai,

[2] kurie stovite Jo namuose, mūsų
Dievo namų kiemuose.
[3] Girkite Jį, nes Viešpats geras; gie-
dokite gyrių Jo vardui, nes Jis mielas.
[4] Jokūbą išsirinko Viešpats, Izraelį,
kad būtų Jo nuosavybė.
[5] Aš žinau, kad didis yra Viešpats! Mū-
sų Viešpats yra aukščiau visų dievų.
[6] Visa, ko panorėjo Viešpats, Jis pada-
rė danguje, žemėje ir jūrų gelmėse.
[7] Jis nuo žemės krašto atgena debe-
sis, su žaibais siunčia lietų, paleidžia
vėjus iš savo sandėlių.
[8] Jis ištiko Egipte žmonių ir gyvulių
pirmgimius,
[9] siuntė ženklų ir stebuklų prieš fara-
oną ir jo tarnus.
[10] Sunaikino daugybę pagonių tautų
ir jų galingų karalių:
[11] Sihoną, amoritų karalių, ir Ogą,
Basano karalių, ir visas karalystes
Kanaane.
[12] Atidavė jų žemę Izraeliui, savo tau-
tai, paveldėti.
[13] Viešpatie, Tavo vardas lieka per
amžius. Atsiminimas apie Tave, Vieš-
patie, per kartų kartas.
[14] Viešpats teis savo tautą ir pasigai-
lės savo tarnų.
[15] Pagonių stabai iš sidabro ir aukso,
žmogaus rankomis padaryti.
[16] Jie turi burnas, bet nekalba; turi
akis, bet nemato;
[17] turi ausis, tačiau negirdi; jų burna
nealsuoja.
[18] Į juos panašūs yra tie, kas juos pa-
daro, ir visi, kurie jais pasitiki.
[19] Izraelio namai, laiminkite Viešpatį!
Aarono namai, laiminkite Viešpatį!
[20] Levio namai, laiminkite Viešpatį!
Visi, kurie Viešpaties bijote, laimin-
kite Viešpatį!
[21] Palaimintas Viešpats iš Siono, kuris
gyvena Jeruzalėje. Girkite Viešpatį!

136 Dėkokite Viešpačiui, nes
Jis geras, nes Jo gailestin-
gumas amžinas.
[2] Dėkokite dievų Dievui, nes Jo gai-
lestingumas amžinas.
[3] Dėkokite viešpačių Viešpačiui, nes
Jo gailestingumas amžinas.
[4] Kuris vienas daro didelius stebuk-
lus, nes Jo gailestingumas amžinas.
[5] Kuris išmintingai dangų sukūrė, nes
Jo gailestingumas amžinas.
[6] Kuris viršum vandenų ištiesė žemę,
nes Jo gailestingumas amžinas.
[7] Kuris dideles šviesas sukūrė, nes Jo
gailestingumas amžinas.
[8] Saulę sukūrė, kad viešpatautų die-
nai, nes Jo gailestingumas amžinas.
[9] Mėnulį ir žvaigždes, kad viešpatau-
tų nakčiai, nes Jo gailestingumas am-
žinas.
[10] Kuris pirmagimius Egipte ištiko,
nes Jo gailestingumas amžinas.
[11] Ir išvedė iš ten Izraelį, nes Jo gai-
lestingumas amžinas.
[12] Ištiesta galinga ranka ir tvirta deši-
ne savo, nes Jo gailestingumas amži-
nas.
[13] Kuris perskyrė Raudonąją jūrą, nes
Jo gailestingumas amžinas.
[14] Ir pervedė per ją Izraelį, nes Jo gai-
lestingumas amžinas.
[15] Faraoną ir jo kariuomenę Raudo-
nojoje jūroje pražudė, nes Jo gailes-
tingumas amžinas.
[16] Kuris savo tautą per dykumą vedė,
nes Jo gailestingumas amžinas.
[17] Kuris stiprius karalius nugalėjo, nes
Jo gailestingumas amžinas.
[18] Kuris garsius karalius nužudė, nes
Jo gailestingumas amžinas.
[19] Sihoną, amoritų karalių, nes Jo gai-
lestingumas amžinas.
[20] Ir Ogą, Basano karalių, nes Jo gai-
lestingumas amžinas.

21 Ir jų žemę Izraeliui paveldėti davė,
nes Jo gailestingumas amžinas.
22 Savajam tarnui Izraeliui valdyti lei-
do, nes Jo gailestingumas amžinas.
23 Kuris atsiminė mus mūsų pažemi-
nime, nes Jo gailestingumas amžinas.
24 Iš priešų mus išvadavo, nes Jo gai-
lestingumas amžinas.
25 Kuris maitina visa, kas gyva, nes Jo
gailestingumas amžinas.
26 Dėkokite dangaus Dievui, nes Jo
gailestingumas amžinas.

137 Prie Babilono upių sėdė-
jome ir verkėme, atsimin-
dami Sioną.
2 Ten ant gluosnių šakų pakabinome
savo arfas.
3 Nes mūsų trėmėjai mums liepė gie-
doti, kurie mus apiplėšė, ragino džiū-
gauti: "Pagiedokite mums Siono gies-
mių!"
4 Kaip giedosime Viešpaties giesmę
svetimoje šalyje?
5 Jeigu, Jeruzale, tave užmirščiau, ma-
no dešinė tepamiršta mane!
6 Tepridžiūna prie gomurio mano lie-
žuvis, jei tavęs neatsiminčiau, jeigu
tu man brangesnė nebūtum už visus
džiaugsmus, Jeruzale!
7 Viešpatie, atsimink Jeruzalės die-
ną prieš Edomo žmones. Jie sakė:
"Griaukite, griaukite ją iki pamatų!"
8 O Babilone, tu naikintojau, laimin-
gas bus, kas tau už mums padarytą
skriaudą atmokės!
9 Laimingas, kas, pagriebęs kūdikius
tavo, į kietą uolą sudaužys!

138 *Dovydo psalmė.*
Visa širdimi Tau dėkoju,
Dieve! Dievų akivaizdoje Tau giedo-
siu gyrių.
2 Parpuolęs prie Tavo šventyklos, šven-
tą Tavo vardą girsiu už Tavo malonę ir
ištikimybę, nes Tu išaukštinai savo žo-
dį labiau negu visą savo vardą.
3 Dieną, kurią šaukiausi, išklausei,
stiprybės suteikei mano sielai.
4 Tave girs, Viešpatie, visi žemės val-
dovai, išgirdę Tavo burnos žodžius.
5 Jie giedos apie Viešpaties kelius,
nes didelė Viešpaties šlovė.
6 Nors Viešpats yra aukštybėse, Jis
žvelgia į nusižeminusį, o išpuikėlį pa-
žįsta iš tolo.
7 Nors aš būčiau vargų suspaustas, Tu
atgaivinsi mane, Tu ištiesi savo ranką
prieš mano priešų pyktį ir Tavo deši-
nė mane išgelbės.
8 Apgins mane Viešpats. Viešpatie,
Tavo gailestingumas amžinas! Neap-
leisk, kas Tavo rankų sukurta.

139 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*
Viešpatie, Tu ištyrei mane
ir pažįsti.
2 Tu žinai, kada keliuosi ir kada atsi-
sėdu, Tu supranti mano mintis.
3 Matai, kada vaikštau ir kada ilsiuo-
si; žinai visus mano kelius.
4 Dar mano liežuvis nepratarė žodžio,
Tu, Viešpatie, jau viską žinai.
5 Apglėbęs laikai mane iš priekio ir iš
užpakalio, uždėjai ant manęs savo
ranką.
6 Toks pažinimas man yra labai nuo-
stabus, ne man pasiekti Tavo aukšty-
bes.
7 Kur nuo Tavo dvasios aš pasislėp-
siu, kur nuo Tavo veido pabėgsiu?
8 Jei užkopčiau į dangų, Tu ten. Jei
nusileisčiau į pragarą, Tu ten.
9 Jei aušros sparnus pasiėmęs nusi-
leisčiau, kur baigiasi jūros,
10 ir ten Tavo ranka vestų mane ir lai-
kytų Tavo dešinė.
11 Jei sakyčiau: "Tamsa teapdengia

mane", naktis aplinkui mane šviesa
pavirstų.
[12] Tamsa nepaslepia nuo Tavęs, Tau
net naktį šviesu kaip dieną.
[13] Tu mano širdį sukūrei, sutvėrei ma-
ne motinos įsčiose.
[14] Girsiu Tave, kad taip nuostabiai ir
baimę keliančiai esu sukurtas. Kokie
nuostabūs yra Tavo darbai, ir mano
siela tai gerai žino.
[15] Nė vienas kaulas nebuvo paslėptas
nuo Tavęs, kai slaptoje buvau pada-
rytas, kai buvau tveriamas žemės gel-
mėse.
[16] Tavo akys matė mane dar negimusį
ir Tavo knygoje buvo viskas surašyta:
dienos, kurias man skyrei, kai dar nė
vienos jų nebuvo.
[17] Brangios man yra Tavo mintys,
Dieve, nesuskaitoma jų gausybė!
[18] Jei mėginčiau skaičiuoti, jų būtų
daugiau kaip smėlio. Atsibudęs aš te-
besu su Tavimi.
[19] Dieve, Tu tikrai sunaikinsi nedorė-
lį, kraugeriai, atsitraukite nuo manęs!
[20] Jie nedorai apie Tave kalba, Tavo
vardą piktam jie naudoja.
[21] Aš nekenčiu tų, Viešpatie, kurie
Tavęs nekenčia, man bjaurūs tie, ku-
rie prieš Tave sukyla.
[22] Aš jų nekenčiu be galo, laikau juos
savo priešais.
[23] Ištirk mane, Dieve, pažink mano
širdį; išbandyk mane ir pažink mano
mintis.
[24] Matyk, ar aš einu nedorėlių keliu,
ir vesk mane keliu amžinuoju!

140

Choro vadovui. Dovydo psalmė.
Viešpatie, nuo piktų žmo-
nių mane išgelbėk, nuo smurtininkų
apsaugok!
[2] Nuo tų, kurie planuoja pikta širdy-
je, kurie dieną vaidus kelia.
[3] Jų liežuvis yra aštrus kaip gyvatės,
angių nuodai yra už jų lūpų.
[4] Viešpatie, saugok mane nuo nedo-
rėlių rankų, nuo smurtininkų apsau-
gok – nuo tų, kurie nori pakišti man
koją.
[5] Išdidieji pinkles man spendžia, tie-
sia tinklus, kilpas stato pakelėse.
[6] Tariau Viešpačiui: "Tu esi mano
Dievas, todėl išklausyk mano malda-
vimą".
[7] Viešpatie Dieve, mano išgelbėjimo
stiprybe, Tu pridengi kovoje mano
galvą.
[8] Dieve, neleisk nedorėliui laimėti, jo
piktų kėslų netenkink!
[9] Jie kelia galvas, aplinkui sustoję. Te-
gu jų piktybė juos pačius apdengia!
[10] Tegul jiems ant galvų žarijomis ly-
ja! Įmesk juos į ugnį, į duobę, kad ne-
bepasikeltų.
[11] Teneįsitvirtins žemėje šmeižikas,
nelaimės tegainioja smurtininką ir
teparbloškia jį.
[12] Žinau, kad Viešpats gins prispaus-
tojo bylą ir teises beturčio.
[13] Tikrai, teisieji dėkos Tavo vardui ir
dorieji gyvens Tavo akivaizdoje.

141

Dovydo psalmė.
Viešpatie, Tavęs šaukiuos,
skubėk pas mane! Išklausyk mano
balsą, kai Tavęs šaukiuos.
[2] Malda manoji kaip smilkalai į Tave
tekyla, o pakeltos rankos tebūna kaip
vakaro auka.
[3] Viešpatie, prie mano burnos pasta-
tyk sargybą, saugok mano lūpų du-
ris.
[4] Neleisk mano širdžiai nukrypti į pik-
ta ir nedorėlių darbus pamilti. Tene-
valgysiu aš jų skanėstų.
[5] Tegul mane plaka teisusis; tai bus
malonė. Tegul bara jis, nes tai kaip

brangus aliejus mano galvai. Bet aš
meldžiuosi prieš nedorėlių darbus.
6 Jų teisėjai priblokšti tarp akmenų,
jie girdi mano žodžius, kad jie švelnūs.
7 Kaip artojo išrausta ir išarta žemė,
taip prie pragaro nasrų bus išbarstyti
jų kaulai.
8 Viešpatie Dieve, į Tave žvelgia mano akys, Tavimi aš pasitikiu, neleisk
mano sielai pražūti.
9 Saugok mane nuo man pastatytų žabangų, nuo nedorėlių kilpos.
10 Į savo kilpas nedorėliai patys tepakliūva, o aš laimingai praeisiu.

142

Dovydo pamokantis kūrinys. Malda, kai jis buvo oloje.

Garsiai šaukiausi Viešpaties, garsiu balsu maldavau Viešpatį.
2 Išliejau priešais Jį savo skundą, sielvartą savo Jam atvėriau.
3 Kai manyje nusilpo mano dvasia, Tu
žinojai mano kelią. Mano kelyje slaptai jie padėjo spąstus.
4 Apsidairęs aplinkui, mačiau, jog nėra nė vieno, kas mane pažintų. Neturėjau kur prisiglausti, niekam nerūpėjo mano gyvybė.
5 Tavęs, Viešpatie, šaukiausi, sakydamas: “Tu esi mano priebėga, Tu mano dalis gyvųjų šalyje”.
6 Išgirsk mano šauksmą, nes esu labai
suvargęs. Išgelbėk mane nuo persekiotojų, nes jie stipresni už mane.
7 Iš kalėjimo mane išvaduok, kad girčiau Tavo vardą. Tada susibūrs aplink
mane teisieji, kai padarysi man gera.

143

Dovydo psalmė.

Viešpatie, išgirsk mano
maldą, išklausyk mano maldavimą.
Būdamas teisus ir ištikimas, atsakyk
man.
2 Nepatrauk į teismą savo tarno, nes
Tavo akivaizdoje nė vienas žmogus
negalės pasiteisinti.
3 Persekioja mane priešas, sutrypė į
žemę mano gyvybę, kaip negyvėlį
tamsoje gyventi verčia.
4 Mano dvasia nusilpo, sustingo širdis
man krūtinėje.
5 Aš prisimenu praėjusias dienas,
mąstau apie Tavo darbus, svarstau
apie Tavo rankų darbus.
6 Tiesiu rankas į Tave, mano siela
trokšta Tavęs tartum išdžiūvusi žemė
vandens.
7 Skubiai išklausyk mane, Viešpatie,
nes silpsta mano dvasia. Neslėpk nuo
manęs savo veido, kad nebūčiau kaip
tie, kurie žengia į duobę.
8 Tavo malonę leisk man patirti nuo
pat ryto, nes Tavimi aš pasitikiu. Parodyk man kelią, kuriuo eiti, nes į Tave keliu savo sielą.
9 Išvaduok mane, Viešpatie, iš mano
priešų, nes pas Tave bėgu slėptis.
10 Mokyk mane vykdyti Tavo valią,
nes Tu esi mano Dievas. Tavo geroji
dvasia tegul veda mane tiesiu keliu.
11 Dėl savo vardo, Viešpatie, atgaivink mane. Dėl savo teisumo iš visų
bėdų išvesk mano sielą.
12 Dėl savo gailestingumo nutildyk
mano priešus, sunaikink mano sielos
prispaudėjus, nes aš esu Tavo tarnas.

144

Dovydo psalmė.

Palaimintas Viešpats, mano stiprybė, kuris moko mano rankas
kariauti ir mano pirštus kovoti.
2 Jis yra mano gerumas, mano tvirtovė, mano aukštas bokštas, mano išlaisvintojas, mano skydas; Juo aš pasitikiu, Jis pavergia man tautas.
3 Viešpatie, kas yra žmogus, kad apie
jį žinai, ir žmogaus sūnus, kad kreipi
į jį savo dėmesį.

[4] Žmogus panašus į vėjo dvelksmą; jo
dienos kaip praslenkantis šešėlis.
[5] Viešpatie, palenk dangų ir nuženk.
Paliesk kalnus, ir jie ims rūkti.
[6] Pasiųsk žaibus ir juos išsklaidyk,
laidyk strėles ir sunaikink juos.
[7] Ištiesk ranką iš aukštybės, ištrauk ir
gelbėk mane iš didelio tvano, iš sve-
timšalių rankos.
[8] Jų burna kalba tuštybę, jie melagin-
gai priesaikai dešinę kelia.
[9] Dieve, aš naują giesmę Tau giedo-
siu, psalteriu ir dešimčiastygiu jai pri-
tarsiu.
[10] Tu gelbsti karalius, Tu išlaisvinai Do-
vydą, savo tarną, nuo žiauraus kardo.
[11] Ištrauk ir gelbėk mane iš svetimša-
lių rankos. Jų burna kalba tuštybę, jie
dešinę melagingai priesaikai kelia.
[12] Tegu mūsų sūnūs savo jaunystėje
auga kaip vešlūs žolynai, o mūsų duk-
terys tebūna dailios tartum kolonos,
išdrožinėtos puošniuose rūmuose.
[13] Mūsų klėtys tebūna prikrautos vi-
sokių gėrybių. Kaimenės mūsų avių
tegul tūkstančiais veda, pilnos ganyk-
los tegul prisipildo.
[14] Tegu mūsų jaučiai būna stiprūs dar-
be, tenebūna jie pagrobti ar nuklydę,
tegu mūsų gatvėse nesigirdi skundų.
[15] Laiminga tauta, kuri taip gyvena;
laiminga tauta, kurios Dievas yra
Viešpats!

145 *Dovydo gyriaus psalmė.*
Aš aukštinsiu Tave, Dieve,
mano Karaliau, aš laiminsiu Tavo var-
dą per amžius.
[2] Kasdien laiminsiu Tave ir girsiu Ta-
vo vardą per amžius.
[3] Didis yra Viešpats ir didžiai girti-
nas, Jo didybė neištiriama.
[4] Tavo nuostabius darbus ir galybę
karta teskelbia kartai.
[5] Aš kalbėsiu apie Tavo didingumo
šlovingą spindesį ir Tavo stebuklingus
darbus.
[6] Apie Tavo veiksmų nuostabią galią
jie kalbės, ir aš skelbsiu Tavo didybę.
[7] Jie atsimins didelę Tavo malonę,
giedos apie Tavo teisumą.
[8] Viešpats yra maloningas, užjaučian-
tis, lėtas pykti ir didžiai gailestingas.
[9] Viešpats yra geras ir gailestingas vi-
siems savo kūriniams.
[10] Viešpatie, Tavo visi kūriniai girs Ta-
ve ir Tavo šventieji laimins Tave!
[11] Jie kalbės apie Tavo karalystės šlo-
vę, garsins Tavo galybę,
[12] kad žmonės suprastų Tavo galingus
darbus ir Tavo karalystės šlovingą di-
dingumą.
[13] Tavo karalystė amžina ir Tavo val-
džia lieka per amžius.
[14] Klumpantį Viešpats palaiko, o par-
puolusį pakelia.
[15] Į Tave krypsta visų akys, savo metu
visiems duodi maisto,
[16] atveri savo ranką, sočiai maitini vi-
sa, kas gyva.
[17] Teisus yra Viešpats visuose savo ke-
liuose ir šventas visuose savo darbuo-
se.
[18] Arti yra Viešpats visiems, kurie Jo
šaukiasi, visiems, kurie Jo šaukiasi
tiesoje.
[19] Jis išpildys norus Jo bijančių, jų
šauksmą išgirs ir išgelbės juos.
[20] Viešpats visus Jį mylinčius saugo,
bet nedorėlius sunaikins.
[21] Tešlovina mano burna Viešpatį!
Visa, kas gyva, telaimina šventą Jo
vardą dabar ir per amžius!

146 Girkite Viešpatį! Girk Vie-
špatį, mano siela!
[2] Girsiu Viešpatį, kol gyvas būsiu; gie-
dosiu gyrių savo Dievui, kol gyvensiu.

3 Nesudėkite vilčių į kunigaikščius, į
žmonių sūnus, kurie nieko išgelbėti
negali!
4 Kai dvasia jų iškeliauja, jie sugrįžta
į žemę; tą pačią dieną jų sumanymai
žūva.
5 Laimingas, kurio pagalba yra Jokū-
bo Dievas, kuris viltis sudėjo į Vieš-
patį, savo Dievą.
6 Jis sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visa,
kas juose yra. Jis ištikimas per amžius.
7 Jis gina teises prispaustųjų, alka-
niems parūpina duonos. Kalinius iš-
leidžia Viešpats.
8 Viešpats atveria akis akliesiems, pa-
kelia parpuolusius; Viešpats myli tei-
siuosius.
9 Svetimšalį Viešpats saugo, našlaitį
ir našlę globoja, o nedoriesiems už-
kerta kelią.
10 Viešpats karaliaus per amžius, tavo
Dievas, Sione, per visas kartas! Gir-
kite Viešpatį!

147 Girkite Viešpatį! Gera gie-
doti gyrių mūsų Dievui, la-
bai malonu girti Jį!
2 Viešpats atstato Jeruzalės miestą,
Izraelio tremtinius surenka.
3 Jis gydo sudužusias širdis, žaizdas jų
sutvarsto.
4 Jis žvaigždes suskaičiuoja, jas visas
vardais vadina.
5 Didis ir galingas yra Viešpats, Jo iš-
mintis begalinė.
6 Romiuosius pakelia Viešpats, o ne-
dorėlius partrenkia ant žemės.
7 Padėkos giesmes Viešpačiui giedo-
kite, skambinkite mūsų Viešpačiui ar-
fa!
8 Jis debesimis uždengia dangų, žemei
paruošia lietų, augina žolę kalnuose.
9 Jis teikia žvėrims maistą, jaunus var-
niukus pamaitina.
10 Ne žirgo stiprumu Jis gėrisi ir ne
žmogaus kojos Jam patinka.
11 Viešpats gėrisi tais, kurie Jo bijo,
kurie viliasi Jo gailestingumu.
12 Girk, Jeruzale, Viešpatį! Savo Die-
vą girk, Sione!
13 Jis sustiprino tavo vartų sklendes,
tavo vaikus palaimino.
14 Tavo krašte Jis duoda taiką, geriau-
siais kviečiais tave pasotina.
15 Jis siunčia įsakymą žemei, labai
sparčiai Jo žodis atskrieja.
16 Jis sniegą kaip vilną duoda, šerkš-
ną lyg pelenus barsto.
17 Ledus kaip duonos trupinius beria,
sustingsta vanduo nuo Jo šalčio.
18 Jam žodį pasiuntus, ledas sutirpsta;
kai vėjus paleidžia, vandenys teka.
19 Jokūbui savo žodį Jis paskelbė, Iz-
raeliui savo nuostatus ir sprendimus.
20 Kitoms tautoms Jis to nepadarė, nė
viena nepažino Jo sprendimų. Girki-
te Viešpatį!

148 Girkite Viešpatį! Girkite
Viešpatį iš dangaus! Gir-
kite Jį aukštybėse!
2 Girkite Jį, visi Jo angelai; girkite Jį,
visa Jo kareivija!
3 Girkite Jį, saule ir mėnuli; girkite
Jį, spindinčios žvaigždės!
4 Girkite Jį, dangų dangūs ir viršum
jų esantys vandenys!
5 Visi tegiria Viešpaties vardą, nes Jis
įsakė, ir visa buvo sukurta.
6 Jis amžių amžiams viską įtvirtino,
nustatė nekintamą tvarką.
7 Girkite Viešpatį, kas esate žemėje:
jūrų pabaisos ir visos gelmės,
8 ugnie ir kruša, sniege ir migla, vėjai
audringi, vykdantys Jo žodį,
9 kalnai ir kalvos, vaismedžiai ir kedrai,
10 žvėrys ir visi gyvuliai, žemės ropliai
ir sparnuoti paukščiai.

11 Žemės karaliai ir visos tautos, ku-
nigaikščiai ir žemės teisėjai,
12 jaunuoliai ir mergaitės, seniai ir
vaikai,
13 garbinkite Viešpaties vardą, nes Jis
vienas didingas. Jo šlovė virš dangaus
ir žemės.
14 Savo tautos Jis iškelia ragą, gyrių
visų savo šventųjų, Izraelio vaikų –
tautos, kuri Jam artima. Girkite Vieš-
patį!

149 Girkite Viešpatį! Viešpa-
čiui giedokite naują gies-
mę ir gyrių šventųjų bendruomenėje.
2 Tesidžiaugia Izraelis savo Kūrėju.
Siono vaikai tesilinksmina dėl savo
Karaliaus.
3 Tegiria Jo vardą šokdami, tegieda
gyrių Jam su būgnais ir arfomis.
4 Viešpats gėrisi savąja tauta; Jis ro-
miuosius papuoš savo išgelbėjimu.
5 Džiaukitės Jo šlove, šventieji, gie-
dokite Jam savo lovose.
6 Dievo aukštinimas jų burnoje, dvi-
ašmenis kalavijas jų rankose,
7 kad atkeršytų pagonims, nubaustų
tautas,
8 jų karalius pančiais surištų ir jų di-
džiūnus sukaustytų geležimi,
9 kad įvykdytų jiems paruoštą spren-
dimą! Tokia garbė visiems Jo šventie-
siems. Girkite Viešpatį!

150 Girkite Viešpatį! Girkite
Dievą Jo šventykloje! Gir-
kite Jį dangaus tvirtumoje!
2 Girkite Jį dėl Jo galingų darbų! Gir-
kite Jį dėl Jo begalinės didybės!
3 Girkite Jį, pūsdami trimitą! Girkite
Jį arfa ir psalteriu!
4 Girkite Jį būgnais ir šokiais! Girkite
Jį styginiais instrumentais ir vamz-
džiais!
5 Girkite Jį skambiais cimbolais! Gir-
kite Jį trenksmingais cimbolais!
6 Visa, kas kvėpuoja, tegiria Viešpatį!
Girkite Viešpatį!

PATARLIŲ
KNYGA

1 Saliamono, Dovydo sūnaus, Izra-
elio karaliaus, patarlės.
2 Jos surašytos, kad pamokytų išmin-
ties, auklėtų ir padėtų suprasti išmin-
tingus posakius,
3 kad pamokytų išmintingai elgtis, pa-
žinti teisumą, teisingumą ir bešališku-
mą;
4 kad paprastiems suteiktų sumanu-
mo, jaunuoliams – supratimo ir nuo-
vokumo.
5 Išmintingas klausydamas taps išmin-
tingesnis, o protingas gaus išmintin-
gų patarimų,
6 kad suprastų patarles ir palygini-
mus, išminčių žodžius ir mįsles.
7 Viešpaties baimė yra išminties pra-
džia, bet kvailiai niekina išmintį ir pa-
mokymus.
8 Mano sūnau, klausyk tėvo pamo-
kymų ir neatmesk motinos nurody-
mų.
9 Tai bus puošnus vainikas tavo galvai
ir papuošalas tavo kaklui.

10 Mano sūnau, jei tave vilios nusidė-
jėliai, nepritark jiems.
11 Jei jie sako: "Eime su mumis ty-
koti kraujo ir ruošti pasalą nekaltam
žmogui.
12 Prarykime juos gyvus kaip pragaras,
visiškai, kaip tuos, kurie eina į kapą.
13 Mes rasime daug turto ir pripildy-
sime grobiu savo namus.
14 Su mumis mesi dalybų burtą, mūsų
pinigai bus bendri".
15 Mano sūnau, neik su jais, sulaikyk
savo koją nuo jų tako.
16 Jų kojos bėga į pikta, jie skuba
kraują pralieti.
17 Veltui tiesiamas tinklas paukščiams
matant.
18 Jie tykoja savo pačių kraujo, pasalą
ruošia savo gyvybei.
19 Toks yra kelias kiekvieno, kuris go-
dus turto, jis atima jo savininko gy-
vybę.
20 Išmintis šaukia gatvėje, pakelia bal-
są aikštėje.
21 Ji šaukia svarbiausiose susibūrimo
vietose ir miesto vartuose skelbia sa-
vo žodžius:
22 "Neišmanėliai, ar ilgai dar mylėsite
neišmanymą? Niekintojai, ar ilgai
džiaugsitės savo patyčiomis? Kvailiai,
ar ilgai nekęsite pažinimo?
23 Klausykitės mano įspėjimų! Aš iš-
liesiu jums savo dvasios, paskelbsiu
savo žodžius.
24 Kadangi aš šaukiau, o jūs nepa-
klausėte, ištiesiau jums ranką, bet
niekas nekreipė dėmesio,
25 jūs paniekinote mano patarimus ir
nepaisėte mano įspėjimų,
26 tai ir aš juoksiuos, kai jūs žlugsite,
tyčiosiuos, kai jus apims baimė,
27 kai siaubas užklups kaip audra ir
pražūtis kaip viesulas, kai ateis siel-
vartas ir vargas.
28 Tada jie šauksis manęs, bet aš neat-
siliepsiu; jie ieškos manęs, bet neras.
29 Nes jie nekentė pažinimo ir nepa-
sirinko Viešpaties baimės.
30 Jie nepriėmė mano patarimų ir pa-
niekino mano barimą.
31 Todėl jie valgys savo kelių vaisių,
pasisotins savo sumanymais.
32 Neišmanėlių užsispyrimas užmuš
juos, kvailius pražudys jų neapdairu-
mas.
33 Kas manęs klauso, gyvens saugiai,
bus ramus ir nebijos pikto".

2 Mano sūnau, jei priimsi mano žo-
džius ir paslėpsi širdyje mano įsa-
kymus,
2 jei tavo ausis atidžiai klausysis iš-
minties ir širdis sieks supratimo,
3 jei šauksiesi pažinimo ir pakelsi bal-
są, prašydamas supratimo,
4 jei sieksi jo lyg sidabro ir ieškosi lyg
paslėptų lobių,
5 tada tu suprasi Viešpaties baimę ir
rasi Dievo pažinimą.
6 Nes Viešpats teikia išmintį, iš Jo bur-
nos ateina pažinimas ir supratimas.
7 Jis laiko sveiką išmintį teisiesiems,
Jis yra skydas doru keliu einantiems.
8 Jis saugo teisingumo takus ir sergi
šventųjų kelius.
9 Tada tu suprasi teisumą, teisingu-
mą ir bešališkumą bei kiekvieną ge-
rą taką,
10 kai išmintis įeis į tavo širdį ir paži-
nimas bus malonus tavo sielai.
11 Dėmesingumas sergės tave ir su-
pratimas saugos tave,
12 kad išgelbėtų nuo pikto kelio, nuo
melą kalbančių žmonių,
13 kurie palieka doros kelią, kad vaik-
ščiotų tamsos keliais,
14 kurie džiaugiasi, darydami pikta, ir
gėrisi nedorėlių iškrypimu,

15 kurių keliai kreivi ir kurie klaidžio-
ja savo takais;
16 kad išgelbėtų tave nuo svetimos
moters, meilikaujančios savo žo-
džiais,
17 kuri palieka savo jaunystės vadovą
ir užmiršta savo Dievo sandorą.
18 Jos namai veda į mirtį, jos ta-
kai – pas mirusiuosius.
19 Visi, kurie įeina pas ją, nebegrįžta
ir neberanda gyvenimo tako.
20 Kad tu vaikščiotum geru keliu ir
laikytumeisi teisiųjų tako.
21 Nes teisieji gyvens krašte ir nekal-
tieji pasiliks jame.
22 Bet nedorėliai bus pašalinti iš kraš-
to, nusikaltėliai išrauti iš jo.

3 Mano sūnau, neužmiršk mano
įstatymo, tavo širdis tesaugo ma-
no įsakymus.
2 Jie prailgins tavo dienas, pridės tau
gyvenimo metų ir ramybės.
3 Gailestingumas ir tiesa tenepalieka
tavęs; užsirišk tai ant savo kaklo, įra-
šyk į savo širdies plokštę.
4 Taip atrasi palankumą bei gerą įver-
tinimą Dievo ir žmonių akyse.
5 Pasitikėk Viešpačiu visa širdimi ir
nesiremk savo supratimu.
6 Visuose savo keliuose pripažink Jį,
tai Jis nukreips tavo takus.
7 Nebūk išmintingas savo akyse, bijok
Viešpaties ir venk pikto;
8 tai bus sveikata tavo kūnui ir atgai-
va kaulams.
9 Pagerbk Viešpatį savo turtu ir pir-
maisiais viso derliaus vaisiais,
10 tai tavo aruodai bus kupini, spaus-
tuvai perpildyti naujo vyno.
11 Mano sūnau, nepaniekink Viešpa-
ties bausmės ir nenusimink Jo bara-
mas,
12 nes ką Viešpats myli, tą pabara,
kaip tėvas auklėdamas sūnų, kuriuo
gėrisi.
13 Palaimintas žmogus, kuris randa iš-
mintį ir įgauna supratimo,
14 nes ją įsigyti yra naudingiau, negu
įsigyti sidabro, ir pelno iš jos yra dau-
giau negu iš geriausio aukso.
15 Ji brangesnė už deimantus, su ja
nesulyginama visa, ko galėtum trokš-
ti.
16 Dešinėje jos rankoje ilgas amžius,
o kairėje turtai ir garbė.
17 Jos keliai – malonės keliai, visi jos
takai – ramybė.
18 Ji yra gyvybės medis visiems, kurie
ją pagauna, laimingi, kas ją išlaiko.
19 Viešpats išmintimi sukūrė žemę, sa-
vo protu įtvirtino dangus.
20 Jo žinojimu buvo atvertos gelmės ir
debesys laša rasa.
21 Mano sūnau, neišleisk jų iš akių,
saugok sveiką nuovoką ir įžvalgumą.
22 Tai bus gyvybė tavo sielai ir papuo-
šalas kaklui;
23 tada eisi saugus savo keliu, ir tavo
koja nesuklups.
24 Atsigulęs nebijosi, ir tavo miegas
bus saldus.
25 Tavęs neišgąsdins staigus sąmyšis ir
nedorėlių siautėjimas, kai jis ateis.
26 Viešpats bus tavo pasitikėjimas, Jis
apsaugos tavo koją, kad neįkliūtum.
27 Neatsakyk geradarystės tam, ku-
riam dera ją padaryti, kai tavo ranka
tai pajėgia.
28 Nesakyk savo artimui: "Eik ir su-
grįžk, rytoj aš tau duosiu", kai turi su
savimi.
29 Neplanuok pikta prieš savo artimą,
kuris gyvena pasitikėdamas arti tavęs.
30 Nesibark be reikalo su žmogumi,
kuris tau nieko blogo nepadarė.
31 Nepavydėk smurtininkui ir nesirink
nė vieno iš jo kelių.

32 Viešpats bjaurisi ydingu žmogumi,
bet Jis artimas teisiajam.
33 Viešpaties prakeikimas nedorėlio na-
mams, o teisiojo buveinę Jis laimina.
34 Jis išjuokia pašaipūnus, o nuolan-
kiesiems teikia malonę.
35 Išmintingieji paveldės šlovę, kvailio
pasididžiavimas pasibaigs gėda.

4 Vaikai, klausykite tėvo pamoky-
mo. Būkite atidūs, kad įgytumė-
te supratimo.
2 Aš duodu jums gerą mokymą, neap-
leiskite mano įstatymo.
3 Aš buvau tėvo sūnus, mylimas ir vie-
nintelis savo motinos akyse.
4 Jis mokė mane ir sakė: "Išlaikyk šir-
dyje mano žodžius, laikykis mano įsa-
kymų ir būsi gyvas.
5 Įsigyk išminties, įsigyk supratimo.
Neužmiršk mano burnos žodžių ir ne-
nukrypk nuo jų.
6 Neapleisk išminties, ir ji globos ta-
ve; mylėk ją, ir ji saugos tave.
7 Svarbiausia yra išmintis; įsigyk iš-
mintį ir už visą savo turtą įsigyk su-
pratimą.
8 Vertink ją, ir ji išaukštins tave. Ap-
glėbk ją, ir ji suteiks tau garbę.
9 Ji vainikuos tavo galvą malone, duos
tau šlovės karūną.
10 Klausyk, mano sūnau, ir priimk ma-
no žodžius, kad ilgai gyventum.
11 Aš nurodau tau išminties kelią, ve-
du tiesiais takais.
12 Kai jais eisi, tavo žingsniai nebus
varžomi ir bėgdamas nesuklupsi.
13 Tvirtai laikykis pamokymo ir neap-
leisk jo; saugok jį, nes tai yra tavo gy-
vybė.
14 Neik nedorėlių taku ir nevaikščiok
piktųjų keliu.
15 Venk jo ir nevaikščiok juo, pasi-
trauk nuo jo ir praeik pro šalį.
16 Jie neužmiega, nepadarę pikto ir
miegas iš jų atimamas, kol kam nors
nepakenkia.
17 Jie valgo nedorybės duoną ir geria
smurto vyną.
18 Teisiųjų takas yra kaip skaisti švie-
sa, kuri šviečia vis ryškiau iki tobulos
dienos.
19 Nedorėlių kelias yra kaip tamsa, jie
nežino, kur jie suklups.
20 Mano sūnau, atkreipk dėmesį į ma-
no žodžius, palenk ausį mano pamo-
kymams.
21 Teneatsitraukia jie nuo tavo akių,
saugok juos širdies gilumoje.
22 Jie yra gyvybė tiems, kurie juos ran-
da, ir sveikata visam jų kūnui.
23 Saugok su visu stropumu savo šir-
dį, nes iš jos teka gyvenimo versmė.
24 Atstumk nuo savęs nedorą burną,
ir iškrypusios lūpos tebūna toli nuo
tavęs.
25 Tegul tavo akys žiūri tiesiai ir akių
vokai tebūna nukreipti tiesiai prieš
tave.
26 Apgalvok taką savo kojai, ir tegu
tavo keliai būna įtvirtinti.
27 Nepasuk nei dešinėn, nei kairėn.
Patrauk savo koją nuo pikto.

5 Mano sūnau, būk dėmesingas
mano išminčiai ir palenk ausį
mano supratimui,
2 kad būtum nuovokus ir tavo lūpos
išlaikytų pažinimą.
3 Kaip varvantis medus svetimos mo-
ters lūpos ir jos burna švelnesnė už
aliejų.
4 Bet galiausiai ji tampa karti kaip
metėlė ir aštri kaip dviašmenis kala-
vijas.
5 Jos kojos žengia į mirtį, jos žings-
niai veda į pragarą.
6 Kad tu nemąstytum apie jos gyveni-

mo taką, žinok–jos keliai nepastovūs
ir tu negali jų suprasti.
7 Dabar, mano vaikai, klausykite ma-
nęs ir neatsitraukite nuo mano bur-
nos žodžių.
8 Atitolink nuo jos savo kelią ir nesi-
artink prie jos namų durų,
9 kad neatiduotum savo garbės ki-
tiems ir savo metų negailestingajam;
10 kad svetimi nesisotintų tavo gėry-
bėmis ir tavo darbas nebūtų svetimo-
jo namuose,
11 ir galiausiai neturėtum vaitoti, išse-
kinęs kūną bei jėgas,
12 ir sakyti: "Kodėl nekenčiau pamo-
kymų ir mano širdis paniekino pa-
barimą,
13 neklausiau savo mokytojų balso ir
nepalenkiau savo ausies prie tų, ku-
rie mane mokė?
14 Aš kone patekau į visokias nelai-
mes bendruomenės ir susirinkimo vi-
dury".
15 Gerk vandenį iš savo šulinio, tekan-
tį vandenį iš savo versmės.
16 Ar tavo vandens šaltiniai išsilies po
gatves, o vandens srovės aikštėse?
17 Tebūna jie tik tau, nedalink jų sve-
timiems.
18 Tebūna tavo šaltinis palaimintas ir
džiaukis su savo jaunystės žmona.
19 Ji kaip miela stirna, kaip grakšti el-
nė. Tegul jos krūtys tenkina tave visą
laiką, nuolat mėgaukis jos meile.
20 Mano sūnau, kam tau mėgautis
svetima moterimi ir apsikabinti su
svetimąja?
21 Viešpats stebi visus žmogaus kelius
ir apsvarsto visus jo takus.
22 Nedorėlį sugauna jo paties nedo-
rybės ir supančioja jo nuodėmių pan-
čiai.
23 Jis miršta nepasimokęs, per savo
didelį kvailumą nuklysta.

6 Mano sūnau, jei laidavai už savo
artimą ar padavei ranką už sveti-
mąjį,
2 tu įsipainiojai savo burnos žodžiais
ir esi sugautas savo kalbomis.
3 Daryk štai ką, mano sūnau, ir gel-
bėk save, nes esi patekęs į savo arti-
mo rankas: eik, nusižemink ir mal-
dauk savo artimą.
4 Neduok miegoti savo akims ir ne-
leisk užsimerkti akių vokams.
5 Gelbėkis kaip elnė iš medžiotojo,
kaip paukštis iš paukštgaudžio rankų.
6 Tinginy, eik pas skruzdę, apsvarstyk
jos kelius ir būk išmintingas.
7 Ji neturi vadovo, prižiūrėtojo ar val-
dovo,
8 bet paruošia sau maisto vasarą ir
pjūties metu renka atsargas.
9 Ar ilgai miegosi, tinginy? Kada atsi-
kelsi iš savo miego?
10 Truputį pamiegosi, truputį pasnau-
si, truputį pagulėsi sudėjęs rankas,
11 ir ateis skurdas kaip pakeleivis ir
nepriteklius kaip ginkluotas plėšikas.
12 Nenaudėlis žmogus, piktadarys, vaik-
štinėja su klastinga burna,
13 mirksi akimis, trypia kojomis, rodo
pirštu.
14 Klasta jo širdyje, jis nuolat planuo-
ja pikta ir sėja vaidus.
15 Todėl staiga ateis jo žlugimas, ūmai
bus jis sudaužytas, nesulaukęs pagal-
bos.
16 Viešpats nekenčia šešių dalykų,
septyni yra pasibjaurėjimas Jo akyse:
17 išdidus žvilgsnis, meluojantis lie-
žuvis, rankos, praliejančios nekaltą
kraują,
18 širdis, planuojanti nedorybę, kojos,
greitos bėgti į pikta,
19 neteisingas liudytojas, kalbantis me-
lą ir žmogus, sėjantis nesantaiką tarp
brolių.

20 Mano sūnau, laikykis savo tėvo įsa-
kymų ir nepaniekink motinos įstatymo.
21 Visam laikui užrišk juos ant savo
širdies, apsivyniok aplink kaklą.
22 Tau einant, jie lydės tave, tau atsi-
gulus, jie saugos tave, tau pabudus,
jie kalbės su tavimi.
23 Įsakymas yra žiburys, įstatymas –
šviesa, o pamokantis pabarimas – gy-
venimo kelias.
24 Jie saugos tave nuo nedoros mo-
ters, nuo svetimos moters meilikau-
jančios kalbos.
25 Negeisk jos grožio savo širdyje, te-
nesuvilioja tavęs jos blakstienos.
26 Dėl paleistuvės vyras lieka tik su
duonos kąsniu, neištikimoji medžioja
jo brangią gyvybę.
27 Ar gali žmogus paimti ugnį į savo
antį ir nesudeginti drabužių?
28 Ar gali kas, vaikščiodamas ant žari-
jų, nenusideginti kojų?
29 Taip ir tas, kas įeina pas artimo
žmoną; kas paliečia ją, neliks nekaltas.
30 Vagis ne taip niekinamas, jei jis va-
gia būdamas alkanas ir norėdamas
pasisotinti.
31 Tačiau pagautas jis atlygins septy-
neriopai ir atiduos visą savo namų
turtą.
32 Svetimoteriaujančiam trūksta pro-
to, jis pats save pražudo.
33 Žaizdų ir nešlovės jis susilauks, jo
gėda nebus išdildyta;
34 nes pavydas sužadins vyro įniršį, jis
nepasigailės keršto dieną.
35 Jis nepriims jokios išpirkos ir ne-
nusiramins, nors duotum jam daugy-
bę dovanų.

7 Mano sūnau, saugok mano žo-
džius ir neužmiršk mano įsaky-
mų.
2 Saugok mano įsakymus ir būsi gy-
vas, sergėk mano įstatymą kaip savo
akies vyzdį.
3 Užsirišk juos ant savo pirštų ir įsira-
šyk savo širdies plokštėje.
4 Išmintį vadink savo seserimi, o su-
pratimą – artimiausiu savo draugu,
5 kad jie apsaugotų tave nuo svetimos
moters, meilikaujančios savo žodžiais.
6 Kartą, žiūrėdamas pro savo namų
lango groteles,
7 mačiau tarp jaunų, nepatyrusių
žmonių neprotingą jaunuolį.
8 Jis ėjo gatve pro jos kampą ir pasu-
ko į jos namus.
9 Vakaro prieblandoje, juodą ir tam-
sią naktį,
10 jį pasitiko moteris su paleistuvės
apdaru ir klastinga širdimi.
11 Begėdė ir nerimstanti, negalinti iš-
sėdėti savo namuose;
12 tai gatvėje, tai aikštėje, tai ant kam-
po ji tykojo aukos.
13 Pasigavusi jį, bučiavo ir akiplėšiš-
kai kalbėjo:
14 "Aš turiu padėkos auką ir šiandien
įvykdžiau savo įžadus.
15 Todėl išėjau tavęs pasitikti, ieško-
jau tavo veido ir štai suradau tave.
16 Aš apklojau savo lovą margais egip-
tietiškais lininiais užtiesalais,
17 iškvėpinau mira, alaviju ir cinamo-
nu.
18 Eikš, sotinsimės meile iki ryto, mė-
gausimės glamonėmis;
19 nes vyro nėra namuose, jis išvyko į
tolimą kelionę.
20 Jis pasiėmė maišelį pinigų ir grįš
pilnaties dieną".
21 Daugybe švelnių žodžių ji prisivi-
liojo jį, meilikaujančia kalba suve-
džiojo.
22 Jis seka ją kaip jautis, vedamas
pjauti, kaip kvailys, einantis į supan-
čiojimo vietą,

23 kol strėlė pervers jo kepenis; kaip
paukštis, kuris lekia į spąstus ir nesu-
pranta, kad praras savo gyvybę.
24 Mano vaikai, klausykite manęs, bū-
kite dėmesingi mano žodžiams.
25 Tegul tavo širdis nepalinksta į jos
kelius, nenuklysk jos takais.
26 Nes ji parbloškė daug sužeistųjų,
daug stipriųjų jinai nužudė.
27 Jos namai yra kelias į pragarą, ve-
dantis į mirties buveinę.

8 Argi išmintis nešaukia ir suprati-
mas nekelia savo balso?
2 Aukštumose, prie kelių ir prie takų
ji stovi.
3 Prie miesto vartų, prie įėjimo į mies-
tą, prie durų šaukia:
4 "Žmonės, į jus aš kreipiuosi, jums
šaukiu, žmonių sūnūs.
5 Jūs neišmanėliai, mokykitės išmin-
ties; jūs kvailiai, įgykite supratingą
širdį.
6 Klausykite, nes aš kalbėsiu apie di-
dingus dalykus, mano lūpos skelbs
teisumą.
7 Mano burna kalbės tiesą, ir nedory-
bė yra pasibjaurėjimas mano lūpoms.
8 Visi mano žodžiai yra teisingi, juose
nėra klastos ir iškraipymo.
9 Jie yra aiškūs išmanantiems ir tei-
singi suprantantiems.
10 Priimkite mano pamokymą, o ne si-
dabrą; pažinimą, o ne gryną auksą.
11 Išmintis yra brangesnė už deiman-
tus, su ja nesulyginama visa, ko gali-
ma trokšti.
12 Aš, išmintis, gyvenu su protingumu,
atrandu pažinimą bei nuovokumą.
13 Viešpaties baimė – nekęsti pikto.
Išdidumo, puikybės, piktų kelių ir
klastingos burnos aš neapkenčiu.
14 Manyje patarimas ir sveikas protas,
aš turiu supratimą ir jėgą.
15 Manimi karaliai karaliauja ir kuni-
gaikščiai leidžia įstatymus.
16 Manimi kunigaikščiai, kilmingieji ir
teisėjai valdo kraštą.
17 Aš myliu tuos, kurie mane myli.
Kas anksti manęs ieško, suras mane.
18 Aš turiu turtus ir garbę, išliekančius
turtus ir teisumą.
19 Mano vaisius yra brangesnis už gry-
ną auksą, ir pelno iš manęs daugiau
negu iš rinktinio sidabro.
20 Aš vedu teisumo keliu, viduriu tei-
singumo tako,
21 kad mane mylintiems duočiau pa-
veldėti turtus ir pripildyčiau jų san-
dėlius.
22 Viešpats turėjo mane savo kelio
pradžioje, prieš visus savo darbus.
23 Nuo amžių aš įtvirtinta, nuo pra-
džios, prieš pasaulio sutvėrimą.
24 Aš buvau pagimdyta, kai dar ne-
tryško vandens šaltiniai, nebuvo gel-
mių.
25 Pirma kalnų ir kalvų iškilimo aš bu-
vau pagimdyta,
26 kai Jis dar nebuvo padaręs žemės,
jos laukų ir pirmųjų žemės dulkių.
27 Kai Jis paruošė dangus, aš ten bu-
vau. Kai Jis nubrėžė ribą virš gelmių,
28 įtvirtino debesis viršuje ir sustipri-
no gelmių šaltinius,
29 davė jūrai nurodymą, kad vandenys
neperžengtų Jo įsakymo, ir dėjo že-
mės pamatus,
30 aš buvau šalia Jo kaip įgudęs meni-
ninkas, gėrėjausi kas dieną ir džiūga-
vau Jo akivaizdoje.
31 Džiaugiausi Jo apgyvendintame pa-
saulyje ir grožėjausi žmonių vaikais.
32 Dabar, vaikai, klausykite manęs.
Palaiminti, kurie eina mano keliais.
33 Klausykite pamokymų ir būkite iš-
mintingi, neatmeskite jų.
34 Palaimintas žmogus, kuris klauso

manęs, kasdien budi prie mano vartų
ir laukia prie mano durų.
35 Kas randa mane, randa gyvenimą
ir įgis Viešpaties palankumą.
36 Kas nusideda prieš mane, tas ken-
kia pats sau. Kas manęs nekenčia,
myli mirtį".

9 Išmintis pasistatė namus, išsikir-
to septynias kolonas.
2 Ji papjovė gyvulius, sumaišė vyną ir,
padengusi stalą,
3 pasiuntė tarnaites šaukti miesto
aukščiausiose vietose:
4 "Neišmanėliai, ateikite!" Kam trūk-
sta supratimo, ji sako:
5 "Ateikite, valgykite mano duonos ir
gerkite vyno, kurį sumaišiau.
6 Atsisakykite kvailystės ir gyvenkite;
eikite supratimo keliu".
7 Kas bara niekintoją, susilauks gė-
dos; sudraudęs nedorėlį, užsitrauksi
dėmę.
8 Nebark niekintojo, kad jis neimtų
tavęs neapkęsti; sudrausk išmintingą,
ir jis mylės tave.
9 Patark išmintingam, ir jis taps dar
išmintingesnis; pamokyk teisųjį, ir jo
pažinimas išaugs.
10 Viešpaties baimė – išminties pradžia,
o Šventojo pažinimas – supratimas.
11 Per mane padaugės tavo dienų, bus
pridėta gyvenimo metų.
12 Jei esi išmintingas, esi išmintingas
pats sau; jei niekintojas, pats ir nu-
kentėsi.
13 Kvaila moteris yra triukšmadarė,
neišmananti ir nieko nežino.
14 Ji sėdi kėdėje prie savo namų, auk-
štose miesto vietose,
15 ir kviečia visus, kurie eina savo ke-
liais:
16 "Neišmanėliai, ateikite!" Kam trūk-
sta supratimo, ji sako:
17 "Vogtas vanduo yra saldesnis, o
duona, valgoma slaptoje, skanesnė".
18 Jie nežino, kad ten mirusieji, ir jos
svečiai pragaro gelmėse.

10 Saliamono patarlės. Išmintin-
gas sūnus – džiaugsmas tėvui,
kvailas sūnus – skausmas motinai.
2 Nedorybės turtai nepadeda, bet tei-
sumas išgelbsti nuo mirties.
3 Viešpats neleidžia badauti teisia-
jam, bet nedorėlių užgaidų Jis nepa-
tenkina.
4 Tingi ranka daro beturtį, o stropio-
jo ranka praturtina.
5 Išmintingas sūnus renka vasaros
metu, bet sūnus, kuris miega pjūties
metu, užtraukia gėdą.
6 Teisusis laiminamas, bet nedorėlio
burną dengia smurtas.
7 Teisiųjų atminimas yra palaimintas,
o nedorėlių vardas supus.
8 Išmintingas širdimi priims įstaty-
mus, o tauškiantis kvailystes suklups.
9 Dorasis eina saugiais keliais, o kas
iškraipo savo kelius, taps žinomas.
10 Kas mirkčioja akimis, sukelia ne-
malonumų, o tauškiantis kvailystes
suklups.
11 Teisiojo burna yra gyvenimo šuli-
nys, bet nedorėlio burną dengia
smurtas.
12 Neapykanta sukelia vaidus, o meilė
padengia visas nuodėmes.
13 Išmintis randama supratingojo lū-
pose, o neišmanėlio nugarai skirta
rykštė.
14 Išmintingi kaupia žinojimą, o kvai-
lio burna arti pražūties.
15 Turtuolio turtas yra jo tvirtovė, be-
turčių skurdas – jų pražūtis.
16 Teisiojo triūsas veda į gyvenimą,
nedorėlio pasisekimas – į nuodėmę.
17 Kas priima pamokymus, eina gyve-

nimo keliu, o kas atmeta perspėji-
mus, klaidžioja.
18 Klastingos lūpos slepia neapykan-
tą, kas platina šmeižtą, tas kvailys.
19 Žodžių gausumas nebūna be nuo-
dėmės, kas tyli, tas išmintingas.
20 Teisiojo liežuvis yra rinktinis sidab-
ras, o nedorėlio širdis nieko neverta.
21 Teisiojo lūpos pamaitina daugelį,
kvailiai miršta dėl išminties stokos.
22 Viešpaties palaiminimas daro tur-
tingą ir sielvarto neatneša.
23 Kvailiui daryti pikta – malonumas,
o protingas žmogus turi išmintį.
24 Nedorėlis gaus, ko jis bijosi, teisu-
sis gaus, ko trokšta.
25 Praeina audra, ir nebelieka nedo-
rėlio, bet teisiojo pamatas amžinas.
26 Kaip actas dantims ir dūmai akims,
taip tinginys tiems, kurie jį siunčia.
27 Viešpaties baimė pailgina gyveni-
mą, nedorėlio amžius bus sutrumpin-
tas.
28 Teisiojo viltis teikia džiaugsmą, o
nedorėlio lūkestis pražus.
29 Viešpaties kelias – stiprybė dorie-
siems ir pražūtis piktadariams.
30 Teisieji nesvyruos per amžius, bet
nedorėliai negyvens žemėje.
31 Teisiojo burna kalba išmintį, o ydin-
gas liežuvis bus atkirstas.
32 Teisieji kalba, kas naudinga, nedo-
rėlio burna – kas ydinga.

11 Viešpats nekenčia neteisingų
svarstyklių, bet teisingos svar-
styklės Jam patinka.
2 Kur ateina išdidumas, ten ateina ir
gėda, o kur nuolankumas – ten išmin-
tis.
3 Dorųjų nekaltumas veda juos, o nu-
sikaltėlių klastingumas juos sunaikins.
4 Turtai nepadeda rūstybės dieną, tei-
sumas išgelbsti nuo mirties.
5 Nekaltojo teisumas nukreips jo ke-
lią, nedorėlis žus dėl savo nedorybių.
6 Dorųjų teisumas išlaisvins juos, o nu-
sikaltėlius sugaus jų pačių užgaidos.
7 Kai nedoras žmogus miršta, jo lū-
kesčiai pranyksta, ir bedievio viltis
pražus.
8 Teisusis išlaisvinamas iš vargų, o ne-
dorėlis atsiduria vietoje jo.
9 Veidmainis savo burna pražudo ar-
timą, bet sumanumu teisusis išlaisvi-
namas.
10 Teisiųjų pasisekimu miestas džiau-
giasi, o, nedorėliams žuvus, linksmai
šūkaujama.
11 Teisiųjų laiminamas miestas kyla,
nedorėlių burna jį sunaikina.
12 Kam trūksta išminties, tas niekina
savo artimą, bet supratingas žmogus
tyli.
13 Liežuvautojas atidengia paslaptis, o
ištikimasis slepia, kas jam patikėta.
14 Be patarimo tauta pražūna, daug
patarėjų suteikia saugumą.
15 Kas laiduoja už svetimąjį, nuken-
tės; kas vengia laiduoti, saugus.
16 Maloni moteris įsigyja garbės, stip-
rieji krauna turtus.
17 Gailestingas žmogus daro gera sa-
vo sielai, žiaurus žmogus kenkia savo
kūnui.
18 Nedorėlio darbas apgaulingas, kas
sėja teisumą, tikrai gaus atlyginimą.
19 Teisumas veda į gyvenimą, o kas
siekia pikto, siekia to savo pražūčiai.
20 Viešpats nekenčia veidmainių, bet
dorieji Jam patinka.
21 Nors ir susijungtų, nedorėliai neiš-
vengs bausmės, bet teisiojo palikuo-
nys bus išgelbėti.
22 Kaip aukso žiedas kiaulės snukyje
yra graži moteris, neturinti supratimo.
23 Teisiųjų troškimai geri, o nedorėlių
viltis yra rūstybė.

[24] Vieni dosniai dalina ir turtėja, kiti
pasilaiko daugiau negu reikia, bet dar
labiau nuskursta.
[25] Dosni siela bus pasotinta, kas gir-
do, pats bus pagirdytas.
[26] Kas neparduoda javų, tą keikia tau-
ta; kas parduoda juos, laiminamas.
[27] Kas stropiai ieško gera, sulauks pa-
lankumo; kas siekia pikto, pats to su-
silauks.
[28] Kas pasitiki savo turtais, kris, o tei-
susis žaliuos kaip lapas.
[29] Kas kelia nesantaiką savo namuo-
se, paveldės vėjus; kvailys tarnaus iš-
mintingam.
[30] Teisiojo vaisius yra gyvybės medis,
ir kas laimi sielas, tas išmintingas.
[31] Jei teisusis gaus atlyginimą žemėje,
tai tuo labiau nedorėlis ir nusidėjėlis.

12 Kas mėgsta pamokymą, mėgs-
ta išmintį; kas nepriima pata-
rimo, tas bukaprotis.
[2] Geras žmogus susilaukia Viešpaties
palankumo, bet kuriantį nedorus pla-
nus Jis pasmerks.
[3] Žmogus neįsitvirtins nedorybe, o
teisiųjų šaknis nebus pajudinta.
[4] Gera moteris yra vainikas jos vyrui,
o ta, kuri užtraukia gėdą, – lyg puvi-
nys kauluose.
[5] Teisiojo mintys teisingos, nedorėlio
patarimas – apgaulė.
[6] Nedorėlių žodžiai: "Tykokime pra-
lieti kraują", bet teisiųjų burna išgel-
bės juos.
[7] Nedorėliai parbloškiami ir jų nebė-
ra, o teisiųjų namai stovės.
[8] Žmogus vertinamas pagal išmintį, o
ydingas širdyje bus paniekintas.
[9] Kas niekinamas ir turi tarną, ge-
resnis už tą, kuris didžiuojasi ir ne-
turi duonos.
[10] Teisusis rūpinasi savo gyvuliais,
bet nedorėlio pasigailėjimas žiaurus.
[11] Kas dirba savo žemę, turi pakan-
kamai duonos, o kas seka tuštybe,
tam trūksta proto.
[12] Nedorėlis trokšta sugauti į piktada-
rystės tinklą, bet teisiųjų šaknis tvirta.
[13] Nedorėlis įkliūna į savo lūpų nusi-
kaltimus, bet teisusis išeis iš prie-
spaudos.
[14] Žmogus pasitenkins savo burnos
vaisiumi, ir jam bus atlyginta pagal jo
rankų darbą.
[15] Kvailiui jo kelias atrodo teisingas,
bet išmintingas žmogus klauso pata-
rimo.
[16] Kvailas tuojau parodo savo pyktį,
bet nuovokus pridengia gėdą.
[17] Kas kalba tiesą, tas padeda teisin-
gumui, o neteisingas liudytojas ap-
gaudinėja.
[18] Yra tokių, kurių žodžiai lyg kardo
dūriai, bet išmintingojo liežuvis gydo.
[19] Tiesą kalbančios lūpos pasilieka
per amžius, meluojantis liežuvis – tik
akimirką.
[20] Apgaulė – planuojančių pikta širdy-
je, bet taikos patarėjai turi džiaugsmą.
[21] Nieko pikto neatsitiks teisiajam,
bet nedorėlį lydės nelaimės.
[22] Melagių nekenčia Viešpats, bet Jis
mėgsta tuos, kurie elgiasi sąžiningai.
[23] Nuovokus žmogus slepia pažinimą,
o kvailio širdis skelbia kvailystes.
[24] Darbštus valdys, o tinginys bus ver-
čiamas dirbti.
[25] Liūdesys žmogaus širdyje slegia jį,
o geras žodis palinksmina.
[26] Teisusis pranoksta savo artimą, o
nedorėlių kelias juos paklaidina.
[27] Tinginys nekepa medžioklės laimi-
kio, bet darbštumas yra brangus žmo-
gaus turtas.
[28] Teisumo kelyje – gyvenimas, jo ta-
kuose nėra mirties.

13 Išmintingas sūnus klauso tėvo
pamokymų, o pašaipūnas ne-
klauso barimo.
2 Iš savo burnos vaisiaus žmogus val-
gys gėrybių, neištikimųjų siela – smur-
tą.
3 Kas saugo burną, saugo gyvybę; kas
plačiai atveria lūpas, susilauks pražū-
ties.
4 Tinginio siela geidžia, bet nieko ne-
turi; darbščiojo siela pasisotins.
5 Teisusis nekenčia melo, bet nedorė-
lis yra atstumiantis ir susilaukia gė-
dos.
6 Teisumas saugo nekaltojo kelią, o
nuodėmė pražudo nedorėlį.
7 Kai kas dedasi turtingas, bet nieko
neturi, kitas dedasi vargšas, bet turi
daug turtų.
8 Turtuolis gali išsipirkti savo turtu,
bet vargšui niekas negrasina.
9 Teisiųjų šviesa šviečia, o nedorėlių
žibintas užges.
10 Išdidumas sukelia ginčus, išmintin-
gieji klauso patarimo.
11 Lengvai įgytas turtas greitai sunyk-
sta, kas kaupia dirbdamas – praturtė-
ja.
12 Ilgai neišsipildanti viltis kankina
širdį; patenkintas troškimas – gyvybės
medis.
13 Kas niekina žodį, pats save naiki-
na, o kas bijo įsakymų, tam bus atly-
ginta.
14 Išmintingojo pamokymas yra gyvy-
bės šaltinis, gelbstintis iš mirties pin-
klių.
15 Sveikas protas laimi palankumą, o
neištikimųjų kelias sunkus.
16 Kiekvienas sumanus žmogus viską
daro apgalvojęs, o kvailys viešai pa-
rodo savo kvailumą.
17 Nedoras pasiuntinys pakliūna į bė-
dą, o ištikimas neša išgelbėjimą.
18 Skurdas ir gėda tam, kuris nepri-
ima pamokymo; kas priima įspėjimą,
susilaukia pagarbos.
19 Patenkintas troškimas malonus sie-
lai; kvailiui sunku šalintis nuo pikto.
20 Kas vaikšto su išmintingais, taps iš-
mintingas, o kvailių bendrininkas
pražus.
21 Nusidėjėlius persekioja nelaimės, o
teisiesiems atlyginama gėrybėmis.
22 Geras žmogus palieka paveldėjimą
vaikų vaikams, o nusidėjėlio turtas
kaupiamas teisiajam.
23 Daug maisto būtų apleistoje vargšų
žemėje, bet dėl teisingumo stokos
žmonės pražūsta.
24 Kas gailisi rykštės, nekenčia savo
sūnaus, bet kas jį myli, laiku jį bau-
džia.
25 Teisusis valgo ir pasitenkina, bet
nedorėlio pilvas nepasisotina.

14 Išmintinga moteris stato na-
mus, o kvaila griauna juos sa-
vo rankomis.
2 Kas vaikšto tiesiu keliu, bijo Vieš-
paties, o kas mėgsta klaidžioti, nieki-
na Jį.
3 Kvailio burnoje – išdidumo lazda, iš-
mintingųjų lūpos juos apsaugo.
4 Kur nėra jaučių, ėdžios tuščios, bet
gausus derlius gaunamas jaučių jėga.
5 Teisingas liudytojas nemeluoja, klas-
tingas kalba melą.
6 Pašaipūnas ieško išminties ir neran-
da, bet supratingas lengvai įgyja paži-
nimą.
7 Pasitrauk nuo kvailio, kai pamatai,
kad jo lūposе nėra pažinimo.
8 Išmintingas žmogus žino, ko siekia, o
kvailys suklaidinamas savo kvailysčių.
9 Kvailys tyčiojasi iš nuodėmės, o tei-
susis atranda palankumą.
10 Širdis žino savo skausmą ir sve-

timasis nesidalina jos džiaugsmu.
[11] Nedorėlio namai bus nugriauti, o
teisiojo palapinė klestės.
[12] Kartais kelias, kuris žmogui atrodo
teisingas, nuveda į mirtį.
[13] Ir juokiantis širdis gali liūdėti, o
džiaugsmas baigtis sielvartu.
[14] Nuklydęs širdimi pasisotins savo
keliais, o geras žmogus – savo.
[15] Neišmanėlis tiki kiekvienu žodžiu,
bet išmintingas apsvarsto kiekvieną
žingsnį.
[16] Išmintingas žmogus bijo ir vengia
pikto, o kvailys karščiuojasi ir pasiti-
ki savimi.
[17] Ūmus žmogus pasielgia kvailai, pla-
nuojantis pikta žmogus nekenčiamas.
[18] Neišmanėlis paveldės kvailystę, o
supratingąjį vainikuos išmintis.
[19] Piktieji nusilenks geriesiems ir ne-
dorėliai prie teisiųjų durų.
[20] Beturčio nemėgsta net jo kaimynas,
o turtingas turi daug draugų.
[21] Kas niekina savo artimą, nusikalsta;
kas pasigaili vargšo, tas palaimintas.
[22] Klysta, kas daro pikta; kas siekia
gero, sulauks pasigailėjimo ir tiesos.
[23] Kiekvienas darbas yra pelningas, o
tušti plepalai veda į skurdą.
[24] Išmintingą vainikuoja turtas, o
kvailio kvailystė ir lieka kvailyste.
[25] Teisingas liudytojas išgelbsti sielas,
apgaulingas kalba melą.
[26] Viešpaties baimėje tvirtas pasitikė-
jimas, ir Jo vaikai turės kur prisi-
glausti.
[27] Viešpaties baimė – gyvenimo šalti-
nis, apsaugantis nuo mirties pinklių.
[28] Gausi tauta – garbė karaliui, o be
žmonių žlunga kunigaikštis.
[29] Kas lėtas pykti, yra išmintingas, o
nesusivaldantis parodo kvailumą.
[30] Sveika širdis – kūno gyvybė, o pavy-
das pūdo kaulus.
[31] Kas skriaudžia vargšą, paniekina
jo kūrėją; kas gerbia Jį, pasigaili be-
turčio.
[32] Nedorėlis bus atmestas dėl savo
piktų darbų, o teisusis ir mirdamas
turi viltį.
[33] Supratingojo širdyje išmintis ilsisi,
o tai, kas yra tarp kvailių, tampa
žinoma.
[34] Teisumas iškelia tautą, o nuodėmė
yra negarbė tautoms.
[35] Išmintingas tarnas įgyja karaliaus
palankumą; kas užtraukia gėdą, susi-
lauks jo rūstybės.

15 Švelnus atsakymas nuramina
pyktį, aštrūs žodžiai sukelia
rūstybę.
[2] Išmintingojo liežuvis tinkamai nau-
doja pažinimą, o iš kvailio burnos lie-
jasi kvailystės.
[3] Viešpaties akys mato visur, jos stebi
blogus ir gerus.
[4] Maloni kalba – gyvybės medis, šiurk-
šti šneka prislegia dvasią.
[5] Kvailys paniekina savo tėvo pamo-
kymus, o kas klauso perspėjimų, yra
supratingas.
[6] Turtų netrūksta teisiojo namuose, o
nedorėlio pelnas – tik rūpesčiai.
[7] Išmintingųjų lūpos skelbia pažini-
mą, o kvailio širdis to nedaro.
[8] Nedorėlio auka – pasibjaurėjimas
Viešpačiui, bet teisiųjų maldos Jam
patinka.
[9] Nedorėlio kelias – pasibjaurėjimas
Viešpačiui, bet Jis myli tuos, kurie
siekia teisumo.
[10] Didelė bausmė tam, kuris pameta
kelią; kas nekenčia įspėjimo, miršta.
[11] Pragaras ir prapultis Viešpaties aki-
vaizdoje, tuo labiau žmonių širdys.
[12] Niekintojas nemėgsta to, kuris jį
įspėja, ir neina pas išminčius.

13 Linksma širdis atsispindi veide, šir-
dies skausmas slegia dvasią.
14 Protingas ieško pažinimo, neišma-
nėlis maitinasi kvailystėmis.
15 Prislėgtasis nemato šviesių dienų,
kas turi linksmą širdį, tam visuomet
šventė.
16 Geriau mažai su Viešpaties baime
negu dideli turtai su rūpesčiu.
17 Geriau daržovių pietūs, kur yra
meilė, negu nupenėtas veršis ten, kur
neapykanta.
18 Piktas žmogus sukelia vaidus, o lė-
tas pykti juos nuramina.
19 Tinginio kelias pilnas erškėčių, o
teisiojo kelias – platus.
20 Išmintingas sūnus yra džiaugsmas
tėvui, kvailys paniekina savo motiną.
21 Neprotingas džiaugiasi kvailybe;
protingasis eina tiesiu keliu.
22 Be patarimų sumanymai nueina
niekais, bet kur daug patarėjų, jie
įtvirtinami.
23 Žmogus džiaugiasi savo burnos at-
sakymu, ir laiku pasakytas žodis, koks
jis mielas!
24 Išmintingo žmogaus gyvenimo ke-
lias kyla į viršų, ir jis išvengia pragaro.
25 Viešpats sugriaus išdidžiųjų namus,
bet įtvirtins našlės nuosavybę.
26 Nedorėlio mintys – pasibjaurėjimas
Viešpačiui, bet nekaltųjų žodžius Jis
mėgsta.
27 Kas godus pelno, vargina savo na-
mus; kas nepriima kyšių, bus gyvas.
28 Teisiojo širdis apsvarsto, kaip atsa-
kyti, o nedorėlio burna beria piktus
žodžius.
29 Viešpats toli nuo nedorėlių, bet tei-
siųjų maldas Jis išklauso.
30 Akių šviesa pradžiugina širdį; gera
žinia – sveikata kaulams.
31 Kas klausosi gyvenimo pabarimų,
liks tarp išmintingųjų.
32 Kas nekreipia dėmesio į patarimus,
kenkia pats sau; kas paklauso įspėji-
mų, įsigyja daugiau supratimo.
33 Viešpaties baimė moko išminties,
prieš pagerbimą eina nuolankumas.

16 Žmogus paruošia savo širdį,
bet nuo Viešpaties priklauso
jo burnos atsakymas.
2 Visi žmogaus keliai atrodo geri jo
paties akyse, bet Viešpats pasveria
dvasią.
3 Pavesk savo darbus Viešpačiui, ir ta-
vo sumanymai pasiseks.
4 Viešpats viską sukūrė dėl savęs, net
ir nedorėlį nelaimės dienai.
5 Viešpats bjaurisi visais, kurie išdi-
dūs širdyje; nors ir susijungtų, jie ne-
išvengs bausmės.
6 Gailestingumu ir tiesa apvaloma
nuo kaltės, Viešpaties baimė padeda
išvengti pikto.
7 Kai žmogaus keliai patinka Viešpa-
čiui, Jis padaro, kad ir jo priešai gy-
ventų taikoje su juo.
8 Geriau mažai su teisumu negu di-
delis pelnas nesąžiningai.
9 Žmogaus širdis planuoja savo ke-
lią, bet Viešpats nukreipia jo žings-
nius.
10 Dieviškas sprendimas karaliaus lū-
pose, ir jo burna nenusikalsta teis-
me.
11 Teisingi svarsčiai ir svarstyklės yra
Viešpaties, visi svarsčiai maišelyje yra
Jo darbas.
12 Karalius bjaurisi nedorybėmis, nes
jo sostas įtvirtintas teisingumu.
13 Karaliams patinka teisios lūpos, ir
jie mėgsta tuos, kurie kalba tiesą.
14 Karaliaus pyktis yra mirties pasiun-
tinys, bet išmintingas žmogus gali jį
nuraminti.
15 Karaliaus veido šviesoje gyvenimas,

jo palankumas kaip vėlyvasis lietus.
16 Išmintis daug vertingesnė už auksą,
supratimas – už sidabrą.
17 Teisiojo kelias – šalintis nuo pikto;
kas laikosi kelio, išsaugo gyvybę.
18 Išdidumas eina sunaikinimo prie-
kyje, puikybė – prieš žlugimą.
19 Geriau būti nuolankios dvasios su
romiaisiais, negu dalintis grobį su iš-
didžiaisiais.
20 Kas išmintingai tvarko reikalus, su-
silauks sėkmės; palaimintas, kuris pa-
sitiki Viešpačiu.
21 Išmintingas širdyje bus vadinamas
sumaniu, ir švelniais žodžiais lengviau
įtikinti.
22 Supratimas yra gyvybės šaltinis tam,
kas jį turi; kvailių pamokymas – kvai-
lystė.
23 Išmintingojo širdis moko jo burną
ir prideda išmanymo jo lūpoms.
24 Malonūs žodžiai yra kaip medus –
saldūs sielai ir sveiki kūnui.
25 Kartais kelias, kuris žmogui atrodo
teisingas, nuveda į mirtį.
26 Kas dirba, dirba dėl savęs, nes jo
burna verčia jį.
27 Bedievis žmogus iškasa blogį, ir jo
lūpose tarsi deganti ugnis.
28 Ydingas žmogus sukelia vaidus, ir
plepys išskiria draugus.
29 Smurtininkas vilioja savo artimą ir
veda jį blogu keliu.
30 Jis užsimerkia, planuodamas niek-
šybę, prikandęs lūpas, vykdo savo
piktus sumanymus.
31 Žili plaukai – šlovės vainikas, jei
įgytas teisumo kelyje.
32 Lėtas pykti yra geresnis už galiūną,
susivaldantis – už tą, kuris užima mie-
stą.
33 Burtas metamas į skverną, bet jo
išsidėstymas priklauso nuo Viešpa-
ties.

17 Geriau sausas kąsnis su ra-
mybe negu namai, pilni aukų
mėsos, su vaidais.
2 Išmintingas tarnas valdys gėdą da-
rantį sūnų ir gaus paveldėti dalį kaip
vienas iš sūnų.
3 Kaip sidabras ir auksas ištiriamas
ugnyje, taip Viešpats tiria žmogaus
širdį.
4 Nedorėlis klauso klastingų lūpų, o
melagis – pikto liežuvio.
5 Kas pajuokia vargšą, paniekina jo
kūrėją, o kas džiaugiasi nelaimės me-
tu, neišvengs bausmės.
6 Vaikų vaikai yra senelių vainikas, o
vaikų garbė – jų tėvai.
7 Kvailiui netinka kalbėti apie didžius
dalykus, tuo labiau kunigaikščiui ne-
tinka meluoti.
8 Dovana lyg brangakmenis davėjo
akyse; kur jis eina su ja, visur laimi.
9 Kas pridengia nusikaltimą, ieško
meilės; kas kaltę nuolat primena, su-
ardo draugystę.
10 Įspėjimas daugiau padeda išmintin-
gam negu šimtas kirčių kvailam.
11 Blogas žmogus ieško priekabių, to-
dėl žiaurus pasiuntinys bus pasiųstas
prieš jį.
12 Geriau sutikti mešką, kuriai atimti
jos vaikai, negu kvailį jo kvailystėje.
13 Kas už gera atlygina piktu, pikta
neatsitrauks nuo jo namų.
14 Kivirčo pradžia kaip užtvankos ply-
šys, todėl liaukis ginčytis, kol nevėlu.
15 Kas išteisina nedorėlį ir kas pa-
smerkia teisųjį, abu yra pasibjaurėji-
mas Viešpačiui.
16 Kam kvailiui mokėti pinigus už iš-
mintį, kai jis jos visai netrokšta?
17 Draugas visuomet myli ir brolis pa-
sirodo nelaimėje.
18 Kam trūksta proto, tas sukerta ran-
kas ir laiduoja už savo draugą.

[19] Kas mėgsta ginčus, myli nuodėmę,
kas stato aukštus vartus, ieško pra-
žūties.
[20] Kas turi klastingą širdį, nieko gero
nepasieks; kieno liežuvis iškreiptas,
turės bėdų.
[21] Kvailas sūnus – ne džiaugsmas, bet
rūpestis tėvui.
[22] Linksma širdis gydo kaip vaistai;
prislėgta dvasia džiovina kaulus.
[23] Nedorėlis ima kyšius, kad iškreiptų
teisingumą.
[24] Supratingas žmogus siekia išmin-
ties, kvailio akys žemės pakraščiuose.
[25] Kvailas sūnus – apmaudas tėvui ir
skausmas motinai.
[26] Bausti teisųjį yra negerai, kaip ir
mušti kunigaikščius už teisingumą.
[27] Kas turi supratimą, susilaiko kal-
boje, protingas žmogus turi romią
dvasią.
[28] Net kvailys, jei jis tyli, laikomas iš-
mintingu, ir kas sučiaupia lūpas, lai-
komas protingu.

18 Dėl savo užgaidų žmogus at-
siskiria nuo kitų ir prieštarau-
ja tam, kas teisinga.
[2] Kvailiui nerūpi išmintis, o tik paro-
dyti, kas yra jo širdyje.
[3] Kai ateina nedorėlis, ateina ir pa-
nieka, o su nešlove ateina gėda.
[4] Žmogaus žodžiai yra gilus vanduo,
išminties šaltinis – tekanti srovė.
[5] Negerai būti šališkam nedorėliui ir
teisme nuskriausti teisųjį.
[6] Kvailio lūpos sukelia vaidus, ir jis
savo burna prašosi mušamas.
[7] Kvailio burna jį pražudo; jo lūpos –
pinklės jo sielai.
[8] Apkalbos yra lyg skanėstas, kuris
pasiekia žmogaus vidurius.
[9] Kas tingi dirbti, yra naikintojo bro-
lis.
[10] Viešpaties vardas – tvirtas bokštas,
teisieji bėga į jį ir yra saugūs.
[11] Turtuolio lobis yra jo įtvirtintas
miestas, ir jo nuosavybė yra kaip aukš-
ta siena jam.
[12] Prieš sunaikinimą žmogaus širdis
pasididžiuoja, prieš pagerbimą eina
nuolankumas.
[13] Kas atsako, iki galo neišklausęs, tas
kvailas ir begėdis.
[14] Žmogaus dvasia palaiko jį negalio-
je, bet kas pakels sužeistą dvasią?
[15] Supratingojo širdis įgyja pažinimo
ir išmintingojo ausis pažinimo ieško.
[16] Dovanos plačiai atidaro žmogui du-
ris pas didžiūnus.
[17] Pirmasis, kalbąs teisme, atrodo tei-
sus, kol ateina jo kaimynas ir išklau-
sinėja jį.
[18] Metant burtus pašalinami nesutari-
mai ir padaromas sprendimas tarp
galingųjų.
[19] Įžeistas brolis yra kaip įtvirtintas
miestas; ginčai atskiria lyg pilių už-
kaiščiai.
[20] Žmogus pripildys pilvą savo burnos
vaisių, pasisotins savo lūpų derliumi.
[21] Mirtis ir gyvenimas yra liežuvio ga-
lioje; kas jį mėgsta, valgys jo vaisių.
[22] Kas randa gerą žmoną, randa lai-
mės ir Viešpaties palankumą.
[23] Beturtis kalba maldaudamas, o tur-
tingas atsako šiurkščiai.
[24] Kas nori turėti draugų, turi pats
būti draugiškas; būna draugų arti-
mesnių už brolį.

19 Geriau beturtis, vaikštantis sa-
vo nekaltume, negu tas, kuris
turi klastingą liežuvį ir yra kvailas.
[2] Negerai sielai be pažinimo, ir kas
skuba, tas nusideda.
[3] Žmogaus kvailumas iškreipia jo ke-
lius, bet jo širdis kaltina Viešpatį.

4 Turtas pritraukia daug draugų, o
nuo beturčio nusisuka ir jo artimas.
5 Neteisingas liudytojas neliks nenu-
baustas; kas meluoja, neišsisuks.
6 Daugelis pataikauja kunigaikščiams,
ir visi yra draugai su tuo, kas duoda
dovanų.
7 Beturčio broliai nekenčia jo, tuo la-
biau jį palieka jo draugai. Kaip jis be-
prašytų, jie šalinasi nuo jo.
8 Kas įgyja išminties, myli savo sielą;
kas laikosi supratimo, tam seksis.
9 Neteisingas liudytojas neliks nenu-
baustas; kas meluoja, pražus.
10 Kvailiui netinka prabanga nei ver-
gui valdyti kunigaikščius.
11 Įžvalgus žmogus nesikarščiuoja ir
jam yra garbė nekreipti dėmesio į ne-
teisybę.
12 Karaliaus rūstybė yra kaip liūto
riaumojimas, o jo palankumas–kaip
rasa augalams.
13 Kvailas sūnus–nelaimė tėvui, o vai-
dinga žmona–nesiliaująs lašėjimas.
14 Namai ir turtai paveldimi iš tėvų,
o išmintinga žmona–nuo Viešpaties.
15 Tinginys įpranta ilgai miegoti, ir dy-
kinėjanti siela kęs alkį.
16 Kas laikosi įsakymų, palaiko savo
sielą; kas paniekina Jo kelius, mirs.
17 Kas pasigaili vargšo, skolina Vieš-
pačiui; Jis atlygins jam už jo darbus.
18 Bausk sūnų, kol yra vilties, ir nepa-
liauk dėl jo šauksmo.
19 Kas greitas pykti, susilauks baus-
mės; jei tu jį išgelbėsi, turėsi tai dary-
ti iš naujo.
20 Klausykis patarimo ir priimk pamo-
kymą, kad ateityje būtum išmintin-
gesnis.
21 Daug sumanymų žmogaus širdyje,
bet tik Viešpaties valia įvyksta.
22 Iš žmogaus norima gerumo. Betur-
tis yra vertesnis už melagį.
23 Viešpaties baimė teikia gyvenimą
kas ją turi, tas yra patenkintas, nelai
mė jo nepalies.
24 Tinginys įkiša savo ranką į dubenį
bet nebenori pakelti jos prie burnos.
25 Jei nubausi niekintoją, neišmanėli
taps atsargesnis; jei pabarsi išmintin
gą, jis supras pamokymą.
26 Kas blogai elgiasi su tėvu ir išvar
motiną, tas užsitrauks gėdą ir paniek
27 Mano sūnau, neklausyk pamoky
mų, kurie atitraukia nuo pažinimo
žodžių.
28 Bedievis liudytojas tyčiojasi iš teis
mo; nedorėlių burna ryja neteisybę.
29 Teismai laukia niekintojų ir rykštė
paruoštos kvailių nugaroms.

20 Vynas–pasityčiotojas, o stip
rus gėrimas–pašėlęs; kas jais
apsigauna, nėra išmintingas.
2 Karaliaus rūstybė yra kaip liūto
riaumojimas; kas jį erzina, nusideda
prieš savo gyvybę.
3 Garbė žmogui vengti ginčų, bet
kiekvienas kvailys įsivelia į juos.
4 Tinginys nearia dėl šalčio, todėl der-
liaus metu elgetaus ir nieko neturės.
5 Patarimas žmogaus širdyje yra kaip
gilus vanduo, sumanus žmogus jį se-
mia.
6 Daugelis žmonių skelbia savo geru-
mą, bet kas suras ištikimą žmogų?
7 Teisus žmogus vaikšto savo nekaltu-
me, ir jo vaikai bus palaiminti.
8 Karalius, sėdėdamas teismo soste,
savo akimis išsklaido visą blogį.
9 Kas gali sakyti: "Apvaliau savo šir-
dį, esu be nuodėmės"?
10 Skirtingi svarsčiai ir skirtingi sai-
kai yra pasibjaurėjimas Viešpaties
akyse.
11 Jau vaiką galima pažinti iš jo poel-
gių, ar jo darbai bus tyri ir teisingi.

12 Viešpats sutvėrė girdinčią ausį ir
matančią akį.
13 Kas mėgsta miegoti, tampa be-
turtis; atsimerk ir turėsi pakankamai
maisto.
14 Pirkėjas sako: "Niekam tikę, nie-
kam tikę!", o nuėjęs savo keliu giriasi.
15 Yra aukso ir daugybė perlų, bet
pažinimo lūpos yra didelė brangeny-
bė.
16 Paimk apdarą iš to, kuris laidavo
už svetimą, ir turėk užstatą iš suve-
džiotojo.
17 Skani žmogui duona, apgaule įgyta,
bet paskui jo burna yra pilna žvyro.
18 Sumanymai įtvirtinami patarimais,
ir kariauti nepradėk neapsvarstęs.
19 Kas vaikšto plepėdamas, atidengia
paslaptis, todėl nesusidėk su pataikū-
nais.
20 Kas keikia tėvą ir motiną, to žibu-
rys užges visiškoje tamsoje.
21 Paveldėjimas, gautas paskubomis,
galiausiai nebus palaimintas.
22 Nesakyk: "Atlyginsiu už pikta".
Lauk Viešpaties, ir Jis padės tau.
23 Skirtingi svarsčiai yra pasibjaurėji-
mas Viešpačiui ir neteisingos svar-
styklės nėra gerai.
24 Viešpats veda žmogų, kaip tad gali
žmogus suprasti savo kelią?
25 Spąstai žmogui–padaryti įžadą, o
po to galvoti.
26 Išmintingas karalius išblaško nedo-
rėlius ir juos smarkiai baudžia.
27 Žmogaus dvasia yra Viešpaties ži-
burys, tiriantis širdies gelmes.
28 Gailestingumas ir tiesa apsaugo ka-
ralių, ir jo sostas palaikomas gailes-
tingumu.
29 Jaunuolių garbė–jėga, o senuosius
puošia žili plaukai.
30 Kirčių žymės pašalina pikta ir ran-
dai išvalo žmogaus širdį.

21 Karaliaus širdis Viešpaties ran-
koje kaip vandens srovės; Jis ją
pasuka, kur nori.
2 Visi žmogaus keliai atrodo teisingi
jo paties akyse, bet Viešpats pasveria
širdį.
3 Tiesa ir teisingumas Viešpačiui mie-
liau negu auka.
4 Išdidus žvilgsnis ir pasipūtusi širdis,
kurie išskiria nedorėlį, yra nuodėmė.
5 Stropiojo sumanymai veda į apsty-
bę, o skuboti–į nuostolį.
6 Melu įsigyti turtą yra tuščios svajo-
nės tų, kurie ieško mirties.
7 Nedorėlių smurtas sunaikins juos
pačius, nes jie nedaro to, kas teisinga.
8 Nusikaltėlio kelias yra vingiuotas,
nekaltojo darbai teisūs.
9 Geriau yra gyventi palėpės kampe
negu su vaidinga moterimi dideliuo-
se namuose.
10 Nedorėlio siela trokšta pikto, jis
nesigaili artimo.
11 Kai nubaudžiamas niekintojas, ne-
išmanėlis tampa išmintingas. Kai iš-
mintingas pamokomas, jis įgyja su-
pratimo.
12 Teisusis stebi nedorėlių namus ir
mato, kaip nedorėlis parbloškiamas
už savo nedorybes.
13 Kas neklauso vargšo šauksmo, pats
šauks, bet nebus išgirstas.
14 Slapta dovana nuramina pyktį, o
dovana į antį–stiprią rūstybę.
15 Teisingumas džiugina teisiuosius, o
piktadarius išgąsdina.
16 Nuklydę nuo tiesos kelio atsidurs
mirusiųjų susirinkime.
17 Kas mėgsta linksmybes, bus varg-
šas, kas myli vyną ir aliejų, nepra-
turtės.
18 Nedorėlis bus išpirka už teisųjį, nu-
sikaltėlis–už nekaltąjį.
19 Geriau yra vienam gyventi dyku-

moje negu su pikta moterimi, mėgs-
tančia barnius.
20 Išmintingo žmogaus namuose yra
brangių daiktų ir aliejaus, kvailys iš-
švaisto juos.
21 Kas seka teisumą ir gailestingumą,
suranda gyvenimą, teisumą ir garbę.
22 Išmintingasis užima stipriųjų mies-
tą ir sugriauna tvirtovę, kuria jie pa-
sitikėjo.
23 Kas saugo burną ir liežuvį, saugo
savo sielą nuo nemalonumų.
24 Išdidus ir pasipūtęs vadinamas nie-
kintoju, jis elgiasi akiplėšiškai ir įžū-
liai.
25 Tinginio troškimas nužudo jį, nes
jis nenori dirbti.
26 Jis godžiai geidžia visą dieną, o tei-
susis duoda negailėdamas.
27 Nedorėlio auka Viešpats bjaurisi,
tuo labiau, jei ji aukojama klastinga
širdimi.
28 Neteisingas liudytojas žus, o kas
girdi, kalbės be perstojo.
29 Nedorėlis suraukia savo veidą, o
dorojo kelias tiesus.
30 Prieš Viešpatį neatsilaikys nei iš-
mintis, nei supratimas, nei patarimas.
31 Žirgas ruošiamas kovos dienai, bet
pergalę teikia Viešpats.

22 Geras vardas yra vertingesnis
už didelius turtus, o palanku-
mas – už sidabrą ir auksą.
2 Turtuolis ir vargšas turi bendra: juos
abu sutvėrė Viešpats.
3 Supratingas numato pavojų ir pasi-
slepia, o neišmanėlis eina ir nuken-
čia.
4 Nusižeminimas ir Viešpaties baimė
atneša turtus, garbę ir gyvenimą.
5 Veidmainio kelias pilnas erškėčių ir
žabangų; kas saugo savo gyvybę, iš-
vengs jų.
6 Parodyk vaikui kelią, kuriuo jis turi
eiti, tai ir pasenęs jis nenukryps nuo jo.
7 Turtingas viešpatauja vargšui; skoli-
ninkas tampa skolintojo vergu.
8 Kas sėja neteisybę, pjauna nelaimes;
jo pykčio rykštė plaka jį.
9 Dosnus žmogus bus palaimintas, nes
jis dalinasi savo duona su beturčiu.
10 Išmesk niekintoją, ir liausis vaidai,
barniai ir priekaištai.
11 Kas mėgsta širdies tyrumą ir yra
maloningas kalboje, tas draugaus su
karaliumi.
12 Viešpats saugo pažinimą, bet neiš-
tikimojo žodžius Jis paverčia niekais.
13 Tinginys sako: “Liūtas yra lauke, jis
sudraskys mane gatvėje!”
14 Svetimos moters lūpos – gili duobė;
kuo Viešpats bjaurisi, tas įkris į ją.
15 Kvailystė prisirišusi prie vaiko šir-
dies, bet pamokymo rykštė išvaro ją.
16 Kas skriaudžia beturtį, norėdamas
praturtėti, ir kas duoda turtingam,
pats nuskurs.
17 Atidžiai klausykis išminčių žodžių,
palenk savo širdį prie mano pažinimo.
18 Tau bus malonu laikyti juos savo
širdyje, ir jie tiks tavo lūpose.
19 Šiandien tave mokau, kad tu galė-
tum pasitikėti Viešpačiu.
20 Ar aš neužrašiau tau prakilnių da-
lykų apie patarimus ir pažinimą,
21 kad pamokyčiau tave tiesos žodžių
tikrumo ir tu galėtum duoti atsaky-
mą tiems, kurie klaus tavęs?
22 Neapiplėšk beturčių dėl to, kad jie
yra beturčiai, ir neskriausk nukentė-
jusiojo teisme,
23 nes Viešpats gins jų bylą ir išplėš
sielą tų, kurie juos plėšė.
24 Nedraugauk su pikčiurna ir neik su
ūmiu žmogumi,
25 kad neišmoktum jo kelių ir nepa-
statytum spąstų savo sielai.

26 Nebūk iš tų, kurie paduoda ranką,
laiduodami už svetimą skolą;
27 jei negalėsi sumokėti, kodėl iš ta-
vęs turėtų atimti tavo guolį?
28 Nepakeisk senų žemės ribų, kurias
tavo tėvai nustatė.
29 Ar matei stropaus žmogaus dar-
bą? Jis stovės prieš karalių, jam ne-
reikės stovėti prieš paprastus žmo-
nes.

23 Kai sėdiesi valgyti su valdovu,
rūpestingai stebėk, kas prieš
tave padėta.
2 Prisidėk peilį prie gerklės, jei mėgs-
ti skaniai pavalgyti.
3 Negeisk jo skanėstų, nes tai apgau-
lingas maistas.
4 Nepersidirbk siekdamas pralobti,
būk išmintingas ir liaukis.
5 Nežiūrėk į tai, ko nėra, nes turtai
pasidaro sparnus ir išskrenda kaip
erelis į padangę.
6 Nevalgyk pas šykštuolį nei duonos,
nei jo skanumynų,
7 nes kaip jis galvoja savo širdyje, toks
jis ir yra. Nors jis tave ragina valgyti
ir gerti, bet širdyje pavydi.
8 Tu išvemsi, ką suvalgei, ir veltui kal-
bėsi gražius žodžius.
9 Nekalbėk kvailam girdint, nes jis pa-
niekins tavo išmintingus žodžius.
10 Nepakeisk senų žemės ribų ir ne-
pasisavink našlaičio lauko,
11 nes jų Atpirkėjas yra galingas – Jis
gins jų bylą prieš tave.
12 Palenk savo širdį į pamokymus ir
savo ausis į pažinimo žodžius.
13 Nepalik vaiko nenubausto, nes jei
suduosi jam rykšte, jis nemirs.
14 Tu nubausi jį rykšte ir išgelbėsi jo
sielą nuo pragaro.
15 Mano sūnau, jei būsi išmintin-
gas, suteiksi man daug džiaugsmo.
16 Tau tiesą kalbant, mano širdis džiū-
gaus.
17 Nepavydėk nusidėjėliams, bet bijok
Viešpaties per visą savo dieną.
18 Galas tikrai yra, ir tavo viltis nebus
tuščia.
19 Mano sūnau, klausyk ir būk išmin-
tingas, tiesiu keliu vesk savo širdį.
20 Nebūk su girtuokliais ir nevalgyk su
besočiais.
21 Girtuokliai ir rajūnai nuskurs, o
mieguistumas aprengs skarmalais.
22 Klausyk savo tėvo ir nepaniekink
savo motinos, kai ji pasensta.
23 Pirk tiesą ir neparduok jos, o taip
pat išmintį, pamokymą ir supratimą.
24 Teisiojo tėvas džiūgauja ir, pagim-
dęs išmintingą sūnų, džiaugsis juo.
25 Te tavo tėvas ir motina bus patenkin-
ti ir džiaugsis ta, kuri tave pagimdė.
26 Mano sūnau, duok man savo širdį
ir stebėk mano kelius.
27 Paleistuvė yra gili duobė, ir svetima
moteris – siauras šulinys.
28 Ji tykoja grobio ir daugina neištiki-
mų vyrų skaičių.
29 Kas vargsta? Kas rūpinasi? Kas
skundžiasi? Kas gauna kirčių be prie-
žasties? Kieno paraudusios akys?
30 Tie, kurie ilgai sėdi prie vyno ir ge-
ria maišytą vyną.
31 Nežiūrėk į vyną, kad jis raudonas,
spindi stikle ir švelniai nuryjamas!
32 Galiausiai jis įgelia kaip gyvatė ir
suleidžia nuodus kaip angis.
33 Tada tavo akys nukryps į svetimas
moteris, ir tavo širdis kalbės iškrypu-
sius dalykus.
34 Tu būsi lyg miegantis viduryje jū-
ros, lyg snaudžiantis laivo stiebo vir-
šūnėje.
35 Tu sakysi: "Jie sudavė man, bet ne-
sužeidė, jie mušė mane, bet aš nejau-
čiau. Kai aš pabusiu, vėl gersiu".

24 Nepavydėk piktiems žmonėms
ir nenorėk būti su jais,
2 nes jie mąsto apie smurtą ir kalba
apie apgaulę.
3 Namai statomi išmintimi ir įtvirti-
nami supratimu.
4 Pažinimu jie pripildomi visokių
brangių ir vertingų turtų.
5 Išmintingas žmogus yra stiprus, ir
pažinimas padidina jėgas.
6 Kariaudamas klausyk išmintingų pa-
tarimų; daug patarėjų suteikia saugu-
mą.
7 Kvailiui išmintis nepasiekiama, pa-
sitarimuose jis neatveria burnos.
8 Kas planuoja daryti pikta, bus vadi-
namas nedoru žmogumi.
9 Planuoti kvailystes yra nuodėmė;
žmonės bjaurisi niekintoju.
10 Kas palūžta nelaimės metu, tas silp-
nas.
11 Išlaisvink tuos, kurie vedami mirti,
išgelbėk pasmerktus nužudyti.
12 Ar sakysi, kad to nežinojai? Ar šir-
džių Tyrėjas nežino? Jis stebi tavo sie-
lą ir visa žino, ir atlygins žmogui pa-
gal jo darbus.
13 Mano sūnau, valgyk medų, nes jis
geras, ir korį, nes jis saldus tavo lie-
žuviui.
14 Taip ir išminties pažinimas tavo sie-
lai: suradęs ją, turi ateitį, tavo viltis
nebus tuščia.
15 Netykok, nedorėli, prie teisiojo na-
mų ir nedrumsk jam ramybės.
16 Teisusis septynis kartus krinta ir vėl
atsikelia, bet nedorėlis įpuls į pražū-
tį.
17 Nesidžiauk, kai tavo priešas krinta;
nedžiūgauk savo širdyje, kai jis su-
klumpa,
18 kad Viešpats pamatęs nenukreiptų
nuo jo savo rūstybės, nes tai Jam ne-
patinka.
19 Nesijaudink dėl piktadarių ir nepa-
vydėk nedorėliams.
20 Piktadarys neturi ateities, o nedo-
rėlio žiburys užges.
21 Mano sūnau, bijok Viešpaties ir ka-
raliaus, nesusidėk su maištininkais.
22 Jų pražūtis ateis netikėtai, ir kas ži-
no, ko jie susilauks nuo tų dviejų.
23 Tai taip pat išmintingiems. Būti ša-
liškam teisme yra negerai.
24 Kas sako nedorėliui, kad jis teisus,
tą keiks jo tauta ir juo bjaurėsis.
25 Tie, kurie jį sudraus, bus mėgsta-
mi, ir palaiminimai užgrius juos.
26 Tinkamas atsakymas yra kaip pa-
bučiavimas.
27 Atlik darbus laukuose, paruošk tin-
kamai dirvą ir tada statyk savo na-
mus.
28 Neliudyk neteisingai prieš savo ar-
timą ir neapgaudinėk.
29 Nesakyk: "Kaip jis man padarė,
taip aš jam padarysiu; aš atlyginsiu
jam".
30 Aš ėjau pro tinginio lauką ir neiš-
manėlio vynuogyną.
31 Visur augo erškėčiai ir buvo pilna
dilgėlių, o akmeninė tvora buvo ap-
griuvus.
32 Aš žiūrėjau, apsvarsčiau ir pasimo-
kiau:
33 "Truputį pamiegosi, truputį pasnau-
si, truputį pagulėsi, sudėjęs rankas,
34 ir ateis skurdas kaip pakeleivis ir
nepriteklius kaip ginkluotas plėši-
kas".

25 Tai taip pat Saliamono pa-
tarlės, kurias surinko Judo
karaliaus Ezekijo vyrai.
2 Dievo šlovė – nuslėpti dalyką, kara-
liaus garbė – ištirti dalyką.
3 Kaip dangaus aukštybės ir žemės gi-
lybės, taip neištiriama karaliaus širdis.

[4] Pašalink priemaišas iš sidabro, ir si-
dabrakalys padarys iš jo indą.
[5] Pašalink nedorėlį iš karaliaus aki-
vaizdos, ir jo sostas įsitvirtins teisin-
gume.
[6] Nesiaukštink karaliaus akivaizdoje,
nestok didžiūnų vieton.
[7] Geriau būti pakviestam į garbinges-
nę vietą, negu būti pažemintam aki-
vaizdoje kunigaikščio, kurį matei sa-
vo akimis.
[8] Neik skubotai į teismą, nes nežino-
si, ką daryti, kai tavo artimas sugė-
dins tave.
[9] Išspręskite savo ginčą su artimu tar-
pusavyje ir neatskleiskite paslapčių
svetimiesiems,
[10] kad kas išgirdęs nesugėdintų tavęs
ir tavo garbė nenukentėtų.
[11] Laiku pasakytas tinkamas žodis yra
kaip aukso obuolys sidabro įdėkle.
[12] Išmintingas įspėjimas paklusniai
ausiai yra kaip aukso žiedas ar auk-
sinis papuošalas.
[13] Ištikimas pasiuntinys yra kaip snie-
go šaltumas pjūties metu, jis atgaivi-
na šeimininko širdį.
[14] Kas giriasi tuo, ko nepadarė, yra
kaip debesys ir vėjai be lietaus.
[15] Kantrumu galima įtikinti kunigaikš-
tį; švelnus liežuvis sulaužo kaulus.
[16] Radęs medaus, valgyk, kiek nori,
tik nepersivalgyk, kad nereikėtų iš-
vemti.
[17] Nesilankyk per dažnai pas savo ar-
timą, kad nenusibostum ir jis nepra-
dėtų tavęs nekęsti.
[18] Žmogus, kuris neteisingai liudija
prieš savo artimą, yra kaip ietis, kar-
das ar aštri strėlė.
[19] Kaip sugedęs dantis ar išnirusi ko-
ja, taip pasitikėjimas neištikimu žmo-
gumi nelaimės dieną.
[20] Kas dainuoja liūdinčiam, prilygsta
tam, kuris atima apsiaustą šaltą die-
ną arba užpila actą ant žaizdos.
[21] Jei tavo priešas alksta, pavalgydink
jį, jei trokšta – pagirdyk.
[22] Taip darydamas, krausi žarijas ant
jo galvos, ir Viešpats atlygins tau.
[23] Šiaurys vėjas atneša lietų, apkalbos
sukelia pyktį.
[24] Geriau gyventi palėpės kampe ne-
gu su vaidinga moterimi dideliuose
namuose.
[25] Kaip šaltas vanduo ištroškusiam,
taip gera žinia iš tolimo krašto.
[26] Kaip sudrumstas šaltinis arba už-
terštas šulinys yra teisusis, krentąs
prieš nedorėlį.
[27] Negerai persivalgyti medaus, taip
pat siekti sau šlovės nėra šlovė.
[28] Žmogus, kuris nesusivaldo, yra kaip
atviras miestas, kurio sienos sugriautos.

26 Kaip sniegas vasarą ir lietus
pjūties metu, taip garbė ne-
tinka kvailiui.
[2] Kaip žvirblis nuskrenda ir kregždė
nulekia, taip neišsipildys neužpelny-
tas prakeikimas.
[3] Botagas arkliui, žąslai asilui, rykštė
kvailio nugarai.
[4] Neatsakyk kvailiui pagal jo kvailu-
mą, kad netaptum panašus į jį.
[5] Atsakyk kvailiui pagal jo kvailumą
taip, kad jis neatrodytų sau išmintin-
gas.
[6] Kas siunčia kvailą pasiuntinį, nusi-
kerta kojas ir patiria nuostolį.
[7] Kaip luošas negali vaikščioti savo
kojomis, taip patarlė netinka kvailiui.
[8] Gerbti kvailą yra kaip dėti brang-
akmenį į mėtyklę.
[9] Kaip erškėtis girtuoklio rankoje,
taip patarlė kvailio burnoje.
[10] Didis Dievas, kuris visa padarė, at-
lygina kvailiui ir neištikimam.

11 Kaip šuo grįžta prie savo vėmalo,
taip kvailys kartoja savo kvailystes.
12 Kvailys teikia daugiau vilties negu
žmogus, kuris laiko save išmintingu.
13 Tinginys sako: "Liūtas kelyje! Žiau-
rus liūtas gatvėje!"
14 Kaip durys sukasi ant vyrių, taip
tinginys vartosi lovoje.
15 Tinginys įkiša savo ranką į dube-
nį, bet jam sunku pakelti ją prie bur-
nos.
16 Tinginys laiko save išmintingesniu
už septynis vyrus, galinčius išmintin-
gai atsakyti.
17 Kas praeidamas įsikiša į vaidus, ku-
rie jo neliečia, elgiasi kaip tas, kuris
šunį griebia už ausų.
18 Kaip beprotis, kuris mėto žarijas,
laido strėles ir žudo,
19 yra tas, kas apgauna artimą ir sa-
ko: "Aš pajuokavau".
20 Kai nėra malkų, gęsta ugnis; paša-
linus apkalbėtoją, baigiasi ginčai.
21 Kaip iš anglių atsiranda žarijos ir iš
malkų ugnis, taip vaidingas žmogus
sukelia kivirčus.
22 Apkalbos yra lyg skanėstas, kuris
pasiekia žmogaus vidurius.
23 Karšti žodžiai ir nedora širdis yra
kaip sidabro priemaišomis aptraukta
molinė šukė.
24 Kas neapkenčia, slepia tai po savo
lūpomis ir laiko klastą savyje.
25 Kai jis kalba maloniai, netikėk juo:
jo širdyje yra septynios bjaurystės.
26 Nors jis neapykantą slepia žodžiais,
jo nedorybė paaiškės tautos susirin-
kime.
27 Kas kasa duobę, pats į ją įkrinta.
Kas parita akmenį, ant to jis sugrįž-
ta.
28 Meluojantis liežuvis nekenčia tų,
kurie nuo jo nukenčia. Pataikaujanti
burna sukelia pražūtį.

27 Nesigirk rytdiena, nes nežinai,
ką ji tau atneš.
2 Tegul kitas giria tave, o ne tavo bur-
na; svetimas, bet ne tavo lūpos.
3 Akmuo ir smėlis yra sunkūs, bet
kvailio pyktis yra sunkesnis už abu.
4 Rūstybė yra žiauri, pyktis nesuval-
domas, bet kas gali atsispirti pavydui?
5 Geriau yra viešas įspėjimas negu
slapta meilė.
6 Žaizdos nuo draugo yra geriau ne-
gu klastingas priešo pabučiavimas.
7 Sotus ir medaus nevalgo, o alkanam
ir kartus daiktas yra saldus.
8 Žmogus, palikęs savo vietą, yra kaip
paukštis, išskridęs iš lizdo.
9 Draugo žodžiai ir nuoširdūs patari-
mai gaivina širdį kaip aliejai ir bran-
gūs kvepalai.
10 Neprarask savo draugo ir tėvo
draugo. Nelaimės dieną neik į brolio
namus. Kaimynas arti geriau negu
brolis toli.
11 Mano sūnau, būk išmintingas ir
pradžiugink mano širdį, kad galėčiau
atsakyti tam, kuris man priekaištau-
ja.
12 Supratingas numato pavojų ir pasi-
slepia, o neišmanėlis eina ir nuken-
čia.
13 Paimk apdarą iš to, kas laidavo už
svetimą, ir turėk užstatą iš suvedžio-
tojo.
14 Kas atsikėlęs anksti rytą garsiai lai-
mina savo draugą, tai bus jam įskai-
tyta prakeikimu.
15 Varvantis stogas lietingą dieną ir
vaidinga moteris yra panašūs.
16 Kas nori ją sulaikyti yra kaip tas,
kas galvoja sustabdyti vėją arba išlai-
kyti saujoje aliejų.
17 Kaip geležis galanda geležį, taip
žmogus aštrina savo draugą.
18 Kas prižiūri figmedį, valgo jo vai-

sių; kas laukia šeimininko, sulaukia
pagarbos.
19 Kaip vanduo atspindi veidą, taip
žmogaus širdis atspindi žmogų.
20 Kaip pragaras ir prapultis niekados
neprisipildo, taip žmogaus akys nie-
kados nepasisotina.
21 Kaip sidabras ir auksas ištiriamas
ugnyje, taip žmogus ištiriamas pagy-
rimais.
22 Nors sugrūstum kvailį piestoje su
grūdais, jo kvailystė neatsiskirtų nuo
jo.
23 Prižiūrėk rūpestingai savo avis ir
bandą,
24 nes turtas nėra amžinas ir karūna
neišlieka visoms kartoms.
25 Kai šienas suvežamas, pasirodo
atolas, ir renkamos kalnų žolės.
26 Avinėliai tavo drabužiams, ožiai
laukams nusipirkti.
27 Ožkų pieno užteks maistui tau, ta-
vo šeimai ir tarnaitėms aprūpinti.

28 Nedorėlis bėga niekam neve-
jant, o teisusis yra drąsus kaip
liūtas.
2 Dėl šalies nuodėmių daugėja kuni-
gaikščių, bet, jei valdovas išmintingas
ir sumanus, ji ilgai išsilaiko.
3 Vargšas, kuris spaudžia vargšą, yra
panašus į smarkų lietų, kuris sunaiki-
na derlių.
4 Kurie nesilaiko įstatymo, giria ne-
dorėlius; kurie laikosi įstatymo, prie-
šinasi jiems.
5 Pikti žmonės nesupranta teisingu-
mo, o kurie ieško Viešpaties, supran-
ta viską.
6 Beturtis, kuris dorai elgiasi, geres-
nis už turtuolį, kuris iškraipo savo
kelius.
7 Išmintingas sūnus laikosi įstatymo,
o lėbautojų draugas daro gėdą tėvui.
8 Kas krauna turtus nuošimčiais ir pa-
lūkanomis, kaupia juos tam, kas pa-
sigaili vargšo.
9 Kas neklauso įstatymo, to malda –
pasibjaurėjimas.
10 Kas suklaidina teisųjį, kad jis eitų
piktais keliais, pats įkris į savo duo-
bę, o nekaltieji paveldės gėrybes.
11 Turtuolis tariasi esąs išmintingas,
bet protingas beturtis mato tikrą jo
padėtį.
12 Kai teisieji viešpatauja, – didelė šlo-
vė; kai nedorėliai iškyla, žmonės sle-
piasi.
13 Kas slepia savo nusikaltimus, tam
nesiseks, o kas išpažįsta ir atsisako jų,
susilauks gailestingumo.
14 Palaimintas žmogus, kuris nuolat
prisibijo, o kas užkietina savo širdį,
pateks į nelaimę.
15 Nedoras valdovas neturtingai tau-
tai yra kaip riaumojantis liūtas ir al-
kanas lokys.
16 Neprotingas valdovas griebiasi
žiaurios priespaudos, kas nekenčia
godumo, prailgins savo dienas.
17 Žmogus, praliejęs nekaltą kraują,
bėga į pražūtį; niekas tegul nepade-
da jam.
18 Kas nekaltai vaikščioja, bus išgel-
bėtas, kas eina kreivais keliais, vieną-
kart pražus.
19 Kas dirba savo žemę, turės pakan-
kamai maisto, o kas seka dykinėto-
jais, skurs.
20 Ištikimas žmogus bus gausiai palai-
mintas, o kas siekia greitai praturtė-
ti, neliks nekaltas.
21 Būti šališkam yra negerai; toks ir
dėl duonos kąsnio nusikals.
22 Pavydus žmogus siekia greitai pra-
turtėti ir nenujaučia, kad jo laukia
skurdas.
23 Kas pabara klystantį, susilauks dau-

giau palankumo negu tas, kuris jam
pataikauja liežuviu.
[24] Kas apiplėšia tėvą ar motiną ir mano, kad tai nėra nusikaltimas, tas yra naikintojo bendras.
[25] Išdidžios širdies žmogus sukelia vaidus, o kas pasitiki Viešpačiu, klestės.
[26] Kas pasitiki savo širdimi, yra kvailas, o kas išmintingai elgiasi, bus išgelbėtas.
[27] Kas duoda vargšui, nestokos, o kas užsimerkia, kad jo nematytų, bus labai keikiamas.
[28] Iškylant nedorėliams, žmonės slepiasi, bet kai jie pražūna, padaugėja teisiųjų.

29 Kas dažnai baramas, bet užkietina savo sprandą, bus staiga sunaikintas ir nebeatsigaus.
[2] Kai teisieji valdo, tauta džiaugiasi, o kai valdo nedorėliai, tauta dejuoja.
[3] Kas myli išmintį, džiugina tėvą, o kas susideda su paleistuvėmis, praranda turtą.
[4] Teisingai valdydamas, karalius sustiprina kraštą, o kas ima kyšius, griauna jį.
[5] Kas pataikauja artimui, spendžia pinkles sau.
[6] Piktas žmogus įsipainioja nusikaltimuose, o teisusis gieda ir džiūgauja.
[7] Teisusis atsižvelgia į beturčių teises, o nedorėlis nenori jų žinoti.
[8] Niekintojai sukelia mieste neramumus, o išmintingieji nukreipia rūstybę.
[9] Jei išmintingas susiginčija su kvailiu,–ar tas niršta, ar juokiasi,–nėra ramybės.
[10] Kraujo trokštantis nekenčia nekaltojo, o teisieji rūpinasi jo siela.
[11] Kvailys kalba viską, ką galvoja, o išmintingas susilaiko.
[12] Jei valdovas klauso melo, visi jo tarnai bus nedorėliai.
[13] Beturtis ir sukčius turi bendra: Viešpats abiem davė šviesą akims.
[14] Karaliaus, kuris teisingai teisia beturtį, sostas išsilaikys per amžius.
[15] Rykštė ir pabarimas teikia išminties; vaikas, paliktas savo valiai, daro gėdą motinai.
[16] Daugėjant nedorėliams, daugėja nusikaltimų; teisieji matys jų žlugimą.
[17] Auklėk savo sūnų, tai jis bus tau paguoda ir tavo siela džiaugsis.
[18] Be apreiškimo žūsta tauta. Palaimintas, kas laikosi įstatymo.
[19] Vergo neišauklėsi žodžiais; nors jis supranta, bet nepaklauso.
[20] Kvailys teikia daugiau vilties, negu žmogus, kuris skubotai kalba.
[21] Vergas, lepinamas nuo mažens, galiausiai taps kaip sūnus.
[22] Pikčiurna sukelia vaidus, o ūmus žmogus dažnai nusikalsta.
[23] Išdidumas pažemina žmogų, o nuolankus dvasia susilauks pagarbos.
[24] Kas susideda su vagimi, nekenčia savo sielos; jis prisiekia sakyti tiesą, bet nieko nepasako.
[25] Kas bijo žmonių, pakliūna į spąstus, kas pasitiki Viešpačiu, bus saugus.
[26] Daugelis ieško valdovo palankumo, bet teisingumas ateina iš Viešpaties.
[27] Teisusis bjaurisi neteisiuoju ir nedorėlis tuo, kuris eina tiesiu keliu.

30 Žodžiai Aguro, Jakio sūnaus. Taip jis kalbėjo Itieliui, pačiam Itieliui ir Ukaliui:
[2] “Aš suprantu mažiau negu kiti ir neturiu žmogaus proto.
[3] Aš nesimokiau išminties ir neturiu Šventojo pažinimo.
[4] Kas užžengė į dangų ir nusileido? Kas sulaikė vėją savo rankomis? Kas

įvyniojo vandenis į drabužį? Kas nustatė žemės ribas? Kuo vardu Jis ir Jo sūnus, ar žinai?
5 Kiekvienas Dievo žodis yra tyras; Jis yra skydas tiems, kurie Juo pasitiki.
6 Nieko nepridėk prie Jo žodžių, kad Jis neapkaltintų tavęs ir neliktum melagis.
7 Dviejų dalykų prašau, neužgink man jų pirma, negu mirsiu.
8 Pašalink nuo manęs tuštybę ir melą; neduok man turtų nė skurdo, maitink mane tuo, ko man reikia,
9 kad pasisotinęs neišsiginčiau Tavęs ir nesakyčiau: 'Kas yra Viešpats?' arba nuskurdęs nevogčiau ir be reikalo neminėčiau Dievo vardo.
10 Neskųsk tarno jo šeimininkui, kad jis nekeiktų tavęs ir tu neliktum kaltas.
11 Yra karta, kuri keikia tėvą ir nelaimina motinos.
12 Karta, kuri laiko save švaria, bet nenusiplauna savo purvo.
13 Karta, kurios išdidus žvilgsnis ir pakeltos blakstienos.
14 Karta, kurių dantys yra kardai ir peiliai, kuriais ji suryja vargšus krašte ir beturčius tarp žmonių.
15 Siurbėlė turi dvi dukteris, kurios šaukia: 'Duok, duok!' Trys dalykai yra nepasotinami, o ketvirtas niekada nesako: 'Užtenka'.
16 Tai mirusiųjų buveinė, nevaisingos įsčios, žemė, kuri sugeria vandenį, ir ugnis–ji nesako: 'Užtenka!'
17 Akis, kurios tyčiojasi iš tėvo ir niekina paklusnumą motinai, iškapos varnai slėnyje ir suės erelio jaunikliai.
18 Trys dalykai man nesuvokiami ir ketvirtojo nesuprantu:
19 erelio kelias padangėje, gyvatės–ant uolos, laivo–jūroje ir vyro kelias su mergaite.
20 Štai kelias neištikimos moters; ji pavalgo ir, nusišluosčiusi lūpas, sako: 'Nieko blogo nepadariau'.
21 Dėl trijų dalykų sujuda žemė, ketvirtojo ji negali pakęsti:
22 tarno, kai jis karaliauja, kvailio, kai jis pasisotina,
23 bjaurios moteriškės, kai ji išteka, ir tarnaitės, kuri užima šeimininkės vietą.
24 Keturi žemės gyvūnai yra maži, bet labai išmintingi:
25 skruzdės nėra stipri tauta, tačiau vasarą prisirengia sau maisto;
26 triušiai yra silpni, tačiau pasidaro namus uolose;
27 skėriai neturi karaliaus, tačiau tvarkingai skrenda būriais;
28 voras audžia savo rankomis, tačiau būna ir karaliaus rūmuose.
29 Trys vaikšto išdidžiai, ketvirtas eina didingai:
30 liūtas–stipriausias tarp žvėrių, nebijo nieko;
31 kurtas, ožys ir karalius priešaky savo žmonių.
32 Jei buvai kvailas ir aukštinai save ar planavai pikta, užsidenk ranka savo burną.
33 Plakant pieną, gaunamas sviestas; stipriai šnypščiant nosį, pasirodo kraujas; pykčio kurstymas sukelia ginčą".

31 Karaliaus Lemuelio žodžiai, kuriais jį auklėjo motina:
2 "Ką, mano sūnau? Ką, mano įsčių sūnau? Ką, mano įžadų sūnau?
3 Neatiduok savo jėgų moterims ir savo kelių toms, kurios pražudo karalius.
4 Lemueli, ne karaliams gerti vyną, ne kunigaikščiams stiprius gėrimus,
5 kad prisigėrę jie nepamirštų įstaty-

mo ir neiškraipytų teisingumo pri-
spaustiesiems.
6 Duok stiprius gėrimus nelaimin-
giems ir vyną liūdinčioms sieloms.
7 Tegul jie pasigeria ir užmiršta savo
vargus ir skurdą.
8 Atverk už nebylį savo burną byloje
tų, kurie pasmerkti pražūčiai.
9 Teisk teisingai ir apgink beturčių ir
vargšų teises.
10 Kas gali surasti gerą moterį? Ji yra
daug vertingesnė už perlus.
11 Vyro širdis visiškai pasitiki ja ir jo
namuose netrūks pelno.
12 Visą gyvenimą ji daro vyrui tik ge-
ra, o ne pikta.
13 Ji ieško vilnos ir lino, noriai dirba
savo rankomis.
14 Ji lyg prekybininkų laivas parūpina
maistą iš toli.
15 Ji keliasi anksti rytą, paruošia mais-
to šeimai ir paskiria tarnaitėms darbą.
16 Ji apžiūri lauką, jį nuperka ir savo
rankų pelnu užveisia vynuogyną.
17 Ji susijuosia jėga, sustiprina savo
rankas.
18 Ji supranta, kad jos darbas vertin-
gas; jos žiburys negęsta naktį.
19 Jos pirštai paima verpstę, jos ran-
kos dirba su ja.
20 Ji ištiesia ranką išalkusiam ir be-
turčiui.
21 Ji nebijo šalčių, nes visi jos na-
miškiai yra aprengti vilnoniais rū-
bais.
22 Ji pasidaro antklodžių, plona dro-
bė ir purpuras – jos drabužiai.
23 Jos vyras yra žinomas vartuose, kai
sėdi su krašto vyresniaisiais.
24 Ji audžia plonų drobių ir parduo-
da, pristato juostų pirkliams.
25 Ji, apsirengusi stiprybe ir grožiu,
linksmai žiūri į ateitį.
26 Ji kalba išmintingai ir ant jos lie-
žuvio švelnus pamokymas.
27 Ji prižiūri savo namus ir nevalgo
tinginio duonos.
28 Jos vaikai pakyla ir vadina ją pa-
laiminta ir jos vyras giria ją:
29 'Yra daug gerų moterų, bet tu pra-
noksti jas visas!'
30 Žavumas apgauna ir grožis praei-
na, bet moteris, bijanti Dievo, bus
giriama.
31 Duok jai jos rankų vaisių, ir jos
darbai tegul giria ją vartuose".

EKLEZIASTO
KNYGA

1 Dovydo sūnaus, pamokslininko,
kuris buvo Jeruzalės karalius, žo-
džiai.
2 Tuštybių tuštybė, – sako pamoksli-
ninkas. – Tuštybių tuštybė, viskas tuš-
tybė.
3 Kokia nauda žmogui iš viso jo triū-
so, kurį jis turi po saule.
4 Viena karta praeina, kita – ateina, o
žemė lieka per amžius.
5 Saulė teka, leidžiasi ir skuba į vietą,
iš kur ji užtekėjo.
6 Vėjas pučia į pietus ir pasisuka į
šiaurę; pučia šen ir ten, sukasi aplin-
kui ir vėl grįžta į vietą, iš kur pakilo.
7 Visos upės teka į jūrą, bet jūra vis ne-
pilna. Upės grįžta atgal, iš kur ištekėjo.
8 Akys nepasisotins stebėdamos ir au-
sys neprisipildys girdėdamos.
9 Kas buvo, tas vėl bus; kas padaryta,
tas vėl bus daroma. Nieko naujo nėra
po saule.
10 Jei yra kas, apie ką būtų galima sa-
kyti: "Žiūrėk, tai nauja!", tai jau bu-
vo senais laikais prieš mus.
11 Praeities įvykiai užmirštami, o ir vė-
liau būsiančių nebeatsimins tie, kurie
gyvens po jų.
12 Aš, pamokslininkas, buvau Izraelio
karalius Jeruzalėje.
13 Aš nusprendžiau savo širdyje ste-
bėti ir tyrinėti išmintimi visa, kas da-
rosi šiame pasaulyje. Šią varginančią
užduotį Dievas davė žmonių sūnums,
kad ją vykdytų.
14 Aš mačiau viską, kas darosi po sau-
le, ir supratau, kad tai tuštybė ir vėjo
gaudymas.
15 Kas kreiva, negalima ištiesinti, ir ko
nėra, negalima suskaičiuoti.
16 Aš galvojau savo širdyje, kad esu
įsigijęs daugiau išminties už visus,
prieš mane buvusius Jeruzalėje. Ma-
no širdis įgavo daug išminties ir paži-
nimo.
17 Aš nusprendžiau savo širdyje supra-
sti, kas yra išmintis ir kas beprotybė
bei kvailystė, bet patyriau, kad tai
taip pat vėjo gaudymas.
18 Kur yra daug išminties, ten yra ir
daug sielvarto; kuo daugiau išminties,
tuo daugiau kančių.

2 Tariau savo širdyje: "Dabar iš-
bandysiu tave linksmumu, todėl
džiaukis malonumais". Bet ir tai yra
tuštybė.
2 Apie juoką pasakiau: "Kvailystė", o
apie linksmybes: "Kokia iš jų nau-
da?"
3 Aš nusprendžiau mėgautis vynu, ta-
čiau neatsisakyti išminties savo širdy-
je, ir suprasti, kas yra kvailystė, kol
pamatysiu, ką gero žmonių vaikai ga-
lėtų daryti, gyvendami po dangumi
per visas savo dienas.
4 Aš ėmiausi didelių darbų, pasista-
čiau namų, užsiveisiau vynuogynų,
5 sodų, parkų ir prisodinau juose įvai-
riausių vaismedžių.
6 Pasidariau tvenkinių ir jų vandeniu
laisčiau miško medžius.
7 Pirkau vergų ir vergių, turėjau ir savo
namuose gimusių vergų; laikiau dide-
les bandas galvijų ir avių, didesnes ne-
gu prieš mane gyvenusieji Jeruzalėje.

[8] Aš įsigijau sidabro, aukso ir kitų tur-
tų iš karalių ir kraštų; pasirūpinau
giesmininkų ir giesmininkių, to, ką
mėgsta žmonių sūnūs, ir įvairiausių
muzikos instrumentų.
[9] Aš tapau didis ir išgarsėjau labiau
už visus, prieš mane gyvenusius Jeru-
zalėje. Mano išmintis taip pat pasili-
ko su manimi.
[10] Ko mano akys geidė, nieko joms
neatsakiau, nedraudžiau savo širdžiai
jokios linksmybės. Mano širdis džiau-
gėsi mano darbais, ir tai buvo atlygi-
nimas už mano triūsą.
[11] Aš pažiūrėjau į visus savo darbus ir
triūsą, ir štai, viskas buvo tuštybė ir
vėjo gaudymas; iš to nebuvo jokios
naudos po saule.
[12] Aš gręžiausi ieškoti skirtumo tarp
išminties, kvailystės ir beprotybės. Ką
darys žmogus, kuris gyvens po kara-
liaus? Tai, kas jau yra padaryta.
[13] Pamačiau, kad išmintis yra vertin-
gesnė už kvailystę tiek, kiek šviesa už
tamsą.
[14] Išmintingas turi akis, o kvailys
vaikščioja tamsoje. Taip pat supratau,
kad abiejų laukia toks pat likimas.
[15] Tada tariau širdyje: "Jei kvailio li-
kimas yra toks pat kaip mano, tai ko-
dėl aš siekiu išminties?" Supratau,
kad ir tai yra tuštybė.
[16] Išmintingo, kaip ir kvailio, neatsi-
mins ateityje; tai, kas yra dabar, už-
miršš būsiančios kartos. Išmintingas
miršta lygiai taip pat, kaip kvailys.
[17] Aš ėmiau nekęsti gyvenimo; man
nepatiko, kas darosi po saule, nes vis-
kas tuštybė ir vėjo gaudymas.
[18] Aš ėmiau nekęsti viso savo triūso
šioje žemėje, nes turėsiu viską palikti
žmogui, kuris bus po manęs.
[19] Kas žino, ar jis bus išmintingas,
ar kvailys? Jis valdys visa, ką sukro-
viau savo darbu, naudodamasis sa-
vo išmintimi po saule. Ir tai yra tuš-
tybė.
[20] Gailėjausi įdėjęs tiek triūso po sau-
le.
[21] Žmogus, kuris dirbo išmintingai,
protingai ir sėkmingai, turės viską pa-
likti kitam, kuris niekuo neprisidėjo.
Tai yra tuštybė ir didelė blogybė.
[22] Kokia nauda žmogui dirbti ir vargti
pasaulyje?
[23] Visas jo gyvenimas pilnas vargo,
sielvarto ir kančių; net naktį jis netu-
ri poilsio. Tai taip pat tuštybė.
[24] Žmogui nieko nėra geresnio, kaip
valgyti, gerti ir džiaugtis savo darbu.
Aš mačiau, kad visa tai ateina iš Die-
vo rankų.
[25] Ar kas be Jo gali valgyti ir mėgau-
tis?
[26] Žmogui, kuris Jam patinka, Jis su-
teikia išmintį, pažinimą ir džiaugsmą,
bet nusidėjėliui duoda sunkią užduotį
rinkti ir kaupti, kad galėtų atiduoti
tam, kuris patinka Dievui. Tai taip
pat tuštybė ir vėjo gaudymas.

3 Viskam yra laikas, metas kiekvie-
nam įvykiui po dangumi.
[2] Yra laikas gimti ir mirti; laikas so-
dinti ir rauti, kas pasodinta.
[3] Yra laikas žudyti ir gydyti; laikas
griauti ir statyti.
[4] Yra laikas verkti ir juoktis; laikas
gedėti ir šokti.
[5] Yra laikas mėtyti akmenis ir juos
vėl surinkti; laikas apkabinti ir susi-
laikyti nuo apkabinimo.
[6] Yra laikas įgyti ir prarasti; laikas
laikyti ir išmesti.
[7] Yra laikas perplėšti ir susiūti; laikas
tylėti ir kalbėti.
[8] Yra laikas mylėti ir nekęsti; laikas
karui ir taikai.

[9] Kokią naudą turi tas, kuris dirba, iš
savo triūso?
[10] Aš regėjau užduotį, kurią Dievas
davė žmonių vaikams.
[11] Jis skirtu laiku viską puikiai padarė.
Jis įdėjo amžinybę žmogui į širdį, kad
nė vienas žmogus nesuvoktų Dievo
darbų nuo pradžios iki galo.
[12] Aš supratau, kad žmonėms nėra
nieko geresnio, kaip linksmintis ir da-
ryti gera savo gyvenime.
[13] Tai yra Dievo dovana, kad žmogus
valgo, geria ir džiaugiasi savo darbo
gėrybėmis.
[14] Aš žinau, kad visa, ką Dievas daro,
yra amžina,–nieko negalima nei pri-
dėti, nei atimti. Dievas daro tai, kad
žmonės Jo bijotų.
[15] Kas buvo, tas ir yra, o kas bus, jau
yra buvę. Dievas pašaukia praeitį.
[16] Aš mačiau po saule: teismo vieto-
je–nedorybė, teisingumo vietoje–
neteisybė.
[17] Tariau savo širdyje: "Dievas teis tei-
sųjį ir nedorėlį, nes Jis paskyrė laiką
kiekvienam įvykiui ir darbui".
[18] Aš galvojau savo širdyje apie žmo-
nes: "Dievas bando juos ir leidžia
jiems suprasti, kad jie patys iš savęs
tėra gyvuliai".
[19] Žmonėms atsitinka kaip ir gyvu-
liams: kaip vieni miršta, taip ir kiti, ir
visi vienodai kvėpuoja. Žmogus nėra
pranašesnis už gyvulius; viskas yra
tuštybė.
[20] Visi eina į vieną vietą; visi yra iš
dulkių ir vėl pavirs dulkėmis.
[21] Kas žino žmogaus dvasią, kuri kyla
aukštyn, ir gyvulių kvapą, kuris eina
žemyn, į žemę?
[22] Aš supratau, kad žmogui nėra nie-
ko geresnio, kaip džiaugtis savo dar-
bais, nes tai yra jo dalia. Nes kas gi
jam parodys, kas bus po jo?

4 Aš mačiau visą priespaudą, kuri
yra šiame pasaulyje. Štai ašaros
prispaustųjų ir niekas jų nepaguo-
džia. Skriaudėjai galingi, bet nėra
kam paguosti.
[2] Aš nusprendžiau, kad mirusieji lai-
mingesni už gyvuosius.
[3] Dar laimingesnis už juos tas, kuris
dar negimęs, nes jis dar nematė pik-
tadarysčių, kurios vyksta pasaulyje.
[4] Toliau stebėjau žmonių darbą ir jų
pastangas, dėl kurių žmogui pavydi jo
kaimynas. Tai irgi tuštybė ir vėjo gau-
dymas.
[5] Kvailys sėdi sudėjęs rankas ir valgo
savo kūną.
[6] Geriau turėti saują su ramybe negu
pilnas rieškučias vargstant ir gaudant
vėjus.
[7] Pastebėjau dar vieną tuštybę po sau-
le.
[8] Vienišas žmogus, neturįs nei sūnaus,
nei brolio, triūsia be galo, ir jo akys
nepasisotina turtais. Jis nepagalvoja:
"Kodėl aš triūsiu ir užginu gėrybių sa-
vo sielai?" Tai taip pat tuštybė ir ne-
reikalingas vargas!
[9] Du yra geriau negu vienas, nes jie
turi gerą atlygį už savo triūsą.
[10] Jei vienas kristų, kitas jį pakeltų.
Bet vargas vienam, jei jis krinta, nes
nėra kam padėti.
[11] Jei dviese miega, vienas kitą šildo.
Bet kaip sušilti vienam?
[12] Jei vienas užpuolamas, dviese pa-
sipriešina. Trigubą virvę sunku per-
traukti.
[13] Geriau neturtingas, bet išmintingas
jaunuolis, negu senas kvailas karalius,
kuris nepriima patarimų.
[14] Nes jis, išėjęs iš kalėjimo, tapo ka-
raliumi, o kitas, gimęs karaliumi, nu-
skursta.
[15] Aš galvojau apie žmones, gyvenan-

čius pasaulyje, ir kitą jaunuolį, kuris
užims ano vietą.
16 Daugybė žmonių buvo prieš jį, ir
vėliau atėjusieji nesidžiaugs juo. Ir tai
yra tuštybė ir vėjo gaudymas.
17 Būk atsargus, kai eini į Dievo na-
mus, ir būk pasiruošęs klausyti. Tai
bus geriau negu kvailių auka, kurie
net nežino, kad daro pikta.

5 Neskubėk savo burna, ir tegu ne-
skuba tavo širdis kalbėti Dievo
akivaizdoje, nes Dievas yra danguje,
o tu žemėje. Todėl tenebūna daug ta-
vo žodžių.
2 Kaip nuo daugybės rūpesčių kyla
sapnai, taip kvailio balsą pažinsi iš
žodžių gausos.
3 Kai padarai įžadą Dievui, įvykdyk
jį nedelsdamas, nes Jam nepatinka
kvailiai.
4 Geriau nežadėti negu pažadėjus ne-
įvykdyti.
5 Nevesk savo burna kūno į nuodė-
mę. Nesakyk angelo akivaizdoje, kad
suklydai. Kodėl Dievas, supykęs dėl
tavo žodžių, turėtų sunaikinti tavo
darbą?
6 Sapnų gausybė, kaip ir žodžių gau-
sybė, yra tuštybė. Tu bijok Dievo.
7 Jei matai spaudžiamą vargšą ir tei-
singumo bei tiesos iškraipymą krašte,
nesistebėk, nes aukštą stebi aukštes-
nis už jį, o virš jų yra dar aukštesnis.
8 Nauda iš žemės yra visiems, ir kara-
lius aprūpinamas iš laukų.
9 Kas myli sidabrą, niekad nepasiten-
kins sidabru; kas myli turtus, nepasi-
tenkins tuo, ką turi; tai taip pat tušty-
bė.
10 Kur daug gėrybių, ten daug ir val-
gančių. Tad kokia nauda yra savinin-
kui iš turtų? Nebent ta, kad jis mato
juos savo akimis.
11 Darbininkas, daugiau ar mažiau
pavalgęs, saldžiai miega, o turtuoliui
jo turtai neleidžia užmigti.
12 Didelę blogybę pastebėjau pasauly-
je: turtų savininkas kaupia juos, kad
sau pakenktų.
13 Pražūna turtai atsitikus nelaimei, ir
kai jam gimsta sūnus, jis nieko netu-
ri.
14 Kaip jis gimė nuogas, taip nuogas
ir išeis – nieko nepasiims savo ranko-
je, ką užsidirbo.
15 Tai yra didelė blogybė: kaip jis atė-
jo, taip ir išeis. Kokia jam nauda iš
to, kad jis dirbo vėjams?
16 Visą savo gyvenimą jis vargo, krim-
tosi, sirgo ir buvo tamsoje.
17 Štai ką mačiau: gera ir malonu
žmogui yra valgyti, gerti ir džiaugtis
savo darbu, kurį jam Dievas paskyrė
dirbti per visas jo dienas. Tai yra jo
dalia.
18 Kiekvienam žmogui, kuriam Die-
vas suteikė turto ir lobių ir leido jam
valgyti, imti savo dalį ir džiaugtis sa-
vo darbu, tai yra Dievo dovana.
19 Nes jis nedaug atsimins savo gyve-
nimo dienų, kadangi Dievas džiugina
jo širdį.

6 Pastebėjau kitą blogybę pasauly-
je, kuri yra dažna tarp žmonių.
2 Kai kam Dievas duoda turtų, lobio
ir garbės. Jis turi visko, ko siela gei-
džia, bet jis negali tuo pasinaudo-
ti – svetimas naudojasi tuo. Tai yra
tuštybė ir didelė nelaimė.
3 Jei žmogui gimtų šimtas vaikų ir jis
gyventų daug metų, bet jo siela nepa-
sitenkintų gėrybėmis ir jis neturėtų
net kapo, tai negyvas gimęs kūdikis
yra laimingesnis už jį.
4 Jis atėjo į tuštybę ir nueina į tamsą;
jo vardą uždengia tamsa.

[5] Jis nematė saulės ir nieko nežino;
jam ramiau negu tam,
[6] kuris gyventų žemėje du tūkstan-
čius metų, bet nematytų gero; visi ei-
na į tą pačią vietą.
[7] Žmogus dirba dėl savo burnos, bet
jo siela nepasitenkina.
[8] Kuo išmintingasis pranašesnis už
kvailį? Kokia nauda beturčiui, kuris
žino, kaip gyventi?
[9] Geriau matyti akimis negu mintimis
klajoti; tai taip pat tuštybė ir vėjo
gaudymas.
[10] Visa, kas yra, jau pavadinta ir žino-
ma, kad tai yra žmogus. Jis negali
varžytis su stipresniu už save.
[11] Daug dalykų, nuo kurių gausėja
tuštybės. Kokia nauda iš to žmogui?
[12] Kas žino, kas žmogui gyvenime nau-
dinga per visas jo gyvenimo dienas,
kurios prabėga kaip šešėlis? Kas gali
pasakyti, kas bus pasaulyje po jo?

7 Geras vardas yra geriau negu
brangus tepalas ir mirties diena
negu gimimo diena.
[2] Geriau eiti į gedulo negu į puotos
namus, nes tai visų žmonių galas ir
gyvieji susimąsto.
[3] Geriau yra liūdėti negu juoktis, nes
liūdnas veidas daro širdį geresnę.
[4] Išmintingųjų širdis yra gedulo namuo-
se, o kvailių – linksmybės namuose.
[5] Geriau yra išgirsti išmintingo bari-
mą negu klausytis kvailųjų giedojimo.
[6] Kvailio juokas yra kaip deginamų
erškėčių spragsėjimas po puodu. Ir
tai yra tuštybė.
[7] Priespauda ir išmintingą padaro be-
protį, o kyšiai sugadina širdį.
[8] Pabaiga geriau negu pradžia; kan-
trumas geriau negu išdidumas.
[9] Nebūk greitas pykti, nes pyktis yra
kvailio antyje.
[10] Nesakyk: "Kodėl seniau buvo ge-
riau negu dabar?" Tai neišmintingas
klausimas.
[11] Gerai yra išmintis su paveldėjimu,
ypač tiems, kurie mato saulę.
[12] Išmintis yra tokia pat apsauga kaip
pinigai, bet pažinimo pranašumas tas,
kad išmintis suteikia gyvenimą tam,
kuris ją turi.
[13] Pažvelk į Dievo darbus! Kas galėtų
ištiesinti tai, ką Jis padarė kreivą?
[14] Gerą dieną džiaukis, o nelaimės
dieną susimąstyk: Dievas padarė vie-
ną ir kitą, kad žmogus nežinotų, kas
jo laukia.
[15] Per savo beprasmes dienas mačiau,
kaip teisusis žūva savo teisume, o ne-
dorėlis ilgai gyvena, darydamas pik-
ta.
[16] Nebūk per daug teisus nė per daug
išmintingas; nepakenk pats sau.
[17] Nebūk per daug nedoras nė kvai-
las, kad nemirtum prieš laiką.
[18] Gera laikytis vieno ir nepaleisti ki-
to, nes bijantis Dievo išvengs viso to.
[19] Išmintingas yra stipresnis už dešimt
galiūnų.
[20] Nėra žemėje teisaus žmogaus, ku-
ris visad gera darytų ir niekad nenu-
sidėtų.
[21] Nekreipk dėmesio į visas kalbas,
kad neišgirstum savo tarno tave kei-
kiant.
[22] Nes tavo širdis žino, kad ir tu daž-
nai keiki kitus.
[23] Aš viską išmintingai tyrinėjau ir
galvojau, kad būsiu išmintingesnis,
bet tai buvo toli nuo manęs.
[24] Visa tai yra toli ir labai giliai. Kas
visa tai ištirs?
[25] Aš nusprendžiau savo širdyje pažin-
ti, ištirti ir surasti išmintį bei priežas-
tis, suprasti kvailumo, beprotystės ir
neišmanymo pragaištingumą.

26 Aš supratau, kad kartesnė už mirtį
yra moteris, kurios širdyje yra spąstai
ir tinklai, o rankose – virvės. Kas patinka Dievui, tas pabėgs nuo jos, bet
nusidėjėlį ji sugauna.
27 Tai aš supratau, – sako pamokslininkas, – lygindamas vieną dalyką su
kitu, kol radau atsakymą.
28 Ko mano siela ieškojo, bet aš neradau? Suradau vieną vyrą iš tūkstančio, bet moters tarp visų neradau nė
vienos.
29 Štai ką aš supratau: Dievas sukūrė
visus žmones teisius, bet jie patys
daug dalykų prasimano.

8 Kas yra toks išmintingas, kad galėtų viską išaiškinti. Išmintis nušviečia žmogaus veidą ir sušvelnina jo
bruožus.
2 Klausyk karaliaus įsakymų dėl Dievui duotos priesaikos.
3 Neskubėk išeiti iš jo akivaizdos. Nedalyvauk nedorame darbe, nes jis gali daryti, ką nori.
4 Karaliaus žodis yra galingas; kas gali jam sakyti: “Ką tu darai?”
5 Klausydamas jo įsakymų, nepatirsi
pikta. Išmintingas žmogus žino, kada
ir kaip elgtis.
6 Kiekvienam dalykui yra laikas ir
sprendimas, tačiau žmogui tai didelis
vargas,
7 nes nė vienas nežino, kas bus ir kada tai įvyks?
8 Nė vienas žmogus neturi galios sulaikyti dvasią nei pakeisti mirties laiko. Negali būti atleistas nuo šitos kovos, ir nedorybė neišgelbės to, kuris
jai atsidavęs.
9 Aš viską stebėjau, kreipiau dėmesį
į kiekvieną dalyką pasaulyje. Kartais
žmogus gali valdyti kitą žmogų ir
pats sau kenkti.
10 Aš mačiau nedorėlius laidojant; jie
eidavo į šventyklą, tačiau buvo pamiršti mieste, kuriame taip elgėsi. Tai irgi yra tuštybė.
11 Kadangi nuosprendis už piktus darbus ne tuojau įvykdomas, todėl žmonių širdys yra visiškai atsidavę daryti
pikta.
12 Nors nusidėjėlis ir šimtą kartų nusikaltęs ilgai gyventų, tačiau aš žinau,
kad tie, kurie bijo Dievo, tikrai patirs
gera.
13 Bet nedorėliui nebus gerai ir netruks ilgai jo dienos, kurios tėra šešėlis, nes jis nebijo Dievo.
14 Žemėje kartais teisusis gauna, ką
nedorėlis yra nusipelnęs, o nedorėlis
gauna, ką yra nusipelnęs teisusis. Aš
sakiau, kad tai taip pat tuštybė.
15 Tada aš gyriau linksmybę, nes žmogui nėra nieko geresnio po saule,
kaip valgyti, gerti ir būti patenkintam. Tai pasiliks su juo jo darbuose
per visas dienas, kurias Dievas jam
davė po saule.
16 Kai aš stengiausi suprasti išmintį ir
tai, kas vyksta žemėje, kodėl žmonės
nei dieną, nei naktį nesudeda akių,
17 aš pamačiau visus Dievo darbus ir
supratau, kad žmogus negali suvokti,
kas vyksta po saule. Kaip žmogus besistengtų tyrinėdamas, jis nesuvoks
to; net išmintingasis, kuris tariasi žinąs, to nesupras.

9 Visa apsvarstęs, supratau, kad
teisusis, išmintingasis ir jų darbai yra Dievo rankose. Žmogus nežino, ar jo laukia meilė, ar neapykanta.
2 Visiems yra vienodas likimas: teisiajam ir nedorėliui, geram ir blogam,
švariam ir nešvariam, aukojančiam
aukas ir neaukojančiam, doram ir

nusidėjėliui, prisiekiančiam ir nedrįs-
tančiam prisiekti.
3 Tai yra pasaulio blogybė – tas pats
likimas visiems. Visų širdys yra pilnos
piktybių, ir beprotybė pasilieka žmo-
nių širdyse, kol jie gyvena, o po
to – pas mirusiuosius.
4 Kol žmogus gyvas, jis turi vilties. Gy-
vas šuo vertingesnis už negyvą liūtą.
5 Gyvieji žino, kad jie mirs, bet miru-
sieji nieko nebežino. Jie nebesulauks
jokio atlyginimo ir bus užmiršti.
6 Jų meilė, neapykanta ir pavydas
dingo; jie nebeturi jokios dalies pa-
saulyje.
7 Valgyk linksmas savo duoną, gerai
nusiteikęs, gerk vyną, nes Dievas da-
bar priima tavo darbus.
8 Tebūna tavo drabužiai visados balti
ir tegul netrūksta tavo galvai aliejaus.
9 Džiaukis gyvenimu, kurį tau Dievas
davė, kartu su žmona, kurią myli. To-
kia yra tavo gyvenimo dalis šiame pa-
saulyje.
10 Ką gali, daryk dabar, nes kape, į
kurį eisi, nebus nei darbo, nei min-
čių, nei supratimo, nei išminties.
11 Aš pastebėjau pasaulyje, kad lenk-
tynes laimi ne greitieji, karus ne drą-
sieji, duonos turi ne išmintingieji, tur-
tus ne protingieji ir palankumą ne su-
manieji. Visa priklauso nuo laiko ir
atsitiktinumo.
12 Žmonės nežino savo laiko kaip ir
žuvys, kurios sugaunamos tinklu, ar-
ba kaip paukščiai, kurie pagaunami
spąstais. Žmonės patenka į nelaimės
spąstus, kai jie to visai nesitiki.
13 Aš mačiau tokią išmintį po saule, ir
man ji pasirodė didelė.
14 Buvo mažas miestas, kuriame gyve-
no nedaug žmonių. Atėjo galingas ka-
ralius, apsupo jį ir pristatė didelių
įtvirtinimų.
15 Mieste gyveno neturtingas, bet iš-
mintingas žmogus. Savo išmintimi jis
išlaisvino miestą. Tačiau niekas neat-
siminė to beturčio žmogaus.
16 Tada aš tariau: “Išmintis vertinges-
nė už jėgą”. Bet beturčio išmintis bu-
vo paniekinta, ir niekas jo žodžių ne-
klausė.
17 Išmintingojo ramiai pasakytų žo-
džių klausoma labiau negu šauksmo
to, kuris vadovauja kvailiams.
18 Išmintis vertingesnė už ginklus.
Vienas nusidėjėlis gali daug blogo pa-
daryti.

10 Negyva musė sugadina vaisti-
ninko tepalą, menka kvailys-
tė pakenkia išmintingam ir gerbia-
mam žmogui.
2 Išmintingojo širdis linksta į dešinę,
o kvailio – į kairę.
3 Kvailys, keliu eidamas, elgiasi ne-
protingai ir kiekvienam pasirodo, kad
yra kvailas.
4 Jei tavo valdovas supyko ant tavęs,
nepalik savo vietos, nes romumas pa-
dengia dideles klaidas.
5 Pasaulyje mačiau tokią blogybę, ku-
ri yra tarsi valdovo klaida:
6 kvailiai sėdi garbės vietose, o turtin-
gieji – pažeminti;
7 mačiau tarnus, jojančius ant žirgų, o
kunigaikščius, einančius pėsčiomis.
8 Kas kasa duobę, pats į ją įkris, o kas
ardo mūrą, tam įgels gyvatė.
9 Kas tašo akmenis, gali susižeisti jais,
o kas skaldo malkas, gali nuo jų nu-
kentėti.
10 Jei kirvis atbukęs ir nepagaląstas,
reikės įdėti daugiau jėgų. Geriausia
viską išmintingai apgalvoti.
11 Gyvatė gali įgelti, kol ji dar neuž-
kalbėta, ir plepys už ją ne geresnis.
12 Išmintingojo žodžiai maloningi,

o kvailio kalbos pražudo jį patį;
[13] jo kalbos pradžia yra kvailystė, o
pabaiga – beprotybė.
[14] Kvailys daug kalba. Nė vienas žmo-
gus nežino, kas bus; kas gali jam pa-
sakyti, kas bus po jo?
[15] Kvailys nuo darbo greitai pavargs-
ta, nes jis net kelio į miestą nežino.
[16] Vargas kraštui, kurio karalius yra
vaikas ir kurio kunigaikščiai puotau-
ja rytą.
[17] Palaimintas kraštas, kurio karalius
yra kilmingas ir kurio kunigaikščiai
valgo laiku; ne pasigerdami, o pasi-
stiprindami.
[18] Dėl tinginystės namas griūna ir dėl
rankų neveiklumo vanduo varva į na-
mus.
[19] Puotos ir vynas palinksmina, o pi-
nigas už viską atsako.
[20] Net mintyse nekeik karaliaus ir tur-
tuolio savo miegamajame, nes padan-
gių paukščiai nuneš žodį ir paskelbs,
kas buvo pasakyta.

11 Mesk savo duoną ant van-
dens, nes tu ją rasi po dauge-
lio dienų.
[2] Padalyk ją į septynias ar aštuonias
dalis, nes nežinai, kokia nelaimė gali
įvykti žemėje.
[3] Kai debesys pilni, jie duoda žemei
lietaus. Kokia kryptimi medis griūva,
taip jis ir guli.
[4] Kas žiūri vėjo – nesėja, kas stebi de-
besis – nepjauna.
[5] Kaip nežinai dvasios kelių ir kūdikio
kaulų augimo įsčiose, taip nežinai ir
darbų Dievo, kuris viską sukūrė.
[6] Sėk sėklą rytą ir vakare, nes neži-
nai, kuri geriau užderės; o gal abi bus
vienodai geros.
[7] Šviesa yra maloni, akys mėgsta saulę.
[8] Kiek ilgai žmogus begyventų, tegul
džiaugiasi visą laiką ir nepamiršta,
kad tamsių dienų bus daugybė. Visa,
kas bus, yra tuštybė.
[9] Jaunuoli, džiaukis savo jaunyste! Te-
gul tavo širdis džiugina tave ir eik,
kur tavo širdis traukia ir kur akys ma-
to, bet žinok, kad už viską turėsi atsi-
skaityti prieš Dievą.
[10] Nesirūpink, atitolink pikta nuo sa-
vo kūno, nes vaikystė ir jaunystė yra
tuštybė.

12 Prisimink savo Kūrėją jaunys-
tėje, nelauk, kol ateis piktos
dienos ir metai, apie kuriuos sakysi:
“Man jie nepatinka”.
[2] Nelauk, kol aptems saulės šviesa,
mėnulis bei žvaigždės ir nauji debe-
sys užeis po lietaus.
[3] Tuomet namų sargai drebės, stiprie-
ji susilenks, malėjos nebedirbs, nes jų
bus maža išlikę, o tie, kurie žiūrės pro
langus, nieko nebematys;
[4] durys į gatvę užsidarys, girnų garsas
nusilps; paukščiai prikels savo gies-
mėmis, o dukterų giesmių nesigirdės.
[5] Tuomet jie bijos aukštumų ir baimė
bus kelyje. Migdolų medžiai pražys,
skėriai taps našta. Žmogus nieko ne-
benori, jis žengia į savo amžinus na-
mus, ir raudotojai jau vaikščioja gat-
vėse.
[6] Sidabrinis siūlas nutrūks, auksinis
dubuo suduš, ąsotis prie šulinio suby-
rės ir šulinio ratas sulūš.
[7] Dulkės sugrįš į žemę, iš kurios kilo,
o dvasia – pas Dievą, kuris ją davė.
[8] Tuštybių tuštybė, – sako pamoksli-
ninkas, – viskas yra tuštybė.
[9] Kadangi pamokslininkas buvo iš-
mintingas, jis visą laiką mokė žmones
pažinimo. Jis viską ištyrė, apsvarstė ir
sudėjo daug patarlių.
[10] Pamokslininkas stengėsi surasti tin-

kamus pasakymus ir tiksliai užrašyti
tiesos žodžius.
11 Išmintingųjų žodžiai yra lyg aks-
tinai, jų pamokymai lyg tvirtai įkal-
tos vinys, ir visa tai davė vienas gany-
tojas.
12 Mano sūnau, įsidėmėk, kad kny-
gų rašymui nebus galo, o daug besi-
gilindamas į jas nuvarginsi kūną.
13 Paklausykime, kokią galima pada-
ryti išvadą: bijok Dievo ir vykdyk Jo
įsakymus, nes tai yra viskas kiekvie-
nam žmogui.
14 Nes Dievas teis visus darbus ir vi-
sus paslėptus dalykus – gerus ir blo-
gus.

GIESMIŲ GIESMĖ

1 Giesmių giesmė, Saliamono su-
kurta.
2 Tepabučiuoja jis mane savo burnos
pabučiavimu, nes tavo meilė yra ge-
riau už vyną.
3 Kvapas tavo tepalų yra malonus.
Kaip išlietas brangus aliejus yra tavo
vardas, todėl mergaitės myli tave.
4 Nusivesk mane! Mes bėgsime pa-
skui tave. Karalius parsivedė mane į
savo kambarius! Mes džiaugsimės ir
linksminsimės dėl tavęs, mes prisi-
minsime tavo meilę labiau negu vy-
ną. Jos tikrai tave myli.
5 Jeruzalės dukros, aš esu tamsi, bet
graži kaip Kedaro palapinės, kaip Sa-
liamono užuolaidos.
6 Nežiūrėkite į mane, kad aš tamsi,
nes saulė nudegino mane. Mano bro-
liai pyko ant manęs ir liepė man sau-
goti vynuogynus, bet savo vynuogyno
aš nesaugojau.
7 Pasakyk man tu, kurį mano sie-
la myli, kur tu ganai, kur tavo ban-
da pietų metu ilsisi. Kodėl aš turė-
čiau klaidžioti prie tavo draugų ban-
dų?
8 Jei tu nežinai, o gražiausioji, sek
bandos pėdomis ir ganyk savo ožiu-
kus šalia piemenų palapinių.
9 Mano mylimoji, aš tave lyginu su fa-
raono kovos vežimų žirgais.
10 Tavo skruostai gražūs tarp papuo-
šalų, tavo kaklas papuoštas karoliais.
11 Mes padarysime tau auksinę gran-
dinėlę su sidabro gėlytėmis.
12 Karaliui sėdint prie stalo, mano
nardas skleidė savo kvapą.
13 Mano mylimasis yra man kaip mi-
ros ryšulėlis, kabąs man ant krūtinės.
14 Mano mylimasis yra man kaip kam-
paro žiedai Engadės vynuogyne.
15 Tu graži, mano mylimoji, tu graži.
Tavo akys kaip balandėlės.
16 Tu graži, mano mylimoji, tikrai ma-
loni! Mūsų guolis – žalumynuose,
17 mūsų namų rąstai – kedrai, o lu-
bos – kiparisai.

2 Aš esu rožė iš Sarono, slėnių
lelija.
2 Kaip lelija tarp erškėčių, taip mano
mylimoji tarp dukterų.
3 Kaip obelis tarp miško medžių, taip
mano mylimasis tarp sūnų. Su džiaug-

smu sėdžiu jo ūksmėje, jo vaisius man
saldus.
4 Jis atvedė mane į puotos namus, jo
vėliava virš manęs – meilė.
5 Atgaivinkite mane vynuogėmis, su-
stiprinkite obuoliais, nes aš alpstu iš
meilės.
6 Jo kairė ranka po mano galva, o de-
šinė apkabina mane.
7 Saikdinu jus, Jeruzalės dukros, lau-
kų stirnomis ir elnėmis, nežadinkite
ir nekelkite mano mylimosios, kol ji
pati nenorės.
8 Mano mylimojo balsas! Jis atei-
na šokinėdamas per kalnus ir kalne-
lius.
9 Mano mylimasis yra lyg stirna ar
jaunas briedis. Štai jis jau stovi už sie-
nos ir žiūri pro lango groteles.
10 Mano mylimasis man kalba: "Kel-
kis, mano mylimoji, mano gražuole,
ateik!
11 Žiema jau praėjo, lietus pasibaigė
ir liovėsi.
12 Gėlės jau pasirodė žemėje; atėjo
giedojimo metas, ir balandžių balsai
girdimi krašte.
13 Figmedžio pumpurai sprogsta,
vynuogynai žydi ir kvepia. Kelkis,
mano mylimoji, mano gražuole, at-
eik!
14 Mano balandėle, gyvenanti uolų
plyšiuose, parodyk savo veidą! Leisk
išgirsti tavo balsą, nes tavo balsas gra-
žus ir veidas žavus".
15 Sugaukite lapes, mažas lapiutes, ku-
rios gadina vynuogynus, nes mūsų vy-
nuogynas žydi.
16 Mano mylimasis yra mano, o aš jo.
Jis gano tarp lelijų.
17 Kol diena aušta ir šešėliai pabėga,
skubėk pas mane, mano mylimasai,
kaip stirna, kaip jaunas briedis per
Beterio kalnus.

3 Naktį savo guolyje ieškojau to,
kurį myliu; aš ieškojau jo, bet ne-
radau.
2 Aš kelsiuos, eisiu į miestą, vaikšti-
nėsiu miesto gatvėmis ir aikštėmis,
ieškosiu savo mylimojo. Aš ieškojau
jo, bet neradau.
3 Mane sutiko miesto sargybiniai,
vaikščiodami miesto gatvėmis. Aš pa-
klausiau, ar jie nematė mano mylimo-
jo.
4 Praėjusi pro juos, radau tą, kurį my-
liu. Pagavau jį ir nepaleidau, kol ne-
įsivedžiau į savo motinos namus, į
kambarį savo gimdytojos.
5 Saikdinu jus, Jeruzalės dukros, lau-
kų stirnomis ir elnėmis, nežadinkite
ir nekelkite mano mylimosios, kol ji
pati nenorės.
6 Kas ten lyg dūmų stulpas ateina iš
dykumos; iškvėpintas mira, kvepalais
ir visokiais pirklių milteliais.
7 Tai Saliamono neštuvai! Šešiasde-
šimt karių, Izraelio karžygių, jį lydi.
8 Jie visi ginkluoti kardais, įgudę ko-
votojai; kiekvieno kardas prie juos-
mens, paruoštas nakties pavojui.
9 Karaliaus Saliamono neštuvai pada-
ryti iš Libano medžių.
10 Neštuvų atramos sidabrinės, atlo-
šas auksinis, sėdynė purpuru aptrauk-
ta, o vidus su meile papuoštas Jeru-
zalės dukterų.
11 Siono dukros, išeikite pamatyti ka-
ralių Saliamoną su karūna, kuria jo
motina karūnavo jį vestuvių dieną, jo
linksmybių dieną.

4 Tu graži, mano mylimoji, tu gra-
ži. Tavo akys kaip balandėlės
spindi iš po garbanų. Tavo plaukai
kaip ožkų kaimenė, besileidžianti
nuo Gileado kalnų.
2 Tavo dantys kaip banda nukirptų

avių, išeinančių iš maudyklės; jos vi-
sos turi dvynukus, nė vienos nėra
bergždžios.
3 Tavo lūpos kaip raudonos juostelės,
o kalba meili. Tavo skruostai kaip
granato vaisiaus šonai po tavo garba-
nomis.
4 Tavo kaklas kaip Dovydo bokštas,
pastatytas ginklams, ant kurio kabo
tūkstantis karžygių skydų.
5 Tavo dvi krūtys kaip stirnos dvynu-
kai, besiganantys tarp lelijų.
6 Kol diena aušta ir šešėliai pabėga,
aš eisiu prie miros kalno ir smilkalų
kalvos.
7 Tu graži, mano mylimoji, ir nėra ta-
vyje dėmės.
8 Ateik nuo Libano, mano sužadėti-
ne, ateik pas mane! Nusileisk nuo
Amano, Seniro ir Hermono kalnų
viršūnių; išeik iš liūtų guolių, nuo
leopardų kalnų.
9 Tu pagrobei mano širdį, mano se-
suo, mano sužadėtine! Tu pagrobei
mano širdį vienu savo akių žvilgsniu,
vienu savo karolių perlu.
10 Kaip maloni yra tavo meilė, mano
sesuo, mano sužadėtine! Tavo meilė
yra malonesnė už vyną, o tavo tepalų
kvapas – už visus brangiausius kvepa-
lus.
11 Mano sužadėtine, tavo lūpos varva
kaip korys. Po tavo liežuviu yra me-
dus ir pienas. Tavo rūbų kvapas kaip
kvapas smilkalų iš Libano.
12 Mano sesuo, mano sužadėtine, tu
esi užrakintas sodas, užantspauduo-
tas šaltinis.
13 Tavo sode auga granatai ir rinkti-
niai vaismedžiai, kamparas ir nardas;
14 nardas ir šafranas, kvepiančios nen-
drės ir cinamonas bei įvairūs smilka-
lų medžiai; mira ir alavijas su geriau-
siais aromatais;
15 sodo šaltinis – gyvybės vanduo ir te-
kantys upeliai nuo Libano.
16 Pakilk šiaury, pūsk, pietų vėjau, į
mano sodą, kad jo kvapas sklistų toli!
Tegul mano mylimasis ateina į savo
sodą ir valgo jo skanių vaisių.

5 Aš atėjau į savo sodą, mano se-
suo ir sužadėtine; rinkau mirą ir
kvepalus, valgiau medaus iš korių, gė-
riau pieno ir vyno. Draugai, valgykite
ir gerkite, mano mylimieji!
2 Aš miegu, bet mano širdis budi. Tai
balsas mano mylimojo, kuris beldžia į
duris: "Atidaryk, mano sesuo, mano
mylimoji, mano balandėle, mano ty-
roji! Mano galva pilna rasos, o mano
garbanos – nakties lašų".
3 Aš nusivilkau savo drabužius, kaip
aš juos vėl apsivilksiu? Nusiploviau
kojas, kaip vėl jas sutepsiu?
4 Mano mylimasis įkišo ranką pro du-
ris, ir mano širdis suvirpėjo nuo jo.
5 Aš atsikėliau atidaryti savo mylima-
jam. Nuo mano rankų ir pirštų varvė-
jo mira ant durų skląsčio.
6 Aš atidariau duris savo mylimajam,
bet jis buvo nuėjęs. Mano siela alpo,
kai jis kalbėjo. Aš ieškojau jo, bet ne-
radau; šaukiau, bet jis neatsiliepė.
7 Mane pastebėjo miesto sargai. Jie
mušė ir sužeidė mane; sienų sargai
nuplėšė mano apsiaustą.
8 Saikdinu jus, Jeruzalės dukros, jei
rasite mano mylimąjį, pasakykite jam,
kad alpstu iš meilės.
9 Gražiausioji tarp moterų, kuo tavo
mylimasis skiriasi iš kitų, kad mus
taip saikdini?
10 Mano mylimasis skaistus ir įraudęs,
geriausias iš dešimties tūkstančių.
11 Jo galva yra lyg brangiausias auk-
sas, jo plaukai banguoti ir juodi kaip
varnas.

[12] Jo akys kaip balandėliai prie van-
dens upelių, nuplauti piene, labai jam
tinka.
[13] Jo skruostai kaip lysvės, kuriose au-
ga kvepiančios žolės. Jo lūpos kaip le-
lijos, varvančios geriausia mira.
[14] Jo rankos lyg aukso žiedai su beri-
lio akmenimis. Jo liemuo lyg iš
dramblio kaulo, pagražintas safyrais.
[15] Jo kojos lyg marmuro kolonos, sto-
vinčios ant auksinių papėdžių. Jis at-
rodo kaip Libanas, puikus kaip ked-
ras.
[16] Jo burna labai saldi, jis visas žavin-
gas. Jeruzalės dukros, toks yra mano
mylimasis, mano draugas.

6 Pasakyk, gražiausioji tarp mote-
rų, kur nuėjo tavo mylimasis?
Kuriuo keliu pasuko jis, kad galėtu-
me kartu su tavimi jo ieškoti?
[2] Mano mylimasis nuėjo į savo sodą,
prie kvepiančių augalų lysvių; ten jis
gano avis ir skina lelijas.
[3] Aš esu mylimojo, o jis yra mano; jis
gano tarp lelijų.
[4] Graži tu, mano mylimoji, kaip Tir-
sa, puošni kaip Jeruzalė, bauginanti
kaip kariuomenė su vėliavomis.
[5] Nežiūrėk į mane, nes tavo akys ma-
ne nugalėjo. Tavo plaukai kaip ožkų
kaimenė, besileidžianti nuo Gileado.
[6] Tavo dantys kaip avių banda, išei-
nanti iš maudyklės; jos visos turi dvy-
nukus, nė vienos nėra bergždžios.
[7] Tavo skruostai kaip granato vaisiaus
šonai po tavo garbanomis.
[8] Yra šešiasdešimt karalienių, aštuo-
niasdešimt sugulovių ir mergaičių be
skaičiaus.
[9] Bet tik viena yra mano balandėlė,
mano tyroji, vienintelė pas savo mo-
tiną, išskirtinė tai, kuri ją pagimdė.
Mergaitės matė ir laimino ją. Kara-
lienės ir sugulovės taip pat ją gyrė.
[10] Kas yra toji, kuri pasirodo lyg ryto
aušra, graži kaip mėnulis, šviesi kaip
saulė, bauginanti kaip kariuomenė su
vėliavomis?
[11] Aš nuėjau pažiūrėti į riešutų sodą,
ar pražydo vynuogynas, ar išsprogo
granato medžiai.
[12] Net nesuvokiau, kaip mano siela
nusinešė mane tarsi Aminadabo ko-
vos vežimai.
[13] Sugrįžk, sugrįžk, šulamiete! Su-
grįžk, kad galėtume pamatyti tave!
Ką gi matysime? Tik dvi pasiruošu-
sias kariuomenes.

7 Kokios gražios tavo kojos su kur-
pėmis, kunigaikščio dukra! Tavo
strėnų išlenkimai kaip papuošalai,
kaip menininko rankų darbas.
[2] Tavo liemuo lyg ištekinta taurė, ku-
rioje niekada nestinga gėrimo, tavo
pilvas lyg kviečių krūva, apkaišiota le-
lijomis.
[3] Tavo dvi krūtys lyg stirnos dvynukai.
[4] Tavo kaklas lyg dramblio kaulo bok-
štas. Tavo akys lyg Hesebono tvenki-
niai prie Batrabimo vartų. Tavo nosis
lyg Libano bokštas, nukreiptas Dama-
sko link.
[5] Tavo galva lyg Karmelis. Tavo gal-
vos plaukai lyg purpuras, karalius su-
žavėtas tavo garbanomis.
[6] Kokia graži ir miela pažiūrėti tu esi,
mano mylimoji!
[7] Tavo stuomuo yra panašus į palmę,
tavo krūtys – į vynuogių kekes.
[8] Aš tariau: "Įkopsiu į palmę, įsikib-
siu į jos šakas". Tavo krūtys bus kaip
vynuogių kekės, tavo burnos kvapas –
kaip obuolių.
[9] Tavo lūpos yra lyg geriausias vynas,
kuris švelniai slenka gomuriu ir pra-
kalbina apsnūdusį.

10 Aš priklausau savo mylimajam, o
jis geidžia manęs.
11 Ateik, mylimasis, eikime į laukus,
nakvokime kaime.
12 Anksti rytą apžiūrėkime vynuogy-
nus, ar jau sprogsta vynmedžiai, ar
skleidžiasi žiedai, ar pražydo granato
medžiai. Ten aš tau atiduosiu savo
meilę.
13 Mandragoros kvepia, prie mūsų du-
rų yra įvairiausių vaisių, šviežių ir se-
nų, kuriuos laikiau tau, mano myli-
masai.

8 O kad tu būtum mano brolis, ku-
rį maitino mano motina! Tada,
sutikus tave lauke, galėčiau bučiuoti,
niekas manęs neniekintų.
2 Aš paimčiau ir vesčiau tave į savo
motinos namus, į kambarius, kur gi-
miau. Aš duočiau tau gerti kvepian-
čio vyno ir granato sulčių.
3 Jo kairė ranka po mano galva, o de-
šinė apkabina mane.
4 Saikdinu jus, Jeruzalės dukros, ne-
žadinkite ir nekelkite mano mylimo-
sios, kol ji pati nenorės.
5 Kas yra ta, kuri ateina iš dykumos,
pasiremdama į savo mylimąjį? Po
obelim aš pažadinau tave, kur moti-
na tave pagimdė.
6 Laikyk mane kaip antspaudą prie
savo širdies, kaip apyrankę ant ran-
kos. Meilė yra stipri kaip mirtis, pa-
vydas žiaurus kaip mirusiųjų buveinė.
Jos karštis yra ugnies karštis, stipriau-
sia liepsna.
7 Daugybė vandenų neužgesins mei-
lės ir srovės nepaskandins jos. Jei
žmogus duotų už meilę visus savo tur-
tus, būtų visiškai paniekintas.
8 Mes turime mažą seserį, ji neturi
krūtų. Ką darysime su ja, kai ateis jai
laikas ištekėti?
9 Jei ji būtų mūras, pastatytume ant
jos sidabrinių bokštų, jei ji būtų du-
rys, apkaltume ją kedro lentomis.
10 Aš esu mūras, ir mano krūtys kaip
bokštai. Aš atradau palankumą jo
akyse.
11 Saliamonas turėjo vynuogyną Baal-
hamone, kurį išnuomojo. Kiekvienas
už vaisius privalėjo jam mokėti tūks-
tantį šekelių sidabro.
12 Mano vynuogynas priklauso tik
man. Tau, Saliamonai, duodu tūks-
tantį, o jo prižiūrėtojams už vai-
sius – du šimtus.
13 Tu, kuri gyveni soduose, draugai ta-
vęs klausosi. Leisk man išgirsti tavo
balsą.
14 Skubėk, mano mylimasai, būk kaip
stirna ar jaunas briedis, bėgąs kve-
pančiais kalnais.

IZAIJO
PRANAŠYSTĖ

1 Izaijo, Amoso sūnaus, regėjimas,
kurį jis matė apie Judą ir Jeruza-
lę Judo karalių Ozijo, Joatamo,
Achazo ir Ezekijo dienomis.
2 Dangūs, klausykite, žeme, išgirsk!
Viešpats kalba: "Aš užauginau ir iš-
aukštinau vaikus, bet jie sukilo prieš
mane.
3 Jautis pažįsta savo savininką ir asi-
las – savo šeimininko ėdžias, bet Izra-
elis nepažįsta, mano tauta nesupran-
ta".
4 Vargas nuodėmingai giminei, nuo
nedorybių apsunkusiai tautai, pikta-
darių palikuonims, nepaklusniems
vaikams! Jie paliko Viešpatį, supyk-
dė Izraelio Šventąjį, nusigręžė nuo
Jo.
5 Ar verta jus dar daugiau bausti, ku-
rie ir toliau maištaujate? Jau visa gal-
va nesveika, širdis alpsta.
6 Nuo kojų padų iki viršugalvio nebė-
ra nieko sveiko: sumušimai, randai,
pūliuojančios žaizdos – nevalytos, ne-
aprištos, aliejumi nepateptos.
7 Jūsų šalis ištuštėjusi, miestai sude-
ginti, laukų vaisius svetimieji ryja jū-
sų akivaizdoje. Visa yra sunaikinta
svetimųjų.
8 Siono dukra palikta kaip palapinė
vynuogyne, kaip sargo būda agurky-
ne, kaip apgultas miestas.
9 Jei kareivijų Viešpats nebūtų pali-
kęs mums mažo likučio, mes būtume
kaip Sodoma, panašūs į Gomorą.
10 Klausykite Viešpaties žodžio, jūs
Sodomos valdovai! Išgirsk mūsų Die-
vo įstatymą, Gomoros tauta!
11 "Kam man daugybė jūsų aukų? –
sako Viešpats. – Man jau užtenka jū-
sų avinų deginamųjų aukų ir penimų
gyvulių taukų. Aš nemėgstu jaučių,
avių ir ožių kraujo.
12 Kas reikalauja iš jūsų viso to, kai
ateinate pasirodyti man ir mindote
mano kiemus?
13 Neaukokite man tuščių aukų, smil-
kalai man yra pasibjaurėjimas. Aš ne-
galiu pakęsti jauno mėnulio, sabatų
ir kitų švenčių. Netgi jūsų iškilmingi
susirinkimai yra nedorybė.
14 Jūsų jauno mėnulio ir kitų iškilmių
mano siela nekenčia. Jos mane slegia
ir Aš pavargau nuo jų.
15 Kai jūs iškeliate rankas, Aš nusisu-
ku nuo jūsų, kai kalbate daug maldų,
neklausau, nes jūsų rankos kruvinos.
16 Nusiplaukite, apsivalykite; pašalin-
kite savo piktus darbus iš mano akių,
liaukitės darę pikta!
17 Mokykitės daryti gera, ieškokite
teisingumo, padėkite prispaustie-
siems, apginkite našlaičius, užstokite
našles.
18 Tada ateikite ir kartu pasvarstysi-
me, – sako Viešpats. – Nors jūsų nuo-
dėmės būtų skaisčiai raudonos, taps
baltos kaip sniegas; nors būtų raudo-
nos kaip purpuras, taps kaip vilna.
19 Jei jūs noriai klausysite manęs, val-
gysite krašto gėrybes.
20 Bet jei jūs priešinsitės ir maištausi-
te, jus praris kardas". Taip kalbėjo
Viešpats.
21 Kaip ištikimas miestas tapo paleis-
tuve? Jis buvo pilnas teisingumo, tei-

sumas gyveno jame, o dabar – žmog-
žudžiai.
22 Tavo sidabras pavirto nuodegomis,
vynas sumaišytas su vandeniu.
23 Tavo kunigaikščiai tapo maištinin-
kais ir vagių draugais; visi mėgsta ky-
šius ir laukia dovanų. Jie nebegina
našlaičių, našlės byla nepasiekia jų.
24 Taip sako Viešpats, kareivijų Die-
vas, Izraelio Galingasis: "Aš atlygin-
siu ir atkeršysiu savo priešams!
25 Aš pakelsiu savo ranką prieš tave,
visiškai apvalysiu tave nuo nuodegų,
pašalinsiu iš tavęs priemaišas.
26 Aš grąžinsiu tau teisėjus, kokie jie
buvo, ir patarėjus kaip pradžioje.
Tuomet tu būsi teisumo ir ištikimy-
bės miestas.
27 Sionas bus išgelbėtas teisingumu ir
jo atgailaujantys – teisumu.
28 Nusikaltėliai ir nusidėjėliai bus su-
naikinti, kurie apleidžia Viešpatį,
pražus.
29 Jūs gėdysitės ąžuolų, kuriais džiau-
gėtės, ir jūs raudonuosite dėl sodų,
kuriuos buvote pasirinkę.
30 Jūs būsite kaip ąžuolas suvytusiais
lapais, kaip sodas be vandens.
31 Stiprusis taps lyg pakulos, jo dar-
bas lyg kibirkštis; jie sudegs kartu, ir
niekas jų neužgesins".

2 Regėjimas, kurį matė Amoso sū-
nus Izaijas, apie Judą ir Jeruzalę.
2 Paskutinėmis dienomis Viešpaties
namų kalnas iškils aukščiau už visus
kalnus ir kalnelius. Į jį plūs visos tau-
tos.
3 Daug tautų ateis ir sakys: "Eikime
prie Viešpaties kalno, į Jokūbo Die-
vo namus, kad Jis mokytų mus savo
kelių ir mes vaikščiotume Jo takais".
Nes iš Siono išeis įstatymas, o iš Je-
ruzalės – Viešpaties žodis.
4 Jis teis tautas ir sudraus daugelį tau-
tų. Jie perkals savo kardus į noragus
ir ietis į pjautuvus. Tautos nebeka-
riaus tarpusavyje ir nebesimokys ka-
riauti.
5 Jokūbo namai, ateikite ir visi vaikš-
čiokime Viešpaties šviesoje!
6 Todėl Tu atmetei savo tautą, Jokū-
bo namus, kad jie pasidarė kaip ry-
tiečiai, jie turi burtininkų kaip filisti-
nai. Jie susideda su svetimaisiais.
7 Jų kraštas yra pilnas sidabro ir auk-
so, ir nėra galo jų turtams. Jų šalis
pilna žirgų ir kovos vežimų be skai-
čiaus.
8 Jų kraštas taip pat pilnas stabų; jie
garbina savo rankų darbus, kuriuos
pagamino jų pačių pirštai.
9 Ten lenkiasi žmogus, žeminasi vyras.
Neatleisk jiems!
10 Eik į uolą ir slėpkis dulkėse nuo
Viešpaties baimės ir Jo didingumo
šlovės.
11 Išdidūs žmonių žvilgsniai bus paže-
minti ir jų puikybė palaužta. Tik vie-
nas Viešpats bus išaukštintas tą die-
ną.
12 Nes kareivijų Viešpaties diena už-
grius kiekvieną, kuris išdidus ir pasi-
pūtęs, tą kuris didžiuojasi, ir jie bus
pažeminti:
13 visi Libano kedrai, aukšti ir išdidūs,
ir visi Basano ąžuolai;
14 visi aukšti kalnai ir visos aukštai iš-
kilusios kalvos;
15 kiekvienas aukštas bokštas ir kiek-
viena sustiprinta siena;
16 visi Tarsio laivai ir visa, kas gražiai
atrodo.
17 Žmogaus išdidumas bus pažemin-
tas, žmonių puikybė bus palaužta. Tik
vienas Viešpats bus išaukštintas tą
dieną.
18 Stabus Jis visai sunaikins.

[19] Jie slėpsis uolų plyšiuose ir žemės
urvuose nuo Viešpaties baimės ir Jo
didingumo šlovės, kai Jis pakils su-
drebinti žemės.
[20] Tą dieną žmogus išmes savo sidab-
rinius ir auksinius stabus, kuriuos pa-
sidaręs garbino, kurmiams ir šikšno-
sparniams,
[21] kad pasislėptų uolų urvuose ir ak-
menų plyšiuose nuo Viešpaties bai-
mės ir Jo didingumo šlovės, kai Jis
pakils sudrebinti žemės.
[22] Atsitraukite nuo žmogaus, kurio
kvėpavimas šnervėse; kokia yra jo
vertė?

3 Štai Viešpats, kareivijų Dievas,
atims iš Jeruzalės ir Judo ramstį
ir lazdą, duonos ir vandens atsargas,
[2] karžygį ir karį, teisėją ir pranašą, žy-
nį ir vyresnįjį,
[3] penkiasdešimtininką ir kilmingąjį,
patarėją, įgudusį amatininką ir iškal-
bingą kalbėtoją.
[4] Vaikai bus jų kunigaikščiai, juos val-
dys kūdikiai.
[5] Žmonės skriaus vienas kitą, net sa-
vo artimą. Vaikai bus pasipūtę prieš
vyresniuosius, niekam tikę prieš kil-
minguosius.
[6] Tada žmogus, nutvėręs savo brolį iš
tėvo namų, sakys: “Tu dar turi ap-
siaustą, būk mūsų vadas. Šie griuvė-
siai tebūna tavo valdžioje”.
[7] Jis atsakys: “Aš nesu gydytojas, ma-
no namuose nėra nei duonos, nei
drabužių. Nedarykite manęs tautos
vadu”.
[8] Jeruzalė ir Judas kris, nes jų žodžiai
ir darbai priešingi Viešpačiui; jie er-
zina Jo šlovės akis.
[9] Jų veido išraiška liudija prieš juos.
Jie nesislėpdami nuodėmiauja kaip
Sodomos gyventojai. Vargas jiems!
Jie patys sau užtraukia nelaimę.
[10] Sakykite teisiesiems, kad jiems
bus gerai, nes jie naudosis savo dar-
bų vaisiais.
[11] Vargas nedorėliui! Jam bus atlygin-
ta pagal jo darbus.
[12] Mano tauta! Vaikai juos spaudžia,
moterys jiems viešpatauja. O mano
tauta! Tavo vedliai tave suvedžioja ir
veda klaidingu taku.
[13] Viešpats keliasi daryti teismo ir
teisti tautas.
[14] Viešpats teis vyresniuosius ir savo
tautos kunigaikščius. “Jūs jau prari-
jote vynuogyną. Beturčių nuosavybė
yra jūsų namuose.
[15] Ką galvojate, skriausdami mano
tautą ir daužydami beturčiams per
veidus?”–klausia Viešpats, kareivijų
Dievas.
[16] Viešpats sako: “Kadangi Siono
dukterys išdidžiai vaikščioja, ištiesu-
sios kaklus, mėto geidulingus žvilgs-
nius, eidamos mažais žingsneliais,
skambina kojų žiedais,
[17] Viešpats apdengs Siono dukterų
galvas šašais ir apnuogins jas”.
[18] Tą dieną Viešpats nuplėš jų papuo-
šalus: kojų grandinėles, kaktos juos-
teles ir mėnuliukus;
[19] grandinėles, apyrankes ir šydus;
[20] vainikėlius, kojų papuošalus, puoš-
nias juostas, kvepalų dėžutes ir aus-
karus;
[21] pirštų ir nosies žiedus,
[22] išeiginius rūbus ir apsiaustus; ska-
reles ir pinigines,
[23] veidrodėlius, plono lino drabužius,
galvos kaspinus ir skraistes.
[24] Vietoje kvepalų bus smarvė, vieto-
je juostos–virvė; vietoje gražios šu-
kuosenos–plikė, vietoje apsiausto–
ašutinė; vietoje grožio–įdeginta žy-
mė.

25 Tavo vyrai kris nuo kardo, o tavo
karžygiai – kovoje.
26 Jos vartai aimanuos ir gedės, ap-
leista ji sėdės ant žemės.

4 Tą dieną septynios moterys, nu-
tvėrusios vieną vyrą, sakys: "Mes
valgysime savo duoną ir vilkėsime sa-
vais drabužiais, tik leisk mums vadin-
tis tavo vardu, nuimk nuo mūsų pa-
nieką".
2 Tą dieną Viešpaties atžala bus graži
ir šlovinga, o žemės vaisius bus pasi-
didžiavimas ir garbė išlikusiųjų Izra-
elyje.
3 Išlikęs Sione ir gyvenąs Jeruzalėje
bus vadinamas šventu – kiekvienas,
kuris bus įrašytas gyventi Jeruzalėje.
4 Kai Viešpats nuplaus Siono dukters
nešvarumą ir išvalys Jeruzalės kraują
teismo ir ugnies dvasia,
5 tada Viešpats padarys ant viso Sio-
no kalno ir ant susirinkusių debesį ir
dūmus dieną, o naktį skaisčiai lieps-
nojančią ugnį. Viešpaties šlovė bus
apsauga visiems.
6 Tai bus ūksmė dienos metu nuo
karščio ir priedanga bei užuovėja nuo
audros ir lietaus.

5 Aš giedosiu apie savo mylimojo
draugo vynuogyną. Mano myli-
masis turėjo vynuogyną derlingame
kalnelyje.
2 Jis aptvėrė jį ir išrinko iš jo akme-
nis, prisodino jame rinktinių vynme-
džių. Jo viduryje pastatė bokštą ir pa-
dirbo spaustuvą. Jis laukė užaugant
vynuogių, bet užaugo rūgščios uogos.
3 "Dabar, Jeruzalės ir Judo gyvento-
jai, darykite teismą tarp manęs ir ma-
no vynuogyno.
4 Ką galima dar padaryti mano vy-
nuogynui, ko Aš nepadariau? Kodėl,
kai Aš laukiau vynuogių, jis išaugino
rūgščias uogas?
5 Dabar Aš jums pasakysiu, ką dary-
siu su savo vynuogynu: Aš pašalinsiu
tvorą, ir jį nuganys, nugriausiu sieną,
ir jį išmindžios.
6 Aš apleisiu jį: nebepurensiu ir ne-
beapkarpysiu jo. Jis apaugs usnimis ir
erškėčiais. Aš įsakysiu nebelyti ant
jo".
7 Kareivijų Viešpaties vynuogynas yra
Izraelio namai, o Judo žmonės – Jo
mėgiamiausi daigai. Jis laukė teisin-
gumo – ir štai liejamas kraujas, teisu-
mo – ir štai šauksmas!
8 Vargas tiems, kurie jungia namą
prie namo ir lauką prie lauko, kol ne-
belieka vietos kitiems, lyg jie vieni čia
gyventų.
9 Kareivijų Viešpats kalbėjo man:
"Daugybė didelių ir gražių namų bus
tušti ir be gyventojų.
10 Dešimt akrų vynuogyno teduos vie-
ną batą vyno, o iš homero sėklų iš-
augs efa derliaus".
11 Vargas tiems, kurie keliasi anksti
rytą girtuokliauti ir sėdi iki vėlaus va-
karo, kol įkaista nuo vyno.
12 Jų pokyliuose yra arfa ir styginiai,
būgnas, vamzdis ir vynas. Bet jie ne-
kreipia dėmesio į Viešpaties veiks-
mus nei į Jo darbus.
13 Todėl mano tauta bus ištremta, nes
neturi pažinimo; jos kilmingieji mirs
badu, minia neturės net vandens.
14 Todėl mirusiųjų buveinė plačiai at-
vers savo nasrus. Tautos šlovė ir visa
minia, visi triukšmautojai ir lėbauto-
jai žengs į ją.
15 Žmogus bus parblokštas, karžygys
pažemintas, išdidūs nuleis savo akis.
16 Kareivijų Viešpats bus išaukštintas
teisme, šventas Dievas parodys savo
šventumą teisumu.

17 Tada ėriukai ganysis kaip savo ganykloje ir svetimieji maitinsis tuo, kas liks po turtuolių.

18 Vargas tiems, kurie traukia neteisybę tuštybės virvėmis ir nuodėmę lyg vežimėlio vadžiomis.

19 Kurie sako: "Tepaskuba Jis, tepagreitina savo darbą, kad mes matytume, teįvykdo Izraelio Šventasis savo sprendimą, kad mes žinotume".

20 Vargas tiems, kurie vadina pikta geru ir gera piktu, kurie paverčia tamsą šviesa ir šviesą tamsa, kurie padaro kartų saldžiu ir saldų karčiu.

21 Vargas tiems, kurie išmintingi savo pačių akyse ir sumanūs savo pačių manymu.

22 Vargas tiems, kurie yra karžygiai gerti vyną ir drąsūs vyrai maišyti stiprius gėrimus,

23 kurie išteisina nedorėlį už kyšius, o nekaltą pasmerkia.

24 Kaip liepsna sudegina ražienas ir sausa žolė pranyksta ugnyje, taip jų šaknys supus ir žiedai dulkėmis pavirs, nes jie atmetė kareivijų Viešpaties įstatymą ir paniekino Izraelio Šventojo žodį.

25 Todėl Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Jo tautą. Jis pakėlė savo ranką ir ištiko juos. Kalnai sudrebėjo, jų lavonai kaip sąšlavos gulėjo gatvėse. Dėl viso to Jo rūstybė dar neatsileido, Jo ranka dar pakelta.

26 Jis duos ženklą toli esančiai tautai, sušvilps ir pašauks ją iš žemės pakraščių. Ir ji ateis skubėdama.

27 Tarp jų nebus nusilpusių nei nuvargusių, snaudžiančių nei miegančių. Nė vienam iš jų neatsiriš strėnų juosta ir neatsileis apavo dirželis.

28 Jų strėlės aštrios, visų lankai įtempti. Jų žirgų kanopos kaip titnagas, jų vežimų ratai kaip viesulas.

29 Jie riaumoja kaip liūtas, kaip jaunas liūtas. Jie, pagriebę grobį, nusineša jį, ir niekas jo iš jų neatims.

30 Tą dieną jie riaumos prieš juos lyg šėlstanti jūra. Pažvelgus į kraštą, bus gąsdinanti tamsa, šviesą uždengs debesys.

6 Karaliaus Ozijo mirties metais mačiau Viešpatį aukštame ir pakeltame soste. Jo rūbas pripildė šventyklą.

2 Serafimai stovėjo ties Juo. Kiekvienas iš jų turėjo po šešis sparnus: dviem jie dengė savo veidą, dviem kojas ir dviem skrido.

3 Jie šaukė vienas kitam, sakydami: "Šventas, šventas, šventas, kareivijų Viešpats; visa žemė pilna Jo šlovės".

4 Durys sudrebėjo nuo šauksmo, o namai prisipildė dūmų.

5 Aš tariau: "Vargas man, aš esu žuvęs! Aš esu žmogus nešvariomis lūpomis ir gyvenu tarp žmonių nešvariomis lūpomis. Aš savo akimis mačiau Karalių, kareivijų Viešpatį!"

6 Vienas serafimas atskrido prie manęs. Jis laikė rankoje žėruojančią anglį, kurią buvo pasiėmęs replėmis nuo aukuro.

7 Jis palietė ja mano lūpas ir tarė: "Štai ji palietė tavo lūpas, tavo kaltė panaikinta, nuodėmė apvalyta!"

8 Aš girdėjau Viešpaties balsą. Jis klausė: "Ką man pasiųsti? Kas eis už mus?" Aš atsiliepiau: "Aš čia, siųsk mane!"

9 Jis atsakė: "Eik ir sakyk šiai tautai: 'Ir toliau girdėkite, bet nesupraskite, ir toliau žiūrėkite, bet nematykite'.

10 Sukietink širdį šitos tautos, apkurtink jos ausis ir aptemdyk akis, kad nematytų akimis, negirdėtų ausimis,

nesuprastų širdimi, neatsiverstų ir ne-
būtų pagydyta".
11 Aš klausiau: "Ar ilgai, Viešpatie?"
Jis atsakė: "Kol miestai pasidarys tuš-
ti ir be gyventojų, namai be žmonių,
o kraštas pavirs dykyne.
12 Viešpats ištrems žmones toli; kraš-
tas visiškai ištuštės.
13 Jei iš jų liks dešimtoji dalis ir su-
grįš, jie vėl bus naikinami. Tačiau
kaip nukirtus uosį ar ąžuolą lieka kel-
mas, taip šventoji sėkla bus jų kel-
mas".

7 Judo karaliaus Achazo, sūnaus
Joatamo, sūnaus Ozijo, dienomis
Sirijos karalius Rasinas ir Izraelio ka-
ralius Pekas, Remalijo sūnus, atžygia-
vo kovoti prieš Jeruzalę, bet neįsten-
gė jos paimti.
2 Kai Dovydo namams pranešė: "Siri-
ja susidėjo su Efraimu", karaliaus ir
jo tautos širdis taip drebėjo, kaip dre-
ba nuo vėjo miško medžiai.
3 Viešpats tarė Izaijui: "Tu ir tavo sū-
nus Šearjašubas eikite pasitikti Acha-
zą prie aukštutinio tvenkinio vanden-
tiekio keliu, kuris veda į vėlėjo lau-
ką.
4 Tu jam sakyk: 'Stebėk ir būk ramus;
nebijok ir tavo širdis teneišsigąsta ši-
tų dviejų smilkstančių nuodėgulių:
nirštančio Sirijos karaliaus Rasino ir
Remalijo sūnaus.
5 Kadangi Sirija, Efraimas ir Remali-
jo sūnus surengė prieš tave sąmokslą,
galvodami:
6 'Žygiuokime prieš Judą, išgąsdinki-
me jį, nugalėkime ir paskirkime ka-
raliumi Tabelio sūnų',
7 Viešpats Dievas taip sako: 'Taip ne-
bus ir tai neįvyks!
8 Sirijos galva yra Damaskas, o Da-
masko galva yra Rasinas. Dar šešias-
dešimt penkeri metai, ir Efraimas bus
sunaikintas – tautos nebebus.
9 Efraimo galva yra Samarija, o Sa-
marijos galva – Remalijo sūnus. Jei
jūs netikite, neišliksite!' "
10 Viešpats toliau kalbėjo Achazui:
11 "Prašyk Viešpatį, savo Dievą, žen-
klo iš požemio gilybių ar dangaus
aukštybių".
12 Achazas atsakė: "Aš neprašysiu ir
negundysiu Viešpaties".
13 Tuomet Izaijas sakė: "Klausykitės,
Dovydo namai, ar jums neužtenka
varginti žmonių, ar varginsite ir Die-
vą?
14 Pats Viešpats duos jums ženklą.
Štai mergelė taps nėščia, pagimdys
sūnų ir pavadins jį Emanueliu.
15 Jis maitinsis pienu ir medumi, kol
išmoks atmesti, kas pikta, ir pasirink-
ti, kas gera.
16 Prieš berniukui išmokstant atmesti
pikta ir pasirinkti gera, šalys, kurių
karalių bijaisi, bus sunaikintos.
17 Viešpats leis tau, tavo tautai ir tavo
tėvų namams patirti tokių dienų per
Asirijos karalių, kokių nebuvo nuo
Efraimo ir Judo atsiskyrimo laikų.
18 Tuomet Viešpats sušvilps musėms
Egipto upės gale ir bitėms Asirijos
krašte
19 ir jos atskris ir nusileis slėnių tar-
pekliuose, uolų plyšiuose, ant visų
krūmokšnių ir ganyklose.
20 Tą dieną Viešpats iš anapus upės
pasisamdytu skustuvu – Asirijos kara-
liumi – nuskus galvos ir kojų plaukus,
taipogi ir barzdą pašalins.
21 Tuo pačiu metu atsitiks, jog žmo-
gus laikys vieną karvę ir dvi avis
22 ir jos duos tiek pieno, kad jis valgys
sviestą; ir kiekvienas, kuris bus išli-
kęs šalyje, valgys sviestą ir medų.
23 Tuo metu vieta, kur augo tūkstan-

tis vynmedžių, verta tûkstančio šeke-
lių sidabro, pavirs erškėtynu ir usny-
nu.
24 Žmogus ten eis su strėlėmis ir lan-
ku, nes usnių ir erškėčių bus pilnas
kraštas.
25 Visi kalnai, kurie dabar kapliu ka-
sami, taps neįžengiami dėl usnių ir
erškėčių, juose ganysis galvijai ir
vaikštinės avys".

8 Viešpats įsakė man: "Imk didelę
lentelę ir įrašyk aiškiomis raidė-
mis: 'Imk grobį, skubėk plėšti' ".
2 Aš pasiėmiau ištikimus liudytojus,
kunigą Uriją ir Barachijo sūnų Za-
chariją.
3 Aš įėjau pas pranašę, ji pastojo ir
pagimdė sūnų. O Viešpats man tarė:
"Duok jam vardą: 'Imk grobį, skubėk
plėšti'.
4 Prieš vaikui išmokstant pašaukti tė-
vą ir motiną, Damasko turtai ir Sa-
marijos grobis bus Asirijos karaliaus
išvežti".
5 Viešpats man toliau kalbėjo:
6 "Kadangi ši tauta paniekino ramiai
tekantį Siloamo vandenį ir pamėgo
Rasiną ir Remalijo sūnų,
7 Viešpats atves prieš jus daugybės
galingų upių vandenis – Asirijos kara-
lių ir visą jo garbę. Jis išsilies iš savo
vagos ir užtvindys visus laukus.
8 Jis tekės per Judą, patvins ir sieks
iki kaklo; išties savo sparnus ir ap-
dengs visą tavo šalį, Emanueli!"
9 Susirinkite, tautos, ir jūs būsite nu-
galėtos! Išgirskite, visos tolimos šalys,
susijuoskite, būsite nugalėtos! Susi-
juoskite, būsite nugalėtos!
10 Susitarkite tarpusavyje, iš to nieko
neišeis. Tarkite žodį, bet jis nebus
įvykdytas, nes Dievas yra su mumis!
11 Viešpats kalbėjo man, stipria ranka
laikė ir įspėjo mane neiti šitos tautos
keliu, sakydamas:
12 "Nevadinkite sąmokslu to, ką šita
tauta vadina sąmokslu. Nebijokite to,
ko ji bijo, ir neišsigąskite.
13 Kareivijų Viešpatį laikykite šventu,
Jo bijokite ir prieš Jį drebėkite.
14 Jis bus pašventinimas, suklupimo
akmuo ir papiktinimo uola abiems Iz-
raelio namams, spąstai bei kilpa Je-
ruzalės gyventojams.
15 Daugelis suklups, kris ir suduš; įsi-
painios ir bus pagauti".
16 Saugok liudijimą, užantspauduok
įstatymą tarp mano mokinių.
17 Aš lauksiu Viešpaties, kuris paslė-
pė savo veidą nuo Jokūbo namų, aš
pasitikėsiu Juo.
18 Aš ir mano vaikai, kuriuos man da-
vė Viešpats, esame kareivijų Viešpa-
ties, kuris gyvena Siono kalne, ženk-
las ir įspėjimas Izraeliui.
19 Jie jums sako: "Klauskite mirusiųjų
dvasių iššaukėjus ir būrėjus, kurie
jums murma ir šnibžda". Argi tauta
neturėtų klausti savo Dievo? Argi
reikia klausti mirusiųjų gyvųjų reika-
lais?
20 Kreipkitės į įstatymą ir liudijimą.
Jeigu jie taip nesako, nėra juose švie-
sos.
21 Jie klaidžios suvargę ir išalkę. Bū-
dami alkani, jie pyks ir keiks savo ka-
ralių ir Dievą, žiūrėdami aukštyn.
22 Kai jie pažiūrės į žemę, visur bus
sielvartas ir tamsa, tamsybė ir prie-
spauda. Jie pateks į nakties tamsą.

9 Kas patyrė vargą, tiems nebus
tamsu. Seniau Zabulono žemė ir
Neftalio žemė buvo paniekintos, bet
ateity paežerio kraštas ir kraštas ana-
pus Jordano, pagonių Galilėja, bus iš-
aukštintas.

[2] Tauta, gyvenusi tamsybėje, išvydo
didelę šviesą. Gyvenusiems mirties
šešėlio krašte nušvito šviesa.
[3] Tu padauginai tautą ir suteikei jiems
džiaugsmo. Jie džiaugiasi Tavo aki-
vaizdoje, kaip džiaugiamasi pjūties
metu arba dalijantis grobį.
[4] Tu sulaužei tautą slėgusį jungą, juos
plakusią rykštę, jos prispaudėjo lazdą
kaip Madiano dieną.
[5] Visų karių apavas ir krauju sutepti
rūbai bus ugnimi sunaikinti.
[6] Kūdikis mums gimė, sūnus mums
duotas. Ant jo peties viešpatavimas,
jis bus vadinamas Nuostabusis, Pata-
rėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis
Tėvas, Ramybės Kunigaikštis.
[7] Jo viešpatavimas plėsis ir taikai
nebus galo. Dovydo sostą ir jo kara-
lystę jis sustiprins ir įtvirtins teisingu-
mu ir teisybe per amžius. Kareivijų
Viešpaties uolumas tai padarys.
[8] Viešpats pasiuntė žodį Jokūbui, jis
krito į Izraelį.
[9] Tai žinos visa tauta, Efraimas ir Sa-
marijos gyventojai, kurie puikybėje ir
išdidume kalbėjo:
[10] "Plytų mūrai sugriuvo, mes juos at-
statysime iš tašytų akmenų; nukirto
laukinius figmedžius, mes juos pakei-
sime kedrais".
[11] Todėl Viešpats sukels prieš juos
Rasino priešus ir sukurstys priešinin-
kus.
[12] Sirija rytuose, o filistinai vakaruose
ryja Izraelį, plačiai atvėrę nasrus. Dėl
viso to Jo rūstybė dar neatsileido, Jo
ranka dar pakelta.
[13] Bet tauta nesigręžia į Tą, kuris juos
baudžia, jie neieško kareivijų Viešpa-
ties.
[14] Todėl Viešpats nukirs Izraelio gal-
vą ir uodegą, palmę ir nendrę tą pa-
čią dieną.
[15] Vyresnieji ir kilmingieji – tai galva,
o melą kalbantys pranašai – uodega.
[16] Šios tautos vadai yra suvedžiotojai,
o jų vedamieji pražus.
[17] Todėl Viešpats nesidžiaugs jų jau-
nimu ir nepagailės nei jų našlaičių,
nei našlių. Jie visi yra veidmainiai ir
nedorėliai, jie kalba kvailystes. Dėl
viso to Jo rūstybė dar neatsileido, Jo
ranka dar pakelta.
[18] Nedorybė kaip ugnis praryja usnis
ir erškėčius, padega miško tankumy-
nus, o dūmai kyla kaip stulpai.
[19] Kareivijų Viešpaties rūstybė pade-
gė šalį. Tauta bus lyg kuras ugniai.
Žmogus nesigailės savo brolio.
[20] Jis griebs iš dešinės, bet alks, ris iš
kairės, bet nepasisotins. Kiekvienas
valgys savo kūną.
[21] Manasas – Efraimą, Efraimas – Ma-
nasą, abu drauge – Judą. Dėl viso to
Jo rūstybė dar neatsileido, Jo ranka
dar pakelta.

10 Vargas tiems, kurie leidžia ne-
teisingus įstatymus ir užrašo
neteisėtus sprendimus,
[2] kad pašalintų beturtį iš teismo ir pa-
niekintų mano tautos vargšų teises,
kad našlės taptų jų grobiu ir galėtų
apiplėšti našlaičius.
[3] Ką jūs darysite aplankymo dieną,
kai nelaimės jus užklups? Pas ką bėg-
site ieškoti pagalbos, kur paliksite sa-
vo turtus?
[4] Be manęs jie pateks į nelaisvę, žus
nuo kardo. Dėl viso to Jo rūstybė dar
neatsileido, Jo ranka dar pakelta.
[5] Vargas Asirijai, mano rūstybės rykš-
tei ir lazdai.
[6] Aš ją pasiųsiu prieš veidmainių tau-
tą, prieš savo rūstybės žmones ją nu-
kreipsiu, įsakysiu plėšti, grobti ir min-
dyti ją kaip gatvių purvą.

7 Bet ji ne taip galvoja: ji svajoja su-
naikinti daug tautų.
8 Ji sako: "Ar mano valdovai nėra ka-
raliai?
9 Ar Kalnė ne kaip Karchemišas? Ar
Ematas ne kaip Arpadas? Ar Sama-
rija ne kaip Damaskas?
10 Ar mano ranka nepasiekė stabmel-
džių karalysčių, kurių stabų buvo dau-
giau negu Jeruzalėje ir Samarijoje?
11 Argi negaliu padaryti Jeruzalei ir
jos stabams, kaip padariau Samarijai
ir jos stabams?"
12 Todėl, kai Viešpats užbaigs savo
darbą Siono kalne ir Jeruzalėje, Jis
nubaus pasipūtusį Asirijos karalių, jo
išdidžiai pakeltas akis.
13 Nes jis sako: "Aš tai padariau savo
galia, savo išmintimi tai pasiekiau. Aš
panaikinau tautų ribas, išplėšiau jų
turtus, kaip karžygys pažeminau jų
gyventojus.
14 Mano ranka surado tautų turtus
kaip lizdus, kaip surenka paliktus
kiaušinius, taip surinkau visą žemę.
Nė vienas nepajudino sparno, nepra-
vėrė snapo ir nesučirškė".
15 Ar kirvis giriasi prieš tą, kuris juo
kerta? Ar pjūklas didžiuojasi prieš tą,
kuris jį traukia? Ar lazda pakyla prieš
tą, kas nėra medis? Ar rykštė plaka
tą, kuris ją laiko?
16 Viešpats, kareivijų Dievas, užleis
sunkias ligas ant jo riebiųjų ir jo gar-
bę sunaikins lyg ugnimi.
17 Izraelio Šviesa taps ugnimi, jo Šven-
tasis – liepsna. Per vieną dieną Jis su-
degins ir sunaikins usnis ir erškėčius.
18 Jis sunaikins jo miško garbę ir sodo
sielą bei kūną. Jie sunyks kaip sun-
kiai sergantis ligonis.
19 Jo miško medžių taip maža beliks,
kad vaikas galės juos suskaičiuoti.
20 Tuomet Izraelio ir Jokūbo namų li-
kutis nebesirems juos nugalėjusiais,
bet tiesoje vilsis Viešpačiu, Izraelio
Šventuoju.
21 Jokūbo likutis sugrįš prie galingojo
Dievo.
22 Izraeli, jei tavo tauta ir būtų gausi
kaip pajūrio smiltys, tik likutis sugrįš.
Sunaikinimas numatytas ir pelnytai
užplūs.
23 Viešpats, kareivijų Dievas, įvykdys
numatytą sunaikinimą visoje žemėje.
24 Todėl Viešpats, kareivijų Dievas,
taip sako: "Mano tauta, gyvenanti
Sione, neišsigąsk asirų, kai jie plaks
tave rykštėmis ir muš lazdomis kaip
egiptiečiai.
25 Nes dar trumpa valandėlė, ir mano
rūstybė bei pyktis pasibaigs jų sunai-
kinimu".
26 Tada kareivijų Viešpats pakels prieš
juos rimbą ir smogs jiems, kaip smo-
gė Madianui prie Orebo uolos. Jis iš-
ties savo lazdą virš jūros, kaip tai pa-
darė Egipte.
27 Tą dieną jų našta bus pašalinta nuo
tavo pečių ir jungas nuo tavo kaklo,
ir patepimas sudaužys jungą.
28 Jie pakilo iš Rimono, atžygiavo į
Hajį pro Migroną ir paliko atsargas
Machme.
29 Jie perėjo tarpeklį, Geboje nakvojo.
Rama dreba, Sauliaus Gibėja išbėgiojo.
30 Šauk balsiai, Galimo dukra! Teiš-
girsta tave Laise, vargšas Anatote.
31 Madmenas ištuštėjo, Gebos gyven-
tojai ieško išsigelbėjimo.
32 Dar šiandien jie pasieks Nobę, pa-
kels grasinantį kumštį prieš Siono
dukterį, prieš Jeruzalės aukštumą.
33 Štai Viešpats, kareivijų Dievas, nu-
lauš su triukšmu šakas, aukštai iškilu-
sius nukirs, aukštieji bus pažeminti,
34 miško tankumynus iškapos kirviu,
Libanas kris nuo Galingojo.

11 Iš Jesės kelmo išdygs atžala ir
iš jo šaknies išaugs šaka.
2 Viešpaties dvasia bus ant jo: dvasia
išminties ir supratimo, dvasia patari-
mo ir galybės, dvasia pažinimo ir
Viešpaties baimės.
3 Bijoti Viešpaties jam bus džiaugs-
mas. Jis teis ne kaip akys mato ir pa-
smerks ne kaip ausys girdi.
4 Jis teisingai teis beturčius ir bešališ-
kai krašto romiuosius. Jis ištiks žemę
savo burnos lazda, nužudys nedorėlį
savo pūstelėjimu.
5 Teisumas bus jo strėnų raištis, ištiki-
mybe jis susijuos juosmenį.
6 Vilkas gyvens su avinėliu, leopardas
gulės su ožiuku, veršis, jautis ir jau-
nas liūtas bus drauge, juos ganys ma-
žas vaikas.
7 Karvė ir lokys ganysis, jų jaunikliai
guls drauge ir liūtas ės šiaudus kaip
jautis.
8 Motinos maitinamas kūdikis žais
prie angies urvo, ir mažas vaikas kiš
ranką į gyvatės olą.
9 Niekas nekenks ir nežudys mano
šventame kalne. Kaip vanduo pripil-
do jūrą, taip žemė bus pilna Viešpa-
ties pažinimo.
10 Tą dieną Jesės šaknis bus vėliava
tautoms; pagonys ieškos jo, nes jo po-
ilsis bus šlovingas.
11 Tuomet Viešpats vėl pakels ranką
gelbėti savo tautos likutį, kuris bus
likęs Asirijoje, Egipte, Patroje, Ku-
še, Elame, Senaare, Emate ir jūros
salose.
12 Jis iškels vėliavą tautoms, surinks
Izraelio pabėgėlius ir Judo išsklaidy-
tuosius iš keturių žemės kraštų.
13 Tuomet Efraimo pavydas išnyks, ir
Judo priešai bus sunaikinti, Efraimas
nepavydės Judui, Judas nebekovos
prieš Efraimą.
14 Jie skubės jūros link prieš filistinus
ir kartu apiplėš rytiečius. Jie pasieks
ir valdys edomitus ir moabitus, amo-
nitai jiems paklus.
15 Viešpats išdžiovins Egipto jūros lie-
žuvį. Jis taip pat, pakėlęs savo ran-
ką, padalins upę į septynis upelius;
tuomet bus galima pereiti per ją sau-
suma.
16 Ir bus platus kelias mano tautos li-
kučiui, kuris išliko Asirijoje, kaip bu-
vo Izraeliui išeinant iš Egipto.

12 Tuomet tu sakysi: "Aš šlovinu
Tave, Viešpatie. Nors buvai
užsirūstinęs ant manęs, bet Tavo pyk-
tis atslūgo, ir Tu paguodei mane.
2 Dievas yra mano išgelbėjimas. Aš
Juo pasitikiu ir nebijau, nes mano
stiprybė ir giesmė yra Viešpats. Jis
yra mano gelbėtojas".
3 Jūs su džiaugsmu semsite vandenį iš
išgelbėjimo šaltinių,
4 sakydami: "Girkite Viešpatį, šauki-
tės Jo vardo, skelbkite tautose Jo dar-
bus, kalbėkite, kad Jo vardas didin-
gas.
5 Giedokite Viešpačiui, nes Jis pada-
rė didingų darbų; tebūna tai žinoma
visoje žemėje.
6 Džiūgaukite ir šūkaukite, Siono gy-
ventojai, nes Izraelio Šventasis yra di-
dis tarp jūsų".

13 Regėjimas apie Babiloną, ku-
rį matė Izaijas, Amoso sūnus.
2 Iškelkite vėliavą kalno viršūnėje,
šaukite garsiai, mokite ranka, kad jie
įeitų pro kilmingųjų vartus.
3 Aš įsakiau savo pašvęstiesiems ir
pašaukiau savo karžygius, kad įvykdy-
tų mano rūstybę, – tuos, kurie džiau-
giasi mano išaukštinimu.
4 Kalnuose minios triukšmas tarsi

gausios tautos. Tai sujudimas karalys-
čių ir susirinkusių tautų. Kareivijų
Viešpats ruošia kariuomenę kovai.
5 Jie ateina iš tolimos šalies, nuo pa-
dangių pakraščių; tai Viešpaties rūs-
tybės įrankiai žemei sunaikinti.
6 Verkite, nes Viešpaties diena arti;
ji ateina kaip sunaikinimas nuo Vi-
sagalio.
7 Dėl to visos rankos nusvirs, kiekvie-
no žmogaus širdis sutirps.
8 Jie išsigąs, juos apims skausmai ir
kentėjimai. Juo suims skausmai kaip
gimdyves. Jie apstulbę žiūrės vienas į
kitą: jų veidai degs ugnimi.
9 Artėja Viešpaties diena, žiauri ir pil-
na rūstybės bei keršto, kad paverstų
žemę tyrlaukiais ir sunaikintų jos nu-
sidėjėlius.
10 Dangaus žvaigždės ir žvaigždynai
nebešvies, saulė, tik patekėjus, ap-
tems ir mėnulis nebešvies.
11 Aš bausiu pasaulį dėl jo piktybės,
nedorėlius – dėl jų kalčių. Aš sustab-
dysiu puikuolių pasipūtimą ir paže-
minsiu baisiųjų išdidumą.
12 Aš padarysiu, kad žmogus bus
brangesnis už auksą, o vyras – už gry-
ną Ofyro auksą.
13 Aš supurtysiu dangus, o žemė pa-
judės iš savo vietos dėl kareivijų
Viešpaties rūstybės Jo degančio pyk-
čio dieną.
14 Kaip išgąsdintos stirnos arba avys,
kurių niekas nebegano, kiekvienas
grįš prie savo tautos, į savo kraštą.
15 Ką suras, perdurs, ką sugaus, nu-
žudys.
16 Jų kūdikius sutraiškys jų pačių aki-
vaizdoje, išplėš namus ir moteris iš-
prievartaus.
17 Aš sukurstysiu prieš Babiloną me-
dus, kurie nevertina sidabro ir negei-
džia aukso.
18 Jie strėlėmis žudys jaunuolius, ne-
pagailės nėščių moterų nei jų kūdi-
kių.
19 Babilonas, karalysčių šlovė, chaldė-
jų pasididžiavimas, taps kaip Sodoma
ir Gomora, kai Viešpats jas sunaiki-
no.
20 Jis niekad nebebus apgyvendintas
ir niekas jame negyvens per kartų
kartas. Arabas ten nebeties savo pa-
lapinės ir piemenys nebeganys savo
bandos.
21 Laukiniai žvėrys ten šeimininkaus,
jų namai bus pilni pelėdų. Stručiai
ten bėgios ir šokinės satyrai.
22 Hienos kauks bokštuose ir šakalai
puikiuose rūmuose. Babilono galas
arti, jo dienos suskaitytos.

14 Nes Viešpats pasigailės Jokū-
bo ir vėl išsirinks Izraelį, ap-
gyvendins juos jų pačių krašte. Prie
jų jungsis ateiviai ir glausis prie Jokū-
bo.
2 Pagonys paims juos ir parves į jų
vietą. Izraelitai Viešpaties žemėje
juos apgyvendins kaip tarnus ir tar-
naites. Jie padarys belaisvius tuos,
kurių belaisviai jie buvo, ir pavergs
savo prispaudėjus.
3 Kai Viešpats po visų vargų, baimės
ir kietos vergijos, kurioje vargote,
jums suteiks ramybę,
4 tada dainuosite pasityčiojimo dainą
apie Babilono karalių, sakydami:
“Kaip nurimo prispaudėjas, auksinio
miesto nebeliko!
5 Viešpats sulaužė nedorėlio lazdą, jo
valdovo skeptrą,
6 kuris be paliovos įtūžęs plakė tau-
tas, jas pavergė ir žiauriai persekiojo.
7 Visa žemė nurimo ir ilsisi, linksmai
dainuoja.
8 Džiaugiasi kiparisai ir Libano ked-

rai, sakydami: 'Kai tu kritai, kirtėjai
nebeateina kirsti mūsų'.
9 Pragaras sujudo pasitikti tavęs atei-
nančio; dėl tavęs pažadino mirusiuo-
sius, visus žemės valdovus, pakėlė
nuo sostų visus tautų karalius.
10 Visi jie kalbės tau: 'Tu nusilpai kaip
ir mes, tapai mums lygus!'
11 Tavo didybė nugarmėjo į pragarą su
tavo styginių skambesiu. Kandys yra
tavo paklodė ir kirminai užklojo tave.
12 Kaip tu iškritai iš dangaus, Liucife-
ri, ryto aušros sūnau? Kaip tu kritai
žemėn, kuris buvai pamynęs tautas?
13 Tu sakei savo širdyje: 'Aš pakilsiu į
dangų, iškelsiu savo sostą aukščiau
Dievo žvaigždžių, sėdėsiu dievų kal-
ne tolimiausioje šiaurėje.
14 Aš pakilsiu aukščiau debesų, būsiu
lygus Aukščiausiajam!'
15 Bet tu esi nubokštas į pragarą, į gi-
liausią bedugnę.
16 Kurie tave mato, įsižiūri ir galvoja:
'Ar tai žmogus, prieš kurį drebėjo že-
mė ir karalystės?
17 Kuris pavertė pasaulį dykuma, su-
griovė miestus ir nepaleido savo be-
laisvių?'
18 Visų tautų karaliai garbingai guli
savo kapuose.
19 Tu gi išmestas iš karsto kaip bjauri
šaka. Esi apdengtas kardu nužudytų-
jų kūnais, guli duobėje tarp akmenų,
kojomis mindomas.
20 Tu nebūsi palaidotas su kitais, nes
sunaikinai savo kraštą, išžudei tautą.
Niekada nebus minimi piktadario pa-
likuonys.
21 Išžudykite jo vaikus už tėvo nusi-
kaltimus, kad jie nebepakiltų, neap-
gyvendintų krašto ir nepripildytų že-
mės savo miestų".
22 "Aš eisiu prieš juos, – sako kareivijų
Viešpats, – sunaikinsiu Babilono var-
dą ir likutį – sūnų ir vaikaitį", – sako
Viešpats.
23 "Paversiu jį ežių buveine ir vandens
liūnu; visa iššluosiu sunaikinimo šluo-
ta", – sako kareivijų Viešpats.
24 Kareivijų Viešpats prisiekė: "Kaip
Aš sumaniau, taip įvyks, kaip nu-
sprendžiau, taip ir bus.
25 Aš sutraiškysiu asirus savo žemėje
ir somindžiosiu juos kalnuose. Jų jun-
gas bus pašalintas ir jų našta nuimta
nuo Izraelio pečių.
26 Tai Aš sumaniau padaryti visoje že-
mėje ir pakėliau ranką prieš visas
tautas".
27 Kareivijų Viešpats taip nusprendė,
kas tai pakeis? Jis ranką pakėlė, kas
ją sulaikys?
28 Karaliaus Achazo mirties metais
buvo paskelbta:
29 "Nedžiūgauk, filistinų žeme, kad
rykštė, kuri tave plakė, yra sulaužyta.
Iš gyvatės šaknų augs angis, o iš an-
gies kiaušinių – drakonas.
30 Beturčių pirmagimiai bus maitina-
mi, neturtingieji gulės saugiai. Tavo
šaknį pražudysiu badu, jis išžudys ta-
vo likutį.
31 Vartai, dejuokite! Mieste, šauk! Iš-
sigąskite visi filistinai! Iš šiaurės at-
slenka dūmai, jų gretose nėra nė vie-
no atsiliekančio".
32 Ką atsakyti tautos pasiuntiniams?
Viešpats įkūrė Sioną, Jo tautos varg-
šai ras čia prieglaudą.

15 Regėjimas apie Moabą. Tą
naktį, kai Aras ir Kiras buvo
sunaikinti, Moabas žuvo.
2 Dibono duktė pakilo į aukštumas
raudoti; moabitai rauda dėl Nebo ir
Medebos. Jų visų galvos plaukai nu-
kirpti ir barzdos nuskustos.
3 Gatvėse jie vilki ašutinėmis, ant na-

mų stogų ir aikštėse visi rauda ir de-
juoja.
[4] Hesebone ir Elealėje jie taip rauda,
kad jų balsas girdėti Jahaze; net Mo-
abo kariai šaukia ir dreba.
[5] Mano širdis liūdi Moabo. Žmonės
iš jo bėga į Segorą. Kiti eina taku
verkdami į Luhitą. Kelyje į Horonaji-
mą jie rauda, nes visa sunaikinta.
[6] Nimrimo vandenys išdžiūvo, žolė
nuvyto, nauja nebeželia, ir nėra jo-
kios žalumos.
[7] Visa, kas dar liko, jie nešasi per
Karklų upelį.
[8] Šauksmas girdėti visame Moabo
krašte; jis girdimas Eglajime ir Be-
relime.
[9] Dimono vandenys pilni kraujo. Bet
Aš siųsiu Dimonui dar daugiau ne-
laimių: liūtų Moabo pabėgėliams ir
krašte likusiems.

16 Siųskite krašto kunigaikščiui
avinėlį iš Selos į dykumą Sio-
no dukros kalnui.
[2] Kaip iš lizdo išmesti paukščiukai yra
Moabo dukterys prie Arnono brastų.
[3] Sušaukite pasitarimą, įvykdykite tei-
singumą. Tegu tavo šešėlis būna kaip
naktis vidudienį. Išsklaidytus paslėpk,
neišduok pabėgėlių.
[4] Priimk, Moabai, mano išsklaidytuo-
sius ir pabėgėlius, tegul jie gyvena
pas tave. Būk jiems apsauga nuo su-
naikintojo. Prispaudėjo nebėra, plė-
šimas pasibaigė, niokotojai pašalinti
iš krašto.
[5] Gailestingumu sostas bus įtvirtintas.
Jis teisėtai sėdės jame, Dovydo pala-
pinėje, teisdamas, ieškodamas teisin-
gumo ir skubėdamas įgyvendinti tei-
sybę.
[6] Mes girdėjome apie Moabą, koks iš-
didus jis yra! Jo išdidumas, akiplėšiš-
kumas ir įžūlumas tėra tuščias pasi-
gyrimas.
[7] Visi moabitai verks ir raudos. Jie
verks ir liūdės dėl Kircharešeto pa-
matų, kurie bus sujudinti.
[8] Hesebono laukai išdžiūvo ir Sibmos
vynmedžiai, kurių vyną gerdavo tau-
tų viešpačiai, yra sunaikinti, vynuogy-
nai, kurie tęsėsi iki Jazerio, siekė dy-
kumą ir anapus jūros.
[9] Aš verkiu drauge su Jazeriu dėl Sib-
mos vynmedžių, laistau ašaromis He-
seboną ir Elealę. Tavo vynuogyno
derliumi džiaugiasi priešai.
[10] Linksmybė ir džiaugsmas dingo iš
derlingųjų laukų. Vynuogynuose ne-
bėra nei džiaugsmo, nei linksmybės.
Spaudyklose niekas nebespaudžia vy-
no. Aš nutildžiau dirbančiųjų šauks-
mus.
[11] Mano siela dėl Moabo skamba lyg
arfa, o širdis liūdi Kircharešeto.
[12] Jei Moabas pasirodys aukštumoje
aukoti ir eis į savo šventyklą melstis,
jis nieko nelaimės.
[13] Tai yra Viešpaties žodis, kurį Jis
kalbėjo seniau apie Moabą.
[14] Bet dabar Viešpats sako: "Per tre-
jus metus Moabo didybė sunyks, iš
gausios tautos liks tik mažas ir silp-
nas likutis".

17 Pranašavimas apie Damaską.
"Damaskas nebebus miestas,
jis taps griuvėsių krūva.
[2] Aroerio miestai ištuštės, jie taps ga-
nyklomis. Čia ilsėsis kaimenės ir nie-
kas jų nebaidys.
[3] Dings Efraimo tvirtovės ir Damas-
ko karalystė. Sirija susilauks to pa-
ties, ko susilaukė Izraelio šlovė", - sa-
ko kareivijų Viešpats.
[4] "Tą dieną Jokūbo šlovė sumenkės
ir jo kūnas suliesės.

5 Bus taip, kaip pjovėjui pjūties metu
nuimant derlių arba kaip renkančiam
varpas Rafaimų slėnyje.
6 Iš jo liks tiek, kaip nurinkus alyvme-
dį: dvi ar trys alyvos medžio viršūnėje
ir keturios ar penkios ant šakų ga-
lų", - sako Viešpats, Izraelio Dievas.
7 Tą dieną žmogus žiūrės į savo Kū-
rėją, jo akys žvelgs į Izraelio Šventąjį.
8 Jis nebežiūrės į aukurus, kuriuos pa-
darė jo ranka, ir nebevertins to, kas
jo padirbta, - giraičių ir atvaizdų.
9 Tada kaip apleista šaka ar viršūnė
bus jo sutvirtinti miestai, kuriuos jie
paliks dėl izraelitų. Čia bus tyrlaukiai.
10 Kadangi tu užmiršai savo išgelbėji-
mo Dievą ir neatsiminei savo stipry-
bės uolos, tu sodinsi savo mėgiamus
sodus ir svetimų vynmedžių daigus.
11 Tą dieną, kai sodinsi, jie sužaliuos
ir kitą rytą žydės, tačiau derliaus jie
neneš - tik vargą, nelaimes ir skaus-
mus.
12 Vargas daugeliui tautų, kurios šėls-
ta lyg jūrų bangos ir ūžia kaip puto-
jantys vandenys.
13 Viešpats sudraus jas, ir jos bėgs lyg
dulkės, nešamos vėjo kalnuose, kaip
audros sūkurio blaškomi lapai jos
dings.
14 Vakare - siaubas! Rytą jų jau nebė-
ra! Tokia dalia mūsų naikintojų, liki-
mas tų, kurie mus plėšia!

18 Vargas kraštui, esančiam ana-
pus Etiopijos upių, kuriame
girdimas sparnų ūžesys.
2 Jis siunčia pasiuntinius jūra, van-
dens keliais nendriniuose laiveliuose.
Greitieji pasiuntiniai, skubėkite pas
aukšto ūgio ir išdidžią tautą, pas tau-
tą, kurios bijosi arti ir toli gyvenan-
tys, kurios kraštas upėmis išraižytas.
3 Viso pasaulio gyventojai! Stebėkite,
kai vėliava bus pakelta kalnuose!
Klausykite, kai išgirsite trimito balsą!
4 Štai ką Viešpats man kalbėjo: "Aš
ramiai viską seksiu iš savo vietos kaip
karštis giedroje, kaip rūko debesis
pjūties įkarštyje".
5 Prieš pjūtį, žydėjimui praėjus, vy-
nuogėms pradėjus nokti, Jis išpjaus-
tys visas atžalas ir iškapos šakeles.
6 Jie bus palikti kalnų paukščiams ir
žemės žvėrims. Paukščiai tame krašte
praleis vasarą ir žvėrys gyvens žiemą.
7 Tuo metu aukšto ūgio, nenugalima
ir išdidi tauta, kurios bijo arti ir toli
gyvenantys, kurios kraštas upėmis iš-
raižytas, atneš dovanų kareivijų Vieš-
pačiui į Siono kalną.

19 Pranašavimas apie Egiptą.
Štai Viešpats ateina į Egiptą
ant lengvo debesies. Egipto stabai
dreba Jo akivaizdoje, ir egiptiečių šir-
dys tirpsta juose.
2 "Aš sukurstysiu egiptiečius prieš
egiptiečius, brolis kovos prieš brolį,
draugas prieš draugą, miestas prieš
miestą ir karalystė prieš karalystę.
3 Egiptiečiai gyvens sąmyšyje, ir Aš
paversiu niekais jų planus. Jie klaus
savo stabų ir burtininkų, mirusiųjų
dvasių iššaukėjų ir žynių.
4 Aš atiduosiu egiptiečius į žiauraus
valdovo rankas; nuožmus karalius
juos valdys", - sako Viešpats, kareivi-
jų Dievas.
5 Jūros vanduo nuseks, ir upė išdžius.
6 Upės ir kanalai dvoks, nendrės ir
meldai suvys.
7 Papirusai upės pakrantėse ir pasė-
liai prie upės išdžius, sunyks ir nieko
nebeliks.
8 Žvejai liūdės ir dejuos visi, kurie
meta meškeres į upę ir kurie vande-
nyje tiesia tinklus.

9 Linų apdirbėjai ir verpėjos bei au-
dėjos neteks vilties.
10 Visų, kurie laiko tvenkinius žuvims,
planai sužlugs.
11 Coano kunigaikščiai yra kvaili. Fa-
raono išmintingieji patarėjai duos
kvailus patarimus. Kaip galite sakyti
faraonui: "Aš esu išminčiaus sūnus,
karalių palikuonis?"
12 Kur tavo išminčiai? Jie tepraneša
ir tepaskelbia, ką kareivijų Viešpats
nusprendė dėl Egipto.
13 Coano kunigaikščiai taps kvaili,
Memfio kunigaikščiai klys. Giminių
vadai suklaidins Egiptą.
14 Viešpats pasiuntė jiems svaigulio
dvasią, kuri klaidina egiptiečius visuo-
se jų darbuose; jie kaip girtas žmogus,
svyrinėjantis savo vėmaluose.
15 Jokio darbo Egipte negalės daryti
nei galva, nei uodega, nei palmė, nei
nendrė.
16 Tą dieną egiptiečiai bus lyg mote-
ris: jie drebės ir išsigąs kareivijų Vieš-
paties rankos, kurią Jis pakels prieš
Egiptą.
17 Judo žemė bus siaubas Egiptui.
Kiekvienas išsigąs, vos jį paminėjęs,
dėl to, ką Viešpats nusprendė dėl
Egipto.
18 Tada Egipto šalyje bus penki mies-
tai, kurie kalbės Kanaano kalba ir
prisieks kareivijų Viešpačiui. Vienas
bus vadinamas Saulės miestu.
19 Egipto žemės viduryje stovės auku-
ras Viešpačiui, o krašto pasienyje –
paminklas Jam.
20 Tai bus ženklas ir liudijimas apie
Viešpatį Egipto krašte, nes jie šauksis
Viešpaties pavojui iškilus. Jis siųs jiems
gelbėtoją, kuris kovos ir išlaisvins juos.
21 Viešpats apsireikš egiptiečiams, ir
tą dieną egiptiečiai pažins Viešpatį.
Jie aukos Jam deginamąsias ir duo-
nos aukas, duos įžadus Viešpačiui ir
laikysis jų.
22 Viešpats užgaus Egiptą ir išgydys.
Jie gręšis į Viešpatį. Jis leisis permal-
daujamas ir pagydys juos.
23 Tuomet bus vieškelis iš Egipto į
Asiriją. Asirai keliaus į Egiptą ir
egiptiečiai į Asiriją. Asirai ir egiptie-
čiai drauge tarnaus Viešpačiui.
24 Izraelis bus trečias su Egiptu ir Asi-
rija – palaiminimas krašto viduryje.
25 Juos kareivijų Viešpats laimins, sa-
kydamas: "Tebūna palaimintas Egip-
tas, mano tauta, ir Asirija, mano ran-
kų darbas, ir Izraelis, mano paveldas".

20 Asirijos karalius Sargonas
siuntė Tartaną, ir tas atėjo į
Asdodą, kariavo prieš jį ir paėmė.
2 Tuo metu Viešpats kalbėjo Amoso
sūnui Izaijui: "Eik, nusivilk ašutinę ir
nusiauk kurpes". Jis taip padarė ir
vaikščiojo nuogas ir basas.
3 Tada Viešpats tarė: "Kaip mano tar-
nas Izaijas vaikščiojo nuogas ir basas
trejus metus (tai buvo ženklas Egip-
tui ir Etiopijai),
4 taip Asirijos karalius ves Egipto be-
laisvius ir Etiopijos tremtinius, jaunus
ir senus, nuogus ir basus, neapdeng-
tomis šlaunimis Egipto gėdai.
5 Jie išsigąs ir drebės dėl Etiopijos,
kuri buvo jų viltis, ir dėl Egipto, ku-
riuo didžiavosi.
6 Tą dieną šito jūros pakraščio gyven-
tojai sakys: 'Štai kas atsitiko tiems,
pas kuriuos bėgome ieškoti pagalbos,
kad mus išlaisvintų nuo Asirijos ka-
raliaus! Kaip dabar išsigelbėsime?' "

21 Pranašavimas apie pajūrio dy-
kumą. Viesulas kyla iš pietų,
ateina iš dykumos, iš baimę keliančio
krašto.

[2] Aš turėjau bauginantį regėjimą: plė-
šikas plėšia, naikintojas naikina. Pa-
kilk, Elamai! Medija, apgulk! Aš pa-
darysiu galą visiems vaitojimams.
[3] Man strėnas skauda; skausmai su-
ėmė mane lyg gimdyvę, aš nebegaliu
girdėti nė matyti.
[4] Mano širdis dreba, baimė ima ma-
ne; mano malonumų naktis Jis paver-
tė siaubu.
[5] Stalas padengtas, kilimai ištiesti, jie
valgo ir geria. Kunigaikščiai, pakilki-
te, patepkite skydus!
[6] Viešpats man įsakė: "Eik, pastatyk
sargą, ką jis matys, tepraneša!"
[7] Jis pamatė vežimą, traukiamą poros
žirgų, raitelį ant asilo ir raitelį ant kup-
ranugario, ir jis labai atidžiai stebėjo.
[8] Jis šaukė kaip liūtas: "Viešpatie, aš
stoviu sargyboje dieną ir budžiu nak-
timis.
[9] Štai, artėja vežimas ir pora raitelių".
Jis atsakė ir tarė: "Krito, krito Babi-
lonas, visi jo dievų atvaizdai sutrupin-
ti guli ant žemės!"
[10] O mano klojimo iškultieji grūdai!
Ką girdėjau iš kareivijų Viešpaties,
Izraelio Dievo, tą pranešiau jums.
[11] Pranašavimas apie Dumą. Jis šaukia
man iš Seiro: "Sarge, kiek dar naktis
tęsis? Sarge, kiek dar naktis tęsis?"
[12] Sargas atsakė: "Rytas artėja ir nak-
tis. Jei norite klausti, klauskite vėl;
sugrįžkite ir klauskite!"
[13] Pranašavimas apie Arabiją. Jūs
nakvosite Arabijos miškuose, Deda-
no karavanai.
[14] Trokštančiam duokite vandens, pa-
bėgėlius pasitikite su duona, Temos
krašto gyventojai.
[15] Jie bėga nuo kardo, nuo iškelto
kardo, nuo įtempto lanko, nuo bai-
saus karo.
[16] Viešpats man sako: "Dar vieneri
metai, ir visa Kedaro didybė pranyks.
[17] Kedaro sūnų, drąsiųjų šaulių, išliks
tik mažas likutis, nes Viešpats, Izra-
elio Dievas, taip kalbėjo".

22 Pranašavimas apie Regėjimo
slėnį. Kas gi atsitiko, kad visi
sulipote ant stogų?
[2] Tu, pilnas triukšmo ir neramumo,
linksmasis mieste! Tavo kritusieji ne-
krito nuo kardo ir nemirė kovoje.
[3] Visi tavo valdovai bėgo, bet buvo su-
rišti šaulių. Visi, kurie surasti tavyje,
buvo surišti, nors ir toli bėgo.
[4] Aš sakiau: "Atsitraukite nuo manęs,
aš graudžiai verksiu. Neguoskite ma-
nęs, nes mano tauta sunaikinta".
[5] Tai buvo paniekos ir sąmyšio diena
Regėjimo slėnyje, kurią mums siuntė
kareivijų Viešpats.
[6] Elamas atėjo su strėlinėmis, kovos ve-
žimais ir raiteliais, o Kiras – su skydais.
[7] Tavo mėgiamieji slėniai buvo pilni
kovos vežimų, raiteliai išsirikiavo prie
vartų.
[8] Judo apsauga sugriuvo. Tą dieną jūs
apžiūrėjote ginklus Miško namuose.
[9] Jūs matėte Dovydo miesto sienų
plyšius, kurių buvo daug. Jūs sėmėte
vandenį iš žemutinio tvenkinio.
[10] Jūs apžiūrėjote Jeruzalės namus,
juos griovėte ir jais tvirtinote miesto
sieną.
[11] Jūs padarėte saugyklą tarp abiejų
sienų senojo tvenkinio vandeniui. Bet
jūs pamiršote Tą, kuris visa tai darė,
ir nekreipėte dėmesio į Jį.
[12] Kareivijų Viešpats ragino tą dieną
verkti ir raudoti, skustis galvos plau-
kus ir apsirengti ašutine.
[13] Bet štai džiaugsmas ir linksmybė,
veršių ir avių pjovimas, mėsos valgy-
mas ir vyno gėrimas. "Valgykime ir
gerkime, nes rytoj mirsime".

14 Kareivijų Viešpats apsireiškė man,
sakydamas: “Šitas nusikaltimas jums
nebus atleistas iki mirties,–sako ka-
reivijų Viešpats”.
15 Kareivijų Viešpats sakė: “Eik pas
rūmų prievaizdą Sobną ir jam sakyk:
16 ‘Ką tu čia veiki? Kodėl išsikirtai
sau kapą? Rūpestingai aukštoje vie-
toje išsikaldinai sau buveinę uoloje.
17 Štai kareivijų Viešpats tvirtai nu-
tvers tave ir pašalins iš čia.
18 Jis sukte pasuks tave ir mes kaip
kamuolį į didelę šalį; ten tu mirsi ir
ten tavo garbės vežimas taps gėda ta-
vo valdovo namams!
19 Aš pašalinsiu tave iš tavo vietos ir
tarnybos.
20 Tą dieną aš pašauksiu savo tarną
Eliakimą, Helkijo sūnų,
21 apvilksiu jį tavo rūbu, apjuosiu ta-
vo juosta ir perduosiu jam tavo val-
džią. Jis bus kaip tėvas Jeruzalės gy-
ventojams ir Judo namams.
22 Aš uždėsiu jam ant peties Dovydo
namų raktą. Jis atidarys, ir niekas ne-
beuždarys, jis užrakins, ir niekas ne-
beatrakins.
23 Aš įkalsiu jį kaip vinį tikroje vieto-
je, ir jis taps savo tėvo namuose šlo-
vingu sostu.
24 Ant jo kabos visa jo tėvo namų šlo-
vė: visos atžalos ir ataugos, maži ir
dideli indai nuo puodukų iki puodų.
25 Ateis diena, kai tikroje vietoje įkal-
ta vinis nulūš, visa, kas ant jos kabo-
jo, nukris ir suduš, nes taip Viešpats
pasakė’ ”.

23 Pranašavimas apie Tyrą. Rau-
dokite Tarsio laivai, nes sunai-
kintas jūsų miestas, į kurį galėtumė-
te grįžti. Tą žinią gavome iš Ketimo.
2 Nutilkite, gyventojai jūros pa-
kraščių, kuriuos buvo pripildę Si-
dono pirkliai, plaukiojantys po jūrą.
3 Per plačius vandenis atgabendavo
Sichoro grūdus, derlių nuo upės, ir
jūs buvote tautų prekyvietė.
4 Susigėsk, Sidone, nes jūra kalba, jū-
ros stiprybė sako: “Aš nebuvau nėš-
čia ir negimdžiau, neauginau nei jau-
nikaičių, nei mergaičių”.
5 Kai žinia apie Tyrą pasieks Egiptą,
jie išsigandę drebės.
6 Jūros pakraščių gyventojai, plaukite
į Tarsį ir raudokite!
7 Ar tai ne linksmasis senų senovėje
įkurtas miestas? Jo kojos nuneš jį į
tolimą šalį būti ateiviu.
8 Kas tą padarė Tyrui? Jis juk buvo
karališkas miestas, jo pirkliai buvo
kunigaikščiai, visoje žemėje gerbiami.
9 Kareivijų Viešpats taip nusprendė,
kad suvaldytų jo puikybę ir visą jo
garbę, kad sugėdintų visus žemės gar-
binguosius.
10 Tarsio dukterie, vaikščiok savo že-
mėje lyg upė, užliejanti kraštą; nie-
kas tavęs nebevaržo.
11 Viešpats ištiesė savo ranką virš jū-
ros, Jis drebino karalystes. Viešpats
davė įsakymą sunaikinti Kanaano
tvirtoves.
12 Jis sakė: “Nebesidžiauk, prispausta
mergaite, Sidono dukterie! Pakilk ir
plauk į Ketimą! Ir ten nerasi ramy-
bės”.
13 Štai chaldėjų šalis. Šitos tautos
anksčiau nebuvo, asirai įkūrė ją dy-
kumos gyventojams. Jie stato savo
bokštus, griauna jo rūmus, paverčia jį
griuvėsiais.
14 Vaitokite, Tarsio laivai, nes jūsų
tvirtovė sunaikinta.
15 Tyras bus užmirštas septyniasdešimt
metų. Toks yra žmogaus amžius. Po
septyniasdešimties metų atsitiks Tyrui
kaip dainoje apie paleistuvę:

16 "Pasiimk arfą, vaikščiok po miestą,
užmiršta paleistuve, dainuok meiliai
ir gražiai, kad tave atsimintų".
17 Po septyniasdešimties metų Viešpats aplankys Tyrą. Miestas vėl grįš
prie savo pelno, ištvirkaus su visomis
pasaulio karalystėmis visoje žemėje.
18 Jo prekyba ir pelnas bus pašvęsta
Viešpačiui. Jie nekraus atsargų sandėliuose, bet jas atiduos tarnaujantiems Viešpačiui, kad jie valgytų ir
apsirengtų.

24 Štai Viešpats daro žemę tuščią lyg dykumą, pakeičia jos
paviršių, išsklaido jos gyventojus.
2 Taip bus ir tautai, ir kunigui; ir vergui, ir šeimininkui; ir tarnaitei, ir jos
šeimininkei; ir perkančiam, ir parduodančiam; ir skolininkui, ir skolintojui.
3 Kraštas bus nušluotas ir nualintas,
nes taip Viešpats patvarkė.
4 Žemė liūdi ir nyksta, pasaulis visiškai sumenkėjo ir nyksta; žemės išdidieji nusilpsta.
5 Žemė suteršta jos gyventojų, nes jie
nesilaikė įstatymų, iškreipė teisingumą ir sulaužė amžinąją sandorą.
6 Todėl prakeikimas ryja žemę ir naikina jos gyventojus, todėl žemės gyventojai sudeginti ir žmonių mažai
belikę.
7 Vynas gedi, vynuogės nyksta, visi,
kieno buvo linksmos širdys, dūsauja.
8 Linksmybės su būgneliais liovėsi,
linksmųjų triukšmas pasibaigė, švelnūs arfos garsai nutilo.
9 Nebeskamba vyną geriančiųjų dainos, stiprus gėrimas apkarto jo gėrėjams.
10 Tuštybės miestas bus sugriautas, namai užrakinti, niekas durų nebevarstys.
11 Verkia dėl vyno gatvėse; išnyko
įvairios linksmybės, džiaugsmas žemėje dingo.
12 Miestas ištuštėjo, vartai guli griuvėsiuose.
13 Visas kraštas bus kaip alyvmedis po
vaisių nurinkimo, kaip vynuogynas po
vynuogių nurinkimo.
14 Jie pakels balsus, giedos apie Viešpaties didybę vakaruose,
15 šlovins Viešpatį rytuose ir jūros pakraščiuose Izraelio Dievo vardą.
16 Nuo žemės pakraščių girdime giedant: "Šlovė Teisiajam". Bet aš sakau: "Vargas man, aš nebepakelsiu!
Išdavikai be sąžinės – apgaudinėja,
suvedžioja".
17 Siaubas, duobė ir žabangai tau, žemės gyventojau!
18 Kas bėgs nuo siaubo garso, įkris į
duobę; išlipęs iš duobės, pateks į žabangus; debesys atsivėrę, žemės pamatai dreba.
19 Žemė draskyte draskoma, trinte
trinama, kratyte kratoma.
20 Žemė svyruote svyruos kaip girtas,
siūbuos kaip palapinė. Ją slėgs jos nusikaltimas, ji grius ir nebeatsikels.
21 Tą dieną Viešpats baus dangaus
kareiviją aukštybėse ir žemės karalius žemėje.
22 Jie bus surinkti kaip belaisviai į
duobę ir užrakinti; po daugelio dienų
jie bus aplankyti.
23 Mėnulis paraus ir saulė susigės, nes
kareivijų Viešpats šlovingai viešpataus Siono kalne, Jeruzalėje ir savo
vyresniųjų akivaizdoje.

25 Viešpatie, Tu esi mano Dievas, aš aukštinsiu Tave ir girsiu Tavo vardą, nes Tu padarei nuostabių dalykų, ištikimai įvykdei, ką
seniai buvai pažadėjęs.
2 Tu pavertei miestą akmenų krūva,

tvirtoves – griuvėsiais; svetimųjų rūmų
nebėra ir jie niekad nebebus atstatyti.
3 Stipri tauta šlovins Tave; galingų
tautų miestai bijos Tavęs.
4 Tu buvai stiprybė beturčiui, apsauga
vargšui nelaimėje, priebėga nuo aud-
ros, ūksmė karštyje; baisiųjų rūstybė
atsimušė kaip audra į sieną.
5 Kaip karštis sausoje vietoje, taip Tu
sudrausi svetimųjų siautimą; kaip
kaitra, nuslopinama debesų šešėliu,
taip baisiųjų pergalės bus nutildytos.
6 Kareivijų Viešpats šitame kalne su-
ruoš pokylį visoms tautoms; pokylį su
geriausiu maistu ir senu bei nusisto-
vėjusiu vynu.
7 Jis pašalins šitame kalne šydą, kuris
gaubia visas tautas ir gimines.
8 Jis sunaikins mirtį amžiams. Vieš-
pats Dievas visiems nušluostys ašaras
ir pašalins panieką nuo savo tautos vi-
soje žemėje, nes taip pasakė Viešpats.
9 Tuomet jie sakys: "Štai Jis, mūsų
Dievas; mes laukėme Jo, ir Jis išgel-
bės mus. Jis yra Viešpats, kurio lau-
kėme; džiaukimės ir džiūgaukime dėl
Jo išgelbėjimo!"
10 Viešpaties ranka ilsėsis šitame kal-
ne, o Moabas bus sumintas, kaip su-
minami šiaudai duobėje.
11 Jis išties savo rankas, kaip plauki-
kas ištiesia plaukti, ir Jis pažemins jų
išdidumą kartu su jų rankų grobiu.
12 Aukštas tvirtovių sienas Jis paže-
mins, sugriaus ir pavers dulkėmis.

26 Tuomet Judo šalyje giedos šią
giesmę: "Mūsų miestas yra
tvirtas; Jis suteiks išgelbėjimą už jo
sienų ir pylimų.
2 Atkelkite vartus ir teįeina teisioji
tauta, kuri saugo tiesą.
3 Tu suteiksi tobulą ramybę tiems, ku-
rie pasitiki Tavimi.
4 Pasitikėkite Viešpačiu visados, nes
Viešpats Jahvė yra amžina stiprybė.
5 Jis pažemina išpuikusius išdidaus
miesto gyventojus. Jis pažemina juos
iki žemės, dulkėmis paversdamas
miestą.
6 Mindžioja jį beturčių kojos, vargšų
žingsniai".
7 Teisiojo kelias yra tiesus, Tu jo taką
išlygini.
8 Tavo teismų kelyje, Viešpatie, mes
laukėme; mūsų sielos atsimena Tavo
vardą ir ilgisi Tavęs.
9 Mano siela naktį ilgisi Tavęs, mano
dvasia ieško Tavęs. Kai Tavo teismai
pasireiškia žemėje, pasaulio gyvento-
jai pasimoko teisumo.
10 Jei nedorėlio bus pasigailėta, jis ne-
pasimokys teisumo; teisiųjų šalyje jis
darys pikta ir nekreips dėmesio į
Viešpaties didybę.
11 Viešpatie, Tavo ranka yra pakelta,
bet jie nemato jos. Tavo uolumą dėl
tautos jie tepamato ir tesusigėsta.
Ugnis tesunaikina Tavo priešus.
12 Viešpatie, Tu suteiksi mums ramy-
bės, nes Tu juk viską padarei dėl mū-
sų.
13 Viešpatie, mūsų Dieve, kiti valdo-
vai viešpatavo mums, bet mes tik Ta-
vo vardą pripažįstame ir Jį garbina-
me.
14 Jie mirė ir nebeatgis, jie yra šešė-
liai ir nebeatsikels; Tu aplankei juos
ir sunaikinai, jų atminimą išdildei.
15 Viešpatie, tu padidinai tautą; šlovė
Tau už tai; Tu išplėtei krašto sienas.
16 Viešpatie, jie ieškojo Tavęs nelai-
mės metu; jie meldėsi, kai juos bau-
dei.
17 Kai gimdyvės laikas priartėja, ji
šaukia iš skausmo. Viešpatie, tokie
mes esame Tavo akivaizdoje.
18 Mes lyg gimdančios kentėjome, bet

pagimdėme tik vėją. Mes neatnešė-
me kraštui išlaisvinimo ir pasaulio gy-
ventojai nekrito.
19 Tavo mirusieji bus gyvi, jų kūnai
kelsis kartu su mano. Dulkėse esan-
tieji, pabuskite ir giedokite. Kaip ra-
sa gaivina augalus, taip Viešpats pri-
kels mirusiuosius.
20 Mano tauta, eik, įeik į savo kamba-
rius; pasislėpk valandėlę, kol praeis
Jo rūstybė.
21 Viešpats ateina iš savo buveinės
bausti žemės gyventojų už jų nusikal-
timus. Žemė atidengs ant jos pralietą
kraują ir nebeslėps nužudytųjų.

27 Tą dieną Viešpats nubaus kie-
tu, dideliu ir stipriu kardu le-
viataną, šliaužiančią ir besiraitančią
gyvatę, ir nukaus jūros slibiną.
2 Tą dieną giedokite apie vynuogyną:
3 "Aš, Viešpats, esu jo sargas. Aš nuo-
latos laistau jį; kad jam kas nepa-
kenktų, saugau jį dieną ir naktį.
4 Nėra manyje rūstybės. Jei kas jame
pasėtų erškėčių ir usnių, Aš įeičiau,
kovočiau ir sudeginčiau juos.
5 Tegu jie laikosi mano stiprybės, kad
galėtų susitaikyti su manimi; ir tada
jie susitaikys su manimi".
6 Ateityje Jokūbas vėl įsišaknys, o Iz-
raelis žaliuos ir žydės; jie pripildys vi-
są pasaulį savo vaisių.
7 Ar Jis baudė juos, kaip jų priešai
buvo baudžiami? Ar jų krito tiek,
kiek jų priešų?
8 Tu baudei juos nuosaikiai, kai at-
metei. Jis pašalino juos savo stipriu
pūstelėjimu rytų vėjo dieną.
9 Jokūbo kaltė bus atleista ir nuodė-
mė pašalinta, kai Jis aukurų akmenis
sutrupins kaip kalkakmenius, giraičių
bei atvaizdų nebeliks.
10 Sustiprintas miestas bus tuščias, be
gyventojų, kaip dykuma. Galvijai ga-
nysis jame, gulės ir apgrauš jo šakas.
11 Kai jo šakos nudžius, atėjusios mo-
terys jas nulauš ir sudegins. Tai tauta,
neturinti supratimo. Todėl jos Kūrė-
jas nepasigailės ir nesuteiks jai malo-
nės.
12 Tomis dienomis Viešpats kuls nuo
Eufrato upės iki Egipto upelio, o jūs,
izraelitai, būsite surinkti kaip grūdai.
13 Tą dieną pasigirs didysis trimitas,
paliktieji Asirijos krašte bei išsklaidy-
tieji Egipto šalyje sugrįš ir pagarbins
Viešpatį šventajame Jeruzalės kalne.

28 Vargas puikybės vainikui, Ef-
raimo girtuokliams, vystančiai
šlovingo grožio gėlei derlingame vy-
no įveiktųjų slėnyje.
2 Štai Viešpaties stiprusis ir galingasis
kaip smarki kruša, kaip laužantis vie-
sulas, kaip baisus lietus, kaip plūstan-
tis vanduo užtvindys žemę.
3 Jis sunaikins Efraimo girtuoklių pui-
kybę,
4 šlovingo grožio vystančiai gėlei vi-
duryje derlingo slėnio bus kaip ank-
styvam figos vaisiui: kas jį pamato,
nuskina ir suvalgo.
5 Tą dieną kareivijų Viešpats bus šlo-
vės karūna ir gražus vainikas savo
tautos likučiui;
6 teisingumo dvasia teisėjui ir stipry-
bė kariams nugalėti priešą.
7 Tačiau šie apsvaigo nuo vyno, svy-
ruoja nuo girtuokliavimo. Kunigas ir
pranašas, apsvaigę nuo girtuokliavi-
mo, nežino, ką darą. Jie klysta regėji-
muose, suklumpa sprendimuose.
8 Visi jų stalai apvemti, nėra švarios
vietos.
9 Ką Jis pamokys ir kam paaiškins gir-
dėtą pranešimą? Ką tik nujunkytiems
kūdikiams?

10 Taisyklė po taisyklės, taisyklė po
taisyklės, eilutė po eilutės, eilutė po
eilutės, čia truputį ir ten truputį.
11 Viešpats kalbės mikčiojančiomis lū-
pomis ir svetima kalba šitai tautai,
12 kuriai sakė: "Tai poilsis, kur gali pa-
ilsėti pavargę, tai atgaiva". Bet jie ne-
klausė.
13 Jiems buvo Viešpaties žodis: "Tai-
syklė po taisyklės, taisyklė po taisyk-
lės, eilutė po eilutės, eilutė po eilu-
tės, čia truputį ir ten truputį", kad jie
eitų, svyrinėtų, sukluptų, įsipainiotų
ir patektų į nelaisvę.
14 Išgirskite Viešpaties žodį, jūs pasi-
tyčiotojai, kurie viešpataujate mano
tautai Jeruzalėje.
15 Jūs sakote: "Mes padarėme sando-
rą su mirtimi ir susitarimą su miru-
siųjų buveine. Atūžiantis tvanas ne-
lies mūsų, nes melas yra mūsų prie-
bėga ir apgaulė mus dengia".
16 Todėl taip sako Viešpats Dievas:
"Štai Aš dedu Sione pamatui ištirtą
akmenį, brangų pamato kertinį ak-
menį. Kas tiki, nesielgs skubotai.
17 Teisingumas bus mano virvė, teisu-
mas – mano svambalas. Kruša sunai-
kins melo priebėgą, ir vanduo užlies
slėptuvę.
18 Tada jūsų sandora su mirtimi bus
panaikinta ir susitarimas su mirusių-
jų buveine nustos galioti. Atūžiantis
tvanas parblokš jus.
19 Kai jis praeis, nusineš jus. Jis užeis
kas rytą ir kas dieną, ir kas naktį. Tai
bus siaubinga žinia".
20 Guolis per trumpas išsitiesti, ir ant-
klodė per siaura įsivynioti.
21 Viešpats pakils kaip Perazimo kal-
ne, kaip Gibeono slėnyje. Jis padarys
darbą, savo bauginantį darbą, kaip
yra nusprendęs.
22 Nebesityčiokite, kad jūsų pančiai
nebūtų stipriau suveržti! Iš Viešpa-
ties, kareivijų Dievo, aš girdėjau apie
numatytą sunaikinimą visoje žemėje.
23 Išgirskite mano balsą, klausykite ir
supraskite mano kalbą.
24 Argi artojas kas dieną aria ir akėja,
ruošdamas dirvą sėjai?
25 Argi, sulyginęs žemės paviršių, jis
nesėja krapų, kmynų, miežių ir rugių?
26 Dievas pamokė jį, kad išmanytų.
27 Juk krapų ir kmynų niekas nekulia
velenais. Krapus iškulia lazda ir kmy-
nus lazdele.
28 Javus duonai reikia sumalti, todėl
ant jų nevažinėja velenais visą laiką
ir nemindo gyvulių kanopomis.
29 Taip patvarkė kareivijų Viešpats; Jo
patarimas yra nuostabus ir išmintis
didinga.

29 Vargas Arieliui, miestui, ku-
riame gyveno Dovydas. Kas-
met švęskite šventes, pjaukite aukas.
2 Aš užleisiu priespaudą Arieliui. Ja-
me bus verksmas ir vaitojimas; jis bus
tikras Arielis.
3 Apgulsiu tave, apkasiu grioviais, ap-
statysiu apsiausties bokštais.
4 Tu būsi labai pažemintas ir iš dulkių
prislopintu balsu kalbėsi. Tavo balsas
bus girdimas kaip mirusiųjų dvasių iš-
šaukėjo balsas, kaip šnabždesys iš po
žemių.
5 Tavo priešų bus daugybė kaip dul-
kių ir tavo prispaudėjų gausu – kaip
vėjo nešamų pelų. Tai įvyks visai ne-
lauktai ir ūmai.
6 Kareivijų Viešpats aplankys tave
griausmu, žemės drebėjimu, audros
viesulu ir ryjančia ugnies liepsna.
7 Kaip sapnas, kaip nakties regėjimas
bus gausybė tautų, kariaujančių prieš
Arielį, jį apgulusių grioviais ir bokš-
tais.

8 Alkanas sapnuoja, kad jis valgo, bet
pabudęs tebėra alkanas; arba ištroš-
kęs sapnuoja, kad geria, o pabudęs
tebėra ištroškęs. Taip bus tautoms,
kurios kariaus prieš Siono kalną.
9 Nusistebėkite, pasibaisėkite ir šau-
kite! Jie girti, bet ne nuo vyno; svy-
ruoja, bet ne nuo stipraus gėrimo.
10 Viešpats siuntė jums kieto miego
dvasią, užmerkė jūsų akis – pranašus,
uždengė jūsų galvas – regėtojus.
11 Visi regėjimai bus jums kaip užant-
spauduota knyga. Jei kas paduotų ją
mokančiam skaityti ir sakytų: "Pa-
skaityk!", tas atsakytų: "Negaliu, nes
ji užantspauduota".
12 Jei knygą paduotų nemokančiam
skaityti ir jam sakytų: "Skaityk!", jis
atsakytų: "Aš nemoku skaityti".
13 Viešpats tarė: "Kadangi ši tauta ar-
tinasi prie manęs savo burna ir pa-
gerbia mane savo lūpomis, bet jų šir-
dis yra toli nuo manęs ir jie mokosi
bijoti manęs, klausydami žmonių
priesakų,
14 tai Aš nustebinsiu šią tautą savo
nuostabiu darbu. Jų išminčių išmintis
pranyks, gudriųjų sumanumas pra-
žus".
15 Vargas tiems, kurie savo planus sle-
pia nuo Viešpaties ir darbus daro
tamsoje, galvodami: "Kas mus mato
ir kas mus žino?"
16 Jūs iškreipiate dalykus! Argi puo-
džius gali būti laikomas lygiu moliui?
Ar kūrinys sako apie savo kūrėją: "Jis
nesukūrė manęs"? Ar daiktas kalba
apie tą, kuris jį padarė: "Jis nieko nesupranta"?
17 Netrukus ir Libanas taps ariama
dirva, o dirva – mišku.
18 Tą dieną kurtieji išgirs knygos žo-
džius ir aklųjų akys praregės.
19 Romieji dar labiau džiaugsis Vieš-
pačiu ir beturčiai – Izraelio Šventuoju.
20 Prispaudėjai dings ir pasityčiotojai
žus; bus sunaikinti, kurie elgiasi ne-
teisingai,
21 kurie apšmeižia žmogų, kurie var-
tuose kaltintojui spendžia spąstus ir
teisųjį laiko nieku.
22 Todėl Viešpats, kuris išgelbėjo Ab-
raomą, taip sako Jokūbo namams:
"Jokūbas nebebus pažemintas, jo vei-
das nebeišblykš.
23 Jis matys savo vaikus, mano rankų
darbą, tarp savųjų; jie pripažins šven-
tu mano vardą ir Jokūbo Šventąjį ir
bijos Izraelio Dievo.
24 Kurie klydo dvasioje, susipras, ku-
rie buvo nepatenkinti, priims pamo-
kymą".

30 Viešpats sako: "Vargas maiš-
taujantiems vaikams, kurie
priimate patarimą, bet ne mano duo-
tą, sudarote sąjungą, bet be mano
dvasios. Taip kaupiate nuodėmes.
2 Einate į Egiptą, manęs nepasiklau-
sę, ieškote faraono pagalbos ir pasiti-
kite Egipto šešėliu.
3 Faraono pagalba taps jums gėda ir
pasitikėjimas Egipto šešėliu – negarbe.
4 Nors tavo kunigaikščiai yra Coane
ir jų pasiuntiniai pasiekė Hanę,
5 sulauksite gėdos ir pajuokos dėl
tautos, kuri jūsų negali nei išgelbėti,
nei suteikti pagalbos, nei naudos".
6 Regėjimas apie žvėris pietų krašto,
kuriame yra vargas ir priespauda; kur
liūtai, gyvatės ir skrendanti angis gy-
vena. Žmonės gabena savo turtus ant
asilų ir savo lobius ant kupranugarių
pas tautą, kuri negali padėti.
7 Egipto pagalba yra bevertė ir be-
tikslė. Todėl šaukiau: "Jų jėga ramiai
sėdėti".
8 Tad eik, užrašyk lentoje ir įrašyk

knygoje, kad vėlesniam laikui išliktų
įspėjimas.
9 Ši tauta yra maištinga, melagiai vaikai, kurie neklauso Viešpaties įstatymo.
10 Jie sako regėtojams: "Neregėkite!", ir pranašams: "Nepranašaukite, kas tiesa; kalbėkite, kas mums patinka, pranašaukite mums apgaules.
11 Pasitraukite iš kelio, šalinkitės nuo mūsų tako, tepasitraukia mums iš akių Izraelio Šventasis".
12 Štai ką sako Izraelio Šventasis: "Kadangi jūs niekinate žodį, viliatės priespauda ir remiatės skriauda,
13 jums šis nusikaltimas bus pavojingas, kaip aukštoje sienoje didėjantis plyšys: siena ūmai ir nelauktai sugrius;
14 ji subyrės, kaip puodžiaus indas, kuris taip sutrupinamas, kad nebelieka šukės ugniai paimti iš židinio ar pasisemti truputį vandens iš duobės".
15 Taip sako Viešpats, Izraelio Šventasis: "Jei atsigręšite ir nusiraminsite, būsite išgelbėti. Ramume ir pasitikėjime yra jūsų stiprybė". Bet jūs nenorite.
16 Jūs sakote: "Ne, mes bėgsime ant žirgų". Todėl jūs bėgsite. "Mes josime ant eiklių". Ir jūsų persekiotojai bus eiklūs.
17 Tūkstantis bėgsite, išsigandę vieno, o, gąsdinant penkiems, bėgsite, kol liksite kaip pušies stuobrys kalno viršūnėje, kaip vėliava kalvoje.
18 Viešpats nori jūsų pasigailėti ir suteikti jums malonę. Viešpats yra teisingumo Dievas; palaiminti, kurie Jo laukia.
19 Siono tauta, gyvenanti Jeruzalėje, tu daugiau nebeverksi! Jis tikrai pasigailės tavęs. Tavo šauksmą Jis išgirs ir į jį atsakys.
20 Viešpats maitino jus vargo duona ir girdė priespaudos vandeniu. Dabar tavo mokytojai nebesislėps, tavo akys visada juos matys.
21 Tavo ausys girdės žodžius, sakomus tau už nugaros: "Tas yra kelias, eikite juo", jei būsite nukrypę į dešinę ar į kairę.
22 Tu pašalinsi sidabrinius atvaizdus ir auksinius stabus, kaip šiukšles juos išmesi, sakydamas: "Lauk iš čia!"
23 Jis duos lietaus tavo sėklai, kuria apsėsi dirvą. Javai gausiai užderės derlingoje žemėje. Tada tavo banda ganysis plačioje ganykloje.
24 Tavo jaučiai ir asilai, kuriais įdirbama žemė, ės sūdytą pašarą, šakėmis sukratytą.
25 Nuo kiekvieno aukštesnio kalno ir iškilusios kalvos tekės vandens upeliai žudymo dienoje, kai bokštai grius.
26 Mėnulis švies kaip saulė; saulė bus septynis kartus šviesesnė, kaip septynių dienų šviesa, kai Viešpats perriš savo tautos žaizdą ir pagydys kirčių padarytas žaizdas.
27 Viešpaties vardas ateina iš tolo. Jo rūstybė deganti ir sunki, Jo lūpos pilnos įtūžio, liežuvis – ryjanti ugnis.
28 Jo kvapas kaip patvinusios upės srovė, kuri siekia iki kaklo ir naikina tautas. Jis pažaboja tautas ir paklaidina jas.
29 Tada jūs giedosite kaip šventų iškilmių naktį ir nuoširdžiai džiaugsitės, lyg eidami į Viešpaties kalną, pas Izraelio Galingąjį, palydint fleitai.
30 Viešpats leis išgirsti savo šlovingą balsą ir pajusti nusileidžiančios rankos smūgį, užsidegusios rūstybės liepsnojančią ir ryjančią ugnį, smarkų lietų ir krušą.
31 Viešpaties balsas išgąsdins asirus, kai Jis jiems smogs lazda.

32 Kiekvienas lazdos smūgis, kuriuo
Viešpats smogs jiems, bus palydimas
būgneliais ir arfomis. Jis kovos su jais
grasindamas.
33 Jau seniai yra paruoštas Tofetas;
taip, karaliui jis paruoštas, gilus ir
platus, jame bus gausu ugnies ir mal-
kų; Viešpaties kvapas kaip sieros sro-
vė uždegs jį.

31 Vargas einantiems į Egiptą
pagalbos, kurie pasitiki žir-
gais ir kovos vežimais. Kadangi jų
tiek daug ir raiteliai tokie gausūs ir
stiprūs, jie nesikreipia į Izraelio Šven-
tąjį ir neieško Viešpaties.
2 Jis yra išmintingas, užleidžia nelai-
mę ir neatsiima žodžių. Jis pakils
prieš nedorėlių namus ir nusikaltėlių
padėjėjus.
3 Egiptiečiai yra žmonės, ne Dievas.
Jų žirgai yra kūnas, ne dvasia. Kai
Viešpats išties ranką, padėjėjas su-
klups, ir tas, kuriam teikiama pagal-
ba, kris; taip jie abu drauge žus.
4 Taip Viešpats pasakė man: "Kaip
liūtas ar jaunas liūtukas urzgia prie
savo grobio ir neišsigąsta, kai prie jo
artėja piemenų būrys šūkaudamas, ir
jų nebijo, taip kareivijų Viešpats nu-
sileis kovoti dėl Siono kalno ir jo auk-
štumos.
5 Kaip paukščiai skraido, taip karei-
vijų Viešpats gins Jeruzalę; gins, iš-
laisvins ir išgelbės".
6 Izraelio vaikai, grįžkite prie To, nuo
kurio buvote visai nutolę.
7 Tą dieną kiekvienas išmes sidabro
ir aukso stabus, kuriuos savo ranko-
mis pasidarė ir jais nusidėjo.
8 "Asirija kris ir žus ne nuo žmogaus
kardo. Jie bėgs nuo kardo, ir jų jau-
nuoliai paklius į vergystę.
9 Jie pabėgs į savo tvirtovę iš baimės
ir jų kunigaikščiai išsigąs vėlia-
vos", – sako Viešpats, kurio ugnis Sio-
ne ir krosnis Jeruzalėje.

32 Štai karalius karaliaus teisu-
me ir kunigaikščiai valdys tei-
singai.
2 Kiekvienas iš jų bus kaip prieglauda
nuo vėjo ar apsauga audroje: kaip
vandens upeliai dykumoje ir kaip di-
delės uolos šešėlis tyruose.
3 Reginčiųjų akys matys ir girdinčiųjų
ausys atidžiai klausysis.
4 Lengvabūdžiai supras pažinimą ir
mikčiojančiųjų kalba bus aiški.
5 Kvailio nebevadins kilniu, apgavi-
ko – garbingu.
6 Kvailys kalba kvailystes, jo širdis sie-
kia neteisybės. Jis veidmainiauja ir
kalba neteisingai apie Viešpatį. Jis
nepavalgydina alkano ir nepagirdo iš-
troškusio.
7 Apgaviko sumanymai yra pikti, jis
galvoja pakenkti vargšui teisme savo
melais, nors beturtis ir kalba teisybę.
8 Kilnus galvoja kilniai ir gina teisin-
gumą.
9 Jūs, nerūpestingos moterys, klausy-
kite mano balso; jūs, savimi pasitikin-
čios dukros, išgirskite mano kalbą.
10 Metams praėjus, jūs, savimi pasiti-
kinčios, išsigąsite, nes niekas vynuo-
gių neberinks ir sodų vaisių nebe-
skins.
11 Išsigąskite ir drebėkite. Nusirenki-
te ir apsisiauskite ašutinėmis.
12 Muškitės į krūtinę ir dejuokite, ap-
gailėdamos gražius laukus ir derlin-
gus vynuogynus.
13 Mano tautos derlingoje dirvoje ir
gyvybės pilno miesto namų vietoje
žels erškėčiai ir augs usnys.
14 Rūmai ištuštės, miesto triukšmas
nutils, kalva ir stebėjimo bokštas virs

lauku, kuriuo džiaugsis laukiniai asi-
lai ir ganysis bandos.
15 Taip pasiliks, iki dvasia iš aukšto
bus išlieta. Tada dykumos taps der-
lingais laukais ir miškais;
16 teisingumas gyvens dykumoje ir tei-
sumas pasiliks derlinguose laukuose.
17 Teisumo darbas bus taika, jo pasek-
mė – ramybė ir pasitikėjimas.
18 Mano tauta gyvens ramioje vietoje
ir saugiuose namuose,
19 kai kruša kris ant miško ir miestas
nusileis į žemumą.
20 Palaiminti jūs sėsite prie vandenų,
laisvai ten ganysis asilai ir jaučiai.

33 Vargas tau, naikintojau, kurio
niekas nenaikina. Tu apgau-
lingai elgiesi, o tavęs niekas neapgau-
dinėja. Kai baigsi naikinti, pats būsi
sunaikintas, ir kai baigsi apgaudinėti,
tave apgaus.
2 Viešpatie, būk mums maloningas,
mes laukiame Tavęs. Būk mūsų ran-
ka kas rytą, išgelbėk nelaimės metu.
3 Tautos bėga nuo triukšmo; kai Tu
pakyli – išsisklaido giminės.
4 Jų grobis sunyks lyg skėrių sunaikin-
tas derlius.
5 Viešpats yra išaukštintas, nes Jis gy-
vena aukštybėje. Jis pripildė Sioną
teisingumu ir teisumu.
6 Jis duos laikus, saugius išgelbėjimo
jėga, išmintimi, pažinimu. Viešpaties
baimė bus jų turtas.
7 Štai karžygiai rauda lauke, taikos
pasiuntiniai graudžiai verkia.
8 Keliai ištuštėjo, keliautojai išnyko.
Jis sulaužė sandorą, miestus sunaiki-
no, žmonėmis nesirūpina.
9 Kraštas liūdi ir nyksta: Libanas ap-
leistas ir sunykęs, Saronas pavirto dy-
kuma, Basano ir Karmelio lapai nu-
krito.
10 Viešpats sako: “Dabar Aš kelsiuos
ir būsiu išaukštintas.
11 Jūs pastojote šienu ir pagimdysite
šiaudus. Jūsų kvapas sunaikins jus
kaip ugnis.
12 Tautos bus kaip išdegtos kalkės,
kaip nupjauti erškėčiai bus sudegin-
tos ugnimi.
13 Išgirskite toli esantys, ką Aš pada-
riau, arti esantys supraskite mano ga-
lią”.
14 Siono nusidėjėliai išsigandę, veid-
mainiai dreba: “Kas gali gyventi prie
viską ryjančios ugnies? Kas gali gy-
venti prie amžino karščio?”
15 Kas vaikšto teisiai ir kalba tiesą,
kas paniekina priespaudos pelną, kas
neima kyšių, kas užsikemša ausis ir
nesiklauso kraują praliejančių, kas
užmerkia akis ir nesigėri piktybėmis,
16 tas gyvens aukštumose; jo apsaugos
pilis bus aukštose uolose, jis turės
duonos ir jo vanduo neišseks.
17 Tavo akys matys karalių jo grožybė-
je, jos matys tolimą šalį.
18 Tu prisiminsi siaubo laikus: “Kur
dingo mokesčių skaičiuotojas ir svė-
rėjas? Kur yra skaičiavęs bokštus?”
19 Tu nebematysi žiaurios tautos, tau-
tos, kurios kalbos nesupranti, mikčio-
jančio liežuvio, kuris tau svetimas.
20 Žvelk į Sioną, mūsų iškilmių mies-
tą. Tavo akys tesidžiaugia Jeruzale:
tvirtais pastatais, nesugriaunama pa-
lapine, kurios stulpai nepašalinami ir
virvės nesutraukomos.
21 Šlovingas Viešpats yra mūsų gyrius
ir plačių srovių versmė. Čia nepasiro-
dys irkluotojų valtis ir neplauks išdi-
dus laivas.
22 Viešpats yra mūsų teisėjas, Vieš-
pats – mūsų valdovas, Viešpats – mūsų
karalius; Jis išgelbės mus.
23 Tavo virvės atsileidusios; jos tvirtai

nebelaiko stiebo savo vietoje nei iš-
pūstų burių. Tada bus dalinamas di-
delis grobis, net raišieji gaus dalį.
24 Nė vienas iš gyventojų nesakys: "Aš
sergu". Žmonėms, kurie čia gyvens,
bus atleistos kaltės.

34 Priartėkite, tautos, klausyki-
tės, pagonys, teišgirsta žemė
ir visa, kas joje, pasaulis ir visa, kas iš
jo kyla.
2 Viešpats rūstauja ant tautų, grasina
jų kariuomenėms. Jis pasmerkė jas,
paskyrė jas sunaikinti.
3 Užmuštieji bus išmesti, jų lavonai
dvoks, kalnai mirks jų kraujyje.
4 Dangaus kareivijos sutirps, dangus
bus suvyniotas kaip knyga. Lyg vyn-
medžio ir figmedžio suvytę lapai krin-
ta jo pulkai.
5 Mano kardas bus nuplautas dangu-
je, jis nusileis Idumėjos teismui, ant
mano prakeiktos tautos.
6 Viešpaties kardas suteptas krauju,
aptekęs taukais. Jis suteptas avinėlių
ir ožių krauju, aptekęs avinų inkstų
taukais. Viešpaties auka Bosroje, di-
delės skerdynės Idumėjoje.
7 Čia krinta stumbrai drauge su jau-
čiais ir buliais. Žemė yra permirkus
krauju, dirva pilna taukų.
8 Tai Viešpaties keršto diena, atlygi-
nimo metai už Siono skriaudą.
9 Upeliai pavirs derva, žemė – siera,
kraštas degs kaip derva.
10 Dieną ir naktį ji degs, dūmai rūks
amžinai. Kartų kartoms kraštas liks
tyrlaukiu, niekas juo nekeliaus.
11 Ten gyvens vanagas ir ežys, įsikurs
pelėda ir varnas. Viešpats išties su-
maišties virvę ir ištuštėjimo svambalą.
12 Nebeliks kilmingųjų, kurie galė-
tų karaliauti, visi kunigaikščiai taps
niekas.
13 Rūmuose augs erškėčiai, tvirtovė-
se – dilgėlės ir usnys. Čia gyvens ša-
kalai ir stručiai.
14 Ten susitiks vilkai su hienomis, sa-
tyrai šauks vienas kitam. Nakties
šmėklos ten susiras sau poilsio vietą.
15 Gyvatės turės ten lizdus ir saugos
savo vaikus; ten rinksis ir būriuosis
maitvanagiai.
16 Skaitykite ir tyrinėkite Viešpaties
raštus – visi susirinks, kaip pasakyta.
Viešpats taip pasakė, ir Jo dvasia juos
surinks.
17 Jis metė burtą, matavimo virve pa-
dalino jiems kraštą. Jie paveldės jį
amžiams ir per kartų kartas gyvens
tame krašte.

35 Tyrai ir dykumos džiūgaus,
stepės pražys pievų gėlėmis;
2 ji žydės, bus linksma, džiaugsis ir
giedos. Jai teks Libano šlovė, Karme-
lio ir Sarono grožis. Taip, jie matys
Viešpaties šlovę ir Dievo didybę.
3 Sustiprinkite suglebusias rankas ir
klumpančius kelius.
4 Sakykite išsigandusioms širdims:
"Būkite drąsūs ir nebijokite. Štai jū-
sų Dievas atkeršys ir atlygins. Jis at-
eis ir išgelbės jus".
5 Tada aklųjų akys atsimerks ir kur-
čiųjų ausys atsivers.
6 Tada raišas šokinės kaip briedis ir
nebylys giedos. Vanduo trykš dyku-
moje ir upeliai tekės stepėse.
7 Sausoje žemėje ežerai, išdžiūvusio-
je – vandens šaltiniai. Kur šakalai gy-
veno, augs nendrės ir meldai.
8 Ten eis kelias, vadinamas Šventu
keliu, kuriuo nevaikščios niekas ne-
švarus.
9 Čia nesimaišys liūtas, ir joks plėšrus
žvėris nevaikštinės juo; išpirktieji ke-
liaus juo.

[10] Viešpaties išlaisvintieji sugrįš ir eis
į Sioną giedodami; amžina linksmybė
vainikuos jų galvas. Jie džiaugsis ir
linksminsis, vaitojimo ir dūsavimo ne-
bebus.

36 Keturioliktais karaliaus Eze-
kijo metais Asirijos karalius
Sinacheribas puolė visus sustiprintus
Judo miestus ir juos paėmė.
[2] Asirijos karalius siuntė Rabsaką iš
Lachišo į Jeruzalę pas karalių Ezeki-
ją su didele kariuomene. Jis sustojo
prie aukštutinio vandentiekio tvenki-
nio, vėlėjo lauke.
[3] Pas jį išėjo Helkijo sūnus Eliakimas,
rūmų viršininkas, raštininkas Sobna ir
metraštininkas Joahė, Asafo sūnus.
[4] Rabsakas jiems tarė: "Taip sakykite
Ezekijui: 'Taip sako didysis karalius,
Asirijos karalius: 'Kuo remiasi tavo
pasitikėjimas?
[5] Tu kalbi tuščius žodžius, o karui rei-
kalingas patarimas ir jėga. Kuo pasi-
tiki, kad maištauji prieš mane?
[6] Ar ketini atsiremti į Egiptą, šitą su-
lūžusią nendrę? Kas į ją atsiremia,
tam ji įsminga į ranką ir perduria ją.
Toks yra faraonas, Egipto karalius, vi-
siems, kurie juo pasitiki.
[7] Jei tu sakysi: 'Mes pasitikime Vieš-
pačiu, savo Dievu', tai ar ne Jo auk-
štumas ir aukurus Ezekijas pašalino
ir įsakė Judui ir Jeruzalei: 'Jūs gar-
binkite prie šito aukuro'.
[8] Taigi dabar lenktyniauk su mano
valdovu, Asirijos karaliumi; aš tau
duosiu du tūkstančius žirgų, jei tu su-
rinksi tiek raitelių ant jų joti.
[9] Ar gali pasipriešinti silpniausiam
mano valdovo tarnų būriui, nors ir
pasitiki Egipto kovos vežimais ir rai-
teliais?
[10] Argi aš be Viešpaties atėjau į šį
kraštą jo sunaikinti? Viešpats man
įsakė: 'Eik ir sunaikink tą kraštą' ".
[11] Tada Eliakimas, Sobna ir Joahė sa-
kė Rabsakui: "Kalbėk su savo tarnais
aramėjiškai, mes suprantame; nekal-
bėk su mumis žydiškai, girdint žmo-
nėms ant sienų".
[12] Rabsakas atsakė: "Ar mano valdo-
vas siuntė mane tik pas tavo valdovą
ir tave kalbėti šiuos žodžius? Ar ne
pas tuos vyrus, kurie sėdi ant sienos,
kad valgytų su jumis savo pačių išma-
tas bei gertų savo šlapimą?"
[13] Tada Rabsakas atsistojo ir garsiai
šaukė žydiškai: "Klausykite didžiojo
karaliaus, Asirijos karaliaus žodžių!
[14] Taip sako karalius: 'Nesiduokite
Ezekijo suvedžiojami, nes jis neišgel-
bės jūsų.
[15] Tenejtikina Ezekijas jūsų pasitikėti
Viešpačiu, sakydamas: 'Viešpats tik-
rai išgelbės mus ir šito miesto neati-
duos į Asirijos karaliaus rankas'.
[16] Neklausykite Ezekijo, nes taip sa-
ko Asirijos karalius: 'Padarykite su
manimi sutartį ir išeikite pas mane,
tuomet kiekvienas valgysite nuo savo
vynmedžio ir nuo savo figmedžio bei
gersite vandenį iš savo šulinio,
[17] kol aš ateisiu ir išvesiu jus į kraštą,
panašų į jūsų, pilną javų ir vyno, duo-
nos ir vynuogių.
[18] Nesiduokite Ezekijo suklaidinami,
kai jis kalba: 'Viešpats išgelbės mus'.
Argi kuris nors iš tautų dievų išgelbė-
jo savo kraštą iš Asirijos karaliaus
rankos?
[19] Kur yra Emato ir Arpado dievai?
Kur Sefarvaimo dievai? Argi jie išgel-
bėjo Samariją iš mano rankos?
[20] Kuris visų šitų kraštų dievas išgel-
bėjo savo kraštą iš mano rankos, kad
Viešpats išgelbėtų Jeruzalę?' "
[21] Jie visi tylėjo ir neatsakė nė žodžio,

nes karalius buvo įsakęs: "Neatsaky-
kite jam".
[22] Eliakimas, Helkijo sūnus, rūmų vir-
šininkas, raštininkas Sobna ir Joahė,
Asafo sūnus, metraštininkas, atėjo
pas Ezekiją su perplėštais rūbais ir
perdavė jam Rabsako žodžius.

37 Tai išgirdęs, karalius Ezekijas
perplėšė savo rūbus, apsire-
ngė ašutine ir nuėjo į Viešpaties na-
mus.
[2] Jis nusiuntė rūmų viršininką Eliaki-
mą, raštininką Sobną ir vyresniuosius
kunigus, apsirengusius ašutinėmis,
pas pranašą Izaiją, Amoso sūnų.
[3] Jie kalbėjo jam: "Taip sako Ezeki-
jas: 'Šita diena yra bausmės, pažemi-
nimo ir gėdos diena. Atėjo laikas
gimdyti, bet nėra jėgų.
[4] Gal Viešpats, tavo Dievas, išgirs žo-
džius Rabsako, kurį Asirijos karalius
siuntė niekinti gyvąjį Dievą, ir su-
draus už žodžius, kuriuos Viešpats,
tavo Dievas, girdėjo. Melskis už tuos,
kurie yra likę' ".
[5] Karaliaus Ezekijo tarnai atėjo pas
Izaiją.
[6] Ir Izaijas kalbėjo jiems: "Sakykite
savo valdovui: 'Taip sako Viešpats:
'Neišsigąsk girdėtų žodžių, kuriais
Asirijos karaliaus tarnai man piktžo-
džiavo.
[7] Štai Aš pasiųsiu jam dvasią, ir jis,
išgirdęs žinią, grįš į savo šalį ir ten
bus nužudytas' ".
[8] Rabsakas sugrįžęs rado Asirijos ka-
ralių kariaujantį prieš Libną, nes jis
girdėjo, kad šis pasitraukė nuo Lachi-
šo.
[9] Jis išgirdo sakant apie Etiopijos ka-
ralių Tirhaką: "Jis ateina kovoti prieš
tave". Tai išgirdęs, jis siuntė pasiunti-
nius pas Ezekiją ir įsakė:
[10] "Taip sakykite Ezekijui, Judo kara-
liui: 'Teneapgauna tavęs tavo Dievas,
kuriuo pasitiki, sakydamas: 'Jeruzalė
nebus atiduota į Asirijos karaliaus
rankas'.
[11] Tu girdėjai, ką Asirijos karaliai pa-
darė visose šalyse, jas visai sunaikin-
dami. Nejaugi tu būsi išgelbėtas?
[12] Argi tų tautų, kurias mano tėvai su-
naikino, dievai išgelbėjo Gozaną,
Charaną, Rezefą ir Edeno vaikus, gy-
venusius Telasare?
[13] Kur yra Emato, Arpado, Sefarvai-
mo, Heno ir Ivo miestų karaliai?' "
[14] Ezekijas paėmė laišką iš pasiunti-
nių ir perskaitė jį. Po to, nuėjęs į
Viešpaties namus, išskleidė jį Viešpa-
ties akivaizdoje.
[15] Ezekijas meldėsi, sakydamas:
[16] "Kareivijų Viešpatie, Izraelio Die-
ve, kuris gyveni tarp cherubų. Tu vie-
nas esi visų žemės karalysčių Dievas,
Tu sukūrei dangų ir žemę.
[17] Palenk, Viešpatie, savo ausį ir iš-
girsk. Atverk, Viešpatie, savo akis ir
pamatyk. Išgirsk visus Sinacheribo
žodžius, kuriais jis niekino gyvąjį Die-
vą.
[18] Tai tiesa, Viešpatie, kad Asirijos
karaliai išnaikino tautas ir jų šalis.
[19] Jie sudegino jų dievus, nes jie ne-
buvo dievai, tik žmonių rankų dar-
bas – medis ir akmuo, – todėl jie juos
sunaikino.
[20] Dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, iš-
gelbėk mus iš jo rankų, kad visos že-
mės karalystės žinotų, jog Tu vienas
esi Viešpats".
[21] Tada Izaijas, Amoso sūnus, pasiun-
tė pas Ezekiją, sakydamas: "Taip sa-
ko Viešpats, Izraelio Dievas, apie Si-
nacheribą, Asirijos karalių.
[22] Štai Viešpaties žodis, kurį Jis kal-
bėjo apie jį: 'Mergelė, Siono dukra,

paniekino tave ir pasityčiojo iš tavęs.
Jeruzalės dukra kraipo galvą dėl ta-
vęs.
23 Ką tu niekinai ir prieš ką piktžo-
džiavai? Prieš ką išdidžiai pakėlei
balsą ir savo akis? Prieš Izraelio
Šventąjį!
24 Per savo tarnus tu niekinai Viešpa-
tį ir sakei: 'Su daugybe kovos vežimų
aš pasikėliau į kalnų aukštumas, Li-
bano aukščiausias vietas. Aš iškirsiu
jo aukštuosius kedrus, gražiausius ki-
parisus. Aš pasieksiu pačią aukštumą,
Karmelio mišką.
25 Aš kasiau šulinius ir gėriau vande-
nį; savo kojų padais išdžiovinau upes
apsiausties vietose'.
26 Argi negirdėjai? Jau seniai Aš tai
padariau, labai seniai tai paruošiau,
tik dabar įvykdžiau, kad tu galėtum
sustiprintus miestus paversti griuvė-
sių krūvomis.
27 Todėl jų gyventojai bejėgiai, jie nu-
sigando ir susigėdo, jie tapo kaip lau-
ko žolė, kaip gležna žolė ant stogų,
kuri nudžiūna neužaugusi.
28 Aš žinau, kaip tu gyveni, kaip tu
įeini ir išeini, kaip tu siautėji prieš
mane.
29 Kadangi tavo siautėjimas prieš ma-
ne ir tavo pasipūtimas pasiekė mano
ausis, Aš įversiu savo grandį į tavo
šnerves ir tave pažabosiu, ir vesiu ta-
ve atgal keliu, kuriuo atėjai'.
30 Tau bus toks ženklas: šiais metais
valgyk, ką randi, kitais metais maitin-
kis tuo, kas užaugs savaime; o trečiais
metais sėkite ir pjaukite, sodinkite
vynuogynus ir valgykite jų vaisus.
31 Judo namų likutis vėl leis šaknis
apačioje ir neš vaisių viršuje.
32 Iš Jeruzalės išeis išlikusieji, iš Sio-
no kalno išgelbėtieji. Tai darys karei-
vijų Viešpaties uolumas.
33 Todėl taip sako Viešpats apie Asi-
rijos karalių: 'Jis neįeis į šį miestą ir
nepaleis į jį nė vienos strėlės, neateis
prieš jį su skydais ir nesupils pylimo
aplink jį.
34 Jis sugrįš tuo pačiu keliu, kuriuo
atėjo, ir į miestą neįsiverš,–sako
Viešpats.–
35 Aš apginsiu šitą miestą ir išgelbė-
siu jį dėl savęs ir dėl mano tarno Do-
vydo' ".
36 Viešpaties angelas išėjo ir išžudė
asirų stovykloje šimtą aštuoniasde-
šimt penkis tūkstančius. Kai jie atsi-
kėlė anksti rytą, visur buvo pilna la-
vonų.
37 Asirijos karalius Sinacheribas pasi-
traukė ir grįžo į Ninevę.
38 Kai jis garbino savo dievo Nisrocho
namuose, jo sūnūs Adramelechas ir
Sareseris nužudė jį kardu ir pabėgo į
Armėnijos kraštą. Jo sūnus Asarha-
donas karaliavo jo vietoje.

38 Tomis dienomis Ezekijas
mirtinai susirgo. Pas jį atėjo
pranašas Izaijas, Amoso sūnus, ir jam
tarė: "Taip sako Viešpats: 'Sutvarkyk
savo namus, nes tu nebepasveiksi, bet
mirsi' ".
2 Ezekijas nusigręžė į sieną ir meldė-
si:
3 "Viešpatie, meldžiu Tave, atsimink,
kad aš teisingai ir tobula širdimi
vaikščiojau prieš Tave ir dariau gera
Tavo akyse". Ir Ezekijas graudžiai
verkė.
4 Viešpaties žodis buvo suteiktas Izai-
jui:
5 "Eik ir sakyk Ezekijui: 'Taip sako
Viešpats, tavo tėvo Dovydo Dievas:
'Aš girdėjau tavo maldą ir mačiau ta-
vo ašaras. Aš pridėsiu tau dar pen-
kiolika metų

[6] ir išgelbėsiu tave ir šitą miestą iš
Asirijos karaliaus rankų.
[7] Tau bus šis Viešpaties ženklas, kad
Viešpats įvykdys, ką pažadėjo.
[8] Aš pastumsiu Achazo saulės laikro-
džio šešėlį atgal dešimčia laipsnių' ".
Saulė sugrįžo dešimčia laipsnių atgal,
kuriuos buvo nuėjusi.
[9] Ezekijas, Judo karalius, pagijęs iš
savo ligos, parašė:
[10] "Aš maniau, jog, įpusėjus mano
amžiui, turėsiu eiti į mirusiųjų buvei-
nę. Aš pasigendu savo likusių metų.
[11] Aš tariau: 'Nebematysiu Viešpaties
gyvųjų žemėje, nebepamatysiu dau-
giau pasaulio gyventojų'.
[12] Mano metai praėjo ir pašalinti nuo
manęs kaip piemenų palapinė; mano
gyvenimas kaip audėjo rietimas su-
riestas ir iš staklių išimtas. Dieną ir
naktį Tu vedi mane į pabaigą.
[13] Aš laukiau iki ryto. Jis kaip liūtas
sutrupino visus mano kaulus pir-
miau, negu diena pasibaigė ir atėjo
naktis.
[14] Aš čirškiu kaip kregždė, burkuoju
kaip balandis. Mano akys nusilpo, be-
žiūrėdamos aukštyn. Viešpatie, aš
prislėgtas, padėk man.
[15] Ką aš galiu bekalbėti ir besakyti?
Jis davė man pažadą ir jį įvykdė. Aš
tyliai gyvensiu visus likusius savo me-
tus savo sielos apkartime.
[16] Viešpatie, tuo žmogus yra gyvas ir
tai yra mano dvasios gyvybė. Tu išgy-
dysi mane ir suteiksi man gyvenimą.
[17] Štai apkartimas man pavirto ramy-
be. Tu išgelbėjai mano gyvybę nuo
duobės ir sunaikinimo, visas mano
nuodėmes numetei sau už nugaros.
[18] Mirusiųjų pasaulis Tau nedėkoja ir
mirtis nešlovina Tavęs. Kurie žengia į
duobę, nebesitiki Tavo ištikimybės.
[19] Gyvieji giria Tave, kaip ir aš šian-
dien. Tėvas pasakoja vaikams apie
Tavo ištikimybę.
[20] Viešpatie, gelbėk mane, tuomet aš
visą savo gyvenimą Viešpaties šven-
tykloje giedosiu ir skambinsiu".
[21] Izaijas liepė uždėti gabalėlį figos
ant voties, kad karalius pasveiktų.
[22] Ezekijas klausė: "Koks yra ženklas,
kad įeisiu į Viešpaties namus?"

39 Tuo metu Merodachas Bala-
danas, Baladano sūnus, Babi-
lono karalius, atsiuntė pasiuntinius su
laišku ir dovanomis Ezekijui, nes jis
girdėjo, kad tas sirgo ir pasveiko.
[2] Ezekijas džiaugėsi ir parodė jiems
visus savo namų turtus: sidabrą, auk-
są, kvepalus, brangius aliejus, ginklus
ir visa, kas buvo sandėliuose. Nebuvo
nieko jo namuose, ko Ezekijas nebū-
tų jiems parodęs.
[3] Pranašas Izaijas atėjo pas karalių
Ezekiją ir klausė: "Ką sakė tie vyrai?
Iš kur jie atėjo?" Ezekijas atsakė:
"Jie atėjo iš tolimo krašto, iš Babilo-
no".
[4] Jis klausė: "Ką jie matė tavo na-
muose?" Ezekijas atsakė: "Jie matė
viską, kas yra mano namuose; nėra
nieko, ko nebūčiau jiems parodęs".
[5] Tada pranašas Izaijas tarė: "Klausy-
kis kareivijų Viešpaties žodžio:
[6] 'Ateis dienos, kai visa, kas yra tavo
namuose, ką tavo tėvai sukrovė iki
šios dienos, bus išgabenta į Babilo-
ną. Nieko nebus palikta, – sako Vieš-
pats. –
[7] Net kai kuriuos iš tavo sūnų paims,
išsives ir jie bus eunuchais Babilono
karaliaus rūmuose' ".
[8] Ezekijas atsakė Izaijui: "Viešpaties
žodis, kurį tu kalbėjai, yra geras". Ir
jis pridūrė: "Kad tik mano dienomis
būtų taika ir saugumas".

40 "Guoskite, guoskite mano
tautą, – sako jūsų Dievas. –
2 Kalbėkite paguodą Jeruzalei, pranešite
jai, kad jos kovos pasibaigė, nusikaltimas
atleistas. Ji gavo iš Viešpaties
dvigubai už savo nuodėmes".
3 Dykumoje šaukiančiojo balsas: "Paruoškite
kelią Viešpačiui, tiesų darykite
Jam vieškelį dykumoje.
4 Slėnius užpilkite, kalnus ir kalvas
pažeminkite, kas kreiva, ištiesinkite,
kas nelygu, išlyginkite.
5 Viešpaties šlovė bus apreikšta, visi
kūnai tai matys, nes Viešpats taip
kalbėjo".
6 Balsas tarė: "Šauk!" Aš klausiau:
"Ką šaukti?" – "Kiekvienas kūnas yra
žolė, visas jo grožis yra lyg lauko gėlės
žiedas.
7 Kai Viešpats pūsteli, žolė nuvysta ir
žiedas nukrinta. Taip ir tauta yra žolė.
8 Žolė nuvysta, žiedas nukrinta, bet
mūsų Dievo žodis išlieka per amžius".
9 Pakilk į aukštą kalną, geros žinios
nešėjau Sione! Pakelk galingai balsą,
geros žinios nešėja Jeruzale! Pakelk
balsą, nebijok! Sakyk Judo miestams:
"Štai jūsų Dievas!"
10 Viešpats Dievas ateina su galia, Jo
ranka valdo visa. Jo atpildas yra su
Juo ir Jo darbas priešais Jį.
11 Jis ganys savo bandą kaip piemuo,
surankios avinėlius, juos neš prie krūtinės,
o avis su jaunikliais vedžios
švelniai.
12 Kas išsėmė vandenis sauja ir išmatavo
dangų sprindžiais? Kas žemės
dulkes saiku seikėjo, pasvėrė kalnus
ir kalvas svarstyklėmis?
13 Kas nukreipė Viešpaties Dvasią ir
buvo Jo patarėjas?
14 Kas davė Jam patarimą, kas mokė
Jį teisingumo ir pažinimo, kas parodė
Jam supratimo kelią?
15 Tautos yra kaip lašas kibire, kaip
grūdelis svarstyklėse. Jam salos lyg
dulkės.
16 Libano kedrų neužtektų ugniai kūrenti,
gyvulių nepakaktų Jo deginimo
aukai.
17 Visos tautos Jo akivaizdoje bevertės,
jos vertinamos mažiau už nieką
ir tuštybę.
18 Su kuo tad palyginsite Dievą? Į ką
panašų darysite Jo atvaizdą?
19 Amatininkas nulieja atvaizdą, auksakalys
aptraukia jį auksu ir papuošia
sidabrinėmis grandinėlėmis.
20 Kas neturtingas, pasirenka nepūvantį
medį, susiranda išmanų amatininką,
tas padaro drožinį ir pastato
jį, kad nejudėtų.
21 Argi jūs nežinote? Argi negirdėjote?
Argi nebuvo pranešta nuo pradžios?
Argi nesuprantate iš pasaulio
sutvėrimo?
22 Jis sėdi virš žemės skliauto, jos gyventojai
atrodo lyg skėriai. Jis ištiesia
dangus lyg užuolaidas, išskleidžia juos
lyg palapinę gyventi.
23 Jis kunigaikščius paverčia nieku ir
žemės teisėjus padaro kaip tuštybę.
24 Jie bus ką tik pasėti, ką tik jų kamienai
bus išleidę šaknis, kai Jis pūstelės,
ir jie nuvys, viesulas nuneš juos
kaip šiaudus.
25 "Su kuo mane palyginsite ir į ką Aš
panašus?" – klausia Šventasis.
26 Pakelkite akis ir pažiūrėkite aukštyn,
kas visa tai sutvėrė? Jis suskaitęs
veda jų pulkus ir kiekvieną vadina
vardu. Jo galia ir jėga yra tokia didelė,
kad nė vieno netrūksta.
27 Kodėl sakai, Jokūbai, kodėl taip
kalbi, Izraeli: "Viešpačiui mano keliai
nežinomi ir mano teisių Dievas
nemato".
28 Ar nežinai? Ar negirdėjai? Viešpats

pats, amžinasis Dievas, kuris sutvėrė
žemę, niekada nepailsta ir nepavarg-
sta, Jo išmintis neišemiama.
29 Jis duoda pavargusiam jėgų ir bejė-
gį atgaivina.
30 Net jaunuoliai pavargsta ir pailsta,
jauni vyrai krinta išsekę.
31 Bet tie, kurie laukia Viešpaties,
įgaus naujų jėgų. Jie pakils ant spar-
nų kaip ereliai, bėgs ir nepavargs, eis
ir nepails.

41 "Salos, nutilkite prieš mane.
Tautos teįgauna naujų jėgų,
tepriartėja ir tekalba; eikime kartu į
teismą.
2 Kas pašaukė teisųjį iš rytų, liepė jam
sekti paskui save? Jis atidavė tautas
jam, pavergė karalius, atidavė juos
kardui kaip dulkes, lankui – kaip vėjo
nešiojamus šiaudus.
3 Jis vejasi juos, saugiai pereina keliu,
kuriuo prieš tai nebuvo ėjęs.
4 Kas tai nuveikė ir padarė? Kas pa-
šaukė kartas pradžioje? Aš, Viešpats,
pirmasis ir paskutinysis.
5 Salos tai matė ir išsigando, drebė-
dami iš baimės atėjo žemės pakraš-
čiai.
6 Jie vienas kitam padėjo ir vienas ki-
tą drąsino.
7 Amatininkas padrąsina auksakalį,
kuris su plaktuku dirba, giria ant
priekalo kalantį: 'Taip, gerai!' Jie pri-
kala vinimis stabą, kad nejudėtų.
8 Bet tu, Izraeli, mano tarne Jokūbai,
kurį išsirinkau, mano draugo Abra-
omo palikuoni.
9 Aš pašaukiau tave iš žemės pakraš-
čių, susivadinau iš tolimiausių kampų
ir tau sakiau: 'Tu esi mano tarnas, Aš
tave išsirinkau ir neatmesiu tavęs.
10 Nebijok, nes Aš esu su tavimi; ne-
pasiduok baimei, nes Aš esu tavo
Dievas. Aš sustiprinsiu tave ir padė-
siu tau, Aš palaikysiu tave savo teisu-
mo dešine'.
11 Visi, kurie tau priešinasi, bus sugė-
dinti ir raudonuos; kurie kovoja prieš
tave, sunyks ir žus.
12 Tu ieškosi ir nerasi tų, kurie sukyla
prieš tave; tie, kurie kovoja prieš ta-
ve, bus kaip niekas, kaip tuščia vieta.
13 Nes Aš, Viešpats, tavo Dievas, lai-
kysiu tavo dešinę ranką ir sakysiu:
'Nebijok, Aš tau padėsiu!'
14 Nebijok, tu kirmėle Jokūbai, jūs Iz-
raelio žmonės! Aš padėsiu tau", – sa-
ko Viešpats, tavo atpirkėjas, Izraelio
Šventasis.
15 "Aš padarysiu tave lyg naują kulia-
mąjį veleną su aštriais krumpliais. Tu
kulsi ir sutriuškinsi kalnus, kalvas su-
trinsi kaip pelus.
16 Tu vėtysi juos, vėjas nuneš ir viesu-
las išblaškys juos, o tu džiaugsies
Viešpačiu ir didžiuosies Izraelio
Šventuoju.
17 Kai vargšai ir beturčiai ieškos van-
dens, bet jo neras ir jų liežuvis su-
džius iš troškulio, Aš, Viešpats, Izra-
elio Dievas, išklausysiu juos, nepalik-
siu jų.
18 Aš atidarysiu upelius ant kalvų ir
šaltinius slėniuose; dykumą paversiu
ežerais ir išdžiūvusią žemę – vandens
versmėmis.
19 Dykumoje pasodinsiu kedrų ir aka-
cijų, mirtų ir alyvmedžių; kartu augs
pušys, kiparisai ir jovarai,
20 kad jie matytų ir suprastų, apsvar-
stytų ir žinotų, jog Viešpaties ranka
tai padarė, Izraelio Šventasis tai su-
kūrė.
21 Ateikite, ginkite savo bylą, pateiki-
te įrodymus, – sako Viešpats, Jokūbo
karalius. –
22 Priartėkite ir praneškite, kas įvyks.

Pasakykite, kas seniau buvo, kad ap-
svarstytume ir suprastume, kas įvyks
toliau.
23 Praneškite, kas ateityje įvyks, kad
žinotume, jog jūs esate dievai. Dary-
kite gera ar bloga, nustebinkite ar iš-
gąsdinkite.
24 Jūs esate niekas ir jūsų darbas yra
niekas. Pasibjaurėjimas, kas jus pasi-
renka.
25 Aš pažadinau jį iš šiaurės, ir jis
ateis. Iš rytų ateis tas, kuris šauksis
manęs. Jis valdovus sumins kaip kal-
kių skiedinį, kaip puodžius mina mo-
lį.
26 Kas paskelbė nuo pat pradžios, kad
žinotume, ir iš senovės, kad sakytu-
me: 'Jis teisus'. Nė vienas nepranešė
ir nepaskelbė, nė vienas neišgirdo jū-
sų žodžių.
27 Aš pirmasis pranešiau Sionui ir Je-
ruzalei, pasiunčiau tą, kuris skelbia
gerą žinią.
28 Aš apsidairiau, bet nebuvo nė vie-
no, kuris patartų ar paklaustas atsa-
kytų.
29 Jie yra tuštybė, jų darbai – niekas,
jų lieti atvaizdai – vėjas ir niekai".

42 "Štai mano tarnas, kurį palai-
kau, mano išrinktasis, kurį pa-
mėgau. Aš suteikiau jam savo dvasią,
jis įgyvendins teisingumą pagonyse.
2 Jis nešūkaus ir nepakels balso; jo
balso nesigirdės gatvėse.
3 Jis nenulauš įlūžusios nendrės ir ne-
užgesins gruzdančio dagčio; Jis
įvykdys teisingumą iki galo.
4 Jis nepails ir nenusivils, kol įgy-
vendins teisingumą žemėje, ir visi
kraštai lauks jo įstatymo".
5 Taip sako Viešpats Dievas, kuris su-
tvėrė dangus ir juos ištiesė, sutvirtino
žemę ir kas ant jos auga, kuris duoda
gyvybę ir dvasią tautoms, gyvenan-
čioms žemėje:
6 "Aš, Viešpats, pašaukiau tave tieso-
je. Aš laikysiu tave už rankos ir pada-
rysiu tave sandora tautai, šviesa pa-
gonims,
7 kad atvertum akis akliems, išvestum
iš kalėjimo belaisvius, sėdinčius tam-
siuose kalėjimuose.
8 Aš esu Viešpats – tai mano vardas.
Aš neduosiu savo garbės kitam ir sa-
vo šlovės stabams.
9 Ankstesnieji dalykai įvyko, skelbiu
jums dabar naujus, pranešu anksčiau,
negu tai įvyks".
10 Giedokite Viešpačiui naują giesmę,
gyrius Jam teskamba iki žemės pa-
kraščių! Girkite Jį, plaukiantys jūra ir
visa, kas joje, salos ir jų gyventojai!
11 Tedžiūgauja dykuma ir jos miestai,
kaimai, kedariečių apgyventi; uolų
gyventojai linksmai šūkaukite nuo
kalnų viršūnių.
12 Atiduokite Viešpačiui šlovę ir
skelbkite Jo garbę salose!
13 Viešpats išeis kaip karžygys, kaip
karo vyras pažadins savo įniršį. Jis
šauks, šauks garsiai, Jis nugalės savo
priešus.
14 "Aš ilgai tylėjau, buvau tylus ir kan-
trus. Dabar šauksiu kaip gimdyvė, iš
karto viską sugriausiu ir sunaikinsiu.
15 Aš ištuštinsiu kalnus ir kalvas, upes
padarysiu salomis, išdžiovinsiu tven-
kinius ir žolę.
16 Aš vesiu akluosius jiems nežino-
mais keliais, nepažįstamais takais;
pakeisiu jiems tamsą šviesa, kreivus
takus – tiesiais. Aš tai įvykdysiu ir jų
nepaliksiu.
17 Trauksis atgal ir bus visai sugėdinti
tie, kurie pasitiki drožtais atvaizdais
ir sako nulietiems stabams: 'Jūs esate
mūsų dievai'.

18 Kurtieji, klausykite; aklieji, žiūrėki-
te ir matykite.
19 Kas toks aklas kaip mano tarnas ir
kurčias kaip mano pasiuntinys, kurį
siunčiu? Kas toks aklas kaip ištikima-
sis, kaip Viešpaties tarnas?
20 Jis žiūri, bet nepastebi. Jo ausys at-
viros, bet jis negirdi".
21 Viešpats panorėjo dėl savo teisumo
išaukštinti ir išgarsinti įstatymą.
22 Tauta yra apiplėšta ir apvogta, visi
klasta suimti ir sugrūsti kalėjimuose.
Jie tapo grobiu, ir nėra gelbėtojo.
Niekas nereikalauja paleisti aukos.
23 Kas iš jūsų atkreipia dėmesį į tai ir
rūpinasi tuo, kas bus ateityje?
24 Kas leido Jokūbą apiplėšti ir Izra-
elį apvogti? Ar ne Viešpats, kuriam
mes nusikaltome? Jie nenorėjo vaikš-
čioti Jo keliais ir paklusti įstatymui.
25 Jis išliejo ant Izraelio savo degan-
čią rūstybę ir užleido karo baisumą.
Visur siautė ugnis, bet jis nesuprato,
ji degino jį, bet jis neėmė to į širdį.

43 Taip sako Viešpats, kuris su-
tvėrė tave, Jokūbai, ir padarė
tave, Izraeli: "Nebijok! Aš atpirkau ta-
ve ir pašaukiau tave vardu; tu esi mano.
2 Kai eisi per vandenį, Aš būsiu su ta-
vimi ir upės nepaskandins tavęs. Kai
eisi per ugnį, nesudegsi ir liepsna ne-
sunaikins tavęs.
3 Aš esu Viešpats, tavo Dievas, Izra-
elio Šventasis, tavo gelbėtojas. Už ta-
ve atidaviau Egiptą, Etiopiją ir Sebą
kaip išpirką.
4 Kadangi tu esi brangus mano aky-
se, Aš vertinu ir myliu tave. Aš ati-
duosiu žmones už tave ir tautas už
tavo gyvybę.
5 Nebijok, nes Aš esu su tavimi, Aš
parvesiu tavo palikuonis iš rytų ir su-
rinksiu tavuosius iš vakarų.
6 Aš įsakysiu šiaurei: 'Atiduok' ir pie-
tums: 'Nesulaikyk'. Atvesk mano sū-
nus iš tolimų šalių ir mano dukteris
nuo žemės pakraščių.
7 Kiekvieną, kuris vadinasi mano var-
du, Aš sukūriau savo šlovei, Aš su-
tvėriau ir padariau jį.
8 Išvesk aklą tautą, turinčią akis, ir
kurčią tautą, turinčią ausis.
9 Tesusirenka visos tautos ir giminės.
Kas iš jų gali pranešti ir paskelbti pra-
eities įvykius? Tepastato liudytojus ir
tepasiteisina, kad visi matytų ir gir-
dėtų, jog tai tiesa".
10 Viešpats sako: "Jūs esate mano liu-
dytojai ir mano tarnas, kurį pasirin-
kau, kad žinotumėte, tikėtumėte ir
suprastumėte, kad Aš Tas, kuris esu.
Pirma manęs nebuvo jokio dievo ir
po manęs nebus.
11 Aš esu Viešpats, ir be manęs nėra
kito gelbėtojo.
12 Aš paskelbiau, išgelbėjau ir prane-
šiau, kai tarp jūsų nebuvo kito die-
vo. Jūs esate mano liudytojai, – sako
Viešpats, – kad Aš esu Dievas.
13 Aš esu nuo laikų pradžios; nėra nė
vieno, kuris jus iš mano rankos išplėš-
tų. Aš darau, kas tai sulaikys?"
14 Taip sako Viešpats, jūsų atpirkė-
jas, Izraelio Šventasis: "Dėl jūsų su-
laužiau Babilono skląsčius, chaldėjų
džiaugsmą paverčiau vaitojimu.
15 Aš esu Viešpats, jūsų Šventasis, Iz-
raelio Kūrėjas, jūsų karalius".
16 Taip sako Viešpats, kuris padarė
kelią jūroje ir taką giliuose vandeny-
se,
17 kuris išvedė kovos vežimą ir žirgą,
kariuomenę ir karžygį, ir jie nebeat-
sikėlė, užgeso kaip dagtis:
18 "Nebegalvokite apie buvusius daly-
kus, nekreipkite dėmesio į praeitį.
19 Štai Aš darau nauja – jau pasirodo,

ar nepastebite? Aš padarysiu kelią tyruose, upės tekės dykumose.
20 Laukiniai žvėrys, šakalai ir stručiai
gerbs mane. Aš duosiu vandens tyruose ir dykumose gerti mano išrinktajai tautai.
21 Tauta, kurią sutvėriau, skelbs mano
šlovę.
22 Jokūbai, tu nesišaukei manęs, Aš
nusibodau tau, Izraeli.
23 Tu neaukojai man avių, deginamosios aukos, ir nepagerbei manęs aukomis. Aš nereikalavau iš tavęs duonos aukų nė smilkalų.
24 Tu nepirkai man už sidabrą kvepiančių sakų ir nedžiuginai manęs aukų taukais. Bet tu varginai mane savo nuodėmėmis ir nusikaltimais.
25 Aš panaikinu tavo neteisybes dėl
savęs ir neatsiminsiu tavo nusikaltimų.
26 Primink man, bylinėkimės drauge.
Kalbėk, kad galėtum pasiteisinti.
27 Tavo protėvis nusidėjo, tavo mokytojai nusikalto,
28 todėl suteršiau tavo šventyklos kunigaikščius ir atidaviau Jokūbą prakeikimui, Izraelį – paniekai".

44 "Klausyk, Jokūbai, mano tarne, ir Izraeli, kurį išsirinkau.
2 Taip sako Viešpats, kuris tave padarė ir sukūrė tave dar įsčiose: 'Nebijok, mano tarne Jokūbai ir Ješurūnai, kurį išsirinkau.
3 Aš išliesiu vandens sroves ant išdžiūvusios žemės ir ant dykumų; išliesiu savo dvasios ant tavo palikuonių ir savo palaiminimą ant tavo vaikų,
4 jie žels kaip žolė prie vandens, kaip
gluosniai prie tekančio upelio.
5 Vienas sakys: 'Aš esu Viešpaties', kitas vadinsis Jokūbo vardu, trečiasis
rašys savo ranka: 'Viešpaties' ir pasivadins Izraeliu' ".
6 Bet Viešpats, Izraelio karalius, jo atpirkėjas, kareivijų Viešpats, sako: "Aš esu pirmasis ir paskutinysis, be manęs nėra kito dievo.
7 Kas yra toks, kaip Aš? Tegul jis pasirodo, praneša, paskelbia ir išdėsto, kas buvo praeityje ir kas įvyks.
8 Nebijokite ir nenusigąskite! Aš jums
jau seniai sakiau ir pranešiau: jūs esate mano liudytojai. Be manęs nėra kito dievo, Aš nežinau jokio".
9 Visi stabų dirbėjai yra niekas, jų
darbas jiems nenaudingas. Jie patys sau yra liudytojai, jie nieko nesupranta ir nemato, todėl jie bus sugėdinti.
10 Padarytas dievas ir nulietas atvaizdas nieko nevertas.
11 Visiems jų dirbėjams bus gėda. Visi stabų dirbėjai yra žmonės. Jie visi susirinkę išsigąs ir gėdysis savo darbo.
12 Kalvis savo stipriomis rankomis dirba stabą: anglių karštyje įkaitinęs geležį, jį daro, kūjais lygina. Jis dirbdamas alksta, trokšta ir pavargsta.
13 Dailidė dirbdamas naudoja virvę,
pieštuką, kampainį, oblių; jais matuoja, nustato formas ir padaro gražaus žmogaus pavidalo stabą, tinkantį gyventi namuose.
14 Jam pagaminti jis nusikerta kedrą,
uosį, ąžuolą ar pušį, užaugusius miške tarp medžių.
15 Jie tinka žmonėms kurui: jais šildosi ir ant jų gamina maistą. Iš likusio medžio padirbęs dievą, parpuolęs prieš savo drožinį, garbina jį.
16 Dalį jis sudegino: išsikepė mėsos,
išsivirė viralo. Pasisotinęs ir sušilęs džiaugiasi: "Man šilta!"
17 Iš likusios dalies pasidirbo stabą ir,
atsiklaupęs prieš jį, garbino jį ir mal-

davo: "Išlaisvink mane, nes tu esi ma-
no dievas".
18 Jie nežino ir nesupranta, nes jie ap-
akę, ir širdimi nesuvokia.
19 Nė vienas nepagalvoja, kad pusę
sudegino, ant anglių išsikepė duonos,
išsivirė mėsos ir pavalgė. Iš likusio
medžio pasidirbę stabą, parpuola
prieš medžio gabalą.
20 Jis maitinasi pelenais, jo protas ap-
temęs, jo širdis klaidina, jis nepajėgia
išsilaisvinti ir pasakyti: "Ar aš neap-
gaudinėju pats savęs?"
21 "Atsimink tai, Jokūbai ir Izraeli, tu
esi mano tarnas! Aš tave padariau,
Izraeli. Aš neužmiršiu tavęs!
22 Aš pašalinau tavo nusikaltimus
kaip debesį ir tavo nuodėmes–kaip
miglą. Grįžk pas mane, nes Aš atpir-
kau tave".
23 Džiaukitės, dangūs, nes Viešpats
tai įvykdė! Šūkaukite, žemės gelmės,
linksmai giedokite, miškai ir visi me-
džiai! Viešpats atpirko Jokūbą ir Iz-
raelyje apsireikš Jo šlovė.
24 Taip sako Viešpats, tavo atpirkėjas,
kuris sukūrė tave: "Aš esu Viešpats,
kuris visa darau; Aš vienas ištiesiau
dangus ir sutvirtinau žemę savo jėga".
25 Jis išniekina žynių ženklus ir burti-
ninkus padaro kvailiais; Jis pašalina iš-
minčius, o jų išmintį padaro kvailyste.
26 Jis patvirtina savo tarno žodį ir
įvykdo savo pasiuntinio pranešimą.
Jis sako Jeruzalei: "Tu būsi apgyven-
dinta", ir Judo miestams: "Jūs būsite
atstatyti".
27 Jis sako gelmei: "Išsek! Aš išdžio-
vinsiu tavo upes!"
28 Viešpats kalba apie Kirą: "Jis yra
mano tarnas ir įvykdys mano valią!"
Jis sako Jeruzalei: "Tu būsi atstaty-
ta", o šventyklai: "Tavo pamatai bus
padėti".

45 Taip sako Viešpats savo pa-
teptajam Kirui, kurį Jis pasi-
rinko, kad atiduotų jam tautas ir nu-
ginkluotų karalius, atidarytų duris ir
vartų niekas jam neuždarytų:
2 "Aš eisiu pirma tavęs, sulyginsiu
kalnus, sutrupinsiu varines duris ir
sulaužysiu geležinius užkaiščius.
3 Aš duosiu tau tamsos lobius ir pa-
slėptus turtus, kad žinotum, jog Aš
esu Viešpats, Izraelio Dievas, kuris
šaukiu tave vardu.
4 Dėl mano tarno Jokūbo ir mano iš-
rinktojo Izraelio pašaukiau tave var-
du ir suteikiau tau vardą, nors manęs
nepažinai.
5 Aš esu Viešpats ir kito nėra; nėra
kito dievo šalia manęs. Aš sujuosiau
tave, nors nepažinai manęs,
6 kad žmonės visame pasaulyje žino-
tų, jog kito nėra šalia manęs. Aš esu
Viešpats ir niekas kitas.
7 Aš darau šviesą ir sukuriu tamsą,
duodu ramybę ir sukuriu pikta. Aš,
Viešpats, visa tai darau.
8 Terasoja dangūs iš aukštybių, telieja
debesys teisumą! Žemė teželdina iš-
gelbėjimą ir teišsprogsta teisumas!
Aš, Viešpats, tai sukūriau.
9 Vargas tam, kuris vaidijasi su savo
Kūrėju, molio šukė su puodžiumi. Ar
sako molis puodžiui: 'Ką darai?' arba
dirbinys savo dirbėjui: 'Tu esi neišma-
nėlis!'?
10 Vargas tam, kuris sako savo tėvui:
'Kodėl mane pagimdei?' arba mote-
riai: 'Kodėl gimdai?' "
11 Taip sako Viešpats, Izraelio Šven-
tasis, jo Kūrėjas: "Ar norite klausti
apie ateitį, apie mano vaikus ir mano
darbus?
12 Aš sukūriau žemę ir ant jos sutvė-
riau žmogų; mano rankos ištiesė dan-
gus ir Aš tvarkau visą jų kareiviją.

[13] Aš pašaukiau jį teisybei ir nukreip-
siu jo kelius. Jis atstatys mano miestą
ir paleis belaisvius ne už pinigus ir ne
už atlygį.
[14] Egipto turtai ir Etiopijos pelnas tau
atiteks, ir sebiečiai, aukšto ūgio vy-
rai, tau pasiduos. Jie seks tave gran-
dinėse, parpuolę maldaus, sakydami:
'Tik pas tave yra Dievas, niekur kitur
Dievo nėra' ".
[15] Tikrai Tu esi Dievas, kuris slepiesi,
Izraelio Dieve, gelbėtojau.
[16] Jie visi bus sugėdinti, visi stabų da-
rytojai sumiš.
[17] Izraelį Viešpats išgelbės amžinu iš-
gelbėjimu, jūs nerausite per amžius ir
nesigėdysite.
[18] Nes taip pasakė Viešpats, dangaus
Kūrėjas, Dievas, kuris sutvėrė žemę
ir nepaliko jos tuščios, bet padarė ją
tinkamą gyventi: "Aš esu Viešpats,
nėra kito šalia manęs.
[19] Aš nekalbėjau slaptai nei tam-
soje. Nesakiau Jokūbo palikuonims,
kad veltui manęs ieškotų. Aš, Vieš-
pats, kalbu tiesą ir skelbiu, kas tei-
singa.
[20] Susirinkite, ateikite ir priartėkite,
tautų išlikusieji! Neišmanėliai nešio-
jasi medinius stabus ir meldžiasi die-
vams, kurie negali išgelbėti.
[21] Skubėkite, ateikite ir tarkitės! Kas
apie tai pranešė pirmiau ir paskelbė
iš anksto? Ar ne Aš, Viešpats? Šalia
manęs nėra kito. Aš – teisus Dievas ir
gelbėtojas.
[22] Pažiūrėkite į mane ir būkite išgel-
bėti, visi žemės kraštai, – Aš esu Die-
vas ir nėra kito.
[23] Aš savimi prisiekiau, mano žodis
yra tiesa ir tas žodis pasiliks. Prieš
mane suklups kiekvienas kelis ir kiek-
vienas liežuvis man prisieks.
[24] Bus sakoma: 'Viešpatyje aš turiu
teisumą ir jėgą'. Visi, kurie Jam prie-
šinasi, ateis pas Jį susigėdę.
[25] Visi Izraelio palikuonys bus nutei-
sinti Viešpatyje ir džiūgaus".

46 "Belas sulaužytas, Nebas guli
sutrupintas. Stabai išgabena-
mi pakrauti ant gyvulių. Jie sunki
našta juos nešantiems.
[2] Jie sulaužyti ir sutrupinti, negali iš-
sigelbėti, bet patys nešami į nelaisvę.
[3] Klausykite manęs, Jokūbo namai ir
Izraelio likuti. Aš jus nešioju ir glo-
boju nuo užgimimo.
[4] Aš esu, kuris nešiosiu jus ir jūsų se-
natvėje. Tai dariau ir toliau darysiu:
nešiosiu ir globosiu jus.
[5] Su kuo mane palyginsite, į ką mane
darysite panašų?
[6] Jie auksą iškrato iš maišelių, sidab-
rą pasveria svarstyklėmis, pasamdo
auksakalį, kad padarytų dievą, par-
puolę prieš jį, meldžiasi,
[7] užsideda stabą ant pečių, nuneša į
prirengtą jam vietą ir pastato. Jis sto-
vi ir nejuda. Kai jie šaukiasi į jį, jis
negirdi ir neišgelbsti jų iš nelaimės.
[8] Apmąstykite ir supraskite! Imkite
tai į širdį, jūs atskalūnai!
[9] Atsiminkite praeitį, kad Aš esu Die-
vas ir kito dievo, panašaus į mane,
nėra.
[10] Aš skelbiu dalykus nuo pat pra-
džios ir pasakau, kas dar nėra įvykę.
Mano nutarimas pasiliks ir Aš pada-
rysiu, ką esu numatęs.
[11] Aš šaukiu iš rytų plėšrų paukštį, to-
limo krašto vyrą, mano paskirtą. Aš
tai paskelbiau ir padarysiu, nuspren-
džiau ir įvykdysiu.
[12] Klausykite manęs, sukietėjusios šir-
dies žmonės, esantys toli nuo teisu-
mo.
[13] Aš priartinu savo teisumą, ir jis ne-

bus toli. Mano išgelbėjimas neuždels.
Aš duosiu išgelbėjimą Sione dėl savo
šlovės – Izraelio".

47 "Nuženk ir sėskis dulkėse,
mergele, Babilono dukra!
Čia nėra sosto, todėl sėskis ant že-
mės, chaldėjų dukra! Tavęs nebeva-
dins švelnia ar gražuole.
2 Stok prie girnų ir malk! Nusiimk
šydą, nusisiausk apsiaustą, atidengusi
blauzdas brisk per upę!
3 Tu būsi apnuoginta ir tavo gėda bus
matoma. Aš išliesiu savo kerštą ir
niekas jo nesustabdys".
4 Mūsų atpirkėjas – kareivijų Vieš-
pats, Izraelio Šventasis yra Jo vardas.
5 "Chaldėjų dukra, sėdėk tylėdama ir
eik į tamsybę, nes tu nebebūsi vadi-
nama karalysčių valdove.
6 Aš buvau įpykęs ant savo tautos, su-
teršiau savo paveldą, padaviau juos į
tavo ranką. Tu neparodei jiems gai-
lestingumo, net žilagalviams uždėjai
labai sunkų jungą.
7 Tu sakei: 'Aš išliksiu per amžius, bū-
siu valdovė visados'. Tu neėmei to į
širdį ir nepagalvojai apie savo galą.
8 Dabar išgirsk, mėgstanti prabangiai
ir nerūpestingai gyventi. Tu galvoji:
'Aš esu ir šalia manęs nėra kitos. Aš
nesėdėsiu kaip našlė ir mano vaikai
nebus iš manęs atimti'.
9 Ūmai, vieną dieną, tau šie du daly-
kai atsitiks: tapsi našlė ir bevaikė.
Taip įvyks, nepaisant tavo burtų ir
daugybės kerų.
10 Tu pasitikėjai savo nedorybe ir sa-
kei: 'Manęs niekas nemato'. Tavo iš-
mintis ir supratimas tave suvedžiojo.
Tu galvojai: 'Aš esu ir kitos nėra šalia
manęs'.
11 Tave užklups nelaimė ir nežinosi, iš
kur ji; užguls priespauda, iš kurios ne-
išsipirksi; staiga ateis sunaikinimas,
kurio nenujauti.
12 Pakilk su savo burtais bei daugybe
kerų, kuriais vadovavaisi nuo pat sa-
vo jaunystės. Gal jie bus tau naudingi
ir tu nugalėsi.
13 Tu esi bejėgė dėl savo daugybės pa-
tarėjų. Tegu astrologai, žvaigždžių
stebėtojai, dangaus ženklų tyrinėtojai
atsistoja ir išgelbsti tave nuo to, kas
tave užgrius.
14 Jie yra kaip ražienos, ugnis sude-
gins juos. Jie negali išgelbėti savo gy-
vybės iš liepsnos, kuri nėra žarijos pa-
sišildyti ar židinys, prie kurio galima
sėdėti.
15 Tokie yra tavo burtininkai, su ku-
riais prekiavai nuo pat jaunystės. Jie
nuklys kiekvienas į savo pusę, nė vie-
nas negelbės tavęs".

48 "Klausykite, Jokūbo namai,
vadinami Izraelio vardu ir ki-
lę iš Judo šaltinio, kurie prisiekiate
Viešpaties vardu ir kalbate apie Izra-
elio Dievą, bet ne tiesoje ir teisume.
2 Jie vadinasi šventojo miesto vardu
ir remiasi Izraelio Dievu. Jo var-
das – kareivijų Viešpats.
3 Aš praeities įvykius paskelbiau se-
niai. Jie išėjo iš mano lūpų ir juos Aš
atvėriau. Staiga Aš tai padariau, ir jie
įpyko.
4 Kadangi Aš žinojau, kad tu kieta-
sprandis, tavo sprandas geležinis ir
tavo kakta varinė,
5 Aš pranešiau tai tau iš anksto, pir-
ma, negu įvyko, kad nesakytum: 'Ma-
no stabas tai įvykdė, mano drožti ir
lieti atvaizdai taip įsakė'.
6 Tu girdėjai ir matei visa tai, ar ne-
nori to pripažinti? Dabar skelbiu tai,
ko dar nežinai – tai nauji ir paslėpti
dalykai.

[7] Tai padaryta dabar, ne pradžioje.
Pirmiau apie tai negirdėjai ir negali
sakyti: 'Aš žinojau'.
[8] Tu to negirdėjai ir nežinojai, tai ne-
pasiekė tavo ausų. Bet Aš žinojau,
kad būsi neištikimas ir nusikalsi, ir
vadinau tave neklaužada nuo pat gi-
mimo dienos.
[9] Dėl savo vardo Aš sulaikysiu savo
rūstybę ir dėl savo šlovės susivaldy-
siu, kad tavęs nesunaikinčiau.
[10] Aš apvaliau tave ugnimi, bet ne
kaip sidabrą, Aš išbandžiau tave var-
gų krosnyje.
[11] Dėl savęs, dėl savęs Aš tai darysiu,
kad mano vardas nebūtų suterštas.
Savo šlovės Aš neduosiu kitam.
[12] Klausyk manęs, Jokūbai ir Izraeli,
kurį pašaukiau. Aš, Aš esu pirmasis
ir paskutinysis.
[13] Aš sukūriau žemę ir ištiesiau dan-
gus. Aš juos pašaukiau, ir jie stovi čia.
[14] Susirinkite visi ir pasiklausykite.
Kas iš jų tai paskelbė? Tas, kurį Vieš-
pats myli, įvykdys Jo sprendimą Ba-
bilonui ir chaldėjams.
[15] Aš, Aš tai kalbėjau, pašaukiau jį,
atvedžiau ir jam seksis.
[16] Priartėkite prie manęs ir išgirskite;
nuo pat pradžios Aš nekalbėjau slap-
tai, Aš buvau anksčiau, negu tai įvy-
ko. Dabar Viešpats Dievas ir Jo Dva-
sia siuntė mane".
[17] Taip sako Viešpats, tavo atpirkėjas,
Izraelio Šventasis: "Aš, Viešpats, ta-
vo Dievas, mokau tave, kas naudin-
ga, ir vedu keliu, kuriuo turėtum eiti.
[18] Jei būtum klausęs mano įsakymų,
tai tavo ramybė būtų kaip upė ir tavo
teisumas kaip jūros bangos.
[19] Tavo palikuonys būtų buvę kaip
smiltys ir tavo ainiai kaip smėlio grū-
deliai. Jų vardas nebūtų išnykęs ir ne-
būtų žuvęs mano akyse".
[20] Išeikite iš Babilono, bėkite nuo
chaldėjų! Džiūgaudami skelbkite tą
žinią! Teskamba tai iki žemės pakraš-
čių! Sakykite: "Viešpats atpirko savo
tarną Jokūbą".
[21] Jie netroško dykumoje, kai Jis juos
vedė; Jis perskėlė uolą, ir vanduo iš-
siveržė.
[22] Viešpats sako: "Nedorėlis neturi
ramybės".

49 Klausykitės, salos, stebėkite,
toli esančios tautos! Viešpats
pašaukė mane dar man negimus, Jis
minėjo mano vardą, kai tebebuvau
motinos įsčiose.
[2] Jis padarė mano žodžius lyg aštrų
kardą ir pridengė mane savo rankos
šešėliu; Jis padarė mane tinkama
strėle ir paslėpė savo strėlinėje.
[3] Jis sakė: "Tu, Izraeli, esi mano tar-
nas, per tave būsiu pašlovintas".
[4] Aš sakiau: "Veltui dirbau, be reika-
lo ir tuščiai eikvojau savo jėgas; bet
pas Viešpatį yra mano teisingumas,
pas Dievą mano atlyginimas".
[5] Dabar kalba Viešpats, kuris nuo gi-
mimo padarė mane savo tarnu, kad
sugrąžinčiau Jam Jokūbą ir surinkčiau
Izraelį. Aš būsiu šlovingas Viešpaties
akyse, Dievas yra mano stiprybė.
[6] Jis sako: "Negana to, kad tu būsi
mano tarnu Jokūbo giminėms sugrą-
žinti ir Izraelio likučiui surinkti. Aš
tave padarysiu šviesa pagonims, kad
tu būtum mano išgelbėjimas iki že-
mės pakraščių".
[7] Taip sako Viešpats, Izraelio atpir-
kėjas, jo Šventasis, valdovų vergui,
kurį žmonės paniekino ir tautos bjau-
risi: "Karaliai pamatys ir atsistos, ku-
nigaikščiai pagarbins dėl Viešpaties,
kuris ištikimas, ir Izraelio Šventojo,
kuris tave išsirinko".

[8] Taip sako Viešpats: "Tinkamu metu
išklausiau tave ir išgelbėjimo dieną
padėjau tau; padarysiu tave sandora
tautai, kad atkurtum šalį ir apgyven-
dintum apleistą nuosavybę.
[9] Kad sakytum belaisviams: 'Išeikite',
ir tamsoje esantiems: 'Pasirodykite'.
Jie ganysis pakelėse, aukštumos bus
jų ganykla.
[10] Jie nealks ir netrokš, jų neištiks
saulė nė karštis; Tas, kuris jų pasigai-
lėjo, ves juos prie tyro vandens šalti-
nių.
[11] Aš pravesiu kelius kalnuose ir vieš-
kelius aukštumose.
[12] Štai šitie ateis iš toli, tie – iš šiaurės
ir vakarų, o anie – iš Sinimo krašto".
[13] Giedokite, dangūs! Džiūgauk, že-
me! Kalnai, linksmai giedokite! Nes
Viešpats paguodė savo tautą, pasigai-
lėjo savo prispaustųjų!
[14] Bet Sionas sakė: "Viešpats paliko
mane, Viešpats užmiršo mane".
[15] "Ar gali moteris užmiršti savo kū-
dikį, nepasigailėti savo sūnaus? Jei ji
ir užmirštų, tačiau Aš neužmiršiu ta-
vęs.
[16] Aš įrašiau tave į savo rankos delną,
tavo sienos visada yra mano akyse.
[17] Tavo sūnūs atskuba, o tavo ardyto-
jai ir naikintojai pasitraukia.
[18] Pakelk akis ir apsidairyk aplinkui:
jie visi renkasi prie tavęs. Kaip Aš gy-
vas, – sako Viešpats, – tu juos priimsi
kaip papuošalus ir jais pasidabinsi lyg
sužadėtinė.
[19] Tavo griuvėsiuose, ištuštėjusiose
vietose ir sunaikintoje šalyje bus ank-
šta gyventojams, o tie, kurie tave
naikino, bus toli.
[20] Tavo vaikai, gimę priespaudoje, sa-
kys: 'Mums ankšta, padaryk daugiau
vietos gyventi'.
[21] Tu galvosi: 'Kada man gimė šitie?
Juk aš buvau nevaisinga ir bevaikė,
tremtinė ir belaisvė. Kas juos užau-
gino? Aš buvau viena palikta. Iš kur
šitie?' "
[22] Taip sako Viešpats Dievas: "Aš iš-
tiesiu savo ranką į tautas ir duosiu
ženklą pagonims; jie atneš tavo sūnus
glėbyje ir tavo dukteris ant pečių.
[23] Karaliai bus tavo sargai ir karalie-
nės – auklės. Jie puls prieš tave veidu
į žemę ir laižys dulkes nuo tavo kojų.
Tuomet suprasi, kad Aš esu Viešpats;
nebus sugėdinti, kurie laukia manęs.
[24] Argi iš galingojo galima atimti gro-
bį? Ar belaisvius galima išgelbėti iš
galiūno?
[25] Bet taip sako Viešpats: 'Belaisviai
bus atimti iš galiūno ir grobis išplėš-
tas iš galingojo. Aš kovosiu su tais,
kurie kovojo prieš tave, ir tavo vai-
kus išgelbėsiu.
[26] Aš maitinsiu tavo prispaudėjus jų
pačių kūnu, ir jie gers savo kraują kaip
vyną. Tada kiekvienas kūnas žinos,
kad Aš esu Viešpats, tavo gelbėtojas
ir atpirkėjas, Jokūbo Galingasis' ".

50 Taip sako Viešpats: "Kur yra
jūsų motinos skyrybų raštas,
kuriuo Aš ją atleidau? Kur yra sko-
lintojas, kuriam už skolą jus atida-
viau? Dėl savo nusikaltimų jūs par-
davėte save, dėl jūsų neištikimybės
jūsų motina atleista.
[2] Kodėl atėjęs Aš neradau žmogaus?
Aš šaukiau ir niekas neatsiliepė. Argi
mano ranka sutrumpėjo gelbėti? Ar-
gi neturiu jėgos išlaisvinti? Savo su-
draudimu išdžiovinu jūrą, upes paver-
čiu dykuma. Žuvys trokšta ir gaišta,
nes nebėra vandens.
[3] Aš aptemdau dangų, apsupu jį ašu-
tine".
[4] Viešpats Dievas davė man miklų lie-

žuvį paguosti nuvargusį. Kiekvieną
rytą Jis žadina mane, kad klausyčiau
Jo mokymo;
5 Viešpats Dievas atvėrė man ausis,
aš nesipriešinau ir nesitraukiau.
6 Aš leidausi mušamas ir tąsomas, ne-
slėpiau veido nuo mane plūstančių ir
į mane spjaudančių.
7 Viešpats Dievas padės man, todėl
aš nebūsiu sugėdintas. Aš padariau
savo veidą kietą kaip titnagas ir ži-
nau, kad nebūsiu pažemintas.
8 Arti yra Tas, kuris mane išteisina,
kas dabar su manimi ginčysis? Stoki-
te čia. Kas nori su manimi bylinėtis,
teateina.
9 Viešpats Dievas padės man. Kas
drįs mane pasmerkti? Jie visi pasens
kaip drabužis, kandys juos suės.
10 Kas iš jūsų bijo Viešpaties, teklauso
Jo tarno balso. Kas vaikščioja tamso-
je, tepasitiki Viešpačiu, savo Dievu.
11 Jūs visi, kurie įžiebiate ugnį ir ap-
supate save žiežirbomis, vaikščiokite
savo ugnies šviesoje ir tarp savo žie-
žirbų. Tai padarys mano ranka, jūs at-
sigulsite skausmuose.

51 Klausykite manęs, kurie seka-
te teisumą ir ieškote Viešpa-
ties. Pažvelkite į uolą, iš kurios jūs iš-
kirsti, ir į duobę, iš kurios jūs iškasti.
2 Pažvelkite į savo tėvą Abraomą ir į
Sarą, kuri jus pagimdė. Aš pašaukiau
jį vieną, palaiminau ir padauginau.
3 Viešpats paguos Sioną ir atgaivins
visus jo griuvėsius, Jis padarys jo ty-
rus kaip Edeną, dykumas kaip Vieš-
paties sodą. Linksmybė ir džiaugsmas
bus ten, padėkos giesmės skambės.
4 Mano tauta, klausyk manęs, mano
giminės, išgirskite mane. Įstatymas iš-
eis iš manęs; mano teisingumas bus
šviesa tautoms.
5 Mano teisumas arti ir išgelbėjimas
greitai ateis. Aš teisiu tautas. Salos
lauks manęs, jos pasitikės manimi.
6 Pakelkite savo akis į dangų, pažvel-
kite į žemę! Dangūs praeis kaip dū-
mai, žemė susidėvės kaip drabužis,
jos gyventojai taip pat išmirs. Bet ma-
no išgelbėjimas liks amžinai, mano
teisumas nesibaigs.
7 Klausykite manęs, kurie pažįstate
teisumą, tauta, kurios širdyje yra ma-
no įstatymas. Nebijokite žmonių pa-
juokos, neišsigąskite jų plūdimo.
8 Kaip vilnonį drabužį juos sugrauš
kandys; bet mano teisumas liks am-
žinai, mano išgelbėjimas – kartų kar-
toms.
9 Gelbėk, Viešpatie, prašau, padėk,
kaip anomis dienomis senosioms kar-
toms! Ar ne Tu sukapojai Rahabą ir
perdūrei slibiną?
10 Ar ne Tu išdžiovinai jūrą ir jos gel-
mėse padarei kelią pereiti išpirktie-
siems?
11 Viešpaties išpirktieji sugrįš, ateis į
Sioną džiūgaudami, amžinas džiaugs-
mas lydės juos. Džiaugsmas ir link-
smybė sugrįš, o skausmai ir vaitojimai
išnyks.
12 "Aš, Aš guodžiu tave. Kas gi tu,
kad bijotum mirtingo žmogaus, žmo-
gaus sūnaus, kuris yra lyg žolė?
13 Tu užmiršai Viešpatį, savo Kūrėją,
kuris ištiesė dangus ir sukūrė žemę.
Tu nuolatos drebėjai dėl prispaudėjo
žiaurumo, kuris siekė tave sunaikin-
ti! Kur dingo prispaudėjo žiaurumas?
14 Prispaustasis bus greitai išlaisvintas;
jis nemirs, nežengs į duobę ir neba-
daus.
15 Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris
perskyrė šėlstančios jūros bangas. Ka-
reivijų Viešpats yra mano vardas.
16 Aš sukūriau dangų ir žemę, priden-

giau tave savo ranka, įdėjau savo žo-
džius į tavo lūpas ir sakiau Sionui:
'Tu – mano tauta' ".
17 Pabusk, pabusk, kelkis, Jeruzale!
Tu gėrei iš Viešpaties rankos Jo rūs-
tybės taurę; svaiginančią rūstybę išgė-
rei iki pat dugno.
18 Nė vienas iš Jeruzalės sūnų nepa-
kėlė jos ir nepadėjo jai.
19 Tave ištiko sunaikinimas ir sugrio-
vimas, badas ir kardas, bet kas liūdi
tavęs, kas paguos tave?
20 Tavo vaikai neteko jėgų ir gulėjo
pakelėse kaip pagautas gyvulys tink-
le. Jie pilni Viešpaties rūstybės, tavo
Dievo pabarimo.
21 Tad išgirskite, jūs, suvargusieji ir
girti, bet ne nuo vyno.
22 Taip sako Viešpats, tavo valdovas,
tavo Dievas, kuris gina savo tautą:
"Aš paėmiau iš tavo rankos apsvaigi-
mo taurę; tu nebegersi daugiau ma-
no rūstybės.
23 Aš ją paduosiu į rankas tavo kan-
kintojų, kurie sakė tau: 'Pasilenk, kad
liptume per tave!' Taip, tavo nugara
buvo padaryta lyg žemė, lyg kelias,
kuriuo jie ėjo".

52 Pabusk, pabusk, apsirenk stip-
rybe, Sione! Jeruzale, šventa-
sis mieste, apsirenk savo gražius dra-
bužius! Į tave nebeįeis nei neapi-
pjaustytas, nei nešvarus.
2 Jeruzale, kelkis, nusikratyk dulkes,
atsirišk nuo kaklo pančius, belaisve
Siono dukra!
3 Taip sako Viešpats: "Jūs pardavėte sa-
ve už nieką ir būsite išpirkti be pinigų".
4 Štai ką sako Viešpats Dievas: "Pra-
džioje mano tauta nuėjo į Egiptą vie-
šėti, ir Asirija ją pavergė be priežas-
ties".
5 Viešpats sako: "Ką Aš dabar turiu,
kai mano tauta yra veltui išvesta. Jos
pavergėjai kankina juos, – sako Vieš-
pats, – ir nuolatos piktžodžiauja ma-
no vardui.
6 Todėl mano tauta pažins mano var-
dą. Todėl pažins tą dieną, kad Aš esu
Tas, kuris sako: 'Aš esu' ".
7 Kokios gražios kalnuose kojos to,
kuris atneša gerą žinią ir skelbia ra-
mybę, kuris atneša linksmą naujieną,
skelbia išgelbėjimą ir sako Sionui:
"Tavo Dievas viešpatauja".
8 Sargyba šauks, ir visi drauge džiū-
gaus, nes aiškiai matys savo akimis,
kaip Viešpats sugrąžina Sioną.
9 Džiaukitės, Jeruzalės griuvėsiai!
Viešpats paguodė savo tautą ir išlais-
vino Jeruzalę.
10 Viešpats apnuogino savo šventą
ranką visų tautų akivaizdoje. Visi že-
mės pakraščiai matys mūsų Dievo iš-
gelbėjimą.
11 Traukitės, traukitės! Išeikite iš ten!
Nelieskite nieko sutepto. Išeikite iš jų
būrio, apsivalykite, Viešpaties indų
nešėjai!
12 Jūs išeisite neskubėdami ir nebėg-
site. Viešpats eis pirma jūsų, Izraelio
Dievas bus jūsų apsauga.
13 Štai mano tarnas elgsis išmintin-
gai, jis bus išaukštintas, išgirtas ir la-
bai kilnus.
14 Kaip daugelis baisėjosi tavimi, taip
jo veidas buvo nežmoniškai sudarky-
tas, jis buvo nebepanašus į žmogų.
15 Jis daugelį tautų nustebins, karaliai
jo akivaizdoje užsičiaups: apie ką
jiems niekada nebuvo pasakota, jie
matys ir, ko jie niekad negirdėjo, jie
supras.

53 Kas patikėjo mūsų skelbimu?
Ir kam buvo apreikšta Vieš-
paties ranka?

2 Jis išaugs Jo akivaizdoje kaip gležnas augalas, kaip šaknis iš sausos žemės. Neturi jis nei išvaizdos, nei patrauklumo, kai žiūrime į jį, nėra jokio grožio, kuris mus prie jo trauktų.
3 Jis paniekintas ir žmonių atmestas, skausmų vyras, negalią pažinęs; mes slėpėme nuo jo savo veidus, jis buvo paniekintas, ir mes jį nieku laikėme.
4 Tikrai jis nešė mūsų negalias ir sau pasiėmė mūsų skausmus. O mes laikėme jį nubaustu, Dievo ištiktu ir pažemintu.
5 Jis buvo sužeistas už mūsų kaltes ir sumuštas už mūsų nuodėmes. Bausmė dėl mūsų ramybės krito ant jo; jo žaizdomis esame išgydyti.
6 Mes visi buvome paklydę kaip avys, kiekvienas ėjome savo keliu. Bet Viešpats uždėjo ant jo visus mūsų nusikaltimus.
7 Jis buvo kankinamas ir žeminamas, bet neatvėrė savo burnos. Kaip avinėlis, vedamas pjauti, ir kaip avis, kuri tyli prieš kirpėjus, jis neatvėrė savo burnos.
8 Jis buvo paimtas iš kalėjimo ir teismo. Kas paskelbs jo giminę? Nes jis buvo atskirtas nuo gyvųjų šalies ir varginamas dėl mano tautos nusikaltimų.
9 Jam paruošė kapą su nedorėliais, su turtingais po jo mirties, nors jis nepadarė nieko blogo ir jo lūpose nebuvo melo.
10 Bet Viešpats panorėjo jį sumušti, Jis atidavė jį skausmui. Kai Tu padarysi jo sielą auka už nuodėmę, jis matys savo palikuonis, jo dienos bus prailgintos ir jo rankomis Viešpaties valia bus įvykdyta.
11 Jis matys savo sielos vargą ir bus patenkintas. Per savo pažinimą mano teisusis tarnas nuteisins daugelį, nes jis neš jų nusikaltimus.
12 Todėl Aš duosiu jam dalį su didžiaisiais, ir jis dalinsis grobį su stipriaisiais, kadangi jis atidavė savo sielą mirčiai ir buvo priskirtas prie nusikaltėlių. Jis nešė daugelio nuodėmes ir užtarė nusidėjėlius.

54 "Giedok, nevaisingoji, kuri negimdei! Džiūgauk linksmai, kuri nepažinai gimdymo skausmų! Nes apleistoji turi daugiau vaikų negu turinti vyrą", - sako Viešpats.
2 "Išplėsk savo palapinės vietą, ištempk savo buveinės uždangalus, netaupyk! Pailgink virves ir sustiprink kuolelius!
3 Tu išsiplėsi į dešinę ir į kairę, tavo palikuonys valdys tautas ir apgyvendins tuščius miestus.
4 Nesibijok, nes nebūsi sugėdinta! Nerausk, nes nebūsi niekinama! Jaunystės gėdą tu užmirši ir našlystės pajuokos neatsiminsi.
5 Tavo Kūrėjas yra tavo vyras, kareivijų Viešpats - Jo vardas. Tavo atpirkėjas yra Izraelio Šventasis, Jis bus vadinamas pasaulio Dievu.
6 Viešpats pašaukė tave kaip atskirtą, dvasioje suvargusią moterį, kaip atstumtą jaunystės žmoną", - sako Dievas.
7 "Trumpai valandėlei palikau tave, bet, didžiai gailėdamasis, surinksiu tavuosius.
8 Rūstybės valandą paslėpiau savo veidą akimirkai, bet amžina malone pasigailėsiu tavęs", - sako Viešpats, tavo atpirkėjas.
9 "Tai kaip Nojaus vandenys man. Aš prisiekiau, kad Nojaus vandenys nebeužlies žemės, taip ir dabar prisiekiu, kad nebekeršysiu ir nebebausiu tavęs.

10 Kalnai gali griūti ir kalvos drebėti,
bet mano malonė nuo tavęs nebepa-
sitrauks ir mano ramybės sandora ta-
vęs nepaliks", - sako Viešpats.
11 "Tu varginta, audrų mėtyta, nepa-
guosta; Aš tavo akmenis klosiu eilė-
mis ir dėsiu safyrų pamatą.
12 Aš tavo langus padarysiu iš agato,
vartus statysiu iš rubinų ir sienas iš
brangakmenių.
13 Visi tavo vaikai bus Viešpaties mo-
komi ir gyvens didelėje ramybėje.
14 Tu įsitvirtinsi teisume, priespaudos
nebepatirsi. Nebijok, nes siaubas prie
tavęs nepriartės.
15 Štai jie rinksis kartu prieš tave, bet
be manęs. Kas susirinks prieš tave,
kris dėl tavęs.
16 Aš sutvėriau kalvį, kuris įpučia ang-
lis ir padaro reikiamą įrankį. Aš taip
pat sutvėriau naikintoją, kad griautų.
17 Joks prieš tave nukaltas ginklas ne-
turės galios. Kiekvienas liežuvis, ku-
ris priešinsis tau teisme, bus pa-
smerktas. Tai yra Viešpaties tarnų pa-
veldėjimas ir jų teisumas yra iš ma-
nęs", - sako Viešpats.

55 "Visi, kurie trokštate, ateikite
prie vandens, visi, kurie netu-
rite pinigų! Pirkite ir valgykite; pirki-
te vyno ir pieno be pinigų, veltui.
2 Kodėl jūs leidžiate pinigus už tai,
kas nėra maistas, ir dirbate už tai, kas
jūsų nepatenkina? Klausykite manęs
atidžiai ir valgykite tai, kas jūsų sielą
atgaivins ir sustiprins.
3 Palenkite savo ausį ir ateikite pas
mane, klausykite, ir jūsų siela bus gy-
va! Aš padarysiu amžiną sandorą su
jumis, kaip suteikiau amžiną malonę
Dovydui.
4 Aš jį paskyriau liudytoju tautoms,
kunigaikščiu ir vadu giminėms.
5 Tu pašauksi tautas, kurių nepažįsti;
tautos, kurios tavęs nepažįsta, bėgs
pas tave dėl Viešpaties, tavo Dievo,
Izraelio Šventojo, nes Jis pašlovino
tave.
6 Ieškokite Viešpaties, kol galima Jį
rasti, šaukitės Jo, kol Jis arti.
7 Nedorėlis tepalieka savo kelią, o ne-
teisusis - savo mintis; tegrįžta jis pas
Viešpatį, mūsų Dievą, ir Jis pasigai-
lės jo, nes yra gailestingas.
8 Nes mano mintys yra ne jūsų mintys
ir mano keliai - ne jūsų keliai, - sako
Viešpats. -
9 Nes kiek dangūs yra aukščiau už že-
mę, tiek mano keliai aukštesni už jū-
sų kelius ir mano mintys - už jūsų
mintis.
10 Kaip lietus ir sniegas krinta iš dan-
gaus ir nesugrįžta, bet sudrėkina že-
mę, padaro ją derlingą ir duoda sėk-
los sėjėjui bei duonos valgytojui,
11 taip ir mano žodis, kuris išeina iš
mano burnos, negrįš tuščias, bet įvyk-
dys mano valią ir atliks tai, kam yra
siųstas.
12 Jūs išeisite linksmi, ir ramybė lydės
jus. Kalnai ir kalvos džiūgaus jūsų
akivaizdoje ir laukų medžiai plos ran-
komis.
13 Erškėčių vietoje augs kiparisai ir
usnių vietoje - mirtos. Tai bus atmini-
mas, amžinas ženklas Viešpaties gar-
bei".

56 Taip sako Viešpats: "Laikyki-
tės teisingumo ir vykdykite
teisybę, nes mano išgelbėjimas arti,
mano teisumas tuoj bus apreikštas.
2 Palaimintas žmogus, kuris tai vyk-
do, ir žmogaus sūnus, kuris to laikosi:
saugo sabatą nesuterštą ir savo ran-
kas sulaiko nuo pikto".
3 Svetimtautis, kuris prisiglaudė prie

Viešpaties, tenesako: “Viešpats at-
skyrė mane nuo savo tautos”, ir eu-
nuchas tenesako: “Aš kaip padžiūvęs
medis”.
4 Nes Viešpats taip sako: “Eunu-
chams, kurie švenčia mano sabatą,
pasirenka, kas man patinka, ir laikosi
mano sandoros,
5 duosiu savo namuose vietos ir pa-
darysiu jų vardą garsesnį už sūnų bei
dukterų; duosiu jiems amžiais nežūs-
tantį vardą.
6 Svetimtaučius, kurie prisijungs prie
Viešpaties, Jam tarnaus, Jo vardą my-
lės, bus Jo tarnai, švęs sabatą ir jo ne-
suteps bei laikysis mano sandoros,
7 atvesiu į savo šventąjį kalną ir pra-
džiuginsiu savo maldos namuose; jų
aukos ir deginamosios aukos bus mė-
giamos ant mano aukuro, nes mano
namai bus vadinami maldos namais
visoms tautoms”.
8 Taip sako Viešpats Dievas, kuris su-
rinko Izraelio išsklaidytuosius: “Prie tų,
kurie jau surinkti, Aš surinksiu ir kitus”.
9 Visi laukiniai ir miško žvėrys, atei-
kite ėsti!
10 Jo sargai yra akli, neturi suprati-
mo; jie yra lyg šunys, kurie neloja. Jie
mėgsta gulėti, snausti ir sapnuoti.
11 Jie yra godūs šunys, kurie niekada
nepasisotina. Jie yra ganytojai, netu-
rintys supratimo. Jie žiūri į savo kelią
ir ieško sau naudos.
12 Jie sako: “Ateikite, duosime jums
vyno, pasigerkime! Taip darykime
šiandien, o rytoj bus dar geriau!”

57 Teisusis žūva, ir nė vienas į tai
nekreipia dėmesio; gailestin-
gasis miršta, ir niekas nepastebi, kad
teisusis paimamas iš vargo
2 ir eina ramybėn. Kas elgiasi dorai,
ilsėsis savo guoliuose.
3 “Jūs, kerėtojos sūnūs, svetimautojo
ir paleistuvės palikuonys, ateikite ir
klausykite!
4 Iš ko jūs tyčiojatės? Kam rodote lie-
žuvį? Argi jūs ne nusikaltėlių vaikai,
melagių palikuonys?
5 Jūs degate aistra stabams po lapuo-
tais medžiais; žudote kūdikius pau-
piuose, uolų plyšiuose.
6 Jūsų dalis tarp glotnių upelio akme-
nėlių; toks jūsų likimas; stabams jūs
aukojate gėrimus ir duonos auką. Ar-
gi Aš turėčiau tai pakęsti?
7 Kalnuose patiesęs savo guolį, tu ei-
ni aukoti aukų.
8 Ant durų staktų tu pasidarei sau
ženklą. Nudengusi ir praplatinusi lo-
vą, tu palikai mane; susitarus su jais,
pamėgai jų lovą.
9 Tu pasitepusi išėjai pas karalių; sa-
vo pasiuntinius pasiuntei toli, kritai
iki pragaro.
10 Tu pavargai besiblaškydama, bet
nesakei: ‘Nėra vilties’. Tu pamėgai to-
kį gyvenimą ir taip toliau darei.
11 Ko tu bijojai, kad melavai ir nepri-
siminei manęs, ir neėmei į širdį? Ar
ne dėl to, kad taip ilgai tylėjau, tu lio-
veisi manęs bijoti?
12 Aš paskelbsiu tavo teisumą ir tavo
darbus; jie tau nebus naudingi.
13 Kai tu šauksi, tegelbsti tave tavo su-
rinktieji. Vėjo dvelkimas juos visus
nuneš. O kas pasitiki manimi, tas
gaus žemę ir paveldės mano šventąjį
kalną”.
14 Ir sakys: “Nutieskite kelią, nuties-
kite kelią mano tautai ir pašalinkite
kliūtis”.
15 Taip sako Aukščiausiasis ir Prakil-
nusis, kuris gyvena amžinybėje, kurio
vardas šventas: “Aš gyvenu aukštybė-
je ir šventoje vietoje su tais, kurie tu-
ri atgailaujančią ir nuolankią dvasią,

kad atgaivinčiau nuolankiųjų dvasią
ir atgailaujančiųjų širdį.
16 Aš neamžinai bylinėsiuos ir nevisa-
da rūstausiu, nes tada gyvybės dva-
sia, kurią Aš įkvėpiau, sunyktų.
17 Aš užsirūstinau dėl nuodėmingo
tautos godumo, smogiau jai ir savo
veidą paslėpiau, bet ji ėjo toliau klai-
dingu savo širdies keliu.
18 Aš mačiau jos kelius ir Aš gydysiu
bei vedžiosiu ją, suteiksiu jai ramy-
bės ir paguodos.
19 Ramybė ir taika arti ir toli esan-
tiems, – sako Viešpats. – Aš ją pagydy-
siu.
20 Nedorėliai yra lyg sujudinta jūra,
kuri negali nurimti, jos vanduo išme-
ta purvą ir dumblą.
21 Nėra ramybės nedorėliui", – sako
mano Dievas.

58 "Šauk garsiai, nesivaržyk! Pa-
kelk savo balsą kaip trimitą;
pranešk mano tautai jos kaltę ir Jo-
kūbo namams jų nuodėmes.
2 Jie ieško manęs kas dieną ir nori
žinoti mano kelius kaip tauta, kuri el-
giasi teisiai ir nėra palikusi savo Die-
vo. Jie prašo manęs teisingo sprendi-
mo, jie mėgsta ateiti prie Dievo.
3 'Kodėl mums pasninkaujant, Tu ne-
matai? Kodėl mums varginant savo
sielas, Tu nepaisai?' Pasninko dieną
jūs ieškote malonumų ir išnaudojate
savo darbininkus.
4 Jūs pasninkaujate dėl vaidų ir ki-
virčų, smogiate nedorybės kumščiu.
Jūs nepasninkaujate šiandien taip,
kad jūsų balsas būtų išgirstas aukšty-
bėse.
5 Ar tai pasninkas, kokį Aš pasirin-
kau, kad žmogus vargintų per dieną
savo sielą, nulenktų galvą kaip nen-
drę, klotų po savimi ašutinę ir pasi-
barstytų pelenų? Ir tai jūs vadinate
pasninku, Viešpačiui priimtina die-
na?
6 Ar ne toks pasninkas, kurį Aš pasi-
rinkau: pašalinkite nedorybės pan-
čius, išlaisvinkite pavergtuosius, su-
teikite laisvę prislėgtiesiems, sulaužy-
kite kiekvieną jungą.
7 Pasidalink maistą su alkanu, bena-
mius ir vargšus parsivesk į namus, pa-
matęs nuogą, aprenk jį, nesislėpk nuo
savo paties kūno.
8 Tada tavo šviesa nušvis kaip aušra,
tavo sveikata išsiskleis greitai, tavo
teisumas eis pirma tavęs ir Viešpaties
šlovė lydės tave.
9 Tu šauksies, ir Viešpats atsakys, pra-
šysi pagalbos, ir Jis tars: 'Aš čia!' Jei
pašalinsi iš savo tarpo priespaudą,
negrasinsi ir nekalbėsi tuštybių,
10 jei alkstantį pasotinsi kaip pats sa-
ve ir prispaustajam padėsi, tada tavo
šviesa spindės tamsoje ir tavo tamsy-
bė taps šviesa.
11 Tada Viešpats vedžios tave, paso-
tins tavo sielą sausros metu ir sustip-
rins tavo kūną; tu būsi kaip palaisty-
tas sodas, kaip neišsenkantis vandens
šaltinis.
12 Bus atstatyta tavyje tai, kas seniai
paversta griuvėsiais. Tu dėsi pamatus
kartų kartoms. Tave vadins spragų už-
taisytoju ir gatvių tiesėju.
13 Jei tu savo kojas sulaikysi sabato
dieną, nepramogausi mano šventoje
dienoje, vadinsi sabatą pasimėgimu,
šventa ir garbinga Viešpaties diena,
gerbsi Jį, nevaikščiosi savo keliais,
neieškosi pramogų ir nekalbėsi tuš-
čiai,
14 tada tu gėrėsies Viešpačiu, ir Aš ta-
ve vesiu ant aukštų kalnų ir leisiu
naudotis tavo tėvo Jokūbo pavel-
du", – taip kalbėjo Viešpats.

59 Viešpaties ranka nesutrumpė-
jo gelbėti ir Jo ausis neapkur-
to girdėti,
2 bet jūsų nusikaltimai atskyrė jus nuo
jūsų Dievo ir jūsų nuodėmės paslėpė
Jo veidą, kad Jis nebegirdėtų.
3 Jūsų rankos suteptos krauju ir pirš-
tai nusikaltimu; jūsų lūpos kalba me-
lą ir liežuvis kartoja neteisybę.
4 Nė vienas neieško teisingumo ir ne-
gina tiesos. Jie pasitiki tuštybe ir kal-
ba melus, pradeda vargą ir pagimdo
nusikaltimą.
5 Jie peri gyvačių kiaušinius ir audžia
voratinklius. Kas valgo jų kiaušinių,
tas miršta. Jei kas tokį kiaušinį su-
daužo, iš jo iššoka angis.
6 Jų audiniai netinka drabužiams, jais
neįmanoma prisidengti. Jų darbai yra
pikti ir jų rankose smurto veiksmai.
7 Jų kojos bėga į pikta, jie skuba ne-
kaltą kraują pralieti; jų mintys yra pil-
nos nedorybės, jų keliuose sunaikini-
mas ir griuvėsiai.
8 Jie nepažįsta ramybės kelio, nėra
teisingumo jų poelgiuose, jų takai
klaidingi; kas jais eina, nepažins ra-
mybės.
9 Todėl teisingumas yra toli nuo mū-
sų, teisybė nepasiekia mūsų; mes lau-
kiame šviesos, o čia tamsa, laukiame
aušros, o vaikščiojame sutemose.
10 Mes ieškome kaip akli sienos, su-
klumpame vidudienį kaip naktį, esa-
me tamsoje lyg mirusieji.
11 Mes visi riaumojame kaip lokiai,
vaitojame liūdnai kaip burkuojantys
balandžiai; mes laukiame tiesos, bet
jos nėra, laukiame išgelbėjimo, bet jis
toli nuo mūsų.
12 Mūsų neteisybės padaugėjo Tavo
akivaizdoje ir mūsų nuodėmės liudija
prieš mus; mes žinome savo neteisybes
ir mūsų nusikaltimai yra su mumis.
13 Mes nusidedame ir išsiginame Vieš-
paties, nusigręžiame ir nesekame pa-
skui savo Dievą; kalbame apie prie-
spaudą ir maištaujame, priimame me-
lus ir jais nuoširdžiai džiaugiamės.
14 Teisingumas yra atmestas ir teisybė
pašalinta; tiesos nebėra miesto aikš-
tėse, bešališkumas negali įeiti.
15 Tiesos nėra; kas šalinasi pikto, pats
yra apiplėšiamas. Viešpats tai matė,
ir Jam nepatiko, kad nesilaikome tei-
singumo.
16 Viešpats matė ir stebėjosi, kad ne-
buvo žmogaus, kuris užtartų; Jo ranka
Jį išgelbėjo, Jo teisumas Jį palaikė.
17 Jis užsidėjo teisumą kaip šarvą ir
išgelbėjimo šalmą ant savo galvos. Jis
apsirengė keršto drabužiais, apsisiau-
tė uolumu kaip apsiaustu.
18 Jis atlygins savo priešams pagal jų
darbus rūstybe ir kerštu. Jis atsilygins
saloms ir savo priešams.
19 Tada vakaruose esantys bijos Vieš-
paties vardo, o rytuose – matys Jo šlo-
vę. Kai priešas ateis kaip srovė, Vieš-
paties Dvasia iškels savo vėliavą.
20 "Atpirkėjas ateis į Sioną ir pas
tuos, kurie atsitrauks nuo nusikalti-
mų Jokūbe", – sako Viešpats.
21 "Tai mano sandora su jais, – sako
Viešpats. – Mano dvasia, kuri yra ant
tavęs, ir mano žodžiai, kuriuos tau
daviau, nepaliks tavęs nei tavo vaikų,
nei vaikaičių nuo dabar ir per am-
žius", – sako Viešpats.

60 Kelkis ir šviesk Jeruzale, nes
tavo šviesa ateina ir Viešpa-
ties šlovė tau šviečia.
2 Štai tamsa padengs žemę ir tautas,
bet Viešpats pakils virš tavęs ir Jo šlo-
vė bus matoma tavyje.
3 Tautos ir karaliai ateis prie tavo
šviesos spindesio.

[4] Pakelk savo akis ir apsižvalgyk ap-
linkui! Jie visi renkasi pas tave: tavo
sūnūs ateina iš toli, tavo dukterys at-
nešamos ant rankų.
[5] Tu tai matysi ir spindėsi iš džiaugs-
mo; tavo širdis sudrebės ir išsiplės,
kai jūros pilnybės gręšis į tave ir pa-
gonių stiprybė ateis pas tave.
[6] Daugybė kupranugarių ateis pas ta-
ve iš Madiano, Efo ir Sabos, atnešda-
mi aukso bei smilkalų, ir skelbs di-
dingus Viešpaties darbus.
[7] Visos Kedaro bandos bus surinktos
pas tave, taip pat ir Nebajoto avinai.
Jie bus aukojami prie aukuro. Aš pa-
šlovinsiu savo šlovės namus.
[8] Kas tie, kurie kaip debesys plaukia,
kaip balandžiai skrenda į savo lizdus?
[9] Salos laukia manęs, Tarsio laivai
skuba, kad tavo vaikus atgabentų iš
toli; sidabrą ir auksą drauge su jais
Viešpaties, tavo Dievo, vardui ir Iz-
raelio Šventajam, nes Jis tave pašlo-
vino.
[10] Svetimtaučiai statys tavo sienas, ir
jų karaliai tarnaus tau. Savo rūstybė-
je smogiau tau, bet dėl savo malonės
tavęs pasigailėjau.
[11] Tavo vartai bus nuolatos atdari,
dieną ir naktį nebus užrakinti, kad
pagonių stiprybę tau atgabentų ir jų
karalius atvestų.
[12] Tauta ir karalystė, kuri tau netar-
naus, žus; tokios tautos bus visai su-
naikintos.
[13] Libano šlovė atiteks tau, kiparisai,
platanai ir pušys puoš tavo šventąją
vietą, Aš pašlovinsiu savo pakojo vietą.
[14] Tavo prispaudėjų ir niekintojų sū-
nūs ateis nuolankiai nusižeminę pas
tave ir puls prie tavo kojų; jie vadins
tave Viešpaties miestu, Izraelio Šven-
tojo Sionu.
[15] Tu buvai paliktas ir nekenčiamas
taip, kad nė vienas nenorėjo pas tave
ateiti. Aš padarysiu tave puikybe am-
žiams ir džiaugsmu kartų kartoms.
[16] Tu čiulpsi pagonių pieną ir žįsi ka-
ralių krūtis. Tuomet tu suprasi, kad
Aš, Viešpats, esu tavo gelbėtojas, at-
pirkėjas ir Jokūbo Galingasis.
[17] Vietoj vario Aš atgabensiu aukso,
vietoj geležies – sidabro, vietoj medžių
– vario ir vietoj akmenų – geležies. Ta-
vo valdytojas bus taika ir tavo prižiūrė-
tojas – teisumas.
[18] Tavo šalyje nebebus smurto ir tavo
krašte – sunaikinimo bei griovimo. Tu
vadinsi savo miesto sienas išgelbėji-
mu ir vartus – šlove.
[19] Tau nebereikės saulės dieną ir mė-
nulio šviesos naktį; Viešpats bus tavo
amžina šviesa ir Dievas bus tavo šlovė.
[20] Tavo saulė nebenusileis ir mėnulis
nebepasikeis, nes Viešpats bus tavo
amžina šviesa – tavo gedulo dienos
pasibaigs.
[21] Visi tavo žmonės bus teisūs, jie am-
žiams paveldės šalį. Jie bus mano pa-
sėlio atžala, mano rankų darbas, kad
Aš būčiau pašlovintas.
[22] Mažiausias taps tūkstančiu ir men-
kas – galinga tauta. Aš, Viešpats, sku-
biai tai įvykdysiu reikiamu metu.

61 Viešpaties Dievo Dvasia yra
ant manęs, nes Viešpats pate-
pė mane skelbti gerą žinią vargšams,
Jis siuntė mane gydyti tų, kurių širdys
sudužusios, skelbti belaisviams išlais-
vinimą ir kaliniams atidaryti kalėjimą;
[2] skelbti Viešpaties malonės metus ir
mūsų Dievo keršto dieną, paguosti
visus liūdinčius,
[3] įteikti liūdintiems Sione grožybę vie-
toj pelenų, džiaugsmo aliejaus vietoj
gedulo, gyriaus drabužį vietoj apsunku-
sios dvasios. Juos vadins teisumo me-

džiais, Viešpaties sodiniais Jo šlovei.
[4] Jie atstatys griuvėsius, kurie seniai
buvo paversti dykyne, atnaujins su-
naikintus miestus, kurie kartų kartas
buvo ištuštėję.
[5] Ateiviai ganys jų bandas, svetimtau-
čių sūnūs ars laukus ir prižiūrės vy-
nuogynus.
[6] Jūs būsite vadinami Viešpaties ku-
nigais, jus vadins mūsų Dievo tarnais.
Jūs naudositės pagonių turtais ir di-
džiuositės jų šlove.
[7] Už savo gėdą jūs gausite dvigubai.
Vietoj paniekos jie džiaugsis ir pavel-
dės savo šalyje dvigubai; jie turės am-
žiną džiaugsmą.
[8] Nes Aš, Viešpats, mėgstu teisingu-
mą, nekenčiu plėšikavimo. Aš jiems
atlyginsiu teisingai ir sudarysiu amži-
ną sandorą su jais.
[9] Pagonys pažins jų palikuonis, jų at-
žala bus žinoma tarp tautų. Visi, ku-
rie matys juos, pripažins, kad jie yra
Viešpaties palaiminti palikuonys.
[10] Aš labai džiaugsiuos Viešpačiu, ma-
no siela džiūgaus Dieve! Nes Jis ap-
vilko mane išgelbėjimo rūbais, ap-
siautė teisumo apsiaustu kaip sužadė-
tinį, kuris užsideda papuošalą ant gal-
vos, kaip sužadėtinę, pasipuošusią
papuošalais.
[11] Kaip žemė išaugina želmenis ir
kaip darže dygsta tai, kas pasėta, taip
Viešpats Dievas įželdins teisumą ir
gyrių visų tautų akivaizdoje.

62 Aš netylėsiu dėl Siono ir ne-
nurimsiu dėl Jeruzalės, kol
pasirodys jų teisumas lyg ryto aušra
ir išgelbėjimas lyg degantis žibintas.
[2] Tautos matys tavo teisumą ir kara-
liai – tavo šlovę. Tave vadins nauju
vardu, kurį Viešpats tau duos.
[3] Tu būsi šlovės karūna ir karališkas
vainikas Viešpaties, tavo Dievo, ran-
koje.
[4] Tavęs nebevadins apleistąja ir tavo
žemės – dykyne. Tave vadins: “Mano
pasimėgimas”, o tavo šalį – ištekėju-
siąja, nes Viešpats pamėgo tave, ir ša-
lis bus sutuokta.
[5] Kaip jaunuolis veda mergaitę, taip
tavo sūnūs ves tave. Kaip jaunikis
džiaugiasi jaunąja, taip tavo Dievas
džiaugsis tavimi.
[6] Jeruzale, ant tavo sienų Aš pastaty-
siu sargus; jie niekada – dieną ir nak-
tį – nenurims. Jūs, kurie tariate Vieš-
paties vardą, netylėkite,
[7] neduokite Jam poilsio, kol Jis atsta-
tys Jeruzalę ir jos šlovę žemėje.
[8] Viešpats prisiekė savo tvirta ranka:
“Aš nebeduosiu tavo grūdų tavo prie-
šams maistui ir svetimi nebegers tavo
vyno, kurį pagaminai.
[9] Kas surenka, valgys ir girs Viešpatį;
kas užaugina, gers vyną mano šven-
tuose kiemuose”.
[10] Įeikite, įeikite pro vartus, paruoš-
kite kelią tautai; nutieskite, nutieski-
te kelią, pašalinkite akmenis, pakel-
kite vėliavą žmonėms.
[11] Viešpats paskelbė iki žemės pa-
kraščių: “Sakykite Siono dukrai: ‘Ta-
vo išgelbėjimas, užmokestis ir atlygi-
nimas artėja’ ”.
[12] Juos vadins: “Šventa tauta, Viešpa-
ties atpirktieji”; tu būsi vadinama: “Ieš-
kotasis, neapleistasis miestas”.

63 Kas ateina raudonais drabu-
žiais iš Edomo miesto Bosros,
apsirengęs šlovingais rūbais eina sa-
vo jėgos pilnatvėje? “Aš, kuris skel-
biu teisumą ir turiu galią išgelbėti”.
[2] Kodėl tavo apsiaustas raudonas ir
tavo drabužiai tarsi minančių vyno
spaustuvą?

3 "Aš vienas myniau spaustuvą, nė
vieno iš žmonių nebuvo su manimi.
Aš mindžiojau juos įtūžęs ir trypiau
savo rūstybėje. Jų kraujas aptaškė
mano drabužius ir sutepė juos.
4 Keršto diena buvo mano širdyje, ir
išgelbėjimo metas atėjo.
5 Aš apsidairiau - ir nebuvo, kas padėtų, Aš stebėjausi, kad niekas nepalaikė. Todėl mano paties ranka atnešė man išgelbėjimą ir mano įtūžis palaikė mane.
6 Aš įnirtęs mindžiojau tautas, daviau
joms paragauti savo rūstybės ir nubloškiau žemėn jų galybę".
7 Atsimenu Viešpaties mums parodytą malonę ir Jo šlovę, ir visa, ką Jis mums suteikė; Viešpats labai gailestingas Izraelio namams. Jis visa tai darė iš savo malonės, pasigailėdamas mūsų.
8 Viešpats tarė: "Jie yra mano tauta,
mano vaikai, kurie nemeluos". Jis buvo jiems gelbėtoju.
9 Jis patyrė visą jų vargą ir angelas,
esantis Jo akivaizdoje, jiems padėjo. Iš meilės ir pasigailėjimo jiems Jis atpirko juos, pakėlė juos ir nešė per visas praeities dienas.
10 Jie maištavo ir vargino Jo šventą
Dvasią, todėl Jis apsigręžė ir tapo jų priešu, Jis kovojo prieš juos.
11 Jie atsiminė senas praeities dienas,
Jo tarno Mozės laikus, kai Jis vedė savo tautą. Kur yra Tas, kas išvedė iš jūros savo bandą kartu su jų ganytoju? Kur yra Tas, kas davė jam savo šventą Dvasią?
12 Kas savo galinga dešine vedė Mozę, perskyrė vandenį pirma jų ir įsigijo amžiną vardą?
13 Kas vedė juos per gelmes lyg žirgą
dykumoje, kad jie nesuklup tų?
14 Kaip kaimenė eina į slėnį, taip
Viešpaties Dvasia davė jiems poilsį. Taip Tu vedei savo tautą ir įsigijai šlovingą vardą.
15 Pažvelk iš dangaus, iš savo šventos
ir šlovingos buveinės. Kur Tavo uolumas ir galia? Kur Tavo širdies ilgesys ir gailestingumas? Ar jie paliovė?
16 Tik Tu esi mūsų tėvas. Abraomas
nepažįsta mūsų, Izraelis nieko nežino apie mus. Tu, Viešpatie, esi mūsų tėvas, mūsų atpirkėjas. Tavo vardas yra amžinas.
17 Viešpatie, kodėl leidai mums nuklysti nuo Tavo kelių, sukietinai mūsų širdį, kad Tavęs nebijotume? Sugrįžk dėl savo tarnų, savo paveldėtų giminių.
18 Tavo šventa tauta tik trumpai čia
gyveno; mūsų priešai mindžiojo Tavo šventyklą.
19 Mes esame tokie, lyg niekad nebūtume Tau priklausę ir Tavo vardu nesivadinę.

64 O kad Tu praplėštum dangų ir nužengtum, kad Tavo akivaizdoje kalnai drebėtų!
2 Kaip ugnis sudegina malkas ir užvirina vandenį, taip Tavo vardas tegul tampa žinomas priešams ir tautos tegul dreba Tavo akivaizdoje.
3 Tu padarei baisių dalykų, kurių mes
nelaukėme. Tu nužengei, ir kalnai drebėjo Tavo akivaizdoje.
4 Nuo amžių ausis negirdėjo ir akis
neregėjo kito dievo, be Tavęs, kuris tiek padarytų Jo laukiantiems.
5 Tu sutinki tą, kuris su džiaugsmu elgiasi teisiai, atsimena Tave ir Tavo kelius. Tu buvai užsirūstinęs, nes mes nuolat nusidėdavome. Ar dar išgelbėsi mus?
6 Mes visi esame kaip nešvarūs, mūsų
teisumas kaip purvini skarmalai. Mes

visi vystame kaip lapai, mûsų pikta-
darystės blaško mus kaip vėjas.
7 Nė vienas nesišaukia Tavo vardo,
nepakyla, kad įsikibtų į Tave. Tu pa-
slėpei savo veidą nuo mūsų, palikai
mus dėl mūsų nusikaltimų.
8 Viešpatie, Tu esi mūsų tėvas; mes –
molis, o Tu – puodžius; mes visi – Ta-
vo rankų darbas.
9 Viešpatie, nerūstauk, neminėk am-
žinai mūsų kalčių. Pažvelk į mus,
maldaujame Tavęs, nes mes esame
Tavo tauta.
10 Tavo šventieji miestai sunaikinti.
Sionas paverstas dykuma, Jeruzalė
sugriauta.
11 Mūsų šventi ir didingi namai, ku-
riuose mūsų tėvai girdavo Tave, su-
deginti. Visa, ką mes mėgome, tapo
griuvėsiais.
12 Ar dėl viso to dar susilaikysi, Vieš-
patie? Ar dar tylėsi ir varginsi mus
be saiko?

65 "Manęs ieško tie, kurie apie
mane neklausinėjo, ir suran-
da tie, kurie manęs neieškojo. Aš sa-
kau: 'Aš čia, Aš čia!' tautai, kuri nesi-
vadino mano vardu.
2 Visą dieną laikiau ištiestas rankas į
maištaujančią tautą, kuri eina netei-
singu keliu, sekdama savo mintis.
3 Tai tauta, kuri mane nuolat rūstina.
Ji aukoja aukas soduose ir degina
smilkalus ant aukurų iš plytų.
4 Jie pasilieka kapinėse ir miega olo-
se; jie valgo kiaulieną, ir bjaurus vira-
las yra jų puoduose.
5 Jie sako: 'Nesiartink prie manęs, aš
esu šventesnis už tave'. Jie yra dūmai
mano nosyje, ugnis, deganti visą dieną.
6 Tai užrašyta mano akivaizdoje; Aš
netylėsiu, bet atlyginsiu. Atlyginsiu
jiems į antį
7 už jūsų kaltes ir kaltes jūsų tėvų –
sako Viešpats, – kurie aukojo kalnuo-
se ir mane niekino aukštumose; iki
galo jiems atseikėsiu už jų darbus".
8 Taip sako Viešpats: "Apie vynuogių
kekę sakoma: 'Nesunaikink jos, nes
joje yra palaiminimas', taip Aš dary-
siu su savo tarnais ir jų visų nesunai-
kinsiu.
9 Jokūbo ir Judo palikuonys paveldės
mano kalnus, mano išrinktieji ir ma-
no tarnai apgyvendins juos.
10 Sarono lyguma bus ganykla avims
ir Achoro slėnis – vieta sugulti bandai,
mano tautai, kuri ieškojo manęs.
11 Bet jums, kurie paliekate Viešpatį,
užmirštate mano šventąjį kalną, den-
giate stalą laimės deivei ir liejate ge-
riamąją auką lemties dievui,
12 Aš lemsiu kardą, ir jūs nusilenk-
site išžudymui. Nes kai Aš šaukiau,
jūs neatsiliepėte, kai kalbėjau, ne-
klausėte; jūs darėte pikta mano aki-
vaizdoje ir pasirinkote, kas man ne-
patiko".
13 Todėl Viešpats Dievas taip sako:
"Štai mano tarnai valgys, o jūs alksi-
te, mano tarnai gers, o jūs trokšite,
mano tarnai džiūgaus, o jūs būsite su-
gėdinti,
14 mano tarnai giedos iš širdies džiau-
gsmo, o jūs verksite iš širdies skaus-
mo ir dejuosite iš dvasios suspaudi-
mo.
15 Mano išrinktieji tars jūsų vardą
kaip keiksmažodį, nes Viešpats Die-
vas nužudys tave, o savo tarnus pava-
dins kitu vardu.
16 Kas laimins krašte, laimins tiesos
Dievo vardu, ir kas prisieks šalyje,
prisieks tiesos Dievo vardu, nes se-
noji priespauda bus užmiršta ir nebe-
minima mano akivaizdoje.
17 Štai Aš kuriu naują dangų ir naują

žemę. Senųjų nebeatsimins ir apie
juos nebegalvos.
18 Jūs džiaugsitės ir džiūgausite amži-
nai tuo, ką Aš sukursiu, nes Jeruza-
lę sukursiu džiūgauti ir jos žmones
džiaugsmui.
19 Aš gėrėsiuos Jeruzale ir džiaugsiuo-
si savo tauta; nebėsigirdės joje verks-
mo nė dejonių.
20 Nebus joje kūdikio, kuris išgyventų
kelias dienas, nė seno žmogaus, kuris
nesulauktų dienų pilnatvės; nes vai-
kas mirs, nugyvenęs šimtą metų, bet
šimtametis nusidėjėlis bus prakeiktas.
21 Jie statys namus ir gyvens juose, įsi-
veis vynuogynų ir valgys jų vaisių.
22 Jie nieko nestatys, kas atitektų ki-
tiems. Jie nesodins, kad kiti suval-
gytų. Mano žmonių amžius prilygs
medžio amžiui, gyvendami jie ilgai
džiaugsis savo rankų darbais.
23 Jie nedirbs veltui ir negimdys var-
gui; jie ir jų vaikai bus Viešpaties pa-
laimintųjų palikuonys.
24 Prieš jiems šaukiant, Aš atsakysiu;
jiems dar tebekalbant, Aš išgirsiu.
25 Vilkas ir avinėlis ganysis drauge,
liūtas ės šiaudus kaip jautis ir gyvatė
maitinsis dulkėmis. Jie nekenks ir ne-
naikins mano šventajame kalne, – sa-
ko Viešpats".

66 Taip sako Viešpats: "Dangus
yra mano sostas ir žemė – ma-
no pakojis. Kur yra namai, kuriuos
jūs man norite statyti, ir kur mano
poilsio vieta?
2 Mano ranka visa tai sukūrė, ir taip
visa atsirado, – sako Viešpats. – Aš pa-
žvelgsiu į žmogų, kuris yra vargšas bei
turi atgailaujančią dvasią ir dreba
prieš mano žodį.
3 Pjaunantis jautį yra kaip žudantis
žmogų, aukojantis avį – kaip nusukan-
tis sprandą šuniui, aukojantis duonos
auką – kaip aukojantis kiaulės kraują,
deginantis smilkalus – kaip garbinan-
tis stabą. Taip jie pasirinko savo ke-
lius, jų siela mėgsta jų bjaurystes.
4 Tad ir Aš parinksiu ir užleisiu ant jų
vargą, kurio jie bijo. Nes Aš šaukiau,
bet nė vienas neatsiliepė, Aš kalbė-
jau, bet jie nesiklausė. Jie darė mano
akivaizdoje pikta ir pasirinko, kas
man nepatinka".
5 Išgirskite, ką sako Viešpats, jūs, ku-
rie drebate prieš Jo žodį: "Jūsų bro-
liai, kurie neapkenčia jūsų ir jus at-
meta dėl mano vardo, sako: 'Teap-
reiškia Viešpats savo šlovę, kad ma-
tytume jūsų džiaugsmą!' Bet jie bus
sugėdinti".
6 Tai balsas mieste! Tai balsas iš šven-
tyklos! Tai Viešpaties balsas, kai Jis
atlygina savo priešams.
7 Dar skausmų nepajutus, ji pagimdė,
dar skausmams neprasidėjus, pagim-
dė sūnų.
8 Kas tai girdėjo, ar ką panašaus ma-
tė? Ar gali kraštas užgimti per vieną
dieną? Ar gali tauta atsirasti per vie-
ną akimirką? Tik skausmams prasi-
dėjus, Sionas pagimdė savo vaikus.
9 "Argi Aš, atvedęs iki gimdymo,
neleisiu pagimdyti?" – sako Viešpats.
"Argi Aš, leidęs pradėti gimdymą,
uždarysiu įsčias?" – sako tavo Dievas.
10 Džiaukitės kartu su Jeruzale, kurie
ją mylite. Džiaukitės, kurie liūdėjote
dėl jos.
11 Kad galėtumėte maitintis ir pasiso-
tinti jos paguodos krūtimis, kad gai-
vintumėtės ir mėgautumėtės jos šlo-
vės gausumu.
12 Taip sako Viešpats: "Aš užliesiu ją
ramybe kaip upe, tautų lobiai plauks
į ją kaip neišsenkanti srovė. Jūs būsi-
te kaip kūdikiai maitinami, ant ran-

kų nešiojami ir supami ant jos kelių.
[13] Kaip motina paguodžia kūdikį, taip
Aš jus paguosiu; Jeruzalėje jūs būsite
paguosti".
[14] Jūs tai matysite ir jūsų širdis džiaug-
sis, jūsų kaulai žaliuos kaip jauna žolė.
Viešpaties ranka bus apreikšta Jo tar-
nams, o Jo rūstybė – priešams.
[15] Viešpats ateis su ugnimi, Jo vežimai
kaip viesulas, kad išlietų savo rūstybę
ir įtūžį, nubaustų ugnies liepsnomis.
[16] Ugnimi ir kardu Viešpats padarys
teismą kiekvienam kūnui. Viešpaties
užmuštųjų bus daug.
[17] "Visi, kurie pasišvenčia ir apsivalo
soduose, valgo kiaulieną, peles ir ki-
tus pasibjaurėtinus dalykus, bus su-
naikinti", – sako Viešpats.
[18] "Aš žinau jūsų darbus ir mintis; su-
rinksiu įvairių kalbų tautas, ir jos ma-
tys mano šlovę.
[19] Aš duosiu ženklą jiems ir pasiųsiu
dalį išlikusiųjų į visas tautas: į Taršį,
Pulą ir Ludą, pas šaudančius strėlė-
mis, į Tubalą ir Javaną, į tolimas sa-
las, kuriose negirdėjo mano darbų ir
nematė mano šlovės. Jie paskelbs
mano šlovę tautoms.
[20] Jie atgabens jūsų brolius iš visų
tautų, kaip yra atgabenamos aukos,
ant žirgų, vežimuose, neštuvuose,
ant mulų ir kupranugarių į šventąjį
Jeruzalės kalną, kaip Izraelio sūnūs
atneša duonos auką į Viešpaties na-
mus švariame inde", – sako Vieš-
pats.
[21] "Kai kuriuos iš jų padarysiu kuni-
gais ir levitais", – sako Viešpats.
[22] "Kaip nauji dangūs ir nauja žemė,
kuriuos sukursiu, pasiliks mano aki-
vaizdoje, taip jūsų palikuonys ir var-
das išliks", – sako Viešpats.
[23] "Nuo vieno jauno mėnulio iki kito ir
nuo vieno sabato iki kito visi ateis ir
parpuls mano akivaizdoje, – sako Vieš-
pats. –
[24] Jie išeis ir matys lavonus žmonių,
kurie maištavo prieš mane. Jų kirmi-
nas nemirs ir ugnis neužges. Jie bus
pasibaisėjimu visai žmonijai".

JEREMIJO
PRANAŠYSTĖ

1 Žodžiai Jeremijo, kunigo Helkijo
sūnaus iš Anatoto, iš Benjamino
žemių.
[2] Viešpats kalbėjo Jeremijui tryliktai-
siais Jozijo, Amono sūnaus, Judo ka-
raliaus, viešpatavimo metais;
[3] taip pat viešpataujant Jozijo sūnui
Joakimui ir iki Sedekijo, Jozijo sū-
naus, Judo karaliaus, vienuoliktųjų
metų penkto mėnesio, tai yra Jeruza-
lės išvedimo į nelaisvę.
[4] Viešpats kalbėjo man, sakydamas:
[5] "Pažinau tave prieš tau gimstant, pa-
šventinau tave ir paskyriau pranašu
tautoms".
[6] Aš atsakiau: "Ak, Viešpatie Dieve,
aš nemoku kalbėti, nes esu tik vai-
kas".
[7] Bet Viešpats man sakė: "Nesakyk:
'Aš esu vaikas', bet eik, pas ką tave
siųsiu, ir kalbėk, ką tau liepsiu.
[8] Nebijok jų, nes Aš esu su tavimi

ir tave išgelbėsiu, – sako Viešpats".
9 Tada Viešpats ištiesė savo ranką ir,
palietęs mano lūpas, tarė man: "Štai
Aš įdėjau savo žodžius į tavo lūpas.
10 Šiandien paskyriau tave virš tautų
ir karalysčių rauti, griauti, nuversti,
naikinti, statyti ir sodinti".
11 Viešpats klausė manęs: "Ką matai,
Jeremijau?" Aš atsakiau: "Matau
migdolo šaką".
12 Viešpats atsakė: "Gerai matei, nes
Aš budėsiu, kad mano žodis būtų
įvykdytas".
13 Viešpats klausė manęs antrą kartą:
"Ką matai?" Aš atsakiau: "Matau
verdantį katilą, krypstantį iš šiaurės".
14 Viešpats atsakė: "Iš šiaurės ateis
nelaimė ant visų šalies gyventojų.
15 Aš pašauksiu visas šiaurės karalys-
tes, ir jos ateis, ir kiekviena pastatys
savo sostą prie Jeruzalės vartų, prieš
visas jos sienas iš visų pusių ir prieš
visus Judo miestus.
16 Tada įvykdysiu teismo sprendimą
dėl visų jų nusikaltimų: jie paliko ma-
ne, aukojo svetimiems dievams ir gar-
bino savo rankų darbus.
17 O tu susijuosk, kelkis ir kalbėk jiems,
ką tau liepsiu. Nenusigąsk jų, kad neiš-
gąsdinčiau tavęs jų akivaizdoje.
18 Aš šiandien padariau tave susti-
printu miestu, geležiniu stulpu ir
varine siena prieš visą šalį: prieš Ju-
do karalius, kunigaikščius, kunigus ir
visą tautą.
19 Jie kovos prieš tave, bet nenugalės,
nes Aš esu su tavimi ir tave išgelbė-
siu, – sako Viešpats".

2 Viešpats kalbėjo:
2 "Eik ir šauk Jeruzalei, sakydamas:
'Taip sako Viešpats: 'Aš atsimenu ta-
vo jaunystės ištikimybę, tavo meilę,
kai buvai sužadėtinė, kaip tu mane
sekei dykumoje, neapsėtoje žemėje;
3 Izraelis buvo šventas Viešpačiui, Jo
derliaus pirmasis vaisius. Kas jį skriau-
dė, nusikalto, nelaimė juos ištiko'.
4 Klausykite Viešpaties žodžio, Jokū-
bo namai ir visos Izraelio giminės:
5 'Kokią neteisybę rado manyje jūsų
tėvai, kad jie atitolo nuo manęs, sekė
tuštybę ir patys tapo tušti.
6 Jie neklausė: 'Kur yra Viešpats, ku-
ris mus išvedė iš Egipto šalies, vedė
dykumoje, stepių ir daubų krašte, iš-
džiūvusioje ir tamsioje žemėje; kraš-
te, per kurį niekas nekeliauja ir ku-
riame joks žmogus negyvena?'
7 Juk Aš jus atvedžiau į derlingą šalį
ir leidau naudotis jos vaisiais ir gėry-
bėmis. Bet jūs atėję sutepėte mano
kraštą, mano nuosavybę padarėte
bjaurią.
8 Kunigai neklausė: 'Kur yra Vieš-
pats?', įstatymo sargai nepažino ma-
nęs, ganytojai sukilo prieš mane, pra-
našai pranašavo Baalio vardu ir sekė
tai, kas neturi vertės.
9 Todėl bylinėsiuosi su jumis ir jūsų
vaikų vaikais.
10 Eikite į Ketimo salas ir pažiūrėkite
arba pasiųskite į Kedarą ir atidžiai
ieškokite, ar ten yra kas nors pana-
šaus?
11 Ar yra kuri tauta pakeitusi savo
dievus, kurie nėra dievai? Bet mano
tauta pakeitė savo šlovę į tai, kas yra
be vertės.
12 Stebėkitės dėl to, dangūs, išsigąski-
te ir būkite sukrėsti.
13 Dvi piktybes padarė mano tauta: ji
paliko mane, gyvojo vandens šaltinį,
ir išsikasė skylėtų šulinių, kurie nesu-
laiko vandens.
14 Argi Izraelis vergas? Argi jis gimęs
vergu? Kodėl jis tapo grobiu?

15 Liūtai riaumojo prieš jį ir staugė.
Jie pavertė šalį dykyne, miestai sude-
ginti ir be gyventojų.
16 Memfio ir Tafnės sūnūs sudaužė ta-
vo galvos karūną.
17 Argi ne pats tai sau užsitraukei, pa-
likdamas Viešpatį, savo Dievą, kai Jis
tave vedė keliu?
18 O dabar kodėl bėgi į Egiptą Sicho-
ro vandens gerti ar į Asiriją gerti upės
vandens?
19 Tavo paties nedorybė nubaus tave
ir tavo nuklydimas pamokys tave. To-
dėl pažink ir pamatyk, kaip negera ir
kartu yra tai, kad tu palikai Viešpatį
ir nėra tavyje mano baimės',–sako
Viešpats, kareivijų Dievas.
20 'Aš jau seniai sulaužiau tavo jungą,
sutraukiau pančius, ir tu sakei: 'Ne-
nusikalsiu'. Tačiau kiekvienoje auk-
štoje kalvoje ir po kiekvienu žaliu
medžiu tu klaidžiojai paleistuvauda-
mas.
21 Aš tave pasodinau kaip taurų vyn-
medį, tikrą želmenį. Kaip tu išsigimei
į laukinį vynmedį?
22 Nors ir nusipraustum šarmu ir mui-
lu, tačiau liksi suteptas savo kalte ma-
no akivaizdoje',–sako Viešpats Die-
vas.
23 'Kaip tu gali sakyti: 'Aš nesusite-
piau, nesekiojau paskui Baalį'? Pa-
žvelk į savo kelius slėnyje, pagalvok,
ką darei. Tu bėgi kaip laukinė kupra-
nugarė, pasileidusi savo keliais.
24 Laukinė asilė, pripratusi prie dyku-
mos, geisdama uosto orą. Kas gali ją
sulaikyti? Jos ieškantieji nenuvargs,
bet suras ją jos mėnesį.
25 Saugok savo koją, kad nebūtų ba-
sa, ir savo gerklę nuo troškulio. Bet
tu sakai: 'Nėra vilties. Aš myliu sveti-
muosius ir seksiu paskui juos'.
26 Kaip gėdisi vagis, kai jį pagauna,
taip bus sugėdintas Izraelis: karaliai,
kunigaikščiai, kunigai ir pranašai,
27 kurie sako medžiui: 'Tu mano tė-
vas', ir akmeniui: 'Tu mane pagim-
dei'. Jie atgręžė man nugarą. Bet sa-
vo nelaimės metu jie sako: 'Kelkis ir
gelbėk mus'.
28 Kurgi tavo dievai, kuriuos pasida-
rei? Jie teatsikelia ir, jei gali, tepade-
da tau nelaimės metu. Judai, kiek ta-
vo miestų, tiek dievų.
29 Ar jūs bylinėsitės su manimi? Jūs
visi nusikaltote man',–sako Viešpats.
30 'Veltui Aš baudžiau jūsų vaikus, jie
nepriėmė pamokymo. Jūsų pačių kar-
das prarijo pranašus kaip draskąs liū-
tas.
31 O karta, stebėkite Viešpaties žodį.
Argi Aš buvau dykuma Izraeliui arba
tamsi šalis? Kodėl mano tauta sako:
'Mes esame viešpačiai, nebegrįšime
pas Tave'?
32 Ar mergaitė pamiršta savo papuo-
šalus, nuotaka–savo apdarą? Bet
mano tauta jau seniai pamiršo ma-
ne.
33 Kaip puikiai tu moki ieškoti mei-
lės! Tu išmokei nedoras moteris savo
kelių.
34 Ant tavo drabužių kraštų randamas
nekaltai nužudytųjų kraujas. Jo netgi
nereikia ieškoti, jis aiškiai matomas
ant tavęs.
35 Tačiau tu sakai: 'Aš nekalta, Jo
rūstybė nusigręš nuo manęs'. Aš ap-
kaltinsiu tave, nes sakei: 'Nenusidė-
jau'.
36 Ko tu blaškaisi, keisdama savo ke-
lius? Ir Egiptas apvils tave, kaip Asi-
rija apvylė.
37 Iš ten tu irgi išeisi, užsidėjusi ran-
kas ant galvos, nes Viešpats atmetė
tuos, kuriais pasitikėjai, ir nieko iš jų
nelaimėsi' ".

3 "Jie sako: 'Jei vyras paleidžia
žmoną ir ji, atsiskyrusi nuo jo,
išteka už kito vyro, ar ji gali sugrįžti
pas jį? Argi tai nesuteptų krašto?' O
tu paleistuvavai su daugeliu meilužių,
tačiau sugrįžti pas mane, – sako Vieš-
pats. –
2 Pakelk savo akis į aukštumas ir pa-
žvelk, kur tik tu nesi paleistuvavusi?
Pakelėse tu sėdėjai laukdama kaip
arabas dykumoje. Tu sutepei šalį sa-
vo paleistuvystėmis ir nedorybėmis.
3 Nebuvo ankstyvojo nė vėlyvojo lie-
taus. Bet tu turėjai paleistuvės kaktą
ir nesigėdijai.
4 Dabar tu šauki: 'Mano tėve! Mano
jaunystės vadove!
5 Ar Tu pyksi amžinai ir visados rūs-
tausi?' Tu darei ir kalbėjai pikta, kaip
tik galėjai".
6 Viešpats man tarė karaliaus Jozijo
dienomis: "Ar matei, ką darė nu-
klydusi Izraelio tauta? Ji paleistuva-
vo ant kiekvieno aukšto kalno ir po
kiekvienu žaliuojančiu medžiu.
7 Aš sakiau po viso to: 'Sugrįžk pas
mane', bet ji nesugrįžo. Neištikimoji
jos sesuo, Judo tauta, matė,
8 kad Aš ją atstūmiau ir daviau jai
skyrybų raštą, nes Izraelio tauta nu-
klydusi svetimavo. Tačiau neištikimo-
ji jos sesuo, Judo tauta, nepabūgo,
bet taip pat nuėjusi paleistuvavo.
9 Savo paleistuvystėmis ji sutepė kraš-
tą ir svetimavo su akmenimis ir me-
džiais.
10 Tačiau, nors visa tai įvyko, neištiki-
moji jos sesuo, Judo tauta, taip pat
nesugrįžo pas mane visa širdimi, bet
tik veidmainiavo, – sako Viešpats".
11 Viešpats kalbėjo man: "Nuklydusi
Izraelio tauta buvo teisesnė už neišti-
kimąją Judo tautą.
12 Eik šiaurės link, skelbdamas: 'Su-
grįžk, nuklydusi Izraelio tauta. Aš ne-
berūstausiu, nes esu gailestingas, ne-
pyksiu ant jūsų amžinai.
13 Prisipažink, kad Viešpačiui, savo
Dievui, buvai neištikima ir nusikaltai,
svetimaudama po žaliuojančiais me-
džiais ir mano balso neklausydama, –
sako Viešpats. –
14 Sugrįžkite, nuklydę vaikai, nes Aš
esu jus vedęs. Aš paimsiu jus po vie-
ną iš miesto ir po du iš giminės ir at-
vesiu į Sioną.
15 Aš jums duosiu ganytojų pagal sa-
vo širdį: jie jus ganys išmintingai ir
sumaniai.
16 Tuomet jūs tapsite gausia tauta ir
niekas nebeklaus, kur yra Viešpaties
Sandoros skrynia. Ji niekam neberū-
pės, jos nei prisimins, nei pasiges ir
naujos nebedarys.
17 Tuomet Jeruzalę vadins Viešpaties
sostu ir į ją susirinks visos tautos prie
Viešpaties vardo Jeruzalėje. Jie nebe-
vaikščios pagal savo piktos širdies su-
manymus.
18 Judas su Izraeliu ateis iš šiaurės
krašto į šalį, kurią daviau jūsų tėvams
paveldėti.
19 Galvojau padaryti tave sūnumi ir
duoti tau gražią šalį, gerą paveldą
tarp tautų. Tikėjausi, kad tu mane va-
dinsi savo tėvu ir seksi paskui mane
visados.
20 Tačiau kaip moteris sulaužo ištiki-
mybę savo vyrui, taip jūs, izraelitai, su-
laužėte ištikimybę man, – sako Vieš-
pats. –
21 Aukštumose girdimas Izraelio vai-
kų maldavimas ir verksmas; jie elgėsi
neištikimai, pamiršo Viešpatį, savo
Dievą.
22 Sugrįžkite, nuklydusieji vaikai. Aš
atleisiu jums' ". Mes ateiname pas Ta-
ve, nes Tu esi Viešpats, mūsų Dievas.

[23] Iš tiesų veltui mes vylėmės aukš-
tumomis ir kalnais. Viešpatyje, mūsų
Dieve, yra Izraelio išgelbėjimas.
[24] Gėda prarijo mūsų tėvų jaunystės
triūsą: avis, galvijus, sūnus ir dukteris.
[25] Gėdykimės ir prisipažinkime nusidė-
ję Viešpačiui, savo Dievui; mes ir mū-
sų tėvai nuo jaunystės iki šios dienos
neklausėme Viešpaties, savo Dievo.

4 "Izraeli, jei nori sugrįžti, – sako
Viešpats, – grįžk pas mane. Jei
pašalinsi savo bjaurystes, tau nereikės
bėgti nuo manęs.
[2] Tada prisieksi: 'Kaip gyvas Vieš-
pats!' tiesoje, teisingume ir teisume.
Ir Jis bus palaiminimas tautoms, ir
tautos girsis Juo".
[3] Taip sako Viešpats Judo žmonėms
ir Jeruzalei: "Arkite dirvonus ir nesė-
kite erškėtynuose.
[4] Apsipjaustykite Viešpačiui ir paša-
linkite nuo savo širdžių plėvelę, Judo
žmonės ir Jeruzalės gyventojai, kad
neišsiveržtų kaip ugnis mano rūstybė
ir neužsidegtų neužgesinamai dėl jū-
sų piktų darbų.
[5] Skelbkite Jude ir praneškite Jeruza-
lėje, pūskite ragą krašte, garsiai šau-
kite ir sakykite: 'Susirinkite ir eikime
į sutvirtintus miestus!'
[6] Iškelkite vėliavą Siono link! Bėkite!
Nestovėkite! Nelaimę ir sunaikinimą
Aš užleisiu iš šiaurės.
[7] Liūtas pakilo iš tankumyno, tautų
naikintojas yra kelyje. Jis pakilo iš sa-
vo vietos paversti tavo šalį dykuma;
tavo miestai pavirs griuvėsiais ir iš-
tuštės.
[8] Todėl apsivilkite ašutinėmis, raudo-
kite ir dejuokite: 'Nenusigręžė nuo
mūsų Viešpaties rūstybė' ".
[9] Viešpats sako: "Ateis diena, kada
pradings karaliaus drąsa ir kunigaikš-
čių narsumas, kunigai išsigąs ir pra-
našai pastirs iš baimės.
[10] Jie sakys: 'Ak, Viešpatie Dieve, iš
tikrųjų Tu smarkiai apgavai šią tautą
ir Jeruzalę, sakydamas: 'Jūs turėsite
taiką', o dabar kardas siekia mūsų
sielas!'
[11] Tuomet bus pasakyta šiai tautai ir
Jeruzalei: 'Karštas vėjas pučia nuo
plikų aukštumų iš dykumos mano
tautos link, bet ne vėtyti ir ne valyti
jos.
[12] Smarkus vėjas iš ten ateina pas ma-
ne. Dabar Aš pats paskelbsiu jiems
nuosprendį' ".
[13] Kaip debesis Jis pakyla, kaip audra
Jo kovos vežimai, greitesni už erelius
Jo žirgai! Vargas mums, mes žuvę!
[14] Jeruzale, apvalyk nuo nedorybių sa-
vo širdį, kad būtum išgelbėta! Ar il-
gai piktos mintys pasiliks tavyje?
[15] Klausykis, iš Dano ir iš Efraimo
kalnyno balsas skelbia blogą žinią:
[16] "Įspėkite tautas, praneškite Jeruza-
lei: priešai ateina iš tolimos šalies ir
pakels balsą prieš Judo miestus!
[17] Kaip lauko sargai jie apstojo ją, nes
ji buvo sukilusi prieš mane, – sako
Viešpats. –
[18] Tavo keliai ir darbai tau tai užtrau-
kė! Tavo nedorybė yra karti ir pasie-
kė tavo širdį".
[19] Ak, mano siela, mano siela! Skaus-
mas pasiekė mano širdį. Mano širdis
nerimsta, negaliu tylėti. Nes tu, ma-
no siela, girdi trimito garsą, karo pa-
vojų.
[20] Sunaikinimas po sunaikinimo! Vi-
sa šalis nuniokota! Staiga sunaikina-
mos mano pastogės, ūmai – mano pa-
lapinės!
[21] Ar ilgai matysiu vėliavas, girdėsiu
trimito garsą?
[22] Mano tauta kvaila, ji manęs nepa-

žįsta. Jie neprotingi vaikai, neturin-
tys supratimo. Jie išmintingi daryti
pikta, bet daryti gera jie nesugeba.
23 Aš pažvelgiau į žemę – ji buvo be
pavidalo ir tuščia, pažvelgiau į dan-
gus – ten nebuvo šviesos.
24 Pažvelgiau į kalnus – jie drebėjo, vi-
sos aukštumos siūbavo.
25 Aš žvalgiaus, ir nebuvo nė vieno
žmogaus, visi padangių paukščiai bu-
vo nuskridę.
26 Pažvelgiau į derlingą žemę – ji buvo
dykuma, visi miestai buvo sunaikinti
Viešpaties akivaizdoje, Jo rūstybės
įkarštyje.
27 Viešpats tarė: "Visa šalis liks tuš-
čia, tačiau jos nesunaikinsiu visiškai.
28 Dėl to gedės žemė ir aptems aukš-
tai dangūs. Aš tai pasakiau ir nesigai-
lėsiu, nutariau ir įvykdysiu!"
29 Nuo raitelių ir šaulių šauksmo pa-
bėgs visas miestas: jie sulįs į olas, pa-
sislėps tankynėse ir lips ant uolų.
Miestai ištuštės ir liks be gyventojų.
30 Ką dabar darysi tu, apiplėštoji?
Nors apsivilktum purpuru, pasidabin-
tum auksiniais papuošalais, išsidažy-
tum veidą – veltui tu puoštumeisi. Ta-
vo meilužiai paniekins tave, jie ieš-
kos tavo gyvybės.
31 Girdžiu tarsi gimdančios riksmą,
tarsi pirmgimį gimdančios šauksmą –
balsą Siono dukters, gaudančios kva-
pą, tiesiančios rankas ir sakančios:
"Vargas man, mano sielą nuvargino
žudikai".

5 Pereikite Jeruzalės gatves, žiūrė-
kite ir stebėkite, ieškokite aikš-
tėse; jei rasite nors vieną, kuris elgia-
si teisingai ir siekia tiesos, tada Aš jai
atleisiu.
2 Nors jie sako: "Kaip gyvas Viešpats",
iš tikrųjų jie melagingai prisiekia.
3 Viešpatie, argi tavo akys nenukreip-
tos į tiesą? Tu baudei juos, bet jie ne-
atgailavo; prispaudei juos, bet jie ne-
priėmė pataisymo. Jie pasidarė kie-
tesni už uolą, atsisakė atsiversti.
4 Todėl aš sakiau: "Tai vargšai; jie
kvaili, nes nežino Viešpaties kelių,
nepažįsta Dievo įstatymo.
5 Eisiu pas kilminguosius ir su jais
kalbėsiu, nes jie žino Viešpaties ke-
lius ir Jo įstatymą". Tačiau jie taip pat
sulaužė jungą, sutraukė pančius.
6 Todėl sudraskys juos liūtas, suplėšys
stepių vilkas. Leopardas tykos prie jų
miestų; kas tik išeis, bus sudraskytas,
nes gausu jų nusikaltimų, jų paklydi-
mas didelis.
7 "Kaip Aš galėčiau tau atleisti? Tavo
vaikai paliko mane ir prisiekė tuo,
kas nėra dievai. Aš juos pasotinau, o
jie svetimavo ir lankė paleistuvių na-
mus.
8 Jie kaip nupenėti eržilai geidė savo
artimo žmonos.
9 Ar neturėčiau tokių nubausti? – sa-
ko Viešpats. – Ar šitokiai tautai netu-
rėčiau atkeršyti?
10 Eikite į vynuogynus ir naikinkite,
bet ne iki galo. Pašalinkite atžalas,
nes jos nepriklauso Viešpačiui!
11 Labai neištikimi buvo Izraelis ir Ju-
das", – sako Viešpats.
12 Jie išsigynė Viešpaties ir sakė: "Tai
ne Jis. Nesulauksime nelaimės, ne-
matysime nei kardo, nei bado".
13 Pranašai taps vėjais, jie neturės žo-
džių – taip jiems atsitiks.
14 Todėl Viešpats, kareivijų Dievas,
sako: "Kaip jie kalbėjo, taip jiems
įvyks. Aš padarysiu savo žodžius tavo
burnoje ugnimi, o šitą tautą – malko-
mis, kurias ugnis sudegins.
15 'Izraeli, Aš atvesiu prieš jus tautą iš
toli, – sako Viešpats, – galingą tautą,

labai seną tautą, kurios kalbos tu ne-
moki ir nesupranti, ką ji kalba.
16 Jų strėlinė kaip atviras kapas; jie
visi yra karžygiai!
17 Jie suvalgys tavo derlių ir duoną,
skirtą tavo sūnums ir dukterims, ir
tavo avis bei galvijus; nurinks tavo
vynmedžius ir figmedžius; jie sunai-
kins sustiprintus miestus, kuriais pa-
sitikėjai.
18 Tačiau tada nesunaikinsiu jūsų visų'.
19 Kai jie klaus: 'Už ką Viešpats, mū-
sų Dievas, mums taip padarė?', tu
jiems atsakysi: 'Kaip jūs palikote ma-
ne ir tarnavote svetimiems dievams
savo krašte, taip tarnausite svetimie-
siems ne savo šalyje' ".
20 Skelbkite Jokūbo namams ir pra-
neškite Judui:
21 "Klausykitės, kvaili ir neprotingi
žmonės, kurie turite akis, bet nema-
tote, kurie turite ausis, bet negirdite!
22 Argi nebijote manęs?–sako Vieš-
pats.–Argi nedrebėsite prieš mane?
Aš sulaikiau jūrą smėlio riba kaip
amžina užtvara, kurios ji neperžengs,
nors ir siaus. Nors bangos ir daužytų
ją, nepralauš jos.
23 Bet šita tauta yra užsispyrusi ir kie-
tos širdies, ji pasitraukė ir nuėjo.
24 Ji nepagalvojo: 'Reikia bijotis Vieš-
paties, savo Dievo, kuris tinkamu lai-
ku duoda ankstyvą ir vėlyvą lietų ir
išsaugo mums mūsų derlių!'
25 Jūsų kaltės nukreipė tai, ir nuodė-
mės patraukė nuo jūsų gėrybes.
26 Mano tautoje yra nedorėlių, kurie
susilenkę tyko kaip paukštgaudžiai,
spendžia žabangus žmonėms pagauti.
27 Kaip krepšys pilnas paukščių, taip
jų namai pilni apgaulės; tokiu būdu
jie tapo žymūs ir pralobo.
28 Jie taip nutuko, kad net blizga, jų
nedorybei nėra ribų. Jie negina naš-
laičių teisme, tačiau klesti. Jie nežiū-
ri vargšo teisių.
29 Ar neturėčiau tokių bausti?–sako
Viešpats.–Ar šitokiai tautai neturė-
čiau atkeršyti?
30 Siaubingų ir bjaurių dalykų vyksta
šalyje:
31 pranašai pranašauja melus, kunigai
moko, kaip jiems naudinga, o mano
tauta tai mėgsta! Bet ką darysite, kai
ateis galas?"

6 Bėkite, benjaminitai, iš Jeruzalės;
Tekojoje pūskite trimitą ir Betha-
kereme uždekite ugnį kaip ženklą,
nes nelaimė ir sunaikinimas ateina iš
šiaurės.
2 Siono duktė panaši į gražią ir lepią
moteriškę.
3 Piemenys su bandomis ateis prieš ją.
Jie pasistatys aplink ją palapines,
kiekvienas nuganys savo dalį.
4 Pradėkim prieš ją kovą! Kelkitės ir
pradėkim kovą vidudienį! Vargas
mums, nes baigiasi diena ir ilgėja va-
karo šešėliai!
5 Kelkitės ir pulkime nakčia, sunai-
kinkime jos rūmus!
6 Taip sako kareivijų Viešpats: "Kir-
skite medžius ir supilkite prieš Jeru-
zalę pylimą! Ji yra baudžiamas mies-
tas, nes vien tik priespauda jame.
7 Kaip iš šaltinio trykšta vanduo, taip
iš jo trykšta nedorybės. Smurtas ir su-
naikinimas jame, skriauda ir žaizdos
nuolat mano akivaizdoje.
8 Leiskis pamokoma, Jeruzale, kad
kartais Aš neatsitraukčiau nuo tavęs
ir nepaverstčiau tavęs dykyne, negyve-
nama šalimi!"
9 Taip sako kareivijų Viešpats: "Jie
nurinks Izraelio likutį kaip vynmedį,
dar kartą ranka perbrauks šakeles
kaip vynuogių skynėjas!"

10 Kam turiu kalbėti ir ką įspėti, kad
jie klausytų? Jų ausys neapipjaustytos,
jos negali išgirsti. Viešpaties žodis
jiems tapo pajuoka, jie jo nemėgsta.
11 Aš esu pilnas Viešpaties rūstybės,
nebeįstengiu susilaikyti. Išliesiu ją ant
vaikų gatvėje ir ant susirinkusių jaunuolių! Vyras ir žmona bus sugauti,
pagyvenęs ir senas.
12 "Jų namai, laukai ir žmonos atiteks
kitiems, nes Aš ištiesiu savo ranką
prieš šalies gyventojus", – sako Viešpats.
13 "Jie visi, nuo mažiausio iki didžiausio, pasidavė godumui, nuo pranašo
iki kunigo jie visi elgiasi klastingai.
14 Jie gydo mano tautos žaizdas tik
paviršutiniškai, sakydami: 'Taika! Taika!' Tačiau taikos nėra.
15 Jie turėtų gėdytis, nes elgėsi bjauriai, tačiau nei jie gėdijasi, nei parausta. Todėl jie kris tarp krintančių,
sukniubs, kai juos aplankysiu", – sako
Viešpats.
16 Taip sako Viešpats: "Eikite į kelius
ir ieškokite senovinių takų; suradę
gerą kelią, juo eikite. Taip rasite atilsį savo sieloms. Bet jie atsakė: 'Neisime!'
17 Aš pastačiau jiems sargų, sakydamas: 'Klausykite trimito garso'. Bet
jie atsakė: 'Nesiklausysime!'
18 Todėl klausykite, tautos, ir supraskite, kas tarp jų vyksta.
19 Klausyk, žeme! Aš užleisiu nelaimę
šitai tautai kaip jų minčių vaisių, nes
jie neklausė mano žodžių ir mano
įstatymo, bet jį atmetė.
20 Kam man smilkalai, nešami iš Sabos, ir kvepianti nendrė iš tolimos šalies? Jūsų deginamosios aukos man
nepatinka ir jūsų kraujo aukos man
nemielos".
21 Todėl taip sako Viešpats: "Štai Aš
dedu šitai tautai ant kelio atsitrenkimo akmenų. Tėvai ir vaikai suklups
ant jų, kaimynas ir draugas kartu pražus".
22 Taip sako Viešpats: "Ateina tauta
iš šiaurės, didelė tauta kyla nuo žemės pakraščių.
23 Jie lankais ir ietimis ginkluoti, žiaurūs ir negailestingi. Jų triukšmas kaip
ūžianti jūra. Jie joja ant žirgų, kiekvienas pasirengęs kovai prieš tave,
Sione!"
24 Kai tik išgirdome pranešimą, nusviro mūsų rankos, baimė ir skausmai
apėmė mus.
25 Neikite į laukus ir nevaikščiokite
keliu, nes priešo kardas kelia baimę
aplinkui!
26 Mano tautos dukterie, apsivilk ašutine ir voliokis pelenuose. Gedėk
kaip vienintelio sūnaus, graudžiai
raudok; staiga ateis naikintojas ant
mūsų!
27 Aš pastačiau tave bokštu ir tvirtove
tarp mano žmonių, kad pažintum ir
ištirtum jų kelius.
28 Jie visi kietasprandžiai ir šmeižikai,
jie visi kaip varis ir geležis, visi sugedę.
29 Dumplės sugedo, ugnis išlydė šviną, bet veltui dirbo liejėjas – nedorėliai neatsiskyrė nuo jų.
30 Jie bus vadinami atmestu sidabru,
nes Viešpats atmetė juos.

7 Viešpats kalbėjo Jeremijui:
2 "Atsistok Viešpaties šventyklos vartuose ir skelbk šitą žodį: 'Klausykitės
Viešpaties žodžio, visi Judo gyventojai, kurie įeinate pro vartus Viešpatį
garbinti.
3 Taip sako Viešpats: 'Pagerinkite savo kelius ir darbus, tada gyvensite šitoje vietoje.

[4] Nepasitikėkite melagingais žodžiais:
'Tai Viešpaties šventykla'.
[5] Jei iš tikrųjų pagerinsite savo kelius
ir darbus, jei teisingai spręsite bylas
tarpusavyje,
[6] svetimtaučio, našlaičio ir našlės ne-
skriausite, nekalto kraujo nepraliesi-
te šitoje vietoje ir svetimų dievų ne-
sekiosite savo pačių nelaimei,
[7] tada Aš amžiams paliksiu jus gyven-
ti krašte, kurį daviau jūsų tėvams.
[8] Jūs pasitikite melagingais žodžiais,
kurie nieko nepadeda.
[9] Argi manote, kad galite vogti, žudy-
ti, svetimauti, melagingai prisiekti,
aukoti Baaliui ir sekioti svetimus die-
vus,
[10] o po to ateiti ir atsistoti mano aki-
vaizdoje šituose namuose, kurie pa-
vadinti mano vardu, ir sakyti: 'Mes
saugūs ir galime daryti šias bjaurys-
tes'.
[11] Argi mano vardu pavadinti namai
jūsų akyse tapo plėšikų lindyne? Aš
mačiau tai', – sako Viešpats.
[12] 'Eikite į mano buvusią vietą Sile,
kur prieš tai buvo mano vardas, ir pa-
žiūrėkite, ką Aš ten padariau dėl ma-
no tautos Izraelio nedorybių.
[13] Kadangi dabar jūs darote tuos pa-
čius darbus, – sako Viešpats, – ir Aš
kalbėjau jums anksti atsikeldamas,
bet jūs nesiklausėte, jus šaukiau, bet
jūs neatsiliepėte,
[14] tai namams, kurie vadinami mano
vardu ir kuriais jūs pasitikite, ir vietai,
kurią daviau jums ir jūsų tėvams, Aš
padarysiu taip, kaip padariau Silui.
[15] Aš pašalinsiu jus iš savo akivaizdos,
kaip pašalinau jūsų brolius, Efraimo
palikuonis'.
[16] Nesimelsk už šitą tautą ir nemal-
dauk manęs, nes Aš tavęs neišklau-
sysiu.
[17] Ar nematai, ką jie daro Judo mies-
tuose ir Jeruzalės gatvėse?
[18] Vaikai prirenka malkų, tėvai suku-
ria ugnį, moterys minko tešlą, kepa
pyragaičius ir aukoja juos dangaus
karalienei. Jie aukoja geriamąsias au-
kas svetimiems dievams, sukeldami
mano rūstybę.
[19] Ar jie sukelia mano rūstybę? – sako
Viešpats. – Ar ne sau gėdą jie užsi-
traukia?
[20] Todėl taip sako Viešpats: 'Aš išlie-
siu savo rūstybę ir įtūžį ant šitos vie-
tos: ant žmonių, gyvulių, lauko me-
džių ir žemės vaisių; tai bus lyg ne-
gęstanti ugnis'.
[21] Taip sako kareivijų Viešpats, Izra-
elio Dievas: 'Pridėkite savo degina-
mąsias aukas prie padėkos aukų ir
valgykite jų mėsą.
[22] Aš nekalbėjau jūsų tėvams ir jiems
nedaviau jokių įsakymų apie degina-
mąsias ir padėkos aukas, kai juos iš-
vedžiau iš Egipto šalies.
[23] Bet jiems įsakiau štai ką: 'Paklusk-
te mano balsui, ir Aš būsiu jūsų Die-
vas, o jūs būsite mano tauta. Vaikš-
čiokite keliu, kurį jums nurodžiau,
kad jums gerai sektųsi'.
[24] Tačiau jie neklausė manęs ir ne-
kreipė dėmesio, bet sekė savo piktos
širdies norais; jie ėjo ne pirmyn, bet
atgal.
[25] Nuo tos dienos, kai jūsų tėvai išėjo
iš Egipto krašto, iki šios dienos Aš
nuolat siunčiau pas jus savo tarnus,
pranašus, keldamas juos anksti rytą.
[26] Tačiau jie neklausė manęs ir ne-
kreipė dėmesio, bet buvo užsispyrę.
Jie elgėsi blogiau už savo tėvus'.
[27] Kai tu kalbėsi šituos žodžius, jie ta-
vęs nesiklausys, kai juos šauksi, jie
tau neatsilieps.
[28] Turėsi jiems sakyti: 'Tai tauta, kuri

nepakluso Viešpaties, savo Dievo,
balsui ir nepriėmė pamokymo; tiesa
pražuvo, ir niekas apie ją nekalbėjo.
29 Nusikirpk galvos plaukus ir numesk,
raudok aukštumose, nes Viešpats at-
metė ir paliko Jį užrūstinusią kartą.
30 Judo vaikai darė pikta, – sako Vieš-
pats. – Jie pastatė savo bjaurystes na-
muose, kurie pavadinti mano vardu,
ir juos sutepė.
31 Jie pastatė Tofeto aukurą Ben-Hi-
nomo slėnyje savo sūnums ir dukte-
rims deginti, ko Aš neįsakiau ir kas
man niekada neatėjo į širdį.
32 Ateis diena, kai Tofetas ir Ben-Hi-
nomo slėnis bus vadinamas žudynių
slėniu: laidos Tofete, kol nebeliks ja-
me vietos.
33 Šitos tautos lavonai bus maistas pa-
dangių paukščiams ir žemės žvėrims,
ir niekas jų nenubaidys.
34 Iš Judo miestų ir iš Jeruzalės gatvių
dings džiaugsmo ir linksmybės garsai,
balsai jaunojo ir jaunosios, nes šalis
pavirs dykyne' ".

8 "Tuo metu, – sako Viešpats, – pa-
ims iš kapų Judo karalių, kuni-
gaikščių, kunigų, pranašų ir Jeruzalės
gyventojų kaulus.
2 Juos išbarstys priešais saulę, mėnulį
ir visą dangaus kareiviją, kuriuos jie
mylėjo ir sekė, kuriems tarnavo, ieš-
kojo ir garbino. Jie nebus surinkti ir
palaidoti, jie bus mėšlas dirvai tręšti.
3 Visi likę gyvieji iš šitos piktos kar-
tos, kurie yra mano išsklaidyti, labiau
norės mirti negu gyventi.
4 Sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats:
'Jei kas krinta, ar jis nebeatsikels? Jei
kas nusigręžia, ar jis nebeatsigręš?
5 Kodėl šita tauta užsispyrusiai laiko-
si savo paklydimo? Jie įsikibę į ap-
gaulę ir nesutinka atsiversti.
6 Aš klausiausi ir supratau, kad jie
kalba netiesą. Nė vienas neatgailauja
dėl savo nedorybės, sakydamas : 'Ką
aš padariau?' Jie visi eina savais ke-
liais kaip žirgas, puoląs į kovą.
7 Net gandras, balandis, kregždė ir
strazdas žino savo sugrįžimo laiką,
bet mano tauta nežino Viešpaties
nuostatų.
8 Kaip jūs galite sakyti: 'Mes išmin-
tingi ir Viešpaties įstatymas yra pas
mus'? Iš tikrųjų mano įstatymą rašti-
ninkų plunksna padarė bevertį.
9 Išmintingieji bus sugėdinti, išgąsdin-
ti ir pagauti. Jie atmetė Viešpaties
žodį, tai kur jų išmintis?
10 Todėl Aš atiduosiu jų žmonas ki-
tiems, jų laukus svetimiems, nes jie
visi, nuo mažiausio iki didžiausio, pa-
sidavę godumui, nuo pranašo iki ku-
nigo jie visi elgiasi klastingai.
11 Jie gydo mano tautos žaizdas tik
paviršutiniškai, sakydami: 'Taika! Tai-
ka!' Tačiau taikos nėra.
12 Jie turėtų gėdytis, nes elgėsi bjau-
riai, tačiau jie nei gėdijasi, nei parau-
sta. Todėl jie kris tarp krintančių su-
kniubę, kai juos aplankysiu', – sako
Viešpats.
13 'Aš tikrai juos sunaikinsiu, – sako
Viešpats. – Neliks vynuogių ant vyn-
medžių ir figų ant figmedžių, o lapai
nuvys. Tai, ką jiems esu davęs, pasi-
trauks nuo jų' ".
14 Kodėl mes čia sėdime? Susirinki-
me, skubėkime į sustiprintus miestus
ir ten sėdėkime tyliai, nes Viešpats,
mūsų Dievas, mus nutildė ir girdo
karčiu vandeniu, kadangi Jam nusi-
dėjome.
15 Mes laukėme taikos, bet nieko ge-
ro nesulaukėme. Laukėme sveikatos,
o štai – sunaikinimas!
16 Nuo Dano girdisi žirgų prunkšti-

mas, nuo jų žvengimo dreba visas
kraštas. Priešas užima šalį ir ryja visa:
jos turtus, miestus ir gyventojus.
17 "Aš siunčiu jums nuodingų gyvačių,
kurių negalima užkerėti, ir jos jus
įgels", – sako Viešpats.
18 Kada aš būsiu paguostas savo
skausme, mano širdis alpsta manyje.
19 Mano tautos pagalbos šauksmas
girdisi visame krašte. Argi nebėra
Viešpaties Sione? Argi jis nebekara-
liauja? Kodėl jie pykdė mane savo
drožiniais ir svetimais stabais?
20 Praėjo pjūtis, pasibaigė vasara, o
mes nesame išgelbėti.
21 Dėl savo tautos nelaimės aš kenčiu
ir gedžiu, siaubas apėmė mane.
22 Argi nėra balzamo Gileade, argi
nėra ten gydytojo? Kodėl neužgyja
mano tautos žaizda?

9 O kad mano galva būtų vandens
šaltinis, ir akys ašarų versmė, kad
dieną ir naktį galėčiau apraudoti sa-
vo tautos užmuštuosius!
2 Jei dykumoje turėčiau pastogę, pa-
likčiau savo tautą ir eičiau ten! Nes
jie visi svetimauja – neištikimųjų gau-
ja.
3 "Jie sulenkia savo liežuvį melui kaip
lanką. Jie nepakyla už tiesą žemėje.
Jie eina iš pikto į piktą, o manęs ne-
pažįsta", – sako Viešpats.
4 "Saugokitės artimo, nepasitikėkite
broliu, nes brolis elgiasi klastingai, o
artimas skleidžia šmeižtus.
5 Vienas apgauna kitą, jie nekalba tie-
sos. Jie išmokė savo liežuvius kalbėti
melą, elgiasi suktai, kol pavargsta.
6 Tu gyveni apsuptas apgaulių. Dėl sa-
vo apgaulių jie atsisako pažinti ma-
ne", – sako Viešpats.
7 Todėl taip sako kareivijų Viešpats:
"Aš juos išlydysiu ir mėginsiu, nes
kaip kitaip galėčiau pasielgti su to-
kia tauta?
8 Jų liežuvis yra mirtina strėlė, jų žo-
džiai – klasta. Jie taikiai kalba su sa-
vo artimu, bet savo širdyje spendžia
jam žabangus.
9 Ar dėl to neturėčiau jų bausti? – sa-
ko Viešpats, – ar šitokiai tautai netu-
rėčiau atkeršyti?"
10 Dėl kalnų verksiu ir dejuosiu, dėl
ganyklų raudosiu, nes jos sunaikintos;
niekas nebekeliauja per juos, nebesi-
girdi ir galvijų balso. Net padangių
paukščiai ir žvėrys pasitraukė.
11 Aš padarysiu Jeruzalę akmenų krū-
va, šakalų lindyne ir Judo miestus pa-
versiu negyvenama dykuma.
12 Kas yra toks išmintingas, kad tai
suprastų? Kam Viešpats kalbėjo, kad
jis tai paskelbtų, kodėl šalis sunaikin-
ta lyg dykuma, kad niekas nebeke-
liauja per ją?
13 Viešpats tarė: "Kadangi jie atmetė
mano įstatymą, kurį jiems daviau, ne-
pakluso mano balsui ir nesielgė pagal
jį,
14 bet sekė savo širdies užgaidas ir Ba-
alį, kaip jų tėvai juos mokė,
15 todėl Aš juos valgydinsiu metėlė-
mis, girdysiu karčiu vandeniu
16 ir išsklaidysiu tarp tautų, kurių ne-
pažino nei jie, nei jų tėvai. Iš paskos
pasiųsiu kardą, kol juos visai sunai-
kinsiu".
17 Taip sako kareivijų Viešpats: "Pa-
šaukite raudotojų, kad jos ateitų,
18 kad jos atskubėtų ir giedotų raudą
apie mus ir mes susigraudinę verktu-
me".
19 Rauda girdėti iš Siono: "Mes su-
naikinti, visai sugėdinti! Mes turime
palikti gimtinę, mūsų gyvenvietės su-
naikintos".
20 Klausykitės jūs, moterys, Viešpa-

ties žodžio ir priimkite Jo pamoky-
mą. Mokykite savo dukteris raudoti
ir kaimynes apverkti.
21 Mirtis įėjo pro langus, įsilaužė į
mūsų namus. Ji žudo vaikus gatvėse,
jaunuolius aikštėse.
22 Taip sako Viešpats: "Žmonių lavo-
nai bus išmėtyti kaip mėšlas laukuo-
se, kaip pėdai užpakalyje pjovėjo. Ir
niekas jų nesurinks".
23 Taip sako Viešpats: "Išmintingasis
tenesigiria savo išmintimi, stiprusis –
savo stiprybe, o turtingasis – savo tur-
tais.
24 Kas nori girtis, tegul giriasi, kad su-
pranta ir pažįsta mane, kad Aš –
Viešpats, kuris vykdau malonę, teis-
mą ir teisingumą žemėje, nes tai man
patinka, – sako Viešpats".
25 "Ateis diena, kai Aš bausiu visus
apipjaustytuosius ir neapipjaustytuo-
sius:
26 Egiptą, Judą, Edomą, Amoną, Mo-
abą ir visus, gyvenančius dykumoje.
Nes visos tautos yra neapipjaustytos
ir Izraelis yra neapipjaustytas širdy-
je", – sako Viešpats.

10 Izraeli, klausykis Viešpaties
žodžio!
2 Taip sako Viešpats: "Nesimokykite
pagonių kelių ir nebijokite dangaus
ženklų, nors pagonys jų bijo.
3 Pagonių papročiai yra tuštybė. Jie
nusikerta medį miške, amatininkas
kirviu aptašo jį,
4 sidabru ir auksu pagražina, pritvirti-
na plaktuku ir vinimis, kad nejudėtų.
5 Jie yra tiesūs kaip palmė, negali kal-
bėti nei vaikščioti, juos reikia nešti.
Nebijokite jų, nes jie negali nei pa-
kenkti, nei gera daryti".
6 Viešpatie, Tau nėra lygaus, Tu esi
didis ir Tavo vardas galingas!
7 Kas Tavęs nebijotų, tautų Karaliau?
Tau priklauso tai, nes tarp visų tautų
išminčių ir visų jų valdovų nėra nė
vieno Tau lygaus.
8 Jie visi yra kvaili ir neišmintingi.
Medis yra tuštybės mokymas,
9 padengtas sidabrine skarda, atga-
benta iš Tarsio ir Ufazo. Jis yra ama-
tininko ir auksakalio dirbinys, apvilk-
tas violetiniu ir raudonu drabužiu. Jie
visi yra menininkų dirbiniai.
10 Tačiau Viešpats yra tikrasis Dievas,
gyvasis Dievas ir amžinasis Karalius.
Nuo Jo rūstybės dreba žemė ir Jo
grūmojimo nepakelia tautos.
11 Taip turite jiems sakyti: "Dievai,
kurie nepadarė nei dangaus, nei že-
mės, turi pradingti nuo žemės ir iš
šios padangės".
12 Jis sukūrė žemę savo jėga, savo iš-
mintimi padėjo pasaulio pamatą ir
savo supratimu ištiesė dangus.
13 Jo balso klauso vandenys danguo-
se, Jis pakelia garus nuo žemės pa-
kraščių. Jis siunčia žaibus su lietumi,
paleidžia vėją iš savo sandėlių.
14 Žmogus neturi pažinimo ir yra ne-
išmintingas. Amatininkai bus sugė-
dinti dėl savo drožinių, jų lieti atvaiz-
dai yra apgaulė, juose nėra kvapo.
15 Jie yra tuštybė, paklydimo darbas.
Aplankymo metu jie pražus.
16 Visai kitokia yra Jokūbo dalis. Jis
yra visa ko Kūrėjas, Izraelis yra Jo
nuosavybė. Kareivijų Viešpats yra Jo
vardas!
17 Susirinkite savo daiktus nuo žemės,
tvirtovės gyventojai!
18 Nes taip sako Viešpats: "Šį kartą
Aš išmesiu krašto gyventojus, pri-
spausiu juos taip, kad jie pajus".
19 Vargas man, esu sužeistas! Mano
žaizda nepagydoma! Aš tariau: "Tai
yra sielvartas, kurį turiu pakelti".

20 Mano palapinė apiplėšta, visos vir-
vės sutraukytos. Mano vaikai paliko
mane, jų nebėra. Nėra kas ištiestų ir
pakeltų mano palapinę.
21 Ganytojai tapo kvailiais ir neieško-
jo Viešpaties. Todėl jiems nesisekė,
visa jų kaimenė bus išsklaidyta.
22 Štai žinia, kad artėja didelis pavo-
jus iš šiaurės paversti Judo miestus
griuvėsiais, šakalų buveinėmis.
23 Viešpatie, aš žinau, kad ne žmo-
gaus rankose yra jo keliai. Nė vienas
negali pakreipti savo žingsnių, kaip
jis nori.
24 Bausk mane, Viešpatie, bet teisin-
gai, nerūstaudamas, kad nesunaikin-
tum manęs visiškai!
25 Išliek savo rūstybę ant pagonių, ku-
rie Tavęs nepažįsta, ir ant giminių,
kurios nesišaukia Tavęs, nes jos ėdė
ir prarijo Jokūbą, dykuma pavertė jo
gyvenvietes.

11

11 Viešpats kalbėjo Jeremijui:
2 “Klausyk sandoros žodžių ir kalbėk
Judo žmonėms bei Jeruzalės gyven-
tojams.
3 Sakyk jiems: ‘Taip sako Viešpats:
‘Prakeiktas žmogus, kuris nepaklūsta
šitos sandoros žodžiams,
4 kuriuos Aš įsakiau jūsų tėvams, kai
juos išvedžiau iš Egipto šalies, iš ge-
ležinės krosnies. Pakluskite mano
balsui ir elkitės taip, kaip jums įsa-
kiau, tai būsite mano tauta, o Aš bū-
siu jūsų Dievas,
5 kad ištesėčiau priesaiką, kurią da-
viau jūsų tėvams paveldėti šalį, tekan-
čią pienu ir medumi’ ”. Tada aš atsi-
liepiau: “Tebūna taip, Viešpatie!”
6 Paskui Viešpats man tarė: “Skelbk
visus šiuos žodžius Judo miestuose ir
Jeruzalės gatvėse, sakydamas: ‘Klau-
sykite šitos sandoros žodžių ir juos
vykdykite!
7 Aš įsakmiai raginau jūsų tėvus, kai
juos vedžiau iš Egipto, ir iki šios die-
nos, sakydamas: ‘Pakluskite mano bal-
sui’.
8 Tačiau jie neklausė, bet sekė savo
piktų širdžių užgaidas. Todėl Aš už-
vesiu jiems visus sandoros žodžius,
kuriuos buvau jiems įsakęs, bet jie
nesilaikė’ ”.
9 Viešpats vėl man kalbėjo: “Judo
žmonės ir Jeruzalės gyventojai daro
sąmokslą;
10 jie nusikalsta kaip jų protėviai,
kurie atsisakė klausyti mano žodžių:
jie seka svetimus dievus ir tarnauja
jiems. Izraelis ir Judas sulaužė ma-
no sandorą, kurią padariau su jų tė-
vais.
11 Todėl taip sako Viešpats: ‘Aš užlei-
siu jiems nelaimę, iš kurios jie nega-
lės ištrūkti, ir, kai jie šauksis manęs,
Aš jų neišklausysiu.
12 Tada Judo miestai ir Jeruzalės gy-
ventojai šauksis dievų, kuriems jie
smilkė, bet tie niekuo jiems nepadės
nelaimės metu.
13 Judai, kiek tavo miestų, tiek dievų;
kiek Jeruzalėje gatvių, tiek pasistatė-
te gėdingų aukurų smilkyti Baaliui!
14 Nesimelsk už šitą tautą. Aš jų neiš-
klausysiu, kai jie šauksis manęs su-
spaudimo metu.
15 Ko nori, mano mylimoji, mano na-
muose po savo begėdysčių su dauge-
liu? Ar šventa mėsa nukreips nuo ta-
vęs nelaimę?’ ”
16 Žaliuojančiu, gražiu alyvmedžiu
Viešpats vadino tave; dabar Jis ūžian-
čia ugnimi sudegina jo lapus ir šakas!
17 Kareivijų Viešpats, kuris pasodino
tave, nusprendė tau nelaimę užleisti
dėl Izraelio ir Judo nusikaltimų, ku-

riais jie užsitraukė Viešpaties rūsty-
bę, smilkydami Baaliui.
18 Viešpats man apreiškė, ir aš supra-
tau; tada Tu parodei man jų piktus
darbus.
19 Aš buvau kaip paklusnus avinėlis,
vedamas pjauti, nežinojau, kad jie
ruošė planus prieš mane: "Sunaikinki-
me medį ir jo vaisius! Išraukime jį iš
gyvųjų žemės, kad užmirštų jo vardą!"
20 Kareivijų Viešpatie, kuris teisi tei-
singai ir ištiri žmogaus širdį ir inkstus,
leisk man matyti Tavo kerštą jiems,
nes aš Tau pavedžiau savo bylą.
21 Taip sako Viešpats apie Anatoto vy-
rus, kurie ieško mano gyvybės, saky-
dami: "Nepranašauk Viešpaties var-
du, kad mes tavęs nenužudytume!"
22 Todėl kareivijų Viešpats sako: "Aš
juos nubausiu; jų jaunuoliai žus nuo
kardo, o jų sūnūs ir dukterys mirs badu.
23 Iš jų niekas neišliks, kai užleisiu ne-
laimę ant Anatoto žmonių jų aplan-
kymo metu".

12 Viešpatie, Tu liksi teisus, jei
bylinėsiuosi su Tavimi! Tačiau
leisk man kalbėti su Tavimi apie Tavo
sprendimus. Kodėl nedorėliams seka-
si ir kodėl be rūpesčių gyvena visi, ku-
rie elgiasi klastingai?
2 Tu juos įsodinai, jie įleido šaknis,
užaugo, nešė vaisių. Tu esi arti jų bur-
nos, bet toli nuo jų širdies.
3 Viešpatie, Tu pažįsti mane, ištyrei
mano širdį ir žinai, kokia ji yra prieš
Tave. Atskirk juos kaip avis pjauti,
paruošk juos žudymo dienai!
4 Ar ilgai liūdės šalis ir džius lauko
augalai? Dėl jos gyventojų nedorybių
išnyko žvėrys ir paukščiai. Jie sakė:
"Jis nematys mūsų galo".
5 Jei tu bėgai su pėstininkais ir jie nu-
vargino tave, tai kaip lenktyniausi su
žirgais? Ir jei ramioje šalyje nesi sau-
gus, tai ką darysi, Jordanui išsiliejus?
6 Net tavo broliai, tavo tėvo namai
nėra tau ištikimi. Jie sušaukė minią
tau už nugaros. Netikėk jais, nors jie
kalba gražius žodžius.
7 Aš palikau savo namus, atsisakiau
nuosavybės; kas mano sielai miela,
atidaviau į priešo rankas.
8 Mano paveldėjimas pasidarė man
kaip liūtas miške ir pakėlė savo balsą
prieš mane, todėl ėmiau nekęsti jo.
9 Argi mano paveldėjimas margas
paukštis, kad paukščiai apspitę puola
jį? Ateikite, susirinkite, visi laukiniai
žvėrys, ateikite ėsti!
10 Daug ganytojų naikino mano vy-
nuogyną, mindžiojo mano paveldėji-
mą, pavertė mano puikųjį lauką tuš-
čia dykuma.
11 Jie padarė jį dykuma, kuri verkia
mano akivaizdoje. Visa šalis virto dy-
kuma ir niekas dėl to nesisieloja.
12 Visoms dykumos kalvoms atėjo nai-
kintojai. Viešpaties kardas ryja nuo
vieno šalies krašto iki kito, joks žmo-
gus neturi ramybės.
13 Jie sėjo kviečius, bet pjaus erškė-
čius, jie vargo, bet be naudos. Jie bus
sugėdinti savo derliumi dėl Viešpa-
ties rūstybės.
14 Taip sako Viešpats: "Visus piktus
kaimynus, besikėsinančius į mano
tautos, Izraelio, paveldėjimą, Aš iš-
rausiu iš jų žemės, o Judo namus iš-
rausiu iš jų tarpo.
15 Tačiau, kai būsiu juos išrovęs, vėl jų
pasigailėsiu ir juos visus sugrąžinsiu į
jų paveldėjimą ir į jų kraštą.
16 Jei jie rūpestingai mokysis mano
tautos kelių ir prisieks mano vardu:
'Kaip Viešpats gyvas!', kaip jie buvo
išmokę mano tautą prisiekti Baaliu,
tai jiems leisiu įsikurti mano tautoje.

[17] Bet jei jie neklausys, tai tokią tautą
visiškai išrausiu ir sunaikinsiu, – sako
Viešpats".

13 Viešpats tarė man: "Eik, nu-
sipirk drobinį diržą ir juo su-
sijuosk strėnas, bet nesušlapink jo".
[2] Aš nusipirkau diržą, kaip Viešpats
liepė, ir susijuosiau.
[3] Viešpats man antrą kartą sakė:
[4] "Imk diržą, kurį nusipirkai ir kuris
yra ant tavo strėnų, nueik prie Eufra-
to ir ten jį paslėpk uolos plyšyje".
[5] Aš nuėjau ir paslėpiau jį prie Eufra-
to, kaip Viešpats man liepė.
[6] Praėjus daugeliui dienų, Viešpats
man tarė: "Nueik prie Eufrato ir iš
ten pasiimk diržą, kurį tau liepiau pa-
slėpti".
[7] Aš nuėjau prie Eufrato, iškasiau dir-
žą iš tos vietos, kur jį buvau paslėpęs,
ir radau jį supuvusį, niekam nebetin-
kamą.
[8] Tada Viešpats man kalbėjo:
[9] "Taip Aš supūdysiu Judo ir Jeruza-
lės puikybę.
[10] Šita pikta tauta, kuri atsisako klau-
syti mano žodžių, vaikšto paskui savo
širdies užgaidas ir seka svetimus die-
vus, jiems tarnauja ir juos garbina,
taps kaip šitas diržas, kuris niekam
nebetinka.
[11] Kaip diržas prisiglaudžia prie vyro
strėnų, taip Aš norėjau, kad Izraelis
ir Judas prisiglaustų prie manęs, – sa-
ko Viešpats. – Kad jie būtų mano tau-
ta, mano garbė ir pasididžiavimas ir
mano vardu vadintųsi, bet jie neklau-
sė.
[12] Sakyk jiems šiuos žodžius: 'Taip sa-
ko Viešpats, Izraelio Dievas: 'Kiek-
vienas ąsotis pripilamas vyno'. Jie tau
sakys: 'Argi mes nežinome, kad ąsotis
skirtas supilti vynui?'
[13] Tada jiems atsakyk: 'Taip sako
Viešpats: 'Aš nugirdysiu visus šitos ša-
lies gyventojus: karalius, kurie sėdi
Dovydo soste, kunigus, pranašus ir
visus Jeruzalės gyventojus.
[14] Aš sudaužysiu juos vienas į kitą,
tėvus kartu su vaikais, – sako Vieš-
pats. – Aš jų nepasigailėsiu, neužjau-
siu, bet sunaikinsiu' ".
[15] Klausykitės ir supraskite, nebūkite
išdidūs, nes Viešpats kalba!
[16] Duokite Viešpačiui, savo Dievui,
šlovę, kol nesutemo, prieš atsitren-
kiant jūsų kojoms į tamsoje esančius
kalnus! Jūs laukiate šviesos, bet Jis
užleis tamsą, visišką tamsybę.
[17] Jei jūs neklausysite, mano siela
graudžiai verks dėl jūsų išdidumo ir
mano akys ašaros, nes Viešpaties kai-
menė vedama į nelaisvę.
[18] Sakykite karaliui ir karalienei, kad
jie nusižemintų ir sėstųsi žemai, nes
nuo jų galvos nukris šlovės karūna.
[19] Pietų krašto miestai bus užrakinti,
ir nebus kas juos atidarytų; visas Ju-
das bus išvestas į nelaisvę.
[20] Pakelk savo akis ir žiūrėk, kaip jie
ateina iš šiaurės! Kur yra tau patikė-
ta kaimenė, tavo gražiosios avys?
[21] Ką darysi, kai Jis tave aplankys? Tu
pati pripratinai juos vadovauti tau?
Argi nesuims tavęs skausmai kaip
gimdyvės?
[22] Jei sakysi savo širdy: "Kodėl man
taip atsitiko?" – Dėl tavo nuodėmių
daugybės tavo sijonas pakeltas, tavo
kulnai apnuoginti.
[23] Jei etiopas galėtų pakeisti savo
odos spalvą ir leopardas savo kailio
dėmes, tai ir jūs galėtumėte daryti ge-
ra, kurie esate įpratę daryti pikta.
[24] "Aš išsklaidysiu jus kaip pelus, ku-
riuos dykumos vėjas išnešioja.
[25] Tai yra tau kritęs burtas ir tavo dalis

nuo manęs, – sako Viešpats, – kadangi
pamiršai manė ir pasitikėjai melu,
26 tai Aš užversiu tavo sijoną tau ant
veido, kad pasirodytų tavo gėda.
27 Aš mačiau tavo svetimavimus, gašlumą
ir paleistuvystę. Vargas tau, Jeruzale.
Ar ilgai dar neapsivalysi?"

14 Viešpats kalbėjo Jeremijui
apie sausrą:
2 "Judas liūdi, jo vartai svyruoja.
Žmonės pajuodę guli ant žemės, ir
Jeruzalės šauksmas kyla aukštyn.
3 Didikai siunčia tarnus vandens; tie
nueina prie šulinių, bet, neradę vandens,
sugrįžta tuščiais indais. Jie sugėdinti
ir nusiminę, apdengtomis galvomis.
4 Nėra lietaus, žemė išdžiūvo. Artojai
stovi susigėdę, galvas apsidengę.
5 Net elnė palieka savo jauniklį, nes
nėra žolės.
6 Laukiniai asilai, stovėdami ant nuplikusių
aukštumų, uosto vėją kaip šakalai;
jų akys aptemę, nes nėra žolės".
7 Viešpatie, nors mūsų nusikaltimai
liudija prieš mus, gelbėk mus dėl savo
vardo. Savo daugybe paklydimų
Tau nusidėjome.
8 Izraelio viltie, gelbėtojau nelaimės
metu! Kodėl Tu esi kaip svetimšalis,
kaip keleivis, kuris užsuka tik nakvoti?
9 Kodėl Tu esi kaip bejėgis žmogus,
kaip karžygys, kuris negali išgelbėti?
Tačiau Tu, Viešpatie, esi tarp mūsų,
mes vadinami Tavo vardu! Nepalik
mūsų!
10 Taip sako Viešpats šiai tautai: "Jie
mėgsta klajoti, nesulaiko savo kojų.
Todėl Viešpats nepriims jų, Jis atsimins
jų kaltę ir aplankys juos už jų
nuodėmes".
11 Viešpats man tarė: "Nesimelsk už
šitą tautą, kad jai gerai sektųsi.
12 Nors jie pasninkaus, Aš neišklausysiu
jų šauksmo; nors jie aukos deginamąsias
ir duonos aukas, Aš nepriimsiu
jų; Aš sunaikinsiu juos kardu,
badu ir maru".
13 Aš atsakiau: "Ak, Viešpatie Dieve,
pranašai jiems skelbia: 'Nematysite
kardo ir nepajusite bado, bet jums
duosiu tikrą ramybę šioje vietoje' ".
14 Viešpats man tarė: "Pranašai melagingai
pranašauja mano vardu. Aš jų
nesiunčiau, nepaliepiau ir nekalbėjau
jiems. Jie jums pranašauja išgalvotus
regėjimus, žyniavimus ir niekam tikusią,
pačių prasimanytą apgaulę.
15 Todėl apie pranašus, kurie mano
vardu pranašauja, sakydami: 'Nebus
nei kardo, nei bado šitoje šalyje', nors
Aš jų nesiunčiau, Viešpats taip sako:
'Nuo kardo ir bado žus tie pranašai.
16 Ir žmonės, kuriems jie pranašauja,
žus nuo kardo ir bado ir gulės Jeruzalės
gatvėse – jie ir jų žmonos, sūnūs
ir dukterys, – nes nebus kam palaidoti.
Aš išliesiu jų nedorybes ant jų' ".
17 Viešpats liepė man sakyti jiems:
"Mano akys plūsta ašaromis dieną ir
naktį, negaliu nurimti, nes mano tauta
nepagydomai sužeista.
18 Laukuose guli žuvusieji, mieste badas
ir kančios. Pranašai ir kunigai be
nuovokos vaikščioja po kraštą".
19 Ar Tu visai išsižadėjai Judo, ar Sionas
nusibodo Tavo sielai? Kodėl mus
nepagydomai sumušei? Mes tikėjomės
ramybės, tačiau nėra nieko gero,
laukėme išgydymo, o štai – sunaikinimas!
20 Viešpatie, mes pripažįstame savo
nedorybę ir mūsų tėvų kaltes, nes
mes tau nusidėjome.
21 Neatstumk mūsų dėl savo vardo; nepaniekink
savo šlovės sosto; atsimink
sandorą su mumis ir nesulaužyk jos!

22 Ar pagonių tuštybės gali duoti lie-
taus, ar dangūs patys siunčia lietų?
Ar ne Tu, Viešpatie, mūsų Dieve?
Mes laukiame Tavęs, nes Tu visa pa-
darei!

15 Tada Viešpats man tarė: "Net
jei Mozė ir Samuelis stotų
mano akivaizdoje, mano širdies ne-
palenktų, nepagailėčiau šitos tautos.
Pašalink juos iš mano akių, kad pasi-
trauktų.
2 Jei jie klaus tavęs: 'Kur mums eiti?',
atsakyk jiems: 'Taip sako Viešpats:
'Kas paskirtas mirčiai, teeina į mirtį,
kas kardui – į žūtį, kas badui – į badą
ir kas nelaisvei – į nelaisvę'.
3 Aš juos naikinsiu keturiais būdais:
kardas žudys, šunys draskys, padan-
gių paukščiai ir laukiniai žvėrys ris ir
naikins.
4 Už tai, ką Judo karalius Manasas,
Ezekijo sūnus, padarė Jeruzalėje, Aš
atiduosiu juos vargui į visas žemės ka-
ralystes.
5 'Kas gailėsis tavęs, Jeruzale, kas ta-
ve užjaus? Ir kas teirausis apie tavo
gerovę?
6 Tu mane palikai, – sako Viešpats, –
ir atsukai man nugarą. Todėl Aš iš-
tiesiu prieš tave savo ranką ir tave
sunaikinsiu, Aš pavargau gailėtis'.
7 Aš juos vėtysiu visoje šalyje. Aš at-
imsiu jų vaikus ir naikinsiu juos, ka-
dangi jie neatsisako savo kelių.
8 Jų našlių yra daugiau negu jūros
smilčių. Aš atvedžiau jų jaunuoliams
naikintoją, kuris staiga užpuolė, ir
miestą apėmė siaubas.
9 Septynių sūnų motina nusilpo, ji ati-
davė dvasią; jai nusileido saulė die-
nos metu, ji buvo apvilta ir pažemin-
ta. O likusius atiduosiu priešų kar-
dui, – sako Viešpats".
10 Motina, vargas man! Kam tu mane
pagimdei vaidams ir kivirčams visa-
me krašte? Nei aš skolinau, nei skoli-
nausi, tačiau jie visi keikia mane.
11 Viešpats sako: "Tikrai su tavimi
bus viskas gerai. Aš padarysiu, kad
priešai užstos tave nelaimės ir pavo-
jaus metu.
12 Ar gali geležis sulaužyti geležį iš
šiaurės ir varį?
13 Tavo turtą ir lobius leisiu grobti už
tavo nuodėmes visame krašte.
14 Aš pasiųsiu tave su priešais į sveti-
mą kraštą. Mano rūstybės ugnis užsi-
degė, ji degins jus".
15 Viešpatie, atsimink mane ir aplan-
kyk mane. Atkeršyk už mane mano
persekiotojams. Nesunaikink manęs,
būdamas maloningas. Tu žinai, kad aš
dėl Tavęs kenčiu priekaištus!
16 Tavo žodžiais maitinuosi. Tavo žo-
dis džiugina mane, jis yra mano šir-
dies linksmybė; aš vadinuosi Tavo
vardu, Viešpatie, kareivijų Dieve!
17 Aš niekada nesėdėjau pašaipūnų
būryje ir nesidžiaugiau. Aš sėdėjau
vienišas dėl Tavo rankos, nes Tu pri-
pildei mane apmaudo.
18 Kodėl mano skausmas nepraeina,
žaizda nepagydoma? Nejaugi Tu būsi
man kaip apgaulingas upelis, kaip ne-
patikimas vanduo?
19 Taip sako Viešpats: "Jei grįši, Aš
vėl priimsiu tave, tu būsi mano tar-
nas. Tu atskirsi, kas brangu ir kas
menka, būsi kaip mano lūpos. Jie
kreipsis į tave, o ne tu į juos.
20 Aš padarysiu tave tvirta varine sie-
na: nors jie kovos prieš tave, tačiau
nenugalės – Aš būsiu su tavimi, tau
padėsiu ir išgelbėsiu tave, – sako Vieš-
pats, –
21 Aš išgelbėsiu tave iš priešo rankos
ir išvaduosiu iš prispaudėjo rankos".

16 Viešpats kalbėjo man:
2 "Tau nevalia vesti žmonos ir turėti
sūnų ar dukterų šioje vietoje,
3 nes Viešpats taip sako apie sūnus ir
dukteris, gimstančius šitoje vietoje, ir
apie jų motinas ir tėvus:
4 'Baisia mirtimi jie mirs! Jų niekas
neapraudos ir nepalaidos, jie bus
kaip mėšlas laukuose! Nuo kardo ir
bado jie žus, jų lavonai bus ėdesiu padangių
paukščiams ir laukiniams žvėrims'.
5 Taip sako Viešpats: 'Neik į namus,
kuriuose gedulas, neraudok ir neužjausk
jų, nes Aš atėmiau iš šitos tautos
savo ramybę, malonę ir pasigailėjimą.
6 Dideli ir maži mirs šitoje šalyje; jų
nepalaidos ir neapraudos, nesiraižys
dėl jų ir plikai nenusiskus.
7 Nelauš duonos gedinčiam, nepaguos
dėl mirusio ir neduos gerti paguodos
taurės dėl tėvo ar motinos.
8 Tau nevalia eiti į puotos namus ir
ten sėdėti, valgyti ir gerti su jais.
9 Nes taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio
Dievas: 'Aš pašalinsiu tada šitoje
vietoje, jums matant, džiaugsmo
ir linksmybės balsą, jaunikio ir jaunosios
balsą'.
10 Kai tu praneši šitai tautai visus tuos
žodžius ir jie klaus: 'Kodėl Viešpats
paskelbė mums šitą didelę nelaimę?
Kokia yra mūsų nuodėmė, kuo nusikaltome
Viešpačiui, mūsų Dievui?',
11 tada jiems atsakyk: 'Nes jūsų tėvai
paliko mane, sekė svetimus dievus,
jiems tarnavo ir juos garbino, o mano
įstatymo nesilaikė.
12 Jūs elgiatės dar blogiau negu jūsų
tėvai, jūs sekate savo piktos širdies
užgaidas, o manęs neklausote.
13 Aš išmesiu jus iš šitos šalies į šalį,
kurios nežinote nei jūs, nei jūsų tėvai,
ir ten dieną bei naktį tarnausite
svetimiems dievams, nes Aš neberodysiu
jums savo malonės.
14 Ateina dienos, – sako Viešpats, –
kai nebesakys: 'Kaip gyvas Viešpats,
kuris išvedė Izraelio tautą iš Egipto
žemės!'
15 Bet sakys: 'Kaip gyvas Viešpats, kuris
išvedė izraelitus iš šiaurės ir iš visų
šalių, kuriose jie buvo išsklaidyti'.
Aš juos sugrąžinsiu į jų žemę, kurią
daviau jų tėvams.
16 Aš pasiųsiu daug žvejų, kurie žvejos
juos; po to pasiųsiu daug medžiotojų,
kurie juos medžios kalnuose ir
kalvose bei uolų plyšiuose.
17 Mano akys seka juos visuose keliuose,
jie negali pasislėpti nuo manęs,
mano akys mato jų kaltę.
18 Aš visų pirma dvigubai atlyginsiu
jiems už jų nusikaltimus, nes jie suteršė
mano žemę ir mano paveldėjimą
pripildė savo šlykščiais ir bjauriais
stabais' ".
19 Viešpatie, Tu esi mano stiprybė ir
mano pilis, mano priebėga nelaimės
metu! Pas Tave ateis tautos nuo žemės
pakraščių ir sakys: "Mūsų tėvai
paveldėjo tik apgaulę, tuštybę ir stabus,
kurie jiems nieko nepadėjo".
20 Ar gali žmogus pasidaryti dievų?
Juk jie ne dievai!
21 "Aš leisiu jiems patirti savo galią ir
jie žinos, kad mano vardas yra Viešpats".

17 Judo nuodėmė užrašyta geležiniu
rašikliu, aštriu deimantu
įrėžta į jų širdį ir ant aukurų ragų,
2 kol jų vaikai atsimena aukurus ir
alkus po žaliuojančiais medžiais ant
aukštų kalvų.
3 O mano kalne laukuose! Tavo turtą

ir visus lobius leisiu išplėšti visame
krašte už tavo nuodėmes.
4 Tu turėsi palikti savo paveldėjimą,
kurį tau daviau; tave padarysiu vergu
priešų šalyje, kurios nepažįsti, nes
mano rūstybės ugnis degs amžinai.
5 Taip sako Viešpats: "Prakeiktas žmogus,
kuris pasitiki žmogumi ir laiko
kūną savo stiprybe, kurio širdis nutolsta
nuo Viešpaties.
6 Jis bus kaip krūmokšnis dykumoje
ir nieko gero nematys. Jis gyvens sausoje,
druskingoje ir negyvenamoje šalyje.
7 Palaimintas žmogus, kuris pasitiki
Viešpačiu, kurio viltis yra Viešpats!
8 Jis bus kaip medis, pasodintas prie
vandens, leidžiantis šaknis prie upelio.
Jis nebijos ateinančios kaitros, jo
lapai visada žaliuos. Jis nesirūpins
sausros metu, bet nuolat neš vaisių.
9 Širdis yra labai klastinga ir be galo
nedora. Kas ją supras!
10 Aš, Viešpats, ištiriu širdį, išbandau
inkstus ir atlyginu kiekvienam pagal
jo kelius ir jo darbų vaisius".
11 Kaip kurapka, tupinti ant kiaušinių,
bet neišperinti jų, yra tas, kuris neteisingai
įgyja turtą. Gyvenimui įpusėjus
turtai paliks jį, ir galiausiai jis
liks kaip kvailys.
12 Mūsų šventykla yra šlovingas sostas,
išaukštintas nuo pradžios.
13 Viešpatie, Izraelio viltie! Visi, kurie
palieka Tave, bus sugėdinti. Kurie
nutolsta nuo Tavęs, bus įrašyti į žemės
dulkes, nes jie paliko Viešpatį,
gyvojo vandens versmę.
14 Viešpatie, pagydyk mane, tai būsiu
sveikas; gelbėk mane, tai būsiu išgelbėtas,
nes Tu esi mano gyrius!
15 Jie man sako: "Kur Viešpaties žodis?
Teateina dabar!"
16 Aš niekados nevengiau būti ganytoju
pas Tave ir nelaukiau nelaimės.
Tu žinai visa, ką kalbėjau.
17 Negąsdink manęs, Tu esi mano viltis
piktą dieną.
18 Sugėdink mano persekiotojus ir išgąsdink
juos, bet ne mane! Siųsk
jiems piktą dieną ir sunaikink juos
dvigubu sunaikinimu!
19 Viešpats įsakė man: "Eik ir atsistok
šventyklos vartuose, pro kuriuos įeina
ir išeina Judo karaliai, ir kituose
Jeruzalės vartuose,
20 sakydamas jiems: 'Klausykitės Viešpaties
žodžio, Judo karaliai ir visi Judo
bei Jeruzalės gyventojai, kurie įeinate
pro šiuos vartus!
21 Taip sako Viešpats: 'Saugokitės ir
neneškite nieko sabato dieną pro Jeruzalės
vartus.
22 Neišneškite jokios naštos iš savo
namų sabato dieną ir nedirbkite jokio
darbo, bet švęskite sabatą, kaip
įsakiau jūsų tėvams.
23 Tačiau jie neklausė ir nekreipė dėmesio,
bet užsispyrė, kad negirdėtų ir
nepriimtų pamokymo.
24 Jei jūs manęs paklausysite, – sako
Viešpats, – ir nenešite jokios naštos į
šitą miestą pro vartus sabato dieną,
bet švęsite sabatą ir nedirbsite jokio
darbo,
25 tai pro šito miesto vartus įeis karaliai
ir kunigaikščiai, sėdintieji Dovydo
soste; važiuos vežimais ir jos ant
žirgų jie ir jų kunigaikščiai, Judo ir
Jeruzalės gyventojai; ir šitas miestas
pasiliks per amžius.
26 Jie ateis iš Judo miestų, iš Jeruzalės
apylinkių, iš Benjamino krašto, iš
lygumos, iš kalnyno ir pietų šalies,
atnešdami deginamąsias, padėkos ir
duonos aukas bei smilkalus į Viešpaties
namus.
27 Bet jei manęs neklausysite, nešvę-

site sabato, nešite naštas pro Jeruza-
lės vartus sabato dieną, tai Aš uždeg-
siu jos vartus ir sunaikinsiu Jeruzalės
rūmus' ".

18 Viešpats kalbėjo Jeremijui:
2 "Eik į puodžiaus namus, ten tu iš-
girsi mano žodžius!"
3 Aš, nuėjęs į puodžiaus namus, ra-
dau jį bedirbantį prie žiestuvo.
4 Indas, kurį jis darė iš molio, nepa-
vyko, ir jis iš naujo nužiedė kitą indą,
kokį panorėjo.
5 Tada Viešpats tarė man:
6 "Izraelitai, ar Aš negaliu su jumis
taip daryti, kaip šitas puodžius? Kaip
molis puodžiaus rankoje, taip jūs, iz-
raelitai, mano rankoje.
7 Kartais Aš grasinu tautai ar karalys-
tei ją išrauti, sužlugdyti ir sunaikinti,
8 bet jei tauta, kuriai grasinu, nusisu-
ka nuo savo piktų darbų, tai Aš susi-
laikau nuo to pikto, kurį buvau jai
numatęs.
9 Kartais Aš pažadu tautai ar karalys-
tei ją statyti ir įtvirtinti,
10 bet jei ji daro pikta ir neklauso ma-
nęs, tai Aš susilaikau nuo to gero, ku-
rį buvau pažadėjęs padaryti.
11 Taigi dabar sakyk Judo ir Jeruzalės
gyventojams, kad Aš ketinu juos
bausti, jeigu jie neatsisakys savo pik-
tų kelių ir nedarys to, kas gera".
12 Bet jie atsakė: "Jokių vilčių. Mes
vykdysime savo pačių sumanymus ir
elgsimės, kaip mums patinka".
13 Todėl taip sako Viešpats: "Klauski-
te pagonių, ar kas praeityje girdėjo
apie tokius dalykus, kokius padarė Iz-
raelis!
14 Ar pradingsta nuo Libano uolų bal-
tas sniegas? Ar išsenka šaltinio šal-
tas, tekantis vanduo?
15 Tačiau mano tauta pamiršo mane,
tuštybėms jie smilko smilkalus! Jie
nukrypo nuo savo seno kelio ir eina
takais, o ne vieškeliu,
16 kad padarytų savo šalį dykuma, am-
žina pajuoka. Kiekvienas praeivis ja
baisėsis ir kraipys galvą.
17 Kaip rytų vėjas Aš juos išsklaidysiu
priešo akivaizdoje, nugarą atsuksiu
jiems jų nelaimės dieną!"
18 Jie tarėsi: "Susirinkime ir surenki-
me prieš Jeremiją sąmokslą! Įstaty-
mas tebėra pas kunigą, patarimas –
pas išminčių, žodis – pas pranašą. Ei-
kime ir pulkime jį liežuviu, nekreip-
kime dėmesio į jo kalbas".
19 Viešpatie, saugok mane ir išgirsk,
ką mano priešininkai kalba.
20 Argi atmokama už gera piktu? Jie
kasa duobę mano gyvybei. Atsimink,
kaip aš stovėjau Tavo akivaizdoje ir
kalbėjau už juos, kad nukreipčiau
nuo jų Tavo rūstybę!
21 Jų vaikai tebadauja, atiduok juos
kardo valiai. Jų žmonos tenetenka vai-
kų ir tetampa našlėmis, jų vyrai – te-
pražūna, o jaunuoliai tekrinta kovoje.
22 Tegul pasigirsta šauksmas iš jų na-
mų, kai juos staiga užpuls priešai! Jie
kasė duobę, norėdami mane pagauti,
ir slapta dėjo man spąstus.
23 Viešpatie, tu žinai visą jų sąmokslą
nužudyti mane. Neatleisk jų kalčių ir
nuodėmių nepašalink! Tebūna jie
parblokšti Tavo akivaizdoje! Nubausk
juos savo rūstybės metu!

19 Viešpats sako: "Eik, nusipirk
iš puodžiaus molinį ąsotį ir
paimk su savimi kelis vyresniuosius
kunigus ir kelis tautos vyresniuosius.
2 Nuėjęs į Ben-Hinomo slėnį, kuris
yra prie Šukių vartų, skelbk žodžius,
kuriuos tau kalbėsiu,

[3] ir sakyk: 'Klausykitės Viešpaties žo-
džio, Judo karaliai ir Jeruzalės gyven-
tojai! Taip sako kareivijų Viešpats, Iz-
raelio Dievas: 'Aš užleisiu ant šitos
vietos tokią nelaimę, kad kiekvie-
nam, kuris išgirs apie ją, suspengs au-
syse.
[4] Jie paliko mane ir sutepė šitą vietą,
smilkė joje kitiems dievams, kurių ne-
pažino nei jie, nei jų tėvai, nei Judo
karaliai. Jie pripildė šitą vietą nekal-
to kraujo.
[5] Jie statė Baaliui aukurus, ant kurių
degino savo vaikus kaip aukas Baa-
liui; to Aš neįsakiau ir tai man nieka-
da neatėjo į galvą.
[6] Todėl ateis diena, kai šita vieta ne-
sivadins Tofetu ar Ben-Hinomo slė-
niu, bet žudynių slėniu.
[7] Aš nieku paversiu Judo ir Jeruzalės
išmintį, jie kris nuo kardo priešų aki-
vaizdoje ir nuo rankos tų, kurie sie-
kia jų gyvybės. Aš atiduosiu jų lavo-
nus padangių paukščiams ir lauki-
niams žvėrims.
[8] Aš padarysiu šitą miestą dykuma ir
pajuoka: kiekvienas, praeinantis pro
jį, baisėsis jo nelaimėmis.
[9] Jie valgys kūnus savo vaikų ir vienas
kito, kai priešai juos apguls ir pri-
spaus tie, kurie siekia jų gyvybės'.
[10] Sudaužyk ąsotį su tavimi atėjusių
vyrų akivaizdoje
[11] ir jiems sakyk: 'Taip sako kareivijų
Viešpats: 'Aš sudaužysiu šitą tautą ir
miestą lygiai taip, kaip sudaužomas
puodžiaus indas, ir jo nebegalima su-
lipdyti. Jie laidos Tofete, kol nebeliks
jame vietos.
[12] Aš padarysiu su šita vieta ir su jos
gyventojais taip, kad šitas miestas bus
panašus į Tofetą.
[13] Jeruzalės ir Judo karalių namai bus
suteršti kaip Tofeto vieta, nes ant sto-
gų jie smilkė dangaus kareivijai ir au-
kojo geriamąsiais aukas svetimiems
dievams' ".
[14] Jeremijas, sugrįžęs iš Tofeto, kur
Viešpats jį buvo siuntęs pranašauti,
atsistojo Viešpaties namų kieme ir
kalbėjo visai tautai:
[15] "Taip sako kareivijų Viešpats, Izra-
elio Dievas: 'Aš užleisiu ant šito mies-
to ir ant visų jo miestų nelaimę, ku-
rią paskelbiau, nes jie yra kietaspran-
džiai ir neklauso mano žodžio' ".

20 Kunigas Pašūras, Imerio sū-
nus, vyriausiasis Viešpaties
namų prižiūrėtojas, girdėjo Jeremiją
pranašaujant.
[2] Tada, nuplakdinęs pranašą Jeremi-
ją, įtvėrė jį į šiekštą viršutiniuose
Benjamino vartuose, prie Viešpaties
namų.
[3] Kai rytą Pašūras išlaisvino Jeremiją
iš šiekšto, Jeremijas jam tarė: "Ne
Pašūru tave pavadino Viešpats, bet
siaubu.
[4] Nes taip sako Viešpats: 'Aš padary-
siu tave siaubu tau ir visiems tavo
draugams; jie kris nuo priešų kardo
tau matant, o visą Judą atiduosiu į
Babilono karaliaus rankas, kuris juos
ištrems ir žudys.
[5] Aš atiduosiu visus šito miesto tur-
tus, visas jo atsargas, brangenybes ir
visus Judo karalių lobius į jų priešų
rankas, kurie juos pasiims ir išgabens
į Babiloną.
[6] O tu, Pašūrai, ir visi tavo namai bū-
site išvesti į nelaisvę. Į Babiloną tave
nuvarys, kur tu ir tavo draugai, ku-
riems pranašavai melus, mirsite ir bū-
site palaidoti' ".
[7] Viešpatie, Tu suklaidinai mane, ir
aš esu suklaidintas. Tu stipresnis už
mane ir nugalėjai. Aš esu pajuokia-

mas kasdien, kiekvienas tyčiojasi iš
manęs.
8 Kiekvieną kartą, kai kalbu, turiu
šaukti: "Plėšimas, smurtas!" Viešpa-
ties žodis tapo man plūdimu ir kas-
dienėmis patyčiomis.
9 Aš galvojau: "Nebeminėsiu Jo ir ne-
bekalbėsiu Jo vardu". Tačiau Jo žodis
mano širdyje buvo tarsi ugnis, užda-
ryta mano kauluose, aš stengiausi su-
silaikyti, bet negalėjau.
10 Aš girdėjau daugelį šnibždant:
"Įskųskime jį!" Visi mano artimi
draugai laukia mano suklupimo: "Gal
jis leisis suviliojamas, tada jį nugalė-
sime ir jam atkeršysime!"
11 Bet Viešpats yra su manimi kaip
galingas karžygys! Todėl mano perse-
kiotojai suklups ir nieko nelaimės. Jie
bus labai sugėdinti ir jiems nepavyks,
jų gėda nebus pamiršta per amžius.
12 Kareivijų Viešpatie, kuris mėgini
teisųjį, matai jo inkstus ir širdį, leisk
man matyti Tavo kerštą jiems, nes aš
Tau patikėjau savo bylą!
13 Giedokite Viešpačiui, girkite Vieš-
patį, nes Jis išgelbėjo vargšo gyvybę
iš piktadarių rankų!
14 Prakeikta diena, kurią gimiau. Die-
na, kurią mane pagimdė motina, te-
nebūna palaiminta!
15 Prakeiktas žmogus, kuris pranešė
mano tėvui žinią: "Tau gimė sūnus!",
ir jį labai pradžiugino.
16 Tebūna tas žmogus kaip miestai,
kuriuos Viešpats nesigailėdamas su-
naikino. Tegirdi jis šauksmą rytą ir
vaitojimą vidudienį
17 dėl to, kad nenužudė manęs dar įs-
čiose, kad mano motina būtų man ka-
pu ir būtų likusi nėščia amžinai!
18 Kodėl turėjau gimti, patirti vargą
bei sielvartą ir praleisti savo dienas
gėdoje?

21 Viešpats kalbėjo Jeremijui,
kai karalius Sedekijas siuntė
pas jį Malkijo sūnų Pašūrą ir kunigą
Sofoniją, Masėjo sūnų:
2 "Babilono karalius Nabuchodonosa-
ras kariauja prieš mus; paklausk už
mus Viešpatį, gal Jis padarys stebuk-
lą kaip seniau ir priešas turės atsi-
traukti nuo mūsų?"
3 Jeremijas jiems atsakė: "Taip saky-
kite Sedekijui:
4 'Viešpats, Izraelio Dievas, sako: 'Aš
apgręšiu kovos ginklus jūsų rankose,
kuriais kariaujate prieš Babilono ka-
ralių ir chaldėjus, jus apgulusius, ir
juos surinksiu viduryje šio miesto.
5 Aš pats, įpykęs, užsirūstinęs ir įnir-
tęs, kariausiu prieš jus ištiesta galin-
ga ranka
6 ir ištiksiu šito miesto žmones bei gy-
vulius. Jie mirs nuo didelio maro'.
7 Viešpats sako: 'Po to Aš atiduosiu
Sedekiją, Judo karalių, jo tarnus ir
miesto gyventojus, išlikusius nuo ma-
ro, kardo ir bado, į Babilono kara-
liaus Nabuchodonosaro rankas ir ran-
kas tų, kurie siekia jų gyvybės. Jis žu-
dys juos kardu, nieko nesigailėdamas
ir neužjausdamas' ".
8 Šitai tautai sakyk: "Taip sako Vieš-
pats: 'Aš leidžiu jums pasirinkti gyve-
nimo kelią ar mirties kelią.
9 Kas pasiliks šitame mieste, mirs nuo
kardo, bado ir maro, o kas išeis ir pa-
siduos chaldėjams, jus apgulusiems,
išliks gyvas ir išgelbės savo gyvybę.
10 Aš atsigręžiau į šitą miestą daryti
pikta, o ne gera,–sako Viešpats,–į
Babilono karaliaus rankas jis bus ati-
duotas, o tas jį sudegins' ".
11 Judo karalių namams sakyk: "Klau-
sykite Viešpaties žodžio,
12 Dovydo namai: 'Taip sako Vieš-
pats: 'Elkitės kasdien teisingai, gin-

kite skriaudžiamuosius, kad mano
rūstybė neužsidegtų neužgesinama
ugnimi dėl jūsų piktadarysčių’ ”.
13 “Aš esu prieš tave, slėnio gyvento-
ja, lygumos uola, – sako Viešpats. –
Jūs sakote: ‘Kas galėtų mus užpulti ir
įsibrauti į mūsų buveines?’
14 Aš nubausiu jus pagal jūsų dar-
bus, – sako Viešpats, – įžiebsiu ugnį
jūsų miške, kad sudegintų visą apy-
linkę”.

22 Taip sako Viešpats: “Eik į Ju-
do karaliaus rūmus ir ten kal-
bėk šiuos žodžius:
2 ‘Judo karaliau, kuris sėdi Dovydo
soste, tavo tarnai ir žmonės, kurie įei-
nate pro šituos vartus, klausykite
Viešpaties žodžio:
3 ‘Elkitės teisiai ir teisingai, ginkite
skriaudžiamuosius, o svetimšalio, naš-
laičio ir našlės neskriauskite ir nenau-
dokite prieš juos prievartos, nepralie-
kite nekalto kraujo šitoje vietoje.
4 Jei jūs tikrai taip darysite, pro šitų
namų vartus įeis karaliai, sėdintieji
Dovydo soste, jie, jų tarnai ir tauta
važiuos vežimais ir jos ant žirgų.
5 Bet jei neklausysite šitų žodžių, tai
prisiekiu savimi, – sako Viešpats, – kad
šitie namai pavirs griuvėsiais’ ”.
6 Judo karaliaus namams Viešpats sa-
ko: “Tu esi man Gileado kraštas,
aukščiausia Libano viršūnė, bet Aš
padarysiu tave dykuma ir negyvena-
mais miestais.
7 Aš siųsiu naikintojų prieš tave, ku-
rie savo įrankiais nukirs tavo rinkti-
nius kedrus ir sudegins juos.
8 Daugelis tautų eis pro šitą miestą,
klausinėdami vienas kito: ‘Kodėl
Viešpats taip padarė šitam dideliam
miestui?’
9 Jiems atsakys: ‘Kadangi jie paliko
Viešpaties, savo Dievo, sandorą, gar-
bino svetimus dievus ir jiems tarna-
vo’ ”.
10 Neverkite mirusio ir neraudokite
dėl jo. Verkite to, kuris išėjo, nes jis
nebesugrįš ir nebematys savo gimtojo
krašto.
11 Nes taip sako Viešpats apie Jozijo
sūnų Selumą, Judo karalių, karalia-
vusį savo tėvo Jozijo vietoje: “Jis iš-
ėjo iš šitos vietos ir nebesugrįš;
12 ten jis ir mirs savo nelaisvės vieto-
je, neišvydęs savo šalies.
13 Vargas statančiam namus neteisybe
ir suktybėmis, kuris verčia artimą
dirbti jam ir neatlygina už darbą,
14 kuris sako: ‘Aš pasistatysiu dide-
lius namus erdviais kambariais’, išsi-
kerta langus, apkala sienas kedro
lentomis ir nudažo raudonai.
15 Ar tu karaliausi dėl to, kad pasi-
statei kedro namus? Ar tavo tėvas
nevalgė ir negėrė, nebuvo teisus ir
teisingas, ir ar ne dėl to jam sekė-
si?
16 Jis gynė vargšo ir beturčio teises,
ir jam sekėsi. Tai ir yra mano pažini-
mas, – sako Viešpats. –
17 Tavo akys ir širdis linkusios į godu-
mą ir trokšta pralieti nekaltą kraują,
vykdyti priespaudą bei prievartą”.
18 Todėl apie Jozijo sūnų Joakimą, Ju-
do karalių, Viešpats sako: “Jo neap-
raudos, sakydami: ‘O mano broli! O
sesuo!’, arba: ‘O valdove! O jūsų di-
denybe!’
19 Jis bus palaidotas kaip asilas, nu-
vilktas ir numestas už Jeruzalės var-
tų”.
20 “Eik į Libaną ir šauk, garsiai de-
juok Basane, verk Abarimo kalnyne,
nes sunaikinti visi tavo meilužiai.
21 Aš kalbėjau tau, kai tu dar klestė-
jai, bet tu neklausei. Taip tu elgeisi

nuo pat savo jaunystės, neklausyda-
ma mano balso.
22 Visus tavo ganytojus nuneš vėjas,
visi tavo meilužiai bus ištremti. Tada
tu gėdysies ir rausi dėl savo nedory-
bių.
23 Tu susikrovei lizdą Libano kedruo-
se. Kaip tu vaitosi, kai tave suims
gimdymo skausmai!
24 Kaip Aš gyvas, – sako Viešpats, –
nors Joakimo sūnus Konijas, Judo
karalius, būtų antspaudo žiedas ant
mano dešinės, Aš jį nutraukčiau.
25 Aš atiduosiu tave į rankas tų, kurie
siekia tavo gyvybės, kurių tu bijai, į
Babilono karaliaus Nabuchodonosa-
ro ir į chaldėjų rankas.
26 Aš išmesiu tave ir tavo motiną, ku-
ri tave pagimdė, į šalį, kuri nėra jūsų
gimtinė, ir ten jūs mirsite.
27 Bet į šalį, kur jūs norėsite sugrįžti,
nebesugrįšite".
28 Argi tas žmogus Konijas yra panie-
kintas stabas? Argi jis indas, kuris
niekam nepatinka? Kodėl jis ir jo vai-
kai ištremti į šalį, apie kurią jie nieko
nežinojo?
29 O žeme, žeme! Klausykis Viešpa-
ties žodžio!
30 Taip sako Viešpats: "Užrašykite ši-
tą vyrą kaip bevaikį, kuriam nesiseka
gyvenime, nes iš jo palikuonių nė vie-
nas nesėdės Dovydo soste ir nevaldys
Judo".

23 "Vargas ganytojams, kurie
mano ganyklos avis naikina
ir išsklaido!" – sako Viešpats.
2 Todėl taip sako Viešpats, Izraelio
Dievas, apie savo tautos ganytojus:
"Jūs išsklaidėte mano avis ir jų neap-
lankėte. Todėl Aš jus aplankysiu dėl
jūsų piktų darbų.
3 Aš pats surinksiu savo bandos likutį
iš visų šalių, į kurias Aš jas išvariau,
ir sugrąžinsiu į ganyklą; ten jos bus
vaisingos ir dauginsis.
4 Aš paskirsiu joms ganytojų, kurie
tikrai jas ganys. Jos nebebijos ir nesi-
baimins, nė vienos iš jų netrūks, – sa-
ko Viešpats".
5 "Ateis diena, – sako Viešpats, – kai
Aš išauginsiu teisią atžalą iš Dovydo
giminės. Jis viešpataus kaip karalius,
elgsis išmintingai, vykdys teisingumą
bei teismą krašte.
6 Jo dienomis Judas bus išgelbėtas ir
Izraelis gyvens saugiai. Jo vardas bus:
'Viešpats, mūsų teisumas'.
7 Tuomet nebesakys: 'Kaip gyvas
Viešpats, kuris išvedė izraelitus iš
Egipto krašto',
8 bet sakys: 'Kaip gyvas Viešpats, ku-
ris išvedė ir parvedė Izraelio palikuo-
nis iš šiaurės ir iš visų kraštų, į ku-
riuos Aš juos buvau išvaręs'. Ir jie gy-
vens savo žemėje".
9 Mano širdis plyšta krūtinėje dėl pra-
našų, visi mano kaulai dreba. Aš esu
kaip girtas vyras, kaip įveiktas vyno
vyras dėl Viešpaties ir Jo šventų žo-
džių.
10 "Šalis pilna svetimautojų; dėl jų
prakeikimo gedi kraštas, išdžiūvusios
stepių ganyklos. Jų siekiai yra pikti,
jų jėga – neteisybė.
11 Jų pranašai ir kunigai yra bedieviai,
net savo namuose aptinku jų nedory-
bę", – sako Viešpats.
12 "Jų kelias yra slidus kelias tamsoje,
kuriuo eidami, jie paslys ir grius. Aš
siųsiu sunaikinimą ir bausiu juos", –
sako Viešpats.
13 Tarp Samarijos pranašų mačiau
kvailystę: jie pranašavo Baalio vardu
ir klaidino mano tautą, Izraelį.
14 Tarp Jeruzalės pranašų mačiau bai-
sių dalykų: svetimavimą ir melagys-

tę. Jie padrąsina piktadarius, kad jie
nenusigręžtų nuo savo nedorybių. Visi
yra kaip Sodomos ir Gomoros gyventojai.
15 Todėl kareivijų Viešpats taip sako
apie pranašus: "Aš juos valgydinsiu
metėlėmis ir girdysiu karčiu vandeniu,
nes nuo Jeruzalės pranašų bedievystė
pasklido visoje šalyje".
16 Taip sako Viešpats: "Neklausykite
pranašų, jums pranašaujančių. Jie tik
mulkina jus, kalbėdami prasimanytus
regėjimus, o ne tai, kas ateina iš Viešpaties.
17 Jie sako tiems, kurie niekina mane:
'Taip kalba Viešpats: 'Jūs turėsite ramybę',
ir kiekvienam, kuris seka savo
širdies užgaidas sako: 'Jums neatsitiks
nieko pikto' ".
18 Kas buvo Viešpaties pasitarime,
kas Jį matė ir girdėjo Jo žodį? Kas
klausėsi Jo žodžio ir Jį išgirdo?
19 Ateina Viešpaties pykčio audra,
viesulas užgrius ant nedorėlių galvų.
20 Nenusigręš Viešpaties rūstybė. Jis
įvykdys visa, ką savo širdyje sumanė.
Paskutinėmis dienomis jūs tai aiškiai
suprasite.
21 "Aš nesiunčiau šitų pranašų, jie patys
bėgo! Nekalbėjau jiems, tačiau jie
pranašavo!
22 Jei jie būtų buvę mano pasitarime
ir skelbtų mano žodžius tautai, jie būtų
nukreipę juos nuo jų pikto kelio ir
nuo jų piktų darbų.
23 Argi Aš esu Dievas tiktai arti, o toli
nebesu Dievas?
24 Argi gali kas taip pasislėpti, kad Aš
jo nematyčiau? - sako Viešpats. - Argi
Aš nepripildau dangaus ir žemės?
25 Aš girdėjau, ką kalbėjo pranašai,
pranašaudami mano vardu melą ir
sakydami: 'Sapnavau, sapnavau!'
26 Ar ilgai tai bus širdyse pranašų,
kurie pranašauja melą ir apgaulę?
27 Jie siekia, kad mano tauta pamirštų
mane dėl jų sapnų, kuriuos jie pasakoja
vieni kitiems, kaip jų tėvai pamiršo
mane dėl Baalio.
28 Pranašas, kuris turi sapną, tepasakoja
sapną, o kas turi mano žodį, teskelbia
jį ištikimai. Ką šiaudai turi
bendro su kviečių grūdais?" - sako
Viešpats.
29 "Argi mano žodis nėra kaip ugnis?
Argi jis nėra kaip kūjis, sutrupinantis
uolą?
30 Aš esu prieš pranašus, kurie vagia
mano žodžius vienas nuo kito!
31 Aš esu prieš pranašus, kurie savo
liežuviu sako: 'Jis pasakė'.
32 Aš esu prieš tuos, kurie pranašauja
melagingus sapnus. Jie pasakoja ir
klaidina mano tautą savo lengvabūdiškais
melais. Aš nesiunčiau jų ir
jiems neįsakiau; jie visi yra nenaudingi
šitai tautai", - sako Viešpats.
33 "Jei tave klaus šita tauta, pranašas
ar kunigas: 'Kokia Viešpaties našta?',
atsakyk jiems: 'Kokia našta? Viešpats
sako: 'Aš jus atmesiu'.
34 Bet jei pranašas, kunigas ar kitas
žmogus sakytų: 'Viešpaties našta', -
tai Aš nubausiu jį ir jo namus.
35 Taip jūs privalote sakyti savo artimui
ar savo broliui: 'Ką atsakė Viešpats?',
arba: 'Ką kalbėjo Viešpats?'
36 Neminėkite daugiau Viešpaties naštos,
nes kiekvienas žmogaus žodis bus
jam našta; jūs iškraipote gyvojo Dievo,
kareivijų Viešpaties, žodžius.
37 Jūs turite klausti pranašo: 'Ką tau
atsakė Viešpats?', arba: 'Ką kalbėjo
Viešpats?'
38 Bet kadangi jūs sakote: 'Viešpaties
našta', nors Aš įsakiau nesakyti:
'Viešpaties našta',
39 Aš visiškai pamiršiu jus ir apleisiu

jus ir miestą, kurį daviau jums ir jūsų
tėvams, ir pašalinsiu iš savo akivaiz-
dos.
40 Aš užtrauksiu jums amžiną pajuo-
ką ir nepamirštamą gėdą".

24 Viešpats man parodė dvi figų
pintines, padėtas prie Viešpa-
ties šventyklos. Tai buvo po to, kai
Babilono karalius Nabuchodonosaras
ištrėmė iš Jeruzalės į Babiloną Joaki-
mo sūnų Jechoniją, Judo karalių, bei
Judo kunigaikščius, kalvius ir amati-
ninkus.
2 Vienoje pintinėje buvo labai gerų,
ankstyvųjų figų, o kitoje pintinėje –
labai blogų figų, kurių nebegalima
valgyti.
3 Viešpats klausė manęs: "Ką matai,
Jeremijau?" Aš atsakiau: "Figų. Ge-
rosios figos labai geros, o blogosios
tokios blogos, kad jų nebegalima val-
gyti".
4 Tada Viešpats man kalbėjo:
5 "Taip sako Viešpats, Izraelio Die-
vas: 'Kokios šitos gerosios figos, to-
kie man bus Judo tremtiniai, kuriuos
pasiunčiau iš šitos vietos į chaldėjų
šalį.
6 Aš palankiai žiūrėsiu į juos ir parve-
siu juos atgal į šitą šalį, juos atstaty-
siu ir nebegriausiu, juos įsodinsiu ir
neišrausiu.
7 Aš duosius jiems širdis, kurios pa-
žintų mane, kad Aš esu Viešpats. Jie
bus mano tauta, o Aš jiems būsiu jų
Dievas, nes jie grįš prie manęs visa
širdimi.
8 Aš padarysiu su Judo karaliumi Se-
dekiju ir Jeruzalės gyventojais, pasili-
kusiais šitoje šalyje ir apsigyvenusiais
Egipto krašte, kaip su blogosiomis fi-
gomis, kurių negalima valgyti.
9 Aš juos padarysiu baidykle visoms
žemės karalystėms, gėda ir patarle,
pašaipa ir keiksmažodžiu visose vie-
tose, kur juos išvysiu.
10 Aš siųsiu jiems kardą, badą ir ma-
rą, kol jie bus išnaikinti krašte, kurį
daviau jiems ir jų tėvams".

25 Žodis Jeremijui apie visą Ju-
do tautą ketvirtaisiais Jozijo
sūnaus Joakimo, Judo karaliaus, vieš-
patavimo metais. Tai buvo pirmieji
Babilono karaliaus Nabuchodonosa-
ro metai.
2 Pranašas Jeremijas kalbėjo visai Ju-
do tautai ir visiems Jeruzalės gyven-
tojams:
3 "Nuo tryliktųjų Amono sūnaus Jo-
zijo, Judo karaliaus, metų iki šios die-
nos, dvidešimt trejus metus, Viešpats
kalbėjo man, ir aš skelbiau tai jums,
keldamasis anksti rytą, bet jūs ne-
klausėte.
4 Viešpats siuntė pas jus savo tarnus,
pranašus, bet jūs neklausėte ir ne-
kreipėte dėmesio.
5 Jie sakė: 'Palikite kiekvienas savo
piktą kelią ir piktus darbus, tai liksite
gyventi žemėje, kurią Viešpats davė
jums ir jūsų tėvams amžinai.
6 Nesekiokite svetimų dievų, netar-
naukite jiems ir negarbinkite jų, ne-
rūstinkite manęs savo rankų darbais,
ir Aš jūsų nebausiu'.
7 'Bet jūs neklausėte manęs, – sako
Viešpats, – ir savo rankų darbais už-
rūstinote mane savo nenaudai.
8 Todėl taip sako kareivijų Viešpats:
'Kadangi jūs neklausėte mano žo-
džių,
9 tai Aš surinksiu visas šiaurės tautas
pas Babilono karalių Nabuchodono-
sarą, mano tarną, ir jas atvesiu į šitą
šalį prieš jus ir visų šitų aplinkinių
tautų gyventojus; Aš sunaikinsiu juos

ir padarysiu pasibaisėjimu, pašaipa ir
amžina dykyne.
10 Aš atimsiu iš jūsų džiaugsmo ir
linksmybės balsus, jaunikio ir jaunosios balsus, girnų ūžesį ir žibintų šviesą.
11 Visas kraštas pavirs baisia dykuma,
ir šios tautos tarnaus Babilono karaliui septyniasdešimt metų.
12 Po septyniasdešimties metų Aš nubausiu Babilono karalių, jo tautą ir
chaldėjų šalį už jų nedorybes ir ją paversiu amžina dykyne.
13 Aš įvykdysiu viską, ką kalbėjau, kas
parašyta šitoje knygoje, ką Jeremijas
pranašavo apie tautas.
14 Jie tarnaus galingoms tautoms ir jų
karaliams. Aš jiems atlyginsiu pagal
jų nusikaltimus' ".
15 Viešpats, Izraelio Dievas, man įsakė: "Imk šitą rūstybės vyno taurę iš
mano rankos ir girdyk juo visas tautas, pas kurias Aš tave siunčiu.
16 Jos gers, svyrinės ir bus pamišusios
dėl kardo, kurį siųsiu jiems!"
17 Aš ėmiau taurę iš Viešpaties rankos ir girdžiau visas tautas, pas kurias Viešpats mane siuntė:
18 Jeruzalę, Judo miestus, jo karalius
ir kunigaikščius, kad jie taptų apleisti, pašaipa ir keiksmu iki šios dienos.
19 Faraoną, Egipto karalių, jo tarnus,
kunigaikščius, visą tautą
20 ir visus ten gyvenančius svetimtaučius; visus Ūzo šalies ir filistinų šalies
karalius, Askaloną, Gazą, Ekroną ir
Asdodo likutį;
21 Edomą, Moabą ir amonitus;
22 visus Tyro ir Sidono karalius, taip
pat salų ir pajūrio karalius;
23 Dedaną, Temą, Buzą ir visus esančius tolimiausiuose pakraščiuose;
24 visus Arabijos karalius, kurie gyvena dykumoje;
25 visus Zimrio, Elamo ir medų karalius;
26 visus šiaurės karalius, artimuosius
ir tolimuosius, vieną po kito, ir visas
karalystes, kurios yra visoje žemėje.
O Šešako karalius gers paskutinis.
27 "Tu jiems sakyk: 'Taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas: 'Gerkite, pasigerkite ir vemkite! Kriskite
nuo kardo, kurį siunčiu jums ir nebeatsikelkite!'
28 Jei jie nesutiks imti taurės iš tavo
rankos ir gerti, tai jiems sakyk: 'Taip
sako kareivijų Viešpats: 'Jūs tikrai
gersite!'
29 Mieste, kuris vadinamas mano vardu, Aš pradedu vykdyti bausmę, o jūs
tikitės likti nenubausti? Jūs neliksite
nenubausti, nes Aš pašauksiu kardą
visiems žemės gyventojams'.
30 Pranašauk prieš juos visus šiuos
žodžius: 'Viešpats grūmoja iš aukštybės, iš Jo šventos buveinės skamba Jo
balsas. Jis grūmoja savo kaimenei, šūkauja kaip vynuogių mynėjai.
31 Visus žemės pakraščius pasieks garsas, nes Viešpats teis visas tautas, visą žmoniją ir nedorėlius jis atiduos
kardui' ",—sako Viešpats.
32 Taip sako kareivijų Viešpats: "Nelaimė eina iš tautos į tautą, didelė
audra kyla nuo žemės pakraščių.
33 Viešpaties užmuštųjų tą dieną bus
pilna žemė. Jų neapraudos, nesurinks
ir nepalaidos—jie bus mėšlas dirvai
tręšti.
34 Kaimenės vedliai ir ganytojai, šaukite ir voliokitės pelenuose! Atėjo metas skersti ir išsklaidyti jus, jūs krisite
kaip gražūs indai.
35 Kaimenės ganytojai ir vedliai neturės galimybės pabėgti nė išsigelbėti.
36 Štai ganytojų šauksmas ir kaimenės

vedlių verksmas, nes Viešpats sunai-
kina jų ganyklą.
37 Sunaikintos yra ramios buveinės
dėl Viešpaties rūstybės užsidegimo.
38 Jis paliko savo namus kaip liūtas,
jų šalis virto dykyne dėl prispaudėjų
žiaurumo, dėl Jo rūstybės užsidegi-
mo".

26 Jozijo sūnaus Joakimo, Judo
karaliaus, karaliavimo pra-
džioje Viešpats kalbėjo:
2 "Atsistok Viešpaties namų kieme ir
kalbėk visiems Judo miestams, atėju-
siems į Viešpaties namus pagarbinti.
Visa, ką tau įsakiau, pasakyk jiems,
nepraleisk nė žodžio!
3 Gal jie klausysis ir atsisakys savo
piktų kelių, kad galėčiau atsisakyti
bausmės, kurią esu jiems numatęs.
4 Jiems sakyk: 'Taip sako Viešpats:
'Jei manęs neklausysite ir nesilaikysi-
te mano įstatymo, kurį jums daviau,
5 neklausysite mano tarnų pranašų,
kuriuos, anksti keldamas, jums siun-
čiu, nors neklausote jų,
6 tai Aš padarysiu šituos namus kaip
Silą ir šitą miestą keiksmažodžiu vi-
soms tautoms' ".
7 Kunigai, pranašai ir visa tauta gir-
dėjo Jeremiją kalbant šiuos žodžius
Viešpaties namuose.
8 Kai Jeremijas baigė kalbėti, ką Vieš-
pats jam buvo įsakęs pranešti visai
tautai, jį nutvėrė kunigai, pranašai ir
visa tauta, šaukdami: "Tu turi mirti!
9 Kodėl pranašavai Viešpaties vardu,
kad šitie namai bus kaip Silas ir mies-
tas bus nebegyvenamas?" Visa tauta
susibūrė prieš Jeremiją prie Viešpa-
ties namų.
10 Kai Judo kunigaikščiai išgirdo apie
tai, jie nuėjo iš karaliaus namų į
Viešpaties namus ir atsisėdo Viešpa-
ties namų Naujuosiuose vartuose.
11 Kunigai ir pranašai kalbėjo kuni-
gaikščiams ir visai tautai: "Šitas vy-
ras nusipelnė mirties, nes jis prana-
šavo prieš šitą miestą, kaip jūs gir-
dėjote savo ausimis".
12 Jeremijas atsakė kunigaikščiams ir
visai tautai: "Viešpats siuntė mane
pranašauti prieš šituos namus ir šitą
miestą tais žodžiais, kuriuos jūs gir-
dėjote.
13 Taigi dabar pakeiskite savo kelius
bei darbus ir klausykite Viešpaties,
savo Dievo, tai Jis pasigailės jūsų ir
nesiųs sunaikinimo.
14 O aš esu jūsų rankose, darykite su
manimi, kaip jums atrodo tinkama.
15 Bet žinokite, jei jūs mane nužudy-
site, nekaltą kraują užsitrauksite ant
savęs, ant šito miesto ir jo gyventojų,
nes Viešpats tikrai mane siuntė kal-
bėti jums visus šituos žodžius".
16 Kunigaikščiai ir visa tauta atsakė
kunigams ir pranašams: "Šitas vyras
nenusipelnė mirties, nes jis mums
kalbėjo Viešpaties, mūsų Dievo, var-
du".
17 Kai kurie krašto vyresnieji kalbėjo
tautos susirinkimui:
18 "Michėjas iš Morešeto pranašavo
Judo karaliaus Ezekijo dienomis vi-
sai Judo tautai Viešpaties vardu, kad
Sionas bus ariamas kaip laukas, Jeru-
zalė pavirs griuvėsiais, o šventyklos
kalnas apaugs mišku.
19 Argi karalius Ezekijas ir visi Judo
žmonės jį nužudė? Jie pabūgo Vieš-
paties ir maldavo Jį taip, kad Vieš-
pats susilaikė nuo bausmės, kurią Jis
jiems buvo paskelbęs. O mes siekia-
me užsitraukti didelę nelaimę!"
20 Tuo laiku buvo dar vienas vyras,
Semajo sūnus Urijas iš Kirjatjarimo,
kuris pranašavo Viešpaties vardu

prieš šitą miestą ir kraštą taip, kaip
Jeremijas.
21 Ir kai karalius Joakimas, visi jo ka-
riai ir kunigaikščiai išgirdo jo žodžius,
karalius ieškojo jo, kad nužudytų. Tai
išgirdęs, Urijas nusigando ir pabėgo į
Egiptą.
22 Karalius Joakimas siuntė Achboro
sūnų Elnataną su palyda į Egiptą.
23 Tie atvedė Uriją iš Egipto pas ka-
ralių Joakimą, o tas, jį nužudęs kar-
du, išmetė jo lavoną į prastuomenės
kapines.
24 Tačiau Safano sūnaus Ahikamo ran-
ka Jeremijas buvo apgintas ir neati-
duotas miniai nužudyti.

27 Jozijo sūnaus Joakimo, Judo
karaliaus, karaliavimo pra-
džioje Viešpats įsakė Jeremijui:
2 "Pasidaryk pančių bei jungų, užsi-
dėk juos ant kaklo
3 ir pasiųsk juos Edomo, Moabo,
Amono, Tyro ir Sidono karaliams per
jų pasiuntinius, atvykusius į Jeruzalę
pas Judo karalių Sedekiją.
4 Jiems įsakyk pranešti jų valdovams
kareivijų Viešpaties, Izraelio Dievo,
žodžius: 'Taip sakykite savo valdo-
vams:
5 'Aš sukūriau žemę su žmonėmis ir
gyvuliais, esančiais ant žemės, savo
didžia galia ir ištiesta ranka. Ir Aš
duodu ją tam, kuriam Aš noriu.
6 Dabar Aš atidaviau visas šalis mano
tarnui, Babilono karaliui Nabuchodo-
nosarui, net laukinius žvėris jam ati-
daviau, kad jam tarnautų.
7 Jam tarnaus visos tautos, jo sūnui ir
jo sūnaus sūnui, kol ateis jo šalies me-
tas; daug tautų ir galingų karalių tar-
naus jam.
8 Tautą ir karalystę, kuri Babilono ka-
raliui netarnaus ir nepalenks sprando
po jo jungu, Aš bausiu kardu, badu ir
maru, – sako Viešpats, – kol išnaikin-
siu jo rankomis.
9 Todėl neklausykite savo pranašų, žy-
nių, sapnuotojų, burtininkų ir kerė-
tojų, kurie jums sako: 'Jūs netarnau-
site Babilono karaliui'.
10 Jie jus apgaudinėja, kad pašalintų
jus iš jūsų žemės, Aš jus ištremčiau ir
jūs žūtumėte.
11 O tautas, kurios palenks sprandus
po Babilono karaliaus jungu ir tar-
naus jam, Aš paliksiu jų žemėje, kad
jos ją dirbtų ir joje gyventų, – sako
Viešpats' ".
12 Judo karaliui Sedekijui aš kalbė-
jau tais pačiais žodžiais: "Palenkite
sprandus po Babilono karaliaus jun-
gu ir tarnaukite jam bei jo tautai, ta-
da išliksite gyvi!
13 Kodėl tau, karaliau, ir tavo tautai
mirti nuo kardo, bado ir maro, kaip
Viešpats grasino tautai, kuri netar-
naus Babilono karaliui?
14 Neklausykite pranašų, kurie jums
sako: 'Jūs netarnausite Babilono ka-
raliui'. Jie jums meluoja.
15 'Aš jų nesiunčiau, – sako Viešpats, –
tačiau jie pranašauja melus mano
vardu, kad Aš jus išvaryčiau ir jūs žū-
tumėte, jūs ir pranašai, kurie jums
pranašauja' ".
16 Kunigams ir visai tautai aš kalbė-
jau: "Taip sako Viešpats: 'Neklausy-
kite savo pranašų, kurie jums prana-
šauja, kad Viešpaties namų indai bus
netrukus pargabenti iš Babilono. Jie
pranašauja jums melą.
17 Neklausykite jų! Tarnaukite Babi-
lono karaliui, tai išliksite gyvi. Kodėl
šitas miestas turėtų pavirsti griuvė-
siais?
18 Jei jie pranašai ir žino Viešpaties
žodį, tai tegul užtaria prieš kareivijų

Viešpatį, kad indai, pasilikę Viešpa-
ties namuose, Judo karaliaus namuo-
se ir Jeruzalėje, nepatektų į Babiloną'.
19 Kareivijų Viešpats taip sako apie
kolonas, baseiną, stovus ir indus, pa-
silikusius šitame mieste,
20 kurių Babilono karalius Nabucho-
donosaras, išvesdamas į nelaisvę Joa-
kimo sūnų Jechoniją, Judo karalių, ir
visus Judo bei Jeruzalės kilminguo-
sius, nepaėmė iš Jeruzalės į Babiloną.
21 Taip sako kareivijų Viešpats, Izra-
elio Dievas, apie indus, pasilikusius
Viešpaties namuose, Judo karaliaus
namuose ir Jeruzalėje:
22 'Jie bus nugabenti į Babiloną ir ten
liks, kol juos aplankysiu, – sako Vieš-
pats. – Tada Aš juos atgabensiu ir su-
grąžinsiu į šitą vietą' ".

28 Ketvirtaisiais Judo karaliaus
Sedekijo karaliavimo metais,
penktąjį mėnesį, Azuro sūnus Hana-
nijas, pranašas, kilęs iš Gibeono, kal-
bėjo man Viešpaties namuose kunigų
ir visos tautos akivaizdoje:
2 "Taip sako kareivijų Viešpats, Izra-
elio Dievas: 'Aš sulaužau Babilono
karaliaus jungą.
3 Po dvejų metų Aš sugrąžinsiu į šitą
vietą visus Viešpaties namų indus,
kuriuos Babilono karalius Nabucho-
donosaras paėmė iš šitos vietos ir nu-
gabeno į Babiloną.
4 Taip pat ir Joakimo sūnų Jechoniją,
Judo karalių, ir visus Judo tremtinius
iš Babilono Aš sugrąžinsiu į šitą vie-
tą, nes Aš sulaužysiu Babilono kara-
liaus jungą' ".
5 Pranašas Jeremijas atsakė pranašui
Hananijui, kunigams ir visiems žmo-
nėms, stovėjusiems Viešpaties na-
muose:
6 "Tebūna taip! Tegul padaro taip
Viešpats! Teįvykdo Viešpats tavo žo-
džius, kuriuos pranašavai, tesugrąži-
na Viešpaties namų indus ir visus
tremtinius iš Babilono į šitą vietą.
7 Dabar klausykis mano žodžio, kurį
kalbėsiu tau visai tautai girdint:
8 'Pranašai, kurie buvo pirma manęs
ir pirma tavęs, pranašavo galingoms
šalims ir didelėms karalystėms apie
karą, nelaimes ir marą.
9 Pranašas, kuris pranašaudavo apie
taiką, tik jo žodžiams įvykus būdavo
pripažįstamas kaip tikrai Viešpaties
siųstas' ".
10 Tada pranašas Hananijas nuėmė
jungą nuo pranašo Jeremijo kaklo,
sulaužė
11 ir visos tautos akivaizdoje tarė:
"Taip sako Viešpats: 'Po dvejų metų
Aš taip sulaužysiu Babilono karaliaus
Nabuchodonosaro jungą ir jį nuimsiu
nuo visų tautų kaklo' ". Pranašas Je-
remijas nuėjo savo keliu.
12 Kai pranašas Hananijas sulaužė
jungą, nuėmęs jį nuo pranašo Jere-
mijo kaklo, Viešpats kalbėjo Jeremi-
jui:
13 "Eik ir sakyk Hananijui: 'Taip sako
Viešpats: 'Medinį jungą tu sulaužei,
bet jo vietoje tu uždėsi jiems geležinį
jungą.
14 Nes taip sako kareivijų Viešpats,
Izraelio Dievas: 'Aš uždėjau geležinį
jungą visoms šioms tautoms, kad jos
tarnautų Babilono karaliui Nabucho-
donosarui, ir jos tarnaus jam. Ir Aš
taip pat atidaviau jam laukinius žvė-
ris' ".
15 Pranašas Jeremijas tarė prana-
šui Hananijui: "Klausyk, Hananijau!
Viešpats tavęs nesiuntė, bet tu suve-
džiojai šitą tautą.
16 Todėl Viešpats sako: 'Aš tave pa-
šalinsiu nuo žemės paviršiaus. Dar

šiais metais tu mirsi, nes mokei su-
kilti prieš Viešpatį' ".
17 Pranašas Hananijas mirė tų pačių
metų septintą mėnesį.

29 Tai yra žodžiai laiško, kurį Je-
remijas pasiuntė iš Jeruzalės
tremtinių vyresniesiems, kunigams ir
visai tautai, kuriuos Nabuchodonosa-
ras išvedė iš Jeruzalės į Babiloną
2 (po to, kai karalius Jechonijas, ka-
ralienė, eunuchai, Judo ir Jeruzalės
kunigaikščiai, kalviai ir amatininkai
paliko Jeruzalę),
3 per Safano sūnų Elasą ir Helkijo sū-
nų Gemariją, kuriuos Judo karalius
Sedekijas siuntė pas Babilono kara-
lių Nabuchodonosarą.
4 "Kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas,
visiems tremtiniams, ištremtiems iš
Jeruzalės į Babiloną, sako:
5 'Statykite namus ir gyvenkite juose,
sodinkite sodus ir valgykite jų vaisius.
6 Veskite žmonas ir gimdykite sūnus
bei dukteris; imkite savo sūnums
žmonas ir savo dukteris išleiskite už
vyrų; jos tegimdo sūnus ir dukteris,
kad ten jūsų padaugėtų, o ne suma-
žėtų.
7 Siekite gerovės miestui, į kurį jus
ištrėmiau, melskitės už jį, nes jo ge-
rovėje ir jūs turėsite ramybę.
8 Nesiduokite suvedžiojami savo pra-
našų, kurie yra tarp jūsų, nė žynių,
nekreipkite dėmesio į savo sapnus,
kuriuos jūs sapnuojate.
9 Jie meluoja, pranašaudami mano
vardu! Aš jų nesiunčiau, – sako Vieš-
pats. –
10 Tik išbuvus jums Babilone septy-
niasdešimtį metų, Aš aplankysiu jus
ir ištesėsiu savo pažadą, parvesiu jus
atgal į šitą vietą.
11 Aš žinau, kokius sumanymus turiu
dėl jūsų, – sako Viešpats. – Sumany-
mus jūsų gerovei, o ne nelaimėms, ir
ateitį su viltimi.
12 Tada jūs šauksitės manęs ir melsi-
tės, ir Aš jus išklausysiu.
13 Kai manęs ieškosite visa širdimi,
rasite.
14 Jūs surasite mane, ir Aš sugrąžin-
siu jus iš nelaisvės, surinksiu jus iš vi-
sų tautų ir visų vietų, kuriose jūs bu-
vote ištremti, ir jus parvesiu į vietą, iš
kurios jus ištrėmiau, – sako Viešpats'.
15 Jei jūs sakote: 'Viešpats mums da-
vė pranašą Babilone',
16 tai paklausykite, ką Viešpats sako
apie karalių, sėdintį Dovydo soste,
apie tautą, gyvenančią šitame mieste,
ir apie jūsų brolius, kurie nebuvo iš-
tremti su jumis:
17 'Aš siunčiu jiems kardą, badą ir ma-
rą ir juos darau panašius į blogas fi-
gas, kurių negalima valgyti.
18 Aš juos persekiosiu kardu, badu ir
maru ir juos padarysiu siaubu visoms
žemės karalystėms, prakeikimu, pasi-
baisėjimu, pašaipa ir pajuoka visose
tautose, į kurias juos išvariau,
19 nes jie neklausė mano žodžių, ku-
riuos jiems siunčiau per savo tarnus
pranašus, keldamas juos anksti rytą.
Bet jie nenorėjo klausyti, – sako Vieš-
pats. –
20 Visi tremtiniai, kuriuos Aš pasiun-
čiau iš Jeruzalės į Babiloną, klausyki-
te mano žodžio.
21 Apie Achabą, Kolajo sūnų ir apie
Masėjo sūnų Sedekiją, pranašaujan-
čius jums melą Viešpaties vardu, ka-
reivijų Viešpats, Izraelio Dievas, sa-
ko: 'Aš juos atiduosiu į Babilono ka-
raliaus Nabuchodonosaro rankas, jis
juos nužudys jums matant.
22 Judo tremtiniams Babilone šie bus
keiksmažodžiu, ir jie sakys: 'Viešpats

tepadaro tau kaip Sedekijui ir Acha-
bui, kuriuos Babilono karalius iškepė
ugnyje'.
23 Jie blogai elgėsi Izraelyje: svetima-
vo su savo artimų žmonomis ir kalbė-
jo melus mano vardu, ko jiems nelie-
piau. Aš tai žinau ir esu liudyto-
jas, – sako Viešpats' ".
24 Nehelamitui Semajui sakyk:
25 "Taip sako kareivijų Viešpats, Izra-
elio Dievas: 'Kadangi tu siuntei savo
vardu visai tautai Jeruzalėje, kunigui
Sofonijui, Masėjo sūnui, ir visiems
kunigams tokio turinio raštus:
26 'Viešpats tave paskyrė kunigu Joja-
dos vietoje, kad prižiūrėtum Viešpa-
ties namus ir kiekvieną pamišėlį, ku-
ris apsimeta pranašu, pasodintum į
kalėjimą ir įtvertum į šiekštą.
27 Kodėl tad nesudraudei anatotiečio
Jeremijo, kuris jums pranašavo?
28 Jis juk pasiuntė mums į Babiloną
tokią žinią: 'Tremtis bus ilga! Statyki-
te namus ir gyvenkite juose, sodinki-
te sodus ir valgykite jų vaisius' ".
29 Kunigas Sofonijas perskaitė šitą
laišką pranašui Jeremijui.
30 Tuomet Viešpats tarė Jeremijui:
31 "Pasiųsk tokią žinią visiems tremti-
niams, kad Viešpats apie nehelamitą
Semają sako: 'Kadangi Semajas jums
pranašavo, nors Aš jo nesiunčiau, ir
įtikino jus savo melais,
32 tai Aš nubausiu nehelamitą Semają
ir jo palikuonis. Jis neturės nė vieno,
kuris gyventų šioje tautoje ir matytų
jos gerovę, kurią duosiu savo tautai,
nes jis mokė sukilti prieš Viešpatį' ".

30 Viešpats, Izraelio Dievas, kal-
bėjo Jeremijui:
2 "Užrašyk į knygą visus žodžius, ku-
riuos tau kalbėjau.
3 Ateina dienos, kai Aš sugrąžinsiu
savo tautą, Izraelį ir Judą, iš nelais-
vės. Aš juos parvesiu į šalį, kurią da-
viau jų tėvams, ir jie ją paveldės".
4 Šitie yra Viešpaties žodžiai apie Iz-
raelį ir Judą.
5 Viešpats sako: "Mes girdėjome iš-
gąsčio ir baimės šūksnius, o ne taikos.
6 Klausykite ir apsvarstykite, ar vyras
gali gimdyti? Kodėl matau vyrus, ku-
rių rankos ant strėnų kaip gimdančios
moters? Kodėl kiekvieno veidas iš-
blyškęs?
7 Ateina didinga ir baisi diena Jokū-
bui, jai nėra lygios, tačiau jis bus iš-
gelbėtas.
8 Tuomet Aš nuimsiu jungą nuo jo
kaklo, sulaužysiu jį bei sutraukysiu
pančius; jis nebevergaus svetimiems.
9 Jie tarnaus Viešpačiui, savo Dievui,
ir karaliui Dovydui, kurį Aš jiems iš-
ugdysiu.
10 Nebijok, mano tarne Jokūbai, ir ne-
išsigąsk, Izraeli! Aš išgelbėsiu tave ir
tavo palikuonis iš tolimo krašto. Jo-
kūbas sugrįš ir ramiai gyvens, bus
saugus, ir niekas jo negąsdins.
11 Nes Aš esu su tavimi, – sako Vieš-
pats, – kad išgelbėčiau tave. Aš pada-
rysiu galą visoms tautoms, į kurias ta-
ve ištrėmiau, bet tavęs visai nesunai-
kinsiu. Tave nuplaksiu ir nepaliksiu
tavęs nenubausto".
12 Nes taip sako Viešpats: "Tu esi bai-
siai sužeistas, tavo žaizda nepagydo-
ma.
13 Nėra kas rūpintųsi tavimi ir aprištų
tavo žaizdas, tu neturi jokių vaistų.
14 Tavo meilužės pamiršo tave, nesi-
teirauja apie tave. Aš baudžiau tave
kaip priešą dėl tavo nusikaltimų dau-
gybės, dėl tavo nuodėmių gausos.
15 Ko šauki iš skausmo, dėl nepagy-
domų žaizdų? Už tavo daugybę nusi-
kaltimų Aš tave nubaudžiau.

[16] Visi, kurie ėdė tave, bus ėdami, visi
tavo prispaudėjai eis į nelaisvę. Kas ta-
ve apiplėšė, bus apiplėštas, kurie gro-
bė iš tavęs, tuos atiduosiu kaip grobį.
[17] Aš atstatysiu tavo sveikatą, išgydy-
siu tavo žaizdas. Atstumtuoju vadino
tave, sakydami: 'Tai Sionas, kuriuo
niekas nesirūpina' ".
[18] Taip sako Viešpats: "Aš atstatysiu
Jokūbo palapines ir pasigailėsiu jo gy-
venviečių. Miestas bus atstatytas ant
savo kalvos, ir rūmai stovės įprastoje
vietoje.
[19] Iš jų skambės padėkos giesmės ir
linksmas klegesys. Aš juos padaugin-
siu, jų nebebus keletas. Aš pašlovin-
siu juos, jie nebebus niekinami.
[20] Jų vaikai bus kaip ankstesniais lai-
kais, jų bendruomenė įsitvirtins ma-
no akivaizdoje, ir Aš nubausiu visus
jų prispaudėjus.
[21] Jų kilmingieji bus iš jų pačių, ir ku-
nigaikštis kils iš jų tarpo. Aš patrauk-
siu jį, ir jis ateis pas mane. Kas gi
pats išdrįstų ateiti pas mane? – sako
Viešpats. –
[22] Tada jūs būsite mano tauta, o Aš
būsiu jūsų Dievas".
[23] Štai Viešpaties audra kyla, rūstybės
sūkurys atūžia ant nedorėlių galvos!
[24] Viešpaties rūstybė nenusigręš, kol
Jis įvykdys, ką savo širdyje sumanė. Pa-
skutinėmis dienomis jūs tai suprasite.

31 "Anuo metu, – sako Viešpats, –
Aš būsiu Dievas visoms Izra-
elio giminėms, ir jos bus mano tauta.
[2] Tauta, išlikusi nuo kardo, rado ma-
lonę dykumoje, Izraelis, kai Aš ėjau
suteikti jam poilsį".
[3] Dar prieš tai man pasirodė Vieš-
pats, sakydamas: "Aš amžina meile
tave pamilau, todėl esu tau ištikimas.
[4] Aš atstatysiu tave, Izraelio mergai-
te. Tu vėl pasipuoši būgneliais ir link-
smai šoksi su besidžiaugiančiais.
[5] Tu vėl sodinsi vynuogynus Samari-
jos kalnuose. Kas juos sodins, tas ir
naudosis jais.
[6] Ateina diena, kai sargai šauks Ef-
raimo kalnyne: 'Kelkitės ir eikime į
Sioną pas Viešpatį, mūsų Dievą!' "
[7] Nes taip sako Viešpats: "Linksmai
giedokite dėl Jokūbo, šaukite prieš
tautų valdovą. Skelbkite, girkite ir sa-
kykite: 'Viešpatie, išgelbėk savo tau-
tos Izraelio likutį!'
[8] Aš juos parvesiu iš šiaurės šalies ir
surinksiu iš tolimiausių kraštų kartu
su aklais ir raišais, nėščiomis ir gim-
dančiomis, didžiulė minia jų sugrįš!
[9] Verkdami jie pareis. Aš paguosiu
juos ir vesiu prie vandens upelių tie-
siu keliu, kad jie nesukluptų. Aš esu
Izraelio tėvas, o Efraimas yra mano
pirmagimis".
[10] Tautos, klausykite Viešpaties žo-
džio ir skelbkite jį tolimiausiuose pa-
jūriuose: "Kas išsklaidė Izraelį, Tas jį
surinks ir saugos kaip ganytojas ban-
dą.
[11] Viešpats atpirko Izraelį, išgelbėjo jį
iš stiprių rankų.
[12] Jie ateis džiūgaudami į Siono kal-
ną, susirinks prie Viešpaties gėrybių:
javų, vyno, aliejaus, avių ir galvijų jau-
niklių. Jie bus kaip drėkinamas sodas
ir nebepatirs skausmo.
[13] Mergaitės iš džiaugsmo šoks, o jau-
nimas bei seneliai bus laimingi. Aš pa-
keisiu jų liūdesį džiaugsmu, paguosiu
juos ir palinksminsiu po jų kančių.
[14] Aš su pertekliumi pasotinsiu kuni-
gų sielas ir mano tauta bus pasotinta
mano gėrybėmis, – sako Viešpats".
[15] Taip sako Viešpats: "Ramoje gir-
dėti dejavimai, graudūs verksmai. Tai
Rachelė verkia savo vaikų ir nesilei-

džia paguodžiama, nes jų nebėra.
[16] Nešauk balsu ir neliek ašarų, nes
tavo vargas bus atlygintas, - sako
Viešpats. - Jie sugrįš iš priešo šalies.
[17] Tavo ateičiai yra vilties. Tavo vaikai
sugrįš į savo kraštą.
[18] Aš girdžiu, kaip Efraimas dejuoja:
'Nuplakei mane kaip nesuvaldomą
veršį. Sugrąžink mane, ir aš sugrįšiu,
nes Tu esi Viešpats, mano Dievas!
[19] Kai aš buvau nuklydęs - atgailavau,
kai buvau pamokytas - mušiausi į krūtinę.
Aš gėdijuosi ir raustu dėl savo
jaunystės darbų'.
[20] Argi Efraimas ne mano mielas sūnus,
argi jis ne mano mylimas vaikas?
Nors kalbėjau prieš jį, Aš su meile jį
prisimenu. Mano širdis ilgisi jo ir Aš
tikrai jo pasigailėsiu, - sako Viešpats".
[21] Pasistatyk kelrodžių, paženklink kelius!
Įsidėmėk kelią, kuriuo ėjai! Sugrįžk,
Izraelio mergaite, į savo miestus!
[22] Ar ilgai delsi, nuklydusi dukra? Nes
Viešpats sukūrė naują dalyką žemėje - moteris
apglėbs vyrą.
[23] Taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio
Dievas. "Kai Aš parvesiu juos iš
nelaisvės, Judo šalyje ir jo miestuose
jie sakys: 'Viešpats telaimina tave,
teisybės buveine, šventasis kalne!'
[24] Jude ir jo žemėse drauge gyvens
žemdirbiai ir gyvulių augintojai.
[25] Aš atgaivinsiu pailsusią sielą, o suvargusią - pastiprinsiu".
[26] Aš pabudau iš miego, kuris man
buvo saldus.
[27] "Ateis laikas, - sako Viešpats, - kai
Izraelio ir Judo namus užsėsiu žmonių
ir gyvulių sėkla.
[28] Kaip Aš budėjau prie jų, kad išraučiau
ir sugriaučiau, sunaikinčiau bei
bausčiau, taip dabar budėsiu, kad statyčiau
ir sodinčiau.
[29] Tada nebesakys: 'Tėvai valgė rūgščių
vynuogių, o vaikams atšipo dantys'.
[30] Kiekvienas mirs už savo paties kaltes.
Kas valgys rūgščių vynuogių, to
dantys atšips.
[31] Ateina dienos, kai Aš padarysiu su
Izraeliu ir Judu naują sandorą, - sako
Viešpats, -
[32] ne tokią sandorą, kokią padariau
su jų tėvais, kai juos, paėmęs už rankos,
išvedžiau iš Egipto žemės. Jie sulaužė
mano sandorą, nors Aš buvau
jų valdovas.
[33] Bet tokią sandorą Aš padarysiu su
Izraelio namais: toms dienoms praėjus,
Aš įdėsiu savo įstatymą į jų vidų
ir įrašysiu į jų širdis. Aš būsiu jų Dievas,
o jie bus mano tauta.
[34] Tada nė vienas nebemokys savo artimo
ir nebesakys savo broliui: 'Pažink
Viešpatį!' Jie visi, nuo mažiausiojo
iki didžiausiojo, mane pažins.
Aš atleisiu jų kaltę ir jų nuodėmės
nebeprisiminsiu".
[35] Taip sako Viešpats, kuris davė saulę
šviesti dieną ir paskyrė mėnulį bei
žvaigždes spindėti naktį, kuris sukelia
jūroje šėlstančias bangas - kareivijų
Viešpats yra Jo vardas:
[36] "Jeigu šitie įstatai liausis veikę mano
akivaizdoje, tai ir Izraelio palikuonys
paliaus būti mano tauta.
[37] Jeigu galima išmatuoti dangaus
aukštybę ir ištirti žemės gelmes, tai
Aš atmesiu Izraelio palikuonis už tai,
ką jie padarė, - sako Viešpats. -
[38] Ateina dienos, kai Viešpaties miestas
bus atstatytas nuo Hananelio bokšto
iki Kampinių vartų
[39] ir toliau eis tiesiai į Garebo kalną,
paskui pasuks į Goatą.
[40] Visas lavonų ir aukų pelenų slėnis
bei visi laukai iki Kedrono upelio ir

Žirgų vartų kampo rytuose bus šven-
ta vieta Viešpačiui. Ji nebebus griau-
nama ir ardoma per amžius, – sako
Viešpats".

32 Dešimtaisiais Judo karaliaus
Sedekijo metais Viešpats kal-
bėjo Jeremijui. Tai buvo aštuoniolik-
tieji Nabuchodonosaro metai.
2 Tuomet Babilono karaliaus kariuo-
menė buvo apgulusi Jeruzalę, o pra-
našas Jeremijas buvo uždarytas sar-
gybos kieme prie Judo karaliaus na-
mų.
3 Judo karalius Sedekijas jį uždarė,
sakydamas: "Kodėl tu pranašauji ir
sakai: 'Taip sako Viešpats: 'Aš atiduo-
siu šitą miestą į Babilono karaliaus
rankas, ir šis jį paims.
4 Ir Judo karalius Sedekijas neištrūks
iš chaldėjų rankų, bet tikrai pateks į
Babilono karaliaus rankas ir kalbės
su juo veidas į veidą, o jo akys matys
ano akis.
5 Nabuchodonosaras nuves Sedekiją į
Babiloną, ir ten šis pasiliks, kol jį ap-
lankysiu. Nors kovosite prieš chaldė-
jus, neturėsite pasisekimo'?"
6 Jeremijas sakė: "Toks buvo man
Viešpaties žodis:
7 'Hanamelis, tavo dėdės Selumo sū-
nus, ateis pas tave ir sakys: 'Pirk ma-
no žemę Anatote, nes tu turi teisę
pirmas ją įsigyti' ".
8 Hanamelis, mano dėdės sūnus, atėjo
pas mane, kaip Viešpats buvo sakęs,
į sargybos kiemą ir man tarė: "Pirk
mano žemę Anatote, Benjamino kraš-
te, nes tu turi teisę ją pirkti". Aš su-
pratau, kad tai buvo Viešpaties žodis.
9 Taip aš nupirkau iš savo dėdės sū-
naus Hanamelio žemę Anatote ir jam
atsvėriau septyniolika šekelių sidab-
ro.
10 Aš parašiau raštą, jį užantspauda-
vau, pakviečiau liudytojų ir pasvėriau
sidabrą svarstyklėmis.
11 Aš paėmiau užantspauduotąjį pir-
kimo raštą, kaip reikalauja įstatymas
ir papročiai, ir atvirąjį pirkimo raštą
12 ir padaviau Masėjo sūnaus Nerio
sūnui Baruchui, matant mano pus-
broliui Hanameliui ir liudytojams,
pasirašiusiems pirkimo raštą, ir ma-
tant visiems žmonėms, buvusiems
sargybos kieme.
13 Jų akivaizdoje pasakiau Baruchui:
14 "Taip sako kareivijų Viešpats, Izra-
elio Dievas: 'Imk šituos pirkimo raš-
tus, užantspauduotąjį ir atvirąjį, ir
juos įdėk į molinį indą, kad jie ilgai
išliktų'.
15 Nes taip sako kareivijų Viešpats,
Izraelio Dievas: 'Namai, žemė ir vy-
nuogynai vėl bus perkami šiame kraš-
te' ".
16 Padavęs pirkimo raštą Nerio sūnui
Baruchui, aš meldžiau Viešpatį:
17 "Viešpatie Dieve, Tu sukūrei dan-
gų ir žemę savo didele galia ir ištiesta
ranka. Nieko Tau nėra negalimo.
18 Tu rodai malonę tūkstančiams ir
baudi vaikus už jų tėvų nusikaltimus.
Tu didis ir galingas Dievas, kurio var-
das – kareivijų Viešpats.
19 Didis patarimu ir galingas darbais.
Tavo akys mato visus žmonių kelius,
kad atlygintų kiekvienam pagal jo ke-
lius ir darbus.
20 Tu darei ženklų ir stebuklų Egipto
šalyje ir darai iki šios dienos Izraelyje
ir tarp žmonių, ir įsigijai vardą, kaip
yra šiandien.
21 Tu išvedei Izraelio tautą iš Egipto
šalies su ženklais ir stebuklais, savo
galinga ir ištiesta ranka, ir su dideliu
siaubu.
22 Jiems davei šią šalį, plūstančią pie-

nu ir medumi, kurią duoti buvai pri-
siekęs jų tėvams.
[23] Įėję ir apsigyvenę šalyje, jie ne-
klausė Tavęs, nesilaikė įstatymo ir
nedarė, ką jiems buvai įsakęs. Todėl
baudei juos, užleisdamas šitą nelai-
mę.
[24] Štai pylimai jau prie miesto sienų,
ir miestas per kardą, badą ir marą yra
atiduodamas į chaldėjų rankas, kurie
jį puola. Tavo žodis išsipildė, ir Tu
pats tai matai.
[25] O Tu, Viešpatie Dieve, man liepei
pirkti žemę už pinigus ir pasiimti liu-
dytojus, nors miestas atiduotas į chal-
dėjų rankas".
[26] Viešpats tarė Jeremijui:
[27] "Aš Viešpats, kiekvieno kūno Die-
vas. Ar yra man kas nors per sunku?
[28] Aš atiduosiu šitą miestą į chaldėjų
ir Babilono karaliaus Nabuchodono-
saro rankas.
[29] Chaldėjai, kurie puola šitą miestą,
įsiverš į jį, užims, padegs ir sudegins
jį su visais namais, ant kurių stogų jie
smilkė aukas Baaliui ir aukojo geria-
mąsias aukas svetimiems dievams,
mane užrūstindami.
[30] Izraelitai ir Judo gyventojai nuo
pat jaunystės darė pikta mano aki-
vaizdoje ir pykdė mane savo rankų
darbais, – sako Viešpats. –
[31] Šitas miestas pykdė ir rūstino ma-
ne nuo pat jo įkūrimo dienos, ir Aš
nusprendžiau jį sunaikinti
[32] dėl izraelitų piktybių, kurias jie da-
rė, mane supykdydami, kartu su sa-
vo karaliais, kunigaikščiais, kunigais,
pranašais ir Jeruzalės gyventojais.
[33] Jie atgręžė man nugarą, nors Aš
juos mokiau nuo ankstaus ryto; ta-
čiau jie nesiklausė ir nepriėmė ma-
no pamokymo.
[34] Jie pastatė savo bjaurystes namuo-
se, kurie vadinami mano vardu, kad
juos suteptų.
[35] Jie įrengė Baaliui aukštumą Ben-
Hinomo slėnyje, kad leistų savo sū-
nus ir dukteris per ugnį Molochui.
To Aš jiems neįsakiau ir tai man net
į galvą neatėjo, kad jie darytų tokį
nusikaltimą ir įtrauktų Judą į nuo-
dėmę.
[36] Todėl dabar taip sako Viešpats, Iz-
raelio Dievas, apie šį miestą, apie ku-
rį jūs sakote, kad jis bus atiduotas į
Babilono karaliaus rankas kardu, ba-
du ir maru:
[37] 'Aš juos surinksiu iš visų šalių, po
kurias užsirūstinęs ir supykęs išsklai-
džiau. Juos sugrąžinsiu į šitą vietą ir
leisiu jiems saugiai gyventi.
[38] Jie bus mano tauta, o Aš būsiu jų
Dievas.
[39] Aš jiems duosiu vieną širdį ir vieną
kelią, kad jie bijotų manęs, savo pa-
čių ir savo vaikų labui.
[40] Aš sudarysiu su jais amžiną sando-
rą, nesiliausiu jiems gera daręs. Aš
įdėsiu į jų širdis savo baimę, kad jie
nepaliktų manęs.
[41] Aš džiaugsiuosi jais, darydamas
jiems gera visa savo širdimi ir siela, ir
tikrai juos įtvirtinsiu šitoje žemėje.
[42] Kaip Aš juos baudžiau, taip Aš
duosiu jiems visas gėrybes, kurias esu
pažadėjęs.
[43] Jie vėl pirks žemę šioje šalyje, apie
kurią sakoma: 'Ji dykuma be žmonių
ir gyvulių, ji atiduota į chaldėjų ran-
kas'.
[44] Žmonės pirks žemę už pinigus, ra-
šys pirkimo raštus, juos užantspau-
duos ir kvies liudytojų Benjamino
krašte, Jeruzalės apylinkėse, Judo
miestuose, kalnyno, lygumos ir pietų
krašto miestuose, nes Aš parvesiu jų
belaisvius' ".

33 Viešpats vėl kalbėjo Jeremi-
jui, kai jis tebebuvo uždarytas
sargybos kieme:
2 "Taip sako Viešpats, kuris sukūrė
žemę, sutvėrė ją ir padėjo pamatus,
Viešpats yra Jo vardas:
3 'Šaukis manęs, tai išklausysiu tave
ir parodysiu tau didelių bei nesuvo-
kiamų dalykų, apie kuriuos nieko ne-
žinai'.
4 Nes taip sako Viešpats, Izraelio Die-
vas, apie šį miestą ir Judo karaliaus
namus, kurie buvo sugriauti, kad pa-
statytų pylimus ir įtvirtinimus:
5 'Chaldėjai įsiverš ir pripildys gatves
lavonų. Aš savo rūstybėje juos išžu-
dysiu ir nusigręšiu nuo šito miesto dėl
jo piktybių.
6 Bet Aš juos vėl išgelbėsiu ir išgydy-
siu, atversiu jiems taikos ir tiesos gau-
sybę.
7 Aš parvesiu Judo ir Izraelio belais-
vius ir atstatysiu juos, kaip buvo pra-
džioje;
8 nuplausiu jų nuodėmes ir atleisiu
nusikaltimus, kuriais jie man nusikal-
to.
9 Šis miestas bus man džiaugsmas, pa-
sigyrimas ir garbė visose žemės tau-
tose. Kai jos išgirs apie gerovę ir per-
teklių, kurį jiems duosiu, jos išsigan-
dusios drebės'.
10 Taip sako Viešpats: 'Šioje vietoje,
apie kurią jūs sakote, kad ji yra tuš-
čia, be žmonių ir gyvulių, Judo mies-
tuose ir Jeruzalės gatvėse, kurios yra
tuščios, be gyventojų, be žmonių ir
gyvulių, vėl girdėsis
11 džiaugsmo ir linksmybės balsai, jau-
nikio ir jaunosios balsas ir balsai tų,
kurie, nešdami gyriaus aukas į Vieš-
paties namus, sakys: 'Girkite kareivi-
jų Viešpatį, nes Viešpats yra geras ir
Jo gailestingumas amžinas'. Aš atsta-
tysiu kraštą, koks jis buvo, – sako
Viešpats'.
12 Taip sako kareivijų Viešpats: 'Šioje
tuščioje vietoje, kuri yra be žmonių ir
gyvulių, ir kituose jos miestuose vėl
bus gyvuliams ganyklų, o ganytojams
ir jų bandoms poilsio vietų.
13 Kalnų, lygumų ir pietų krašto mies-
tuose, Benjamino krašte, apie Jeru-
zalę ir Judo miestuose bandos praeis
pro rankas to, kuris jas skaičiuos, –
sako Viešpats'.
14 'Ateina dienos, – sako Viešpats, –
kai Aš įvykdysiu pažadą, duotą Izra-
eliui ir Judui.
15 Tuomet Aš išauginsiu teisumo at-
žalą iš Dovydo palikuonių. Jis vykdys
krašte teisumą ir teisingumą.
16 Tuo laiku Judas bus išgelbėtas ir Je-
ruzalė gyvens saugiai. Ji bus vadina-
ma: 'Viešpats – mūsų teisumas'.
17 Nes taip sako Viešpats: 'Dovydas
nepritrūks vyro, kuris sėdėtų Izraelio
soste,
18 ir Levio giminės kunigai nepritrūks
vyrų, aukojančių deginamąsias aukas,
deginančių duonos aukas ir pjaunan-
čių aukas mano akivaizdoje, – sako
kareivijų Viešpats' ".
19 Viešpats kalbėjo Jeremijui:
20 "Jei jūs galite pakeisti mano san-
dorą su diena ir naktimi, kad naktis
ir diena neateitų savo metu,
21 tai galėtų būti pakeista ir mano
sandora su mano tarnu Dovydu, kad
vienas iš jo sūnų viešpataus jo soste,
ir sandora su kunigais levitų kilmės,
mano tarnais.
22 Kaip dangaus žvaigždės ir jūros
smiltys nesuskaitomos, taip Aš pa-
dauginsiu Dovydo palikuonis ir levi-
tus, man tarnaujančius".
23 Viešpats vėl kalbėjo Jeremijui:
24 "Ar nepastebėjai, kaip žmonės kal-

ba: 'Viešpats atmetė abi gimines, ku-
rias buvo išsirinkęs'? Taip jie niekina
mano tautą. Ji jų akyse nebėra tauta.
25 Kaip Aš sukūriau dieną ir naktį,
dangui ir žemei daviau įstatus,
26 taip Aš neatmesiu Jokūbo giminės
ir mano tarno Dovydo palikuonių.
Abraomo, Izaoko ir Jokūbo palikuo-
nims Aš paskirsiu valdovus iš Dovy-
do giminės. Nes Aš parvesiu juos iš
nelaisvės ir pasigailėsiu jų".

34 Viešpats kalbėjo Jeremijui,
kai Nabuchodonosaras, Babi-
lono karalius, su visa kariuomene, vi-
somis jo valdžioje esančiomis karalys-
tėmis ir tautomis kariavo prieš Jeru-
zalę ir Judo miestus:
2 "Eik ir pranešk Sedekijui, Judo ka-
raliui, kad taip sako Viešpats: 'Aš ati-
duosiu šį miestą į Babilono karaliaus
rankas, ir šis jį sudegins.
3 Ir tu neištrūksi iš jo rankų, būsi su-
gautas ir jam atiduotas. Tu matysi Ba-
bilono karalių ir kalbėsi su juo veidas
į veidą, ir tave nugabens į Babiloną.
4 Tačiau klausykis Viešpaties žodžio,
Sedekijau, Judo karaliau. Tu nežūsi
nuo kardo,
5 bet mirsi ramybėje. Kaip tavo tė-
vams, kurie karaliavo pirma tavęs, su-
kurdavo laidotuvių ugnį, taip tau pa-
darys ir tave apraudos: 'O mūsų val-
dove'. Aš taip pasakiau, – sako Vieš-
pats' ".
6 Pranašas Jeremijas kalbėjo šituos
žodžius karaliui Sedekijui Jeruzalėje.
7 Babilono karaliaus kariuomenė ka-
riavo prieš Jeruzalę ir Judo miestus –
Lachišą ir Azeką, nes tie sutvirtinti
Judo miestai dar buvo nepaimti.
8 Viešpats kalbėjo Jeremijui, kai ka-
ralius Sedekijas padarė sandorą su
Jeruzalės gyventojais ir paskelbė,
9 kad kiekvienas suteiktų laisvę ver-
gams hebrajams, kad nelaikytų ver-
gais žydų.
10 Kunigaikščiai ir visa tauta, kurie
padarė sandorą suteikti laisvę ver-
gams ir vergėms, kad jie nebevergau-
tų, pakluso ir paleido juos.
11 Bet po to jie persigalvojo ir susi-
grąžino vergus bei verges, ir privertė
juos toliau vergauti.
12 Todėl Viešpats kalbėjo Jeremijui:
13 "Aš sudariau sandorą su jūsų tė-
vais, kai juos išvedžiau iš Egipto ver-
gijos, ir įsakiau:
14 'Baigiantis septyneriems metams,
kiekvienas privalo paleisti savo brolį
hebrają, kuris jam vergavo. Šešerius
metus jis tedirba, o po to suteikite
jam laisvę'. Bet jūsų tėvai neklausė
manęs ir nepalenkė savo ausies gir-
dėti.
15 Dabar jūs buvote atsivertę ir pada-
rę tai, kas teisinga mano akyse, pa-
skelbdami laisvę savo broliams. Jūs
sudarėte sandorą mano akivaizdoje,
namuose, vadinamuose mano vardu.
16 Bet jūs persigalvojote ir sutepėte
mano vardą, susigrąžindami vergus ir
verges. Jie buvo laisvi, galėjo gyventi,
kaip norėjo, o jūs juos vėl pavergėte.
17 Kadangi jūs neklausėte manęs ir
nesuteikėte laisvės broliui ir artimui,
Aš išlaisvinu jus kardui, marui ir ba-
dui. Aš išsklaidysiu jus visose žemės
karalystėse.
18 Žmones, nesilaikiusius sandoros,
sudarytos mano akivaizdoje, sando-
ros, kurią sudarėte, perpjaudami ver-
šį ir praeidami tarp jo dalių,
19 Judo ir Jeruzalės kunigaikščius, val-
dininkus, kunigus ir visus žmones, ku-
rie praėjo tarp veršio dalių,
20 Aš atiduosiu į jų priešų, kurie sie-
kia jų gyvybės, rankas. Jų lavonai bus

maistu padangių paukščiams ir laukiniams žvėrims.
21 Taip pat Sedekijas, Judo karalius,
ir jo kunigaikščiai pateks į priešų, siekiančių jų gyvybės, rankas, į rankas
Babilono karaliaus kariuomenės, kuri šiuo metu yra pasitraukusi.
22 Aš įsakysiu, – sako Viešpats, – ir sugrąžinsiu ją prieš šitą miestą. Jie kariaus, paims ir sudegins jį. Judo miestus Aš padarysiu dykyne be gyventojų".

35 Joakimo, Jozijo sūnaus, Judo karaliaus, dienomis Viešpats kalbėjo Jeremijui:
2 "Eik į rechabitų namus ir kalbėk su jais, nuvesk juos į vieną Viešpaties namų kambarį ir duok jiems gerti vyno".
3 Aš atvedžiau Hebazinjo sūnaus Jeremijo sūnų Jasaniją, jo brolius, vaikus ir visą rechabitų šeimą,
4 įvedžiau į Viešpaties namus, į Dievo vyro Jigdalijo sūnaus Hanano sūnų kambarį, kuris buvo prie kunigaikščių kambario, virš Selumo sūnaus Masėjo patalpos.
5 Aš pastačiau priešais rechabitus pilnus ąsočius vyno bei taures ir pasiūliau gerti vyną.
6 Jie atsakė: "Mes negersime vyno, nes mūsų tėvas Jonadabas, Rechabo sūnus, mums įsakė: 'Niekados negerkite vyno nei jūs, nei jūsų vaikai.
7 Nesistatykite namų, nesėkite, nesodinkite vynuogynų ir neturėkite jų, gyvenkite palapinėse per visas savo dienas, kad ilgai gyventumėte krašte, kuriame esate ateiviai'.
8 Mes laikomės Rechabo sūnaus, mūsų tėvo Jonadabo, įsakymo. Visą gyvenimą nei mes, nei mūsų žmonos, nei sūnūs, nei dukterys negeriame vyno.
9 Mes nesistatome namų, neturime vynuogynų nei laukų sėjame;
10 gyvename palapinėse ir laikomės viso, ką mūsų tėvas Jonadabas įsakė.
11 Bet kai Babilono karalius Nabuchodonosaras puolė šitą kraštą, mes nutarėme pasitraukti nuo chaldėjų ir sirų kariuomenės į Jeruzalę. Taip ir gyvename Jeruzalėje".
12 Tada Viešpats tarė Jeremijui:
13 "Eik ir sakyk Jeruzalės žmonėms ir Judo gyventojams: 'Ar neklausysite ir nepasimokysite iš mano žodžių?
14 Jonadabas, Rechabo sūnus, įsakė savo sūnums negerti vyno. Jie laikosi to iki šios dienos, negeria vyno ir vykdo savo tėvo įsakymą. Aš nuolat kalbėjau jums, bet jūs neklausėte manęs.
15 Aš siunčiau savo pranašus, sakydamas: 'Atsisakykite piktų savo kelių ir pasitaisykite savo elgesiu, nesekite svetimų dievų ir netarnaukite jiems, tai jūs ilgai gyvensite krašte, kurį daviau jums ir jūsų tėvams'. Bet jūs nekreipėte dėmesio ir neklausėte manęs.
16 Rechabo sūnaus Jonadabo sūnūs laikosi savo tėvo įsakymo, bet mano tauta neklauso manęs.
17 Todėl Aš užleisiu ant Judo ir Jeruzalės gyventojų paskelbtą nelaimę, nes Aš kalbėjau jiems, bet jie neklausė, Aš šaukiau, bet jie neatsakė, – sako Viešpats' ".
18 Jeremijas sakė rechabitams: "Taip sako kareivijų Viešpats: 'Kadangi jūs Jonadabo, savo tėvo, įsakymą vykdote,
19 tai Jonadabui, Rechabo sūnui, niekada nepristigs vyro, stovinčio mano akivaizdoje, – sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas' ".

36 Joakimo, Jozijo sūnaus, Judo karaliaus, ketvirtaisiais metais, Viešpats tarė Jeremijui:
2 "Imk ritinį ir užrašyk visus mano

tau kalbėtus žodžius apie Izraelį, Ju-
dą ir visas tautas, apie kurias tau kal-
bėjau nuo Jozijo dienų iki šiandien.
3 Gal Judo namai, girdėdami, kaip ke-
tinu juos bausti, atsisakys pikto kelio,
ir Aš jiems jų nusikaltimus atleisiu".
4 Jeremijas pasišaukė Baruchą, Nerio
sūnų, kuris iš Jeremijo lūpų į ritinį
užrašė visus Viešpaties kalbėtus žo-
džius.
5 Jeremijas tarė Baruchui: "Aš užda-
rytas ir negaliu eiti į Viešpaties na-
mus.
6 Todėl tu eik į Viešpaties namus pa-
sninko dieną ir paskaityk Viešpaties
žodžius, kuriuos užrašei iš mano lūpų
į ritinį, visų žmonių akivaizdoje. Skai-
tyk, tegul girdi visi Judo miestų gy-
ventojai, atėję į Jeruzalę.
7 Gal jie nusižeminę maldaus Viešpa-
tį ir atsisakys savo piktų kelių, nes di-
delė Viešpaties rūstybė ir bausmė pa-
skelbta šitam miestui".
8 Baruchas, Nerio sūnus, padarė, kaip
pranašas Jeremijas jam įsakė, ir per-
skaitė Viešpaties žodžius Viešpaties
namuose.
9 Penktaisiais Judo karaliaus Joaki-
mo, Jozijo sūnaus, metais, devintą
mėnesį, Jeruzalėje buvo pasninkas vi-
sai tautai ir visiems žmonėms, kurie
buvo atėję iš Judo miestų į Jeruzalę.
10 Baruchas perskaitė iš ritinio Jere-
mijo žodžius girdint visai tautai Vieš-
paties namuose, raštininko Gemari-
jo, Safano sūnaus, kambaryje, kuris
buvo viršutiniame kieme, prie Vieš-
paties namų Naujųjų vartų įėjimo.
11 Safano sūnaus Gemarijo sūnus Mi-
kajas, išklausęs visus Viešpaties žo-
džius, skaitytus iš ritinio,
12 nuėjo į karaliaus namus, į raštinin-
ko kambarį. Ten buvo susirinkę kuni-
gaikščiai: raštininkas Elisamas, Sema-
jo sūnus Delajas, Achboro sūnus El-
natanas, Safano sūnus Gemarijas, Ha-
nanijo sūnus Sedekijas ir kiti valdo-
vai.
13 Mikajas pranešė jiems girdėtus žo-
džius, kuriuos Baruchas skaitė tautai
iš ritinio.
14 Kunigaikščiai pasiuntė Jehudį, sū-
nų Netanijo, sūnaus Selemijo, sūnaus
Kusio, pas Baruchą ir jam įsakė: "Pa-
siimk ritinį, iš kurio skaitei tautai ir
ateik". Baruchas, Nerio sūnus, pasi-
ėmė ritinį ir atėjo pas juos.
15 Jie tarė jam: "Sėskis ir skaityk
mums". Baruchas skaitė, jiems girdint.
16 Išgirdę visus žodžius, jie išsigandę
žiūrėjo vienas į kitą ir kalbėjo: "Mes
privalome visus šiuos žodžius praneš-
ti karaliui".
17 Jie paklausė Baruchą: "Sakyk, kaip
tu surašei visus šituos žodžius iš jo
lūpų?"
18 Baruchas atsakė: "Jis skelbė šituos
žodžius man savo lūpomis, ir aš užra-
šiau į ritinį rašalu".
19 Kunigaikščiai liepė jam: "Tu ir Je-
remijas eikite pasislėpti, kad niekas
nežinotų, kur jūs esate".
20 Jie nuėjo pas karalių į rūmų kiemą
ir visa pranešė karaliui. Ritinį jie pa-
liko raštininko Elisamo kambaryje.
21 Karalius pasiuntė Jehudį atnešti ri-
tinį. Jis atnešė jį iš raštininko Elisa-
mo kambario ir skaitė jį karaliaus ir
visų kunigaikščių, stovinčių šalia ka-
raliaus, akivaizdoje.
22 Tai buvo devintas mėnuo, ir kara-
lius sėdėjo žiemos rūmuose, o prie-
šais jį židinyje degė ugnis.
23 Jehudžiui perskaičius tris ar keturis
skyrius, karalius nupjaudavo juos raš-
tininko peiliu, įmesdavo į ugnį židi-
nyje ir sudegindavo, kol visas ritinys
buvo sunaikintas židinio ugnyje.

24 Nei karalius, nei jo tarnai, girdėda-
mi tuos žodžius, neišsigando ir neper-
siplėšė savo rūbų.
25 Nors Elnatanas, Delajas ir Gema-
rijas maldavo karalių nedeginti riti-
nio, bet jis nekreipė dėmesio į juos.
26 Be to, karalius įsakė Jerameliui, ka-
raliaus sūnui, Serajui, Azrielio sūnui,
ir Selamijui, Abdelio sūnui, suimti
raštininką Baruchą ir pranašą Jere-
miją, bet Viešpats paslėpė juos.
27 Kai karalius sudegino ritinį su žo-
džiais, kuriuos Baruchas iš Jeremijo
lūpų buvo užrašęs, Viešpats tarė Je-
remijui:
28 "Imk kitą ritinį ir užrašyk į jį visus
žodžius, buvusius ritinyje, kurį Joaki-
mas, Judo karalius, sudegino.
29 O Joakimui, Judo karaliui, sakyk:
'Tu sudeginai ritinį, sakydamas: 'Ko-
dėl tu užrašei, kad Babilono karalius
ateis ir sunaikins šitame krašte žmo-
nes ir gyvulius?'
30 Todėl Viešpats apie Joakimą, Judo
karalių, sako: 'Jo palikuonys nesėdės
Dovydo soste, o jo lavonas bus išmes-
tas ir gulės dieną karštyje ir naktį šal-
tyje.
31 Aš nubausiu jį, jo palikuonis bei
tarnus ir užleisiu visas nelaimes ant
Jeruzalės gyventojų ir Judo žmonių,
kurias paskelbiau prieš juos, bet jie
neklausė' ".
32 Jeremijas ėmė kitą ritinį, padavė jį
raštininkui Baruchui, Nerio sūnui, o
tas iš Jeremijo lūpų užrašė į ritinį vi-
sus žodžius, kuriuos Joakimas, Judo
karalius, sudegino, ir pridėjo dar dau-
giau panašių žodžių.

37 Vietoje Konijo, Joakimo sū-
naus, Babilono karalius Na-
buchodonosaras paskyrė Judo kara-
liumi Jozijo sūnų Sedekiją.
2 Bet nei jis, nei jo tarnai, nei krašto
gyventojai neklausė Viešpaties žo-
džių, kalbėtų per pranašą Jeremiją.
3 Karalius Sedekijas pasiuntė Jucha-
lą, Selemijo sūnų, ir kunigą Sofoniją,
Masėjo sūnų, pas pranašą Jeremiją ir
prašė jo: "Melsk už mus Viešpatį,
mūsų Dievą".
4 Jeremijas tada dar nebuvo įmestas į
kalėjimą ir vaikščiojo savo tautoje.
5 Chaldėjai, kurie buvo apgulę Jeru-
zalę, išgirdę, kad ateina Egipto fara-
ono kariuomenė, pasitraukė nuo Je-
ruzalės.
6 Tada Viešpats kalbėjo pranašui Je-
remijui:
7 "Taip sako Viešpats, Izraelio Die-
vas: 'Sakyk Judo karaliaus pasiunti-
niams: 'Faraono kariuomenė, kuri at-
eina jums padėti, grįš į savo kraštą
Egiptą,
8 ir chaldėjai vėl ateis, kariaus prieš
šitą miestą, paims jį ir sudegins.
9 Neapgaudinėkite patys savęs, many-
dami, kad chaldėjai pasitrauks ir ne-
besugrįš. Jie nepasitrauks.
10 Jei jūs chaldėjų kariuomenę, prieš
jus kariaujančią, taip sumuštumėte,
jog liktų tik sužeistieji, tai jie, pakilę
iš savo palapinių, sudegintų šitą mies-
tą!' "
11 Kai chaldėjų kariuomenė, išsigan-
dusi Egipto kariuomenės, pasitraukė
nuo Jeruzalės,
12 Jeremijas norėjo eiti iš Jeruzalės į
Benjamino kraštą savo nuosavybės
reikalus sutvarkyti su savo giminai-
čiais.
13 Jam atėjus prie Benjamino vartų,
sargybinis Jerijas, sūnus Selemijo, sū-
naus Hananijo, sulaikė pranašą Jere-
miją ir tarė: "Tu bėgi pas chaldėjus!"
14 Jeremijas atsakė: "Tai netiesa, aš
nebėgu pas chaldėjus". Jerijas nepa-

tikėjo. Jis sulaikė Jeremiją ir nuvedė
pas kunigaikščius.
15 Kunigaikščiai supyko ir sumušė Je-
remiją bei įmetė į kalėjimą raštinin-
ko Jonatano namuose, nes jie buvo
padaryti kalėjimu.
16 Jeremijas pateko į požemį ir išbuvo
ten daug dienų.
17 Vieną dieną karalius Sedekijas pa-
siuntė atvesti Jeremiją. Karalius slap-
tai savo rūmuose klausė jį: "Ar yra
žodis iš Viešpaties?" Jeremijas atsa-
kė: "Taip, tu būsi atiduotas į Babilo-
no karaliaus rankas".
18 Be to, Jeremijas sakė karaliui Se-
dekijui: "Kuo aš nusikaltau tau, tavo
tarnams ir tautai, kad mane laikote
kalėjime?
19 Kur dabar yra jūsų pranašai, pra-
našavę jums, kad Babilono karalius
neateis prieš jus ir prieš šitą kraštą?
20 Mano valdove karaliau, išklausyk
mano prašymą, nebesiųsk manęs at-
gal į raštininko Jonatano namus, kad
ten nemirčiau!"
21 Karalius Sedekijas įsakė, kad Jere-
mijas būtų nuvestas į sargybos kiemą
ir kad jam duotų gabalą duonos iš
Kepėjų gatvės, kol visa duona mieste
pasibaigs. Taip Jeremijas liko sargy-
bos kieme.

38 Sefatijas, Matano sūnus, Go-
dolijas, Pašūro sūnus, Jucha-
las, Selemijo sūnus, ir Pašūras, Mal-
kijo sūnus, girdėjo Jeremijo žodžius,
kuriuos jis kalbėjo tautai:
2 "Taip sakoViešpats: 'Kas liks šitame
mieste, mirs nuo kardo, bado ir ma-
ro, bet kas išeis pas chaldėjus – išliks.
Jis gaus savo gyvybę kaip grobį.
3 Šitas miestas tikrai pateks į Babi-
lono karaliaus kariuomenės rankas, –
sako Viešpats' ".
4 Kunigaikščiai kreipėsi į karalių Se-
dekiją: "Šitą vyrą reikia nužudyti, nes
jis silpnina mieste likusius karius ir
savo kalbomis atima drąsą visai tau-
tai. Jis neieško tautos gerovės, bet
neša nelaimę jai".
5 Karalius Sedekijas atsakė: "Jis yra
jūsų rankose, aš negaliu jums priešta-
rauti".
6 Jie suėmė Jeremiją ir įmetė į kara-
liaus sūnaus Malkijo šulinį prie sar-
gybos kiemo. Jie nuleido jį virvėmis.
Šulinyje nebuvo vandens, tik dumb-
las. Jeremijas įklimpo dumble.
7 Etiopas Ebedmelechas, karaliaus na-
mų eunuchas, išgirdęs, kad Jeremiją
įmetė į šulinį,
8 išėjo iš rūmų, nuėjo pas karalių, ku-
ris tuo metu buvo prie Benjamino
vartų, ir tarė:
9 "Mano valdove karaliau, tie vyrai
piktai pasielgė su pranašu Jeremiju.
Jie įmetė jį į šulinį ir jis ten mirs ba-
du, nes mieste nebėra duonos".
10 Karalius įsakė etiopui Ebedmele-
chui: "Imk iš čia trisdešimt vyrų ir iš-
trauk pranašą Jeremiją iš šulinio, kol
nenumirė".
11 Ebedmelechas su vyrais nuėjo į ka-
raliaus namų drabužių sandėlį, pa-
ėmė iš ten skarmalų ir suplyšusių dra-
bužių ir nuleido juos virvėmis į šulinį
Jeremijui.
12 Etiopas Ebedmelechas sakė Jere-
mijui: "Skudurus ir drabužius pasidėk
į pažastis po virvėmis". Jeremijas taip
ir padarė.
13 Jie ištraukė Jeremiją virvėmis iš šu-
linio. Jis liko sargybos kieme.
14 Karalius Sedekijas pasiuntė tar-
nus, kurie pranašą Jeremiją atvedė
pas jį. Šis jį pasitiko Viešpaties na-
mų trečiame įėjime. Karalius sakė
Jeremijui: "Aš noriu tave kai ko pa-

klausti; nieko neslėpk nuo manęs".
15 Jeremijas atsakė Sedekijui: "Jei aš
tau pasakysiu, ar nežudysi manęs? Jei
aš tau patarsiu, ar paklausysi ma-
nęs?"
16 Karalius Sedekijas slaptai prisiekė
Jeremijui: "Kaip gyvas Viešpats, ku-
ris davė mums gyvybę, aš nežudysiu
tavęs ir neatiduosiu į rankas vyrų, sie-
kančių tavo gyvybės".
17 Jeremijas atsakė Sedekijui: "Jei tu
pasiduosi Babilono karaliaus kuni-
gaikščiams, išliksi gyvas ir šis miestas
nebus sudegintas. Liksi gyvas tu ir ta-
vo namai.
18 O jei tu nepasiduosi Babilono ka-
raliaus kunigaikščiams, miestas ati-
teks chaldėjams; šie sudegins jį ir tu
neištrūksi iš jų rankų".
19 Karalius Sedekijas atsakė Jeremi-
jui: "Aš bijau pas chaldėjus perbėgu-
sių žydų, kad nebūčiau atiduotas jų
valiai ir jie nepasityčiotų iš manęs".
20 Bet Jeremijas sakė: "Tavęs neiš-
duos jiems. Prašau, paklusk Viešpa-
ties balsui, tai tau bus gerai ir liksi
gyvas.
21 Jei nepasiduosi, štai Viešpaties žo-
dis:
22 'Visos Judo karaliaus namų moterys
bus išvestos pas Babilono karaliaus
kunigaikščius ir jos sakys: 'Tavo drau-
gai suvedžiojo ir įklampino tave, kai
tu į dumblą patekai, jie paliko tave'.
23 Tavo žmonas ir vaikus išves pas
chaldėjus, o tu pats neištrūksi iš jų
rankų. Tave suims Babilono karalius
ir šitą miestą sudegins' ".
24 Sedekijas atsakė Jeremijui: "Šį po-
kalbį laikyk paslaptyje ir tada tu ne-
mirsi!
25 Jei kunigaikščiai išgirs, kad aš kal-
bėjau su tavimi, ateis ir klaus: 'Pasa-
kyk, ką kalbėjai su karaliumi ir ką ka-
ralius tau sakė; nieko nenuslėpk nuo
mūsų, ir mes tavęs nežudysime',
26 tada jiems atsakyk: 'Aš maldavau
karalių, kad jis manęs nesiųstų į Jo-
natano namus ir aš ten nemirčiau' ".
27 Tada kunigaikščiai atėjo pas Jere-
miją ir klausė. Jis atsakė jiems, kaip
karalius liepė. Jie paliko jį ramybėje,
nes niekas nenugirdo jo pokalbio su
karaliumi.
28 Jeremijas liko sargybos kieme iki
tos dienos, kai Jeruzalė buvo paimta.

39 Judo karaliaus Sedekijo de-
vintųjų metų dešimtą mėnesį
Babilono karalius Nabuchodonosaras
ir visa jo kariuomenė atėjo ir apgulė
Jeruzalę.
2 Vienuoliktaisiais Sedekijo metais,
ketvirto mėnesio devintą dieną mies-
to siena buvo pralaužta.
3 Visi Babilono karaliaus kunigaikš-
čiai suėjo ir susėdo prie viduriniųjų
vartų: Nergalsaresaras, Samgarnebas,
Sarsechimas, Rabsaris, Nergalsaresa-
ras, Rabmagas ir visi kiti Babilono
karaliaus kunigaikščiai.
4 Judo karalius Sedekijas ir visi ka-
riai, pamatę juos, bėgo pro karaliaus
sodą tarp dviejų sienų, palikdami
miestą nakties metu. Jie traukėsi ly-
gumos keliu.
5 Chaldėjų kariuomenė sekė juos ir
pasivijo Sedekiją Jericho lygumose.
Jie suėmė jį ir atgabeno pas Babilo-
no karalių Nabuchodonosarą į Reblą
Emato krašte. Karalius čia jį teisė.
6 Jis nužudė Sedekijo sūnus tėvo aki-
vaizdoje, taip pat visus Judo kilmin-
guosius.
7 Be to, išlupo Sedekijui akis, suraki-
no grandinėmis ir išgabeno jį į Babi-
loną.
8 Chaldėjai sudegino karaliaus na-

mus, žmonių namus ir nugriovė Jeru-
zalės sienas.
9 Nabuzaradanas, sargybos viršinin-
kas, ištrėmė į Babiloną mieste liku-
sius gyventojus, tuos, kurie perbėgo
pas jį, ir amatininkus.
10 Bet Nabuzaradanas, sargybos virši-
ninkas, paliko krašte kai kuriuos be-
turčius ir davė jiems vynuogynų ir že-
mės.
11 Nabuchodonosaras, Babilono kara-
lius, davė įsakymą sargybos viršinin-
kui Nabuzaradanui apie Jeremiją:
12 "Paimk jį, prižiūrėk ir nedaryk jam
nieko blogo, bet padaryk jam, kaip jis
pats panorės".
13 Nabuzaradanas, sargybos viršinin-
kas, Nebusasbanas, Rabsaris, Nergal-
saresaras, Rabmagas ir visi kiti Babi-
lono karaliaus kunigaikščiai
14 pasiuntė ir atgabeno Jeremiją iš
sargybos kiemo. Jie patikėjo jį Go-
dolijui, sūnui Ahikamo, sūnaus Safa-
no, kad jį globotų. Taip Jeremijas li-
ko gyventi savo tautoje.
15 Jeremijui dar esant sargybos kieme,
Viešpats tarė:
16 "Eik ir kalbėk etiopui Ebedmele-
chui: 'Aš išpildysiu savo žodžius šito
miesto nelaimei, o ne gerovei, ir tu pats
savo akimis matysi juos išsipildant.
17 Bet tą dieną Aš tave išgelbėsiu ir
tu nebūsi atiduotas į rankas tų žmo-
nių, kurių bijai.
18 Tu nekrisi nuo kardo ir tavo gyvybė
atiteks tau kaip grobis, nes pasitikė-
jai manimi, – sako Viešpats' ".

40 Viešpats kalbėjo Jeremijui,
kai Nabuzaradanas, sargybos
viršininkas, paleido jį Ramoje. Tas jį
išlaisvino iš grandinių, nes Jeremijas
buvo vedamas drauge su kitais iš Je-
ruzalės į Babiloną.
2 Sargybos viršininkas įsakė pašaukti
Jeremiją ir tarė jam: "Viešpats, tavo
Dievas, paskelbė apie ateinančią ne-
laimę šitai vietai.
3 Dabar Viešpats padarė taip, kaip
buvo kalbėjęs, nes jūs nusikaltote
Viešpačiui, neklausydami Jo.
4 Taigi šiandien aš nuimu grandines
nuo tavo rankų. Jei tu nori eiti drauge
su manimi į Babiloną, eik, ir aš tavimi
pasirūpinsiu. O jei tu nenori eiti į Ba-
biloną, neik! Visas kraštas yra tau
prieš akis. Eik ten, kur tau patinka.
5 Eik pas Godoliją, Safano sūnaus
Ahikamo sūnų, kurį Babilono kara-
lius paskyrė Judo valdytoju, gyvenk
ten arba pasirink kitą vietą". Sargy-
bos viršininkas davė jam maisto bei
dovanų ir paleido jį.
6 Jeremijas nuėjo pas Godoliją, Ahi-
kamo sūnų, į Mispą ir gyveno tarp
žmonių, kurie buvo likę krašte.
7 Kai išlikę Judo karo vadai ir jų žmo-
nės išgirdo, jog Babilono karalius pa-
skyrė krašto valdytoju Godoliją, Ahi-
kamo sūnų, ir pavedė jam likusius
krašte beturčius, vyrus, moteris ir vai-
kus, neištremtus į Babiloną,
8 atėjo pas Godoliją į Mispą Izmaelis,
Netanijo sūnus, Joananas ir Jonata-
nas, Kareacho sūnūs, Serajas, Tanhu-
meto sūnus, sūnūs Efajo iš Netofo ir
Jezanijas, makatito sūnus, su savo
žmonėmis.
9 Godolijas, sūnus Ahikamo, sūnaus
Safano, su priesaika sakė jiems: "Ne-
bijokite chaldėjų, likite krašte, tar-
naukite Babilono karaliui ir jums bus
gerai.
10 Aš lieku Mispoje ir tarnausiu chal-
dėjams, kurie čia atvyks. O jūs rinkite
vynuogių, sodų ir alyvmedžių vaisių,
kaupkite jų atsargas ir gyvenkite tuo-
se miestuose, kuriuos pasirinkote".

[11] Visi žydai, kurie buvo Moabe, Edo-
me ir kituose kraštuose, išgirdę, kad
Babilono karalius paliko krašte likutį
ir Godoliją, Safano sūnaus Ahikamo
sūnų, paskyrė krašto valdytoju,
[12] sugrįžo iš visų vietovių, kuriose jie
buvo išblaškyti, į Judo kraštą pas Go-
doliją į Mispą. Jie surinko labai daug
vynuogių ir sodų vaisių.
[13] Joananas, Kareacho sūnus, ir kiti
karo vadai, kurie buvo krašte, atėjo
pas Godoliją į Mispą.
[14] Jie jam sakė: "Ar žinai, kad Baalis,
amonitų karalius, atsiuntė Izmaelį, Ne-
tanijo sūnų, tavęs nužudyti?" Bet Go-
dolijas, Ahikamo sūnus, jais netikėjo.
[15] Joananas, Kareacho sūnus, slaptai
pasisiūlė Godolijui Mispoje: "Leisk
man eiti ir nužudyti Izmaelį, Netani-
jo sūnų. Niekas apie tai nesužinos.
Kodėl jis turėtų nužudyti tave? Tuo-
met Judo žmonės, kurie yra čia susi-
rinkę, būtų išblaškyti ir Judo likutis
pražūtų".
[16] Godolijas, Ahikamo sūnus, atsakė
Joananui, Kareacho sūnui: "Nedaryk
taip, nes netiesą sakai apie Izmaelį".

41 Izmaelis, sūnus Netanijo, sū-
naus Elisamo, iš karališkos gi-
minės, karaliaus kunigaikštis, septin-
tą mėnesį atėjo su dešimčia vyrų pas
Godoliją, Ahikamo sūnų, į Mispą.
Jiems kartu Mispoje valgant,
[2] pakilo Izmaelis, Netanijo sūnus, ir
dešimt su juo buvusių vyrų ir nužudė
kardu Godoliją, Safano sūnaus Ahi-
kamo sūnų, kurį Babilono karalius
buvo paskyręs krašto valdytoju.
[3] Izmaelis nužudė taip pat visus su
Godoliju buvusius žydus ir chaldėjų
karius.
[4] Kitą dieną, Godolijui žuvus, dar nie-
kam nežinant apie tai,
[5] atėjo aštuoniasdešimt vyrų iš Siche-
mo, Silo ir Samarijos. Jų barzdos bu-
vo nuskustos, drabužiai perplėšti ir
oda suraižyta. Jie atsinešė aukų bei
smilkalų aukoti Viešpaties namuose.
[6] Izmaelis, Netanijo sūnus, išėjo iš
Mispos jų pasitikti. Eidamas jis verkė
ir, juos sutikęs, sakė: "Ateikite pas
Godoliją, Ahikamo sūnų".
[7] Jiems įėjus į miestą, Izmaelis, Neta-
nijo sūnus, ir jo vyrai nužudė juos ir
sumetė į duobę.
[8] Dešimt atėjusių vyrų sakė Izmaeliui:
"Nežudyk mūsų, mes turime laukuo-
se paslėpę kviečių, miežių, aliejaus ir
medaus atsargų". Izmaelis nenužudė
jų kartu su kitais.
[9] Duobė, į kurią Izmaelis sumetė nu-
žudytųjų lavonus, buvo karaliaus
Asos padaryta, kai jis išsigando Izra-
elio karaliaus Baasos. Izmaelis, Ne-
tanijo sūnus, pripildė ją užmuštųjų.
[10] Jis tautos likutį, kuris buvo Mispo-
je, padarė belaisvius. Karaliaus duk-
teris ir visus Mispos žmones, kuriuos
Nabuzaradanas, sargybos viršininkas,
buvo pavedęs Godolijui, Ahikamo sū-
nui, Izmaelis, Netanijo sūnus, suėmė
ir vedėsi į amonitų kraštą.
[11] Kai Joananas, Kareacho sūnus, ir
visi karo vadai išgirdo apie tai, ką Iz-
maelis, Netanijo sūnus, padarė,
[12] surinko visus savo vyrus ir išėjo ko-
voti prieš Izmaelį, Netanijo sūnų. Jie
užtiko jį prie didelių vandenų Gibe-
one.
[13] Kai su Izmaeliu esantys žmonės pa-
matė Joananą, Kareacho sūnų, ir vi-
sus karo vadus su juo, nudžiugo.
[14] Visi žmonės, kuriuos Izmaelis išve-
dė kaip belaisvius iš Mispos, atsisuko
ir nuėjo pas Joananą, Kareacho sū-
nų.
[15] Bet Izmaelis, Netanijo sūnus, pa-

spruko su aštuoniais vyrais ir pabėgo
pas amonitus.
16 Tada Joananas, Kareacho sūnus, ir
visi karo vadai, esantys su juo, ėmė
tautos likutį, kurį Izmaelis, Netanijo
sūnus, nužudęs Godoliją, Ahikamo
sūnų, išvedė iš Mispos, ir sugrąžino iš
Gibeono vyrus, moteris, vaikus ir eu-
nuchus.
17 Keliaudami jie apsistojo Kimame,
prie Betliejaus. Jie norėjo pabėgti į
Egiptą,
18 nes bijojo chaldėjų, kadangi Izma-
elis, Netanijo sūnus, nužudė Godoli-
ją, Ahikamo sūnų, kurį Babilono ka-
ralius buvo paskyręs krašto valdytoju.

42 Visi karo vadai, Joananas,
Kareacho sūnus, Jezanijas,
Hosajo sūnus, ir visi žmonės, nuo di-
džiausio iki mažiausio, atėjo ir sakė
pranašui Jeremijui:
2 "Išklausyk mūsų maldavimą! Melsk
už mus Viešpatį, savo Dievą, dėl šio
likučio, nes iš daugelio likome mažas
būrelis, kaip pats matai savo akimis,
3 kad Viešpats, tavo Dievas, nurody-
tų, ką turime daryti".
4 Pranašas Jeremijas jiems atsakė:
"Aš išklausiau jus ir melsiu, kaip pra-
šėte, Viešpatį, jūsų Dievą. Ką Vieš-
pats, jūsų Dievas, atsakys, pranešiu
jums".
5 Jie vėl sakė Jeremijui: "Viešpats te-
būna liudytojas, jei nevykdysime to
žodžio, su kuriuo Viešpats, tavo Die-
vas, tave atsiųs pas mus.
6 Ar tai bus gera, ar bloga, paklusime
Viešpaties, mūsų Dievo, pas kurį ta-
ve siunčiame, balsui, kad mums gerai
sektųsi".
7 Po dešimties dienų Viešpats kalbėjo
Jeremijui.
8 Jis pasišaukė Joananą, Kareacho
sūnų, visus karo vadus, esančius su
juo, ir visus žmones, nuo mažiausio
iki didžiausio,
9 ir pranešė jiems: "Taip sako Vieš-
pats, Izraelio Dievas, pas kurį siuntė-
te mane maldauti už jus:
10 'Jei jūs liksite šiame krašte, Aš jus
statysiu ir negriausiu, sodinsiu ir ne-
išrausiu, nes Aš gailiuosi dėl to pikto,
kurį jums padariau.
11 Nebijokite Babilono karaliaus, nes
Aš būsiu su jumis ir išgelbėsiu jus iš
jo rankų.
12 Aš būsiu jums gailestingas, kad jis
jūsų pasigailėtų ir paliktų jus gyventi
jūsų krašte'.
13 Bet jei jūs sakysite: 'Mes neliksime
šiame krašte', ir neklausysite Viešpa-
ties, savo Dievo, balso,
14 sakydami: 'Ne! Mes eisime į Egip-
to kraštą, kur nematysime karo, ne-
girdėsime trimito balso ir nebadausi-
me. Ten mes apsigyvensime!',
15 tada klausyk, Judo likuti, Viešpa-
ties žodžio: 'Jei jūs eisite į Egiptą gy-
venti,
16 tai kardas, kurio bijote, pavys jus ir
badas, kuris jus baugina, seks paskui
jus į Egiptą. Ten jūs ir mirsite.
17 Žmonės, kurie pasiryžę eiti į Egip-
tą gyventi, žus nuo kardo ir mirs nuo
bado ir maro, nė vienas neištrūks nuo
pikto, kurį ant jų užleisiu.
18 Kaip Aš savo rūstybę išliejau ant
Jeruzalės gyventojų, taip išliesiu savo
rūstybę ant einančių į Egiptą. Jūs ten
būsite keiksmu, pasibaisėjimu, pasi-
tyčiojimu bei pajuoka ir savo krašto
daugiau nematysite'.
19 Tai yra Viešpaties žodis tau, Judo
likuti. Neikite į Egiptą! Žinokite, kad
šiandien aš jus įspėjau!
20 Jūs veidmainiavote, kai siuntėte
mane pas Viešpatį, jūsų Dievą, saky-

dami: 'Melsk už mus Viešpatį, mūsų
Dievą! Ką Viešpats, mūsų Dievas,
pasakys, paskelbk mums, ir mes da-
rysime!'
21 Aš šiandien jums paskelbiau, bet jūs
neklausote Viešpaties, savo Dievo.
22 Dabar tikrai žinokite, kad žūsite
nuo kardo ir mirsite nuo bado bei
maro vietoje, į kurią norite eiti ir gy-
venti".

43 Kai Jeremijas baigė kalbėti
žmonėms Viešpaties, jų Die-
vo, žodžius, kuriuos Viešpats, jų Die-
vas, jiems siuntė,
2 Azarijas, Hosajo sūnus, Joananas,
Kareacho sūnus, ir visi išdidūs žmo-
nės atsakė Jeremijui: "Netiesą kalbi!
Viešpats, mūsų Dievas, nesiuntė ta-
vęs mums pasakyti: 'Neikite į Egiptą
gyventi'.
3 Baruchas, Nerio sūnus, kursto tave
prieš mus, kad mes patektume į chal-
dėjų rankas ir jie mus nužudytų arba
ištremtų į Babiloną!"
4 Joananas, Kareacho sūnus, visi ka-
ro vadai ir visa tauta nepaklausė
Viešpaties įsakymo likti Judo krašte.
5 Joananas, Kareacho sūnus, ir visi
karo vadai paėmė žmones, sugrįžu-
sius iš visų aplinkinių tautų, kur jie
buvo išsklaidyti:
6 vyrus, moteris, vaikus ir karaliaus
dukteris – visus, kuriuos Nabuzarada-
nas, sargybos viršininkas, buvo pali-
kęs pas Godoliją, Safano sūnaus Ahi-
kamo sūnų, taip pat pranašą Jeremi-
ją ir Baruchą, Nerio sūnų.
7 Jie nepakluso Viešpaties balsui ir
atėjo į Tafnę.
8 Viešpats kalbėjo Jeremijui Tafnėje:
9 "Imk didelių akmenų ir įkask juos
žemėje prie faraono namų vartų Taf-
nėje, izraelitams matant,
10 ir sakyk: 'Taip sako Viešpats: 'Aš
pasiųsiu Nabuchodonosarą, Babilo-
no karalių, mano tarną, ir pastatysiu
jo sostą ant šitų paslėptų akmenų. Ir
jis išties savo palapinę virš šitų ak-
menų.
11 Jis ateis ir užims Egipto žemę. Ta-
da kas skirtas mirčiai – mirs, kas skir-
tas nelaisvei – eis į nelaisvę, kas skir-
tas kardui – atiteks kardui.
12 Jis padegs Egipto dievų namus, o
juos išgabens į nelaisvę. Jis apsirengs
Egipto kraštu, kaip piemuo apsiren-
gia apsiaustu, ir ramiai išeis iš ten.
13 Jis sudaužys atvaizdus Egipto Betsa-
me ir sudegins Egipto dievų namus' ".

44 Viešpats kalbėjo per Jeremiją
visiems izraelitams, gyvenan-
tiems Egipto žemėje: Migdole, Tafnė-
je, Memfyje ir Patros krašte:
2 "Jūs patys matote, kaip nubaudžiau
Jeruzalę ir Judo miestus. Šiandien jie
yra apleisti griuvėsiai.
3 Tai įvyko dėl jų nusikaltimų, kuriais
jie sukėlė mano rūstybę, smilkydami
svetimiems dievams, kurių nepažino
nei jie, nei jūs, nei jūsų tėvai.
4 Aš nuolat siunčiau savo tarnus, pra-
našus, ir sakiau: 'Nedarykite to pasi-
bjaurėtino dalyko, kurio Aš neken-
čiu'.
5 Bet jie nekreipė dėmesio, neklausė
ir nesiliovė aukoti svetimiems die-
vams.
6 Dėl to mano rūstybė ir įtūžis išsilie-
jo ir užsiliepsnojo Judo miestuose ir
Jeruzalės gatvėse – jie pavirto griuvė-
siais, kaip yra šiandien".
7 Todėl dabar taip sako Viešpats:
"Kodėl patys sau darote bloga, sunai-
kindami vyrus, moteris, kūdikius ir
vaikus, kol nebeliks Jude nė likučio?
8 Kodėl rūstinate mane savo darbais,

smilkydami svetimiems dievams Egip-
to krašte, į kurį atvykote gyventi? Pa-
tys sau rengiate sunaikinimą, kol tap-
site visoms tautoms prakeikimu ir pa-
juoka.
[9] Ar užmiršote visas savo tėvų, Judo
karalių, jų žmonų, savo pačių ir savo
žmonų nedorybes, kurias darėte Ju-
do krašte ir Jeruzalės gatvėse?
[10] Jūs iki šios dienos nenusižeminote,
nebijojote manęs ir nesilaikėte mano
įstatymo bei įsakymų, kuriuos daviau
jums ir jūsų tėvams".
[11] Todėl taip sako kareivijų Viešpats,
Izraelio Dievas: "Aš nusisuksiu nuo
jūsų ir visai sunaikinsiu Judą.
[12] Aš sunaikinsiu jūsų likutį, sumaniu-
sį vykti į Egiptą gyventi. Jūs žūsite
nuo kardo ir bado Egipto žemėje, bū-
site sunaikinti nuo mažiausio iki di-
džiausio, tapsite pasibaisėjimu, keiks-
mu ir pajuoka.
[13] Aš bausiu gyvenančius Egipte, kaip
baudžiau Jeruzalę – kardu, badu ir
maru.
[14] Iš jūsų, atvykusių gyventi į Egipto
kraštą, nė vienas neišsigelbės, neiš-
trūks ir nesugrįš į Judo kraštą, kurio
jūs ilgitės ir į kurį norėtumėte sugrįž-
ti, nebent kas pabėgtų".
[15] Tuomet visi vyrai, kurie žinojo, kad
jų žmonos smilko svetimiems die-
vams, ir didelis būrys moterų, ir visi
gyvenatys Patroje, Egipto žemėje, at-
sakė Jeremijui:
[16] "Žodžių, kuriuos mums kalbėjai
Viešpaties vardu, mes neklausysime.
[17] Mes darysime tai, ką pasižadėjome:
smilkysime dangaus karalienei ir lie-
sime jai geriamąsias aukas, kaip mū-
sų tėvai, karaliai ir kunigaikščiai darė
Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse.
Tada turėjome pakankamai maisto ir
nepatyrėme pikto.
[18] Kai liovėmės smilkyti dangaus ka-
ralienei ir nebeaukojame geriamųjų
aukų, kenčiame nepriteklių ir žūsta-
me nuo kardo ir bado.
[19] Argi mes smilkėme ir liejome au-
kas dangaus karalienei be mūsų vyrų
žinios? Argi be jų sutikimo kepėme
jai pyragaičius, kad ją pagarbintume,
ir liejome geriamąsias aukas?"
[20] Jeremijas atsakė vyrams, moterims
ir visiems žmonėms:
[21] "Smilkalus, kuriuos Judo miestuo-
se ir Jeruzalės gatvėse deginote jūs,
jūsų tėvai, karaliai, kunigaikščiai ir vi-
si žmonės, Viešpats prisiminė.
[22] Jis nebegalėjo daugiau pakęsti jūsų
piktų darbų ir jūsų daromų bjaurys-
čių, todėl jūsų kraštas tapo dykyne,
pasibaisėjimu bei keiksmažodžiu ir li-
ko be gyventojų, kaip matome šian-
dien.
[23] Kadangi jūs tomis aukomis nusikal-
tote Viešpačiui, neklausėte Jo, nesi-
laikėte įstatymo, įsakymų ir nuosta-
tų, todėl jus ištiko šios nelaimės, kaip
yra šiandien".
[24] Be to, Jeremijas kalbėjo visiems
žmonėms ir visoms moterims: "Klau-
sykite Viešpaties žodžio, visi žydai,
gyvenantys Egipte:
[25] 'Taip sako kareivijų Viešpats, Izra-
elio Dievas: 'Jūs ir jūsų žmonos, kaip
pažadėjote, taip įvykdėte, sakydami:
'Ištesėsime savo įžadus, smilkysime ir
liesime geriamąsias aukas dangaus
karalienei'. Ištesėkite savo įžadus ir
įvykdykite, ką nusprendėte.
[26] Bet išgirskite ir Viešpaties žodį, vi-
si žydai, gyvenantys Egipto žemėje:
'Aš prisiekiau savo vardu, kad nė vie-
nas iš Judo žmonių nebesakys visoje
Egipto žemėje: 'Kaip Viešpats Die-
vas gyvas!'
[27] Aš darysiu jiems pikta, o ne gera;

visi Judo žmonės Egipto žemėje žus
nuo kardo ir bado, kol bus visai su-
naikinti.
[28] Tik labai mažas skaičius paspruks
nuo kardo ir sugrįš iš Egipto į Judą.
Tada Judo likutis, esantis Egipto
krašte, pamatys, kieno žodis išsipil-
dys – mano ar jų.
[29] Štai jums ženklas, kad nubausiu jus
šioje vietoje, kad žinotumėte, jog ma-
no žodžiai prieš jus išsipildys.
[30] Aš atiduosiu faraoną Hofrą, Egip-
to karalių, į rankas jo priešų, kurie
siekia jo gyvybės, kaip atidaviau Se-
dekiją, Judo karalių, į jo priešo Na-
buchodonosaro, Babilono karaliaus,
kuris siekė jo gyvybės, rankas, – sako
kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas' ".

45 Pranašo Jeremijo žodžiai Ba-
ruchui, Nerio sūnui, kai jis
šiuos žodžius iš Jeremijo lūpų užrašė
į knygą ketvirtais Joakimo, Jozijo sū-
naus, Judo karaliaus, metais:
[2] "Taip sako Viešpats, Izraelio Die-
vas, tau, Baruchai:
[3] 'Tu sakei: 'Vargas man! Viešpats
prideda man skausmų prie mano siel-
varto. Pavargau vaitodamas, neturiu
ramybės'.
[4] Todėl taip kalbėjo Viešpats: 'Ką Aš
stačiau – nugriausiu ir ką sodinau – iš-
rausiu.
[5] Tu prašai sau didelių dalykų. Nepra-
šyk, nes štai Aš bausiu visą kraštą, bet
tavo gyvybę duosiu tau kaip grobį vi-
sose vietose, kur tik eisi' ".

46 Viešpats kalbėjo pranašui Je-
remijui apie pagonių tautas.
[2] Apie Egiptą, apie faraono Necho,
Egipto karaliaus, kariuomenę, buvu-
sią prie Eufrato upės Karchemiše,
kurią Nabuchodonosaras, Babilono
karalius, nugalėjo ketvirtaisiais Joa-
kimo, Jozijo sūnaus, Judo karaliaus,
metais.
[3] "Paruoškite mažąjį ir didįjį skydą ir
traukite į kovą.
[4] Balnokite žirgus ir sėskite ant jų. Ri-
kiuokitės užsidėję šalmus, galąskite
ietis, apsivilkite šarvais.
[5] Kodėl Aš mačiau juos išsigandusius
ir besitraukiančius atgal? Jų karžygiai
išblaškyti bėga be atodairos, visur iš-
gąstis, – sako Viešpats. –
[6] Eiklieji nepabėgs ir stiprieji neišsi-
gelbės. Šiaurėje, prie Eufrato, jie su-
svyruos ir parkris.
[7] Kas kyla lyg potvynis, lyg upės van-
duo nerimsta?
[8] Egiptas kyla kaip potvynis, kaip
upės vanduo nerimsta. Jis sako: 'Aš
pakilsiu, apdengsiu žemę, sunaikin-
siu miestus ir jų gyventojus!'
[9] Pirmyn, žirgai, skubėkite, kovos ve-
žimai! Karžygiai pirmyn! Etiopai ir li-
biai su skydais, Lidijos gyventojai su
įtemptais lankais!
[10] Tai yra Viešpaties, kareivijų Dievo,
keršto diena. Jis atkeršys savo prie-
šams. Kardas ris ir bus sotus bei pasi-
gers krauju. Tai bus auka Viešpačiui,
kareivijų Dievui, šiaurės krašte, prie
Eufrato.
[11] Eik į Gileadą, atsinešk balzamo,
mergele, Egipto dukra! Veltui vartoji
vaistų daugybę, tu nepagysi!
[12] Tautos išgirdo apie tavo gėdą, pilna
žemė tavo šauksmo. Galiūnas susidū-
rė su galiūnu, ir abu kartu krito!"
[13] Viešpats kalbėjo pranašui Jeremijui,
kad Nabuchodonosaras, Babilono ka-
ralius, ateis ir užpuls Egipto žemę.
[14] "Praneškite Migdole, paskelbkite
Tafnėje ir Memfyje! Sakykite: 'Atsi-
stokite ir pasiruoškite, nes kardas jau
ryja aplinkui!'

[15] Kodėl tavo karžygiai išvaikyti? Jie
neatsilaikė, nes Viešpats juos par-
klupdė.
[16] Tavo daugybė susvyravo ir krito vie-
nas po kito. Jie sakė: 'Grįžkime pas
savo tautą, į savo gimtinę, bėkime
nuo žudančio kardo!'
[17] Jie šaukė apie faraoną, Egipto ka-
ralių: 'Jis yra triukšmas po laiko'.
[18] Kaip Aš gyvas, - sako Karalius, ku-
rio vardas - kareivijų Viešpats, - kaip
Taboras yra tarp kalnų ir Karmelis
prie jūros, taip tikrai jis ateis.
[19] Pasiruoškite tremčiai, Egipto gy-
ventojai! Memfis pavirs dykyne be
gyventojų.
[20] Egiptas yra puiki telyčia, bet iš
šiaurės ateina sunaikinimas.
[21] Jo samdyti kariai yra kaip nupenėti
veršiai. Jie visi apsigręžė ir pabėgo.
Jie neatsilaikė, nes atėjo pražūties
diena, priartėjo aplankymo metas.
[22] Jų balsas yra kaip gyvatės šnypšti-
mas. Jie ateina su kirviais tarytum
miško kirtėjai.
[23] Jie iškirs mišką, kuris buvo neper-
einamas. Jų yra nesuskaitoma daugy-
bė kaip skėrių.
[24] Egipto duktė bus sugėdinta, ji bus
atiduota į šiaurės tautos rankas".
[25] Kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas,
sako: "Aš nubausiu Tėbus, faraoną,
Egiptą su jų dievais ir karaliais; fara-
oną ir visus, kurie juo pasitiki.
[26] Aš atiduosiu juos į rankas tų, kurie
siekia jų gyvybės, į Nabuchodonosa-
ro, Babilono karaliaus, ir jo tarnų
rankas. Po daug metų kraštas vėl bus
apgyvendintas kaip senais laikais, -
sako Viešpats. -
[27] Tu, mano tarne Jokūbai, nebijok,
Izraeli, neišsigąsk! Aš tave išgelbėsiu
ir tavo palikuonis parvesiu iš nelais-
vės, iš tolimo krašto. Jokūbas sugrįš,
turės ramybę, gyvens saugiai, ir nie-
kas jo negąsdins.
[28] Tu, mano tarne Jokūbai, nebijok, -
sako Viešpats. - Aš esu su tavimi. Aš
visiškai sunaikinsiu tautas, į kurias ta-
ve ištrėmiau, bet tavęs iki galo nesu-
naikinsiu. Aš bausiu tave saikingai,
bet be bausmės nepaleisiu".

47 Viešpats kalbėjo pranašui Je-
remijui apie filistinus, prieš
faraonui užimant Gazą:
[2] "Vandenys kyla iš šiaurės ir tampa
patvinusia upe, apsemia kraštą ir vi-
sa, kas jame, miestus ir jų gyventojus.
Žmonės šauks, visi krašto gyventojai
dejuos
[3] nuo žirgų trypimo, kovos vežimų
dundėjimo, jų ratų dardėjimo. Tėvai
nebesirūpins vaikais, jų rankos nu-
svirs.
[4] Apiplėšimo diena ateina visam fili-
stinų kraštui, kad sunaikintų paskuti-
nius Tyro ir Sidono padėjėjus. Vieš-
pats sunaikins filistinus, Kaftoro kraš-
to likutį.
[5] Gaza nupliko, Askalonas sunaikin-
tas, kartu ir jų slėnių liekanos. Ar il-
gai tu raižysi save?
[6] Viešpaties karde, ar ilgai tu nenu-
rimsi? Sugrįžk atgal į makštį, liaukis
ir nurimk!
[7] Kaip jis gali nurimti, kai Viešpats jį
pasiuntė prieš Askaloną ir pajūrį?"

48 Kareivijų Viešpats, Izraelio
Dievas, apie Moabą sako:
"Vargas Nebui, jis apiplėštas; Kirja-
taimas paimtas, tvirtovė sugėdinta ir
sunaikinta.
[2] Moabo garbė praėjo. Priešai Hese-
bone galvojo tave sunaikinti: 'Pulki-
me, sunaikinkime Moabą ir pašalin-
kime jį iš tautų tarpo!' Tu, Madme-

no mieste, irgi nutilsi, kardas sunai-
kins tave!
3 Šauksmas girdimas Horonajime, plė-
šimas ir didelis sunaikinimas.
4 Moabas sunaikintas, verkia jo kū-
dikiai.
5 Jie kyla Luhito šlaitu verkdami, nu-
sileidžia į Horonajimą, jų priešai gir-
di verksmą dėl sunaikinimo.
6 Bėkite, būkite kaip kadagys dyku-
moje.
7 Kadangi pasitikėjai savo darbais ir
turtais, tu būsi paimtas. Chemošas iš-
eis į nelaisvę kartu su kunigais ir ku-
nigaikščiais.
8 Sunaikinimas pasieks kiekvieną mie-
stą, nė vienas neišsigelbės. Slėniai ir
lygumos bus sunaikintos.
9 Duokite Moabui sparnus, kad jis ga-
lėtų pabėgti! Jis bus visai sunaikintas,
miestai ištuštės.
10 Prakeiktas, kas Viešpaties įsakymą
nenoriai vykdo ir kas saugo savo kar-
dą nuo kraujo.
11 Moabas gyveno be rūpesčių nuo
pat savo jaunystės, jo mielės nusėdo;
jis nebuvo perpilamas iš indo į indą
ir nebuvo ištremtas. Todėl jo skonis
liko tas pats ir kvapas nepasikeitė.
12 Ateis laikas, kai Aš siųsiu jam pil-
stytojų, kurie jį perpils, jo ąsočius iš-
tuštins ir sudaužys.
13 Moabas gėdysis Chemošo, kaip Izra-
elis gėdijosi Betelio, kuriuo pasitikėjo.
14 Kaip galite sakyti: 'Mes esame ga-
lingi vyrai, karžygiai!'
15 Moabas apiplėštas, jo miestai sunai-
kinti, rinktiniai jaunuoliai išėjo į pra-
žūtį,-sako Karalius, kareivijų Vieš-
pats.-
16 Moabo sunaikinimas artėja.
17 Apverkite jį, kaimynai ir visi, kurie
žinote jo vardą. Sulaužytas jo stipru-
sis skeptras, puikioji lazda!
18 Nusileisk iš savo šlovės sosto į pur-
vą, Dibono dukra! Moabo naikinto-
jas ateis ir sugriaus tavo tvirtoves.
19 Sustok pakelėje, Aroerio gyvento-
ja, ir klausk pabėgėlį, kas atsitiko?
20 Moabas yra sumuštas ir nugalėtas!
Šaukite ir dejuokite! Praneškite Ar-
none, kad Moabas apiplėštas.
21 Bausmė atėjo lygumos kraštui: Ho-
lonui, Jahazui, Mefatui,
22 Dibonui, Nebui, Betdiblataimui,
23 Kirjataimui, Betgamului, Betme-
onui,
24 Kerijotui, Bosrai ir visiems Moabo
miestams.
25 Nukirstas Moabo ragas ir jo petys
sutriuškintas,-sako Viešpats.-
26 Nugirdykite jį, nes jis didžiavosi
prieš Viešpatį. Moabas voliosis savo
vėmaluose ir taps pajuoka.
27 Ar nesityčiojai iš Izraelio, lyg jis bū-
tų vagis?
28 Moabo gyventojai, pasitraukite iš
miestų ir gyvenkite uolose kaip ba-
landžiai, susikrovę lizdą aukštai skar-
džiuose.
29 Mes girdėjome apie Moabo išdidu-
mą, puikybę, akiplėšiškumą ir pasidi-
džiavimą.
30 Aš žinau, kad jo pasigyrimas yra
tuščias ir darbai niekam tikę.
31 Aš verkiu ir dejuoju Moabo ir Kir-
charešo žmonių.
32 Aš verkiu dėl tavęs, Sibmos vynuo-
gyne, daugiau negu dėl Jazerio. Tavo
atžalos nusidriekė per jūrą ir pasiekė
Jazerį. Naikintojas užpuolė tavo va-
saros vaisius ir vynuogyno derlių.
33 Džiaugsmas ir linksmybė dingo iš
derlingų Moabo laukų. Aš pašalinau
vyną iš spaustuvo, vyno mynėjas ne-
bemina jo, džiaugsmo šūksnių negir-
dėti.
34 Šauksmas iš Hesebono pasiekia

Elealę, jų aimanos girdimos iki Ja-
hazo, o iš Segoro – iki Horonajimo ir
Eglato. Ir Nimrimo vandenys išseks.
35 Aš sustabdysiu Moabe aukojimą ir
smilkymą jų dievams aukštumose.
36 Mano širdis dejuoja kaip fleita dėl
Moabo ir Kircharešo žmonių. Jie ne-
teko visų savo turtų, kuriuos turėjo.
37 Visų galvos nuskustos ir barzdos
nukirptos; rankos suraižytos ir strė-
nos padengtos ašutinėmis.
38 Ant visų Moabo stogų ir aikštėse
girdisi tik dejavimas. Aš sudaužiau
Moabą kaip netinkamą indą, – sako
Viešpats. –
39 Jie dejuos, sakydami: 'Kaip su-
daužytas, kaip sugėdintas Moabas!'
Jis taps pajuoka ir pasibaisėjimu vi-
soms aplinkinėms tautoms.
40 Jis atskrenda kaip erelis ir ištiesia
sparnus virš Moabo.
41 Jis paims tvirtoves ir miestus. Tą
dieną Moabo kariai bus nuliūdę ir iš-
sigandę kaip moterys.
42 Moabo tauta bus sunaikinta, nes ji
didžiavosi prieš Viešpatį.
43 Išgąstis, duobė ir spąstai laukia jū-
sų, Moabo gyventojai!
44 Kas pabėgs nuo išgąsčio, įkris į
duobę, kas išlips iš duobės, pateks į
spąstus. Tai ištiks Moabą jų aplanky-
mo metu.
45 Bėgantys ir netekę jėgų sustos He-
sebono paunksmėje. Bet ugnis išeis iš
Hesebono ir liepsna iš Sihono ir pra-
ris Moabo kaktą ir triukšmadarių gal-
vos vainiką.
46 Vargas tau, Moabai! Tu žuvai, Che-
mošo tauta! Tavo sūnūs yra ištremti,
tavo dukterys pateko į nelaisvę.
47 Bet Aš parvesiu Moabo ištremtuo-
sius paskutinėmis dienomis, – sako ka-
reivijų Viešpats". Toks yra Moabo
teismas.

49 Viešpats sako amonitams:
"Argi Izraelis neturi paveldė-
tojų? Kodėl Milkomas paveldėjo Ga-
dą ir jo žmonės apsigyveno miestuo-
se?
2 Ateis diena, kai Aš leisiu amonitų
Rabai patirti karą. Ji pavirs griuvė-
siais, o aplinkiniai miestai bus su-
deginti; Izraelis atgaus savo nuosa-
vybę.
3 Vaitok, Hesebone, nes Hajis sunai-
kintas. Šaukite, Rabos dukterys, apsi-
vilkite ašutinėmis, raudokite, bėgioda-
mos patvoriais, nes Milkomas ir jo ku-
nigai bei kunigaikščiai eis į nelaisvę.
4 Ko tu giries savo slėniais, nuklydu-
sioji dukra? Pasitiki savo turtais, sa-
kydama: 'Kas drįs eiti prieš mane?'
5 Aš atvesiu prieš tave siaubą, – sako
Viešpats, kareivijų Dievas. – Apsupę
priešai taip jus išsklaidys, kad visi iš-
bėgios ir niekas jų nebesurinks.
6 Bet po to Aš išlaisvinsiu amonitus, –
sako kareivijų Viešpats".
7 Kareivijų Viešpats sako Edomui:
"Ar nebėra išminties Temane? Ar iš-
minčiai nebeduoda patarimų, ar jų iš-
mintis išseko?
8 Bėkite ir pasislėpkite slėptuvėse,
Dedano gyventojai! Aš sunaikinsiu
Ezavą, aplankydamas jį.
9 Ar vynuogių skynėjai nepaliktų kiek
vynuogių? Jei vagys įsilaužtų nakčia,
ar jie nepavogtų tik tiek, kiek jiems
reikia?
10 Bet Aš apnuoginau Ezavą, Aš ati-
dengiau jo paslaptis, ir jis nebeturės,
kur pasislėpti. Jo vaikai, broliai ir kai-
mynai bus sunaikinti.
11 Palik savo našlaičius, Aš išsaugosiu
juos, tavo našlės tepasitiki manimi.
12 Jei nekaltieji turės gerti taurę, tai
ar tu liksi nebaustas? Tu neišvengsi
bausmės!

[13] Aš prisiekiau pats savimi, kad Bos-
ra taps siaubu, virs dykuma bei keiks-
mažodžiu; visi jos miestai bus amžini
griuvėsiai, – sako Viešpats”.
[14] Aš sužinojau iš Viešpaties, kad pa-
siuntinys yra pasiųstas tautoms. Jis
kviečia visus į kovą prieš jį.
[15] “Tu būsi mažas tarp tautų ir panie-
kintas žmonėse.
[16] Tavo smarkumas ir širdies išdidu-
mas apgavo tave. Tu gyveni uolų ply-
šiuose, laikaisi kalvų viršūnėse. Jei tu
susikrautum savo lizdą taip aukštai
kaip erelis, Aš nustumčiau tave že-
myn, – sako Viešpats. –
[17] Edomas taps pasibaisėjimu; kiek-
vienas praeivis švilps ir baisėsis jo li-
kimu.
[18] Kaip sunaikinta Sodoma ir Gomo-
ra bei jų apylinkės, taip ir čia nepasi-
liks ir negyvens joks žmogus.
[19] Kaip liūtas iš Jordano tankynės jis
pakyla ir ateina prieš stipriųjų buvei-
nes, bet Aš jį nuvysiu ir paskirsiu tą,
kurį išsirinksiu. Kas yra man lygus ir
kas gali man pasipriešinti?
[20] Štai Viešpaties nutarimas Edomui
ir sprendimas Temano gyventojams.
Iš tiesų net menkiausi iš bandos juos
ištrems ir jų buveinės liks apleistos.
[21] Nuo jų griuvimo trenksmo sudre-
bės žemė, ir jų šauksmo balsas bus
girdimas prie Raudonosios jūros.
[22] Jis pakils kaip erelis, atskris ir iš-
skės sparnus virš Bosros. Tą dieną
Edomo kariai bus nuliūdę ir išsigan-
dę kaip moterys”.
[23] Apie Damaską: “Sąmyšis Emate ir
Arpade, nes bloga žinia pasiekė juos.
Jie išsigandę nerimauja kaip nera-
mios jūros bangos.
[24] Damaskas nusiminęs bėga baimės
apimtas; baimė ir skausmai užgriuvo
jį kaip gimdyvę.
[25] Garsusis miestas ištuštėjo, mano
džiaugsmo miestas.
[26] Jo jaunuoliai ir kariai žus gatvėse
tą dieną, – sako kareivijų Viešpats, –
[27] Aš įžiebsiu ugnį Damasko sienose,
ji praris Benhadado rūmus”.
[28] Apie Kedarą ir Asoro karalystes,
kurias nugalėjo Nabuchodonosaras,
Babilono karalius, Viešpats sako:
“Pasiruoškite ir žygiuokite prieš Ke-
darą, apiplėškite rytų tautas.
[29] Jie paims jų palapines ir bandas,
apdangalus, indus ir kupranugarius.
Ir jiems šauks: ‘Siaubas iš visų pusių!’
[30] Skubiai bėkite ir pasislėpkite, Asoro
gyventojai. Nabuchodonosaras, Babi-
lono karalius, tarėsi prieš jus ir nu-
sprendė dėl jūsų.
[31] Pakilk prieš šitą turtingą, ramiai gy-
venančią tautą, – sako Viešpats. – Jie
neturi nei vartų, nei užkaiščių, gyve-
na atsiskyrę.
[32] Jų kupranugariai ir didžiulės ban-
dos taps grobiu. Aš išsklaidysiu į vi-
sas šalis vyrus, kurie kerpasi plaukus,
ir bausiu juos iš visų pusių, – sako
Viešpats, –
[33] Asore gyvens šakalai, jis liks amži-
na dykuma. Jame negyvens joks žmo-
gus”.
[34] Viešpats kalbėjo pranašui Jeremi-
jui apie Elamą, pradedant karaliauti
Sedekijui, Judo karaliui:
[35] “Aš sulaužysiu Elamo lanką, jo di-
džiausią stiprybę.
[36] Aš pasiųsiu ant Elamo keturis vė-
jus iš keturių pasaulio šalių ir juos iš-
sklaidysiu į visus pasaulio kraštus
taip, kad nebus tautos, kurioje Ela-
mo išsklaidytųjų nebūtų.
[37] Aš sukelsiu Elame baimę priešų, ku-
rie siekia jo gyvybės, ir atvesiu prieš
juos nelaimę, savo rūstybę, siųsiu pa-
skui juos kardą ir sunaikinsiu juos.

[38] Aš pastatysiu Elame savo sostą ir
pašalinsiu jų karalius bei kunigaikš-
čius.
[39] Bet paskutinėmis dienomis Aš iš-
vaduosiu Elamą, – sako Viešpats".

50 Viešpats kalbėjo pranašui Je-
remijui apie Babiloną ir chal-
dėjų kraštą:
[2] "Paskelbkite tautoms, iškelkite vė-
liavas, neslėpkite, kad Babilonas pa-
imtas, Belas nebegarbinamas, Mar-
dukas sunaikintas! Jų stabai išniekin-
ti, atvaizdai sudaužyti.
[3] Iš šiaurės prieš jį ateina tauta. Ji pa-
vers kraštą dykyne; žmonės ir gyvu-
liai jame nebegyvens, pabėgs iš jo.
[4] Tuomet sugrįš Izraelio ir Judo vai-
kai, – sako Viešpats. – Jie eis verkda-
mi ir ieškos Viešpaties, savo Dievo.
[5] Jie klaus kelio į Sioną ir keliaus, sa-
kydami: 'Eikime, glauskimės prie
Viešpaties amžina sandora, kuri ne-
bus užmiršta!'
[6] Mano tauta tapo paklydusia banda.
Ganytojai ją suvedžiojo ir paklaidino
kalnuose. Jie ėjo per kalnus bei kal-
vas ir užmiršo savo poilsio vietą.
[7] Kas juos sutiko, rijo juos. Jų priešai
sakė: 'Mes tuo nenusikaltome. Izra-
elitai nusikalto Viešpačiui, teisingu-
mo buveinei, ir Viešpačiui, savo tėvų
vilčiai'.
[8] Skubėkite iš Babilono, traukitės iš
chaldėjų krašto! Būkite kaip ožiai
bandos priekyje.
[9] Aš sukelsiu prieš Babiloną daug ga-
lingų tautų ir atvesiu jas iš šiaurės.
Jos išsirikiuos ir nugalės jį. Visos jų
strėlės įgudusio kario rankose, jos pa-
siekia tikslą.
[10] Chaldėja taps grobiu, jos priešai
prisiplėš turto užtektinai, – sako Vieš-
pats, –
[11] nes jūs džiaugėtės ir didžiavotės,
mano paveldo grobėjai, šokinėjote
kaip veršiai ant žolės ir baubėte kaip
jaučiai.
[12] Jūsų motina bus išniekinta ir sugė-
dinta. Ji bus paskutinė tarp tautų, virs
dykyne, sausa žeme, dykuma.
[13] Dėl Viešpaties rūstybės ji bus negy-
venama. Kiekvienas, praeinantis pro
Babiloną, stebėsis ir švilps dėl jo ne-
laimės.
[14] Išsirikiuokite prieš Babiloną, įtemp-
kite lankus prieš jį, šaukite, negailėki-
te strėlių, nes jis nusikalto Viešpačiui.
[15] Skelbkite visur, kad jis paimtas. Jo
apsaugos pylimas krito, sienos nu-
griautos. Tai Viešpaties kerštas jam
už jo darbus.
[16] Išnaikinkite Babilone sėjėją ir pjo-
vėją. Karui siaučiant, kiekvienas bėgs
į savo kraštą, pas savo tautą.
[17] Izraelis yra kaip išsklaidytos avys,
kurias išvaikė liūtai. Pirmasis jį rijo
Asirijos karalius, o po to Nabucho-
donosaras, Babilono karalius, sutraiš-
kė jo kaulus".
[18] Todėl taip sako kareivijų Viešpats,
Izraelio Dievas: "Aš nubausiu Babi-
lono karalių ir jo kraštą, kaip nubau-
džiau Asirijos karalių.
[19] Izraelį Aš parvesiu atgal į savo
kraštą. Jis ganysis Karmelyje ir Basa-
ne, pasisotins Efraimo kalnyne bei
Gileade.
[20] Tuo metu ieškos Izraelio kaltės ir
Judo nuodėmės, bet jų neras, nes Aš
atleisiu jiems ir jų nesunaikinsiu, – sa-
ko kareivijų Viešpats. –
[21] Žygiuok prieš Meratajimo ir Pe-
kodo kraštų gyventojus! Žudyk ir
naikink, – sako Viešpats, – daryk taip,
kaip tau įsakiau!
[22] Krašte girdėti šauksmai kovos ir di-
delio sunaikinimo.

23 Visos žemės kūjis pats sudaužytas
ir sutrupėjęs. Babilonas tapo dykyne
tarp tautų.
24 Babilone, Aš stačiau tau spąstus ir
sugavau tave. Tu to nepastebėjai, bet
buvai surastas ir sugautas, nes kovo-
jai prieš Viešpatį.
25 Viešpats atidarė savo ginklų sandė-
lį ir ištraukė savo rūstybės ginklus,
nes tai yra Viešpaties, kareivijų Die-
vo, darbas chaldėjų krašte.
26 Pakilkite prieš jį, visi kraštai, atida-
rykite jo grūdų sandėlius, supilkite
viską į krūvas ir sunaikinkite – tene-
lieka nieko.
27 Išžudykite jo veršius, teeina jie į
skerdyklą. Vargas jiems! Atėjo jų ap-
lankymo diena.
28 Štai pabėgėliai iš Babilono krašto!
Jie praneša Sione apie Viešpaties
kerštą, apie mūsų Dievo kerštą dėl Jo
šventyklos.
29 Surinkite šaulius prieš Babiloną. Ap-
supkite jį taip, kad nė vienas neištrūk-
tų! Atmokėkite jam pagal jo darbus;
ką jis darė, jam darykite, nes jis didžia-
vosi prieš mane, Izraelio Šventąjį.
30 Jo jaunuoliai kris aikštėse ir visi jo
kariai bus sunaikinti tą dieną, – sako
Viešpats. –
31 Aš esu prieš tave, tu išdidusis!
Atėjo tavo aplankymo metas.
32 Išdidusis suklups ir kris, nė vienas
jo nepakels. Aš įžiebsiu jo miestuose
ugnį, kuri suris viską aplinkui".
33 Kareivijų Viešpats sako: "Prispaus-
ti yra Izraelio ir Judo vaikai. Tie, ku-
rie juos išvedė į nelaisvę, laiko juos ir
nė nemano jų paleisti.
34 Jų Atpirkėjas yra stiprus, kareivijų
Viešpats yra Jo vardas. Jis rūpinsis jų
byla ir suteiks kraštui ramybę, bet
privers drebėti Babilono gyventojus.
35 Kardas chaldėjams, Babilono gy-
ventojams, jo kunigaikščiams ir iš-
minčiams!
36 Kardas jo žyniams, kurie taps kvai-
li, ir kariams, kad išsigąstų.
37 Kardas žirgams, kovos vežimams ir
samdytiems kariams, kurie taps kaip
moterys. Kardas jo turtams, kurie
taps grobiu!
38 Sausra išdžiovins jo vandenis. Tai
drožtų atvaizdų kraštas, per savo sta-
bus jie sukvailėjo.
39 Todėl ten gyvens laukiniai žvėrys,
šakalai ir stručiai; Babilonas niekados
nebus apgyvendintas nė atstatytas.
40 Kaip Dievas sunaikino Sodomą,
Gomorą ir jų aplinkinius miestus,
taip ir Babilonas bus sunaikintas, nie-
kas jame negyvens.
41 Galinga tauta ateina iš šiaurės ir
daug karalių iš žemės pakraščių.
42 Jie ginkluoti lankais ir ietimis, žiau-
rūs bei negailestingi. Jie atūžia kaip
jūra, joja ant žirgų, pasirengę kovai
prieš tave, Babilono dukra!
43 Babilono karalius, išgirdęs apie
juos, nuleido rankas; jį apėmė baimė
ir skausmai tarsi gimdyvę.
44 Kaip liūtas iš Jordano tankynės jis
pakyla ir ateina prieš stipriųjų buvei-
nes, bet Aš jį nuvysiu ir paskirsiu tą,
kurį išsirinksiu. Kas yra man lygus ir
kas gali man pasipriešinti? Koks val-
dovas galėtų man prieštarauti?
45 Šai Viešpaties nutarimas Babilonui
ir sprendimas chaldėjų kraštui. Iš tie-
sų net menkiausi iš bandos juos iš-
trems ir jų buveinės liks apleistos.
46 Babilono paėmimo triukšmas su-
drebins žemę, ir jų šauksmą išgirs vi-
sos tautos".

51 Taip sako Viešpats: "Aš paža-
dinsiu prieš Babilono ir Chal-
dėjos gyventojus naikinantį vėją.

[2] Aš siųsiu į Babiloną vėtytojus. Jie
vėtys jį ir ištuštins šalį. Ji bus apsupta
iš visų pusių.
[3] Šauliai, įtempkite lankus, šarvuotie-
ji, pakilkite. Nesigailėkite jos jaunuo-
lių ir sunaikinkite visą jos kariuome-
nę.
[4] Žuvusieji ir sunkiai sužeisti chaldė-
jų krašte gulės gatvėse.
[5] Izraelio ir Judo neatstūmė Viešpats,
jų Dievas, nors jų kraštas yra pilnas
nusikaltimų prieš Izraelio Šventąjį.
[6] Bėkite iš Babilono, gelbėkitės, ne-
žūkite dėl jo nusikaltimų. Tai Viešpa-
ties keršto diena, ir Jis atlygins jam
už jo darbus.
[7] Babilonas buvo auksinė taurė Vieš-
paties rankoje, visa žemė pasigėrė iš
jos. Jos vyno gėrė tautos, todėl jos iš-
protėjo.
[8] Babilonas krito, jis sutriuškintas.
Apraudokite jį, atneškite balzamo jo
žaizdoms, gal jis pagis?"
[9] Mes gydėme Babiloną, bet jis nepa-
gijo. Palikime jį ir grįžkime kiekvie-
nas į savo kraštą. Jo teismas pasiekė
dangų.
[10] Viešpats iškėlė mūsų teisumą. Ei-
kime ir pasakokime Sione, ką Vieš-
pats, mūsų Dievas, padarė.
[11] Galąskite strėles, imkite skydus!
Viešpats sukėlė medų karalius, nes Jo
sumanymas yra sunaikinti Babiloną.
Tai Viešpaties kerštas dėl šventyklos.
[12] Iškelkite vėliavą prieš Babilono sie-
nas, sustiprinkite sargybą, paruoškite
pasalas. Ką Viešpats nusprendė, tai
ir padarys Babilono gyventojams.
[13] Tu, kuris gyveni prie gausių vande-
nų ir turi gausybę turtų. Atėjo tavo
galas, tavo godumo saikas.
[14] Kareivijų Viešpats prisiekė: "Tave
užplūs žmonės kaip skėriai ir pakels
prieš tave savo balsus".
[15] Jis savo jėga sukūrė žemę, savo iš-
mintimi padėjo pasaulio pamatą ir
savo supratimu ištiesė dangų.
[16] Jo balso klauso vandenys danguo-
se, Jis pakelia garus nuo žemės pa-
kraščių. Jis siunčia žaibus su lietumi,
paleidžia vėją iš savo sandėlių.
[17] Žmogus neturi pažinimo ir yra ne-
išmintingas. Amatininkai bus sugė-
dinti dėl savo drožinių, jų lieti atvaiz-
dai yra apgaulė, juose nėra kvapo.
[18] Jie yra tuštybė, paklydimo darbai.
Jie pražus aplankymo dieną.
[19] Visai kitokia yra Jokūbo dalis. Jis
yra visa ko Kūrėjas, Izraelis yra Jo
nuosavybė. Kareivijų Viešpats yra Jo
vardas.
[20] "Tu esi mano kūjis ir kovos ginklas.
Tavimi sudaužysiu tautas ir sunaikin-
siu karalystes.
[21] Tavimi sunaikinsiu žirgą ir raitelį,
kovos vežimą ir jame esantį.
[22] Tavimi sunaikinsiu vyrą ir moterį,
seną ir jauną, jaunuolį ir mergaitę,
[23] piemenį ir bandą, artoją ir jungą su
gyvuliais, kunigaikščius ir valdovus.
[24] Bet Aš atlyginsiu Babilonui ir vi-
siems Chaldėjos gyventojams jūsų
akivaizdoje už jų piktybes, padarytas
Sione, – sako Viešpats. –
[25] Tu buvai naikinantis kalnas, sugadi-
nęs visą žemę. Aš ištiesiu savo ranką
prieš tave, sulyginsiu tave su žeme ir
paversiu pelenais.
[26] Tavo akmenų nenaudos nei kam-
pams, nei pamatams. Tu būsi amžina
dykynė.
[27] Iškelkite vėliavą, trimituokite trimi-
tais, kad išgirstų tautos. Sušaukite
prieš jį Ararato, Mino ir Aškenazo
karalystes. Paskirkite kariuomenei
vadą ir surinkite tiek karių kaip skė-
rių laukuose.
[28] Pasiruoškite kovai kartu su medų

karaliais, valdovais, kunigaikščiais ir
visais jų valdžioje esančiais kraštais.
29 Žemė pajudės ir drebės, nes Babi-
lonui bus įvykdytas Viešpaties spren-
dimas. Babilono kraštas taps tuščias
ir negyvenamas".
30 Babilono kariai nebeina į kovą. Jie
sėdi tvirtovėse netekę drąsos. Jų gy-
venvietės dega, vartai išlaužti.
31 Pasiuntinys sutinka pasiuntinį. Jie
neša žinią Babilono karaliui, kad jo
miestas paimtas iš visų pusių:
32 brastos užimtos, įtvirtinimai dega,
kariai apimti panikos.
33 Kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas,
sako: "Babilonas yra kaip klojimas
kūlimo metu. Dar valandėlė, ir der-
liaus metas ateis".
34 "Nabuchodonosaras, Babilono ka-
ralius, ėdė mane ir naikino, paliko
mane kaip tuščią indą. Jis prarijo ma-
ne kaip slibinas. Pripildęs savo pilvą
mano gardumynais, mane išstūmė.
35 Man ir mano žmonėms padaryta
skriauda tekrinta ant Babilono",-sa-
kys Sionas. "Mano kraujas tekrinta
ant Chaldėjos",-sakys Jeruzalė.
36 Viešpats sako: "Aš ginsiu tavo bylą
ir atkeršysiu už tave. Aš išdžiovinsiu
Babilono vandenis, jo šaltiniai išseks.
37 Babilonas pavirs griuvėsių krūva ša-
kalams gyventi, vieta pasibaisėjimo ir
pajuokos, be gyventojų.
38 Jie riaumos kaip liūtai, staugs kaip
liūtų jaunikliai.
39 Aš jiems paruošiu puotą: jie nusi-
gers ir užmigs amžinu miegu.
40 Aš juos nuvesiu į skerdyklą kaip
avinėlius, avinus ir ožius.
41 Krito Šešakas, pasaulio puošmena!
Babilonas tapo siaubu tautoms!
42 Jūra įsiveržė į Babiloną, daugybė
bangų užliejo jį.
43 Jo miestai virto dykyne, išdžiūvusia
žeme, kurioje niekas negyvena ir joks
žmogus per ją nekeliauja.
44 Aš nubausiu Belą Babilone ir išplė-
šiu iš jo gerklės, ką jis prarijo. Tautos
nebeplauks pas jį. Babilono sienos
krito.
45 Išeik iš jo, mano tauta! Kiekvienas
gelbėkite savo gyvybę nuo degančios
Viešpaties rūstybės.
46 Nenusiminkite, neišsigąskite gan-
dų, kurie kas metai sklis krašte apie
neramumus ir valdovų tarpusavio ko-
vas.
47 Ateina laikas, kai Aš teisiu Babilo-
no atvaizdus; visas kraštas susigės, o
jo gyventojai bus išžudyti.
48 Tada dangus, žemė ir visa, kas juo-
se yra, džiaugsis žuvimu Babilono,
kurį užims iš šiaurės atėjęs naikinto-
jas.
49 Kaip Babilono ranka žudė Izra-
elyje, taip Babilone kris nužudytieji.
50 Jūs, kurie ištrūkote nuo kardo, ei-
kite, nestovėkite vietoje, ir, toli bū-
dami, atsiminkite Viešpatį ir Jeruza-
lę".
51 Mes susigėdome, girdėdami pajuo-
kas; gėda apdengė mūsų veidus, kai
svetimi atėjo į šventąją vietą Viešpa-
ties namuose.
52 "Ateis diena, kai Aš nuteisiu jų
drožinius; tuomet visame krašte vai-
tos sužeistieji.
53 Jei Babilonas pakiltų iki dangaus ir
savo pilis pastatytų iki debesų, mano
siųstas naikintojas užklups jį",-sako
Viešpats.
54 Šauksmas kyla iš Babilono, baisus
sunaikinimas Chaldėjos krašte,
55 nes Viešpats plėšia Babiloną ir til-
do jo galingą balsą, nors jo bangos
šniokščia kaip galingi vandenys, gir-
dimi jų triukšmingi balsai.
56 Priešas veržiasi į Babiloną; jo ka-

riai patenka į nelaisvę, jų lankai su-
laužyti. Viešpats, atlygio Dievas, tik-
rai atlygins.
57 "Aš nugirdysiu Babilono kunigaikš-
čius, išminčius, valdovus, karo vadus
ir karius. Jie užmigs amžinu miegu ir
nepabus", – sako Karalius, kareivijų
Viešpats.
58 "Plačioji Babilono siena bus suly-
ginta su žeme ir aukštieji vartai sude-
ginti. Tautos vargo veltui, giminės dir-
bo ir statė ugniai", – sako Viešpats.
59 Pranašo Jeremijo žodis Serajui,
Masėjo sūnaus Nerio sūnui, kai jis ly-
dėjo Sedekiją, Judo karalių, jo ket-
virtais karaliavimo metais į Babiloną.
Serajas buvo žymus kunigaikštis.
60 Jeremijas užrašė į knygą visas ne-
laimes, kurios ištiks Babiloną, visus
žodžius, kurie parašyti prieš Babilo-
ną.
61 Jeremijas sakė Serajui: "Nuvykęs į
Babiloną, perskaityk visus šiuos žo-
džius
62 ir sakyk: 'Viešpatie, Tu grasinai šitą
vietą taip sunaikinti, kad čia nebebū-
tų nieko: nei žmonių, nei gyvulių, ir ji
liktų amžina dykyne'.
63 Perskaitęs šią knygą, pririšk prie jos
akmenį ir įmesk ją į Eufrato upę,
64 sakydamas: 'Taip įvyks su Babilonu.
Jis paskęs ir nebepakils dėl visų ne-
laimių, kurias Viešpats jam užves' ".
Tiek Jeremijo žodžių.

52 Sedekijas buvo dvidešimt vie-
nerių metų, kai tapo karaliu-
mi. Jis karaliavo vienuolika metų Je-
ruzalėje. Jo motina buvo Hamutala,
Jeremijo duktė iš Libnos.
2 Jis darė pikta Viešpaties akyse kaip
ir Joakimas.
3 Dėl Viešpaties rūstybės taip atsitiko
Jeruzalei ir Judui, kad galiausiai Jis
pašalino juos iš savo akių. Ir Sedeki-
jas sukilo prieš Babilono karalių.
4 Devintaisiais Sedekijo karaliavimo
metais, dešimto mėnesio dešimtą die-
ną, Babilono karalius Nabuchodono-
saras atėjo su visa kariuomene prieš
Jeruzalę, ją apgulė ir supylė aplinkui
pylimą.
5 Miestas buvo apgultas iki vienuolik-
tų karaliaus Sedekijo metų.
6 Ketvirto mėnesio devintą dieną
mieste taip sustiprėjo badas, kad
žmonės nebeturėjo ko valgyti.
7 Pralaužę miesto sieną, karalius ir vi-
si jo kariai pabėgo naktį taku, esan-
čiu tarp dviejų miesto sienų, pro ka-
raliaus sodą. Chaldėjai buvo apsupę
miestą. Jie traukėsi lygumos keliu.
8 Chaldėjų kariuomenė vijosi karalių
ir sugavo Sedekiją lygumoje prie Je-
richo. Visa jo kariuomenė buvo iš-
sklaidyta.
9 Jie suėmė karalių ir atgabeno pas
Babilono karalių į Reblą Emato kraš-
te, ir tas jį teisė.
10 Babilono karalius nužudė Sedekijo
sūnus jo akyse, taip pat ir visus Judo
kunigaikščius Rebloje.
11 Tada Sedekijui išlupo akis, sukaus-
tė grandinėmis, išsivedė į Babiloną ir
įmetė į kalėjimą, kuriame jis išbuvo
iki mirties.
12 Devynioliktais Nabuchodonosaro,
Babilono karaliaus, metais, penkto
mėnesio dešimtą dieną, sargybos vir-
šininkas Nabuzaradanas, kuris tarna-
vo Babilono karaliui, atėjo į Jeruza-
lę.
13 Jis sudegino Viešpaties namus, ka-
raliaus namus ir visus didelius Jeru-
zalės pastatus.
14 Chaldėjų kariai, buvę su sargybos
viršininku, išgriovė aplinkui Jeruzalę
esančias sienas.

15 Nabuzaradanas, sargybos viršinin-
kas, išvedė į nelaisvę dalį tautos be-
turčių, mieste likusius gyventojus,
tuos, kurie perbėgo pas babiloniečius,
ir visus amatininkus.
16 Bet Nabuzaradanas paliko kai ku-
riuos krašto beturčius, kad prižiūrėtų
vynuogynus ir dirbtų žemę.
17 Chaldėjai sulaužė varines kolonas,
stovus ir varinį baseiną, buvusius
Viešpaties namuose, ir visą jų varį
išgabeno į Babiloną.
18 Jie paėmė ir puodus, šakutes, gnyb-
tuvus, dubenis, semtuvus bei visus va-
rinius indus, kurie buvo naudojami
tarnavimo metu.
19 Sargybos viršininkas pasiėmė indus
smilkalams, taures, praustuves, žvaki-
des, lėkštes – visa, kas buvo iš aukso
ir sidabro.
20 Dviejų kolonų, baseino, dvylikos
varinių jaučių, buvusių po baseinu, ir
stovų, kuriuos karalius Saliamonas
buvo padaręs Viešpaties namams, va-
rio buvo neįmanoma pasverti.
21 Viena kolona buvo aštuoniolikos
uolekčių aukščio, dvylikos uolekčių
apimties; kolonos sienos buvo ketu-
rių pirštų storio, o vidus tuščias.
22 Ant kolonos buvo varinis kapitelis,
penkių uolekčių aukščio; jį supo gro-
telės ir granato vaisiai – viskas buvo iš
vario. Tokia pat buvo ir antroji kolo-
na.
23 Devyniasdešimt šeši granato vaisiai
buvo iš vienos pusės; iš viso aplinkui
groteles jų buvo šimtas.
24 Sargybos viršininkas paėmė vyriau-
siąjį kunigą Serają, antrąjį kunigą So-
foniją, tris durininkus,
25 miesto valdininką, kuris buvo karo
vyrų viršininkas, septynis vyrus, kara-
liaus patarėjus, kuriuos rado mieste,
kariuomenės vyriausiąjį raštininką,
kuris šaukdavo į kariuomenę, ir še-
šiasdešimt krašto vyrų, kurie buvo
mieste.
26 Nabuzaradanas, sargybos viršinin-
kas, paėmęs juos, nuvedė pas Babilo-
no karalių į Reblą.
27 Karalius nužudė juos Rebloje,
Emato krašte. Taip Judas buvo iš-
tremtas iš savo krašto.
28 Nabuchodonosaras septintaisiais
savo karaliavimo metais iš Jeruzalės
ištrėmė tris tūkstančius dvidešimt tris
žydus;
29 aštuonioliktaisiais metais – aštuonis
šimtus trisdešimt du asmenis;
30 dvidešimt trečiaisiais metais sargy-
bos viršininkas Nabuzaradanas ištrė-
mė septynis šimtus keturiasdešimt
penkis žydus. Iš viso keturis tūkstan-
čius šešis šimtus žmonių.
31 Trisdešimt septintaisiais Judo kara-
liaus Joachino tremties metais, dvy-
likto mėnesio dvidešimt penktą die-
ną, Babilono karalius Evilmardukas
pirmaisiais savo karaliavimo metais
dovanojo bausmę Judo karaliui Joa-
chinui ir išleido jį iš kalėjimo.
32 Jis kalbėjo su juo draugiškai ir da-
vė jam sostą, aukštesnį negu kitų ka-
ralių, kurie buvo su juo Babilone.
33 Jis pakeitė Joachino kalėjimo dra-
bužius, ir tas valgė karaliaus akivaiz-
doje per visas savo gyvenimo dienas.
34 Karalius jam paskyrė nuolatinį iš-
laikymą, kurį jis gaudavo kiekvieną
dieną per visas savo gyvenimo dienas.

RAUDŲ
KNYGA

1 Koks vienišas miestas, kuris pir-
ma buvo pilnas žmonių! Jis buvo
garsus tarp tautų, o dabar lyg našlė.
Buvo lyg kunigaikštienė, o dabar lyg
vergė.
2 Ji verkia graudžiai nakties metu,
skruostai pasruvę ašaromis. Nė vie-
nas jos meilužis neguodžia jos. Visi
draugai tapo išdavikais ir priešais.
3 Judas ištremtas vargsta ir vergauja,
gyvena tarp pagonių tautų, neturi ra-
mybės. Jo persekiotojai pasivijo jį
siaurose vietose.
4 Siono keliai tušti, niekas jais neke-
liauja į šventes. Miesto vartai sunai-
kinti, kunigai dūsauja. Jo mergaitės
liūdi, jis apimtas kartėlio.
5 Prispaudėjai viešpatauja, priešai
džiaugiasi. Viešpats siuntė tą bausmę
Jeruzalei dėl daugybės jos kalčių. Jos
vaikai priešų išvesti nelaisvėn.
6 Siono dukters grožis – praeitis. Jos
kunigaikščiai lyg elniai, nerandantys
ganyklos, bejėgiai jie eina savo prie-
šų priekyje.
7 Jeruzalė, pavergta ir pamiršta, prisi-
mena laimingus praeities laikus. Ji
pateko į priešo rankas, niekas jai ne-
padėjo. Prispaudėjai tyčiojasi iš jos
sabatų.
8 Jeruzalės nusikaltimas didelis, todėl
ji atmesta. Kas ją gerbė, dabar nieki-
na, nes matė jos nuogumą. Ji pati vai-
toja ir sukasi į šalį.
9 Jos rūbas suteptas. Ji nepagalvojo, kas
jos laukia, todėl ji visko neteko, nėra
kas ją paguostų. Viešpatie, pažvelk į
mano vargą, nes mano priešai iškilo!
10 Jos brangenybės priešų rankose.
Net pagonių tautos, kurioms Tu bu-
vai uždraudęs įeiti į ją, įsilaužė į šven-
tyklą.
11 Visa tauta dūsauja, trūksta maisto.
Jie keičia brangenybes į maistą gyvy-
bei palaikyti. Viešpatie, pažvelk į ma-
no paniekinimą!
12 Ar tai nieko nereiškia jums, einan-
tiems pro šalį? Pažvelkite ir pagalvo-
kite, ar kas kenčia tokį vargą kaip aš?
Viešpats baudžia mane savo rūstybės
įkarštyje.
13 Jis siuntė iš aukštybės ugnį ir degi-
no mane. Jis ištiesė tinklą, pagavo
mano kojas ir paklupdė mane. Jis pa-
darė mane apleistą ir besikamuojan-
čią.
14 Jis uždėjo man jungą už mano nu-
sikaltimus. Jo ranka uždėtas jungas
slegia mano pečius. Viešpats palaužė
mano jėgas, atidavė mane į galinges-
nių rankas.
15 Viešpats sunaikino visus mano stip-
riuosius; Jis sušaukė daugybę, kad su-
naikintų mano jaunuolius. Viešpats
mynė mergelę, Judo dukterį, kaip vy-
nuogių spaustuve.
16 Aš verkiu, mano skruostais rieda
ašaros. Neturiu, kas mane nuramin-
tų, kas atgaivintų mano sielą. Mano
vaikus išsklaidė galingas priešas.
17 Sionas tiesia savo rankas, bet nėra,
kas jį paguostų. Viešpats sukėlė prieš
Jokūbą jo kaimynus, jie tapo jo prie-
šais. Jeruzalė tapo jiems kaip moteris
mėnesinių metu.
18 Viešpats yra teisus, nes aš neklau-

siau Jo įsakymų. Tautos, išgirskite!
Pamatykite mano vargą! Mano jau-
nuoliai ir mergaitės išvesti į nelaisvę.
19 Aš ieškojau pagalbos tarp meilužių,
bet jie apvylė mane. Kunigai ir vyres-
nieji mirė iš bado mieste, nerasdami
maisto gyvybei palaikyti.
20 Viešpatie, pažvelk, kokia aš nelai-
minga ir nerami. Mano širdis nerims-
ta krūtinėje, nes aš neklausiau Tavęs.
Lauke siaučia kardas, o viduje – mirtis.
21 Jie išgirdo mano vaitojimą, bet nė-
ra kas mane paguostų. Mano priešai,
išgirdę, kad Tu mane baudi, džiau-
giasi. Tavo keršto diena teateina ir
jiems, kaip ji atėjo man.
22 Teiškyla ir jų nusikaltimai Tavo aki-
vaizdoje. Atlygink jiems taip, kaip
man atlyginai už mano kaltes. Mano
dūsavimams nėra galo, mano širdis
alpsta.

2 Viešpats savo rūstybės debesimi
aptemdė Siono dukterį. Jis nu-
sviedė Izraelio didybę iš dangaus į
dulkes. Rūstybės dieną Jis užmiršo
savo pakojį.
2 Viešpats negailestingai sunaikino vi-
sas Jokūbo gyvenvietes, nugriovė Ju-
do dukters tvirtoves, nusviedė į dul-
kes; karalystė ir kunigaikščiai neteko
savo garbės.
3 Jis savo rūstybėje nulaužė Izraelio
ragą, atitraukė nuo jo savo dešinę
priešų akivaizdoje ir degė Jokūbe
kaip viską ryjanti ugnis.
4 Jis savo dešine įtempė lanką kaip
priešas ir sunaikino visą Siono duk-
ters išdidumą. Jo įtūžis išsiliejo kaip
ugnis.
5 Viešpats tapo priešu: prarijo Izraelį,
prarijo jo rūmus, pavertė griuvėsiais
tvirtoves ir padaugino Judo dukrai
vargų ir kančių.
6 Savo palapinę Jis sugriovė kaip so-
do pastogę, susirinkimų vietą sunai-
kino. Viešpats pašalino Sione švenčių
ir sabatų iškilmes, paniekino savo įtū-
žyje karalius bei kunigus.
7 Viešpats atmetė savo aukurą, atsisa-
kė šventyklos, o rūmus atidavė į prie-
šų rankas. Jie šūkavo Viešpaties na-
muose kaip anksčiau iškilmių metu.
8 Viešpats nusprendė Siono dukters
sienas sunaikinti. Jis, ištempęs mata-
vimo virvę, ištiesė ranką galutiniam
sunaikinimui. Įtvirtinimai ir sienos
sunaikinti.
9 Vartai sulindo į žemę, užkaiščiai su-
linko ir sulūžo, karaliai ir kunigaikš-
čiai išsklaidyti pagonių tautose; įsta-
tymo nebeliko, pranašai nebegauna
regėjimų iš Viešpaties.
10 Siono dukters vyresnieji sėdi tylė-
dami ant žemės, galvas apsibarstę pe-
lenais ir apsisiautę ašutinėmis. Je-
ruzalės mergaitės stovi, nuleidusios
galvas.
11 Mano akys paraudo nuo ašarų, sie-
la nerimsta, širdis plyšta iš skausmo
dėl tautos sunaikinimo; kūdikiai ir
vaikai alpsta miesto gatvėse.
12 Jie sako motinoms: "Kur grūdai ir
vynas?", kai alpsta, lyg būtų sunkiai
sužeisti, ir miršta motinų glėbyje.
13 Jeruzale, kuo paguosiu ir kam pri-
lyginsiu tavo kančias? Siono dukterie,
kuo pastiprinsiu tave? Tavo žaizda
yra didelė kaip jūra. Kas gali pagydy-
ti tave?
14 Tavo pranašai pranašavo tuštybes ir
kvailystes. Jie neatidengė tavo kalčių,
kad apsaugotų nuo tremties. Jie ma-
tė melagingų regėjimų dėl tavęs ir ap-
gaulę.
15 Dabar praeiviai ploja rankomis,
švilpia ir kraipo galvas, žiūrėdami į
Jeruzalę: "Ar taip atrodo miestas, ku-

rį vadino grožio tobulybe ir visos že-
mės džiaugsmu?"
[16] Tavo priešai atvėrė burnas prieš ta-
ve, švilpia, griežia dantimis. Jie sa-
ko: "Mes prarijome ją! Tai diena, ku-
rios laukėme. Mes sulaukėme ir ma-
tome tai!"
[17] Ką Viešpats nusprendė, tą įvykdė. Jo
seniai paskelbti žodžiai išsipildė. Jis
griovė ir nesigailėjo, o tavo priešams
leido džiaugtis ir išaukštino jų ragus.
[18] Jų širdys šaukėsi Viešpaties: "Sio-
no dukters siena!" Tavo ašaros tegul
teka srovėmis dieną ir naktį! Nesu-
dėk akių ir nesiilsėk!
[19] Maldauk vakare ir nakčia! Išliek
savo širdį kaip vandenį Viešpaties
akivaizdoje. Pakelk rankas į Jį dėl sa-
vo vaikų gyvybės, kurie alpsta iš bado
gatvėse.
[20] Viešpatie, pažvelk! Argi esi ką pa-
našaus matęs? Nejaugi motinos turi
valgyti savo vaisių, kūdikius, kuriuos
glamonėjo? Argi kunigai ir pranašai
turi būti žudomi Viešpaties šventyk-
loje?
[21] Gatvių dulkėse guli jauni ir seni.
Jaunuoliai ir mergaitės krito nuo kar-
do. Pykčio metu juos nužudei, išžu-
dei nesigailėdamas.
[22] Tu pašaukei iš visų kampų lyg į
šventas iškilmes mano priešus taip,
kad Viešpaties įtūžio dieną nė vienas
neištrūko ir nepabėgo. Kuriuos augi-
nau ir auklėjau, sunaikino priešas.

3 Aš – žmogus, patyręs vargą nuo
Jo rūstybės lazdos.
[2] Jis atvedė mane į tamsybę, o ne į
šviesą.
[3] Jis laiko ištiesęs savo ranką prieš
mane visą dieną.
[4] Jis pasendino mano kūną ir odą, su-
laužė kaulus.
[5] Jis apsupo mane kartybe ir vargu,
[6] perkėlė į tamsą kaip mirusį.
[7] Jis uždarė man duris ir apkalė ma-
ne sunkiomis grandinėmis.
[8] Aš šaukiu ir meldžiuosi, bet Jis ne-
atsako į mano maldą.
[9] Jis užtvėrė mano kelius tašytais ak-
menimis ir mano takus iškraipė.
[10] Jis tykojo manęs kaip lokys, kaip
liūtas lindynėje.
[11] Jis mane paklaidino, sudraskė ir
paliko vienišą.
[12] Įtempęs lanką, Jis pastatė mane
taikiniu
[13] ir pervėrė mano širdį strėlėmis.
[14] Aš tapau pajuoka visai savo tau-
tai, apie mane jie dainuoja per die-
ną.
[15] Jis pasotino mane kartybėmis ir gir-
dė metėlėmis.
[16] Jis išlaužė mano dantis į žvyrą, už-
pylė mane pelenais.
[17] Neturiu ramybės ir nežinau, kas yra
gerovė.
[18] Aš tariau: "Mano stiprybė ir viltis
Viešpatyje pražuvo".
[19] Atsimink mano vargą, kartybę, me-
tėlę ir tulžį.
[20] Mano siela nuolat tai atsimena ir
yra pažeminta manyje.
[21] Nors aš viso to neužmirštu, visgi
dar turiu vilties.
[22] Viešpaties malonė nepranyko, Jo
gailestingumas dar nepasibaigė.
[23] Tai atsinaujina kas rytą, ir didelė
yra Jo ištikimybė.
[24] Viešpats yra mano dalis, todėl vil-
siuosi Juo.
[25] Viešpats yra geras Jo laukiantiems
ir ieškantiems.
[26] Gera yra turėti viltį ir kantriai lauk-
ti Viešpaties išgelbėjimo,
[27] gera žmogui nešti jungą nuo pat
jaunystės.

28 Jis sėdi atsiskyręs ir tyli, nes tai
Viešpaties uždėta našta.
29 Jis paliečia dulkes savo burna:
"Galbūt dar yra vilties".
30 Jis atsuka skruostą jį mušančiam,
sotinasi panieka,
31 nes Viešpats neatstumia amžiams.
32 Jis siunčia sielvartą, bet vėl pasigai-
li dėl savo malonės gausos.
33 Jis nenori varginti žmonių ir sukelti
jiems sielvarto.
34 Kai mindžioja kojomis belaisvius,
35 kai Aukščiausiojo akivaizdoje pa-
mina žmogaus teises,
36 kai iškraipo žmogaus bylą, Viešpats
tam nepritaria.
37 Kas gali sakyti, kad įvyksta ir tai,
ko Viešpats neįsako?
38 Ar ne iš Aukščiausiojo burnos atei-
na, kas gera ir kas pikta?
39 Kodėl žmogus skundžiasi, baudžia-
mas dėl savo nuodėmių?
40 Patikrinkime savo kelius ir grįžki-
me prie Viešpaties.
41 Kelkime savo širdis ir rankas į Die-
vą danguose.
42 Mes nusikaltome ir maištavome, ir
Tu mums neatleidai.
43 Tu apsisiautei rūstybe ir persekiojai
mus, Tu žudei mus nesigailėdamas.
44 Tu apsigaubei debesiu taip, kad
maldos nepasiektų Tavęs.
45 Tu padarei mus sąšlavomis ir atma-
tomis tarp tautų.
46 Mūsų priešai atvėrė savo burnas
prieš mus.
47 Baimė ir žabangai užgriuvo mus,
griovimas ir sunaikinimas.
48 Mano akys pasruvo ašaromis dėl
tautos sunaikinimo.
49 Mano ašaros plūs nesulaikomai, be
perstojo,
50 kol Viešpats pažvelgs iš dangaus į
mus.
51 Aš liūdžiu dėl savo miesto dukterų.
52 Priešai pagavo mane kaip paukštį
be priežasties,
53 įmetė mane gyvą į duobę, mėtė ak-
menimis.
54 Vanduo pakilo iki mano galvos;
maniau, esu žuvęs.
55 Viešpatie, iš duobės gilybės šau-
kiausi Tavęs.
56 Tu išgirdai mano balsą. Nenukreipk
savo ausies nuo mano šauksmo.
57 Tu priartėjai, kai šaukiausi Tavo pa-
galbos, ir tarei: "Nebijok".
58 Viešpatie, Tu atėjai man į pagalbą
ir išgelbėjai mano gyvybę.
59 Viešpatie, Tu matei man daromą
skriaudą, išspręsk mano bylą.
60 Tu matei jų įniršį ir visus jų suma-
nymus prieš mane;
61 Tu girdėjai jų patyčias ir visus jų
sumanymus prieš mane.
62 Mano priešininkų lūpos visą laiką
planuoja pikta prieš mane.
63 Ar jie sėdi, ar keliasi, aš esu jų dai-
na.
64 Viešpatie, atlygink jiems pagal jų
darbus.
65 Suteik jų širdims skausmo. Prakei-
kimas tekrinta ant jų.
66 Viešpatie, persekiok juos ir nušluok
nuo žemės paviršiaus.

4 Kaip grynas auksas patamsėjo,
kaip jis pasikeitė! Šventyklos ak-
menys guli išmėtyti visur gatvėse.
2 Brangūs Siono sūnūs, prilygstantys
auksui, dabar laikomi moliniais in-
dais, puodžiaus rankų darbu!
3 Net jūrų pabaisos maitina ir žindo
savo vaikus, o mano tautos duktė ta-
po žiauri lyg strutis dykumoje.
4 Nuo troškulio kūdikių liežuvis prili-
po prie gomurio. Vaikai prašo duo-
nos, bet niekas jiems neatlaužia jos.

5 Valgę skanumynus, dabar miršta
gatvėse badu; išauginti purpuro dra-
bužiuose, dabar guli dulkėse.
6 Bausmė už mano tautos kaltę yra
didesnė už Sodomos bausmę, kuri
buvo sunaikinta per akimirką be
žmogaus rankos.
7 Jos nazarėnai buvo švaresni už snie-
gą, baltesni už pieną, jų kūnas raus-
vesnis už koralus, išvaizda gražesnė
už safyrą.
8 Dabar jų veidai juodesni už anglį,
jie nebeatpažįstami gatvėje, jų oda
prilipusi prie kaulų, sudžiūvusi kaip
medis.
9 Laimingesni kritę kovoje negu mirę
badu, nes jų kūnas seko pamažu ir,
netekę maisto, jie mirė.
10 Gailestingosios moterys virė ir val-
gė savo pačių vaikus; tai buvo jų
maistas mano tautos sunaikinimo
metu.
11 Viešpaties rūstybė pasireiškė, Jis iš-
liejo savo įtūžį. Jis įžiebė Sione ugnį,
kuri sunaikino jo pamatus.
12 Žemės karaliai ir pasaulio gyvento-
jai netikėjo, kad priešas galėtų įženg-
ti į Jeruzalę.
13 Tas įvyko dėl pranašų nuodėmių ir
kunigų kalčių, kurie praliejo teisiųjų
kraują miesto viduryje.
14 Jie vaikščiojo gatvėmis lyg akli, taip
susitepę nekaltųjų krauju, kad buvo
baisu juos paliesti.
15 Apie juos buvo sakoma: "Pasitrau-
kite, jie nešvarūs, nepalieskite jų!"
Jie pabėgo ir klajojo aplinkui, bet net
pagonys sakė: "Jų neturi būti tarp
mūsų!"
16 Pats Viešpats juos išsklaidė ir ne-
kreipė dėmesio į juos; nebuvo pa-
garbos nei kunigams, nei vyresnie-
siems.
17 Mes pavargome, belaukdami pa-
galbos, bet jos nesulaukėme. Laukė-
me pagalbos iš tautos, kuri negalėjo
mums padėti.
18 Mūsų žingsniai buvo sekami, nega-
lėjome net gatvėje pasirodyti. Mūsų
galas artėjo, dienos baigėsi.
19 Persekiotojai buvo greitesni už pa-
dangių erelius. Jie gaudė mus kalnuo-
se, tykojo dykumose.
20 Viešpaties pateptąjį jie sugavo, o
mes tikėjome, kad jo ūksmėje gyven-
sime tarp tautų.
21 Edomo dukra, gyvenanti Ūzo kraš-
te, džiaukis ir būk linksma! Ir tave
pasieks keršto taurė, tu taip pat būsi
nugirdyta ir apsinuoginsi.
22 Siono dukra, tavo bausmė baigta!
Jis tavęs nebeištrems. Jis aplankys ta-
vo kaltę, Edomo dukra, ir iškels tavo
nuodėmes.

5 Viešpatie, atsimink, kas įvyko.
Pažvelk, atkreipk dėmesį į mūsų
vargus.
2 Mūsų paveldas ir namai svetimųjų
rankose.
3 Mes esame našlaičiai, mūsų moti-
nos – našlės;
4 privalome pirkti savo vandenį ir
mokėti pinigus už savo malkas.
5 Mus vargina sunkiais darbais ir pa-
vargus neleidžia atsikvėpti.
6 Prašėme pagalbos egiptiečių ir asi-
rų, kad bent duonos gautume.
7 Mūsų tėvai nusikalto, o mes turime
nešti jų kaltę.
8 Vergai viešpatauja mums, ir niekas
negali mūsų išvaduoti iš jų rankos.
9 Bijodami kardo dykumoje, mes par-
sigabenome duonos.
10 Mūsų oda pajuodusi kaip krosnis
nuo siaučiančio bado.
11 Moterys ir mergaitės prievartauja-
mos Sione ir Judo miestuose.

12 Kunigaikščius jie pakorė, o vyres-
niųjų negerbia.
13 Jauni vyrai verčiami girnomis malti,
vaikai klumpa po sunkiomis naštomis.
14 Vyresnieji nebesirodo prie miesto
vartų, ir vaikai nebesusirenka žaisti.
15 Mūsų širdies džiaugsmas dingo, žai-
dimai virto liūdesiu.
16 Karūna nuo galvos nukrito. Vargas
mums, nes mes nusikaltome.
17 Todėl mūsų širdis alpsta, akys ap-
temo.
18 Siono kalnas apleistas, lapės gyve-
na jame.
19 Bet Tu, Viešpatie, pasilieki per
amžius. Tavo sostas lieka kartų kar-
toms.
20 Kodėl Tu mus taip ilgai užmiršai ir
palikai?
21 Viešpatie, sugrąžink mus pas save,
ir mes sugrįšime. Atnaujink mus kaip
anomis dienomis!
22 Argi Tu mus visiškai atstūmei ir
rūstausi amžinai?

EZECHIELIO
PRANAŠYSTĖ

1 Tai buvo trisdešimtaisiais metais,
ketvirto mėnesio penktą dieną,
man esant tarp tremtinių prie Cho-
baro upės. Atsivėrė dangūs, ir aš ma-
čiau Dievo regėjimus.
2 Penktaisiais karaliaus Joachino
tremties metais, penktą mėnesio die-
ną,
3 Viešpats kalbėjo kunigui Ezechie-
liui, Buzio sūnui, chaldėjų krašte prie
Chobaro upės. Viešpaties ranka bu-
vo ten ant jo.
4 Aš mačiau iš šiaurės kylantį viesulą
ir debesis, aplinkui liepsnojo ugnis.
Ugnies vidurys spindėjo lyg žėrintis
gintaras.
5 Liepsnų viduryje mačiau keturias
būtybes. Jų išvaizda buvo panaši į
žmogaus.
6 Kiekviena jų turėjo keturis veidus ir
keturis sparnus.
7 Jų kojos buvo tiesios, o kojų pėdos
panašios į veršio kanopas. Būtybės ži-
bėjo kaip išlydytas varis.
8 Po jų sparnais keturiuose šonuose
buvo žmogaus rankos. Veidus ir spar-
nus jos turėjo keturiose pusėse.
9 Sparnai lietė vienas kitą. Eidamos
jos nesisuko, kiekviena ėjo tiesiai.
10 Visų keturių veidai atrodė taip:
priekyje buvo žmogaus veidas, deši-
nėje – liūto veidas, kairėje – veršio vei-
das ir užpakalyje – erelio veidas.
11 Jų sparnai buvo ištiesti ir pakelti į
viršų. Du sparnai lietė vienas kitą, ki-
ti du – dengė jų kūnus.
12 Jos ėjo kiekviena tiesiai pirmyn.
Kur dvasia norėjo eiti, ten jos ir ėjo,
ir eidamos nepasisukdavo.
13 Būtybės atrodė kaip degančios ang-
lys, kaip žibintai. Ugnis judėjo tarp
būtybių. Ji buvo labai šviesi, o iš jos
žybčiojo žaibai.
14 Būtybės judėjo pirmyn ir atgal tarsi
žaibai.
15 Žiūrėdamas į būtybes, mačiau ant
žemės prie kiekvienos iš jų po ratą.
16 Ratai atrodė lyg berilis. Visi keturi

buvo vienodi ir taip pat padaryti.
Kiekvienas iš jų atrodė lyg būtų ratas
rate.
17 Jie judėdavo į keturias puses nepa-
sisukdami.
18 Jų ratlankiai buvo aukšti ir kelian-
tys baimę. Visi keturi ratlankiai buvo
pilni akių.
19 Einant būtybėms, drauge ėjo ir ra-
tai; pakilus būtybėms aukštyn, pakil-
davo ir ratai.
20 Kur dvasia ėjo, ir jie ėjo; pakilus
dvasiai, ir ratai pakildavo, nes būty-
bių dvasia ir buvo ratuose.
21 Jei jos ėjo, ir jie ėjo drauge, jei jos
sustodavo, sustodavo ir jie; jei jos
pakildavo nuo žemės, pakildavo ir
ratai, nes būtybių dvasia buvo ratuo-
se.
22 Virš būtybių galvų buvo kažkas pa-
našaus į dangaus skliautą, kuris žė-
rėjo kaip krištolas ir gaubė jas.
23 Po skliautu kiekviena būtybė dviem
sparnais dengė savo kūną, o kiti du
sparnai buvo ištiesti.
24 Joms judant, girdėjau jų sparnų ūži-
mą lyg galingo vandenyno, lyg Visa-
galio balsą, lyg didelės kariuomenės
stovyklos triukšmą. Joms sustojus,
sparnai nusileisdavo.
25 Nuo skliauto, esančio virš jų galvų,
aidėjo balsas. Kai jos stovėjo, sparnai
buvo nuleisti.
26 Virš skliauto, kuris buvo virš jų gal-
vų, mačiau lyg sostą iš safyro ir ant jo
sėdinčią į žmogų panašią būtybę.
27 Būtybė nuo juosmens aukštyn ir że-
myn spindėjo lyg gintaras, lyg ugnies
liepsnos,
28 lyg lankas, kuris pasirodo debesyse
lyjant, Jį supo spindėjimas. Tai buvo
Viešpaties šlovės pasirodymas. Pama-
tęs tai, kritau veidu žemėn ir išgirdau
balsą.

2 Jis kalbėjo: "Žmogaus sūnau, sto-
kis, Aš kalbėsiu su tavimi".
2 Jam pradėjus kalbėti, dvasia pastatė
mane ant kojų, ir aš klausiausi kal-
bančio.
3 Jis tarė: "Žmogaus sūnau, Aš siun-
čiu tave pas Izraelio žmones, pas
maištingą tautą, kuri maištauja prieš
mane. Jie ir jų tėvai priešinosi man
iki šios dienos.
4 Žmonės, pas kuriuos siunčiu tave,
yra įžūlūs ir nepalenkiamos širdies.
Tu jiems sakyk: 'Taip sako Dievas'.
5 Ar jie klausys, ar neklausys, nes jie
yra maištinga tauta, tačiau žinos, kad
pranašas buvo tarp jų.
6 Tu, žmogaus sūnau, nebijok jų ir ne-
išsigąsk jų kalbų. Nors tave supa dil-
gėlės ir erškėčiai, nors gyveni tarp
skorpionų, nebijok jų žodžių ir neiš-
sigąsk jų žvilgsnių, nes jie yra maiš-
tinga tauta.
7 Kalbėk jiems mano žodžius, nepai-
sydamas, ar jie klausys, ar neklausys jų.
8 Tu, žmogaus sūnau, klausyk, ką tau
sakau, nebūk maištininkas kaip jie.
Tu valgyk, ką tau duosiu".
9 Aš pažvelgiau ir pamačiau į mane
ištiestą ranką. Ranka laikė knygos ri-
tinį.
10 Jis išskleidė ritinį prieš mane. Jame
buvo prirašyta abiejose pusėse: "Rau-
dos, dejonės ir vargai".

3 Jis tarė man: "Žmogaus sūnau,
suvalgyk, ką matai prieš save!
Suvalgęs šitą ritinį, eik ir kalbėk Izra-
elio namams".
2 Tada aš išsižiojau, ir Jis davė man
suvalgyti ritinį.
3 Ir Jis tarė man: "Žmogaus sūnau,
valgyk šį ritinį ir pasisotink juo". Aš
jį suvalgiau, ir jis mano burnoje buvo
saldus kaip medus.

4 Jis tada vėl kalbėjo: "Žmogaus sū-
nau, dabar eik į Izraelio namus ir kal-
bėk jiems mano žodžius.
5 Tu siunčiamas ne pas svetimą tautą
su nesuprantama kalba, bet pas Izra-
elį.
6 Ne pas tautas, kurių kalbos tu ne-
moki. Jei pas juos tave siųsčiau, jie
klausytų tavęs.
7 Bet Izraelis neklausys tavęs, nes jis
ir manęs neklauso. Izraelio tauta yra
kietasprandė ir kietaširdė.
8 Aš padariau tavo veidą tvirtą prieš
jų veidus ir tavo kaktą kietą prieš jų
kaktas.
9 Ji bus kieta kaip deimantas, kietes-
nė už titnagą. Nebijok jų ir neišsigąsk
jų žvilgsnių, nes tai maištinga tauta.
10 Žmogaus sūnau, visus mano žo-
džius, kuriuos tau kalbu, klausyk au-
simis ir priimk širdimi.
11 Eik pas tremtinius, savo tautiečius,
ir jiems kalbėk; ar jie klausys, ar ne-
klausys, sakyk: 'Taip sako Viešpats' ".
12 Dvasia pakėlė mane, ir už savęs iš-
girdau griausmingą balsą: "Palaimin-
ta Viešpaties šlovė šioje vietoje",
13 taip pat būtybių sparnų šlamėjimą
ir ratų dundėjimą – tai buvo didelis
dundesys.
14 Dvasia pakėlė ir nunešė mane. Aš
nuėjau apkartęs, degančia dvasia, bet
Viešpaties ranka buvo stipri ant ma-
nęs.
15 Aš atėjau į Telabibą pas tremtinius,
kurie gyveno prie Chobaro upės. Ten
sėdėjau septynias dienas tarp jų labai
susirūpinęs.
16 Septynioms dienoms praėjus, Vieš-
pats kalbėjo man:
17 "Žmogaus sūnau, Aš paskyriau ta-
ve sargybiniu Izraelio namams. Ką iš-
girsi iš manęs, pranešk jiems mano
vardu.
18 Jei Aš sakysiu nedorėliui: 'Tu mir-
si', bet tu neįspėsi jo ir nepamokysi,
kad jis paliktų savo nedorą kelią ir
išliktų gyvas, nedorėlis mirs dėl savo
nusikaltimų, bet jo kraujo pareikalau-
siu iš tavo rankų.
19 Jei tu įspėsi nedorėlį, bet jis neatsi-
vers nuo savo nedorybių ir nepakeis
savo kelių, jis mirs dėl savo nusikalti-
mų, bet tu išgelbėsi savo sielą.
20 Jei teisusis, nusigręžęs nuo teisu-
mo, darys pikta, Aš padėsiu jam kely-
je suklupimo akmenį, ir jis mirs. Jei
nebūsi įspėjęs jo, jis mirs dėl savo
nuodėmės ir jo teisių darbų nebus at-
siminta, bet jo kraujo pareikalausiu
iš tavo rankų.
21 Jei tu įspėsi teisųjį, kad jis nenusi-
kalstų, ir jis nenusikals, jis išliks gy-
vas, nes paklausė įspėjimo, ir tu iš-
gelbėsi savo sielą".
22 Viešpaties ranka buvo ant manęs ir
Jis tarė: "Eik į lygumą, ten Aš kalbė-
siu su tavimi".
23 Aš išėjau į lygumą. Čia buvo Vieš-
paties šlovė, kaip ją mačiau prie Cho-
baro upės. Aš kritau veidu žemėn.
24 Dvasia įėjo į mane, pastatė mane
ant kojų ir įsakė: "Eik ir užsirakink
savo namuose.
25 Žmogaus sūnau, tu būsi surištas ir
negalėsi vaikščioti tarp žmonių.
26 Tapsi nebyliu, nebegalėsi įspėti tų
maištingų žmonių.
27 Kai Aš kalbėsiu su tavimi, atversiu
tavo burną, ir tu jiems sakysi: 'Taip
sako Viešpats'. Tada, kas klausys, te-
klauso, o kas neklausys, teneklauso,
nes jie yra maištingi žmonės".

4 "Tu, žmogaus sūnau, pasiimk ply-
tą, pasidėk ją prieš save ir nu-
braižyk ant jos Jeruzalės miestą.
2 Apgulk miestą, padaryk sutvirtini-

mus, pylimą, karių stovyklas ir sienų
griovimo įtaisus.
[3] Dar paimk geležinę skardą ir pasta-
tyk ją kaip geležinę sieną tarp savęs
bei miesto. Atgręžk savo veidą į jį, ir
jis bus apgultas – tu būsi jį apgulęs.
Tai bus ženklas Izraelio namams.
[4] Tu atsigulk ant kairiojo šono ir už-
dėk ant jo Izraelio namų kaltę. Kiek
dienų gulėsi, tiek neši jų kaltę.
[5] Ant tavęs uždėjau jų kaltės metus,
atitinkamą dienų skaičių. Tris šimtus
devyniasdešimt dienų tu neši Izraelio
kaltę.
[6] Kai tai atliksi, tada gulkis ant deši-
niojo šono ir nešk Judo kaltę ketu-
riasdešimt dienų. Aš įskaitysiu tau
dieną už metus.
[7] Tu atsigręžk veidu į apgultą Jeruza-
lę ir pranašauk ištiesęs apnuogintą
ranką į miestą.
[8] Aš surišau tave virvėmis, kad nega-
lėtum apsiversti nuo vieno šono ant
kito, kol pasibaigs Jeruzalės apgul-
tis.
[9] Imk kviečių, miežių, pupų, lešių, so-
jų bei rugių, sudėk visa į vieną indą ir
pasigamink maistą daugeliui dienų.
Kai gulėsi ant šono, valgyk jį tris šim-
tus devyniasdešimt dienų.
[10] Maistą valgyk pagal svorį, dienai
dvidešimt šekelių. Tiek valgyk kas
dieną.
[11] Vandenį gerk atseikėtą, kas dieną
po šeštą dalį hino.
[12] Valgyk tai kaip miežinius papločius
ir iškepk juos ant žmogaus mėšlo jų
akivaizdoje.
[13] Taip izraelitai valgys suteptą mais-
tą, gyvendami tarp pagonių, kur Aš
juos išsklaidysiu".
[14] Tada atsakiau: "Ak, Viešpatie Die-
ve, aš niekada nesu susitepęs: nuo
savo jaunystės iki šios dienos ne-
valgiau pastipusio nei sudraskyto gy-
vulio, nešvarios mėsos neturėjau savo
burnoje".
[15] Viešpats sakė: "Tau leidžiu ruošiant
maistą vietoje žmonių mėšlo naudoti
galvijų mėšlą.
[16] Žmogaus sūnau, Aš Jeruzalėje su-
naikinsiu duonos ramstį. Jie valgys
susirūpinę maistą pagal svorį ir gers
išsigandę atseikėtą vandenį.
[17] Jiems neužteks nei maisto, nei van-
dens. Jie žiūrės vienas į kitą išsigan-
dę ir žus dėl savo nusikaltimų".

5 "Žmogaus sūnau, imk aštrų peilį
ir naudok jį kaip skustuvą. Juo
nuskusk savo galvos plaukus ir barz-
dą. Po to imk svarstykles ir sverda-
mas padalink plaukus.
[2] Vieną trečdalį sudegink miesto vi-
duryje, apgulčiai baigiantis, antrą
trečdalį sukapok peiliu ir paskutinį
trečdalį paleisk pavėjui, o Aš išsi-
trauksiu iš paskos kardą.
[3] Paimk kelis plaukus ir pririšk juos
prie savo apsiausto kampo.
[4] Kelis iš jų įmesk į ugnį ir sudegink.
Iš ten ugnis pasklis po visą Izraelį".
[5] Taip sako Viešpats Dievas: "Tai Je-
ruzalė. Aš ją įkūriau tarp pagonių
tautų.
[6] Bet ji paniekino mano sprendimus
labiau negu pagonių tautos ir mano
nuostatus labiau negu aplinkui esan-
tys kraštai, atmesdama mano spren-
dimus ir nesilaikydama mano įstaty-
mo.
[7] Kadangi jūsų nedorybių daugiau ne-
gu nedorybių aplink jus gyvenančių
tautų ir jūs nesielgėte pagal mano įsa-
kymus, nesilaikėte mano nuostatų ir
nepaisėte netgi nuostatų aplinkui jus
gyvenančių tautų,
[8] todėl Aš pats esu prieš jus ir įvyk-

dysiu teismą tavo viduryje tautų aki-
vaizdoje.
9 Izraeli, už tavo bjaurystes tau dary-
siu tai, ko niekada nedariau ir nebe-
darysiu.
10 Todėl jūsų tėvai valgys savo vaikus
ir vaikai tėvus. Aš įvykdysiu teismą
tavyje ir jūsų likutį išblaškysiu į visas
puses.
11 Kaip Aš gyvas, – sako Viešpats, –
tikrai jus naikinsiu ir nepasigailėsiu,
nes jūs savo bjaurystėmis ir neteisy-
bėmis sutepėte mano šventyklą.
12 Vienas jūsų trečdalis mirs nuo ma-
ro ir bado, antrasis trečdalis – nuo
kardo, o trečiąją dalį išblaškysiu į vi-
sus vėjus ir ištrauksiu kardą paskui
juos.
13 Savo rūstybę įvykdysiu ir pasiten-
kinsiu. Tada jie žinos, kad Aš, Vieš-
pats, kalbėjau savo uolume, kai savo
kerštą visiškai būsiu įvykdęs.
14 Aš padarysiu tave dykyne bei pa-
juoka visoms aplinkui esančioms tau-
toms ir praeinantiems pro šalį.
15 Jūs būsite piktžodžiavimu ir pajuo-
ka, įspėjimu ir pasibaisėjimu aplinki-
nėms tautoms. Aš, Viešpats, tai pasa-
kiau.
16 Aš šaudysiu į jus bado strėlėmis ir
sunaikinsiu duonos ramstį.
17 Aš užleisiu badą ir laukinius žvėris,
kurie naikins tave. Maras ir kardas
eis per tave".

6 Viešpats kalbėjo:
2 "Žmogaus sūnau, pažvelk į Izraelio
kalnus ir pranašauk prieš juos.
3 Sakyk: 'Izraelio kalnai, klausykitės
Viešpaties Dievo žodžio! Taip sako
Viešpats Dievas kalvoms ir kalnams,
upėms ir slėniams: 'Aš užleisiu kar-
dą ir sunaikinsiu jūsų aukštumas.
4 Jūsų aukurai bus nugriauti, atvaiz-
dai sutrupinti; jūsų nužudytieji gulės
ant žemės prie jūsų stabų.
5 Izraelitų lavonai gulės prie jų stabų.
Jūsų kaulai bus išsklaidyti apie auku-
rus.
6 Jūsų gyvenvietės ir miestai ištuštės,
aukštumos bus sunaikintos ir aukurai
apleisti, stabai bus sulaužyti ir atvaiz-
dai sutrupinti bei sunaikinti.
7 Nužudytieji kris tarp jūsų ant žemės.
Tada jūs žinosite, kad Aš esu Vieš-
pats.
8 Tačiau Aš paliksiu likutį, kurį išgel-
bėsiu nuo kardo. Jie gyvens išsklaidy-
ti tautose.
9 Išlikusieji, išsklaidyti tarp tautų ir iš-
vesti į nelaisvę, atsimins mane. Aš jų
pasileidusią ir nuo manęs nusisuku-
sią širdį palaušiu ir jų akis, paleistu-
vingai žiūrėjusias į stabus, atversiu,
kad jie bjaurėsis patys savęs ir savo
piktų darbų.
10 Jie žinos, kad Aš esu Viešpats ir
kad mano įspėjimai nebuvo tušti'.
11 Plok delnais, trypk kojomis ir sa-
kyk: 'Vargas Izraelio namams dėl jų
piktybių. Jie žus nuo kardo, bado ir
maro.
12 Kas toli gyvena, mirs nuo maro, kas
arti – kris nuo kardo, kas išliks gy-
vas – mirs badu. Taip Aš įvykdysiu sa-
vo rūstybę.
13 Tada jūs žinosite, kad Aš esu Vieš-
pats, kai jų nukautieji gulės tarp sta-
bų, aplink aukurus, kalvose ir ant kal-
nų, po žaliuojančiais medžiais ir ša-
kotais ąžuolais, kur jie smilkė sta-
bams kvepiančius smilkalus.
14 Aš ištiesiu savo ranką ir padarysiu
kraštą tuščią, sunaikinsiu jų gyvenvie-
tes, pradėdamas nuo pietų dykumos
iki Reblos miesto. Tada jie žinos, kad
Aš esu Viešpats' ".

7 Viešpats kalbėjo:
2 "Žmogaus sūnau, taip sako Viešpats
Dievas Izraelio žemei: 'Atėjo galas visiems keturiems žemės pakraščiams.
3 Dabar atėjo galas ir tau! Aš siųsiu
prieš tave savo rūstybę, teisiu tave pagal tavo kelius, atlyginsiu už bjaurius darbus.
4 Aš nepasigailėsiu tavęs, bet bausiu
tave už tavo kelius ir užleisiu ant tavęs tavo bjaurystes. Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats'.
5 Viešpats Dievas sako: 'Nelaimė ir
tik nelaimė ateina!
6 Atėjo galas, jis ieško tavęs. Štai jis
atėjo.
7 Tavo eilė būti sunaikintam atėjo!
Tu, kuris gyveni krašte, ne džiaugsmo, bet sunaikinimo diena atėjo.
8 Tuojau išliesiu savo rūstybę ant ta-
vęs, teisiu tave pagal tavo kelius ir bausiu už visas tavo bjaurystes.
9 Aš nepasigailėsiu tavęs, bet bausiu
tave už tavo kelius ir tavo bjaurystes užvesiu ant tavęs. Tada žinosite, kad Aš – Viešpats, kuris baudžia.
10 Štai diena atėjo, pražūtis prisiarti-
no. Neteisybė žydi, išdidumas žaliuoja!
11 Smurtas išaugo į nedorybės lazdą,
nieko neliks nei iš jų turto, nei iš garbės, nei iš didybės.
12 Metas priartėjo, diena atėjo. Tene-
sidžiaugia pirkėjas ir teneliūdi pardavėjas, nes ateina bausmė visiems nusikaltusiems.
13 Pardavėjas nebeatgaus parduoto
daikto, nors ir gyvas tebebūtų, nes sunaikinimas laukia visų; nė vienas nusikaltęs neišliks gyvas.
14 Pūskite trimitą, pasirenkite kovai!
Bet nė vienas neina į kovą, nes mano rūstybė prieš visą jų daugybę.
15 Lauke kardas! Viduje maras ir ba-
das! Kas lauke, žus nuo kardo, kas mieste, mirs nuo bado ir maro.
16 Jei kas išsigelbės, bus kaip slėnių
balandis kalnuose; jie visi dejuos dėl savo nuodėmių.
17 Visų rankos nusilps ir keliai links.
18 Jie apsisiaus ašutinėmis ir juos ap-
ims baimė. Gėda bus jų veiduose ir plikė ant galvų.
19 Jie išmes savo auksą ir sidabrą,
nes auksas ir sidabras neišgelbės jų Viešpaties rūstybės dieną. Jie nepatenkins savo sielų ir nepasisotins, nes tai tapo jų suklupimo akmeniu.
20 Iš savo papuošalų, kuriais didžia-
vosi, jie pasidarė bjaurius atvaizdus. Todėl jų brangenybes padariau beverčiais daiktais.
21 Aš atiduosiu juos svetimšaliams
kaip grobį, žemės nedorėliai išplėš juos ir suterš.
22 Aš nusigręšiu nuo jų, leisiu išnie-
kinti savo šventyklą. Plėšikai įsilauš, išnaikins ir apiplėš ją.
23 Kraštas ir miestas yra pilni nekalto
kraujo, nusikaltimų ir smurto.
24 Aš atvesiu blogiausias tautas, ir jie
paveldės jų namus. Padarysiu galą stipriojo pasipūtimui, ir jų šventos vietos bus išniekintos.
25 Ateina sunaikinimas; jie ieško tai-
kos, bet jos nebus.
26 Nelaimė seks nelaimę, gąsdinantys
pranešimai bus vienas po kito. Jie veltui ieško pranašų regėjimų. Įstatymo nebebus pas kunigus ir patarimo pas vyresniuosius.
27 Karalius gedės, kunigaikščiai bus
apimti siaubo, tauta palūš. Aš padarysiu jiems taip, kaip jie darė, teisiu juos taip, kaip jie teisė. Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats' ".

8 Šeštaisiais metais, šešto mėnesio
penktą dieną, kai aš sėdėjau savo namuose su Judo vyresniaisiais, Viešpaties ranka palietė mane.
2 Aš pamačiau prieš save lyg žmogaus pavidalą; nuo juosmens žemyn atrodė lyg liepsnojanti ugnis, o nuo juosmens aukštyn – tarsi žėrintis gintaras.
3 Jis ištiesė ranką ir nutvėrė mane už galvos plaukų. Dvasia pakėlė mane tarp dangaus ir žemės ir nunešė mane Dievo regėjime į Jeruzalę prie vidaus kiemo vartų šiaurės pusėje, kur stovėjo pavydo stabas, kuris kėlė pavydą.
4 Ir ten aš pamačiau Izraelio Dievo šlovę, kaip ją buvau matęs regėjime lygumoje.
5 Jis man sakė: "Žmogaus sūnau, pažvelk į šiaurės pusę". Aš žiūrėjau, ir štai prie pat aukuro, prie vartų, stovėjo pavydo stabas.
6 Jis man kalbėjo toliau: "Žmogaus sūnau, ar matai, ką jie daro? Izraelio namai daro dideles bjaurystes, kad Aš pasitraukčiau iš savo šventyklos. Bet apsisuk, ir pamatysi dar didesnių bjaurysčių!
7 Jis atvedė mane prie šventyklos vartų ir parodė man sienoje skylę.
8 Jis liepė man: "Žmogaus sūnau, kask po siena!" Prakasęs sieną, radau duris.
9 Jis liepė įeiti ir pažiūrėti, kas čia vyksta.
10 Įėjęs mačiau ant sienų roplių, nešvarių gyvūnų ir Izraelio stabų piešinius.
11 Prieš juos stovėjo septyniasdešimt Izraelio vyresniųjų su Jasaniju, Safano sūnumi. Kiekvienas laikė rankoje po smilkytuvą, iš kurių kilo aukštyn tirštas smilkalų debesis.
12 Jis klausė: "Žmogaus sūnau, ar matai, ką Izraelio vyresnieji tamsoje daro prie stabų piešinių? Jie sako: 'Viešpats paliko kraštą, Jis nemato mūsų' ".
13 Jis vėl man tarė: "Apsisuk, ir pamatysi dar didesnių bjaurysčių".
14 Jis įvedė mane į Viešpaties namus pro šiaurinius vartus. Čia sėdėjo moterys ir apraudojo Tamusą.
15 Jis tarė man: "Žmogaus sūnau, ar matai, kas čia vyksta? Apsisuk ir pamatysi bjaurysčių, didesnių už šitas".
16 Jis įvedė mane į Viešpaties namų kiemą. Tarp Viešpaties šventyklos durų ir aukuro stovėjo maždaug dvidešimt penki vyrai, nusigręžę nuo Viešpaties šventyklos į rytus, ir garbino saulę.
17 Jis tarė: "Žmogaus sūnau, ar matai, kas čia vyksta? Ar negana to, kas yra Jude! Šitie nusikaltimai bei smurtas vėl užtrauks mano bausmę.
18 Aš išliesiu ant jų savo įtūžį, nesigailėsiu jų ir nebūsiu jiems nuolaidus. Nors jie garsiai šauksis mano pagalbos, neišklausysiu jų".

9 Jis šaukė garsiu balsu: "Ateikite,
sprendimo miestui vykdytojai! Kiekvienas atsineškite naikinimo įrankį!"
2 Atėjo šeši vyrai nuo šiaurės aukštutinių vartų. Kiekvienas atsinešė naikinimo įrankį; tarp jų buvo vyras, apsivilkęs drobiniais. Jis laikė dešinėje rankoje rašymo priemones. Atėję jie sustojo prie varinio aukuro.
3 Izraelio Dievo šlovė pasitraukė nuo cherubo, ant kurio ji būdavo, prie šventyklos slenksčio. Jis šaukė drobiniais apsivilkusiam, kuris turėjo rašymo priemonių:
4 "Pereik Jeruzalės miesto viduriu ir paženklink kaktoje tuos žmones, ku-

rie dejuoja ir šaukia dėl mieste daromų bjaurysčių".
[5] Kitiems, man girdint, Jis įsakė: "Eikite paskui jį ir žudykite! Nesigailėkite nieko.
[6] Žudykite senius, jaunuolius, mergaites, vaikus ir moteris, bet nelieskite turinčių ženklą. Pradėkite nuo mano šventyklos!" Jie pradėjo nuo vyresniųjų, buvusių prie šventyklos.
[7] Jis jiems dar įsakė: "Sutepkite šventyklą, pripildykite kiemus užmuštų. Pradėkite!" Jie ėjo ir žudė mieste esančius.
[8] Kai jie juos žudė, aš, likęs vienas, kritau veidu į žemę ir šaukiau: "Viešpatie Dieve, argi sunaikinsi Izraelio likutį, išliedamas savo rūstybę ant Jeruzalės?"
[9] Jis atsakė: "Izraelio ir Judo nusikaltimas yra labai didelis; kraštas ir miestas pilnas nekalto kraujo ir pasileidimo. Jie sako: 'Viešpats paliko žemę ir nemato mūsų'.
[10] Todėl Aš nesigailėsiu jų ir nebūsiu jiems nuolaidus. Aš jų kelius sugrąžinsiu jiems patiems".
[11] Vyras, apsirengęs drobiniais, laikantis rašymo priemones, pranešė: "Padariau, kaip įsakei".

10 Aš pažvelgiau aukštyn, ir štai skliaute, virš cherubų galvų, spindėjo lyg safyras, lyg sosto pavidalas.
[2] Dėvinčiam drobiniais Jis kalbėjo: "Eik tarp ratų po cherubais, paimk rankomis žėruojančių anglių, esančių prie cherubų, ir išbarstyk jas mieste". Aš mačiau, kaip jis ėjo.
[3] Cherubai stovėjo šventyklos pietų pusėje. Kai vyras įėjo, debesis pripildė vidinį kiemą.
[4] Viešpaties šlovė pasitraukė nuo cherubo prie šventyklos įėjimo; debesiui pripildžius namus, Viešpaties šlovės spindesio buvo pilnas visas kiemas.
[5] Cherubų sparnų šlamėjimas buvo girdėti net išoriniame kieme lyg visagalio Dievo balsas.
[6] Kai Jis įsakė drobiniais apsirengusiam: "Paimk ugnies tarp ratų po cherubais", jis ėjo ir atsistojo prie ratų.
[7] Cherubas ištiesė ranką į ugnį, kuri buvo tarp jų, paėmė jos ir padavė ją vyrui, dėvinčiam drobiniais. Jis, gavęs ugnies, išėjo.
[8] Po cherubų sparnais buvo lyg žmogaus rankos.
[9] Aš stebėjau ir mačiau prie kiekvieno cherubo po ratą. Ratai žėrėjo lyg krištolas.
[10] Visi keturi ratai buvo vienodi ir atrodė, lyg būtų ratas rate.
[11] Jie galėjo judėti nepasisukę keturiomis kryptimis. Į kurią pusę buvo nukreipta galva, jie sekė iš paskos.
[12] Visų keturių kūnai, nugaros, rankos, sparnai ir ratai buvo pilni akių.
[13] Man girdint, ratai buvo pavadinti sūkuriu.
[14] Kiekvienas cherubas turėjo keturis veidus: pirmasis veidas buvo cherubo, antrasis – žmogaus, trečiasis – liūto, ketvirtasis – erelio.
[15] Cherubai pakilo. Tai buvo tos pačios būtybės, kurias mačiau prie Chobaro upės.
[16] Kai cherubai judėjo, su jais judėjo ir ratai. Kai cherubai pakeldavo sparnus pakilti nuo žemės, ratai nepasitraukdavo nuo jų.
[17] Kai anie sustodavo, stovėdavo ir šie, nes būtybių dvasia buvo juose.
[18] Viešpaties šlovė, pakilus nuo šventyklos durų, sustojo ant cherubų.
[19] Man matant, cherubai pakėlė sparnus ir pakilo nuo žemės, o ratai paki-

lo kartu su jais. Jie sustojo prie Vieš-
paties šventyklos rytinių vartų, ir Iz-
raelio Dievo šlovė stovėjo virš jų.
[20] Tai buvo tos pačios būtybės, kurias
mačiau prie Chobaro upės po Izra-
elio Dievu. Aš supratau, kad tai buvo
cherubai.
[21] Kiekvienas turėjo po keturis veidus
bei keturis sparnus. Po sparnais buvo
lyg žmogaus rankos.
[22] Jų veidų išvaizda buvo visai tokia,
kokią mačiau prie Chobaro upės. Jie
judėjo tiesiai pirmyn.

11 Dvasia pakėlė mane ir nune-
šė prie Viešpaties šventyklos
rytinių vartų. Ten, prie vartų, mačiau
dvidešimt penkis vyrus, tarp jų ir ku-
nigaikščius: Jasaniją, Asuro sūnų, ir
Pelatiją, Benajo sūnų.
[2] Jis tarė: "Žmogaus sūnau, šitie vy-
rai kuria pavojingus planus ir duoda
piktus patarimus šiam miestui.
[3] Jie sako: 'Dar toli; statykime namus.
Miestas yra katilas, o mes – mėsa!'
[4] Todėl, žmogaus sūnau, pranašauk
prieš juos".
[5] Viešpaties Dvasia kalbėjo: "Sakyk:
'Taip sako Viešpats: 'Aš žinau, ką jūs
sakote ir ką galvojate.
[6] Jūs daugelį nužudėte šiame mieste,
jų lavonų pripildėte gatves'.
[7] Todėl taip sako Viešpats: 'Jūsų už-
muštieji – tai mėsa, o miestas – kati-
las. Bet jus Aš pašalinsiu iš miesto.
[8] Jūs bijote kardo, ir Aš atiduosiu jus
kardui.
[9] Aš pašalinsiu jus iš miesto, atiduo-
siu svetimšaliams ir įvykdysiu jums
teismą.
[10] Jūs krisite nuo kardo. Aš teisiu jus
prie Izraelio sienos, ir jūs žinosite,
kad Aš esu Viešpats.
[11] Miestas nebus jums katilu ir jūs ne-
būsite mėsa jame. Aš teisiu jus prie
Izraelio sienos.
[12] Jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats.
Jūs nesilaikėte mano įsakymų ir ne-
vykdėte mano sprendimų, bet elgė-
tės kaip aplink jus gyvenantys pago-
nys' ".
[13] Man pranašaujant, mirė Pelatijas,
sūnus Benajo. Aš kritau veidu žemėn,
balsiai šaukdamas: "Ak, Viešpatie
Dieve, ar Tu visai sunaikinsi Izraelio
likutį?"
[14] Viešpats atsakė:
[15] "Žmogaus sūnau, tavo broliai, taip,
tavo broliai, yra gyvenantys su tavimi
tremtyje, apie kuriuos Jeruzalės gy-
ventojai sako: 'Jie gyvena toli nuo
Viešpaties, o mums duotas šis kraš-
tas!'
[16] Aš juos toli išvijau ir išsklaidžiau
tarp pagonių tautų, tačiau būsiu jiems
šventykla tuose kraštuose.
[17] Aš juos surinksiu ir sugrąžinsiu iš
tų tautų, kuriose juos išsklaidžiau, ir
duosiu jiems Izraelio kraštą.
[18] Sugrįžę jie pašalins visas šlykštybes
ir bjaurystes.
[19] Aš duosiu jiems vieną širdį ir įdė-
siu jiems naują dvasią. Aš išimsiu iš
jų kūno akmeninę širdį ir duosiu
jiems kūno širdį.
[20] Jie laikysis mano įsakymų ir vykdys
mano nuostatus. Jie bus mano tauta,
ir Aš būsiu jų Dievas.
[21] O kurių širdys seka šlykštybes ir
bjaurystes, tų kelius sugrąžinsiu ant jų
galvų, – sako Viešpats Dievas".
[22] Cherubai pakėlė sparnus, ratai pa-
judėjo su jais, o Izraelio Dievo šlovė
buvo virš jų.
[23] Viešpaties šlovė pakilo iš miesto vi-
durio ir nusileido ant kalno į rytus
nuo miesto.
[24] Po šitų Dievo Dvasios regėjimų

dvasia pakėlė mane ir nunešė Chal-
dėjon pas tremtinius. Regėjimas, ku-
rį mačiau, išnyko.
25 Aš papasakojau tremtiniams visa,
ką Viešpats man regėjime parodė ir
pasakė.

12 Viešpats man kalbėjo:
2 "Žmogaus sūnau, tu gyveni maištin-
goje tautoje, tarp žmonių, kurie turi
akis, bet nemato, turi ausis, bet ne-
girdi.
3 Todėl, žmogaus sūnau, paruošk sa-
vo mantą persikelti ir, jiems matant,
dienos metu išeik. Jiems matant, iš
savo vietos persikelk į kitą vietą. Gal
jie susipras, nors ir yra maištingi.
4 Dienos metu išnešk savo mantą
kaip persikėlimo mantą, o pats išeik
vakare kaip einantis į tremtį.
5 Jiems matant, pralaužk sieną, užsi-
dėk daiktus ant pečių ir sutemus iš-
eik pro ją.
6 Užsidenk veidą, kad nematytum
krašto, nes Aš paskyriau tave ženklu
Izraeliui".
7 Aš padariau, kaip man buvo įsaky-
ta: savo mantą kaip persikėlimo man-
tą išnešiau dienos metu, vakare pra-
laužiau sieną. Kai sutemo, užsidėjęs
daiktus ant pečių, išėjau, jiems ma-
tant.
8 Rytą man Viešpats pasakė:
9 "Žmogaus sūnau, ar izraelitai ne-
klausė tavęs: 'Ką darai?'
10 Sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats:
'Tai našta Jeruzalės kunigaikščiui ir
visiems izraelitams, kurie ten yra'.
11 Sakyk: 'Aš esu ženklas jums. Kaip
aš dariau, taip atsitiks jiems. Jie per-
sikels ir eis į nelaisvę'.
12 Kunigaikštis, kuris yra tarp jų, užsi-
dės mantą ant pečių, pralauš mūro
sieną ir sutemus pro ją išeis. Veidą jis
užsidengs, kad nematytų krašto.
13 Aš pagausiu jį, nugabensiu į Babi-
loną, chaldėjų kraštą. Tačiau jis ne-
matys to krašto ir mirs jame.
14 Visus jo padėjėjus ir karių būrius
Aš išsklaidysiu po visus kraštus ir iš-
trauksiu kardą paskui juos.
15 Kai juos išsklaidysiu tarp tautų įvai-
riuose kraštuose, tada jie žinos, kad
Aš esu Viešpats.
16 Bet Aš išsaugosiu mažą likutį nuo
kardo, bado ir maro. Jie pasakos apie
savo bjaurystes tautoms, kuriose bus
ištremti, ir jie žinos, kad Aš esu Vieš-
pats' ".
17 Viešpats man tarė:
18 "Žmogaus sūnau, valgyk duoną ir
gerk vandenį drebėdamas.
19 Sakyk krašto žmonėms, kad Vieš-
pats Dievas apie Jeruzalės ir Izraelio
krašto gyventojus sako: 'Jie valgys
duoną nusiminę ir gers vandenį susi-
rūpinę, nes jų kraštas virs dykyne dėl
smurto visų jame gyvenančių.
20 Miestai ištuštės, ir kraštas sunyks.
Tada jūs žinosite, kad Aš esu Vieš-
pats' ".
21 Viešpats vėl man kalbėjo:
22 "Žmogaus sūnau, kokia tai patarlė,
kurią vartojate Izraelio krašte, saky-
dami: 'Dienos bėga, o pranašystės ne-
išsipildo'.
23 Tu sakyk jiems, kad Viešpats Die-
vas sako: 'Aš padarysiu galą šitai pa-
tarlei, ir ji Izraelyje nebebus girdima.
Jau atėjo laikas, ir visos pranašystės
išsipildys.
24 Daugiau nebebus melagingų regė-
jimų ir apgaulingų pranašavimų Izra-
elyje.
25 Aš, Viešpats, kalbėsiu, ir žodis, ku-
rį kalbėsiu, išsipildys ir nebus atidė-
tas. Taip, dar jūsų dienomis, jūs,

maištininkai, Aš paskelbsiu žodį ir jį
įvykdysiu, – sako Viešpats Dievas' ".
26 Viešpats man tarė:
27 "Žmogaus sūnau, izraelitai sako:
'Regėjimai, kuriuos pranašas regi, ir
jo pranašavimai yra apie tolimą ateitį'.
28 Todėl sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats:
'Mano žodžiai nebebus atidedami,
bet žodis, kurį kalbėjau, išsipildys,
– sako Viešpats Dievas' ".

13 Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš
Izraelio pranašus, kurie pranašauja
tai, kas yra jų pačių širdyse: 'Pasiklausykite
Viešpaties žodžių!
3 Taip sako Viešpats: 'Vargas kvailiems
pranašams, sekantiems savo pačių
dvasia ir nieko nemačiusiems.
4 Izraeli, tavo pranašai yra lyg lapės
griuvėsiuose.
5 Jūs nestojote į Izraelio namų spragas
ir nestatėte sienų aplinkui juos,
kad atsilaikytų kovoje Viešpaties dieną.
6 Jie kalbėjo apgaulę ir pranašavo
melą. Jie sakė: 'Taip sako Viešpats',
kai Viešpats nebuvo jų siuntęs, ir suteikė
viltį, kad jų žodžiai išsipildys.
7 Ar jūs ne apgaulę kalbėjote ir ne
melą pranašavote, sakydami: 'Taip sako
Viešpats', kai Aš nekalbėjau.
8 Kadangi jūs kalbėjote apgaulę ir
pranašavote melą, Aš esu prieš jus.
9 Mano ranka bus prieš pranašus, reginčius
apgaulę ir pranašaujančius
melą. Jie nepriklausys mano tautai,
nebus įrašyti į Izraelio namų sąrašą ir
nesugrįš į Izraelio kraštą. Tada jūs žinosite,
kad Aš esu Viešpats.
10 Jie suvedžiojo mano tautą, sakydami:
'Taika', kai tuo tarpu nebuvo taikos.
Kai jie stato sieną iš akmenų, kiti
aptepa ją kalkėmis.
11 Sakyk tiems, kurie tepa sieną kalkėmis,
kad ji sugrius, užėjus smarkiam
lietui, siaučiant audrai.
12 Kai ji sugrius, ar neklaus jūsų: 'Kur
tinkas, kuriuo aptepėte sieną?'
13 Aš užsirūstinęs užleisiu griaunančią
audrą ir smarkų lietų. Lietus nuplaus
tinką, ir mano rūstybės kruša
sunaikins ją.
14 Aš nugriausiu jūsų kalkėmis apteptą
sieną iki pamatų. Ji grius, ir jūs žūsite
kartu su ja. Tada žinosite, kad Aš
esu Viešpats.
15 Aš išliesiu savo rūstybę ant sienos
ir jos aptepėjų ir sakysiu: 'Nebėra sienos
ir tų, kurie ją aptepė:
16 Izraelio pranašų, Jeruzalei pranašavusių
taiką, kai taikos nebuvo, – sako
Viešpats Dievas'.
17 Tu, žmogaus sūnau, atsisuk į tautos
dukteris, kurios pranašauja iš savo
širdžių ir pranašauk prieš jas.
18 Sakyk joms: 'Taip sako Viešpats
Dievas: 'Vargas moterims, siuvančioms
burtų raiščius rankoms ir šydus
visų žmonių galvoms, kad juos sugautų.
Ar, gaudydamos mano tautos
žmones, pačios tikitės išlikti gyvos?
19 Jūs teršiate mane tautoje dėl saujos
miežių ir dėl duonos kąsnio, pražudydamos
sielas, kurios neturėtų pražūti,
ir palikdamos gyvas sielas, kurios
neturėtų gyventi, meluodamos
mano tautai, kuri klauso jūsų melų'.
20 Todėl taip sako Viešpats Dievas:
'Burtų raiščius, kuriais gaudote sielas,
Aš nuplėšiu nuo jūsų rankų ir sugautuosius
paleisiu į laisvę.
21 Taipgi nuplėšiu šydus ir savo tautą
išlaisvinsiu iš jūsų rankų. Tada žinosite,
kad Aš esu Viešpats.
22 Kadangi savo melais jūs nuliūdino-

te teisiojo širdį, kurios Aš nenorėjau
liūdinti, o nedorėlio rankas sustipri-
note, kad neatsiverstų nuo savo pikto
kelio ir gyventų,
23 todėl jūs nebereg ėsite apgaulės ir
liausitės žyniavę, nes Aš išgelbėsiu sa-
vo tautą iš jūsų rankų, ir jūs žinosite,
kad Aš esu Viešpats' ".

14 Keli Izraelio vyresnieji atėjo
pas mane ir atsisėdo priešais.
2 Viešpats kalbėjo man:
3 "Žmogaus sūnau, šitie vyrai pasista-
tė stabus savo širdyse ir tai, kas veda
į nusikaltimą, yra prieš jų akis. Argi
klausiamas turėčiau jiems atsakyti?
4 Todėl sakyk jiems: 'Taip sako Vieš-
pats Dievas: 'Kiekvienam izraelitui,
kuris pasistato stabus savo širdyje bei
žiūri į tai, kas veda į nusikaltimą, ir
ateina pas pranašą, Aš, Viešpats, at-
sakysiu pagal jo stabų daugybę.
5 Aš nutversiu Izraelio namus jų pa-
čių širdyse, kadangi per savo stabus
jie atsitraukė nuo manęs'.
6 Todėl sakyk izraelitams: 'Taip sako
Viešpats Dievas: 'Atsiverskite nuo
stabų ir nusigręžkite nuo visų savo
bjaurysčių'.
7 Jei izraelitas ar ateivis, gyvenantis
Izraelyje, kuris pasistatė stabus savo
širdyje ir žiūri į tai, kas veda į nusi-
kaltimą, ateis pas pranašą pasiklaus-
ti, tam Aš pats, Viešpats, atsakysiu.
8 Aš atsigręšiu prieš jį ir padarysiu jį
ženklu bei patarle, išnaikindamas jį iš
savo tautos. Tada jūs žinosite, kad Aš
esu Viešpats.
9 Jei pranašas leisis suklaidinamas ir
duos atsakymą, tai Aš, Viešpats, bū-
siu suklaidinęs tą pranašą. Aš ištiesiu
savo ranką prieš jį ir išnaikinsiu iš sa-
vo tautos Izraelio.
10 Jie abu atsakys už nusikaltimą; pra-
našo kaltė bus ta pati, kaip ir klau-
siančiojo,
11 kad izraelitai ateityje nebeatsi-
trauktų nuo manęs ir nebenusikalstų,
bet būtų mano tauta ir Aš būčiau jų
Dievas' ".
12 Viešpats kalbėjo man:
13 "Žmogaus sūnau, jei kuris kraštas
nusikalstų ir sulaužytų ištikimybę
man, Aš bausiu jį: atimsiu duonos
ramstį, siųsiu badą kraštui ir išnaikin-
siu žmones bei gyvulius.
14 Jei Nojus, Danielius ir Jobas būtų
tarp jų, tai jie savo teisumu išgelbėtų
tik savo gyvybes, – sako Viešpats Die-
vas. –
15 Jei atiduočiau kraštą laukiniams
žvėrims ir jie kraštą paverstų dykyne,
per kurią neina joks žmogus dėl žvė-
rių baimės,
16 ir jame būtų tie trys vyrai, kaip Aš
gyvas, – sako Viešpats, – jie neišgelbė-
tų nei sūnų, nei dukterų, tik patys iš-
sigelbėtų, o kraštas virstų dykyne.
17 Jei Aš atiduočiau kraštą kardui, sa-
kydamas: 'Karde, eik per kraštą ir iš-
naikink žmones ir gyvulius',
18 ir jame būtų tie trys vyrai, kaip Aš
gyvas, – sako Viešpats, – jie neišgelbė-
tų nei sūnų, nei dukterų, tik jie vieni
būtų išgelbėti.
19 Arba jei siųsčiau kraštui marą ir iš-
liečiau savo rūstybę, praliedamas
kraują ir išnaikindamas žmones bei
gyvulius,
20 ir jame būtų Nojus, Danielius ir Jo-
bas, kaip Aš gyvas, – sako Viešpats, –
jie savo teisumu neišgelbėtų nei sū-
nų, nei dukterų, tik savo gyvybes.
21 Tuo labiau, kai Aš, norėdamas Je-
ruzalėje išnaikinti žmones ir gyvulius,
siųsiu savo keturias bausmes: kardą,
badą, laukinius žvėris ir marą.
22 Tačiau mieste liks likutis, kuris bus

išvestas su savo sūnumis ir dukteri-
mis. Jiems atėjus pas jus, jūs matysite
jų kelius bei darbus ir būsite paguosti
dėl nelaimės, kurią siunčiau Jeruza-
lei.
23 Jie paguos jus, kai pamatysite jų
kelius ir darbus, ir žinosite, kad visa,
ką padariau Jeruzalei, nebuvo be
priežasties, - sako Viešpats Dievas".

15 Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, kuo geresnis vyn-
medis, lyginant jį su kitais medžiais?
3 Ar iš jo daro ką nors, ar naudoja
padaryti kabliui kam nors pakabinti?
4 Jis tinka tik sudeginti. Jo abu galai
sudega, o vidurys pajuoduoja. Ar jis
dar kam nors tinka?
5 Jei sveikas netiko jokiam daiktui pa-
gaminti, tai ką bekalbėti, kai jis sude-
ga - iš jo jokios naudos!
6 Todėl Viešpats Dievas sako: 'Aš pa-
darysiu Jeruzalės gyventojams kaip
vynmedžiui, kuris sudega ugnyje.
7 Aš atsigręšiu į juos, ir, išėję iš vie-
nos ugnies, jie sudegs kitoje. Jūs ži-
nosite, kad Aš esu Viešpats, kai atsi-
gręšiu į juos.
8 Kraštą paversiu dykuma, nes jie su-
laužė ištikimybę man, - sako Viešpats
Dievas' ".

16 Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, paskelbk Jeruza-
lei jos bjaurystes
3 ir sakyk jai: 'Tavo kilmė ir giminė
yra iš Kanaano krašto. Tavo tėvas bu-
vo amoritas ir motina hetitė.
4 Kai tu gimei, tavo virkštelė nebuvo
nupjauta, nebuvai nuplauta vandeniu
nei ištrinta druska, nei vystyklais su-
vystyta.
5 Nė vienas nepažvelgė į tave su gai-
lesčiu ir nepadėjo tau. Kai gimei, bu-
vai išmesta laukan.
6 Aš ėjau pro šalį ir, matydamas tave
begulinčią kraujyje, tariau: 'Gyvenk'.
7 Aš užauginau tave kaip lauko auga-
lą. Tu užaugai, subrendai, tapai labai
graži, iškilo krūtinė, užaugo plaukai,
tačiau tu buvai plika ir nuoga.
8 Kai Aš eidamas pažiūrėjau į tave,
buvo atėjęs tavo meilės laikas. Aš ap-
dengiau tavo nuogumą savo apsiaus-
tu, prisiekiau tau, padariau su tavimi
sandorą, ir tu tapai mano.
9 Aš apiploviau tave vandeniu, nuplo-
viau tavo kraują, patepiau aliejumi,
10 aprengiau margais drabužiais, apa-
viau brangiais odiniais sandalais, ap-
gaubiau plona drobe, uždėjau šilkinį
šydą
11 ir papuošiau papuošalais: ant ran-
kų uždėjau apyrankes, ant kaklo
grandinėlę,
12 į nosį įvėriau žiedą, į ausis - auska-
rus ir ant galvos uždėjau puikų vaini-
ką.
13 Tu pasipuošei auksu ir sidabru, plo-
na drobe, šilkais ir margais audiniais;
valgei kvietinius miltus, medų ir alie-
jų; buvai graži ir pasiekei karališką
didybę.
14 Tavo garsas sklido tautose dėl tavo
grožio, nes, pasipuošusi papuošalais,
kuriuos tau daviau, pasiekei tobulą
grožį, - sako Viešpats Dievas. -
15 Pasitikėdama savo grožiu, tu pra-
dėjai paleistuvauti ir atsiduodavai
kiekvienam praeiviui.
16 Savo margais drabužiais papuošei
aukštumas ir paleistuvavai jose. Taip
niekada nebuvo ir nebus.
17 Iš mano tau duotų aukso ir sidabro
papuošalų pasidarei vyrų atvaizdus ir
paleistuvavai su jais.

18 Tu savo margais audiniais apden-
gei juos ir mano aliejų bei smilkalus
aukojai jiems.
19 Tau duotą maistą: kvietinius miltus,
aliejų ir medų – tu aukojai jiems, kaip
malonų kvapą.
20 Net savo sūnus ir dukteris, kuriuos
man pagimdei, aukojai jiems praryti.
Ar dar neužteko tau paleistuvystės,
21 kad mano vaikus žudei ir aukojai
jiems, leisdama per ugnį?
22 Taip elgdamasi ir paleistuvaudama,
neatsiminei savo jaunystės dienų, kai
plika ir nuoga gulėjai savo kraujyje.
23 Po visų tavo nedorybių – vargas,
vargas tau, – sako Viešpats, –
24 tu pasistatei paleistuvystės namus
ir įrengei aukštumas kiekvienoje gat-
vėje.
25 Kiekvienos gatvės pradžioje įsiren-
gei aukštumas ir savo grožį apdrabs-
tei purvais, atsiduodama kiekvienam
praeiviui ir daugindama savo paleis-
tuvystes.
26 Tu svetimavai su kaimynais, auga-
lotais egiptiečiais, sukeldama mano
pyktį.
27 Dabar Aš ištiesiau savo ranką virš
tavęs ir atėmiau tavo dalį, ir atida-
viau tave toms, kurios tavęs neken-
čia, filistinų dukterims, kurios gėdijo-
si tavo gašlumo.
28 Tu ištvirkavai su asirais, nes buvai
nepasotinama, bet ir su jais negalėjai
pasitenkinti.
29 Tavo paleistuvystės padaugėjo nuo
Kanaano krašto iki Chaldėjos, bet ir
to tau dar neužteko.
30 Kokia nusilpusi tavo širdis, – sako
Viešpats Dievas, – jei tu darei visa tai
kaip begėdė paleistuvė.
31 Kiekvienoje gatvėje ir kiekvienoje
aikštėje įrengei paleistuvystės namus
ir aukštumas. Tu nebuvai paprasta
paleistuvė, nes paniekinai užmokestį,
32 bet svetimautoja žmona, kuri savo
vyro vieton priima svetimus.
33 Jie duoda dovanas paleistuvėms,
bet tu pati davei dovanas savo meilu-
žiams ir papirkdavai juos, kad jie at-
eitų pas tave.
34 Tavo ištvirkavimas buvo ne toks,
koks kitų moterų. Ne paskui tave se-
kiojo, bet tu duodavai užmokestį, o
pati nieko negaudavai. Tuo tu skyrei-
si iš kitų'.
35 Paleistuve, išgirsk Viešpaties žodį!
36 'Kadangi tu atidengei savo gėdą, iš-
tvirkaudama su meilužiais, su savo
bjauriais stabais ir aukojai jiems savo
vaikų kraują,
37 todėl Aš surinksiu visus tavo meilu-
žius, kuriuos mylėjai, ir tuos, kurių
nekentei. Aš juos surinksiu iš visur ir
atidengsiu jiems visą tavo nuogumą.
38 Aš teisiu tave kaip svetimautoją ir
žudytoją. Savo rūstybėje ir pavyde
praliesiu tavo kraują
39 ir atiduosiu tave į jų rankas. Jie su-
griaus tavo paleistuvystės namus ir
sunaikins aukštumas. Jie nuplėš tau
drabužius, atims papuošalus ir paliks
tave pliką ir nuogą.
40 Susirinkę prieš tave, jie užmuš tave
akmenimis, sukapos kardu,
41 sudegins tavo namus ir įvykdys teis-
mo sprendimą daugelio moterų aki-
vaizdoje. Taip padarysiu galą tavo pa-
leistuvystei, ir tu nebedalysi daugiau
dovanų.
42 Taip mano rūstybė prieš tave nu-
rims ir pavydas liausis. Aš būsiu ra-
mus ir nebepyksiu.
43 Tu neatsiminei savo jaunystės die-
nų, bet savo elgesiu supykdei mane,
todėl visus tavo darbus suverčiau tau
ant galvos.
44 Kiekvienas, kas vartoja patarles, sa-

kys apie tave: 'Kokia motina, tokia ir
duktė'.
45 Tu esi duktė savo motinos, kuri pa-
liko savo vyrą ir vaikus; tu esi sesuo
savo seserų, kurios paliko savo vyrus
ir vaikus. Jūsų motina buvo hetitė ir
tėvas amoritas.
46 Tavo vyresnioji sesuo yra Samarija
su savo dukterimis, gyvenanti tavo
kairėje. Tavo jaunesnioji sesuo, gyve-
nanti tavo dešinėje, yra Sodoma su
savo dukterimis.
47 Tačiau tu nevaikščiojai jų keliais ir
nesielgei pagal jų bjaurystes. To buvo
per maža tau, todėl tu iškrypai dar
daugiau visuose savo keliuose.
48 Kaip Aš gyvas, – sako Viešpats Die-
vas, – tavo sesuo Sodoma su savo
dukterimis nesielgė taip, kaip tu ir ta-
vo dukterys.
49 Tavo sesers Sodomos ir jos dukterų
nusikaltimas buvo išdidumas, perte-
klius ir dykinėjimas; beturčiui ir varg-
šui jos nepadėjo.
50 Jos kėlėsi puikybėn ir darė bjaurys-
tes mano akivaizdoje. Todėl Aš sunai-
kinau jas.
51 Samarija nepadarė nė pusės tavo
nuodėmių. Tu ją pralenkei savo bjau-
rystėmis. Tavo seserys yra teisesnės
už tave.
52 Tu, kuri smerkei savo seseris, ken-
tėk gėdą dėl nuodėmių, kurias pada-
rei, kurios bjauresnės už jų nuodė-
mes. Jos yra teisesnės už tave. Rausk
ir kęsk savo gėdą, nes tu pateisinai
savo seseris.
53 Kai Aš parvesiu Sodomos ir jos duk-
terų ištremtuosius, taip pat Samarijos
ir jos dukterų ištremtuosius, parvesiu
ir tavo ištremtuosius kartu su jais,
54 kad kęstum savo gėdą ir raustum
dėl visko, ką darei, būdama joms pa-
guoda.
55 Tavo seserys, Sodoma ir jos dukte-
rys bei Samarija ir jos dukterys, su-
grįš į savo senąją būklę, tada tu ir ta-
vo dukterys sugrįšite į senąją savo
būklę.
56 Savo sesers Sodomos vardo nė ne-
minėdavai savo išdidumo metu,
57 kol atsidengė tavo nedorybės. Da-
bar tu esi pajuoka ir panieka Sirijos
dukterims ir visiems aplinkui gyve-
nantiems bei filistinų dukterims.
58 Tu kentėjai už savo ištvirkavimą ir
bjaurystes, – sako Viešpats Dievas. –
59 Aš pasielgsiu su tavimi taip, kaip tu
pasielgei su manimi. Tu paniekinai
priesaiką ir sulaužei sandorą.
60 Tačiau Aš atsiminsiu savo sandorą
su tavimi, padarytą tavo jaunystės
dienomis, ir sudarysiu su tavimi am-
žiną sandorą.
61 Tada atsiminusi savo kelius, tu gėdy-
sies, kai priimsi savo seseris, vyresniąją
ir jaunesniąją, kurias duosiu tau kaip
dukteris, bet ne dėl tavo sandoros.
62 Aš įtvirtinsiu savo sandorą su tavi-
mi ir tu žinosi, kad Aš esu Viešpats.
63 Tu atsiminsi, gėdysies ir neatversi
burnos, kai tau atleisiu visa, ką da-
rei', – sako Viešpats Dievas".

17 Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, užmink mįslę ir
papasakok šį palyginimą Izraeliui.
3 Sakyk: 'Taip sako Viešpats: 'Didelis
erelis ilgais išskėstais sparnais su įvai-
riaspalvėmis plunksnomis atskrido į
Libaną. Jis nulaužė kedro viršūnę,
4 nuskynė jauną ūglį ir, nunešęs jį į
pirklių kraštą, pasodino prekybos
mieste.
5 Tada jis paėmė šios žemės sėklą ir
pasodino ją derlingoje, drėgnoje dir-
voje.

[6] Ji augo ir tapo žemu, vešliu vynme-
džiu su atžalomis ir šakelėmis.
[7] Atskrido kitas didelis erelis ilgais
sparnais ir su daugybe plunksnų.
Vynmedis kreipė į jį savo šaknis ir
tiesė į jį šakeles iš savo lysvės, kad šis
jį palaistytų.
[8] Jis buvo pasodintas drėgnoje, der-
lingoje žemėje, kur galėjo vešliai aug-
ti, leisti šakeles, nešti vaisius ir būti
geras vynmedis'.
[9] Sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas:
'Ar jam seksis? Ar erelis neišraus jo
šaknų ir nesudraskys vaisių, ar jo ža-
liuojančios šakelės nenuvys? Nerei-
kės ir daugelio vyrų didelės jėgos, kad
jį išrautų.
[10] Ar jis persodintas augs? Ar kai ry-
tų vėjas jį palies, jis nenuvys? Jis nu-
džius lysvėje, kurioje auga' ".
[11] Viešpats vėl man kalbėjo:
[12] "Kalbėk maištingai tautai: 'Ar ne-
suprantate, ką tai reiškia? Štai atėjo
Babilono karalius į Jeruzalę, paėmė
karalių su kunigaikščiais ir nusivedė
juos į Babiloną.
[13] Su karaliaus palikuoniu jis padarė
sandorą ir jį prisaikdino. Krašto ga-
linguosius jis išgabeno,
[14] kad karalystė būtų pažeminta ir ne-
klestėtų, kad ji išliktų, laikydamasi jo
sandoros.
[15] Bet jis sukilo prieš jį ir siuntė pa-
siuntinius į Egiptą, prašydamas žirgų
ir daug žmonių. Ar jam seksis? Ar iš-
liks tas, kuris taip daro? Ar, sulaužęs
sandorą, jis bus išgelbėtas?
[16] Kaip Aš gyvas, – sako Viešpats, – jis
mirs Babilone, krašte to karaliaus,
kuris padarė jį karaliumi, kurio prie-
saiką jis paniekino ir sulaužė sando-
rą.
[17] Faraonas su didele kariuomene bei
daugybe karių jam nepadės, kai babi-
loniečiai bus supylę pylimus ir pada-
rę įtvirtinimus žmonių pražūčiai.
[18] Jis paniekino priesaiką ir sulaužė
sandorą, kai buvo padavęs ranką ir
prisiekęs. Tai padaręs, jis neištrūks'.
[19] Todėl Viešpats Dievas sako: 'Ka-
dangi jis mano priesaiką paniekino ir
mano sandorą sulaužė, kaip Aš gy-
vas – atlyginsiu jam už tai.
[20] Aš jį pagausiu, nugabensiu į Babi-
loną ir ten su juo bylinėsiuosi dėl išti-
kimybės sulaužymo.
[21] Jo karių rinktiniai būriai kris nuo
kardo; kurie išliks, tuos išsklaidysiu į
visus vėjus. Tada jūs žinosite, kad Aš,
Viešpats, tai kalbėjau.
[22] Aš pats aukšto kedro viršūnę nu-
laušiu, ūglį nuskinsiu ir pasodinsiu
aukštai iškilusiame kalne.
[23] Jis, pasodintas aukštame Izraelio
kalne, išleis šakas, neš vaisių ir išaugs
didingu kedru. Įvairūs sparnuočiai gy-
vens po juo, paukščiai kraus lizdus jo
šakų ūksmėje.
[24] Visi krašto medžiai žinos, kad Aš,
Viešpats, pažeminu aukštą medį ir
paaukštinu žemą, žaliuojantį medį
nudžiovinu ir sausą darau žaliuojan-
tį. Aš, Viešpats, pasakiau ir įvyk-
džiau' ".

18
Viešpats kalbėjo man:
[2] "Ką reiškia ta patarlė, kurią var-
tojate Izraelio krašte, sakydami: 'Tė-
vai valgė rūgščių vynuogių, o vaikams
dantys atšipo?'
[3] Kaip Aš gyvas, – sako Viešpats, –
šios patarlės nebevartosite Izraelyje.
[4] Visi žmonės yra mano: ir tėvas, ir
sūnus. Siela, kuri nusikalsta, mirs.
[5] Jei žmogus yra teisus ir daro, kas
yra teisinga ir teisėta:
[6] nevalgo aukštumose, negarbina Iz-

raelio stabų, neišniekina artimo žmo-
nos, nesiartina prie moters jos mėne-
sinių metu,
[7] nė vieno neskriaudžia, skolininkų
užstatą grąžina, neapiplėšia, išalkusį
pamaitina, nuogą aprengia,
[8] neskolina už nuošimčius ir nereika-
lauja grąžinti su priedu, nedaro ne-
teisybės, teisingai teisia,
[9] laikosi mano nuostatų ir vykdo ma-
no sprendimus–toks yra teisus; jis
tikrai bus gyvas.
[10] Jeigu jam gimsta plėšikas sūnus,
praliejantis kraują, kuris daro šiuos
dalykus:
[11] valgo aukštumose, išniekina artimo
žmoną,
[12] skriaudžia vargšą ir beturtį, plėši-
kauja, negrąžina užstato, garbina sta-
bus, daro bjaurius dalykus,
[13] skolina už nuošimčius, reikalauja
daugiau, negu davė,–argi toks turėtų
likti gyvas? Ne, jis neliks gyvas! Kas
taip elgiasi–mirs. Jo kraujas kris ant
jo.
[14] Bet jei jam gims sūnus, kuris matys
tėvo nusikaltimus, susipras ir nedarys
nieko panašaus:
[15] nevalgys aukštumose, negarbins Iz-
raelio stabų, neišniekins artimo žmo-
nos,
[16] nė vieno neskriaus, nesulaikys už-
stato, neplėšikaus, pamaitins alkaną,
nuogą aprengs,
[17] neskriaus nė vieno, neims nuošim-
čių ir nereikalaus grąžinti su priedu,
laikysis mano nuostatų ir vykdys ma-
no sprendimus,–toks nemirs dėl sa-
vo tėvo kaltės, bet bus gyvas.
[18] Jo tėvas, skriaudęs bei prievartavęs
brolį ir daręs pikta visiems, mirs dėl
savo nusikaltimų.
[19] Jūs klausiate: 'Kodėl sūnus neatsa-
ko už tėvo nusikaltimus?' Jei sūnus
darė, kas yra teisinga ir teisu, bei lai-
kėsi mano nuostatų, jis tikrai liks gy-
vas.
[20] Siela, kuri nusikalsta, mirs. Sūnus
neatsakys už tėvo nusikaltimą, o tė-
vas neatsakys už sūnaus kaltes. Teisu-
sis gaus teisiojo atpildą, o nedorėlio
nedorybės bus ant jo paties.
[21] Jei nedorėlis atsivers nuo savo nu-
sikaltimų, laikysis mano nuostatų ir
darys, kas yra teisinga ir teisu, jis tik-
rai liks gyvas ir nemirs.
[22] Ankstesni nusikaltimai bus užmirš-
ti ir jam neįskaitomi; jis bus gyvas dėl
savo teisumo.
[23] Argi Aš noriu nedorėlio mirties,–
sako Viešpats,–o ne kad jis gręžtųsi
nuo savo kelių ir būtų gyvas?
[24] Jei teisusis nusigręš nuo savo teisu-
mo, elgsis neteisingai ir darys visas
bjaurystes, kurias daro nedorėliai, ar-
gi jis gyvens? Ne, jo teisumo darbai
nebus jam įskaityti. Jis mirs savo nu-
sikaltimuose ir nuodėmėse.
[25] Jūs sakote: 'Viešpaties kelias netei-
singas'. Paklausyk, Izraeli! Ar mano
kelias neteisingas? Ar ne jūsų kelias
yra neteisingas?
[26] Jei teisusis nusigręš nuo savo teisu-
mo ir padarys nusikaltimą, jis mirs
dėl jo.
[27] Jei nedorėlis nusigręš nuo savo ne-
dorybės ir darys, kas yra teisinga ir
teisu, jis išgelbės savo gyvybę.
[28] Kadangi jis susiprato ir atsisakė sa-
vo piktų darbų, jis tikrai liks gyvas.
[29] Izraelis sako: 'Viešpaties kelias ne-
teisingas'. Izraeli, argi mano kelias
neteisingas? Argi ne jūsų kelias yra
neteisingas?
[30] Aš teisiu jus, o Izraelio namai,
kiekvieną pagal jo kelius. Nusigręžki-
te nuo savo nusikaltimų, kad jūsų ne-
teisybės jūsų nesunaikintų.

31 Atsisakykite nusikaltimų, kuriuos da-
rėte, įsigykite naują širdį ir naują dva-
sią! Izraeli, kodėl tu turėtum mirti?
32 Aš nenoriu mirštančiojo mirties, –
sako Viešpats Dievas. – Atsiverskite ir
būkite gyvi!"

19 Apraudok Izraelio kunigaikš-
čius,
2 sakydamas: "Tavo motina buvo liū-
tė, gulinti tarp liūtų! Ji tarp liūtų už-
augino savo jauniklius.
3 Vienas jos jauniklis išaugo jaunu liū-
tu, kuris, išmokęs sugauti grobį, ėmė
ryti žmones.
4 Tautos, išgirdusios apie jo darbus,
pagavo jį ir sukaustytą grandinėmis
išvedė į Egiptą.
5 Liūtė, pamačiusi, kad jos viltys žlu-
go, antrą savo jauniklį užaugino jau-
nu liūtu.
6 Jis, vaikščiodamas tarp liūtų, išmo-
ko sugauti grobį ir ėmė ryti žmones.
7 Jis griovė tvirtoves ir naikino mies-
tus. Visas kraštas drebėjo nuo jo riau-
mojimo.
8 Aplinkinių kraštų tautos sukilo prieš
jį, ištiesė savo tinklą ir sugavo jį.
9 Jie sukaustė jį grandinėmis, uždarė
narvan ir, nugabenę pas Babilono ka-
ralių, įmetė į kalėjimą, kad jo balsas
nebebūtų girdimas Izraelio kalnuose.
10 Tavo motina buvo kaip vynmedis,
pasodintas prie vandens, gausus ša-
kelių ir vaisių.
11 Jo stiprus ūglis tapo valdovo skept-
ru, iškilo aukštai tarp šakelių; jis bu-
vo toli matomas.
12 Bet rūstybėje jis buvo išrautas ir
numestas žemėn. Rytų vėjas sudžio-
vino jo vaisius, šakos sudžiūvo ir ug-
nis prarijo jas.
13 Dabar jis pasodintas dykumoje,
sausoje ir išdžiūvusioje žemėje.
14 Ugnis, išėjusi iš jo kamieno, sude-
gino šakas ir vaisius. Nebėra kamie-
no, kuris galėtų būti valdovo skept-
ras. Tai yra rauda ir ji liks rauda".

20 Septintaisiais metais, penkto
mėnesio dešimtą dieną, keli
Izraelio vyresnieji atėjo pasiklausti
Viešpaties ir atsisėdo priešais mane.
2 Viešpats kalbėjo man:
3 "Žmogaus sūnau, paklausk Izraelio
vyresniųjų, ar jie atėjo pasiklausti ma-
nęs? Kaip Aš gyvas, jiems neatsaky-
siu, – sako Viešpats Dievas. –
4 Žmogaus sūnau, ar tu neteisi jų?
Primink jiems jų tėvų bjaurystes.
5 Sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats
Dievas: 'Aš išsirinkau Izraelį, Aš pri-
siekiau, pakėlęs ranką, Jokūbo namų
palikuonims, apsireiškiau jiems Egip-
to krašte, sakydamas: 'Aš esu Vieš-
pats, jūsų Dievas'.
6 Tą dieną Aš, pakėlęs ranką, prisie-
kiau, kad išvesiu juos iš Egipto kraš-
to ir nuvesiu į mano numatytą jiems
žemę, tekančią pienu ir medumi, – į
geriausią kraštą iš visų.
7 Aš jiems sakiau: 'Kiekvienas paša-
linkite bjaurystes nuo savo akių ir ne-
susitepkite Egipto stabais. Aš esu
Viešpats, jūsų Dievas'.
8 Bet jie buvo maištingi ir neklausė
manęs, nė vienas nepašalino nuo sa-
vo akių bjaurysčių ir nepaliko Egipto
stabų. Tuomet Aš ketinau išlieti savo
rūstybę ant jų dar Egipto krašte.
9 Tačiau dėl savo vardo susilaikiau,
kad jo nepažeminčiau tarp pagonių
tautų, kur jie gyveno, kurių akivaiz-
doje Aš apsireiškiau, žadėdamas iš-
vesti juos iš Egipto krašto.
10 Aš išvedžiau juos iš Egipto krašto
ir, atvedęs į dykumą,
11 daviau jiems savo įsakymus ir pa-

mokiau nuostatų, kurių laikydamasis
žmogus gyvens.
12 Daviau sabatą, ženklą tarp jų ir ma-
nęs, kad jie žinotų, jog Aš esu Vieš-
pats, kuris juos pašventinu.
13 Izraelitai maištavo prieš mane dy-
kumoje. Jie nesilaikė mano įsakymų
ir atmetė mano nuostatus, kuriuos
vykdydamas žmogus gyvens; jie sute-
pė ir mano sabatus. Aš norėjau išlieti
savo rūstybę dykumoje ir juos visai
sunaikinti,
14 tačiau to nepadariau dėl savo var-
do, kad nebūčiau niekinamas pago-
nių tautų, kurių akivaizdoje juos iš-
vedžiau iš Egipto.
15 Tačiau, pakėlęs ranką, prisiekiau
dykumoje, kad jų neįvesiu į pažadė-
tąją žemę, tekančią pienu ir medumi,
į kraštą, geriausią iš visų.
16 Jie atmetė mano įsakymus, nesilai-
kė nuostatų ir sutepė sabatus, nes jų
širdis buvo linkusi prie stabų.
17 Aš pasigailėjau jų ir visų nesunaiki-
nau ir nepadariau jiems galo dyku-
moje.
18 Jų vaikams įsakiau: 'Nesilaikykite
savo tėvų nuostatų, nesielkite kaip jie
ir nesusiterškite stabais.
19 Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. Lai-
kykitės mano įsakymų ir vykdykite
mano nuostatus,
20 švęskite sabatą kaip ženklą tarp
manęs ir jūsų ir žinokite, kad Aš esu
Viešpats, jūsų Dievas.
21 Bet ir jų vaikai maištavo prieš ma-
ne. Jie nesilaikė mano įsakymų ir ne-
vykdė mano nuostatų, kuriuos vykdy-
damas žmogus gyvens. Norėjau išlieti
ant jų savo rūstybę dykumoje,
22 tačiau susilaikiau dėl savo vardo,
kad nebūčiau niekinamas tarp pago-
nių, kurių akivaizdoje juos išvedžiau
iš Egipto.
23 Pakėlęs ranką, dykumoje prisie-
kiau, kad juos išsklaidysiu ir išblašky-
siu tarp pagonių,
24 nes jie nesilaikė mano įsakymų, at-
metė nuostatus, sutepė sabatą ir sekė
tėvų stabus.
25 Tad ir Aš daviau jiems klaidingų
įsakymų ir tokių nuostatų, kurių lai-
kydamiesi jie negalėjo gyventi.
26 Jie susitepė savo dovanomis, leis-
dami savo pirmagimius per ugnį, kad
paverščiau juos dykyne ir galiausiai
jie pažintų, jog Aš esu Viešpats'.
27 Todėl, žmogaus sūnau, kalbėk izra-
elitams ir sakyk jiems: 'Taip sako
Viešpats Dievas: 'Jūsų tėvai piktžo-
džiavo ir paniekino mane.
28 Kai juos įvedžiau į kraštą, kurį, pakė-
lęs ranką, buvau prisiekęs jiems duoti,
jie, pamatę aukštesnę kalvą arba šako-
tą medį, aukojo ten aukas ir nešė do-
vanas, sukeldami mano rūstybę'.
29 Aš juos klausiau: 'Kokia tai auk-
štuma, į kurią einate?' Iki šios dienos
jos vardas Bama.
30 Todėl klausk izraelitų: 'Ar jūs nesu-
sitepę, kaip ir jūsų tėvai, bjauriais sta-
bais?
31 Kai jūs aukojate aukas ir deginate
vaikus, patys susitepate stabais iki
šios dienos. Ar tad Aš turėčiau jums
atsakyti? Kaip Aš gyvas, Aš neatsa-
kysiu jums,–sako Viešpats Dievas.–
32 Niekada neįvyks, kaip jūs manote
ir sakote: 'Kaip pagonys ir kitų kraš-
tų tautos, taip ir mes tarnausime me-
džiui ir akmenims'.
33 Kaip Aš gyvas,–sako Viešpats,–Aš
valdysiu jus galinga ištiesta ranka, iš-
liedamas savo rūstybę.
34 Aš išvesiu jus iš tautų, surinksiu iš
kraštų, kur esate išsklaidyti, savo ga-
linga ir ištiesta ranka ir išliedamas sa-
vo rūstybę.

35 Aš nuvesiu jus į tautų dykumą ir
ten su jumis bylinėsiuosi veidas į
veidą.
36 Kaip bylinėjausi su jūsų tėvais
Egipto šalies dykumoje, taip bylinė-
siuosi su jumis.
37 Tada jus pervesiu po lazda ir įvesiu
į sandoros ryšius.
38 Aš atskirsiu nuo jūsų maištininkus
ir man nusikaltusius, išvesiu juos iš
krašto, kuriame jie dabar svetimi, bet
į Izraelio kraštą jie nesugrįš. Tada ži-
nosite, kad Aš esu Viešpats'.
39 Apie jus, izraelitai, Viešpats Die-
vas taip sako: 'Kurie nenorite manęs
klausyti, eikite ir tarnaukite savo sta-
bams, bet mano šventojo vardo nebe-
sutepkite savo aukomis ir stabais.
40 Šventame mano kalne, Izraelio
aukštame kalne, man tarnaus visas
Izraelis. Ten Aš priimsiu juos ir pa-
reikalausiu iš jūsų aukų, pirmavaisių
ir pašvęstų daiktų.
41 Aš priimsiu jus ir malonų jūsų au-
kų kvapą, kai išvesiu jus iš tautų ir
surinksiu iš kraštų, kur esate išsklai-
dyti, ir būsiu pašventintas jumyse pa-
gonių akivaizdoje.
42 Tada žinosite, kad Aš esu Viešpats,
kai jus įvesiu į Izraelio kraštą, kurį
prisiekiau duoti jūsų tėvams.
43 Ten atsiminsite savo kelius ir dar-
bus, kuriais susitepėte, ir bjaurėsitės
savęs dėl savo padarytų piktadarys-
čių.
44 Tada žinosite, kad Aš esu Viešpats,
kai pasielgsiu su jumis dėl savo var-
do, neatsižvelgdamas į jūsų nedorus
kelius ir piktus darbus' ".
45 Viešpats kalbėjo man:
46 "Žmogaus sūnau, žiūrėk pietų pu-
sėn, kalbėk ir pranašauk miškui pie-
tų šalyje.
47 Sakyk miškui pietuose: 'Išgirsk
Viešpaties žodį. Aš įžiebsiu ugnį ir
sudeginsiu visus tavo žalius ir sausus
medžius. Liepsnos neužges, kol visa
bus sudeginta nuo pietų iki šiaurės.
48 Tada visi matys, kad Aš, Viešpats,
padegiau mišką, ir jis neužges' ".
49 Tada aš atsiliepiau: "Ak, Viešpatie
Dieve, jie sako apie mane: 'Ar jis ne
palyginimais kalba?' "

21 Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, žvelk į Jeruzalę,
kalbėk prieš šventyklą ir pranašauk
prieš Izraelį.
3 Sakyk Izraelio kraštui: 'Taip sako
Viešpats Dievas: 'Aš esu prieš tave;
ištraukęs kardą iš makšties, sunaikin-
siu tavo teisiuosius ir nedorėlius.
4 Kadangi naikinsiu ir teisiuosius, ir
nedorėlius, tai mano kardas siaus nuo
pietų iki šiaurės.
5 Tada kiekvienas žinos, jog Aš, Vieš-
pats, ištraukęs kardą iš makšties, jo
nepadėsiu'.
6 Tu, žmogaus sūnau, dejuok ir dū-
sauk jų akivaizdoje, lyg būtum baisio-
je kančioje.
7 Kai jie tave klaus: 'Kodėl dūsauji?',
atsakyk jiems: 'Dėl žinios, kuri atei-
na'. Širdys liūdės, rankos suglebs,
drąsa išnyks, keliai drebės. Tai ateina
ir įvyks,—sako Viešpats Dievas".
8 Viešpats kalbėjo man:
9 "Žmogaus sūnau, pranašauk: 'Taip
sako Viešpats: 'Kardas pagaląstas ir
nušveistas.
10 Pagaląstas žudyti, nušveistas, kad
blizgėtų kaip žaibas. Ar mes galime
džiaugtis? Jis paniekina mano sūnaus
skeptrą kaip paprastą lazdą.
11 Kardas nušveistas, pagaląstas ir
įduotas į žudiko rankas'.
12 Žmogaus sūnau, šauk ir dejuok! Jis

paruoštas mano tautai, visiems Izra-
elio kunigaikščiams. Siaubas dėl kar-
do apims tautą. Plok sau per šlaunis.
13 Tai išbandymas; kardas paniekins
netgi skeptrą ir jo nebebus, – sako
Viešpats Dievas. –
14 Žmogaus sūnau, pranašauk, suplok
rankomis. Tegu trečią kartą kardas
žudo du kartus daugiau; tai žudymo
kardas, siekiąs visus.
15 Aš nukreipiau kardą į vartus, kad
širdys išsigąstų ir kritusiųjų padaugė-
tų. Kardas nušveistas blizga, pagaląs-
tas žudynėms.
16 Kirsk į dešinę ir į kairę, kur ašme-
nys pasiekia.
17 Aš rankomis suplosiu ir patenkin-
siu savo rūstybę. Aš, Viešpats, tai pa-
sakiau".
18 Viešpats kalbėjo man:
19 "Žmogaus sūnau, pažymėk du ke-
lius, kuriais Babilono karaliaus kar-
das galėtų ateiti. Abu keliai prasidės
viename krašte. Kelių išsišakojime
pastatyk kelrodį.
20 Jis terodo kardui kelią į amonitų
Rabą ir į Judo sutvirtintą miestą Je-
ruzalę.
21 Babilono karalius sustojo kryžkelė-
je, kelių išsišakojime, ir buria: maišo
strėles, klausia stabų, apžiūri kepenis.
22 Į jo dešinę pateko Jeruzalės burtas,
kad paskirtų karo vadus, duotų įsa-
kymą žudynėms, sukeltų kovos šauk-
smą, statytų sienų griovimo įtaisus
prie vartų, supiltų pylimą, statytų
įtvirtinimus.
23 Jiems atrodys, jog tai apgaulingas
burtas. Bet kadangi jie prisiekė, jis
primins jiems nusikaltimus.
24 Todėl Viešpats Dievas taip sako:
'Jūs prisimenate savo kaltes ir jūsų
darbai bei nuodėmės stovi jūsų aky-
se; jūs atsakysite už juos.
25 Susitepęs ir nedoras Izraelio kuni-
gaikšti, tavo bausmės diena atėjo, nes
tavo nedorybėms padarytas galas.
26 Nusiimk vainiką ir karaliaus karū-
ną! Nebebus, kaip buvo. Pažeminta-
sis bus paaukštintas, o aukštasis – pa-
žemintas.
27 Griuvėsiais, griuvėsiais, griuvėsiais
Aš jį paversiu! Jo nebebus, kol ateis tu-
rintis teisę valdyti. Jam pavesiu visa'.
28 Tu, žmogaus sūnau, pranašauk apie
amonitus ir jų pasityčiojimą: 'Kardas
pagaląstas ir nušveistas žudynėms.
29 Jūsų regėjimai – apgaulė, pranaša-
vimai – melas. Bausmė jums ateis už
jūsų kaltes.
30 Ar Aš paslėpsiu savo kardą? Aš ta-
ve teisiu krašte, kur gimei, iš kurio
esi kilęs.
31 Aš išliesiu ant tavęs savo rūstybę,
tu pajusi mano keršto liepsnas. Ati-
duosiu tave į žiaurių ir įgudusių žu-
dyti žmonių rankas.
32 Tu būsi kuras liepsnoms, tavo krau-
jas liks ant žemės, visi užmirš tave.
Aš, Viešpats, tai kalbėjau' ".

22 Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, ar tu neteisi ir ne-
skelbsi sprendimo kruvinam miestui?
Paskelbk jam visas jo bjaurystes.
3 Sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas:
'Tai miestas, praliejęs nekaltą kraują,
susitepęs stabų garbinimu. Todėl ta-
vo valanda priartėjo.
4 Krauju, kurį praliejai, nusikaltai,
stabais, kuriuos pasidarei, susitepei.
Tuo priartinai sau galą. Todėl būsi pa-
juoka tautoms ir pasityčiojimu kraš-
tams.
5 Arti ir toli gyvenantys tyčiosis iš ta-
vęs kaip iš negarbingo ir pagarsėjusio
sąmyšiu.

[6] Štai Izraelio kunigaikščiai, kiekvienas naudojasi savo galia, kad pralietų kraują.
[7] Tavyje niekina tėvą ir motiną, prislegia ateivį, skriaudžia našlaitį ir našlę.
[8] Tu niekini mano šventyklą ir nesilaikai sabatų.
[9] Tavyje žmonės, kurie šmeižia, siekdami kraujo, valgo kalnuose, tavo viduryje jie paleistuvauja.
[10] Tavyje jie atidengė tėvo nuogumą ir pažemino tą, kuri buvo nešvari mėnesinių metu.
[11] Vienas darė bjaurystę su artimo žmona, kitas išniekino savo marčią, dar kitas pažemino savo seserį, savo tėvo dukterį.
[12] Tavyje jie ima kyšius nuslėpti pralietą kraują. Tu imi nuošimčius bei reikalauji grąžinti daugiau, tu, išnaudodama artimą, godžiai sieki pelno. Mane gi užmiršai, – sako Viešpats Dievas. –
[13] Aš suplojau rankomis dėl jūsų nesąžiningo pelno ir kraujo, pralieto tarp jūsų.
[14] Ar tu būsi drąsus ir tvirtai laikysies tada, kai Aš bausiu tave? Aš, Viešpats, tai pasakiau ir įvykdysiu.
[15] Aš išsklaidysiu tave tautose bei išblaškysiu kraštuose ir taip pašalinsiu tavo nešvarą.
[16] Tu būsi tautų paniekintas. Tada tu žinosi, kad Aš esu Viešpats' ".
[17] Viešpats kalbėjo man:
[18] "Žmogaus sūnau, Izraelis virto nuodegomis. Jie visi: varis, cinkas, geležis, švinas – tapo sidabro priemaišomis.
[19] Todėl taip sako Viešpats Dievas: 'Kadangi jūs visi virtote nuodegomis, Aš surinksiu jus į Jeruzalę,
[20] kaip surenkamas sidabras, varis, geležis, švinas bei cinkas ir sumetamas į krosnį tirpdyti. Taip Aš savo rūstybėje jus surinksiu ir tirpdysiu.
[21] Taip, aš surinksiu jus Jeruzalėje ir pūsiu į jus savo įtūžį, nuo kurio jūs sutirpsite.
[22] Kaip sidabras krosnyje ištirpdomas, taip ir jūs būsite tirpdomi. Tada jūs žinosite, kad Aš, Viešpats, išliejau savo rūstybę ant jūsų' ".
[23] Viešpats man kalbėjo:
[24] "Žmogaus sūnau, sakyk jiems: 'Tu esi neapvalyta žemė, tavyje nelijo mano pykčio dieną'.
[25] Jos pranašai rengia sąmokslą kaip riaumojantys liūtai, kurie drasko grobį. Jie rijo žmones, plėšė jų turtus, didino našlių skaičių.
[26] Kunigai iškraipė mano įstatymą ir išniekino mano šventus daiktus, jie nedarė skirtumo tarp švento ir nešvento, nemokė atskirti nešvaraus nuo švaraus, užmerkė akis dėl sabatų ir Aš niekinamas tarp jų.
[27] Kunigaikščiai – kaip draskantys vilkai, kurie plėšia grobį; jie pralieja kraują, žudo žmones, godžiai siekdami pelno.
[28] Pranašai aptepė juos kalkėmis, kalbėdami jiems apgaulingus regėjimus ir skelbdami melagingus pranešimus, sakydami: 'Taip sako Viešpats Dievas', kai Viešpats nebuvo kalbėjęs.
[29] Krašto žmonės smurtauja ir plėšikauja, skriaudžia vargšus ir beturčius bei neteisėtai spaudžia ateivius.
[30] Aš ieškojau tarp jų žmogaus, kuris pastatytų sieną ir stotųsi spragoje tarp manęs ir mano tautos, kad jos nesunaikinčiau, bet nė vieno neradau.
[31] Todėl Aš išliejau ant jų savo pyktį ir rūstybės ugnimi sunaikinau juos. Jų darbus suverčiau ant jų pačių galvų, – sako Viešpats Dievas".

23 Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, buvo dvi moterys,
vienos motinos dukterys.
3 Jos paleistuvavo jau savo jaunystėje
Egipte.
4 Vyresnioji buvo vardu Ohola ir
jos sesuo Oholiba. Jos buvo mano ir
pagimdė sūnų bei dukterų. Oho-
la–tai Samarija, o Oholiba–tai Je-
ruzalė.
5 Ohola buvo man neištikima. Ji gei-
dė savo meilužių, kaimynystėje gyve-
nančių asirų.
6 Jie buvo apsirengę mėlynai, vadai ir
kunigaikščiai, jauni, gražūs vyrai, rai-
teliai, jojantys ant savo žirgų.
7 Ji paleistuvavo su jais, su rinktiniais
asirais ir visais, kurių ji geidė. Jų sta-
bais ji suteršė save.
8 Ji nesiliovė paleistuvavusi ir su egip-
tiečiais, savo jaunystės meilužiais.
9 Todėl Aš atidaviau ją jos meilužiams
asirams, kurių ji geidė.
10 Jie atidengė jos nuogumą, paėmė
jos sūnus bei dukteris, o ją pačią nu-
žudė kardu. Ji tapo priežodis tarp
moterų, kai jie įvykdė jai teismą.
11 Jos sesuo Oholiba visa tai matė, ta-
čiau gašlumu ir paleistuvystėmis pra-
lenkė net savo seserį.
12 Ji geidė savo kaimynų asirų, vadų
ir kunigaikščių, išsipuščiusių raitelių,
gražių, jaunų vyrų.
13 Aš mačiau, kad ji suteršė save; jos
abi ėjo vienu keliu.
14 Ji daugino savo paleistuvystes, nes
kai pamatė sienoje nupieštus vyrų pa-
veikslus, raudona spalva nupieštus at-
vaizdus chaldėjų,
15 susijuosusių strėnas diržais, ant gal-
vų užsidėjusių margus turbanus, atro-
dančių kaip Babilono kunigaikščiai,
kilę iš Chaldėjos,
16 ji ėmė geisti jų ir siuntė pasiuntinių
į Chaldėją.
17 Babiloniečiai atėjo į jos meilės guo-
lį ir suteršė ją savo paleistuvystėmis.
Suteršta ji pasitraukė nuo jų.
18 Ji neslėpė savo paleistuvysčių ir ati-
dengė savo nuogumą. Tada Aš pasi-
traukiau nuo jos, kaip buvau pasi-
traukęs nuo jos sesers.
19 Bet ji daugino savo paleistuvystes,
prisimindama jaunystės dienas, kai ji
buvo paleistuvė Egipto žemėje.
20 Ji geidė savo meilužių, kurių kūnai
kaip asilų kūnai ir sėklos plūdimas
kaip arklių.
21 Tu prisiminei savo jaunystės ištvir-
kimą, kai egiptiečiai glamonėjo tavo
jaunas krūtis.
22 Todėl, Oholiba, taip sako Viešpats
Dievas: 'Aš pakelsiu prieš tave tavo
meilužius, nuo kurių tu nusisukai, ir
atvesiu juos prieš tave iš visų pusių:
23 babiloniečius, chaldėjus, Pekodą,
Šoą, Koą ir asirus–gražius, jaunus
vyrus, vadus ir kunigaikščius, valdy-
tojus ir žymius žmones, visus raitus
ant žirgų.
24 Daugybė ginkluotų pulkų ateis su
kovos vežimais ir žirgais, apstatys ta-
ve iš visų pusių didžiaisiais ir mažai-
siais skydais bei šalmais. Aš atiduo-
siu tave jų teismui. Jie teis tave pagal
savo nuostatus.
25 Aš nukreipsiu prieš tave savo pavy-
dą, ir jie žiauriai pasielgs su tavimi:
nupjaus tau nosį bei ausis, likusius iš-
žudys kardu, išplėš tavo sūnus bei
dukteris ir sudegins, kas liks.
26 Jie nuplėš tau drabužius ir atims
brangenybes.
27 Taip aš padarysiu galą tavo ištvir-
kavimui su egiptiečiais. Tu nebenorė-
si daugiau egiptiečių nei matyti, nei
jų prisiminti.

28 Aš atiduosiu tave į rankas tų, kurių
tu nekenti, nuo kurių tu pasitraukei.
29 Jie pasielgs su tavimi labai žiauriai,
išplėš visą turtą ir paliks tave pliką
bei nuogą. Taip bus apnuogintas tavo
pasileidimas ir ištvirkavimas.
30 Tai padarysiu tau dėl tavo paleistu-
vavimo su tautomis, kurių stabais tu
susitepei.
31 Tu ėjai savo sesers keliu, todėl jos
taurę įduosiu į tavo rankas.
32 Tu gersi savo sesers taurę, gilią ir
didelę, iš tavęs tyčiosis ir niekins ta-
ve, nes joje daug telpa.
33 Tu pasigersi ir būsi pilna skausmų.
Taurė skausmo ir naikinimo, tavo se-
sers Samarijos taurė.
34 Išgersi ją iki dugno, šukes nulaižysi
ir draskysi savo krūtis, nes Aš tai pa-
sakiau, – sako Viešpats Dievas. –
35 Kadangi mane užmiršai ir atgręžei
man nugarą, tai kentėk už savo ištvir-
kavimą ir paleistuvystę' ".
36 Viešpats sakė man: "Žmogaus sū-
nau, ar tu neteisi Oholos ir Oholibos?
Primink joms jų bjaurystes!
37 Jos svetimavo ir savo rankas sutepė
nekaltu krauju. Jos svetimavo su sta-
bais ir aukojo jiems vaikus, kuriuos
man pagimdė!
38 Tą pačią dieną jos sutepė mano
šventyklą ir nesilaikė sabatų.
39 Tą pačią dieną, kai jos aukojo vai-
kus stabams, jos ėjo į mano šventyklą
ir tuo sutepė ją.
40 Be to, tu siuntei pasiuntinius ir
kvietei vyrus iš toli. Dėl jų prauseisi,
dažeisi akis ir puošeisi brangenybė-
mis.
41 Atsisėdai ant brangaus gulto; pa-
dengei stalus, ant jų padėjai mano
smilkalų ir aliejaus.
42 Nerūpestingos minios balsai buvo
girdimi joje, ir kartu su žmonėmis iš
minios buvo atvesti sebiečiai iš dyku-
mos, kurie dėjo apyrankes ant jų ran-
kų ir puošnias karūnas ant jų galvų.
43 Tada tariau apie tą seną svetimau-
toją: 'Ar jie ir dabar paleistuvaus su
ja?'
44 Bet jie eidavo pas ją, kaip įeinama
pas paleistuvę. Taip jie įeidavo pas
Oholą ir Oholibą, gašlias moteris.
45 Bet teisūs vyrai teis jas kaip sveti-
mautojas ir žudikes, nes jos svetima-
vo ir kraujas yra ant jų rankų.
46 Nes taip sako Viešpats: 'Ar atvesiu
prieš jas minią ir atiduosiu jas sunai-
kinti ir apiplėšti.
47 Minia užmuš jas akmenimis ir su-
kapos kardu, jų sūnus ir dukteris nu-
žudys ir jų namus sudegins.
48 Taip Aš padarysiu galą paleistuvys-
tei krašte, kad visos moterys pasimo-
kytų ir neištvirkautų kaip jūs.
49 Jūsų paleistuvystė kris ant jūsų gal-
vų, jūs kentėsite už nuodėmes su sa-
vo stabais. Tada žinosite, kad Aš esu
Viešpats Dievas' ".

24 Viešpats kalbėjo man devin-
taisiais metais, dešimto mė-
nesio dešimtą dieną:
2 "Žmogaus sūnau, užrašyk šios die-
nos vardą, nes Babilono karalius
šiandien pradėjo Jeruzalės puolimą.
3 Sakyk maištingiems namams šį pa-
lyginimą: 'Taip sako Viešpats: 'Kaisk
katilą su vandeniu!
4 Įdėk į jį geriausios mėsos gabalus:
šlaunį, petį ir geriausius kaulus.
5 Mėsai paimk geriausią gyvulį iš ban-
dos, po katilu prikrauk malkų, kad ir
kaulai gerai išvirtų'.
6 Todėl taip sako Viešpats: 'Vargas
krauju suteptam miestui – prisvilu-
siam katilui. Išimk iš jo gabalą po ga-
balo, nemesdamas burto.

[7] Kraujas yra jo viduryje. Jis buvo pra-
lietas ant plikos uolos, ne ant žemės,
kur dulkės jį pridengtų.
[8] Kad sukelčiau rūstybę ir įvykdyčiau
kerštą, leidau Jeruzalei kraują pralie-
ti ant plikos uolos, kad jis nebūtų pri-
dengtas'.
[9] Todėl taip sako Viešpats: 'Vargas
krauju suteptam miestui. Aš sukrau-
siu jam didelį laužą.
[10] Sukrauk malkas, užkurk ugnį, išvirk
mėsą, įdėk prieskonių, kaulai tesude-
ga.
[11] Pastatyk tuščią katilą ant degančių
žarijų. Teįkaista varis iki raudonumo,
tada nešvarumas ir svilėsiai sudegs.
[12] Jis nuvargino save melais, jo svilė-
siai neatšoka nuo jo. Tesudega svilė-
siai ugnyje.
[13] Tavo susitepimas bjaurus. Aš norė-
jau nuvalyti tave, bet tu nesileidai nu-
valomas, todėl liksi suteptas, kol ma-
no įtūžis prieš tave nurims.
[14] Aš, Viešpats, taip pasakiau, ir tai
įvyks. Aš tai įvykdysiu ir nesigailėsiu.
Teisiu tave pagal tavo kelius ir dar-
bus, – sako Viešpats Dievas' ".
[15] Viešpats kalbėjo man:
[16] "Žmogaus sūnau, staiga Aš atimsiu
tavo akių pasigėrėjimą. Bet tu nerau-
dok, neverk ir neliek ašarų.
[17] Dūsauk tyliai, bet neapraudok mi-
rusios. Apsirišk galvą raiščiu, apsiauk
kurpėmis, neuždenk savo burnos ir
nevalgyk gedinčiųjų maisto".
[18] Rytą aš kalbėjau tautai, o vakare
mirė mano žmona. Kitą rytą pada-
riau, kaip man buvo liepta.
[19] Žmonės klausė manęs: "Ar nepa-
sakysi, ką reiškia mums tai, ką tu da-
rai?"
[20] Aš atsakiau jiems: "Viešpaties žo-
dis atėjo man:
[21] 'Sakyk Izraelio namams: 'Taip sako
Viešpats Dievas: 'Aš suteršiu savo
šventyklą, jūsų pasididžiavimą, akių
pasigėrėjimą bei sielos ilgesį. Jūsų likę
sūnūs bei dukterys bus išžudyti kardu.
[22] Tada jūs darysite, kaip aš dariau:
jūs neuždengsite savo burnos ir ne-
valgysite gedinčiųjų maisto.
[23] Ant jūsų galvų bus raiščiai ir ant
kojų kurpės, neraudosite ir neverksi-
te, bet nyksite dėl savo nusikaltimų ir
liūdėsite.
[24] Ezechielis bus ženklas jums. Jūs da-
rysite taip, kaip jis darė. Kai visa tai
įvyks, jūs žinosite, kad Aš esu Vieš-
pats Dievas'.
[25] Žmogaus sūnau, kai Aš atimsiu
jiems jų pasididžiavimą, akių pasigė-
rėjimą ir sielos ilgesį, taip pat jų sū-
nus bei dukteris,
[26] tą dieną ateis pabėgėlis pas tave ir
praneš tai tau.
[27] Tada tavo burna atsivers, tu kalbė-
si ir nebūsi nebylys. Tu būsi jiems
ženklas, ir jie žinos, kad Aš esu Vieš-
pats' ".

25 Viešpats kalbėjo man:
[2] "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš
amonitus.
[3] Sakyk amonitams: 'Išgirskite Vieš-
paties Dievo žodį! Taip sako Viešpats
Dievas: 'Kadangi jūs džiūgavote dėl
to, kad mano šventykla išniekinta, Iz-
raelio šalis sunaikinta ir Judo namai
išvesti nelaisvėn,
[4] atiduosiu jus rytų šalies gyvento-
jams. Jie išties savo palapines tarp jū-
sų ir įrengs stovyklas, jie valgys jūsų
vaisius ir gers jūsų pieną.
[5] Aš padarysiu Rabą vieta kupranu-
gariams ir amonitų kraštą – gardais
avims. Tada jūs žinosite, kad Aš esu
Viešpats'.

[6] Nes taip sako Viešpats: 'Kadangi jūs
plojote rankomis, trypėte kojomis ir
nuoširdžiai džiaugėtės niekindami Iz-
raelio žemę,
[7] todėl Aš ištiesiu savo ranką prieš jus
ir atiduosiu jus tautoms kaip grobį.
Aš išnaikinsiu jus tarp tautų ir pražu-
dysiu jus visose šalyse. Aš sunaikinsiu
jus, ir tada žinosite, kad Aš esu Vieš-
pats' ".
[8] Viešpats Dievas sako: "Kadangi
Moabas ir Seiras sako, kad Judo na-
mai yra kaip visos kitos tautos,
[9] Aš atversiu Moabo šoną, pradėda-
mas nuo gražiausių miestų, krašto pa-
sididžiavimo: Betjesimoto, Baalme-
ono ir Kirjataimo,
[10] Aš juos atiduosiu kartu su amoni-
tais rytų šalies gyventojams, ir amo-
nitai nebebus minimi tarp tautų.
[11] Taip Aš įvykdysiu teismą Moabui,
ir jis žinos, kad Aš esu Viešpats".
[12] Taip sako Viešpats Dievas: "Ka-
dangi edomitai kerštingai elgėsi su
Judo namais ir tuo sunkiai nusikal-
to,
[13] Aš išnaikinsiu edomitus ir jų gyvu-
lius, padarysiu kraštą dykuma; nuo
Temano iki Dedano visi kris nuo kar-
do.
[14] Aš bausiu edomitus per savo tautą
Izraelį. Jie pasielgs su edomitais pa-
gal mano nutarimą. Ir jie pažins ma-
no kerštą,–sako Viešpats Dievas".
[15] Viešpats Dievas sako: "Kadangi fi-
listinai keršijo be jokio pasigailėjimo
ir naikino izraelitus dėl senos neapy-
kantos,
[16] Aš ištiesiu savo ranką prieš filisti-
nus, sunaikinsiu keretitus ir pajūrio
gyventojus.
[17] Aš žiauriai atkeršysiu jiems ir nu-
bausiu juos. Tada jie žinos, kad Aš
esu Viešpats".

26 Vienuoliktųjų metų pirmą mė-
nesio dieną Viešpats kalbėjo
man:
[2] "Žmogaus sūnau! Kadangi Tyras sa-
kė apie Jeruzalę: 'Tautų vartai sulau-
žyti, jie yra atdari; aš turėsiu apsčiai,
o ji liks tuščia!'
[3] Todėl taip sako Viešpats Dievas:
'Štai Aš esu prieš tave, Tyre, ir sukel-
siu daugybę tautų prieš tave, kaip jū-
ra sukelia savo bangas.
[4] Jos sunaikins Tyro sienas ir nugriaus
bokštus. Aš nušluosiu dulkes jame ir
paliksiu jį kaip pliką uolą.
[5] Jis bus vieta jūros tinklams džiovinti,
nes Aš tai pasakiau,–sako Viešpats
Dievas.–Ir jis taps grobiu tautoms.
[6] Jo dukterys laukuose kris nuo kar-
do, ir jie žinos, kad Aš esu Viešpats'.
[7] Nes taip sako Viešpats Dievas: 'Aš
atvesiu prieš Tyrą Babilono karalių
Nabuchodonosarą, karalių karalių, su
žirgais, kovos vežimais, raiteliais ir
daugybe karių.
[8] Tavo dukteris laukuose jis sunaikins
kardu, supils prieš tave pylimą, pasta-
tys įtvirtinimus ir pakels prieš tave
skydą.
[9] Puolimo įtaisus jis atkreips prieš ta-
vo sienas ir tavo bokštus nugriaus kir-
viais.
[10] Jo daugybės žirgų sukeltos dulkės
apdengs tave. Raitelių, ratų bei ko-
vos vežimų bildesys drebins tavo sie-
nas, kai jis įsiverš pro vartus, lyg būtų
įsiveržęs pro miesto pralaužtą sieną.
[11] Jo žirgų kanopos mindžios visas ta-
vo gatves. Jo kariai kardu žudys tavo
žmones ir tavo stiprios kolonos grius
žemėn.
[12] Jie pagrobs tavo prekes ir išplėš ta-
vo turtus, nugriaus sienas ir brangius
namus; tavo akmenis, rąstus ir žemes
sumes į vandenį.

[13] Aš nutildysiu tavo dainas ir tavo arfų skambėjimą.
[14] Taip Aš padarysiu tave plika uola, tinklų džiovinimo vieta. Tu nebebūsi atstatytas, nes Aš tai pasakiau, – sako Viešpats Dievas'.
[15] Taip sako Viešpats Dievas Tyrui: 'Ar nuo tavo griuvimo triukšmo nedrebės salos, kai šauks sužeistieji ir skerdynės vyks tavyje?
[16] Visi salų kunigaikščiai nulips nuo sostų, nusimes apsiaustus ir nusivilks įvairiaspalvius drabužius. Jie apsisiaus drebėjimu ir sėdės ant žemės, krūpčiodami ir pasibaisėję tavo žuvimu.
[17] Jie apraudos tave: 'Kaip tu sunaikintas, garsusis jūros mieste! Tu buvai galingas jūroje, tu ir tavo gyventojai, kurie kėlė siaubą visiems joje gyvenantiems'.
[18] Salos drebės tavo kritimo dieną. Jūros salos bus apstulbintos tavo žlugimo'.
[19] Nes taip sako Viešpats Dievas: 'Kai Aš tave padarysiu sunaikintu, nebegyvenamu, gelmėje paskandintu ir vandens apdengtu miestu,
[20] tada pasiųsiu tave į duobę, pas senų laikų žmones, apgyvendinsiu žemės gilumoje, mirusiųjų karalystėje. Tavo miestai nebebus apgyvendinti, ir tu neturėsi vietos žemės paviršiuje.
[21] Padarysiu tave pasibaisėjimu, ir tavęs nebebus. Kas ieškos tavęs, nebeeras, – sako Viešpats Dievas' ".

27 Viešpats kalbėjo man:
[2] "Žmogaus sūnau, apraudok Tyrą.
[3] Sakyk Tyrui: 'Tau, kuris buvai jūros vartai ir prekybos miestas daugelio salų tautoms, taip sako Viešpats Dievas: 'Tyre, tu sakei: 'Aš esu tobulo grožio'.
[4] Tu esi apsuptas jūros. Tavo statytojai pastatė tave tobulai gražų.
[5] Jie naudojo tavo statybai kipariso lentas iš Seniro ir Libano kedrus stiebams.
[6] Tavo irklai padaryti iš Basano ąžuolų, denis – iš Ketimo pušų su dramblio kaulo pagražinimais.
[7] Tavo burės pagamintos iš Egipto margos drobės; mėlynas ir raudonas purpuras iš Elisos salų dengė tave.
[8] Sidono ir Arvado gyventojai buvo tavo jūrininkai, o tavo išminčiai, Tyre, buvo tavyje vairininkai.
[9] Gebalio vyresnieji ir išminčiai užtaisė tavo plyšius. Visų laivų jūrininkai prekiavo su tavimi.
[10] Persai, luditai ir putitai buvo tavo kariai. Jų skydai ir šalmai, pakabinti tavyje, puošė tave.
[11] Arvado ir Gamado vyrai buvo tavo kariai prie miesto sienų ir sargai bokštuose. Jų skydai kabojo ant sienų, suteikdami miestui tobulo grožio.
[12] Tarsis prekiavo su tavimi. Jis keitė savo sidabrą, geležį, šviną ir cinką į daugybę tavo prekių.
[13] Javanas, Tubalas ir Mesekas prekiavo su tavimi. Jie savo vergus bei varinius indus keitė į tavo prekes.
[14] Iš Togarmo už tavo prekes atgabendavo arklių, žirgų ir mulų.
[15] Dedano žmonės ir daugelis kitų salų prekiavo su tavimi. Jie mokėjo už tavo prekes dramblio kaulu ir juodmedžiu.
[16] Sirai savo brangakmenius, raudoną purpurą, margus audinius, drobę, koralus ir rubinus keitė į daugybę tavo gaminių.
[17] Judas ir Izraelis, prekiaudami su tavimi, už tavo prekes mokėjo Minito kviečiais, figomis, medumi, aliejumi ir balzamu.

18 Damaskas savo Helbono vyną ir
baltą vilną keitė į tavo prekes.
19 Danas ir Javanas už tavo prekes
mokėjo lydyta geležimi, kasija ir kve-
piančiomis nendrėmis.
20 Dedanas prekiavo su tavimi gūnio-
mis žirgams.
21 Arabija ir Kedaro kunigaikščiai
prekiavo ėriukais, avinais ir ožiais.
22 Sabos ir Raamo pirkliai prekiavo
geriausiais kvepalais, įvairiausiais
brangakmeniais ir auksu.
23 Charanas, Kanė, Edenas, Sabos
pirkliai, Asirija ir Kelmadas prekiavo
su tavimi.
24 Jie prekiavo brangiais drabužiais,
mėlynais ir margais audiniais, spalvo-
tais kilimais.
25 Tarsio laivai gabeno tavo prekes. Tu
tapai turtingas ir labai garsus jūros vi-
duryje.
26 Tavo irklininkai nuvarė tave į atvi-
rą jūrą, o rytų vėjas sudaužė tave jū-
roje.
27 Tavo prekyba, turtai ir prekės, jūri-
ninkai ir vairininkai, amatininkai ir
prekybininkai, kariai ir visi, esantys
tavyje, paskęs jūroje tavo žuvimo die-
ną.
28 Apylinkės drebės nuo tavo vairinin-
kų šauksmo.
29 Visi jūreiviai, irklininkai ir vairinin-
kai, palikę laivus, stovės sausumoje,
30 pakels savo balsus dėl tavęs, grau-
džiai verks, barstysis galvas dulkėmis
ir voliosis pelenuose.
31 Jie dėl tavęs nusiskus galvos plau-
kus, apsisiaus ašutinėmis, labai sielo-
sis ir dejuos.
32 Labai nusiminę, jie raudos, saky-
dami: 'Ar buvo kada kas taip sunai-
kintas, kaip Tyras jūros viduryje?'
33 Savo jūrų prekyba praturtinai dau-
gelį tautų ir karalių.
34 Kai būsi jūroje sudaužytas, vandens
gelmėje nuskendęs, tavo prekės ir
žmonės, buvę tavyje, nuskęs su tavi-
mi.
35 Visi salų gyventojai pasibaisės tavi-
mi, jų karaliai išsigąs ir jų veidai per-
sikreips.
36 Tautų pirkliai švilps dėl tavęs, tu bū-
si pasibaisėjimas ir tavęs nebebus' ".

28 Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, sakyk Tyro kuni-
gaikščiui: 'Taip sako Viešpats Dievas:
'Tavo širdis išpuiko ir tu tarei: 'Aš esu
Dievas, sėdintis Dievo soste jūros vi-
dury'. Tačiau tu esi žmogus, ne Die-
vas, nors save laikai lygiu Dievui.
3 Štai tu esi išmintingesnis už Danie-
lių ir žinai visas paslaptis,
4 savo išmintimi ir sumanumu tu įsi-
gijai turtų, surinkai aukso ir sidabro į
savo iždą,
5 išmintingai prekiaudamas, padaugi-
nai turtų ir tavo širdis išpuiko nuo jų'.
6 Todėl taip sako Viešpats Dievas:
'Kadangi laikai save lygiu Dievui,
7 Aš atvesiu prieš tave svetimšalius,
žiaurią tautą. Jie išsitrauks kardus
prieš tavo išminties puikumą ir suterš
tavo spindesį.
8 Jie nustums tave į duobę, ir tu mirsi
jūroje nužudytųjų mirtimi.
9 Ar ir tada sakysi: 'Aš – Dievas', savo
žudytojų akivaizdoje? Tu esi ne Die-
vas, o žmogus, patekęs į žudytojų ran-
kas.
10 Tu mirsi neapipjaustytųjų mirtimi
nuo svetimųjų rankos, nes Aš taip pa-
sakiau, – sako Viešpats Dievas' ".
11 Viešpats vėl kalbėjo man:
12 "Žmogaus sūnau, apraudok Tyro
karalių ir sakyk jam: 'Taip sako Vieš-
pats Dievas: 'Tu buvai tobulumo ant-

spaudas, pilnas išminties ir tobulo
grožio.
13 Gyvenai Edene, Dievo sode, tave
puošė įvairiausi brangakmeniai: sar-
dis, topazas, jaspis, chrizolitas, onik-
sas, berilis, safyras, rubinas, smarag-
das. Tą dieną, kai buvai sukurtas, tau
buvo paruošti meistriškai padaryti
būgneliai ir vamzdeliai.
14 Tu buvai pateptas cherubas, kuris
dengia, Aš tave tokiu paskyriau. Tu
buvai šventame Dievo kalne, vaikš-
čiojai tarp ugninių akmenų.
15 Tu buvai tobulas savo keliuose nuo
savo sukūrimo dienos, kol buvo atras-
ta tavyje nedorybės.
16 Tau plačiai beprekiaujant, jie pri-
pildė tave smurto, ir tu nusidėjai. To-
dėl Aš išmesiu tave iš Dievo kalno
kaip nešvarų ir pašalinsiu tave, o den-
giantis cherube, iš ugninių akmenų
tarpo.
17 Tavo širdis išpuiko dėl tavo grožio,
tu praradai išmintį per savo spindesį.
Aš parblokšiu tave ant žemės, priešais
karalius, kad jie galėtų matyti tave.
18 Savo daugybe neteisybių ir apgaule
prekyboje tu sutepei savo šventyklas.
Todėl iš tavo vidaus Aš pažadinsiu
ugnį, kuri sunaikins tave, visų akivaiz-
doje pavers tave pelenais žemėje.
19 Visi, kurie pažino tave, baisėsis ta-
vimi. Tu būsi pasibaisėjimas, ir tavęs
nebebus' ".
20 Viešpats kalbėjo man:
21 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš
Sidoną
22 ir sakyk: 'Taip sako Viešpats Die-
vas: 'Sidone, Aš esu prieš tave. Kai
padarysiu tavyje teismą ir apreikšiu
savo šventumą, tu šlovinsi mane ir ži-
nosi, jog Aš esu Viešpats.
23 Aš užleisiu tau marą, ir kraujas lie-
sis tavo gatvėse. Visur gulės lavonai,
kritę nuo kardo. Tada tu žinosi, kad
Aš esuViešpats.
24 Ir nebebus daugiau badančių usnių
ir duriančių erškėčių Izraelio namams
tarp jų kaimynų, kurie juos niekino.
Ir jie žinos, kad Aš esu Viešpats Die-
vas'.
25 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš su-
rinksiu izraelitus iš tautų, kuriose
juos buvau išblaškęs ir būsiu pašven-
tintas juose tautų akivaizdoje. Izraeli-
tai tada gyvens krašte, kurį Aš daviau
savo tarnui Jokūbui.
26 Jie gyvens saugiai, statysis namus,
sodins vynuogynus. Jie bus saugūs,
kai Aš nuteisiu jų kaimynus, kurie
niekino juos. Tada jie žinos, kad Aš
esu Viešpats, jų Dievas' ".

29 Dešimtų metų dešimto mė-
nesio dvyliktą dieną Viešpats
kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš
faraoną, Egipto karalių, ir Egiptą.
3 Kalbėk ir sakyk: 'Taip sako Viešpats
Dievas: 'Faraone, Egipto karaliau, Aš
esu prieš tave. Didysis slibine, kuris
guli tarp savo upių ir sakai: 'Upė yra
mano, aš ją padariau'.
4 Aš įdėsiu kablį į tavo nasrus, prika-
binsiu tavo upių žuvis prie tavo žvy-
nų, ištrauksiu tave iš upės su visomis
prikibusiomis žuvimis.
5 Ir Aš paliksiu tave ir upių žuvis dy-
kumoje. Tu gulėsi atvirame lauke, ne-
būsi nei pakeltas, nei palaidotas. Aš
tave atiduosiu laukiniams žvėrims ir
padangių paukščiams.
6 Visi Egipto gyventojai žinos, kad Aš
esu Viešpats, nes tu buvai nendrinė
lazda Izraeliui.
7 Kai jie įsikibo į tavo ranką, tu sulū-
žai ir sužeidei jiems pečius. O kai jie
atsirėmė į tave, jų strėnos susvyravo.

[8] Todėl Aš siųsiu tau kardą ir sunai-
kinsiu tavo žmones ir gyvulius.
[9] Egipto žemė bus tuščia ir apleista.
Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats.
Kadangi tu sakei: 'Upė yra mano, aš
ją padariau',
[10] todėl Aš esu prieš tave ir tavo upes.
Aš padarysiu Egipto žemę visiškai
tuščią ir apleistą nuo Migdolo iki Sy-
enės ir Etiopijos sienos.
[11] Per ją nevaikščios nei žmogus, nei
gyvulys. Ji bus negyvenama keturias-
dešimt metų.
[12] Aš paversiu Egipto žemę dykyne,
kaip padariau su kitais kraštais. Jo
miestai bus tušti, kaip ir kitų kraštų
miestai, ir jie bus apleisti keturiasde-
šimt metų. Aš išsklaidysiu egiptiečius
tarp tautų ir išblaškysiu juos sveti-
muose kraštuose'.
[13] Tačiau taip sako Viešpats Dievas:
'Po keturiasdešimties metų Aš surin-
ksiu egiptiečius iš tautų, kuriose jie
buvo išsklaidyti,
[14] parvesiu Egipto ištremtuosius ir su-
grąžinsiu juos į Patros kraštą, į jų
gimtąją šalį. Jie ten bus menka kara-
lystė,
[15] menkiausia iš visų karalysčių. Jie
nebesiaukštins virš kitų tautų, nes Aš
sumažinsiu juos, kad jie niekad nebe-
viešpatautų kitoms tautoms.
[16] Jie nebebus Izraelio namų pasitikė-
jimas, bet primins jiems, kaip jie nusi-
kalto, kreipdamiesi pagalbos į juos. Ir
jie žinos, kad Aš – Viešpats Dievas' ".
[17] Dvidešimt septintaisiais metais, pir-
mo mėnesio pirmą dieną, Viešpats
kalbėjo man:
[18] "Žmogaus sūnau! Nabuchodonosa-
ras, Babilono karalius, ir jo kariuo-
menė atliko sunkų darbą prieš Tyrą.
Jų galvos nupliko ir pečiai buvo nu-
trinti, bet nei karalius, nei jo kariuo-
menė negavo jokio atlyginimo už dar-
bą prieš Tyrą.
[19] Todėl Aš duosiu Nabuchodonosa-
rui, Babilono karaliui, Egipto kraštą.
Jis paims jo turtus, tai bus atlygini-
mas jo kariuomenei.
[20] Už darbą, kurį jis atliko, daviau jam
Egipto kraštą, nes jie man dirbo, – sa-
ko Viešpats Dievas. –
[21] Tada Izraelio ragas vėl iškils, ir Aš
atversiu tau burną tarp jų. Ir jie žinos,
kad Aš esu Viešpats".

30

Viešpats kalbėjo man:
[2] "Žmogaus sūnau, pranašauk ir sa-
kyk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'De-
juokite: 'Vargas tai dienai'.
[3] Viešpaties diena arti, tai diena tam-
sos, sunaikinimo metas tautoms.
[4] Kardas užpuls Egiptą ir didelis siau-
bas apims Etiopiją, kai Egipte kris
užmuštieji, jų turtas bus išplėštas ir
Egipto pamatai bus sugriauti.
[5] Etiopija, Libija, Lidija ir kitos tau-
tos, Chubas ir sandoros krašto vyrai
kris kartu su jais nuo kardo.
[6] Egipto rėmėjai žus ir bus pažemin-
tas jų jėgos išdidumas. Nuo Migdolo
iki Syenės kris užmuštieji, – sako Vieš-
pats. –
[7] Egipto kraštas bus paverstas dyky-
ne, miestai ištuštės.
[8] Kai Aš užkursiu ugnį Egipte ir visi
jo padėjėjai bus sunaikinti, tada jie
žinos, kad Aš esu Viešpats.
[9] Tą dieną mano pasiuntiniai skubės
laivais į Etiopiją, ją išgąsdins ir dide-
lis siaubas apims juos kaip Egipto
dieną. Nes štai ji ateina'.
[10] Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš pada-
rysiu galą Egipto daugybei Babilono
karaliaus Nabuchodonosaro ranka.
[11] Jis ir jo žmonės, baisiausia tauta,

bus atvesti sunaikinti kraštą. Jie išsi-
trauks kardus prieš Egiptą, ir kraštas
bus pilnas užmuštųjų.
12 Aš išdžiovinsiu upes, kraštą atiduo-
siu į nedorėlių rankas ir viską sunai-
kinsiu svetimšalių rankomis. Aš, Vieš-
pats, taip pasakiau'.
13 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš su-
naikinsiu stabus ir padarysiu galą at-
vaizdams Memfyje. Egipto žemėje
nebebus kunigaikščio, ir Aš užleisiu
baimę Egiptui.
14 Aš paversiu Patrą dykyne, uždegsiu
ugnį Coane ir teisiu Tėbus.
15 Savo įtūžį išliesiu ant Sino, Egipto
stiprybės, sunaikinsiu Tėbų minias.
16 Ir uždegsiu ugnį Egipte, Sinas ken-
tės ir vaitos, Tėbai bus draskomi ir
Memfis bus varginamas kas dieną.
17 Aveno ir Bubasto jaunuoliai kris
nuo kardo, o moterys bus išvestos ne-
laisvėn.
18 Tafnės diena bus tamsi, kai Aš su-
laužysiu Egipto jungą ir padarysiu ga-
lą jo išdidumui. Debesys apdengs
miestą, kai jo dukros bus varomos ne-
laisvėn.
19 Aš įvykdysiu teismus Egipte, ir jie
žinos, kad Aš esu Viešpats' ".
20 Vienuoliktaisiais metais, pirmo mė-
nesio septintą dieną, Viešpats kalbė-
jo man:
21 "Žmogaus sūnau, Aš sulaužiau fa-
raono, Egipto karaliaus, ranką. Nie-
kas jos neaptvarstė, neaprišo ir negy-
dė, kad pasveiktų, taptų stipri ir vėl
galėtų laikyti kardą.
22 Todėl taip sako Viešpats Dievas:
'Štai Aš prieš faraoną, Egipto kara-
lių. Aš sulaužysiu jo rankas – sveikąją
bei tą, kuri buvo sulaužyta, ir kardas
iškris iš jo rankų.
23 Aš išsklaidysiu egiptiečius tautose
ir išblaškysiu juos kraštuose.
24 Babilono karaliaus rankas susti-
prinsiu ir įdėsiu jam į ranką savo kar-
dą. Bet faraono rankas sulaužysiu, ir
jis vaitos kaip mirtinai sužeistas.
25 Jie žinos, kad Aš esu Viešpats, kai
įdėsiu savo kardą į Babilono kara-
liaus ranką ir jis pakels jį prieš Egip-
to žemę.
26 Aš išsklaidysiu egiptiečius tautose
ir išblaškysiu juos kraštuose. Tada jie
žinos, kad Aš esu Viešpats' ".

31 Vienuoliktaisiais metais, tre-
čio mėnesio pirmą dieną, Vieš-
pats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, sakyk faraonui,
Egipto karaliui, ir jo tautai: 'Į ką tu
panašus savo didybe?
3 Štai Asirija buvo panaši į Libano
kedrą: gražiomis šakomis, teikiančio-
mis pavėsį, aukštai išaugusį. Jo viršū-
nė buvo tarp storų šakų.
4 Vanduo augino jį ir gelmė išaukštino
jį, kai jos upės tekėjo apie jo šaknis ir
upeliai drėkino visus krašto medžius.
5 Todėl jis išaugo aukštesnis už kitus
krašto medžius. Jo šakos buvo ilgos
ir jų padaugėjo dėl vandenų gausybės
jam beaugant.
6 Ant šakų krovėsi lizdus padangių
paukščiai, po jo šakomis laukiniai gy-
vuliai augino vaikus. Jo ūksmėje gy-
veno didelės tautos.
7 Jis buvo puikus savo dydžiu ir šako-
mis, nes jo šaknys buvo prie gausių
vandenų.
8 Kedrai Dievo sode negalėjo lygintis
su juo, eglės neprilygo jo šakoms ir
kaštonai – jo šakelėms. Nė vienas me-
dis Dievo sode nebuvo lygus jam sa-
vo grožiu.
9 Aš papuošiau jį šakų daugybe taip,
kad visi Edeno medžiai, kurie buvo
Dievo sode, pavydėjo jam'.

10 Todėl taip sako Viešpats: 'Kadangi
jis pasikėlė į aukštybes ir jo viršūnė
apsupta storų šakų, ir jo širdis išpui-
ko dėl aukštumo,
11 todėl Aš atidaviau jį į stipriausio
tarp tautų rankas. Jis tinkamai pasi-
elgs su juo, nes Aš išvariau jį dėl jo
nedorybių.
12 Žiaurūs svetimšaliai nukirto jį ir
paliko. Kalnuose ir slėniuose krito jo
šakos, sulūžusios šakelės guli prie uo-
lų ir krašto vandenų. Visos žemės
tautos pasitraukė iš jo pavėsio ir pali-
ko jį.
13 Ant jo kritusio kamieno nusileis pa-
dangių paukščiai, o per jo šakas lips
krašto žvėrys.
14 Kad ateityje nė vienas medis nebe-
sididžiuotų dėl savo aukštumo ir ne-
bekeltų savo šakomis apsuptos viršū-
nės, nes visi turi mirti ir eiti į žemės
gelmes kartu su žmonių vaikais, ei-
nančiais į duobę.
15 Tą dieną, kai jis nuėjo į mirusiųjų
buveinę, sukėliau gedulą dėl jo, su-
laikiau upes ir sustabdžiau vandenis.
Libanas liūdėjo dėl jo ir krašto me-
džiai alpo.
16 Man jį nustūmus į mirusiųjų buvei-
nę, nuo jo kritimo trenksmo sudrebė-
jo tautos. Žemės gelmėse bus paguos-
ti visi Edeno medžiai, Libano geriausi
ir rinktiniai, kurie geria vandenį.
17 Jie kartu su juo nuėjo į mirusiųjų
buveinę, pas kardu nužudytuosius,
taip pat ir jo sąjungininkai, kurie gy-
veno jo ūksmėje tarp tautų.
18 Kas tau prilygsta šlove ir didybe
tarp Edeno medžių? Tačiau su jais tu
būsi nustumtas į mirusiųjų buveinę,
gulėsi tarp neapipjaustytųjų kartu su
nužudytaisiais. Taip bus faraonui ir vi-
sai jo daugybei, – sako Viešpats Die-
vas' ".

32 Dvyliktaisiais metais, dvylikto
mėnesio pirmą dieną, Vieš-
pats kalbėjo:
2 "Žmogaus sūnau, apraudok fara-
oną, Egipto karalių, ir sakyk jam: 'Tu
esi kaip liūtas tarp tautų, kaip jūrų
pabaisa. Tu siauti upėse, drumsti van-
denį kojomis, keli bangas.
3 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš už-
mesiu savo tinklą ant tavęs kartu su
daugybe tautų, ir jie ištrauks tave.
4 Aš numesiu tave ant žemės atvira-
me lauke, ant tavęs tūps padangių
paukščiai ir tavimi pasotinsiu visos
žemės žvėris.
5 Aš tavo kūną numesiu kalnuose ir
tavo lavonų pripildysiu slėnius.
6 Girdysiu žemę tavo tekančiu krauju
iki kalnų, ir upės bus pilnos tavęs.
7 Kai tavo gyvybė užges, Aš uždeng-
siu dangų, žvaigždės nebešvies, saulę
pridengsiu debesimis ir mėnulis ne-
bespindės.
8 Dangaus šviesos tau nebešvies ir ta-
vo krašte bus tamsu, – sako Viešpats
Dievas. –
9 Daugelis tautų išsigąs, kai paskelb-
siu apie tavo sunaikinimą kraštuose,
kurių tu nežinai.
10 Taip, daugelis tautų baisėsis tavimi
ir jų karaliai bus apimti panikos dėl
tavęs, kai Aš mojuosiu savo kardu
prieš juos. Jie drebės be perstojo,
kiekvienas dėl savo gyvybės, tavo žlu-
gimo dieną.
11 Babilono karaliaus kardas užpuls
tave.
12 Nuo galingųjų kris tavųjų daugybė.
Jie yra baisiausi tarp tautų. Jie sunai-
kins Egipto išdidumą ir jo minias iš-
žudys.
13 Aš sunaikinsiu jo galvijus prie gau-
sių vandenų, ir jokio žmogaus koja nė
gyvulio kanopa nebedrums jų.

14 Aš padarysiu jo vandenis tyrus,
upės tekės lyg skaidrus aliejus, – sako
Viešpats Dievas. –
15 Kai Aš Egipto kraštą paversiu dykyne, sunaikinsiu jo išteklius ir išžudysiu gyventojus, tada jie žinos, kad
Aš esu Viešpats.
16 Tai rauda, kuria jį apraudos, tautų
dukros apraudos jį. Jos apraudos
Egiptą ir jo minias, – sako Viešpats' ".
17 Dvyliktaisiais metais, pirmo mėnesio penkioliktą dieną, Viešpats kalbėjo man:
18 "Žmogaus sūnau, apraudok Egipto
minias ir nustumk jį bei žymių tautų
dukteris į mirusiųjų buveinę:
19 'Už ką tu pranašesnis? Eik ir gulėk
su neapipjaustytaisiais'.
20 Jie kris tarp užmuštųjų kardu, ir jis
bus atiduotas kardui. Nutempk jį ir
jo minias.
21 Mirusiųjų buveinėje galingieji karžygiai su savo sąjungininkais kalbės apie tave: 'Jie nužengė žemyn ir guli kartu su neapipjaustytaisiais, nužudytais kardu'.
22 Ten yra Asirija ir jos minios – jų kapai aplinkui jį – jie visi nužudyti kardu.
23 Jie palaidoti giliausioje duobėje ir
jos žmonės aplinkui ją. Nuo kardo žuvo visi, kurie kėlė siaubą gyvųjų šalyje.
24 Ten guli Elamas ir jo minios aplinkui jo kapą. Visi, žuvę nuo kardo, nužengė į mirusiųjų buveinę. Jie kėlė siaubą gyvųjų šalyje, bet dabar kenčia gėdą kartu su nužengusiais į duobę.
25 Jį paguldė tarp žuvusiųjų ir jo
minias aplink jo kapą. Jie visi yra neapipjaustyti, kritę nuo kardo. Jie kėlė siaubą gyvųjų šalyje, bet dabar
kenčia gėdą kartu su nužengusiais į
duobę, jie paguldyti tarp užmuštųjų.
26 Mesekas ir Tubalas yra čia su savo
miniomis ir jų kapai yra aplinkui jį.
Jie visi yra neapipjaustyti, kritę nuo
kardo, nors jie kėlė siaubą gyvųjų šalyje.
27 Jie negulės drauge su senovėje kritusiais karžygiais, kurie su savo ginklais nužengė į mirusiųjų buveinę;
jiems kardą padėjo po galva ir skydu
pridengė kaulus.
28 Ir tu būsi sutrintas ir gulėsi drauge
su neapipjaustytaisiais, kritusiais nuo
kardo.
29 Ten guli edomitai su jų karaliais ir
kunigaikščiais, kurie, nepaisant jų galybės, krito nuo kardo ir guli su neapipjaustytaisiais, nužengusiais į duobę.
30 Ten guli visi šiaurės kunigaikščiai ir
visi sidoniečiai, nužengę su užmuštaisiais. Nepaisant jų galybės, jie yra pažeminti, guli drauge su neapipjaustytaisiais.
31 Faraonas, matydamas juos, bus paguostas dėl savo žmonių daugybės – faraono ir jo visos kariuomenės, – nužudytų kardu, – sako Viešpats. –
32 Aš sukėliau siaubą gyvųjų šalyje, ir
jis gulės drauge su neapipjaustytaisiais, – sako Viešpats Dievas".

33

Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, kalbėk savo tautai: 'Kai Aš atvesiu į kraštą kardą ir
jo gyventojai bus išsirinkę iš savo
tarpo sargybinį,
3 jeigu jis, artėjant kardui, pūs trimitą
ir taip įspės tautą
4 ir jei kas nors nepaisys įspėjimo, girdėdamas trimito garsą, ir kardas sunaikins jį, tai jo kraujas bus ant jo paties galvos,
5 nes jis girdėjo trimitą, bet nepaisė.

O kas paklausys įspėjimo, išgelbės sa-
vo gyvybę.
6 Bet jei sargybinis matys artėjantį
kardą, bet nepūs trimito ir neįspės
tautos, o kardas užmuš ką nors, tai
jis bus užmuštas už savo kaltę, bet jo
kraujo Aš pareikalausiu iš sargybinio
rankų'.
7 Žmogaus sūnau, Aš paskyriau tave
sargybiniu Izraeliui. Todėl tu girdėsi
mano žodį ir įspėsi juos mano vardu.
8 Jei Aš sakysiu nedorėliui: 'Nedorė-
li, tu mirsi!', o tu jam nieko nesakysi
ir neįspėsi dėl jo nedoro kelio, tai jis
mirs dėl savo nusikaltimų, bet jo
kraujo pareikalausiu iš tavo rankų.
9 Jei tu įspėsi nedorėlį dėl jo nusikal-
timų, bet jis tavęs neklausys, jis mirs
dėl savo nusikaltimų, o tu išgelbėsi
savo sielą.
10 Žmogaus sūnau, sakyk Izraeliui:
'Jūs sakote: 'Jei mūsų kaltės ir nuo-
dėmės yra ant mūsų ir mes nykstame
dėl jų, tai kaip mes galime išlikti gy-
vi?'
11 Sakyk jiems: 'Kaip Aš gyvas, – sako
Viešpats, – Aš nenoriu nedorėlio mir-
ties, bet noriu, kad nedorėlis atsiver-
stų, paliktų savo piktus kelius ir gy-
ventų. Nusigręžkite nuo savo piktų
kelių! Kodėl jūs turėtumėte mirti, Iz-
raelio namai?'
12 Tu, žmogaus sūnau, sakyk savo
žmonėms: 'Teisiojo neišgelbės jo tei-
sumas, jei jis nusikals. Ir nedorėlio
nedorybė nesunaikins jo, jei jis nusi-
gręš nuo savo nedorybės.
13 Jei Aš sakau teisiajam: 'Tu tikrai
būsi gyvas', o jis, pasitikėdamas savo
teisumu, nusikalsta, tai jo teisumas
nebus prisimintas, ir jis mirs už savo
nusikaltimą.
14 Jei Aš sakau nedorėliui: 'Tu tikrai
mirsi', ir jis nusigręžia nuo savo nuo-
dėmės bei daro, kas yra teisinga ir
teisu:
15 grąžina užstatą, atiduoda, ką išplė-
šė, laikosi gyvenimo nuostatų ir ne-
daro neteisybės, jis bus gyvas ir ne-
mirs.
16 Jo nuodėmės nebus jam įskaitytos,
nes jis darė, kas yra teisinga ir teisu;
jis tikrai bus gyvas'.
17 Tavo tauta sako: 'Viešpaties kelias
neteisingas', tuo tarpu jų pačių kelias
neteisingas.
18 Jei teisusis nusigręš nuo savo teisu-
mo ir nusikals, jis mirs.
19 Jei nedorėlis nusigręš nuo savo ne-
dorybės ir darys, kas yra teisinga ir
teisu, jis gyvens.
20 Jūs sakote: 'Viešpaties kelias netei-
singas'. Izraeli, Aš teisiu tave pagal
tavo kelius' ".
21 Dvyliktaisiais tremties metais, de-
šimto mėnesio penktą dieną, atėjo
pas mane pabėgėlis iš Jeruzalės ir pa-
sakė: "Miestas krito".
22 Pabėgėliui dar neatėjus, vakare,
Viešpats palietė mane. Jis atvėrė ma-
no burną, ir aš nebebuvau nebylys.
23 Viešpats kalbėjo man:
24 "Žmogaus sūnau, Izraelio gyvento-
jai, likę tarp griuvėsių, sako: 'Abra-
omas, būdamas vienas vyras, paveldė-
jo kraštą. Mūsų yra daug, tad jis
mums tikrai priklauso'.
25 Todėl sakyk jiems: 'Taip sako Vieš-
pats Dievas: 'Jūs valgote mėsą su
krauju, garbinate stabus ir praliejate
kraują, argi jūs gyvensite krašte?
26 Jūs pasitikite kardu, darote bjau-
rystes, išniekinate savo artimo žmo-
ną, argi jūs gyvensite krašte?'
27 Taip jiems sakyk: 'Taip sako Vieš-
pats Dievas: 'Kaip Aš gyvas, gyvenan-
tys namų griuvėsiuose, kris nuo kar-
do, esančius atvirame lauke draskys

laukiniai žvėrys, o gyvenantys tvirto-
vėse ir olose bus maro sunaikinti.
28 Aš paversiu kraštą dykyne, jo išdi-
dumui padarysiu galą. Izraelio kalnai
bus taip ištuštėję, kad jais niekas ne-
bekeliaus.
29 Kai kraštą paversiu visiška dykyne
dėl jų nusikaltimų, tada jie žinos, kad
aš esu Viešpats'.
30 Žmogaus sūnau, tavo tauta kalba
apie tave tarpduriuose ir pasieniuo-
se, sakydami vieni kitiems: 'Eikime
pasiklausyti Viešpaties žodžio'.
31 Jie ateina pas tave kaip tauta, sėdi
tavo akivaizdoje, klausosi tavo žo-
džių, tačiau nevykdo. Jie kalba drau-
giškai, bet jų širdis yra klastinga.
32 Tu esi jiems dainininkas, turintis
gražų balsą ir gerai skambinantis ar-
fa. Jie klausosi tavo žodžių, tačiau ne-
vykdo.
33 Bet kai tai išsipildys – o tai tikrai
išsipildys, – tada jie žinos, kad tarp jų
buvo pranašas".

34

Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš
Izraelio ganytojus ir jiems sakyk:
'Taip sako Viešpats Dievas: 'Vargas
Izraelio ganytojams, kurie patys save
gano. Juk ganytojai turėtų ganyti ban-
dą!
3 Jūs valgote taukus, vilnomis apsiren-
giate, nupenėtas avis pjaunate, bet
bandos neganote.
4 Silpnųjų nepastiprinote, sergančiųjų
negydėte, sužeistųjų nesutvarstėte,
paklydusių ir dingusių neieškojote,
bet valdėte smurtu ir žiaurumu.
5 Jos buvo išblaškytos, nes nebuvo ga-
nytojų, jos tapo ėdesiu laukiniams
žvėrims.
6 Mano avys klajojo visame krašte,
kalnuose ir aukštumose; nė vienas ne-
sirūpino jomis ir jų neieškojo'.
7 Todėl dabar, ganytojai, klausykite
Viešpaties žodžio:
8 'Kaip Aš gyvas – sako Viešpats, – už
tai, kad mano avys tapo grobiu ir
ėdesiu laukiniams žvėrims, nes nebu-
vo ganytojų, kurie mano kaimene rū-
pintųsi, bet ganytojai ganė patys sa-
ve, neganydami mano avių', –
9 todėl, ganytojai, klausykite Viešpa-
ties žodžio!
10 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš esu
prieš ganytojus, Aš pareikalausiu sa-
vo avių iš jų ir padarysiu jiems galą.
Jie nebeganys daugiau nei mano avių,
nei patys savęs. Aš išplėšiu savo avis
iš jų nasrų, ir jos nebebus jų maistas.
11 Aš pats ieškosiu savo avių ir jomis
rūpinsiuosi.
12 Kaip ganytojas ieško savo avių tą
dieną, kai jos išsklaidomos, taip Aš
ieškosiu savo avių, išgelbėsiu jas ir su-
rinksiu iš visų vietų, kuriose jos buvo
išsklaidytos debesuotą ir tamsią dieną.
13 Aš jas surinksiu iš tautų ir iš kraš-
tų, grąžinsiu į jų kraštą ir ganysiu Iz-
raelio kalnuose prie upelių.
14 Aš ganysiu jas gražiuose slėniuose,
aukštuose Izraelio kalnuose ir žaliuo-
jančiose, vešliose lankose.
15 Aš pats ganysiu savo avis ir surasiu
joms poilsio vietą, – sako Viešpats
Dievas. –
16 Paklydusių ieškosiu, išsklaidytas su-
rinksiu, sužeistas aptvarstysiu, ligotas
pastiprinsiu. Bet riebiąsias ir stiprią-
sias sunaikinsiu ir ganysiu jas teisin-
gai'.
17 O jums, mano kaimene, taip sako
Viešpats Dievas: 'Aš darysiu teismą
tarp avies ir avies, tarp avinų ir ožių.
18 Kai ganotės ganykloje, kodėl su-
mindote, ko nesuėdate? Kai geriate

tyrą vandenį, kodėl likusį sudrumsčia-
te kojomis?
19 Mano avys turi maitintis tuo, kas
jūsų sumindžiota, ir gerti, kas su-
drumsta'.
20 Todėl taip sako Viešpats: 'Aš pats
darysiu teismą tarp riebiųjų ir liesųjų
avių.
21 Kadangi jūs silpnąsias šonais ir pe-
čiais stumiate ir ragais badote,
22 tai Aš gelbėsiu savo avis. Jos nebe-
bus jums grobiu, Aš darysiu teismą
tarp avių.
23 Aš joms paskirsiu vieną ganytoją,
kuris bus mano tarnas Dovydas. Jis
jas ganys ir bus jų ganytojas.
24 Aš, Viešpats, būsiu jų Dievas ir ma-
no tarnas Dovydas bus jų kunigaikš-
tis. Aš, Viešpats, taip pasakiau.
25 Aš padarysiu su jomis taikos san-
dorą ir krašte išnaikinsiu laukinius
žvėris. Tada jos galės ramiai gyventi
dykumoje ir saugiai miegoti miškuo-
se.
26 Aš palaiminsiu jas ir savo kalno
apylinkes, Aš duosiu lietaus tinkamu
metu; tai bus mano palaiminimų lie-
tus.
27 Medžiai duos vaisius ir žemė duos
derlių. Jie saugiai gyvens krašte ir
žinos, kad Aš esu Viešpats, kai sulau-
žysiu jų jungą ir išgelbėsiu juos iš ran-
kos tų, kuriems jie vergavo.
28 Jie nebebus grobiu tautoms, ir lau-
kiniai žvėrys jų nebeės.
29 Aš duosiu jiems gausų derlių, jie
nebadaus ir nekentės tautų panie-
kos.
30 Jie žinos, kad Aš, Viešpats, jų Die-
vas, esu su jais ir kad Izraelis–mano
tauta,–sako Viešpats Dievas.–
31 Jūs esate mano avys, mano ganyklos
avys, jūs–žmonės, o Aš–Viešpats, jū-
sų Dievas,–sako Viešpats Dievas' ".

35 Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš
Seiro kalną.
3 Sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats
Dievas: 'Seiro kalne, Aš esu prieš ta-
ve! Aš ištiesiu savo ranką prieš tave
ir paversiu tave visiška dykyne.
4 Tavo miestus paversiu griuvėsiais, tu
tapsi dykyne. Tada žinosi, kad Aš esu
Viešpats'.
5 Kadangi tu visada buvai izraelitų
priešas ir naikinai juos priespaudos
metu,
6 todėl taip sako Viešpats: 'Aš atiduo-
du tave kraujui, ir kraujas persekios
tave.
7 Aš visiškai sunaikinsiu Seiro kalny-
ną ir paversiu jį dykyne.
8 Aš pripildysiu kalnus užmuštųjų; jie
gulės kalvose, slėniuose ir tarpekliuo-
se.
9 Tavo miestai bus negyvenami griu-
vėsiai. Tada jūs žinosite, kad Aš esu
Viešpats.
10 Tu sakei: 'Šios dvi tautos bus ma-
no, aš jas paveldėsiu', nors Aš, Vieš-
pats, buvau su jais.
11 Todėl, kaip Aš gyvas,–sako Vieš-
pats Dievas,–atlyginsiu tau tuo pa-
čiu, ką jie patyrė iš tavęs, pagal tavo
darbus teisiu tave.
12 Tada tu žinosi, kad Aš esu Vieš-
pats. Aš girdėjau, kaip tu piktžodžia-
vai ir kalbėjai prieš Izraelio kraštą:
'Jis yra tuščias, mes lengvai jį prarysi-
me!'
13 Tu didžiavaisi prieš mane ir kalbė-
jai daugybę žodžių; Aš išgirdau tai'.
14 Taip sako Viešpats Dievas: 'Kai vi-
sa žemė džiaugsis, Aš padarysiu tave
dykyne.
15 Kaip tu džiaugeisi Izraelio sunaiki-
nimu, taip Aš tau padarysiu. Seiro

kalne ir visa Iduméja, jūs tapsite dykyne! Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats' ".

36 "Žmogaus sūnau, pranašauk Izraeliui ir sakyk: 'Izraelio
kalnai, išgirskite Viešpaties žodį!
2 Taip sako Viešpats Dievas: 'Priešas
sako: 'Jų amžinos aukštumos tapo
mūsų paveldėjimu',
3 todėl pranašauk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Kadangi jus naikino ir
spaudė iš visų pusių, tautos užėmė
jus, kalbėjo apie jus ir niekino,
4 todėl, Izraelio kalnai, išgirskite Viešpaties žodį! Štai ką Viešpats Dievas
sako apie kalnus, kalvas, upes, slėnius,
sugriautus ir apleistus miestus, kurie
tapo grobiu ir pajuoka aplinkinėms
tautoms:
5 'Aš kalbėjau užsidegęs pavydu prieš
Iduméją ir aplinkines tautas, kurios
paskyrė mano kraštą sau paveldėjimu
džiūgaudamos ir niekindamos, kad išplėštų jį.
6 Todėl sakyk Izraelio kraštui, jo kalnams, kalvoms, aukštumoms ir slėniams: 'Aš kalbėjau apimtas pavydo
ir įtūžio, kadangi jūs kenčiate tautų
panieką'.
7 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš pakėliau savo ranką ir prisiekiau, kad
aplink jus gyvenančios tautos taip pat
kentės panieką.
8 Jūs, Izraelio kalnai, žaliuosite ir nešite vaisių mano tautai Izraeliui, nes
jie greitai sugrįš.
9 Aš esu už jus ir atsigręšiu į jus; jūsų
žemė bus dirbama, laukai sėjami.
10 Aš padauginsiu žmones šiame krašte, Izraelio namai bus pilni. Miestai
bus atstatyti ir apgyventi.
11 Aš padauginsiu žmones ir gyvulius.
Jūs būsite apgyventi kaip anksčiau, ir
Aš elgsiuosi su jumis geriau negu pradžioje. Tada žinosite, kad Aš esu
Viešpats.
12 Mano tautos žmonės vaikštinės po
jus, jie apsigyvens jumyse ir jūs būsite
jų nuosavybė; jų vaikai nebebus pašalinti nuo tavęs'.
13 Taip sako Viešpats Dievas: 'Kadangi apie tave sako, kad tu ryji žmones
ir atimi iš tautos vaikus,
14 tu daugiau neberysi žmonių ir nebeatimsi vaikų iš tautos.
15 Tu daugiau nebegirdėsi tautų paniekos ir pagonių patyčių, tavo tauta
daugiau nebesuklups, – sako Viešpats
Dievas' ".
16 Viešpats kalbėjo man:
17 "Žmogaus sūnau, izraelitai, gyvendami šiame krašte, sutepė jį savo keliais ir darbais. Jų kelias mano akivaizdoje buvo kaip mėnesinėmis sergančios moters nešvarumai.
18 Aš išliejau savo rūstybę ant jų dėl
pralieto kraujo ir stabų garbinimo.
19 Aš išsklaidžiau juos tautose ir išblaškiau kraštuose. Aš teisiau juos
pagal jų kelius ir darbus.
20 Gyvendami tarp tautų, jie sutepė
mano šventą vardą. Žmonės sakė
apie juos: 'Tai yra Viešpaties tauta,
tačiau ji buvo ištremta iš savo krašto'.
21 Bet Aš gailėjausi dėl savo švento
vardo, kuriam izraelitai užtraukė nešlovę svetimose tautose.
22 Sakyk izraelitams: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Izraelitai, ne dėl jūsų Aš
tai darau, bet dėl savo švento vardo,
kurį jūs sutepėte tarp pagonių, pas
kuriuos gyvenote.
23 Aš pašventinsiu savo didingą vardą, kurį jūs sutepėte, ir tautos žinos,
kad Aš esu Viešpats, kai pasirodysiu
šventas jumyse jų akivaizdoje.

24 Aš išvesiu jus iš tautų, surinksiu iš visų
kraštų ir parvesiu jus į jūsų kraštą.
25 Aš apšlakstysiu jus švariu vandeniu,
ir jūs tapsite švarūs. Nuo jūsų netyrumo
ir nuo jūsų stabų apvalysiu jus.
26 Aš duosiu jums naują širdį ir įdėsiu
jums naują dvasią. Aš išimsiu akmeninę
širdį iš jūsų kūno ir duosiu kūno
širdį.
27 Aš įdėsiu į jus savo dvasią ir padarysiu,
kad vaikščiotumėte pagal mano
nuostatus ir vykdytumėte mano
sprendimus.
28 Jūs gyvensite krašte, kurį daviau jūsų
tėvams, ir būsite mano tauta, o Aš
būsiu jūsų Dievas.
29 Aš išgelbėsiu jus nuo visų jūsų netyrumų,
laiminsiu jūsų laukų derlių ir
nebesiųsiu jums bado.
30 Aš padauginsiu medžių vaisius ir
laukų derlių, ir jūs nebekęsite paniekos
tarp tautų dėl bado.
31 Tada jūs atsiminsite savo piktus kelius,
blogus darbus ir bjaurėsitės jais
bei savo nusikaltimais.
32 Bet ne dėl jūsų Aš tai darysiu, – sako
Viešpats Dievas. – Izraelitai, žinokite,
gėdykitės ir raudonuokite dėl
savo kelių.
33 Kai Aš jus apvalysiu nuo visų nusikaltimų,
apgyvendinsiu miestus ir atstatysiu,
kas sugriauta,
34 kai apleisti laukai vėl bus dirbami,
tada priešai, matę juos apleistus,
35 sakys: 'Dykynės kraštas tapo Edeno
sodu; ištuštėję ir sugriauti miestai
vėl yra sustiprinti ir apgyventi'.
36 Tada tautos, gyvenančios aplink jus,
žinos, kad Aš, Viešpats, atstačiau, kas
sugriauta, ir sodinau, kur apleista.
Aš, Viešpats, taip pasakiau ir taip padarysiu'.
37 Taip sako Viešpats Dievas: 'Izraelitai
vėl galės ateiti pasiklausti manęs
ir Aš padauginsiu jų žmones kaip avis
kaimenėje.
38 Jų bus kaip avių, skirtų aukoti Jeruzalėje
šventės metu. Sugriauti miestai
bus pilni žmonių, ir jie žinos, kad Aš
esu Viešpats' ".

37 Viešpaties ranka palietė mane
ir Viešpats nuvedė mane
dvasioje į lauką, pilną kaulų.
2 Jis vedžiojo mane tarp jų. Sausų
kaulų tame lauke buvo labai daug.
3 Tada Jis paklausė manęs: "Žmogaus
sūnau, ar gali šitie kaulai atgyti?" Aš
atsakiau: "Viešpatie Dieve, Tu tai žinai".
4 Jis sakė man: "Pranašauk šitiems
kaulams ir sakyk: 'Sudžiūvę kaulai, išgirskite
Viešpaties žodį'.
5 Viešpats Dievas taip sako šitiems
kaulams: 'Aš įkvėpsiu į jus dvasią, ir
jūs atgysite!
6 Aš duosiu jums gyslas, užauginsiu
mėsą, apvilksiu oda. Tada jūs žinosite,
kad Aš esu Viešpats' ".
7 Aš pranašavau, kaip Jis man įsakė.
Pranašaujant pasigirdo garsas, ir pamačiau
kaulus judant; jie artėjo vienas
prie kito.
8 Aš žiūrėjau: ant jų atsirado gyslos,
jie apaugo mėsa, ir oda apdengė juos.
Bet dvasios nebuvo juose.
9 Viešpats sakė man: "Žmogaus sūnau,
pranašauk dvasiai ir sakyk: 'Taip
sako Viešpats Dievas: 'Ateik, dvasia,
iš keturių šalių ir padvelk ant užmuštųjų,
kad jie atgytų' ".
10 Aš pranašavau, kaip Jis man įsakė.
Dvasia įėjo į juos, jie atgijo ir atsistojo
ant kojų nepaprastai didelis būrys.
11 Tada Viešpats sakė man: "Žmogaus
sūnau, šitie kaulai yra Izraelis. Jis sako:
'Mūsų kaulai išdžiūvo, nebetekome
vilties ir esame užmiršti'.

12 Pranašauk ir sakyk jiems: 'Taip sa-
ko Viešpats Dievas: 'Aš atversiu jūsų
kapus ir jus, mano tautą, išvesiu iš jų
ir parvesiu į Izraelio kraštą.
13 Ir jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats,
mano tauta, kai atversiu jūsų kapus
ir išvesiu jus iš jų.
14 Aš įdėsiu į jus savo dvasią, ir jūs
būsite gyvi. Aš parvesiu jus į jūsų
kraštą. Tada jūs žinosite, kad Aš,
Viešpats, tai kalbėjau ir įvykdžiau, –
sako Viešpats' ".
15 Viešpats kalbėjo man:
16 "Žmogaus sūnau, imk lazdą ir už-
rašyk ant jos: 'Judui ir Izraelio vai-
kams, jo sąjungininkams'. Po to imk
kitą lazdą ir užrašyk ant jos: 'Juoza-
pui'. Tai Efraimo ir visų Izraelio vai-
kų, jo sąjungininkų, lazda.
17 Tada sujunk jas, ir jos taps viena
tavo rankoje.
18 Kai tavo tautos žmonės sakys: 'Pa-
aiškink mums, ką tai reiškia',
19 atsakyk jiems, kad Aš, Viešpats
Dievas, taip sakau: 'Juozapo lazdą,
kuri yra Efraimo rankoje, ir Izraelio
gimines, jo sąjungininkes, Aš sujung-
siu su Judo lazda ir padarysiu viena
savo rankoje'.
20 Kai tas lazdas, ant kurių užrašei,
laikysi savo rankoje jų akivaizdoje,
21 sakyk jiems, kad Aš, Viešpats Die-
vas, sakau: 'Aš surinksiu izraelitus iš
visų tautų ir parvesiu juos į jų kraštą.
22 Aš padarysiu iš jų vieną tautą Izra-
elio kalnuose. Vienas karalius viešpa-
taus jiems visiems: jie nebebus dvi
tautos ir nebesuskils į dvi karalystes.
23 Jie nebegarbins stabų ir jais nesusi-
teps. Aš apvalysiu ir išgelbėsiu juos iš
jų nuodėmių bei nusikaltimų. Jie bus
mano tauta, ir Aš būsiu jų Dievas.
24 Mano tarnas Dovydas bus jų kara-
lius, ir jie turės vieną ganytoją. Jie lai-
kysis mano sprendimų ir vykdys ma-
no nuostatus.
25 Jie gyvens krašte, kuriame gyveno
jų tėvai, kurį Aš daviau savo tarnui
Jokūbui. Jie, jų vaikai ir vaikų vaikai
liks gyventi ten. Mano tarnas Dovy-
das bus jų kunigaikštis amžinai.
26 Aš sudarysiu su jais taikos sandorą,
kuri bus amžina. Aš juos įkurdinsiu ir
padauginsiu, savo šventyklą amžiams
pastatysiu tarp jų.
27 Aš gyvensiu tarp jų ir būsiu jų Die-
vas, o jie bus mano tauta.
28 Kai Aš atstatysiu amžiams savo
šventyklą tarp jų, tautos žinos, kad
Aš, Viešpats, pašventinau Izraelį' ".

38 Viešpats kalbėjo man:
2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš
Gogą, Magogo, Meseko ir Tubalo vy-
riausiąjį kunigaikštį,
3 ir sakyk: 'Taip sako Viešpats Die-
vas: 'Gogai, Meseko ir Tubalo vyriau-
siasis kunigaikšti, Aš esu prieš tave.
4 Aš tave apgręšiu, įversiu kablį į nas-
rus ir ištrauksiu tave su visa kariuo-
mene: žirgais bei raiteliais, apsigin-
klavusiais ietimis, skydais ir kardais.
5 Persai, etiopai ir libiai su skydais ir
šalmais yra su jais;
6 Gomero ir Togarmo pulkai iš toli-
mos šiaurės ir daugybė tautų su tavi-
mi.
7 Pasiruošęs budėk su visa kariuome-
ne, kuri susirinko pas tave.
8 Po daugelio dienų tu būsi aplanky-
tas, paskutiniais laikais tu ateisi į
kraštą, išgelbėtą nuo kardo, kuris il-
gą laiką buvo virtęs dykyne. Dabar
surinkta ši tauta iš daugelio kraštų Iz-
raelio kalnuose, jie visi čia saugiai gy-
vens.
9 Tu ateisi kaip audra, kaip debesis

uždengsi šį kraštą, su tavimi bus tavo
ir kitų tautų pulkai'.
[10] Taip sako Viešpats Dievas: 'Tavo
širdyje kils pikta mintis tą dieną
[11] ir tu sakysi: 'Aš užpulsiu atvirą, ne-
turintį tvirtovių kraštą, ramiai ir sau-
giai gyvenančią tautą, neturinčią nei
sienų, nei vartų, nei užkaiščių'.
[12] Tu ateisi plėšti, paimti grobį ir ištie-
sti ranką prieš kraštą, kuris buvo pa-
verstas dykyne, bet vėl atstatytas; tau-
ta surinkta iš daugelio tautų, dabar
turinti gėrybių ir galvijų bei gyvenan-
ti žemės vidury.
[13] Saba ir Dedanas bei Tarsio preky-
bininkai tavęs klaus: 'Ar atėjai plėšti?
Ar surinkai pulkus, kad išgabentum
sidabrą, auksą, galvijus ir visus krašto
turtus?'
[14] Žmogaus sūnau, pranašauk Gogui,
kad Aš, Viešpats Dievas, taip sakau:
'Tuo metu, kai mano tauta Izraelis
gyvens saugiai, tu sužinosi tai
[15] ir ateisi iš tolimos šiaurės; su tavi-
mi daugybė tautų, visi su savo raite-
lių pulkais ir galinga kariuomene.
[16] Tu ateisi prieš mano tautą Izraelį ir
kaip debesis apdengsi kraštą. Tai
įvyks paskutinėmis dienomis. Aš at-
vesiu tave prieš savo kraštą, kad vi-
sos tautos pažintų mane, kai tavyje
parodysiu savo šventumą.
[17] Tu esi tas, apie kurį senovėje mano
tarnai Izraelio pranašai kalbėjo, kad
Aš tave prieš juos atvesiu.
[18] Ir tuo metu, kai Gogas ateis prieš
Izraelio kraštą,–sako Viešpats Die-
vas,–mano rūstybė užsidegs.
[19] Apimtas pavydo ir savo rūstybės
įkarštyje Aš sakiau: 'Tą dieną Izra-
elio krašte bus didelis drebėjimas:
[20] žuvys jūroje, padangių paukščiai,
laukiniai žvėrys, visa, kas kruta žemė-
je, ir žmonės drebės mano akivaizdo-
je. Kalnai ir uolos subyrės, sienos
grius ant žemės'.
[21] Aš pašauksiu kardą prieš jį visuose
savo kalnuose, ir jo vyrai kariaus vie-
nas prieš kitą.
[22] Aš bausiu jį maru ir kraujo pralieji-
mu. Smarkus lietus, kruša ir siera su
ugnimi kris ant jo kariuomenės ir ant
tautų, esančių su juo.
[23] Taip Aš parodysiu savo didybę ir
šventumą ir apsireikšiu daugelio tau-
tų akivaizdoje. Tada jie žinos, kad Aš
esu Viešpats' ".

39 "Tu, žmogaus sūnau, prana-
šauk prieš Gogą ir sakyk, kad
Aš, Viešpats Dievas, taip sakau: 'Go-
gai, vyriausiasis Meseko ir Tubalo ku-
nigaikšti, Aš esu prieš tave.
[2] Aš apgręšiu tave ir atvesiu iš toli-
mos šiaurės į Izraelio kalnus,
[3] ir sulaužysiu lanką tavo kairėje bei
išmesiu strėles iš tavo dešinės.
[4] Tu ir visi tavo pulkai bei kitos tau-
tos, esančios su tavimi, krisite Izra-
elio kalnuose. Aš atiduosiu tave ėde-
siu paukščiams ir laukiniams žvėrims.
[5] Tu krisi atvirame lauke, nes Aš tai
pasakiau,–sako Viešpats.–
[6] Aš pasiųsiu ugnį į Magogą ir ant sa-
lose nerūpestingai gyvenančių. Tada
jie žinos, kad Aš esu Viešpats.
[7] Mano šventas vardas bus žinomas
Izraelio tautoje, ir Aš nebeleisiu jo
sutepti. Tada tautos žinos, kad Aš esu
Viešpats, Izraelio Šventasis.
[8] Tai ateis ir įvyks,–sako Viešpats Die-
vas,–diena, apie kurią Aš kalbėjau.
[9] Izraelio miestų gyventojai išėję už-
degs ginklus: mažuosius ir didžiuosius
skydus, lankus, strėles, ietis ir durtu-
vus–ir degins juos septynerius metus.
[10] Jie nerinks malkų laukuose ir ne-
kirs miškų. Ginklai bus jų kuras. Jie

naikins tuos, kurie juos naikino, ir
apiplėš tuos, kurie juos apiplėšė, – sa-
ko Viešpats Dievas. –
11 Gogo kapinės bus Izraelyje, praei-
vių slėnyje, į rytus nuo jūros. Jos už-
tvers kelią praeiviams, ir ten bus pa-
laidotas Gogas bei jo daugybė; ir ta
vieta bus vadinama Gogo karių slė-
niu.
12 Izraelitai, valydami kraštą, laidos
juos septynis mėnesius,
13 visi krašto gyventojai laidos juos.
Jie minės tą dieną, kurią Aš būsiu pa-
šlovintas, – sako Viešpats Dievas. –
14 Po septynių mėnesių bus paskirti
vyrai, kurie ieškos krašte nepalaidotų
ir juos laidos, valydami kraštą.
15 Praeiviai, suradę žmogaus kaulus,
pažymės tą vietą, o duobkasiai juos
palaidos Gogo karių slėnyje.
16 Miesto vardas bus Hamona. Taip
kraštas bus apvalytas'.
17 Tu gi, žmogaus sūnau, sukviesk iš
visur paukščius bei laukinius žvėris į
didelę puotą, kurią paruošiau jiems
Izraelio kalnuose, kad ėstų mėsą ir
gertų kraują.
18 'Jūs ėsite galiūnų kūnus ir gersite
kunigaikščių kraują, avinų, ėriukų,
ožių ir jaučių – nupenėtų Basano gy-
vulių.
19 Jūs ėsite taukų iki soties ir prisiger-
site kraujo mano jums paruoštoje
puotoje.
20 Jūs pasisotinsite prie mano stalo
žirgų, raitelių, karžygių ir karių lavo-
nais, – sako Viešpats Dievas. –
21 Taip Aš iškelsiu savo šlovę tautose:
jos matys mano teismą, kurį įvykdy-
siu, ir pajus ranką, kurią uždėsiu ant
jų.
22 Nuo tos dienos Izraelis žinos, kad
Aš esu Viešpats, jų Dievas.
23 Tautos žinos, kad Izraelis buvo pa-
tekęs į nelaisvę dėl savo nusikaltimų.
Jie nusikalto man, todėl Aš nusigrę-
žiau nuo jų ir atidaviau juos jų prie-
šams.
24 Už jų netyrumą ir nusikaltimus Aš
tai padariau jiems ir pasitraukiau nuo
jų'.
25 Todėl taip sako Viešpats Dievas:
'Dabar Aš parvesiu Jokūbo ištrem-
tuosius, pasigailėsiu Izraelio ir būsiu
pavydus dėl savo švento vardo.
26 Kai jie patirs gėdą dėl savo nusi-
kaltimų ir neištikimybės, jie vėl sau-
giai gyvens savo krašte, ir niekas jų
negąsdins.
27 Parvedęs juos iš tautų bei surinkęs
iš jų priešų kraštų, Aš pasirodysiu
šventas juose tautų akivaizdoje.
28 Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats,
jų Dievas, kuris buvau juos išsklaidęs
tarp tautų, bet vėl surinkau ir parve-
džiau – nė vieno iš jų ten nepalikau.
29 Aš nebeslėpsiu savo veido nuo jų,
nes Aš ant jų išliejau savo dva-
sią, – sako Viešpats Dievas' ".

40 Dvidešimt penktaisiais trem-
ties metais, keturioliktaisiais
metais po miesto paėmimo, metų
pradžioje, dešimtą dieną, Viešpaties
ranka palietė mane.
2 Dievo regėjime Jis nuvedė mane į
Izraelio kraštą ir nuleido ant labai
aukšto kalno. Pietų pusėje buvo lyg
miesto statiniai.
3 Jis nuvedė mane ten, ir aš pama-
čiau vyrą, kuris spindėjo lyg varis. Jis
stovėjo vartuose, rankose laikė lininę
virvę ir matavimo nendrę.
4 Tas vyras tarė man: "Žmogaus sū-
nau, stebėk akimis, klausyk ausimis
ir suprask širdimi, ką tau rodysiu, nes
tam tu esi čia. Visa, ką matysi, pa-
skelbk Izraeliui".

5 Štai apie visą pastatą išorėje buvo
mūro siena. Vyras laikė šešių uolek-
čių ilgio matavimo nendrę. Uolektis
buvo ilgesnė už paprastą uolektį ran-
kos plaštaka. Jis matavo tą mūro sie-
ną. Mūras buvo vienos nendrės sto-
rio ir tokio paties aukščio.
6 Jis, nuėjęs prie rytinių vartų, užlipo
laiptais ir matavo vartų slenkstį. Jo
storis buvo viena nendrė.
7 Šoniniai kambariai sienoje buvo vie-
nos nendrės ilgio ir vienos nendrės
pločio. Tarp kambarių buvo penkios
uolektys, o vartų prieangio slenksčio
plotis – viena nendrė.
8 Jis išmatavo vartų prieangį iš vidaus
viena nendre.
9 Tada išmatavo vartų prieangį aštuo-
niomis uolektimis ir jo stulpus dvie-
jomis uolektimis. Vartų prieangis bu-
vo vidinėje pusėje.
10 Rytinėje pusėje, prie vartų, iš abie-
jų pusių buvo po tris šoninius kamba-
rius to paties dydžio, ir stulpai abie-
jose pusėse buvo vienodo dydžio.
11 Jis dar išmatavo vartų įėjimo plotį,
kuris buvo dešimt uolekčių, o vartų
ilgis – trylika uolekčių.
12 Prieš šoninius kambarius buvo iš-
kyšulys vienos uolekties pločio, taip
pat ir kitoje pusėje – iškyšulys vienos
uolekties pločio. Kambariai abiejose
pusėse buvo šešių uolekčių.
13 Po to jis išmatavo vartus nuo vieno
šoninio kambario stogo iki kito. Plo-
tis buvo dvidešimt penkios uolektys,
durys buvo priešais duris.
14 Jis padarė ir šešiasdešimties uolek-
čių stulpus iki stulpo kieme, esančia-
me prie vartų.
15 Nuo išorinių vartų priekio iki vi-
daus vartų prieangio priekio buvo
penkiasdešimt uolekčių.
16 Šoniniuose kambariuose buvo lan-
gai su grotelėmis, taip pat ir vartų šo-
nuose. Prieangyje buvo langų, o ant
stulpų – palmės.
17 Jis nuvedė mane į išorinį kiemą.
Kiemas buvo išgrįstas akmenimis.
Aplink kiemą buvo trisdešimt kamba-
rių.
18 Akmeninis grindinys tęsėsi iki var-
tų, prie vartų jis buvo žemesnis.
19 Kiemas nuo išorinių žemutinių var-
tų iki vidaus vartų buvo šimto uolek-
čių į rytus ir į šiaurę.
20 Jis išmatavo išorinio kiemo šiauri-
nių vartų ilgį ir plotį.
21 Abiejose pusėse buvo po tris šoni-
nius kambarius. Prieangio stulpai bu-
vo tokio paties dydžio, kaip ir pirmų-
jų vartų. Vartai buvo penkiasdešim-
ties uolekčių ilgio ir dvidešimt pen-
kių uolekčių pločio.
22 Jų langai, prieangis bei palmės bu-
vo tokie pat, kaip rytų pusės vartų. Į
viršų vedė septyni laiptai ir priešais
juos buvo prieangis.
23 Šiaurės pusės kiemo vartai buvo
prieš vidaus vartus, kaip ir rytų pusės
vartai. Nuo vartų iki vartų buvo šim-
tas uolekčių.
24 Po to jis nuvedė mane į pietų pusę.
Čia buvo pietų pusės vartai. Jų stul-
pai ir prieangis buvo to paties dydžio.
25 Jų langai ir prieangis aplinkui buvo
tokie pat, kaip kiti. Vartų ilgis buvo
penkiasdešimt, o plotis – dvidešimt
penkios uolektys.
26 Į viršų vedė septyni laiptai ir prie-
šais buvo prieangis. Ant stulpų iš
abiejų pusių buvo palmės.
27 Pietinėje vidinio kiemo pusėje bu-
vo vartai. Nuo vienų vartų iki kitų bu-
vo šimtas uolekčių.
28 Jis įvedė mane į vidinį kiemą pro
pietų pusės vartus. Jis matavo vartus.
Jų dydis buvo toks pats, kaip ir kitų.

[29] Jų šoniniai kambariai, stulpai ir
prieangis buvo to paties dydžio. Jų ir
prieangio langai buvo aplinkui. Visas
jų ilgis buvo penkiasdešimt uolekčių
ir plotis – dvidešimt penkios uolektys.
[30] Prieangis aplinkui buvo dvidešimt
penkių uolekčių ilgio ir penkių uolek-
čių pločio.
[31] Prieangis buvo atkreiptas į išorinę
kiemo pusę. Ant stulpų abiejose pu-
sėse buvo palmės. Į jį vedė aštuoni
laiptai.
[32] Po to jis nuvedė mane prie rytinių
vartų ir matavo juos. Jie buvo tokio
paties dydžio, kaip kiti.
[33] Jų šoniniai kambariai, stulpai ir
prieangis taip pat buvo to paties dy-
džio, langai buvo aplinkui ir priean-
gyje. Jų ilgis buvo penkiasdešimt uo-
lekčių ir plotis – dvidešimt penkios
uolektys.
[34] Jų prieangis buvo nukreiptas į iš-
orinį kiemą, ant stulpų abiejose pu-
sėse buvo palmės. Į jį vedė aštuoni
laiptai.
[35] Po to jis nuvedė mane prie šiaurės
vartų ir matavo juos. Jų dydis buvo
toks pat, kaip ir kitų.
[36] Jų šoniniai kambariai, stulpai, prie-
angis ir langai buvo aplinkui. Jų ilgis
buvo penkiasdešimt uolekčių ir plo-
tis – dvidešimt penkios uolektys.
[37] Prieangis buvo nukreiptas į išorinį
kiemą, o ant stulpų abiejose pusėse
buvo palmės. Į jį vedė aštuoni laiptai.
[38] Prie vartų stulpų buvo kambarys su
įėjimu. Jame plaudavo aukas.
[39] Vartų prieangyje abiejose pusėse
buvo po du stalus, ant kurių pjauda-
vo deginamąsias aukas, aukas už nuo-
dėmes ir aukas už kaltes.
[40] Prie išorinės sienos, link šiaurės var-
tų, buvo du stalai ir kitoje pusėje, prie
vartų prieangio, stovėjo du stalai.
[41] Keturi stalai buvo išorinėje ir ketu-
ri vidinėje vartų pusėje – iš viso aštuo-
ni stalai, ant kurių pjaudavo aukas.
[42] Keturi stalai buvo iš tašytų akme-
nų: pusantros uolekties ilgio, pusant-
ros pločio bei vienos uolekties aukš-
čio – pasidėti įrankiams, kuriais pjau-
davo deginamąsias ir kitas aukas.
[43] Aplink buvo pritvirtinti plaštakos
pločio kabliai, o stalai buvo skirti au-
kų mėsai padėti.
[44] Už vidinių vartų buvo kambariai
giesmininkams. Vidiniame kieme vie-
nas buvo šiaurinėje pusėje, priekiu į
pietus, antras – rytų pusėje, priekiu į
šiaurę.
[45] Jis man pasakė, kad kambarys prie-
kiu į pietus skirtas kunigams, kurie
prižiūri šventyklą.
[46] O kambarys priekiu į šiaurę skirtas
kunigams, kurie prižiūri aukurą. Tai
yra Sadoko sūnūs iš Levio sūnų, ku-
rie artinasi prie Viešpaties, kad Jam
tarnautų.
[47] Jis išmatavo kiemą. Jo ilgis ir plotis
buvo vienodas – po šimtą uolekčių. Jis
buvo keturkampis. Aukuras stovėjo
šventyklos priekyje.
[48] Jis įvedė mane į šventyklos priean-
gį ir išmatavo prieangio stulpus. Jie
buvo penkių uolekčių abiejose pusė-
se. Vartų plotis buvo trijų uolekčių iš
vienos ir trijų uolekčių iš kitos pusės.
[49] Prieangis buvo dvidešimties uolek-
čių ilgio ir vienuolikos uolekčių plo-
čio. Šalia laiptų, vedančių į jį, iš abie-
jų pusių prie stulpų stovėjo kolonos.

41 Jis įvedė mane į šventyklą ir
išmatavo stulpus. Jie buvo še-
šių uolekčių pločio iš vienos pusės ir
šešių uolekčių pločio iš kitos – pagal
palapinės plotį.
[2] Įėjimo plotis buvo dešimt uolekčių,

sienos abiejose įėjimo pusėse buvo
penkių uolekčių storio. Jis išmatavo
šventyklą, kuri buvo keturiasdešim-
ties uolekčių ilgio ir dvidešimties uo-
lekčių pločio.
3 Įėjęs į vidinę patalpą, išmatavo įėji-
mo staktas dviem uolektimis, įėji-
mą – šešiomis uolektimis, įėjimo sie-
nų plotis abiejose pusėse buvo septy-
nios uolektys.
4 Jis išmatavo joje plotį ir ilgį – po dvi-
dešimt uolekčių. Jis man sakė: "Tai –
Šventų švenčiausioji".
5 Jis išmatavo šventyklos sieną. Ji bu-
vo šešių uolekčių storumo, o šoninių
kambarių aplink šventyklą plotis – ke-
turios uolektys.
6 Šoniniai kambariai buvo trijų aukš-
tų, kiekviename aukšte po trisdešimt
kambarių. Prilaikomosios sijos buvo
aplink visą pastatą, jos nebuvo įleis-
tos į šventyklos sieną.
7 Antro ir trečio aukšto šoniniai kam-
bariai buvo didesni. Iš pirmo aukšto į
antrą ir trečią buvo laiptai.
8 Aplink šventyklos pastatą buvo iški-
limas. Šoninių kambarių pamatas bu-
vo nendrės ilgio – šešių didžiųjų uo-
lekčių.
9 Išorinės sienos prie šoninių kamba-
rių storis buvo penkių uolekčių. Pa-
statą supo šoniniai kambariai.
10 Atstumas tarp šoninių kambarių
buvo dvidešimt uolekčių.
11 Šoninių kambarių įėjimai buvo iš
šiaurės ir pietų pusės, jų plotis buvo
penkios uolektys.
12 Pastatas priešais kiemą vakarų pu-
sėje buvo septyniasdešimties uolekčių
pločio, devyniasdešimties uolekčių il-
gio ir jo sienos buvo penkių uolekčių
storio.
13 Jis išmatavo šventyklos ilgį šim-
tu uolekčių. Kiemo ir pastato su sie-
nomis ilgis buvo šimtas uolekčių.
14 Šventyklos priekinės pusės ir kie-
mo rytinėje pusėje plotis buvo šim-
tas uolekčių.
15 Po to jis išmatavo užpakalinę pa-
stato sieną vakarinėje pusėje; pastato
sienų ilgis kartu su priestatais abiejo-
se pusėse buvo šimtas uolekčių. Šven-
tyklos, Švenčiausiosios ir prieangio
vidaus sienos
16 buvo iškaltos medžio lentomis nuo
aslos iki langų; langai buvo su grote-
lėmis.
17 Virš durų ir ant sienų iš vidaus ir
išorės buvo raižiniai.
18 Tai buvo cherubai ir palmės, kiek-
viena palmė buvo tarp dviejų cheru-
bų. Cherubai buvo dviem veidais.
19 Vienoje pusėje buvo žmogaus vei-
das, žiūrintis į palmę, o kitoje pusė-
je – liūto veidas, žiūrintis į kitą pal-
mę. Tokios buvo visos šventyklos sie-
nos.
20 Nuo aslos iki durų viršaus buvo
cherubų ir palmių atvaizdai.
21 Šventyklos durų staktos buvo ketur-
kampės kaip ir Švenčiausiosios. Jos
buvo panašios.
22 Medinis aukuras buvo trijų uolek-
čių aukščio, dviejų ilgio ir dviejų plo-
čio. Jo kampai, viršus ir sienos buvo
padarytos iš medžio. Vyras sakė man:
"Tai stalas, stovįs Viešpaties akivaiz-
doje".
23 Į šventyklą ir Švenčiausiąją buvo
dvejos durys.
24 Durys viename ir kitame šone bu-
vo iš dviejų dalių.
25 Šventyklos duryse buvo išpjaustyti
cherubų ir palmių vaizdai, panašūs
kaip ant sienų. Storos lentos dengė
prieangį.
26 Prieangio sienų abiejose pusėse bu-
vo langai su grotelėmis ir palmės.

42 Po to jis nuvedė mane į išori-
nį kiemą šiaurinėje pusėje ir
įvedė į kambarį, buvusį priešais pa-
statą.
2 Pastatas šiaurės pusėje buvo šimto
uolekčių ilgio ir penkiasdešimties uo-
lekčių pločio.
3 Vidiniame kieme, prieš išorinio kie-
mo grindinį, buvo trijų aukštų stogi-
nė.
4 Jos durys buvo šiaurės pusėje, o jos
priekyje buvo takas, dešimties uolek-
čių pločio ir šimto uolekčių ilgio.
5 Viršutiniai kambariai buvo siaures-
ni už vidurinius ir apatinius kamba-
rius, nes reikėjo vietos stoginėms.
6 Jie buvo trijų aukštų ir neturėjo to-
kių kolonų, kokios buvo kieme.
7 Siena priešais išorinį kiemą buvo
penkiasdešimties uolekčių ilgio.
8 Kambarių išoriniame kieme ilgis bu-
vo penkiasdešimt uolekčių, o esančių
priešais šventyklą–šimtas uolekčių.
9 Pirmame aukšte rytų pusėje buvo
įėjimas iš išorinio kiemo į kambarius.
10 Kiemo sienoje buvo kambariai į ry-
tus, priešais kiemą ir pastatą.
11 Jie viskuo buvo panašūs į kamba-
rius šiaurės pusėje–jų ilgis, plotis, iš-
ėjimai, durys ir įrengimas.
12 Pirmame aukšte pietų pusėje buvo
įėjimas iš rytų pusės išorinio kiemo.
13 Jis sakė man: "Kambariai šiaurės ir
pietų pusėje prie kiemo yra šventi.
Kunigai, kurie artinasi prie Viešpa-
ties, valgys juose šventus dalykus; juo-
se bus laikomi švenčiausi dalykai:
duonos aukos, aukos už nuodėmes ir
aukos už kaltes.
14 Kunigai, įėję į šventyklą, neturės
teisės iš jos išeiti į išorinį kiemą. Jie,
prieš išeidami, privalės palikti kam-
bariuose drabužius, su kuriais tarna-
vo, nes jie yra šventi, apsivilkti kitus
ir tik tada galės eiti pas žmones".
15 Baigęs matuoti šventyklos pasta-
tus, jis išvedė mane per rytų pusės
vartus ir matavo ją aplinkui iš visų
pusių.
16 Jis išmatavo nendre rytų pusę, kuri
buvo penkių šimtų nendrių.
17 Jis išmatavo šiaurės pusę, kuri bu-
vo penkių šimtų nendrių.
18 Jis išmatavo pietų pusę, kuri buvo
penkių šimtų nendrių.
19 Tada išmatavo vakarų pusę, kuri
buvo penkių šimtų nendrių.
20 Jis išmatavo iš visų keturių pusių.
Siena, penkių šimtų nendrių ilgio ir
pločio, skyrė šventą vietą nuo nešven-
tos.

43 Po to jis nuvedė mane prie ry-
tų pusės vartų.
2 Staiga iš rytų pasirodė Izraelio Die-
vo šlovė. Jo balsas buvo kaip daugy-
bės vandenų ūžimas, o žemė spindė-
jo nuo Jo šlovės.
3 Tokį pat vaizdą aš mačiau, kai Jis
atėjo sunaikinti miestą ir prie Cho-
baro upės. Aš kritau veidu žemėn.
4 Viešpaties šlovė įėjo į šventyklą pro
rytų vartus.
5 Dvasia pakėlė mane ir nunešė į vi-
dinį kiemą. Viešpaties šlovė pripildė
šventyklą.
6 Tas vyras stovėjo šalia manęs, aš gir-
dėjau balsą iš šventyklos, kalbantį
man.
7 Jis tarė man: "Žmogaus sūnau, tai
yra mano sosto ir mano kojų pakojo
vieta. Aš visados gyvensiu tarp izra-
elitų. Izraelio tauta ir jų karaliai ne-
besuteps mano švento vardo nei savo
paleistuvystėmis, nei savo karalių la-
vonais aukštumose.
8 Jie statė savo slenkstį prie mano
slenksčio ir savo durų staktas prie

mano staktų, kad būtų siena tarp jų
ir manęs. Jie sutepė mano šventą var-
dą savo bjauriais darbais, todėl Aš
juos sunaikinau savo rūstybėje.
9 Kai jie pašalins savo paleistuvystes
ir karalių mirusius kūnus, Aš visada
būsiu tarp jų.
10 Tu gi, žmogaus sūnau, pranešk iz-
raelitams apie šventyklą, kad jie gė-
dytųsi savo nusikaltimų.
11 Jei jie gėdysis, ką yra padarę, tada
apsakyk jiems šventyklos išvaizdą,
įrengimus, įėjimą ir išėjimą – visą jos
planą, taip pat jos nuostatus ir įstaty-
mus. Užrašyk viską, jiems matant,
kad jie suprastų visus nuostatus ir lai-
kytųsi jų.
12 Šventyklos įstatymas yra toks: kal-
no viršūnė ir plotas aplinkui yra labai
šventas".
13 Tai yra aukuro išmatavimai uolek-
timis. Uolektį sudaro uolektis ir plaš-
taka. Aukuro pagrindas yra vienos
uolekties pločio ir tokio pat ilgio, ap-
vadas yra vieno sprindžio.
14 Aukuro aukštis nuo pagrindo iki
apatinio išsikišimo yra dvi uolektys,
jo plotis – viena uolektis. Nuo mažes-
nio išsikišimo iki didesnio išsikiši-
mo – keturių uolekčių aukštis ir vie-
nos uolekties plotis.
15 Pats aukuras yra keturių uolekčių,
o nuo aukuro aukštyn yra keturi ra-
gai.
16 Aukuras yra dvylikos uolekčių ilgio
ir dvylikos uolekčių pločio, keturkam-
pis.
17 Viršutinis išsikišimas yra keturioli-
kos uolekčių ilgio ir keturiolikos uo-
lekčių pločio, keturkampis; aplinkui
yra apvadas pusės uolekties aukščio,
jo pagrindas aplinkui – vienos uolek-
ties. Aukuro laiptai rytų pusėje.
18 Jis sakė man: "Žmogaus sūnau, tai
yra Viešpaties Dievo nuostatai auku-
rui, kai jis bus pastatytas deginamo-
sioms aukoms aukoti ir aukų kraujui
ant jo šlakstyti.
19 Kunigui levitui iš Sadoko giminės,
kuris artinsis prie manęs, kad man
tarnautų, – sako Dievas, – turi duoti
auką už nuodėmę, jauną veršį iš ban-
dos.
20 Tu turi apšlakstyti jo krauju keturis
ragus ir keturis išsikišimo kampus bei
apvadą. Taip aukuras bus apvalytas.
21 Veršį, paaukotą už nuodėmę, rei-
kia sudeginti tam skirtoje namų vie-
toje, už šventyklos ribų.
22 Antrą dieną tu paaukosi sveiką ožį
aukai už nuodėmę, ir jie apvalys au-
kurą kaip ir su veršiu.
23 Kai apvalysi aukurą, aukok sveiką
veršį ir aviną iš bandos.
24 Juos abu atvesi Viešpaties akivaiz-
don; kunigas pabarstys druskos ant jų
ir paaukos juos Viešpačiui kaip degi-
namąją auką.
25 Septynias dienas kas dieną turi au-
koti ožį aukai už nuodėmę ir sveiką
veršį bei aviną.
26 Septynias dienas jie apvalys aukurą
ir taip pašventins jį.
27 Po septynių dienų, aštuntą dieną ir
vėliau, kunigas ant aukuro aukos de-
ginamąsias ir padėkos aukas, ir Aš jus
priimsiu, – sako Viešpats Dievas".

44 Jis nuvedė mane prie šventyk-
los išorinių vartų rytų pusėje.
Jie buvo uždaryti.
2 Tada Viešpats sakė man: "Šitie var-
tai liks uždaryti. Jie nebus atidaryti,
ir niekas nevaikščios pro juos. Kadan-
gi Viešpats, Izraelio Dievas, įėjo pro
juos, todėl jie liks uždaryti.
3 Tik kunigaikštis sėdės juose Viešpa-
ties akivaizdoje ir valgys. Jis įeis pro

vartų prieangį ir išeis tuo pačiu ke-
liu".
4 Po to jis įvedė mane pro šiaurės var-
tus ir nuvedė prie šventyklos priekio.
Aš pažiūrėjau, ir štai Viešpaties šlovė
pripildė namus; aš parkritau veidu
žemėn.
5 Viešpats tarė man: "Žmogaus sū-
nau, viską įsidėmėk, žiūrėk akimis
ir klausyk ausimis, ką tau sakysiu
apie Viešpaties namų įstatymus ir
nuostatus. Įsidėmėk, kas gali įeiti į
namus.
6 Sakyk maištingiems izraelitams: 'Taip
sako Viešpats Dievas: 'Izraelitai, užten-
ka jūsų bjaurysčių!
7 Jūs įvedėte svetimšalius, neapipjaus-
tytus širdimi ir neapipjaustytus kūnu,
į mano šventyklą ir tuo sutepėte ma-
no namus. Jūs aukojote jų akivaizdo-
je man duonos, taukų ir kraujo ir taip
sulaužėte mano sandorą savo bjau-
riais darbais.
8 Užuot atlikę man šventą tarnystę,
jūs paskyrėte juos tarnauti šventyklo-
je'.
9 Taip sako Viešpats Dievas: 'Nė vie-
nas svetimšalis, gyvenantis tarp izrae-
litų, neapipjaustytas širdimi ir neapi-
pjaustytas kūnu, neturi teisės įeiti į
mano šventyklą.
10 Levitai, pasitraukę nuo manęs, kai
izraelitai nuklydo ir sekė paskui sta-
bus, atsakys už savo kaltę.
11 Bet jie tarnaus mano šventykloje:
bus vartų sargai ir patarnaus namuo-
se. Jie pjaus tautos deginamąsias au-
kas ir jiems tarnaus.
12 Kadangi jie tarnavo prie stabų ir
suvedžiojo izraelitus, todėl Aš pakė-
liau savo ranką prieš juos, ir jie atsa-
kys už savo kaltę.
13 Jie nesiartins prie manęs tarnauti
man kaip kunigai ir neprisiartins prie
mano šventų daiktų Šventų švenčiau-
siojoje. Jie kentės gėdą už savo bjau-
rius darbus.
14 Aš padarysiu juos namų prižiūrėto-
jais ir patarnautojais.
15 Bet kunigai iš levitų, Sadoko sū-
nūs, kurie prižiūrėjo šventyklą, kai iz-
raelitai klaidžiojo ir atitolo nuo ma-
nęs, artinsis prie manęs ir man tar-
naus, stovės mano akivaizdoje ir au-
kos taukų bei kraujo.
16 Jie eis į mano šventyklą, artės prie
mano stalo ir tarnaus man.
17 Įėję pro vartus į vidinį kiemą, jie
vilkės drobiniais drabužiais. Jie nevil-
kės nieko vilnonio, tarnaudami vidi-
nio kiemo vartuose ir už jų.
18 Jie dėvės drobinius raiščius ant gal-
vų bei vilkės drobines kelnes, nesusi-
juos, kad neprakaituotų.
19 Prieš eidami į išorinį kiemą pas
tautą, jie nusirengs drabužius, su ku-
riais tarnavo, paliks juos šventyklos
kambariuose ir apsivilks kitais drabu-
žiais, kad nepašventintų žmonių savo
drabužiais.
20 Jie neskus galvų ir neaugins ilgų
plaukų, bet apsikirps galvos plaukus.
21 Nė vienas kunigas negers vyno,
prieš eidamas į vidinį kiemą.
22 Jie neves našlės nė atleistos, tik
mergaites iš Izraelio palikuonių. Ta-
čiau kunigo našlę jie galės vesti.
23 Jie mokys mano tautą atskirti, kas
šventa ir nešventa, aiškins, kas švaru
ir nešvaru.
24 Kilus ginčui, jie bus teisėjais ir teis
pagal mano nuostatus. Jie laikysis
mano nuostatų ir įsakymų apie visas
šventes ir švęs sabatus.
25 Jie nesusiteps mirusiaisiais, artin-
damiesi prie jų, išskyrus tėvą ir mo-
tiną, sūnų ir dukrą, brolį ir netekė-
jusią seserį.

26 Po apsivalymo jie paskaičiuos jam
septynias dienas.
27 Tą dieną, kai kunigas eis į vidinį
kiemą tarnauti šventykloje, jis au-
kos auką už nuodėmę, – sako Vieš-
pats Dievas. –
28 Aš būsiu jų paveldėjimas, ir jūs ne-
duosite jiems nuosavybės Izraelio
krašte, nes Aš esu jų nuosavybė.
29 Duonos aukos, aukos už nuodėmes
ir kaltes, ir visa, kas pašvęsta Dievui,
bus kunigų maistas.
30 Visų vaisių pirmienos, visų atnašų
ir dovanų dalis priklausys kunigams.
Taip pat savo tešlos pirmienas duoki-
te kunigams, kad palaiminimas pasi-
liktų jūsų namuose.
31 Kritusių ar žvėrių sudraskytų paukš-
čių bei gyvulių kunigai nevalgys' ".

45 "Kai, mesdami burtus, dalin-
sitės kraštą, pirmiausia pa-
skirkite dalį to krašto kaip šventą au-
ką Viešpačiui. Tas šventas žemės plo-
tas turi būti dvidešimt penkių tūks-
tančių nendrių ilgio ir dešimties tūks-
tančių nendrių pločio.
2 Iš šito ploto šventyklai skirkite pen-
kių šimtų nendrių ilgio ir tokio pat
pločio keturkampį sklypą ir aplink jį
palikite laisvą penkiasdešimties uo-
lekčių pločio plotą.
3 Atmatuokite dvidešimt penkių tūks-
tančių nendrių ilgio ir dešimties tūks-
tančių nendrių pločio sklypą; jame
stovės šventykla su Švenčiausiąja.
4 Šventa krašto dalis priklausys kuni-
gams, kurie tarnaus šventykloje ir ar-
tinsis prie Viešpaties; tai žemė jų na-
mams ir šventyklai.
5 Kitas sklypas dvidešimt penkių tūks-
tančių nendrių ilgio ir dešimties tūks-
tančių nendrių pločio bus levitų nuo-
savybė: ten jie gyvens.
6 Prie šventojo sklypo skirkite penkių
tūkstančių nendrių pločio ir dvide-
šimt penkių tūkstančių nendrių ilgio
sklypą miestui; jis priklausys visam Iz-
raeliui.
7 Kunigaikščiui skirkite žemės plotą
abiejose pusėse, prie šventojo ploto
ir prie miesto nuosavybės, vakarų ir
rytų pusėje. To žemės ploto ilgis ati-
tiks vienos Izraelio giminės žemės
ploto ilgiui nuo vakarų iki rytų.
8 Tai bus jo nuosavybė Izraelyje. Izra-
elio kunigaikščiai nebeišnaudos dau-
giau mano tautos, o kraštas priklau-
sys Izraelio giminėms".
9 Taip sako Viešpats Dievas: "Izraelio
kunigaikščiai, užtenka smurto ir prie-
spaudos! Vykdykite teismą ir teisin-
gumą, neatimkite iš mano tautos jos
nuosavybės.
10 Jūs turite naudoti teisingas svar-
stykles, teisingą efą ir teisingą batą.
11 Efa ir batas turi būti to paties dy-
džio. Bate arba efoje turi tilpti dešim-
ta dalis homero; homeras bus jūsų
saikų matas.
12 Šekelio svoris turi būti dvidešimt
gerų. Dvidešimt šekelių, dvidešimt
penki šekeliai ir penkiolika šekelių
tesudaro vieną miną.
13 Jūs turite duoti tokias dovanas: šeš-
tą dalį efos nuo kiekvieno kviečių ho-
mero ir šeštą dalį efos nuo kiekvieno
miežių homero.
14 Nurodymas dėl aliejaus: duokite
dešimtą dalį bato nuo kiekvieno ho-
mero; homerą sudaro dešimt batų.
15 Izraelis duos iš dviejų šimtų avių
bandos vieną avį. Tai yra duonos,
deginamosioms ir padėkos aukoms
jiems sutaikinti, – sako Viešpats Die-
vas. –
16 Visa tauta privalo duoti tai Izraelio
kunigaikščiui.

17 Kunigaikščio pareiga yra parūpinti:
deginamąją, duonos ir geriamąją au-
ką šventėms, jauno mėnulio dienoms,
sabatams, taip pat aukas už nuodė-
mę, padėkos ir sutaikinimo aukas".
18 Taip sako Viešpats Dievas: "Pirmo
mėnesio pirmą dieną imk iš bandos
sveiką jauną veršį ir apvalyk šventyk-
lą.
19 Kunigas aukos už nuodėmę krauju
pateps šventyklos durų staktas, ketu-
ris aukuro išsikišimo kampus ir vidi-
nio kiemo vartų staktas.
20 Taip padaryk ir mėnesio septintą
dieną dėl tų, kurie nusikalto nežino-
dami arba klysdami. Taip apvaloma
šventykla.
21 Pirmo mėnesio keturioliktą dieną
švęskite Paschą. Švęskite septynias
dienas ir valgykite neraugintą duoną.
22 Tą dieną kunigaikštis parūpins už
save ir už visą tautą jauną veršį aukai
už nuodėmę.
23 Kunigaikštis kiekvieną šventės die-
ną duos deginamajai aukai Viešpa-
čiui septynis sveikus jaunus veršius ir
septynis avinus ir kas dieną po ožį au-
kai už nuodėmę.
24 Jis taip pat parūpins duonos aukai
po vieną efą miltų prie kiekvieno ver-
šio ir avino bei po vieną hiną aliejaus
prie kiekvienos efos.
25 Septinto mėnesio penkioliktą die-
ną, šventės metu, jis turi septynias
dienas parūpinti tą patį: auką už nuo-
dėmę, deginamąją auką, duonos au-
ką bei aliejaus".

46 Taip sako Viešpats Dievas:
"Vidinio kiemo vartai rytų
pusėje bus uždaryti šešias darbo die-
nas, bet sabato ir jauno mėnulio die-
ną jie bus atidaryti.
2 Kunigaikštis įeis pro išorinių vartų
prieangį ir sustos prie vartų. Kunigas
aukos jo deginamąją ir padėkos au-
ką. Jis, pagarbinęs prie vartų, išeis,
bet vartai liks atdari iki vakaro.
3 Tauta taip pat pagarbins prie vartų
įėjimo sabatais ir jauno mėnulio die-
nomis Viešpaties akivaizdoje.
4 Kunigaikščio deginamoji auka saba-
to dieną turi būti šeši sveiki ėriukai ir
vienas sveikas avinas.
5 Duonos auka bus viena efa miltų
prie avino, o prie ėriukų – kiek jis ga-
lės duoti, ir hinas aliejaus prie kiek-
vienos efos.
6 Jauno mėnulio dieną jis aukos svei-
ką jauną veršį, šešis ėriukus ir vieną
aviną.
7 Jo duonos auka bus po vieną efą
miltų prie veršio ir avino, o prie ėriu-
kų – kiek jis duos savo ranka, ir hinas
aliejaus prie kiekvienos efos.
8 Kunigaikštis įeis pro vartų prieangį
ir tuo pačiu keliu išeis.
9 Kai tauta švenčių metu ateis pagar-
binti Viešpaties, tada atėję pro šiau-
rinius vartus turi išeiti pro pietų pu-
sės vartus, įėję pro pietų pusės vartus
turi išeiti pro šiaurinius vartus. Nie-
kas teneišeina pro tuos pačius vartus,
pro kuriuos įėjo, bet pro vartus prie-
šingoje pusėje.
10 Kunigaikštis turi būti su jais – įeiti,
kai jie įeina, ir išeiti, kai jie išeina.
11 Švenčių ir iškilmių dieną duonos
auka turi būti efa miltų prie kiekvie-
no veršio ir avino, o prie ėriukų –
kiek jis gali duoti, ir vienas hinas alie-
jaus prie kiekvienos efos.
12 Jei kunigaikštis laisva valia aukos
Viešpačiui deginamąją ar padėkos
auką, jam bus atidaryti vartai rytų pu-
sėje. Jis įeis ir aukos deginamąją ir
padėkos auką kaip per sabatą. Jam
išėjus, vartus uždarys.

13 Kiekvieną dieną jis turi parūpinti
deginamajai aukai Viešpačiui sveiką
metinį avinėlį ir jį aukoti kiekvieną
rytą.
14 Jis turi parūpinti kiekvieną rytą
duonos aukai šeštą dalį efos miltų ir
trečdalį hino aliejaus ir juos sumaišy-
ti. Tai bus duonos auka Viešpačiui.
Toks yra amžinas įstatymas apie au-
kas.
15 Avinėlis, duonos auka ir aliejus bus
nuolatinė deginamoji auka kiekvieną
rytą".
16 Taip sako Viešpats Dievas: "Jei ku-
nigaikštis vienam savo sūnų duos dalį
iš savo paveldo, tai ji bus jo sūnaus
paveldėta nuosavybė.
17 Jei jis dovanos savo tarnui dalį iš
savo paveldo, tai priklausys tarnui iki
laisvės metų, o po to sugrįš kunigaikš-
čiui. Tik kunigaikščio sūnums pri-
klausys paveldas.
18 Kunigaikštis neturi teisės atimti iš
žmonių jų paveldo arba prievarta juos
pašalinti iš jų nuosavybės. Jo sūnūs
paveldės tik tėvo nuosavybę, kad nie-
kas iš mano tautos nebūtų nuvarytas
nuo savo nuosavybės".
19 Jis įvedė mane pro įėjimą šalia var-
tų į šventyklos kambarius, skirtus ku-
nigams šiaurės pusėje. Vakarų pusė-
je, pačiame gale pamačiau vietą.
20 Tada jis tarė: "Šioje vietoje kunigai
virs aukas už nuodėmes bei kaltes ir
keps duonos auką, kad neišneštų jų į
išorinį kiemą ir nepašventintų žmo-
nių".
21 Po to jis išvedė mane į išorinį kie-
mą ir vedė į visus keturis kiemo kam-
pus. Kiekviename kiemo kampe bu-
vo po kiemą,
22 keturiasdešimties uolekčių ilgio ir
trisdešimties uolekčių pločio. Visi ke-
turi buvo vienodo dydžio
23 ir apvesti mūrine siena, o po siena
buvo židiniai.
24 Tada jis tarė: "Tai virtuvės, kuriose
šventyklos tarnai virs tautos aukas".

47 Jis atvedė mane atgal prie na-
mų durų, ir štai vanduo tekė-
jo iš po namų slenksčio rytų pusėje,
nes jų priekis buvo rytų pusėje. Van-
duo tekėjo iš po namo sienos dešinė-
je pusėje, į pietus nuo aukuro.
2 Po to jis išvedė mane pro šiaurės
vartus ir nuvedė prie išorinių vartų
rytų pusėje. Dešinėje pusėje tekėjo
vanduo.
3 Vyras laikė rankoje matuojamąją
virvę ir, eidamas rytų link, atmatavo
tūkstantį uolekčių. Jis įvedė mane į
vandenį, kuris siekė man iki kulkšnių.
4 Jis vėl atmatavo tūkstantį uolekčių
ir vedė mane per vandenį. Dabar
vanduo man siekė iki kelių. Dar kar-
tą atmatavęs tūkstantį uolekčių, vėl
vedė mane per vandenį. Vanduo man
buvo iki juosmens.
5 Jis ketvirtą kartą atmatavo tūkstan-
tį uolekčių. Čia jau buvo gili upė, ku-
rios nebegalėjau perbristi. Buvo taip
gilu, kad reikėjo plaukti.
6 Jis klausė manęs: "Žmogaus sūnau,
ar tu matei?" Tada jis išvedė mane į
upės krantą.
7 Grįžęs mačiau labai daug medžių
abiejuose upės krantuose.
8 Jis man sakė: "Šitas vanduo teka į
rytus, pasieks slėnį ir įtekės į jūrą.
Įtekėjęs į jūrą, jis išgydys jos vande-
nis.
9 Kur šios upės vanduo įtekės, bus
gausu žuvies ir kitų vandens gyvių.
Vandenys bus išgydyti ir visa atgis, kai
įtekės upės vanduo.
10 Nuo Engadės iki Eneglaimo stovės
žvejai ir džiovins tinklus. Čia bus taip

gausu įvairių rūšių žuvies, kaip Di-
džiojoje jūroje.
11 Balose ir pelkėse vanduo nepasi-
keis, jis liks sūrus.
12 Abiejuose upės krantuose augs vai-
siniai medžiai. Jų lapai nenuvys, me-
džiai neš vaisius visą laiką, kiekvieną
mėnesį, nes vanduo iš šventyklos juos
drėkins. Jų vaisius vartos maistui, o
lapus vaistams".
13 Taip sako Viešpats Dievas: "Kraštą
paveldės dvylika Izraelio giminių. Jis
bus padalintas, o Juozapas gaus dvi
dalis.
14 Jūs paveldėsite kraštą lygiomis da-
limis. Aš prisiekiau jį duoti jūsų tė-
vams, ir jis bus jūsų nuosavybė.
15 Krašto ribos šiaurėje bus nuo Di-
džiosios jūros Hetlono link iki Zeda-
do,
16 Emato, Beroto ir Sibrajimo, kuris
yra tarp Damasko ir Emato, ir iki
Hazartikono prie Haurano.
17 Riba nuo jūros bus Hazarenanas,
Damasko riba ir į šiaurę iki Emato
ribos. Tai bus šiaurinė riba.
18 Rytuose riba eis tarp Haurano ir
Damasko, tarp Gileado ir Izraelio,
Jordano upe iki Rytų jūros. Tai bus
rytinė riba.
19 Pietuose riba eis nuo Tamaros iki
Kadeso kivirčų vandens, toliau Egip-
to upeliu iki Didžiosios jūros. Tai bus
pietinė riba.
20 Vakarinė riba bus Didžioji jūra iki
Emato. Tai bus vakarinė riba.
21 Jūs padalinsite šį kraštą Izraelio gi-
minėms.
22 Paveldą paskirstysite, mesdami bur-
tus sau ir tarp jūsų gyvenantiems at-
eiviams, kuriems gimė vaikų, gyve-
nant tarp jūsų. Jie bus kaip ir gimę
Izraelyje, ir jiems burtų keliu paskir-
site nuosavybę tarp Izraelio giminių.
23 Kurioje giminėje gyvens ateivis, ten
duosite jam nuosavybę, – sako Vieš-
pats Dievas".

48 "Šie yra giminių vardai. Nuo
šiaurės einant Hetlono keliu
link Emato, Hazarenanas, šiaurinė
Damasko riba iki pat Emato, bus Da-
no dalis nuo rytų iki vakarų.
2 Šalia Dano, nuo rytų iki vakarų, bus
Asero dalis.
3 Šalia Asero, nuo rytų iki vakarų, bus
Neftalio dalis.
4 Šalia Neftalio, nuo rytų iki vakarų,
bus Manaso dalis.
5 Šalia Manaso, nuo rytų iki vakarų,
bus Efraimo dalis.
6 Šalia Efraimo, nuo rytų iki vakarų,
bus Rubeno dalis.
7 Šalia Rubeno, nuo rytų iki vakarų,
bus Judo dalis.
8 Šalia Judo, nuo rytų iki vakarų, at-
skirkite dvidešimt penkių tūkstančių
nendrių pločio ir tokio pat ilgio, kaip
vienos giminės dalis, plotą šventyklai.
9 Viešpačiui atskirsite dalį dvidešimt
penkių tūkstančių nendrių ilgio ir de-
šimt tūkstančių nendrių pločio.
10 Kunigams priklausys dvidešimt
penki tūkstančiai nendrių į šiaurę,
dešimt tūkstančių į vakarus, dešimt
tūkstančių į rytus ir dvidešimt penki
tūkstančiai į pietus; Viešpaties šven-
tykla bus viduryje.
11 Ši dalis priklausys pasišventinu-
siems kunigams, Sadoko sūnums, ku-
rie man ištikimai tarnavo, kai izraeli-
tai ir levitai buvo nuklydę.
12 Jiems priklausanti krašto dalis,
esanti šalia levitų dalies, bus labai
šventa.
13 Levitai šalia kunigų dalies gaus dvi-
dešimt penkių tūkstančių nendrių il-
gio ir dešimties tūkstančių nendrių

pločio žemę. Visas plotas bus dvide-
šimt penkių tūkstančių ilgio ir dešim-
ties tūkstančių pločio.
[14] Jie neturės teisės to ploto nei par-
duoti, nei iškeisti. Taip pat krašto pir-
mavaisių negalės perleisti į kitų ran-
kas, nes tai yra pašvęsta Viešpačiui.
[15] Likęs penkių tūkstančių nedrių plo-
čio ir dvidešimt penkių tūkstančių
nendrių ilgio plotas priklausys mies-
tui namams statyti ir ganykloms.
Miestas bus jo viduryje.
[16] Žemės plotas bus keturkampis, ke-
turių tūkstančių penkių šimtų nen-
drių ilgio ir keturių tūkstančių pen-
kių šimtų nendrių pločio.
[17] Miesto priemiesčiai bus dviejų šim-
tų penkiasdešimties nendrių šiaurė-
je, dviejų šimtų penkiasdešimties nen-
drių pietuose, dviejų šimtų penkias-
dešimties nendrių rytuose ir dviejų
šimtų penkiasdešimties nendrių vaka-
ruose.
[18] Likusio žemės ploto, esančio prie
šventojo sklypo, dešimties tūkstančių
nendrių ilgio rytuose ir dešimties tūks-
tančių nendrių vakaruose, derlius bus
maistas tiems, kurie dirba mieste.
[19] Miesto darbininkai bus iš visų Izra-
elio giminių.
[20] Visas išskirtas plotas bus ketur-
kampis, dvidešimt penkių tūkstančių
nendrių ilgio ir dvidešimt penkių
tūkstančių nendrių pločio – tai bus
šventoji dalis ir miesto nuosavybė.
[21] Likusi dalis abiejose šventojo ploto
ir miesto nuosavybės pusėse, būtent
dvidešimt penki tūkstančiai nendrių
rytų ir dvidešimt penki tūkstančiai
nendrių vakarų pusėje, priklausys ku-
nigaikščiui. Šventykla ir šventasis plo-
tas bus jo viduryje.
[22] Dalis tarp levitų ir miesto nuosavy-
bės bei Judo dalies ir Benjamino da-
lies priklausys kunigaikščiui.
[23] Likusių giminių žemės: nuo rytų iki
vakarų bus Benjamino dalis.
[24] Šalia Benjamino, nuo rytų iki vaka-
rų, bus Simeono dalis.
[25] Šalia Simeono, nuo rytų iki vakarų,
bus Isacharo dalis.
[26] Šalia Isacharo, nuo rytų iki vakarų,
bus Zabulono dalis.
[27] Šalia Zabulono, nuo rytų iki vaka-
rų, bus Gado dalis.
[28] Gado dalies pietų siena eis nuo Ta-
maros iki Kadeso kivirčų vandens, to-
liau Egipto upeliu iki Didžiosios jū-
ros.
[29] Tai kraštas, kurį padalysite, mesda-
mi burtus Izraelio giminėms, – sako
Viešpats Dievas. –
[30] Tai yra išėjimai iš miesto. Šiaurės
pusėje atmatuosite keturis tūkstan-
čius penkis šimtus nendrių.
[31] Miesto vartai bus vadinami Izraelio
giminių vardais. Trejų vartų šiaurės
pusėje vardai: Rubeno vartai, Judo
vartai ir Levio vartai.
[32] Rytų pusėje atmatuosite keturis
tūkstančius penkis šimtus nendrių.
Trejų vartų vardai: Juozapo vartai,
Benjamino vartai ir Dano vartai.
[33] Pietų pusėje atmatuosite keturis
tūkstančius penkis šimtus nendrių.
Trejų vartų vardai: Simeono vartai,
Isacharo vartai ir Zabulono vartai.
[34] Vakarų pusė yra keturių tūkstančių
penkių šimtų nendrių ir turi trejus
vartus: Gado vartus, Asero vartus ir
Neftalio vartus.
[35] Aplinkui miestą bus aštuoniolika
tūkstančių nedrių. Nuo tos dienos
miesto vardas bus ‘Viešpats čia’ ”.

DANIELIAUS
PRANAŠYSTĖ

1 Trečiaisiais Judo karaliaus Joaki-
mo viešpatavimo metais Babilo-
no karalius Nabuchodonosaras atėjo
prieš Jeruzalę ir apgulė ją.
[2] Viešpats atidavė į jo rankas Judo
karalių Joakimą ir Dievo namų indų
dalį. Jis nugabeno juos į Senaaro šalį
ir indus nunešė į savo dievo turtų na-
mus.
[3] Karalius įsakė Aspenazui, savo rū-
mų eunuchų viršininkui, parinkti ke-
letą izraelitų iš karaliaus giminės ir
kilmingųjų tarpo:
[4] jaunuolius be jokios ydos, gražius,
galinčius mokytis visokios išminties,
suprantančius, protingus ir sugeban-
čius tarnauti karaliaus rūmuose, ir
juos išmokyti chaldėjų raštų ir kalbos.
[5] Karalius paskyrė jiems kasdienį
maisto davinį iš karaliaus valgių ir vy-
no, kurį jis pats gėrė. Juos mokė tre-
jus metus, kad jie galėtų būti prie ka-
raliaus tam laikui pasibaigus.
[6] Tarp jų buvo iš Judo vaikų Danie-
lius, Hananijas, Misaelis ir Azarijas.
[7] Eunuchų viršininkas davė jiems
naujus vardus: Danieliui – Baltazaro,
Hananijui – Šadracho, Misaeliui – Me-
šacho ir Azarijui – Abednego.
[8] Bet Danielius nusprendė savo šir-
dyje nesusitepti karaliaus valgiais nė
jo geriamu vynu. Jis prašė eunuchų
viršininko, kad leistų jam nesusitepti.
[9] Dievas suteikė Danieliui malonę ir
palankumą eunuchų viršininko aky-
se.
[10] Eunuchų viršininkas tarė Danieliui:
“Aš bijau savo valdovo karaliaus, ku-
ris jums paskyrė maistą ir gėrimą. Jei
jis pamatys jus, atrodančius blogiau
negu kiti jūsų amžiaus jaunuoliai, ma-
no galva dėl jūsų atsidurs pavojuje”.
[11] Tada Danielius sakė prievaizdui,
kurį eunuchų viršininkas buvo pasky-
ręs Danieliui, Hananijui, Misaeliui ir
Azarijui prižiūrėti:
[12] “Bandyk savo tarnus dešimt dienų,
duodamas mums daržovių valgyti ir
vandens gerti.
[13] Po to palygink mūsų veidus su jau-
nuolių, valgiusių karaliaus valgius. Ir
kaip tau atrodys, taip daryk su savo
tarnais”.
[14] Jis sutiko patenkinti šitą prašymą
ir bandė juos dešimt dienų.
[15] Dešimčiai dienų praėjus, jų veidai
atrodė gražesni ir jų kūnai buvo svei-
kesni negu visų jaunuolių, valgiusių
karaliaus valgius.
[16] Prievaizdas paimdavo jiems skirtą
valgį ir vyną ir duodavo jiems daržo-
vių.
[17] Dievas davė šitiems keturiems jau-
nuoliams išminties bei pažinimo; be
to, Danielius suprasdavo visus regėji-
mus ir sapnus.
[18] Praėjus karaliaus skirtam laikui,
eunuchų viršininkas atvedė juos pas
Nabuchodonosarą.
[19] Karalius kalbėjosi su visais, ir tarp
jų nebuvo nė vieno tokio kaip Danie-
lius, Hananijas, Misaelis ir Azarijas.
Todėl jie pasiliko prie karaliaus.
[20] Visur, kur reikėdavo išminties ir su-
pratimo, karalius, paklausęs juos, ma-
tydavo, kad jie dešimt kartų prana-

šesni už visus žynius ir astrologus jo
karalystėje.
21 Danielius pasiliko tarnyboje iki pir-
mųjų karaliaus Kiro metų.

2 Antraisiais Nabuchodonosaro
viešpatavimo metais Nabucho-
donosaras sapnavo sapną, kuris taip
sujaudino jo dvasią, kad jis negalėjo
miegoti.
2 Tuomet karalius įsakė sušaukti žy-
nius, astrologus, burtininkus ir chal-
dėjus, kad jie išaiškintų karaliui jo
sapną. Jie atėjo ir stojo karaliaus aki-
vaizdoje.
3 Karalius jiems tarė: "Sapnavau sap-
ną, kuris sujaudino mano dvasią; ir
aš noriu jį žinoti".
4 Chaldėjai atsakė karaliui: "Tegyvuo-
ja karalius per amžius! Pasakyk sapną
savo tarnams, ir mes jį išaiškinsime".
5 Karalius kalbėjo chaldėjams: "Aš
jau nusprendžiau: jei nepasakysite
mano sapno ir jo neišaiškinsite, liep-
siu sukapoti jus į gabalus ir paversti
griuvėsiais jūsų namus.
6 Jei pasakysite sapną ir jį išaiškinsi-
te, gausite iš manęs atpildą, dovanų
ir didelę garbę! Pasakykite sapną ir
jo išaiškinimą!"
7 Jie antrą kartą atsakė: "Karalius te-
pasako sapną savo tarnams, ir mes jį
išaiškinsime!"
8 Karalius atsakė: "Aš aiškiai supran-
tu, kad norite laimėti laiko, nes žino-
te, kad aš jau nusprendžiau.
9 Jei nepasakysite sapno, nepakeisiu
sprendimo. Suprantu, kad norite man
duoti melagingą ir klaidingą aiškini-
mą, laukdami, kol laikai pasikeis. Pa-
sakykite sapną, tada žinosiu, kad ga-
lite jį ir išaiškinti!"
10 Chaldėjai atsakė karaliui: "Nėra
žemėje žmogaus, kuris galėtų įvykdy-
ti karaliaus reikalavimą. Joks kara-
lius, viešpats ar valdovas nėra nieko
panašaus reikalavęs iš bet kokio ast-
rologo, žynio ar chaldėjo.
11 Dalykas, kurio karalius reikalauja,
yra sunkus ir nėra nė vieno, kuris ga-
lėtų jį pasakyti karaliui. Tik dievai
tą gali padaryti, bet jie negyvena tarp
žmonių".
12 Karalius labai užsirūstino dėl to ir
įsakė sunaikinti visus Babilono išmin-
čius.
13 Kai karalius įsakė išžudyti išmin-
čius, jie ieškojo nužudyti Danielių bei
jo draugus.
14 Tada Danielius išmintingai ir atsar-
giai kreipėsi į Arijoką, karaliaus sar-
gybos viršininką, kuriam buvo paves-
ta išžudyti išminčius Babilone.
15 Jis kreipėsi į Arijoką: "Kodėl toks
griežtas karaliaus potvarkis?" Arijo-
kas paaiškino Danieliui.
16 Tuomet Danielius įėjo ir prašė ka-
raliaus laiko, kad galėtų jam jo sapną
išaiškinti.
17 Sugrįžęs į savo namus, Danielius
pranešė visa tai savo draugams Ha-
nanijui, Misaeliui ir Azarijui,
18 kad jie prašytų dangaus Dievo pa-
sigailėjimo dėl šitos paslapties, kad
Danielius ir jo draugai nepražūtų su
kitais Babilono išminčiais.
19 Danieliui nakties regėjime buvo ap-
reikšta paslaptis. Tada jis šlovino dan-
gaus Dievą, tardamas:
20 "Palaimintas Dievo vardas per am-
žių amžius, nes Jam priklauso išmin-
tis ir galia!
21 Jis pakeičia laikus ir metus, pašali-
na ir įstato karalius, teikia išminties
ir supratimo.
22 Jis apreiškia gilybes ir paslaptis, ži-
no, kas yra tamsoje, ir šviesa yra ap-
linkui Jį.

23 Mano tėvų Dieve, giriu Tave ir dė-
koju Tau, nes suteikei man stiprybės
ir išminties ir dabar apreiškei, ko pra-
šėme – atidengei karaliaus paslaptį".
24 Po to Danielius nuėjo pas Arijoką,
kuriam karalius buvo pavedęs išžudy-
ti Babilono išminčius, ir jam tarė:
"Nežudyk Babilono išminčių! Vesk
mane pas karalių, aš pasakysiu jam
išaiškinimą".
25 Arijokas skubiai nuvedė Danielių
pas karalių ir jam pranešė: "Radau
vyrą iš Judo tremtinių, kuris gali pa-
sakyti karaliui išaiškinimą".
26 Karalius tarė Danieliui, kurio var-
das buvo Baltazaras: "Ar tu gali pa-
sakyti, ką sapnavau, ir tą sapną man
išaiškinti?"
27 Danielius atsakė karaliui: "Išmin-
čiai, žyniai, ženklų aiškintojai ir ast-
rologai negali atskleisti karaliui pa-
slapties, kurią karalius siekia sužino-
ti.
28 Tačiau danguje yra Dievas, kuris
apreiškia paslaptis ir šiuo sapnu pra-
neša karaliui Nabuchodonosarui, kas
įvyks paskutinėmis dienomis. Tavo
sapnas ir regėjimai buvo tokie:
29 tu, karaliau, gulėdamas lovoje gal-
vojai, kas įvyks po to, o Tas, kuris at-
skleidžia paslaptis, parodė tau, kas
įvyks.
30 Man šita paslaptis apreikšta ne to-
dėl, kad esu už kitus išminčius prana-
šesnis, bet kad sapno išaiškinimas bū-
tų žinomas tau, karaliau, ir tu pažin-
tum savo širdies mintis.
31 Tu, karaliau, regėjai didelę statulą;
jos spindesys buvo nepaprastas, ji sto-
vėjo prieš tave, jos išvaizda buvo bai-
si.
32 Statulos galva buvo iš gryno aukso,
krūtinė ir rankos – iš sidabro, juos-
muo ir strėnos – iš vario,
33 blauzdos – iš geležies, kojos – iš ge-
ležies ir iš molio.
34 Tau bežiūrint į ją, atlūžęs be žmo-
gaus rankų pagalbos akmuo smogė į
statulos kojas ir sutrupino jas.
35 Subyrėjo geležis, molis, varis, sidab-
ras ir auksas – viskas tapo lyg pelai
klojime rudenį. Juos išnešiojo vėjas,
nepalikęs jokio pėdsako. O akmuo,
kuris smogė į statulą, tapo dideliu
kalnu ir pripildė visą žemę.
36 Toks buvo sapnas. Dabar išaiškin-
siu jį karaliui.
37 Tu, karaliau, esi karalių karalius,
nes dangaus Dievas suteikė tau kara-
lystę, galybę bei garbę.
38 Visur gyvenančius žmones, lauki-
nius žvėris ir padangės paukščius ati-
davė į tavo rankas ir padarė tave visa
ko valdovu. Tu esi auksinė galva.
39 Po tavęs iškils kita karalystė, silp-
nesnė už tavo; trečioji karalystė, vari-
nė, viešpataus visai žemei.
40 Ketvirtoji karalystė bus stipri kaip
geležis. Kaip geležis sudaužo ir sutru-
pina viską, taip ši karalystė sutrupins
visas kitas.
41 Kaip sapne regėjai, kad statulos ko-
jos ir jų pirštai buvo dalinai iš molio
ir dalinai iš geležies, taip ketvirtoji
karalystė bus pasidalinusi, tačiau ge-
ležies stiprumo bus joje, nes tu matei
geležį, sumaišytą su moliu.
42 Kadangi kojų pirštai buvo iš gele-
žies ir molio, tai karalystė bus dalinai
stipri ir dalinai trapi.
43 O kadangi regėjai geležį, maišytą
su moliu, tai reiškia, kad jie susimai-
šys per žmogaus sėklą, tačiau nesusi-
jungs, kaip geležis nesusijungia su
moliu.
44 Tų karalių dienomis dangaus Die-
vas įsteigs karalystę, kuri niekada ne-
bus sunaikinta, kuri neatiteks jokiai

kitai tautai. Ji sunaikins ir sudaužys
visas karalystes ir pati pasiliks per
amžius,
45 kaip tu matei nuo kalno be žmo-
gaus rankos pagalbos atlūžusį akme-
nį, kuris sutrupino geležį, varį, molį,
sidabrą ir auksą. Didysis Dievas pa-
rodė tau, karaliau, kas bus ateityje.
Sapnas yra tikras ir jo aiškinimas tei-
singas".
46 Tada karalius Nabuchodonosaras
parpuolė veidu į žemę, pagarbino
Danielių ir įsakė aukas bei smilkalus
jam aukoti.
47 Karalius Danieliui tarė: "Iš tikrųjų
jūsų Dievas yra dievų Dievas, karalių
Viešpats ir paslapčių atskleidėjas, nes
tu sugebėjai atskleisti šią paslaptį!"
48 Tada karalius išaukštino Danielių,
davė jam daug brangių dovanų ir pa-
skyrė jį Babilono srities valdovu ir vi-
sų Babilono išminčių vyriausiuoju val-
dytoju.
49 Danieliaus prašomas, karalius pa-
skyrė Šadrachą, Mešachą ir Abedne-
gą reikalų tvarkytojais Babilono sri-
čiai, o Danielius pasiliko karaliaus
rūmuose.

3 Karalius Nabuchodonosaras pa-
dirbdino auksinę statulą šešias-
dešimties uolekčių aukščio ir šešių
uolekčių pločio ir ją pastatydino Du-
ros lygumoje, Babilono krašte.
2 Po to karalius Nabuchodonosaras
sukvietė kunigaikščius, valdovus, val-
dytojus, patarėjus, iždininkus, teisė-
jus, pareigūnus ir visus sričių valdi-
ninkus į statulos pašventinimo iškil-
mes.
3 Kunigaikščiai, valdovai, valdytojai,
patarėjai, iždininkai, teisėjai, parei-
gūnai ir visi sričių valdininkai susirin-
ko į statulos, kurią karalius Nabucho-
donosaras buvo pastatydinęs, pašven-
tinimo iškilmes. Jie sustojo ties statu-
la,
4 ir šauklys garsiai skelbė: "Jums, visų
kalbų tautoms ir giminėms, įsakoma:
5 kai tik išgirsite rago, vamzdžio, cit-
ros, arfos, psalterio, trimitų ir visokių
muzikos instrumentų garsą, turite
parpulti ir pagarbinti auksinę statulą,
kurią pastatydino karalius Nabucho-
donosaras.
6 Kas neparpuls ir nepagarbins jos,
tuojau bus įmestas į liepsnojančią
krosnį!"
7 Visų kalbų tautos ir giminės, išgir-
dusios rago, vamzdžio, citros, arfos,
psalterio ir visokių instrumentų gar-
są, parpuolė ir pagarbino karaliaus
Nabuchodonosaro pastatytą auksinę
statulą.
8 Tuo metu priėję kai kurie chaldėjai
apkaltino žydus.
9 Jie sakė karaliui Nabuchodonosarui:
"Karaliau, gyvuok amžinai!
10 Tu, karaliau, išleidai įsakymą, kad
kiekvienas, išgirdęs rago, vamzdžio,
citros, arfos, psalterio, trimitų ir viso-
kių muzikos instrumentų garsą, turi
pulti žemėn ir pagarbinti auksinę sta-
tulą,
11 o kas neparpuls ir nepagarbins jos,
bus įmestas į liepsnojančią krosnį.
12 Štai, karaliau, žydai, kuriuos pasky-
rei Babilono srities reikalų tvarkyto-
jais–Šadrachas, Mešachas ir Abed-
negas–nevykdė tavo įsakymo. Jie ne-
tarnauja tavo dievams ir nepagarbino
auksinės statulos, kurią pastatydinai".
13 Nabuchodonosaras, supykęs ir už-
sirūstinęs, įsakė atvesti Šadrachą,
Mešachą ir Abednegą. Kai tuos vyrus
atvedė pas karalių,
14 Nabuchodonosaras klausė: "Ar tai
tiesa, Šadrachai, Mešachai ir Abed-

negai, kad mano dievams netarnau-
jate ir pastatydintos auksinės statulos
nepagarbinote?
15 Dabar pasiruoškite, kai tik išgirsite
rago, vamzdžio, citros, arfos, psalte-
rio bei trimitų ir visokių muzikos in-
strumentų garsą, parpulti ir pagarbin-
ti statulą, kurią pastatydinau. O jei
nepagarbinsite, tuojau būsite įmesti į
liepsnojančią krosnį. Ir koks Dievas
išgelbės jus iš mano rankos?"
16 Šadrachas, Mešachas ir Abednegas
atsakė: "Mums nėra reikalo atsakyti
į klausimą.
17 Jeigu taip padarysi, tai mūsų Die-
vas, kuriam tarnaujame, gali išgelbėti
mus iš liepsnojančios krosnies ir Jis
išgelbės mus iš tavo rankos!
18 O jei ne, tai tebūna tau žinoma, ka-
raliau, kad mes tavo dievams netar-
nausime ir auksinės statulos, kurią
pastatydinai, negarbinsime!"
19 Nabuchodonosaras be galo supyko,
jo veido išraiška pasikeitė. Jis įsakė
pakūrenti krosnį septynis kartus karš-
čiau, kaip yra įprasta.
20 Patiems stipriausiems savo kariuo-
menės vyrams liepė surišti Šadrachą,
Mešachą ir Abednegą ir juos įmesti į
liepsnojančią krosnį.
21 Tuojau tie vyrai su visa apranga: su
apsiaustais, kelnėmis, kepurėmis bei
kitais drabužiais buvo surišti ir įmesti
į liepsnojančią krosnį.
22 Kadangi karaliaus griežtu įsakymu
krosnis buvo nepaprastai pakūren-
ta, vyrus, kurie įmetė Šadrachą, Me-
šachą ir Abednegą, užmušė ugnies
liepsna,
23 o Šadrachas, Mešachas ir Abedne-
gas įkrito surišti į liepsnas.
24 Karalius Nabuchodonosaras nuste-
bęs skubiai atsikėlė ir klausė savo pa-
tarėjų: "Ar ne tris vyrus įmetėme su-
ristus į ugnį?" Jie atsakė karaliui:
"Tikrai taip, karaliau!"
25 Jis tarė: "Aš matau keturis laisvus
vyrus, vaikščiojančius ugnyje! Jiems
ugnis nekenkia, o ketvirtasis atrodo
kaip Dievo sūnus!"
26 Nabuchodonosaras, priėjęs prie de-
gančios krosnies angos, tarė: "Šadra-
chai, Mešachai ir Abednegai, aukš-
čiausiojo Dievo tarnai, išeikite!" Šad-
rachas, Mešachas ir Abednegas išėjo
iš krosnies.
27 Susirinkę kunigaikščiai, valdovai,
valdytojai ir karaliaus patarėjai matė,
kad ugnis neturėjo galios jų kūnams.
Jų galvos plaukai nebuvo apsvilę, nė
apsiaustai apdegę, net dūmų kvapo
nesijautė.
28 Karalius Nabuchodonosaras tarė:
"Palaimintas Šadracho, Mešacho ir
Abednego Dievas, kuris atsiuntė an-
gelą ir išgelbėjo savo tarnus, pasiti-
kėjusius Juo. Jie sulaužė karaliaus
įsakymą ir atidavė savo kūnus, kad
netarnautų ir negarbintų kito dievo,
išskyrus savąjį Dievą.
29 Tad išleidžiu įsakymą, kad kiekvie-
nas, nepaisant iš kokios tautos ir gimi-
nės jis bebūtų, bus sukapotas į gabalus
ir jo namai paversti griuvėsiais, jei ne-
pagarbiai kalbės apie Šadracho, Meša-
cho ir Abednego Dievą. Nes nėra jokio
kito dievo, kuris taip galėtų išgelbėti!"
30 Po to karalius išaukštino Šadrachą,
Mešachą ir Abednegą Babilono kraš-
te.

4 Karalius Nabuchodonosaras sakė
visų kalbų tautoms ir giminėms,
kurios gyvena visoje žemėje: "Ramy-
bė tepadaugėja jums.
2 Manau, gerai yra paskelbti ženklus
ir stebuklus, kuriuos aukščiausiasis
Dievas man padarė.

3 Jo ženklai – didingi! Jo stebuklai –
galingi! Jo karalystė – amžina ir Jo
valdžia – nesibaigianti!
4 Aš, Nabuchodonosaras, gyvenau ra-
miai ir laimingai savo rūmuose.
5 Aš sapnavau sapną, kuris nugąsdino
mane, o mintys bei regėjimai, gulint
lovoje, baugino mane.
6 Tad įsakiau atvesti pas mane visus
Babilono išminčius, kad jie man tą
sapną išaiškintų.
7 Atėjo ženklų aiškintojai, žyniai,
chaldėjai ir astrologai. Aš pasakiau
jiems sapną, tačiau jie negalėjo man
jo išaiškinti.
8 Pagaliau atėjo Danielius, kuris pa-
gal mano dievo vardą vadinamas Bal-
tazaru, turįs šventųjų dievų dvasią. Aš
pasakiau jam sapną:
9 'Baltazarai, vyriausias išminčiau! Aš
žinau, kad tavyje yra šventųjų dievų
dvasia ir jokia paslaptis tau nėra per
sunki. Pasiklausyk mano sapno, kurį
sapnavau, ir išaiškink jį!
10 Savo lovoje gulėdamas, sapnavau
labai aukštą medį žemės viduryje.
11 Tas medis išaugo stiprus ir toks di-
delis, kad jo viršūnė siekė dangų ir jis
buvo matomas visoje žemėje.
12 Jo lapai buvo gražūs ir vaisių taip
gausu, kad maisto ant jo užteko vi-
siems. Jo paunksnėje ilsėjosi lauki-
niai žvėrys, šakose gyveno padangės
paukščiai, jo vaisiais maitinosi visi
kūnai.
13 Man lovoje gulint, štai šventas sar-
gas nusileido iš dangaus.
14 Jis garsiai šaukė: 'Nukirskite medį,
nukapokite jo šakas! Nukratykite la-
pus ir išbarstykite vaisius! Žvėrys te-
bėga iš jo paunksnės ir paukščiai iš jo
šakų!
15 Tačiau kelmą palikite žemėje, sura-
kintą geležimi ir variu. Jis tebūna
dangaus rasa vilgomas, jo dalis tebū-
na su žvėrimis lauko žolėje.
16 Tebūna pakeista jo žmogiška širdis,
ir tebus jam duota žvėries širdis. Taip
praeis septyni laikai!
17 Sargų nutarimu taip nuspręsta,
šventųjų įsakymu patvarkyta, kad gy-
vieji žinotų, jog Aukščiausiasis vieš-
patauja žmonių karalystėje ir duoda
ją tam, kam Jis nori, patį žemiausią
tarp žmonių paskirdamas valdovu'.
18 Tai sapnas, kurį aš, karalius Nabu-
chodonosaras, sapnavau. O tu, Balta-
zarai, paskelbk išaiškinimą, nes visi
mano karalystės išminčiai nepajėgia
jo išaiškinti. Bet tu gali, nes šventųjų
dievų dvasia yra tavyje!'
19 Danielius, vadinamas Baltazaru,
kurį laiką stovėjo apstulbęs, ir jo min-
tys jaudino jį. Karalius tarė jam: 'Bal-
tazarai, sapnas ir jo aiškinimas tene-
sukelia tau nerimo'. Baltazaras atsa-
kė: 'Mano valdove! Sapnas tebūna
tiems, kurie tavęs nekenčia, ir jo aiš-
kinimas tavo priešams!
20 Medis, kurį regėjai, kuris išaugo
toks didelis ir stiprus, kad jo viršūnė
siekė dangų ir buvo matomas visoje
žemėje,
21 kurio lapai buvo gražūs ir vaisių
taip gausu, kad jų užteko visiems, ku-
rio paunksnėje gyveno laukų žvėrys,
o šakose – padangių paukščiai,
22 esi tu, karaliau. Tu išaugai ir su-
stiprėjai, tavo didybė pasiekė dangų
ir valdžia žemės pakraščius.
23 Kadangi, karaliau, matei šventą
sargą, nusileidžiantį iš dangaus ir sa-
kantį: 'Nukirskite medį ir sunaikinki-
te jį, bet kelmą, surakintą geležimi ir
variu, palikite žemėje, tarp lauko žo-
lės. Jis tebūna dangaus rasa vilgomas
ir su lauko žvėrimis tebūna jo dalis,
kol praeis septyni laikai',

[24] tai toks aiškinimas, karaliau, ir toks
Aukščiausiojo nutarimas, kuris ištiks
mano valdovą karalių.
[25] Tave pašalins iš žmonių, su lauko
žvėrimis tu gyvensi, tave maitins žole
kaip jautį ir dangaus rasa vilgys tave.
Taip septyni laikai praeis, kol pažinsi,
kad Aukščiausiasis viešpatauja žmonių
karalystėje ir duoda ją, kam Jis nori.
[26] Paliktas medžio kelmas reiškia, kad
karalystė bus tau grąžinta, kai pažinsi, kad viešpatauja dangus.
[27] Tad, karaliau, priimk mano patarimą, pakeisk savo nuodėmes teisumu
ir savo nusikaltimus pasigailėjimu beturčiams. Taip elgdamasis, gal savo
gyvenimą pratęsi'.
[28] Visa tai atsitiko karaliui Nabuchodonosarui.
[29] Praėjus dvylikai mėnesių, vaikščiodamas karaliaus rūmuose Babilone,
[30] karalius kalbėjo: 'Ar tai nėra didysis Babilonas, kurį aš pastačiau savo
didžia galia ir padariau jį karaliaus
būstine savo didybės garbei?'
[31] Karaliui dar tebekalbant, pasigirdo
balsas iš dangaus: 'Tau, karaliau Nabuchodonosarai, sakoma: karalystė ir
valdžia iš tavęs atimta.
[32] Iš žmonių tave pašalins, su lauko
žvėrimis gyvensi, ėsi žolę kaip jautis,
kol septyni laikai praeis, kol pažinsi,
kad Aukščiausiasis viešpatauja žmonių karalystėje ir duoda ją tam, kam
Jis nori!'
[33] Tą pačią valandą žodis išsipildė: Nabuchodonosaras buvo pašalintas iš
žmonių, jis ėdė žolę kaip jautis, jo kūną vilgė rasa, jo plaukai užaugo kaip
erelių plunksnos ir nagai – kaip paukščių.
[34] Paskirtam laikui praėjus, aš, Nabuchodonosaras, pakėliau akis į dangų,
ir mano protas sugrįžo. Aš šlovinau
Aukščiausiąjį, gyriau ir garbinau Tą,
kuris amžinai gyvena, nes Jo valdžia
yra amžina ir Jo karalystė nesibaigia.
[35] Visi žemės gyventojai yra niekas.
Kaip Jis nori, taip Jis elgiasi su dangaus pulkais ir žemės gyventojais. Nėra nė vieno, kuris galėtų sulaikyti Jo
ranką ir Jam sakyti: 'Ką darai?'
[36] Tuo pačiu metu man sugrįžo protas.
Savo karalystės šlovei atgavau garbę
ir spindesį. Mano patarėjai bei kunigaikščiai ieškojo manęs, ir aš vėl įsitvirtinau savo karalystėje, ir man buvo suteikta dar didesnė garbė.
[37] Dabar aš, Nabuchodonosaras, giriu, aukštinu ir šlovinu dangaus Dievą, nes visi Jo darbai yra tiesa ir Jo
keliai teisingi. Tuos, kurie elgiasi išdidžiai, Jis gali pažeminti".

5 Karalius Baltazaras iškėlė didelę
puotą tūkstančiui savo didžiūnų
ir jų akivaizdoje gėrė vyną.
[2] Baltazaras, paragavęs vyno, įsakė
atnešti auksinius ir sidabrinius indus,
kuriuos jo tėvas Nabuchodonosaras
buvo atgabenęs iš Jeruzalės šventyklos, kad iš jų gertų karalius, jo kunigaikščiai, žmonos ir sugulovės.
[3] Tada atnešė auksinius ir sidabrinius
indus, kurie buvo atgabenti iš Jeruzalės šventyklos, Dievo namų. Iš jų gėrė karalius, jo kunigaikščiai, žmonos
ir sugulovės.
[4] Jie gėrė vyną ir gyrė savo auksinius,
sidabrinius, varinius, geležinius, medinius ir akmeninius dievus.
[5] Tą pačią valandą pasirodė žmogaus
rankos pirštai ir rašė ties žvakide ant
karaliaus rūmų sienos. Karalius matė
rašančią ranką.
[6] Jo veidas pasikeitė, jį apėmė neramios mintys, sąnariai suglebo ir keliai drebėjo.

7 Karalius, garsiai šaukdamas, liepė
atvesti žynius, chaldėjus ir astrologus.
Jiems susirinkus, karalius kalbėjo Babilono
išminčiams: "Kas perskaitys šitą
raštą ir man jį išaiškins, tas bus apvilktas
purpuru, jam bus užkabinta
auksinė grandinė ir jis bus paskelbtas
trečiu valdovu karalystėje!"
8 Tačiau visi išminčiai negalėjo nei
rašto perskaityti, nei jo išaiškinti karaliui.
9 Tuomet karalius Baltazaras labai sunerimo,
jo veidas pabalo, o didžiūnai
buvo apstulbę.
10 Išgirdusi karaliaus ir didžiūnų žodžius,
karalienė įėjo į puotos salę, ir
tarė: "Karaliau, gyvuok per amžius!
Teneapima tavęs neramios mintys ir
tavo veidas tenepasikeičia!
11 Tavo karalystėje yra vyras, kuris turi
šventųjų dievų dvasią. Tavo tėvo
dienomis šviesa, supratimas ir išmintis,
panaši į dievų išmintį, buvo jame.
Karalius Nabuchodonosaras, tavo tėvas,
paskyrė jį ženklų aiškintojų, žynių,
chaldėjų ir astrologų viršininku,
12 kadangi jis turėjo nepaprastą dvasią,
supratimą ir protą, galintį išaiškinti
sapnus, atspėti mįsles ir atidengti
paslaptis. Tai Danielius, kuriam karalius
davė Baltazaro vardą. Taigi pašauk
Danielių, ir jis tau išaiškins".
13 Kai Danielių atvedė pas karalių,
karalius tarė: "Ar tu tas Danielius iš
Judo tremtinių, kuriuos karalius, mano
tėvas, atvedė iš Judėjos?
14 Aš girdėjau apie tave, kad šventųjų
dievų dvasia yra tavyje ir taip pat
šviesa, supratimas bei nepaprasta išmintis.
15 Buvo pakviesti išminčiai ir žyniai,
kad perskaitytų šitą raštą ir jį išaiškintų,
bet jie nesugebėjo išaiškinti tų
žodžių prasmės.
16 Aš girdėjau apie tave, kad tu gali išaiškinti
paslaptis. Jei perskaitysi raštą
ir pasakysi jo reikšmę, būsi apvilktas
purpuru, gausi auksinę grandinę ir būsi
trečias valdovas karalystėje!"
17 Danielius atsakė karaliui: "Dovanos
telieka pas tave arba duok jas kitam!
Tačiau aš perskaitysiu raštą karaliui
ir jį išaiškinsiu.
18 O karaliau! Aukščiausiasis Dievas
davė tavo tėvui Nabuchodonosarui
karalystę, didybę, garbę ir šlovę.
19 Dėl didybės, kuri jam buvo duota,
visų kalbų tautos ir giminės drebėjo
ir bijojo jo. Ką norėjo, jis nužudė, ką
norėjo, paliko gyvą; ką norėjo, jis išaukštino,
ką norėjo, pažemino.
20 O kai jo širdis pasiaukštino ir dvasia
sukietėjo nuo išdidumo, jis buvo
nustumtas nuo karališko sosto ir neteko
savo šlovės.
21 Iš žmonių jis buvo pašalintas, jo širdis
pasidarė kaip žvėries, su laukiniais
asilais jis gyveno, valgė žolę kaip
jautis, jo kūną vilgė dangaus rasa, kol
jis pažino, kad aukščiausiasis Dievas
viešpatauja žmonių karalystėje ir paskiria
valdovu tą, kurį Jis nori.
22 O tu, jo sūnau Baltazarai, nenusižeminai
širdimi, nors visa tai žinojai.
23 Tu pasipūtei prieš dangaus Viešpatį,
įsakei atnešti Jo namų indus ir tu
bei tavo didžiūnai, tavo žmonos ir sugulovės
gėrė iš jų vyną, ir tu gyrei sidabrinius,
auksinius, varinius, geležinius,
medinius ir akmeninius dievus,
kurie negali nei matyti, nei girdėti,
nei suprasti. O Dievo, kurio rankoje
yra tavo gyvybė ir kurio žinioje yra
visi tavo keliai, tu nešlovinai.
24 Todėl Jis siuntė ranką, ir šitas raštas
buvo užrašytas.
25 Štai kas parašyta: 'Mene, mene, tekel,
uparsin'.

26 Tokia jų reikšmė: 'Mene' – Dievas
suskaičiavo tavo karalystės dienas ir
jas užbaigė;
27 'Tekel' – esi pasvertas svarstyklėmis
ir rastas per lengvas;
28 'Peres' – tavo karalystė padalyta ir
atiduota medams ir persams!"
29 Baltazaras įsakė apvilkti Danielių
purpuru, užkabinti auksinę grandinę
ir paskelbė, kad jis bus trečias valdo-
vas karalystėje.
30 Tą pačią naktį karalius Baltazaras,
chaldėjų karalius, buvo nužudytas,
31 ir Darijus, medas, pradėjo valdyti,
būdamas šešiasdešimt dvejų metų.

6 Darijus nusprendė paskirti kara-
lystėje šimtą dvidešimt vietinin-
kų, kurie būtų paskirstyti po visą ka-
ralystę,
2 ir tris jų valdovus, tarp kurių buvo
Danielius. Vietininkai turėjo jiems
atsiskaityti, kad nebūtų padaryta ža-
los karalystei.
3 Danielius buvo pranašesnis už visus
valdovus ir vietininkus, nes nepapras-
ta dvasia buvo jame. Karalius galvojo
paskirti jį visos karalystės valdovu.
4 Valdovai ir vietininkai ieškojo prie-
žasties Danielių apkaltinti karalystės
reikaluose, bet jie nerado jokios prie-
žasties nė kaltės, nes jis buvo ištiki-
mas. Jokio apsileidimo nė kaltės ne-
buvo surasta jame.
5 Tie vyrai kalbėjo: "Mes nerasime jo-
kios priežasties apkaltinti Danielių,
nebent kuo nors iš jo Dievo įstaty-
mo".
6 Valdovai ir vietininkai, susirinkę pas
karalių, tarė: "Karaliau Darijau, gy-
vuok per amžius!
7 Visi karalystės vietininkai, valdovai,
kunigaikščiai, patarėjai ir valdytojai
susitarė prašyti karaliaus išleisti nu-
tarimą ir jį patvirtinti, kad kiekvienas,
kuris per trisdešimt dienų prašys ko
nors iš bet kokio dievo ar žmogaus, o
ne iš tavęs, karaliau, būtų įmestas į
liūtų duobę!
8 Karaliau, išleisk nutarimą ir pasira-
šyk jį, kad jis nebūtų pakeistas ar at-
šauktas pagal medų ir persų įstaty-
mą".
9 Karalius Darijus išleido nutarimą ir
pasirašė.
10 Kai Danielius sužinojo, kad toks
nutarimas pasirašytas, parėjo į savo
namus. Aukštutiniame kambaryje
langai buvo atidengti į Jeruzalės pusę
ir tris kartus per dieną jis atsiklaupęs
melsdavosi ir dėkodavo savo Dievui,
kaip ir anksčiau darydavo.
11 Tada šitie vyrai susirinko ir rado
Danielių, besimeldžiantį ir beprašan-
tį savo Dievą.
12 Atėję pas karalių, jie sakė: "Ar ne-
paskelbei raštu nutarimo, kad kiek-
vienas, kuris per trisdešimt dienų ko
nors prašys iš bet kokio dievo ar žmo-
gaus, o ne iš tavęs, karaliau, būtų
įmestas į liūtų duobę?" Karalius at-
sakė: "Tas nutarimas yra tvirtas kaip
medų ir persų įstatymas, kuris yra ne-
atšaukiamas!"
13 Jie atsiliepė ir tarė: "Danielius, vie-
nas iš Judo tremtinių, nepaiso tavęs,
karaliau, nė tavo nutarimo, kurį pasi-
rašei. Jis tris kartus per dieną mel-
džiasi!"
14 Karaliui jų žodžiai labai nepatiko.
Jis nusprendė išgelbėti Danielių ir li-
gi saulės laidos stengėsi jį išvaduoti.
15 Tuomet tie vyrai, vėl nuėję pas ka-
ralių, tarė jam: "Karaliau, žinok, jog
pagal medų ir persų įstatymą kiekvie-
nas sprendimas ir nutarimas, patvir-
tintas karaliaus, yra nepakeičiamas!"
16 Tada karalius įsakė atvesti Danie-

lių ir įmesti jį į liūtų duobę. Ir kara-
lius tarė Danieliui: "Tavo Dievas, ku-
riam nepaliaudamas tarnauji, išgelbės
tave!"
17 Buvo atgabentas akmuo ir užristas
ant duobės angos. Karalius jį užant-
spaudavo savo ir didžiūnų žiedais,
kad nuosprendis Danieliui nebūtų
pakeistas.
18 Po to karalius grįžo į savo rūmus ir
praleido naktį pasninkaudamas. Jis
nepasikvietė muzikantų ir nemiegojo
visą naktį.
19 Auštant karalius atsikėlė ir nusku-
bėjo prie liūtų duobės.
20 Artėdamas prie duobės, jis šaukė
verksmingu balsu: "Danieliau! Gyvo-
jo Dievo tarne! Ar tavo Dievas, ku-
riam nepaliaudamas tarnauji, galėjo
tave išgelbėti iš liūtų?"
21 Danielius atsiliepė: "Karaliau, gy-
vuok per amžius!
22 Mano Dievas atsiuntė angelą, kuris
užčiaupė liūtų nasrus, ir jie nesužei-
dė manęs, nes Jo akivaizdoje buvau
nekaltas. Taip pat ir tau, karaliau, ne-
padariau jokio nusikaltimo".
23 Karalius labai apsidžiaugė ir įsakė
ištraukti Danielių iš duobės. Danie-
lių ištraukus iš duobės, nebuvo rasta
ant jo jokio sužeidimo, nes jis tikėjo
savo Dievu.
24 Karalius įsakė atvesti anuos vyrus,
kurie įskundė Danielių, ir įmesti į liū-
tų duobę juos, jų vaikus ir žmonas.
Dar nepasiekę duobės dugno, jie bu-
vo liūtų pačiupti ir jų kaulai buvo su-
triuškinti.
25 Po to karalius Darijus parašė visų
kalbų tautoms ir giminėms, kurios gy-
veno visoje žemėje: "Ramybė tepa-
daugėja jums!
26 Aš išleidžiu nutarimą, kad visose
mano karalystės valdose žmonės
gerbtų ir bijotų Danieliaus Dievo, nes
Jis yra gyvas Dievas, pasiliekąs per
amžius. Jo karalystė nesunaikinama
ir valdžia amžina!
27 Jis gelbsti ir išlaisvina, daro ženklus
bei stebuklus danguje ir žemėje. Jis
išgelbėjo Danielių iš liūtų nasrų!"
28 Danieliui sekėsi Darijaus ir Kiro,
perso, karaliavimo metu.

7 Pirmaisiais Babilono karaliaus
Baltazaro metais Danielius, gu-
lėdamas lovoje, sapnavo sapną ir ma-
tė regėjimą. Jis užrašė tą sapną:
2 "Aš, Danielius, naktį mačiau regėji-
mą. Keturi dangaus vėjai sujudino
Didžiąją jūrą.
3 Iš jūros išėjo keturi dideli žvėrys, ku-
rie skyrėsi vienas nuo kito.
4 Pirmasis buvo lyg liūtas su erelio
sparnais. Mačiau, kaip jo sparnus iš-
plėšė, jį pakėlė nuo žemės ir pastatė
ant kojų lyg žmogų ir jam buvo duota
žmogaus širdis.
5 Antrasis žvėris buvo panašus į lokį.
Vienu šonu pasikėlęs, jis laikė tris
šonkaulius nasruose tarp savo dantų.
Jam sakė: 'Kelkis! Ėsk daug mėsos!'
6 Po to regėjau kitą žvėrį lyg leopar-
dą, kuris turėjo keturis paukščio spar-
nus ant nugaros ir keturias galvas. Ir
jam buvo duota valdžia.
7 Po to nakties regėjime mačiau ket-
virtą žvėrį: baisų, siaubingą ir nepa-
prastai stiprų, kuris turėjo didelius
geležinius dantis. Jis ėdė, triuškino,
mindė kojomis. Jis skyrėsi nuo pir-
miau matytų žvėrių ir turėjo dešimt
ragų.
8 Aš stebėjau ragus, ir štai kitas, ma-
žas ragas išaugo tarp jų. Trys iš pir-
mųjų ragų buvo išrauti. Rage buvo
akys ir burna lyg žmogaus, kuri išdi-
džiai kalbėjo.

9 Man bežiūrint, buvo pastatyti sostai
ir atsisėdo Amžinasis, kurio drabužiai
buvo balti kaip sniegas ir galvos plau-
kai kaip gryna vilna. Jo sostas – kaip
ugnies liepsna, jo ratai – kaip liepsno-
janti ugnis.
10 Ugnies srovė tryško iš Jo akivaiz-
dos. Tūkstančių tūkstančiai Jam tar-
navo, miriadų miriadai stovėjo Jo
akivaizdoje. Teismas atsisėdo, ir kny-
ga buvo atskleista.
11 Aš mačiau, kad už išdidžius žo-
džius, kuriuos kalbėjo ragas, žvėris
buvo užmuštas, o jo kūnas sunaikin-
tas ir įmestas į ugnį.
12 Likusiems žvėrims buvo atimta val-
džia, bet jiems buvo leista gyventi iki
skirto laiko.
13 Aš mačiau nakties regėjime dan-
gaus debesimis ateinantį tarsi žmo-
gaus sūnų. Jis buvo privestas prie
Amžinojo.
14 Jam buvo duota valdžia, šlovė ir ka-
ralystė, kad visų kalbų tautos ir gimi-
nės jam tarnautų. Jo valdžia – amžina
valdžia, kuri nesibaigs, ir jo karalys-
tė – nesunaikinama!
15 Aš, Danielius, sunerimau savo dva-
sioje, savo kūno viduje, ir mano regė-
jimas gąsdino mane.
16 Priėjau prie vieno iš ten stovinčių ir
paklausiau jo, ką iš tiesų visa tai reiš-
kia. Jis atsakė ir išaiškino regėjimą.
17 'Šitie keturi dideli žvėrys yra keturi
karaliai, kurie iškils žemėje.
18 Tačiau Aukščiausiojo šventieji gaus
karalystę ir valdys tą karalystę amži-
nai ir per amžių amžius!'
19 Tada aš norėjau sužinoti tiesą apie
ketvirtąjį žvėrį, kuris skyrėsi nuo jų
visų: nepaprastai baisus, geležiniais
dantimis ir variniais nagais, kuris
ėdė, triuškino ir, kas liko, sumindė
kojomis.
20 Ir apie dešimt ragų ant galvos ir dar
vieną, kuriam išaugus, trys ragai iš-
krito. Ragas turėjo akis bei burną,
kalbančią išdidžiai, ir atrodė didesnis
už kitus.
21 Aš mačiau tą ragą, kariaujantį su
šventaisiais ir juos nugalintį,
22 kol atėjo Amžinasis ir savo spren-
dimu atidavė karalystę Aukščiausiojo
šventiesiems.
23 Jis taip kalbėjo: 'Ketvirtasis žvė-
ris – tai ketvirta karalystė žemėje, ku-
ri skirsis nuo visų karalysčių. Ji ris vi-
są žemę, ją sumindžios ir sutriuškins.
24 Dešimt ragų reiškia dešimt karalių,
kilusių iš jos. Vėliau iškils dar vienas,
kuris skirsis nuo kitų ir pašalins tris
karalius.
25 Jis kalbės išdidžiai prieš Aukščiau-
siąjį ir vargins Aukščiausiojo šventuo-
sius, sumanys pakeisti laikus ir įstaty-
mą. Jie bus atiduoti į jo rankas vie-
nam laikui, dviem laikams ir pusei
laiko.
26 Po to teismas atims iš jo valdžią, jo
karalystę sužlugdys ir sunaikins.
27 O karalystė, valdžia ir viso pasaulio
karalysčių didybė bus atiduota Aukš-
čiausiojo šventųjų tautai. Jo karalystė
bus amžina, visos valdžios Jam tar-
naus ir Jo klausys'.
28 Tai buvo kalbos pabaiga. Mane,
Danielių, labai jaudino mano mintys,
mano veidas pasikeitė, bet tą kalbą
aš laikiau savo širdyje".

8 Trečiaisiais karaliaus Baltazaro
karaliavimo metais aš, Danie-
lius, mačiau antrą regėjimą.
2 Kai mačiau regėjimą, aš buvau Sūzų
rūmuose, Elamo krašte, ir mačiau re-
gėjimą, kaip aš stovėjau prie Ulajo
upės.
3 Pakėlęs akis, pamačiau aviną, sto-

vintį ant upės kranto. Jis turėjo du ragus. Abu ragai buvo aukšti, bet vienas iš jų aukštesnis už kitą, ir aukštesnysis išaugo vėliau.
4 Aš mačiau tą aviną, badantį ragais į vakarus, šiaurę ir pietus. Joks žvėris negalėjo atsilaikyti prieš jį ir nė vienas negalėjo išsigelbėti iš jo. Jis darė, kas jam patiko, ir tapo galingas.
5 Man bežiūrint, ožys atėjo iš vakarų, neliesdamas žemės paviršiaus. Tas ožys turėjo didelį ragą tarpuakyje.
6 Priėjęs prie dviragio avino, kurį mačiau stovintį prie upės, puolė jį, apimtas didelio įtūžio.
7 Aš mačiau, kaip jis užpuolė aviną, labai įtūžęs, smogė jam ir nulaužė jam abu ragus. Avinas neturėjo jėgų atsilaikyti prieš jį. Parbloškęs aviną ant žemės, sutrypė jį, ir nebuvo nė vieno, kuris išgelbėtų aviną iš jo.
8 Ožys tapo labai galingas. Jam sustiprėjus, nulūžo didysis ragas ir jo vietoje išaugo keturi ragai keturiomis dangaus vėjų kryptimis.
9 Iš vieno iš jų išdygo mažas ragas ir išaugo labai didelis, nukreiptas pietų, rytų ir gražiosios žemės link.
10 Jis pasiekė dangaus kareiviją, numetė žemėn kai kuriuos iš jų, net dalį žvaigždžių, ir juos sumindžiojo.
11 Jis aukštinosi iki kareivijų Kunigaikščio, pašalino kasdienę auką ir išniekino Jo šventyklą.
12 Už nusikaltimus jam buvo perduota kareivijos ir kasdieninė auka. Jis numetė žemėn tiesą ir jam sekėsi, ką jis darė.
13 Aš girdėjau vieną šventąjį sakant kitam, kuris klausė: "Ar ilgai tęsis šitas regėjimas apie kasdieninę auką, pasibaisėtinus nusikaltimus, šventyklos ir kareivijų mindžiojimą?"
14 Jis man sakė: "Du tūkstančius tris šimtus vakarų ir rytų. Po to šventykla vėl bus apvalyta".
15 Kai aš, Danielius, mačiau tą regėjimą ir stengiausi jį suprasti, štai čia, prie manęs, stovėjo tarsi vyras.
16 Aš išgirdau nuo Ulajo upės žmogaus balsą: "Gabrieliau, išaiškink jam regėjimą".
17 Jam atėjus prie manęs, aš išsigandau ir parpuoliau veidu žemėn. O jis tarė: "Žmogaus sūnau, suprask, kad tas regėjimas apie laikų pabaigą".
18 Jam bekalbant, aš gulėjau be jausmų ant žemės. Jis palietė mane, pastatė ant kojų
19 ir tarė: "Aš tau atskleisiu, kas atsitiks rūstybės dienų pabaigoje, nes galas ateis skirtu metu.
20 Dviragis avinas, kurį matei, yra medų ir persų karaliai.
21 Gauruotasis ožys yra Graikijos karalius. Didysis ragas jo tarpuakyje – tai pirmasis karalius.
22 Jam nulūžus, išaugo keturi ragai, tai reiškia keturias karalystes, kilusias iš jo tautos, bet nepasiekusias jo galybės.
23 Jų karaliavimui baigiantis, kai piktadariai bus pripildę savo saiką, iškils akiplėša ir klastingas karalius.
24 Jis bus galingas, bet ne savo jėga, ir įvykdys baisių nusikaltimų. Ką darys, jam seksis, jis sunaikins galinguosius ir šventųjų tautą.
25 Jo planai bus klastingi ir jam seksis. Jis didžiuosis savo širdyje ir taikos metu daugelį sunaikins. Jis pakils prieš kunigaikščių Kunigaikštį, bet bus sunaikintas be žmogaus rankos.
26 Regėjimas, kuriame kalbama apie vakarus ir rytus, yra tikras. Tu paslėpk tą regėjimą, nes jis išsipildys tolimoje ateityje".
27 Aš, Danielius, labai nusilpau ir ke-

lias dienas sirgau. Po to sustiprėjęs
tvarkiau karaliaus reikalus. Buvau su-
nerimęs dėl regėjimo, bet niekas jo
nesuprato.

9 Darijaus, Ahasvero sūnaus, kilu-
sio iš medų palikuonių, kuris ta-
po chaldėjų karaliumi,
2 pirmaisiais karaliavimo metais aš,
Danielius, supratau pagal knygas me-
tų skaičių, apie kurį Viešpaties žodis
buvo duotas pranašui Jeremijui, kad
Jeruzalė bus apleista septyniasdešimt
metų.
3 Aš nukreipiau savo veidą į Viešpatį
Dievą malda ir maldavimais su pa-
sninku, ašutine ir pelenuose.
4 Meldžiau Viešpatį, savo Dievą:
"Viešpatie, didis ir baimę keliantis
Dieve! Tu laikaisi sandoros ir esi gai-
lestingas tiems, kurie Tave myli ir lai-
kosi Tavo įsakymų.
5 Mes nusidėjome ir nusikaltome, ne-
dorai elgėmės, maištavome, atmetė-
me Tavo potvarkius ir nuostatus.
6 Mes neklausėme Tavo tarnų prana-
šų, kurie kalbėjo Tavo vardu mūsų
karaliams, kunigaikščiams, tėvams ir
visai tautai.
7 Tu, Viešpatie, esi teisus, o mums –
Judo ir Jeruzalės gyventojams ir vi-
siems izraelitams visose šalyse, po ku-
rias juos išsklaidei dėl jų nusikalti-
mų – gėda, kaip šiandien matome.
8 Viešpatie, mums, mūsų karaliams,
kunigaikščiams ir mūsų tėvams gėda,
nes mes nusidėjome Tau.
9 Viešpatie, mūsų Dieve, Tu esi gai-
lestingas ir atlaidus, nors mes sukilo-
me prieš Tave.
10 Mes nepaklusome Viešpaties, savo
Dievo balsui, kad elgtumėmės pagal
Jo įsakymus, kuriuos Jis mums davė
per savo tarnus pranašus.
11 Visas Izraelis sulaužė Tavo įstaty-
mą ir nusisuko, kad neklausytų Tavo
balso. Tada išsiliejo ant mūsų Tavo
prakeikimas, kaip parašyta Dievo tar-
no Mozės įstatyme, nes mes Jam nu-
sikaltome.
12 Jis įvykdė savo žodį, pasakytą prieš
mus ir mūsų teisėjus, kad Jis užleis
didelę nelaimę. Nes niekur po dan-
gumi nėra to buvę, kas įvyko Jeruza-
lėje.
13 Kaip parašyta Mozės įstatyme, vi-
sos tos nelaimės užgriuvo mus. Bet
mes nemaldavome Viešpaties, savo
Dievo, kad galėtume nusigręžti nuo
savo nedorybių ir suprasti Tavo tiesą.
14 Todėl Viešpats budėjo prie nelai-
mės, kad ją mums užvestų. Viešpats,
mūsų Dievas, yra teisus visuose savo
darbuose, nes mes nepaklusome Jo
balsui.
15 Viešpatie, mūsų Dieve, kuris galin-
ga ranka išvedei savo tautą iš Egipto
krašto ir padarei savo vardą žinomą
iki šios dienos, mes nusidėjome ir ne-
dorai elgėmės.
16 Viešpatie, dėl Tavo teisumo tenusi-
gręžia Tavo rūstybė nuo Jeruzalės,
Tavo šventojo kalno. Nes dėl mūsų
nuodėmių ir mūsų tėvų nedorybių Je-
ruzalė ir Tavo tauta tapo panieka vi-
siems, aplink mus gyvenantiems.
17 Dabar, mūsų Dieve, išklausyk savo
tarno maldą bei maldavimą, leisk sa-
vo veidui nušvisti virš sugriautos savo
šventyklos.
18 Mano Dieve, palenk savo ausį ir iš-
girsk, atverk akis ir pažvelk į mūsų
dykvietes ir į miestą, kuris pavadin-
tas Tavo vardu. Mes maldaujame ne
dėl savo teisumo, bet dėl didelio Ta-
vo gailestingumo.
19 Viešpatie, išgirsk! Viešpatie, at-
leisk! Viešpatie, išklausyk ir veik!

Nedelsk dėl savęs paties, mano Die-
ve. Juk Tavo vardu pavadintas Tavo
miestas ir Tavo tauta".
20 Kai aš meldžiausi ir išpažinau savo
bei Izraelio tautos nuodėmę, maldau-
damas Viešpatį dėl mano Dievo šven-
tojo kalno,
21 man dar besimeldžiant, vakarinės
aukos metu, greitai atskridęs, prie
manęs prisilietė Gabrielius, kurį
anksčiau buvau matęs regėjime.
22 Jis pamokė mane, kalbėjo man ir
tarė: "Danieliau, aš atėjau duoti tau
nuovokos bei supratimo.
23 Tavo maldos pradžioje buvo duotas
paliepimas ir aš atėjau tau pranešti,
nes tu labai mylimas. Įsidėmėk žodį
ir suprask regėjimą.
24 Septyniasdešimt savaičių skirta ta-
vo tautai ir tavo šventam miestui, kad
užbaigtų nusikaltimą, padarytų galą
nuodėmėms, atliktų sutaikinimą už
nedorybes, įvestų amžiną teisumą,
užantspauduotų regėjimus bei prana-
šystes bei pateptų patį švenčiausiąjį.
25 Žinok ir suprask: nuo tada, kai bus
duotas įsakymas atstatyti Jeruzalę, iki
pateptojo kunigaikščio pasirodymo
praeis septynios savaitės ir šešiasde-
šimt dvi savaitės. Ji bus atstatyta su
aikštėmis ir sienomis, nors ir sunkiu
metu.
26 Praėjus šešiasdešimt dviem savai-
tėm, pateptasis bus nužudytas, bet ne
dėl savęs. Vieno kunigaikščio pulkai
sunaikins miestą ir šventyklą. Tada
ateis galas lyg potvynis ir iki karo pa-
baigos bus baisių sunaikinimų.
27 Jis sudarys sandorą su daugeliu vie-
nai savaitei. Savaitės viduryje sustab-
dys aukų aukojimą ir ištuštins šven-
tyklą, kad galėtų pripildyti ją bjaurys-
čių, kol sunaikintojui ateis numatytas
galas".

10 Trečiaisiais Persijos karaliaus
Kiro metais Danieliui, vadi-
namam Baltazaru, buvo suteiktas ap-
reiškimas. Tai buvo teisingas apreiš-
kimas, bet jam skirtas laikas buvo to-
li. Jis suprato apreiškimą ir suvokė
regėjimą.
2 Tuomet aš, Danielius, gedėjau tris
savaites.
3 Skanios duonos nevalgiau, mėsos ir
vyno neėmiau į burną ir nesitepiau,
kol praėjo trys savaitės.
4 Pirmo mėnesio dvidešimt ketvirtą
dieną stovėjau ant didelės Hidekelio
upės kranto.
5 Pakėlęs akis, pamačiau ten stovintį
vyrą, apsivilkusį drobiniais ir susijuo-
susį grynu Ufazo auksu.
6 Jo kūnas buvo kaip berilis, veidas –
kaip žaibas, akys – kaip fakelai, ran-
kos ir kojos – kaip žėrintis varis, o
žodžių garsas – kaip didelės minios
triukšmas.
7 Aš, Danielius, vienas temačiau tą
regėjimą. Vyrai, kurie buvo su mani-
mi, nematė jo, bet didelė baimė ap-
ėmė juos ir jie pasislėpė.
8 Aš likau vienas. Kai pamačiau šitą
didingą regėjimą, manyje neliko jėgų.
Mano veidas persikreipė, aš netekau
jėgų.
9 Išgirdau žodžių garsą ir kritau be
jausmų veidu į žemę.
10 Ranka palietė mane ir pastatė ma-
ne ant kelių ir delnų.
11 Jis man tarė: "Danieliau, didžiai
mylimas vyre! Suprask žodžius, ku-
riuos tau kalbėsiu, ir stovėk, nes esu
siųstas pas tave!" Jam kalbant, aš at-
sistojau drebėdamas.
12 Jis toliau kalbėjo: "Danieliau, ne-
bijok! Nuo pirmos dienos, kai nu-
sprendei širdyje suprasti ir nusiže-
minti savo Dievo akivaizdoje, tavo

žodžiai buvo išgirsti, ir aš atėjau dėl
tavo žodžių.
13 Persų karalystės kunigaikštis prie-
šinosi man dvidešimt vieną dieną.
Bet štai Mykolas, vienas iš vyresniųjų
kunigaikščių, atėjo man į pagalbą. Aš
palikau jį ten, prie Persijos karalių,
14 ir atėjau tau paaiškinti, kas atsitiks
tavo tautai paskutinėmis dienomis,
nes šitas regėjimas yra tolimai atei-
čiai".
15 Jam taip kalbant su manimi, aš nu-
leidau akis ir negalėjau kalbėti.
16 Štai kažkas, panašus į žmogaus sū-
nų, palietė mano lūpas. Tada aš kal-
bėjau stovinčiam prieš mane: "Mano
viešpatie! Regėjimo metu mane apė-
mė skausmai ir aš netekau jėgų.
17 Kaipgi aš, viešpaties tarnas, galė-
čiau kalbėti su savo viešpačiu? Ma-
nyje nebėra jėgų ir aš neatgaunu kva-
po".
18 Tada mane vėl palietė ir sustiprino
tas pats žmogaus pavidalas.
19 Jis tarė: "Nebijok, didžiai mylimas
vyre! Ramybė tau! Būk stiprus. Taip,
būk stiprus!" Jam kalbant su manimi,
aš buvau sustiprintas ir tariau: "Te-
kalba mano viešpats, nes tu mane su-
stiprinai!"
20 Jis atsakė: "Ar žinai, kodėl atėjau
pas tave? Dabar vėl grįšiu kovoti su
persų kunigaikščiu ir, kai išeisiu, at-
eis Graikijos kunigaikštis.
21 Aš tau paskelbsiu, kas parašyta tie-
sos knygoje. Nėra nė vieno, kuris
man padėtų prieš juos, tik Mykolas,
jūsų kunigaikštis".

11 "Nuo pirmųjų Darijaus, me-
do, viešpatavimo metų stipri-
nau jį ir jam padėjau.
2 Dabar paskelbsiu tau tiesą. Dar trys
karaliai iškils Persijoje ir ketvirtasis,
kuris bus turtingiausias iš jų. Jis, su-
stiprėjęs ir praturtėjęs, sukels visus
prieš Graikiją.
3 Tuomet iškils galingas karalius, ku-
rio valdžia bus didelė, ir jis darys, ką
panorėjęs.
4 Pačioje galybėje jo karalystė subyrės
ir bus padalinta į keturias dalis, bet
ne jo palikuonims. Tos karalystės ne-
bus tokios galingos, nes jo karalystė
bus sunaikinta ir ją valdys svetimi.
5 Tada pietų karalius sustiprės, vienas
iš jo kunigaikščių taps galingesnis net
už jį ir jo valdžia bus didelė.
6 Keleriems metams praėjus, jie susi-
jungs. Pietų karaliaus duktė išeis pas
šiaurės karalių padaryti sutarties, bet
neišsilaikys nei ji, nei jos palikuonis.
Ji, jos palyda, vaikas ir vyras bus iš-
duoti.
7 Tuo metu iš jos šaknų iškils atžala,
ateis su kariuomene, kariaus prieš
šiaurės karalių, įsiverš į jo tvirtovę ir
ją užims.
8 Jų dievus, kunigaikščius, brangius
indus, sidabrą ir auksą jis išgabens
kaip grobį į Egiptą. Jo karalystė išliks
ilgiau negu šiaurės karaliaus.
9 Vėliau šiaurės karalius užpuls pietų
karalių ir įsiverš į jo kraštą, bet turės
sugrįšti į savo kraštą.
10 Jo sūnūs ateis, surinkę didžiulę ka-
riuomenę, vienas užlies kraštą ir pra-
siverš iki pietų karaliaus tvirtovės.
11 Tada pietų karalius supykęs kariaus
prieš šiaurės karalių ir sunaikins jo
didžiulę kariuomenę.
12 Nugalėjęs daugybę, jis didžiuosis.
Jis išžudys dešimtis tūkstančių, bet
dėl to netaps stipresnis.
13 Keleriems metams praėjus, šiaurės
karalius sugrįš, surinkęs dar didesnę
kariuomenę ir su daugybe turtų.
14 Tuo metu ir kitos tautos pakils

prieš pietų karalių, ir tavo tautos
maištingieji kelsis, norėdami įvykdyti
pranašystę, bet jie nelaimės.
15 Šiaurės karalius atėjęs supils pyli-
mą ir paims sutvirtintą miestą. Pietų
karalius neatsilaikys, jo rinktinė ka-
riuomenė bus sunaikinta.
16 Atėjęs prieš jį, elgsis, kaip norės, ir
niekas nepajėgs jo sulaikyti. Jis užims
visą šlovingąjį kraštą, ir anas nuken-
tės nuo jo rankos.
17 Jis sumanys užimti pietų karalystę,
sudarys su ja sutartį, išleisdamas už
jo vieną savo dukterų, kad tą karalys-
tę sunaikintų, bet jam nepavyks to su-
manymo įgyvendinti.
18 Tada jis nukreips veidą į pajūrį, už-
ims didelę jo dalį, bet vienas jo kuni-
gaikštis padarys galą jo patyčioms, ir
tos patyčios atsigręš prieš jį patį.
19 Tada jis gręšis eiti į savo šalies tvir-
toves, bet suklups, kris ir jo nebebus.
20 Jo įpėdinis siųs mokesčių rinkėją į
šlovingąją karalystę, bet po kurio lai-
ko jis bus užmuštas, ne iš pykčio ir ne
kovoje.
21 Po jo karaliaus vietą užims niekšas,
kuriam karališka garbė nebus suteik-
ta. Bet jis įeis taikiai ir apgaule pasi-
glemš karališką valdžią.
22 Jo priešininkai bus šluote nušluoti
ir sutriuškinti jo akivaizdoje, taip pat
ir sandoros kunigaikštis.
23 Sandora, padaryta su juo, bus klas-
tinga ir beverte. Su grupele žmonių
jis taps galingas.
24 Taikiai jis įeis į turtingąsias krašto
sritis ir darys, ko nedarė nei jo tėvai,
nei jo tėvų tėvai. Karo grobį ir gėry-
bes jis dalins saviesiems ir sumanys
užimti tvirtoves, tačiau tik trumpam
laikui.
25 Įsidrąsinęs sutelks didelę kariuo-
menę eiti prieš pietų karalių. Pietų
karalius išeis į karą su labai didele ir
galinga kariuomene, bet neįstengs
šiaurės karaliui pasipriešinti, nes
prieš jį bus surengta klasta:
26 kurie valgo prie jo stalo, pražudys
jį, jo kariuomenė bus išsklaidyta ir la-
bai daug kris užmuštų.
27 Abiejų karalių širdys bus klastingos,
ir jie meluos vienas kitam prie vieno
stalo, bet nesėkmingai, nes dar nėra
atėjęs skirtas laikas.
28 Jis sugrįš į savo kraštą su gausiu
grobiu, bet jo širdis yra prieš šventąją
sandorą. Tai įvykdęs, jis sugrįš į savo
kraštą.
29 Skirtu metu jis vėl eis į pietus, bet
antrą kartą nebebus taip, kaip pirmą.
30 Prieš jį atplauks laivai iš Ketimo.
Jis pasitrauks išsigandęs ir bus įtūžęs
prieš šventąją sandorą. Jis įvykdys sa-
vo ketinimus ir susitars su tais, kurie
sulaužė šventąją sandorą.
31 Ginklai bus jo pusėje ir jie suteps
galybės šventyklą, pašalins kasdienę
auką ir toje vietoje pastatys sunaiki-
nimo pabaisą.
32 Neištikimus sandorai jis suklaidins
klastingomis kalbomis, bet žmonės,
kurie pažįsta savo Dievą, bus stiprūs
ir veiks.
33 Tautos išminčiai mokys žmones,
nors kurį laiką jie bus naikinami kar-
du, liepsna, įkalinimu ir apiplėšimu.
34 Naikinami jie susilauks mažai pa-
galbos, nes daugelis prisidės prie jų
tik veidmainiaudami.
35 Kai kurie išminčiai žus, kad kiti bū-
tų ištirti, išbandyti ir apvalyti iki skir-
to laiko, nes dar ne laikų pabaiga.
36 Karalius elgsis, kaip norės, didžiuo-
sis prieš dievus ir išdidžiai kalbės
prieš dievų Dievą. Jam seksis, kol
rūstybė bus įvykdyta, nes kas nuspręs-
ta, tai bus padaryta.

[37] Nei savo tėvų dievų, nei moterų
mylimojo, nei jokio kito dievo jis ne-
gerbs, bet didžiuosis prieš visus.
[38] Tik tvirtovių dievą jis pagerbs, die-
vą, kurio nepažino jo tėvai. Jis pa-
gerbs jį auksu, sidabru, brangiais ak-
menimis ir brangenybėmis.
[39] Jis parūpins tvirtovėms svetimų die-
vų. Kas jį pripažins, tam jis suteiks
daug garbės, padarys valdovu ir atpil-
dui dalins žemę.
[40] Paskutiniaisiais laikais su juo ka-
riaus pietų karalius. Kaip audra įsi-
verš į kraštą šiaurės karalius su kovos
vežimais, raiteliais bei laivais, kaip
tvanas užlies kraštus ir užims juos.
[41] Jis įeis į šlovingąjį kraštą, dešimtys
tūkstančių žus. Bet edomitai, moabi-
tai ir didžioji dalis amonitų išsigelbės
iš jo rankos.
[42] Jis išties ranką prieš kitus kraštus,
ir Egipto šalis neišsigelbės.
[43] Jis užvaldys Egipto aukso ir sidab-
ro lobius bei brangenybes, libiai ir
etiopai seks paskui jį.
[44] Žinios iš šiaurės ir rytų nugąsdins
jį. Labai įtūžęs, jis išeis, kad naikintų
ir pražudytų daugelį.
[45] Jis pastatys savo karališką palapinę
tarp jūros ir šlovingo šventojo kalno.
Ten jis prieis galą, ir nė vienas nepa-
dės jam".

12 "Tuo laiku pakils Mykolas, di-
dysis kunigaikštis, kuris gina
tavo tautiečius. Tada ateis tokie sun-
kūs laikai, kokių nebuvo nuo tautos
atsiradimo. Tada tavo tauta bus išgel-
bėta – kiekvienas, kuris bus įrašytas
knygoje.
[2] Daugelis miegančių žemės dul-
kėse pabus: vieni – amžinam gyveni-
mui, kiti – amžinai paniekai ir gėdai.
[3] Išmintingieji spindės kaip dangaus
šviesuliai, kurie nukreipė daugelį į
teisumą – kaip žvaigždės per amžių
amžius.
[4] O tu, Danieliau, paslėpk tuos žo-
džius ir užantspauduok knygą iki skir-
to laiko. Daugelis ją perskaitys ir
įgaus pažinimo".
[5] Aš, Danielius, žiūrėjau ir mačiau
stovinčius kitus du: vienas – šitame
upės krante, o kitas – anapus upės.
[6] Tada vienas klausė drobiniais apsi-
vilkusį, stovintį ant upės vandenų:
"Ar toli tų nuostabių įvykių galas?"
[7] Išgirdau drobiniais apsivilkusį, sto-
vintį ant upės vandenų, kalbant. Jis
pakėlė savo dešinę ir kairę į dangų ir
prisiekė amžinai Gyvuoju, tardamas:
"Užtruks vieną laiką, du laikus ir pu-
sę laiko; kai pasibaigs šventosios tau-
tos galios naikinimas, tada visa bus
įvykdyta".
[8] Aš tai girdėjau, bet nesupratau ir
klausiau: "Mano Viešpatie, koks bus
šių dalykų galas?"
[9] Jis atsakė: "Danieliau, eik savo ke-
liu, nes tie žodžiai yra paslėpti ir
užantspauduoti iki laikų pabaigos.
[10] Daugelis bus apvalyti, išbalinti ir iš-
mėginti. Nedorėliai elgsis nedorai ir
to nesupras, bet išmintingieji supras.
[11] Nuo to laiko, kai kasdienę auką pa-
šalins ir pastatys sunaikinimo pabai-
są, praeis tūkstantis du šimtai devy-
niasdešimt dienų.
[12] Palaimintas, kuris laukia ir ištveria
tūkstantį tris šimtus trisdešimt pen-
kias dienas.
[13] Bet tu eik savo keliu iki galo, nes tu
užmigsi ir atsikelsi atsiimti savo da-
lies dienų pabaigoje".

OZĖJO
PRANAŠYSTĖ

1 Viešpaties žodis buvo suteiktas
Berio sūnui Ozėjui Judo karalių
Ozijo, Joatamo, Achazo ir Ezekijo
dienomis ir Joaso sūnaus Jeroboamo,
Izraelio karaliaus, dienomis.
2 Viešpaties žodžių Ozėjui pradžia.
Viešpats tarė: "Eik, imk sau žmoną
paleistuvę ir susilauk iš jos paleistu-
vių vaikų, nes kraštas padarė didelę
paleistuvystę, atitoldamas nuo Vieš-
paties".
3 Jis vedė Gomerą, Diblajimo dukte-
rį. Ji pastojo ir pagimdė sūnų.
4 Viešpats tarė pranašui: "Tebūna jo
vardas Jezrahelis, nes netrukus nu-
bausiu Jehaus namus dėl Jezrahelyje
pralieto kraujo ir padarysiu galą Iz-
raelio karalystei.
5 Tą dieną sulaužysiu Izraelio lanką
Jezrahelio slėnyje".
6 Gomera vėl pastojo ir pagimdė duk-
terį. Viešpats tarė jam: "Jos vardas
tebūna Loruhama, nes Aš daugiau
nebepasigailėsiu Izraelio namų ir
jiems nebeatleisiu.
7 Bet Aš pasigailėsiu Judo namų ir iš-
gelbėsiu juos Viešpatyje, jų Dieve, ne
lankais, kardais, karu, žirgais ar rai-
teliais".
8 Gomera, nustojusi maitinti Loruha-
mą, pastojo ir pagimdė sūnų.
9 Viešpats tarė: "Vadink jį Loamiu,
nes jūs ne mano tauta ir Aš nebūsiu
jūsų Dievas.
10 Bet Izraelio palikuonių bus kaip jū-
ros smilčių, kurių negalima išmatuoti
ar suskaičiuoti. Ir toje vietoje, kur
jiems buvo pasakyta: 'Jūs ne mano
tauta', juos vadins gyvojo Dievo vai-
kais.
11 Judo ir Izraelio vaikai susirinks, pa-
skirs sau vieną vadą ir išeis iš krašto.
Didi bus Jezrahelio diena".

2 "Vadinkite savo brolius 'Mano
tauta' ir savo seseris 'Ta, kurios
pagailėjo'.
2 Darykite teismą savo motinai, teis-
kite ją, nes ji ne mano žmona ir Aš
ne jos vyras! Teatsisako ji paleistuvys-
tės ir svetimavimo,
3 kad nenurengčiau jos nuogai ir ne-
pastatyčiau tokios, kokia ji buvo tą
dieną, kai gimė, kad nepadaryčiau jos
panašios į dykumą, į išdžiūvusią že-
mę, ir nenumarinčiau jos troškuliu.
4 Nepasigailėsiu ir jos vaikų, nes jie
paleistuvystės vaikai.
5 Jų motina elgėsi begėdiškai. Ji sakė:
'Aš seksiu savo meilužius, duodančius
man duonos, vandens, vilnų, linų,
aliejaus ir gėrimų'.
6 Aš užtversiu jos kelią erškėčiais, pa-
statysiu sieną, kad ji neberastų savo
takų.
7 Ji bėgs paskui savo meilužius, bet jų
nepavys, ji ieškos jų, bet nesuras. Ta-
da ji sakys: 'Grįšiu pas savo pirmąjį
vyrą, nes pas Jį man buvo geriau ne-
gu dabar'.
8 Ji nesuprato, kad Aš jai daviau ja-
vų, vyno, aliejaus ir parūpinau daug
sidabro bei aukso, kurį ji panaudojo
Baaliui!
9 Todėl Aš sugrįšiu ir atimsiu iš jos
javus jų metu, vyną jo metu ir vilnas

bei linus, kuriais ji dengė savo kūną.
[10] Dabar Aš atidengsiu jos gėdą mei-
lužių akyse, ir niekas jos neišgelbės iš
mano rankos.
[11] Padarysiu galą jos džiaugsmui, puo-
toms, sabatams, jauno mėnulio ir me-
tinėms šventėms.
[12] Aš sunaikinsiu jos vynmedžius ir
figmedžius, apie kuriuos ji kalbėjo:
'Tai mano meilužių duotas užmokes-
tis'. Aš tuos sodus paversiu mišku,
juose ganysis laukiniai žvėrys.
[13] Bausiu ją dėl švenčių Baaliams, nes
ji smilkydavo jiems, dabindavosi aus-
karais ir papuošalais, sekdavo paskui
meilužius, o mane pamiršdavo",-sa-
ko Viešpats.
[14] "Aš ją viliosiu, išvesiu į dykumą ir
paguosiu ją.
[15] Aš ten jai duosiu vynuogynus ir
Achoro slėnį-vilties vartus. Ji giedos
ten kaip jaunystėje, kaip išėjusi iš
Egipto krašto.
[16] Tą dieną,-sako Viešpats,-tu va-
dinsi mane savo vyru, ir nebevadinsi
savo šeimininku.
[17] Aš pašalinsiu Baalių vardus iš jos
burnos, ir ji nebeminės jų.
[18] Tuomet padarysiu sandorą su lau-
ko žvėrimis, padangių paukščiais ir
žemės ropliais; karą, lanką ir kardą
pašalinsiu iš krašto ir leisiu jiems sau-
giai gyventi.
[19] Aš susižadėsiu su tavimi amžiams,
susižadėsiu teisume ir teisingume,
malonėje ir gailestingume.
[20] Susižadėsiu su tavimi ištikimybėje,
ir tu pažinsi Viešpatį.
[21] Tą dieną Aš išgirsiu,-sako Vieš-
pats.-Aš išgirsiu dangus ir jie išgirs
žemę.
[22] Žemė išgirs javus, vyną ir aliejų, ir
šie išgirs Jezrahelį.
[23] Aš ją pasėsiu sau tame krašte, pasi-
gailėsiu tos, kurios nebuvo pasigailė-
ta ir sakysiu ne savo tautai: 'Tu mano
tauta', o jie atsakys: 'Tu mano Die-
vas' ".

3 Viešpats sakė Ozėjui: "Eik ir my-
lėk turinčią meilužį moterį, sveti-
mautoją, kaip Viešpats myli izraeli-
tus, nors jie ieško kitų dievų ir mėgs-
ta džiovintas vynuoges".
[2] Aš ją nusipirkau už penkiolika si-
dabrinių ir pusantro homero miežių
[3] ir sakiau jai: "Pasiliksi pas mane
daug dienų, nepaleistuvausi ir netu-
rėsi vyro, ir aš pasiliksiu prie tavęs".
[4] Izraelitai ilgai bus be karaliaus ir be
kunigaikščio, be aukos ir be aukuro,
be efodo ir be terafimo.
[5] Galiausiai jie sugrįš ir ieškos Vieš-
paties ir savo karaliaus Dovydo. Jie
pagarbiai artinsis prie Viešpaties ir Jo
gerumo.

4 Izraelitai, klausykite Viešpaties
žodžio. Viešpats kaltina krašto
gyventojus, nes nėra šalyje tiesos, gai-
lestingumo nė Dievo pažinimo.
[2] "Šmeižtas, melagystė, žmogžudystė,
vagystė ir svetimavimas įsigalėjo kraš-
te, vienas kraujo praliejimas po kito.
[3] Todėl žemė liūdės, visa, kas gyvena
joje, nusilps, net laukiniai žvėrys, pa-
dangių paukščiai ir jūros žuvys pra-
žus.
[4] Niekas tegul nesiginčija ir tenekalti-
na kitų, nes tavo tauta yra kaip besi-
ginčijantys su kunigu.
[5] Todėl tu krisi dienos metu, ir prana-
šai kris su tavimi kaip naktį, ir Aš su-
naikinsiu jūsų motiną.
[6] Mano tauta žūsta dėl pažinimo sto-
kos! Kadangi tu atmetei pažinimą, tai
ir Aš tave atmesiu, kad nebebūtum
mano kunigu. Kadangi pamiršai savo

Dievo įstatymą, tai ir Aš pamiršiu ta-
vo vaikus.
7 Kuo labiau jų daugėjo, tuo daugiau
jie nuodėmiavo. Aš jų šlovę pakeisiu
į gėdą.
8 Jie minta mano tautos nuodėme ir
trokšta jos nusikaltimo.
9 Tautai ir kunigams bus tas pats – Aš
bausiu juos už jų kelius, užmokėsiu
jiems už jų darbus.
10 Jie valgys, bet nepasisotins, paleis-
tuvaus, bet jų nepadaugės, nes jie už-
miršo Viešpatį.
11 Paleistuvystės, senas vynas ir jau-
nas vynas užvaldė jų širdis.
12 Mano tauta klausia medžio gabalo
ir laukia atsakymo iš lazdos. Paleistu-
vystės dvasia juos suklaidino, ir pa-
leistuvaudami jie paliko Dievą.
13 Kalnų viršūnėse ir ant kalvų, malo-
nioje ąžuolų, topolių ir terebintų pa-
unksmėje, jie aukoja aukas ir degina
smilkalus. Todėl jūsų dukterys paleis-
tuvauja ir sužadėtinės svetimauja.
14 Aš nebausiu jūsų dukterų už paleis-
tuvavimą nė sužadėtinių už neištiki-
mybę, nes jūs patys paleistuvaujate ir
aukojate su kekšėmis. Tauta, neturin-
ti Dievo pažinimo, pražus.
15 Tu, Izraeli, jau paleistuvauji, tene-
nusikalsta bent Judas! Neikite į Gal-
galą, nekeliaukite į Betaveną ir ne-
prisiekite, sakydami: 'Kaip Viešpats
gyvas!'
16 Jei Izraelis užsispyręs kaip užsispy-
rusi karvė, argi Viešpats ganys juos
kaip avinėlį plačioje ganykloje?
17 Efraimas prisirišo prie stabų – pa-
lik jį!
18 Jie girtuokliauja ir paleistuvauja, jų
valdytojai gėdą pamėgo labiau negu
garbę.
19 Vėjas apsupo juos savo sparnais, ir
jie gėdysis savo aukų".

5 "Kunigai, išgirskite, Izraelio na-
mai, įsidėmėkite, ir jūs, karaliaus
namai, klausykite, nes jūs būsite nu-
teisti, kadangi tapote spąstais Mispo-
je ir ištiestu tinklu Tabore.
2 Maištininkai įgudę žudyti, tačiau Aš
juos visus nubausiu.
3 Aš pažįstu Efraimą, ir Izraelis nepa-
slėptas nuo manęs. Tu, Efraimai, pa-
leistuvauji ir tu, Izraeli, esi susitepęs.
4 Jų darbai neleidžia jiems sugrįžti
pas savo Dievą. Paleistuvystės dvasia
yra juose ir Viešpaties jie nepažino.
5 Izraelio išdidumas liudija prieš jį pa-
tį. Todėl Efraimas ir Izraelis kris dėl
savo kaltės, Judas kris su jais.
6 Su avių ir galvijų bandomis jie eis
ieškoti Viešpaties, bet neras – Jis pa-
sitraukė nuo jų.
7 Jie buvo neištikimi Viešpačiui, gim-
dė svetimus vaikus. Vienas mėnuo
praris juos su jų dalimis.
8 Pūskite ragą Gibėjoje, trimituokite
Ramoje. Šaukite Betavene, gąsdinki-
te Benjaminą!
9 Efraimas virs dykuma bausmės die-
ną. Tą paskelbsiu visoms Izraelio gi-
minėms.
10 Judo kunigaikščiai tapo kaip per-
keliantieji ribą, todėl Aš išliesiu ant
jų savo rūstybę kaip vandenį.
11 Efraimas prispaustas ir palaužtas
teismo, nes sekė tuštybę.
12 Aš būsiu lyg kandis Efraimui, lyg
kirminas Judo namams.
13 Efraimas matė savo ligą, ir Ju-
das – savo žaizdą. Tada kreipėsi Efrai-
mas į Asiriją, siuntė pas didį karalių.
Bet jis negali jūsų pagydyti nė žaiz-
dos pašalinti.
14 Aš esu lyg liūtas Efraimui, lyg jau-
nas liūtas Judui. Aš, Aš sudraskysiu
ir nueisiu, nusinešiu, ir niekas neiš-
gelbės.

15 Aš pasitrauksiu, kol jie pripažins
savo kaltę ir ieškos mano veido. Savo
varge jie anksti ieškos manęs".

6 Eikime, sugrįžkime pas Viešpatį:
Jis mus sudraskė – Jis ir pagydys;
Jis sumušė – Jis ir aptvarstys.
2 Jis atgaivins mus po dviejų dienų,
trečią dieną pakels, kad gyventume
Jo akivaizdoje.
3 Stenkimės pažinti Viešpatį. Kaip
aušra Jis pasirodys ir ateis pas mus
kaip lietus, kaip vėlyvas ir ankstyvas
lietus į žemę.
4 "Ką darysiu tau, Efraimai? Ką da-
rysiu tau, Judai? Jūsų gerumas kaip
rytmečio migla, kaip rasa, kuri grei-
tai išnyksta.
5 Aš tašiau juos per pranašus, žudžiau
savo burnos žodžiais. Tavo teismai
yra kaip nušvintanti šviesa.
6 Aš noriu gailestingumo, o ne aukos,
ir Dievo pažinimo labiau, negu degi-
namųjų aukų.
7 Jie kaip žmonės sulaužė sandorą,
buvo man neištikimi.
8 Gileadas yra piktadarių miestas, su-
teptas krauju.
9 Kaip tykojanti plėšikų gauja – tokie
yra kunigai, kurie žudo einančius į Si-
chemą ir elgiasi bjauriai.
10 Izraelio namuose mačiau baisių da-
lykų: ten paleistuvauja Efraimas, su-
sitepęs Izraelis.
11 Tau, Judai, taip pat paruošta pjūtis,
kai parvesiu savo tautos ištremtuo-
sius".

7 "Kai norėjau pagydyti Izraelį, pa-
aiškėjo Efraimo kaltė ir Samari-
jos nedorybės. Jie apgaudinėja, vagys
įsilaužia į namus, plėšikų gaujos plė-
šia gatvėse.
2 Jie nepagalvoja, kad Aš prisimenu
jų nedorybes! Dabar jų darbai apsu-
po juos, jie visi yra mano akivaizdoje.
3 Jų nedorybėmis džiaugiasi karalius,
jų apgaulėmis – kunigaikščiai.
4 Jie visi yra svetimautojai kaip pa-
kūrenta krosnis, kurios nebereikia
kurstyti nuo tešlos įmaišymo iki iški-
limo.
5 Karaliaus dieną kunigaikščiai susirgo
nuo vyno, jis ištiesė ranką akiplėšoms.
6 Jų širdys paruoštos kaip krosnis –
kepėjas miega naktį, o rytą ugnis įsi-
liepsnoja.
7 Jie visi, įkaitę kaip krosnis, prarijo
savo teisėjus. Visi jų karaliai krito, bet
nė vienas tarp jų nesišaukia manęs.
8 Efraimas maišosi su tautomis! Jis
yra lyg neapverstas paplotis.
9 Svetimšaliai suėdė jo jėgą, bet jis to
nepastebėjo; plaukai jam pražilo, bet
jis to nežinojo.
10 Izraelio išdidumas liudija prieš jį
patį. Bet jie vis dėlto nesugrįžta pas
Viešpatį, savo Dievą, ir neieško Jo.
11 Efraimas elgiasi kaip kvailas balan-
dis: tai šaukiasi Egipto, tai bėga į Asi-
riją.
12 Jiems einant, Aš ištiesiu tinklą –
kaip padangių paukščius juos pagau-
siu; bausiu juos, kaip esu jiems sakęs.
13 Vargas jiems, nes jie pasitraukė nuo
manęs! Sunaikinimas jiems, nes jie
sukilo prieš mane! Aš išpirkau juos,
bet jie kalbėjo melą.
14 Jie nesišaukė manęs nuoširdžiai,
kai dejavo savo guoliuose. Dėl javų ir
vyno jie susirinko, bet prieš mane
maištavo.
15 Nors Aš juos mokiau ir stiprinau,
tačiau jie piktu man atlygindavo.
16 Jie kreipėsi, bet ne į Aukščiausiąjį,
jie kaip netikras ginklas. Jų kuni-
gaikščiai žus nuo kardo dėl jų akiplė-
šiškumo, Egipto žemė tyčiosis iš jų".

8 "Pūskite trimitą! Erelis leidžiasi
ant Viešpaties namų, nes jie su-
laužė mano sandorą ir pažeidė įstaty-
mą.
2 Izraelis šauksis manęs: 'Mano Die-
ve! Mes pažįstame Tave'.
3 Izraelis atmetė tai, kas gera, priešas
persekios jį!
4 Jie išsirinko karalius be manęs
ir paskyrė kunigaikščius be mano
žinios. Iš sidabro ir aukso jie pasi-
dirbdino stabų sau patiems sunaiki-
nti.
5 Samarija, tavo veršis atmetė tave.
Mano rūstybė dega prieš tave, ar il-
gai dar Izraelis neapsivalys?
6 Amatininkas padirbo jį, todėl jis ne
dievas. Samarijos veršis bus pavers-
tas dulkėmis.
7 Kas sėja vėją, pjaus audrą. Tuščios
varpos neneš grūdų, o jei ir neštų,
svetimieji juos surytų.
8 Izraelis prarytas. Dabar jie bus tarp
pagonių kaip nenaudingas indas.
9 Jie išėjo į Asiriją kaip vienišas lau-
kinis asilas. Efraimas pasisamdė mei-
lužių.
10 Nors jie samdo svetimšalius, ta-
čiau Aš juos greitai išsklaidysiu, jie
nebeturės nei karaliaus, nei kuni-
gaikščių.
11 Efraimas pasistatė daugybę auku-
rų, jie padėjo jam nusikalsti.
12 Aš surašiau jam didžius dalykus sa-
vo įstatyme, bet jis palaikė juos sve-
timais.
13 Jie aukoja aukas ir valgo mėsą, bet
Viešpačiui jos nepatinka. Viešpats at-
simins jų kaltes ir baus juos už nuo-
dėmes – jie grįš į Egiptą.
14 Izraelis užmiršo savo Kūrėją ir sta-
tosi šventyklas, o Judas – sutvirtintus
miestus. Bet Aš siųsiu ugnį į jų mies-
tus, sudeginsiu jų rūmus".

9 Izraeli, nesidžiauk, nedžiūgauk
kaip tautos! Tu paleistuvaudamas
palikai savo Dievą, pamėgai užmo-
kestį kiekviename klojime.
2 Klojimas ir vynuogių spaustuvas jų
nemaitins, ir šviežias vynas jiems ne-
padės.
3 Jie neliks Viešpaties krašte: Efrai-
mas grįš į Egiptą ir Asirijoje valgys
nešvarų maistą.
4 Jie neaukos Viešpačiui geriamųjų
aukų, ir kitos jų aukos Jam nepatiks.
Jų aukos bus kaip gedinčiųjų duona;
visi, kurie jų valgys, susiteps, nes jų
duona tinka tik pasisotinti, bet į Vieš-
paties namus ji nepateks.
5 Ką jūs darysite iškilmių dienomis ir
Viešpaties šventės dieną?
6 Kas išliks po sunaikinimo, išeis į
Egiptą, Memfyje jie bus palaidoti. Jų
sidabras apaugs piktžolėmis, ir jų pa-
lapinėse augs erškėčiai.
7 Priartėjo aplankymo dienos ir atsi-
skaitymo metas. Izraelis tai žino! Pra-
našas – kvailys, dvasinis žmogus – be-
protis! Tai dėl tavo kalčių daugybės,
dėl didelės neapykantos.
8 Efraimo sargas yra su mano Dievu.
Bet pranašas – žabangai visuose jo
keliuose, neapykanta Dievo namuo-
se.
9 Žmonės sugedo kaip Gibėjos die-
nomis. Jis atsimins jų kaltę, baus juos
už jų nuodėmes.
10 Man Izraelis buvo kaip vynuogės
dykumoje, jūsų tėvai kaip ankstyvi
figmedžio vaisiai. O jie nuėjo pas Ba-
alpeorą, pasišventė gėdai ir tapo pa-
sibjaurėtini kaip ir tie, kuriuos jie pa-
milo.
11 Efraimo šlovė nuskrido kaip pauk-
štis – nebėra nei nėštumo, nei gimdy-
mo, nei pradėjimo.
12 Jeigu jie užaugintų vaikus, Aš iš jų

atimsiu juos. Vargas jiems, kai nuo jų
pasitrauksiu!
13 Efraimas mano akyse buvo kaip Ty-
ras, pasodintas geroje vietoje. Tačiau
jis atiduos savo vaikus žudikui.
14 Viešpatie, duok jiems, ką esi nu-
matęs duoti! Duok jiems nevaisingas
įsčias ir tuščias krūtis.
15 Visa jų nedorybė pasirodė Galga-
loje, ten Aš pradėjau jų nebekęsti.
Dėl jų piktų darbų pašalinsiu juos iš
savo namų, daugiau jų nebemylėsiu,
visi jų kunigaikščiai – maištininkai.
16 Efraimas nubaustas – jų šaknis pa-
džiūvusi, jie nebeneš vaisiaus. Jei ir
pagimdytų, nužudysiu jų mylimą įs-
čių vaisių.
17 Dievas atmes juos, nes jie neklausė
Jo. Jie taps klajūnais tarp tautų.

10 Izraelis yra vešlus vynmedis,
nešantis vaisių sau. Kuo dau-
giau jis nešė vaisiaus, tuo daugiau
statė aukurų. Kuo labiau turtėjo kraš-
tas, tuo gražesnius darė atvaizdus.
2 Jų širdis pasidalinusi! Dabar jie at-
kentės už savo kaltes. Viešpats su-
laužys jų aukurus ir sunaikins atvaiz-
dus.
3 Dabar jie sako: "Mes neturime ka-
raliaus, nes nebijome Viešpaties. O
ką gali padaryti mums karalius?"
4 Jie tuščiai kalba ir klastingai pri-
siekia, darydami sutartis. Todėl ateis
jiems teismas lyg nuodingos piktžo-
lės, kurios užauga lauko vagose.
5 Dėl Betaveno veršio drebės Sama-
rijos gyventojai. Dėl jo tauta liūdės ir
jo kunigai, kurie anksčiau juo džiau-
gėsi, dejuos, nes šlovės nebeliko.
6 Jis bus nugabentas Asirijon kaip
duoklė didžiajam karaliui. Tada bus
gėda Efraimui ir Izraelis gėdinsis dėl
savo sumanymo.
7 Samarijos karalius pradings kaip pu-
ta nuo vandens paviršiaus.
8 Aveno aukštumos – Izraelio nuodė-
mė – bus sunaikintos. Erškėčiai ir us-
nys augs ant jų aukurų. Jie sakys kal-
nams ir kalvoms: "Griūkite ant mūsų
ir apdenkite mus!"
9 Izraeli, tu nuodėmiauji nuo Gibėjos
dienų. Ten jie pasiliko, mūšis Gibėjo-
je prieš nedorybės vaikus neužklupo
jų.
10 Aš juos nubausiu. Tautos kariaus
prieš juos, jie bus nubausti už dvigu-
bą savo nusikaltimą.
11 Efraimas – telyčia, išmokyta kulti
javus. Aš uždėjau jungą ant jos gra-
žaus kaklo. Aš atsisėsiu ant Efraimo,
Judas ars, o Jokūbas akės.
12 Sėkite sau teisumą, pjaukite gailes-
tingumą. Plėškite dirvoną, nes laikas
ieškoti Viešpaties, kad Jis ateitų ir iš-
lietų ant jūsų teisumą.
13 Jūs arėte nedorybę, pjovėte netei-
sybę ir valgėte melo vaisius. Kadangi
pasitikėjote savo keliais, karžygių
daugybe,
14 kils karas prieš tavo tautą ir visos
tvirtovės bus sunaikintos, kaip Salma-
nas sunaikino Betarbelį kovos metu:
motinos buvo sutraiškytos drauge su
vaikais.
15 Taip atsitiks tau, Beteli, dėl tavo
nedorybių. Rytą pražus Izraelio kara-
lius.

11 "Kai Izraelis buvo jaunas, my-
lėjau jį ir iš Egipto pašaukiau
savo sūnų.
2 Kuo labiau juos šaukiau, tuo toliau
jie traukėsi nuo manęs. Jie aukodavo
Baaliams ir smilkydavo drožiniams.
3 Aš mokiau Efraimą vaikščioti, pa-
ėmęs už rankos, bet jie nesuprato,
kad Aš juos išgelbėjau.

[4] Žmonių virvėmis ir meilės raiščiais
traukiau juos. Aš buvau kaip tas, ku-
ris nuima jungą nuo kaklo ir maitina
juos.
[5] Jis negrįš į Egiptą, bet Asirijos ka-
ralius valdys jį, nes jis nenorėjo su-
grįžti.
[6] Kardas siaus jo miestuose, sunaikins
užkaiščius ir praris juos dėl jų spren-
dimų.
[7] Mano tauta linkusi nuklysti nuo ma-
nęs. Nors juos kvietė pas Aukščiau-
siąjį, nė vienas Jo neaukština.
[8] Kaipgi paliksiu tave, Efraimai, kaip
atstumsiu tave, Izraeli? Ar galiu tau
padaryti kaip Admai, ar galiu su tavi-
mi pasielgti kaip su Seboimu? Mano
širdis suminkštėjo, jaučiu tau gailestį.
[9] Aš nesielgsiu pagal savo rūstybės už-
sidegimą ir nesunaikinsiu Efraimo.
Aš esu Dievas, ne žmogus. Šventasis
tarp jūsų, Aš neateisiu naikinti.
[10] Jie seks Viešpatį, o Jis riaumos kaip
liūtas. Kai Jis riaumos, sūnūs grįš dre-
bėdami iš vakarų.
[11] Jie atskubės kaip paukščiai iš Egip-
to, kaip balandžiai iš Asirijos. Aš su-
grąžinsiu juos į jų namus, – sako Vieš-
pats, –
[12] Efraimas apsupo mane melu, o Iz-
raelio namai – apgaule. Bet Judas dar
tebėra su Dievu ir lieka ištikimas
Šventajam".

12 Efraimas gano vėją ir vejasi
rytų vėją, kasdien daugina
melus ir sunaikinimą. Jie tariasi su
Asirija ir gabena aliejų į Egiptą.
[2] Viešpats nepatenkintas Judu. Jis nu-
baus Jokūbą už jo kelius, pagal jo
darbus atmokės jam.
[3] Dar negimęs, jis laikė už kulnies
savo brolį, o subrendęs grūmėsi su
Dievu.
[4] Jis kovojo su angelu ir nugalėjo. Jis
verkė ir maldavo jį. Betelyje Jis jį su-
rado ir ten Jis kalbėjo su mumis.
[5] Tai Viešpats, kareivijų Dievas. Vieš-
pats – Jo vardas.
[6] Gręžkis į savo Dievą, laikykis gai-
lestingumo bei teisybės ir nuolat lauk
Dievo!
[7] Kanaanietis laiko rankoje neteisin-
gas svarstykles, jis mėgsta skriausti.
[8] Efraimas sakė: "Aš pralobau, pra-
turtėjau, daug ką įsigijau ir niekuo
nenusikaltau".
[9] "Aš esu Viešpats, tavo Dievas nuo
dienų Egipto krašte; Aš dar kartą ap-
gyvendinsiu tave palapinėse kaip iš-
kilmingos šventės metu.
[10] Aš kalbėjau per pranašus, per re-
gėjimus ir palyginimais".
[11] Jie Gileade nusikalto ir tapo tušty-
be; Galgaloje aukojo jaučius, todėl jų
aukurai pavirs akmenų krūvomis.
[12] Jokūbas pabėgo į Siriją, Izraelis tar-
navo už žmoną ir ganė bandą, kad ją
gautų.
[13] Per pranašą Viešpats išvedė Izraelį
iš Egipto ir per pranašą saugojo jį.
[14] Efraimas labai supykdė Viešpatį,
todėl Jis paliks jo kraują ant jo ir jo
panieką Viešpats sugrąžins jam.

13 Kai Efraimas kalbėjo drebė-
damas, jis iškilo Izraelyje, o
kai nusikalto Baaliu – mirė.
[2] Dabar jie nusideda dar labiau: lieja
sidabrinius atvaizdus, stabus pagal sa-
vo sugebėjimus. Tai yra amatininkų
darbas. Jie ragina: "Žmonės, kurie
aukoja, tebučiuoja veršius!"
[3] Todėl jie bus kaip rytmečio migla,
kaip rasa, kuri anksti pranyksta, kaip
pelai, nupučiami nuo klojimo, arba
dūmai iš kamino.
[4] "Aš esu Viešpats, tavo Dievas nuo

dienų Egipto krašte. Tu nepažinsi ki-
to dievo, tik mane, nes be manęs nė-
ra gelbėtojo.
5 Aš pažinau tave dykumoje, išdžiū-
vusioje žemėje.
6 Kai jie prasigyveno ir pasisotino, jų
širdis išpuiko, jie pamiršo mane.
7 Aš būsiu jiems kaip liūtas, kaip ša-
lia kelio tykojantis leopardas.
8 Aš juos užpulsiu kaip lokė, netekusi
jauniklių, ir draskysiu jų krūtines. Ten
surysiu juos kaip liūtas, sudraskysiu
kaip laukiniai žvėrys.
9 Izraeli, tu sunaikinai save, nes tik
manyje tavo pagalba.
10 Kur yra tavo karalius, kuris tave iš-
gelbėtų? Kur tavo teisėjai, apie ku-
riuos sakei: 'Duok man karalių ir ku-
nigaikščių'?
11 Aš tau daviau karalių supykęs ir at-
ėmiau jį užsirūstinęs.
12 Efraimo kaltė surišta, jo nuodėmė
paslėpta.
13 Jis yra lyg neišmintingas sūnus –
atėjus laikui gimti, jis neturėtų lauk-
ti.
14 Aš išpirksiu juos iš mirusiųjų bu-
veinės galios, išgelbėsiu nuo mirties.
Mirtie, Aš būsiu tavo galas, mirusių-
jų buveine, Aš būsiu tavo sunaikini-
mas. Gailestis bus paslėptas nuo ma-
no akių.
15 Nors jis klestės tarp savo brolių, pa-
kils Viešpaties vėjas iš rytų, iš dyku-
mos, išdžiovins versmes ir šaltinius,
išplėš turtus ir visus brangius indus.
16 Samarija kentės už tai, kad maišta-
vo prieš savo Dievą. Jie žus nuo kar-
do, jos kūdikius sutraiškys, nėščias
moteris perskros".

14 "Izraeli, sugrįžk pas Viešpatį,
savo Dievą, nes tu suklupai
dėl savo kaltės.
2 Pripažinkite kaltę ir gręžkitės į Vieš-
patį, sakydami: 'Pašalink mūsų kaltes
ir priimk mus maloningai, tai aukosi-
me Tau savo lūpų aukas.
3 Asirija neišgelbės mūsų, nebejosime
ant žirgų ir nebesakysime savo rankų
darbams: 'Tu mūsų dievas'. Tik Tu,
Viešpatie, pasigaili našlaičių'.
4 Aš išgydysiu jų paklydimą, gera valia
juos mylėsiu, nes mano rūstybė nusi-
gręžė nuo jų.
5 Aš būsiu kaip rasa Izraeliui, jis žy-
dės kaip lelija ir išleis šaknis kaip Li-
bano kedras.
6 Jis išsikeros, išleis atžalas, bus gra-
žus kaip alyvmedis ir kvepės kaip Li-
banas.
7 Gyvenusieji jo paunksmėje sugrįš,
atsigaus kaip javai, žydės lyg vynme-
dis; jų kvapas bus kaip Libano vyno.
8 Efraimai, ką Aš turiu bendro su sta-
bais? Aš išklausiau ir pastebėjau ta-
ve! Aš esu kaip žaliuojantis kiparisas,
iš manęs sulauksi savo vaisiaus.
9 Išmintingas tai supras, sumanus tai
žinos! Viešpaties keliai teisingi, ir tei-
sieji vaikščioja jais, o nusidėjėliai su-
klumpa".

JOELIO
PRANAŠYSTĖ

1 Viešpaties žodis buvo suteiktas
Joeliui, Petuelio sūnui.
2 Pasiklausykite, vyresnieji, išgirskite
savo ausimis, visi krašto gyventojai!
Ar taip buvo jūsų ar jūsų tėvų dieno-
mis?
3 Pasakykite tai savo vaikams, jie te-
papasakoja savo vaikams, o anie – ki-
tai kartai.
4 Ką paliko vikšrai, nuėdė skėriai; kas
paliko nuo skėrių, suėdė vabalai; kas
liko nuo vabalų, sunaikino amaras.
5 Girtuokliai, pabuskite. Verkite ir
dejuokite visi, kurie geriate vyną, nes
jo nebebus jums.
6 Tauta užpuolė mano kraštą, galinga
ir gausi tauta. Jos dantys yra kaip liū-
to, krūminiai kaip galingo liūto.
7 Ji nusiaubė mano vynuogyną, sunai-
kino figmedžius, nuėdė jų lapus bei
nugraužė žievę; jų šakos liko baltos.
8 Raudok apsisiautusi ašutine kaip
mergaitė dėl savo jaunystės vyro.
9 Duonos aukos ir geriamosios aukos
dingo iš Viešpaties namų, gedi kuni-
gai, Viešpaties tarnai.
10 Laukai sunaikinti, dirvos liūdi. Su-
naikinti javai, vyno nebėra, aliejus iš-
seko.
11 Vynininkai, susigėskite, žemdirbiai,
dejuokite netekę kviečių ir miežių,
nes laukų derlius žuvo.
12 Vynmedis nudžiūvo, figmedis nu-
vyto. Granatmedis, palmė, obelis ir
visi laukų medžiai nudžiūvo. Todėl ir
džiaugsmas dingo tarp žmonių.
13 Kunigai, apsisiauskite ašutine ir liū-
dėkite! Aukuro tarnai, verkite ir rau-
dokite! Mano Dievo tarnai, apsisiau-
tę ašutine, gulėkite per naktį ir rau-
dokite, nes nebėra duonos aukų ir ge-
riamųjų aukų jūsų Dievo namuose.
14 Paskelbkite pasninką, sušaukite iš-
kilmingą susirinkimą, sukvieskite vy-
resniuosius ir visus krašto gyventojus
į Viešpaties, jūsų Dievo, namus ir
šaukitės Viešpaties.
15 Viešpaties diena arti! Kaip sunai-
kinimas ji ateis nuo Visagalio.
16 Maistas atimtas, mums matant,
džiaugsmas bei džiūgavimas išnyko iš
Dievo namų.
17 Pasėti grūdai žemėje sudžiūvo, san-
dėliai tušti, klojimai nenaudojami,
nes javų nėra.
18 Vargsta gyvuliai! Nerimsta galvijų
bandos, nes nebėra joms ganyklų,
kenčia ir avys.
19 Tavęs, Viešpatie, šauksiuosi, nes
ugnis sunaikino pievas ir ganyklas,
liepsna nusvilino visus laukų medžius.
20 Net laukiniai žvėrys šaukiasi Tavęs,
nes išdžiūvo visi upeliai ir ugnis nu-
ėdė pievas bei ganyklas.

2 Trimituokite Sione, skelbkite pa-
vojų mano šventajame kalne. Te-
dreba krašto gyventojai, nes ateina
Viešpaties diena, nes ji arti.
2 Tamsi, niūri ir debesuota diena.
Kaip ryto migla apgaubia kalnų vir-
šūnes, taip galinga ir didelė tauta at-
eina. Tokios nebuvo iki šiol ir nebe-
bus per kartų kartas.
3 Jų priekyje – visa ryjanti ugnis, už-
pakalyje – siaučianti liepsna. Kraštas

prieš juos kaip Edeno sodas, jiems
praėjus – tuščia dykuma; niekas neiš-
sigelbės nuo jų.
4 Jie atrodo kaip žirgai ir puls kaip
kariuomenės raiteliai.
5 Jų garsas lyg kovos vežimų, riedan-
čių kalnų viršūnėmis, kaip ūžimas
liepsnos, ryjančios ražienas, kaip ka-
riuomenės, kuri išsirikiavusi kovai.
6 Prieš juos drebės tautos, visų veidai
pabals.
7 Jie bėgs kaip karžygiai, lips sieno-
mis kaip kariai; kiekvienas eis savo
keliu, nesuardydamas gretų.
8 Jie nesistumdys, bet eis kiekvienas
savo taku. Jie kris ant kardo, bet ne-
susižeis.
9 Jie lakstys po miestą, bėgs sienomis,
lips į namus, lįs pro langus kaip va-
gys.
10 Prieš juos drebės žemė ir svyruos
dangus, saulė ir mėnulis aptems,
žvaigždės nebespindės.
11 Viešpats pakels balsą priešais savo
kariuomenę. Jo pulkai yra labai gau-
sūs, ir stiprus tas, kuris vykdo Jo žo-
dį. Viešpaties diena yra didi ir labai
baisi, kas galės ją iškęsti?
12 "Todėl dabar, – sako Viešpats, –
gręžkitės į mane visa širdimi, pasnin-
kaudami, verkdami ir dejuodami".
13 Persiplėškite savo širdis, ne rūbus!
Gręžkitės į Viešpatį, savo Dievą, nes
Jis yra maloningas ir gailestingas, lė-
tas pykti ir didžiai geras bei susilai-
kantis nuo bausmės.
14 Kas žino, gal Jis sugrįš, pasigailės ir
paliks palaiminimą – duonos auką ir
geriamąją auką Viešpačiui, jūsų Die-
vui?
15 Trimituokite Sione, paskelbkite pa-
sninką, sušaukite iškilmingą susirin-
kimą,
16 sukvieskite tautą ir vyresniuosius,
atgabenkite vaikus ir žindomus kūdi-
kius. Jaunavedžiai teišeina iš savo
kambarių.
17 Tarp prieangio ir aukuro tegul rau-
da kunigai, Viešpaties tarnai, sakyda-
mi: "Viešpatie, pasigailėk savo tau-
tos, neatiduok savo paveldo pagonių
paniekai ir pajuokai! Kodėl tautos tu-
rėtų sakyti: 'Kur yra jų Dievas'?"
18 Tada Viešpatį apims pavydas dėl sa-
vo krašto ir Jis pasigailės savo tautos.
19 Viešpats atsakys ir tars savo tautai:
"Štai Aš duosiu jums javų, vyno ir
aliejaus, ir jūs būsite sotūs; Aš nebe-
leisiu tautoms jūsų niekinti.
20 Atėjusį iš šiaurės pašalinsiu toli nuo
jūsų ir nusviesiu jį į tuščią dykumą, jo
veidas bus į Rytų jūrą ir užpakalinė
dalis – į Vakarų jūrą. Nuo jo smarvė
pakils ir bjaurus kvapas, nes jis baisių
dalykų padarė".
21 Nebijok, žeme, džiaukis ir džiūgauk,
nes Viešpats padarys didelių dalykų.
22 Laukiniai žvėrys, nebijokite! Gany-
klos vėl žaliuoja, medžiai neša vaisių,
figmedis ir vynmedis duoda derlių.
23 Siono vaikai, džiaukitės Viešpačiu,
savo Dievu. Jis ištikimai duodavo
jums ankstyvą lietų ir Jis siųs jums
lietų, ankstyvąjį ir vėlyvąjį lietų, kaip
ir anksčiau.
24 Klojimai bus pilni javų ir statinės
sklidinos vyno ir aliejaus.
25 "Aš atlyginsiu jums už metus, ku-
riuos sunaikino vikšrai, skėriai, vaba-
lai ir amaras – mano didžioji kariuo-
menė, kurią siunčiau prieš jus.
26 Jūs gausiai valgysite ir būsite sotūs,
ir girsite Viešpaties, savo Dievo, var-
dą, kuris padarė jums nuostabių da-
lykų. Mano tauta nebus sugėdinta
per amžius.
27 Jūs žinosite, kad Aš esu Izraelyje, Aš,
Viešpats, jūsų Dievas, ir nėra kito. Ma-

no tauta nebus sugėdinta per amžius.
28 Po to Aš išliesiu savo dvasios ant
kiekvieno kūno. Jūsų sūnūs ir dukte-
rys pranašaus, seniai sapnuos sapnus
ir jaunuoliai matys regėjimus.
29 Taip pat ant vergų ir vergių tomis
dienomis išliesiu savo dvasios.
30 Aš danguje ir žemėje parodysiu ste-
buklų – kraujo, ugnies bei rūkstančių
dūmų.
31 Saulė pavirs tamsa ir mėnulis –
krauju, prieš ateinant didingai ir bai-
siai Viešpaties dienai.
32 Tada kiekvienas, kuris šauksis Vieš-
paties vardo, bus išgelbėtas. Siono
kalne ir Jeruzalėje bus išgelbėjimas,
kaip Viešpats sakė, likučiui, kurį Jis
pašauks".

3 "Tuo metu, kai parvesiu Judo ir
Jeruzalės ištremtuosius,
2 Aš surinksiu visas tautas ir atvesiu
jas į Juozapato slėnį. Ten juos teisiu
dėl mano tautos ir mano paveldo Iz-
raelio, kurį jos buvo išsklaidžiusios ir
pasidalinusios mano žemę.
3 Jie metė burtus dėl mano tautos, už
paleistuvę atidavė berniuką, už vyną
pardavė mergaitę ir girtuokliavo.
4 Ką jūs turite bendro su manimi, Ty-
re, Sidone ir visi filistinų kraštai? Ar
jūs norite man atlyginti už mano dar-
bus ir man atkeršyti? Aš greitai ir
lengvai sugrąžinsiu jūsų kerštą ant jū-
sų pačių galvų.
5 Jūs paėmėte mano sidabrą bei auk-
są ir mano brangenybes nugabenote į
savo šventyklas.
6 Jūs pardavėte Judo ir Jeruzalės gy-
ventojus graikams, išvarėte juos toli
iš jų krašto.
7 Aš pakelsiu juos toje vietoje, kurion
jūs juos pardavėte, ir sugrąžinsiu jūsų
kerštą ant jūsų pačių galvų.
8 Aš atiduosiu jūsų sūnus ir dukteris
Judo vaikams, o jie parduos juos sa-
biečiams, toli gyvenančiai tautai, nes
taip pasakė Viešpats".
9 Paskelbkite tai tautoms, pasiruoški-
te karui, žadinkite karžygius! Kariai
tegul ateina artyn.
10 Perkaldinkite savo žagres į kardus
ir pjautuvus į ietis. Silpnasis tesako:
"Aš stiprus".
11 Skubiai susirinkusios, ateikite, ap-
linkinės tautos! Viešpatie, ten atvesk
savo karžygius!
12 "Tepakyla ir tesusirenka tautos į
Juozapato slėnį: ten Aš teisiu jas.
13 Imkite pjautuvą, nes atėjo pjūties
metas. Spaustuvas pilnas, ateikite ir
minkite. Indai bus sklidini, nes jų ne-
dorybė didelė".
14 Minių minios sprendimo slėnyje!
Viešpaties diena priartėjo.
15 Saulė ir mėnulis aptems, žvaigždės
neteks spindesio.
16 Viešpats suriaumos iš Siono, Jo bal-
sas pasigirs iš Jeruzalės, dangus ir že-
mė sudrebės. Viešpats yra savo tau-
tos viltis ir Izraelio vaikų stiprybė.
17 "Tada jūs žinosite, kad Aš esu Vieš-
pats, jūsų Dievas, kuris gyvena Sio-
ne, savo šventame kalne. Jeruzalė bus
šventa, svetimieji nebemindžios jos.
18 Tą dieną iš kalnų lašės saldus
vynas, iš kalvų tekės pienas. Judo
upės bus pilnos vandens, iš Viešpa-
ties namų tekės šaltinis ir drėkins Si-
timo slėnį.
19 Egiptas taps dykyne, Edomas virs
tuščia dykuma, nes jie žiauriai pralie-
jo nekaltą Judo vaikų kraują.
20 Judas gyvens per amžius ir Jeruzalė
per kartų kartas.
21 Aš apvalysiu jų kraują, kurio dar
neapvaliau, nes Viešpats gyvena Sio-
ne!"

AMOSO
PRANAŠYSTĖ

1 Amoso, avių ganytojo iš Tekojos,
žodžiai. Jis matė regėjimą apie
Izraelį Judo karaliaus Ozijo ir Izra-
elio karaliaus Jeroboamo, Joaso sū-
naus, dienomis, dveji metai prieš že-
mės drebėjimą.
2 Jis tarė: "Viešpats suriaumos iš Sio-
no, Jo balsas pasigirs iš Jeruzalės.
Piemenų buveinės gedės ir Karmelio
viršūnė nudžius".
3 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar ke-
turių Damasko nusikaltimų neatšauk-
siu bausmės, nes jie kūlė Gileadą ge-
ležiniais velenais.
4 Aš pasiųsiu ugnį į Hazaelio namus,
ir ji sudegins Benhadado rūmus.
5 Sulaužysiu Damasko užkaiščius, iš-
naikinsiu gyventojus Aveno lygumoje
bei laikantį skeptrą iš Edeno namų.
Sirai pateks Kiro nelaisvėn".
6 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar ke-
turių Gazos nusikaltimų neatšauksiu
bausmės, nes jie išvedė visus į nelais-
vę ir juos atidavė Edomui.
7 Aš pasiųsiu ugnį į Gazos sienas, ir ji
sudegins jos rūmus.
8 Išnaikinsiu gyventojus Asdode, lai-
kantį skeptrą Askalone, pakelsiu ran-
ką prieš Ekroną ir pražudysiu filisti-
nų likutį".
9 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar ke-
turių Tyro nusikaltimų neatšauksiu
bausmės, nes jie atidavė visus belais-
vius Edomui ir nesilaikė broliškos
sandoros.
10 Aš pasiųsiu ugnį į Tyro sienas, ir ji
sudegins jo rūmus".
11 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar
keturių Edomo nusikaltimų neat-
šauksiu bausmės, nes jis kardu per-
sekiojo savo brolį, nepasigailėjo jo,
žiauriai siautėjo ir nuolat puldinėjo.
12 Aš pasiųsiu ugnį į Temaną, ir ji su-
degins Bosros rūmus".
13 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar
keturių amonitų nusikaltimų neat-
šauksiu bausmės, nes jie perskrodė
Gileado nėščias moteris, norėdami iš-
plėsti savo krašto ribas.
14 Aš uždegsiu ugnį Rabos sienose, ir ji
sudegins jos rūmus tarp klyksmų mū-
šio dieną ir su viesulu audros metu.
15 Jos karalius ir jo kunigaikščiai eis į
nelaisvę".

2 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar
keturių Moabo nusikaltimų neat-
šauksiu bausmės, nes jis sudegino
Edomo karaliaus kaulus.
2 Aš pasiųsiu ugnį į Moabą, ir ji sude-
gins Kerijoto rūmus, ir Moabas mirs
sąmyšyje, tarp šauksmų, skardenant
trimitui.
3 Aš sunaikinsiu jo teisėją ir nužudy-
siu visus jo kunigaikščius".
4 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar
keturių Judo nusikaltimų neatšauksiu
bausmės, nes jie paniekino Viešpa-
ties įstatymą ir nesilaikė Jo įsakymų.
Juos suklaidino jų pačių melai, ku-
riais sekė jų tėvai.
5 Aš pasiųsiu ugnį į Judą, ir ji sude-
gins Jeruzalės rūmus".
6 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar ke-
turių Izraelio nusikaltimų neatšauk-
siu bausmės, nes jie parduoda teisųjį

už sidabrą, beturtį už sandalų porą.
[7] Jie sutrypia silpnuosius ir iškreipia
romiųjų kelią. Tėvas ir sūnus eina pas
tą pačią moterį ir suteršia mano šven-
tą vardą.
[8] Jie išsitiesia ant rūbų, paimtų už už-
statą prie kiekvieno aukuro, geria pa-
smerktųjų vyną savo dievo namuose.
[9] Juk Aš išnaikinau dėl jūsų amori-
tus, nors jie buvo aukšti kaip kedrai
ir stiprūs kaip ąžuolai. Aš sunaikinau
jų vaisius virš žemės ir šaknis žemėje.
[10] Aš jus išvedžiau iš Egipto krašto,
vedžiojau dykumoje keturiasdešimt
metų ir leidau užimti amoritų kraštą.
[11] Iš jūsų sūnų Aš prikėliau pranašų
ir iš jūsų jaunikaičių – nazarėnų. Ar
ne taip, Izraelio vaikai? – sako Vieš-
pats. –
[12] Bet jūs girdėte nazarėnus vynu ir
pranašams įsakėte: 'Nepranašaukite!'
[13] Aš prislėgsiu jus, kaip slegiamas ve-
žimas, kai būna pilnas javų.
[14] Tada greitasis nepaspruks, stipria-
jam nepadės jo jėga, karžygys neišsi-
gelbės,
[15] lankininkas neišsilaikys, greitakojis
neišbėgs ir raitelis neišsigelbės.
[16] Net drąsiausias karžygys bėgs, vis-
ką palikęs, tą dieną, – sako Viešpats".

3 Izraelitai, klausykite šito žodžio,
kurį Viešpats kalbėjo prieš jus:
"Klausyk, visa gimine, kurią išvedžiau
iš Egipto krašto.
[2] Tik jus Aš išsirinkau iš visų žemės
giminių. Todėl bausiu jus už visus jū-
sų nusikaltimus".
[3] Argi gali dviese eiti kartu, jei nėra
susitarę?
[4] Argi liūtas riaumoja tankumyne, ne-
turėdamas grobio? Argi jauniklis liū-
tas urzgia savo guolyje, nieko nesu-
gavęs?
[5] Argi paukštis įkliūna į spąstus, jei
juose nėra masalo? Argi spąstai pa-
šoka, nieko nepagavę?
[6] Argi, išgirdę trimitą mieste, žmonės
nenusigąsta? Argi įvyksta nelaimė
mieste, Viešpačiui jos neleidus?
[7] Tikrai Viešpats Dievas nieko neda-
ro, neapreiškęs savo paslapties savo
tarnams, pranašams.
[8] Liūtui riaumojant, kas nebijotų?
Viešpačiui Dievui kalbant, kas nepra-
našautų?
[9] Skelbkite Asdodo rūmuose ir Egip-
to krašto rūmuose, sakydami: "Susi-
rinkite ant Samarijos kalnų, stebėkite
didelius sąmyšius ir priespaudą joje.
[10] Jie nežino, kaip teisingai elgtis, –
sako Viešpats, – jie kaupia smurtą ir
skriaudą savo rūmuose".
[11] Todėl Viešpats Dievas sako: "Prie-
šas aplink tavo šalį, jis sutryps tavo
galybę ir apiplėš rūmus".
[12] Taip sako Viešpats: "Kaip piemuo
išplėšia iš liūto nasrų porą kojų ar au-
sies gabalą, taip bus išgelbėti izraeli-
tai, kurie sėdi Samarijoje, guolio
kampe, ir guli Damasko pataluose.
[13] Klausykite ir paliudykite tai Jokū-
bo namuose, – sako Viešpats Dievas,
kareivijų Dievas. –
[14] Tą dieną aplankysiu Izraelį dėl jo
nusikaltimų, sunaikinsiu Betelio au-
kurus; aukuro ragai bus nudaužyti ir
nukris ant žemės.
[15] Taip pat sunaikinsiu žiemos namus
ir vasaros namus, pranyks dramblio
kaulo rūmai ir didžiųjų pastatų ne-
liks".

4 Išgirskite šitą žodį, Basano kar-
vės, esančios Samarijos kalnyne,
kurios spaudžiate vargšus, skriaudžia-
te neturtėlius ir sakote savo valdo-
vams: "Atneškite, ir mes gersime!"

[2] Viešpats Dievas prisiekė savo šven-
tumu: "Štai ateis jums dienos, kai jus
ištrauks kabliais ir jūsų palikuonis
kaip žuvis ant kabliuko.
[3] Jūs išeisite pro spragas, kiekviena
tiesiausiu keliu, ir būsite išmestos
Hermone, – sako Viešpats".
[4] "Eikite į Betelį ir į Galgalą ir ten
nusikalskite! Aukokite rytais aukas,
kas trečią dieną neškite dešimtines.
[5] Aukokite raugintos duonos padėkos
auką, skelbkite laisvos valios aukas!
Juk tai jums patinka, izraelitai", – sa-
ko Viešpats Dievas.
[6] "Aš daviau jums švarius dantis vi-
suose jūsų miestuose ir duonos stoką
visose vietovėse. Tačiau jūs nesugrį-
žote pas mane", – sako Viešpats.
[7] "Aš nedaviau jums lietaus likus
trims mėnesiams iki pjūties. Aš lei-
dau lyti viename mieste, o kitame su-
laikiau lietų. Vietomis palijo, o ten
kur nelijo, viskas išdžiūvo.
[8] Du ar trys miestai ėjo į vieną miestą
atsigerti vandens, bet troškulio nenu-
malšino. Tačiau jūs nesugrįžote pas
mane", – sako Viešpats.
[9] "Aš naikinau sausra ir pelėsiais jūsų
laukų derlių, išdžiovinau sodus ir vy-
nuogynus, figmedžius ir alyvmedžius
nuėdė skėriai. Tačiau jūs nesugrįžote
pas mane", – sako Viešpats.
[10] "Aš siunčiau jums marą kaip Egip-
te, išžudžiau kardu jūsų jaunuolius,
žirgus atidaviau kaip grobį. Jūsų sto-
vyklų smarvė pasiekė jūsų nosis, ta-
čiau jūs nesugrįžote pas mane", – sa-
ko Viešpats.
[11] "Aš naikinau jus kaip Sodomą ir
Gomorą, ir jūs tapote kaip nuodė-
gulis, ištrauktas iš ugnies. Tačiau jūs
nesugrįžote pas mane, – sako Vieš-
pats. –
[12] Izraeli, Aš taip su tavimi pasielgsiu,
todėl pasiruošk sutikti savo Dievą!"
[13] Nes štai Tas, kuris sukūrė kalnus
bei sutvėrė vėją, kuris apreiškia žmo-
gui savo *mintis*. Jis aušrą paverčia
tamsa ir kalnų viršūnės yra po Jo ko-
jomis. Viešpats, kareivijų Dievas, yra
Jo vardas.

5 Izraelio namai, išgirskite žodį,
raudą, kuria į jus kreipiuosi:
[2] "Parblokštas nebeatsikelia išrinkta-
sis Izraelis, guli apleistas ant žemės,
niekas jo nepakelia".
[3] Taip sako Viešpats Dievas Izraelio
namams: "Mieste, kuris išeidavo su
tūkstančiu, išliks šimtas, ir kuris išei-
davo su šimtu, išliks dešimt".
[4] Taip sako Viešpats Izraelio namams:
"Ieškokite manęs, tai gyvensite.
[5] Neieškokite Betelio, neikite į Gal-
galą, nekeliaukite į Bersabėją! Gal-
gala tikrai pateks į nelaisvę ir Betelis
pavirs nieku".
[6] Ieškokite Viešpaties, tai gyvensite,
kad Jis neužsidegtų kaip ugnis Juoza-
po namuose ir neprarytų jų. Nebūtų
Betelyje kam ją užgesinti.
[7] Jūs, kurie teisingumą pakeičiate
kartybe ir teisumą sutrypiate kojomis.
[8] Ieškokite To, kuris padarė Sietyno
bei Oriono žvaigždynus, kuris naktį
paverčia rytu ir dieną – tamsia nakti-
mi, kuris pašaukia jūros vandenį ir jį
išlieja ant žemės lietumi. Viešpats yra
Jo vardas.
[9] Jis leidžia sunaikinti stiprųjį ir su-
griauti jo tvirtovę.
[10] Jie nekenčia to, kuris apkaltina
vartuose ir nemėgsta to, kuris kalba
tiesą.
[11] Jūs mindote silpnąjį ir imate iš jo
mokesčius kviečiais. Jūs pasistatėte
namus iš tašytų akmenų, tačiau ne-
gyvensite juose; užsiveisėte puikių vy-

nuogynų, tačiau negersite jų vyno.
12 Aš žinau, kiek daug yra jūsų nusi-
kaltimų bei nuodėmių. Jūs persekio-
jate nekaltąjį, imate kyšius, iškraipo-
te vargšo bylą vartuose.
13 Išmintingasis tyli tuo metu, nes tai
blogas metas.
14 Ieškokite gera, o ne pikta, kad išlik-
tumėte gyvi. Tada Viešpats, kareivijų
Dievas, bus su jumis, kaip jūs sakote.
15 Nekęskite pikta ir mylėkite gera.
Įtvirtinkite teisingumą vartuose. Gal
tada Viešpats, kareivijų Dievas, bus
maloningas Juozapo likučiui?
16 Taip sako Viešpats, kareivijų Die-
vas: "Visose aikštėse ir gatvėse de-
juos ir sakys: 'Vargas, vargas!' Žem-
dirbius šauks gedėti, o patyrusias rau-
dotojas – dejuoti.
17 Kai praeisiu tarp jūsų, visuose vy-
nuogynuose bus girdima rauda, – sa-
ko Viešpats".
18 Vargas tiems, kurie laukia Viešpa-
ties dienos! Kam ji jums? Viešpaties
dieną bus tamsa, o ne šviesa.
19 Kaip žmogus, kuris, bėgdamas nuo
liūto, sutiktų lokį arba, įėjęs į namus
ir ranka atsirėmęs į sieną, būtų įgel-
tas gyvatės.
20 Tamsi bus Viešpaties diena – ne
šviesi. Labai tamsi, be jokios šviesos.
21 "Aš nekenčiu ir paniekinu jūsų
šventes, nemėgstu jūsų iškilmių kva-
po.
22 Nors jūs aukojate deginamąsias ir
duonos aukas, Aš jų nepriimsiu. Aš
nepažvelgsiu į jūsų riebias padėkos
aukas.
23 Šalin nuo manęs su savo giesmių
triukšmu, nenoriu klausyti jūsų arfų
skambinimo.
24 Teisingumas tegu teka kaip vande-
nys, o teisumas – kaip galinga srovė!
25 Izraelio namai, ar jūs aukojote at-
našas ir aukas dykumoje per keturias-
dešimt metų?
26 Jūs nešiojote Sakuto, savo kara-
liaus, ir Kivano, žvaigždžių dievo, at-
vaizdus.
27 Todėl ištremsiu jus anapus Damas-
ko", – sako Viešpats, kurio vardas –
kareivijų Dievas.

6 Vargas tiems, kurie nerūpestingai
gyvena Sione ir pasitiki Samari-
jos kalnu, kurie vadinami tautų praži-
ba, pas kuriuos susirinko Izraelio na-
mai.
2 Eikite į Kalnę ir pasižiūrėkite; iš ten
į didįjį miestą Ematą, o po to nusi-
leiskite į filistinų Gatą. Ar jūs geresni
už šitas karalystes, ar jūsų kraštas di-
desnis už jų kraštus?
3 Jūs nenorite galvoti apie nelaimės
dieną, tačiau priartinate smurto vieš-
patavimą!
4 Jūs gulite dramblio kaulo lovose ir
išsitiesiate pataluose, valgote ėriukus
iš bandos ir veršius iš gardo.
5 Jūs dainuojate, pritariant arfoms, ir
kuriate muzikos kūrinius, lygindamie-
si su Dovydu.
6 Jūs geriate vyną iš taurių ir tepatės
geriausiu aliejumi, bet nesisielojate
dėl Juozapo nelaimių.
7 Todėl jie pirmieji eis į nelaisvę ir pa-
sibaigs tų, kurie gulėjo išsitiesę, lėba-
vimas.
8 Viešpats Dievas prisiekė savimi:
"Aš bjauriuosi Jokūbo puikybe, ne-
kenčiu jo rūmų ir atiduosiu miestą
priešams su viskuo, kas jame yra".
9 Ir jei liks dešimt žmonių vienuose
namuose, jie mirs!
10 Paims juos giminaitis ar tas, kuris
degina kūnus, ir išneš lavonus iš na-
mų, ir sakys likusiam namuose: "Ar
dar yra gyvų su tavimi?", tas atsakys:

"Nėra!" Ir jis sakys: "Tylėk! Negalima minėti Viešpaties vardo".
[11] Viešpats įsakys paversti didžiuosius namus griuvėsiais, o mažuosius sudaužyti į šipulius.
[12] Argi žirgai bėga uolomis? Argi jas aria jaučiais? Tačiau jūs pavertėte teisingumą nuodais ir teisumo vaisių – kartėliu.
[13] "Vargas tiems, kurie džiaugiasi niekais ir sako: 'Ar ne savo jėgomis tapome galingi?'
[14] Izraelio namai, Aš sukelsiu prieš jus tautą, kuri pavergs jus nuo Emato iki dykumos upelio", – sako Viešpats, kareivijų Dievas.

7 Viešpats Dievas parodė man tokį reginį: karaliaus pievas nušienavus, pradėjus želti vėlyvai žolei, Jis pasiuntė skėrių pulkus.
[2] Kai jie visiškai nuėdė žolę krašte, aš sakiau: "Viešpatie Dieve, meldžiu, atleisk! Kaip beištvers Jokūbas? Juk jis toks mažas".
[3] Viešpats gailėjosi dėl to. "Taip neįvyks", – tarė Viešpats.
[4] Viešpats Dievas parodė man tokį reginį: Jis bausmei pašaukė ugnies liepsną, ta prarijo didžiąją gelmę ir buvo bepraryjanti kraštą.
[5] Tada tariau: "Viešpatie Dieve, meldžiu, liaukis! Kaip beištvers Jokūbas? Juk jis toks mažas".
[6] Viešpats gailėjosi dėl to. "Taip irgi neįvyks", – tarė Viešpats Dievas.
[7] Viešpats Dievas parodė man tokį reginį: Viešpats stovėjo ant mūrinės sienos ir laikė rankoje svambalą.
[8] Viešpats klausė manęs: "Amosai, ką matai?" Aš atsakiau: "Svambalą". Tada Viešpats tarė: "Aš dedu svambalą prie tavo tautos, Izraelio namų; daugiau nebepasigailėsiu jų.
[9] Izaoko aukštumos ir Izraelio šventyklos bus sunaikintos. Aš pakelsiu kardą prieš Jeroboamo namus".
[10] Tada Betelio kunigas Amazijas pasiuntė Izraelio karaliui Jeroboamui tokią žinią: "Amosas ruošia prieš tave sąmokslą Izraelyje, kraštas nebegali pakelti jo kalbų,
[11] nes Amosas sako: 'Jeroboamas mirs nuo kardo, o Izraelis eis į nelaisvę, toli nuo savo krašto' ".
[12] Po to Amazijas tarė Amosui: "Regėtojau, bėk į Judo šalį, valgyk ten duoną ir pranašauk.
[13] Bet Betelyje daugiau nebepranašauk, nes čia yra karaliaus šventykla ir karališki namai".
[14] Amosas atsakė Amazijui: "Aš ne pranašas ir ne pranašo sūnus. Aš esu piemuo ir auginu šilkmedžius.
[15] Tačiau Viešpats, paėmęs mane nuo bandos, tarė: 'Eik, pranašauk mano tautai, Izraeliui!'
[16] Dabar klausyk Viešpaties žodžio. Tu sakai: 'Nepranašauk prieš Izraelį ir nekalbėk prieš Izaoko namus!'
[17] Todėl taip sako Viešpats: 'Tavo žmona paleistuvaus mieste, sūnūs ir dukterys žus nuo kardo, tavo žemę išdalins, o tu pats mirsi pagonių krašte. Izraelis tikrai bus išvarytas į nelaisvę iš savo krašto' ".

8 Viešpats Dievas parodė man tokį reginį: štai pintinė prinokusių vaisių.
[2] Jis klausė: "Amosai, ką matai?" Aš atsakiau: "Pintinę prinokusių vaisų". Tada Viešpats tarė man: "Atėjo galas mano tautai, Izraeliui; daugiau jos nebepasigailėsiu.
[3] Giesmės šventykloje virs raudojimu, – sako Viešpats Dievas. – Bus gausu lavonų, juos išmes tylėdami".

[4] Klausykite, kurie praryjate beturtį
ir pražudote krašto vargšus,
[5] sakydami: "Kada baigsis jaunas mė-
nulis ir galėsime parduoti javus? Ka-
da baigsis sabatas ir galėsime pasiū-
lyti kviečius? Kada galėsime sumažin-
ti saiką, padidinti svorį ir apgaudinė-
ti neteisingomis svarstyklėmis?
[6] Mes pirksime vargšą už sidabrą, be-
turtį už porą sandalų, pelus parduosi-
me kviečių vietoje".
[7] Viešpats prisiekė Jokūbo pasidi-
džiavimu: "Niekados nepamiršiu jų
darbų!"
[8] Ar dėl to neturėtų sudrebėti žemė
ir liūdėti visi jos gyventojai? Ji pakils,
patvins ir vėl atslūgs kaip Egipto upė.
[9] Viešpats Dievas sako: "Ir atsitiks tą
dieną, kad saulė nusileis vidudienį ir
šviesi diena taps naktimi.
[10] Aš paversiu jūsų iškilmes į gedu-
lą, giesmes į raudas. Užvilksiu vi-
siems ašutines, plikai nuskusiu gal-
vas, padarysiu jus lyg gedinčius vie-
nintelio sūnaus. Jūsų galas bus karti
diena.
[11] Ateina dienos, – sako Viešpats, –
kai Aš siųsiu badą šaliai: ne duonos
badą ir ne vandens troškulį, bet Vieš-
paties žodžio.
[12] Tada jie klajos nuo jūros iki jūros ir
lakstys nuo šiaurės iki rytų, ieškoda-
mi Viešpaties žodžio, bet neras.
[13] Tą dieną alps iš troškulio gražios
mergaitės ir jaunuoliai,
[14] kurie prisiekia Samarijos nuodėme
ir sako: 'Tikrai gyvas dievas Dano
mieste ir išgelbėtojas Bersabėjoje!'
Jie kris ir nebeatsikels".

9 Mačiau Viešpatį, stovintį prie au-
kuro, ir Jis tarė: "Trenk į durų
staktas, kad net pamatai drebėtų. Te-
krinta tai ant žmonių galvų. Aš liku-
sius nužudysiu kardu – niekas nepa-
bėgs ir neišsigelbės.
[2] Jeigu jie nužengtų į mirusiųjų bu-
veinę, iš ten mano ranka juos paim-
tų. Jeigu jie užkoptų į dangų, iš ten
juos išmesčiau.
[3] Jeigu jie pasislėptų Karmelio viršū-
nėje, suieškojęs juos iš ten paimčiau.
Jeigu jie pasislėptų nuo mano akių jū-
ros dugne, įsakyčiau gyvatei juos įgel-
ti.
[4] Jeigu jie išeitų į nelaisvę priešakyje
savo priešų, įsakyčiau kardui juos iš-
žudyti. Aš nukreipsiu į juos savo akis
nelaimei, o ne gerovei".
[5] Kai Viešpats, kareivijų Dievas, pa-
lies žemę, ji siūbuos ir visi jos gyven-
tojai gedės. Viskas pakils ir atslūgs
kaip Egipto upė.
[6] Jis pastatė danguje savo sostą, žemė
yra jo papėdė. Jis pašaukia jūros van-
denis ir juos išlieja ant žemės pavir-
šiaus. Viešpats yra Jo vardas.
[7] "Ar jūs, Izraelio vaikai, nesate kaip
Etiopijos gyventojai? – sako Viešpats. –
Ar neatvedžiau Izraelio iš Egipto, fili-
stinų iš Kaftoro ir sirų iš Kiro?
[8] Viešpaties Dievo akys nukreiptos į
nuodėmingą karalystę. Aš ją sunai-
kinsiu nuo žemės paviršiaus, tačiau
Jokūbo namų visiškai nesunaikin-
siu", – sako Viešpats.
[9] "Aš įsakysiu išsklaidyti izraelitus
tarp visų tautų, kad jie būtų išsijoti
kaip rėčiu, tačiau ir mažiausias grū-
das nenukris žemėn.
[10] Žus nuo kardo visi tautos nusidėjė-
liai, kurie sako: 'Nelaimė mūsų neuž-
klups ir nepasieks!'
[11] Tada atstatysiu sugriuvusią Dovy-
do palapinę ir užtaisysiu jos plyšius.
Pakelsiu jos griuvėsius kaip ir se-
niau.
[12] Jie paveldės Edomo likutį ir visas

tautas, kurios mano vardu vadina-
mos", – sako Viešpats, kuris tai įvyk-
dys.
13 "Ateis diena, – sako Viešpats, – kai
artojas pasivys pjovėją ir vynuogių
mynėjas – sėjėją. Kalnai lašės saldžiu
vynu, visose kalvose jis tekės.
14 Aš parvesiu savo tautos Izraelio iš-
tremtuosius; jie atstatys sugriautus
miestus ir gyvens juose, augins vynuo-
gynus ir gers jų vyną, sodins sodus ir
valgys jų vaisių.
15 Aš įsodinsiu juos jų žemėje, ir nie-
kas nebeišraus jų iš krašto, kurį jiems
daviau", – sako Viešpats, tavo Die-
vas.

ABDIJO
PRANAŠYSTĖ

1 Abdijo regėjimas. Taip sako Vieš-
pats Dievas apie Edomą: (Girdė-
jome žinią iš Viešpaties, pasiuntinys
pasiųstas į tautas, ragina: "Pakilkime,
eikime prieš jį į karą!")
2 "Aš padariau tave mažą tarp tautų,
tu būsi labai niekinamas.
3 Tavo širdies išdidumas apgavo tave,
kuris gyveni uolose, kurio buveinė yra
aukštai kalnuose. Tu galvoji: 'Kas gali
nustumti mane?'
4 Nors pakiltum aukštai kaip erelis ir
sukrautum sau lizdą tarp žvaigždžių,
ir iš ten nustumsiu tave! – sako Vieš-
pats. –
5 Jei vagys ir plėšikai įsilaužtų pas ta-
ve nakčia, argi jie nepaimtų, kiek
jiems užtenka? Taip, tu nukentėsi! Jei
vynuogių rinkėjai ateitų pas tave, ar-
gi jie nepaliktų kelių uogų?
6 Kaip buvo apiplėštas Ezavas, iškasti
jo paslėpti lobiai!
7 Tavo sąjungininkai nustūmė tave iki
sienos. Tie, kurie taikoje su tavimi,
apgavo ir nugalėjo tave. Kurie valgė
tavo duoną, spendė tau pinkles. Nėra
jame supratimo.
8 Tą dieną, – sako Viešpats, – Aš iš-
naikinsiu Edomo išminčius ir protin-
guosius Ezavo kalne.
9 Temane, išsigąs tavo karžygiai, kad
visi Ezavo kalne galėtų būti išžudyti.
10 Už tavo broliui Jokūbui padarytą
smurtą būsi sunaikintas amžiams.
11 Tada, kai svetimieji plėšė Jokūbo
turtus, veržėsi pro miesto vartus, me-
tė burtą dėl Jeruzalės, tu stovėjai su
jais ir buvai kaip vienas iš jų!
12 Tau nederėjo gėrėtis tavo brolio ne-
laime, džiaugtis Judo vaikų sunaiki-
nimu ir išdidžiai kalbėti jų sielvarto
dieną.
13 Tau nederėjo įeiti pro mano tau-
tos vartus ir gėrėtis jų kentėjimu bei
tiesti rankas į jų turtą jų žuvimo die-
ną.
14 Tau nederėjo stovėti kryžkelėse ir
naikinti pabėgėlius bei išduoti tuos,
kurie ištrūko priespaudos metu!
15 Juk Viešpaties diena arti visoms
tautoms. Kaip tu darei, taip tau da-
rys – tavo atlygis grįš tau pačiam.
16 Kaip jūs gėrėte mano šventame kal-
ne, taip visos tautos gers nuolatos ir
jos pražus lyg nebuvusios.
17 Bet Siono kalne bus išgelbėjimas ir

šventumas. Tada Jokūbo namai užvaldys savo nuosavybę.
[18] Jokūbo namai bus ugnis, Juozapo namai – liepsna, o Ezavo namai – ražienos. Jie padegs ir sudegins juos, ir niekas iš Ezavo namų nepabėgs, – sako Viešpats. –
[19] Tada pietiečiai užvaldys Ezavo kalnyną, o lygumų gyventojai – filistinus. Jie užvaldys Efraimo kalnus ir Samarijos laukus, o Benjaminas – Gileadą.
[20] Izraelitai, sugrįžę iš tremties, užvaldys kanaaniečių kraštą iki Sareptos. Jeruzalės tremtiniai, kurie yra Sefarade, užvaldys pietų miestus.
[21] Išgelbėtojai ateis į Siono kalną teisti Ezavo kalno. Ir Viešpačiui priklausys karalystė".

JONOS
PRANAŠYSTĖ

1 Viešpats tarė Amitajo sūnui Jonai:
[2] "Eik į Ninevę, didį miestą, ir šauk prieš jį, nes jų nedorybės pasiekė mane".
[3] Jona pakilo, kad bėgtų nuo Viešpaties į Taršį. Jis pasiekė Jopę, kur rado laivą, plaukiantį į Taršį, sumokėjo už kelionę ir, įsėdęs į jį, su kitais plaukė į Taršį nuo Viešpaties akivaizdos.
[4] Viešpats pasiuntė smarkų vėją. Kilo didelė audra jūroje, ir laivui grėsė pavojus sudužti.
[5] Jūrininkai išsigando, ir kiekvienas šaukėsi savo dievo. Jie išmetė laive esantį krovinį į jūrą, kad laivas palengvėtų. Tuo metu Jona buvo nusileidęs į laivo vidų ir kietai miegojo.
[6] Kapitonas atėjo pas jį ir klausė: "Kaip tu gali miegoti? Kelkis, šaukis savo Dievo! Gal Jis prisimins mus ir mes nežūsime?"
[7] Po to jie kalbėjosi: "Eikime, meskime burtą, kuris iš mūsų kaltas dėl šitos nelaimės". Jie metė burtą, ir burtas krito Jonai.
[8] Tada jie klausė jį: "Pasakyk, dėl ko mums šita nelaimė? Kuo tu užsiimi? Iš kur keliauji? Iš kokio krašto ir iš kurios tautos esi?"
[9] Jis jiems atsakė: "Aš esu hebrajas, garbinu Viešpatį, dangaus Dievą, kuris sukūrė jūrą ir sausumą".
[10] Tie vyrai labai išsigando ir klausė jo: "Kodėl taip padarei?" Jie žinojo, kad jis bėgo nuo Viešpaties, nes jis jiems tai buvo papasakojęs.
[11] Tada jie sakė jam: "Ką turime daryti su tavimi, kad jūra mums nurimtų?" Nes jūra siautė vis smarkiau.
[12] Jis jiems atsakė: "Imkite mane ir meskite į jūrą! Tada jūra jums nurims; nes aš žinau, kad dėl manęs kilo ši baisi audra".
[13] Vyrai yrėsi visomis jėgomis, kad grįžtų prie kranto, bet neįstengė, nes jūra nesiliovė siautusi.
[14] Jie šaukėsi Viešpaties: "Maldaujame Tave, Viešpatie, neleisk mums žūti dėl šito žmogaus, nepriskaityk mums nekalto kraujo, nes Tu, Viešpatie, darai, ką nori".
[15] Tada jie paėmė Joną ir išmetė jį į jūrą. Jūra nurimo.

16 Tie vyrai labai išsigando Viešpaties,
aukojo Viešpačiui aukas ir davė įža-
dus.
17 Viešpats paruošė didelę žuvį Jonai
praryti. Jis išbuvo žuvies pilve tris die-
nas ir tris naktis.

2 Tada Jona iš žuvies pilvo meldėsi
Viešpačiui, savo Dievui:
2 "Aš šaukiausi Viešpaties savo var-
guose, ir Jis išklausė mane. Kai iš mi-
rusiųjų buveinės pilvo šaukiau, Tu iš-
girdai mano balsą.
3 Tu įmetei mane į gelmę, į jūrų širdį.
Vandenys apsupo mane, visos Tavo
bangos ir vilnys ritosi per mane.
4 Tada galvojau: 'Esu atstumtas nuo
Tavęs, nebepamatysiu Tavo šventyk-
los!'
5 Vandenys apsupo mane ir grėsė ma-
no gyvybei, gelmės apgaubė mane, jū-
ros žolės vyniojosi apie mano galvą.
6 Aš nugrimzdau į jūros gelmes, žemė
uždarė mane savo skląsčiais. Bet Tu,
Viešpatie, mano Dieve, išvedei mane
gyvą iš gelmės.
7 Mano sielai alpstant, prisiminiau
Viešpatį ir mano malda pasiekė Tave
Tavo šventykloje.
8 Apgaulingų tuštybių garbintojai ap-
leidžia savo Gailestingąjį.
9 Bet aš, garsiai dėkodamas, atnešiu
Tau auką; ką pažadėjau – ištesėsiu. Iš-
gelbėjimas ateina iš Viešpaties!"
10 Viešpats įsakė, ir žuvis išspjovė Jo-
ną ant kranto.

3 Viešpats tarė Jonai antrą kartą:
2 "Eik į Ninevę, didį miestą, ir skelbk
jiems, ką tau liepiau".
3 Jona pakluso Viešpaties žodžiui ir
ėjo į Ninevę, kuri buvo labai didelis
miestas – reikėjo trijų dienų jį pereiti.
4 Jona ėjo per miestą vieną dieną. Jis
skelbė: "Dar keturiasdešimt dienų, ir
Ninevė bus sunaikinta".
5 Ninevės žmonės patikėjo Dievu ir
paskelbė pasninką ir nuo mažiausio
iki didžiausio apsisiautė ašutinėmis.
6 Kai ta žinia pasiekė Ninevės kara-
lių, jis pakilo iš savo sosto, nusivilko
savo drabužius, apsisiautė ašutine ir
atsisėdo pelenuose.
7 Ir jis išleido Ninevėje tokį įsakymą:
"Karalius ir jo didžiūnai skelbia: žmo-
nės ir gyvuliai, galvijai ir avys privalo
pasninkauti. Teneragauja jie nei mais-
to, nei vandens.
8 Žmonės ir gyvuliai turi apsidengti
ašutinėmis ir garsiai šauktis Dievo,
atsisakyti piktų kelių ir smurto.
9 Kas žino, gal Dievas pasigailės mū-
sų, atsileis Jo rūstybė ir mes nepražū-
sime?"
10 Dievas, pamatęs, kad jie atsisakė
savo piktų kelių, gailėjosi jų ir neįvyk-
dė to, ką buvo jiems sakęs.

4 Jonai tai labai nepatiko, ir jis su-
pyko.
2 Jona meldėsi: "Ak, Viešpatie, argi aš
taip nesakiau, kai dar buvau savo kraš-
te? Dėl to aš ir norėjau bėgti į Taršį,
žinodamas, kad esi maloningas Die-
vas, gailestingas, lėtas pykti, didžiai ge-
ras ir susilaikantis nuo bausmės.
3 Todėl, Viešpatie, meldžiu, paimk
mano gyvybę, nes man yra geriau
mirti negu gyventi".
4 Viešpats klausė: "Ar manai, kad tei-
singai pyksti?"
5 Jona išėjo iš miesto ir atsisėdo rytų
pusėje. Jis, pasistatęs ten stoginę, sė-
dėjo jos pavėsyje ir laukė, kas atsitiks
miestui.
6 Viešpats Dievas išaugino augalą, kad
jo šešėlis dengtų Jonos galvą ir išva-

duotų iš sielvarto. Jona labai džiaugė-
si augalu.
7 Bet kitą dieną, aušrai brėkštant,
Dievas paruošė kirmėlę, kuri pakan-
do augalą, ir tas nudžiūvo.
8 Saulei patekėjus, Dievas paruošė
svilinantį rytų vėją. Saulė spigino Jo-
nos galvą, jis alpo ir geidė sau mir-
ties, sakydamas: "Geriau man mirti
negu gyventi!"
9 Ir Dievas tarė Jonai: "Ar tu teisin-
gai pyksti dėl augalo?" Jis atsakė:
"Taip, teisingai pykstu, netgi iki mir-
ties".
10 Tada Viešpats tarė: "Tau gaila au-
galo, dėl kurio tu nei vargai, nei jo
auginai. Jis per vieną naktį užaugo ir
per vieną naktį pražuvo.
11 Argi Aš turėčiau nesigailėti Nine-
vės, šio didelio miesto, kuriame gyve-
na daugiau negu šimtas dvidešimt
tūkstančių žmonių, kurie nemoka at-
skirti dešinės nuo kairės, ir, be to,
daug gyvulių?"

MICHĖJO
PRANAŠYSTĖ

1 Viešpaties žodis, atėjęs Michėjui
iš Morešeto Judo karalių Joata-
mo, Achazo ir Ezekijo dienomis apie
Samariją ir Jeruzalę.
2 Klausykite, visos tautos, įsidėmėk,
žeme ir visa, kas joje yra. Viešpats
Dievas tebūna liudytojas prieš jus iš
savo šventyklos.
3 Štai Viešpats leidžiasi iš savo vietos
ir žengs žemės aukštumomis.
4 Kalnai po Juo tirps ir slėniai lydysis
lyg vaškas nuo ugnies, lyg vandenys,
tekantys nuo skardžio.
5 Visa tai dėl Jokūbo nusikaltimo ir
Izraelio nuodėmių. Kas yra Jokūbo
nusikaltimas? Ar ne Samarija? Kur
yra Judo namų aukštumos? Ar ne Je-
ruzalėje?
6 "Aš paversiu Samariją griuvėsių
krūva, padarysiu ją vynuogynų lauku,
nuritinsiu jos akmenis į slėnį ir ati-
dengsiu jos pamatus.
7 Visi jos drožiniai bus sudaužyti ir su-
deginti, visi stabai sunaikinti. Jie bu-
vo įgyti iš paleistuvių užmokesčio ir
jie vėl taps paleistuvių užmokesčiu".
8 Aš raudosiu ir dejuosiu, vaikščiosiu
basas ir nuogas, kauksiu kaip šakalai,
dejuosiu lyg pelėdos,
9 nes jos žaizda nepagydoma, ji pasie-
kė Judą, palietė mano tautos var-
tus – Jeruzalę.
10 Neskelbkite Gate, neverkite gar-
siai! Betleafroje voliokitės dulkėse!
11 Išeikite visi, Šafiros gyventojai, gė-
dingai apnuoginti! Zanano gyventojai,
pasilikite mieste, neišeikite! Betheze-
lyje raudos visi, netekę savo vietos.
12 Ko gero gali laukti Maroto gyven-
tojai? Juk nelaimė atėjo nuo Viešpa-
ties ir pasiekė Jeruzalės vartus.
13 Lachišo miesto gyventojai, kinkyki-
te žirgus ir bėkite! Jūs buvote Siono
dukteriai nuodėmės pradžia, nes ju-
myse atrasti Izraelio nusikaltimai.
14 Todėl jūs duosite dovanas Morešet-
gatui. Achzibo namai taps apgaule Iz-
raelio karaliams.

15 Marešos gyventojai, jums atvesiu
paveldėtoją, jis nueis iki Odolamo–
Izraelio šlovės.
16 Nusikirpk ir nusiskusk plaukus, liū-
dėdamas savo mylimų vaikų, tapk pli-
kas kaip erelis, nes jie išvesti iš tavęs
į nelaisvę.

2 Vargas tiems, kurie planuoja ne-
teisybes ir piktybę gulėdami lo-
vose, kad jas įvykdytų rytui išaušus,
nes jie turi tam galios.
2 Jie užsigeidžia laukų – ir pagrobia
juos, namų – ir atima juos. Jie apiplė-
šia žmogų ir jo namus, savininką ir jo
nuosavybę.
3 Todėl Viešpats taip sako: "Ruošiu
šitai giminei nelaimę ir jos nenusime-
site nuo savo sprandų, ir nevaikščio-
site, iškėlę galvas, nes laikas bus pik-
tas".
4 Tada sakys apie jus patarlę ir už-
trauks graudulingą raudą: "Mes esa-
me visiškai sunaikinti, mūsų tautos
nuosavybė atiteko svetimiems. Jis at-
ima žemę, išdalina mūsų laukus ki-
tiems".
5 Todėl tu neturėsi nė vieno, kuris,
mesdamas burtą, matuotų tau dalį
Viešpaties bendruomenėje.
6 Jie šaukia pranašams: "Nepranašau-
kite mums taip! To niekad nebus!"
7 Jūs, vadinami Jokūbo namais! Argi
Viešpaties dvasia apribota? Argi to-
kie Jo darbai? Argi mano žodžiai nė-
ra geri tiems, kurie elgiasi teisingai?
8 Tie, kurie buvo mano tauta, pakilo
kaip priešai! Jūs nutraukiate apsiaus-
tą nuo ramiai einančių keliu, visai ne-
galvojančių apie karą.
9 Mano tautos moteris išvarėte iš jų
gražių namų, iš jų vaikų amžiams at-
ėmėte mano šlovę.
10 Išeikite, nes ši šalis nėra poilsio vie-
ta. Ji buvo sutepta, todėl ji bus žiau-
riai sunaikinta.
11 Jei kas meluotų ir pataikautų, kal-
bėdamas apie *vyną ir stiprius* gėri-
mus, tas būtų priimtinas pranašas ši-
tiems žmonėms!
12 Aš surinksiu tave, Jokūbai, visą Iz-
raelio likutį, surinksiu kaip avis gar-
de, kaip bandą ganykloje, ir girdėsis
žmonių minios klegėjimas.
13 Pralaužėjas eis priekyje jų, jie pra-
silauš ir išeis pro vartus; jų karalius
eis pirma jų, o Viešpats visų priekyje.

3 Aš tariau: "Klausykite jūs, Jokū-
bo vadai, Izraelio namų kuni-
gaikščiai! Ar ne jūsų reikalas žinoti,
kas teisinga?
2 Tačiau jūs nekenčiate gero, o mylite
pikta; nulupate odą nuo mano žmo-
nių ir mėsą nuo jų kaulų.
3 Jūs ėdate mano tautos kūną, nulu-
pate jiems odą, sulaužote jų kaulus,
sukapojate į gabalus kaip puodui,
kaip mėsą katilui".
4 Tada jie šauksis Viešpaties, bet Jis
neatsakys jiems. Jis paslėps savo vei-
dą nuo jų, nes jie elgėsi piktai.
5 Taip sako Viešpats apie pranašus,
kurie suvedžioja mano tautą: "Jei jie
turi ką kramtyti dantimis, jie šaukia:
'Taika!', o tiems, kurie jiems nieko
neduoda, jie skelbia karą.
6 Todėl jums užeis naktis, kad neturė-
tumėte regėjimų, ir tamsa, kad nega-
lėtumėte burti. Saulė nusileis prana-
šams, jų dienos aptems.
7 Tada regėtojai bus sugėdinti ir bū-
rėjai užsičiaups, nes nebus atsakymo
iš Dievo".
8 Tačiau aš esu pilnas jėgos iš Viešpa-
ties dvasios, teisybės bei drąsos skelb-
ti Jokūbui jo nusikaltimą ir Izraeliui
jo nuodėmę.

[9] Klausykite, Jokūbo namų vadai, Iz-
raelio namų kunigaikščiai, kurie pa-
minate teisingumą ir iškraipote tiesą,
[10] kurie statote Sioną krauju ir Jeru-
zalę neteisybe!
[11] Jos vadai teisia už kyšius, kunigai
moko už atlyginimą, pranašai prana-
šauja už pinigus, tačiau jie remiasi
Viešpačiu, sakydami: "Argi Viešpa-
ties nėra tarp mūsų? Nelaimė mūsų
neužklups!"
[12] Dėl jūsų kaltės Sionas bus ariamas
laukas, Jeruzalė pavirs griuvėsiais, o
šventyklos kalnas apaugs mišku.

4 Paskutinėmis dienomis Viešpa-
ties namų kalnas tvirtai stovės
kaip aukščiausias kalnas. Jis iškils
aukščiau nei kalvos, tautos plauks į
jį.
[2] Daug tautų ateis ir sakys: "Ateikite,
eikime visi į Viešpaties kalną ir į Jo-
kūbo Dievo namus, kad Jis mus mo-
kytų savo kelių ir mes vaikščiotume
Jo takais!" Iš Siono išeis įstatymas, o
Viešpaties žodis – iš Jeruzalės.
[3] Jis teis daugelį tautų, sudraus toli
esančias galingas tautas. Tada jos per-
kals savo kardus į noragus ir ietis į
pjautuvus. Tauta nebekels kardo prieš
tautą ir jie nebesimokys kariauti.
[4] Kiekvienas saugiai sėdės po savo
vynmedžiu ir po savo figmedžiu, nie-
kieno negąsdinamas, nes kareivijų
Viešpats taip kalbėjo.
[5] Nes visos tautos vaikšto kiekviena
savo dievo vardu, tačiau mes vaikš-
čiosime Viešpaties, savo Dievo, var-
du visados ir per amžius.
[6] "Tuomet, – sako Viešpats, – Aš su-
rinksiu iš tremties raišuosius, išblaš-
kytuosius ir tuos, kuriuos varginau.
[7] Aš padarysiu raišuosius likučiu, toli
išsklaidytuosius – galinga tauta. Vieš-
pats bus jų karalius Siono kalne per
amžius.
[8] Tu, kaimenės bokšte, Siono dukters
tvirtove, tau bus sugrąžinta ankstes-
nė valdžia, Jeruzalės dukrai sugrįš ka-
ralystė!"
[9] Kodėl dabar taip garsiai šauki? Ar
neturi karaliaus? Ar žuvo tavo pata-
rėjas? Skausmai suėmė tave lyg gim-
dyvę.
[10] Raitykis ir dejuok iš skausmo kaip
gimdyvė, Siono dukra! Tu turėsi pa-
likti miestą ir gyventi atvirame lauke,
tu nueisi iki Babilono. Ten tu būsi iš-
gelbėta, nes Viešpats išpirks tave iš
priešo rankos.
[11] Susirinkusios prieš tave tautos sa-
ko: "Ji tebūna išniekinta, tepasigėri
Sionu mūsų akys!"
[12] Bet jos nežino Viešpaties minčių ir
nesupranta Jo sprendimų. Jis jas su-
rinks kaip pėdus į klojimą.
[13] Siono dukra, pakilk ir kulk. Aš pa-
darysiu tavo ragą geležinį, o kanopas
varines. Tu sudaužysi daug tautų, pa-
švęsi Viešpačiui, viso pasaulio valdo-
vui, jų grobį ir jų turtus.

5 Dabar surink kariuomenę, kad
kariautų su priešu, kuris apgulė
mus. Priešas trenks į veidą Izraelio
teisėjui!
[2] O tu, Efrata – Betliejau, nors esi
mažas tarp Judo miestų, bet iš tavęs
kils tas, kuris bus valdovu Izraelyje.
Jo kilmė siekia pradžios laikus, amži-
nybės dienas.
[3] Jis juos atiduos į vergiją, kol gim-
dančioji pagimdys. Tada jo brolių li-
kutis sugrįš į Izraelį.
[4] Jis stovės ir ganys juos Viešpaties
galia ir Viešpaties, savo Dievo, vardo
didybe. Jie saugiai gyvens, nes jis bus
didis iki žemės pakraščių.

5 Jis bus taika. Kai asirai įžengs į mū-
sų kraštą, mes pastatysime prieš juos
septynis ganytojus ir aštuonis kuni-
gaikščius.
6 Jie nuniokos Asirijos ir Nimrodo
kraštą kardu. Taip jis išlaisvins mus
asirams įsiveržus į mūsų kraštą.
7 Jokūbo likutis tarp daugelio tautų
bus kaip rasa, kuri ateina iš Viešpa-
ties, kaip lietus augalams, kuris nie-
ko nelauks iš žmonių ir nedės vilčių į
žmonių sūnus.
8 Jokūbo likutis tarp tautų bus kaip
liūtas tarp laukinių žvėrių, kaip jau-
niklis liūtas avių bandose, kuris įsi-
brovęs mindo, drasko, ir nėra galin-
čio išgelbėti.
9 Tu pakelsi savo ranką prieš prispau-
dėjus, ir visi tavo priešai žus!
10 "Tą dieną,–sako Viešpats,–Aš iš-
naikinsiu tavo žirgus, sudaužysiu ko-
vos vežimus;
11 sunaikinsiu miestus krašte ir su-
griausiu tvirtoves;
12 išnaikinsiu burtininkus tavo krašte,
ir nebebus tavyje žynių.
13 Aš išnaikinsiu jūsų drožinius ir sta-
tulas, kad nebegarbintumėte savo
rankų darbų;
14 išrausiu giraites tavo krašte ir nu-
siaubsiu miestus.
15 Užsirūstinęs ir įtūžęs atkeršysiu
tautoms, kurios neklausė manęs".

6 Klausykite, ką sako Viešpats:
"Susirinkite, bylinėkitės kalnų
akivaizdoje, kalvos tegirdi jūsų bal-
są!"
2 Girdėkite, kalnai, Viešpaties bylą,
jūs, tvirtieji žemės pamatai, Viešpa-
ties bylą su Jo tauta–Izraeliu:
3 "Mano tauta, ką tau padariau ir kuo
apsunkinau? Paliudyk prieš mane.
4 Aš juk išvedžiau tave iš Egipto ša-
lies, iš jos vergijos išpirkau tave; pa-
siunčiau Mozę, Aaroną ir Mirijamą
išlaisvinti tave.
5 Mano tauta, atsimink, ką buvo su-
manęs Balakas, Moabo karalius, ir ką
jam atsakė Balaamas, Beoro sūnus.
Pagalvok, kas vyko nuo Sitimo iki
Galgalos, kad pažintum Viešpaties
teisumą".
6 Su kuo man ateiti pas Viešpatį, nu-
silenkti aukštybių Dievui? Ar ateiti
su metinių veršių deginamosiomis au-
komis?
7 Ar Viešpats priims tūkstančius avi-
nų ir daugybę aliejaus? O gal man
atiduoti savo pirmagimį už nusikalti-
mus, savo kūno vaisių už savo nuodė-
mę?
8 Tau, žmogau, Jis pasakė, kas gera ir
ko Viešpats reikalauja iš tavęs: teisin-
gai elgtis, būti gailestingam ir vaikš-
čioti nuolankiai su Dievu.
9 Viešpaties balsas šaukia miestui
(išmintinga yra bijotis Tavo vardo):
"Klausykite skeptro ir To, kuris jį pa-
skyrė!
10 Ar dar tebėra nedorėlio namuose
nedorybės turtai ir pasibjaurėtinai su-
mažintas saikas?
11 Ar laikyti nekaltais tuos, kurie nau-
doja neteisingas svarstykles ir apgau-
lingus svarsčius?
12 Turtuoliai pilni smurto, gyventojai
kalba melą ir apgaulę.
13 Taigi ir Aš tave, Izraeli, bausiu dėl
tavo nuodėmių!
14 Tu valgysi, bet nepasisotinsi–liksi
alkanas. Ką sutaupysi, to neturėsi, o
jei ką išsaugosi–karai sunaikins.
15 Tu sėsi, bet nepjausi; spausi alyvas,
bet nesitepsi aliejumi; spausi vynuo-
ges, bet negersi vyno.
16 Jūs vykdote Omrio ir Achabo nuo-
status ir elgiatės pagal jų patarimus.

Todėl sunaikinsiu tave, o tavo gyven-
tojai taps pajuoka. Jūs kentėsite ma-
no tautos paniekinimą".

7 Vargas man, kaip nuskynus vasa-
ros vaisius, kaip nurinkus vynuo-
gių likučius: nėra jokios kekės paval-
gyti nė nunokusių figų, kurias taip
mėgstu!
2 Dingo geri žmonės krašte, nebėra
dorų žmonių. Jie visi tykoja kraujo,
spendžia pinkles broliui.
3 Jų rankos yra stropios piktam. Ku-
nigaikštis ir teisėjas reikalauja dova-
nų, o turtuolis reiškia savo nedorus
norus. Taip jie iškraipo teisingumą.
4 Jų geriausias yra kaip usnis, o do-
riausias kaip erškėčių tvora. Sąmyšio
diena artėja, pranašų žodžiai pildosi.
5 Netikėkite artimu, nepasitikėkite
draugu! Saugokis net tos, kuri guli
prie tavo šono.
6 Sūnus niekina tėvą, duktė sukyla
prieš motiną, marti prieš anytą; žmo-
gaus priešai yra jo paties namiškiai.
7 O aš ieškosiu Viešpaties, lauksiu sa-
vo išgelbėjimo Dievo! Mano Dievas
išklausys mane.
8 Nesidžiauk, mano priešė! Nors su-
klupau – atsikelsiu, nors sėdžiu tam-
soje – Viešpats yra mano šviesa.
9 Viešpaties rūstybę kęsiu, nes Jam
nusidėjau. Jis išspręs mano bylą ir bus
man teisingas – Jis išves mane į šviesą
ir aš matysiu Jo teisumą.
10 Mano priešai tai matys ir bus sugė-
dinti. Jie kalbėjo: "Kur yra Viešpats,
tavo Dievas?" Aš matysiu juos su-
tryptus gatvių purve.
11 Ateina dienos tavo sienoms atsta-
tyti, dienos tavo riboms praplėsti.
12 Tą dieną ateis pas tave iš visur: nuo
Asirijos iki Egipto, nuo Tyro iki Euf-
rato, nuo jūros iki jūros ir nuo kalno
iki kalno.
13 Tačiau kraštas virs dykyne dėl jo gy-
ventojų, dėl jų darbų vaisiaus.
14 Ganyk savo tautą, savo paveldo
avis, kurios vienišos gyvena Karmelio
miške. Tegul jos ganosi Basano ir Gi-
leado vešliuose laukuose kaip seno-
mis dienomis.
15 Parodysiu jums nuostabių dalykų,
kaip jums išeinant iš Egipto krašto.
16 Tautos, tai matydamos, susigės dėl
savo jėgos: nebenorės nei girdėti, nei
kalbėti.
17 Jos ris dulkes kaip gyvatės, kaip že-
mės kirmėlės išlįs iš savo skylių. Jos
bijos Viešpaties, mūsų Dievo, ir dre-
bės dėl Tavęs.
18 Kur yra toks Dievas kaip Tu, kuris
atleidžia kaltę savo išrinktosios tau-
tos likučiui? Jis nerūstauja per am-
žius, nes Jam patinka gailestingumas.
19 Jis pasigailės mūsų, sunaikins nusi-
kaltimus ir paskandins jūros gelmėse
visas mūsų nuodėmes.
20 Tu parodysi ištikimybę Jokūbui ir
gailestingumą Abraomui, kaip su
priesaika pažadėjai mūsų tėvams se-
nomis dienomis.

NAHUMO
PRANAŠYSTĖ

1 Sprendimas apie Ninevę. Nahu-
mo iš Elkašo regėjimo knyga.
2 Dievas pavydus ir Viešpats keršija.
Viešpats keršija ir atlygina savo prie-
šams.
3 Viešpats yra lėtas pykti ir didis savo
galia, Viešpats baudžia nusikaltėlį. Jis
eina viesule ir audroje, debesys yra
Jo kojų dulkės.
4 Jis sudraudžia jūrą, padaro ją sau-
suma ir visas upes išdžiovina. Sunyk-
sta Basanas bei Karmelis ir Libano
žiedas nuvysta.
5 Kalnai svyruoja prieš Jį, kalvos tirp-
sta. Žemė ir visa, kas joje gyvena,
dreba Jo akivaizdoje.
6 Kas gali atsilaikyti prieš Jo pyktį ir
kas gali ištverti Jo rūstybės įkarštį? Jo
rūstybė išsilieja kaip ugnis, Jis išvarto
uolas.
7 Viešpats yra geras, tvirtovė nelaimės
metu. Jis pažįsta tuos, kurie Juo pasi-
tiki.
8 Bet kaip galingas tvanas Jis sunai-
kins šią vietą, tamsa persekios Jo
priešus.
9 Kodėl jūs priešinatės Viešpačiui? Jis
visiškai sunaikins jus, ir nelaimė ne-
bepasikartos.
10 Jie susipynę kaip erškėčiai, girti
kaip girtuokliai, jie sudegs kaip sau-
sos ražienos!
11 Iš tavęs išėjo tas, kuris planuoja pik-
ta prieš Viešpatį – nedoras patarėjas.
12 Taip sako Viešpats: "Nors jie tvirti
ir gausūs, jie sunyks ir pradings. Nors
varginau tave, bet daugiau tavęs ne-
bevarginsiu.
13 Dabar sulaužysiu jos jungą, nuim-
siu nuo tavęs pančius ir sutraukysiu
juos".
14 Viešpats sako apie tave: "Tavo var-
das nebebus minimas! Aš tavo šven-
tyklų dievus – drožtus ir lietus – sunai-
kinsiu, o tau paruošiu kapą, nes ne-
tekai garbės".
15 Štai kalnuose kojos nešančio gerą
žinią, skelbiančio taiką. Judai, džiū-
gauk ir švęsk! Ištesėk pažadus, nes ta-
vyje nebevaikščios nedorėlis, jis visiš-
kai sunaikintas!

2 Tas, kuris daužo į gabalus, ateina
prieš tave. Budėk, stebėk kelią,
pasiruošk, sukaupk visas jėgas!
2 Viešpats atgaivina Jokūbo ir Izra-
elio didybę, nors priešai juos nusiau-
bė ir jų vynmedžių šakeles sulaužė.
3 Priešų skydai raudoni, karių apran-
ga skaisčiai raudonos spalvos. Kovos
vežimai žibės kaip liepsna, svyruos ie-
čių miškas.
4 Kovos vežimai lėks gatvėmis ir aikš-
tėmis tarsi žaibas.
5 Jis šauks savo drąsiuosius, jie sku-
bės klupdami, veršis prie sienos, bet
apgultis jau bus paruošta.
6 Upių vartai bus atidaryti, rūmai už-
imami.
7 Karalienė bus vedama į nelaisvę, o
jos tarnaitės dejuos kaip balandžiai ir
mušis į krūtinę.
8 Ninevė yra tvenkinys, iš kurio iš-
tekės vanduo. Jis šauks: "Sustokite,
sustokite!", bet niekas nekreips dė-
mesio.

[9] Plėškite sidabrą, plėškite auksą! Čia
turtų daugybė, nėra jiems galo!
[10] Ji tuščia, išplėšta ir sunaikinta. Šir-
dis alpsta, keliai dreba, visų veidai iš
baimės pabalę.
[11] Kur liūto buveinė, kur jaunų liūtų
ola, kur liūtukai, kurie nepažino bai-
mės?
[12] Liūtas plėšė ir smaugė savo jaunik-
liams ir liūtėms, jis grobiu pripildė
olas ir landas.
[13] "Aš esu prieš tave,–sako kareivijų
Viešpats.–Aš sudeginsiu tavo kovos
vežimus, tavo jaunuolius sunaikins
kardas. Tu neteksi grobio, niekas ne-
begirdės tavo pasiuntinių balso".

3 Vargas kruvinam miestui; jis pil-
nas klastos ir smurto, o plėšimai
jame nesiliauja!
[2] Botagų pliaukšėjimas ir ratų bilde-
sys! Šuoliais lekia žirgai, darda kovos
vežimai!
[3] Raitelis pakelia švytintį kardą ir
blykčiojančią ietį. Daugybė užmuštų,
krūvos negyvų, begalės lavonų! Jie
klupinėja, eidami per lavonus.
[4] Tai dėl daugybės paleistuvysčių ir
žavingų kerėtojų, kurios apraizgė tau-
tas ir gimines savo kerais.
[5] "Štai Aš esu prieš tave,–sako ka-
reivijų Viešpats.–Aš pastatysiu tave
nuogą prieš tautas ir karalystes;
[6] apdrabstysiu tave purvais, išniekin-
siu ir padarysiu tave gėdos stulpu.
[7] Kiekvienas, kuris tave matys, pasi-
trauks nuo tavęs, sakydamas: 'Ninevė
sunaikinta! Kas ją apraudos? Kas ją
nuramins?' "
[8] Ar tu geresnė už Tėbų miestą, kuris
buvo tarp upių, apsuptas vandenų?
[9] Jo stiprybė buvo Etiopija ir Egiptas,
tavo pagalbininkai–Putas ir Libija.
[10] O vis dėlto jis buvo ištremtas, pate-
ko nelaisvėn. Jo vaikai buvo sutraiš-
kyti gatvių kampuose, dėl jo garbin-
gųjų metė burtą, visi didžiūnai buvo
sukaustyti grandinėmis.
[11] Tu irgi būsi nugirdyta ir paniekinta
ieškosi prieglaudos.
[12] Visos tavo tvirtovės yra lyg figme-
džiai su ankstyvosiomis figomis; me-
džius papurčius, jos krinta į valgan-
čiojo burną.
[13] Tavo tauta kaip moterys: krašto
vartai bus plačiai priešams atverti,
ugnis suės tavo užkaiščius.
[14] Turėk vandens atsargų tvirtovėje.
Mink molį, gamink plytų tvirtovei su-
stiprinti!
[15] Ugnis ten praris tave, kardas nai-
kins tave kaip skėriai, nors jūsų pačių
būtų daug kaip skėrių ir vikšrų.
[16] Nors tavo pirklių yra tiek, kiek dan-
gaus žvaigždžių, jie kaip skėrių vikš-
rai išsiners ir nuskris!
[17] Tavo valdininkai ir vadai yra kaip
skėrių būrys, kuris guli, o saulei pate-
kėjus, nulekia, ir niekas nežino, kur
jis yra.
[18] Asirijos karaliau, tavo ganytojai
snaudžia ir kilmingieji miega, tauta
išsklaidyta kalnuose, nėra kas ją su-
renka.
[19] Tavo žlugimas nesustabdomas, žaiz-
da mirtina. Visi, išgirdę šią žinią apie
tave, ploja rankomis, nes tavo nedo-
rybė palietė visus.

HABAKUKO
PRANAŠYSTĖ

1 Regėjimas, kurį matė pranašas
Habakukas.
2 Viešpatie, kaip ilgai aš šauksiu, o
Tu neišklausysi, šauksiu apie smurtą,
o Tu negelbėsi!
3 Kodėl man leidi patirti nedorybę ir
vargą? Priespauda ir smurtas prieš
mane, visur kyla vaidai ir barniai.
4 Įstatymas nusilpo, į teisingumą ne-
kreipiama dėmesio, nedorėlis apsu-
ka teisųjį, teisme sprendimas iškrai-
pomas!
5 "Dairykitės tarp tautų ir įsidėmėkite,
didžiai stebėkitės, nes jūsų dienomis
darysiu darbą, kuriuo jūs netikėtumė-
te, jei jums kas apie tai pasakotų.
6 Aš sukelsiu chaldėjus, kurie siekia
užimti jiems nepriklausančias žemes,
kitų gyvenvietes.
7 Tai žiauri ir baisi tauta, jie patys nu-
sprendžia, kas teisu ir garbinga.
8 Jų žirgai greitesni už leopardus. Jie
plėšresni negu stepių vilkai. Raiteliai
išsiskleidžia, jie atjoja iš toli, jie
skrenda kaip erelis prie grobio.
9 Jie visi siekia smurto, jų veidai kaip
rytų vėjas, jie ima belaisvius kaip
smėlio smiltis.
10 Jie tyčiojasi iš karalių, šaiposi iš ku-
nigaikščių. Jie juokiasi iš tvirtovių, su-
pylę pylimus, jie jas paima.
11 Jie traukia tolyn kaip vėjas, viską
nualina. Jiems jėga – jų dievas".
12 Argi Tu nesi amžinasis Viešpats,
mano Dievas, mano Šventasis? Mes
nemirsime! Viešpatie, Tu juos pasky-
rei teismui, galingasis Dieve, Tu juos
paruošei bausmei.
13 Tavo akys tyros, jos negali maty-
ti pikto, negali žiūrėti į neteisybę.
Kodėl ramiai stebi piktadarius ir ty-
li, kai nedorėlis praryja teisesnį už
save?
14 Tu padarei žmones kaip jūros žu-
vis, kaip kirmėles, kurios neturi val-
dovo.
15 Jie iškelia juos meškere, ištraukia
savo tinklu, surenka bradiniu; todėl
jie patenkinti džiaugiasi.
16 Jie aukoja tinklui ir smilko bradi-
niui, nes jų dėka grobis gausus ir
maistas geras.
17 Argi jie nuolat tuštins tinklus ir žu-
dys tautas be pasigailėjimo?

2 Aš stovėsiu sargyboje, pakilsiu į
bokštą ir stebėsiu, ką Viešpats
man kalbės ir ką man atsakyti, kai
esu baramas.
2 Viešpats atsakydamas man tarė:
"Užrašyk regėjimą aiškiai ant plokš-
čių, kad jį galėtų perskaityti prabė-
gantis.
3 Regėjimas yra skirtam laikui, bet
galiausiai jis kalbės ir nemeluos. Jei
jis uždelstų – lauk, nes jis tikrai išsi-
pildys ir nevėluos.
4 Pasipūtėlio siela nėra dora, bet tei-
susis gyvens savo tikėjimu.
5 Kaip vynas yra apgaulingas, taip
išdidus žmogus – besotis. Jo gerklė
kaip mirusiųjų buveinė, nepasotina-
ma kaip mirtis, jis pavergia tautas ir
gimines.
6 Ar ne jie dainuos pašaipias dainas
ir sugalvos patarlių apie jį: 'Vargas

tam, kuris daugina tai, kas ne jo. Kaip
ilgai tai tęsis? Tu apkrauni save užstatų daugybe'.
7 Ar nepabus ir nepakils tie, kurie apiplėš tave, ar neprivers tavęs drebėti?
Tada tu tapsi jiems grobiu.
8 Kadangi tu apiplėšei daug tautų, dabar tave apiplėš visos likusios tautos – dėl pralieto kraujo ir padaryto smurto miestams ir visiems jų gyventojams.
9 Vargas tam, kuris godžiai siekia neteisingo pelno savo namams, kad susuktų lizdą aukštybėje, kad apsisaugotų nuo nelaimės!
10 Tu atnešei gėdą savo namams, naikindamas tautas, pats praradai gyvybę!
11 Akmuo iš sienos šauks, o medinės sijos jam atsakys:
12 'Vargas tam, kuris stato miestą krauju ir tvirtovę neteisybe'.
13 Tai ne kareivijų Viešpaties valia, kad tautos dirbtų ugniai ir giminės vargtų veltui.
14 Žemė bus pilna Viešpaties šlovės pažinimo kaip jūra pilna vandens.
15 Vargas tam, kuris pila savo artimui, ragindamas jį gerti, ir taip jį nugirdo, kad galėtų matyti jo nuogumą.
16 Tu prisipildei gėda vietoj garbės. Dabar gerk ir tu ir atidenk savo gėdą. Viešpats siunčia tau gėdos ir pažeminimo taurę.
17 Tave užgrius Libanui padarytas smurtas ir gyvulių grobimas gąsdins tave dėl žmonių kraujo ir kraštui, miestams bei visiems jų gyventojams padaryto smurto.
18 Kokia nauda iš drožinio, kurį drožėjas padarė? Ar iš lieto atvaizdo, melų mokytojo, kuriuo jo gamintojas pasitiki, darydamas nebylius stabus?
19 Vargas tam, kuris sako medžiui: 'Pabusk!', nebyliam akmeniui: 'Pajudėk!' Tiesa, jis aptrauktas auksu ir sidabru, tačiau jame nėra kvapo.
20 Bet Viešpats yra savo šventykloje, tenutyla visas pasaulis prieš Jį!"

3 Pranašo Habakuko malda:
2 "Viešpatie, girdėjau tavo kalbą ir nusigandau. Atnaujink ir apreikšk savo darbą metuose, savo rūstybėje prisimink gailestingumą.
3 Dievas atėjo iš Temano, Šventasis – nuo Parano kalno. Jo šlovė uždengė dangų ir žemė buvo pilna Jo gyriaus.
4 Spinduliuojančioje šviesoje Jis pasirodė. Iš Jo rankų ėjo šviesos spinduliai – Jo galybė.
5 Pirma Jo ėjo maras, degančios anglys po Jo kojomis.
6 Jis sustojo ir išmatavo žemę. Jis pažvelgė – išsigando tautos, susvyravo amžinieji kalnai, nusilenkė kalvos. Jo keliai amžini.
7 Aš mačiau Kusano palapines nelaimėje, Madiano krašto palapinių uždangos siūbavo.
8 Viešpatie, ar upės sukėlė Tavo kerštą, ar jūra sužadino įtūžį, ar srovės uždegė Tavo rūstybę, kad Tu važiavai žirgais ir išgelbėjimo vežimais?
9 Tavo lankas buvo apnuogintas, kaip buvai prisiekęs tautoms. Tu išraižei žemę upėmis.
10 Tave pamatę sudrebėjo kalnai, liejosi vanduo, gelmės balsas pasigirdo, ir ji kėlė rankas į aukštybes.
11 Saulė ir mėnulis sustojo, kai pasipylė Tavo šviečiančios strėlės ir suspindo ietys.
12 Įtūžęs Tu ėjai per žemę, užsirūstinęs trypei tautas.

13 Tu išėjai gelbėti savo tautos, gelbėti
savo pateptojo, sutrupinai nedorėlių
namų galvą, apuoginai juos nuo pa-
matų iki kaklo.
14 Tu pervėrei jo strėlėmis jo karius,
kai jie kaip audra ėjo išblaškyti ma-
nęs, džiūgaudami, kad galės slaptoje
praryti vargšą.
15 Tu su savo žirgais perėjai jūrą ga-
lingų vandenų paviršiumi.
16 Man tai girdint, drebėjo mano kū-
nas, virpėjo lūpos. Skausmas palietė
kaulus, buvau labai sukrėstas. Aš ra-
mus laukiu bausmės tiems, kurie už-
puolė mano tautą.
17 Nors figmedis nežydėtų ir nebūtų
vaisių ant vynmedžių ir alyvmedžių,
nors laukai neduotų derliaus, gar-
duose dingtų avys ir ožkos ir nebūtų
gyvulių tvartuose,
18 tačiau aš džiaugsiuosi Viešpačiu,
džiūgausiu savo išgelbėjimo Dievu!
19 Viešpats Dievas yra mano stiprybė.
Jis padarys mano kojas kaip elnių ir
leis man pasiekti aukštumas". *Choro
vadovui. Styginiais instrumentais.*

SOFONIJO
PRANAŠYSTĖ

1 Viešpaties žodis buvo suteiktas
Sofonijui, sūnui Kusio, sūnaus
Godolijo, sūnaus Amarijo, sūnaus
Ezekijo, viešpataujant Judo karaliui
Jozijui, Amono sūnui.
2 "Aš pašalinsiu visa nuo žemės pa-
viršiaus, – sako Viešpats, –
3 pašalinsiu žmones, gyvulius, padan-
gių paukščius, jūros žuvis, suklupimo
akmenis ir nedorėlius.
4 Aš pakelsiu savo ranką prieš Judą ir
Jeruzalės gyventojus, išnaikinsiu Ba-
alio likučius ir kartu su juo stabų ku-
nigus;
5 ir tuos, kurie ant stogų garbina dan-
gaus kareiviją, ir tuos, kurie, garbin-
dami Viešpatį, prisiekia Milkomu,
6 ir tuos, kurie, nusisukę nuo Viešpa-
ties, neieško Jo, net nesiteirauja apie
Jį".
7 Nutilkite Viešpaties akivaizdoje.
Viešpaties diena arti. Viešpats paruo-
šė auką, pakvietė svečius.
8 "Aukojimo dieną Aš nubausiu ku-
nigaikščius, karaliaus vaikus ir visus,
kurie dėvi svetimšalių drabužius.
9 Tą dieną nubausiu visus, kurie šoka
per slenkstį, smurtu ir apgaule pripil-
do savo valdovo namus.
10 Tą dieną, – sako Viešpats, – pagal-
bos šauksmas sklis nuo Žuvų vartų,
raudojimas iš antrojo kvartalo ir bai-
sus klyksmas nuo kalvų!
11 Raudokite, apsuptieji, nes sunai-
kinti visi prekybininkai, pražuvo si-
dabro keitėjai.
12 Aš su žibintais ieškosiu po Jeruzalę
ir nubausiu tuos, kurie sėdi ant savo
mielių, o širdyje mano: 'Viešpats ne-
darys nei gera, nei pikta'.
13 Jų turtas bus išplėštas ir namai liks
tušti. Jie pasistatys namus, bet negy-
vens juose, užveis vynuogynų, bet ne-
gers jų vyno.
14 Viešpaties didžioji diena skubiai ar-
tėja. Jau girdimas Viešpaties dienos

balsas. Tada graudžiai verks net kar-
žygiai!
15 Ta diena – rūstybės diena, diena
vargo ir suspaudimo, diena nelaimės
ir sunaikinimo, diena tamsos ir sute-
mų, diena debesų ir miglos,
16 diena trimito ir kovos šauksmo
prieš sutvirtintus miestus ir aukštus
bokštus.
17 Aš varginsiu žmones, jie vaikščios
kaip akli, nes nusidėjo Viešpačiui, jų
kraujas bus pralietas kaip dulkės, jų
kūnai bus išmesti kaip mėšlas".
18 Nei sidabras, nei auksas neišgelbės
jų Viešpaties rūstybės dieną, Jo pavy-
das lyg ugnis sunaikins visą kraštą ir
jo gyventojus.

2 Susirinkite, taip, susirinkite, ne-
mėgstama tauta,
2 kol dar nepriimtas sprendimas – die-
na praeis kaip pelai, – kol neužgriuvo
Viešpaties baisioji rūstybė, kol neat-
ėjo Viešpaties rūstybės diena!
3 Visi krašto romieji, kurie vykdote Jo
įsakymus, ieškokite Viešpaties, ieško-
kite teisumo, ieškokite nuolankumo!
Gal išvengsite Viešpaties rūstybės?
4 Gaza taps negyvenama vieta, o As-
kalonas – dykuma. Asdodo gyventojai
bus vidudienį išvaryti, Ekronas išrau-
tas su šaknimis.
5 Vargas jums, pajūrio gyventojai, ke-
retitų tauta! Viešpaties žodis prieš
jus: "Kanaane, filistinų šalie, Aš su-
naikinsiu tave, liksi be gyventojų".
6 Pajūrio kraštas taps avių ganyklomis
ir gardais.
7 Pajūris atiteks Judo namų likučiui:
prie jūros jie ganys bandas, o vakare
ilsėsis Askalone. Viešpats, jų Dievas,
aplankys juos ir parves jų ištremtuo-
sius.
8 "Aš girdėjau moabitų plūdimą ir
amonitų piktžodžiavimą, kai jie plū-
do mano tautą ir didžiavosi prieš jos
kraštą.
9 Todėl, kaip Aš gyvas, – sako kareivi-
jų Viešpats, Izraelio Dievas, – Moa-
bas taps Sodoma ir Amonas – Gomo-
ra, piktžolių laukais bei druskos duo-
bėmis ir tyrais per amžius. Mano tau-
tos likutis juos apiplėš ir pasisavins jų
kraštą".
10 Jie bus nubausti už išdidumą ir ka-
reivijų Viešpaties tautos plūdimą.
11 Baisus bus jiems Viešpats. Jis su-
naikins visus jų krašto dievus, tada
garbins Jį visos pagonių salos.
12 Jūs, etiopai, taip pat būsite žudomi
mano kardu.
13 Jis išties savo ranką į šiaurę ir su-
naikins Asiriją, pavers Ninevę dyky-
ne:
14 ji bus ganykla bandoms ir poilsio
vieta visiems žvėrims. Vanagai ir
apuokai nakvos ant kolonų, jų balsai
girdėsis languose. Slenksčiai bus nu-
niokoti, kedro lentos bus nuplėštos.
15 Džiūgavęs miestas, kuris taip sau-
giai gyveno, galvodamas: "Aš ir nie-
kas kitas!" Kuo jis pavirto? Dykyne,
gyvulių ganykla. Kiekvienas praeida-
mas švilps ir mos ranka.

3 Vargas maištingam, suteptam ir
pilnam smurto miestui!
2 Jis nepakluso balsui, nepriėmė pa-
mokymų, nepasitikėjo Viešpačiu, ne-
siartino prie savo Dievo.
3 Jo kunigaikščiai yra riaumojantys
liūtai, teisėjai – stepių vilkai, kurie
nieko nepalieka kitam.
4 Jo pranašai lengvabūdžiai ir neišti-
kimi, jo kunigai suteršė šventyklą ir
laužo įstatymą.
5 Teisus Viešpats yra jame, Jis nedaro
neteisybės, kas rytą ištikimai apreiš-

kia savo teisingumą. Tačiau neteisieji
nepažįsta gėdos.
6 “Aš išnaikinau tautas. Jų bokštai su-
griauti, jų gatvės tuščios, niekas jomis
nebevaikščioja. Jų miestai nusiaubti,
be gyventojų.
7 Aš tariau: ‘Tu, Jeruzale, bijosi ma-
nęs ir priimsi mano pamokymą’, kad
nesunaikinčiau jų, kaip grasinau. Ta-
čiau jie vis labiau nusikalto.
8 Laukite manęs, – sako Viešpats, –
laukite tos dienos, kai pakilsiu plėšti.
Aš nusprendžiau surinkti tautas, su-
telkti karalystes, išlieti ant jų savo
rūstybę. Mano pavydo ugnis sunai-
kins visą žemę.
9 Tada Aš duosiu tautoms tyrą kalbą,
kad jos visos galėtų šauktis Viešpa-
ties ir vieningai Jam tarnauti.
10 Iš anapus Etiopijos upių ateis
mano išsklaidytieji ir atneš man au-
kų.
11 Tuomet nebereikės tau gėdytis sa-
vo darbų, kuriais maištavai prieš ma-
ne. Aš pašalinsiu tavyje pasipūtėlius,
tu nebesididžiuosi mano šventajame
kalne.
12 Aš paliksiu tavyje nuolankius ir nu-
sižeminusius, kurie pasitikės Viešpa-
ties vardu.
13 Izraelio likutis elgsis teisingai,
vengs melo ir klastos. Jie gyvens ra-
miai ir be baimės”.
14 Giedok garsiai, Siono dukra! Šauk,
Izraeli! Linksminkis ir džiūgauk visa
širdimi, Jeruzalės dukra!
15 Viešpats panaikino tavo nuospren-
dį, pašalino tavo priešus. Viešpats, Iz-
raelio Karalius, yra su tavimi – tu ne-
bematysi pikta.
16 Tą dieną sakys Jeruzalei: “Nebi-
jok!”, ir Sionui: “Nenuleisk rankų!”
17 Viešpats, tavo Dievas, esantis tavy-
je, yra galingas. Jis išgelbės, Jis
džiaugsis tavimi, atgaivins tave savo
meile ir džiūgaus dėl tavęs giedoda-
mas.
18 “Aš pašalinsiu nelaimes ir panieką,
19 saugosiu tave nuo prispaudėjų, pa-
dėsiu raišam, surinksiu išsklaidytuo-
sius, jų gėdą paversiu garbe.
20 Tada, surinkęs jus, parvesiu namo.
Aš jus išaukštinsiu ir suteiksiu jums
vardą visose žemės tautose, kai par-
vesiu jūsų ištremtuosius, jums pa-
tiems matant”, – sako Viešpats.

AGĖJO
PRANAŠYSTĖ

1 Antraisiais karaliaus Darijaus
metais, šešto mėnesio pirmą die-
ną, Viešpats kalbėjo per pranašą
Agėją Salatielio sūnui Zorobabeliui,
Judo valdytojui, ir Jozadako sūnui Jo-
zuei, vyriausiajam kunigui, sakyda-
mas:
2 “Taip sako kareivijų Viešpats: ‘Žmo-
nės kalba, kad dar neatėjo laikas at-
statyti Viešpaties namus’ ”.
3 Tada Viešpats kalbėjo per pranašą
Agėją:
4 “Ar laikas jums gyventi lentomis ap-
muštuose namuose, kai šventykla te-
beguli griuvėsiuose?
5 Todėl dabar taip sako kareivijų

Viešpats: 'Apsvarstykite savo kelius!
6 Jūs daug pasėjate, bet mažai pjaunate; valgote, bet nepasisotinate; geriate, bet troškulio nenumalšinate. Jūs apsirengiate, bet nesušylate; o kas dirba už algą, deda ją į kiaurą maišą'.
7 Taip sako kareivijų Viešpats: 'Apsvarstykite savo kelius!
8 Eikite į kalnus, parsigabenkite medžių ir statykite namus. Aš juos pamėgsiu ir būsiu pašlovintas.
9 Jūs tikėjotės daug, o gavote mažai; parsigabenote į namus, o Aš sunaikinau. Kodėl? – sako kareivijų Viešpats. – Dėl to, kad mano namai guli griuvėsiuose, o jūs skubate statyti savo namus.
10 Todėl dangus sulaikė rasą, o žemė neduoda derliaus.
11 Aš pašaukiau sausrą lygumoms ir kalnams, javams, vynui, aliejui ir viskam, kas auga laukuose, gyvuliams bei žmonėms ir jų visiems darbams' ".
12 Tada Salatielio sūnus Zorobabelis ir Jozadako sūnus Jozuė, vyriausiasis kunigas, ir visas tautos likutis pakluso Viešpaties, savo Dievo, balsui ir pranašo Agėjo žodžiams, kai Viešpats, jų Dievas, jį siuntė. Ir tauta bijojo Viešpaties.
13 Agėjas, Viešpaties pasiuntinys, skelbė tautai Viešpaties žodžius: "Aš esu su jumis, – sako Viešpats".
14 Viešpats pažadino Salatielio sūnaus Zorobabelio, Judo valdytojo, Jozadako sūnaus Jozuės, vyriausiojo kunigo, ir tautos likučio dvasią. Jie atėjo ir ėmėsi darbo prie kareivijų Viešpaties, savo Dievo, namų
15 šešto mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną, antrais karaliaus Darijaus metais.

2 Septinto mėnesio dvidešimt pirmą dieną Viešpats vėl kalbėjo per pranašą Agėją:
2 "Sakyk Salatielio sūnui Zorobabeliui, Judo valdytojui, ir Jozadako sūnui Jozuei, vyriausiajam kunigui, bei tautos likučiui:
3 'Kas iš jūsų matė šiuos namus pirmykštėje šlovėje? Kaip jie jums dabar atrodo? Ar jie neatrodo jums mažos vertės?
4 Bet būk drąsus, Zorobabeli, – sako Viešpats. – Būk drąsus, Jozue, Jozadako sūnau, vyriausiasis kunige! Būkite drąsūs, visi krašto žmonės! Dirbkite! Aš esu su jumis, – sako kareivijų Viešpats. –
5 Kaip jums pažadėjau išeinant iš Egipto, taip ir dabar mano dvasia yra tarp jūsų. Nebijokite!'
6 Nes taip sako kareivijų Viešpats: 'Netrukus Aš dar kartą sudrebinsiu dangus ir žemę, jūrą ir sausumą.
7 Aš supurtysiu visas tautas ir visų tautų laukiamasis ateis. Ir Aš pripildysiu šiuos namus šlove, – sako kareivijų Viešpats'.
8 'Mano yra sidabras ir mano – auksas', – sako kareivijų Viešpats.
9 'Šitų paskutinių namų šlovė bus didesnė už pirmųjų. Šioje vietoje Aš suteiksiu ramybę savo tautai', – sako kareivijų Viešpats".
10 Antraisiais Darijaus metais, devinto mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną, Viešpats kalbėjo pranašui Agėjui:
11 "Pasiklausk kunigų apie įstatymą, sakydamas:
12 'Jei kas neša pašvęstą mėsą savo drabužio skverne ir skvernu paliečia duoną, viralą, vyną, aliejų ar bet kokį valgį, ar tas maistas tampa šventu?' "
Kunigai atsakė: "Ne".

[13] Agėjas vėl klausė: "Jei kas susite-
pęs lavonu, paliečia ką nors iš tų da-
lykų, ar tai tampa sutepta?" Kunigai
atsakė: "Taip".
[14] Tada Agėjas tarė: "Tokia yra ši tau-
ta ir šie žmonės mano akivaizdoje, -
sako Viešpats. - Ir tokie yra jų visi
darbai, ir tai, ką jie aukoja, yra su-
tepta.
[15] Dabar stebėkite, kas vyko iki šios
dienos, kai dar nebuvo padėtas ak-
muo Viešpaties šventykloje.
[16] Jūs ateidavote prie dvidešimties
saikų javų krūvos, o atrasdavote tik
dešimt. Priėję prie spaustuvo pasi-
semti penkiasdešimt saikų, terasda-
vote dvidešimt.
[17] Aš naikinau jūsų darbą sausra, pe-
lėsiais ir kruša, bet jūs negrįžote pas
mane, - sako Viešpats. -
[18] Dabar stebėkite nuo šios dienos,
nuo devinto mėnesio dvidešimt ket-
virtos dienos, kai buvo padėtas Vieš-
paties šventyklos pamatas.
[19] Ar dar yra sėklos aruode? Vynme-
dis, figmedis, granatmedis ir alyvme-
dis dar neneša vaisiaus. Nuo šios die-
nos Aš jus laiminsiu!"
[20] Viešpats vėl kalbėjo Agėjui dvide-
šimt ketvirtą mėnesio dieną:
[21] "Sakyk Zorobabeliui, Judo valdy-
tojui: 'Aš supurtysiu dangų ir žemę,
[22] nuversiu karalysčių sostus ir sunai-
kinsiu pagonių karalysčių galybę. Aš
apversiu kovos vežimus ir tuos, kurie
juose sėdi, žirgai ir raiteliai kris nuo
kardo.
[23] Tą dieną paimsiu tave, Zorobabeli,
Salatielio sūnau, mano tarne, ir pa-
darysiu tave antspaudo žiedu, nes Aš
tave išsirinkau, - sako kareivijų Vieš-
pats' ".

ZACHARIJO
PRANAŠYSTĖ

1 Antraisiais Darijaus metais, aš-
tuntą mėnesį, Viešpats kalbėjo
Zacharijui, Ido sūnaus Barachijo sū-
nui, sakydamas:
[2] "Viešpats buvo labai užsirūstinęs
ant jūsų tėvų.
[3] Todėl sakyk jiems: 'Taip sako karei-
vijų Viešpats: 'Gręžkitės į mane, tai
Aš gręšiuosi į jus.
[4] Nebūkite kaip jūsų tėvai, kuriems
prieš tai buvę pranašai skelbė: 'Taip
sako kareivijų Viešpats: 'Nusisukite
nuo savo piktų kelių ir darbų!' Bet jie
neklausė ir nekreipė dėmesio, - sako
Viešpats. -
[5] Jūsų tėvų nebėra ir pranašai ne-
gyvena per amžius,
[6] bet mano žodžiai ir nuostatai, ku-
riuos buvau paskelbęs savo tarnams
pranašams, pasivijo jūsų tėvus. Jie
sugrįžo ir sakė: 'Kaip kareivijų Vieš-
pats sumanė mums padaryti pagal
mūsų kelius ir darbus, taip Jis ir pa-
sielgė' ".
[7] Antraisiais Darijaus metais, vienuo-
likto mėnesio dvidešimt ketvirtą die-
ną, Viešpats kalbėjo pranašui Zacha-
rijui, Ido sūnaus Barachijo sūnui.
[8] Naktį aš regėjau vyrą. Jis sėdėjo ant
sarto žirgo, kuris stovėjo tarp mirtų

dauboje; už jo buvo sartų, margų ir
baltų žirgų.
9 Aš paklausiau: "Kas jie, mano Vieš-
patie?" Angelas, kuris kalbėjo su ma-
nimi, atsakė: "Aš tau paaiškinsiu".
10 Vyras, kuris stovėjo tarp mirtų, ta-
rė: "Viešpats siuntė juos apvaikščioti
žemę".
11 Jie atsakė Viešpaties angelui, sto-
vinčiam tarp mirtų: "Mes apvaikščio-
jome žemę – visur ramybė ir taika".
12 Viešpaties angelas klausė: "Karei-
vijų Viešpatie, kiek dar laiko nepasi-
gailėsi Jeruzalės ir Judo miestų, prieš
kuriuos rūstinaisi septyniasdešimt
metų?"
13 Viešpats gerais ir paguodžiančiais
žodžiais atsakė su manimi kalban-
čiam angelui.
14 Angelas, kuris kalbėjo su manimi,
tarė: "Skelbk: 'Taip sako kareivijų
Viešpats: 'Mano pavydas dėl Jeruza-
lės ir Siono yra didelis.
15 Ir Aš labai supykęs ant tautų, ku-
rios jaučiasi saugios. Kai Aš buvau
truputį supykęs, jos padidino jūsų
vargus'.
16 Todėl taip sako Viešpats: 'Aš pasi-
gailėsiu Jeruzalės, mano šventykla
bus statoma joje.
17 Mano miestai bus perpildyti gėry-
bių. Viešpats paguos Sioną, vėl išsi-
rinks Jeruzalę' ".
18 Pakėlęs akis, pamačiau: štai buvo
keturi ragai!
19 Aš klausiau angelą, kuris su mani-
mi kalbėjo: "Ką reiškia šitie ragai?"
Jis atsakė: "Šitie ragai išsklaidė Izra-
elį, Judą ir Jeruzalę".
20 Po to Viešpats parodė man keturis
kalvius.
21 Aš klausiau: "Ką šitie darys?" Jis
atsakė: "Ragai išsklaidė Judą taip,
kad niekas nebegalėjo pakelti galvos.
O šitie atėjo numušti ragus toms tau-
toms, kurios pakėlė ragus prieš Judo
žemę, kad ją išsklaidytų".

2 Pakėlęs akis, pamačiau vyrą, ku-
ris laikė rankoje matavimo virvę.
2 Aš paklausiau: "Kur tu eini?" Jis
man atsakė: "Matuoti Jeruzalės, kad
sužinočiau jos plotį ir ilgį".
3 Angelas, kalbėjęs su manimi, išėjo
priekin, o kitas angelas atėjo priešais
jį.
4 Jis tarė anam: "Bėk, pranešk šiam
jaunuoliui, kad Jeruzalėje bus gyve-
nama ir už miesto sienų dėl daugybės
žmonių ir gyvulių".
5 "Aš, – sako Viešpats, – būsiu jai ug-
nies siena ir būsiu šlovė joje.
6 Bėkite iš šiaurės krašto, – sako Vieš-
pats, – nes Aš jus išsklaidžiau į visas
keturias puses, – sako Viešpats. –
7 Gelbėkis, Sione, gyvenantis su Babi-
lono dukterimi!"
8 Taip sako kareivijų Viešpats, kurio
šlovė siuntė mane pas tautas, kurios
plėšė jus: "Kas paliečia jus, paliečia
mano akies vyzdį!
9 Aš pakelsiu ranką prieš juos, ir jie
taps savo tarnų grobiu. Tada jūs ži-
nosite, kad kareivijų Viešpats siuntė
mane.
10 Džiūgauk ir būk linksma, Siono
dukra, nes Aš ateinu ir gyvensiu ta-
vyje, – sako Viešpats. –
11 Tuomet daug tautų prisijungs prie
Viešpaties ir taps mano tauta. Aš gy-
vensiu tavyje ir tu žinosi, kad kareivi-
jų Viešpats siuntė mane pas tave.
12 Viešpats vėl valdys Judą, kaip savo
paveldą šventame krašte, ir Jeruzalė
vėl taps išrinktuoju miestu.
13 Tenutyla kiekvienas kūnas Viešpa-
ties akivaizdoje, nes Jis pakilo iš savo
šventos buveinės".

3 Jis man parodė vyriausiąjį kunigą
Jozuę, stovintį prie Viešpaties
angelo. Šėtonas stovėjo jo dešinėje,
kad jam pasipriešintų.
2 Viešpats tarė šėtonui: "Viešpats, kuris išsirinko Jeruzalę, tesudraudžia tave, šėtone! Argi šitas ne nuodėgulis,
ištrauktas iš ugnies?"
3 Jozuė stovėjo prie angelo, apsivilkęs nešvariais drabužiais.
4 Angelas sakė stovintiems prie jo:
"Nuvilkite nuo jo nešvarius drabužius!" O jam jis tarė: "Štai aš pašalinau tavo kaltę, dabar aprengiu tave
puošniais rūbais!"
5 Jis liepė: "Uždėkite jam ant galvos
švarią mitrą!" Jie uždėjo jam mitrą ir
apvilko rūbais. Viešpaties angelas
stovėjo šalia.
6 Viešpaties angelas kalbėjo Jozuei:
7 "Taip sako kareivijų Viešpats: 'Jei
vaikščiosi mano keliais ir atliksi tarnystę, tada teisi mano namus ir prižiūrėsi mano kiemus. Aš suteiksiu tau
vietą tarp tų, kurie čia stovi.
8 Klausykis, Jozue, vyriausiasis kunige, tu ir tavo draugai, žymūs žmonės,
kurie sėdi su tavimi. Aš atvesiu savo
tarną – Atžalą.
9 Štai akmenį padėjau Jozuės akivaizdoje. Tame akmenyje yra septynios akys. Aš įrėšiu jame įrašą, –
sako kareivijų Viešpats, – ir pašalinsiu šito krašto kaltę per vieną dieną.
10 Tą dieną, – sako kareivijų Viešpats, – jūs kviesite vienas kitą po vynmedžiu ir figmedžiu' ".

4 Angelas, kuris kalbėjo su manimi, vėl sugrįžo ir žadino mane,
kaip žmogus žadinamas iš miego.
2 Jis klausė: "Ką matai?" Aš atsakiau:
"Matau auksinę žvakidę, aliejaus indą jos viršuje ir septynias lempas su
septyniais vamzdeliais.
3 Prie jos yra du alyvmedžiai: vienas
aliejaus indo dešinėje, o kitas kairėje".
4 Aš klausiau angelo, kuris kalbėjo su
manimi: "Kas tai yra, mano viešpatie?"
5 Angelas atsakė: "Ar nežinai, kas tai
yra?" Aš atsakiau: "Ne, mano viešpatie".
6 Jis tarė: "Tai yra Viešpaties žodis Zorobabeliui: 'Ne galybe ir ne jėga, bet
mano dvasia, – sako kareivijų Viešpats' ".
7 Kas esi, didis kalne? Zorobabelio
akivaizdoje tu pavirsi lyguma! Jis padės paskutinį akmenį, skambant
džiaugsmo šūksniams: "Malonė, malonė jam".
8 Viešpats kalbėjo man:
9 "Zorobabelio rankos padėjo pamatus šiems namams, ir jo rankos užbaigs juos. Tada žinosi, kad kareivijų
Viešpats siuntė mane pas jus.
10 Kurie paniekino mažą pradžią,
džiaugsis, matydami paskutinį akmenį Zorobabelio rankoje. Septynios
lempos yra septynios Viešpaties akys,
kurios viską stebi žemėje".
11 Aš klausiau angelą: "Kas yra šitie
du alyvmedžiai žvakidės dešinėje ir
kairėje?"
12 Aš antrą kartą klausiau jį. "Kas yra
tos dvi alyvmedžių šakelės prie auksinių vamzdelių, kuriais teka aliejus?"
13 Jis klausė manęs: "Ar nežinai, kas
tai yra?" Aš atsakiau: "Ne, mano
viešpatie".
14 Jis tarė: "Šie du yra pateptieji, kurie stovi prie visos žemės Viešpaties".

5 Aš pakėliau akis ir regėjau skrendantį raštų ritinį.
2 Angelas klausė: "Ką matai?" Aš at-

sakiau: "Matau skrendantį ritinį dvi-
dešimties uolekčių ilgio ir dešimties
pločio".
3 Angelas aiškino: "Tai prakeikimas,
einantis per visą žemę. Kiekvienas va-
gis ir melagingai prisiekiantis bus tei-
siamas pagal tai, kaip ten parašyta.
4 'Aš jį pasiunčiau, – sako kareivijų
Viešpats, – į vagies namus ir į melagin-
gai prisiekiančio mano vardu namus,
kad juos sunaikintų iš pamatų' ".
5 Po to angelas, kuris kalbėjo su ma-
nimi, išėjo priekin ir man tarė: "Pa-
kelk savo akis ir pažiūrėk, ką matai".
6 Aš klausiau: "Kas tai yra?" Angelas
atsakė: "Tai indas, kuris vaizduoja vi-
so krašto nuodėmę".
7 Švininis dangtis pakilo, ir štai inde
sėdėjo moteris.
8 Angelas tarė: "Tai nedorybė". Jis ją
įstūmė atgal į indą ir uždengė.
9 Pakėlęs akis, pamačiau dvi moteris.
Vėjas buvo jų sparnuose, kurie buvo
panašūs į gandro sparnus. Jos pakėlė
indą aukštyn.
10 Aš klausiau angelo: "Kur jos neša
indą?"
11 Jis atsakė: "Senaaro krašte jam bus
pastatyti namai. Ten jis bus padėtas
ant savo pamato".

6 Pakėlęs akis, pamačiau iš dviejų
kalnų tarpo išvažiuojančius ketu-
ris vežimus. Tie kalnai buvo variniai.
2 Pirmojo kovos vežimo žirgai buvo
sarti, antrojo vežimo – juodi,
3 trečiojo – balti, o ketvirtojo – kerši ir
bėri.
4 Aš klausiau angelo: "Kas tai yra,
mano viešpatie?"
5 Angelas man atsakė: "Tai keturios
dangaus dvasios. Jos buvo visos že-
mės Viešpaties akivaizdoje ir dabar
išvažiuoja.
6 Juodi žirgai eis į šiaurės šalį, ir balti
eis paskui juos. Kerši žirgai eis į pie-
tų šalį".
7 Bėri žirgai nerimavo, norėjo išvaži-
nėti visą žemę. Angelas jiems sakė:
"Eikite ir važinėkite po žemę!" Jie
padarė tai.
8 Dabar jis tarė man: "Kurie išvažia-
vo į šiaurės kraštą, nuramino mano
dvasią toje šalyje".
9 Ir Viešpats tarė man:
10 "Paimk iš tremtinių, sugrįžusių iš
Babilono – Heldajo, Tobijo bei Jeda-
jo – aukso bei sidabro ir eik su juo tą
pačią dieną į Sofonijo sūnaus Jozijo
namus.
11 Padirbdink iš to sidabro ir aukso
karūną ir, uždėjęs ją ant Jozadako sū-
naus Jozuės, vyriausiojo kunigo, gal-
vos,
12 sakyk: 'Taip sako kareivijų Vieš-
pats: 'Štai vyras, kurio vardas Atžala.
Jis išaugs iš savo vietos ir pastatys
Viešpaties šventyklą.
13 Jis garbingai sėdės soste ir valdys
kraštą. Bus ir kunigas savo soste, ir
jie abu taikiai sutars'.
14 Karūna bus padėta Viešpaties šven-
tykloje Helemo, Tobijo, Jedajo ir So-
fonijo sūnaus Heno atminimui.
15 Iš tolimų kraštų atėję žmonės pa-
dės statyti Viešpaties šventyklą. Tada
žinosite, kad kareivijų Viešpats siun-
tė mane pas jus. Tai įvyks, jei uoliai
klausysite Viešpaties, savo Dievo".

7 Ketvirtaisiais karaliaus Darijaus
metais, devinto mėnesio ketvirtą
dieną, Viešpats kalbėjo Zacharijui,
2 kai Betelio gyventojai siuntė Sare-
serį ir Regemelechą su jų žmonėmis
melstis Viešpačiui
3 ir kareivijų Viešpaties kunigų bei
pranašų paklausti: "Ar man pasnin-

kauti ir verkti penktąjį mėnesį, kaip
tai dariau daugelį metų?"
[4] Kareivijų Viešpats atsakė man:
[5] "Sakyk viso krašto žmonėms ir kunigams: 'Kai pasninkavote ir gedėjote penktąjį ir septintąjį mėnesį per šituos septyniasdešimt metų, ar jūs man pasninkavote?
[6] O kai valgote ir geriate, ar ne sau valgote ir geriate?'
[7] Argi ne tokius pat žodžius Viešpats skelbė per ankstesniuosius pranašus, kai Jeruzalė buvo dar nesunaikinta ir jos aplinkiniai miestai, pietų kraštas ir žemuma tebebuvo apgyventa?"
[8] Viešpats kalbėjo Zacharijui:
[9] "Taip kalbėjo kareivijų Viešpats: 'Teiskite teisingai ir būkite pasigailintys bei užjaučiantys vienas kitą!
[10] Neskriauskite našlių ir našlaičių, ateivių ir beturčių. Nemąstykite pikta savo širdyse prieš savo brolį'.
[11] Bet jie nepaisė to, atkakliai priešinosi ir užsikimšo ausis, kad negirdėtų.
[12] Jie sukietino savo širdį kaip akmenį, kad negirdėtų įstatymo ir žodžių, kuriuos kareivijų Viešpats siuntė savo dvasia per ankstesniuosius pranašus. Todėl išsiliejo kareivijų Viešpaties rūstybė.
[13] Jis šaukė, bet jie neatsiliepė. 'Todėl ir Aš neatsiliepiau jiems šaukiant,—sako kareivijų Viešpats.—
[14] Aš išblaškiau juos po visas tautas, kurių jie nepažino. Kraštas, kurį jie paliko, virto dykuma—niekas nebekeliaudavo per jį. Jie pavertė tą puikų kraštą dykuma' ".

8 Kareivijų Viešpats kalbėjo:
[2] "Taip sako kareivijų Viešpats: 'Didelis mano pavydas dėl Siono, labai užsirūstinęs pavydžiu dėl jo'.
[3] Taip sako Viešpats: 'Aš sugrįžau į Sioną ir gyvensiu Jeruzalėje. Jeruzalė bus vadinama tiesos miestu, o kareivijų Viešpaties kalnas—šventu kalnu'.
[4] Taip sako kareivijų Viešpats: 'Seneliai ir senelės sėdės Jeruzalės gatvėse su lazda rankoje dėl senatvės.
[5] Miesto aikštės bus pilnos žaidžiančių berniukų ir mergaičių'.
[6] Taip sako kareivijų Viešpats: 'Jei šiomis dienomis tautos likučiui tai atrodo neįmanomas dalykas, ar ir man tai neįmanoma?—sako kareivijų Viešpats'.
[7] Taip sako kareivijų Viešpats: 'Aš išgelbėsiu savo tautą ir parvesiu ją iš rytų ir vakarų.
[8] Jie gyvens Jeruzalėje ir bus mano tauta, o Aš būsiu jų Dievas tiesoje ir teisume'.
[9] Taip sako kareivijų Viešpats: 'Tesustiprėja jūsų rankos, kurie girdite šiomis dienomis žodžius pranašų, buvusių tą dieną, kai dėjo pamatus kareivijų Viešpaties šventyklai.
[10] Iki tol žmogus negaudavo atlyginimo nei už savo darbą, nei už gyvulį. Priešai užpuldinėjo įeinančius ir išeinančius miesto gyventojus, nes Aš sukėliau žmones vieną prieš kitą.
[11] Bet dabar Aš nebesielgsiu su tautos likučiu kaip iki šiol,—sako kareivijų Viešpats.—
[12] Pasėliai klestės, vynmedis neš vaisių, laukai duos derlių ir dangus—rasą. Visa tai Aš duosiu šitos tautos likučiui.
[13] Judo ir Izraelio namai, jūs buvote prakeikimu tautose. Dabar jus išgelbėsiu ir jūs būsite palaiminimu. Nebijokite! Stiprios tebūna jūsų rankos!'
[14] Taip sako kareivijų Viešpats: 'Kaip Aš nusprendžiau bausti jus, kai jūsų tėvai užrūstino mane, ir negailėjau jūsų,

[15] taip dabar Aš nusprendžiau daryti
gera Jeruzalei ir Judo namams. Tad
nebijokite!
[16] Štai ką turite daryti: kalbėkite tiesą
vienas kitam ir teisingai teiskite.
[17] Neplanuokite pikto vienas prieš ki-
tą savo širdyje! Venkite klastingos
priesaikos, nes viso to nekenčiu! – sa-
ko Viešpats' ".
[18] Viešpats kalbėjo man, sakydamas:
[19] "Taip sako kareivijų Viešpats: 'Ket-
virto, penkto, septinto ir dešimto mė-
nesio pasninkų dienos bus Judo gy-
ventojų džiaugsmas, linksmybė ir iš-
kilmingos šventės, tik mylėkite tiesą
ir taiką!'
[20] Taip sako kareivijų Viešpats: 'Ateis
tautos ir daugelio miestų gyventojai.
[21] Vieno miesto gyventojai kalbės ki-
to miesto gyventojams: 'Eikime drau-
ge melstis Viešpačiui ir ieškoti karei-
vijų Viešpaties'.
[22] Daug tautų ir giminių ateis Jeruza-
lėn ieškoti kareivijų Viešpaties ir
melstis Viešpačiui'.
[23] Taip sako kareivijų Viešpats: 'Tuo-
met dešimt vyrų iš įvairių tautų atėję
įsikibs žydui už skverno ir sakys: 'Mes
eisime su jumis, nes girdėjome, kad
su jumis yra Dievas' ".

9 Viešpaties žodis Hadracho kraš-
tui ir Damasko miestui. Viešpa-
čiui priklauso Sirijos miestai ir visos
Izraelio giminės.
[2] Taip pat Ematas, kuris ribojasi su
Hadrachu, Tyras ir Sidonas, nors jie
ir labai išmintingi.
[3] Tyras pasistatė tvirtovę ir surinko si-
dabro kaip dulkių ir aukso kaip gat-
vių purvo.
[4] Štai Viešpats padarys jį beturtį, jo
galia žus jūroje, o jis pats – ugnies
liepsnose.
[5] Askalonas, tai matydamas, nusigąs;
taip pat Gaza ir Ekronas didžiai siel-
vartaus, nes niekais nuėjo jų viltis.
Gazos karalius žus, Askalonas bus
nebegyvenamas.
[6] Įvairių tautybių žmonės gyvens As-
dode. Aš sunaikinsiu filistinų išdidu-
mą.
[7] Aš atimsiu kraują iš jo burnos ir
bjaurystę nuo jo dantų. Išlikę priklau-
sys mūsų Dievui ir bus kaip Judo gy-
ventojai, Ekronas – kaip jebusiečiai.
[8] Aš stovėsiu kaip sargybinis savo tau-
tos namuose, kad niekas jų nepultų
ir nenaikintų. Prispaudėjas nebeateis,
nes dabar Aš pats saugosiu juos.
[9] Linksmai džiūgauk, Siono dukra!
Šauk, Jeruzalės dukra! Tavo karalius
ateina pas tave. Jis teisus ir atneša iš-
gelbėjimą, nuolankus ir joja ant asilo,
ant asilės jauniklio.
[10] Aš sunaikinsiu Efraimo kovos veži-
mus ir Jeruzalės žirgus, jos kovos lan-
ką sulaužysiu. Jis skelbs taiką pago-
nims ir viešpataus nuo jūros iki jūros
ir nuo upės iki žemės pakraščių.
[11] Dėl padarytos su tavimi kraujo san-
doros Aš išleisiu tavo kalinius iš duo-
bės, kurioje nėra vandens.
[12] Kaliniai, pasitikėkite ir sugrįžkite į
tvirtovę! Dabar skelbiu, kad Aš jums
atlyginsiu dvigubai.
[13] Aš naudosiu Judą kaip lanką, Ef-
raimą kaip strėlę. Sione, Aš pakelsiu
tavo sūnus prieš Graikiją ir padary-
siu tave karžygio kardu.
[14] Viešpats bus virš jų ir šaudys strėlė-
mis kaip žaibais. Viešpats Dievas tri-
mituodamas ateis su viesulais iš pietų.
[15] Kareivijų Viešpats juos gins, jie ris
ir naikins mėtyklių akmenimis. Jie
gers ir bus triukšmingi kaip nuo vy-
no, jie bus pilni kaip indai, kaip au-
kuro ragai.

[16] Tą dieną Viešpats, jų Dievas, juos
išgelbės ir ganys kaip savo kaimenę.
Jie bus kaip brangakmeniai karūnoje
ir spindės virš Jo krašto.
[17] Koks didis Jo gerumas ir grožis. Ja-
vai pradžiugins jaunuolius ir jaunas
vynas mergaites.

10 Melskite Viešpatį lietaus, atė-
jus vėlyvo lietaus metui! Vieš-
pats surinks debesis ir duos gausų lie-
tų, palaistys visus laukų augalus.
[2] Stabai kalba tuštybes, būrėjai skel-
bia melą, tuščių sapnų aiškinimą. Jų
paguoda yra bevertė. Todėl jie klai-
džiojo kaip avys ir skurdo, nes netu-
rėjo ganytojo.
[3] "Prieš ganytojus užsidegė mano rūs-
tybė, Aš nubaudžiau ožius. Kareivijų
Viešpats aplankė savo kaimenę, Ju-
do namus, ir padarė juos tarsi gerą
kovos žirgą.
[4] Iš jų kils kertinis akmuo, palapinės
stulpas, kovos lankas, galingai vadai.
[5] Jie bus karžygių tauta: sutryps ko-
voje priešą kaip gatvių purvą, nes
Viešpats bus su jais ir išdidūs raite-
liai bus sugėdinti.
[6] Aš sustiprinsiu Judo namus, išgel-
bėsiu Juozapą. Pasigailėsiu jų ir par-
vesiu juos iš tremties. Jie bus tokie,
lyg niekada nebūčiau jų atmetęs. Aš
esu Viešpats, jų Dievas, ir išklausysiu
juos.
[7] Efraimitai bus lyg karžygiai, jie džiū-
gaus kaip nuo vyno. Jų vaikai, tai ma-
tydami, džiaugsis ir dėkos Viešpačiui.
[8] Aš juos surinksiu, nes išpirkau juos.
Jie bus gausūs, kaip buvo anksčiau.
[9] Aš juos išsklaidysiu tarp tautų. Toli-
mose šalyse jie neužmirš manęs, gy-
vens su savo vaikais ir sugrįš.
[10] Aš parvesiu juos iš Egipto krašto,
surinksiu iš Asirijos. Į Gileado ir Li-
bano kraštą juos atvesiu, nes jiems sa-
vame krašte bus ankšta.
[11] Jie pereis per vargų jūrą. Aš sulai-
kysiu jūros bangas, išdžiovinsiu upės
gelmes. Asirijos išdidumas bus paže-
mintas ir Egipto skeptras pašalintas.
[12] Aš sustiprinsiu juos Viešpatyje ir jie
vaikščios Jo vardu", - sako Viešpats.

11 Libane, atidaryk savo vartus,
ir ugnis tesuėda tavo kedrus!
[2] Verk, kiparise, nes kedras krito, di-
dingi medžiai sunaikinti! Verkite Ba-
sano ąžuolai, nes iškirsta neįžengia-
moji giria!
[3] Klausyk - piemenų šauksmas! Su-
naikintas jų išdidumas. Klausyk! Tai
jaunų liūtų riaumojimas, nes sunai-
kinta Jordano didybė.
[4] Viešpats, mano Dievas, man kalbė-
jo: "Ganyk pjovimui skirtas avis.
[5] Pirkliai nesigailėdami pjauna jas.
Pirkliai džiaugiasi, nes pralobo. Jų ga-
nytojai taip pat nesigaili jų.
[6] Aš irgi nebesigailėsiu krašto gyven-
tojų. Aš pats atiduosiu kiekvieną į jo
valdovo rankas; jie naikins šalį, o Aš
jų negelbėsiu".
[7] Taip aš pradėjau ganyti pjovimui
skirtas avis. Aš paėmiau dvi lazdeles:
vieną pavadinau Malone, o kitą - Są-
junga.
[8] Per vieną mėnesį aš atleidau tris
piemenis. Mano siela bjaurėjosi jais
ir jie bjaurėjosi manimi.
[9] Tada tariau: "Nebeganysiu jūsų. Ku-
ri miršta, temiršta, kuri pražūva, te-
pražūva, o kurios išlieka, tegul ėda
viena kitą!"
[10] Aš ėmiau lazdą Malonę ir ją sulau-
žiau, kad panaikinčiau savo sandorą
su visomis tautomis.
[11] Tą pačią dieną ji buvo panaikinta.
Avių pirkliai, kurie stebėjo mane, su-

prato, kad tai buvo Viešpaties žodis.
[12] Aš jiems tariau: "Jei jums atrodo
teisinga, užmokėkite man, o jei ne –
nemokėkite!" Jie pasvėrė mano už-
mokestį – trisdešimt sidabrinių.
[13] Viešpats tarė man: "Mesk juos į
šventyklos iždą, tą aukštą kainą, ku-
ria jie mane įvertino!" Aš įmečiau
tuos trisdešimt sidabrinių į šventyk-
los iždą.
[14] Po to sulaužiau antrąją lazdą Są-
jungą ir tuo nutraukiau brolystę tarp
Judo ir Izraelio.
[15] Viešpats tarė man: "Imk dar kartą
kvailo ganytojo reikmenis.
[16] Aš paskiriu krašte ganytoją, kuris
paklydusia nesirūpins, žūstančios ne-
ieškos, sužeistos negydys ir sveikos
neganys, tik ės riebiųjų mėsą ir jų na-
gus nuplėš.
[17] Vargas blogam ganytojui, kuris pa-
lieka avis! Kardas jo rankai ir dešinei
akiai. Jo ranka nudžius ir dešinioji
akis apaks!"

12 Viešpaties žodis apie Izraelį.
Taip sako Viešpats, kuris su-
kūrė dangų, žemę ir sutvėrė žmoguje
jo dvasią:
[2] "Aš padarysiu Jeruzalę svaiginančia
taure visoms aplinkinėms tautoms, ir
taip pat Judui per Jeruzalės apguli-
mą.
[3] Tą dieną Jeruzalę padarysiu sunkiu
akmeniu. Visos tautos, norinčios jį
pakelti, susižeis. Visos žemės tautos
susirinks prieš ją.
[4] Aš pabaidysiu visus žirgus, jų raite-
liai bus apimti baimės. Bet Judą ste-
bėsiu atviromis akimis, kai tuo metu
visų tautų žirgai bus apakinti.
[5] Tada Judo kunigaikščiai sakys: 'Je-
ruzalės gyventojai semiasi stiprybės iš
kareivijų Viešpaties – jų Dievo!'
[6] Judo kunigaikščius padarysiu kaip
ugnį malkose ir kaip degantį deglą ja-
vų pėduose; jie praris visas aplinki-
nes tautas dešinėje ir kairėje. Jeruza-
lė vėl bus apgyventa savo vietoje, –
sako Viešpats".
[7] Viešpats pirma išgelbės Judo pala-
pines, kad Dovydo namai ir Jeruza-
lės gyventojai per daug nesiaukštintų
prieš Judą.
[8] Tuomet Viešpats apgins Jeruzalės
gyventojus, silpniausias iš jų taps
kaip Dovydas, o Dovydo namai –
kaip Dievas, lyg Viešpaties angelas
priešais juos.
[9] Aš sunaikinsiu tautas, sukilusias
prieš Jeruzalę,
[10] o Dovydo namams ir Jeruzalės gy-
ventojams išliesiu malonės ir maldos
dvasią. Jie žvelgs į mane, kurį jie per-
dūrė, apraudos, kaip aprauda vienin-
telį sūnų, ir liūdės, kaip liūdi, netekę
pirmagimio.
[11] Tą dieną Jeruzalėje bus toks dide-
lis gedulas, koks jis buvo prie Hada-
drimono, Megido lygumoje.
[12] Visas kraštas liūdės, kiekviena šei-
ma atskirai: Dovydo namų šeima ir
jų moterys, Natano namų šeima ir jų
moterys,
[13] Levio namų šeima ir jų moterys,
Semėjo namų šeima ir jų moterys
[14] ir visų likusių namų šeimos ir jų
moterys.

13 Tą dieną atsivers šaltinis Do-
vydo namams ir Jeruzalės gy-
ventojams nuplauti nuodėmę ir ne-
švarą.
[2] Viešpats sako: "Aš išnaikinsiu kraš-
te stabų vardus, ir jų daugiau nemi-
nės. Pranašus ir netyras dvasias paša-
linsiu iš šalies.
[3] Jei kas dar pasirodys kaip pranašas,

jo tėvas ir motina jam tars: 'Tu mirsi,
nes kalbėjai melą Viešpaties vardu'.
Jo paties gimdytojai jį perdurs, jam
pranašaujant.
4 Pranašai gėdysis savo regėjimų ir
nebevilkės šiurkštaus apsiausto pra-
našaudami ir apgaudinėdami.
5 Kiekvienas sakys: 'Aš ne pranašas,
aš žemdirbys nuo pat savo jaunystės!'
6 Ir jei kas klaus: 'Ką reiškia šitie ran-
dai tavo nugaroje?', jis atsakys: 'Ma-
ne sumušė mano artimieji'.
7 Karde, pakilk prieš mano ganyto-
ją, mano artimiausią! – sako kareivi-
jų Viešpats. – Aš ištiksiu ganytoją, ir
avys išsisklaidys. Aš atgręšiu ranką
prieš mažuosius.
8 Visame krašte, – sako Viešpats, – du
trečdaliai bus sunaikinti ir žus, tik
trečdalis išliks.
9 Ir tą trečdalį vesiu per ugnį; valysiu
ir gryninsiu juos kaip sidabrą ir auk-
są. Jie šauksis mano vardo, ir Aš juos
išklausysiu. Aš sakysiu: 'Tai mano
tauta', o jie atsakys: 'Viešpats yra mū-
sų Dievas' ".

14 Viešpaties diena ateina, ir ta-
vo grobis bus išdalintas tavo
viduryje.
2 Visos tautos bus sušauktos kovai
prieš Jeruzalę. Miestas kris, namai
bus apiplėšti, moterys išprievartautos.
Pusė miesto gyventojų bus išvesti ne-
laisvėn, o kita pusė liks mieste.
3 Tada Viešpats kariaus prieš anas
tautas, kaip kariavo mūšio dieną.
4 Tą dieną Jis stovės Alyvų kalne, ku-
ris yra į rytus nuo Jeruzalės. Alyvų
kalnas perskils į dvi dalis – iš rytų į va-
karus, ir pasidarys labai didelis slė-
nis. Viena kalno pusė nuslinks į šiau-
rę, o kita – į pietus.
5 Jūs bėgsite į kalnų slėnį, kuris sieks
iki Azelio. Jūs bėgsite, kaip bėgote
nuo žemės drebėjimo Judo karaliaus
Ozijo dienomis. Tada ateis Viešpats,
mano Dievas, ir visi šventieji su Juo.
6 Tuomet visi šviesuliai užges.
7 Bus viena diena, kurią žino Vieš-
pats – ne diena ir ne naktis, ir vakare
bus šviesu.
8 Tą dieną gyvieji vandenys tekės iš
Jeruzalės dviem kryptim: viena į Ry-
tų, kita į Vakarų jūrą; taip bus vasarą
ir žiemą.
9 Viešpats karaliaus visai žemei. Bus
vienas Viešpats ir Jo vardas bus vie-
nas.
10 Visa šalis nuo Gebos iki Rimono,
esančio į pietus nuo Jeruzalės, taps
lyguma. Miestas, nuo Benjamino var-
tų iki Kertinių vartų ir nuo Hanane-
lio bokšto iki karaliaus vyno spaustu-
vų, bus apgyventas.
11 Prakeikimo nebebus ir Jeruzalėje
visi saugiai gyvens.
12 Maras, kurį Viešpats siųs visoms
tautoms, kariaujančioms prieš Jeruza-
lę, bus baisus. Jų kūnai pradės pūti dar
jiems stovint ant savo kojų, akys – aki-
duobėse, o jų liežuviai – burnose.
13 Tuomet žmonėse bus toks didelis
sąmyšis nuo Viešpaties, kad pakels
ranką artimas prieš artimą.
14 Net Judas kariaus prieš Jeruzalę.
Visų aplinkinių tautų turtai bus su-
rinkti: auksas, sidabras ir drabužiai.
15 Toks pat maras kankins žirgus, mu-
lus, kupranugarius, asilus ir visus ki-
tus gyvulius, kurie bus kariaujančiųjų
stovyklose.
16 Tie, kurie liks iš kariavusių prieš
Jeruzalę, kas metai eis pagarbinti Ka-
ralių, kareivijų Viešpatį ir švęsti Pa-
lapinių šventę.
17 Jei kuri žemės giminė neateis į Je-
ruzalę pagarbinti Karaliaus, kareivijų

Viešpaties, tai pas juos nebus lietaus.
18 Jei neateis Egipto giminė, juos iš-
tiks tas pats maras, kurį Viešpats siųs
pagonims, neateinantiems švęsti Pa-
lapinių šventės.
19 Tai bus bausmė Egiptui ir visoms
tautoms, kurios neateis į Palapinių
šventę.
20 Tuomet ant žirgų varpelių bus už-
rašyta: "Pašvęstas Viešpačiui". Puo-
dai Viešpaties namuose bus kaip au-
kojimo taurės prie aukuro.
21 Kiekvienas puodas Jeruzalėje ir Ju-
de bus pašvęstas kareivijų Viešpačiui.
Visi aukotojai galės ateiti, paimti bet
kurį iš jų ir jame virti. Tomis dieno-
mis nebebus kanaaniečio kareivijų
Viešpaties namuose.

MALACHIJO
PRANAŠYSTĖ

1 Viešpats kalbėjo Izraeliui per
Malachiją.
2 "Aš pamilau jus,–sako Viešpats.–
O jūs sakote: 'Kaip gi Tu mus pami-
lai?' Argi Ezavas nebuvo Jokūbo bro-
lis?–sako Viešpats.–Bet Aš pamilau
Jokūbą,
3 o Ezavo nekenčiau. Aš paverčiau jo
kalnus dykyne, o jo paveldėtą žemę
atidaviau dykumų šakalams.
4 Kadangi Edomas sako: 'Mus sunai-
kino, bet mes atstatysime miestus',
tai kareivijų Viešpats sako: 'Jie testa-
to, o Aš juos vėl griausiu. Juos vadins
nedorybės kraštu, tauta, kurios Vieš-
pats neapkenčia.
5 Jūsų akys tai matys, ir jūs sakysite:
'Galingas yra Viešpats net už Izraelio
sienų!' "
6 "Sūnus gerbia tėvą, o tarnas–savo
šeimininką. Jei Aš tėvas, kur derama
man pagarba? O jei Aš šeimininkas,
kur mano baimė?–sako kareivijų
Viešpats jums, kunigai, kurie niekina-
te mano vardą.–Jūs klausiate: 'Kaip
mes niekiname Tavo vardą?'
7 Aukodami ant mano aukuro sutep-
tą maistą! Jūs klausiate: 'Kaip mes
sutepame jį?' Negerbdami Viešpaties
stalo.
8 Jei aukojate aklą, raišą ar ligotą gy-
vulį, ar tai nėra blogai? Įteik tokį sa-
vo valdovui! Ar jam patiks, ar jis ma-
loniai tave priims?"–sako kareivijų
Viešpats.
9 "Taip jūs norite permaldauti Dievą,
kad Jis būtų jums malonus! Jei tokią
dovaną duodate, ar Jis priims jus?"–
sako kareivijų Viešpats.
10 "Verčiau uždarykite duris ir nekur-
kite mano aukuro veltui. Aš nemėgs-
tu jūsų ir nepriimsiu aukos iš jūsų
rankos.
11 Nuo saulės užtekėjimo iki nusilei-
dimo didis yra mano vardas tautose,
ir visur smilkoma bei aukojama tyra
auka mano vardui",–sako kareivijų
Viešpats.
12 "Bet jūs sutepate jas, sakydami:
'Viešpaties stalas yra suterštas ir ant jo
padėta auka neverta pagarbos'.
13 Ir kai sakote: 'Koks vargas!', tuo
jūs supykinate mane,–sako kareivijų
Viešpats.–Jei nešate luošą ir ligotą

auką, ar Aš turiu tai priimti iš jū-
sų?" - sako Viešpats.
14 "Prakeiktas apgavikas, kuris turi
bandoje sveiką patiną ir jį pažada, ta-
čiau aukoja Viešpačiui sužalotą! Aš
esu didis Karalius, - sako kareivijų
Viešpats, - ir mano vardo bijosi tau-
tos".

2 Kunigai, jums skirtas šitas įspėji-
mas.
2 "Jei neklausysite, nesidėsite į širdį
ir nešlovinsite mano vardo, Aš siųsiu
jums prakeikimą. Aš jau prakeikiau
jus, nes jūs nesidedate to į širdį.
3 Aš sudrausiu jūsų palikuonis, drėb-
siu jūsų aukų mėšlą jums į veidą ir
jus pačius pašalinsiu.
4 Tada žinosite, jog Aš daviau jums šį
įspėjimą, laikydamasis sandoros su
Levio palikuonimis.
5 Mano sandora su juo buvo gyveni-
mas ir ramybė, kad manęs bijotų ir
gerbtų mano vardą.
6 Tiesos įstatymas buvo jo burnoje,
netiesos nebuvo jo lūpose. Jis su ma-
nimi vaikščiojo ramybėje ir tiesoje ir
daugelį nukreipė nuo nuodėmės.
7 Kunigo lūpos turėtų teikti žinių ir iš
jo burnos bus ieškoma įstatymo, nes
jis yra kareivijų Viešpaties pasiunti-
nys.
8 Bet jūs palikote tą kelią, suklaidi-
note daugelį savo mokymu, sulaužėte
Levio sandorą, - sako kareivijų Vieš-
pats. -
9 Todėl ir Aš jus paniekinsiu ir men-
kaverčius padarysiu visos tautos aki-
vaizdoje, nes nesilaikėte mano kelių
ir buvote šališki įstatymo reikaluose".
10 Argi visi nesame vieno tėvo vaikai?
Argi ne tas pats Dievas mus sutvėrė?
Kodėl klastingai elgiamės vienas su
kitu ir laužome savo tėvų sandorą?
11 Neištikimai ir bjauriai elgėsi Judas,
Izraelis ir Jeruzalė. Jie išniekino
Viešpaties šventyklą, kurią Jis mylė-
jo, vesdami svetimų dievų dukteris.
12 Viešpats sunaikins tuos žmones iš
Jokūbo plapinių, kurie taip daro,
nors jie aukoja kareivijų Viešpačiui!
13 Viešpaties aukurą jūs užliejote aša-
romis, verksmais ir dejavimais, nes Jis
nebežiūri į jūsų aukas ir nebepriima
jų iš jūsų rankų.
14 Jūs klausiate: "Kodėl?" Todėl, kad
Viešpats yra liudytojas tarp tavęs ir
tavo jaunystės žmonos, kuriai tu bu-
vai neištikimas, nors ji yra tavo drau-
gė ir sandoros žmona.
15 Argi jūs nebuvote padaryti vienas
kūnas ir viena dvasia? Kodėl vienas?
Jis nori matyti gerą sėklą. Todėl sau-
gokite savo dvasias ir būkite ištikimi
savo žmonoms.
16 "Aš nekenčiu skyrybų, nekenčiu
smurtu sutepto drabužio", - sako ka-
reivijų Viešpats, Izraelio Dievas.
17 Jūs nuvarginote Viešpatį savo žo-
džiais. Jūs sakote: "Kaip mes Jį nu-
varginome?" Sakydami: "Piktadarys
yra geras Viešpaties akyse, tokie Jam
patinka", arba: "Kur yra teisingasis
Dievas?"

3 "Aš siunčiu savo pasiuntinį pa-
ruošti kelią pirma manęs. Vieš-
pats, kurio jūs laukiate, ateis netikė-
tai į savo šventyklą. Štai Jis ateina,
sandoros pasiuntinys, kuris jums pa-
tinka", - sako kareivijų Viešpats.
2 Kas išsilaikys tą dieną ir kas ištvers,
Jam pasirodžius? Jis yra kaip lydyto-
jo ugnis ir kaip skalbėjų šarmas.
3 Jis ateis kaip sidabro ir aukso lydy-
tojas ir apvalys Levio palikuonis, iš-
grynins juos kaip auksą ir sidabrą,
kad aukotų Viešpačiui teisumo auką.

[4] Tada Viešpačiui patiks Judo ir Jeru-
zalės aukos kaip praeityje.
[5] "Aš ateisiu jūsų teisti ir nedelsda-
mas pasmerksiu žynius, svetimauto-
jus, melagingai prisiekiančius, nusu-
kančius samdinių algą, skriaudžian-
čius našles bei našlaičius, laužančius
ateivių teises ir manęs nebijančius.
[6] Aš esu Viešpats, Aš nesikeičiu, to-
dėl jūs, Jokūbo vaikai, nebuvote su-
naikinti.
[7] Jūs jau nuo savo tėvų dienų palikote
mano nuostatus ir jų nesilaikėte. Su-
grįžkite pas mane, tai Aš sugrįšiu pas
jus. Jūs sakote: 'Kaip mums sugrįžti?'
[8] Ar gali žmogus apiplėšti Dievą? Ta-
čiau jūs apiplėšėte mane. Jūs sakote:
'Kaip mes apiplėšėme Tave?' Dešim-
tinėmis ir aukomis!
[9] Prakeikimas krinta ant jūsų, kadan-
gi jūs, visa tauta, apiplėšėte mane.
[10] Atneškite visas dešimtines į sandė-
lius, kad būtų maisto mano namuose,
ir tuo išmėginkite mane, – sako karei-
vijų Viešpats. – Ar Aš neatversiu jums
dangaus langų ir neišliesiu jums aps-
čiai palaiminimų?
[11] Ar nesudrausiu kenkėjo, kad jis ne-
sunaikintų jūsų laukų derliaus ir vyn-
medis neliktų be vaisių? – sako karei-
vijų Viešpats. –
[12] Tada visos tautos vadins jus palai-
mintais, nes būsite graži šalis, – sako
kareivijų Viešpats. –
[13] Įžūlios yra jūsų kalbos prieš mane,
tačiau jūs sakote: 'Ką gi sakėme prieš
Tave?'
[14] Jūs sakėte: 'Jokios naudos iš tarna-
vimo Dievui. Kas iš to, kad laikėmės
Jo nuostatų ir vaikščiojome nuleidę
galvas Viešpaties akivaizdoje?
[15] Dabar mes vadiname laimingais iš-
didžiuosius. Jiems sekasi, nors jie el-
giasi nedorai. Jie gundo Dievą, bet
nebaudžiami' ".
[16] Dievo bijantys kalbėjosi vienas su
kitu. Viešpats stebėjo ir klausė. Buvo
parašyta Jo akivaizdoje atminimo
knyga apie tuos, kurie bijo Viešpaties
ir gerbia Jo vardą.
[17] "Jie bus mano, – sako kareivijų Vieš-
pats. – Tą dieną Aš padarysiu juos sa-
vo brangenybėmis. Aš jų gailėsiuos,
kaip gailisi žmogus savo sūnaus, kuris
jam tarnauja.
[18] Tada jūs matysite skirtumą tarp tei-
siojo ir nedorėlio, tarp to, kuris tar-
nauja Dievui, ir to, kuris Jam netar-
nauja".

4 "Štai ateina diena, deganti kaip
krosnis, kurioje visi išdidieji ir vi-
si nedorėliai sudegs kaip ražie-
nos, – sako kareivijų Viešpats. – Jiems
neliks nei šaknies, nei šakos.
[2] Bet jums, bijantiems mano vardo,
užtekės teisumo saulė su išgydymu po
jos sparnais. Jūs išeisite ir šokinėsite
kaip išleisti iš tvarto veršiukai.
[3] Jūs mindžiosite nedorėlius, ir jie
bus pelenai po jūsų kojomis tą die-
ną, kai Aš tai padarysiu, – sako ka-
reivijų Viešpats. –
[4] Atsiminkite mano tarno Mozės įsta-
tymą, kurį daviau Horebe visam Izra-
eliui, jo nuostatus ir potvarkius.
[5] Aš siųsiu jums pranašą Eliją, prieš
ateinant didingai ir baisiai Viešpaties
dienai.
[6] Jis atgręš tėvų širdis į vaikus ir vai-
kų širdis į tėvus, kad neateičiau ir ne-
ištikčiau žemės prakeikimu".

NAUJASIS TESTAMENTAS

EVANGELIJA PAGAL
MATĄ

1 Jėzaus Kristaus, Dovydo Sūnaus,
Abraomo Sūnaus, kilmės knyga.
2 Abraomui gimė Izaokas, Izaokui gi-
mė Jokūbas, Jokūbui gimė Judas ir jo
broliai.
3 Judui gimė Faras ir Zara iš Tama-
ros, Farui gimė Esromas, Esromui gi-
mė Aramas.
4 Aramui gimė Aminadabas, Amina-
dabui gimė Naasonas, Naasonui gimė
Salmonas.
5 Salmonui gimė Boozas iš Rachabos,
Boozui gimė Jobedas iš Rutos, Jobe-
dui gimė Jesė.
6 Jesei gimė karalius Dovydas. Do-
vydui gimė Saliamonas iš Urijo žmo-
nos.
7 Saliamonui gimė Roboamas, Robo-
amui gimė Abijas, Abijui gimė Asa.
8 Asai gimė Juozapatas, Juozapatui
gimė Joramas, Joramui gimė Ozijas.
9 Ozijui gimė Joatamas, Joatamui gi-
mė Achazas, Achazui gimė Ezekijas.
10 Ezekijui gimė Manasas, Manasui
gimė Amonas, Amonui gimė Jozijas.
11 Jozijui gimė Jechonijas ir jo broliai
ištrėmimo į Babiloniją laikais.
12 Po ištrėmimo į Babiloniją Jechoni-
jui gimė Salatielis, Salatieliui gimė
Zorobabelis.
13 Zorobabeliui gimė Abijudas, Abi-
judui gimė Eliakimas, Eliakimui gi-
mė Azoras.
14 Azorui gimė Sadokas, Sadokui gi-
mė Achimas, Achimui gimė Elijudas.
15 Elijudui gimė Eleazaras, Eleaza-
rui gimė Matanas, Matanui gimė Jo-
kūbas.
16 Jokūbui gimė Juozapas – vyras Ma-
rijos, iš kurios gimė Jėzus, vadinamas
Kristumi.
17 Taigi nuo Abraomo iki Dovydo iš
viso keturiolika kartų, nuo Dovy-
do iki ištrėmimo į Babiloniją ketu-
riolika kartų ir nuo ištrėmimo į Ba-
biloniją iki Kristaus keturiolika kar-
tų.
18 Jėzaus Kristaus gimimas buvo tok-
sai. Jo motina Marija buvo susižadė-
jusi su Juozapu; dar nepradėjus jiems
kartu gyventi, ji tapo nėščia iš Šven-
tosios Dvasios.
19 Jos vyras Juozapas, būdamas teisus
ir nenorėdamas daryti jai nešlovės,
sumanė tylomis ją atleisti.
20 Kai jis nusprendė taip padaryti,
sapne pasirodė jam Viešpaties ange-
las ir tarė: "Juozapai, Dovydo sūnau,
nebijok parsivesti į namus savo žmo-
nos Marijos, nes jos vaisius yra iš
Šventosios Dvasios.
21 Ji pagimdys Sūnų, kuriam tu duosi
vardą Jėzus, nes Jis išgelbės savo tau-
tą iš jos nuodėmių".
22 Visa tai įvyko, kad išsipildytų, kas
buvo Viešpaties pasakyta per prana-
šą:
23 "Štai mergelė pradės įsčiose ir pa-
gimdys Sūnų, ir Jį pavadins Emanu-
eliu", tai reiškia: "Dievas su mumis".
24 Atsikėlęs Juozapas padarė taip,
kaip Viešpaties angelas jam įsakė, ir
parsivedė žmoną pas save.
25 Jam negyvenus su ja kaip vyrui, ji
pagimdė Sūnų, kurį jis pavadino Jė-
zumi.

2 Jėzui gimus Judėjos Betliejuje ka-
raliaus Erodo dienomis, štai at-
keliavo į Jeruzalę išminčiai iš Rytų ir
klausinėjo:
2 "Kur yra gimęs žydų karalius? Mes
matėme Jo žvaigždę Rytuose ir atvy-
kome pagarbinti Jį".
3 Tai išgirdęs, karalius Erodas suneri-
mo, o su juo ir visa Jeruzalė.
4 Jis sukvietė visus tautos aukštuosius
kunigus bei Rašto žinovus ir teiravo-
si, kur turėjęs gimti Kristus.
5 Tie jam atsakė: "Judėjos Betliejuje,
nes taip pranašo parašyta:
6 'Ir tu, Judo žemės Betliejau, anaip-
tol nesi mažiausias tarp Judo valdo-
vų, nes iš tavęs išeis Valdovas, kuris
ganys mano tautą – Izraelį' ".
7 Tada Erodas, slapta pasikvietęs iš-
minčius, sužinojo iš jų apie žvaigždės
pasirodymo metą
8 ir, siųsdamas į Betliejų, tarė: "Ke-
liaukite ir viską kruopščiai sužinokite
apie kūdikį. Radę praneškite man,
kad ir aš nuvykęs Jį pagarbinčiau".
9 Išklausę karaliaus, išminčiai leidosi
kelionėn. Ir štai žvaigždė, kurią jie
matė Rytuose, traukė pirma, kol su-
stojo ties ta vieta, kur buvo kūdikis.
10 Išvydę žvaigždę, jie labai džiaugėsi.
11 Įžengę į namus, rado kūdikį su mo-
tina Marija ir, parpuolę ant žemės, Jį
pagarbino. Jie atidarė savo brangeny-
bių dėžes ir davė Jam dovanų: aukso,
smilkalų ir miros.
12 Sapne įspėti nebegrįžti pas Erodą,
kitu keliu pasuko į savo kraštą.
13 Jiems iškeliavus, štai pasirodė Juo-
zapui sapne Viešpaties angelas ir ta-
rė: "Kelkis, imk kūdikį, Jo motiną ir
bėk į Egiptą. Pasilik ten, kol tau pa-
sakysiu, nes Erodas ieškos kūdikio,
norėdamas Jį nužudyti".
14 Atsikėlęs Juozapas paėmė kūdikį
ir Jo motiną ir pasitraukė į Egiptą.
15 Ten jis prabuvo iki Erodo mirties,
kad išsipildytų, kas Viešpaties buvo
pasakyta per pranašą: "Iš Egipto pa-
šaukiau savo Sūnų".
16 Erodas, pamatęs, kad jį išminčiai ap-
gavo, baisiai įniršo ir pasiuntė išžudyti
Betliejuje ir jo apylinkėse visus berniu-
kus, dvejų metų ir jaunesnius, pagal
laiką, kurį buvo patyręs iš išminčių.
17 Tada išsipildė, kas buvo pasakyta
per pranašą Jeremiją:
18 "Ramoje pasigirdo šauksmas, rau-
dos, aimanos ir garsios dejonės: tai
Rachelė rauda savo vaikų; ir niekas
jos nepaguos, nes jų nebėra".
19 Erodui mirus, štai Viešpaties angelas
pasirodė per sapną Juozapui Egipte
20 ir tarė: "Kelkis, imk kūdikį su Jo
motina ir keliauk į Izraelio žemę, nes
jau mirė tie, kurie ieškojo kūdikio gy-
vybės".
21 Tuomet Juozapas atsikėlė, paėmė
kūdikį ir Jo motiną ir sugrįžo į Izra-
elio žemę.
22 Bet, išgirdęs, jog Archelajas valdo
Judėją po savo tėvo Erodo, pabūgo
ten vykti. Įspėtas sapne, nukeliavo į
Galilėjos sritį
23 ir apsigyveno Nazareto mieste, kad
išsipildytų, kas buvo pranašų pasaky-
ta: "Jį vadins Nazariečiu".

3 Anomis dienomis pasirodė Jonas
Krikštytojas ir pamokslavo Judė-
jos dykumoje,
2 skelbdamas: "Atgailaukite, nes pri-
siartino dangaus karalystė".
3 O jis buvo tas, apie kurį pranašas
Izaijas yra pasakęs: "Dykumoje šau-
kiančiojo balsas: 'Paruoškite Viešpa-
čiui kelią! Ištiesinkite Jam takus!' "
4 Pats Jonas vilkėjo kupranugario vil-
nų apdaru, o strėnas buvo susijuosęs

odiniu diržu. Jis maitinosi skėriais ir
lauko medumi.
5 Tuomet Jeruzalė, visa Judėja ir visa
Pajordanė ėjo pas jį.
6 Žmonės buvo jo krikštijami Jordano
upėje ir išpažindavo savo nuodėmes.
7 Pamatęs daug fariziejų ir sadukiejų,
einančių pas jį krikštytis, jis jiems
sakė: "Angių išperos, kas perspėjo jus
bėgti nuo ateinančios rūstybės?
8 Duokite vaisių, vertų atgailos!
9 Ir nebandykite ramintis: 'Mūsų tė-
vas–Abraomas'. Aš jums sakau, kad
Dievas gali pažadinti Abraomui vai-
kų iš šitų akmenų.
10 Štai kirvis jau prie medžių šaknų,
ir kiekvienas medis, kuris neduoda
gerų vaisių, yra nukertamas ir įme-
tamas į ugnį.
11 Aš jus krikštiju vandeniu atgailai,
bet Tas, kuris ateina po manęs,–ga-
lingesnis už mane, aš nevertas net Jo
sandalų nuauti. Jis krikštys jus Šven-
tąja Dvasia ir ugnimi.
12 Jo rankoje vėtyklė, ir Jis kruopščiai
išvalys savo kluoną. Kviečius surinks
į klėtį, o pelus sudegins neužgesina-
ma ugnimi".
13 Tuomet Jėzus iš Galilėjos atėjo prie
Jordano pas Joną krikštytis.
14 Jonas Jį atkalbinėjo: "Aš turėčiau
būti Tavo pakrikštytas, o Tu ateini pas
mane!"
15 Bet Jėzus jam atsakė: "Šį kartą pa-
klausyk! Taip mudviem dera įvykdyti
visą teisumą". Tada Jonas sutiko.
16 Pakrikštytas Jėzus tuoj išbrido iš
vandens. Ir štai Jam atsivėrė dangus,
ir Jis pamatė Dievo Dvasią, sklen-
džiančią žemyn it balandį ir nusilei-
džiančią ant Jo.
17 Ir štai balsas iš dangaus prabilo:
"Šitas yra mano mylimas Sūnus, ku-
riuo Aš gėriuosi".

4 Tuomet Jėzus buvo Dvasios nu-
vestas į dykumą, kad būtų velnio
gundomas.
2 Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų
ir keturiasdešimt naktų, Jis buvo al-
kanas.
3 Prie Jo prisiartino gundytojas ir ta-
rė: "Jei Tu Dievo Sūnus, liepk, kad
šie akmenys pavirstų duona".
4 Bet Jėzus atsakė: "Parašyta: 'Žmo-
gus gyvens ne viena duona, bet kiek-
vienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo lū-
pų' ".
5 Tada velnias paėmė Jį į šventąjį
miestą, pastatė ant šventyklos šel-
mens
6 ir tarė Jam: "Jei Tu Dievo Sūnus,
pulk žemyn, nes parašyta: 'Jis lieps
savo angelams globoti Tave, ir jie ne-
šios Tave ant rankų, kad neužsigau-
tum kojos į akmenį' ".
7 Jėzus jam atsakė: "Taip pat para-
šyta: 'Negundyk Viešpaties, savo Die-
vo' ".
8 Velnias vėl paėmė Jį į labai aukštą
kalną ir, rodydamas viso pasaulio ka-
ralystes bei jų šlovę,
9 tarė Jam: "Visa tai aš Tau atiduo-
siu, jei parpuolęs pagarbinsi mane".
10 Tada Jėzus jam atsakė: "Eik šalin
nuo manęs, šėtone! Nes parašyta:
'Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir
Jam vienam tetarnauk!' "
11 Tuomet velnias nuo Jo atsitraukė,
ir štai angelai prisiartino ir Jam tar-
navo.
12 Išgirdęs, kad Jonas suimtas, Jėzus
pasitraukė į Galilėją.
13 Jis paliko Nazaretą ir apsigyveno
Kafarnaume, prie ežero, kur susieina
Zabulono ir Neftalio sritys,
14 kad išsipildytų, kas buvo pasakyta
per pranašą Izaiją:
15 "Zabulono ir Neftalio žeme! Paeže-

rės juosta, žeme už Jordano – pagonių
Galilėja!
[16] Tamsybėje sėdinti tauta išvydo
skaisčią šviesą, gyvenantiems mirties
šalyje ir šešėlyje užtekėjo šviesa".
[17] Nuo to laiko Jėzus pradėjo pa-
mokslauti, skelbdamas: "Atgailaukite,
nes prisiartino dangaus karalystė!"
[18] Vaikščiodamas palei Galilėjos eže-
rą, Jėzus pamatė du brolius – Simoną,
vadinamą Petru, ir jo brolį Andrie-
jų – metančius tinklą į ežerą; mat jie
buvo žvejai.
[19] Jis tarė jiems: "Sekite paskui mane,
ir Aš padarysiu jus žmonių žvejais".
[20] Tuodu tuojau paliko tinklus ir nu-
sekė paskui Jį.
[21] Paėjęs toliau, Jis pamatė kitus du
brolius – Zebediejaus sūnų Jokūbą ir
jo brolį Joną. Jiedu su savo tėvu Ze-
bediejumi valtyje taisė tinklus. Jėzus
juos pašaukė,
[22] ir tie, tučtuojau palikę valtį ir tėvą,
nusekė paskui Jį.
[23] Jėzus vaikščiojo po visą Galilėją,
mokydamas sinagogose, pamokslau-
damas karalystės Evangeliją ir gydy-
damas visas žmonių ligas bei negalias.
[24] Garsas apie Jį pasklido visoje Siri-
joje. Žmonės nešė pas Jį visus ser-
gančius, įvairiausių ligų bei kentėji-
mų suimtus, demonų apsėstus, nak-
višas bei paralyžiuotus, – ir Jis išgy-
dydavo juos.
[25] Paskui Jį sekė didelės minios žmo-
nių iš Galilėjos, Dekapolio, Jeruzalės,
Judėjos ir Užjordanės.

5 Matydamas minias, Jėzus užkopė
į kalną ir atsisėdo. Prie Jo priėjo
mokiniai.
[2] Atvėręs lūpas, Jis ėmė mokyti:
[3] "Palaiminti vargšai dvasia, nes jų yra
dangaus karalystė.
[4] Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus
paguosti.
[5] Palaiminti romieji, nes jie paveldės
žemę.
[6] Palaiminti, kurie alksta ir trokšta
teisumo, nes jie bus pasotinti.
[7] Palaiminti gailestingieji, nes jie su-
silauks gailestingumo.
[8] Palaiminti tyraširdžiai, nes jie regės
Dievą.
[9] Palaiminti taikdariai, nes jie bus va-
dinami Dievo vaikais.
[10] Palaiminti, kurie persekiojami dėl
teisumo, nes jų yra dangaus karalys-
tė.
[11] Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus
šmeižia ir persekioja bei meluodami
visaip piktžodžiauja.
[12] Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes
didelis jūsų atlygis danguje. Juk lygiai
taip persekiojo ir iki jūsų buvusius
pranašus".
[13] "Jūs esate žemės druska. Jei drus-
ka netenka sūrumo, kuo gi ją reikėtų
pasūdyti? Ji niekam netinka, ir belie-
ka ją išberti žmonėms sumindžioti.
[14] Jūs esate pasaulio šviesa. Neįma-
noma nuslėpti miesto, pastatyto ant
kalno.
[15] Ir niekas, uždegęs žiburį, nevožia
jo indu, bet stato į žibintuvą, kad
šviestų visiems, kas yra namuose.
[16] Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių
akivaizdoje, kad jie matytų jūsų ge-
rus darbus ir šlovintų jūsų Tėvą, kuris
danguje".
[17] "Nemanykite, jog Aš atėjau panai-
kinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panai-
kinti jų atėjau, bet įvykdyti.
[18] Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir
žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė
vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstaty-
mo, kol viskas išsipildys.
[19] Todėl, kas sulaužytų bent vieną iš

mažiausių įsakymų ir taip mokytų
žmones, tas bus vadinamas mažiau-
siu dangaus karalystėje. O kas juos
vykdys ir jų mokys, bus vadinamas di-
džiu dangaus karalystėje.
20 Taigi sakau jums: jeigu jūsų teisu-
mas nepranoks Rašto žinovų ir fari-
ziejų teisumo, – neįeisite į dangaus
karalystę".
21 "Jūs girdėjote, kad protėviams bu-
vo pasakyta: 'Nežudyk'; o kas nužu-
do, turės atsakyti teisme.
22 O Aš jums sakau: kas be reikalo
pyksta ant savo brolio, turės atsakyti
teisme. Kas sako savo broliui: 'Pus-
galvi', turės stoti prieš sinedrioną. O
kas sako: 'Beproti', tas smerktinas į
pragaro ugnį.
23 Todėl jei neši dovaną prie aukuro
ir ten prisimeni, jog tavo brolis turi šį
tą prieš tave,
24 palik savo dovaną ten prie auku-
ro, eik pirmiau susitaikinti su bro-
liu, ir tik tada sugrįžęs aukok savo
dovaną.
25 Greitai susitark su savo kaltintoju,
dar kelyje į teismą, kad kaltintojas
neįduotų tavęs teisėjui, o teisėjas –
teismo vykdytojui ir kad nepakliūtum
į kalėjimą.
26 Iš tiesų sakau tau: neišeisi iš ten,
kol neatsiteisi iki paskutinio skatiko".
27 "Jūs girdėjote, jog protėviams buvo
pasakyta: 'Nesvetimauk!'
28 O Aš jums sakau: kiekvienas, kuris
geidulingai žiūri į moterį, jau sveti-
mauja savo širdyje.
29 Jeigu tavo dešinioji akis skatina ta-
ve nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Ge-
riau tau netekti vieno nario, negu kad
visas kūnas būtų įmestas į pragarą.
30 Ir jeigu tavo dešinioji ranka skatina
tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk ša-
lin. Geriau tau netekti vieno nario,
negu kad visas kūnas būtų įmestas į
pragarą".
31 "Taip pat buvo pasakyta: 'Kas at-
leidžia savo žmoną, teišduoda jai sky-
rybų raštą'.
32 O Aš jums sakau: kiekvienas, kuris
atleidžia savo žmoną, – jei ne ištvirka-
vimo atveju, – skatina ją svetimauti; ir
jeigu kas atleistąją veda – svetimauja".
33 "Taip pat girdėjote, jog protėviams
buvo pasakyta: 'Neprisiek melagin-
gai, bet ištesėk Viešpačiui savo prie-
saikas'.
34 O Aš jums sakau: iš viso neprisie-
kinėkite nei dangumi, nes jis – Die-
vo sostas,
35 nei žeme, nes ji – Jo pakojis, nei
Jeruzale, nes ji – didžiojo Karaliaus
miestas.
36 Neprisiek nei savo galva, nes ne-
gali nė vieno plauko padaryti balto
ar juodo.
37 Verčiau jūs sakykite: 'Taip', jei taip,
'Ne', jei ne, o kas viršaus, tai iš pikto".
38 "Jūs girdėjote, jog buvo pasakyta:
'Akis už akį' ir 'dantis už dantį'.
39 O Aš jums sakau: nesipriešinkite
piktam, bet, jei kas tave muštų per
dešinį skruostą, atsuk jam ir kitą.
40 Jei kas nori su tavimi bylinėtis ir
paimti tavo tuniką, atiduok jam ir ap-
siaustą.
41 Jei kas verstų tave nueiti mylią, nu-
eik su juo dvi.
42 Prašančiam duok ir nuo norinčio iš
tavęs pasiskolinti nenusigręžk.
43 Jūs girdėjote, jog buvo pasakyta: 'My-
lėk savo artimą' ir nekęsk savo priešo.
44 O Aš jums sakau: mylėkite savo
priešus, laiminkite jus keikiančius,
darykite gera tiems, kurie nekenčia
jūsų, ir melskitės už savo skriaudėjus
ir persekiotojus,
45 kad būtumėte vaikai savo Tėvo,

kuris danguje; Jis juk leidžia savo sau-
lei tekėti blogiesiems ir geriesiems,
siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų.
46 Jei mylite tuos, kurie jus myli, kokį
gi atlygį turite? Argi taip nesielgia ir
muitininkai?
47 Ir jeigu sveikinate tik savo brolius,
kuo gi viršijate kitus? Argi to nedaro
ir muitininkai?
48 Taigi būkite tobuli, kaip ir jūsų Tė-
vas, kuris danguje, yra tobulas".

6 "Žiūrėkite, jog nedarytumėte sa-
vo gailestingumo darbų žmonių
akyse, kad būtumėte jų matomi, ki-
taip negausite atlygio iš savo Tėvo,
kuris danguje.
2 Todėl, duodamas išmaldą, netrimi-
tuok sinagogose ir gatvėse, kaip daro
veidmainiai, kad būtų žmonių giria-
mi. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsi-
ėmė savo atlygį.
3 Kai aukoji, tenežino tavo kairė, ką
daro dešinė,
4 kad tavo gailestingumo auka būtų
slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slap-
toje, tau atlygins viešai".
5 "Kai meldžiatės, nebūkite kaip
veidmainiai, kurie mėgsta melstis,
stovėdami sinagogose ir gatvių kam-
puose, kad būtų žmonių matomi. Iš
tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė sa-
vo atlygį.
6 Kai meldiesi, eik į savo kambarėlį
ir, užsirakinęs duris, melskis savo Tė-
vui, kuris yra slaptoje, o tavo Tėvas,
regintis slaptoje, tau atlygins viešai.
7 Melsdamiesi nedaugiažodžiaukite
kaip pagonys: jie mano būsią išklau-
syti dėl žodžių gausumo.
8 Nebūkite panašūs į juos, nes jūsų
Tėvas žino, ko jums reikia, dar prieš
jums prašant Jo.
9 Todėl melskitės taip: 'Tėve mūsų,
kuris esi danguje, teesie šventas Ta-
vo vardas,
10 teateinie Tavo karalystė, tebūnie Ta-
vo valia kaip danguje, taip ir žemėje.
11 Kasdienės mūsų duonos duok
mums šiandien
12 ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip
ir mes atleidžiame savo kaltininkams.
13 Ir nevesk mūsų į pagundymą, bet
gelbėk mus nuo pikto; nes Tavo yra
karalystė, jėga ir šlovė per amžius.
Amen'.
14 Jeigu jūs atleisite žmonėms jų nusi-
žengimus, tai ir jūsų dangiškasis Tė-
vas atleis jums,
15 o jeigu jūs neatleisite žmonėms jų
nusižengimų, tai ir jūsų Tėvas neat-
leis jūsų nusižengimų".
16 "Kai pasninkaujate, nebūkite pa-
niurę kaip veidmainiai: jie perkreipia
veidus, kad žmonės matytų juos pa-
sninkaujant. Iš tiesų sakau jums: jie
jau atsiėmė savo atlygį.
17 O tu, kai pasninkauji, pasitepk gal-
vą ir nusiprausk veidą,
18 kad ne žmonėms rodytumeis pas-
ninkaująs, bet savo Tėvui, kuris yra
slaptoje. Ir tavo Tėvas, regintis slap-
toje, tau atlygins viešai".
19 "Nekraukite sau turtų žemėje, kur
kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilau-
žia ir vagia.
20 Bet kraukite sau turtus danguje,
kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur
vagys neįsilaužia ir nevagia,
21 nes kur tavo turtas, ten ir tavo širdis".
22 "Kūno žiburys yra akis. Todėl, jei
tavo akis sveika, visas tavo kūnas bus
šviesus.
23 O jei tavo akis pikta, visas tavo kū-
nas bus tamsus. Taigi, jei tavyje esan-
ti šviesa yra tamsa, tai kokia baisi toji
tamsa!"
24 "Niekas negali tarnauti dviems šei-

mininkams: arba jis vieno nekęs, o ki-
tą mylės, arba vienam bus atsidavęs,
o kitą nieku vers. Negalite tarnauti
Dievui ir Mamonai".
25 "Todėl sakau jums: nesirūpinkite
savo gyvybe, ką valgysite ar ką gersi-
te, nei savo kūnu, kuo vilkėsite. Argi
gyvybė ne daugiau už maistą ir kūnas
už drabužį?
26 Pažvelkite į padangių paukščius:
nei jie sėja, nei pjauna, nei į kluonus
krauna, o jūsų dangiškasis Tėvas juos
maitina. Argi jūs ne daug vertesni už
juos?
27 O kas iš jūsų gali savo rūpesčiu
bent per sprindį pridėti sau ūgio?
28 Ir kam gi rūpinatės drabužiu? Žiū-
rėkite, kaip auga lauko lelijos. Jos ne-
sidarbuoja ir neverpia,
29 bet sakau jums: nė Saliamonas vi-
soje savo šlovėje nebuvo taip pasi-
puošęs, kaip kiekviena iš jų.
30 Jeigu Dievas taip aprengia laukų
žolę, kuri šiandien žaliuoja, o rytoj
metama į krosnį, tai argi Jis dar la-
biau nepasirūpins jumis, mažatikiai?
31 Todėl nesirūpinkite ir neklausinė-
kite: 'Ką valgysime?', arba: 'Ką gersi-
me?', arba: 'Kuo vilkėsime?'
32 Visų tų dalykų ieško pagonys. Jūsų
dangiškasis Tėvas juk žino, kad viso
to jums reikia.
33 Pirmiausia ieškokite Dievo karalys-
tės ir Jo teisumo, o visa tai bus jums
pridėta.
34 Taigi nesirūpinkite rytdiena, nes ry-
tojus pats pasirūpins savimi. Kiekvie-
nai dienai užtenka savo vargo".

7 "Neteiskite, kad nebūtumėte tei-
siami.
2 Kokiu teismu teisiate, tokiu ir patys
būsite teisiami, ir kokiu saiku seikite,
tokiu ir jums bus atseikėta.
3 Kodėl matai krislą savo brolio aky-
je, o nepastebi rąsto savojoje?
4 Arba kaip gali sakyti broliui: 'Leisk,
išimsiu krislą iš tavo akies', kai tavo
akyje rąstas?!
5 Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš
savo akies, o paskui pažiūrėsi, kaip
išimti krislelį iš savo brolio akies".
6 "Neduokite to, kas šventa, šunims
ir nebarstykite savo perlų kiaulėms,
kad kartais kojomis jų nesutryptų ir
atsigręžusios jūsų pačių nesudrasky-
tų".
7 "Prašykite, ir jums bus duota, ieško-
kite, ir rasite, belskite, ir bus jums ati-
daryta.
8 Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas
ieško, randa, ir beldžiančiam atidaro-
ma.
9 Argi atsiras iš jūsų žmogus, kuris sa-
vo vaikui, prašančiam duonos, duotų
akmenį?!
10 Arba jeigu jis prašytų žuvies, ne-
jaugi duotų jam gyvatę?
11 Jei tad jūs, būdami blogi, mokate
savo vaikams duoti gerų dalykų, tai
juo labiau jūsų Tėvas, kuris yra dan-
guje, duos gera tiems, kurie Jį prašo.
12 Tad visa, ko norite, kad jums dary-
tų žmonės, ir jūs patys jiems daryki-
te; nes tai Įstatymas ir Pranašai".
13 "Įeikite pro ankštus vartus, nes erd-
vūs vartai ir platus kelias veda į pra-
žūtį, ir daug yra juo įeinančių.
14 O ankšti vartai ir siauras kelias veda
į gyvenimą, ir tik nedaugelis jį randa".
15 "Saugokitės netikrų pranašų, kurie
ateina pas jus avių kailyje, o viduje
yra plėšrūs vilkai.
16 Jūs pažinsite juos iš vaisių. Argi kas
gali priskinti vynuogių nuo erškėčių
ar figų nuo usnių?!
17 Juk kiekvienas geras medis duoda
gerus vaisius, o blogas medis – blogus.

[18] Geras medis negali duoti blogų vai-
sių, o blogas – gerų.
[19] Kiekvienas medis, kuris neduoda
gerų vaisių, nukertamas ir įmetamas
į ugnį.
[20] Taigi jūs pažinsite juos iš vaisių".
[21] "Ne kiekvienas, kuris man sako:
'Viešpatie, Viešpatie!', įeis į dangaus
karalystę, bet tas, kuris vykdo valią
mano Tėvo, kuris yra danguje.
[22] Daugelis man sakys aną dieną:
'Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepra-
našavome Tavo vardu, argi neišvari-
nėjome demonų Tavo vardu, argi ne-
darėme daugybės stebuklų Tavo var-
du?!'
[23] Tada Aš jiems pareikšiu: 'Aš nie-
kuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo
manęs, jūs piktadariai!'
[24] Taigi kiekvienas, kuris klauso šitų
mano žodžių ir juos vykdo, panašus į
išmintingą žmogų, pasistačiusį savo
namą ant uolos.
[25] Prapliupo liūtys, ištvino upės, paki-
lo vėjai ir daužėsi į tą namą. Tačiau
jis nesugriuvo, nes buvo pastatytas
ant uolos.
[26] Ir kiekvienas, kuris klauso šitų ma-
no žodžių ir jų nevykdo, panašus į
kvailą žmogų, pasistačiusį savo namą
ant smėlio.
[27] Prapliupo liūtys, ištvino upės, paki-
lo vėjai ir daužėsi į tą namą, ir jis su-
griuvo, o jo griuvimas buvo smarkus".
[28] Kai Jėzus baigė šiuos žodžius, mi-
nios stebėjosi Jo mokymu,
[29] nes Jis mokė juos kaip turintis val-
džią, o ne kaip Rašto žinovai.

8 Kai Jėzus leidosi nuo kalno, Jį se-
kė didelės minios.
[2] Ir štai priėjo raupsuotasis ir, pagar-
binęs Jį, sakė: "Viešpatie, jei nori, Tu
gali mane padaryti švarų".
[3] Jėzus ištiesė ranką, palietė jį ir tarė:
"Noriu, būk švarus!" Ir tuojau raup-
sai išnyko.
[4] Jėzus pasakė jam: "Žiūrėk, niekam
nepasakok, bet eik pasirodyti kunigui
ir paaukok Mozės įsakytą atnašą
jiems paliudyti".
[5] Jėzui sugrįžus į Kafarnaumą, prie Jo
priėjo šimtininkas, maldaudamas:
[6] "Viešpatie, mano tarnas guli namie
paralyžiuotas ir baisiai kankinasi".
[7] Jėzus jam tarė: "Einu ir išgydysiu
jį".
[8] Šimtininkas atsakė: "Viešpatie, ne-
su vertas, kad užeitum po mano sto-
gu, bet tik tark žodį, ir mano tarnas
pasveiks.
[9] Juk ir aš, būdamas valdinys, turiu
sau pavaldžių kareivių. Sakau vie-
nam: 'Eik!', ir jis eina; sakau kitam:
'Ateik!', ir jis ateina; sakau tarnui:
'Daryk tai!', ir jis daro".
[10] Tai girdėdamas, Jėzus stebėjosi ir
kalbėjo einantiems iš paskos: "Iš tie-
sų sakau jums: net Izraelyje neradau
tokio tikėjimo!
[11] Todėl sakau jums: daugelis ateis iš
rytų ir vakarų ir susės dangaus kara-
lystėje su Abraomu, Izaoku ir Jokū-
bu.
[12] O karalystės vaikai bus išmesti lau-
kan į tamsybes. Ten bus verksmas ir
dantų griežimas".
[13] Šimtininkui Jėzus tarė: "Eik, ir te-
būnie tau, kaip tikėjai!" Ir tą pačią
valandą tarnas pagijo.
[14] Atėjęs į Petro namus, Jėzus pama-
tė jo uošvę gulinčią ir karščiuojančią.
[15] Jis palietė jos ranką, ir karštis pra-
ėjo. Toji atsikėlė ir patarnavo jiems.
[16] Vakarui atėjus, žmonės sugabeno
pas Jėzų daug demonų apsėstųjų. Jis
išvarė dvasias žodžiu ir išgydė visus
ligonius,

17 kad išsipildytų, kas buvo pasakyta
per pranašą Izaiją: "Jis pasiėmė mūsų negalias ir nešė mūsų ligas".
18 Matydamas aplinkui didžiulę minią, Jėzus įsakė irtis į kitą krantą.
19 Tuomet priėjo vienas Rašto žinovas ir tarė Jam: "Mokytojau, aš seksiu paskui Tave, kur tik Tu eisi!"
20 Jėzus jam atsakė: "Lapės turi urvus, padangių paukščiai – lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti".
21 Kitas Jo mokinys prašė: "Viešpatie, leisk man pirmiau pareiti tėvo palaidoti".
22 Bet Jėzus atsakė: "Sek paskui mane ir palik mirusiems laidoti savo numirėlius".
23 Jėzus įlipo į valtį, ir mokiniai paskui Jį.
24 Ir štai ežere pakilo smarki audra, ir bangos liejo valtį. O Jis miegojo.
25 Mokiniai pripuolę ėmė Jį žadinti, šaukdami: "Viešpatie, gelbėk mus, žūvame!"
26 Jis jiems tarė: "Kodėl jūs tokie bailūs, mažatikiai?" Paskui Jis atsikėlė, sudraudė vėjus bei ežerą, ir pasidarė visiškai ramu.
27 Žmonės stebėjosi ir kalbėjo: "Kas Jis per vienas, kad net vėjai ir ežeras Jo klauso?"
28 Kai Jėzus priplaukė kitą krantą gergeziečių krašte, Jam priešais atbėgo du demonų apsėstieji, išlindę iš kapinių rūsių. Juodu buvo tokie pavojingi, kad niekas negalėjo praeiti anuo keliu.
29 Ir štai jiedu ėmė šaukti: "Ko Tau iš mūsų reikia, Jėzau, Dievo Sūnau?! Atėjai pirma laiko mūsų kankinti?"
30 Toli nuo jų ganėsi didelė banda kiaulių.
31 Demonai prašė: "Jeigu mus išvarysi, tai leisk sueiti kiaulių bandon".
32 Ir Jis jiems tarė: "Eikite!" Tuomet demonai išėjo ir apniko kiaules. Ir štai visa banda metėsi nuo skardžio į ežerą ir prigėrė vandenyje.
33 Piemenys pabėgo ir, pasiekę miestą, viską išpasakojo, taip pat ir apie apsėstuosius.
34 Tada visas miestas išėjo pasitikti Jėzaus ir, Jį pamatę, maldavo pasišalinti iš jų krašto.

9 Įlipęs į valtį, Jėzus persikėlė per ežerą ir sugrįžo į savo miestą.
2 Ir štai Jam atnešė paralyžiuotą žmogų, paguldytą ant gulto. Pamatęs jų tikėjimą, Jėzus tarė paralyžiuotajam: "Būk drąsus, sūnau, tavo nuodėmės atleistos!"
3 Kai kurie Rašto žinovai ėmė murmėti: "Jis piktžodžiauja!"
4 Žinodamas jų mintis, Jėzus tarė: "Kam piktai mąstote savo širdyje?
5 Kas gi lengviau – ar pasakyti: 'Tavo nuodėmės atleistos!', ar liepti: 'Kelkis ir vaikščiok!'?
6 Ir todėl, kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint galią žemėje atleisti nuodėmes, – čia Jis kreipėsi į paralyžiuotąjį: – Kelkis, pasiimk savo gultą ir eik namo!"
7 Šis atsikėlė ir nuėjo į savo namus.
8 Visa tai pamačiusios, minios stebėjosi ir šlovino Dievą, suteikusį tokią galią žmonėms.
9 Iškeliaudamas iš ten, Jėzus pamatė muitinėje sėdintį žmogų, vardu Matą, ir tarė jam: "Sek paskui mane!" Šis atsikėlė ir nusekė paskui Jį.
10 Kai Jėzus sėdėjo namuose prie stalo, ten susirinko daug muitininkų bei nusidėjėlių, kurie susėdo šalia Jo ir Jo mokinių.
11 Fariziejai, tai išvydę, sakė Jo moki-

niams: "Kodėl jūsų Mokytojas valgo
su muitininkais ir nusidėjėliais?"
12 Tai išgirdęs, Jėzus atsiliepė: "Ne
sveikiesiems reikia gydytojo, o ligo-
niams.
13 Eikite ir pasimokykite, ką reiškia
žodžiai: 'Aš noriu gailestingumo, o ne
aukos'. Aš atėjau šaukti ne teisiųjų,
bet nusidėjėlių atgailai".
14 Tada priėjo Jono mokiniai ir pa-
klausė: "Kodėl mes ir fariziejai daug
pasninkaujame, o Tavo mokiniai ne-
pasninkauja?"
15 Jėzus jiems atsakė: "Argi gali ves-
tuvininkai gedėti, kol su jais yra jau-
nikis? Bet ateis dienos, kai jaunikis
iš jų bus atimtas, ir tada jie pasnin-
kaus.
16 Niekas sudėvėto drabužio nelopo
naujo audinio lopu, nes toks lopinys
atplėšia drabužio gabalą, ir pasidaro
dar didesnė skylė.
17 Taip pat niekas nepila jauno vyno
į senus vynmaišius, nes antraip vyn-
maišiai plyštų, vynas išsilietų ir vyn-
maišiai niekais nueitų. Bet jaunas vy-
nas pilamas į naujus vynmaišius, ir
abeji išsilaiko".
18 Jam taip bekalbant, prisiartino
vienas vyresnysis, pagarbino Jį ir ta-
rė: "Ką tik mirė mano dukrelė. Bet
ateik, uždėk ant jos ranką, ir ji at-
gis".
19 Jėzus atsikėlė ir nuėjo paskui jį kar-
tu su savo mokiniais.
20 Ir štai moteris, dvylika metų ser-
ganti kraujoplūdžiu, prisiartino iš pa-
skos ir palietė Jo apsiausto apvadą.
21 Mat ji pati sau kalbėjo: "Jei tik pa-
lytėsiu Jo drabužį – išgysiu".
22 Jėzus, atsigręžęs ir ją pamatęs, ta-
rė: "Pasitikėk, dukra, tavo tikėjimas
išgydė tave". Ir tą pačią akimirką mo-
teris pagijo.
23 Atėjęs į vyresniojo namus ir pama-
tęs vamzdininkus bei šurmuliuojančią
minią,
24 Jėzus paliepė: "Pasitraukite, nes
mergaitė ne mirus, o miega". Jie tik
šaipėsi iš Jo.
25 Kai minia buvo išvaryta, Jis įėjo vi-
dun, paėmė mergaitę už rankos, ir ji
atsikėlė.
26 Garsas apie tai pasklido po visą aną
kraštą.
27 Jėzui išeinant, du neregiai sekė
paskui Jį ir šaukė: "Pasigailėk mūsų,
Dovydo Sūnau!"
28 Kai Jis pasiekė namus, neregiai už-
ėjo pas Jį. Jėzus paklausė: "Ar tikite,
kad Aš galiu tai padaryti?" Šie atsa-
kė: "Taip, Viešpatie!"
29 Tada Jis palietė jų akis ir tarė: "Te-
būna jums pagal jūsų tikėjimą".
30 Ir jų akys atsivėrė. Jėzus griežtai
jiems įsakė: "Žiūrėkite, kad niekas
nesužinotų!"
31 Tačiau tie išėję išgarsino Jį po visą
tą kraštą.
32 Jiems išėjus, štai atvedė pas Jį de-
mono apsėstą nebylį.
33 Išvarius demoną, nebylys prakalbo.
Minios stebėjosi ir sakė: "Dar niekad
Izraelyje nebuvo tokių dalykų".
34 O fariziejai kalbėjo: "Jis išvaro de-
monus jų valdovo jėga".
35 Jėzus ėjo per visus miestus ir kai-
mus, mokydamas jų sinagogose, skelb-
damas karalystės Evangeliją ir gy-
dydamas visas žmonių ligas bei ne-
galias.
36 Matydamas minias, Jis gailėjosi
žmonių, nes jie buvo suvargę ir iš-
sklaidyti lyg avys be piemens.
37 Tuomet Jis tarė savo mokiniams:
"Pjūtis didelė, o darbininkų maža.
38 Todėl melskite pjūties Viešpatį, kad
siųstų darbininkų į savo pjūtį".

10 Pasišaukęs dvylika savo moki-
nių, Jis suteikė jiems valdžią
netyrosioms dvasioms, kad išvarinėtų
jas ir gydytų visas ligas bei negalias.
2 Dvylikos apaštalų vardai: pirmasis
Simonas, vadinamas Petru, ir jo bro-
lis Andriejus; Zebediejaus sūnus Jo-
kūbas ir jo brolis Jonas;
3 Pilypas ir Baltramiejus; Tomas ir
muitininkas Matas; Alfiejaus sūnus
Jokūbas ir Lebėjus, vadinamas Tadu;
4 Simonas Kananietis ir Judas Iskari-
jotas, kuris išdavė Jėzų.
5 Šiuos dvylika Jėzus išsiuntė, įsaky-
damas jiems: "Nepasukite keliu pas
pagonis ir neužeikite į samariečių
miestą,
6 bet verčiau eikite pas pražuvusias
Izraelio namų avis.
7 Keliaudami skelbkite: 'Prisiartino
dangaus karalystė!'
8 Gydykite ligonius, apvalykite raup-
suotuosius, prikelkite mirusius, išva-
rinėkite demonus. Dovanai gavote,
dovanai ir duokite!
9 Neimkite nei aukso, nei sidabro, nei
variokų į savo juostas;
10 nei kelionmaišio, nei dviejų tunikų,
nei sandalų, nei lazdos, nes darbinin-
kas vertas savo valgio.
11 Atėję į kokį nors miestą ar kaimą,
susiieškokite vertą žmogų ir apsisto-
kite pas jį, kol išvyksite.
12 Įeidami į namus, pasveikinkite juos.
13 Ir jeigu namai bus verti, teateinie
jiems jūsų ramybė. O jeigu nebus ver-
ti – jūsų ramybė tesugrįžta jums.
14 Jei kas jūsų nepriimtų ir neklausy-
tų jūsų žodžių, tai, išėję iš tokių na-
mų ar tokio miesto, nusikratykite ir
dulkes nuo kojų.
15 Iš tiesų sakau jums: Sodomos ir
Gomoros žemei bus lengviau teismo
dieną negu tokiam miestui".
16 "Štai Aš siunčiu jus kaip avis tarp
vilkų. Todėl būkite gudrūs kaip žal-
čiai ir neklastingi kaip balandžiai.
17 Saugokitės žmonių, nes jie įskųs jus
teismams ir plaks savo sinagogose.
18 Jūs būsite dėl manęs vedžiojami
pas valdytojus ir karalius liudyti jiems
ir pagonims.
19 Kai jie jus įskųs, nesirūpinkite, kaip
arba ką kalbėsite, nes tą valandą jums
bus duota, ką jūs turite sakyti.
20 Nes ne jūs kalbėsite, o jūsų Tėvo
Dvasia kalbės jumyse.
21 Brolis išduos mirti brolį ir tėvas –
sūnų, o vaikai sukils prieš gimdytojus
ir žudys juos.
22 Jūs būsite visų nekenčiami dėl ma-
no vardo. Bet kas ištvers iki galo, bus
išgelbėtas.
23 Kai jus persekios viename mieste,
bėkite į kitą. Iš tiesų sakau jums: dar
nebūsite išvaikščioję Izraelio miestų,
kai ateis Žmogaus Sūnus.
24 Mokinys nėra aukštesnis už savo
mokytoją nei tarnas už šeimininką.
25 Pakanka, jei mokinys prilygsta mo-
kytojui ir tarnas šeimininkui. Jei na-
mų šeimininką jie praminė Belzebu-
lu, tai ką bekalbėti apie namiškius!"
26 "Taigi nebijokite jų. Nes nieko nėra
uždengta, kas nebus atidengta, ir nie-
ko paslėpta, kas nepasidarys žinoma.
27 Ką jums kalbu tamsoje, sakykite
šviesoje, ir ką šnibždu į ausį, skelbki-
te nuo stogų.
28 Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet
negali užmušti sielos. Verčiau bijoki-
te to, kuris gali pražudyti ir sielą, ir
kūną pragare.
29 Argi ne du žvirbliai parduodami už
skatiką? Ir nė vienas iš jų nekrinta
žemėn be jūsų Tėvo valios.
30 O jūsų net visi galvos plaukai su-
skaičiuoti.

[31] Tad nebijokite! Jūs vertesni už daugybę žvirblių.
[32] Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir Aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje.
[33] O kas išsižadės manęs žmonių akivaizdoje, ir Aš jo išsižadėsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje".
[34] "Nemanykite, jog Aš atėjau atnešti žemėn ramybės. Atėjau atnešti ne ramybės, o kalavijo.
[35] Atėjau sukiršinti 'sūnaus prieš tėvą, dukters prieš motiną ir marčios prieš anytą.
[36] Žmogaus namiškiai taps jam priešais'.
[37] Kas myli tėvą ar motiną labiau negu mane – nevertas manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu mane – nevertas manęs.
[38] Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane, tas nevertas manęs.
[39] Kas išsaugo savo gyvybę, praras ją, o kas praranda savo gyvybę dėl manęs – atras ją.
[40] Kas jus priima, tas mane priima. O kas priima mane, priima Tą, kuris mane siuntė.
[41] Kas priima pranašą dėl to, kad jis pranašas, gaus pranašo atlygį. Kas priima teisųjį dėl to, kad jis teisusis, gaus teisiojo atlygį.
[42] Ir kas paduos bent taurę šalto vandens vienam iš šitų mažųjų dėl to, kad jis yra mokinys, – iš tiesų sakau jums, – tas nepraras savo atlygio".

11 Baigęs nurodymus dvylikai savo mokinių, Jėzus iškeliavo toliau mokyti ir pamokslauti kituose miestuose.
[2] Jonas, išgirdęs kalėjime apie Kristaus darbus, nusiuntė du savo mokinius
[3] Jo paklausti: "Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?"
[4] Jėzus jiems atsakė: "Eikite ir pasakykite Jonui, ką girdite ir matote:
[5] aklieji praregi, luošieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliami, vargšams skelbiama Evangelija.
[6] Ir palaimintas, kas nepasipiktina manimi".
[7] Jiems nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: "Ko išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės?
[8] Ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus? Švelniais drabužiais vilkintys gyvena karaliaus rūmuose.
[9] Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, ir kur kas daugiau negu pranašo!
[10] Jis yra tas, apie kurį parašyta: 'Štai Aš siunčiu pirma Tavęs savo pasiuntinį, kuris nuties prieš Tave kelią'.
[11] Iš tiesų sakau jums: tarp gimusių iš moterų nepakilo didesnis už Joną Krikštytoją, bet ir mažiausias dangaus karalystėje didesnis už jį.
[12] Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar dangaus karalystė grobiama, ir stiprieji ją jėga ima.
[13] Visi pranašai ir Įstatymas pranašavo iki Jono
[14] ir, jeigu norite priimti, tai jis ir yra Elijas, kuris turi ateiti.
[15] Kas turi ausis klausyti – teklauso!"
[16] "Su kuo galėčiau palyginti šią kartą? Ji panaši į vaikus, kurie sėdi prekyvietėje ir šaukia savo draugams:
[17] 'Mes jums grojome, o jūs nešokote. Mes giedojome raudas, o jūs neraudojote'.
[18] Atėjo Jonas, nevalgus ir negeriantis, tai jie sako: 'Jis demono apsėstas'.

[19] Atėjo Žmogaus Sūnus, valgantis ir
geriantis, tai jie sako: 'Štai rijūnas ir
vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjė-
lių bičiulis'. Bet išmintį pateisina jos
vaikai".
[20] Tada Jis pradėjo priekaištauti mies-
tams, kuriuose buvo padaryta daugu-
mas Jo stebuklų, kad jie neatgailavo:
[21] "Vargas tau, Chorazine! Vargas tau,
Betsaida! Jeigu Tyre ir Sidone būtų
įvykę tokių stebuklų, kokie padaryti
pas jus, jie seniai būtų atgailavę su ašu-
tine bei pelenuose.
[22] Todėl sakau jums: Tyrui ir Sido-
nui bus lengviau teismo dieną negu
jums!
[23] Ir tu, Kafarnaume, išaukštintas iki
dangaus, nugarmėsi iki pragaro! Jei-
gu Sodomoje būtų įvykę tokių ste-
buklų, kokių įvyko tavyje, ji būtų iš-
likusi iki šios dienos.
[24] Todėl sakau jums: Sodomos že-
mei bus lengviau teismo dieną negu
tau".
[25] Anuo metu Jėzus kalbėjo: "Aš šlo-
vinu Tave, Tėve, dangaus ir žemės
Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmin-
tingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažu-
tėliams.
[26] Taip, Tėve, nes Tau taip patiko.
[27] Viskas man yra mano Tėvo ati-
duota; ir niekas nepažįsta Sūnaus,
tik Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįs-
ta, tik Sūnus ir kam Sūnus nori ap-
reikšti.
[28] Ateikite pas mane visi, kurie vargs-
tate ir esate prislėgti, ir Aš jus atgai-
vinsiu.
[29] Imkite ant savęs mano jungą ir mo-
kykitės iš manęs, nes Aš romus ir
nuolankios širdies, ir jūs rasite savo
sieloms atgaivą.
[30] Nes mano jungas švelnus ir mano
našta lengva".

12 Anuo metu sabato dieną Jė-
zus ėjo per javų lauką. Jo mo-
kiniai buvo išalkę, tad skynė varpas
ir valgė.
[2] Tai pamatę, fariziejai Jam sakė:
"Žiūrėk, Tavo mokiniai daro, kas per
sabatą draudžiama".
[3] Jis jiems atsakė: "Ar neskaitėte, ką
darė Dovydas ir jo palydovai, būda-
mi išalkę?
[4] Kaip jie įėjo į Dievo namus ir valgė
padėtinės duonos, nors nevalia buvo
jos valgyti nei jam, nei jo palydovams,
o vien tik kunigams.
[5] Arba, ar neskaitėte Įstatyme, jog
per sabatą kunigai šventykloje pažei-
džia sabatą ir nenusikalsta?
[6] Bet sakau jums: čia daugiau negu
šventykla!
[7] Jei būtumėte supratę, ką reiškia 'Aš
noriu gailestingumo, o ne aukos', ne-
būtumėte pasmerkę nekaltų.
[8] Žmogaus Sūnus yra ir sabato Vieš-
pats".
[9] Iš ten išėjęs, Jis atėjo į jų sinagogą.
[10] Ir štai ten buvo žmogus padžiūvu-
sia ranka. Jie paklausė Jėzų (kad ga-
lėtų apkaltinti): "Ar leistina sabato
dieną gydyti?"
[11] Jis jiems atsakė: "Kas iš jūsų, turė-
damas vieną avį, jeigu ji per sabatą
įkris į duobę, nestvers ir neištrauks?
[12] O kaip daug brangesnis už avį žmo-
gus! Todėl leistina daryti gera sabato
dieną".
[13] Tada Jis tarė žmogui: "Ištiesk ran-
ką!" Tas ištiesė, ir ji tapo sveika kaip
ir antroji.
[14] Tuomet išėję fariziejai tarėsi, kaip
Jėzų pražudyti.
[15] Tai sužinojęs, Jėzus pasitraukė iš
ten. Didelės minios sekė paskui Jį, ir
Jis visus išgydė,
[16] bet įspėjo, kad Jo negarsintų.

[17] Kad išsipildytų, kas buvo pasakyta
per pranašą Izaiją:
[18] "Štai mano išrinktasis tarnas, ma-
no mylimasis, kuriuo gėrisi mano sie-
la. Aš duosiu Jam savo Dvasią, ir Jis
skelbs pagonims teisingumą.
[19] Jis nesiginčys, nešauks, ir niekas
gatvėje negirdės Jo balso.
[20] Jis nenulauš palūžusios nendrės ir
neužgesins rusenančio dagčio, kol ne-
nuves teisingumo į pergalę;
[21] o Jo vardas teiks viltį pagonims!"
[22] Tuomet atvedė pas Jį demono ap-
sėstąjį, kuris buvo aklas ir nebylys. Jė-
zus išgydė jį, ir šis prakalbo ir prare-
gėjo.
[23] Ištisos minios netvėrė iš nuostabos
ir klausinėjo: "Ar nebus šitas Dovydo
Sūnus?!"
[24] Tai išgirdę, fariziejai sakė: "Jis iš-
varo demonus ne kitaip, kaip tik de-
monų valdovo Belzebulo jėga".
[25] Žinodamas jų mintis, Jėzus tarė:
"Kiekviena suskilusi karalystė bus nu-
siaubta, ir joks suskilęs miestas ir na-
mas neišsilaikys.
[26] Jeigu tad šėtonas išvarinėtų šėtoną,
irgi būtų savyje susiskaldęs. Kaipgi ta-
da galėtų išsilaikyti jo karalystė?
[27] Ir jeigu Aš išvarau demonus Belze-
bulo jėga, tai kieno jėga išvaro jūsų
sūnūs? Todėl jie bus jūsų teisėjai.
[28] Bet jeigu Aš išvarau demonus Die-
vo Dvasia, tai tikrai pas jus atėjo Die-
vo karalystė.
[29] Argi gali kas nors įeiti į galiūno na-
mus ir pasigrobti jo turtą, pirmiau ne-
surišęs galiūno? Tik tada jis apiplėš
jo namus.
[30] Kas ne su manimi, tas prieš mane,
ir kas su manimi nerenka, tas bars-
to".
[31] "Sakau jums: kiekviena nuodėmė
ir piktžodžiavimas bus žmonėms at-
leisti, bet piktžodžiavimas Dvasiai ne-
bus jiems atleistas.
[32] Jei kas tartų žodį prieš Žmogaus
Sūnų, tam bus atleista, o kas kalbėtų
prieš Šventąją Dvasią, tam nebus at-
leista nei šiame, nei būsimajame am-
žiuje.
[33] Arba sakykite medį esant gerą ir jo
vaisių gerą, arba sakykite medį esant
blogą ir jo vaisių blogą, nes medis pa-
žįstamas iš vaisių.
[34] Angių išperos, kaip jūs galite kal-
bėti gera, būdami blogi?! Juk lūpos
kalba tai, ko pertekusi širdis.
[35] Geras žmogus iš gero širdies loby-
no iškelia gera, o blogas iš blogo lo-
byno iškelia bloga.
[36] Todėl sakau jums: teismo dieną
žmonės turės duoti apyskaitą už
kiekvieną pasakytą tuščią žodį.
[37] Pagal savo žodžius būsi išteisintas ir
pagal savo žodžius būsi pasmerktas".
[38] Tada kai kurie Rašto žinovai ir fari-
ziejai sakė: "Mokytojau, norime, kad
parodytum ženklą".
[39] Jis jiems atsakė: "Pikta ir svetimau-
janti karta ieško ženklo, bet nebus jai
duota kito ženklo, kaip tik pranašo
Jonos ženklas.
[40] Kaip Jona išbuvo tris dienas ir tris
naktis banginio pilve, taip ir Žmo-
gaus Sūnus išbus tris dienas ir tris
naktis žemės širdyje.
[41] Ninevės žmonės teismo dieną pri-
sikels drauge su šia karta ir ją pas-
merks, nes jie atgailavo, išgirdę Jo-
nos pamokslą, o štai čia daugiau ne-
gu Jona.
[42] Pietų šalies karalienė teismo dieną
prisikels drauge su šia karta ir ją pas-
merks, nes ji atkeliavo nuo žemės pa-
kraščių pasiklausyti Saliamono išmin-
ties, o štai čia daugiau negu Saliamo-
nas".

43 “Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus,
klaidžioja bevandenėse vietose, ieš-
kodama poilsio, ir neranda.
44 Tada ji sako: ‘Grįšiu į savo namus,
iš kur išėjau’. Sugrįžusi randa juos
tuščius, iššluotus ir išpuoštus.
45 Tada eina, pasiima kitas septynias
dvasias, dar piktesnes už save, ir įėju-
sios jos ten apsigyvena. Ir paskui tam
žmogui darosi blogiau negu pirma.
Taip atsitiks ir šiai piktai kartai”.
46 Jam tebekalbant minioms, štai Jo
motina ir broliai stovėjo lauke ir no-
rėjo su Juo pasikalbėti.
47 Tada kažkas pranešė Jam: “Štai Ta-
vo motina ir broliai stovi lauke ir no-
ri su Tavim pasikalbėti”.
48 Jis atsakė pranešusiam: “Kas yra
mano motina ir kas yra mano bro-
liai?”
49 Ir, ištiesęs ranką į savo mokinius,
tarė: “Štai mano motina ir mano bro-
liai!
50 Kiekvienas, kas vykdo mano dan-
giškojo Tėvo valią, yra mano brolis,
ir sesuo, ir motina”.

13 Tą dieną, išėjęs iš namų, Jė-
zus atsisėdo ant ežero kranto.
2 Prie Jo susirinko didžiulė minia; to-
dėl Jis įlipo į valtį ir atsisėdo, o žmo-
nės stovėjo pakrantėje.
3 Jis daug jiems kalbėjo palyginimais:
“Štai sėjėjas išėjo sėti.
4 Jam besėjant, vieni grūdai nukrito
palei kelią, ir atskridę paukščiai juos
sulesė.
5 Kiti nukrito uolėtoj vietoj, kur buvo
nedaug žemės. Jie greit sudygo, nes
neturėjo gilesnio žemės sluoksnio.
6 Saulei patekėjus, daigai išdegė ir,
neturėdami šaknų, sudžiūvo.
7 Kiti nukrito tarp erškėčių. Erškėčiai
išaugo ir nusmelkė juos.
8 Dar kiti nukrito į gerą žemę ir davė
derlių: vieni šimteriopą, kiti šešiasde-
šimteriopą, dar kiti trisdešimteriopą.
9 Kas turi ausis klausyti – teklauso!”
10 Priėję mokiniai paklausė Jo: “Ko-
dėl jiems kalbi palyginimais?”
11 Jėzus atsakė: “Jums duota pažinti
dangaus karalystės paslaptis, o jiems
neduota.
12 Mat, kas turi, tam bus duota, ir jis
turės su pertekliumi, o iš neturinčio
bus atimta ir tai, ką jis turi.
13 Aš jiems kalbu palyginimais todėl,
kad jie žiūrėdami nemato, klausyda-
mi negirdi ir nesupranta.
14 Jiems pildosi Izaijo pranašystės žo-
džiai: ‘Girdėti girdėsite, bet nesupra-
site, žiūrėti žiūrėsite, bet nematysite.
15 Šitų žmonių širdys aptuko. Jie pras-
tai girdėjo ausimis ir užmerkė akis,
kad nepamatytų akimis, neišgirstų
ausimis, nesuprastų širdimi ir neatsi-
verstų, ir Aš jų nepagydyčiau’.
16 Bet palaimintos jūsų akys, nes ma-
to, ir jūsų ausys, nes girdi.
17 Iš tiesų sakau jums: daugelis prana-
šų ir teisiųjų troško išvysti, ką jūs ma-
tote, bet neišvydo, ir girdėti, ką jūs
girdite, bet neišgirdo”.
18 “Tad pasiklausykite palyginimo apie
sėjėją.
19 Pas kiekvieną, kuris girdi karalys-
tės žodį ir nesupranta, ateina piktasis
ir išplėšia, kas buvo pasėta jo širdyje.
Tai yra pasėlis prie kelio.
20 Pasėlis uolėtoje vietoje – tai tas,
kuris, girdėdamas žodį, tuojau su
džiaugsmu jį priima.
21 Tačiau jis be šaknų – nepastovus
žmogus. Kilus kokiam sunkumui ar
persekiojimui dėl žodžio, jis tuoj pat
pasipiktina.
22 Pasėlis tarp erškėčių – tai tas, kuris
klauso žodžio, bet šio pasaulio rūpes-

čiai ir turtų apgaulė nustelbia žodį, ir
jis lieka nevaisingas.
23 O pasėlis geroje žemėje – tas, ku-
ris girdi ir supranta žodį; tas ir neša
vaisių: kas duoda šimteriopą, kas še-
šiasdešimteriopą, o kas trisdešimte-
riopą".
24 Jis pateikė jiems kitą palyginimą:
"Su dangaus karalyste yra kaip su
žmogumi, kuris pasėjo dirvoje gerą
sėklą.
25 Žmonėms bemiegant, atėjo jo prie-
šas, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo.
26 Kai želmuo paūgėjo ir subrandino
vaisių, pasirodė ir raugės.
27 Šeimininko tarnai atėję klausė:
'Šeimininke, argi ne gerą sėklą pasė-
jai savo lauke? Iš kurgi atsirado rau-
gių?'
28 Jis atsakė: 'Tai padarė priešas'. Tar-
nai pasiūlė: 'Jei nori, eisime ir jas iš-
ravėsime'.
29 Jis atsakė: 'Ne, kad kartais, ravė-
dami rauges, neišrautumėte kartu su
jomis ir kviečių.
30 Palikite abejus augti iki pjūties. Pjū-
ties metu pasakysiu pjovėjams:
'Pirmiau išrinkite rauges ir suriškite į
pėdelius sudeginti, o kviečius sukrau-
kite į mano kluoną' ".
31 Jis pateikė jiems dar vieną palygi-
nimą: "Dangaus karalystė yra kaip
garstyčios grūdelis, kurį žmogus ėmė
ir pasėjo savo dirvoje.
32 Nors jis mažiausias iš visų sėklų, bet
užaugęs būna didesnis už visus auga-
lus ir tampa medeliu; net padangių
paukščiai atskridę susisuka lizdus jo
šakose".
33 Jis pasakė ir dar kitą palyginimą:
"Dangaus karalystė yra kaip raugas,
kurį moteris įmaišė trijuose saikuose
miltų, ir nuo jo viskas įrūgo".
34 Visa tai Jėzus kalbėjo minioms pa-
lyginimais, ir be palyginimų Jis jiems
nekalbėjo,
35 kad išsipildytų, kas buvo per pra-
našą pasakyta: "Aš atversiu savo bur-
ną palyginimais, skelbsiu nuo pasau-
lio sukūrimo paslėptus dalykus".
36 Paleidęs minias, Jėzus parėjo na-
mo. Prie Jo priėjo mokiniai ir prašė:
"Išaiškink mums palyginimą apie rau-
ges dirvoje".
37 Jis jiems atsakė: "Sėjantysis gerą
sėklą yra Žmogaus Sūnus.
38 Dirva – tai pasaulis. Gera sėkla –
karalystės vaikai, o raugės – piktojo
vaikai.
39 Jas pasėjęs priešas – velnias. Pjū-
tis – pasaulio pabaiga, o pjovėjai – an-
gelai.
40 Taigi, kaip surenkamos ir sudegi-
namos ugnyje raugės, taip bus ir pa-
saulio pabaigoje.
41 Žmogaus Sūnus išsiųs savo ange-
lus, tie išrankios iš Jo karalystės visus
papiktinimus bei piktadarius
42 ir įmes juos į ugnies krosnį. Ten bus
verksmas ir dantų griežimas.
43 Tada teisieji spindės kaip saulė sa-
vo Tėvo karalystėje. Kas turi ausis
klausyti – teklauso!"
44 "Dangaus karalystė yra kaip dirvoje
paslėptas lobis. Atradęs jį, žmogus tai
nuslepia; iš to džiaugsmo eina, par-
duoda visa, ką turi, ir perka tą dirvą.
45 Vėl su dangaus karalyste yra kaip
su pirkliu, ieškančiu gerų perlų.
46 Atradęs vieną brangų perlą, jis ei-
na, parduoda visa, ką turi, ir nusiper-
ka jį".
47 "Ir vėl su dangaus karalyste yra
kaip su jūron metamu tinklu, užgrie-
biančiu įvairiausių žuvų.
48 Kai jis pilnas, jį išvelka į krantą, su-
sėda ir surenka gerąsias į indus, o
blogąsias išmeta.

[49] Taip bus ir pasaulio pabaigoje: išeis
angelai, išrankios bloguosius iš gerų-
jų
[50] ir įmes juos į ugnies krosnį. Ten bus
verksmas ir dantų griežimas".
[51] Jėzus paklausė jų: "Ar supratote vi-
sa tai?" Jie atsakė: "Taip, Viešpatie".
[52] Tada Jis jiems tarė: "Todėl kiekvie-
nas Rašto žinovas, tapęs dangaus ka-
ralystės mokiniu, panašus į šeiminin-
ką, kuris iškelia iš savo lobyno naujų
ir senų daiktų".
[53] Baigęs sakyti tuos palyginimus, Jė-
zus iškeliavo iš ten.
[54] Jis parėjo į savo tėviškę ir mokė
žmones jų sinagogoje taip, kad jie
stebėjosi ir klausinėjo: "Iš kur šitam
tokia išmintis ir stebuklingi darbai?
[55] Argi Jis ne dailidės sūnus?! Argi Jo
motina nesivadina Marija, o Jokūbas,
Jozė, Simonas ir Judas argi ne Jo bro-
liai?
[56] Ir Jo seserys – argi jos ne visos yra
pas mus? Iš kur Jam visa tai?"
[57] Ir jie ėmė piktintis Juo. O Jėzus
jiems atsakė: "Pranašas nebūna be
pagarbos, nebent savo tėviškėje ir sa-
vo namuose".
[58] Ir Jis ten nedarė daug stebuklų dėl
jų netikėjimo.

14 Anuo metu garsas apie Jėzų
pasiekė tetrarchą Erodą,
[2] ir jis savo tarnams pasakė: "Tai Jo-
nas Krikštytojas! Jis prisikėlė iš nu-
mirusių, ir todėl jame veikia stebuk-
lingos jėgos".
[3] Mat Erodas buvo suėmęs Joną, su-
kaustęs jį ir įmetęs į kalėjimą dėl sa-
vo brolio Pilypo žmonos Erodiados.
[4] Nes Jonas jam sakė: "Tau nevalia
jos turėti".
[5] Erodas norėjo nužudyti Joną, bet bi-
jojo žmonių, nes jie laikė jį pranašu.
[6] Erodo gimimo dieną Erodiados duk-
tė šoko svečiams ir patiko Erodui.
[7] Todėl jis su priesaika pažadėjo jai
duoti, ko tik ji paprašys.
[8] O ši, savo motinos primokyta, tarė:
"Duok man čia dubenyje Jono Krikš-
tytojo galvą".
[9] Karalius nuliūdo, bet dėl priesaikos
ir svečių įsakė duoti.
[10] Jis pasiuntė nukirsti kalėjime Jonui
galvą.
[11] Jo galva buvo atnešta dubenyje ir
įteikta mergaitei, kuri ją nunešė mo-
tinai.
[12] Jono mokiniai atėję pasiėmė kūną,
palaidojo ir nuėję pranešė Jėzui.
[13] Tai išgirdęs, Jėzus valtimi nuplaukė
į dykvietę, į vienumą. Minios sužino-
jo ir iš miestų pėsčiomis nusekė pa-
skui.
[14] Išlipęs Jėzus pamatė daugybę žmo-
nių. Jėzui pagailo jų, ir Jis išgydė jų
ligonius.
[15] Atėjus vakarui, priėjo mokiniai ir
tarė: "Čia dykvietė, ir jau vėlus me-
tas. Paleisk žmones, kad, nuėję į kai-
mus, nusipirktų maisto".
[16] Bet Jėzus jiems atsakė: "Nėra rei-
kalo jiems iš čia eiti. Jūs duokite
jiems valgyti".
[17] Jie atsiliepė: "Mes čia turime tik
penkis kepalus duonos ir dvi žuvis".
[18] Jis tarė: "Atneškite juos man".
[19] Ir, liepęs miniai susėsti ant žolės,
Jis paėmė penkis duonos kepalus ir
dvi žuvis, pažvelgė į dangų, palaimi-
no, laužė ir davė kepalus mokiniams,
o tie dalijo žmonėms.
[20] Visi valgė ir pasisotino. Ir surinko
dvylika pilnų pintinių likusių trupinių.
[21] O valgytojų buvo apie penkis tūks-
tančius vyrų, neskaičiuojant moterų ir
vaikų.
[22] Tuojau pat Jėzus privertė savo moki-

nius sėsti į valtį ir pirma Jo plaukti į
kitą ežero pusę, kol Jis paleisiąs minią.
23 Paleidęs minią, Jis užkopė nuošaliai į kalną melstis. Atėjus vakarui, Jis buvo ten vienas.
24 Tuo tarpu valtis jau buvo ežero viduryje, blaškoma bangų, nes pūtė priešingas vėjas.
25 Ketvirtos nakties sargybos metu Jėzus atėjo pas juos, žengdamas ežero paviršiumi.
26 Pamatę Jį einantį ežero paviršiumi, mokiniai nusigando ir iš baimės ėmė šaukti: "Tai šmėkla!"
27 Jėzus tuojau juos prakalbino: "Drąsos! Tai Aš. Nebijokite!"
28 Petras atsiliepė: "Viešpatie, jei čia Tu, liepk man ateiti pas Tave vandeniu".
29 Jis atsakė: "Ateik!" Petras, išlipęs iš valties, ėjo vandeniu, norėdamas ateiti pas Jėzų.
30 Bet, pamatęs vėjo smarkumą, jis išsigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko: "Viešpatie, gelbėk mane!"
31 Tuojau ištiesęs ranką, Jėzus sugriebė jį ir tarė: "Mažatiki, ko suabejojai?"
32 Jiems įlipus į valtį, vėjas nurimo.
33 Tie, kurie buvo valtyje, prisiartinę pagarbino Jį, sakydami: "Tikrai Tu esi Dievo Sūnus!"
34 Perplaukę jie išlipo į krantą Genezarete.
35 Pažinę Jį, tos vietos gyventojai pasiuntė į visas to krašto apylinkes ir sugabeno pas Jį visus sergančius.
36 Jie maldavo Jį leisti palytėti nors Jo apsiausto apvadą. Ir kurie tik palietė – tapo visiškai sveiki.

15 Tuomet prie Jėzaus priėjo Rašto žinovų ir fariziejų iš Jeruzalės ir klausė:
2 "Kodėl Tavo mokiniai laužo prosenių tradiciją? Jie, prieš valgydami duoną, nesiplauna rankų".
3 Jis, atsakydamas jiems, tarė: "O kodėl ir jūs laužote Dievo įsakymą savo tradicija?!
4 Juk Dievas įsakė: 'Gerbk savo tėvą ir motiną!', ir: 'Kas keiktų tėvą ar motiną, mirtimi temiršta!'
5 O jūs sakote: 'Kiekvienas, kas pasakys tėvui ar motinai: – Viskas, kas tau būtų naudinga iš manęs, tebūnie dovana Dievui –
6 tas gali negerbti tėvo ir motinos'. Taip jūs savo tradicija Dievo įsakymą padarote negaliojantį.
7 Veidmainiai! Gerai apie jus pranašavo Izaijas:
8 'Ši tauta artinasi prie manęs savo lūpomis ir gerbia mane savo liežuviu, bet jos širdis toli nuo manęs.
9 Veltui jie mane garbina, žmogiškus priesakus paversdami mokymu' ".
10 Sušaukęs minią, Jis kalbėjo: "Klausykite ir supraskite!
11 Ne kas patenka į burną, suteršia žmogų, bet kas išeina iš burnos, tai suteršia žmogų".
12 Tada priėję Jo mokiniai pranešė: "Ar žinai, kad fariziejai pasipiktino, išgirdę tuos žodžius?"
13 Jis atsakė: "Kiekvienas augalas, kurio nesodino mano dangiškasis Tėvas, bus išrautas.
14 Palikite juos! Jie akli aklųjų vadovai. O jeigu aklas aklą ves, abu į duobę įkris".
15 Tuomet Petras paprašė Jo: "Išaiškink mums tą palyginimą".
16 Jėzus atsakė: "Ar ir jūs dar nesuprantate?!
17 Argi nesuprantate, kad visa, kas patenka į burną, eina į pilvą ir išmetama laukan?

18 O kas išeina iš burnos, eina iš šir-
dies, ir tai suteršia žmogų.
19 Iš širdies išeina pikti sumanymai,
žmogžudystės, svetimavimai, paleistu-
vystės, vagystės, melagingi liudijimai,
piktžodžiavimai.
20 Šitie dalykai suteršia žmogų, o val-
gymas neplautomis rankomis žmo-
gaus nesuteršia".
21 Iš ten išėjęs, Jėzus pasitraukė į Ty-
ro ir Sidono sritį.
22 Ir štai iš ano krašto atėjo moteris
kanaanietė ir šaukė Jam: "Pasigailėk
manęs, Viešpatie, Dovydo Sūnau!
Mano dukterį baisiai kankina demo-
nas!"
23 Bet Jėzus neatsakė nė žodžio. Tada
priėjo mokiniai ir ėmė Jį maldauti:
"Paleisk ją, nes ji šaukia mums iš pa-
skos!"
24 Bet Jis atsakė: "Aš esu siųstas tik
pas pražuvusias Izraelio namų avis".
25 Tada ji priėjusi Jį pagarbino ir tarė:
"Viešpatie, padėk man!"
26 Jis atsakė: "Nedera imti vaikų duo-
ną ir mesti šunyčiams".
27 O ji atsiliepė: "Taip, Viešpatie, bet
ir šunyčiai ėda trupinius, nukritusius
nuo jų šeimininko stalo".
28 Tada Jėzus jai tarė: "O moterie, di-
dis tavo tikėjimas! Tebūnie tau, kaip
tu nori". Ir tą pačią valandą jos duk-
tė pasveiko.
29 Iš ten išėjęs, Jėzus atvyko prie Ga-
lilėjos ežero. Jis užkopė ant kalno ir
atsisėdo.
30 Prie Jo susirinko didžiulės minios,
kurios atsigabeno su savimi luošų, ak-
lų, nebylių, raišų ir daugelį kitokių.
Žmonės suguldė juos prie Jėzaus ko-
jų, o Jis pagydė juos.
31 Minia stebėjosi, matydama neby-
lius kalbančius, luošius išgijusius, rai-
šius vaikščiojančius ir akluosius re-
ginčius. Ir jie šlovino Izraelio Dievą.
32 Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus ta-
rė: "Gaila man minios, nes jau tris
dienas jie pasilieka su manimi ir ne-
turi ko valgyti. Aš nepaleisiu jų alka-
nų, kad nenusilptų kelyje".
33 Mokiniai Jam atsakė: "Iš kur mums
imti dykumoje tiek duonos, kad galė-
tume pasotinti tokią didelę minią?"
34 Jėzus paklausė jų: "Kiek turite duo-
nos?" Jie atsakė: "Septynis kepalus ir
kelias žuveles".
35 Jėzus liepė žmonėms susėsti ant že-
mės.
36 Tada paėmė septynis duonos kepa-
lus ir žuvis, padėkojo, sulaužė ir davė
savo mokiniams, o mokiniai miniai.
37 Visi valgė ir pasisotino. Ir surinko
septynias pilnas pintines likusių tru-
pinių.
38 O valgytojų buvo keturi tūkstančiai
vyrų, neskaičiuojant moterų ir vaikų.
39 Paleidęs minią, Jis sėdo į valtį ir
nuplaukė į Magadano sritį.

16 Atėjo fariziejų ir sadukiejų ir
mėgindami prašė Jį parodyti
jiems ženklą iš dangaus.
2 Jis jiems atsakė: "Atėjus vakarui, jūs
sakote: 'Bus giedra, nes dangus rau-
donas',
3 ir rytmetį: 'Šiandien bus lietaus, nes
rausta apsiniaukęs dangus'. Veidmai-
niai! Jūs mokate atpažinti dangaus
veidą, o laiko ženklų – ne.
4 Pikta ir svetimaujanti karta ieško
ženklo, tačiau jai nebus duota kito
ženklo, kaip tik pranašo Jonos ženk-
las". Ir, palikęs juos, nuėjo šalin.
5 Keldamiesi į kitą ežero pusę, moki-
niai buvo užmiršę pasiimti duonos.
6 Jėzus jiems tarė: "Būkite atidūs ir
saugokitės fariziejų bei sadukiejų
raugo".

7 O jie tarpusavy svarstė: "Tai todėl,
kad nepasiėmėme duonos".
8 Tai supratęs, Jėzus tarė: "Mažati-
kiai! Kodėl svarstote, kad nepasiėmė-
te duonos?
9 Argi dar nesuprantate? Ar neprisi-
menate penkių kepalų penkiems tūks-
tančiams ir kiek pintinių surinkote
trupinių?
10 Arba septynių kepalų keturiems
tūkstančiams ir kiek pintinių surinko-
te trupinių?!
11 Tad kaip nesuprantate, jog kalbė-
jau jums ne apie duoną. Fariziejų ir
sadukiejų raugo saugokitės!"
12 Tada jie suprato, kad Jis liepė sau-
gotis ne duonos raugo, bet fariziejų
ir sadukiejų mokslo.
13 Atėjęs į Pilypo Cezarėjos apylinkes,
Jėzus paklausė savo mokinius: "Kuo
žmonės mane, Žmogaus Sūnų, lai-
ko?"
14 Jie atsakė: "Vieni Jonu Krikštyto-
ju, kiti Eliju, kiti Jeremiju ar dar ku-
riuo iš pranašų".
15 Jis vėl paklausė: "O kuo jūs mane
laikote?"
16 Tada Simonas Petras atsakė: "Tu
esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus".
17 Jėzus jam atsakė: "Palaimintas tu,
Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas
ir kraujas tau tai apreiškė, bet mano
Tėvas, kuris yra danguje.
18 Ir Aš tau sakau: tu esi Petras, ir ant
šios uolos Aš pastatysiu savo bažny-
čią, ir pragaro vartai jos nenugalės.
19 Tau duosiu dangaus karalystės rak-
tus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir
danguje, ir ką tu atriši žemėje, bus at-
rišta ir danguje".
20 Tada Jis griežtai įsakė savo moki-
niams niekam neskelbti, kad Jis yra
Jėzus – Kristus.
21 Nuo tada Jėzus pradėjo aiškinti sa-
vo mokiniams, kad Jis turįs eiti į Je-
ruzalę ir daug iškentėti nuo vyresnių-
jų, aukštųjų kunigų ir Rašto žinovų,
būti nužudytas ir trečią dieną prisi-
kelti.
22 Tada Petras, pasivadinęs Jį į šalį,
ėmė drausti: "Jokiu būdu, Viešpatie,
Tau neturi taip atsitikti!"
23 Bet Jis atsisukęs pasakė Petrui:
"Eik šalin, šėtone! Tu man papiktini-
mas, nes mąstai ne apie tai, kas Die-
vo, o kas žmonių".
24 Tuomet Jėzus savo mokiniams pa-
sakė: "Jei kas nori eiti paskui mane,
teišsižada pats savęs, teima savo kry-
žių ir teseka manimi.
25 Nes, kas nori išgelbėti savo gyvybę,
tas ją praras; o kas praras savo gyvy-
bę dėl manęs, tas ją atras.
26 Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis lai-
mėtų visą pasaulį, o pakenktų savo
sielai? Arba kuo žmogus galėtų išsi-
pirkti savo sielą?
27 Nes Žmogaus Sūnus ateis savo Tė-
vo šlovėje su savo angelais, ir tuomet
Jis atlygins kiekvienam pagal jo dar-
bus.
28 Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia
stovinčių neragaus mirties, kol pama-
tys Žmogaus Sūnų, ateinantį savo ka-
ralystėje".

17 Po šešių dienų Jėzus pasiėmė
Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną
ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto
kalno.
2 Ten Jis atsimainė jų akivaizdoje. Jo
veidas švietė kaip saulė, o Jo drabu-
žiai tapo balti kaip šviesa.
3 Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Eli-
jas, kurie kalbėjosi su Juo.
4 Tada Petras kreipėsi į Jėzų: "Vieš-
patie, gera mums čia būti! Jei nori,
mes pastatysime čia tris palapines:

vieną Tau, kitą Mozei, trečią Elijui".
5 Dar jam tebekalbant, štai šviesus
debesis apgaubė juos, ir štai balsas iš
debesies prabilo: "Šitas yra mano my-
limas Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi. Jo
klausykite!"
6 Tai išgirdę, mokiniai puolė veidais į
žemę ir labai išsigando.
7 Tuomet Jėzus priėjo, palietė juos ir
tarė: "Kelkitės, nebijokite!"
8 Pakėlę akis, jie nieko daugiau nebe-
matė, tik vieną Jėzų.
9 Besileidžiant nuo kalno, Jėzus jiems
įsakė: "Niekam nepasakokite apie re-
gėjimą, kol Žmogaus Sūnus prisikels
iš numirusių".
10 Tada Jo mokiniai Jį paklausė: "Ko-
dėl Rašto žinovai sako, jog pirmiau
turįs ateiti Elijas?"
11 Jėzus atsakė: "Iš tiesų Elijas turi at-
eiti pirma ir viską atstatyti.
12 Bet Aš jums sakau, kad Elijas jau
atėjo, ir jie jo nepažino, bet padarė
su juo, ką norėjo. Taip nuo jų turės
kentėti ir Žmogaus Sūnus".
13 Tuomet mokiniai suprato, kad Jis
kalbėjo jiems apie Joną Krikštytoją.
14 Jiems atėjus prie minios, priėjo vie-
nas vyras ir puolė prieš Jį ant kelių,
sakydamas:
15 "Viešpatie, pasigailėk mano sū-
naus! Jis per miegus vaikščioja ir la-
bai kankinasi: dažnai įpuola į ugnį ir
į vandenį.
16 Aš atvedžiau jį pas Tavo mokinius,
bet jie nepajėgė išgydyti".
17 Tada Jėzus atsakė: "O netikinti ir
iškrypusi karta! Kaip ilgai man rei-
kės su jumis būti? Kaip ilgai jus kęs-
ti? Atveskite jį pas mane".
18 Jėzus sudraudė demoną, šis išėjo iš
berniuko, ir tą pačią akimirką jis pa-
sveiko.
19 Tuomet mokiniai priėjo prie Jėzaus
vieni ir klausė: "Dėl ko mes negalė-
jome jo išvaryti?"
20 Jėzus jiems atsakė: "Dėl jūsų neti-
kėjimo. Iš tiesų sakau jums: jei turė-
tumėte tikėjimą kaip garstyčios grū-
delį, jūs tartumėte šitam kalnui: 'Per-
sikelk iš čia į tenai', ir jis persikeltų.
Ir nieko jums nebūtų neįmanomo.
21 O šita veislė kitaip neišvaroma,
kaip tik malda ir pasninku".
22 Būdamas su mokiniais Galilėjoje,
Jėzus jiems sakė: "Žmogaus Sūnus
bus atiduotas į žmonių rankas,
23 ir jie nužudys Jį, o trečią dieną Jis
prisikels". Tada jie labai nuliūdo.
24 Atėjus jiems į Kafarnaumą, prie
Petro priėjo didrachmų rinkėjai ir
paklausė: "Ar jūsų Mokytojas nemo-
ka didrachmos?"
25 Jis atsakė: "Taip!" Kai parėjo į na-
mus, Jėzus pirmas jį prakalbino:
"Kaip manai, Simonai? Iš ko žemės
karaliai ima muitą ar mokestį: iš savo
vaikų ar iš svetimųjų?"
26 Petras Jam atsakė: "Iš svetimųjų".
Jėzus jam tarė: "Taigi vaikai laisvi.
27 Tačiau, kad jų nepapiktintume, nu-
eik prie ežero, užmesk meškerę, pa-
imk pirmą užkibusią žuvį; ją pražio-
dęs, rasi staterą. Paimk ją ir atiduok
jiems už mane ir už save".

18 Tuo metu prie Jėzaus priėjo
mokiniai ir paklausė: "Kas
yra didžiausias dangaus karalystėje?"
2 Pasišaukęs vaikutį, Jėzus pastatė
tarp jų
3 ir tarė: "Iš tiesų sakau jums: jeigu
neatsiversite ir nepasidarysite kaip
maži vaikai, niekaip neįeisite į dan-
gaus karalystę.
4 Taigi kiekvienas, kas nusižemins kaip
šis vaikelis, bus didžiausias dangaus
karalystėje".

[5] "Kas priima tokį vaikelį mano var-
du, tas mane priima.
[6] O kas pastūmėtų į nuodėmę vieną
iš šitų mažutėlių, kurie tiki manim,
tam būtų geriau, kad girnų akmuo
būtų užkabintas jam ant kaklo ir jis
būtų paskandintas jūros gelmėje.
[7] Vargas pasauliui dėl papiktinimų!
Papiktinimai neišvengiami, bet vargas
tam žmogui, per kurį papiktinimas
ateina.
[8] Jei tavo ranka ar koja traukia tave
nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin. Ge-
riau tau sužalotam ar luošam įeiti į
gyvenimą, negu su abiem rankom ir
kojom būti įmestam į amžiną ugnį.
[9] Ir jeigu tavo akis traukia tave nusi-
dėti, išlupk ją ir mesk šalin. Tau ge-
riau vienakiui įeiti į gyvenimą, negu
su abiem akim būti įmestam į praga-
ro ugnį.
[10] Žiūrėkite, kad nepaniekintumėte
nė vieno iš šitų mažutėlių, nes, sakau
jums, jų angelai danguje visuomet
mato mano dangiškojo Tėvo veidą".
[11] "Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas
buvo pražuvę.
[12] Kaip jums atrodo: jeigu kas turėtų
šimtą avių ir viena nuklystų, argi jis
nepaliktų devyniasdešimt devynių ir
neitų į kalnus ieškoti nuklydusios?
[13] Ir jei surastų – iš tiesų sakau jums –
jis džiaugtųsi dėl jos labiau negu dėl
devyniasdešimt devynių, kurios nebu-
vo nuklydusios.
[14] Taip ir jūsų Tėvas, kuris danguje,
nenori, kad pražūtų bent vienas iš ši-
tų mažutėlių".
[15] "Jei tavo brolis tau nusidėtų, eik ir
pasakyk jam apie jo kaltę prie ketu-
rių akių. Jeigu jis paklausys tavęs, tu
laimėjai savo brolį.
[16] O jei nepaklausytų, pasiimk su sa-
vimi dar vieną ar du, kad 'dviejų ar
trijų liudytojų parodymais būtų pa-
tvirtintas kiekvienas žodis'.
[17] Jeigu jis jų nepaklausytų, pranešk
bažnyčiai. O jei neklausys nė bažny-
čios, tebūna jis tau kaip pagonis ir
muitininkas.
[18] Iš tiesų sakau jums: ką tik jūs suri-
šite žemėje, bus surišta ir danguje, ir
ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir
danguje".
[19] "Ir dar sakau jums: jeigu du iš jūsų
susitars žemėje prašyti bet kokio da-
lyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį
suteiks.
[20] Kur du ar trys susirinkę mano var-
du, ten ir Aš esu tarp jų".
[21] Tuomet Petras priėjo ir paklausė:
"Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti
savo broliui, kai jis man nusideda? Ar
iki septynių kartų?"
[22] Jėzus jam atsakė: "Aš nesakau tau
iki septynių kartų, bet iki septynias-
dešimt septynių".
[23] "Todėl su dangaus karalyste yra pa-
našiai kaip su karaliumi, kuris suma-
nė atsiskaityti su savo tarnais.
[24] Jam pradėjus apyskaitą, atvedė pas
jį vieną, kuris buvo jam skolingas de-
šimt tūkstančių talentų.
[25] Kadangi šis neturėjo iš ko grąžinti
skolą, valdovas įsakė parduoti jį, jo
žmoną ir vaikus bei visą jo nuosavy-
bę, kad būtų sumokėta skola.
[26] Tada parpuolęs tarnas jį pagarbino
ir tarė: 'Turėk man kantrybės! Aš vis-
ką tau sumokėsiu'.
[27] Pasigailėjęs to tarno, valdovas pa-
leido jį ir dovanojo skolą.
[28] Vos išėjęs, tas tarnas sutiko vieną
savo tarnybos draugą, kuris buvo jam
skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs
smaugė jį, sakydamas: 'Atiduok sko-
lą!'
[29] Puolęs ant kelių, draugas maldavo:

'Turėk man kantrybės! Aš viską su-
mokėsiu'.
30 Bet tas nesutiko, ėmė ir įmetė jį į
kalėjimą, iki atiduos skolą.
31 Matydami, kas nutiko, kiti tarnai
labai nuliūdo. Jie nuėjo ir papasako-
jo valdovui, kas įvyko.
32 Tada, pasišaukęs jį, valdovas tarė:
'Nedorasis tarne, visą tavo skolą aš
tau dovanojau, nes labai manęs prašei.
33 Argi neturėjai ir tu pasigailėti savo
draugo, kaip aš pasigailėjau tavęs?!'
34 Užsirūstinęs valdovas atidavė jį
kankintojams, iki jis sumokės visą
skolą.
35 Taip ir mano dangiškasis Tėvas pa-
sielgs su jumis, jeigu kiekvienas iš šir-
dies neatleisite savo broliui jo nusi-
žengimų".

19 Baigęs tai kalbėti, Jėzus pasi-
traukė iš Galilėjos ir atėjo į
Judėjos sritį, anapus Jordano.
2 Paskui Jį sekė didelės minios žmo-
nių, ir Jis ten juos išgydė.
3 Fariziejai taip pat atėjo pas Jį ir,
mėgindami Jį, klausė: "Ar galima vy-
rui dėl kokios nors priežasties atleisti
savo žmoną?"
4 Jis atsakė: "Argi neskaitėte, jog Kū-
rėjas iš pradžių 'sukūrė juos, vyrą ir
moterį',
5 ir pasakė: 'Todėl žmogus paliks tėvą
ir motiną ir susijungs su savo žmona,
ir du taps vienu kūnu'.
6 Taigi jie jau nebėra du, o vienas kū-
nas. Todėl ką Dievas sujungė, žmo-
gus teneperskiria".
7 Tada jie paklausė Jo: "O kodėl Mo-
zė įsakė duoti skyrybų raštą, atlei-
džiant žmoną?"
8 Jis atsakė: "Mozė leido jums atleisti
savo žmonas dėl jūsų širdies kietumo,
bet pradžioje taip nebuvo.
9 Ir Aš jums sakau: kas atleidžia sa-
vo žmoną, – jei ne dėl ištvirkavimo, –
ir veda kitą, svetimauja. Ir kas at-
leistąją veda, svetimauja".
10 Jo mokiniai pasakė Jam: "Jei tokie
vyro ir žmonos reikalai, tai geriau ne-
vesti".
11 Jis jiems atsakė: "Ne visi gali išma-
nyti tuos žodžius, o tik tie, kuriems
duota.
12 Nes yra eunuchų, kurie gimė tokie
iš motinos įsčių. Yra eunuchų, ku-
riuos tokius padarė žmonės. Ir yra
eunuchų, kurie patys save tokius pa-
darė dėl dangaus karalystės. Kas pa-
jėgia išmanyti, teišmano".
13 Tuomet atvedė pas Jį vaikučių, kad
Jis uždėtų rankas ant jų ir pasimels-
tų, o mokiniai draudė jiems.
14 Bet Jėzus tarė: "Leiskite mažutėlius
ir nedrauskite jiems ateiti pas mane,
nes tokių yra dangaus karalystė".
15 Ir, uždėjęs ant jų rankas, Jis iš ten
išėjo.
16 Ir štai vienas, prie Jo priėjęs, klau-
sė: "Gerasis Mokytojau, ką gero tu-
riu daryti, kad turėčiau amžinąjį gy-
venimą?"
17 Jis jam atsakė: "Kodėl vadini mane
geru? Nė vieno nėra gero, tik vienas
Dievas. O jei nori įeiti į gyvenimą,
laikykis įsakymų".
18 Tas paklausė Jo: "Kokių?" Jėzus at-
sakė: "Nežudyk, nesvetimauk, nevok,
melagingai neliudyk;
19 gerbk savo tėvą ir motiną; mylėk
savo artimą kaip save patį".
20 Jaunuolis Jam tarė: "Viso to laikau-
si nuo savo jaunystės. Ko dar man
trūksta?"
21 Jėzus atsakė: "Jei nori būti tobulas,
eik, parduok, ką turi, išdalink varg-
šams, ir turėsi turtą danguje. Tada at-
eik ir sek paskui mane".

22 Išgirdęs tuos žodžius, jaunuolis nu-
liūdęs pasitraukė, nes turėjo daug
turto.
23 Tada Jėzus tarė savo mokiniams:
"Iš tiesų sakau jums: turtingas sun-
kiai įeis į dangaus karalystę.
24 Ir dar kartą jums sakau: lengviau
kupranugariui išlįsti pro adatos ausį,
negu turtingam įeiti į Dievo karalys-
tę".
25 Tai išgirdę, Jo mokiniai labai nu-
stebo ir klausė: "Kas tada gali būti
išgelbėtas?"
26 Jėzus pažvelgė į juos ir tarė: "Žmo-
nėms tai neįmanoma, bet Dievui vis-
kas įmanoma".
27 Tada Petras Jį paklausė: "Štai mes
viską palikome ir sekame paskui Ta-
ve. Kas mums bus už tai?"
28 Jėzus jiems atsakė: "Iš tiesų sakau
jums: atgimime, kai Žmogaus Sūnus
sėdės savo šlovės soste, jūs, mano se-
kėjai, irgi sėdėsite dvylikoje sostų,
teisdami dvylika Izraelio giminių.
29 Ir kiekvienas, kas paliko namus ar
brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną,
ar žmoną, ar vaikus, ar laukus dėl
mano vardo, gaus šimteriopai ir pa-
veldės amžinąjį gyvenimą.
30 Tačiau daug pirmųjų bus paskuti-
niai, ir paskutiniai – pirmi".

20 "Su dangaus karalyste yra pa-
našiai, kaip su šeimininku,
kuris anksti rytą išėjo samdytis darbi-
ninkų savo vynuogynui.
2 Susiderėjęs su darbininkais po de-
narą dienai, jis nusiuntė juos į savo
vynuogyną.
3 Išėjęs apie trečią valandą, jis pama-
tė kitus, stovinčius aikštėje be darbo.
4 Jis tarė jiems: 'Eikite ir jūs į mano
vynuogyną, ir, kas bus teisinga, aš
jums užmokėsiu!' Jie nuėjo.
5 Ir vėl išėjęs apie šeštą ir devintą va-
landą, jis taip pat padarė.
6 Išėjęs apie vienuoliktą, jis rado dar
kitus stovinčius be darbo ir sako
jiems: 'Ko čia stovite visą dieną be
darbo?'
7 Jie atsakė: 'Kad niekas mūsų nepa-
samdė'. Jis tarė jiems: 'Eikite ir jūs į
vynuogyną, ir, kas bus teisinga, jūs
gausite'.
8 Atėjus vakarui, vynuogyno šeiminin-
kas liepė ūkvedžiui: 'Pašauk darbinin-
kus ir išmokėk jiems atlyginimą, pra-
dėdamas nuo paskutiniųjų ir baigda-
mas pirmaisiais!'
9 Atėję pasamdytieji apie vienuoliktą
valandą kiekvienas gavo po denarą.
10 Prisiartinę pirmieji manė daugiau
gausią, bet irgi gavo po denarą.
11 Paėmę jie murmėjo prieš šeiminin-
ką,
12 sakydami: 'Šitie paskutinieji tedir-
bo vieną valandą, o tu sulyginai juos
su mumis, nešusiais dienos ir kaitros
naštą'.
13 Bet jis vienam iš jų atsakė: 'Bičiuli,
aš tavęs neskriaudžiu! Argi ne už de-
narą susiderėjai su manimi?
14 Imk, kas tavo, ir eik sau. Aš noriu
ir šitam paskutiniam duoti tiek, kiek
tau.
15 Argi aš neturiu teisės daryti ką no-
riu su tuo, kas mano? Ar todėl tavo
akis pikta, kad aš geras?'
16 Taip paskutinieji bus pirmi, o pir-
mieji – paskutiniai; nes daug yra pa-
šauktų, bet maža išrinktų".
17 Išvykdamas į Jeruzalę, Jėzus pasi-
ėmė skyrium dvylika mokinių ir kely-
je kalbėjo jiems:
18 "Štai einame į Jeruzalę, ir Žmo-
gaus Sūnus bus išduotas aukštiesiems
kunigams bei Rašto žinovams. Jie nu-
teis Jį mirti,

[19] atiduos pagonims tyčiotis, nuplakti
ir nukryžiuoti, ir trečią dieną Jis pri-
sikels".
[20] Tada prie Jėzaus priėjo Zebediejaus
sūnų motina kartu su savo sūnumis ir,
pagarbinusi Jį, ėmė kažko prašyti.
[21] Jis paklausė jos: "Ko nori?" Toji at-
sakė: "Leisk, kad šitie abu mano sū-
nūs Tavo karalystėje sėdėtų vienas
Tavo dešinėje, o kitas kairėje".
[22] Jėzus atsakė: "Nežinote, ko prašote.
Ar galite gerti taurę, kurią Aš gersiu,
ir būti krikštijami krikštu, kuriuo Aš
krikštijamas?" Jie atsakė: "Galime".
[23] Tuomet Jis tarė: "Mano taurę, tie-
sa, gersite, ir krikštu, kuriuo Aš krikš-
tijamas, būsite pakrikštyti, bet vietą
mano dešinėje ar kairėje ne Aš duo-
du; tai bus tiems, kuriems mano Tė-
vo paruošta".
[24] Tai išgirdę, kiti dešimt mokinių su-
pyko ant dviejų brolių.
[25] O Jėzus, pasikvietęs juos pas save,
tarė: "Jūs žinote, kad pagonių valdo-
vai jiems viešpatauja ir didieji juos
valdo.
[26] Bet tarp jūsų taip neturi būti. Kas
iš jūsų nori būti didžiausias, tebūnie
jūsų tarnas,
[27] ir kas nori būti pirmas tarp jūsų,
tebūnie jūsų vergas.
[28] Ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad
Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir sa-
vo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už
daugelį".
[29] Jiems išeinant iš Jericho, paskui Jį
sekė didelė minia.
[30] Ir štai pakelėje sėdėjo du neregiai.
Išgirdę praeinantį Jėzų, jie ėmė šauk-
ti: "Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasi-
gailėk mūsų!"
[31] Minia draudė juos, kad tylėtų, bet
anie dar garsiau šaukė: "Viešpatie,
Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!"
[32] Jėzus sustojo, pašaukė juos ir pa-
klausė: "Ko norite, kad jums padary-
čiau?"
[33] Neregiai Jam atsakė: "Viešpatie,
kad atsivertų mūsų akys".
[34] Pasigailėjęs Jėzus palietė jų akis;
jie tučtuojau praregėjo ir nusekė pa-
skui Jį.

21 Kai jie prisiartino prie Jeru-
zalės ir atėjo į Betfagę prie
Alyvų kalno, Jėzus pasiuntė du moki-
nius,
[2] liepdamas: "Eikite į priešais esantį
kaimą ir tuojau rasite pririštą asilę su
asilaičiu. Atriškite ir atveskite juos
man.
[3] O jeigu kas imtų dėl to teirautis, at-
sakykite: 'Jų reikia Viešpačiui', ir iš
karto juos paleis".
[4] Tai įvyko, kad išsipildytų, kas per
pranašą buvo pasakyta:
[5] "Sakykite Siono dukrai: štai atke-
liauja tavo karalius, romus, ir joja ant
asilės, lydimas asilaičio, darbinio gy-
vulio jauniklio".
[6] Mokiniai nuėjo ir padarė, kaip Jė-
zus jiems įsakė.
[7] Jie atvedė asilę su asilaičiu, apden-
gė juos savo apsiaustais, ir Jis užsėdo
ant viršaus.
[8] Didžiulė minia tiesė drabužius ant
kelio. Kiti kirto ir klojo ant kelio me-
džių šakas.
[9] Iš priekio ir iš paskos einančios mi-
nios šaukė: "Osana Dovydo Sūnui!
Palaimintas, kuris ateina Viešpaties
vardu! Osana aukštybėse!"
[10] Jam įėjus į Jeruzalę, sujudo visas
miestas ir klausinėjo: "Kas yra šitas?"
[11] O minios kalbėjo: "Tai pranašas Jė-
zus iš Galilėjos Nazareto".
[12] Įėjęs į Dievo šventyklą, Jėzus išva-
rė visus parduodančius ir perkančius

šventykloje, išvartė pinigų keitėjų sta-
lus bei karvelių pardavėjų suolus
13 ir tarė jiems: "Parašyta: 'Mano na-
mai vadinsis maldos namai', o jūs pa-
vertėte juos 'plėšikų lindyne!' "
14 Šventykloje prie Jo susirinko aklų
ir luošų, ir Jis išgydė juos.
15 O aukštieji kunigai ir Rašto žino-
vai, pamatę stebuklus, kuriuos Jis pa-
darė, ir vaikus, šaukiančius šventyk-
loje: "Osana Dovydo Sūnui!", įpyko
16 ir sakė Jam: "Ar girdi, ką jie sa-
ko?" Jėzus atsiliepė: "Girdžiu. Argi
niekada neskaitėte: 'Iš vaikų ir žin-
domų kūdikių lūpų Tu paruošei sau
tobulą gyrių'?"
17 Ir, palikęs juos, Jis išėjo iš miesto į
Betaniją ir ten apsinakvojo.
18 Rytą, grįždamas į miestą, Jis išalko.
19 Pamatęs pakelėje figmedį, priėjo
prie jo, bet nieko nerado, vien tik la-
pus. Ir tarė jam: "Tegul per amžius
ant tavęs neaugs vaisiai!" Ir figmedis
kaipmat nudžiūvo.
20 Tai pamatę, mokiniai nustebo ir sa-
kė: "Kaip tas figmedis taip greit nu-
džiūvo?!"
21 Jėzus atsakė: "Iš tiesų sakau jums:
jeigu turėsite tikėjimą ir neabejosite,
jūs ne tik padarysite taip su figme-
džiu, bet ir jei pasakysite šitam kal-
nui: 'Pasikelk ir meskis į jūrą!', taip
įvyks.
22 Ir visa, ko tik prašysite maldoje ti-
kėdami, – gausite".
23 Kai Jėzus atėjo į šventyklą ir pra-
dėjo mokyti, priėjo prie Jo aukštųjų
kunigų ir tautos vyresniųjų, kurie
klausė: "Kokią teisę turi taip daryti?
Ir kas Tau davė šitą valdžią?"
24 Jėzus atsakė: "Aš irgi paklausiu jus
vieno dalyko. Jei man atsakysite, ir
Aš pasakysiu, kokia valdžia tai darau.
25 Iš kur buvo Jono krikštas? Iš dan-
gaus ar iš žmonių?" Jie samprotavo
tarpusavy: "Jei pasakysime – iš dan-
gaus, Jis mums sakys: 'Tai kodėl juo
netikėjote?'
26 O pasakyti – iš žmonių, baisu prieš
minią, nes visi laiko Joną pranašu".
27 Todėl jie atsakė Jėzui: "Mes neži-
nome". Tada Jis tarė: "Tai ir Aš jums
nesakysiu, kokia valdžia tai darau".
28 "Kaip jūs manote? Vienas žmogus
turėjo du sūnus. Kartą, priėjęs prie
pirmojo, tarė: 'Sūnau, eik ir padirbėk
šiandien mano vynuogyne'.
29 Šis atsakė: 'Nenoriu', bet vėliau ap-
sigalvojo ir nuėjo.
30 Paskui tėvas kreipėsi į antrąjį sūnų
tais pačiais žodžais. Šis jam atsakė:
'Einu, viešpatie', bet nenuėjo.
31 Kuris iš jų įvykdė tėvo valią?" Jie
atsakė: "Pirmasis". Tada Jėzus jiems
tarė: "Iš tiesų sakau jums: muitinin-
kai ir paleistuvės pirma jūsų eina į
Dievo karalystę.
32 Nes Jonas atėjo pas jus teisumo ke-
liu, bet jūs netikėjote juo. O muiti-
ninkai ir paleistuvės juo tikėjo. Bet
jūs, tai matydami, nė vėliau neatgai-
lavote ir netikėjote juo".
33 "Pasiklausykite kito palyginimo.
Buvo vienas šeimininkas, kuris paso-
dino vynuogyną, aptvėrė jį tvora,
įrengė spaustuvą, pastatė bokštą, iš-
nuomojo vynininkams ir iškeliavo į
tolimą šalį.
34 Atėjus vaisių metui, jis nusiuntė sa-
vo tarnus pas vynininkus atsiimti sa-
vo vaisių.
35 Bet vynininkai, nutvėrę jo tarnus,
vieną primušė, kitą nužudė, o trečią
užmėtė akmenimis.
36 Jis vėl nusiuntė tarnų, daugiau ne-
gu pirma. Bet vynininkai ir su šitais
pasielgė kaip su anais.
37 Galiausiai jis išsiuntė pas juos sa-

vo sūnų, sakydamas: 'Jie gerbs mano
sūnų'.
[38] Tačiau vynininkai, išvydę sūnų, ėmė
kalbėtis: 'Tai paveldėtojas! Eime, už-
muškime jį ir pagrobkime palikimą'.
[39] Nutvėrę jie išmetė jį iš vynuogyno
ir užmušė.
[40] Tad ką gi atvykęs vynuogyno šeimi-
ninkas padarys su tais vynininkais?"
[41] Jie atsakė Jam: "Jis žiauriai nužu-
dys piktadarius ir išnuomos vynuogy-
ną kitiems vynininkams, kurie, atėjus
metui, atiduos vaisių".
[42] Jėzus jiems tarė: "Ar niekada ne-
skaitėte Raštuose: 'Akmuo, kurį sta-
tytojai atmetė, tapo kertiniu akme-
niu. Tai Viešpaties padaryta ir nuo-
stabu mūsų akyse'.
[43] Todėl sakau jums: Dievo karalystė
bus iš jūsų atimta ir duota tautai, ku-
ri neš jos vaisių.
[44] Kas kris ant to akmens, tas suduš,
o ant ko tas akmuo užgrius, tą su-
triuškins".
[45] Išgirdę Jo palyginimus, aukštieji
kunigai ir fariziejai suprato, kad Jis
kalbėjo apie juos.
[46] Jie stengėsi Jį suimti, tačiau bijojo
minios, nes ji laikė Jį pranašu.

22 Jėzus vėl kalbėjo palyginimais:
[2] "Su dangaus karalyste yra panašiai
kaip su karaliumi, kuris kėlė savo sū-
nui vestuves.
[3] Jis išsiuntė tarnus šaukti pakviestų-
jų į vestuvių pokylį, bet tie nenorėjo
ateiti.
[4] Tada jis vėl siuntė kitus tarnus,
liepdamas: 'Sakykite pakviestiesiems:
Štai surengiau pokylį, mano jaučiai
ir nupenėti veršiai papjauti, ir viskas
paruošta. Ateikite į vestuves!'
[5] Tačiau kviečiamieji jo nepaisė ir nu-
ėjo kas sau: vienas į ūkį, kitas pre-
kiauti,
[6] o kiti tarnus nutvėrę išniekino ir
užmušė.
[7] Tai išgirdęs, karalius užsirūstino
ir, išsiuntęs kariuomenes, sunaiki-
no tuos žmogžudžius ir padegė jų
miestą.
[8] Tuomet jis tarė savo tarnams: 'Ves-
tuvės surengtos, bet pakviestieji ne-
buvo verti.
[9] Todėl eikite į kryžkeles ir, ką tik ra-
site, kvieskite į vestuves'.
[10] Tarnai išėjo į kelius ir surinko vi-
sus, ką tik sutiko, blogus ir gerus. Ir
vestuvės buvo pilnos svečių.
[11] Karalius atėjo pasižiūrėti svečių ir
pamatė žmogų, neapsirengusį vestu-
viniu drabužiu.
[12] Jis tarė jam: 'Bičiuli, kaip čia įėjai,
neturėdamas vestuvių drabužio?' Ta-
sai tylėjo.
[13] Tada karalius paliepė tarnams: 'Su-
riškite jam rankas ir kojas ir išmeski-
te jį laukan į tamsybes. Ten bus verk-
smas ir dantų griežimas'.
[14] Nes daug pašauktų, bet maža iš-
rinktų".
[15] Tuomet fariziejai pasitraukė ir ta-
rėsi, kaip Jį sugauti kalboje.
[16] Jie nusiuntė pas Jį savo mokinių
kartu su erodininkais, kurie klausė:
"Mokytojau, mes žinome, kad esi tie-
sus, mokai Dievo kelio, kaip reika-
lauja tiesa, ir niekam nepataikauji,
nes neatsižvelgi į asmenis.
[17] Tad pasakyk mums, kaip manai:
reikia mokėti ciesoriui mokesčius ar
ne?"
[18] Suprasdamas jų klastą, Jėzus tarė:
"Kam spendžiate man pinkles, veid-
mainiai?
[19] Parodykite man mokesčių pinigą!"
Jie padavė Jam denarą.

[20] Jis paklausė: "Kieno čia atvaizdas
ir įrašas?"
[21] Jie atsakė: "Ciesoriaus". Tuomet
Jėzus jiems tarė: "Atiduokite tad, kas
ciesoriaus, ciesoriui, o kas Dievo –
Dievui".
[22] Tai girdėdami, jie stebėjosi ir, pali-
kę Jį, nuėjo.
[23] Tą pačią dieną atėjo pas Jį sadu-
kiejų, kurie nepripažįsta mirusiųjų
prisikėlimo, ir klausė:
[24] "Mokytojau, Mozė yra pasakęs: 'Jei
kas mirtų bevaikis, tegul jo brolis ve-
da jo žmoną ir pažadina savo broliui
palikuonių'.
[25] Štai pas mus buvo septyni broliai.
Pirmasis vedęs mirė ir, neturėdamas
vaikų, paliko žmoną savo broliui.
[26] Taip atsitiko antrajam ir trečiajam
iki septintojo.
[27] Po jų visų numirė ir ta moteris.
[28] Tad kurio iš septynių ji bus žmona
prisikėlime? Juk visi yra ją turėję".
[29] Jėzus jiems atsakė: "Jūs klystate,
nepažindami nei Raštų, nei Dievo jė-
gos.
[30] Prisikėlime nei ves, nei tekės, bet
bus kaip Dievo angelai danguje.
[31] O apie mirusiųjų prisikėlimą ar ne-
skaitėte, kas jums Dievo pasakyta:
[32] 'Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko
Dievas ir Jokūbo Dievas'. Dievas nė-
ra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų!"
[33] Tai girdėdama, minia stebėjosi Jo
mokymu.
[34] Fariziejai, išgirdę, kad Jėzus nutil-
dė sadukiejus, susirinko kartu,
[35] ir vienas iš jų, Įstatymo mokytojas,
mėgindamas Jį, paklausė:
[36] "Mokytojau, koks įsakymas yra di-
džiausias Įstatyme?"
[37] Jėzus jam atsakė: " 'Mylėk Viešpa-
tį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa
savo siela ir visu savo protu'.
[38] Tai pirmasis ir didžiausias įsaky-
mas.
[39] Antrasis – panašus į jį: 'Mylėk savo
artimą kaip save patį'.
[40] Šitais dviem įsakymais remiasi vi-
sas Įstatymas ir Pranašai".
[41] Kol fariziejai tebebuvo susirinkę,
Jėzus juos paklausė:
[42] "Ką jūs manote apie Kristų? Kieno
Jis Sūnus?" Jie atsakė: "Dovydo".
[43] Jis tarė jiems: "O kodėl gi Dovy-
das, Dvasios įkvėptas, vadina Jį Vieš-
pačiu, sakydamas:
[44] 'Viešpats tarė mano Viešpačiui:
sėskis mano dešinėje, kol patiesiu Ta-
vo priešus tarsi pakoją po Tavo kojų'.
[45] Jei tad Dovydas vadina Jį Viešpa-
čiu, kaipgi tada Jis gali būti jo Sū-
nus?"
[46] Ir nė vienas negalėjo Jam atsakyti
nė žodžio, ir niekas nedrįso nuo tos
dienos Jį klausinėti.

23 Tuomet Jėzus ėmė kalbėti mi-
nioms ir savo mokiniams:
[2] "Į Mozės krasę atsisėdo Rašto žino-
vai ir fariziejai.
[3] Todėl visko, ko jie liepia jums laiky-
tis, laikykitės ir vykdykite, tačiau ne-
sielkite, kaip jie elgiasi, nes jie kalba,
bet nedaro.
[4] Jie riša sunkias, nepanešamas naš-
tas ir krauna žmonėms ant pečių, o
patys nenori jų nė pirštu pajudinti.
[5] Jie viską daro, kad būtų žmonių ma-
tomi. Jie pasiplatina maldos diržus ir
pasididina apsiaustų kutus.
[6] Jie mėgsta garbės vietas pokyliuose
bei pirmuosius krėslus sinagogose,
[7] mėgsta sveikinimus aikštėse ir, kad
žmonės juos vadintų 'Rabi, Rabi'.
[8] Bet jūs nesivadinkite 'Rabi', nes vie-
nas yra jūsų Mokytojas – Kristus, o
jūs visi esate broliai.

[9] Ir nė vieno žemėje nevadinkite tė-
vu, nes vienas jūsų Tėvas, kuris yra
danguje.
[10] Taip pat nesivadinkite mokytojais,
nes vienas jūsų Mokytojas – Kristus.
[11] Kas iš jūsų didžiausias, tebūna jums
tarnas.
[12] Ir kas save aukština, bus pažemin-
tas, o kas save žemina, bus išaukštin-
tas.
[13] Bet vargas jums, veidmainiai Rašto
žinovai ir fariziejai! Nes jūs užrakina-
te žmonėms dangaus karalystę ir nei
patys neinate, nei į ją einantiems ne-
leidžiate įeiti.
[14] Vargas jums, veidmainiai Rašto ži-
novai ir fariziejai! Nes jūs suryjate
našlių namus ir dedatės kalbą ilgas
maldas, todėl gausite dar didesnį pa-
smerkimą.
[15] Vargas jums, veidmainiai Rašto ži-
novai ir fariziejai! Nes jūs keliaujate
per jūrą ir sausumą, kad laimėtumėte
vieną naujatikį, ir kai jis tokiu tam-
pa, jūs padarote iš jo pragaro vaiką,
dvigubai blogesnį už jus pačius.
[16] Vargas jums, aklieji vadai, kurie sa-
kote: 'Jei kas prisiektų šventykla, tai
nieko, o jei kas prisiektų šventyklos
auksu, tai jis įsipareigoja'.
[17] Kvaili jūs ir akli! Kas gi didesnis –
auksas ar šventykla, kuri pašventina
auksą?
[18] Arba vėl sakote: 'Jei kas prisiektų
aukuru, tai nieko, o jei kas prisiektų
atnaša ant aukuro, tai jis įsipareigoja'.
[19] Kvaili ir akli! Kas gi didesnis – at-
naša ar aukuras, kuris pašventina at-
našą?
[20] Todėl, kas prisiekia aukuru, prisie-
kia juo ir viskuo, kas ant jo padėta,
[21] o kas prisiekia šventykla, prisiekia
ja ir Tuo, kuris joje gyvena.
[22] Ir kas prisiekia dangumi, prisiekia
Dievo sostu ir Tuo, kuris jame sėdi.
[23] Vargas jums, veidmainiai Rašto ži-
novai ir fariziejai! Nes jūs duodate de-
šimtinę nuo mėtų, krapų ir kmynų, o
paliekate, kas Įstatyme svarbiau, – tei-
singumą, gailestingumą ir tikėjimą.
Tai turite daryti ir ano nepalikti!
[24] Akli vadai, jūs iškošiate uodą, o
praryjate kupranugarį.
[25] Vargas jums, veidmainiai Rašto ži-
novai ir fariziejai! Nes jūs valote tau-
rės bei dubens išorę, o viduje esate
pilni gobšumo ir nesusilaikymo.
[26] Aklas fariziejau! Pirmiau išvalyk
taurės ir dubens vidų, kad būtų švari
ir išorė!
[27] Vargas jums, veidmainiai Rašto ži-
novai ir fariziejai! Nes jūs panašūs į
pabaltintus kapus, kurie iš paviršiaus
atrodo gražiai, o viduje pilni numirė-
lių kaulų ir visokių nešvarumų.
[28] Taip ir jūs iš paviršiaus atrodote
žmonėms teisūs, o viduje esate pilni
veidmainystės ir nedorumo.
[29] Vargas jums, veidmainiai Rašto ži-
novai ir fariziejai! Nes jūs statote pra-
našams antkapius, puošiate teisiųjų
kapus
[30] ir sakote: 'Jei būtume gyvenę savo
protėvių dienomis, nebūtume kartu
su jais susitepę pranašų krauju'.
[31] Taigi jūs patys prieš save liudijate,
jog esate pranašų žudytojų vaikai.
[32] Pripildykite tad savo tėvų saiką!
[33] Gyvatės! Angių išperos! Kaip jūs iš-
trūksite nuo pasmerkimo į pragarą?!
[34] Todėl štai siunčiu pas jus pranašų,
išminčių ir Rašto žinovų. Vienus iš jų
užmušite ir nukryžiuosite, kitus plak-
site savo sinagogose ir persekiosite
nuo miesto iki miesto,
[35] kad ant jūsų kristų visas teisus
kraujas, pralietas žemėje, pradedant
teisiojo Abelio krauju ir baigiant

krauju Barachijo sūnaus Zacharijo,
kurį nužudėte tarp šventyklos ir au-
kuro.
[36] Iš tiesų sakau jums: visa tai ištiks
šitą kartą".
[37] "Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pra-
našus ir užmėtai akmenimis tuos, ku-
rie pas tave siųsti. Kiek kartų norė-
jau surinkti tavo vaikus, kaip višta su-
renka savo viščiukus po sparnais, o
tu nenorėjai!
[38] Štai jūsų namai jums paliekami tuš-
ti.
[39] Ir sakau jums: nuo dabar jūs manęs
nebematysite, kol tarsite: 'Palaimintas
Tas, kuris ateina Viešpaties vardu!' "

24 Išėjęs iš šventyklos, Jėzus ėjo
tolyn. Priėjo Jo mokiniai, ro-
dydami Jam šventyklos pastatus.
[2] O Jis jiems tarė: "Ar matote visa
tai? Iš tiesų sakau jums: čia neliks ak-
mens ant akmens, viskas bus išgriau-
ta!"
[3] Kai Jis sėdėjo Alyvų kalne, priėjo
vieni mokiniai ir klausė: "Pasakyk
mums, kada tai įvyks? Ir koks Tavo
atėjimo ir pasaulio pabaigos ženk-
las?"
[4] Jėzus jiems atsakė: "Žiūrėkite, kad
niekas jūsų nesuklaidintų.
[5] Daug kas ateis mano vardu ir sakys:
'Aš esu Kristus!', ir daugelį suklaidins.
[6] Girdėsite apie karus ir karų gandus.
Žiūrėkite, kad neišsigąstumėte, nes
visa tai turi įvykti. Bet tai dar ne galas.
[7] Tauta sukils prieš tautą ir karalystė
prieš karalystę. Įvairiose vietose bus
badmečių, marų ir žemės drebėjimų.
[8] Tačiau visa tai – gimdymo skausmų
pradžia.
[9] Tada jus atiduos kankinti ir žudyti.
Jūs būsite visų tautų nekenčiami dėl
mano vardo.
[10] Daugelis pasipiktins, vieni kitus iš-
davinės ir vieni kitų nekęs.
[11] Atsiras daug netikrų pranašų, ku-
rie daugelį suvedžios.
[12] Kadangi įsigalės neteisumas, dau-
gelio meilė atšals.
[13] Bet kas ištvers iki galo, tas bus iš-
gelbėtas.
[14] Ir bus paskelbta ši karalystės Evan-
gelija visame pasaulyje paliudyti vi-
soms tautoms. Ir tada ateis galas".
[15] "Todėl, kai pamatysite per pranašą
Danielių paskelbtą naikinimo bjau-
rastį, stovinčią šventoje vietoje (kas
skaito, teišmano),
[16] tada, kas bus Judėjoje, tebėga į kal-
nus,
[17] kas ant stogo, tenelipa žemėn pasi-
imti ko nors iš savo namų,
[18] o kas laukuose, tenegrįžta pasiimti
apsiausto.
[19] Vargas nėščioms ir žindančioms to-
mis dienomis!
[20] Bet melskitės, kad jums netektų
bėgti žiemą ar per sabatą.
[21] Tuomet bus didelis suspaudimas, ko-
kio nėra buvę nuo pasaulio pradžios
iki dabar ir kokio daugiau nebebus.
[22] Ir jeigu tos dienos nebūtų sutrum-
pintos, neišsigelbėtų nė vienas kūnas.
Bet dėl išrinktųjų tos dienos bus su-
trumpintos.
[23] Jei tada kas nors jums sakys: 'Štai
čia Kristus', arba: 'Jis tenai!', – neti-
kėkite,
[24] nes atsiras netikrų kristų ir netikrų
pranašų, ir jie darys didelių ženklų
bei stebuklų, kad suklaidintų, jei įma-
noma, net išrinktuosius.
[25] Štai Aš jums iš anksto tai pasa-
kiau!"
[26] "Todėl, jeigu jums sakytų: 'Štai Jis
dykumoje!', neikite, 'Štai Jis kamba-
riuose!', netikėkite.

27 Kaip žaibas tvyksteli iš rytų ir nu-
švinta iki vakarų, toks bus ir Žmo-
gaus Sūnaus atėjimas.
28 Kur tik bus lavonų, ten sulėks ir
maitvanagiai.
29 Tuoj pat po tų suspaudimo dienų
saulė užtems, mėnulis nebeduos švie-
sos, žvaigždės kris iš dangaus, ir dan-
gaus jėgos bus sudrebintos.
30 Tada danguje pasirodys Žmogaus
Sūnaus ženklas, ir visos žemės gimi-
nės raudos ir pamatys Žmogaus Sū-
nų, ateinantį dangaus debesyse su
galybe ir didžia šlove.
31 Jis pasiųs savo angelus su skardžiais
trimitų garsais, ir jie surinks Jo išrink-
tuosius iš keturių žemės pusių, nuo
vieno dangaus pakraščio iki kito.
32 Pasimokykite iš palyginimo su figme-
džiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogs-
ta lapai,jūs žinote, jog artėja vasara.
33 Taip pat, visa šita išvydę, žinokite,
jog tai arti, prie durų.
34 Iš tiesų sakau jums: ši karta nepra-
eis, iki visa tai įvyks.
35 Dangus ir žemė praeis, bet mano
žodžiai nepraeis.
36 Tačiau tos dienos ir valandos nie-
kas nežino, nė dangaus angelai, o
vien tik mano Tėvas".
37 "Kaip buvo Nojaus dienomis, taip
bus ir tada, kai ateis Žmogaus Sūnus.
38 Kaip dienomis prieš tvaną žmonės
valgė, gėrė, tuokėsi ir tuokė iki tos
dienos, kurią Nojus įžengė į laivą,
39 nieko nenumanydami, kol užėjo
tvanas ir visus nusinešė; taip bus ir
tada, kai ateis Žmogaus Sūnus.
40 Tada du bus kartu lauke, ir vienas
bus paimtas, o kitas paliktas.
41 Dvi mals girnomis, ir viena bus pa-
imta, o kita palikta.
42 Todėl budėkite, nes nežinote, kurią
valandą ateis jūsų Viešpats.
43 Supraskite ir tai: jeigu šeimininkas
žinotų, kurią nakties valandą ateis va-
gis, jis budėtų ir neleistų jam įsilaužti
į namus.
44 Todėl ir jūs būkite pasiruošę, nes
Žmogaus Sūnus ateis tą valandą, ku-
rią nemanote".
45 "Kas yra tas ištikimas bei protingas
tarnas, kurį šeimininkas paskyrė tar-
nauti savo šeimynai, kad ją maitintų
deramu laiku?
46 Palaimintas tarnas, kurį sugrįžęs
šeimininkas ras taip darantį.
47 Iš tiesų sakau jums: jį paskirs val-
dyti visų savo turtų.
48 Bet jei blogas tarnas tartų savo
širdyje: 'Mano šeimininkas neskuba
grįžti',
49 ir pradėtų mušti savo tarnybos
draugus, valgyti ir gerti su girtuok-
liais, –
50 to tarno šeimininkas sugrįš tą die-
ną, kai jis nelaukia, ir tą valandą, ku-
rią jis nemano.
51 Jis perkirs jį pusiau ir paskirs jam
dalį su veidmainiais. Ten bus verks-
mas ir dantų griežimas".

25 "Tada su dangaus karalyste
bus panašiai kaip su dešimti-
mi mergaičių, kurios, pasiėmusios sa-
vo žibintus, išėjo pasitikti jaunikio.
2 Penkios iš jų buvo protingos ir pen-
kios kvailos.
3 Kvailosios pasiėmė žibintus, bet ne-
pasiėmė aliejaus.
4 Protingosios kartu su žibintais pasi-
ėmė induose ir aliejaus.
5 Jaunikiui vėluojant, visos pradėjo
snausti ir užmigo.
6 Vidurnaktį pasigirdo šauksmas: 'Štai
jaunikis ateina! Išeikite jo pasitikti!'
7 Tada visos mergaitės atsikėlė ir tai-
sėsi žibintus.

8 Kvailosios prašė protingųjų: 'Duo-
kite mums savo aliejaus, nes mūsų ži-
bintai gęsta!'
9 Protingosios atsakė: 'Kad kartais
nepristigtų ir mums, ir jums, verčiau
eikite pas pardavėjus ir nusipirkite'.
10 Joms beeinant pirkti, atėjo jauni-
kis. Kurios buvo pasiruošusios, įėjo
kartu su juo į vestuves, ir durys buvo
uždarytos.
11 Vėliau atėjo ir anos mergaitės ir
ėmė prašyti: 'Viešpatie, viešpatie, ati-
daryk mums!'
12 O jis atsakė: 'Iš tiesų sakau jums:
aš jūsų nepažįstu!'
13 Taigi budėkite, nes nežinote nei
dienos, nei valandos, kurią Žmogaus
Sūnus ateis".
14 "Bus taip, kaip atsitiko žmogui, ku-
ris, iškeliaudamas į tolimą šalį, pasi-
šaukė savo tarnus ir patikėjo jiems
savo turtą.
15 Vienam jis davė penkis talentus, ki-
tam du, trečiam vieną – kiekvienam
pagal jo gabumus – ir tuojau iškeliavo.
16 Tas, kuris gavo penkis talentus, nu-
ėjęs ėmė su jais verstis ir pelnė kitus
penkis.
17 Taip pat tas, kuris gavo du talentus,
pelnė kitus du.
18 O kuris gavo vieną, nuėjo, iškasė
duobę ir paslėpė šeimininko pinigus.
19 Praėjus nemaža laiko, tų tarnų šei-
mininkas grįžo ir pradėjo daryti su
jais apyskaitą.
20 Atėjo tas, kuris buvo gavęs penkis
talentus; jis atnešė kitus penkis ir ta-
rė: 'Šeimininke, davei man penkis ta-
lentus, štai aš pelniau kitus penkis'.
21 Jo šeimininkas atsakė: 'Gerai, šau-
nusis ir ištikimasis tarne! Kadangi bu-
vai ištikimas mažuose dalykuose, pa-
vesiu tau didelius. Eikš į savo šeimi-
ninko džiaugsmą!'
22 Taip pat tas, kuris buvo gavęs du
talentus, atėjęs pasakė: 'Šeimininke,
davei man du talentus, štai aš pelniau
kitus du'.
23 Jo šeimininkas tarė: 'Gerai, šaunu-
sis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai
ištikimas mažuose dalykuose, pavesiu
tau didelius. Eikš į savo šeimininko
džiaugsmą!'
24 Priėjęs tas, kuris buvo gavęs vieną
talentą, sakė: 'Šeimininke, aš žinojau,
kad tu – žmogus kietas: pjauni, kur
nesėjai, ir renki, kur nebarstei.
25 Pabijojęs nuėjau ir paslėpiau tavo
talentą žemėje. Še, turėk, kas tavo'.
26 Jo šeimininkas jam atsakė: 'Bloga-
sis tarne, tinginy! Tu žinojai, kad aš
pjaunu, kur nesėjau, ir renku, kur ne-
barsčiau.
27 Taigi privalėjai duoti mano pinigus
pinigų keitėjams, o sugrįžęs būčiau
atsiėmęs, kas mano, su palūkanomis.
28 Todėl atimkite iš jo talentą ir ati-
duokite tam, kuris turi dešimt talen-
tų.
29 Nes kiekvienam, kas turi, bus duo-
ta, ir jis turės su perteklium, o iš ne-
turinčio bus atimta ir tai, ką jis turi.
30 Šitą niekam tikusį tarną išmeskite
laukan į tamsybes. Ten bus verksmas
ir dantų griežimas' ".
31 "Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlo-
vėje ir kartu su Juo visi šventi ange-
lai, tada Jis atsisės savo šlovės soste.
32 Jo akivaizdoje bus surinkti visų tau-
tų žmonės, ir Jis atskirs juos vienus
nuo kitų, kaip piemuo atskiria avis
nuo ožių.
33 Avis Jis pastatys dešinėje, o ožius –
kairėje.
34 Tuomet Karalius tars stovintiems
dešinėje: 'Ateikite, mano Tėvo palai-
mintieji, paveldėkite nuo pasaulio su-
kūrimo jums paruoštą karalystę!

[35] Nes Aš buvau išalkęs, ir jūs mane
pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir ma-
ne pagirdėte, buvau keleivis, ir mane
priėmėte,
[36] buvau nuogas, ir mane aprengėte,
buvau ligonis, ir mane aplankėte, bu-
vau kalinys, ir atėjote pas mane'.
[37] Tada teisieji klaus: 'Viešpatie, kada
gi matėme Tave alkaną ir pavalgydi-
nome, ištroškusį ir pagirdėme?
[38] Kada gi matėme Tave keliaujantį ir
priėmėme ar nuogą ir aprengėme?
[39] Kada gi matėme Tave sergantį ar
kalinį ir aplankėme?'
[40] Ir atsakys jiems Karalius: 'Iš tiesų
sakau jums, kiek kartų tai padarėte
vienam iš šitų mažiausiųjų mano bro-
lių, man padarėte'.
[41] Tada Jis prabils ir į stovinčius kai-
rėje: 'Eikite šalin nuo manęs, pra-
keiktieji, į amžinąją ugnį, kuri pa-
ruošta velniui ir jo angelams!
[42] Nes Aš buvau išalkęs, ir jūs manęs
nepavalgydinote, buvau ištroškęs, ir
manęs nepagirdėte,
[43] buvau keleivis, ir manęs nepriėmė-
te, nuogas, ir manęs neaprengėte, ligo-
nis ir kalinys, ir manęs neaplankėte'.
[44] Tada jie atsakys: 'Viešpatie, kada
gi matėme Tave alkaną ar ištroškusį,
ar keleivį, ar nuogą, ar ligonį, ar kali-
nį ir Tau nepatarnavome?'
[45] Tada Jis atsakys jiems: 'Iš tiesų sa-
kau jums: kiek kartų taip nepadarėte
vienam šitų mažiausiųjų, man nepa-
darėte'.
[46] Ir šitie eis į amžinąjį kentėjimą, o
teisieji į amžinąjį gyvenimą".

26 Baigęs visa tai kalbėti, Jėzus
tarė savo mokiniams:
[2] "Jūs žinote, kad po dviejų dienų bus
Pascha, ir Žmogaus Sūnus bus ati-
duotas nukryžiuoti".
[3] Tuomet aukštieji kunigai, Rašto ži-
novai bei tautos vyresnieji susirinko į
vyriausiojo kunigo Kajafo rūmus
[4] ir nusprendė suimti Jėzų klasta ir Jį
nužudyti.
[5] Bet jie sakė: "Tik ne per šventes,
kad žmonėse nekiltų sąmyšio".
[6] Kai Jėzus buvo Betanijoje, Simono
Raupsuotojo namuose,
[7] atėjo moteris su alebastriniu labai
brangaus kvapiojo aliejaus indu ir
Jam sėdinčiam prie stalo išpylė ant
galvos.
[8] Tai pamatę, mokiniai pasipiktino ir
kalbėjo: "Kam toks eikvojimas?
[9] Juk buvo galima aliejų brangiai par-
duoti ir išdalyti pinigus vargšams".
[10] Tai sužinojęs, Jėzus tarė: "Kam
skaudinate moterį? Ji man padarė
gerą darbą!
[11] Vargšų jūs visuomet turite su savi-
mi, o mane ne visuomet turėsite.
[12] Išpildama aliejų ant mano kūno, ji
tai padarė mano laidotuvėms.
[13] Iš tiesų sakau jums: visame pasau-
lyje, kur tik bus skelbiama ši Evange-
lija, jos atminimui bus pasakojama ir
tai, ką ji padarė".
[14] Tada vienas iš dvylikos, vardu Ju-
das Iskarijotas, nuėjo pas aukštuosius
kunigus
[15] ir tarė: "Ką man duosite, jeigu Jį
jums išduosiu?" Tie suderėjo su juo
trisdešimt sidabrinių.
[16] Ir nuo to laiko jis ieškojo progos
išduoti Jį.
[17] Pirmąją Neraugintos duonos dieną
mokiniai priėjo prie Jėzaus ir paklau-
sė: "Kur nori, kad Tau paruoštume
valgyti Paschą?"
[18] Jis atsakė: "Eikite į miestą pas tokį
žmogų ir sakykite jam: 'Mokytojas sa-
ko: Mano metas arti. Pas tave švęsiu
Paschą su savo mokiniais' ".

[19] Mokiniai padarė, kaip Jėzus nurodė, ir paruošė Paschą.
[20] Atėjus vakarui, Jėzus su dvylika sėdosi prie stalo.
[21] Jiems bevalgant, Jėzus tarė: "Iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų mane išduos".
[22] Jie labai nuliūdo ir kiekvienas klausė Jo: "Nejaugi aš, Viešpatie?"
[23] Jis atsakė: "Mane išduos dažantis kartu su manim duoną dubenyje.
[24] Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas. Geriau būtų buvę tam žmogui negimti".
[25] Jo išdavėjas Judas paklausė: "Nejaugi aš, Rabi?!" Jis atsakė: "Tu pasakei".
[26] Kai jie valgė, Jėzus paėmė duoną, palaimino, laužė ją ir davė mokiniams, sakydamas: "Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas".
[27] Po to paėmė taurę, padėkojo ir davė jiems, tardamas: "Gerkite iš jos visi,
[28] nes tai yra mano kraujas, Naujosios Sandoros kraujas, kuris už daugelį išliejamas nuodėmėms atleisti.
[29] Ir sakau jums: nuo šiol nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada su jumis gersiu jį naują savo Tėvo karalystėje".
[30] Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų kalną.
[31] Tada Jėzus jiems kalbėjo: "Šią naktį jūs visi manimi pasipiktinsite, nes parašyta: 'Ištiksiu piemenį, ir kaimenės avys išsisklaidys'.
[32] Bet kai prisikelsiu, Aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją".
[33] Petras atsiliepė: "Jei net visi Tavimi pasipiktins, aš niekuomet nepasipiktinsiu!"
[34] Jėzus jam tarė: "Iš tiesų sakau tau: šią naktį, dar gaidžiui nepragydus, tu tris kartus manęs išsiginsi".
[35] Bet Petras tvirtino: "Jei man reikėtų net mirti kartu su Tavimi, aš vis tiek Tavęs neišsiginsiu!" Taip kalbėjo ir visi mokiniai.
[36] Tuomet Jėzus su jais atėjo į vietą, vadinamą Getsemane, ir tarė mokiniams: "Pasėdėkite čia, kol Aš ten nuėjęs melsiuos".
[37] Pasiėmęs Petrą ir abu Zebediejaus sūnus, pradėjo liūdėti ir sielvartauti.
[38] Tada tarė jiems: "Mano siela mirtinai nuliūdusi. Likite čia ir budėkite su manimi".
[39] Paėjęs kiek toliau, Jėzus parpuolė veidu į žemę ir meldėsi: "Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!"
[40] Jis sugrįžo pas mokinius ir, radęs juos miegančius, tarė Petrui: "Nepajėgėte nė vienos valandos pabudėti su manimi?
[41] Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundymą. Dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas".
[42] Ir vėl nuėjęs antrą kartą, meldėsi: "Mano Tėve, jei ši taurė negali praeiti mano negerta, tebūnie Tavo valia!"
[43] Sugrįžęs vėl rado juos miegančius, nes jų akys buvo apsunkusios.
[44] Tada, palikęs juos, vėl nuėjo ir trečią kartą meldėsi tais pačiais žodžiais.
[45] Paskui grįžo pas mokinius ir tarė: "Jūs vis dar miegate ir ilsitės... Štai atėjo valanda, ir Žmogaus Sūnus išduodamas į nusidėjėlių rankas.
[46] Kelkitės, eime! Štai mano išdavėjas čia pat".
[47] Dar Jam tebekalbant, štai pasirodė Judas, vienas iš dvylikos, o su juo di-

delė minia, ginkluota kalavijais ir vėz-
dais, pasiųsta aukštųjų kunigų ir tau-
tos vyresniųjų.
48 Jo išdavėjas nurodė jiems ženklą,
sakydamas: "Kurį pabučiuosiu, tai
Tas! Suimkite Jį!"
49 Ir tuojau priėjęs prie Jėzaus, tarė:
"Sveikas, Rabi!", ir pabučiavo Jį.
50 O Jėzus jam tarė: "Bičiuli, ko atė-
jai?" Tada jie priėjo, čiupo Jėzų ran-
komis ir suėmė.
51 Ir štai vienas iš buvusių su Jėzumi
ištiesė ranką, išsitraukė kalaviją, puo-
lė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto
jam ausį.
52 Tuomet Jėzus jam tarė: "Kišk kala-
viją atgal, kur buvo, nes visi, kurie
griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus.
53 O gal manai, jog negaliu paprašyti
savo Tėvą ir Jis bematant neatsiųstų
man daugiau kaip dvylika legionų an-
gelų?
54 Bet kaip tada išsipildytų Raštai,
kad šitaip turi įvykti?!"
55 Tą valandą Jėzus tarė miniai: "Kaip
prieš plėšiką išėjote su kalavijais ir
vėzdais suimti mane. Aš kasdien sė-
dėjau šventykloje su jumis ir mokiau,
ir manęs nesuėmėte.
56 Bet viskas šitaip įvyko, kad išsipil-
dytų pranašų Raštai". Tada visi mo-
kiniai paliko Jį ir pabėgo.
57 Tie, kurie suėmė Jėzų, nuvedė Jį
pas vyriausiąjį kunigą Kajafą, kur bu-
vo susirinkę Rašto žinovai ir vyresnie-
ji.
58 O Petras sekė Jį iš tolo iki vyriau-
siojo kunigo rūmų kiemo ir įėjęs atsi-
sėdo su tarnais pasižiūrėti, kaip vis-
kas baigsis.
59 Tuo tarpu aukštieji kunigai, vyres-
nieji ir visas sinedrionas ieškojo me-
lagingo parodymo prieš Jėzų, kad ga-
lėtų Jį nuteisti mirti,
60 tačiau nerado, nors buvo išėję į
priekį daug melagingų liudytojų. Pa-
galiau išėjo priekin du
61 ir tarė: "Šitas sakė: 'Aš galiu su-
griauti Dievo šventyklą ir per tris die-
nas ją atstatyti' ".
62 Tada atsistojo vyriausiasis kunigas
ir paklausė Jėzų: "Tu nieko neatsakai
į šituos kaltinimus?!"
63 Bet Jėzus tylėjo. Tuomet vyriau-
siasis kunigas Jam tarė: "Prisaikdinu
Tave gyvuoju Dievu, kad mums pasa-
kytum, ar Tu esi Kristus, Dievo Sū-
nus?!"
64 Jėzus atsakė: "Taip yra, kaip sakai.
Bet Aš jums sakau: nuo šiol jūs maty-
site Žmogaus Sūnų, sėdintį Galybės
dešinėje ir ateinantį dangaus debesy-
se!"
65 Tada vyriausiasis kunigas persiplė-
šė drabužius ir sušuko: "Jis piktžo-
džiauja! Kam dar mums liudytojai?!
Štai girdėjote Jo piktžodžiavimą.
66 Kaip jums atrodo?" Jie atsakė:
"Vertas mirties!"
67 Tada jie ėmė spjaudyti Jam į veidą
ir daužyti Jį kumščiais. Kiti mušė Jį
per veidą,
68 sakydami: "Pranašauk mums, Kris-
tau! Kas Tau smogė?"
69 Tuo metu Petras sėdėjo kieme. Vie-
na tarnaitė priėjo prie jo ir tarė: "Ir
tu buvai su Jėzumi Galilėjiečiu".
70 Bet jis išsigynė visų akivaizdoje:
"Aš nežinau, ką tu sakai".
71 Einantį vartų link, jį pastebėjo kita
tarnaitė ir kalbėjo aplinkiniams: "Ši-
tas buvo su Jėzumi Nazariečiu".
72 Jis ir vėl išsigynė, prisiekdamas:
"Aš nepažįstu to žmogaus!"
73 Po kiek laiko priėjo ten stovėjusieji
ir sakė Petrui: "Tikrai tu vienas iš jų,
nes tavo tarmė tave išduoda".
74 Tada jis ėmė keiktis ir prisiekinėti:

"Aš nepažįstu to žmogaus!" Ir tuojau
pragydo gaidys.
75 Petras prisiminė Jėzaus žodžius:
"Dar gaidžiui nepragydus, tu tris kartus
manęs išsiginsi". Jis išėjo laukan
ir karčiai verkė.

27 Rytui išaušus, visi aukštieji
kunigai ir tautos vyresnieji
nusprendė, kad Jėzus turi būti nužudytas.
2 Surišę nuvedė ir atidavė Jį valdytojui
Poncijui Pilotui.
3 Pamatęs, jog Jėzus pasmerktas, išdavikas
Judas gailėjosi ir nunešė atgal
aukštiesiems kunigams ir vyresniesiems
trisdešimt sidabrinių,
4 sakydamas: "Nusidėjau, išduodamas
nekaltą kraują". Tie atsakė: "Kas
mums darbo? Tu žinokis!"
5 Nusviedęs šventykloje pinigus, jis išbėgo
ir pasikorė.
6 Aukštieji kunigai paėmė sidabrinius
ir kalbėjo: "Jų negalima dėti į šventyklos
iždą, nes tai užmokestis už
kraują".
7 Jie pasitarė ir už juos nupirko puodžiaus
dirvą ateiviams laidoti.
8 Todėl ta dirva iki šios dienos vadinasi
Kraujo dirva.
9 Tuomet išsipildė, kas buvo parašyta
per pranašą Jeremiją: "Ir paėmė trisdešimt
sidabrinių – įkainotojo kainą,
už kurią buvo Jį suderėję iš Izraelio
vaikų, –
10 ir atidavė juos už puodžiaus dirvą;
taip man Viešpats buvo paskyręs".
11 O Jėzus stovėjo valdytojo akivaizdoje.
Valdytojas Jį klausė: "Ar Tu esi
žydų karalius?" Jėzus atsakė: "Taip
yra, kaip sakai".
12 Aukštųjų kunigų ir vyresniųjų kaltinamas,
Jis nieko neatsakė.
13 Tada Pilotas klausė: "Ar negirdi,
kiek daug jie prieš Tave liudija?"
14 Bet Jis neatsakė jam nė žodžio ir
tuo labai nustebino valdytoją.
15 Per šventę valdytojas buvo pratęs
paleisti miniai vieną kalinį, kurio ji
norėdavo.
16 Tuo metu jie turėjo pagarsėjusį kalinį,
vardu Barabą.
17 Todėl, žmonėms susirinkus, Pilotas
klausė: "Kurį norite, kad jums paleisčiau:
Barabą ar Jėzų, vadinamą Kristumi?"
18 Nes jis žinojo, kad Jėzų jie buvo išdavę
iš pavydo.
19 Sėdinčiam teismo krėsle Pilotui
žmona atsiuntė įspėjimą: "Nieko nedaryk
šitam teisiajam, nes šiąnakt
sapne labai dėl Jo kentėjau".
20 Bet aukštieji kunigai ir vyresnieji
įtikino minią, kad prašytų paleisti Barabą,
o Jėzų pražudytų.
21 Tada valdytojas jiems tarė: "Kurį iš
šių dviejų norite, kad jums paleisčiau?"
Jie šaukė: "Barabą!"
22 Pilotas paklausė: "Ką gi man daryti
su Jėzumi, kuris vadinamas Kristumi?"
Jie visi rėkė: "Nukryžiuok Jį!"
23 Jis klausė: "Ką bloga Jis padarė?"
Bet jie dar garsiau šaukė: "Nukryžiuok
Jį!"
24 Pilotas, pamatęs, kad nieko nelaimi,
o sąmyšis tik didėja, paėmė vandens,
nusiplovė rankas minios akivaizdoje
ir tarė: "Aš nekaltas dėl šio
teisiojo kraujo. Jūs žinokitės!"
25 Visi žmonės šaukė: "Jo kraujas tekrinta
ant mūsų ir ant mūsų vaikų!"
26 Tada jis paleido jiems Barabą, o Jėzų
nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti.
27 Valdytojo kareiviai nusivedė Jėzų
į pretorijų ir surinko aplink jį visą
kuopą.
28 Jie išrengė Jį ir apsiautė raudonu
apsiaustu.

[29] Nupynę erškėčių vainiką, uždėjo
Jam ant galvos, o į Jo dešinę įsprau-
dė nendrę. Po to tyčiodamiesi klūp-
čiojo prieš Jį ir sakė: "Sveikas, žydų
karaliau!"
[30] Spjaudydami Jį, stvėrė iš Jo nendrę
ir čaižė per galvą.
[31] Pasityčioję iš Jo, jie nusiautė ap-
siaustą, apvilko Jo paties drabužiais
ir išsivedė nukryžiuoti.
[32] Išeidami jie sutiko žmogų iš Kirė-
nės, vardu Simoną. Tą privertė nešti
Jėzaus kryžių.
[33] Atėję į vietą, vadinamą Golgota
(tai yra: "Kaukolės vieta"),
[34] davė Jam gerti rūgštaus vyno, su-
maišyto su tulžimi, bet Jėzus paraga-
vęs negėrė.
[35] Nukryžiavę Jį, pasidalijo Jo drabu-
žius, mesdami burtą, kad išsipildytų,
kas buvo per pranašą pasakyta: "Jie
dalinosi mano drabužius ir dėl mano
apdaro metė burtą".
[36] Ir ten pat susėdę, saugojo Jį.
[37] Viršum Jo galvos jie prisegė užra-
šytą Jo kaltinimą: "Šitas yra Jėzus, žy-
dų karalius".
[38] Kartu su Juo buvo nukryžiuoti du
plėšikai, vienas iš dešinės, kitas iš kai-
rės.
[39] Einantys pro šalį užgauliojo Jėzų,
kraipydami galvas
[40] ir sakydami: "Še Tau, kuris sugriau-
ni šventyklą ir per tris dienas atsta-
tai; išgelbėk save! Jei esi Dievo Sū-
nus, nuženk nuo kryžiaus!"
[41] Taip pat tyčiojosi aukštieji kunigai
su Rašto žinovais ir vyresniaisiais,
kalbėdami:
[42] "Kitus išgelbėdavo, o pats negali iš-
sigelbėti. Jeigu Jis Izraelio karalius,
tenužengia dabar nuo kryžiaus, ir
mes Juo tikėsime.
[43] Jis pasitikėjo Dievu, tad teišvaduo-
ja Tas dabar Jį, jeigu Jam Jo reikia,
nes Jis sakė: 'Aš Dievo Sūnus' ".
[44] Taip pat Jį užgauliojo ir kartu nu-
kryžiuoti plėšikai.
[45] Nuo šeštos iki devintos valandos vi-
są kraštą gaubė tamsa.
[46] O apie devintą valandą Jėzus sušu-
ko garsiu balsu: "Elí, Elí, lemá sa-
bachtáni?", tai reiškia: "Mano Dieve,
mano Dieve, kodėl mane palikai?!"
[47] Kai kurie iš ten stovėjusiųjų, tai iš-
girdę, sakė: "Jis šaukiasi Elijo".
[48] Ir tuoj vienas iš jų pribėgęs paėmė
kempinę, primirkė ją rūgštaus vyno,
užmovė ant nendrės ir padavė Jam
gerti.
[49] Kiti kalbėjo: "Liaukis! Pažiūrėsim,
ar ateis Elijas Jo išgelbėti".
[50] Tada Jėzus, dar kartą sušukęs gar-
siu balsu, atidavė dvasią.
[51] Ir štai šventyklos uždanga perplyšo
pusiau nuo viršaus iki apačios, ir že-
mė sudrebėjo, ir uolos ėmė skeldėti.
[52] Atsidarė kapai, ir daug užmigusių
šventųjų kūnų prisikėlė.
[53] Išėję iš kapų po Jo prisikėlimo, jie
atėjo į šventąjį miestą ir daug kam
pasirodė.
[54] Šimtininkas ir kiti su juo saugojan-
tys Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir
visa, kas dėjosi, labai išsigando ir sa-
kė: "Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!"
[55] Tenai buvo daug moterų, kurios
žiūrėjo iš tolo. Jos sekė paskui Jėzų
nuo Galilėjos, Jam tarnaudamos.
[56] Tarp jų buvo Marija Magdalietė,
Jokūbo ir Jozės motina Marija ir Ze-
bediejaus sūnų motina.
[57] Vakarui atėjus, atvyko vienas tur-
tingas žmogus iš Arimatėjos, vardu
Juozapas, kuris irgi buvo tapęs Jėzaus
mokiniu.
[58] Jis nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jė-
zaus kūno. Pilotas įsakė kūną atiduoti.

59 Juozapas paėmė kūną, įvyniojo į
švarią drobulę
60 ir paguldė savo naujame kape, kurį
buvo išsikaldinęs uoloje. Užritęs di-
delį akmenį ant kapo angos, nuėjo.
61 Ten buvo Marija Magdalietė ir kita
Marija, kurios sėdėjo priešais kapą.
62 Kitą dieną, po Prisirengimo dienos,
susirinko pas Pilotą aukštieji kunigai
bei fariziejai
63 ir kalbėjo: "Valdove, mes prisime-
name, jog tas suvedžiotojas, dar gy-
vas būdamas, sakė: 'Po trijų dienų
prisikelsiu'.
64 Įsakyk tad saugoti kapą iki trečios
dienos, kad kartais nakčia atėję Jo
mokiniai nepavogtų Jo ir nepaskelb-
tų žmonėms: 'Jis prisikėlė iš numiru-
sių'. Pastaroji apgavystė būtų bloges-
nė už pirmąją".
65 Pilotas jiems atsakė: "Štai jums sargy-
ba – eikite ir saugokite, kaip išmanote".
66 Jie nuėjo, pastatė prie kapo sargy-
bą ir paženklino antspaudu akmenį.

28 Sabatui pasibaigus, auštant
pirmajai savaitės dienai, Ma-
rija Magdalietė ir kita Marija atėjo
pažiūrėti kapo.
2 Ir štai kilo smarkus žemės drebėji-
mas, nes Viešpaties angelas, nužen-
gęs iš dangaus, atėjo, nurito akmenį
nuo angos ir atsisėdo ant jo.
3 Jo išvaizda buvo tarsi žaibo, o dra-
bužiai balti kaip sniegas.
4 Išsigandę jo, sargybiniai ėmė drebė-
ti ir sustingo lyg negyvi.
5 O angelas tarė moterims: "Nebijo-
kite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus,
kuris buvo nukryžiuotas.
6 Jo čia nėra! Jis prisikėlė, kaip buvo
sakęs. Įeikite, apžiūrėkite vietą, kur
Viešpats gulėjo.
7 Ir skubiai duokite žinią Jo moki-
niams: 'Jis prisikėlė iš numirusių ir ei-
na pirma jūsų į Galilėją; tenai Jį pa-
matysite'. Štai aš jums tai pasakiau".
8 Jos skubiai paliko kapą, apimtos iš-
gąsčio bei didelio džiaugsmo, ir bėgo
pranešti mokiniams.
9 Joms beeinant pranešti Jo moki-
niams, štai Jėzus sutiko jas ir tarė:
"Sveikos!" Jos priėjo, apkabino Jo
kojas ir pagarbino Jį.
10 Jėzus joms tarė: "Nebijokite! Ei-
kite ir pasakykite mano broliams,
kad keliautų į Galilėją; ten jie mane
pamatys".
11 Joms beeinant, keli sargybiniai at-
bėgo į miestą ir pranešė aukštiesiems
kunigams, kas įvyko.
12 Tie susitiko su vyresniaisiais, pasi-
tarę davė kareiviams daug pinigų
13 ir primokė: "Sakykite, kad, jums
bemiegant, Jo mokiniai atėję naktį Jį
pavogė.
14 O jeigu apie tai išgirstų valdytojas,
mes jį įtikinsime ir apsaugosime jus
nuo nemalonumų".
15 Šie, paėmę pinigus, taip ir padarė,
kaip buvo pamokyti. Šis žodis yra pa-
sklidęs tarp žydų iki šios dienos.
16 Vienuolika mokinių nuvyko į Gali-
lėją, ant kalno, kurį jiems buvo nuro-
dęs Jėzus.
17 Jį pamatę, jie pagarbino Jį, tačiau
kai kurie abejojo.
18 Tuomet priėjęs Jėzus jiems pasa-
kė: "Man duota visa valdžia danguje
ir žemėje.
19 Todėl eikite ir padarykite mano
mokiniais visų tautų žmones, krikšty-
dami juos Tėvo, ir Sūnaus, ir Švento-
sios Dvasios vardu,
20 mokydami juos laikytis visko, ką tik
esu jums įsakęs. Ir štai Aš esu su ju-
mis per visas dienas iki pasaulio pa-
baigos. Amen".

EVANGELIJA PAGAL
MORKŲ

1 Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus,
Gerosios naujienos pradžia,
2 kaip pranašų parašyta: “Štai Aš
siunčiu pirma Tavęs savo pasiuntinį,
kuris nuties Tau kelią.
3 Dykumoje šaukiančiojo balsas: ‘Pa-
ruoškite Viešpačiui kelią! Ištiesinkite
Jam takus!’ ”
4 Jonas pasirodė dykumoje, krikštijo
ir skelbė atgailos krikštą nuodėmėms
atleisti.
5 Pas jį traukė visa Judėjos šalis ir Je-
ruzalės gyventojai. Jie išpažindavo sa-
vo nuodėmes ir visi buvo krikštijami
Jordano upėje.
6 Jonas vilkėjo kupranugario vilnų ap-
daru, o strėnas buvo susijuosęs odi-
niu diržu. Jis maitinosi skėriais ir lau-
ko medumi.
7 Jis skelbė: “Po manęs ateina galin-
gesnis už mane – aš nevertas nusilen-
kęs atrišti Jo sandalų dirželio.
8 Aš jus krikštijau vandeniu, o Jis
krikštys jus Šventąja Dvasia”.
9 Tomis dienomis atėjo Jėzus iš Gali-
lėjos Nazareto, ir Jonas pakrikštijo Jį
Jordane.
10 Vos tik išbridęs iš vandens, Jis pa-
matė prasiveriantį dangų ir Dvasią
tarsi balandį, nusileidžiančią ant Jo.
11 Ir iš dangaus pasigirdo balsas: “Tu
esi mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš
gėriuosi”.
12 Ir tuojau Dvasia Jį nuvedė į dykumą.
13 Jis praleido dykumoje keturiasde-
šimt dienų šėtono gundomas, buvo
kartu su žvėrimis, ir angelai Jam tar-
navo.
14 Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus atė-
jo į Galilėją ir skelbė Dievo karalys-
tės Evangeliją:
15 “Atėjo metas, prisiartino Dievo ka-
ralystė. Atgailaukite ir tikėkite Evan-
gelija!”
16 Eidamas palei Galilėjos ežerą, Jė-
zus pamatė Simoną ir jo brolį And-
riejų, metančius tinklą į ežerą; mat jie
buvo žvejai.
17 Jėzus jiems tarė: “Sekite paskui
mane, ir Aš jus padarysiu žmonių
žvejais”.
18 Ir tuojau, palikę tinklus, jie nusekė
paskui Jį.
19 Paėjęs truputį toliau, Jis pamatė
Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolį
Joną, valtyje betaisančius tinklus.
20 Tuoj pat Jis pašaukė ir juos. Palikę
savo tėvą Zebediejų valtyje su samdi-
niais, jie nusekė paskui Jį.
21 Jie atėjo į Kafarnaumą, ir iškart,
sabato dieną, Jis nuėjo į sinagogą ir
ėmė mokyti.
22 Žmonės stebėjosi Jo mokymu, nes
Jis mokė kaip turintis valdžią, o ne
kaip Rašto žinovai.
23 Jų sinagogoje buvo žmogus, turintis
netyrąją dvasią. Jis sušuko:
24 “Palik mus! Ko Tau iš mūsų reikia,
Jėzau Nazarieti? Gal atėjai mūsų
pražudyti? Aš žinau, kas Tu esi: Die-
vo Šventasis!”
25 Jėzus sudraudė jį: “Nutilk ir išeik iš
jo!”
26 Tada netyroji dvasia pradėjo jį tą-
syti ir, baisiai šaukdama, išėjo iš jo.
27 Visi apstulbo ir klausinėjo vienas

kitą: "Kas tai? Koks čia naujas mo-
kymas? Jis įsakinėja su valdžia net
netyrosioms dvasioms, ir tos Jam pa-
klūsta!"
28 Garsas apie Jį kaipmat pasklido po
visą Galilėjos kraštą.
29 Išėję iš sinagogos, jie su Jokūbu ir
Jonu atėjo į Simono ir Andriejaus
namus.
30 Simono uošvė gulėjo karščiuodama,
ir jie tuojau apie tai Jam pasakė.
31 Jis priėjęs paėmė ją už rankos ir
pakėlė; karštis tučtuojau paliovė, ir ji
galėjo jiems patarnauti.
32 Vakare, saulei nusileidus, pas Jėzų
sugabeno visus ligonius ir demonų
apsėstuosius.
33 Visas miestas buvo susirinkęs prie
durų.
34 Jis pagydė daug sergančių įvairio-
mis ligomis, išvarė daug demonų ir
neleido demonams kalbėti, nes jie
pažino Jį.
35 Anksti rytą, gerokai prieš aušrą, Jė-
zus atsikėlęs nuėjo į nuošalią vietą ir
ten meldėsi.
36 Simonas ir buvę su juo nusekė iš
paskos
37 ir, suradę Jį, pasakė: "Visi Tavęs
ieško".
38 Jis atsakė: "Eikime kitur, į greti-
mus miestelius, kad ir ten pamokslau-
čiau, nes tam esu atėjęs".
39 Ir Jis pamokslavo jų sinagogose
po visą Galilėją ir išvarinėjo demo-
nus.
40 Pas Jį atėjo raupsuotasis ir atsiklau-
pęs maldavo: "Jeigu nori, gali mane
padaryti švarų".
41 Jėzus, apimtas gailesčio, ištiesė ran-
ką, palietė jį ir tarė: "Noriu, būk šva-
rus!"
42 Jam tai ištarus, raupsai iškart pra-
nyko, ir jis tapo švarus.
43 Jėzus liepė jam tuojau pasišalinti ir
griežtai įspėjo:
44 "Žiūrėk, kad niekam nieko nepa-
sakotum! Eik, pasirodyk kunigui ir
aukok už apvalymą Mozės įsakytą at-
našą jiems paliudyti".
45 Bet šis išėjęs pradėjo taip plačiai
skelbti ir skleisti tą įvykį, jog Jėzus
nebegalėjo viešai pasirodyti mieste.
Jis laikėsi už miesto, negyvenamose
vietose, bet žmonės iš visur rinkosi
pas Jį.

2 Po kelių dienų Jėzus vėl atėjo į
Kafarnaumą. Žmonės, išgirdę Jį
esant namuose,
2 nedelsiant susirinko, ir taip gausiai,
jog nė prie durų nebeliko vietos. O
Jis skelbė jiems žodį.
3 Tada keturi vyrai atnešė pas Jį pa-
ralyžiuotą žmogų.
4 Negalėdami dėl minios prinešti jo
prie Jėzaus, jie praplėšė stogą namo,
kur Jis buvo, ir, padarę skylę, nuleido
žemyn neštuvus, ant kurių gulėjo pa-
ralyžiuotasis.
5 Išvydęs jų tikėjimą, Jėzus tarė para-
lyžiuotajam: "Sūnau, atleidžiamos tau
tavo nuodėmės!"
6 Tenai sėdėjo keletas Rašto žinovų ir
svarstė savo širdyse:
7 "Kodėl Jis taip piktžodžiauja? Kas
gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas
Dievas?!"
8 Jėzus, iš karto savo dvasia supratęs
jų mintis, tarė: "Kam taip svarstote
savo širdyse?
9 Kas lengviau – ar pasakyti paraly-
žiuotam: 'Tau atleidžiamos nuodė-
mės', ar liepti: 'Kelkis, imk neštuvus
ir vaikščiok'?
10 Bet, kad žinotumėte Žmogaus Sū-
nų turintį valdžią atleisti žemėje
nuodėmes, – čia Jis tarė paralyžiuo-

tajam,–sakau tau: kelkis, imk savo
neštuvus ir eik namo!"
12 Šis tuojau atsikėlė ir, visiems matant,
pasiėmęs neštuvus, išėjo. Visi stebėjosi
ir garbino Dievą, sakydami: "Tokių da-
lykų mes niekad nesame matę".
13 Jėzus vėl nuėjo į paežerę. Didelė
minia rinkosi prie Jo, ir Jis juos mokė.
14 Praeidamas Jis pamatė Levį, Alfie-
jaus sūnų, sėdintį muitinėje, ir tarė
jam: "Sek paskui mane!" Šis atsikėlė
ir nusekė paskui Jį.
15 Kai Jėzus Levio namuose valgė,
drauge prie stalo su Jėzumi ir moki-
niais sėdėjo daug muitininkų bei nu-
sidėjėlių, nes tokių buvo daug ir jie
sekė paskui Jį.
16 Rašto žinovai ir fariziejai, išvydę Jį
valgantį su muitininkais ir nusidėjė-
liais, klausė Jo mokinių: "Kodėl Jis
valgo su muitininkais ir nusidėjė-
liais?"
17 Tai išgirdęs, Jėzus atsiliepė: "Ne
sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligo-
niams! Aš atėjau šaukti ne teisiųjų,
bet nusidėjėlių atgailai".
18 Jono mokiniai ir fariziejai pasnin-
kavo. Jie atėję klausė Jėzų: "Kodėl
Jono ir fariziejų mokiniai pasninkau-
ja, o Tavieji ne?"
19 Jėzus atsakė: "Argi gali vestuvinin-
kai pasninkauti, kol su jais yra jauni-
kis? Kol jie turi su savim jaunikį, jie
negali pasninkauti.
20 Bet ateis dienos, kai jaunikis bus iš
jų atimtas, ir tada, tomis dienomis, jie
pasninkaus.
21 Niekas nesiuva lopo iš naujo audi-
nio ant sudėvėto drabužio; antraip
naujasis atplėštų nuo senojo gabalą,
ir pasidarytų dar didesnė skylė.
22 Taip pat niekas nepila jauno vyno į
senus vynmaišius. Antraip vynas su-
plėšytų vynmaišius, ir nueitų niekais
ir vynas, ir vynmaišiai. Jaunam vynui
būtini nauji vynmaišiai!"
23 Sabato dieną Jėzus ėjo per javų
lauką, ir Jo mokiniai eidami skabė
varpas.
24 Fariziejai Jam sakė: "Žiūrėk, ko-
dėl jie daro per sabatą tai, kas drau-
džiama?"
25 Jėzus atsakė: "Nejaugi niekad ne-
skaitėte, ką prireikus padarė Dovy-
das, kai jis ir jo palydovai neturėjo
maisto ir buvo išalkę?
26 Prie vyriausiojo kunigo Abiataro jis
įėjo į Dievo namus ir valgė padėtinės
duonos ir davė savo palydovams, nors
niekam neleistina jos valgyti, tik ku-
nigams".
27 Ir pridūrė: "Sabatas padarytas žmo-
gui, o ne žmogus sabatui;
28 taigi Žmogaus Sūnus yra ir sabato
Viešpats".

3 Jis vėl atėjo į sinagogą, o ten bu-
vo žmogus su padžiūvusia ranka.
2 Jie stebėjo Jį, ar Jis gydys šį sabato
dieną, kad galėtų Jėzų apkaltinti.
3 Jėzus tarė žmogui su padžiūvusia
ranka: "Stok į vidurį!"
4 O juos paklausė: "Ar sabato dieną
leistina daryti gera, ar bloga? Gelbėti
gyvybę ar žudyti?" Bet anie tylėjo.
5 Tada, rūsčiai juos apžvelgęs ir nuliū-
dęs dėl jų širdies kietumo, tarė tam
žmogui: "Ištiesk ranką!" Šis ištiesė, ir
ranka tapo sveika kaip ir kita.
6 Išėję fariziejai tuojau pradėjo tartis
su erodininkais, kaip Jėzų pražudyti.
7 O Jėzus su savo mokiniais pasitrau-
kė prie ežero. Jį sekė didelė minia iš
Galilėjos. Ir iš Judėjos,
8 Jeruzalės ir Idumėjos, iš anapus Jor-
dano bei Tyro ir Sidono šalies atvyko
daugybė žmonių, kurie buvo girdėję
apie Jo didelius darbus.

[9] Jėzus liepė mokiniams laikyti Jam
paruoštą nedidelę valtį, kad minia Jo
nesuspaustų.
[10] Mat Jis buvo daugelį išgydęs, ir vi-
si, kuriuos kankino ligos, veržėsi prie
Jo, norėdami Jį paliesti.
[11] Taip pat netyrosios dvasios, vos tik
Jį pamačiusios, parpuldavo priešais Jį
ir šaukdavo: "Tu esi Dievo Sūnus!"
[12] Bet Jėzus griežtai jas drausdavo,
kad Jo negarsintų.
[13] Jėzus užkopė ant kalno ir pasišau-
kė, kuriuos pats norėjo, ir jie atėjo
pas Jį.
[14] Jis paskyrė dvylika, kad jie būtų
kartu su Juo ir kad galėtų siųsti juos
pamokslauti
[15] ir jie turėtų valdžią gydyti ligas ir
išvarinėti demonus:
[16] Simoną, pavadinęs jį Petru;
[17] Zebediejaus sūnų Jokūbą ir Jokū-
bo brolį Joną (juos pavadinęs Boa-
nergės, tai yra "griaustinio vaikai");
[18] Andriejų, Pilypą, Baltramiejų, Ma-
tą, Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą, Ta-
dą, Simoną Kananietį
[19] ir Judą Iskarijotą, kuris Jį ir išdavė.
Ir jie grįžo namo.
[20] Vėl susirinko tiek žmonių, kad jie
nebegalėjo nė pavalgyti.
[21] Saviškiai, apie tai išgirdę, ėjo sulai-
kyti Jo, sakydami, kad Jis išėjęs iš
proto.
[22] Atvykę iš Jeruzalės Rašto žinovai
sakė: "Jis turi Belzebulą", ir: "Demo-
nų kunigaikščio jėga Jis išvaro demo-
nus".
[23] O Jėzus, pasivadinęs juos, kalbėjo
palyginimais: "Kaip gali šėtonas išva-
ryti šėtoną?
[24] Jei karalystė suskilusi, tokia kara-
lystė negali išsilaikyti.
[25] Ir jei namai suskilę, tokie namai
negali išsilaikyti.
[26] Ir jei šėtonas sukyla pats prieš save
ir tampa susiskaldęs, jis negali išsilai-
kyti ir žlunga.
[27] Niekas negali įeiti į galiūno namus
ir pasigrobti jo turto, pirmiau nesuri-
šęs galiūno. Tik tada jis apiplėš jo na-
mus.
[28] Iš tiesų sakau jums: bus atleistos
žmonių vaikams visos nuodėmės ir
piktžodžiavimai, kaip jie bepiktžo-
džiautų;
[29] bet jei kas piktžodžiautų Šventajai
Dvasiai, tam niekada nebus atleista,
ir jis amžiams bus pasmerktas".
[30] Mat jie sakė: "Jis turi netyrąją dva-
sią".
[31] Atėjo Jėzaus motina ir broliai ir,
lauke sustoję, prašė Jį pakviesti.
[32] Aplink Jį sėdėjo minia, kai Jam
pranešė: "Štai Tavo motina ir broliai
bei seserys lauke stovi ir ieško Tavęs".
[33] O Jis atsakė: "Kas yra mano moti-
na ir mano broliai?"
[34] Ir, apžvelgęs aplinkui sėdinčius, ta-
rė: "Štai mano motina ir mano broliai!
[35] Kas vykdo Dievo valią, tas mano
brolis, ir sesuo, ir motina".

4 Jis vėl ėmė mokyti paežerėje.
Prie Jo susirinko didžiausia mi-
nia, kad Jis net įlipo į valtį ir sėdėjo
ant vandens, o visa minia liko ant
kranto palei ežerą.
[2] Jis mokė juos daugelio dalykų paly-
ginimais. Mokydamas sakė:
[3] "Paklausykite! Štai sėjėjas išėjo sėti.
[4] Jam besėjant, dalis grūdų nukrito
palei kelią, ir atskridę padangių
paukščiai juos sulesė.
[5] Kiti nukrito į uolėtą dirvą, kur buvo
nedaug žemės, ir greit sudygo, nes
neturėjo gilesnio žemės sluoksnio.
[6] Saulei patekėjus, daigai išdegė ir,
neturėdami šaknų, sudžiūvo.

7 Kiti nukrito tarp erškėčių. Erškėčiai
išaugo ir nusmelkė juos, ir jie nedavė
derliaus.
8 Dar kiti nukrito į gerą žemę, sudy-
go, užaugo ir davė derlių: vieni tris-
dešimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą,
treti šimteriopą".
9 Jis pasakė jiems: "Kas turi ausis
klausyti – teklauso!"
10 Kai Jėzus pasiliko vienas, aplink Jį
esantys kartu su dvylika paklausė
apie palyginimą.
11 Jis atsakė: "Jums duota suprasti
Dievo karalystės paslaptis, o pašali-
niams viskas sakoma palyginimais,
12 kad jie 'regėti regėtų, bet nematy-
tų, girdėti girdėtų, bet nesuprastų,
kad neatsiverstų ir nuodėmės nebūtų
jiems atleistos' ".
13 Ir Jis paklausė: "Nejaugi nesupran-
tate šito palyginimo? Tai kaip supra-
site visus kitus palyginimus?
14 Sėjėjas sėja žodį.
15 Palei kelią sėjamas žodis – tai tie,
kuriems vos išgirdus, tuoj pat ateina
šėtonas ir išplėšia jų širdyse pasėtąjį
žodį.
16 Panašiai ir su tais, kurie pasėti uo-
lėtoje dirvoje. Išgirdę žodį, jie tuojau
su džiaugsmu jį priima.
17 Bet jie neturi savyje šaknų ir išsilai-
ko neilgai. Ištikus kokiam sunkumui
ar persekiojimui dėl žodžio, jie tuoj
pat pasipiktina.
18 Kiti sėjami tarp erškėčių. Jie išgirs-
ta žodį,
19 bet pasaulio rūpesčiai, turtų apgau-
lė ir sukilę geismai kitiems dalykams
nusmelkia žodį ir jis tampa nevaisin-
gas.
20 Geroje žemėje pasėta sėkla – tai tie,
kurie išgirsta žodį, priima jį ir duoda
vaisių: kas trisdešimteriopą, kas še-
šiasdešimteriopą, o kas šimteriopą".
21 Jis kalbėjo jiems: "Argi žiburys at-
nešamas pakišti po indu ar po lova?
Argi ne įstatyti į žibintuvą?
22 Juk nėra nieko paslėpta, kas nebū-
tų apreikšta, ir nieko paslaptyje lai-
komo, kas neišeitų aikštėn.
23 Jei kas turi ausis klausyti – teklau-
so!"
24 Jis sakė jiems: "Įsidėmėkite, ką gir-
dite: kokiu saiku seikėjate, tokiu ir
jums bus atseikėta, ir jums, kurie gir-
dite, bus dar pridėta.
25 Kas turi, tam bus duota, o iš netu-
rinčio bus atimta net ir tai, ką turi".
26 Jis kalbėjo: "Su Dievo karalyste yra
kaip su žmogumi, beriančiu dirvon
sėklą.
27 Ar jis miega ar keliasi, ar naktį ar
dieną, sėkla dygsta ir auga, jam neži-
nant kaip.
28 Juk žemė savaime duoda vaisių:
pradžioje želmenį, paskui varpą, pa-
galiau pribrendusį grūdą varpoje.
29 Derliui prinokus, žmogus tuojau
ima pjautuvą, nes pjūtis atėjo".
30 Jėzus dar sakė: "Su kuo galima pa-
lyginti Dievo karalystę? Arba kokiu
palyginimu ją pavaizduosime?
31 Ji kaip garstyčios grūdelis, kuris sė-
jamas dirvon. Jis yra mažiausias iš vi-
sų sėklų žemėje,
32 bet pasėtas užauga, tampa didesnis
už visus augalus ir išleidžia plačias ša-
kas, kad jo pavėsyje gali susisukti liz-
dą padangių sparnuočiai".
33 Daugeliu tokių palyginimų Jėzus
skelbė jiems žodį, kiek jie sugebėjo
suprasti.
34 Be palyginimų Jis jiems nekalbėda-
vo, bet kai pasilikdavo vienas su savo
mokiniais, viską jiems išaiškindavo.
35 Tą pačią dieną, atėjus vakarui, Jis
tarė mokiniams: "Irkimės į aną pu-
sę!"

[36] Atleidę žmones, jie Jį pasiėmė, nes
Jis tebebuvo valtyje. Kartu plaukė ir
kitos mažos valtys.
[37] Pakilo didžiulė vėtra ir bangos dau-
žėsi į valtį taip, kad ją jau sėmė.
[38] Jėzus buvo valties gale ir miegojo
ant pagalvės. Mokiniai pažadino Jį,
šaukdami: "Mokytojau, Tau nerūpi,
kad mes žūvame?!"
[39] Pabudęs Jis sudraudė vėją ir įsakė
ežerui: "Nutilk, nusiramink!" Tuojau
pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai
ramu.
[40] Jis tarė jiems: "Kodėl jūs tokie bai-
lūs? Ar vis dar neturite tikėjimo?"
[41] Juos apėmė didelė baimė, ir jie kal-
bėjo vienas kitam: "Kas gi Jis toks?
Net vėjas ir ežeras Jo klauso!"

5 Jie priplaukė ežero krantą gada-
riečių krašte.
[2] Jam išlipus iš valties, tuojau prieš Jį
iš kapinių atbėgo vyras, turintis nety-
rąją dvasią.
[3] Jis gyveno kapų rūsiuose, ir niekas
negalėjo nė grandinėmis jo surakinti.
[4] Nors jis jau daug kartų buvo pan-
čiojamas ir grandinėmis rakinamas,
bet sutrupindavo grandines, nutrau-
kydavo pančius, ir niekas negalėdavo
jo suvaldyti.
[5] Per kiauras naktis ir dienas jis bas-
tydavosi po kalnus ir kapines, klyk-
damas ir daužydamas save akmeni-
mis.
[6] Iš tolo pamatęs Jėzų, atbėgo, par-
puolė prieš Jį
[7] ir ėmė garsiai šaukti: "Ko Tau rei-
kia iš manęs, Jėzau, aukščiausiojo
Dievo Sūnau? Saikdinu tave Dievu,
nekankink manęs!"
[8] Jėzus mat buvo paliepęs: "Išeik, ne-
tyroji dvasia, iš žmogaus!"
[9] Jėzus dar paklausė: "O kaip tu va-
diniesi?" Ji atsakė: "Mano vardas–
Legionas, nes mūsų daug".
[10] Ir pradėjo labai prašytis nevaryti jų
iš to krašto.
[11] Ten pat, atkalnėje, ganėsi didžiulė
kiaulių banda.
[12] Visi demonai maldavo Jį, sakyda-
mi: "Pasiųsk mus į tas kiaules, kad į
jas sueitume!"
[13] Jėzus iškart jiems leido. Išėjusios
netyrosios dvasios apniko kiaules, ir
visa banda, apie du tūkstančius kiau-
lių, metėsi nuo skardžio į ežerą ir pri-
gėrė.
[14] Tie, kurie jas ganė, išbėgiojo ir pra-
nešė apie įvykį mieste ir kaimuose.
Žmonės išėjo pažiūrėti, kas atsitiko.
[15] Atėję prie Jėzaus, pamatė sėdintį
demonų apsėstąjį–tą, kuriame buvo
Legionas,–apsirengusį ir sveiko pro-
to, ir juos apėmė baimė.
[16] Mačiusieji papasakojo jiems, kas
nutiko su apsėstuoju, ir apie kiaules.
[17] Tada žmonės ėmė Jėzų maldauti,
kad Jis pasišalintų iš jų krašto.
[18] Jėzui lipant į valtį, buvęs demonų
apsėstasis prašė leisti pasilikti su Juo,
[19] bet Jėzus nesutiko ir pasakė: "Eik
namo pas saviškius ir papasakok, ko-
kių didžių dalykų Viešpats tau pada-
rė ir kaip tavęs pasigailėjo".
[20] Tada jis nuėjo savo keliu ir Deka-
polyje ėmė skelbti, kokių didžių daly-
kų Jėzus jam padarė, ir visi stebėjosi.
[21] Jėzui vėl persikėlus valtimi į kitą
pusę, prie Jo susirinko didžiulė mi-
nia, ir Jis buvo paežerėje.
[22] Štai ateina vienas iš sinagogos vy-
resniųjų, vardu Jajiras, ir, pamatęs Jį,
puola Jam po kojų,
[23] karštai maldaudamas: "Mano duk-
relė miršta! Ateik ir uždėk ant jos
rankas, kad pagytų ir gyventų".
[24] Jėzus nuėjo su juo. Paskui Jį sekė

didžiulė minia ir Jį spauste spaudė.
25 Ten buvo viena moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu.
26 Nemaža iškentėjusi nuo daugelio gydytojų ir išleidusi visa, ką turėjo, ji nė kiek nepasitaisė, bet ėjo vis blogyn.
27 Išgirdusi apie Jėzų, ji prasispraudė iš minios galo ir prisilietė prie Jo apsiausto.
28 Mat ji kalbėjo: "Jeigu paliesiu bent Jo drabužį – išgysiu!"
29 Tuojau kraujas nustojo jai plūdęs, ir ji pajuto kūnu, kad yra pasveikusi nuo savo ligos.
30 Ir Jėzus iš karto pajuto, kad iš Jo išėjo jėga, ir, atsigręžęs į minią, paklausė: "Kas prisilietė prie mano apsiausto?"
31 Jo mokiniai Jam atsakė: "Matai, kaip minia Tave spaudžia, o Tu klausi: 'Kas mane palietė?' "
32 Bet Jis dairėsi tos, kuri taip buvo padariusi.
33 Moteris išėjo į priekį išsigandusi ir virpėdama, nes žinojo, kas jai atsitiko, ir, puolusi prieš Jį, papasakojo visą tiesą.
34 O Jis tarė jai: "Dukra, tavo tikėjimas išgydė tave, eik rami ir būk sveika nuo savo ligos".
35 Jam dar tebekalbant, atėjo sinagogos vyresniojo žmonės ir pranešė: "Tavo duktė numirė, kam dar vargini Mokytoją?"
36 Išgirdęs tuos žodžius, Jėzus tarė sinagogos vyresniajam: "Nebijok, vien tik tikėk!"
37 Ir Jis niekam neleido eiti kartu, išskyrus Petrą, Jokūbą ir Jokūbo brolį Joną.
38 Atėjęs į sinagogos vyresniojo namus, Jėzus pamatė sujudimą ir garsiai verkiančius bei raudančius.
39 Įžengęs vidun, Jis tarė: "Kam tas triukšmas ir verksmas?! Vaikas nėra miręs, o miega".
40 Žmonės šaipėsi iš Jo. Tada, išvaręs juos visus, Jis pasiėmė vaiko tėvą ir motiną, taip pat savo palydovus ir įėjo ten, kur vaikas gulėjo.
41 Paėmęs mergaitę už rankos, pasakė jai: "Talitá kum"; išvertus reiškia: "Mergaite, sakau tau, kelkis!"
42 Mergaitė tuojau atsikėlė ir ėmė vaikščioti. Jai buvo dvylika metų. Jie nustėro iš nuostabos.
43 Jis griežtai įsakė, kad niekas to nežinotų, ir liepė duoti mergaitei valgyti.

6 Išvykęs iš ten, Jis, mokinių lydimas, parkeliavo į savo tėviškę.
2 Atėjus sabatui, Jis pradėjo mokyti sinagogoje. Daugelis girdėdami stebėjosi: "Iš kur Jam tai? Kas per išmintis Jam suteikta, kad net tokie stebuklai daromi Jo rankomis?
3 Argi Jis ne dailidė, ne Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo ir Simono brolis?! Argi Jo seserys negyvena čia, pas mus?!" Ir jie piktinosi Juo.
4 O Jėzus jiems tarė: "Pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje tarp savo giminių ir savo namuose".
5 Ir Jis ten negalėjo padaryti jokio stebuklo, tik keliems ligoniams uždėjo rankas ir juos išgydė.
6 Ir Jis stebėjosi jų netikėjimu. Jis ėjo per apylinkės kaimus ir mokė.
7 Jėzus pasišaukė pas save dvylika, ėmė juos siuntinėti po du ir davė jiems valdžią netyrosioms dvasioms.
8 Liepė, be lazdos, nieko neimti į kelionę – nei krepšio, nei duonos, nei pinigų dirže, –
9 tik apsiauti sandalais, bet neapsivilkti dviejų tunikų.

[10] Ir sakė jiems: "Į kuriuos namus už-
eisite, ten ir pasilikite, kol išvyksite.
[11] Jei kurioje vietoje jūsų nepriimtų ir
nesiklausytų, išeidami iš ten nusikra-
tykite dulkes nuo kojų, kaip liudijimą
prieš juos".
[12] Jie išėjo ir skelbė atgailą,
[13] išvarė daug demonų, daugelį ligo-
nių tepė aliejumi ir išgydė.
[14] Karalius Erodas išgirdęs, – nes Jė-
zaus vardas tapo plačiai žinomas, –
kalbėjo: "Jonas Krikštytojas prisikėlė
iš numirusių ir todėl jame veikia ste-
buklingos jėgos".
[15] Kiti tvirtino: "Jis – Elijas!" Dar kiti
sakė: "Jis pranašas, kaip ir kiti pra-
našai".
[16] Tai išgirdęs, Erodas sakė: "Tai Jo-
nas, kuriam aš nukirsdinau galvą, – jis
prisikėlė!"
[17] Pats Erodas buvo įsakęs suimti Jo-
ną ir laikė jį sukaustytą kalėjime dėl
savo brolio Pilypo žmonos Erodiados,
kurią buvo vedęs.
[18] Jonas mat sakė Erodui: "Nevalia
tau gyventi su brolio žmona".
[19] Erodiada neapkentė Jono ir troško
jį nužudyti, tačiau negalėjo,
[20] nes Erodas bijojo Jono, žinodamas
jį esant teisų ir šventą vyrą, ir todėl jį
saugojo. Girdėdamas Joną kalbant,
jis daug ką darydavo ir mielai jo klau-
sydavosi.
[21] Proga pasitaikė, kai Erodas, švęs-
damas savo gimimo dieną, iškėlė po-
kylį savo didžiūnams, kariuomenės
vadams ir Galilėjos kilmingiesiems.
[22] Erodiados duktė ten įėjusi šoko ir
patiko Erodui bei jo svečiams. Kara-
lius tarė mergaitei: "Prašyk iš manęs,
ko tik nori, ir aš tau duosiu".
[23] Ir jis prisiekė: "Ko tik prašysi, aš tau
duosiu, kad ir pusę savo karalystės!"
[24] Tada ji nuėjusi paklausė savo moti-
ną: "Ko man prašyti?" O ši tarė: "Jo-
no Krikštytojo galvos!"
[25] Toji, skubiai atbėgusi pas karalių,
paprašė: "Noriu, kad man tuojau duo-
tum dubenyje Jono Krikštytojo gal-
vą".
[26] Karalius labai nuliūdo, tačiau dėl
priesaikos ir svečių nesiryžo jai atsa-
kyti.
[27] Jis tuoj pat pasiuntė budelį ir įsakė
jam atnešti Jono galvą. Šis nuėjęs nu-
kirto jam kalėjime galvą
[28] ir, atnešęs ją dubenyje, padavė
mergaitei, o mergaitė atidavė ją savo
motinai.
[29] Tai išgirdę, Jono mokiniai atėjo,
paėmė jo kūną ir palaidojo kape.
[30] Apaštalai susirinko pas Jėzų ir pa-
pasakojo Jam viską, ką buvo nuveikę
ir ko mokę.
[31] O Jis tarė jiems: "Eikite vieni į
nuošalią vietą ir truputį pailsėkite".
Mat daugybė žmonių ateidavo ir išei-
davo, ir jiems nebūdavo laiko nė pa-
valgyti.
[32] Ir jie išplaukė valtimi į negyvena-
mą vietą.
[33] Bet žmonės pastebėjo juos išplau-
kiant, ir daugelis pažino Jį. Iš visų
miestų subėgo ten pėsti, pralenkda-
mi mokinius, ir susirinko pas Jį.
[34] Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė di-
džiulę minią, ir Jam pagailo žmonių,
nes jie buvo tarsi avys be piemens; ir
pradėjo juos mokyti daugelio dalykų.
[35] Dienai baigiantis, priėjo prie Jo
mokiniai ir kalbėjo: "Čia dykvietė, ir
jau vėlyvas laikas.
[36] Paleisk juos, kad, pasklidę po ap-
linkinius kiemus bei kaimus, nusi-
pirktų duonos, nes jie neturi ko val-
gyti".
[37] Bet Jėzus tarė: "Jūs duokite jiems
valgyti". Mokiniai tada klausia: "Ar

mums eiti ir nupirkti duonos už du
šimtus denarų ir duoti jiems valgyti?”
38 Jis sako: “Kiek turite kepalų? Eiki-
te ir pažiūrėkite”. Patikrinę jie atsa-
kė: “Penkis ir dvi žuvis”.
39 Jis įsakė susodinti žmones būriais
ant žalios žolės.
40 Ir tie susėdo būrys prie būrio, po
šimtą ir po penkiasdešimt žmonių.
41 Jėzus paėmė penkis kepalus ir dvi
žuvis, pažvelgė į dangų, palaimino,
laužė duoną ir davė savo mokiniams,
kad padalintų žmonėms. Taip pat Jis
padalino visiems tas dvi žuvis.
42 Ir visi valgė ir pasisotino.
43 Jie pririnko dvylika pilnų pintinių
duonos trupinių ir žuvies likučių.
44 O valgytojų buvo apie penkis tūks-
tančius vyrų.
45 Tuojau Jis privertė savo mokinius
sėsti į valtį ir pirma Jo irtis į kitą
krantą prie Betsaidos, kol Jis palei-
siąs žmones.
46 Juos paleidęs, Jis nuėjo į kalną
melstis.
47 Atėjus vakarui, valtis buvo ežero vi-
duryje, o Jis vienas sausumoje.
48 Matydamas, kad mokiniai vargsta
besiirdami, – nes vėjas buvo jiems
priešingas, – apie ketvirtą nakties sar-
gybą Jis ateina pas juos, žengdamas
ežero paviršiumi, ir buvo bepraeinąs
pro šalį.
49 Šie, pamatę Jį einantį ežeru, pama-
nė, jog tai šmėkla, ir pradėjo šaukti.
50 Mat visi Jį matė ir išsigando. Bet
Jis tuojau juos prakalbino: “Drąsos!
Tai Aš. Nebijokite!”
51 Tada Jis įlipo pas juos į valtį, ir vė-
jas liovėsi. Mokiniai buvo didžiai ap-
stulbinti ir be galo stebėjosi,
52 nes nebuvo supratę duonos stebuk-
lo, kadangi jų širdis tebebuvo užkie-
tėjusi.
53 Persiyrę per ežerą, jie pasiekė Ge-
nezareto kraštą ir čia lipo į krantą.
54 Jiems išlipus iš valties, žmonės tuo-
jau pažino Jį,
55 apibėgo visą apylinkę ir pradėjo ga-
benti neštuvais ligonius ten, kur gir-
dėjo Jį esant.
56 Ir kur Jėzus užeidavo į kaimus,
miestus ar kiemus, jie aikštėse guldy-
davo ligonius ir maldaudavo Jį, kad
leistų jiems palytėti bent savo drabu-
žio apvadą. Ir visi, kas tik Jį paliesda-
vo, išgydavo.

7 Pas Jį susirinko fariziejų ir keli
Rašto žinovai, atvykę iš Jeruza-
lės.
2 Jie, pamatę kai kuriuos Jo mokinius
valgant duoną suterštomis (tai yra ne-
plautomis) rankomis, pradėjo prie-
kaištauti.
3 Mat fariziejai ir visi žydai, laikyda-
miesi prosenių tradicijos, valgo tik
nusiplovę rankas.
4 Taip pat sugrįžę iš turgaus, jie ne-
valgo neapsiplovę. Be to, yra daug ki-
tų nuostatų, kurių jie laikosi, sekda-
mi tradicija, pavyzdžiui, taurių, puo-
delių bei varinių indų plovimo.
5 Taigi fariziejai ir Rašto žinovai Jį
klausė: “Kodėl Tavo mokiniai nesilai-
ko prosenių tradicijos ir valgo duoną
neplautomis rankomis?”
6 Jis jiems atsakė: “Gerai apie jus,
veidmainius, pranašavo Izaijas, kaip
parašyta: ‘Ši tauta gerbia mane lūpo-
mis, bet jų širdis toli nuo manęs.
7 Veltui jie mane garbina, žmogiškus
priesakus paversdami mokymu’.
8 Palikdami Dievo įsakymą, jūs įsiki-
bę laikotės žmonių tradicijų – puode-
lių ir taurių plovimo, ir daug kitų pa-
našių dalykų darote”.
9 Ir Jis pridūrė: “Puikiai jūs paverčia-

te niekais Dievo įsakymą, kad tik iš-
saugotumėte savo tradicijas!
10 Antai Mozė įsakė: 'Gerbk savo tė-
vą ir motiną', ir: 'Kas keiktų tėvą ar
motiną, mirtimi temiršta'.
11 O jūs sakote: 'Jei žmogus pasako
savo tėvui ar motinai: Viskas, kas tau
būtų naudinga iš manęs, tebūnie
Korbán (tai yra: dovana Dievui), –
12 tada jūs nebeleidžiate jam padėti
tėvui ar motinai,
13 savo perduodama tradicija Dievo
žodį darydami negaliojantį. Ir daug
panašių dalykų darote".
14 Sušaukęs visus žmones, Jėzus kal-
bėjo: "Paklausykite manęs visi ir su-
praskite:
15 nėra nieko, kas, iš išorės patekęs į
žmogų, galėtų jį suteršti. Žmogų su-
teršia vien tai, kas iš žmogaus išeina.
16 Kas turi ausis klausyti – teklauso".
17 Kai sugrįžo nuo minios į namus, Jo
mokiniai paklausė apie palyginimą.
18 Jis jiems sako: "Nejaugi ir jūs nesu-
prantate? Argi neaišku jums, kad vi-
sa, kas patenka į žmogų iš lauko, ne-
gali jo suteršti,
19 nes nepatenka į jo širdį, bet į vidu-
rius ir išeina laukan, ir taip išvalomas
visas maistas?"
20 Ir Jis pasakė: "Žmogų suteršia tai,
kas iš jo išeina.
21 Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina
pikti sumanymai, svetimavimai, pa-
leistuvystės, vagystės, žmogžudystės,
22 godumas, piktumas, klasta, nesusi-
laikymas, pavydas, piktžodžiavimai,
išdidumas, kvailystė.
23 Visos tos blogybės išeina iš vidaus
ir suteršia žmogų".
24 Išvykęs iš ten, Jis nukeliavo į Tyro ir
Sidono sritis. Užėjęs į vienus namus,
Jis norėjo, kad niekas apie tai nežino-
tų, bet Jam nepavyko to nuslėpti.
25 Išgirdus apie Jį, moteris, kurios
duktė turėjo netyrąją dvasią, atėjo ir
puolė Jam po kojų.
26 Moteris buvo graikė, kilimo sirofe-
nikietė. Ji maldavo, kad Jis išvarytų
iš jos dukrelės demoną.
27 Jėzus jai tarė: "Leisk pirmiau pasi-
sotinti vaikams. Juk nedera imti vai-
kų duoną ir mesti šunyčiams".
28 Moteris tarė: "Taip, Viešpatie! Bet
ir šunyčiai po stalu ėda vaikų trupi-
nius".
29 Tada Jis tarė: "Dėl šitų žodžių eik
namo, – demonas jau išėjęs iš tavo
dukters".
30 Parėjusi namo, ji rado dukrelę gu-
linčią patale ir demoną išėjusį.
31 Palikęs Tyro ir Sidono sritis, Jis vėl
atėjo prie Galilėjos ežero, į Dekapo-
lio krašto vidurį.
32 Ten atvedė Jam kurčią nebylį ir
prašė uždėti ant jo ranką.
33 Jis pasivedė jį nuošaliau nuo mi-
nios, įkišo savo pirštus į jo ausis, pa-
lietė seilėmis jo liežuvį,
34 pažvelgė į dangų, atsiduso ir tarė
jam: "Efatá!", tai yra: "Atsiverk!"
35 Ir tuojau atsivėrė jo klausa, atsipa-
laidavo liežuvio ryšys, ir jis kalbėjo
kaip reikia.
36 Jėzus jiems įsakė niekam šito ne-
pasakoti. Bet kuo labiau Jis draudė,
tuo jie plačiau Jį garsino.
37 Žmonės labai stebėjosi ir kalbėjo:
"Jis visa gerai padarė! Jis daro, kad
kurtieji girdi ir nebyliai kalba!"

8 Anomis dienomis, susirinkus gau-
siai miniai ir žmonėms neturint
ko valgyti, Jėzus, pasišaukęs savo mo-
kinius, tarė:
2 "Gaila man minios! Jau trys dienos
žmonės yra su manimi ir neturi ko
valgyti.

[3] Jei paleisiu juos namo alkanus, jie
nusilps kelyje, nes kai kurie yra atėję
iš toli".
[4] Mokiniai Jam atsakė: "Iš kur dy-
kumoje gauti duonos jiems pavalgy-
dinti?"
[5] Jėzus paklausė: "Kiek kepalų turi-
te?" Jie atsakė: "Septynis".
[6] Tada Jis liepė žmonėms susėsti ant
žemės. Paėmęs septynis kepalus, pa-
laimino, laužė ir davė mokiniams da-
lyti, ir tie padalijo miniai.
[7] Jie dar turėjo kelias žuveles. Jis pa-
laimino jas ir taip pat liepė dalyti.
[8] Žmonės pavalgė iki soties, ir jie su-
rinko dar septynias pintines likučių.
[9] O valgytojų buvo apie keturis tūks-
tančius. Jėzus paleido juos
[10] ir tuojau, įsėdęs su mokiniais į val-
tį, nuplaukė į Dalmanutos sritį.
[11] Čia priėjo fariziejų ir pradėjo su
Juo ginčytis. Mėgindami Jį, jie reika-
lavo ženklo iš dangaus.
[12] Atsidusęs iš dvasios gilumos, Jis ta-
rė: "Ir kam šita karta reikalauja žen-
klo? Iš tiesų sakau jums: ženklo šiai
kartai nebus duota!"
[13] Ir, palikęs juos, Jis vėl sėdo į valtį
ir nuplaukė į kitą krantą.
[14] Mokiniai buvo pamiršę pasiimti
duonos. Jie teturėjo su savim valtyje
vieną kepalą.
[15] Jėzus juos įspėjo: "Žiūrėkite, saugo-
kitės fariziejų raugo ir Erodo raugo".
[16] Jie svarstė tarpusavy, sakydami:
"Tai todėl, kad nepasiėmėme duo-
nos".
[17] Tai supratęs, Jėzus tarė: "Kam jūs
tariatės neturį duonos? Argi vis dar
neišmanote ir nesuprantate ir jūsų
širdys vis dar užkietėjusios?
[18] Turite akis, ir nematote; turite au-
sis, ir negirdite? Argi neatsimenate,
[19] jog penkis kepalus Aš sulaužiau
penkiems tūkstančiams? O kiek pil-
nų pintinių trupinių pririnkote?" Jie
atsakė: "Dvylika".
[20] "O kai septynis kepalus sulaužiau
keturiems tūkstančiams, kiek pilnų
pintinių trupinių pririnkote?" Jie at-
sakė: "Septynias".
[21] Tada Jis tarė: "Tai kaipgi vis dar
nesuprantate?!"
[22] Jie ateina į Betsaidą. Ten atveda
pas Jėzų neregį ir prašo jį palytėti.
[23] Jis paėmė neregį už rankos ir nusi-
vedė už kaimo. Ten spjovė jam į akis,
uždėjo ant jo rankas ir paklausė: "Ar
ką nors matai?"
[24] Šis apsižvalgęs tarė: "Regiu žmo-
nes. Lyg kokius medžius matau juos
vaikščiojančius".
[25] Jis vėl rankomis palietė jo akis ir
liepė apsižvalgyti. Ir šis tapo sveikas
ir viską aiškiai matė.
[26] Jėzus išsiuntė jį namo, sakydamas:
"Neužeik į kaimą ir niekam ten ne-
pasakok!"
[27] Jėzus su savo mokiniais išėjo į Pily-
po Cezarėjos kaimus. Kelyje klausė
mokinius: "Kuo mane žmonės laiko?"
[28] Jie atsakė: "Vieni – Jonu Krikšty-
toju, kiti – Eliju, treti – vienu iš pra-
našų".
[29] Tada Jis paklausė: "O jūs kuo ma-
ne laikote?" Petras Jam atsakė: "Tu
esi Kristus".
[30] Tada Jėzus griežtai įsakė niekam
apie Jį nekalbėti.
[31] Jis pradėjo juos mokyti, jog Žmo-
gaus Sūnus turės daug iškentėti, būti
vyresniųjų, aukštųjų kunigų bei Raš-
to žinovų atmestas, nužudytas ir po
trijų dienų prisikelti.
[32] Jis tai kalbėjo visiškai atvirai. Tada
Petras, pasivadinęs Jį į šalį, ėmė Jį
drausti.
[33] Jėzus atsigręžęs pažiūrėjo į moki-

nius ir sudraudė Petrą: “Eik šalin, šė-
tone, nes tu mąstai ne apie tai, kas
Dievo, o kas žmonių!”
34 Pasišaukęs minią ir savo mokinius,
Jėzus prabilo: “Jei kas nori eiti pa-
skui mane, teišsižada pats savęs, te-
ima savo kryžių ir teseka manimi.
35 Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas
ją praras; o kas praras savo gyvybę
dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją
išgelbės.
36 Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis lai-
mėtų visą pasaulį, o pakenktų savo
sielai?
37 Arba kuo žmogus galėtų išsipirkti
savo sielą?!
38 Jei kas gėdisi manęs ir mano žo-
džių šios svetimaujančios ir nuodė-
mingos kartos akivaizdoje, to gėdysis
ir Žmogaus Sūnus, kai Jis ateis savo
Tėvo šlovėje su šventaisiais angelais”.

9 Jis jiems kalbėjo: “Iš tiesų sakau
jums: tarp čia stovinčių yra tokių,
kurie neragaus mirties, kol išvys Die-
vo karalystę, ateinančią su galybe”.
2 Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Petrą,
Jokūbą ir Joną ir užsivedė juos vie-
nus nuošaliai į aukštą kalną. Ten Jis
atsimainė jų akivaizdoje.
3 Jo drabužiai pradėjo spindėti tarsi
sniegas, kaip jų išbalinti negalėtų joks
skalbėjas žemėje.
4 Jiems pasirodė Elijas ir Mozė, ir jie
kalbėjosi su Jėzumi.
5 Petras tarė Jėzui: “Rabi, gera mums
čia būti. Pastatykime tris palapines:
vieną Tau, kitą Mozei, trečią Elijui”.
6 Jis nežinojo, ką sakyti, nes jie buvo
labai persigandę.
7 Užėjo debesis ir uždengė juos, o iš
debesies nuskambėjo balsas: “Šitas
yra mano mylimasis Sūnus. Jo klau-
sykite!”
8 Ir tuojau apsižvalgę, jie nieko prie
savęs nebematė, tik vieną Jėzų.
9 Besileidžiant nuo kalno, Jėzus liepė
niekam nepasakoti, ką jie matė, kol
Žmogaus Sūnus neprisikels iš numi-
rusių.
10 Jie įsidėmėjo šį pasakymą ir svars-
tė, ką reiškia “prisikelti iš numiru-
sių”.
11 Jie klausė Jį: “Kodėl Rašto žinovai
sako, jog pirmiau turįs ateiti Elijas?”
12 Jėzus jiems atsakė: “Tikrai, Elijas
ateina pirmas ir viską atstato. Bet
kaipgi parašyta apie Žmogaus Sūnų,
jog Jis daug iškentėsiąs ir būsiąs pa-
niekintas?
13 Todėl sakau jums: Elijas buvo atė-
jęs, ir jie pasielgė su juo kaip norė-
jo – taip, kaip apie jį parašyta”.
14 Sugrįžęs pas mokinius, Jis pamatė
apie juos susirinkusią didelę minią ir
besiginčijančius su jais Rašto žinovus.
15 Vos pastebėjusi Jėzų, minia labai
nustebo, ir visi bėgo Jį pasveikinti.
16 Jis paklausė Rašto žinovų: “Apie
ką ginčijatės su jais?”
17 Vienas iš minios Jam atsakė: “Mo-
kytojau, aš atvedžiau pas Tave savo
sūnų, kuris turi nebylę dvasią.
18 Kur tik sugriebusi, dvasia jį tąso, iš
burnos jam eina putos, jis griežia
dantimis ir pastyra. Aš prašiau Tavo
mokinius išvaryti dvasią, bet jie ne-
pajėgė”.
19 Tada Jėzus tarė: “O netikinti karta!
Kiek dar man reikės su jumis būti?
Kaip ilgai jus kęsti? Atveskite jį pas
mane!”
20 Jie atvedė. Vos Jį pamačiusi, dvasia
pradėjo tąsyti berniuką; šis parpuolė
ant žemės ir apsiputojęs raičiojosi.
21 Jėzus paklausė tėvą: “Ar seniai jam
taip darosi?” Šis atsakė: “Nuo pat
vaikystės.

[22] Dvasia dažnai įstumdavo jį į van-
denį ir į ugnį, norėdama nužudyti.
Bet, jei ką gali padaryti, pasigailėk
mūsų ir padėk mums!"
[23] Jėzus jam atsakė: "Jei gali tikėti,
viskas įmanoma tikinčiam!"
[24] Tučtuojau vaiko tėvas verkdamas
sušuko: "Tikiu, Viešpatie! Padėk ma-
no netikėjimui!"
[25] Matydamas susibėgančią minią, Jė-
zus sudraudė netyrąją dvasią, sakyda-
mas jai: "Nebyle ir kurčia dvasia, įsa-
kau tau, išeik iš jo ir daugiau ne-
begrįžk!"
[26] Dvasia, klykdama ir smarkiai jį pur-
tydama, išėjo. O jis liko tarsi negy-
vas, ir daugelis sakė: "Jis mirė".
[27] Bet Jėzus paėmė jį už rankos, pa-
kėlė, ir šis atsistojo.
[28] Kai Jis sugrįžo namo, mokiniai, pa-
silikę su Juo vieni, klausė: "Kodėl
mes negalėjome jos išvaryti?"
[29] Jis atsakė: "Ta veislė neišvaroma
nieku kitu, tik malda ir pasninku".
[30] Iš ten išėję, jie keliavo per Galilėją.
Jėzus nenorėjo, kad kas apie tai ži-
notų.
[31] Mokydamas savo mokinius, Jis sa-
kė jiems: "Žmogaus Sūnus bus ati-
duotas į žmonių rankas, ir jie nužu-
dys Jį. Nužudytas Jis po trijų dienų
prisikels".
[32] Mokiniai nesuprato tų žodžių, bet
bijojo Jį klausti.
[33] Jie atėjo į Kafarnaumą. Namie Jė-
zus juos paklausė: "Apie ką kalbėjo-
tės kelyje?"
[34] Jie tylėjo. Mat kelyje jie ginčijosi,
kuris iš jų didžiausias.
[35] Atsisėdęs Jis pasišaukė dvylika ir
tarė: "Jei kas trokšta būti pirmas, te-
būnie paskutinis ir visų tarnas!"
[36] Paėmęs mažą vaiką, pastatė tarp jų
ir, apsikabinęs jį, pasakė jiems:
[37] "Kas priima tokį vaiką mano var-
du, tas priima mane, o kas priima
mane, tas ne mane priima, bet Tą,
kuris mane siuntė".
[38] Jonas Jam tarė: "Mokytojau, mes
matėme vieną, kuris nevaikščioja su
mumis, bet Tavo vardu išvarinėja de-
monus. Mes jam draudėme, nes jis
mūsų neseka".
[39] Jėzus atsakė: "Nedrauskite jam!
Nėra tokio, kuris mano vardu darytų
stebuklus ir galėtų čia pat blogai apie
mane kalbėti.
[40] Kas ne prieš mus, tas už mus.
[41] Kas duos jums atsigerti taurę van-
dens mano vardu dėl to, kad priklau-
sote Kristui, iš tiesų sakau jums, tas
nepraras savo atlygio".
[42] "Kas pastūmėtų į nuodėmę vieną
iš šitų mažutėlių, kurie tiki manimi,
tam būtų geriau, jeigu jam užkabintų
ant kaklo girnų akmenį ir įmestų į jū-
rą.
[43] Jei tavo ranka traukia tave nusidė-
ti, – nukirsk ją! Tau geriau sužalotam
įeiti į amžinąjį gyvenimą, negu su
abiem rankom patekti į pragarą, į ne-
gęstančią ugnį,
[44] kur 'jų kirminas nemiršta ir ugnis
negęsta'.
[45] Ir jei tavo koja traukia tave į nuo-
dėmę, nukirsk ją, nes tau geriau luo-
šam įžengti į amžinąjį gyvenimą, ne-
gu su abiem kojom būti įmestam į
pragarą, į negęstančią ugnį,
[46] kur 'jų kirminas nemiršta ir ugnis
negęsta'.
[47] Ir jei tavo akis traukia tave nusidė-
ti, – išlupk ją, nes geriau tau vienakiui
įeiti į Dievo karalystę, negu su abiem
akim būti įmestam į ugnies pragarą,
[48] kur 'jų kirminas nemiršta ir ugnis
negęsta'.
[49] Kiekvienas bus pasūdytas ugnimi, ir

kiekviena auka bus druska pasūdyta.
[50] Druska – geras daiktas, bet jeigu ji
netektų sūrumo, kuo ją pasūdyti? Tu-
rėkite savyje druskos ir taikiai gyven-
kite tarpusavy".

10 Jėzus, iškeliavęs iš ten, atvyk-
sta į Judėją ir Užjordanę.
Žmonių būriai vėl susirinko pas Jį, ir
Jis vėl mokė, kaip buvo pratęs.
[2] Tada atėjo fariziejų, kurie, mėgin-
dami Jį, klausė, ar galima vyrui atleis-
ti žmoną.
[3] Jis jiems atsakė: "O ką jums įsakė
Mozė?"
[4] Jie tarė: "Mozė leido parašyti sky-
rybų raštą ir atleisti".
[5] Tuomet Jėzus pasakė: "Dėl jūsų šir-
dies kietumo parašė jums Mozė tokį
nuostatą.
[6] O nuo sutvėrimo pradžios Dievas
'sukūrė juos, vyrą ir moterį'.
[7] 'Todėl vyras paliks savo tėvą ir mo-
tiną ir susijungs su savo žmona,
[8] ir du taps vienu kūnu'. Taigi jie jau
nebėra du, o vienas kūnas.
[9] Todėl ką Dievas sujungė, žmogus
teneperskiria".
[10] Namie mokiniai vėl klausė Jį apie
tai.
[11] Jis atsakė: "Kas atleidžia savo žmo-
ną ir veda kitą, tas nusikalsta pirma-
jai svetimavimu.
[12] Ir jei moteris palieka savo vyrą ir
išteka už kito, ji svetimauja".
[13] Jam nešė vaikučius, kad juos paly-
tėtų, bet mokiniai jiems draudė.
[14] Tai pamatęs, Jėzus pyktelėjo ir tarė
jiems: "Leiskite mažutėliams ateiti
pas mane ir netrukdykite, nes tokių
yra Dievo karalystė.
[15] Iš tiesų sakau jums: kas nepriims
Dievo karalystės kaip mažas vai-
kas, – niekaip neįeis į ją".
[16] Ir Jis laimino juos, apkabindamas
ir dėdamas ant jų rankas.
[17] Jėzui išeinant į kelią, vienas žmo-
gus pribėgęs puolė prieš Jį ant kelių
ir klausė: "Gerasis Mokytojau, ką tu-
riu daryti, kad paveldėčiau amžinąjį
gyvenimą?"
[18] Jėzus jam tarė: "Kam vadini mane
geru? Nė vieno nėra gero, tik vienas
Dievas.
[19] Žinai įsakymus: 'Nesvetimauk, ne-
žudyk, nevok, melagingai neliudyk,
neapgaudinėk, gerbk savo tėvą ir mo-
tiną' ".
[20] Tas atsakė: "Mokytojau, aš viso to
laikausi nuo savo jaunystės".
[21] Jėzus, pažvelgęs į jį, jį pamilo ir tarė:
"Vieno dalyko tau trūksta: eik, par-
duok visa, ką turi, išdalink vargšams
ir turėsi turtą danguje. Tada ateik,
paimk kryžių ir sek paskui mane".
[22] Po šitų žodžių jis nuliūdo ir nusimi-
nęs pasitraukė, nes turėjo daug turto.
[23] Jėzus apsidairė ir prabilo į moki-
nius: "Kaip sunkiai turtingi įeis į Die-
vo karalystę!"
[24] Mokiniai buvo priblokšti Jo žodžių.
Tada Jėzus vėl jiems tarė: "Vaikeliai,
kaip sunku tiems, kurie pasitiki tur-
tais, įeiti į Dievo karalystę!
[25] Lengviau kupranugariui išlįsti pro
adatos ausį, negu turtingam įeiti į
Dievo karalystę".
[26] Mokiniai dar labiau nustebo ir kal-
bėjosi: "Kas tada gali būti išgelbė-
tas?"
[27] Jėzus pažvelgė į juos ir tarė: "Žmo-
nėms tai neįmanoma, bet ne Dievui,
nes Dievui viskas įmanoma".
[28] Tada Petras sakė Jam: "Štai mes
viską palikome ir sekame paskui Ta-
ve!"
[29] Jėzus tarė: "Iš tiesų sakau jums: nė-
ra nė vieno, kuris paliktų namus ar

brolius, ar seseris, ar motiną, ar tėvą,
ar vaikus, ar laukus dėl manęs ir dėl
Evangelijos
30 ir kuris jau dabar, šiuo metu, ne-
gautų šimteriopai namų, brolių, sese-
rų, motinų, vaikų ir laukų kartu su
persekiojimais ir būsimajame amžiu-
je – amžinojo gyvenimo.
31 Tačiau daug pirmųjų bus paskuti-
niai, ir paskutiniai – pirmi".
32 Jiems bekeliaujant į Jeruzalę, Jėzus
ėjo priekyje, o mokiniai stebėjosi.
Sekdami iš paskos, jie nuogąstavo.
Vėl pasišaukęs dvylika, pradėjo jiems
sakyti, kas Jo laukia:
33 "Štai einame į Jeruzalę, ir Žmo-
gaus Sūnus bus išduotas aukštiesiems
kunigams ir Rašto žinovams. Jie nu-
teis Jį mirti ir atiduos pagonims,
34 tie tyčiosis iš Jo, apspjaudys, nu-
plaks ir nužudys, ir trečią dieną Jis
prisikels".
35 Prie Jėzaus priėjo Zebediejaus sū-
nūs Jokūbas ir Jonas ir kreipėsi:
"Mokytojau, mes norime, kad pada-
rytum mums viską, ko tik prašysime".
36 Jis atsakė: "Ko norite, kad jums pa-
daryčiau?"
37 Jie tarė: "Leisk mums sėdėti vie-
nam Tavo dešinėje, kitam – kairėje,
Tavo šlovėje!"
38 Jėzus atsakė: "Nežinote, ko prašo-
te. Ar galite gerti taurę, kurią Aš ge-
riu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo
Aš krikštijamas?"
39 Jie sakė: "Galime". Jėzus jiems ta-
rė: "Tiesa, taurę, kurią Aš geriu, jūs
gersite, ir krikštu, kuriuo Aš krikšti-
jamas, jūs irgi būsite pakrikštyti.
40 Bet vietą savo dešinėje ar kairėje
ne Aš duodu, – tai bus tiems, kuriems
paskirta".
41 Tai išgirdę, kiti dešimt labai supyko
ant Jokūbo ir Jono.
42 O Jėzus, pasikvietęs juos, tarė: "Jūs
žinote, kad tie, kurie laikomi pagonių
valdovais, viešpatauja jiems, ir jų di-
dieji juos valdo.
43 Bet tarp jūsų taip neturi būti. Kas
iš jūsų nori būti didžiausias, bus jūsų
tarnas,
44 ir kas nori tarp jūsų būti pirmas,
bus visų vergas.
45 Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad
Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir sa-
vo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už
daugelį".
46 Jie atėjo į Jerichą. O iškeliaujant
Jam su mokiniais ir gausia minia iš
Jericho, neregys Bartimiejus, Timie-
jaus sūnus, sėdėjo šalikelėje elgetau-
damas.
47 Išgirdęs, jog čia Jėzus iš Nazareto,
jis pradėjo garsiai šaukti: "Jėzau, Do-
vydo Sūnau, pasigailėk manęs!"
48 Daugelis jį draudė, kad nutiltų, bet
jis dar garsiau šaukė: "Dovydo Sū-
nau, pasigailėk manęs!"
49 Jėzus sustojo ir tarė: "Pašaukite jį".
Žmonės pašaukė neregį, sakydami:
"Pasitikėk! Kelkis, Jis tave šaukia".
50 Tas, nusimetęs apsiaustą, pašoko ir
atėjo prie Jėzaus.
51 Jėzus jo paklausė: "Ko nori, kad
tau padaryčiau?" Neregys atsakė:
"Rabuni, kad praregėčiau!"
52 Tada Jėzus jam tarė: "Eik, tavo ti-
kėjimas išgydė tave". Jis tuoj pat pra-
regėjo ir nusekė paskui Jėzų keliu.

11 Prisiartinęs prie Jeruzalės pro
Betfagę ir Betaniją, ties Aly-
vų kalnu, Jėzus pasiuntė du savo mo-
kinius,
2 liepdamas: "Eikite į priešais esantį
kaimą ir, vos įžengę į jį, rasite pririštą
asilaitį, kuriuo dar niekas iš žmonių
nėra jojęs. Atriškite jį ir atveskite.

[3] Jeigu kas nors paklaustų: 'Ką čia da-
rote?', atsakykite: 'Jo reikia Viešpa-
čiui', ir iš karto jį paleis.
[4] Nuėję jiedu rado pakelėje asilaitį,
pririštą prie vartų, ir atrišo jį.
[5] Kai kurie iš ten stovinčių jų paklau-
sė: "Ką darote, kam atrišate asilaitį?"
[6] O jie atsakė taip, kaip Jėzus buvo
jiems liepęs, ir tie leido jį vestis.
[7] Jie atvedė asilaitį pas Jėzų, apden-
gė jį savo apsiaustais, ir Jėzus užsė-
do ant jo.
[8] Daugelis tiesė ant kelio savo drabu-
žius, kiti kirto ir klojo ant kelio me-
džių šakas.
[9] Iš priekio ir iš paskos einantys šau-
kė: "Osana! Palaimintas, kuris ateina
Viešpaties vardu!
[10] Palaiminta mūsų tėvo Dovydo ka-
ralystė, ateinanti Viešpaties vardu!
Osana aukštybėse!"
[11] Taip Jėzus įžengė į Jeruzalę ir į
šventyklą. Viską apžiūrėjęs, – kadan-
gi buvo jau vakaro valanda, – Jis su
dvylika išėjo į Betaniją.
[12] Rytojaus dieną, jiems keliaujant iš
Betanijos, Jėzus išalko.
[13] Pamatęs iš tolo sulapojusį figmedį,
Jis priėjo pažiūrėti, gal ką ant jo ras.
Tačiau, atėjęs prie medžio, Jis nera-
do nieko, tiktai lapus, nes dar nebu-
vo figų metas.
[14] Atsakydamas Jėzus tarė medžiui:
"Tegul per amžius niekas nebevalgys
tavo vaisiaus!" Jo mokiniai tai gir-
dėjo.
[15] Jie atėjo į Jeruzalę. Įėjęs į šventyk-
lą, Jėzus ėmė varyti laukan parduo-
dančius ir perkančius šventykloje. Jis
išvartė pinigų keitėjų stalus bei kar-
velių pardavėjų suolus
[16] ir neleido nešti prekių per šven-
tyklą.
[17] Jis mokė, sakydamas jiems: "Argi
neparašyta: 'Mano namai vadinsis
maldos namai visoms tautoms'? O
jūs pavertėte juos 'plėšikų lindyne' ".
[18] Tai išgirdę, aukštieji kunigai ir Raš-
to žinovai tarėsi, kaip Jį pražudyti. Jie
mat bijojo Jėzaus, nes visi žmonės bu-
vo didžiai nustebinti Jo mokymo.
[19] Atėjus vakarui, Jėzus su mokiniais
išėjo iš miesto.
[20] Rytą eidami pro šalį, jie pamatė,
kad figmedis nudžiūvęs iš pat šaknų.
[21] Prisiminęs Petras tarė Jėzui: "Rabi,
žiūrėk! Figmedis, kurį prakeikei, nu-
džiūvo!"
[22] Jėzus, atsakydamas jiems, tarė:
"Turėkite tikėjimą Dievu!
[23] Iš tiesų sakau jums: kas pasakytų
šitam kalnui: 'Pasikelk ir meskis į jū-
rą', ir savo širdyje neabejotų, bet ti-
kėtų, kad įvyks tai, ką sako, – jis tu-
rės, ką besakytų.
[24] Todėl sakau jums: ko tik prašote
melsdamiesi, tikėkite, kad gaunate, ir
jūs turėsite.
[25] Kai stovite melsdamiesi, atleiskite,
jei turite ką nors prieš kitus, kad ir
jūsų Tėvas, kuris danguje, galėtų
jums atleisti jūsų nusižengimus.
[26] Bet jeigu jūs neatleisite, nė jūsų Tė-
vas, kuris danguje, neatleis jūsų nusi-
žengimų".
[27] Jie vėl sugrįžo į Jeruzalę. Jam vaikš-
čiojant po šventyklą, prie Jo priėjo
aukštųjų kunigų, Rašto žinovų bei vy-
resniųjų
[28] ir klausė: "Kokią teisę turi taip da-
ryti? Kas Tau davė valdžią tai dary-
ti?"
[29] Jėzus jiems atsakė: "Aš irgi paklau-
siu jus vieno dalyko, o jūs atsakykite
man, tada ir Aš jums pasakysiu, ko-
kia valdžia tai darau.
[30] Jono krikštas buvo iš dangaus ar iš
žmonių? Atsakykite man!"

[31] Jie samprotavo tarpusavy: "Jei pa-
sakysime – iš dangaus, Jis mums sa-
kys: 'Tai kodėl juo netikėjote?'
[32] O jei pasakysime – iš žmonių..." Jie
bijojo minios, nes visi buvo įsitikinę,
kad Jonas tikrai buvo pranašas.
[33] Todėl jie atsakė Jėzui: "Mes neži-
nome". Tada Jėzus tarė: "Tai ir Aš
jums nesakysiu, kokia valdžia tai da-
rau".

12 Jėzus pradėjo kalbėti jiems
palyginimais: "Vienas žmo-
gus pasodino vynuogyną, aptvėrė jį
tvora, įrengė spaustuvą, pastatė bokš-
tą, išnuomojo vynininkams ir iškelia-
vo į tolimą šalį.
[2] Atėjus metui, jis nusiuntė pas vyni-
ninkus tarną atsiimti iš vynininkų sa-
vo vaisių.
[3] Tie pačiupo jį, sumušė ir paleido
tuščiomis.
[4] Tada jis vėl nusiuntė pas juos kitą
tarną, o tie, apmėtę akmenimis, su-
žeidė jį į galvą ir išniekinę paleido.
[5] Jis pasiuntė dar vieną, bet tą jie nu-
žudė; ir dar daugelį kitų tarnų, kurių
vienus jie primušė, kitus nužudė.
[6] Dar vieną turėjo – mylimąjį sūnų. Jį
nusiuntė pas juos paskutinį, sakyda-
mas sau: 'Jie gerbs mano sūnų'.
[7] Bet vynininkai tarėsi: 'Tai paveldė-
tojas. Eikime, užmuškime jį, ir jo pa-
likimas bus mūsų'.
[8] Nutvėrę nužudė jį ir išmetė laukan
iš vynuogyno.
[9] Ką tada darys vynuogyno šeiminin-
kas? Jis ateis, nužudys vynininkus ir
atiduos vynuogyną kitiems.
[10] Ar neskaitėte, kas parašyta Raštuo-
se: 'Akmuo, kurį statytojai atmetė, ta-
po kertiniu akmeniu.
[11] Tai Viešpaties padaryta ir nuosta-
bu mūsų akyse'?"
[12] Anie norėjo Jį suimti, tačiau bijojo
minios. Mat suprato, kad palyginimas
buvo jiems taikomas. Tad, palikę Jį,
pasitraukė.
[13] Tada jie siunčia pas Jėzų fariziejų
ir erodininkų sugauti Jo kalboje.
[14] Šitie atėję sako Jam: "Mokytojau,
žinome, jog Tu esi tiesus ir niekam
nepataikauji. Tu neatsižvelgi į asme-
nis ir mokai Dievo kelio, kaip reika-
lauja tiesa. Ar reikia mokėti ciesoriui
mokesčius, ar ne?
[15] Mokėti ar nemokėti?" Žinodamas
jų veidmainystę, Jis tarė: "Kam spen-
džiate man pinkles? Atneškite man
pažiūrėti denarą".
[16] Jie padavė. Jis jų klausia: "Kieno
čia atvaizdas ir įrašas?" Jie atsakė:
"Ciesoriaus".
[17] Tuomet Jėzus jiems tarė: "Kas cie-
soriaus, atiduokite ciesoriui, o kas
Dievo – Dievui". Ir jie labai Juo ste-
bėjosi.
[18] Pas Jėzų ateina sadukiejų, kurie
neigia mirusiųjų prisikėlimą, ir klau-
sia:
[19] "Mokytojau, Mozė mums parašė:
'Jei kieno brolis mirtų ir paliktų žmo-
ną, o nepaliktų vaikų, tuomet jo bro-
lis tegul veda našlę ir pažadina savo
broliui palikuonių'.
[20] Ir štai buvo septyni broliai. Pirma-
sis vedė žmoną ir mirdamas nepaliko
vaikų.
[21] Vedė ją antrasis, bet ir šis mirė be-
vaikis. Taip atsitiko ir su trečiuoju,
[22] ir visi septyni nepaliko vaikų. Po jų
visų numirė ir ta moteris.
[23] Taigi prisikėlime, kai jie prisikels,
kurio iš jų žmona ji bus? Juk ji buvo
visų septynių žmona".
[24] Jėzus jiems atsakė: "Argi ne todėl
klystate, kad nepažįstate nei Raštų,
nei Dievo jėgos?

25 Kai prisikels iš numirusiųjų, jie nei
ves, nei tekės, bet bus kaip angelai
danguje.
26 O kad mirusieji keliasi, – ar neskai-
tėte Mozės knygoje, kaip Mozei Die-
vas pasakė iš krūmo: 'Aš esu Abra-
omo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokū-
bo Dievas!'?
27 Jis nėra mirusiųjų Dievas, bet gy-
vųjų Dievas. Taigi jūs labai klystate".
28 Vienas iš Rašto žinovų, girdėjęs
juos besiginčijant ir supratęs, kaip
puikiai Jėzus jiems atsakinėjo, priėjo
ir paklausė Jį: "Koks yra visų pirma-
sis įsakymas?"
29 Jėzus jam atsakė: "Pirmasis yra šis:
'Klausyk, Izraeli, – Viešpats, mūsų
Dievas, yra vienintelis Viešpats;
30 tad mylėk Viešpatį, savo Dievą, vi-
sa savo širdimi, visa savo siela, visu
savo protu ir visomis savo jėgo-
mis', – tai pirmasis įsakymas.
31 Antrasis panašus į jį: 'Mylėk savo
artimą kaip save patį'. Nėra jokio ki-
to įsakymo, didesnio už šiuodu".
32 Tada Rašto žinovas Jam atsakė:
"Gerai, Mokytojau, Tu tiesą pasakei:
yra vienas Dievas ir nėra kito, tik Jis;
33 o mylėti Jį visa širdimi, visu protu
ir visomis jėgomis bei mylėti savo ar-
timą kaip save patį yra daugiau negu
visos deginamosios atnašos ir aukos".
34 Matydamas, kaip išmintingai jis at-
sakė, Jėzus jam tarė: "Tu netoli nuo
Dievo karalystės!" Ir niekas daugiau
nebedrįso Jo klausti.
35 Mokydamas šventykloje, Jėzus kal-
bėjo: "Kaip Rašto žinovai gali sakyti,
jog Kristus yra Dovydo Sūnus?
36 Juk pats Dovydas Šventąja Dvasia
pasakė: 'Viešpats tarė mano Viešpa-
čiui: sėskis mano dešinėje, kol patie-
siu Tavo priešus tarsi pakojį po Tavo
kojų'.
37 Pats Dovydas vadina jį Viešpačiu,
tai kaip Jis gali būti jo Sūnus?" Dide-
lė minia džiugiai Jo klausėsi.
38 Mokydamas Jis kalbėjo: "Saugoki-
tės Rašto žinovų, kurie mėgsta vaikš-
čioti su ilgais drabužiais ir būti svei-
kinami aikštėse,
39 užimti pirmuosius krėslus sinagogo-
se ir garbingas vietas pokyliuose.
40 Jie suryja našlių namus ir dedasi
kalbą ilgas maldas. Jie gaus dar di-
desnį pasmerkimą".
41 Atsisėdęs ties iždine, Jėzus stebėjo,
kaip žmonės metė į ją pinigus. Dau-
gelis turtingųjų aukojo gausiai.
42 Atėjo viena beturtė našlė ir įmetė
du pinigėlius, tai yra skatiką.
43 Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus ta-
rė jiems: "Iš tiesų sakau jums: ši be-
turtė našlė įmetė daugiausia iš visų,
kurie dėjo į iždinę.
44 Visi aukojo iš savo pertekliaus, o ji
iš savo nepritekliaus įmetė visa, ką
turėjo, visą savo pragyvenimą".

13 Jam išeinant iš šventyklos, vie-
nas iš mokinių Jam sako:
"Mokytojau, pažvelk, kokie akmenys
ir kokie pastatai!"
2 Jėzus jam atsakė: "Matai šituos di-
džiulius pastatus? Čia neliks akmens
ant akmens, viskas bus išgriauta".
3 Kai Jis sėdėjo Alyvų kalne, priešais
šventyklą, Petras, Jokūbas, Jonas ir
Andriejus atskirai nuo kitų klausė Jį:
4 "Pasakyk mums, kada tai įvyks ir
koks bus ženklas, kai visa tai pradės
pildytis?"
5 Jėzus, jiems atsakydamas, pradėjo
kalbėti: "Žiūrėkite, kad niekas jūsų
nesuklaidintų.
6 Daug kas ateis mano vardu ir sakys:
'Tai Aš', ir daugelį suklaidins.
7 Išgirdę apie karus ir karų gandus,

neišsigąskite. Tai turi įvykti, bet dar
ne galas.
8 Tauta sukils prieš tautą ir karalystė
prieš karalystę. Įvairiose vietose bus
žemės drebėjimų, bus badmečių ir
neramumų. Tai gimdymo skausmų
pradžia.
9 Jūs saugokitės, nes atidavinės jus
teismams, plaks sinagogose, ir jūs tu-
rėsite dėl manęs stoti prieš valdytojus
ir karalius jiems liudyti.
10 Ir Evangelija pirmiau turės būti pa-
skelbta visoms tautoms.
11 Kai suėmę jus ves, nesirūpinkite ir
negalvokite iš anksto, ką kalbėsite.
Kalbėkite tai, kas tą valandą bus jums
duota, nes kalbėsite ne jūs, o Švento-
ji Dvasia.
12 Brolis išduos nužudyti brolį, o tė-
vas – savo vaiką. Vaikai pakels ranką
prieš savo gimdytojus ir juos žudys.
13 Jūs būsite visų nekenčiami dėl ma-
no vardo. Bet kas ištvers iki galo, tas
bus išgelbėtas".
14 "Kai pamatysite per pranašą Da-
nielių paskelbtą naikinimo bjaurastį,
stovinčią ten, kur jos neturi būti (kas
skaito – teišmano), tada, kas bus Ju-
dėjoje, tebėga į kalnus;
15 kas bus ant stogo, tenelipa žemyn į
namus ir tegul neina ko nors pasiimti
iš savo namų;
16 o kas laukuose, tenegrįžta pasiimti
apsiausto.
17 Vargas nėščioms ir žindančioms to-
mis dienomis!
18 Melskitės, kad jums netektų bėgti
žiemą!
19 Tomis dienomis bus toks suspaudi-
mas, kokio nėra buvę nuo pradžios
pasaulio, kurį Dievas sutvėrė, iki šiol,
ir daugiau nebebus.
20 Ir, jeigu Viešpats nebūtų sutrumpi-
nęs tų dienų, neišsigelbėtų nė vienas
kūnas. Tačiau dėl išrinktųjų, kuriuos
išsirinko, Jis sutrumpino tas dienas.
21 Jei tada kas nors jums sakys: 'Štai
čia Kristus', arba: 'Jis tenai!', – neti-
kėkite,
22 nes atsiras netikrų kristų ir netikrų
pranašų. Jie darys ženklų ir stebuklų,
kad suklaidintų, jei įmanoma, net iš-
rinktuosius.
23 Todėl būkite atidūs; štai Aš jums iš
anksto visa tai pasakiau".
24 "Tomis dienomis, po ano suspaudi-
mo, saulė užtems, mėnulis nebeduos
šviesos,
25 dangaus žvaigždės kris ir dangaus
jėgos bus sudrebintos.
26 Tada jie pamatys Žmogaus Sūnų,
ateinantį debesyse su didžia jėga ir
šlove.
27 Jis pasiųs savo angelus, ir tie su-
rinks Jo išrinktuosius iš keturių že-
mės pusių, nuo žemės pakraščių iki
dangaus tolybių.
28 Pasimokykite iš palyginimo su fig-
medžiu: kai jo šaka suminkštėja ir
sprogsta lapai, žinote, jog artėja va-
sara.
29 Taip pat jūs, išvydę visa tai dedan-
tis, žinokite, jog Jis jau arti, prie du-
rų.
30 Iš tiesų sakau jums: ši karta nepra-
eis, iki visa tai įvyks.
31 Dangus ir žemė praeis, o mano žo-
džiai nepraeis.
32 Tačiau tos dienos ir valandos nie-
kas nežino, nei angelai danguje, nei
Sūnus, tik Tėvas".
33 "Žiūrėkite, budėkite ir melskitės,
nes nežinote, kada ateis laikas!
34 Bus kaip su žmogumi, kuris iškelia-
vo toli, paliko namus, suteikė tar-
nams valdžią, kiekvienam paskyrė
darbą, o durininkui įsakė budėti.
35 Taigi budėkite, nes nežinote, kada

grįš namų šeimininkas: ar vakare, ar
vidurnaktyje, ar gaidžiui giedant, ar
rytmety,
36 kad, netikėtai sugrįžęs, nerastų jū-
sų miegančių.
37 Ką sakau jums, sakau ir visiems:
budėkite!"

14 Iki Paschos ir Neraugintos
duonos šventės buvo likę dvi
dienos. Aukštieji kunigai ir Rašto ži-
novai ieškojo būdo klasta suimti Jėzų
ir nužudyti.
2 Bet jie sakė: "Tik ne per šventes,
kad žmonėse nekiltų sąmyšio".
3 Jėzui esant Betanijoje, Simono
Raupsuotojo namuose, ir sėdint prie
stalo, atėjo moteris su alebastriniu la-
bai brangaus gryno nardo tepalo in-
du. Sudaužiusi indą, ji išpylė tepalą
Jam ant galvos.
4 Kai kurie ten esantys pasipiktino ir
kalbėjo vienas kitam: "Kam toks te-
palo eikvojimas?
5 Juk jį buvo galima parduoti daugiau
negu už tris šimtus denarų ir pinigus
išdalyti vargšams!" Ir jie murmėjo
prieš tą moterį.
6 Bet Jėzus atsiliepė: "Palikite ją ra-
mybėje! Kam ją skaudinate? Ji man
padarė gerą darbą.
7 Vargšų jūs visuomet turite su savimi
ir, kada tik panorėję, galėsite jiems
gera daryti, o mane ne visuomet tu-
rėsite.
8 Ji padarė, ką galėjo. Ji iš anksto pa-
tepė mano kūną laidotuvėms.
9 Iš tiesų sakau jums: visame pasauly-
je, kur tik bus skelbiama ši Evangeli-
ja, jos atminimui bus pasakojama ir
tai, ką ji padarė".
10 Judas Iskarijotas, vienas iš dvylikos,
nuėjo pas aukštuosius kunigus išduo-
ti Jėzų.
11 Tai išgirdę, jie apsidžiaugė ir paža-
dėjo jam pinigų. Jis ėmė ieškoti pro-
gos Jėzų išduoti.
12 Pirmąją Neraugintos duonos die-
ną, kada pjaunamas Paschos avinė-
lis, mokiniai klausė Jėzų: "Kur nori,
kad Tau paruoštume valgyti Paschą?"
13 Jis pasiunčia du mokinius, tarda-
mas: "Eikite į miestą. Ten jus sutiks
žmogus, vandens ąsočiu nešinas. Se-
kite paskui jį
14 ir, kur jis įeis, sakykite namų šeimi-
ninkui: 'Mokytojas liepė paklausti:
kur yra svečių kambarys, kuriame su
savo mokiniais galėčiau valgyti Pas-
chą?'
15 Jis parodys jums didelį apstatytą
aukštutinį kambarį. Ten ir paruoškite
mums".
16 Mokiniai išėjo ir nuvyko į miestą.
Jie rado visa, kaip Jis sakė, ir paruo-
šė Paschą.
17 Vakare Jis atėjo su dvylika.
18 Jiems sėdint už stalo ir valgant, Jė-
zus tarė: "Iš tiesų sakau jums: vienas
iš jūsų, valgančių su manimi, išduos
mane".
19 Jie labai nuliūdo ir vienas paskui
kitą ėmė Jo klausinėti: "Nejaugi aš?",
"Nejaugi aš?"
20 O Jis jiems tarė: "Vienas iš dvyli-
kos, kuris dažo su manimi dubenyje.
21 Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip
apie Jį parašyta, bet vargas tam žmo-
gui, per kurį Žmogaus Sūnus išduo-
damas. Geriau būtų buvę tam žmo-
gui negimti".
22 Jiems bevalgant, Jėzus paėmė duo-
ną, palaimino, laužė ir davė moki-
niams, sakydamas: "Imkite ir valgyki-
te: tai yra mano kūnas!"
23 Po to paėmė taurę, padėkojo, davė
jiems, ir visi gėrė iš jos.
24 Jis jiems tarė: "Tai yra mano krau-

jas, Naujosios Sandoros kraujas, ku-
ris išliejamas už daugelį.
25 Iš tiesų sakau jums: Aš daugiau ne-
begersiu vynmedžio vaisiaus iki tos
dienos, kada gersiu jį naują Dievo ka-
ralystėje".
26 Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų
kalną.
27 Jėzus jiems tarė: "Šią naktį jūs visi
manimi pasipiktinsite, nes parašyta:
'Ištiksiu piemenį, ir avys išsisklaidys'.
28 Bet prisikėlęs Aš pirma jūsų nuei-
siu į Galilėją".
29 Petras atsiliepė: "Jei ir visi pasipik-
tintų, tai tik ne aš!"
30 Jėzus jam atsakė: "Iš tiesų sakau
tau: dar šiandien, jau šią naktį, gai-
džiui nė dukart nepragydus, tu tris
kartus manęs išsiginsi".
31 Bet Petras dar atkakliau tvirtino:
"Jei man reikėtų net mirti su Tavimi,
aš vis tiek Tavęs neišsiginsiu". Tą pa-
tį kalbėjo ir visi kiti.
32 Jie atėjo į vietą, vadinamą Getse-
mane. Jėzus sako savo mokiniams:
"Pasėdėkite čia, kol Aš melsiuosi".
33 Pasiėmęs su savimi Petrą, Jokūbą
ir Joną, Jis pradėjo nuogąstauti ir
sielvartauti.
34 Jis jiems sakė: "Mano siela mirti-
nai nuliūdusi. Pasilikite čia ir budėki-
te!"
35 Paėjęs truputį toliau, sukniubo ant
žemės ir meldėsi, kad, jei įmanoma,
Jį aplenktų toji valanda.
36 Jis sakė: "Aba, Tėve, Tau viskas
įmanoma. Atitolink nuo manęs šitą
taurę! Tačiau ne kaip Aš noriu, bet
kaip Tu".
37 Po to grįžta, randa juos miegančius
ir taria Petrui: "Simonai, tu miegi?
Nepajėgei nė vienos valandos pabu-
dėti?
38 Budėkite ir melskitės, kad nepatek-
tumėte į pagundymą, nes dvasia ryž-
tinga, bet kūnas silpnas".
39 Jis vėl nuėjo ir meldėsi tais pačiais
žodžiais.
40 Sugrįžęs Jis vėl rado juos miegan-
čius–jų akys buvo apsunkusios, ir jie
nežinojo, ką atsakyti.
41 Jis atėjo trečią kartą ir tarė jiems:
"Vis dar tebemiegate ir ilsitės? Ga-
na! Atėjo valanda: štai Žmogaus Sū-
nus išduodamas į nusidėjėlių rankas.
42 Kelkitės, eime! Štai mano išdavė-
jas čia pat".
43 Ir tuojau, dar Jam tebekalbant, pa-
sirodė vienas iš dvylikos–Judas, o
kartu su juo didelė minia, ginkluota
kalavijais ir vėzdais, pasiųsta aukštų-
jų kunigų, Rašto žinovų ir vyresniųjų.
44 Išdavėjas buvo jiems nurodęs ženk-
lą: "Kurį pabučiuosiu, tai Tas. Suim-
kite Jį ir veskite saugodami!"
45 Atėjęs jis tuojau prisiartino prie Jė-
zaus ir tarė: "Rabi!", ir pabučiavo Jį.
46 O kiti čiupo Jėzų rankomis ir suėmė.
47 Vienas iš ten stovinčiųjų, išsitrau-
kęs kalaviją, smogė vyriausiojo kuni-
go tarnui ir nukirto jam ausį.
48 O Jėzus jiems tarė: "Kaip prieš plė-
šiką išėjote su kalavijais ir vėzdais su-
imti manęs.
49 Aš kasdien buvau su jumis šventyk-
loje ir mokiau, ir jūs manęs nesuėmė-
te. Tačiau turi išsipildyti Raštai".
50 Tada visi paliko Jį ir pabėgo.
51 Vienas jaunuolis sekė Jį iš paskos,
susisupęs vien į drobulę. Jie čiupo jį,
52 bet šis išsinėrė iš drobulės ir nuo-
gas pabėgo.
53 Jėzų nuvedė pas vyriausiąjį kunigą,
kur buvo susirinkę visi aukštieji kuni-
gai, vyresnieji ir Rašto žinovai.
54 Petras sekė Jį iš tolo iki vyriausio-
jo kunigo rūmų kiemo. Ten jis atsi-
sėdo su tarnais ir šildėsi prie ugnies.

55 Aukštieji kunigai ir visas sinedrio-
nas ieškojo prieš Jėzų liudijimo, kad
galėtų nuteisti Jį mirti, bet nerado.
56 Nors daugelis melagingai liudijo
prieš Jį, tačiau jų liudijimai nesutapo.
57 Kai kurie atsistoję melagingai kal-
tino Jį, teigdami:
58 "Mes girdėjome Jį sakant: 'Aš su-
griausiu šitą rankomis pastatytą šven-
tyklą ir per tris dienas pastatysiu ki-
tą, ne rankų darbo' ".
59 Bet ir šie kaltinimai nesutapo.
60 Tada vyriausiasis kunigas, atsistojęs
viduryje, paklausė Jėzų: "Tu nieko
neatsakai į šituos kaltinimus?"
61 Tačiau Jis tylėjo ir nieko neatsakė.
Tada vyriausiasis kunigas vėl Jį pa-
klausė: "Ar Tu esi Kristus, Palaimin-
tojo Sūnus?!"
62 Ir Jėzus pasakė: "Aš Esu. Ir jūs iš-
vysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Galy-
bės dešinėje ir ateinantį dangaus de-
besyse".
63 Tada vyriausiasis kunigas persiplė-
šė drabužius ir sušuko: "Kam dar
mums liudytojai?
64 Jūs girdėjote piktžodžiavimą! Kaip
jums atrodo?" Ir jie visi nusprendė Jį
esant vertą mirties.
65 Kai kurie pradėjo į Jį spjaudyti,
dangstė Jam veidą, mušė kumščiais ir
sakė: "Pranašauk!" O tarnai daužė Jį
per veidą.
66 Petrui esant žemai, kieme, atėjo
viena vyriausiojo kunigo tarnaitė
67 ir, pamačiusi besišildantį Petrą, įsi-
žiūrėjo į jį ir tarė: "Ir tu buvai su ši-
tuo Nazariečiu Jėzumi".
68 Bet Petras išsigynė, sakydamas: "Nei
žinau, nei suprantu, ką sakai". Jis išėjo
į prieškiemį, ir pragydo gaidys.
69 Pamačiusi jį, tarnaitė vėl pradėjo
sakyti aplink stovėjusiems: "Šitas yra
iš jų!"
70 Jis vėl išsigynė. Kiek vėliau šalia
stovintieji sakė Petrui: "Tu tikrai vie-
nas iš jų, juk tu irgi galilėjietis, ir tar-
mė tavo tokia".
71 Tada jis pradėjo keiktis ir prisieki-
nėti: "Aš nepažįstu to žmogaus, apie
kurį jūs kalbate!"
72 Gaidys pragydo antrą kartą. Petras
atsiminė, ką jam sakė Jėzus: "Gai-
džiui nė dukart nepragydus, tu tris
kartus manęs išsiginsi". Tai prisimi-
nęs, jis pravirko.

15 Tuojau iš ryto aukštieji kuni-
gai pasitarė su vyresniaisiais
ir Rašto žinovais bei visu sinedrionu
ir, surišę Jėzų, jie Jį nuvedė ir perda-
vė Pilotui.
2 Pilotas paklausė Jį: "Ar Tu esi žydų
karalius?" Jis atsakė: "Taip yra, kaip
sakai".
3 Aukštieji kunigai Jį daug kuo kalti-
no, bet Jis nieko neatsakinėjo.
4 Pilotas vėl klausė Jį: "Tu nieko ne-
atsakai? Žiūrėk, kiek daug kaltinimų
jie Tau pateikia".
5 Tačiau Jėzus nieko nebeatsakinėjo,
ir Pilotas labai stebėjosi.
6 Per šventes jis paleisdavo vieną ka-
linį, kurio žmonės prašydavo.
7 Tada buvo vienas kalinys, vardu Ba-
rabas, suimtas kartu su maištininkais,
kurie maišto metu nužudė žmogų.
8 Susirinkusi minia, garsiai šaukdama,
pradėjo prašyti to, ką Pilotas visuo-
met darydavo.
9 Pilotas paklausė: "Ar norite, kad
jums paleisčiau žydų karalių?"
10 Nes jis žinojo, kad aukštieji kunigai
Jį įskundė iš pavydo.
11 Tačiau aukštieji kunigai sukurstė
minią reikalauti, kad geriau paleistų
Barabą.
12 Tada Pilotas vėl kreipėsi į juos: "O

kaip jūs norite, kad aš pasielgčiau su
Tuo, kurį vadinate žydų karaliumi?"
13 Tie šaukė: "Nukryžiuok Jį!"
14 Pilotas jų klausė: "Ką bloga Jis pa-
darė?" Tada jie pradėjo dar garsiau
rėkti: "Nukryžiuok Jį!"
15 Norėdamas įtikti miniai, Pilotas pa-
leido Barabą, o Jėzų nuplakdino ir
atidavė nukryžiuoti.
16 Kareiviai nusivedė Jį į rūmų kie-
mą, tai yra pretorijų, ir ten sušaukė
visą kuopą.
17 Jie apvilko Jį purpuriniu apsiaustu,
nupynę uždėjo Jam erškėčių vainiką
18 ir pradėjo Jį sveikinti: "Sveikas, žy-
dų karaliau!"
19 Jie daužė Jam per galvą nendrine
lazda, spjaudė ir priklaupdami garbi-
no Jį.
20 Pasityčioję nuvilko Jam purpurinį
apsiaustą, apvilko Jo paties drabu-
žiais ir išvedė nukryžiuoti.
21 Jie privertė vieną grįžtantį iš lauko
praeivį – Simoną Kirėnietį, Aleksand-
ro ir Rufo tėvą, – nešti Jo kryžių.
22 Ir jie nuvedė Jį į Golgotos vietą;
išvertus tai reiškia: "Kaukolės vieta".
23 Ten davė Jam mira atmiešto vyno,
bet Jis negėrė.
24 Nukryžiavę Jį, jie pasidalijo Jo dra-
bužius, mesdami burtą, kas kuriam
turi tekti.
25 Buvo trečia valanda, kai Jį nukry-
žiavo.
26 Taip pat buvo užrašytas Jo kaltini-
mas: "Žydų karalius".
27 Kartu su Juo nukryžiavo du plėši-
kus: vieną dešinėje, kitą kairėje.
28 Taip išsipildė Rašto žodis: "Jis bu-
vo priskaitytas prie piktadarių".
29 Einantys pro šalį plūdo Jėzų, krai-
pydami galvas ir sakydami: "Še Tau,
kuris sugriauni šventyklą ir per tris
dienas ją atstatai.
30 Išgelbėk save, nuženk nuo kry-
žiaus!"
31 Panašiai tyčiojosi ir aukštieji kuni-
gai su Rašto žinovais, kalbėdami tarp
savęs: "Kitus gelbėdavo, o savęs ne-
gali išgelbėti.
32 Tegul Kristus, Izraelio karalius, da-
bar nužengia nuo kryžiaus, kad pa-
matytume ir įtikėtume". Kartu nukry-
žiuotieji irgi užgauliojo Jį.
33 Šeštai valandai atėjus, visą kraštą
apgaubė tamsa iki devintos valandos.
34 Devintą valandą Jėzus garsiu balsu
sušuko: "Elojí, Elojí, lemá sabachtá-
ni?" Tai reiškia: "Mano Dieve, mano
Dieve, kodėl mane palikai?!"
35 Kai kurie ten stovintys išgirdę sa-
kė: "Žiūrėk, Jis šaukiasi Elijo".
36 Tada vienas nubėgęs primirkė kem-
pinę rūgštaus vyno, užmovė ją ant
nendrės ir davė Jam gerti, sakyda-
mas: "Palaukite, pažiūrėsime, ar at-
eis Elijas Jo nuimti".
37 Bet Jėzus, garsiai sušukęs, atidavė
dvasią.
38 Ir šventyklos uždanga perplyšo pu-
siau nuo viršaus iki apačios.
39 Šimtininkas, stovėjęs priešais ir ma-
tęs, kaip Jis šaukdamas mirė, tarė:
"Tikrai šitas žmogus buvo Dievo Sū-
nus!"
40 Ten taip pat buvo moterų, kurios
žiūrėjo iš toli; tarp jų ir Marija Mag-
dalietė, Marija – Jokūbo Jaunesniojo
ir Jozės motina – ir Salomė.
41 Kai Jėzus dar buvo Galilėjoje, jos
Jį lydėjo ir Jam tarnavo. Ten buvo ir
daug kitų moterų, kartu su Juo atvy-
kusių į Jeruzalę.
42 Vakarui atėjus, kadangi buvo Prisi-
rengimas – sabato išvakarės,
43 atvyko Juozapas iš Arimatėjos, gar-
bingas teismo tarybos narys, kuris irgi
laukė Dievo karalystės. Jis drąsiai nu-

ėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno.
44 Pilotas nustebo, argi jau būtų mi-
ręs? Jis pasišaukė šimtininką ir pa-
klausė, ar Jėzus jau miręs.
45 Sužinojęs tai iš šimtininko, jis ati-
davė Juozapui kūną.
46 Šis nupirko drobulę, nuėmė Jėzų
nuo kryžiaus, įvyniojo į drobulę, pa-
guldė Jį kape, kuris buvo iškaltas uo-
loje, ir užritino angą akmeniu.
47 Marija Magdalietė ir Marija, Jozės
motina, matė, kur Jis buvo palaido-
tas.

16 Sabatui praėjus, Marija Mag-
dalietė, Marija, Jokūbo moti-
na, ir Salomė nupirko kvepalų, kad
nuėjusios galėtų Jėzų patepti.
2 Labai anksti, pirmąją savaitės die-
ną, saulei tekant, jos atėjo prie kapo
3 ir kalbėjosi tarp savęs: “Kas mums
nuritins akmenį nuo kapo angos?”
4 Bet pažvelgusios pamatė, kad ak-
muo nuristas. O jis buvo labai dide-
lis.
5 Įėjusios į kapo rūsį, išvydo dešinėje
sėdintį jaunuolį ilgais baltais drabu-
žiais ir nustėro.
6 Jis joms tarė: “Neišsigąskite! Jūs ieš-
kote nukryžiuotojo Jėzaus Nazarie-
čio. Jis prisikėlė, Jo čia nebėra. Štai
vieta, kur Jį buvo paguldę.
7 Eikite, pasakykite Jo mokiniams ir
Petrui: Jis eina pirma jūsų į Galilėją.
Ten Jį pamatysite, kaip Jis yra jums
sakęs”.
8 Jos skubiai išėjo ir nubėgo nuo ka-
po, nes drebėjo ir buvo apstulbusios.
Persigandusios jos niekam nieko ne-
sakė.
9 Prisikėlęs anksti rytą, pirmąją savai-
tės dieną, Jėzus pirmiausia pasirodė
Marijai Magdalietei, iš kurios buvo
išvaręs septynis demonus.
10 Ji nuėjusi pranešė Jo bičiuliams,
kurie liūdėjo ir verkė.
11 Tie, išgirdę, kad Jis gyvas ir kad ji
pati Jį mačiusi, netikėjo.
12 Po to Jis pasirodė dviem iš jų kely-
je į kaimą, tačiau kitokiu pavidalu.
13 Ir šitie sugrįžę pranešė visiems ki-
tiems, bet ir jais anie netikėjo.
14 Pagaliau Jėzus pasirodė visiems vie-
nuolikai, kai jie sėdėjo už stalo. Jis
barė juos už jų netikėjimą ir širdies
kietumą, kad netikėjo tais, kurie bu-
vo matę Jį prisikėlusį.
15 Jis tarė jiems: “Eikite į visą pasaulį
ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.
16 Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbė-
tas, o kas netikės, bus pasmerktas.
17 Ir kurie tikės, tuos lydės šie ženk-
lai: mano vardu jie išvarinės demo-
nus, kalbės naujomis kalbomis,
18 ims plikomis rankomis gyvates ir,
jei išgertų mirtinų nuodų, jiems ne-
pakenks. Jie dės rankas ant ligonių,
ir tie pasveiks”.
19 Baigęs jiems kalbėti, Viešpats buvo
paimtas į dangų ir atsisėdo Dievo de-
šinėje.
20 O jie ėjo ir visur pamokslavo, Vieš-
pačiui drauge veikiant ir patvirtinant
žodį lydinčiais stebuklais. Amen.

EVANGELIJA PAGAL

LUKĄ

1 Kadangi daugelis rašė pasakoji-
mą apie pas mus buvusius įvy-
kius,
[2] kaip mums perdavė nuo pradžios
savo akimis mačiusieji ir buvusieji žo-
džio tarnai,
[3] tai ir aš, rūpestingai viską nuo pra-
džios ištyręs, nusprendžiau surašyti
tau, garbingasis Teofiliau, sutvarkytą
pasakojimą,
[4] kad įsitikintum tikrumu mokymo,
kurio buvai išmokytas.
[5] Judėjos karaliaus Erodo dienomis
gyveno kunigas, vardu Zacharijas, iš
Abijo skyriaus. Jis turėjo žmoną, var-
du Elžbietą, iš Aarono palikuonių.
[6] Jie abu buvo teisūs Dievo akyse ir
nepriekaištingai vykdė visus Viešpa-
ties įsakymus bei nuostatus.
[7] Juodu neturėjo vaikų, nes Elžbieta
buvo nevaisinga, ir abu sulaukę seny-
vo amžiaus.
[8] Kartą Zacharijas, atėjus eilei, tar-
navo Dievui kaip kunigas ir, pagal
paprotį,
[9] kunigų burtu teko jam, įėjus į
Viešpaties šventyklą, smilkyti smilka-
lus.
[10] Smilkymo valandą lauke meldėsi
gausi žmonių minia.
[11] Tada jam pasirodė Viešpaties an-
gelas, stovintis smilkymo aukuro de-
šinėje.
[12] Pamatęs jį, Zacharijas sumišo, ir jį
apėmė baimė.
[13] Bet angelas jam tarė: "Nebijok,
Zacharijau, nes tavo malda išklau-
syta. Tavo žmona Elžbieta pagim-
dys tau sūnų, o tu jį pavadinsi Jonu.
[14] Tau bus džiaugsmas ir linksmybė, ir
daugelis džiaugsis jo gimimu,
[15] nes jis bus didis Viešpaties akyse.
Jis negers vyno nei stiprių gėrimų. Ir
nuo pat gimimo jis bus kupinas Šven-
tosios Dvasios,
[16] ir daugybę Izraelio vaikų atvers į
Viešpatį, jų Dievą.
[17] Elijo dvasia ir jėga jis eis pirma
Viešpaties, kreipdamas tėvų širdis į
vaikus ir neklusniuosius į teisiųjų
nusistatymą, kad parengtų Viešpačiui
paruoštą tautą".
[18] Tada Zacharijas atsakė angelui:
"Kaip tai aš patirsiu? Aš gi jau senas,
ir mano žmona nebejauna".
[19] Angelas jam atsakė: "Aš esu Gab-
rielius, stovintis Dievo akivaizdoje.
Esu atsiųstas kalbėti su tavimi ir pra-
nešti tau šią linksmą žinią.
[20] Štai tu tapsi nebylys ir negalėsi kal-
bėti iki tos dienos, kurią tai įvyks, nes
nepatikėjai mano žodžiais, kurie išsi-
pildys savo metu".
[21] Tuo tarpu žmonės laukė Zacharijo
ir stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrunka
šventykloje.
[22] Išėjęs jis negalėjo prakalbėti, ir jie
suprato, kad jis turėjęs šventykloje re-
gėjimą. Jis aiškinosi jiems ženklais ir
pasiliko nebylys.
[23] Tarnavimo dienoms pasibaigus, jis
grįžo namo.
[24] Praslinkus kiek laiko, jo žmona Elž-
bieta pastojo ir penkis mėnesius slė-
pėsi, sakydama:
[25] "Tai Viešpats man davė; Jis dabar

teikėsi atimti mano pažeminimą žmo-
nių akyse".
[26] Šeštame mėnesyje angelas Gabrie-
lius buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos
miestą Nazaretą
[27] pas mergelę, sužadėtą su vyru, var-
du Juozapas, iš Dovydo namų; o mer-
gelės vardas buvo Marija.
[28] Atėjęs pas ją, angelas tarė: "Svei-
ka, malonėmis apdovanotoji! Vieš-
pats su tavimi! Palaiminta tu tarp
moterų!"
[29] Jį pamačiusi, ji sumišo nuo jo žo-
džių ir galvojo, ką toks pasveikinimas
reiškia.
[30] O angelas jai tarė: "Nebijok, Mari-
ja, tu radai malonę pas Dievą!
[31] Štai tu pradėsi įsčiose ir pagimdysi
Sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi.
[32] Jis bus didis ir vadinsis Aukščiau-
siojo Sūnus. Viešpats Dievas duos
Jam Jo tėvo Dovydo sostą;
[33] Jis valdys Jokūbo namus per am-
žius, ir Jo karalystei nebus galo".
[34] Marija paklausė angelą: "Kaip tai
įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?"
[35] Angelas jai atsakė, tardamas:
"Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs,
ir Aukščiausiojo jėga apgaubs tave;
todėl ir gimęs iš tavęs bus šventas ir
vadinamas Dievo Sūnumi.
[36] Tavo giminaitė Elžbieta, kuri buvo
laikoma nevaisinga, pradėjo sūnų se-
natvėje, ir šis mėnuo yra šeštas jai,
[37] nes Dievui nėra negalimų dalykų".
[38] Tada Marija atsakė: "Štai aš Vieš-
paties tarnaitė, tebūnie man pagal ta-
vo žodį". Ir angelas nuo jos pasitrau-
kė.
[39] Tomis dienomis Marija atsikėlusi
skubiai iškeliavo į Judėjos kalnyno
miestą.
[40] Ji nuėjo į Zacharijo namus ir pa-
sveikino Elžbietą.
[41] Vos tik Elžbieta išgirdo Marijos
sveikinimą, suspurdėjo kūdikis jos įs-
čiose, o pati Elžbieta tapo kupina
Šventosios Dvasios.
[42] Ji balsiai sušuko ir tarė: "Palaimin-
ta tu tarp moterų, ir palaimintas tavo
įsčių vaisius!
[43] Iš kur man tai, kad mano Viešpa-
ties motina aplanko mane?!
[44] Štai vos tik tavo pasveikinimas
pasiekė mano ausis, suspurdėjo iš
džiaugsmo kūdikis mano įsčiose.
[45] Laiminga patikėjusi, nes išsipildys,
kas Viešpaties jai pasakyta".
[46] O Marija prabilo: "Mano siela šlo-
vina Viešpatį,
[47] ir mano dvasia džiaugiasi Dievu,
savo Gelbėtoju,
[48] nes Jis pažvelgė į nuolankią savo
tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta
mane vadins visos kartos,
[49] nes didžių dalykų padarė man Ga-
lingasis, ir šventas yra Jo vardas!
[50] Jis gailestingas iš kartos į kartą
tiems, kurie Jo bijosi.
[51] Jis parodė savo rankos galybę ir iš-
sklaidė išdidžios širdies žmones.
[52] Jis numėtė galiūnus nuo sostų ir iš-
aukštino žemuosius.
[53] Alkstančius gėrybėmis apdovanojo,
turtuolius tuščiomis paleido.
[54] Jis padėjo savo tarnui Izraeliui, pri-
simindamas gailestingumą,
[55] kaip buvo žadėjęs mūsų protė-
viams – Abraomui ir jo palikuonims
per amžius".
[56] Marija išbuvo su Elžbieta apie tris
mėnesius ir sugrįžo į savo namus.
[57] Elžbietai atėjo metas gimdyti, ir ji
susilaukė sūnaus.
[58] Jos kaimynai ir giminės, išgirdę, ko-
kį didį gailestingumą parodė jai Vieš-
pats, džiaugėsi kartu su ja.
[59] Aštuntą dieną jie susirinko berniu-

ko apipjaustyti ir norėjo jį pavadinti
tėvo vardu – Zachariju.
60 Atsakydama jo motina tarė: "O,
ne! Jis vadinsis Jonas".
61 Jie jai sakė: "Bet niekas tavo gimi-
nėje neturi šito vardo".
62 Jie ženklais paklausė tėvą, kaip jis
norėtų pavadinti kūdikį.
63 Šis, pareikalavęs rašomosios lente-
lės, užrašė: "Jo vardas – Jonas". Ir vi-
si stebėjosi.
64 Tuoj pat atsivėrė jo lūpos, atsirišo
liežuvis, ir jis kalbėjo, šlovindamas
Dievą.
65 Visus kaimynus apėmė baimė, ir po
visą Judėjos kalnyną sklido kalbos
apie šiuos įvykius.
66 Visi girdėjusieji dėjosi tai į širdį ir
klausinėjo: "Kas gi bus iš to vaiko?"
Ir Viešpaties ranka buvo su juo.
67 Kūdikio tėvas Zacharijas tapo pil-
nas Šventosios Dvasios ir pranašavo:
68 "Tebūna palaimintas Viešpats, Iz-
raelio Dievas, kad aplankė savo tau-
tą ir atnešė jai išvadavimą.
69 Jis iškėlė mums išgelbėjimo ragą sa-
vo tarno Dovydo namuose,
70 kaip nuo senų senovės buvo skel-
bęs savo šventųjų pranašų lūpomis,
71 jog mus išgelbės nuo priešų ir iš
rankos tų, kurie mūsų nekenčia,
72 tuo parodydamas mūsų protėviams
gailestingumą ir atsimindamas savo
šventąją sandorą,
73 priesaiką, duotą mūsų tėvui Abra-
omui, jog leis mums,
74 išvaduotiems iš priešų, be baimės
Jam tarnauti
75 per visas mūsų gyvenimo dienas
šventumu ir teisumu Jo akyse. –
76 O tu, vaikeli, būsi vadinamas Aukš-
čiausiojo pranašu, nes eisi pirma Vieš-
paties veido Jam kelio paruošti;
77 tu mokysi Jo žmones pažinti išgel-
bėjimą per jų nuodėmių atleidimą
78 ir širdingiausią mūsų Dievo gailes-
tingumą, su kuriuo aplankė mus auš-
ra iš aukštybių,
79 kad apšviestų esančius tamsoje ir
mirties šešėlyje, kad pakreiptų mūsų
žingsnius į ramybės kelią".
80 Kūdikis augo ir tvirtėjo dvasia. Jis
gyveno dykumoje iki pat savo viešo
pasirodymo Izraeliui dienos.

2 Tomis dienomis išėjo ciesoriaus
Augusto įsakymas surašyti visus
valstybės gyventojus.
2 Toks pirmasis surašymas buvo pa-
darytas Kvirinui valdant Siriją.
3 Taigi visi keliavo užsirašyti, kiekvie-
nas į savo miestą.
4 Taip pat ir Juozapas ėjo iš Galilė-
jos miesto Nazareto į Judėją, į Do-
vydo miestą, vadinamą Betliejumi,
nes buvo kilęs iš Dovydo namų ir gi-
minės.
5 Jis ėjo užsirašyti kartu su savo suža-
dėtine Marija, kuri buvo nėščia.
6 Jiems ten esant, atėjo jai metas gim-
dyti, ir ji pagimdė savo pirmagimį Sū-
nų,
7 suvystė Jį vystyklais ir paguldė ėdžio-
se, nes jiems nebuvo vietos užeigoje.
8 Toje apylinkėje laukuose buvo pie-
menys, kurie, budėdami naktį, saugo-
jo savo bandą.
9 Staiga jiems pasirodė Viešpaties an-
gelas, ir juos apšvietė Viešpaties šlo-
vė. Jie labai išsigando,
10 bet angelas jiems tarė: "Nebijokite!
Štai skelbiu jums didelį džiaugsmą,
kuris bus visai tautai.
11 Šiandien Dovydo mieste jums gimė
Gelbėtojas. Jis yra Viešpats – Kristus.
12 Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį,
suvystytą ir paguldytą ėdžiose".
13 Staiga prie angelo pasirodė gausi

dangaus kareivija, šlovinanti Dievą:
14 "Šlovė Dievui aukštybėse, o žemė-
je ramybė ir palankumas žmonėms!"
15 Kai angelai nuo jų pakilo į dangų,
piemenys kalbėjosi: "Eikime į Betlie-
jų ir pažiūrėkime, kas ten įvyko, ką
Viešpats mums paskelbė".
16 Jie nuskubėjo ir rado Mariją, Juo-
zapą ir kūdikį, paguldytą ėdžiose.
17 Pamatę jie apsakė, kas jiems buvo
pranešta apie šitą kūdikį.
18 Visi, kurie girdėjo, stebėjosi pieme-
nų pasakojimu.
19 Marija įsiminė visus šiuos žodžius,
dėdamasi juos širdin.
20 Piemenys grįžo atgal, garbindami ir
šlovindami Dievą už visa, ką buvo gir-
dėję ir matę, kaip jiems buvo pa-
skelbta.
21 Praslinkus aštuonioms dienoms, kai
reikėjo apipjaustyti vaikelį, Jam buvo
duotas Jėzaus vardas, kurį angelas
nurodė dar prieš Jo pradėjimą įsčio-
se.
22 Pasibaigus Mozės Įstatymo nusta-
tytoms apsivalymo dienoms, jie nune-
šė Jį į Jeruzalę pašvęsti Viešpačiui, –
23 kaip parašyta Viešpaties Įstatyme:
"Kiekvienas pirmagimis berniukas
bus atskirtas Viešpačiui", –
24 ir duoti auką, kaip pasakyta Vieš-
paties Įstatyme: "Porą purplelių arba
du balandžiukus".
25 Jeruzalėje gyveno žmogus, vardu
Simeonas, teisus ir dievobaimingas
vyras, kuris laukė Izraelio paguodos,
ir Šventoji Dvasia buvo ant jo.
26 Jam buvo apreikšta Šventąja Dva-
sia, kad jis nemirsiąs, kol pamatysiąs
Viešpaties Kristų.
27 Dvasios paragintas, jis atėjo į šven-
tyklą. Įnešant tėvams kūdikį Jėzų,
kad pasielgtų su Juo, kaip Įstatymas
reikalauja,
28 Simeonas paėmė Jį į rankas, laimi-
no Dievą ir tarė:
29 "Dabar, Valdove, leidi, kaip žadė-
jai, savo tarnui ramiai iškeliauti,
30 nes mano akys išvydo Tavo išgel-
bėjimą,
31 kurį paruošei visų tautų akivaizdo-
je:
32 šviesą pagonims apšviesti ir Tavo
Izraelio tautos šlovę".
33 Juozapas ir Jėzaus motina stebėjosi
tuo, kas buvo apie Jį kalbama.
34 Simeonas palaimino juos ir tarė
Marijai, Jo motinai: "Štai šis skirtas
daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsi-
kėlimui. Jis bus prieštaravimo ženk-
las, –
35 ir tavo pačios sielą pervers kalavi-
jas, – kad būtų atskleistos daugelio
širdžių mintys".
36 Ten buvo ir pranašė Ona, Fanuelio
duktė iš Asero giminės. Ji buvo seno
amžiaus. Po mergystės ji išgyveno
septynerius metus su vyru,
37 o paskui našlaudama sulaukė aš-
tuoniasdešimt ketverių metų. Ji nesi-
traukdavo nuo šventyklos, tarnauda-
ma Dievui per dienas ir naktis pa-
sninkais bei maldomis.
38 Ir ji, tuo pačiu metu priėjusi, dėkojo
Dievui ir kalbėjo apie kūdikį visiems,
kurie laukė Jeruzalės atpirkimo.
39 Atlikę visa, ko reikalavo Viešpaties
Įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į sa-
vo miestą Nazaretą.
40 Vaikelis augo, stiprėjo dvasia, buvo
pilnas išminties, ir Dievo malonė bu-
vo su Juo.
41 Jo tėvai kasmet eidavo į Jeruzalę
švęsti Paschos.
42 Kai Jėzui sukako dvylika metų, šven-
tės papročiu jie nuvyko į Jeruzalę.
43 Pasibaigus šventės dienoms ir jiems
grįžtant atgal, vaikas Jėzus pasiliko

Jeruzalėje, bet Juozapas ir Jo motina
to nepastebėjo.
44 Manydami Jį esant keleivių būryje,
jie, nuėję dienos kelią, pradėjo ieško-
ti Jo tarp giminių ir pažįstamų.
45 Nesuradę grįžo Jo beieškodami į
Jeruzalę.
46 Pagaliau po trijų dienų rado Jį šven-
tykloje, sėdintį tarp mokytojų, besi-
klausantį jų ir juos beklausinėjantį.
47 Visi, kurie Jį girdėjo, stebėjosi Jo
išmanymu ir atsakymais.
48 Pamatę Jį, jie labai nustebo, ir Jo
motina Jam tarė: "Vaikeli, kodėl
mums taip padarei? Štai Tavo tėvas
ir aš sielvartaudami ieškojome Tavęs".
49 Jis atsakė: "Kam gi manęs ieškojo-
te? Argi nežinote, kad man reikia bū-
ti savo Tėvo reikaluose?"
50 Bet jie nesuprato Jo pasakytų žo-
džių.
51 Jis iškeliavo su jais ir grįžo į Naza-
retą; ir buvo jiems klusnus. Jo motina
laikė visus tuos žodžius savo širdyje.
52 O Jėzus augo išmintimi, metais ir
malone Dievo ir žmonių akyse.

3 Penkioliktais ciesoriaus Tiberi-
jaus viešpatavimo metais, Ponci-
jui Pilotui valdant Judėją, Erodui
esant Galilėjos tetrarchu, jo broliui
Pilypui – Iturėjos bei Trachonitidės
krašto tetrarchu, Lisanijui – Abilėnės
tetrarchu,
2 prie vyriausiųjų kunigų Ano ir Ka-
jafo, buvo Viešpaties žodis Zacharijo
sūnui Jonui dykumoje.
3 Jis apėjo visą Pajordanę, skelbda-
mas atgailos krikštą nuodėmėms at-
leisti,
4 kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių
knygoje: "Dykumoje šaukiančiojo bal-
sas: 'Paruoškite Viešpačiui kelią, ištie-
sinkite Jam takus!
5 Kiekvienas slėnis tebūna užpiltas,
kiekvienas kalnas bei kalnelis – nuly-
gintas. Kreivi keliai tetampa tiesūs, o
duobėti – išlyginti.
6 Ir kiekvienas kūnas išvys Dievo iš-
gelbėjimą' ".
7 Ateinančioms pas jį krikštytis mi-
nioms Jonas sakė: "Angių išperos,
kas perspėjo jus bėgti nuo besiarti-
nančios rūstybės?
8 Duokite vaisių, vertų atgailos! Ir ne-
bandykite ramintis: 'Mūsų tėvas – Ab-
raomas'. Aš jums sakau, kad Dievas
gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų
akmenų.
9 Štai kirvis jau prie medžių šaknų.
Kiekvienas medis, kuris neduoda ge-
rų vaisių, yra nukertamas ir įmetamas
į ugnį".
10 Minios jį klausė: "Ką gi mums da-
ryti?!"
11 Jis joms atsakė: "Kas turi dvi tuni-
kas, tepasidalina su neturinčiu, ir kas
turi maisto, tegul taip pat daro".
12 Ėjo ir muitininkai krikštytis ir klau-
sė: "Mokytojau, ką mums daryti?"
13 Jis sakė jiems: "Nereikalaukite dau-
giau, kaip jums nustatyta".
14 Taip pat ir kariai klausė: "Ką mums
daryti?" Jis jiems atsakė: "Nieko ne-
skriauskite, melagingai neskųskite,
tenkinkitės savo alga".
15 Žmonėms esant apimtiems lūkes-
čio ir visiems mąstant širdyse apie Jo-
ną, ar kartais jis ne Kristus,
16 Jonas visiems kalbėjo: "Aš, tiesa,
krikštiju jus vandeniu, bet ateina už
mane galingesnis, kuriam aš nevertas
atrišti sandalų dirželio. Jis krikštys jus
Šventąja Dvasia ir ugnimi.
17 Jo rankoje vėtyklė: Jis kruopščiai
išvalys savo kluoną ir surinks kviečius
į klėtį, o pelus sudegins neužgesina-
ma ugnimi".

18 Ir dar daug kitų paraginimų jis davė
tautai, skelbdamas Gerąją naujieną.
19 Tetrarchas Erodas, Jono baramas
dėl Erodiados, savo brolio žmonos, ir
dėl visų piktadarybių, kurias buvo pa-
daręs,
20 pridėjo prie jų dar ir tai, kad užda-
rė Joną į kalėjimą.
21 Kai, visai tautai krikštijantis, ir Jė-
zus pakrikštytas meldėsi, atsivėrė
dangus,
22 ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu
nusileido ant Jo tarsi balandis, o bal-
sas iš dangaus prabilo: "Tu mano my-
limasis Sūnus, Tavimi Aš gėriuosi".
23 Jėzui buvo apie trisdešimt metų,
kai Jis pradėjo veikti. Jis buvo laiko-
mas sūnumi Juozapo, Helio,
24 Matato, Levio, Melchio, Janajo,
Juozapo,
25 Matatijo, Amoso, Naumo, Heslio,
Nagajo,
26 Maato, Matatijo, Semejino, Jose-
cho, Jodos,
27 Joanano, Resos, Zorobabelio, Sa-
latielio, Nerio,
28 Melchio, Adijo, Kosamo, Elmada-
mo, Ero,
29 Jėzaus, Eliezero, Jorimo, Matato,
Levio,
30 Simeono, Judo, Juozapo, Jonos,
Eliachimo,
31 Melėjo, Menos, Matatos, Natano,
Dovydo,
32 Jesės, Jobedo, Boozo, Salmono,
Naasono,
33 Aminadabo, Aramo, Esromo, Fa-
ro, Judo,
34 Jokūbo, Izaoko, Abraomo, Taros,
Nachoro,
35 Serucho, Ragaujo, Faleko, Ebero,
Salos,
36 Kainamo, Arfaksado, Semo, No-
jaus, Lamecho,
37 Matūzalio, Henocho, Jareto, Ma-
laleelio, Kainamo,
38 Eno, Seto, Adomo, Dievo.

4 Kupinas Šventosios Dvasios Jė-
zus grįžo nuo Jordano, ir Dvasia
Jį nuvedė į dykumą
2 keturiasdešimčiai dienų, ir Jis buvo
velnio gundomas. Jis nieko nevalgė
per tas dienas ir, joms pasibaigus, bu-
vo alkanas.
3 Tada velnias Jam tarė: "Jei Tu Die-
vo Sūnus, liepk, kad šitas akmuo pa-
virstų duona".
4 Jėzus jam atsakė: "Parašyta: 'Žmo-
gus gyvens ne viena duona, bet kiek-
vienu Dievo žodžiu' ".
5 Tada velnias, užvedęs Jį į aukštą kal-
ną, viena akimirka parodė Jam visas
pasaulio karalystes.
6 Velnias Jam tarė: "Duosiu Tau visą
jų valdžią ir šlovę; jos man atiduotos,
ir kam noriu, tam jas duodu.
7 Todėl, jei parpuolęs pagarbinsi ma-
ne, visa bus Tavo".
8 O Jėzus jam atsakė: "Eik šalin nuo
manęs, šėtone! Parašyta: 'Viešpatį,
savo Dievą, tegarbink ir Jam vienam
tetarnauk!' "
9 Velnias nusivedė Jį į Jeruzalę,
pastatė ant šventyklos šelmens ir
tarė: "Jei Tu Dievo Sūnus, pulk že-
myn,
10 nes parašyta: 'Jis lieps savo ange-
lams saugoti Tave,
11 ir jie nešios Tave ant rankų, kad ne-
užsigautum kojos į akmenį' ".
12 Jėzus jam atsakė: "Pasakyta: 'Ne-
gundyk Viešpaties, savo Dievo!' "
13 Baigęs visus gundymus, velnias pa-
sitraukė nuo Jo iki laiko.
14 Su Dvasios jėga Jėzus grįžo į Gali-
lėją, ir visame krašte pasklido apie
Jį garsas.

15 Jis mokė jų sinagogose, visų ger-
biamas.
16 Jis atėjo į Nazaretą, kur buvo užau-
gęs. Sabato dieną, kaip pratęs, nuėjo
į sinagogą ir atsistojo skaityti.
17 Jam padavė pranašo Izaijo knygos
ritinį. Atvyniojęs ritinį, Jis rado vietą,
kur parašyta:
18 "Viešpaties Dvasia ant manęs, nes
Jis patepė mane skelbti Gerąją nau-
jieną vargšams, pasiuntė mane gydyti
tų, kurių širdys sudužusios, skelbti be-
laisviams išvadavimo, akliesiems – re-
gėjimo, siuntė vaduoti prislėgtųjų
19 ir skelbti maloningųjų Viešpaties
metų".
20 Suvyniojęs knygos ritinį, Jėzus grą-
žino jį patarnautojui ir atsisėdo; visų
sinagogoje esančių akys buvo įsmeig-
tos į Jį.
21 Ir Jis pradėjo jiems kalbėti: "Šian-
dien išsipildė ką tik jūsų girdėti Raš-
to žodžiai".
22 Visi Jam pritarė ir stebėjosi malo-
niais žodžiais, sklindančiais iš Jo lū-
pų. Ir jie sakė: "Argi Jis ne Juozapo
sūnus?!"
23 O Jėzus jiems atsakė: "Jūs, be abe-
jo, man priminsite patarlę: 'Gydyto-
jau, pats pasigydyk' – padaryk ir čia,
savo tėviškėje, darbų, kokių girdėjo-
me buvus Kafarnaume".
24 Ir Jis tarė: "Iš tiesų sakau jums:
joks pranašas nepriimamas savo tėvi-
škėje.
25 Bet sakau jums tiesą: daug našlių
buvo Izraelyje Elijo dienomis, kai
dangus buvo uždarytas trejus metus
ir šešis mėnesius ir baisus badas išti-
ko visą kraštą.
26 Bet nė pas vieną iš jų nebuvo siųs-
tas Elijas, o tik pas našlę Sidonijos
mieste, Sareptoje.
27 Taip pat pranašo Eliziejaus laikais
daug buvo raupsuotųjų Izraelyje, bet
nė vienas iš jų nebuvo išgydytas, tik
siras Naamanas".
28 Visi, kurie buvo sinagogoje, tai iš-
girdę, labai užsirūstino;
29 pakilę išvarė Jį iš miesto, iki šlaito
to kalno, ant kurio pastatytas jų mies-
tas, ir norėjo nustumti Jį žemyn.
30 Bet Jėzus, praėjęs tarp jų, pasiša-
lino.
31 Jis nuėjo į Galilėjos miestą Kafar-
naumą ir kiekvieną sabatą mokė žmo-
nes.
32 Jie labai stebėjosi Jo mokymu, nes
Jo žodžiai buvo su valdžia.
33 Sinagogoje buvo žmogus, kuris tu-
rėjo netyrą demonišką dvasią. Jis pra-
dėjo garsiai šaukti:
34 "Šalin! Ko Tau iš mūsų reikia, Jė-
zau iš Nazareto?! Gal atėjai mūsų
pražudyti? Aš žinau, kas Tu: Dievo
Šventasis!"
35 Jėzus sudraudė jį: "Nutilk ir išeik iš
jo!" Nubloškęs žmogų į vidurį, demo-
nas išėjo, nė kiek jo nesužeidęs.
36 Visi nustėro ir kalbėjosi: "Kas tai
per žodis: Jis su valdžia ir jėga įsaki-
nėja netyrosioms dvasioms, ir tos pa-
sitraukia?!"
37 Garsas apie Jį plito visose aplin-
kinėse vietovėse.
38 Iš sinagogos Jėzus atėjo į Simono
namus. Simono uošvė labai karščia-
vo, ir jie prašė jai pagalbos.
39 Atsistojęs prie jos galvūgalio, Jis su-
draudė karštligę, ir toji dingo. Ji iš-
kart atsikėlė ir jiems patarnavo.
40 Saulei leidžiantis, visi, kurie turėjo
ligonių, įvairiomis ligomis sergančių,
vedė juos prie Jėzaus, o Jis gydė, ant
kiekvieno uždėdamas rankas.
41 Iš daugelio išeidavo demonai, šauk-
dami: "Tu Dievo Sūnus!" Bet Jis
drausdavo juos, neleisdamas jiems

kalbėti, nes jie žinojo Jį esant Kristų.
42 Dienai išaušus, Jis išėjęs pasitrau-
kė į negyvenamą vietą. Minios Jo ieš-
kojo ir, atėjusios pas Jį, bandė sulai-
kyti Jį, kad jų nepaliktų.
43 Jis jiems tarė: "Ir kitiems miestams
turiu skelbti Gerąją naujieną apie
Dievo karalystę, nes tam esu siųstas".
44 Ir Jis pamokslavo Galilėjos sinago-
gose.

5 Kartą, kai minios veržėsi prie Jo
klausytis Dievo žodžio, Jis stovė-
jo prie Genezareto ežero
2 ir pamatė dvi valtis, stovinčias prie
ežero kranto. Žvejai buvo išlipę iš jų
ir plovė tinklus.
3 Įlipęs į vieną valtį, kuri buvo Simo-
no, Jis paprašė truputį atsistumti nuo
kranto ir atsisėdęs mokė minias iš
valties.
4 Baigęs kalbėti, Jis tarė Simonui: "Ir-
kis į gilumą ir išmeskite tinklus valks-
mui".
5 Simonas Jam atsakė: "Mokytojau,
visą naktį vargę, mes nieko nesuga-
vome, bet dėl Tavo žodžio užmesiu
tinklą".
6 Tai padarę, jie užgriebė didelę dau-
gybę žuvų, kad net jų tinklas pradėjo
trūkinėti.
7 Jie pamojo savo bendrininkams, bu-
vusiems kitoje valtyje, atplaukti į pa-
galbą. Tie atplaukė ir pripildė žuvų
abi valtis, kad jos beveik skendo.
8 Tai matydamas, Simonas Petras
puolė Jėzui po kojų, sakydamas: "Pa-
sitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes
aš – nusidėjėlis!"
9 Mat jį ir visus draugus apėmė
nuostaba dėl to valksmo žuvų, kurias
jie sugavo;
10 taip pat Zebediejaus sūnus Jokūbą
ir Joną, kurie buvo Petro bendrai. O
Jėzus tarė Simonui: "Nebijok! Nuo
šiol žmones žvejosi".
11 Išvilkę į krantą valtis, jie viską pali-
ko ir nusekė paskui Jį.
12 Jam esant viename mieste, atėjo
vyras, visas raupsuotas. Pamatęs Jė-
zų, jis parpuolė ant žemės ir malda-
vo: "Viešpatie, jei nori, gali mane ap-
valyti!"
13 Jėzus, ištiesęs ranką, palietė raup-
suotąjį ir tarė: "Noriu, būk švarus!"
Ir iškart raupsai pranyko.
14 Jėzus jam liepė niekam šito nepa-
sakoti: "Tik nueik, pasirodyk kunigui
ir atiduok auką už pagijimą, kaip
Mozės įsakyta, jiems paliudyti".
15 Tačiau garsas apie Jį sklido vis pla-
čiau, ir didelės minios rinkdavosi Jo
pasiklausyti bei pagyti nuo savo ligų.
16 O Jis pasitraukdavo į dykvietes
melstis.
17 Vieną dieną, kai Jis mokė žmo-
nes, ten sėdėjo fariziejų bei Įstaty-
mo mokytojų, susirinkusių iš visų
Galilėjos ir Judėjos kaimų bei Jeru-
zalės. Ir ten buvo Viešpaties jėga,
kad gydytų žmones.
18 Štai vyrai neštuvais atnešė paraly-
žiuotą žmogų. Jie bandė jį įnešti į vi-
dų ir paguldyti priešais Jėzų.
19 Nerasdami pro kur įnešti dėl žmo-
nių gausybės, jie užlipo ant stogo ir,
praardę jį, nuleido ligonį kartu su
neštuvais žemyn ties Jėzumi.
20 Matydamas jų tikėjimą, Jis tarė:
"Žmogau, tavo nuodėmės tau atleis-
tos!"
21 Tada Rašto žinovai ir fariziejai pra-
dėjo svarstyti: "Kas per vienas šitas
piktžodžiaujantis? Kas gali atleisti
nuodėmes, jei ne vienas Dievas?"
22 Jėzus, supratęs jų mintis, prabilo:
"Kodėl taip svarstote savo širdyse?
23 Kas lengviau – ar pasakyti: 'Tavo

nuodėmės tau atleistos', ar pasakyti:
'Kelkis ir vaikščiok'?
24 O kad žinotumėte Žmogaus Sūnų
turint žemėje valdžią atleisti nuodė-
mes, – čia Jis tarė paralyžiuotajam, –
sakau tau: kelkis, imk savo gultą ir
eik namo!"
25 Tas tuojau atsikėlė jų akivaizdoje,
pasiėmė neštuvus ir, šlovindamas Die-
vą, nuėjo namo.
26 Visi didžiai stebėjosi ir šlovino Die-
vą. Apimti baimės, jie kalbėjo: "Šian-
dien matėme stebinančių dalykų!"
27 Po to išėjęs Jis pastebėjo muitinin-
ką, vardu Levį, sėdintį muitinėje, ir
jam tarė: "Sek paskui mane!"
28 Tas atsikėlė ir, viską palikęs, nuse-
kė paskui Jį.
29 Levis savo namuose iškėlė Jam di-
delį pokylį. Prie stalo susirinko gau-
sus būrys muitininkų ir kitų svečių.
30 Rašto žinovai ir fariziejai murmėjo
ir prikaišiojo Jėzaus mokiniams: "Ko-
dėl jūs valgote ir geriate su muitinin-
kais ir nusidėjėliais?"
31 Jėzus jiems atsakė: "Ne sveikie-
siems reikia gydytojo, bet ligoniams.
32 Aš atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nu-
sidėjėlių atgailai".
33 Tada jie sakė Jam: "Kodėl Jono
mokiniai dažnai pasninkauja ir mel-
džiasi, taip pat ir fariziejų mokiniai,
o Tavieji valgo ir geria?"
34 Jėzus jiems atsakė: "Argi galite
versti pasninkauti vestuvininkus, kol
su jais yra jaunikis?
35 Ateis dienos, kai jaunikis bus iš jų
atimtas, ir tada, tomis dienomis, jie
pasninkaus".
36 Jėzus dar pasakė jiems palyginimą:
"Niekas neplėšia lopo iš naujo dra-
bužio ir nesiuva jo ant seno. Nes ir
naująjį jis suplėšytų, ir senajam ne-
tiktų lopas iš naujojo.
37 Taip pat niekas nepila jauno vyno į
senus vynmaišius. Jaunas vynas suplė-
šytų vynmaišius, pats ištekėtų, ir vyn-
maišiai niekais nueitų.
38 Jauną vyną reikia pilti į naujus vyn-
maišius, ir tada abeji išsilaiko.
39 Ir niekas, gėręs seno vyno, nenori
jauno; jis sako: 'Senasis geresnis!' "

6 Vieną sabatą, Jam einant per ja-
vų lauką, mokiniai skabė varpas
ir, ištrynę tarp delnų, valgė.
2 Kai kurie iš fariziejų jiems tarė:
"Kodėl darote, kas per sabatą drau-
džiama?!"
3 Jėzus jiems atsakė: "Nejaugi neskai-
tėte, ką darė Dovydas, kai buvo alka-
nas pats ir jo palydovai?
4 Kaip jis įėjo į Dievo namus, ėmė
padėtinės duonos, valgė ir davė savo
palydai, nors jos niekam neleistina
valgyti, tik kunigams!"
5 Ir Jis pridūrė: "Žmogaus Sūnus yra
ir sabato Viešpats".
6 Kitą sabatą Jis nuėjo į sinagogą ir
mokė. Ten buvo žmogus, kurio deši-
nė ranka buvo padžiūvusi.
7 Rašto žinovai ir fariziejai stebėjo, ar
Jis gydys per sabatą, kad rastų kuo Jį
apkaltinti.
8 Bet Jis, žinodamas jų mintis, tarė
vyrui su padžiūvusia ranka: "Kelkis ir
stok į vidurį". Tas atsistojo.
9 Tada Jėzus jiems pasakė: "Aš klau-
siu jūsų: ar per sabatą leistina gera
daryti ar bloga? Gelbėti gyvybę ar
pražudyti?"
10 Ir, apžvelgęs visus aplinkui, tarė
tam žmogui: "Ištiesk savo ranką!" Tas
taip padarė, ir jo ranka tapo sveika
kaip ir kita.
11 O jie baisiai įniršo ir tarėsi, ką ga-
lėtų Jėzui padaryti.
12 Tomis dienomis Jis užkopė į kalną

melstis ir ten praleido visą naktį,
melsdamasis Dievui.
13 Išaušus rytui, Jis pasišaukė savo
mokinius ir iš jų išsirinko dvylika, ku-
riuos ir pavadino apaštalais:
14 Simoną, kurį praminė Petru, jo bro-
lį Andriejų, Jokūbą, Joną, Pilypą ir
Baltramiejų,
15 Matą ir Tomą, Alfiejaus sūnų Jo-
kūbą ir Simoną, vadinamą Uoliuoju,
16 Jokūbo sūnų Judą ir Judą Iskarijo-
tą, kuris tapo išdaviku.
17 Nusileidęs su jais žemyn, sustojo ly-
gumoje. Ten buvo daugybė Jo moki-
nių ir didelės minios žmonių iš visos
Judėjos ir Jeruzalės, iš Tyro ir Sidono
pajūrio. Jie susirinko Jo pasiklausyti
ir pagyti nuo savo ligų.
18 Buvo pagydomi ir kankinamieji ne-
tyrųjų dvasių.
19 Visa minia stengėsi Jį paliesti, nes
iš Jo ėjo jėga ir visus gydė.
20 Tada, pakėlęs akis į savo mokinius,
Jis prabilo: "Palaiminti jūs, vargšai,
nes jūsų yra Dievo karalystė.
21 Palaiminti, kurie dabar alkstate,
nes būsite pasotinti. Palaiminti, kurie
dabar verkiate, nes juoksitės.
22 Palaiminti jūs, kai žmonės jūsų ne-
kęs, kai jus atskirs, šmeiš ir atmes
jūsų vardą kaip blogą dėl Žmogaus
Sūnaus.
23 Džiaukitės tą dieną ir linksminkitės,
nes štai jūsų atlygis didelis danguje.
Taip jų protėviai darė pranašams.
24 Bet vargas jums, turtingieji, nes jūs
jau atsiėmėte savo paguodą!
25 Vargas jums, kurie dabar sotūs, nes
būsite alkani! Vargas jums, kurie da-
bar juokiatės, nes jūs liūdėsite ir
verksite!
26 Vargas jums, kai visi žmonės jus gi-
ria, nes ir jų protėviai taip gyrė netik-
rus pranašus!"

27 "Bet jums, kurie klausotės, sakau:
mylėkite savo priešus, darykite gera
tiems, kurie jūsų nekenčia.
28 Laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir
melskitės už savo skriaudėjus.
29 Kas trenkia tau per vieną skruostą,
atsuk ir antrąjį; kas atima iš tavęs ap-
siaustą, atiduok jam ir tuniką.
30 Duok kiekvienam, kuris prašo, ir
nereikalauk atgal iš to, kuris tavo at-
ėmė.
31 Kaip norite, kad jums žmonės da-
rytų, taip ir jūs darykite jiems.
32 Jei mylite tuos, kurie jus myli, tai
koks čia jūsų nuopelnas? Juk ir nusi-
dėjėliai myli juos mylinčius.
33 Jei darote gera tiems, kurie jums
gera daro, tai koks jūsų nuopelnas?
Juk ir nusidėjėliai taip daro.
34 Jei skolinate tik tiems, iš kurių tiki-
tės atgausią, koks jūsų nuopelnas?
Juk ir nusidėjėliai skolina nusidėjė-
liams, kad atgautų paskolą.
35 Bet mylėkite savo priešus, darykite
gera ir skolinkite, nieko nesitikėda-
mi. Tuomet jūsų atlygis bus didelis, ir
jūs būsite Aukščiausiojo vaikai; nes
Jis maloningas ir nedėkingiesiems, ir
piktiesiems.
36 Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tė-
vas yra gailestingas.
37 Neteiskite ir nebūsite teisiami; ne-
smerkite ir nebūsite pasmerkti; atleis-
kite, ir jums bus atleista.
38 Duokite, ir jums bus duota; saiką
gerą, prikimštą, sukratytą ir su kaupu
duos jums į užantį. Kokiu saiku seiki-
te, tokiu jums bus atseikėta".
39 Jis pasakė jiems palyginimą: "Ar
gali aklas vesti aklą? Argi ne abu įkris
į duobę?!
40 Mokinys nėra viršesnis už savo mo-
kytoją: kiekvienas mokinys, jei gerai
išlavintas, bus kaip jo mokytojas.

41 Kodėl matai krislą brolio akyje, o
nepastebi rąsto savojoje?
42 Ir kaip gali sakyti broliui: 'Broli,
leisk, išimsiu krislą iš tavo akies', –
pats nematydamas savo akyje rąsto?!
Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš
savo akies, o tada matysi, kaip iš bro-
lio akies išimti krislelį.
43 Nėra gero medžio, kuris duotų blo-
gus vaisius, ir nėra blogo, kuris duotų
gerus vaisius.
44 Kiekvienas medis pažįstamas iš jo
vaisių. Nuo erškėčių niekas nerenka
figų, o nuo gervuogių krūmo neskina
vynuogių.
45 Geras žmogus iš gero savo širdies
lobyno iškelia gera, o blogas iš blogo
savo širdies lobyno iškelia bloga. Jo
lūpos kalba tai, ko pertekusi širdis".
46 "Kodėl vadinate mane: 'Viešpatie,
Viešpatie', o nedarote, ką sakau?
47 Kiekvienas, kuris ateina pas mane,
klausosi mano žodžių ir juos vykdo, –
Aš parodysiu jums, į ką jis panašus.
48 Jis panašus į namą statantį žmogų,
kuris giliai iškasė žemę ir padėjo pa-
matus ant uolos. Užėjus potvyniui,
srovė atsimušė į tą namą, bet neįsten-
gė jo pajudinti, nes buvo pastatytas
ant uolos.
49 O kas klausosi, bet nevykdo, pana-
šus į žmogų, pasistačiusį namą be pa-
mato, ant žemės. Vos tik srovė į jį at-
simušė, jis kaipmat sugriuvo, ir to na-
mo griuvimas buvo smarkus".

7 Baigęs visus savo pamokymus
klausytojams, Jėzus sugrįžo į Ka-
farnaumą.
2 Vieno šimtininko branginamas tar-
nas sirgo ir buvo arti mirties.
3 Išgirdęs apie Jėzų, šimtininkas pa-
siuntė pas Jį kelis žydų vyresniuosius,
prašydamas Jį ateiti ir išgydyti tarną.
4 Atėję pas Jėzų, jie karštai prašė, sa-
kydami: "Jis vertas, kad jam tai pa-
darytum,
5 nes jis myli mūsų tautą ir mums yra
pastatęs sinagogą".
6 Jėzus nuėjo su jais. Kai Jis buvo ne-
toli namų, šimtininkas atsiuntė savo
draugus, kad Jam pasakytų: "Viešpa-
tie, nesivargink! Aš nesu vertas, kad
užeitum po mano stogu.
7 Taip pat savęs nelaikau vertu ateiti
pas Tave. Bet tark žodį, ir mano tar-
nas pasveiks.
8 Juk ir aš, būdamas valdinys, turiu
sau pavaldžių kareivių. Taigi sakau
kuriam iš jų: 'Eik', ir jis eina; sakau
kitam: 'Ateik čia', ir jis ateina; sakau
tarnui: 'Padaryk tai', ir jis daro".
9 Tai girdėdamas, Jėzus stebėjosi juo
ir, atsigręžęs į Jį lydinčią minią, tarė:
"Sakau jums – net Izraelyje neradau
tokio didelio tikėjimo!"
10 Sugrįžę į namus, pasiųstieji rado
tarną pasveikusį.
11 Po to Jėzus ėjo į miestą, vardu Na-
jiną. Kartu su Juo keliavo daugelis Jo
mokinių ir gausi minia.
12 Kai Jis prisiartino prie miesto var-
tų, štai nešė numirėlį – vienintelį mo-
tinos sūnų, o ji buvo našlė. Kartu su
ja ėjo didelė miesto minia.
13 Pamačiusiam motiną Viešpačiui pa-
gailo jos, ir Jis tarė: "Neverk!"
14 Priėjęs Jis palietė neštuvus. Nešėjai
sustojo, ir Jis pasakė: "Jaunuoli, sa-
kau tau: kelkis!"
15 Numirėlis atsisėdo ir pradėjo kal-
bėti. Jėzus atidavė jį motinai.
16 Visus apėmė baimė, ir jie šlovino
Dievą, sakydami: "Didis pranašas iš-
kilo tarp mūsų", ir: "Dievas aplankė
savo tautą".
17 Ta žinia apie Jį pasklido po visą Ju-
dėją ir visą apylinkę.

18 Visa tai pranešė Jonui jo mokiniai.
19 Tada Jonas, pasišaukęs du savo mo-
kinius, siuntė juos pas Jėzų paklausti:
"Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar
mums laukti kito?"
20 Atėję pas Jį, tie vyrai tarė: "Jonas
Krikštytojas mus siuntė pas Tave,
klausdamas: 'Ar Tu esi Tas, kuris turi
ateiti, ar mums laukti kito?' "
21 Kaip tik tuo metu Jis pagydė dau-
gelį nuo ligų bei negalių ir nuo piktų-
jų dvasių, daugeliui aklųjų dovanojo
regėjimą.
22 Tad atsakydamas, Jis tarė jiems:
"Nuėję praneškite Jonui, ką matėte
ir girdėjote: aklieji regi, luošieji vaikš-
čioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji
girdi, mirusieji prikeliami, vargšams
skelbiama Geroji naujiena.
23 Ir palaimintas, kas nepasipiktins
manimi".
24 Jono pasiuntiniams nuėjus, Jis pra-
dėjo kalbėti minioms apie Joną: "Ko
išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar vėjo
linguojamos nendrės?
25 Ko išėjote pamatyti? Ar švelniais
drabužiais vilkinčio žmogaus? Antai
tie, kurie ištaigingai vilki ir praban-
giai gyvena, yra karaliaus rūmuose.
26 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar pra-
našo? Taip, sakau jums, ir daug dau-
giau negu pranašo.
27 Jis yra tas, apie kurį parašyta: 'Štai
Aš siunčiu pirma Tavęs savo pasiun-
tinį, kuris nuties Tau kelią'.
28 Sakau jums: tarp gimusių iš moters
nebuvo didesnio pranašo už Joną
Krikštytoją, bet ir mažiausias Dievo
karalystėje didesnis už jį.
29 Jį išgirdusi, visa tauta, taip pat ir
muitininkai, pripažino Dievo teisin-
gumą, nes leidosi krikštijami Jono
krikštu.
30 Tik fariziejai ir Įstatymo mokytojai
atstūmė, ką Dievas jiems buvo suma-
nęs, nesiduodami Jono krikštijami".
31 "Su kuo galėčiau palyginti šios kar-
tos žmones? Į ką jie panašūs?
32 Jie panašūs į vaikus, kurie, susėdę
turgavietėje, vieni kitiems šaukia:
'Mes jums grojome, o jūs nešokote;
mes giedojome raudas, o jūs never-
kėte'.
33 Buvo atėjęs Jonas Krikštytojas. Jis
nevalgė duonos ir negėrė vyno, tai jūs
sakėte: 'Jis demono apsėstas'.
34 Atėjo Žmogaus Sūnus; Jis valgo ir
geria, tai jūs vėl sakote: 'Štai rijūnas
ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidė-
jėlių bičiulis'.
35 Bet išmintį pateisina visi jos vaikai".
36 Vienas fariziejus pakvietė Jėzų kar-
tu valgyti. Atėjęs į fariziejaus namus,
Jis sėdo prie stalo.
37 Ir štai moteris, kuri buvo žinoma
mieste nusidėjėlė, sužinojusi, kad Jis
fariziejaus namuose, atsinešė aleba-
strinį indą kvapaus tepalo
38 ir, verkdama priėjusi iš užpakalio
prie Jo kojų, ėmė laistyti jas ašaro-
mis, šluostyti savo galvos plaukais,
bučiavo Jo kojas ir tepė jas tepalu.
39 Tai matydamas, fariziejus, kuris Jė-
zų pasikvietė, samprotavo: "Jeigu ši-
tas būtų pranašas, Jis žinotų, kas to-
kia ši moteris, kuri Jį liečia, nes ji –
nusidėjėlė!"
40 O Jėzus tarė: "Simonai, turiu tau
ką pasakyti". Tas atsiliepė: "Sakyk,
Mokytojau!"
41 "Skolintojas turėjo du skolininkus.
Vienas buvo skolingas penkis šimtus
denarų, o kitas – penkiasdešimt.
42 Jiems neturint iš ko atiduoti, jis do-
vanojo abiem. Kuris labiau jį mylės?"
43 Simonas atsakė: "Manau, jog tas,
kuriam daugiau dovanota". Jėzus ta-
rė: "Teisingai nusprendei".

44 Ir, atsisukęs į moterį, Jis tarė Simo-
nui: “Matai šitą moterį? Aš atėjau į
tavo namus, tu nedavei man vandens
kojoms nusimazgoti, o ji laistė jas aša-
romis ir šluostė savo plaukais.
45 Tu manęs nepabučiavai, o ji, vos man
atėjus, nesiliauja bučiavusi mano kojų.
46 Tu aliejumi man galvos nepatepei,
o ji tepalu patepė man kojas.
47 Todėl sakau tau: jos gausios nuo-
dėmės jai atleidžiamos, nes ji labai
pamilo. Kam mažai atleista, tas men-
kai myli”.
48 Jis tarė jai: “Tavo nuodėmės atleis-
tos”.
49 Esantieji kartu su Juo už stalo ėmė
svarstyti: “Kas gi Jis toks, kad net ir
nuodėmes atleidžia?!”
50 O Jis tarė moteriai: “Tavo tikėji-
mas išgelbėjo tave. Eik rami”.

8 Po to Jėzus keliavo per miestus ir
kaimus, pamokslaudamas ir skelb-
damas Dievo karalystės Gerąją nau-
jieną. Su Juo buvo dvylika
2 ir kelios moterys, išgydytos nuo pik-
tųjų dvasių bei ligų: Marija, vadina-
ma Magdaliete, iš kurios buvo išėję
septyni demonai,
3 Erodo prievaizdo Chuzos žmona
Joana, Zuzana ir daug kitų, kurios
jiems tarnavo savo turtu.
4 Susirinkus gausiai miniai ir žmo-
nėms iš visų miestų skubant pas Jį,
Jis kalbėjo palyginimu:
5 “Sėjėjas išėjo sėti savo sėklos. Jam
besėjant, vieni grūdai nukrito palei
kelią, buvo sumindžioti, ir padangių
paukščiai juos sulesė.
6 Kiti nukrito ant uolos, ir išdygę nu-
džiūvo, nes trūko drėgmės.
7 Kiti nukrito tarp erškėčių, ir tie,
kartu išaugę, nusmelkė juos.
8 O dar kiti nukrito į gerą žemę ir
išaugę davė šimteriopą derlių”. Tai
papasakojęs, Jis sušuko: “Kas turi au-
sis klausyti – teklauso!”
9 Jo mokiniai paklausė: “Ką reiškia
šis palyginimas?”
10 Jis atsakė: “Jums duota pažinti
Dievo karalystės paslaptis, o kitiems
jos skelbiamos palyginimais, kad ‘žiū-
rėdami nematytų ir girdėdami nesu-
prastų’ ”.
11 “Palyginimas štai ką reiškia: sėkla
yra Dievo žodis.
12 Palei kelią – tai tie, kurie klausosi,
paskui ateina velnias ir išrauna žodį
iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebū-
tų išgelbėti.
13 Ant uolos – tai tie, kurie, išgirdę žo-
dį, su džiaugsmu jį priima, bet neturi
šaknų: jie kurį laiką tiki, o gundymo
metu atkrinta.
14 Sėkla, kritusi tarp erškėčių, – tai tie,
kurie išgirdo, bet, toliau eidami, bu-
vo nusmelkti rūpesčių, turtų bei gy-
venimo malonumų ir neduoda su-
brendusio vaisiaus.
15 Nukritusi į gerą žemę sėkla – tai tie,
kurie klauso žodžio, išsaugo jį tyroje
ir geroje širdyje ir duoda vaisių kan-
trumu”.
16 “Nė vienas, uždegęs žiburį, neap-
vožia jo indu ir nekiša po lova, bet
stato į žibintuvą, kad įeinantys maty-
tų šviesą.
17 Nėra nieko paslėpta, kas nebūtų at-
skleista, nieko slapta, kas nepasida-
rytų žinoma ir neišeitų aikštėn.
18 Tad žiūrėkite, kaip klausotės. Kas
turi, tam bus duota, o iš neturinčio
bus atimta ir tai, ką jis tariasi turįs”.
19 Pas Jėzų atėjo motina ir Jo broliai,
bet negalėjo prieiti prie Jo per minią.
20 Jam pranešė: “Tavo motina ir bro-
liai stovi lauke ir nori su Tavimi pasi-
matyti”.

21 O Jis atsakė: "Mano motina ir ma-
no broliai – tai tie, kurie klausosi Die-
vo žodžio ir jį vykdo".
22 Vieną dieną Jėzus su mokiniais įli-
po į valtį ir pasakė: "Irkimės anapus
ežero!" Ir jie išplaukė.
23 Jiems beplaukiant, Jėzus užmigo.
Ežere kilo audra. Bangos pradėjo
semti valtį, ir jie atsidūrė pavojuje.
24 Tuomet pripuolę jie ėmė žadinti
Jėzų, šaukdami: "Mokytojau, Moky-
tojau, mes žūvame!" Atsikėlęs Jis su-
draudė vėją ir bangas. Jos nurimo, ir
stojo tyla.
25 O Jėzus paklausė juos: "Kur jūsų
tikėjimas?" Jie išsigandę ir nustebę
kalbėjosi tarpusavy: "Kas Jis toks,
kad įsakinėja net vėjams ir vandeniui,
ir tie Jo klauso?!"
26 Jie atplaukė į gadariečių kraštą, ku-
ris yra priešingame Galilėjai krante.
27 Kai tik Jėzus išlipo į krantą, Jį pa-
sitiko iš miesto atbėgęs vyras, kuris
jau ilgą laiką turėjo demonų. Jis ne-
dėvėjo drabužių ir negyveno namuo-
se, bet laikėsi kapinėse.
28 Pamatęs Jėzų, jis suriko, parpuolė
prieš Jį ir ėmė garsiai šaukti: "Ko no-
ri iš manęs, Jėzau, aukščiausiojo Die-
vo Sūnau?! Maldauju, nekankink ma-
nęs!"
29 Mat Jėzus buvo įsakęs netyrajai
dvasiai išeiti iš to žmogaus. Dvasia
dažnai jį sugriebdavo ir, nors jį sau-
godavo surakintą grandinėmis, su-
pančiotomis kojomis, jis sutraukyda-
vo pančius ir demonas jį varydavo į
dykumą.
30 Jėzus jo paklausė: "Kuo tu vardu?"
Šis atsakė: "Legionas". Mat į jį buvo
įėję daug demonų.
31 Jie maldavo Jėzų, kad Jis neįsakytų
jiems eiti į bedugnę.
32 Tenai kalne ganėsi didelė banda
kiaulių. Demonai prašė leisti sueiti į
jas. Jėzus leido.
33 Tada demonai, išėję iš žmogaus, ap-
niko kiaules. Banda tuojau metėsi
nuo skardžio į ežerą ir prigėrė.
34 Pamatę, kas nutiko, piemenys pa-
bėgo ir pranešė apie tai mieste bei
kaimuose.
35 Žmonės išėjo pažiūrėti, kas atsiti-
ko, ir, atėję prie Jėzaus, rado žmogų,
iš kurio buvo išėję demonai, sėdintį
prie Jėzaus kojų apsirengusį ir sveiko
proto. Ir jie išsigando.
36 Tie, kurie matė, papasakojo, kaip
buvo išgydytas demonų apsėstasis.
37 Tada visa gadariečių krašto minia
ėmė prašyti, kad Jėzus pasitrauktų
nuo jų, nes juos buvo apėmusi didelė
baimė. Jis įsėdo į valtį ir grįžo atgal.
38 Vyras, iš kurio buvo išėję demonai,
prašėsi paliekamas pas Jėzų. Tačiau
Jis atleido jį ir paliepė:
39 "Grįžk namo ir papasakok, kokių
didžių dalykų tau padarė Dievas".
Tuomet jis nuėjo ir skelbė po visą
miestą, ką Jėzus jam buvo padaręs.
40 Grįžtantį Jėzų pasitiko minia, nes
visi Jo laukė.
41 Ir štai atėjo vyras, vardu Jajiras, si-
nagogos vyresnysis. Jis puolė Jėzui po
kojų, maldaudamas ateiti į jo namus.
42 Mat jo vienintelė, dvylikametė duk-
relė buvo bemirštanti. Jėzus ėjo iš vi-
sų pusių spaudžiamas minios.
43 Viena moteris, dvylika metų ser-
ganti kraujoplūdžiu ir išleidusi gydy-
tojams visus savo išteklius, – bet jos
nė vienas negalėjo pagydyti, –
44 prisiartino iš užpakalio ir prisilietė
Jo drabužio apvado. Ir bematant
kraujas liovėsi plūdęs.
45 Jėzus paklausė: "Kas mane palie-
tė?" Visiems besiginant, Petras ir ša-
lia jo esantys tarė: "Mokytojau, mi-

nia Tave spaudžia ir stumia, o Tu
klausi: 'Kas mane palietė?' "
46 Bet Jėzus atsakė: "Mane kažkas
palietė, nes Aš pajutau, kad iš manęs
išėjo jėga".
47 Moteris, matydama, kad neliko ne-
pastebėta, drebėdama prisiartino, par-
puolė Jam po kojų ir visų žmonių aki-
vaizdoje papasakojo, kodėl prisilietė ir
kaip tuojau pasveiko.
48 Tuomet Jėzus jai tarė: "Dukra, ta-
vo tikėjimas išgydė tave. Eik rami!"
49 Jam tebekalbant, atėjo kažkas iš si-
nagogos vyresniojo namų ir tam pra-
nešė: "Tavo duktė numirė. Nebevar-
gink Mokytojo".
50 Tai išgirdęs, Jėzus tarė: "Nebijok,
tik tikėk, ir ji bus išgelbėta".
51 Atėjęs į namus, Jis neleido su savi-
mi įeiti niekam, tik Petrui, Jonui, Jo-
kūbui ir mergaitės tėvui bei motinai.
52 Visi verkė ir apraudojo ją. Bet Jis
tarė: "Neverkite! Mergaitė nemirė, o
tik miega".
53 Jie šaipėsi iš Jo, žinodami, kad ji
mirusi.
54 Bet Jėzus juos visus išvarė, ir, pa-
ėmęs ją už rankos, sušuko: "Mergai-
te, kelkis!"
55 Jos dvasia sugrįžo, ir ji tuojau atsi-
kėlė. Jėzus liepė duoti jai valgyti.
56 Jos tėvai be galo stebėjosi, o Jis
įsakė niekam nesakyti, kas buvo įvy-
kę.

9 Sukvietęs dvylika savo mokinių,
Jėzus davė jiems jėgą ir valdžią
prieš visus demonus ir gydyti ligoms.
2 Po to išsiuntė juos skelbti Dievo ka-
ralystės ir gydyti ligonių.
3 Jis pasakė jiems: "Nieko neimkite
kelionei: nei lazdos, nei krepšio, nei
duonos, nei pinigų. Neturėkite nė
dviejų tunikų.
4 Į kuriuos tik namus įeisite, tenai pa-
silikite ir iš ten toliau keliaukite.
5 O kur žmonės jūsų nepriims, išeida-
mi iš to miesto, nusikratykite nuo ko-
jų dulkes kaip liudijimą prieš juos".
6 Išėję jie traukė per aplinkinius kai-
mus, visur skelbdami Evangeliją bei
gydydami.
7 Tetrarchas Erodas išgirdo apie visus
tuos įvykius ir suglumo, nes vieni sa-
kė, kad Jonas prisikėlęs iš numirusių,
8 kiti – kad pasirodęs Elijas, dar ki-
ti – kad prisikėlęs vienas iš senųjų
pranašų.
9 Erodas sakė: "Jonui aš nukirsdinau
galvą; o kas yra šitas, apie kurį gir-
džiu pasakojant tokius dalykus?!" Ir
jis labai norėjo Jėzų pamatyti.
10 Sugrįžę apaštalai pasakojo Jėzui, ką
buvo nuveikę. Pasiėmęs juos, Jis pa-
sitraukė nuošaliai į dykvietę, netoli
miesto, vadinamo Betsaida.
11 Minios, tai sužinojusios, nusekė
paskui Jį. Jis priėmė žmones, kalbėjo
jiems apie Dievo karalystę ir išgydė
tuos, kuriems reikėjo gydymo.
12 Diena slinko vakarop. Priėję dvyli-
ka tarė Jam: "Paleisk žmones, kad jie,
nuėję į aplinkinius kaimus bei kie-
mus, susirastų nakvynę ir maisto.
Mes juk esame dykvietėje".
13 Bet Jėzus tarė: "Jūs duokite jiems
valgyti". Jie atsakė: "Mes nieko dau-
giau neturime, tik penkis kepalus
duonos ir dvi žuvis. Nebent nueitu-
me ir nupirktume maisto visiems ši-
tiems žmonėms".
14 O ten buvo apie penkis tūkstančius
vyrų. Jėzus įsakė mokiniams: "Suso-
dinkite juos būriais po penkiasde-
šimt".
15 Jie taip padarė ir visus susodino.
16 Tada, paėmęs penkis kepalus ir dvi
žuvis, Jis pažvelgė į dangų, palaimi-

no, laužė ir davė mokiniams, kad pa-
dalintų miniai.
17 Visi valgė ir pasisotino. Ir dar buvo
surinkta dvylika pintinių trupinių.
18 Kartą, kai Jis nuošaliai meldėsi ir
su Juo buvo mokiniai, Jis paklausė
juos: "Kuo mane žmonės laiko?"
19 Jie atsakė: "Vieni – Jonu Krikštyto-
ju, kiti – Eliju, dar kiti sako, prisikė-
lęs vienas iš senųjų pranašų".
20 Tada Jis paklausė: "O jūs kuo ma-
ne laikote?" Petras atsakė: "Dievo
Pateptuoju".
21 Jis griežtai įspėjo juos, įsakė nie-
kam to nepasakoti
22 ir pasakė: "Žmogaus Sūnus turės
daug iškentėti. Jis bus vyresniųjų,
aukštųjų kunigų bei Rašto žinovų at-
mestas, nužudytas ir trečią dieną pri-
sikels".
23 O visiems Jis kalbėjo: "Jei kas nori
eiti paskui mane, teišsižada pats sa-
vęs, teneša kasdien savo kryžių ir te-
seka manimi.
24 Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas
ją praras, o kas praras savo gyvybę
dėl manęs, tas ją išgelbės.
25 Kokia būtų nauda, jei žmogus lai-
mėtų visą pasaulį, o save pražudytų
ar sau pakenktų?
26 Jei kas gėdysis manęs ir mano žo-
džių, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus,
kai ateis su savąja, Tėvo ir šventųjų
angelų šlove.
27 Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia
stovinčiųjų neragaus mirties, kol išvys
Dievo karalystę".
28 Praslinkus maždaug aštuonioms
dienoms po šitų žodžių, Jis pasiėmė
Petrą, Joną bei Jokūbą ir užkopė į
kalną melstis.
29 Jam besimeldžiant, Jo veido išvaiz-
da pasikeitė, o drabužiai pasidarė
balti ir spindintys.
30 Ir štai du vyrai kalbėjosi su Juo. Tai
buvo Mozė ir Elijas,
31 kurie, pasirodę šlovėje, kalbėjo
apie Jo gyvenimo pabaigą, būsiančią
Jeruzalėje.
32 O Petrą ir jo draugus buvo apėmęs
miegas. Pabudę jie pamatė Jo šlovę
ir stovinčius šalia Jo du vyrus.
33 Tiems tolstant, Petras kreipėsi į Jė-
zų: "Mokytojau, gera mums čia būti!
Pastatykime tris palapines: vieną Tau,
kitą Mozei ir trečią Elijui". Jis neži-
nojo, ką kalbąs.
34 Jam tai besakant, užėjo debesis ir
uždengė juos. Jie nusigando, kai pa-
niro į debesį.
35 O iš debesies pasigirdo balsas: "Ši-
tas yra mano mylimasis Sūnus, Jo
klausykite!"
36 Balsui nuskambėjus, Jėzus liko vie-
nas. O jie tylėjo ir tomis dienomis
niekam nieko nesakė apie tai, ką bu-
vo matę.
37 Kitą dieną, jiems nusileidus nuo
kalno, Jėzų pasitiko didelė minia.
38 Ir štai vienas vyras iš minios ėmė
šaukti: "Mokytojau, meldžiu, pažvelk
į mano sūnų, jis mano vienturtis.
39 Kai dvasia jį pačiumpa, jis stai-
ga pradeda rėkti, o dvasia tąso jį,
jog tas net putoja. Ji tik vargais ne-
galais atstoja, smarkiai jį apdaužiu-
si.
40 Aš prašiau Tavo mokinius išvaryti
ją, bet jie nepajėgė".
41 Jėzus atsakydamas tarė: "O neti-
kinti ir iškrypusi karta! Kaip ilgai
man reikės su jumis pasilikti ir jus
kęsti? Atvesk čia savo sūnų".
42 Dar jam besiartinant, demonas par-
bloškė jį ant žemės ir ėmė tąsyti. Jė-
zus sudraudė netyrąją dvasią, išgydė
berniuką ir atidavė jį tėvui.
43 Ir visi buvo pritrenkti Dievo didy-

bės. Visiems stebintis tuo, ką Jėzus
darė, Jis prabilo į mokinius:
44 "Gerai įsidėmėkite šituos žodžius:
Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmo-
nių rankas".
45 Bet jie nesuprato šitų žodžių; tai
liko jiems paslėpta ir jie nesuvokė jų.
O jie bijojo klausti Jėzų apie tuos žo-
džius.
46 Tarp mokinių kilo ginčas, kuris iš
jų didžiausias.
47 Suprasdamas jų širdies mintis, Jė-
zus pasišaukė vaiką, pasistatė šalia
savęs
48 ir tarė jiems: "Kas priima šį vaiką
mano vardu, mane priima, o kas ma-
ne priima, priima Tą, kuris mane
siuntė. Kas tarp jūsų mažiausias, tas
bus didžiausias".
49 Tada atsiliepė Jonas: "Mokytojau,
mes matėme vieną, Tavo vardu išva-
rantį demonus. Mes jam draudėme
tai daryti, nes jis nevaikščioja kartu
su mumis".
50 Jėzus atsakė: "Nedrauskite! Kas ne
prieš mus, tas už mus!"
51 Artėjant metui, kai Jėzus turėjo bū-
ti paimtas aukštyn, Jis ryžtingai nu-
kreipė savo žingsnius į Jeruzalę.
52 Jis išsiuntė pirma savęs pasiunti-
nius. Tie užėjo į vieną samariečių kai-
mą, kad paruoštų vietą Jam apsistoti.
53 Bet tie nesutiko Jo priimti, nes Jis
keliavo Jeruzalės link.
54 Tai girdėdami, mokiniai Jokūbas ir
Jonas sušuko: "Viešpatie, ar nori,
mes liepsime ugniai kristi iš dangaus
ir juos sunaikinti, kaip ir Elijas pada-
rė?"
55 Bet Jis atsigręžęs sudraudė juos:
"Nežinote, kokios dvasios esate.
56 Juk Žmogaus Sūnus atėjo ne pra-
žudyti žmonių gyvybių, bet išgelbėti".
Ir jie pasuko į kitą kaimą.
57 Jiems einant keliu, vienas žmogus
Jam pasakė: "Aš seksiu paskui Tave,
kur tik Tu eisi, Viešpatie!"
58 Jėzus jam atsakė: "Lapės turi urvus,
padangių paukščiai – lizdus, o Žmo-
gaus Sūnus neturi kur galvos priglaus-
ti".
59 Kitam Jis tarė: "Sek paskui mane!"
Tas prašė: "Viešpatie, leisk man pir-
miau pareiti tėvo palaidoti".
60 Jėzus jam atsakė: "Palik mirusiems
laidoti savo numirėlius, o tu eik ir
skelbk Dievo karalystę!"
61 Dar vienas tarė: "Aš seksiu paskui
Tave, Viešpatie, bet leisk man pirmiau
atsisveikinti su savo namiškiais".
62 Jėzus tam atsakė: "Nė vienas, kuris
uždeda ranką ant arklo ir žvalgosi at-
gal, netinka Dievo karalystei".

10 Po to Viešpats paskyrė dar ki-
tus septyniasdešimt mokinių
ir išsiuntė juos po du, kad eitų pirma
Jo į visus miestus bei vietoves, kur Jis
pats ketino vykti.
2 Jis sakė jiems: "Pjūtis tikrai didelė,
o darbininkų maža. Todėl melskite
pjūties Viešpatį, kad atsiųstų darbi-
ninkų į savo pjūtį.
3 Eikite! Štai Aš siunčiu jus lyg avinė-
lius tarp vilkų.
4 Nesineškite nei piniginės, nei krep-
šio, nei sandalų ir nieko kelyje ne-
sveikinkite.
5 Į kuriuos tik namus užeisite, pir-
miausia tarkite: 'Ramybė šiems na-
mams!'
6 Ir jei ten bus ramybės sūnus, jūsų
ramybė nužengs ant jo, o jei ne, – su-
grįš pas jus.
7 Pasilikite tuose namuose, valgykite
ir gerkite, kas duodama, nes darbi-
ninkas vertas savo užmokesčio. Nesi-
kilnokite iš namų į namus.

8 Kai nueisite į kurį nors miestą ir jus
priims, valgykite, kas bus jums padėta.
9 Gydykite jame esančius ligonius ir
sakykite jiems: 'Jums prisiartino Die-
vo karalystė!'
10 O kai užeisite į tokį miestą, kur jū-
sų nepriims, išėję į gatves, sakykite:
11 'Mes nusikratome prieš jus net jū-
sų miesto dulkes, prilipusias prie mū-
sų kojų. Tačiau vis tiek žinokite: Die-
vo karalystė prisiartino prie jūsų!'
12 Sakau jums: aną dieną Sodomai
bus lengviau negu tam miestui.
13 Vargas tau, Chorazine! Vargas tau,
Betsaida! Jeigu Tyre ir Sidone būtų
padaryta stebuklų, kokie padaryti pas
jus, jie seniai būtų atgailavę, sėdėda-
mi su ašutine ir pelenuose.
14 Todėl Tyrui ir Sidonui teisme bus
lengviau negu jums.
15 Ir tu, Kafarnaume, išaukštintas iki
dangaus, nugarmėsi iki pragaro!
16 Kas jūsų klauso, manęs klauso. Kas
jus niekina, mane niekina. O kas nie-
kina mane, niekina Tą, kuris mane
siuntė".
17 Septyniasdešimt sugrįžo, su džiaug-
smu kalbėdami: "Viešpatie, mums pa-
klūsta net demonai dėl Tavo vardo".
18 O Jis jiems sakė: "Mačiau šėtoną,
kaip žaibą krintantį iš dangaus.
19 Štai Aš duodu jums valdžią min-
džioti gyvates bei skorpionus, auk-
štesnę už visą priešo jėgą, ir niekas
jokiais būdais jums nepakenks.
20 Bet jūs džiaukitės ne tuo, kad dva-
sios jums pavaldžios; džiaukitės, kad
jūsų vardai įrašyti danguje".
21 Tą valandą Jėzus pradžiugo Dvasia
ir tarė: "Aš šlovinu Tave, Tėve, dan-
gaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei
tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o ap-
reiškei mažutėliams. Taip, Tėve, nes
Tau taip patiko.
22 Viskas man yra mano Tėvo atiduo-
ta. Ir niekas nežino, kas yra Sūnus,
tik Tėvas, nei kas yra Tėvas, tik Sū-
nus ir tas, kam Sūnus nori apreikšti".
23 Atsigręžęs vien tik į mokinius, Jis
tarė: "Palaimintos akys, kurios regi,
ką jūs regite.
24 Sakau jums: daugel pranašų ir ka-
ralių troško pamatyti, ką jūs matote,
bet nepamatė, ir išgirsti, ką jūs girdi-
te, bet neišgirdo".
25 Štai atsistojo vienas Įstatymo mo-
kytojas ir, mėgindamas Jį, paklausė:
"Mokytojau, ką turiu daryti, kad pa-
veldėčiau amžinąjį gyvenimą?"
26 Jis tarė: "O kas parašyta Įstatyme?
Kaip skaitai?"
27 Tas atsakė: " 'Mylėk Viešpatį, savo
Dievą, visa savo širdimi, visa savo sie-
la, visomis savo jėgomis ir visu savo
protu, ir savo artimą kaip save patį' ".
28 Jėzus jam tarė: "Gerai atsakei. Tai
daryk, ir gyvensi".
29 Norėdamas pateisinti save, anas
paklausė Jėzų: "O kas gi mano arti-
mas?"
30 Jėzus atsakydamas tarė: "Vienas
žmogus keliavo iš Jeruzalės į Jerichą
ir pakliuvo į plėšikų rankas. Tie iš-
rengė jį, sumušė ir nuėjo sau, palik-
dami pusgyvį.
31 Atsitiktinai tuo pačiu keliu ėjo vie-
nas kunigas ir, pamatęs jį, praėjo kita
kelio puse.
32 Taip pat ir levitas, pro tą vietą ei-
damas, jį pamatė ir praėjo kita kelio
puse.
33 O vienas samarietis keliaudamas
užtiko jį ir pasigailėjo.
34 Priėjęs jis aprišo jo žaizdas, užpil-
damas aliejaus ir vyno, užkėlė ant sa-
vo gyvulio, nugabeno į užeigą ir slau-
gė jį.
35 Kitą dieną iškeliaudamas jis išsiėmė

du denarus, padavė užeigos šeiminin-
kui ir tarė: 'Slaugyk jį, o jeigu ką išleisi
viršaus, sugrįžęs atsilyginsiu'.
36 Kas iš šitų trijų tau atrodo buvęs
artimas patekusiam į plėšikų ran-
kas?"
37 Jis atsakė: "Tas, kuris jo pasigailė-
jo". Jėzus jam tarė: "Eik ir tu taip da-
ryk!"
38 Jiems keliaujant toliau, Jėzus užsu-
ko į vieną kaimą. Ten viena moteris,
vardu Morta, pakvietė Jį į savo na-
mus.
39 Ji turėjo seserį, vardu Marija. Ši,
atsisėdusi prie Viešpaties kojų, klau-
sėsi Jo žodžių.
40 O Morta rūpinosi visokiu patar-
navimu ir stabtelėjusi pasiskundė:
"Viešpatie, Tau nerūpi, kad sesuo pa-
lieka mane vieną patarnauti? Pasa-
kyk jai, kad man padėtų".
41 Tačiau Viešpats atsakė: "Morta,
Morta, tu rūpiniesi ir nerimauji dėl
daugelio dalykų,
42 o tereikia vieno. Marija išsirinko
geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos at-
imta".

11 Kartą Jėzus vienoje vietoje
meldėsi. Jam baigus melstis,
vienas iš Jo mokinių paprašė: "Vieš-
patie, išmokyk mus melstis, kaip ir
Jonas išmokė savo mokinius".
2 Jėzus tarė jiems: "Kai meldžiatės,
sakykite: 'Tėve mūsų, kuris esi dan-
guje, teesie šventas Tavo vardas. Te-
ateinie Tavo karalystė. Tebūnie Tavo
valia kaip danguje, taip ir žemėje.
3 Kasdienės mūsų duonos duok mums
kasdien
4 ir atleisk mums mūsų kaltes, nes
ir mes atleidžiame kiekvienam, kuris
mums kaltas. Ir nevesk mūsų į pagun-
dymą, bet gelbėk mus nuo pikto' ".
5 Jis kalbėjo jiems: "Kas nors iš jūsų
turės draugą ir, nuėjęs pas jį vidur-
naktį, sakys: 'Bičiuli, paskolink man
tris kepalus duonos,
6 nes draugas iš kelionės pas mane at-
vyko ir neturiu ko jam padėti ant sta-
lo'.
7 O anas iš vidaus atsilieps: 'Nekvar-
šink manęs! Durys jau uždarytos, o
aš su vaikais lovoje, negaliu keltis ir
tau duoti'.
8 Aš jums sakau: jeigu nesikels ir ne-
duos jam duonos dėl draugystės, tai
dėl jo atkaklumo atsikels ir duos, kiek
tik jam reikia.
9 Tad ir Aš jums sakau: prašykite, ir
jums bus duota; ieškokite, ir rasite;
belskite, ir bus jums atidaryta.
10 Nes kiekvienas, kas prašo, gauna,
kas ieško, randa, ir beldžiančiam ati-
daroma.
11 Kuris iš jūsų, būdamas tėvas, duo-
nos prašančiam vaikui duotų akme-
nį?! Ar prašančiam žuvies – duotų gy-
vatę?
12 Arba prašančiam kiaušinio – duotų
skorpioną?
13 Jei tad jūs, būdami blogi, mokate
savo vaikams duoti gerų daiktų, juo
labiau jūsų Tėvas iš dangaus duos
Šventąją Dvasią tiems, kurie Jį pra-
šo".
14 Kartą Jėzus išvarė nebylumo demo-
ną. Demonui išėjus, nebylys prakal-
bėjo, ir minios stebėjosi.
15 Bet kai kurie iš jų sakė: "Jis išvaro
demonus demonų valdovo Belzebulo
jėga".
16 Kiti, mėgindami Jį, reikalavo ženk-
lo iš dangaus.
17 Bet Jėzus, žinodamas jų mintis, ta-
rė jiems: "Kiekviena suskilusi karalys-
tė bus sunaikinta, ir namai grius ant
namų.

[18] Jeigu ir šėtonas pasidalijęs, tai kaip
išsilaikys jo karalystė? O jūs sakote,
kad Aš išvarau demonus Belzebulo
jėga.
[19] Jeigu Aš išvarau juos Belzebulo jė-
ga, tai kieno jėga išvaro jūsų sūnūs?
Todėl jie bus jūsų teisėjai.
[20] Bet jei Aš išvarau demonus Dievo
pirštu, tai tikrai pas jus atėjo Dievo
karalystė.
[21] Kai apsiginklavęs galiūnas saugo
savo namus, tada ir jo turtas apsau-
gotas.
[22] Bet jei užpuls stipresnis ir jį nuga-
lės, tai atims visus jo ginklus, kuriais
tas pasitikėjo, ir išdalys grobį.
[23] Kas ne su manimi, tas prieš mane, ir
kas nerenka su manimi, tas barsto".
[24] "Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus,
klaidžioja bevandenėse vietose, ieško-
dama poilsio. Neradusi ji sako: 'Grį-
šiu į savo namus, iš kur išėjau'.
[25] Sugrįžusi randa juos iššluotus ir iš-
puoštus.
[26] Tuomet eina, pasiima kitas septynias
dvasias, dar piktesnes už save, ir įėju-
sios jos ten apsigyvena. Ir tada tam
žmogui darosi blogiau negu pirma".
[27] Jėzui bekalbant, viena moteris iš
minios Jam garsiai sušuko: "Palai-
mintos įsčios, kurios Tave nešiojo, ir
krūtys, kurias žindai!"
[28] Jis atsiliepė: "Labiau palaiminti tie,
kurie klausosi Dievo žodžio ir jo lai-
kosi".
[29] Minioms gausėjant, Jis pradėjo kal-
bėti: "Ši karta yra pikta karta. Ji reika-
lauja ženklo, bet jai nebus duota jokio
kito ženklo, kaip tik Jonos ženklas.
[30] Kaip Jona buvo ženklas ninevie-
čiams, taip Žmogaus Sūnus bus šiai
kartai.
[31] Pietų šalies karalienė teismo dieną
prisikels drauge su šios kartos žmo-
nėmis ir juos pasmerks, nes ji atke-
liavo nuo žemės pakraščių pasiklau-
syti Saliamono išminties, o štai čia
daugiau negu Saliamonas.
[32] Ninevės gyventojai stos teisme
drauge su šita karta ir ją pasmerks,
nes jie atsivertė, išgirdę Jonos pa-
mokslą, o čia daugiau negu Jona".
[33] "Niekas uždegto žiburio nededa į
slėptuvę ar po indu, bet stato jį į ži-
bintuvą, kad įeinantys matytų šviesą.
[34] Kūno žiburys yra tavoji akis. Todėl,
jei tavo akis sveika, visas tavo kūnas
bus šviesus. O jeigu tavo akis pikta,
visas tavo kūnas bus tamsus.
[35] Todėl žiūrėk, kad tavoji šviesa ne-
būtų tamsa!
[36] Taigi, jei visas tavo kūnas pilnas
šviesos ir neturi jokios tamsios dalies,
jis bus visas šviesus, lyg žiburio spin-
dulių apšviestas".
[37] Jėzui tebekalbant, vienas fariziejus
pasikvietė Jį pietų. Įėjęs į vidų, Jis at-
sisėdo prie stalo.
[38] Tai matydamas, fariziejus stebėjosi,
kad Jis nenusiplovė rankų prieš val-
gydamas.
[39] O Viešpats jam tarė: "Kaip tik jūs,
fariziejai, valote taurės ir dubens iš-
orę, o viduje esate pilni gobšumo ir
nedorybės.
[40] Neišmanėliai! Argi išorės Kūrėjas
nesukūrė ir vidaus?
[41] Verčiau duokite gailestingumo auką
iš to, ką turite, tai viskas bus jums ne-
sutepta.
[42] Vargas jums, fariziejai! Jūs duoda-
te dešimtinę iš mėtų, rūtų ir kitokių
žolelių, o apleidžiate teisingumą ir
Dievo meilę. Tai turite daryti ir ano
nepalikti!
[43] Vargas jums, fariziejai! Jūs mėgsta-
te pirmuosius krėslus sinagogose ir
sveikinimus aikštėse.

44 Vargas jums, veidmainiai Rašto ži-
novai ir fariziejai! Esate lyg apleisti
kapai, kuriuos žmonės nepastebėda-
mi mindžioja".
45 Tada vienas Įstatymo mokytojas
atsiliepė: "Mokytojau, taip kalbėda-
mas, Tu ir mus įžeidi".
46 Jis atsakė: "Vargas ir jums, Įstaty-
mo mokytojai! Jūs kraunate žmo-
nėms nepakeliamas naštas, o patys tų
naštų nė vienu pirštu nepajudinate.
47 Vargas jums! Jūs statote pranašams
antkapius, o jūsų tėvai juos žudė!
48 Taigi jūs liudijate, kad pritariate sa-
vo tėvų darbams. Jie žudė, o jūs sta-
tote jiems antkapius.
49 Todėl ir Dievo išmintis pasakė: 'Aš
siųsiu pas juos pranašų ir apaštalų, o
jie vienus nužudys, kitus persekios,
50 kad iš šitos kartos būtų pareikalau-
ta visų pranašų kraujo, pralieto nuo
pasaulio sutvėrimo,
51 pradedant Abelio krauju iki kraujo
Zacharijo, kuris buvo nužudytas tarp
aukuro ir šventyklos!' Taip! Aš sakau,
jog bus pareikalauta jo iš šios kartos.
52 Vargas jums, Įstatymo mokytojai!
Jūs paėmėte pažinimo raktą, bet pa-
tys nėjote ir einantiems trukdėte".
53 Kai Jis jiems tai kalbėjo, Rašto ži-
novai bei fariziejai pradėjo smarkiai
Jį pulti ir visaip kamantinėti,
54 tikėdamiesi ką nors pagauti iš Jo
lūpų, kad galėtų Jį apkaltinti.

12 Tuo tarpu, kai susirinko ne-
suskaičiuojama minia, kad net
vieni kitus trypė, Jėzus pradėjo kalbė-
ti pirmiausia savo mokiniams: "Sau-
gokitės fariziejų raugo, tai yra veid-
mainystės!
2 Nėra nieko uždengto, kas nebus ati-
dengta, ir nieko paslėpto, kas nepasi-
darys žinoma.
3 Todėl ką kalbėjote tamsoje, skambės
šviesoje, ir ką šnibždėjote į ausį kam-
bariuose, bus skelbiama nuo stogų.
4 Sakau jums, savo draugams: nebijo-
kite tų, kurie žudo kūną ir paskui ne-
begali daugiau nieko padaryti.
5 Aš parodysiu jums, ko turite bijoti:
bijokite to, kuris nužudęs, turi galią
įmesti į pragarą. Taip, sakau jums, ši-
to bijokite!
6 Argi ne penki žvirbliai parduodami
už du skatikus? Tačiau nė vienas iš jų
nėra Dievo pamirštas.
7 O jūsų net visi galvos plaukai su-
skaičiuoti. Tad nebijokite! Jūs vertes-
ni už daugybę žvirblių.
8 Aš jums sakau: kas išpažins mane
žmonių akivaizdoje, tą Žmogaus Sū-
nus išpažins Dievo angelų akivaizdoje.
9 O kas manęs išsigins žmonių aki-
vaizdoje, to bus išsiginta Dievo ange-
lų akivaizdoje.
10 Kas tars žodį prieš Žmogaus Sūnų,
tam bus atleista, o kas piktžodžiaus
Šventajai Dvasiai, tam nebus atleista.
11 Kai jie ves jus į sinagogas, pas val-
dininkus ar vyresnybes, nesirūpinkite,
kaip ar ką atsakysite ir ką kalbėsite,
12 nes Šventoji Dvasia tą pačią valan-
dą pamokys jus, ką kalbėti".
13 Vienas iš minios Jam tarė: "Moky-
tojau, liepk mano broliui, kad pasi-
dalytų su manimi palikimą".
14 Jis atsakė: "Žmogau, kas gi mane
skyrė jūsų teisėju ar dalytoju?"
15 Jis pasakė jiems: "Žiūrėkite, sau-
gokitės godumo, nes žmogaus gyvybė
nepriklauso nuo jo turto gausos".
16 Jis pasakė jiems palyginimą: "Vie-
no turtingo žmogaus laukai davė gau-
sų derlių.
17 Jis ėmė sau vienas svarstyti: 'Ką
man dabar daryti? Neturiu kur su-
krauti derliaus'.

18 Pagaliau jis tarė: 'Štai ką padary-
siu: nugriausiu savo klojimus, staty-
siuos didesnius ir į juos sugabensiu
visus javus ir visas gėrybes.
19 Tuomet sakysiu savo sielai: 'Siela,
tu turi daug gėrybių, sukrautų ilgiems
metams. Ilsėkis, valgyk, gerk ir links-
minkis!'
20 O Dievas jam tarė: 'Kvaily, dar šią-
nakt bus pareikalauta tavo sielos.
Kam gi atiteks, ką susikrovei?'
21 Taip yra tam, kuris krauna turtus
sau, bet nesirūpina tapti turtingas pas
Dievą".
22 Tada Jėzus kalbėjo savo moki-
niams: "Todėl sakau jums: nesirūpin-
kite savo gyvybe, ką valgysite, nė kū-
nu, ką vilkėsite.
23 Gyvybė svarbesnė už maistą, o kū-
nas už drabužį.
24 Įsižiūrėkite į varnus. Jie nei sėja,
nei pjauna, neturi nei sandėlių, nei
kluonų, ir Dievas juos maitina. Jūs
nepalyginamai vertesni už paukš-
čius!
25 Kas gi iš jūsų galėtų savo rūpesčiu
bent per sprindį pridėti sau ūgio?
26 Jei tad jūs nesugebate padaryti net
mažmožio, tai kam rūpinatės kitais
dalykais?
27 Įsižiūrėkite, kaip auga lelijos. Jos
nesidarbuoja ir neaudžia, bet sakau
jums: nė Saliamonas visoje savo šlo-
vėje nebuvo taip pasipuošęs kaip
kiekviena iš jų.
28 Jeigu Dievas taip aprengia laukų
žolę, šiandien žaliuojančią, o rytoj
metamą į krosnį, tai dar labiau pasi-
rūpins jumis, mažatikiai!
29 Ir neklausinėkite, ką valgysite ar
gersite, ir nesirūpinkite!
30 Visų tų dalykų ieško šio pasaulio
pagonys. O jūsų Tėvas žino, kad viso
to jums reikia.
31 Verčiau ieškokite Jo karalystės, o
visa tai bus jums pridėta.
32 Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tė-
vas panorėjo duoti jums karalystę!"
33 "Parduokite savo turtą ir aukokite
gailestingumo aukas. Įsitaisykite sau
piniginių, kurios nesusidėvi, kraukite
nenykstantį turtą danguje, kur joks
vagis neprieina ir kandys nesuėda.
34 Nes kur jūsų turtas, ten ir jūsų šir-
dis".
35 "Tebūna jūsų strėnos sujuostos ir
žiburiai uždegti,
36 ir būkite panašūs į žmones, kurie
laukia savo šeimininko, grįžtančio iš
vestuvių, kad kai tik jis parvyks ir pa-
sibels, tuojau atidarytų.
37 Palaiminti tie tarnai, kuriuos sugrį-
žęs šeimininkas ras budinčius. Iš tie-
sų sakau jums: jis susijuos, susodins
juos prie stalo ir priėjęs patarnaus
jiems.
38 Jeigu jis grįžtų antrosios ar trečio-
sios nakties sargybos metu ir rastų
juos budinčius, palaiminti tie tarnai!
39 Įsidėmėkite: jei šeimininkas žino-
tų, kurią valandą ateis vagis, budėtų
ir neleistų jam įsilaužti į savo namus.
40 Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes
Žmogaus Sūnus ateis tą valandą, ku-
rią nesitikėsite".
41 Tada Petras paklausė: "Viešpatie,
ar šį palyginimą sakai tik mums, ar
visiems?"
42 Viešpats atsakė: "Kas yra tas ištiki-
mas ir sumanus ūkvedys, kurį šeimi-
ninkas paskirs vadovauti šeimynai ir
deramu laiku duoti jiems skirtą mais-
to dalį?
43 Palaimintas tarnas, kurį sugrįžęs
šeimininkas ras taip darantį.
44 Sakau jums tiesą: jis paskirs jį val-
dyti visų savo turtų.
45 Bet jeigu anas tarnas tartų savo šir-

dyje: 'Mano šeimininkas neskuba
grįžti', ir imtų mušti tarnus bei tar-
naites, valgyti, gerti ir girtuokliauti,
[46] tai to tarno šeimininkas sugrįš tą
dieną, kai jis nelaukia, ir tą valandą,
kurią jis nesitiki. Jis perkirs jį pusiau
ir paskirs jam dalį su neištikimaisiais.
[47] Tarnas, kuris žino savo šeimininko
valią, bet nėra pasiruošęs ir pagal jo
valią nedaro, bus smarkiai nuplaktas.
[48] O kuris nežino ir baustinai elgiasi,
bus mažai plakamas. Iš kiekvieno,
kuriam daug duota, bus daug parei-
kalauta, ir kam daug patikėta, iš to
bus daug ir išieškota".
[49] "Aš atėjau uždegti žemėje ugnies ir
taip noriu, kad ji jau liepsnotų!
[50] Bet Aš turiu būti pakrikštytas krik-
štu ir kaip esu slegiamas, kol tai išsi-
pildys!"
[51] "Gal manote, kad atėjau atnešti
žemėn ramybės? Ne, sakau jums, ne
ramybės, o nesantaikos.
[52] Nuo dabar penki vienuose namuo-
se bus pasidalijię: trys prieš du ir du
prieš tris.
[53] Tėvas stos prieš sūnų, o sūnus prieš
tėvą, motina prieš dukterį, o duktė
prieš motiną; anyta prieš marčią, ir
marti prieš anytą".
[54] Jėzus pasakė ir minioms: "Matyda-
mi debesį, kylantį vakaruose, tuoj pat
sakote: 'Ateina lietus', ir taip atsitin-
ka.
[55] Pučiant pietų vėjui, tvirtinate: 'Bus
karšta', ir taip būna.
[56] Veidmainiai! Jūs mokate atpažinti
žemės ir dangaus veidą, tai kodėl gi
neatpažįstate šio laiko?
[57] Kodėl patys nenusprendžiate, kas
teisu?
[58] Kai eini su kaltintoju pas valdinin-
ką, pasistenk dar kelyje su juo susi-
tarti, kad jis tavęs nenusitemptų pas
teisėją, teisėjas neatiduotų teismo
vykdytojui, o teismo vykdytojas ne-
įmestų tavęs į kalėjimą.
[59] Sakau tau: iš ten neišeisi, kol neat-
siteisi ligi paskutinio skatiko".

13 Tuo pačiu metu atėjo keli
žmonės ir papasakojo Jam
apie galilėjiečius, kurių kraują Pilo-
tas sumaišė su jų aukomis.
[2] Jėzus, atsakydamas jiems, tarė: "Ar
manote, kad tie galilėjiečiai buvo di-
desni nusidėjėliai už visus kitus gali-
lėjiečius ir todėl taip nukentėjo?
[3] Ne, sakau jums! Bet jei neatgailau-
site, visi taip pat pražūsite.
[4] Arba anie aštuoniolika, kuriuos už-
griuvo bokštas prie Siloamo ir užmu-
šė; jūs manote, kad jie buvo kaltesni
už visus kitus Jeruzalės gyventojus?
[5] Ne, sakau jums, bet jei neatgailausi-
te, visi taip pat pražūsite".
[6] Jis pasakė palyginimą: "Žmogus tu-
rėjo savo vynuogyne pasisodinęs fig-
medį. Kartą jis atėjo pažiūrėti jo vai-
sių, bet nerado.
[7] Ir tarė sodininkui: 'Jau treji metai,
kai ateinu ieškoti šio figmedžio vai-
sių ir vis nerandu. Nukirsk jį, kam dar
žemę alina!'
[8] Anas jam atsakė: 'Šeimininke, palik
dar jį šiais metais. Aš jį apkasiu ir pa-
tręšiu.
[9] Jei jis duos vaisių, gerai. O jei ne,
tai iškirsk jį!' "
[10] Sabato dieną Jėzus mokė vienoje
sinagogoje.
[11] Čia buvo moteris, aštuoniolika me-
tų turinti ligos dvasią. Ji buvo su-
traukta ir visiškai negalėjo išsitiesti.
[12] Jėzus, pamatęs ją, pasišaukė ir ta-
rė: "Moterie, esi išvaduota iš savo li-
gos!"
[13] Jis uždėjo ant jos rankas, toji be-

matant atsitiesė ir ėmė garbinti Dievą.
14 Tada sinagogos vyresnysis, supykęs,
kad Jėzus išgydė ją sabato dieną, pa-
sakė miniai: "Dirbamos yra šešios
dienos. Ateikite jomis ir gydykitės,
o ne per sabatą!"
15 Viešpats jam atsakė: "Veidmainy!
Argi kas iš jūsų neatriša per sabatą
nuo ėdžių savo jaučio ar asilo ir ne-
nuveda pagirdyti?
16 Argi šios Abraomo dukters, kurią
šėtonas laikė surišęs jau aštuoniolika
metų, nereikėjo išvaduoti iš pančių
sabato dieną?"
17 Kai Jis tai kalbėjo, visi Jo priešinin-
kai liko sugėdinti, o minia džiaugėsi
visais šlovingais Jo atliktais darbais.
18 Jis tarė: "Į ką panaši Dievo kara-
lystė, ir su kuo ją palyginsiu?
19 Ji panaši į garstyčios grūdą, ku-
rį ėmė žmogus ir pasėjo savo darže.
Ji išaugo į aukštą medelį ir padan-
gių paukščiai susisuko lizdus jo ša-
kose".
20 Jis vėl tarė: "Su kuo palyginsiu Die-
vo karalystę?
21 Ji panaši į raugą, kurį ėmusi mote-
ris įmaišė į tris saikus miltų, ir nuo jo
viskas įrūgo".
22 Jėzus ėjo mokydamas per mieste-
lius bei kaimus ir keliavo į Jeruzalę.
23 Kažkas paklausė Jį: "Viešpatie, ar
maža bus išgelbėtųjų?" Jis atsakė
jiems:
24 "Stenkitės įeiti pro siaurus vartus.
Sakau jums, daugelis bandys įeiti, bet
neįstengs.
25 Kai namų Šeimininkas atsikels ir
užrakins duris, jūs, stovėdami lau-
ke, pradėsite belsti į duris ir prašy-
ti: 'Viešpatie, Viešpatie, atidaryk
mums!' O Jis atsakys: 'Aš nežinau,
iš kur jūs'.
26 Tada imsite sakyti: 'Mes valgėme ir
gėrėme Tavo akivaizdoje, Tu mokei
mūsų gatvėse'.
27 O Jis tars: 'Sakau jums, Aš neži-
nau, iš kur jūs. Eikite šalin nuo ma-
nęs, visi piktadariai!'
28 Ten bus verksmo ir dantų griežimo,
kai pamatysite Abraomą, Izaoką, Jo-
kūbą ir visus pranašus Dievo karalys-
tėje, o patys būsite išmesti laukan.
29 Ir ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės
ir pietų ir sėsis prie stalo Dievo kara-
lystėje.
30 Ir štai yra paskutinių, kurie bus pir-
mi, ir pirmų, kurie bus paskutiniai".
31 Tą pačią dieną atėjo keli fariziejai
ir pasakė Jėzui: "Eik iš čia, pasiša-
link, nes Erodas nori Tave nužudyti".
32 Jis jiems atsakė: "Eikite ir pasaky-
kite tam lapei: 'Štai Aš išvarinėju de-
monus ir gydau šiandien, tai darysiu
ir rytoj, o trečią dieną būsiu viską at-
likęs.
33 Bet šiandien ir rytoj, ir poryt turiu
keliauti, nes negali taip būti, kad pra-
našas žūtų ne Jeruzalėje' ".
34 "Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pra-
našus ir užmėtai akmenimis tuos, ku-
rie pas tave siųsti. Kiek kartų norė-
jau surinkti tavo vaikus kaip višta sa-
vo viščiukus po sparnais, o tu neno-
rėjai!
35 Štai jūsų namai paliekami jums
tušti. Iš tiesų sakau jums: jūs manęs
nebematysite, kol ateis laikas, kada
tarsite: 'Palaimintas Tas, kuris atei-
na Viešpaties vardu!' "

14 Kartą sabato dieną Jėzus atė-
jo į vieno fariziejų vyresniojo
namus valgyti, o jie atidžiai stebėjo
Jį.
2 Ir štai Jį pasitiko vandenlige sergan-
tis žmogus.
3 Jėzus kreipėsi į Įstatymo mokytojus

ir fariziejus: "Leistina per sabatą gy-
dyti ar ne?"
4 Tie tylėjo. Tada Jis ėmė, išgydė jį ir
paleido.
5 O jiems pasakė: "Jei kurio iš jūsų
asilas ar jautis įkristų į šulinį, argi tuč-
tuojau neištrauktų jo per sabatą?"
6 Ir jie nesugebėjo Jam į tai atsakyti.
7 Matydamas, kaip svečiai rinkosi pir-
mąsias vietas prie stalo, Jis pasakė
jiems palyginimą:
8 "Kai kas nors tave pakvies į vestu-
ves, nesėsk pirmoje vietoje, kad kar-
tais nebūtų pakviesta garbingesnio už
tave,
9 ir atėjęs tas, kuris tave ir jį pakvie-
tė, netartų tau: 'Užleisk jam vietą!'
Tada sugėdintas turėsi sėstis į pasku-
tinę vietą.
10 Kai būsi pakviestas, eik ir sėskis
paskutinėje vietoje, kad tas, kuris ta-
ve pakvietė, atėjęs galėtų pasakyti:
'Bičiuli, persėsk aukščiau!' Tada tau
bus garbė visų prie stalo sėdinčiųjų
akivaizdoje.
11 Kiekvienas, kuris save aukština, bus
pažemintas, o kuris save žemina, bus
išaukštintas".
12 Pakvietusiam Jį vaišių Jėzus irgi
pasakė: "Keldamas pietus ar vakarie-
nę, nekviesk nei savo draugų, nei
brolių, nei giminaičių, nei turtingų
kaimynų, kad kartais jie savo ruožtu
nepakviestų tavęs ir tau nebūtų atly-
ginta.
13 Rengdamas vaišes, geriau pasi-
kviesk vargšų, paliegėlių, luošų ir ak-
lų,
14 tai būsi palaimintas, nes jie neturi
kuo atsilyginti. Tuomet tau bus atly-
ginta teisiųjų prisikėlime".
15 Tai išgirdęs, vienas iš sėdinčiųjų
prie stalo tarė Jam: "Palaimintas, kas
valgys duoną Dievo karalystėje!"
16 Tada Jėzus jam pasakė: "Vienas
žmogus iškėlė didelę puotą ir pakvie-
tė daug svečių.
17 Atėjus puotos metui, jis pasiuntė
tarną pranešti pakviestiesiems: 'Atei-
kite, jau viskas surengta'.
18 Tada jie visi kaip vienas pradėjo at-
siprašinėti. Vienas jam tarė: 'Nusipir-
kau dirvą ir būtinai turiu eiti jos ap-
žiūrėti. Prašau mane pateisinti'.
19 Kitas sakė: 'Pirkau penkis jungus
jaučių ir einu jų išmėginti. Prašau
mane pateisinti'.
20 Trečias tarė: 'Vedžiau žmoną, todėl
negaliu ateiti'.
21 Tarnas sugrįžęs viską papasakojo
šeimininkui. Šis supyko ir įsakė tar-
nui: 'Skubiai eik į miesto gatves ir
skersgatvius ir vesk čia vargšus, pa-
liegėlius, luošus ir aklus'.
22 Tarnas vėl pranešė: 'Šeimininke,
kaip liepei, – padaryta, bet dar yra
vietos'.
23 Tada šeimininkas tarė tarnui: 'Eik į
kelius bei patvorius ir priversk ateiti,
kad mano namai būtų pilni.
24 Sakau jums, – nė vienas iš anų pa-
kviestųjų žmonių neragaus mano vai-
šių' ".
25 Kartu su Juo ėjo didelės minios.
Atsigręžęs Jis tarė žmonėms:
26 "Jei kas ateina pas mane ir nelaiko
neapykantoje savo tėvo, motinos, žmo-
nos, vaikų, brolių, seserų ir net savo
gyvybės, – negali būti mano mokinys.
27 Kas neneša savo kryžiaus ir neseka
manimi, negali būti mano mokinys.
28 Kas iš jūsų, norėdamas pastatyti
bokštą, pirmiau atsisėdęs neskaičiuo-
ja išlaidų, kad žinotų, ar turės iš ko
užbaigti?
29 Kad kartais, padėjus pamatą ir ne-
baigus, žmonės matydami nesišaipy-
tų iš jo,

30 sakydami: 'Šitas žmogus pradėjo
statyti ir neįstengia baigti'.
31 Arba koks karalius, traukdamas į
karą prieš kitą karalių, pirmiau atsi-
sėdęs nesvarsto, ar, turėdamas dešimt
tūkstančių kareivių, pajėgs stoti į ko-
vą su tuo, kuris ateina prieš jį su dvi-
dešimčia tūkstančių?!
32 Jei ne, tai, anam dar toli esant,
siunčia pasiuntinius tartis dėl taikos.
33 Taip pat kiekvienas iš jūsų, kuris
neatsižada viso, ką turi, negali būti
mano mokinys".
34 "Druska – geras daiktas. Bet jeigu
druska netektų sūrumo, kuo ją reikė-
tų pasūdyti?
35 Ji nebetinka nei dirvai, nei mėšlui;
ją išmeta laukan. Kas turi ausis klau-
syti – teklauso!"

15 Prie Jėzaus artindavosi visi
muitininkai ir nusidėjėliai Jo
pasiklausyti.
2 Fariziejai ir Rašto žinovai murmėjo,
sakydami: "Šitas priima nusidėjėlius
ir su jais valgo".
3 Tada Jis pasakė jiems palyginimą:
4 "Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių
ir vienai nuklydus, nepalieka dyku-
moje devyniasdešimt devynių ir ne-
ieško pražuvusios, kol suranda?
5 Radęs su džiaugsmu dedasi ją ant
pečių
6 ir, sugrįžęs namo, susikviečia drau-
gus bei kaimynus, sakydamas: 'Džiau-
kitės drauge su manimi, radau savo
avį, kuri buvo pražuvusi!'
7 Sakau jums, taip ir danguje bus dau-
giau džiaugsmo dėl vieno atgailaujan-
čio nusidėjėlio negu dėl devyniasde-
šimt devynių teisiųjų, kuriems nerei-
kia atgailos.
8 Arba kuri moteris, turėdama dešim-
tį drachmų ir vieną pametusi, neužsi-
dega žiburio, nešluoja namų ir rūpes-
tingai neieško, kol suranda?
9 Radusi susivadina drauges bei kai-
mynes ir sako: 'Džiaukitės su mani-
mi, nes radau drachmą, kurią buvau
pametusi'.
10 Sakau jums, šitaip džiaugiasi Dievo
angelai dėl vieno atgailaujančio nusi-
dėjėlio".
11 Jis kalbėjo toliau: "Vienas žmogus
turėjo du sūnus.
12 Kartą jaunesnysis tarė tėvui: 'Tėve,
atiduok man priklausančią palikimo
dalį'. Tėvas padalijo sūnums turtą.
13 Praėjus kelioms dienoms, jaunesny-
sis sūnus, pasiėmęs savo dalį, iškelia-
vo į tolimą šalį. Ten, palaidai gyven-
damas, iššvaistė savo turtą.
14 Kai viską išleido, toje šalyje kilo di-
delis badas, ir jis pradėjo stokoti.
15 Tada apsistojo pas vieną tos šalies
gyventoją. Tas jį pasiuntė į laukus
kiaulių ganyti.
16 Jis geidė prikimšti pilvą bent ankš-
timis, kurias ėdė kiaulės, bet ir tų nie-
kas jam neduodavo.
17 Tada susipratėjęs jis tarė: 'Kiek ma-
no tėvo samdinių apsčiai turi duonos,
o aš čia mirštu iš bado!
18 Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu:
'Tėve, nusidėjau dangui ir tau.
19 Nesu vertas vadintis tavo sūnumi.
Priimk mane bent samdiniu!'
20 Jis pakilo ir iškeliavo pas tėvą. Jam
dar toli esant, tėvas jį pamatė ir, ap-
imtas gailesčio, pribėgo, puolė ant
kaklo ir meiliai pabučiavo.
21 O sūnus jam tarė: 'Tėve, nusidėjau
dangui ir tau, nebesu vertas vadintis
tavo sūnumi'.
22 Bet tėvas įsakė savo tarnams: 'Kuo
greičiau atneškite geriausią drabužį ir
apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto
žiedą, apaukite kojas!

23 Atveskite nupenėtą veršį ir papjau-
kite! Valgysim ir linksminsimės!
24 Nes šis mano sūnus buvo miręs ir
vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado'.
Ir jie pradėjo linksmintis.
25 O vyresnysis jo sūnus buvo laukuo-
se. Kai grįždamas prisiartino prie na-
mų, išgirdo muziką ir šokius.
26 Pasišaukęs vieną iš tarnų, jis pa-
klausė, kas čia dedasi.
27 Tas jam atsakė: 'Sugrįžo tavo bro-
lis, tai tėvas papjovė nupenėtą veršį,
nes sulaukė jo sveiko'.
28 Tada šis supyko ir nenorėjo eiti vi-
dun. Tėvas išėjęs ėmė jį kviesti.
29 O jis atsakė tėvui: 'Štai jau tiek me-
tų tau tarnauju ir niekad tavo įsaky-
mo neperžengiau, o tu man nė karto
nedavei nė ožiuko pasilinksminti su
draugais.
30 Bet vos tik sugrįžo šitas tavo sūnus,
prarijęs tavo turtą su kekšėmis, tu
tuojau papjovei jam nupenėtą veršį'.
31 Tėvas atsakė: 'Sūnau, tu visuomet
su manimi, ir visa, kas mano, yra ir
tavo.
32 Bet reikėjo džiaugtis ir linksmintis,
nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgi-
jo, buvo pražuvęs ir atsirado!' "

16 Jėzus kalbėjo ir savo moki-
niams: "Buvo vienas turtin-
gas žmogus ir turėjo ūkvedį. Tas buvo
jam apskųstas, esą eikvojąs jo turtą.
2 Tuomet, pasišaukęs jį, šeimininkas
pasakė: 'Ką aš girdžiu apie tave šne-
kant? Duok savo ūkvedžiavimo apys-
kaitą, nes daugiau nebegalėsi būti
ūkvedžiu'.
3 O ūkvedys tarė sau: 'Ką veiksiu, kad
šeimininkas atima iš manęs ūkvedžia-
vimą? Kasti neįstengiu, o elgetauti –
gėda.
4 Žinau, ką daryti, kad žmonės mane
priimtų į savo namus, kai būsiu at-
leistas iš tarnybos'.
5 Jis pasikvietė po vieną savo šei-
mininko skolininkus ir klausė pirmą-
jį: 'Kiek esi skolingas mano šeiminin-
kui?'
6 Šis atsakė: 'Šimtą statinių aliejaus'.
Tada jis tarė: 'Imk savo skolos raštą,
sėsk ir tuoj pat rašyk: penkiasdešimt'.
7 Paskui klausė kitą: 'O kiek tu sko-
lingas?' Anas atsakė: 'Šimtą saikų
kviečių'. Jis tarė: 'Imk skolos raštą ir
rašyk: aštuoniasdešimt'.
8 Šeimininkas pagyrė neteisųjį ūkve-
dį, kad jis gudriai pasielgė. Šio pasau-
lio vaikai sumanesni tarp savųjų negu
šviesos vaikai".
9 "Ir Aš jums sakau: darykitės bičiu-
lių neteisiosios Mamonos dėka, kad,
jūsų galui atėjus, jie priimtų jus į am-
žinuosius namus.
10 Kas ištikimas mažame dalyke, tas
ištikimas ir dideliame, o kas neteisin-
gas mažame, tas neteisingas ir dide-
liame.
11 Jei nebuvote ištikimi, tvarkydami
neteisiąją Mamoną, tai kas jums pa-
tikės tikruosius turtus?
12 Ir jeigu nebuvote ištikimi su svetimu
daiktu, tai kas jums duos tai, kas jūsų?
13 Joks tarnas negali tarnauti dviems
šeimininkams, nes jis arba vieno ne-
kęs, o kitą mylės, arba prie vieno pri-
siriš, o kitą nieku vers. Negalite tar-
nauti Dievui ir Mamonai".
14 Visa tai girdėjo mėgstantys pinigus
fariziejai ir šaipėsi iš Jėzaus.
15 O Jis jiems pasakė: "Jūs žmonių
akyse dedatės teisūs, bet Dievas ma-
to jūsų širdis. Nes tai, kas žmonėse
aukštinama, Dievo akyse bjauru".
16 "Įstatymas ir pranašai – iki Jono;
nuo tada skelbiama Dievo karalystė,
ir kiekvienas į ją veržiasi.

17 Greičiau dangus ir žemė praeis, ne-
gu iš Įstatymo iškris bent vienas
brūkšnelis.
18 Kiekvienas, kuris atleidžia žmoną
ir veda kitą – svetimauja. Ir kas veda
vyro atleistąją, taip pat svetimauja".
19 "Gyveno vienas turtuolis. Jis vilkė-
jo purpuru bei ploniausia drobe ir
kasdien ištaigingai linksminosi.
20 O prie jo vartų gulėjo votimis apte-
kęs elgeta, vardu Lozorius.
21 Jis troško numarinti alkį bent tru-
piniais nuo turtuolio stalo, bet tik šu-
nys atbėgę laižydavo jo votis.
22 Ir štai elgeta mirė ir buvo angelų
nuneštas į Abraomo prieglobstį. Mi-
rė ir turtuolis ir buvo palaidotas.
23 Kentėdamas pragare, jis pakėlė
akis ir iš tolo pamatė Abraomą ir jo
prieglobstyje Lozorių.
24 Jis ėmė šaukti: 'Tėve Abraomai,
pasigailėk manęs! Atsiųsk Lozorių,
kad, suvilgęs vandenyje piršto galą,
atvėsintų man liežuvį, nes baisiai
kenčiu šioje liepsnoje'.
25 Bet Abraomas atsakė: 'Atsimink,
sūnau, kad tu gyvendamas atsiėmei
savo gėrybes, o Lozorius – tik nelai-
mes. Todėl jis susilaukė paguodos, o
tu kenti.
26 Be to, mus nuo jūsų skiria milžiniš-
ka praraja, ir niekas iš čia panorėjęs
negali nueiti pas jus, nei iš ten persi-
kelti pas mus'.
27 Tas vėl tarė: 'Tai meldžiu tave, tėve,
nusiųsk jį bent į mano tėvo namus,
28 nes aš turiu penkis brolius. Teįspė-
ja juos, kad ir jie nepatektų į šią kan-
čių vietą'.
29 Abraomas atsiliepė: 'Jie turi Mozę
bei pranašus, tegul jų klauso!'
30 O anas atsakė: 'Ne, tėve Abraomai!
Bet jei kas iš mirusiųjų nueitų pas
juos, jie atgailautų!'
31 Tačiau Abraomas tarė: 'Jeigu jie
neklauso Mozės ir pranašų, tai nepa-
tikės, jei kas ir iš numirusių prisikel-
tų' ".

17 Jėzus kalbėjo savo mokiniams:
"Papiktinimai neišvengiami, bet
vargas tam, per kurį jie ateina.
2 Jam būtų geriau, jei ant kaklo užka-
bintų girnų akmenį ir įmestų jūron,
negu jis papiktintų nors vieną iš šitų
mažutėlių.
3 Saugokitės! Jei tavo brolis nusideda
prieš tave, sudrausk jį ir, jeigu jis at-
gailauja, atleisk jam.
4 Jei jis septynis kartus per dieną tau
nusidėtų ir septynis kartus kreiptųsi į
tave, sakydamas: 'Atgailauju', – atleisk
jam".
5 Apaštalai tarė Viešpačiui: "Sustip-
rink mūsų tikėjimą".
6 O Viešpats atsakė: "Jei turėtumėte
tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, galė-
tumėte sakyti šitam šilkmedžiui: 'Iš-
sirauk ir pasisodink jūroje', – ir jis pa-
klausytų jūsų".
7 "Kas iš jūsų, turėdamas ariantį ar
ganantį vergą, jam grįžus iš lauko, sa-
kys: 'Tuojau sėsk prie stalo'?
8 Argi nesakys jam: 'Paruošk man va-
karienę. Susijuosk ir patarnauk, kol
aš valgysiu ir gersiu, o paskui tu pa-
valgysi ir atsigersi'?
9 Argi vergui dėkojama, kad jis atliko
tai, kas jam liepta? Nemanau.
10 Taigi jūs, atlikę visa, kas jums pa-
vesta, sakykite: 'Esame nenaudingi
vergai. Padarėme, ką privalėjome pa-
daryti' ".
11 Keliaujant į Jeruzalę, teko Jėzui ei-
ti tarp Samarijos ir Galilėjos.
12 Jam įeinant į vieną kaimą, Jį pasiti-
ko dešimt raupsuotų vyrų. Jie sustojo
atstu

[13] ir garsiai šaukė: "Jėzau, Mokyto-
jau, pasigailėk mūsų!"
[14] Pamatęs juos, Jis tarė: "Eikite, pa-
sirodykite kunigams!" Ir beeidami jie
pasveiko.
[15] Vienas iš jų, patyręs, kad išgijo, su-
grįžo atgal, garsiai garbindamas Die-
vą.
[16] Jis dėkodamas parpuolė Jėzui po
kojų. Tai buvo samarietis.
[17] Jėzus paklausė: "Argi ne dešimt
pasveiko? Kur dar devyni?
[18] Ar neatsirado nė vieno, kuris grįž-
tų atiduoti Dievui garbę, išskyrus šitą
svetimtautį?"
[19] Ir tarė jam: "Kelkis, eik! Tavo tikė-
jimas išgydė tave".
[20] Fariziejų paklaustas, kada ateis
Dievo karalystė, Jėzus atsakė: "Die-
vo karalystė neateina regimai.
[21] Niekas nepasakys: 'Žiūrėk, ji čia',
arba: 'Žiūrėk, ji ten!' Nes štai Dievo
karalystė yra tarp jūsų".
[22] Ir Jis tarė mokiniams: "Ateis die-
nos, kai norėsite išvysti bent vieną
Žmogaus Sūnaus dieną, ir nepama-
tysite.
[23] Jums sakys: 'Žiūrėkite čia! Žiūrė-
kite ten!'–Nesekite jais ir neikite
paskui juos.
[24] Kaip tvykstelėjęs žaibas nušviečia
viską nuo vieno dangaus pakraščio iki
kito, taip savo dieną pasirodys ir
Žmogaus Sūnus.
[25] Bet pirmiau Jis turės daug iškentė-
ti ir būti šitos kartos atmestas.
[26] Kaip buvo Nojaus dienomis, taip
bus ir Žmogaus Sūnaus dienomis.
[27] Jie valgė, gėrė, tuokėsi ir tuokė, kol
atėjo diena, kai Nojus įlipo į laivą.
Tada užėjo tvanas ir visus sunaikino.
[28] Taip pat buvo ir Loto dienomis. Jie
valgė ir gėrė, pirko ir pardavinėjo, so-
dino ir statė.
[29] O tą dieną, kada Lotas paliko So-
domą, iš dangaus krito ugnis ir siera
ir visus sunaikino.
[30] Šitaip bus ir tą dieną, kai pasirodys
Žmogaus Sūnus.
[31] Kas tą dieną bus ant stogo, o jo
daiktai viduje, tenelipa žemyn jų pasi-
imti, o kas laukuose, tenegrįžta namo.
[32] Prisiminkite Loto žmoną!
[33] Kas stengsis išgelbėti savo gyvybę,
tas ją praras, o kas ją praras, tas at-
gaivins ją.
[34] Sakau jums: tą naktį dviese miegos
vienoje lovoje, ir vienas bus paimtas,
o kitas paliktas.
[35] Dvi mals drauge, ir viena bus pa-
imta, o kita palikta.
[36] Du bus lauke, ir vienas bus paim-
tas, kitas paliktas".
[37] Tada jie atsiliepė: "O kurgi, Vieš-
patie?" Jis atsakė: "Kur tik bus lavo-
nų, ten sulėks ir maitvanagiai".

18 Jėzus pasakė jiems palygini-
mą, kaip reikia visuomet mel-
stis ir neprarasti ryžto,
[2] tardamas: "Viename mieste buvo
teisėjas, kuris nebijojo Dievo ir nesi-
drovėjo žmonių.
[3] Tame pačiame mieste gyveno našlė,
kuri vis eidavo pas jį ir prašydavo:
'Apgink mane nuo mano priešininko!'
[4] Jis kurį laiką nenorėjo, bet po to ta-
rė sau: 'Nors aš Dievo nebijau nei
žmonių nesidroviu,
[5] vis dėlto, kai šita našlė neduoda
man ramybės, apginsiu jos teises, kad
ji, vienąkart atėjusi, man akių neiš-
draskytų' ".
[6] Ir Viešpats tarė: "Įsidėmėkite, ką
pasakė tas neteisusis teisėjas.
[7] Tad nejaugi Dievas neapgins savo
išrinktųjų, kurie Jo šaukiasi dieną ir
naktį, ir dels jiems padėti?

8 Sakau jums: Jis apgins jų teises labai
greitai. Bet ar atėjęs Žmogaus Sūnus
beras žemėje tikėjimą?"
9 Tiems, kurie pasitikėjo savo teisu-
mu, o kitus niekino, Jėzus pasakė pa-
lyginimą:
10 "Du žmonės atėjo į šventyklą mels-
tis: vienas – fariziejus, o kitas – muiti-
ninkas.
11 Fariziejus stovėdamas taip sau vie-
nas meldėsi: 'Dėkoju Tau, Dieve, kad
nesu toks, kaip kiti žmonės – plėšikai,
sukčiai, svetimautojai – arba kaip šis
va muitininkas.
12 Aš pasninkauju du kartus per sa-
vaitę, duodu dešimtinę iš visko, ką
įsigyju'.
13 O muitininkas, atokiai stovėdamas,
nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik,
mušdamasis į krūtinę, maldavo: 'Die-
ve, būk gailestingas man, nusidėjė-
liui!'
14 Sakau jums: šitas nuėjo į namus
išteisintas, o ne anas. Kiekvienas,
kuris save aukština, bus pažemintas,
o kuris save žemina, bus išaukštin-
tas".
15 Jėzui atnešdavo kūdikių, kad Jis
juos paliestų. Mokiniai, tai matyda-
mi, draudė.
16 Bet Jėzus, pasišaukęs vaikučius, ta-
rė: "Leiskite mažutėliams ateiti pas
mane ir netrukdykite jiems, nes to-
kių yra Dievo karalystė.
17 Iš tiesų sakau jums: kas nepriims
Dievo karalystės kaip kūdikis, nie-
kaip neįeis į ją!"
18 Vienas valdininkas Jį paklausė:
"Gerasis Mokytojau, ką turiu dary-
ti, kad paveldėčiau amžinąjį gyveni-
mą?"
19 Jėzus jam atsakė: "Kodėl vadini
mane geru? Nė vieno nėra gero, tik
vienas Dievas.
20 Įsakymus žinai: 'Nesvetimauk, ne-
žudyk, nevok, melagingai neliudyk,
gerbk savo tėvą ir motiną' ".
21 Tas atsakė: "Viso šito laikausi nuo
savo jaunystės".
22 Tai išgirdęs, Jėzus jam tarė: "Tau
trūksta vieno dalyko: parduok visa,
ką turi, išdalink vargšams, ir turėsi
turtą danguje. Tada ateik ir sek pa-
skui mane!"
23 Tai išgirdęs, jis nusiminė, nes buvo
labai turtingas.
24 Matydamas jį nuliūdusį, Jėzus pra-
bilo: "Kaip sunkiai turintieji turtų įeis
į Dievo karalystę!
25 Lengviau kupranugariui išlįsti pro
adatos ausį, negu turtingam įeiti į
Dievo karalystę!"
26 Girdėjusieji tai paklausė: "Kas ta-
da gali būti išgelbėtas?"
27 Jis atsakė: "Kas neįmanoma žmo-
nėms, įmanoma Dievui".
28 Tada Petras tarė: "Štai mes viską
palikome ir nusekėme paskui Tave".
29 Jėzus atsakė jiems: "Iš tiesų sakau
jums: nėra nė vieno, kuris paliko na-
mus ar tėvus, ar brolius, ar žmoną, ar
vaikus dėl Dievo karalystės
30 ir kuris jau šiuo metu negautų ne-
palyginamai daugiau, o būsimajame
pasaulyje – amžinojo gyvenimo".
31 Jėzus pasišaukė dvylika ir tarė:
"Štai mes einame į Jeruzalę, ir ten
išsipildys visa, kas per pranašus para-
šyta apie Žmogaus Sūnų.
32 Jis bus atiduotas pagonims, išjuok-
tas, paniekintas ir apspjaudytas.
33 Tie nuplaks Jį ir nužudys, bet tre-
čią dieną Jis prisikels".
34 Tačiau jie nieko nesuprato; tų žo-
džių prasmė jiems liko paslėpta, ir jie
nesuvokė, kas buvo sakoma.
35 Jam artinantis prie Jericho, šalia
kelio sėdėjo neregys elgeta.

[36] Išgirdęs praeinančią minią, jis pa-
klausė, kas tai būtų.
[37] Jam atsakė, kad praeinąs Jėzus iš
Nazareto.
[38] Tada jis ėmė šaukti: "Jėzau, Dovy-
do Sūnau, pasigailėk manęs!"
[39] Ėję priekyje draudė jį, kad tylėtų,
bet tas dar garsiau šaukė: "Dovydo
Sūnau, pasigailėk manęs!"
[40] Jėzus sustojo ir liepė jį atvesti. Jam
prisiartinus, paklausė jo:
[41] "Ko nori, kad tau padaryčiau?"
[42] Šis atsakė: "Viešpatie, kad prare-
gėčiau!" Jėzus tarė: "Regėk! Tavo ti-
kėjimas išgydė tave".
[43] Tas iškart praregėjo ir nusekė pas-
kui Jį, garbindamas Dievą. Tai maty-
dami, visi žmonės šlovino Dievą.

19 Atvykęs Jėzus ėjo per Jerichą.
[2] Ir štai žmogus, vardu Zachiejus,
muitininkų viršininkas ir turtuo-
lis,
[3] troško pamatyti Jėzų, kas Jis esąs,
bet negalėjo per minią, nes buvo že-
mo ūgio.
[4] Zachiejus užbėgo priekin ir įlipo į
šilkmedį, kad galėtų Jį pamatyti, nes
Jis turėjo ten praeiti.
[5] Kai Jėzus atėjo į tą vietą, pažvelgė
aukštyn ir, pamatęs jį, tarė: "Zachie-
jau, greit lipk žemyn, nes šiandien tu-
riu apsistoti tavo namuose".
[6] Šis skubiai nulipo ir su džiaugsmu
priėmė Jį.
[7] Tai matydami, visi murmėjo: "Pas
nusidėjėlį užėjo į svečius!"
[8] O Zachiejus atsistojęs prabilo į
Viešpatį: "Štai, Viešpatie, pusę savo
turto atiduodu vargšams ir, jei ką
nors nuskriaudžiau, grąžinsiu ketur-
gubai".
[9] Jėzus tarė: "Šiandien į šiuos namus
atėjo išgelbėjimas, nes ir jis yra Ab-
raomo sūnus.
[10] Juk Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir
gelbėti, kas buvo pražuvę".
[11] Jiems klausantis, Jis tęsė ir pasakė
palyginimą. Mat Jis buvo netoli Jeru-
zalės, ir žmonės manė, jog tuojau pat
turi pasirodyti Dievo karalystė.
[12] Tad Jis kalbėjo: "Vienas aukštos
kilmės žmogus iškeliavo į tolimą šalį,
kad gautų karalystę ir sugrįžtų.
[13] Pasišaukęs dešimt savo tarnų, pa-
dalijo jiems dešimt minų ir tarė:
'Verskitės, kol sugrįšiu'.
[14] Piliečiai nekentė jo ir nusiuntė iš
paskos pasiuntinius pareikšti: 'Mes ne-
norime, kad šitas mums viešpatautų'.
[15] Gavęs karalystę, jis sugrįžo ir liepė
pašaukti tarnus, kuriems buvo davęs
pinigų, norėdamas sužinoti, kiek ku-
ris uždirbo.
[16] Atėjo pirmasis ir tarė: 'Valdove, ta-
vo mina pelnė dešimt minų'.
[17] Jis atsakė: 'Gerai, stropusis tarne!
Kadangi pasirodei ištikimas mažuose
dalykuose, tu gauni valdyti dešimtį
miestų'.
[18] Atėjo antrasis ir pareiškė: 'Valdo-
ve, tavo mina pelnė penkias minas'.
[19] Ir šitam jis pasakė: 'Tu valdyk pen-
kis miestus'.
[20] Atėjo dar vienas ir tarė: 'Valdove,
štai tavo mina, kurią laikiau suvynio-
tą į skepetą.
[21] Aš bijojau tavęs, nes esi griežtas
žmogus: imi tai, ko nepadėjai, ir pjau-
ni tai, ko nepasėjai'.
[22] Jis atsiliepė: 'Tavo paties žodžiais
teisiu tave, netikęs tarne. Tu žinojai,
kad aš griežtas žmogus: imu, ko ne-
padėjau, ir pjaunu, ko nesėjau.
[23] Tai kodėl neleidai mano pinigų
apyvarton, kad sugrįžęs išreikalau-
čiau su palūkanomis?'

[24] Šalia stovėjusiems jis tarė: 'Atimkite iš jo miną ir atiduokite tam, kuris turi dešimt minų'.
[25] Tie atsakė: 'Valdove, bet anas jau turi dešimt minų!'
[26] Jis tarė: 'Aš sakau jums: kiekvienam, kas turi, bus duota, o iš neturinčio bus atimta net ir tai, ką turi.
[27] O tuos mano priešus, nenorėjusius, kad jiems viešpataučiau, atveskite čia ir nužudykite mano akyse!' "
[28] Tai pasakęs, Jėzus visų priešakyje nukreipė žingsnius į Jeruzalę.
[29] Prisiartinęs prie Betfagės ir Betanijos, prie vadinamojo Alyvų kalno, Jis pasiuntė du mokinius,
[30] sakydamas jiems: "Eikite į priešais esantį kaimą ir įėję rasite pririštą asilaitį, kuriuo dar joks žmogus nėra jojęs. Atriškite jį ir atveskite.
[31] O jeigu kas klaustų: 'Kodėl jį atrišate?', atsakykite: 'Jo reikia Viešpačiui' ".
[32] Pasiųstieji nuėjo ir rado, kaip jiems buvo pasakyta.
[33] Atrišant asilaitį, savininkai klausė: "Kodėl atrišate asilaitį?"
[34] Tie atsakė: "Jo reikia Viešpačiui".
[35] Jie atvedė asilaitį pas Jėzų, apdengė savo apsiaustais ir užsodino Jėzų ant viršaus.
[36] Jam jojant, žmonės tiesė ant kelio savo drabužius.
[37] Besiartinant prie Alyvų kalno šlaito, visas mokinių būrys pradėjo džiaugsmingai ir garsiai šlovinti Dievą už visus stebuklus, kuriuos jie buvo regėję.
[38] Jie šaukė: " 'Palaimintas karalius, kuris ateina Viešpaties vardu!' Ramybė danguje, šlovė aukštybėse!"
[39] Kai kurie fariziejai iš minios Jam sakė: "Mokytojau, sudrausk savo mokinius!"
[40] Jis jiems atsakė: "Sakau jums, jei šie tylės – akmenys šauks!"
[41] Prisiartinęs prie Jeruzalės ir išvydęs miestą, Jėzus verkė dėl jo ir sakė:
[42] "O kad tu nors šiandien suprastum, kas tau atneša ramybę! Deja, tai paslėpta nuo tavo akių.
[43] Tu sulauksi dienų, kai tavo priešai apjuos tave pylimu, apguls iš visų pusių ir suspaus tave;
[44] jie parblokš ant žemės tave ir tavo vaikus ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto".
[45] Įėjęs į šventyklą, Jis pradėjo varyti laukan parduodančius ir perkančius.
[46] Jis sakė jiems: "Parašyta: 'Mano namai yra maldos namai', o jūs pavertėte juos 'plėšikų lindyne' ".
[47] Ir Jis kasdien mokė šventykloje. O aukštieji kunigai ir Rašto žinovai bei tautos vyresnieji troško Jį pražudyti,
[48] tačiau neišmanė, ką galėtų padaryti, nes visi žmonės apgulę Jį klausėsi.

20 Vieną iš tų dienų Jėzui mokant žmones šventykloje ir skelbiant Evangeliją, atėjo aukštųjų kunigų ir Rašto žinovų su vyresniaisiais
[2] ir klausė Jį: "Pasakyk mums, kokią teisę turi taip daryti? Kas Tau davė šitą valdžią?"
[3] Jis jiems tarė: "Aš irgi paklausiu jus vieno dalyko, ir atsakykite man:
[4] ar Jono krikštas buvo iš dangaus, ar iš žmonių?"
[5] Jie svarstė tarpusavyje: "Jei pasakysime – iš dangaus, Jis mus klaus: 'Tai kodėl juo netikėjote?'
[6] O jei sakysime – iš žmonių, visa minia užmėtys mus akmenimis, nes žmonės įsitikinę, kad Jonas buvo pranašas".
[7] Ir jie atsakė, kad nežino iš kur.

[8] Tada Jėzus jiems tarė: "Tai ir Aš
jums nesakysiu, kokia valdžia tai da-
rau".
[9] Jis pradėjo pasakoti žmonėms tokį
palyginimą: "Vienas žmogus pasodi-
no vynuogyną, išnuomojo jį vyninin-
kams ir ilgesniam laikui iškeliavo sve-
tur.
[10] Atėjus metui, jis nusiuntė pas vyni-
ninkus tarną, kad tie jam duotų vy-
nuogyno derliaus dalį. Tačiau vyni-
ninkai sumušė jį ir paleido tuščiomis.
[11] Jis vėl nusiuntė kitą tarną, bet ir tą
jie sumušė, išjuokė ir paleido jį tuš-
čiomis.
[12] Tuomet jis pasiuntė dar trečią, bet
jie ir šitą sužeidę išvarė.
[13] Tada vynuogyno šeimininkas tarė:
'Ką man daryti? Pasiųsiu savo myli-
mąjį sūnų, gal pamatę jie gerbs jį?'
[14] Bet, išvydę sūnų, vynininkai ėmė
tartis tarpusavyje: 'Tai paveldėtojas.
Užmuškime jį, kad mums atitektų pa-
likimas'.
[15] Jie išmetė jį iš vynuogyno ir nužu-
dė. Ką gi su jais darys vynuogyno sa-
vininkas?
[16] Jis ateis ir išžudys tuos vynininkus,
o vynuogyną atiduos kitiems". Tai gir-
dėjusieji tarė: "Tenebūna šitaip!"
[17] Bet Jėzus, pažvelgęs į juos, paklau-
sė: "O ką reiškia Rašto posakis: 'Ak-
muo, kurį statytojai atmetė, tapo ker-
tiniu akmeniu?'
[18] Kas tiktai kris ant šito akmens, su-
duš, o ant ko tas akmuo užgrius, tą
sutriuškins".
[19] Aukštieji kunigai ir Rašto žinovai
norėjo dar tą pačią valandą Jį suimti,
bet bijojo žmonių. Mat jie suprato,
kad šis palyginimas buvo jiems taiko-
mas.
[20] Jie patys atidžiai Jėzų stebėjo ir
siuntinėjo šnipus, apsimetančius tei-
suoliais, kad, nutvėrę kokį Jo žodį,
galėtų Jį atiduoti valdytojui nuteisti
ir nubausti.
[21] Taigi jie klausė Jį: "Mokytojau, mes
žinome, kad Tu kalbi ir mokai teisin-
gai. Tu neatsižvelgi į asmenis, bet mo-
kai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa.
[22] Ar reikia mums mokėti ciesoriui
mokesčius, ar ne?"
[23] Suprasdamas jų klastą, Jis tarė
jiems: "Kodėl spendžiate man pink-
les?
[24] Parodykite man denarą. Kieno at-
vaizdas ir įrašas jame?" Jie atsakė:
"Ciesoriaus".
[25] Tada Jis jiems tarė: "Kas ciesoriaus,
atiduokite ciesoriui, o kas Dievo –
Dievui".
[26] Taip jie nesugebėjo žmonių aki-
vaizdoje sugauti Jo kalboje. Stebėda-
miesi Jo atsakymu, jie nutilo.
[27] Pas Jį atėjo sadukiejų, kurie neigia
mirusiųjų prisikėlimą, ir paklausė:
[28] "Mokytojau, Mozė mums parašė:
jei kieno brolis, turėdamas žmoną,
mirtų bevaikis, tada jo brolis tegul ve-
da jo žmoną ir pažadina savo broliui
palikuonių.
[29] Taigi buvo septyni broliai. Pirmasis
vedė žmoną ir mirė bevaikis.
[30] Ją vedė antrasis ir taip pat mirė be-
vaikis.
[31] Paskui ją vedė trečiasis ir paeiliui
visi septyni, ir jie mirė, nepalikdami
vaikų.
[32] Po jų visų numirė ir ta moteris.
[33] Kurio gi žmona ji bus prisikėlime?
Juk ji buvo visų septynių žmona!"
[34] Jėzus jiems atsakė: "Šio pasaulio
vaikai veda ir teka,
[35] o kurie pasirodys verti pasiekti aną
pasaulį ir mirusiųjų prisikėlimą, tie
neves ir netekės.
[36] Jie taip pat nebegalės ir mirti, nes,

būdami prisikėlimo vaikai, bus lygūs angelams ir bus Dievo vaikai.

37 O kad mirusieji prisikels, nurodė ir Mozė pasakojime apie krūmą, kur jis Viešpatį vadina 'Abraomo Dievu, Izaoko Dievu ir Jokūbo Dievu'.

38 Taigi Dievas nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų, nes visi Jam gyvena".

39 Tada kai kurie Rašto žinovai atsiliepė: "Mokytojau, Tu gerai pasakei!"

40 Ir daugiau jie nedrįso nieko Jo klausti.

41 Jis paklausė jų: "Kodėl sakoma, jog Kristus esąs Dovydo Sūnus?

42 Juk pats Dovydas Psalmių knygoje sako: 'Viešpats tarė mano Viešpačiui: sėskis mano dešinėje,

43 kol patiesiu Tavo priešus tarsi pakojį po Tavo kojų'.

44 Taigi Dovydas vadina Jį Viešpačiu, – kaip tada Jis gali būti jo Sūnus?"

45 Visiems žmonėms girdint, Jėzus tarė savo mokiniams:

46 "Saugokitės Rašto žinovų, kurie mėgsta vaikščioti ilgais drabužiais, būti sveikinami aikštėse, užimti pirmuosius krėslus sinagogose bei garbės vietas pokyliuose.

47 Jie suryja našlių namus ir dedasi kalbą ilgas maldas. Jie gaus dar didesnį pasmerkimą".

21 Pažvelgęs Jis pamatė turtinguosius, dedančius savo dovanas į iždinę.

2 Jis pamatė ir vieną beturtę našlę, kuri įmetė du smulkius pinigėlius.

3 Ir Jis tarė: "Iš tiesų sakau jums, ši beturtė našlė įmetė daugiau už visus.

4 Nes anie visi iš savo pertekliaus aukojo dovanų Dievui, o ji iš savo nepritekliaus įmetė viską, ką turėjo pragyvenimui".

5 Kai kuriems kalbant apie šventyklą, kad ji išpuošta gražiais akmenimis bei dovanomis, Jėzus prabilo:

6 "Ateis dienos, kai iš to, ką matote, neliks akmens ant akmens, viskas bus išgriauta".

7 Jie paklausė: "Mokytojau, kada tai įvyks? Ir koks bus ženklas, kai visa tai pradės pildytis?"

8 Jis pasakė: "Žiūrėkite, kad nebūtumėte suklaidinti, nes daugelis ateis mano vardu, ir sakys: 'Tai Aš!' ir: 'Atėjo metas!' Neikite paskui juos!

9 O kai išgirsite apie karus ir maištus, nenusigąskite, nes visa tai turi pirmiau įvykti, bet dar negreit galas".

10 Ir dar jiems sakė: "Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę.

11 Įvairiose vietose bus didelių žemės drebėjimų, badmečių, marų, bus baisių įvykių ir didelių ženklų iš dangaus.

12 Bet prieš tai jie pakels prieš jus rankas ir dėl mano vardo jus persekios, tempdami į sinagogas ir kalėjimus, ves pas karalius ir valdytojus.

13 Tai bus jums proga liudyti.

14 Taigi įsidėkite sau į širdis iš anksto negalvoti, kaip ginsitės,

15 nes Aš jums duosiu tokios iškalbos ir išminties, kad nė vienas jūsų priešininkas negalės nei atsispirti, nei prieštarauti.

16 Jus išdavinės tėvai, broliai, giminės ir draugai; kai kuriuos iš jūsų jie žudys.

17 Būsite visų nekenčiami dėl mano vardo.

18 Tačiau nė plaukas nuo jūsų galvos nenukris.

19 Savo ištverme išlaikykite savo sielas".

20 "Kai pamatysite Jeruzalę supamą kariuomenės, žinokite, jog prisiartino jos sunaikinimas.

[21] Tada, kas bus Judėjoje, tebėga į
kalnus, kas mieste – teišeina iš jo, kas
apylinkėse – tenegrįžta.
[22] Nes tai bus bausmės dienos, kad
išsipildytų visa, kas parašyta.
[23] Vargas nėščioms ir žindančioms to-
mis dienomis! Nes baisi nelaimė ir
rūstybė ištiks šitą tautą.
[24] Žmonės kris nuo kalavijo ašmenų
ir bus išvaryti nelaisvėn į visas tautas,
o Jeruzalę mindžios pagonys, kol
baigsis pagonių laikai".
[25] "Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir
žvaigždėse, o žemėje blaškysis siel-
varto slegiamos tautos, jūrai baisiai
šniokščiant ir šėlstant.
[26] Žmonės sustings iš baimės, lauk-
dami to, kas turės ištikti pasaulį, nes
dangaus galybės bus sudrebintos.
[27] Tada jie išvys Žmogaus Sūnų, atei-
nantį debesyje su jėga ir didžia šlove.
[28] Kai tai prasidės, atsitieskite ir pa-
kelkite galvas, nes artėja jūsų atpirki-
mas".
[29] Ir Jis jiems pasakė palyginimą:
"Stebėkite figmedį bei visus kitus
medžius.
[30] Kai jie ima sprogti, jūs patys mato-
te ir žinote, kad vasara jau arti.
[31] Taip pat pamatę visa tai vykstant,
žinokite, kad arti yra Dievo karalys-
tė.
[32] Iš tiesų sakau jums: ši karta nepra-
eis, iki visa tai įvyks.
[33] Dangus ir žemė praeis, o mano žo-
džiai nepraeis.
[34] Saugokitės, kad jūsų širdys nebūtų
apsunkintos nesaikingumo, girtavimo
ir gyvenimo rūpesčių, kad toji diena
neužklupų jūsų netikėtai.
[35] It žabangai ji užgrius visus žemės
gyventojus.
[36] Todėl visą laiką budėkite ir melski-
tės, kad būtumėt palaikyti vertais iš-
vengti visko, kas įvyks, ir stoti prieš
Žmogaus Sūnų".
[37] Taip Jėzus dienomis mokydavo
šventykloje, o naktis praleisdavo va-
dinamajame Alyvų kalne.
[38] Ir nuo ankstyvo ryto visi žmonės
rinkdavosi Jo pasiklausyti šventykloje.

22 Artėjo Neraugintos duonos
šventė, vadinama Pascha.
[2] Aukštieji kunigai ir Rašto žinovai
ieškojo būdo nužudyti Jėzų, nes bijo-
jo žmonių.
[3] O šėtonas įėjo į Judą, vadinamą Is-
karijotu, vieną iš dvylikos.
[4] Tas nuėjęs tarėsi su aukštaisiais ku-
nigais ir sargybos viršininkais, kaip Jį
išduoti.
[5] Šie apsidžiaugė ir sutarė duoti jam
pinigų.
[6] Judas pažadėjo ir ieškojo progos iš-
duoti jiems Jėzų, miniai nematant.
[7] Atėjo Neraugintos duonos diena,
kada reikėjo pjauti Paschos avinėlį.
[8] Jėzus pasiuntė Petrą ir Joną, liepda-
mas: "Eikite ir paruoškite mums val-
gyti Paschą".
[9] Jie paklausė: "Kur nori, kad paruoš-
tume?"
[10] Jis atsakė: "Štai jums įeinant į mie-
stą, jus pasitiks žmogus, vandens ąso-
čiu nešinas. Sekite paskui jį iki tų na-
mų, į kuriuos jis įeis,
[11] ir sakykite namų šeimininkui: 'Mo-
kytojas liepė paklausti: Kur svečių
kambarys, kuriame galėčiau su mo-
kiniais valgyti Paschą?'
[12] Jis parodys jums didelį apstatytą
aukštutinį kambarį. Ten ir paruoški-
te".
[13] Nuėję jie rado viską, kaip Jis sakė,
ir paruošė Paschą.
[14] Atėjus metui, Jis sėdo prie stalo, ir
dvylika apaštalų drauge su Juo.

[15] Ir Jis tarė jiems: "Trokšte troškau
valgyti su jumis šią Paschą prieš ken-
tėdamas.
[16] Sakau jums, nuo šiol daugiau jos
nebevalgysiu, kol ji išsipildys Dievo
karalystėje".
[17] Paėmęs taurę, Jis padėkojo ir tarė:
"Imkite ir dalykitės.
[18] Sakau jums: Aš nebegersiu vynme-
džio vaisiaus, kol ateis Dievo kara-
lystė".
[19] Ir, paėmęs duoną, Jis padėkojo, lau-
žė ją ir davė jiems, sakydamas: "Tai
yra mano kūnas, kuris už jus ati-
duodamas. Tai darykite mano atmi-
nimui".
[20] Lygiai taip po vakarienės Jis paėmė
taurę, sakydamas: "Ši taurė yra Nau-
joji Sandora mano kraujyje, kuris už
jus išliejamas.
[21] Bet štai mano išdavėjo ranka yra
kartu su manąja ant stalo.
[22] Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip
Jam paskirta, bet vargas tam žmogui,
kuris Jį išduoda!"
[23] Tada jie pradėjo klausinėti vienas
kito, kas gi iš jų yra tas, kuris tai pa-
darys.
[24] Tarp jų taip pat kilo ginčas, kuris iš
jų turėtų būti laikomas didžiausiu.
[25] Bet Jėzus jiems pasakė: "Pagonių
karaliai viešpatauja jiems ir tie, kurie
juos valdo, vadinami geradariais.
[26] Jūs taip nedarykite. Kas didžiausias
tarp jūsų, tebūnie tarsi mažiausias, o
vadovaujantis tebūnie kaip tarnas.
[27] Katras yra didesnis – kuris sėdi už
stalo ar kuris jam patarnauja? Argi
ne tas, kuris sėdi? O Aš tarp jūsų esu
kaip tas, kuris patarnauja.
[28] Jūs ištvėrėte su manimi mano iš-
bandymuose,
[29] todėl Aš jums skiriu valdyti kara-
lystę, kaip ir man yra skyręs Tėvas,
[30] kad mano karalystėje jūs valgytu-
mėte ir gertumėte už mano stalo ir
sėdėtumėte sostuose, teisdami dvyli-
ka Izraelio giminių".
[31] Ir Viešpats tarė: "Simonai, Simo-
nai! Štai šėtonas prašė persijoti jus
tarsi kviečius.
[32] Bet Aš meldžiau už tave, kad tavo
tikėjimas nepalūžtų, ir tu atsivertęs
stiprink savo brolius!"
[33] Petras atsiliepė: "Viešpatie, aš pa-
siruošęs kartu su Tavimi eiti ir į kalė-
jimą, ir į mirtį!"
[34] Bet Jėzus atsakė: "Sakau tau, Petrai:
dar šiandien, gaidžiui nepragydus, tu
tris kartus išsiginsi, kad mane pažįsti".
[35] Jis paklausė juos: "Ar jums ko nors
trūko, kai buvau jus išsiuntęs be pini-
ginės, be krepšio ir be sandalų?" Jie
atsakė: "Nieko".
[36] Tada Jis jiems tarė: "Dabar, kas tu-
ri piniginę, tepasiima ją, taip pat ir
krepšį, o kas neturi kalavijo, tepar-
duoda apsiaustą ir tenusiperka.
[37] Sakau jums, manyje privalo išsipil-
dyti, kas parašyta: 'Jis buvo priskaity-
tas prie piktadarių'; tai, kas man nu-
statyta, jau eina į pabaigą".
[38] Jie tarė: "Viešpatie, štai čia du ka-
lavijai!" Jis atsakė: "Gana!"
[39] Išėjęs iš ten, Jis, kaip buvo pratęs,
pasuko į Alyvų kalną. Paskui Jį nuėjo
ir mokiniai.
[40] Atėjus į vietą, Jis tarė jiems: "Mels-
kitės, kad nepakliūtumėte į pagundy-
mą!"
[41] Ir Jis atsitolino nuo jų maždaug per
akmens metimą ir atsiklaupęs ėmė
melstis:
[42] "Tėve, jei nori, atimk šitą taurę
nuo manęs, tačiau tebūna ne mano,
bet Tavo valia!"
[43] Jam pasirodė iš dangaus angelas ir
Jį sustiprino.

44 Vidinės kovos draskomas, Jis dar
karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasi-
darė tarsi tiršto kraujo lašai, varvan-
tys žemėn.
45 Atsikėlęs po maldos, Jis atėjo pas
mokinius ir rado juos iš sielvarto už-
migusius.
46 Jis tarė jiems: "Kodėl miegate?
Kelkitės ir melskitės, kad nepakliū-
tumėte į pagundymą!"
47 Jam dar tebekalbant, štai pasirodė
minia, o priekyje – vienas iš dvylikos,
vadinamas Judu. Jis priėjo prie Jė-
zaus Jo pabučiuoti.
48 Jėzus jam tarė: "Judai, pabučiavi-
mu išduodi Žmogaus Sūnų?"
49 Esantieji su Juo, matydami, kas
bus, paklausė: "Viešpatie, gal mums
kirsti kalaviju?"
50 Vienas iš jų smogė vyriausiojo kuni-
go tarnui ir nukirto jam dešinę ausį.
51 Bet Jėzus sudraudė: "Liaukitės!
Užteks!" Ir palietęs tarno ausį, išgy-
dė jį.
52 Atėjusiems aukštiesiems kunigams,
šventyklos apsaugos viršininkams ir
vyresniesiems Jis pasakė: "Kaip prieš
plėšiką išėjote prieš mane su kalavi-
jais ir vėzdais.
53 Kai buvau kasdien su jumis šven-
tykloje, jūs nepakėlėte prieš mane
rankos. Bet ši valanda jūsų, tamsos
valdžia".
54 Suėmę Jėzų, jie nusivedė Jį ir atve-
dė į vyriausiojo kunigo namus. Petras
sekė iš tolo.
55 Susikūrę ugnį kiemo viduryje, jie
susėdo. Petras atsisėdo kartu.
56 Viena tarnaitė, pamačiusi jį sėdintį
prieš šviesą, įsižiūrėjo ir tarė: "Ir ši-
tas buvo kartu su Juo".
57 Bet jis išsigynė, sakydamas: "Mote-
rie, nepažįstu Jo!"
58 Truputį vėliau kažkas kitas, jį pa-
matęs, tarė: "Ir tu esi iš jų". Petras
atsakė: "Ne, žmogau, nesu!"
59 Maždaug po valandos dar vienas
ėmė tvirtinti, sakydamas: "Tikrai ši-
tas buvo su Juo! Juk jis galilėjietis!"
60 Petras atsakė: "Žmogau, aš nesu-
prantu, ką tu sakai". Ir tuoj pat, dar
jam kalbant, pragydo gaidys.
61 Tada Viešpats atsigręžęs pažvelgė į
Petrą. Ir Petras atsiminė Viešpaties
žodį, kaip Jis buvo jam pasakęs: "Dar
gaidžiui nepragydus, tu tris kartus
manęs išsiginsi".
62 Petras išėjo laukan ir karčiai pra-
virko.
63 Jėzų saugantys vyrai tyčiojosi iš Jo
ir mušė.
64 Uždengę akis, jie daužė Jam per
veidą ir klausinėjo: "Pranašauk, kas
Tave užgavo!"
65 Ir visaip kitaip jam piktžodžiavo.
66 Rytui išaušus, susirinko tautos vy-
resnieji, aukštieji kunigai ir Rašto ži-
novai. Jie atvedė Jėzų į savo sinedrio-
ną ir sakė:
67 "Jei Tu Kristus, tai prisipažink
mums!" Jėzus atsiliepė: "Jeigu jums
ir pasakysiu, vis tiek netikėsite,
68 o jei paklausiu, man neatsakysite ir
nepaleisite.
69 Tačiau nuo šio meto Žmogaus Sū-
nus sėdės Dievo Galybės dešinėje".
70 Tuomet jie visi klausė: "Tai Tu esi
Dievo Sūnus?" Jis atsakė: "Taip yra
kaip sakote: Aš Esu!"
71 Tada jie tarė: "Kam dar mums liu-
dijimas?! Juk mes girdėjome iš Jo
paties lūpų!"

23 Visas jų būrys pakilo ir nusi-
vedė Jėzų pas Pilotą.
2 Ten jie ėmė Jį kaltinti, sakydami:
"Mes nustatėme, kad šitas kiršina
tautą ir draudžia mokėti ciesoriui

mokesčius, tvirtindamas esąs Kristus
ir karalius".
3 Pilotas Jį paklausė: "Ar Tu esi žydų
karalius?" Jėzus atsakė: "Taip yra,
kaip sakai".
4 Pilotas tarė aukštiesiems kunigams
ir miniai: "Aš nerandu šitame žmo-
guje jokios kaltės".
5 Bet jie visi atkakliai tvirtino: "Jis
kursto tautą, mokydamas visoje Judė-
joje, pradedant nuo Galilėjos iki čia".
6 Pilotas, išgirdęs minint Galilėją, pa-
klausė, ar tas žmogus galilėjietis.
7 Sužinojęs, kad Jėzus iš Erodo val-
dų, nusiuntė Jį pas Erodą, kuris irgi
buvo tomis dienomis Jeruzalėje.
8 Erodas, išvydęs Jėzų, labai apsi-
džiaugė. Mat jis jau anksčiau troško
Jį pamatyti, nes buvo daug apie Jį gir-
dėjęs, ir tikėjosi išvysiąs Jį darant ko-
kį nors stebuklą.
9 Jis pateikė Jėzui daug klausimų, bet
Jis jam neatsakinėjo.
10 Tuo tarpu aukštieji kunigai ir Raš-
to žinovai apstoję be paliovos Jį kal-
tino.
11 Tada Erodas su savo kariais Jėzų
paniekino ir išjuokė. Po to aprengė
Jį šviesiu drabužiu ir pasiuntė atgal
Pilotui.
12 Tą dieną Erodas ir Pilotas tapo
draugais, o seniau jie pykosi.
13 Pilotas, sušaukęs aukštuosius kuni-
gus, vyresniuosius ir minią,
14 pasakė jiems: "Jūs atvedėte man ši-
tą žmogų, kaltindami Jį tautos kur-
stymu. Bet aš, Jį apklausęs jūsų aki-
vaizdoje, neradau nė vienos Jam pri-
metamos kaltės;
15 taip pat ir Erodas, nes aš buvau
nusiuntęs jus pas jį. Taigi Jis nėra pa-
daręs nieko, kas būtų verta mirties
bausmės.
16 Aš tad Jį nuplakdinsiu ir paleisiu".
17 Mat per šventę Pilotas turėjo pa-
leisti jiems vieną kalinį.
18 Tada jie visi kartu ėmė šaukti:
"Mirtis šitam! Paleisk mums Bara-
bą!"
19 Barabas buvo pasodintas į kalėjimą
už kažkokį maištą mieste ir žmogžu-
dystę.
20 Norėdamas paleisti Jėzų, Pilotas vėl
kreipėsi į juos,
21 bet jie nesiliovė šaukę: "Nukry-
žiuok Jį! Nukryžiuok!"
22 Jis trečią kartą prabilo į juos: "Ką
bloga Jis padarė? Aš Jame nerandu
nieko, už ką vertėtų bausti mirtimi.
Taigi nuplakdinsiu Jį ir paleisiu".
23 Tačiau jie, garsiai šaukdami, nesi-
liovė reikalauti, kad Jis būtų nukry-
žiuotas, ir jų bei aukštųjų kunigų
šauksmas paėmė viršų.
24 Tuomet Pilotas nusprendė paten-
kinti jų reikalavimą.
25 Jis paleido jiems įkalintąjį už maiš-
tą ir žmogžudystę, kaip jie prašė, o
Jėzų atidavė jų valiai.
26 Vesdami Jį, jie sulaikė Kirėnės gy-
ventoją Simoną, grįžtantį iš laukų, ir
uždėjo jam ant pečių kryžių, kad neš-
tų jį paskui Jėzų.
27 Jį lydėjo didelė minia ir daug mote-
rų, kurios raudojo ir aimanavo dėl Jo.
28 Atsigręžęs į jas, Jėzus tarė: "Jeru-
zalės dukros! Verkite ne dėl manęs,
bet dėl savęs ir savo vaikų!
29 Nes štai ateina dienos, kai sakys:
'Palaimintos nevaisingosios! Palaimin-
tos įsčios, kurios negimdė, ir krūtys,
kurios nežindė!'
30 Tada sakys kalnams: 'Griūkite ant
mūsų!' ir kalvoms: 'Pridenkite mus!'
31 Jeigu šitaip daro žaliam medžiui,
tai kas gi laukia sauso?"
32 Kartu su Juo buvo vedami žudyti
du nusikaltėliai.

[33] Atėję į vietą, kuri vadinasi "Kau-
kolė", jie nukryžiavo Jį ir du piktada-
rius – vieną iš dešinės, antrą iš kairės.
[34] Jėzus tarė: "Tėve, atleisk jiems, nes
jie nežino, ką daro". O jie, mesdami
burtą, pasidalijo Jo drabužius.
[35] Žmonės stovėjo ir žiūrėjo. Vyres-
nieji kartu su kitais šaipydamiesi kal-
bėjo: "Kitus išgelbėdavo – tegul pats
išsigelbsti, jei Jis – Kristus, Dievo iš-
rinktasis!"
[36] Iš Jo tyčiojosi ir kareiviai, prieida-
mi, paduodami Jam rūgštaus vyno
[37] ir sakydami: "Jei Tu žydų kara-
lius – išgelbėk save!"
[38] Viršum Jo buvo užrašas graikų, lo-
tynų ir hebrajų kalbomis: "Šitas yra
žydų karalius".
[39] Vienas iš nukryžiuotųjų nusikaltė-
lių piktžodžiavo Jam: "Jei Tu esi Kris-
tus, išgelbėk save ir mus!"
[40] Antrasis sudraudė jį: "Ir Dievo tu
nebijai, pats būdamas taip pat nuteis-
tas!
[41] Mudu teisingai gavome, ko verti
mūsų darbai, o šitas nieko blogo ne-
padarė".
[42] Ir jis tarė Jėzui: "Viešpatie, prisi-
mink mane, kai ateisi į savo karalys-
tę".
[43] Jėzus jam atsakė: "Iš tiesų sakau
tau: šiandien su manimi būsi rojuje".
[44] Buvo apie šeštą valandą, kai visoje
šalyje pasidarė tamsu, ir taip buvo iki
devintos valandos.
[45] Saulė užtemo, ir šventyklos uždan-
ga perplyšo pusiau.
[46] Jėzus garsiu balsu sušuko: "Tėve, 'į
Tavo rankas pavedu savo dvasią' ". Ir
tai pasakęs, atidavė dvasią.
[47] Šimtininkas, matydamas, kas įvyko,
ėmė garbinti Dievą ir tarė: "Iš tiesų
šitas žmogus buvo teisusis!"
[48] Ir visa minia, susirinkusi pažiūrėti
reginio ir pamačiusi, kas įvyko, skir-
stėsi, mušdamasi į krūtinę.
[49] Visi Jėzaus pažįstami ir moterys, Jį
atlydėjusios iš Galilėjos, stovėjo ato-
kiau ir viską matė.
[50] Ir štai atėjo vienas vyras, vardu Juo-
zapas, teismo tarybos narys, geras ir
teisus žmogus,
[51] kilęs iš žydų miesto Arimatėjos. Jis
nesutiko su tarybos sprendimu ir po-
elgiu. Jis irgi laukė Dievo karalystės.
[52] Taigi Juozapas nuėjo pas Pilotą ir
paprašė Jėzaus kūno.
[53] Nuėmęs Jį nuo kryžiaus, įvyniojo į
drobulę ir paguldė uoloje iškaltame
kape, kuriame dar niekas nebuvo lai-
dotas.
[54] Tai buvo Prisirengimo diena, jau
beprasidedant sabatui.
[55] Moterys, kurios buvo atėjusios su
Jėzumi iš Galilėjos, atsekė iš paskos,
stebėjo kapą ir matė, kaip buvo pa-
guldytas Jo kūnas.
[56] Sugrįžusios jos paruošė kvepalų ir
tepalų, o per sabatą ilsėjosi, kaip rei-
kalavo Įstatymas.

24 Pirmąją savaitės dieną, vos
brėkštant, jos atėjo prie ka-
po, nešdamos paruoštus tepalus.
[2] Jos rado akmenį nuritintą nuo ka-
po,
[3] o įėjusios vidun, neberado Viešpa-
ties Jėzaus kūno.
[4] Moterys apstulbo ir nežinojo, ką da-
ryti. Ir štai prie jų atsirado du vyrai
spindinčiais drabužiais.
[5] Jos išsigando ir nuleido akis, o tie
vyrai tarė: "Kam ieškote gyvojo tarp
mirusiųjų?
[6] Nėra Jo čia, Jis prisikėlė! Atsimin-
kite, ką Jis jums sakė, būdamas dar
Galilėjoje:
[7] 'Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas

į nusidėjėlių rankas ir nukryžiuotas,
o trečią dieną prisikelti!' "
8 Tuomet jos prisiminė Jėzaus žodžius
9 ir, sugrįžusios nuo kapo, viską pranešė vienuolikai ir visiems kitiems.
10 Tai buvo Marija Magdalietė, Joana, Jokūbo motina Marija ir kitos su jomis, kurios papasakojo tai apaštalams.
11 Jų žodžiai jiems pasirodė esą tuščios šnekos, ir jie moterimis nepatikėjo.
12 Vis dėlto Petras pakilęs nubėgo prie kapo ir pasilenkęs pamatė tiktai drobules. Jis grįžo atgal, labai stebėdamasis tuo, kas atsitiko.
13 Ir štai du iš jų tą pačią dieną keliavo į kaimą už šešiasdešimties stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu.
14 Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius.
15 Jiems taip besikalbant ir besvarstant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo kartu.
16 Jų akys buvo uždengtos, ir jie Jo neatpažino.
17 O Jis paklausė jų: "Apie ką kalbatės, eidami nuliūdę?"
18 Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė Jam: "Nejaugi Tu esi vienintelis ateivis Jeruzalėje ir nežinai, kas joje šiomis dienomis atsitiko?"
19 Jėzus paklausė: "O kas gi?" Jie tarė Jam: "Su Jėzumi iš Nazareto, kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse.
20 Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai Jį pasmerkė mirti ir nukryžiavo.
21 O mes vylėmės, kad Jis yra Tas, kuris atpirks Izraelį. Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko.
22 Be to, kai kurios mūsiškės moterys mus labai nustebino. Anksti rytą jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo
23 ir nerado Jo kūno. Jos sugrįžo ir papasakojo regėjusios angelus, kurie sakę Jį esant gyvą.
24 Kai kurie iš mūsiškių buvo nuėję prie kapo ir rado viską, kaip moterys sakė, bet Jo paties nematė".
25 Tada Jis jiems tarė: "O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai!
26 Argi ne taip turėjo Kristus kentėti ir įeiti į savo šlovę?"
27 Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, Jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie Jį pasakyta.
28 Jie prisiartino prie kaimo, į kurį keliavo, ir Jis dėjosi einąs toliau.
29 Bet jie sulaikė Jį, sakydami: "Pasilik su mumis! Vakaras arti, diena jau baigiasi". Jis užsuko ir pasiliko su jais.
30 Atsisėdęs su jais prie stalo, paėmė duoną, laimino, laužė ir davė jiems.
31 Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet Jis pranyko jiems iš akių.
32 O jie kalbėjo: "Argi mūsų širdys nedegė, kai Jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?"
33 Jie tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten jie rado susirinkusius vienuolika ir kitus su jais,
34 kurie tvirtino: "Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui!"
35 O jie papasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino Jėzų, kai Jis laužė duoną.
36 Jiems apie tai bekalbant, Jis pats atsirado tarp jų ir tarė: "Ramybė jums!"
37 Sutrikę ir išsigandę, jie tarėsi matą dvasią.
38 O Jis paklausė: "Ko taip sutrikote? Kodėl jūsų širdyse kyla abejonės?
39 Pasižiūrėkite į mano rankas ir kojas. Juk tai Aš pats! Palieskite mane ir įsitikinsite: dvasia juk neturi kūno

nei kaulų, kaip matote mane turint".
40 Tai taręs, Jis parodė jiems rankas ir
kojas.
41 Jiems iš džiaugsmo vis dar netikint
ir stebintis, Jėzus paklausė: "Ar turi-
te čia ko nors valgyti?"
42 Jie padavė Jam gabalą keptos žu-
vies ir korį medaus.
43 Jis paėmė ir valgė jų akyse.
44 Paskui Jėzus jiems tarė: "Ar ne to-
kie buvo mano žodžiai, kuriuos jums
kalbėjau dar būdamas su jumis: turi
išsipildyti visa, kas parašyta apie ma-
ne Mozės Įstatyme, Pranašuose ir
Psalmėse".
45 Tada Jis atvėrė jiems protą, kad jie
suprastų Raštus,
46 ir pasakė: "Parašyta, kad Kristus
kentės ir trečią dieną prisikels iš nu-
mirusių
47 ir, pradedant nuo Jeruzalės, Jo var-
du visoms tautoms bus skelbiama at-
gaila ir nuodėmių atleidimas.
48 Jūs esate šių dalykų liudytojai.
49 Ir štai Aš atsiųsiu jums savo Tėvo
pažadą. Jūs pasilikite Jeruzalės mies-
te, kol būsite apgaubti jėga iš aukšty-
bių".
50 Jėzus nusivedė juos iki Betanijos ir,
iškėlęs rankas, palaimino juos.
51 Laimindamas Jis atsiskyrė nuo jų ir
buvo paimtas į dangų.
52 Jie pagarbino Jį ir, didelio džiaugs-
mo kupini, sugrįžo į Jeruzalę.
53 Jie nuolat buvo šventykloje ir šlovi-
no bei laimino Dievą. Amen.

EVANGELIJA PAGAL JONĄ

1 Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis
buvo pas Dievą, ir Dievas buvo
Žodis.
2 Jis pradžioje buvo pas Dievą.
3 Visa per Jį atsirado, ir be Jo neatsi-
rado nieko, kas yra atsiradę.
4 Jame buvo gyvybė, ir gyvybė buvo
žmonių šviesa.
5 Šviesa šviečia tamsoje, ir tamsa jos
neužgožė.
6 Buvo Dievo siųstas žmogus, vardu
Jonas.
7 Jis atėjo kaip liudytojas, kad paliu-
dytų apie šviesą ir kad visi per jį įti-
kėtų.
8 Jis nebuvo šviesa, bet atėjo liudyti
apie šviesą.
9 Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia
kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį.
10 Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per Jį
atsirado, bet pasaulis Jo nepažino.
11 Jis atėjo pas savuosius, ir savieji Jo
nepriėmė.
12 Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė
galią tapti Dievo vaikais – tiems, ku-
rie tiki Jo vardą,
13 kurie ne iš kraujo, ne iš kūno norų
ir ne iš vyro norų, bet iš Dievo gimę.
14 Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp
mūsų; mes regėjome Jo šlovę – šlovę
Tėvo viengimio, pilno malonės ir tie-
sos.
15 Jonas apie Jį liudija ir šaukia: "Čia
Tas, apie kurį kalbėjau: Tas, kuris ei-
na paskui mane, pirmesnis už mane
yra, nes Jis buvo anksčiau už mane".

16 Ir iš Jo pilnatvės mes visi gavome
malonę po malonės.
17 Nes Įstatymas buvo duotas per Mo-
zę, o malonė ir tiesa atėjo per Jėzų
Kristų.
18 Dievo niekas niekada nėra matęs,
tiktai viengimis Sūnus, Tėvo prie-
globstyje esantis, mums Jį apreiškė.
19 Toks buvo Jono liudijimas, kai žy-
dai iš Jeruzalės atsiuntė pas jį kunigų
ir levitų paklausti: "Kas tu esi?"
20 Jis išpažino ir neišsigynė. Jis išpaži-
no: "Aš nesu Kristus!"
21 Jie klausė: "Tai kas gi? Gal Elijas?"
Jis atsakė: "Ne!"–"Tai gal tu prana-
šas?" Jis atsakė: "Ne!"
22 Tada jie tęsė: "Tai kas gi tu, kad
mes galėtume duoti atsakymą tiems,
kurie mus siuntė? Ką sakai apie sa-
ve?"
23 Jis tarė: "Aš–'dykumoje šaukian-
čiojo balsas: Ištiesinkite Viešpačiui
kelią!', kaip yra pasakęs pranašas
Izaijas".
24 Atsiųstieji buvo iš fariziejų.
25 Jie dar jį paklausė: "Tai kodėl
krikštiji, jei nesi nei Kristus, nei Eli-
jas, nei pranašas?"
26 Jonas jiems atsakė: "Aš krikštiju
vandeniu,–bet tarp jūsų stovi Tas,
kurio jūs nepažįstate.
27 Jis yra Tas, kuris po manęs ateina,
kuris pirmesnis už mane yra. Jam aš
nevertas atrišti sandalų dirželio".
28 Tai atsitiko Betanijoje, anapus Jor-
dano, kur Jonas krikštijo.
29 Kitą dieną Jonas, matydamas pas jį
ateinantį Jėzų, prabilo: "Štai Dievo
Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuo-
dėmę!
30 Čia Tas, apie kurį pasakiau: po ma-
nęs ateina vyras, kuris pirmesnis už
mane yra, nes anksčiau už mane bu-
vo.
31 Aš Jo nepažinojau, bet tam, kad
Jis būtų apreikštas Izraeliui, atėjau
krikštyti vandeniu".
32 Jonas paliudijo, sakydamas: "Aš
mačiau Dvasią, lyg balandį nusilei-
džiančią iš dangaus, ir Ji pasiliko ant
Jo.
33 Aš Jo nepažinojau, bet Tas, kuris ma-
ne siuntė krikštyti vandeniu, man pa-
sakė: 'Ant ko pamatysi nusileidžiančią
ir pasiliekančią Dvasią, bus Tas, kuris
krikštys Šventąja Dvasia'.
34 Ir aš mačiau, ir liudiju, kad šitas
yra Dievo Sūnus".
35 Kitą dieną vėl stovėjo Jonas ir du
jo mokiniai.
36 Išvydęs einantį Jėzų, jis tarė: "Štai
Dievo Avinėlis!"
37 Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai
nusekė paskui Jėzų.
38 Jėzus, atsigręžęs ir pamatęs juos se-
kančius, paklausė: "Ko ieškote?" Jie
atsakė: "Rabi (tai reiškia: "Mokyto-
jau"), kur gyveni?"
39 Jis jiems tarė: "Ateikite ir pamaty-
site". Jie nuėjo, pamatė, kur Jis gyve-
na, ir tą dieną praleido pas Jį. Tai bu-
vo apie dešimtą valandą.
40 Vienas iš tų dviejų, kurie girdėjo
Jono žodžius ir nusekė paskui Jėzų,
buvo Simono Petro brolis Andriejus.
41 Jis pirmiausia susiieškojo savo bro-
lį Simoną ir jam pranešė: "Radome
Mesiją!" (išvertus tai reiškia: "Kris-
tų").
42 Ir nusivedė jį pas Jėzų. Jėzus pa-
žvelgė į jį ir tarė: "Tu esi Simonas,
Jonos sūnus, o vadinsies Kefas" (iš-
vertus tai reiškia: "Akmuo").
43 Kitą dieną Jėzus panoro vykti į
Galilėją. Jis sutiko Pilypą ir tarė jam:
"Sek paskui mane!"
44 Pilypas buvo iš Betsaidos–Andrie-
jaus ir Petro miesto.

45 Pilypas sutiko Natanaelį ir sako
jam: "Radome Tą, apie kurį rašė Mo-
zė Įstatyme ir pranašai – Jėzų iš Na-
zareto, Juozapo sūnų".
46 Natanaelis jam tarė: "Ar iš Nazare-
to gali būti kas gero?" Pilypas atsakė:
"Ateik ir pažiūrėk!"
47 Pamatęs ateinantį Natanaelį, Jėzus
pasakė apie jį: "Štai tikras izraelitas,
kuriame nėra klastos!"
48 O Natanaelis Jam sako: "Iš kur ma-
ne pažįsti?" Jėzus atsakė: "Prieš pak-
viečiant tave Pilypui, kai buvai po fig-
medžiu, Aš mačiau tave".
49 Natanaelis sušuko: "Rabi, Tu Die-
vo Sūnus, Tu Izraelio karalius!"
50 Jėzus atsakė: "Tu tiki, kadangi pa-
sakiau tave matęs po figmedžiu? Pa-
matysi dar didesnių dalykų".
51 Ir pridūrė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau
jums: nuo šiol jūs matysite atvirą dan-
gų ir Dievo angelus, kylančius ir nu-
sileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus".

2 Trečią dieną Galilėjos Kanoje bu-
vo vestuvės. Jose dalyvavo Jėzaus
motina.
2 Į vestuves buvo pakviestas ir Jėzus,
ir Jo mokiniai.
3 Pritrūkus vyno, Jėzaus motina Jam
sako: "Jie nebeturi vyno".
4 Jėzus jai atsakė: "O kas man ir tau,
moterie? Dar neatėjo mano valanda".
5 Jo motina tarė tarnams: "Darykite,
ką tik Jis jums lieps".
6 Ten buvo šeši akmeniniai indai žydų
apsiplovimams, kiekvienas dviejų tri-
jų saikų talpos.
7 Jėzus jiems liepė: "Pripilkite indus
vandens". Jie pripylė sklidinus.
8 Tada Jis sakė: "Dabar semkite ir
neškite stalo prižiūrėtojui". Tie nu-
nešė.
9 Paragavęs paversto vynu vandens ir
nežinodamas, iš kur tai (bet tarnai,
kurie sėmė vandenį, žinojo), prižiū-
rėtojas pasišaukė jaunikį
10 ir tarė jam: "Kiekvienas žmogus
pirmiau stato geresnio vyno, o kai
svečiai įgeria, tuomet prastesnio. O
tu laikei gerąjį vyną iki šiol".
11 Tokią stebuklų pradžią Jėzus pada-
rė Galilėjos Kanoje. Taip Jis parodė
savo šlovę, ir mokiniai įtikėjo Jį.
12 Paskui Jis su savo motina, broliais
ir mokiniais nukeliavo į Kafarnaumą.
Ten jie pasiliko kelias dienas.
13 Artėjant žydų Paschai, Jėzus nuke-
liavo į Jeruzalę.
14 Šventykloje Jis rado prekiaujančių
jaučiais, avimis, karveliais ir prisėdu-
sių pinigų keitėjų.
15 Susukęs iš virvučių rimbą, Jis išvijo
juos visus iš šventyklos, išvarė avis ir
jaučius, išbarstė keitėjų pinigus ir iš-
vartė stalus.
16 Karvelių pardavėjams Jis sakė:
"Pasiimkite visa tai iš čia ir iš mano
Tėvo namų nedarykite prekybos na-
mų!"
17 Ir Jo mokiniai prisiminė, kad yra
parašyta: "Uolumas dėl Tavo namų
sugrauš mane".
18 Tada žydai kreipėsi į Jį, sakydami:
"Kokį ženklą mums parodysi, jog turi
teisę taip daryti?"
19 Jėzus atsakė: "Sugriaukite šitą
šventyklą, ir per tris dienas Aš ją at-
statysiu!"
20 Tada žydai sakė: "Keturiasdešimt
šešerius metus šventyklą statė, o Tu
atstatysi ją per tris dienas?!"
21 Bet Jis kalbėjo apie savo kūno
šventyklą.
22 Todėl, Jam prisikėlus iš numirusių,
Jo mokiniai prisiminė Jį apie tai kal-
bėjus ir jie įtikėjo Raštu ir Jėzaus pa-
sakytu žodžiu.

23 Per Paschos šventę, Jam būnant Je-
ruzalėje, daugelis įtikėjo Jo vardą,
matydami Jo daromus ženklus.
24 Bet Jėzus, gerai visus pažindamas,
jais nepasitikėjo.
25 Jam nereikėdavo, kad kas paliudy-
tų apie žmogų, nes Jis pats žinojo, kas
yra žmoguje.

3 Buvo vienas fariziejus, vardu Ni-
kodemas, žydų vyresnysis.
2 Jis atėjo naktį pas Jėzų ir kreipėsi į
Jį: "Rabi, mes žinome, kad esi moky-
tojas, atėjęs nuo Dievo, nes niekas
negalėtų daryti tokių ženklų, kokius
Tu darai, jeigu Dievas nebūtų su juo".
3 Jėzus jam atsakė: "Iš tiesų, iš tiesų
sakau tau: jei kas negims iš naujo, ne-
galės regėti Dievo karalystės".
4 Nikodemas paklausė: "Bet kaip gali
gimti žmogus, būdamas senas? Argi
jis gali antrą kartą įeiti į savo moti-
nos įsčias ir gimti?"
5 Jėzus atsakė: "Iš tiesų, iš tiesų sa-
kau tau: jei kas negims iš vandens ir
Dvasios, negalės įeiti į Dievo kara-
lystę.
6 Kas gimė iš kūno, yra kūnas, o kas
gimė iš Dvasios, yra dvasia.
7 Nesistebėk, jog pasakiau tau: jums
būtina gimti iš naujo.
8 Vėjas pučia, kur nori; jo ošimą gir-
di, bet nežinai, iš kur ateina ir kur-
link nueina. Taip yra su kiekvienu,
kuris gimė iš Dvasios".
9 Nikodemas atsiliepė: "Kaip tai gali
būti?"
10 Jėzus jam atsakė: "Tu esi Izraelio
mokytojas ir šito nesupranti?
11 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: mes kal-
bame, ką žinome, ir liudijame, ką ma-
tėme, o jūs nepriimate mūsų liudiji-
mo.
12 Jei netikite man kalbant apie že-
miškuosius dalykus, tai kaipgi tikėsi-
te, jei kalbėsiu jums apie dangiškuo-
sius?
13 Niekas nėra pakilęs į dangų, kaip
tik Tas, kuris nužengė iš dangaus, –
Žmogaus Sūnus, esantis danguje.
14 Kaip Mozė dykumoje iškėlė gyva-
tę, taip turi būti iškeltas Žmogaus Sū-
nus,
15 kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepra-
žūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą".
16 Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog
atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiek-
vienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet tu-
rėtų amžinąjį gyvenimą.
17 Dievas gi nesiuntė savo Sūnaus į
pasaulį, kad Jis pasaulį pasmerktų,
bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbė-
tas.
18 Kas Jį tiki, tas neteisiamas, o kas
netiki, jau yra pasmerktas už tai, kad
netiki viengimio Dievo Sūnaus vardo.
19 O teismo nuosprendis yra toks:
šviesa atėjo į pasaulį, bet žmonės la-
biau pamilo tamsą nei šviesą, nes jų
darbai buvo pikti.
20 Kiekvienas, kuris daro bloga, neap-
kenčia šviesos ir neina į šviesą, kad
jo darbai nebūtų atskleisti.
21 O kas vykdo tiesą, tas eina į šviesą,
kad pasirodytų, jog jo darbai atlikti
Dieve.
22 Paskui Jėzus su savo mokiniais atė-
jo į Judėjos kraštą ir, ten su jais bū-
damas, krikštijo.
23 Taip pat ir Jonas krikštijo Enone,
netoli Salimo, nes ten buvo daug van-
dens ir žmonės ten ateidavo ir buvo
krikštijami.
24 Tada Jonas dar nebuvo įmestas į
kalėjimą.
25 Tarp Jono mokinių ir vieno žydo
kilo ginčas dėl apsivalymo.
26 Tad jie atėjo pas Joną ir pranešė:

"Rabi, Tas kuris buvo su tavimi ana-
pus Jordano, apie kurį tu paliudi-
jai, – štai Jis krikštija, ir visi eina pas
Jį".
27 Jonas atsakė: "Žmogus nieko ne-
gali pasiimti, jeigu jam neduota iš
dangaus.
28 Jūs patys galite man paliudyti, jog
sakiau: aš ne Kristus! Aš siųstas būti
tik Jo pirmtaku.
29 Kas turi sužadėtinę, tas sužadėti-
nis, o sužadėtinio bičiulis, kuris šalia
stovi ir jį girdi, džiaugte džiaugiasi
jaunikio balsu. Todėl šiam mano
džiaugsmui jau nieko netrūksta.
30 Jis turi augti, o aš – mažėti".
31 Kas iš aukštybių ateina, Tas už vi-
sus viršesnis, o kas iš žemės, – žemiš-
kas yra ir žemiškai kalba. Kas iš dan-
gaus ateina, Tas už visus viršesnis.
32 Jis liudija, ką matė ir girdėjo, tik
niekas Jo liudijimo nepriima.
33 O kas Jo liudijimą priima, tas pri-
pažįsta, jog Dievas teisus,
34 juk ką Dievas yra siuntęs, Tas kal-
ba Dievo žodžius, nes Dievas teikia
Dvasią be saiko.
35 Tėvas myli Sūnų ir visa yra atida-
vęs į Jo rankas.
36 Kas tiki Sūnų, turi amžinąjį gyveni-
mą, o kas netiki Sūnumi – gyvenimo
nematys: ant jo pasilieka Dievo rūs-
tybė.

4 Viešpats, sužinojęs, kad fariziejai
išgirdo, jog Jo mokinių skaičius
labiau auga negu Jono ir Jis gausiau
krikštija
2 (nors pats Jėzus nekrikštydavo, tik
Jo mokiniai),
3 paliko Judėją ir vėl išėjo į Galilėją.
4 Jam reikėjo eiti per Samariją.
5 Taigi Jis užsuko į Samarijos miestą,
vadinamą Sicharu, netoli nuo lauko,
kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui
Juozapui.
6 Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvar-
gęs iš kelionės, Jėzus atsisėdo prie šu-
linio. Buvo apie šeštą valandą.
7 Viena samarietė moteris atėjo sem-
tis vandens. Jėzus ją paprašė: "Duok
man gerti".
8 (Tuo tarpu Jo mokiniai buvo nuėję į
miestą nusipirkti maisto.)
9 Samarietė atsakė: "Kaip Tu, būda-
mas žydas, prašai mane, samarietę,
gerti?" (Mat žydai nebendrauja su sa-
mariečiais.)
10 Jėzus jai tarė: "Jei tu pažintum
Dievo dovaną ir kas yra Tas, kuris ta-
ve prašo: 'Duok man gerti', pati bū-
tum Jį prašiusi, ir Jis tau būtų davęs
gyvojo vandens!"
11 Moteris atsiliepė: "Viešpatie, bet
Tu neturi kuo pasemti, o šulinys gi-
lus. Iš kur Tu imsi gyvojo vandens?
12 Argi Tu didesnis už mūsų tėvą Jokū-
bą, kuris tą šulinį mums paliko ir pats
iš jo gėrė, ir jo vaikai, ir gyvuliai?"
13 Jėzus atsakė: "Kiekvienas, kas ge-
ria šitą vandenį, ir vėl trokš.
14 O kas gers vandenį, kurį Aš jam
duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir
vanduo, kurį jam duosiu, taps jame
versme vandens, trykštančio į amži-
nąjį gyvenimą".
15 Tada moteris Jam tarė: "Viešpatie,
duok man to vandens, kad aš nebe-
trokščiau ir nebevaikščiočiau jo sem-
tis čionai".
16 Jėzus atsiliepė: "Eik, pakviesk savo
vyrą ir sugrįžk čia".
17 Moteris atsakė: "Aš neturiu vyro".
Jėzus jai tarė: "Gerai pasakei: 'Netu-
riu vyro',
18 nes esi turėjusi penkis vyrus, ir tas,
kurį dabar turi, nėra tavo vyras. Čia
tu tiesą pasakei".

19 Moteris atsiliepė: "Aš matau, Viešpatie, jog Tu esi pranašas.
20 Mūsų tėvai garbino ant šito kalno, o jūs sakote, kad Jeruzalė esanti vieta, kur reikia garbinti".
21 Jėzus atsakė: "Moterie, tikėk manimi, jog ateina valanda, kada garbinsite Tėvą ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje.
22 Jūs garbinate, ko nepažįstate, o mes garbiname, ką pažįstame, nes išgelbėjimas – iš žydų.
23 Bet ateina valanda, – jau dabar ji yra, – kai tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje, nes Tėvas tokių Jo garbintojų ieško.
24 Dievas yra Dvasia, ir Jį garbinantys turi garbinti dvasioje ir tiesoje".
25 Moteris Jam sako: "Žinau, jog ateina Mesijas (tai yra Kristus). Atėjęs Jis mums viską paskelbs".
26 Jėzus jai tarė: "Tai Aš, kuris su tavimi kalbu!"
27 Tuo metu sugrįžo Jo mokiniai ir nustebo, kad Jis kalbėjo su moterimi. Vis dėlto nė vienas nepaklausė: "Ko iš jos nori?" arba: "Apie ką su ja kalbi?"
28 O moteris, palikusi ąsotį, nubėgo į miestą ir apskelbė žmonėms:
29 "Eikite pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man viską, ką esu padariusi. Ar tik Jis nebus Kristus?"
30 Ir žmonės iš miesto ėjo pas Jį.
31 Tuo tarpu mokiniai ragino Jį, sakydami: "Rabi, valgyk!"
32 O Jis jiems tarė: "Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote".
33 Tada mokiniai pradėjo vienas kitą klausinėti: "Nejaugi kas atnešė Jam valgyti?"
34 Bet Jėzus tarė: "Mano maistas – vykdyti valią To, kuris mane siuntė, ir baigti Jo darbą.
35 Argi jūs nesakote: 'Dar keturi mėnesiai, ir ateis pjūtis'? Štai sakau jums: pakelkite akis ir pažiūrėkite į laukus – jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai.
36 Jau pjovėjas uždarbį gauna ir renka vaisių amžinajam gyvenimui, kad kartu džiaugtųsi ir sėjėjas, ir pjovėjas.
37 Čia teisingai priežodis sako: 'Vienas pasėja, kitas nupjauna'.
38 Aš pasiunčiau jus nuimti derliaus, į kurį jus neįdėjote darbo. Kiti pasidarbavo, o jūs įstojote į jų darbą".
39 Daug samariečių iš ano miesto įtikėjo Jėzų dėl moters žodžių: "Jis man pasakė viską, ką esu padariusi".
40 Atėję samariečiai prašė Jį pasilikti pas juos, ir Jis ten pasiliko dvi dienas.
41 Ir dar daug žmonių įtikėjo dėl Jo žodžių.
42 O moteriai jie pasakė: "Dabar tikime ne dėl tavo šnekos. Mes patys išgirdome ir žinome, kad Jis iš tiesų yra Kristus, pasaulio Gelbėtojas".
43 Po dviejų dienų Jis išvyko iš ten į Galilėją.
44 Pats Jėzus buvo paliudijęs: "Pranašas negerbiamas savo tėviškėje".
45 Kai Jis pasiekė Galilėją, galilėjiečiai priėmė Jį, nes buvo matę visa, ką Jis padarė per šventę Jeruzalėje; mat ir jie buvo nukeliavę į tą šventę.
46 Taigi Jėzus vėl atėjo į Galilėjos Kaną, kur buvo pavertęs vandenį vynu. Kafarnaume buvo vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo.
47 Išgirdęs, jog Jėzus iš Judėjos sugrįžo į Galilėją, jis atėjo pas Jį ir maldavo ateiti ir išgydyti jo sūnų, kuris buvo prie mirties.
48 Tuomet Jėzus jam atsakė: "Kol nepamatysite ženklų ir stebuklų, niekaip netikėsite".

[49] Karaliaus valdininkas prašė: "Viešpatie, ateik, kol mano vaikas dar nenumirė".
[50] Jėzus jam tarė: "Eik, tavo sūnus gyvas!" Žmogus patikėjo Jėzaus jam pasakytu žodžiu ir išėjo.
[51] Pareinantį pasitiko Jį tarnai ir pranešė: "Tavo vaikas gyvas".
[52] Jis paklausė, kurią valandą jam pasidarė geriau. Jie atsakė: "Vakar septintą valandą dingo jam karštis".
[53] Taip tėvas patyrė, kad tai buvo ta valanda, kada Jėzus pasakė jam: "Tavo sūnus gyvas". Ir įtikėjo jis pats bei visi jo namai.
[54] Tai buvo antras stebuklas, kurį Jėzus padarė, sugrįžęs iš Judėjos į Galilėją.

5 Kiek vėliau buvo žydų šventė, ir Jėzus nukeliavo į Jeruzalę.
[2] Jeruzalėje, prie Avių vartų, yra maudyklė, žydiškai vadinama Betezda, turinti penkias stogines.
[3] Jose gulėdavo daugybė ligonių – aklų, luošų, paralyžiuotų, kurie laukė vandens sujudant.
[4] Mat kartkartėmis maudyklėn nusileisdavo angelas ir sujudindavo vandenį. Kas, vandeniui pajudėjus, pirmas įlipdavo į tvenkinį, pagydavo, kad ir kokia liga sirgdavo.
[5] Ten buvo vienas žmogus, išsirgęs trisdešimt aštuonerius metus.
[6] Pamatęs jį gulintį ir sužinojęs jį labai seniai sergant, Jėzus paklausė: "Ar nori pasveikti?"
[7] Ligonis Jam atsakė: "Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kuris, vandeniui sujudėjus, mane įkeltų į tvenkinį. O kol pats einu, kitas įlipa greičiau už mane".
[8] Jėzus jam tarė: "Kelkis, imk savo gultą ir vaikščiok!"
[9] Žmogus bematant išgijo, pasiėmė gultą ir pradėjo vaikščioti. O toji diena buvo sabatas.
[10] Todėl žydai sakė išgydytajam: "Šiandien sabatas, tau negalima nešti gulto".
[11] Jis jiems atsakė: "Tas, kuris mane išgydė, man liepė: 'Imk savo gultą ir vaikščiok!' "
[12] Jie klausinėjo: "O kas Tas žmogus, kuris tau liepė: 'Imk savo gultą ir vaikščiok'?"
[13] Išgydytasis nežinojo, kas Jis, kadangi Jėzus pasitraukė, miniai susirinkus toje vietoje.
[14] Vėliau Jėzus jį sutiko šventykloje ir tarė: "Štai tu esi pasveikęs. Daugiau nebenusidėk, kad neatsitiktų tau kas blogesnio!"
[15] Žmogus nuėjo ir pranešė žydams, kad jį išgydė Jėzus.
[16] Žydai dėl to persekiojo Jėzų ir norėjo Jį nužudyti, kad Jis taip darė per sabatą.
[17] O Jėzus jiems atsakė: "Mano Tėvas darbuojasi lig šiolei, ir Aš darbuojuosi".
[18] Dėl to žydai dar labiau ieškojo progos Jį nužudyti, nes Jis ne tik laužė sabatą, bet ir vadino Dievą savo Tėvu, lygindamas save su Dievu.
[19] Jėzus jiems atsakė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Sūnus nieko negali daryti iš savęs, o vien tai, ką mato darant Tėvą; nes ką Jisai daro, lygiai daro ir Sūnus.
[20] Nes Tėvas myli Sūnų ir rodo Jam visa, ką pats daro. Ir Jam parodys dalykų, dar didesnių už šituos, kad jūs stebėsitės.
[21] Kaip Tėvas prikelia numirusius ir juos atgaivina, taip ir Sūnus grąžina gyvybę, kam nori.
[22] Ir Tėvas nieko neteisia, bet visą teismą pavedė Sūnui,

23 kad visi gerbtų Sūnų, kaip gerbia
Tėvą. Kas negerbia Sūnaus, tas ne-
gerbia Jį siuntusio Tėvo.
24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas
mano žodžių klauso ir mane atsiun-
tusį tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir
nepateks į teismą, nes iš mirties yra
perėjęs į gyvenimą.
25 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ateina
valanda, – ir dabar jau yra, – kada mi-
rusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir
kurie išgirs, tie atgis.
26 Nes kaip Tėvas turi gyvybę pats sa-
vyje, taip davė ir Sūnui turėti gyvybę
pačiam savyje,
27 ir taip pat suteikė Jam valdžią teis-
ti, nes Jis – Žmogaus Sūnus.
28 Nesistebėkite tuo, nes ateina valan-
da, kai visi, esantys kapuose, išgirs Jo
balsą.
29 Ir tie, kurie darė gera, išeis gyveni-
mo prisikėlimui, o kurie darė blo-
ga – teismo prisikėlimui.
30 Iš savęs Aš nieko negaliu daryti. Aš
teisiu, kaip girdžiu, ir mano teismas
teisingas, nes Aš ieškau ne savo va-
lios, bet valios Tėvo, kuris mane siun-
tė".
31 "Jei Aš pats apie save liudiju, ma-
no liudijimas nėra tikras.
32 Bet apie mane liudija kitas, ir Aš
žinau, kad Jo liudijimas, kuriuo Jis
liudija apie mane, yra tikras.
33 Jūs buvote nusiuntę pas Joną, ir jis
paliudijo tiesą.
34 Aš neieškau žmogaus liudijimo, bet
šitai kalbu tam, kad būtumėte išgel-
bėti.
35 Jonas buvo degantis ir šviečiantis
žiburys, tačiau jūs panorėjote tik va-
landėlę jo šviesa pasidžiaugti.
36 O Aš turiu aukštesnį liudijimą ne-
gu Jono: tie darbai, kuriuos man sky-
rė nuveikti Tėvas, – patys darbai, ku-
riuos Aš darau, – liudija apie mane,
kad mane siuntė Tėvas.
37 Ir mane pasiuntęs Tėvas pats pa-
liudijo apie mane. Bet jūs niekad ne-
sate girdėję Jo balso, nei regėję Jo
pavidalo,
38 ir neturite Jo žodžio, jumyse pasi-
liekančio, nes netikite Tuo, kurį Jis
siuntė.
39 Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote
juose turį amžinąjį gyvenimą. O Raš-
tai liudija apie mane,
40 bet jūs nenorite ateiti pas mane,
kad turėtumėte gyvenimą".
41 "Šlovės iš žmonių Aš nepriimu.
42 Aš žinau, kad neturite savyje Die-
vo meilės.
43 Aš atėjau savo Tėvo vardu, o jūs
manęs nepriimate. Jei kitas ateitų sa-
vo vardu, tą jūs priimtumėte.
44 Kaipgi jūs galite tikėti, jeigu vienas
iš kito priimate šlovę, o tos šlovės, ku-
ri iš vieno Dievo ateina, neieškote?
45 Nemanykite, kad Aš jus kaltinsiu
Tėvui! Jūsų kaltintojas yra Mozė, į
kurį esate savo viltis sudėję.
46 Jeigu jūs tikėtumėte Moze, tai ti-
kėtumėte ir manimi, nes jis rašė apie
mane.
47 Bet jeigu jūs netikite jo raštais,
kaipgi patikėsite mano žodžiais?!"

6 Paskui Jėzus nuvyko į kitą pusę
Galilėjos, arba Tiberiados, ežero.
2 Jį lydėjo gausi minia, nes žmonės
matė stebuklus, kuriuos Jis darė ligo-
niams.
3 Jėzus užkopė į kalną ir ten atsisėdo
su savo mokiniais.
4 Artėjo žydų šventė Pascha.
5 Pakėlęs akis ir pamatęs, kokia didelė
minia pas Jį atėjusi, Jėzus paklausė Pi-
lypą: "Kur pirksime duonos jiems pa-
valgydinti?"

[6] Jis klausė, mėgindamas jį, nes pats
žinojo, ką darysiąs.
[7] Pilypas Jam atsakė: "Už du šimtus
denarų duonos neužteks, kad kiek-
vienas gautų bent gabalėlį".
[8] Vienas iš mokinių, Simono Petro
brolis Andriejus, Jam pasakė:
[9] "Čia yra vienas berniukas, kuris turi
penkis miežinės duonos kepalus ir
dvi žuveles. Bet ką tai reiškia tokiai
daugybei!"
[10] Jėzus tarė: "Susodinkite žmones!"
Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi jie
susėdo, iš viso kokie penki tūkstan-
čiai vyrų.
[11] Tada Jėzus paėmė duoną ir padė-
kojęs išdalino mokiniams, o mokiniai
ten sėdintiems; taip pat ir žuvis, kiek
kas norėjo.
[12] Kai žmonės pasisotino, Jis pasakė
savo mokiniams: "Surinkite trupinius,
kad niekas nepražūtų".
[13] Taigi jie surinko ir iš penkių mieži-
nės duonos kepalų pripylė dvylika
pintinių trupinių, kurie buvo atlikę
nuo valgiusiųjų.
[14] Pamatę Jėzaus padarytą stebuklą,
žmonės sakė: "Jis tikrai yra Tas pra-
našas, kuris turi ateiti į pasaulį".
[15] O Jėzus, supratęs, kad jie ruošiasi
pasigriebti Jį ir paskelbti karaliumi,
vėl pasitraukė pats vienas į kalną.
[16] Atėjus vakarui, Jo mokiniai nusi-
leido prie ežero,
[17] sulipo į valtį ir išplaukė į kitą pu-
sę ežero, į Kafarnaumą. Jau sutemo,
o Jėzus vis dar nebuvo grįžęs pas
juos.
[18] Ežeras bangavo, nes pūtė smarkus
vėjas.
[19] Nusiyrę apie dvidešimt penkias–
trisdešimt stadijų, jie pamatė Jėzų, ei-
nantį ežeru ir besiartinantį prie val-
ties. Jie išsigando.
[20] O Jis jiems tarė: "Tai Aš, nebijoki-
te!"
[21] Jie norėjo Jį paimti į valtį, bet val-
tis netrukus priartėjo prie kranto, į
kurį jie yrėsi.
[22] Kitą dieną minia, buvusi anoje pu-
sėje, pamatė, kad ten nebuvo kitos
valties, tik ta, į kurią įlipo Jo moki-
niai. O Jėzus su jais neįlipo, ir šie iš-
plaukė vieni.
[23] Iš Tiberiados atplaukė kitų valčių
netoli tos vietos, kur žmonės buvo
valgę duonos, Viešpačiui padėkojus.
[24] Pamatę, kad čia nėra nei Jėzaus,
nei Jo mokinių, žmonės lipo į valtis ir
plaukė į Kafarnaumą, ieškodami Jė-
zaus.
[25] Suradę Jį kitoje ežero pusėje, jie
klausinėjo: "Rabi, kada čia atvykai?"
[26] Jėzus, atsakydamas jiems, tarė: "Iš
tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs ieškote
manęs ne todėl, kad matėte ženklų,
bet kad prisivalgėte duonos lig soties.
[27] Darbuokitės ne dėl žūvančio mais-
to, bet dėl išliekančio amžinajam gy-
venimui! Jį duos jums Žmogaus Sū-
nus, nes Tėvas–Dievas Jį savo ant-
spaudu yra pažymėjęs".
[28] Jie paklausė: "Ką mums daryti, kad
vykdytume Dievo darbus?"
[29] Jėzus atsakė: "Tai yra Dievo dar-
bas: tikėkite Tą, kurį Jis siuntė".
[30] Tada jie klausė: "Kokį padarysi
ženklą, kad pamatytume ir Tave įti-
kėtume? Ką nuveiksi?
[31] Mūsų tėvai dykumoje valgė maną,
kaip parašyta: 'Jis davė jiems valgyti
duonos iš dangaus' ".
[32] Tuomet Jėzus jiems tarė: "Iš tiesų,
iš tiesų sakau jums: ne Mozė davė
jums duonos iš dangaus, bet mano
Tėvas duoda jums iš dangaus tikro-
sios duonos.
[33] Nes Dievo duona yra Tas, kuris nu-

žengia iš dangaus ir duoda pasauliui
gyvybę".
34 Tada jie tarė Jam: "Viešpatie, duok
visuomet mums tos duonos!"
35 Jėzus atsakė: "Aš esu gyvenimo
duona! Kas ateina pas mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki mane, niekuomet nebetrokš.
36 Bet Aš jums sakiau: jūs mane matėte, ir netikite.
37 Visi, kuriuos man duoda Tėvas, ateis pas mane, ir ateinančio pas mane Aš neišvarysiu lauk,
38 nes Aš nužengiau iš dangaus vykdyti ne savo valios, bet valios To, kuris mane siuntė.
39 O mane siuntusio Tėvo valia, – kad nepražudyčiau nė vieno iš tų, kuriuos Jis man davė, bet kad prikelčiau juos paskutiniąją dieną.
40 Tokia mano Siuntėjo valia, kad kiekvienas, kuris regi Sūnų ir tiki Jį, turėtų amžinąjį gyvenimą; ir Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną".
41 Tada žydai ėmė murmėti prieš Jį dėl to, kad Jis pasakė: "Aš duona, nužengusi iš dangaus".
42 Jie sakė: "Argi Jis ne Jėzus, Juozapo sūnus?! Argi nepažįstame Jo tėvo ir motinos? Tad kodėl Jis sako: 'Aš nužengiau iš dangaus'?"
43 Jėzus jiems atsakė: "Nemurmėkite tarpusavyje!
44 Niekas negali ateiti pas mane, jei mane siuntęs Tėvas jo nepatraukia; ir tą Aš prikelsiu paskutiniąją dieną.
45 Pranašų parašyta: 'Ir visi bus mokomi Dievo'. Todėl, kas išgirdo iš Tėvo ir pasimokė, ateina pas mane.
46 Bet tai nereiškia, jog kas nors būtų Tėvą regėjęs; tiktai Tas, kuris iš Dievo yra, Jis matė Tėvą.
47 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas tiki mane, tas turi amžinąjį gyvenimą.
48 Aš esu gyvenimo duona.
49 Jūsų tėvai dykumoje valgė maną ir mirė.
50 O ši duona yra nužengusi iš dangaus, kad, kas ją valgys, nemirtų.
51 Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgo šitos duonos – gyvens per amžius. Duona, kurią Aš duosiu, yra mano kūnas, kurį Aš atiduosiu už pasaulio gyvybę".
52 Tada žydai ėmė tarp savęs ginčytis ir klausinėti: "Kaip Jis gali duoti mums valgyti savo kūną?!"
53 O Jėzus jiems kalbėjo: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės!
54 Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną.
55 Nes mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas.
56 Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir Aš jame.
57 Kaip mane siuntė gyvasis Tėvas ir Aš gyvenu per Tėvą, taip ir tas, kuris mane valgo, gyvens per mane.
58 Štai duona, nužengusi iš dangaus, – ne taip, kaip jūsų tėvai valgė maną ir mirė. Kas valgo šią duoną – gyvens per amžius".
59 Visa tai Jis paskelbė, mokydamas sinagogoje, Kafarnaume.
60 Tai išgirdę, daugelis Jo mokinių sakė: "Kieti šie žodžiai, kas gali jų klausytis!"
61 Jėzus, žinodamas, kad mokiniai dėl to murma, paklausė: "Jus tai piktina?
62 O kas būtų, jei pamatytumėte Žmogaus Sūnų, pakylantį ten, kur Jis buvo pirmiau?!
63 Dvasia teikia gyvybę, o kūnas nie-

ko neduoda. Žodžiai, kuriuos jums
kalbu, yra dvasia ir gyvenimas.
64 Bet kai kurie iš jūsų netiki". Jėzus
iš pat pradžių žinojo, kas netiki ir kas
Jį išduos.
65 Ir Jis sakė: "Štai kodėl Aš jums sakiau:
niekas negali ateiti pas mane,
jeigu jam nėra duota mano Tėvo".
66 Nuo to laiko daug Jo mokinių pasitraukė
ir daugiau su Juo nebevaikščiojo.
67 Tada Jėzus paklausė dvylika: "Gal
ir jūs norite pasitraukti?"
68 Simonas Petras atsakė: "Viešpatie,
pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo
gyvenimo žodžius.
69 Mes įtikėjome ir pažinome, kad Tu
esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus".
70 Jėzus jiems atsakė: "Argi Aš neišsirinkau
jūsų, dvylikos? Tačiau tarp jūsų
vienas yra velnias".
71 Jis kalbėjo apie Judą, Simono Iskarijoto
sūnų. Šis, vienas iš dvylikos, turėjo
Jį išduoti.

7 Tada Jėzus vaikščiojo po Galilėją.
Jis nenorėjo eiti Judėjon, nes
žydai ieškojo progos Jį nužudyti.
2 Artėjo žydų Palapinių šventė.
3 Jo broliai Jam kalbėjo: "Keliauk iš
čia į Judėją, kad ir Tavo mokiniai pamatytų,
kokius darbus darai.
4 Juk, norėdamas iškilti viešumon,
niekas neveikia slapčiomis. Jei darai
tokius darbus, parodyk save pasauliui".
5 (Mat netgi Jo broliai Juo netikėjo.)
6 Jėzus jiems atsakė: "Mano laikas
dar neatėjo, o jums laikas visada tinkamas.
7 Pasaulis negali jūsų nekęsti, o manęs
jis nekenčia, nes Aš liudiju, kad
jo darbai pikti.
8 Jūs eikite į iškilmes. Aš į šitą šventę
neisiu, nes mano laikas dar neatėjo".
9 Tai jiems pasakęs, Jis pasiliko Galilėjoje.
10 Bet kai Jo broliai iškeliavo į šventę,
tada ir Jis išėjo, bet ne viešai, o
tarsi slapčiomis.
11 Tuo tarpu iškilmėse žydai Jo ieškojo,
klausinėdami: "O kur Tas?"
12 Apie Jį taip pat ėjo kalbos miniose.
Vieni sakė: "Jis geras!" Kiti neigė:
"Visai ne. Jis tik klaidina žmones".
13 Tačiau nė vienas apie Jį viešai nekalbėjo,
nes bijojo žydų.
14 Šventei įpusėjus, Jėzus atėjo į šventyklą
ir ėmė mokyti.
15 Žydai stebėjosi ir sakė: "Iš kur Jis
žino raštą, visai nesimokęs?"
16 Jėzus jiems atsakė: "Mano mokslas
ne iš manęs, bet iš To, kuris mane
siuntė.
17 Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar
tas mokymas iš Dievo, ar Aš kalbu iš
savęs.
18 Kas iš savęs kalba, ieško sau šlovės.
O kas ieško Jo siuntėjo šlovės, tas teisus,
ir nėra jame neteisybės".
19 "Argi Mozė nedavė jums Įstatymo?
Tačiau niekas iš jūsų Įstatymo nesilaiko.
Kodėl gi norite mane nužudyti?"
20 Žmonės atsiliepė: "Tu turi demoną!
Kas gi nori tave nužudyti?"
21 Jėzus jiems atsakė: "Aš padariau
tik vieną darbą, ir jūs visi nustebote.
22 Mozė jums davė apipjaustymą, –
nors jis kilęs ne iš Mozės, bet iš protėvių, –
ir jūs apipjaustote žmogų per
sabatą.
23 Jei žmogus apipjaustomas sabato
dieną, kad nebūtų sulaužytas Mozės
Įstatymas, tai kodėl pykstate ant manęs,
kad Aš visą žmogų pagydžiau
per sabatą?

[24] Tad neteiskite pagal išorę, bet teis-
kite teisingai".
[25] Kai kurie Jeruzalės gyventojai klau-
sinėjo: "Ar tik ne šitą nori nužudyti?
[26] Štai Jis viešai kalba, ir niekas Jam
nieko nesako. Gal vyresnybė įsitiki-
no, jog Jis iš tiesų Kristus?
[27] Tačiau mes žinome, iš kur šis yra.
O kai ateis Kristus, niekas nežinos, iš
kur Jis".
[28] Tuomet Jėzus, mokydamas šventyk-
loje, šaukė: "Jūs pažįstate mane ir ži-
note, iš kur Aš. Ne pats nuo savęs Aš
atėjau, bet teisingas yra Tas, kuris
mane siuntė, o jūs Jo nepažįstate.
[29] Aš Jį pažįstu, nes Aš esu iš Jo, ir Jis
mane pasiuntė".
[30] Tada jie norėjo Jėzų suimti, bet nė
vienas nepakėlė prieš Jį rankos, nes
dar nebuvo atėjusi Jo valanda.
[31] Bet daugelis iš minios įtikėjo Jį ir
kalbėjo: "Argi atėjęs Kristus padary-
tų daugiau ženklų, kaip kad šis yra
padaręs?"
[32] Fariziejai išgirdo žmones šitaip kal-
bant apie Jį, ir aukštieji kunigai bei fa-
riziejai pasiuntė sargybinius Jį suimti.
[33] Tuomet Jėzus jiems pasakė: "Dar
trumpą laiką būsiu su jumis. Paskui iš-
keliausiu pas Tą, kuris mane siuntė.
[34] Jūs manęs ieškosite ir nerasite; ir ten,
kur Aš būsiu, jūs negalėsite nueiti".
[35] Tuomet žydai ėmė kalbėtis tarp sa-
vęs: "Kurgi Jis žada keliauti, kad mes
negalėsime Jo rasti? Gal Jis rengiasi
išvykti pas išsisklaidžiusius tarp grai-
kų ir mokyti graikus?
[36] Ką reiškia tie Jo žodžiai: 'Jūs ma-
nęs ieškosite ir nerasite; ir ten, kur
Aš būsiu, jūs negalėsite nueiti'?"
[37] Paskutinę, didžiąją šventės dieną
Jėzus stovėjo ir šaukė: "Jei kas trokš-
ta, teateina pas mane ir tegeria!
[38] Kas mane tiki, kaip Raštas sako, iš
jo vidaus plūs gyvojo vandens upės".
[39] Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turės
gauti Jį įtikėjusieji. Mat Šventoji Dva-
sia dar nebuvo nužengusi, nes Jėzus
dar nebuvo pašlovintas.
[40] Išgirdę tuos žodžius, daugelis iš mi-
nios sakė: "Jis iš tiesų pranašas!"
[41] Kiti tvirtino: "Jis Kristus!" Dar kiti
prieštaravo: "Nejaugi Kristus ateitų iš
Galilėjos?
[42] Argi Raštas nesako, jog Kristus at-
eis iš Dovydo palikuonių, iš Betlie-
jaus miestelio, iš kur kilo Dovydas?"
[43] Taigi minioje dėl Jo kilo nesutari-
mas.
[44] Kai kurie norėjo Jį suimti, bet nė
vienas nepakėlė prieš Jį rankos.
[45] Sargybiniai sugrįžo pas aukštuosius
kunigus bei fariziejus, o tie klausė:
"Kodėl Jo neatvedėte?"
[46] Sargybiniai atsakė: "Niekados žmo-
gus nėra taip kalbėjęs, kaip šis!"
[47] Fariziejai atsakė: "Gal ir jūs jau su-
vedžioti?
[48] Ar tiki Jį bent vienas iš vyresnybės
ar fariziejų?
[49] O ta minia, nežinanti Įstatymo, –
prakeikta".
[50] Tada prabilo vienas iš jų, Nikode-
mas, kuris buvo aplankęs Jėzų nakčia:
[51] "Argi mūsų Įstatymas teisia žmo-
gų, jeigu jis pirmiau neišklausytas ir
nežinoma, ką jis padaręs?"
[52] Jie jam tarė: "Gal ir tu iš Galilė-
jos? Patyrinėk, ir pamatysi, kad joks
pranašas nėra kilęs iš Galilėjos".
[53] Ir taip išsiskirstė kiekvienas po na-
mus.

8 Jėzus nuėjo į Alyvų kalną.
[2] Anksti rytą Jis vėl atėjo į šventyklą.
Visi žmonės rinkosi prie Jo, ir Jis at-
sisėdęs juos mokė.

[3] Rašto žinovai ir fariziejai atvedė pas
Jį moterį, sugautą svetimaujant. Pa-
statė ją viduryje
[4] ir kreipėsi į Jį: "Mokytojau, ši mo-
teris buvo pagauta svetimaujant.
[5] Mozė Įstatyme mums įsakė tokias
užmėtyti akmenimis. O ką Tu pasa-
kysi?"
[6] Jie tai sakė, mėgindami Jį, kad tu-
rėtų kuo apkaltinti. Bet Jėzus, jų ne-
paisydamas, pasilenkęs rašė pirštu
ant žemės.
[7] Jiems nesiliaujant klausinėti, Jis at-
sitiesė ir tarė: "Kas iš jūsų be nuodė-
mės, tegul pirmas sviedžia į ją akme-
nį".
[8] Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės.
[9] Tai išgirdę, sąžinės apkaltinti jie vie-
nas po kito ėmė trauktis šalin, prade-
dant nuo vyresniųjų iki paskutiniojo.
[10] Atsitiesęs ir nebematydamas nė vie-
no, tik moterį, Jėzus paklausė: "Mote-
rie, kur tie tavo kaltintojai? Niekas ta-
vęs nepasmerkė?"
[11] Ji atsiliepė: "Niekas, Viešpatie".
Jėzus jai tarė: "Nė Aš tavęs nesmer-
kiu. Eik ir daugiau nebenusidėk".
[12] Jėzus vėl prabilo: "Aš–pasaulio
šviesa. Kas seka manimi, nebevaikš-
čios tamsoje, bet turės gyvenimo švie-
są".
[13] Tada fariziejai Jam pasakė: "Tu
pats apie save liudiji,–tavo liudijimas
netikras".
[14] Jėzus jiems atsakė: "Nors Aš ir liu-
diju pats apie save, mano liudijimas
yra tikras, nes Aš žinau, iš kur atėjau
ir kur einu. O jūs nežinote, nei iš kur
Aš atėjau, nei kur einu.
[15] Jūs teisiate pagal kūną, Aš neteisiu
nė vieno.
[16] O jeigu Aš ir teisiu–mano teismas
teisingas, nes Aš ne vienas, bet esu
Aš ir mane siuntęs Tėvas.
[17] Ir jūsų Įstatyme parašyta, kad dvie-
jų asmenų liudijimas tikras.
[18] Aš liudiju pats apie save, ir apie
mane liudija mane siuntęs Tėvas".
[19] Jie paklausė: "Kur yra Tavo Tė-
vas?" Jėzus atsakė: "Jūs nepažįstate
nei manęs, nei mano Tėvo. Jei pažin-
tumėte mane, pažintumėte ir mano
Tėvą".
[20] Šiuos žodžius Jėzus pasakė, moky-
damas šventyklos iždinėje. Ir niekas
Jo nesuėmė, nes dar nebuvo atėjusi
Jo valanda.
[21] Jėzus vėl jiems kalbėjo: "Aš išeinu,
ir jūs ieškosite manęs ir mirsite savo
nuodėmėse. Kur Aš einu, jūs negali-
te nueiti".
[22] Tada žydai ėmė kalbėti: "Nejaugi
Jis nusižudys, kad sako: 'Kur Aš ei-
nu, jūs negalite nueiti'?"
[23] Jis atsakė: "Jūs esate iš pažemių, o
Aš esu iš aukštybės. Jūs–iš šio pa-
saulio, o Aš–ne iš šio pasaulio.
[24] Dėl to Aš jums sakiau, kad mirsite
savo nuodėmėse. Jeigu netikėsite,
kad Aš Esu,–mirsite savo nuodėmė-
se".
[25] Tada jie klausė: "Kas Tu esi?" Jė-
zus atsakė: "Tas, ką nuo pradžios
jums sakiau.
[26] Daug turiu ką apie jus kalbėti ir
teisti, bet teisingas yra mano Siuntė-
jas, ir Aš skelbiu pasauliui, ką iš Jo
girdėjau".
[27] Jie nesuprato, kad Jis kalbėjo jiems
apie Tėvą.
[28] O Jėzus tęsė: "Kai Žmogaus Sūnų
būsite aukštyn iškėlę, tuomet supra-
site, kad Aš Esu ir kad nieko neda-
rau iš savęs, bet skelbiu tai, ko mane
Tėvas išmokė.
[29] Mano Siuntėjas yra su manimi; Tė-
vas nepaliko manęs vieno, nes visuo-
met darau, kas Jam patinka".

30 Jam tai kalbant, daugelis įtikėjo Jį.
31 Jėzus kalbėjo įtikėjusiems Jį žydams: "Jei jūs pasiliekate mano žodyje, iš tiesų esate mano mokiniai;
32 ir jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus".
33 Jie Jam atsakė: "Mes esame Abraomo palikuonys ir niekada niekam nevergavome. Kaipgi Tu sakai: 'Tapsite laisvi'?"
34 Jėzus jiems tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas.
35 Bet vergas nepasilieka namuose amžinai, o Sūnus pasilieka amžinai.
36 Jei tad Sūnus jus išlaisvins, iš tiesų būsite laisvi.
37 Aš žinau, kad jūs Abraomo palikuonys. Bet jūs norite mane nužudyti, nes mano žodžiui nėra jumyse vietos.
38 Aš kalbu, ką esu matęs pas savo Tėvą. O jūs darote, ką matėte pas savo tėvą".
39 Jie atsiliepė: "Mūsų tėvas Abraomas!" Jėzus jiems tarė: "Jei jūs būtumėte Abraomo vaikai, darytumėte Abraomo darbus.
40 Bet dabar jūs norite nužudyti mane – žmogų, kuris kalbėjo jums tiesą, girdėtą iš Dievo. Šitaip Abraomas nedarė!
41 Jūs darote savo tėvo darbus". Jie atsakė: "Mes nesame pavainikiai ir turime vieną Tėvą – Dievą".
42 Jėzus kalbėjo jiems toliau: "Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, jūs mylėtumėte mane, nes Aš iš Dievo išėjau ir čia atėjau. Aš ne pats nuo savęs atėjau, bet Jis mane siuntė.
43 Kodėl gi nesuprantate, ką jums sakau? Todėl, kad negalite mano žodžių klausyti.
44 Jūsų tėvas – velnias, ir jūs norite vykdyti savo tėvo troškimus. Jis nuo pat pradžios buvo žmogžudys ir nesilaikė tiesos, nes jame nėra tiesos. Kalbėdamas melą, jis kalba, kas jam sava, nes jis melagis ir melo tėvas.
45 O kadangi Aš kalbu tiesą, jūs netikite manimi.
46 Kas iš jūsų apkaltins mane nuodėme? Jeigu tad tiesą sakau, kodėl netikite manimi?
47 Kas iš Dievo yra, tas Dievo žodžių klauso. Jūs neklausote todėl, kad nesate iš Dievo".
48 Tuomet žydai atsiliepė: "Argi mes ne teisingai sakome, kad Tu samarietis ir Tavyje demonas?"
49 Jėzus jiems atsakė: "Nėra manyje demono. Aš gerbiu savo Tėvą, o jūs negerbiate manęs.
50 Aš neieškau sau šlovės: yra, kas ieško ir teisia.
51 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas laikysis mano žodžio, nematys mirties per amžius".
52 Žydai Jam pasakė: "Dabar mes žinome, kad Tu demono apsėstas! Juk mirė Abraomas ir pranašai, o Tu sakai: 'Kas laikysis mano žodžio, tas neragaus mirties per amžius'.
53 Argi Tu didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kuris mirė? Pranašai irgi mirė. Kuo Tu dediesi?"
54 Jėzus atsakė: "Jei Aš save šlovinčiau, mano šlovė būtų niekai. Mane šlovina mano Tėvas, apie kurį jūs sakote: 'Jis yra mūsų Dievas'.
55 Ir jūs Jo nepažįstate, o Aš Jį pažįstu. Jei sakyčiau, kad Jo nepažįstu, būčiau toks kaip jūs – melagis. Bet Aš Jį pažįstu ir laikausi Jo žodžio.
56 Jūsų tėvas Abraomas džiūgavo, kad matysiąs manąją dieną; jis ją išvydo ir džiaugėsi".
57 Tada žydai Jam sakė: "Dar neturi

nė penkiasdešimt metų ir esi matęs
Abraomą?!"
58 Jėzus jiems tarė: "Iš tiesų, iš tiesų
sakau jums: pirmiau, negu buvo Ab-
raomas, Aš Esu!"
59 Tada jie griebėsi akmenų, norėda-
mi mesti į Jį, bet Jėzus pasislėpė ir,
praeidamas pro juos, išėjo iš šventyk-
los ir nuėjo tolyn.

9 Eidamas pro šalį, Jėzus pamatė
žmogų, aklą gimusį.
2 Jo mokiniai paklausė: "Rabi, kas
nusidėjo, – jis pats ar jo tėvai, – kad
gimė aklas?"
3 Jėzus atsakė: "Nei jis nusidėjo, nei
jo tėvai, bet dėl to, kad jame apsi-
reikštų Dievo darbai.
4 Man reikia dirbti darbus To, kuris
mane siuntė, kol yra diena. Ateina
naktis, kada niekas negalės dirbti.
5 Kol esu pasaulyje, esu pasaulio švie-
sa!"
6 Tai taręs, Jis spjovė žemėn, padarė
purvo iš seilių, patepė juo neregio
akis
7 ir tarė jam: "Eik ir nusiprausk Silo-
amo tvenkinyje". (Išvertus "Siloamas"
reiškia: "Pasiųstasis".) Tas nuėjo, nu-
siplovė ir sugrįžo regintis.
8 Kaimynai ir tie, kurie anksčiau ma-
tydavo jį aklą, klausė: "Ar čia ne tas,
kuris sėdėdavo elgetaudamas?"
9 Vieni sakė: "Tai jis". Kiti: "Ne, tik
panašus į jį". O jis atsakė: "Tai aš".
10 Tada jie klausė jį: "Kaip atsivėrė
tau akys?"
11 Jis atsakė: "Žmogus, vadinamas Jė-
zumi, padarė purvo, patepė juo ma-
no akis ir pasakė: 'Eik į Siloamo
tvenkinį ir nusiprausk'. Aš nuėjau,
nusiprausiau ir praregėjau".
12 Tada jie paklausė: "Kur Jis?" Šis
atsakė: "Nežinau".
13 Jie nusivedė buvusį neregį pas fari-
ziejus.
14 O toji diena, kai Jėzus padarė pur-
vo ir atvėrė akis, buvo sabatas.
15 Fariziejai jį iš naujo paklausė, kaip
jis praregėjęs. Tas jiems paaiškino:
"Jis uždėjo man ant akių purvo, aš
nusiprausiau, ir dabar regiu".
16 Kai kurie fariziejai kalbėjo: "Tas
žmogus ne iš Dievo, nes nesilaiko
sabato". O kiti sakė: "Kaip galėtų
nuodėmingas žmogus daryti tokius
ženklus?!" Ir jie tarp savęs nesuta-
rė.
17 Tuomet jie vėl paklausė buvusį ne-
regį: "O ką tu pasakysi apie žmogų,
atvėrusį tau akis?" Šis atsakė: "Jis
pranašas".
18 Bet žydai netikėjo, kad jis buvo ak-
las ir praregėjo, kol pašaukė praregė-
jusiojo tėvus
19 ir paklausė jų: "Ar šitas jūsų sūnus,
kurį sakote gimus aklą? Tai kaip jis
dabar regi?"
20 Jo tėvai jiems atsakė: "Mes žino-
me, kad jis mūsų sūnus ir kad jis gi-
mė aklas.
21 O kaip jis praregėjo, mes nežino-
me, nei kas jam atvėrė akis, nežino-
me. Klauskite jį patį, jis suaugęs ir
pats tegul kalba už save".
22 Jo tėvai taip kalbėjo, bijodami žy-
dų. Nes žydai jau buvo nutarę: jei kas
tik išpažintų Jėzų esant Kristų, turė-
tų būti pašalintas iš sinagogos.
23 Todėl jo tėvai pasakė: "Jis suaugęs,
klauskite jį patį".
24 Tada jie antrą kartą pasišaukė bu-
vusį neregį ir pasakė jam: "Šlovink
Dievą! Mes žinome, kad Tas žmogus
nusidėjėlis".
25 Jis atsiliepė: "Ar Jis nusidėjėlis, aš
nežinau. Viena žinau: buvau aklas, o
dabar regiu".

[26] Jie vėl klausė: “Ką Jis tau darė?
Kaip Jis tau atvėrė akis?
[27] Šis atsakė: “Aš jau sakiau jums, tik
jūs neklausėte. Ar dar kartą norite iš-
girsti? Gal ir jūs norite tapti Jo moki-
niais?”
[28] Tada jie išplūdo jį ir pasakė: “Tu
esi Jo mokinys, o mes – Mozės moki-
niai.
[29] Mes žinome, kad Mozei Dievas
kalbėjo, o iš kur šitas, nežinome”.
[30] Žmogus jiems atsakė: “Tai tikrai
nuostabu, kad nežinote, iš kur Jis. O
juk Jis man atvėrė akis!
[31] Žinome, kad Dievas neišklauso nu-
sidėjėlių. Bet jei kas yra Dievo gar-
bintojas ir vykdo Jo valią – tą Jis iš-
klauso.
[32] Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų
atvėręs aklo gimusio akis!
[33] Jei šitas nebūtų iš Dievo, Jis nieko
negalėtų padaryti”.
[34] Jie atsakė jam: “Tu visas gimęs
nuodėmėse ir dar mus mokai?!” Ir
išvarė jį lauk.
[35] Jėzus, išgirdęs, kad jie išvarė jį lauk,
surado jį ir paklausė: “Ar tiki Dievo
Sūnų?”
[36] Šis atsakė: “O kas Jis, Viešpatie,
kad Jį tikėčiau?”
[37] Jėzus jam tarė: “Tu jau esi Jį ma-
tęs, ir dabar Jis su tavimi kalba”.
[38] Tada jis sušuko: “Tikiu, Viešpa-
tie!”, ir pagarbino Jį.
[39] O Jėzus pasakė: “Aš atėjau į šį
pasaulį daryti teismo, – kad neregiai
praregėtų, o regintieji apaktų”.
[40] Prie Jo esantys fariziejai, tai iš-
girdę, paklausė: “Tai gal ir mes ak-
li?”
[41] Jėzus jiems atsakė: “Jei būtumėte
akli, neturėtumėte nuodėmės, bet da-
bar sakote: ‘Mes regime!’ – Todėl jū-
sų nuodėmė pasilieka”.

10 “Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kas neįeina pro vartus į avių
gardą, bet įlipa pro kur kitur, tas va-
gis ir plėšikas.
[2] O kas pro vartus įeina, tas avių ga-
nytojas.
[3] Jam sargas atidaro, ir avys klauso jo
balso. Jis šaukia savąsias avis vardais
ir jas išveda.
[4] Išsivaręs savąsias avis, jis eina prie-
šakyje, o avys paskui jį seka, nes pa-
žįsta jo balsą.
[5] O paskui svetimą jos neseks, bet
nuo jo bėgs, nes nepažįsta svetimųjų
balso”.
[6] Jėzus pasakė jiems tą palyginimą,
bet jie nesuprato, ką tai reiškia.
[7] Tuomet Jėzus kalbėjo jiems toliau:
“Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Aš –
avių vartai.
[8] Visi, kurie pirma manęs atėjo, buvo
vagys ir plėšikai, todėl avys jų neklau-
sė.
[9] Aš esu vartai. Jei kas įeis per mane,
bus išgelbėtas. Jis įeis ir išeis ir gany-
klą sau ras.
[10] Vagis ateina tik vogti, žudyti ir nai-
kinti. Aš atėjau, kad jie turėtų gyve-
nimą, – kad apsčiai jo turėtų.
[11] Aš esu gerasis ganytojas. Geras ga-
nytojas už avis guldo savo gyvybę.
[12] O samdinys, ne ganytojas, kuriam
avys ne savos, pamatęs sėlinantį vil-
ką, palieka avis ir pabėga, o vilkas
griebia jas ir išsklaido.
[13] Samdinys pabėga, nes jis samdinys,
jam avys nerūpi.
[14] Aš esu gerasis ganytojas: Aš pažįs-
tu savąsias, ir manosios pažįsta ma-
ne.
[15] Kaip mane pažįsta Tėvas, taip ir Aš
pažįstu Tėvą ir už avis guldau savo
gyvybę.
[16] Ir kitų avių turiu, kurios ne iš šios

avidės; ir jas man reikia atvesti; jos
girdės mano balsą, ir bus viena kai-
menė, vienas ganytojas.
17 Todėl Tėvas myli mane, kad Aš gul-
dau savo gyvybę, jog ir vėl ją pasiim-
čiau.
18 Niekas neatima jos iš manęs, bet
Aš pats ją atiduodu. Aš turiu galią ją
atiduoti ir turiu galią vėl ją pasiimti;
tokį įsakymą gavau iš savo Tėvo".
19 Tarp žydų vėl kilo nesutarimas dėl
šitų žodžių.
20 Daugelis iš jų sakė: "Jis turi demo-
ną ir šėlsta. Kodėl Jo klausote?"
21 Kiti tvirtino: "Tai ne demono ap-
sėstojo kalbos. Argi gali demonas at-
verti neregiui akis?!"
22 Jeruzalėje buvo Šventyklos pašven-
tinimo šventė. Buvo žiema.
23 Jėzus vaikščiojo šventykloje, po Sa-
liamono stoginę.
24 Ten Jį apstojo žydai ir ėmė klausi-
nėti: "Kaip ilgai laikysi mus abejonė-
se? Jeigu esi Kristus, pasakyk mums
atvirai!"
25 Jėzus jiems atsakė: "Aš jums sa-
kiau, bet jūs netikite. Darbai, kuriuos
darau savo Tėvo vardu, liudija apie
mane.
26 Bet jūs netikite, nes jūs – ne iš ma-
nųjų avių, kaip jums ir sakiau.
27 Manosios avys girdi mano balsą; Aš
jas pažįstu, ir jos seka paskui mane.
28 Aš duodu joms amžinąjį gyvenimą;
jos nepražus per amžius, ir niekas jų
neišplėš iš mano rankos.
29 Mano Tėvas, kuris man jas davė,
yra aukščiau už viską, ir niekas negali
jų išplėšti iš mano Tėvo rankos.
30 Aš ir Tėvas esame viena".
31 Tada žydai vėl stvėrėsi akmenų, no-
rėdami Jį užmėtyti.
32 O Jėzus paklausė jų: "Daug gerų
darbų esu jums parodęs iš savo Tėvo.
Už kurį gi darbą užmėtysite mane ak-
menimis?"
33 Žydai Jam atsakė: "Ne už gerą dar-
bą užmėtysime Tave akmenimis, bet
už piktžodžiavimą ir kad Tu, būdamas
žmogus, dediesi Dievu".
34 Jėzus jiems atsakė: "Argi jūsų Įsta-
tyme nėra parašyta: 'Aš tariau: jūs
esat dievai'?
35 Jeigu Jis vadina dievais tuos, ku-
riems skirtas Dievo žodis (o Raštas
negali būti panaikintas),
36 kaip tad jūs galite sakyti Tam, kurį
Tėvas pašventino ir pasiuntė į pasau-
lį: 'Tu piktžodžiauji', kai Jis pasakė:
'Aš esu Dievo Sūnus!'?
37 Jei Aš nedarau savo Tėvo darbų, –
netikėkite manimi!
38 O jeigu darau ir manimi netikite, –
tikėkite darbais, kad pažintumėte ir
patikėtumėte, jog Tėvas manyje ir Aš
Jame".
39 Tuomet jie vėl norėjo Jį suimti, bet
Jis ištrūko jiems iš rankų.
40 Jėzus vėl pasitraukė anapus Jorda-
no, kur pirma Jonas krikštijo, ir ap-
sistojo ten.
41 Daugelis atėjo pas Jį ir kalbėjo: "Jo-
nas nepadarė nė vieno ženklo, bet ką
jis sakė apie šį žmogų, yra teisybė".
42 Ir daugelis tenai Jį įtikėjo.

11 Buvo vienas ligonis, Lozorius
iš Betanijos kaimo, kur gyve-
no Marija ir jos sesuo Morta.
2 Marija buvo ta pati moteris, kuri
patepė Viešpatį kvepalais ir nušluos-
tė savo plaukais Jo kojas. Jos brolis
Lozorius sirgo.
3 Todėl seserys nusiuntė Jam žinią:
"Viešpatie! Tas, kurį Tu myli, serga!"
4 Tai išgirdęs, Jėzus tarė: "Šita liga ne
mirčiai, bet Dievo šlovei, kad per ją
būtų pašlovintas Dievo Sūnus".

[5] Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lo-
zorių.
[6] Taigi išgirdęs, kad tasai serga, Jis
dar dvi dienas užtruko ten, kur buvo.
[7] Po to pasakė mokiniams: "Eikime
vėl į Judėją!"
[8] Mokiniai Jam atsakė: "Rabi, ką tik
žydai kėsinosi užmėtyti Tave akmeni-
mis, o Tu vėl ten eini?"
[9] Jėzus tarė: "Argi ne dvylika valan-
dų turi diena? Kas vaikščioja dieną,
tas nesuklumpa, nes mato šio pasau-
lio šviesą.
[10] O kas vaikščioja naktį, suklumpa,
nes jame nėra šviesos".
[11] Tai pasakęs, pridūrė: "Mūsų bičiu-
lis Lozorius užmigo, bet Aš einu jo
pažadinti".
[12] Jo mokiniai atsiliepė: "Viešpatie,
jeigu jis miega, pasveiks".
[13] Tačiau Jėzus kalbėjo apie jo mirtį,
o jie manė, kad Jis kalba apie poilsio
miegą.
[14] Pagaliau Jėzus atvirai jiems pasa-
kė: "Lozorius mirė.
[15] Ir Aš džiaugiuosi, kad ten nebu-
vau, – dėl jūsų, kad tikėtumėte. Tad
eikime pas jį".
[16] Tuomet Tomas, vadinamas Dvyniu,
tarė kitiems mokiniams: "Eikime ir
mes numirti su Juo!"
[17] Atėjęs Jėzus rado Lozorių jau ke-
turias dienas išgulėjusį kape.
[18] O Betanija buvo arti Jeruzalės,
maždaug penkiolika stadijų atstu.
[19] Daug žydų buvo atėję pas Mortą ir
Mariją paguosti jų dėl brolio.
[20] Morta, išgirdusi ateinant Jėzų, iš-
ėjo Jo pasitikti. Marija sėdėjo namie.
[21] Morta tarė Jėzui: "Viešpatie, jei
būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų
miręs.
[22] Bet ir dabar žinau: ko tik prašysi
Dievo, Dievas Tau duos".
[23] Jėzus jai pasakė: "Tavo brolis prisi-
kels!"
[24] Morta atsiliepė: "Aš žinau, jog jis
prisikels prisikėlime, paskutinę die-
ną".
[25] Jėzus jai tarė: "Aš esu prisikėlimas
ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir
mirtų, bus gyvas.
[26] Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki
mane, nemirs per amžius. Ar tai ti-
ki?"
[27] Ji atsakė: "Taip, Viešpatie! Aš ti-
kiu, jog Tu esi Kristus, Dievo Sūnus,
kuris turi ateiti į šį pasaulį".
[28] Tai pasakiusi, ji nuėjo ir slapčiomis
pašaukė savo seserį Mariją, jai pra-
nešdama: "Mokytojas atėjo ir šaukia
tave".
[29] Išgirdusi ši greitai pakilo ir nuėjo
pas Jį.
[30] Jėzus dar nebuvo įėjęs į kaimą, bet
tebebuvo toje vietoje, kur Jį pasitiko
Morta.
[31] Kai žydai, buvę su ja namuose ir ją
guodę, pamatė ją skubiai keliantis ir
išeinant, nusekė paskui, sakydami:
"Ji eina prie kapo".
[32] Marija, atėjusi ten, kur buvo Jėzus,
ir Jį pamačiusi, puolė Jam po kojų,
sakydama: "Viešpatie, jei būtum čia
buvęs, mano brolis nebūtų miręs".
[33] Jėzus, pamatęs ją ir kartu atėjusius
žydus verkiančius, sudejavo dvasioje
ir susijaudinęs
[34] paklausė: "Kur jį paguldėte?" Jie
atsakė: "Viešpatie, eik ir pažiūrėk".
[35] Jėzus pravirko.
[36] Tada žydai ėmė kalbėti: "Štai kaip
Jis jį mylėjo!"
[37] O kiti sakė: "Argi Tas, kuris atvėrė
neregiui akis, negalėjo padaryti, kad
šitas nemirtų?"
[38] Ir vėl dejuodamas Jėzus atėjo prie
kapo. Tai buvo ola, užrista akmeniu.

[39] Jėzus tarė: "Nuriskite akmenį!"
Mirusiojo sesuo Morta įspėjo: "Viešpatie, jis jau dvokia, nes jau keturios dienos, kai jis miręs".
[40] Jėzus jai tarė: "Argi nesakiau tau, kad jei tikėsi, pamatysi Dievo šlovę?!"
[41] Jie nurito akmenį nuo ten, kur gulėjo numirėlis. Jėzus pakėlė akis aukštyn ir prabilo: "Tėve, dėkoju Tau, kad mane išgirdai.
[42] Aš žinojau, kad visada mane girdi. Tačiau tai sakau dėl čia esančiųjų, kad jie tikėtų, jog Tu esi mane siuntęs".
[43] Tai pasakęs, Jis galingu balsu sušuko: "Lozoriau, išeik!"
[44] Ir numirėlis išėjo. Jo rankos ir kojos buvo apvyniotos laidojimo aprišalais, veidas aprištas drobule. Jėzus jiems liepė: "Atvyniokite jį ir leiskite jam eiti".
[45] Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matė, ką Jėzus padarė, įtikėjo Jį.
[46] Bet kai kurie nuėjo pas fariziejus ir pranešė jiems, ką Jėzus padaręs.
[47] Tada aukštieji kunigai ir fariziejai sušaukė sinedrioną ir svarstė: "Ką darysime? Šitas žmogus daro daug ženklų.
[48] Jei taip Jį paliksime, visi įtikės Jį; ateis romėnai ir užims mūsų vietą bei tautą".
[49] Vienas iš jų – Kajafas, tais metais vyriausiasis kunigas – jiems tarė: "Jūs nieko neišmanote
[50] ir nepagalvojate, jog mums geriau, kad vienas žmogus mirtų už tautą, o ne visa tauta žūtų".
[51] Jis tai pasakė ne iš savęs, bet, būdamas tų metų vyriausiasis kunigas, pranašavo, jog Jėzui reikės mirti už tautą,
[52] ir ne tik už tautą, bet tam, kad surinktų į viena išsklaidytuosius Dievo vaikus.
[53] Nuo tos dienos jie buvo nusprendę Jį nužudyti.
[54] Todėl Jėzus nebevaikščiojo viešai tarp žydų, bet pasitraukė iš ten į vietovę netoli dykumos, į miestelį, vadinamą Efraimu, ir ten apsistojo kartu su savo mokiniais.
[55] Artinosi žydų Pascha. Daugelis iš viso krašto prieš Paschą atėjo į Jeruzalę apsivalyti.
[56] Jie ieškojo Jėzaus ir, stoviniuodami šventykloje, kalbėjosi: "Kaip jūs manote? Nejaugi Jis nebeateis į šventę?"
[57] Mat aukštieji kunigai ir fariziejai išleido įsakymą, kad žinantys praneštų, kur Jis esąs, kad galėtų Jį suimti.

12 Šešioms dienoms belikus iki Paschos, Jėzus atėjo į Betaniją, kur gyveno jo prikeltasis iš numirusių Lozorius.
[2] Ten iškėlė Jam vaišes. Morta patarnavo, o Lozorius kartu su kitais sėdėjo prie stalo su Jėzumi.
[3] Paėmusi svarą labai brangaus tepalo iš gryno nardo, Marija patepė Jėzui kojas ir nušluostė jas savo plaukais. Namuose pasklido tepalo kvapas.
[4] Vienas iš Jo mokinių, Simono sūnus Judas Iskarijotas, kuris turėjo Jį išduoti, pasakė:
[5] "Kodėl to tepalo neparduoda už tris šimtus denarų ir neatiduoda vargšams?"
[6] Jis taip sakė ne todėl, kad jam būtų rūpėję vargšai, bet kad pats buvo vagis ir, turėdamas kasą, grobstė įplaukas.
[7] O Jėzus tarė: "Palik ją ramybėje. Ji tai laikė mano laidotuvių dienai.

[8] Vargšų jūs visada turėsite su savimi,
o mane ne visuomet turėsite".
[9] Daug žydų sužinojo Jėzų ten esant
ir atėjo ne tik dėl Jėzaus, bet taip pat
pamatyti Lozoriaus, kurį Jis prikėlė
iš numirusių.
[10] O aukštieji kunigai nusprendė nu-
žudyti ir Lozorių,
[11] nes daugybė žydų per jį pasitraukė
nuo jų ir įtikėjo Jėzų.
[12] Kitą dieną gausi minia, susirinkusi
į šventę, sužinojo, kad Jėzus ateinąs į
Jeruzalę.
[13] Žmonės pasiėmė palmių šakų ir iš-
ėjo Jo pasitikti, šaukdami: "Osana!
Palaimintas Tas, kuris ateina Viešpa-
ties vardu – Izraelio karalius!"
[14] Jėzus, radęs asiliuką, užsėdo ant jo,
kaip parašyta:
[15] "Nebijok, Siono dukra: štai atvyks-
ta tavo karalius, sėdėdamas ant asi-
laičio!"
[16] Iš pradžių mokiniai šito nesuprato,
bet, kai Jėzus buvo pašlovintas, atsi-
minė, kad tai buvo apie Jį parašyta ir
jie buvo Jam tai padarę.
[17] Taigi dabar liudijo minia, buvusi su
Juo, kai Jis pašaukė Lozorių iš kapo
ir prikėlė iš numirusių.
[18] Žmonės todėl ir išėjo Jo pasitikti,
kad buvo girdėję Jį padarius tą žen-
klą.
[19] O fariziejai kalbėjo vieni kitiems:
"Žiūrėkite, jūs nieko negalite padary-
ti. Štai visas pasaulis nuėjo paskui Jį!"
[20] Tarp atėjusių per šventes pagarbin-
ti buvo ir graikų.
[21] Jie priėjo prie Pilypo, kilusio iš Ga-
lilėjos miesto Betsaidos, ir paprašė:
"Gerbiamasis, mes norėtume pama-
tyti Jėzų".
[22] Pilypas nuėjo ir pasakė Andriejui.
Paskui Andriejus ir Pilypas pranešė
Jėzui.
[23] O Jėzus jiems tarė: "Atėjo valan-
da, kad būtų pašlovintas Žmogaus
Sūnus.
[24] Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei
kviečio grūdas nekris į žemę ir nenu-
mirs, jis pasiliks vienas, o jei numirs,
jis duos gausių vaisių.
[25] Kas myli savo gyvybę, ją praras, o
kas nekenčia savo gyvybės šiame pa-
saulyje, išsaugos ją amžinajam gyve-
nimui.
[26] Kas man tarnauja, tegul seka pas-
kui mane; ir kur Aš esu, ten bus ir
mano tarnas. Kas man tarnauja, tą
pagerbs mano Tėvas.
[27] Dabar mano siela sukrėsta. Ir ką
Aš pasakysiu: 'Tėve, gelbėk mane
nuo šios valandos!'? Bet juk tam Aš
ir atėjau į šią valandą.
[28] Tėve, pašlovink savo vardą!" Tada
iš dangaus pasigirdo balsas: "Aš jį
pašlovinau ir dar pašlovinsiu!"
[29] Aplink stovinti minia, tai išgirdusi,
sakė griaustinį sugriaudus. Kai kurie
tvirtino: "Angelas Jam kalbėjo".
[30] O Jėzus atsakė: "Ne dėl manęs, o
dėl jūsų pasigirdo šitas balsas.
[31] Dabar teisiamas šitas pasaulis. Da-
bar šio pasaulio kunigaikštis bus iš-
mestas laukan.
[32] O Aš, kai būsiu pakeltas nuo že-
mės, visus patrauksiu prie savęs".
[33] Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia
mirtimi Jam reikės mirti.
[34] O žmonės Jam sakė: "Mes girdėjo-
me iš Įstatymo, kad Kristus pasilieka
per amžius. Kodėl Tu sakai, kad Žmo-
gaus Sūnus turės būti iškeltas aukštyn?
Kas gi tas Žmogaus Sūnus?"
[35] Jėzus jiems tarė: "Dar trumpą lai-
ką šviesa bus su jumis. Vaikščiokite,
kol turite šviesą, kad neužkluptų jūsų
tamsa. Kas vaikščioja tamsoje, tas ne-
žino, kur eina.

36 Kol turite šviesą, tikėkite ją, kad
taptumėte šviesos vaikais". Tai pasa-
kęs, Jėzus pasišalino ir pasislėpė nuo
jų.
37 Nors Jis jų akivaizdoje padarė tiek
daug ženklų, jie Juo netikėjo, –
38 kad išsipildytų pranašo Izaijo žo-
džiai: "Viešpatie, kas patikėjo mūsų
skelbimu ir kam buvo apreikšta Vieš-
paties rankos galybė?"
39 Jie neįstengė tikėti, nes vėl, anot
Izaijo:
40 "Jis apakino jų akis ir sukietino jų
širdį, kad nematytų akimis ir nesu-
voktų širdimi, ir neatsiverstų, ir Aš jų
nepagydyčiau".
41 Izaijas tai pasakė, regėdamas Jo
šlovę ir kalbėdamas apie Jį.
42 Vis dėlto daugelis įtikėjo Jėzų net
iš vyresnybės, tačiau dėl fariziejų Jo
neišpažino, kad nebūtų pašalinti iš si-
nagogos,
43 nes žmonių šlovę jie brangino la-
biau už Dievo šlovę.
44 O Jėzus šaukė: "Kas mane tiki, tiki
ne mane, bet Tą, kuris mane siuntė.
45 Ir kas mane mato, mato Tą, kuris
mane siuntė.
46 Aš atėjau į pasaulį kaip šviesa, kad
visi, kurie mane tiki, neliktų tamsoje.
47 Jei kas klausosi mano žodžių ir ne-
tiki, Aš jo neteisiu, nes atėjau ne teis-
ti pasaulio, bet gelbėti pasaulį.
48 Kas mane atstumia ir mano žodžių
nepriima, tas turi savo teisėją: žodis,
kurį kalbėjau, teis jį paskutiniąją die-
ną.
49 Nes Aš kalbėjau ne iš savęs, – Tė-
vas, kuris mane siuntė, įsakė man, ką
turiu sakyti ir ką skelbti.
50 Aš žinau, kad Jo įsakymas yra am-
žinasis gyvenimas. Tad ką Aš kalbu,
kalbu taip, kaip Tėvas yra man sa-
kęs".

13 Prieš Paschos šventę Jėzus, ži-
nodamas, kad atėjo Jo valan-
da iš šio pasaulio keliauti pas Tėvą,
ir mylėdamas savuosius pasaulyje, pa-
rodė jiems savo meilę iki galo.
2 Vakarienės metu, kai velnias jau bu-
vo įkvėpęs Simono sūnaus Judo Iska-
rijoto širdin sumanymą išduoti Jį,
3 žinodamas, kad Tėvas visa atidavęs
į Jo rankas ir kad Jis išėjo iš Dievo ir
eina pas Dievą,
4 Jėzus pakilo nuo stalo, nusivilko vir-
šutinius drabužius ir persijuosė rankš-
luosčiu.
5 Po to įpylė vandens į praustuvą ir
ėmė plauti mokiniams kojas bei
šluostyti rankšluosčiu, kuriuo buvo
persijuosęs.
6 Taip Jis priėjo prie Simono Petro.
Šis Jam tarė: "Viešpatie, nejaugi Tu
plausi man kojas?"
7 Jėzus jam atsakė: "Tu dabar nesu-
pranti, ką Aš darau, bet vėliau supra-
si".
8 Petras atsiliepė: "Tu neplausi man
kojų per amžius!" Jėzus jam atsakė:
"Jei nenuplausiu tavęs, neturėsi da-
lies su manimi".
9 Tada Simonas Petras sušuko: "Vieš-
patie, ne tik mano kojas, bet ir ran-
kas, ir galvą!"
10 Jėzus jam atsakė: "Kas nuplautas,
tam reikia tik kojas nusiplauti, nes jis
visas švarus. Ir jūs esate švarūs, bet
ne visi".
11 Nes Jis žinojo, kas Jį išduos, ir to-
dėl sakė: "Jūs ne visi švarūs".
12 Nuplovęs jų kojas, Jis užsivilko dra-
bužius ir atsisėdęs paklausė: "Ar su-
pratote, ką jums padariau?
13 Jūs vadinate mane 'Mokytoju' ir
'Viešpačiu', ir gerai sakote, nes Aš
Tas esu.
14 Jei tad Aš – Viešpats ir Mokyto-

jas – nuploviau jums kojas, tai ir jūs
turite vieni kitiems kojas plauti.
15 Aš jums daviau pavyzdį, kad Jūs
darytumėte, kaip Aš jums dariau.
16 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tarnas
ne didesnis už savo šeimininką ir pa-
siuntinys ne didesnis už savo siuntė-
ją.
17 Jeigu tai suprantate, palaiminti esa-
te, taip elgdamiesi.
18 Ne apie jus visus tai sakau. Aš ži-
nau, ką išsirinkau, bet turi išsipildyti
Raštas: 'Tas, kuris valgo su manimi
duoną, pakėlė virš manęs savo kul-
ną'.
19 Sakau jums dabar, prieš įvykstant,
kad įvykus tikėtumėte, jog Aš Esu.
20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas pri-
ima mano pasiuntinį, tas priima ma-
ne, o kas mane priima, priima Tą, ku-
ris mane siuntė".
21 Tai pasakęs, Jėzus, sukrėstas dva-
sioje, tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau
jums: vienas iš jūsų išduos mane!"
22 Tada mokiniai ėmė žvalgytis vienas
į kitą, nesusivokdami, apie kurį Jis
taip pasakė.
23 Vienas iš Jo mokinių, kurį Jėzus
mylėjo, buvo prisiglaudęs prie Jėzaus
krūtinės.
24 Simonas Petras pamojo jam, kad šis
paklaustų, apie kurį Jis kalba.
25 Tasai, pasilenkęs prie Jėzaus krūti-
nės, paklausė: "Kas jis, Viešpatie?"
26 Jėzus atsiliepė: "Tai tas, kuriam pa-
dažęs paduosiu kąsnį duonos". Ir, pa-
mirkęs duoną, Jis padavė Judui Iska-
rijotui, Simono sūnui.
27 Ir po šio kąsnio įėjo į jį šėtonas.
Tada Jėzus jam pasakė: "Ką darai,
daryk greičiau!"
28 Bet nė vienas iš esančių prie stalo
nesuprato, kodėl Jis jam taip pasakė.
29 Kadangi Judo žinioje buvo kasa,
kai kurie manė, jog Jėzus jam liepė:
"Nupirk, ko mums reikia šventei" ar-
ba kad jis duotų ką nors vargšams.
30 Taigi, paėmęs duonos kąsnį, anas
tuojau išėjo. Buvo naktis.
31 Jam išėjus, Jėzus prabilo: "Dabar
Žmogaus Sūnus pašlovintas, ir Die-
vas pašlovintas Jame.
32 O jeigu Dievas pašlovintas Jame,
tai Dievas pašlovins Jį savyje, – bema-
tant Jį pašlovins".
33 "Vaikeliai, Aš jau nebeilgai būsiu
su jumis. Jūs ieškosite manęs, bet sa-
kau jums tą patį, ką žydams pasakiau:
kur Aš einu, jūs negalite nueiti.
34 Aš jums duodu naują įsakymą, kad
jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip Aš
jus pamilau, kad ir jūs mylėtumėte
vienas kitą.
35 Iš to visi pažins, kad esate mano
mokiniai, jei mylėsite vieni kitus".
36 Simonas Petras Jį paklausė: "Vieš-
patie, kur Tu eini?" Jėzus atsakė:
"Kur Aš einu, tu dabar negali paskui
mane sekti, bet vėliau nuseksi mane".
37 Petras vėl klausė: "Viešpatie, kodėl
gi negaliu dabar paskui Tave sekti?
Aš savo gyvybę už Tave guldysiu!"
38 Jėzus atsakė: "Tu guldysi už mane
gyvybę? Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:
dar gaidžiui nepragydus, tu tris kar-
tus manęs išsiginsi!"

14 "Tenebūgštauja jūsų širdys!
Tikite Dievą – tikėkite ir ma-
ne!
2 Mano Tėvo namuose daug buvei-
nių. Jeigu taip nebūtų, būčiau jums
pasakęs. Einu jums vietos paruošti.
3 Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir
jus pas save pasiimsiu, kad jūs būtu-
mėte ten, kur ir Aš.
4 Kur Aš einu, jūs žinote, ir kelią jūs
žinote".

5 Tomas Jam sako: “Viešpatie, mes nežinome, kur Tu eini, tai kaip žinosime kelią?”

6 Jėzus jam sako: “Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane.

7 Jeigu pažinote mane, tai pažinsite ir mano Tėvą. Jau nuo šiol Jį pažįstate ir esate Jį matę”.

8 Pilypas Jam sako: “Viešpatie, parodyk mums Tėvą, ir bus mums gana”.

9 Jėzus jam taria: “Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar manęs nepažįsti? Kas matė mane, matė Tėvą! Tad kaip gali sakyti: ‘Parodyk mums Tėvą’?

10 Nejaugi tu netiki, kad Aš esu Tėve ir Tėvas manyje? Žodžius, kuriuos jums kalbu, ne iš savęs kalbu; Tėvas, esantis manyje – Jis daro darbus.

11 Tikėkite manimi, kad Aš esu Tėve ir Tėvas manyje, arba tikėkite mane dėl pačių darbų!

12 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau, ir dar už juos didesnių darys, nes Aš einu pas savo Tėvą.

13 Ir ko tik prašysite mano vardu, Aš padarysiu, kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje.

14 Ko tik prašysite mano vardu, Aš padarysiu.

15 Jei mylite mane, laikykitės mano įsakymų.

16 Ir Aš paprašysiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Guodėją, kad Jis liktų su jumis per amžius.

17 Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes Jos nemato ir nepažįsta. O jūs Ją pažįstate, nes Ji yra su jumis ir bus jumyse.

18 Nepaliksiu jūsų našlaičiais – ateisiu pas jus.

19 Dar valandėlė, ir pasaulis manęs nebematys. O jūs mane matysite, nes Aš gyvenu ir jūs gyvensite.

20 Tą dieną jūs suprasite, kad Aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir Aš jumyse.

21 Kas žino mano įsakymus ir jų laikosi, tas myli mane. O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas, ir Aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu”.

22 Judas – ne Iskarijotas – paklausė: “Viešpatie, kas atsitiko, jog ketini apsireikšti mums, o ne pasauliui?”

23 Jėzus jam atsakė: “Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime.

24 Kas manęs nemyli, mano žodžių nesilaiko. O žodis, kurį girdite, ne mano, bet Tėvo, kuris mane siuntė.

25 Aš jums tai pasakiau, būdamas su jumis,

26 o Guodėjas – Šventoji Dvasia, kurią mano vardu Tėvas atsiųs, – mokys jus visko ir viską primins, ką jums sakiau.

27 Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneišsigąsta.

28 Jūs girdėjote, kaip Aš pasakiau: ‘Aš išeinu ir vėl sugrįšiu pas jus!’ Jei mylėtumėte mane, džiaugtumėtės, kad pasakiau: ‘Einu pas Tėvą’, nes mano Tėvas už mane didesnis.

29 Ir dabar, prieš įvykstant, jums tai pasakiau, kad tikėtumėte, kada tai įvyks.

30 Jau nebedaug su jumis kalbėsiu, nes ateina šio pasaulio kunigaikštis, ir manyje jis neturi nieko.

31 Bet pasaulis turi pažinti, jog Aš myliu Tėvą ir darau taip, kaip Jis man įsakė. – Kelkitės, eikime iš čia!”

15 “Aš esu tikrasis vynmedis, o mano Tėvas – vynininkas.

2 Kiekvieną šakelę manyje, neduo-

dančią vaisiaus, Jis išpjauna, o kiek-
vieną šakelę, nešančią vaisių, apvalo,
kad ji duotų daugiau vaisiaus.
3 Jūs jau esate švarūs dėl žodžio, kurį
jums kalbėjau.
4 Pasilikite manyje, ir Aš jumyse.
Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pa-
ti iš savęs, nepasilikdama vynmedy-
je, – taip ir jūs, jei nepasiliksite ma-
nyje.
5 Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas
pasilieka manyje ir Aš jame, tas duo-
da daug vaisių; nes be manęs jūs ne-
galite nieko nuveikti.
6 Kas nepasiliks manyje, bus išmestas
laukan ir sudžius kaip šakelė. Paskui
surinks šakeles, įmes į ugnį, ir jos su-
degs.
7 Jei pasiliksite manyje ir mano žo-
džiai pasiliks jumyse, – jūs prašysite,
ko tik norėsite, ir bus jums duota.
8 Tuo bus pašlovintas mano Tėvas,
kad duosite gausių vaisių ir būsite
mano mokiniai.
9 Kaip mane Tėvas pamilo, taip ir Aš
jus pamilau. Pasilikite mano meilėje!
10 Jei laikysitės mano įsakymų, pasi-
liksite mano meilėje, kaip Aš kad
vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasi-
lieku Jo meilėje.
11 Aš jums tai kalbėjau, kad jumyse
liktų manasis džiaugsmas ir kad jūsų
džiaugsmui nieko netrūktų.
12 Tai yra mano įsakymas, kad mylė-
tumėte vienas kitą, kaip Aš jus pami-
lau.
13 Niekas neturi didesnės meilės kaip
tas, kuris savo gyvybę už draugus ati-
duoda.
14 Jūs esate mano draugai, jei darote,
ką jums įsakau.
15 Jau nebevadinu jūsų tarnais, nes
tarnas nežino, ką veikia jo šeiminin-
kas. Jus Aš draugais vadinu, nes jums
viską paskelbiau, ką iš savo Tėvo gir-
dėjau.
16 Ne jūs mane išsirinkote, bet Aš jus
išsirinkau ir paskyriau, kad eitumėte,
duotumėte vaisių ir jūsų vaisiai išlik-
tų, – kad ko tik prašytumėte Tėvą ma-
no vardu, Jis jums duotų.
17 Aš jums tai įsakau: mylėkite vienas
kitą!"
18 "Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinoki-
te, kad manęs jis nekentė pirmiau ne-
gu jūsų.
19 Jei jūs būtumėte pasaulio, jis mylė-
tų jus kaip savuosius. Kadangi jūs –
ne pasaulio, bet Aš jus iš pasaulio iš-
skyriau, todėl jis jūsų nekenčia.
20 Atsiminkite žodžius, kuriuos jums
sakiau: 'Tarnas ne didesnis už savo
šeimininką!' Jei persekiojo mane, tai
ir jus persekios; jeigu laikėsi mano
žodžio, laikysis ir jūsų.
21 Bet visa tai jums darys dėl mano
vardo, nes jie nepažįsta To, kuris ma-
ne siuntė.
22 Jei nebūčiau atėjęs ir jiems kalbė-
jęs, jie neturėtų nuodėmės. O dabar
jie neturi kuo pateisinti savo nuodė-
mės.
23 Kas manęs nekenčia, nekenčia ir
mano Tėvo.
24 Jeigu nebūčiau tarp jų padaręs
darbų, kurių niekas kitas nedarė, jie
neturėtų nuodėmės. O dabar jie ma-
tė, ir nekenčia ir manęs, ir mano Tė-
vo.
25 Bet kad išsipildytų užrašytas Įstaty-
me žodis: 'Jie manęs nekentė be prie-
žasties'.
26 Kai ateis Guodėjas, kurį jums at-
siųsiu nuo Tėvo, – Tiesos Dvasia, ku-
ri eina iš Tėvo, – Jis liudys apie ma-
ne.
27 Ir jūs liudysite, nes nuo pradžios su
manimi buvote".

16 "Aš jums tai pasakiau, kad nepasipiktintumėte.
[2] Jie šalins jus iš sinagogų, ir ateina
valanda, kada tie, kurie jus žudys, tarsis tarnaują Dievui.
[3] Jie jums tai darys, nes nei Tėvo, nei
manęs nepažįsta.
[4] Aš jums visa tai kalbėjau, kad tai
valandai atėjus, atsimintumėte, jog
buvau jus įspėjęs. Aš jums to nesakiau iš pradžių, nes buvau su jumis.
[5] O dabar einu pas Tą, kuris mane
siuntė, ir niekas iš jūsų neklausia:
'Kur Tu eini?'
[6] Kadangi jums tai pasakiau, liūdesys
jūsų širdis užliejo.
[7] Bet sakau jums tiesą: jums geriau,
kad Aš išeinu, nes jei neišeičiau, pas
jus neateitų Guodėjas. O nuėjęs Jį
jums atsiųsiu.
[8] Atėjęs Jis įtikins pasaulį dėl nuodėmės, dėl teisumo ir dėl teismo.
[9] Dėl nuodėmės, – kad netiki manimi.
[10] Dėl teisumo, – kad Aš pas savo Tėvą einu, ir jūs manęs daugiau nebematysite.
[11] Dėl teismo, – kad šio pasaulio kunigaikštis yra nuteistas.
[12] Dar daug ką turiu jums pasakyti,
bet dabar negalite pakelti.
[13] Bet kai ateis Ji, Tiesos Dvasia, jus
Ji įves į visą tiesą. Ji nekalbės iš savęs, bet kalbės, ką išgirs, ir praneš,
kas dar turi įvykti.
[14] Ji pašlovins mane, nes ims iš to, kas
mano, ir jums tai paskelbs.
[15] Visa, ką turi Tėvas, yra mano, todėl Aš pasakiau, kad Ji ims iš to, kas
mano, ir jums tai paskelbs.
[16] Prabėgs valandėlė – ir manęs nematysite, ir dar valandėlė – ir vėl mane
pamatysite, nes Aš pas Tėvą einu".
[17] Tada kai kurie mokiniai ėmė vienas kitą klausinėti: "Ką reiškia Jo pasakyti žodžiai: 'Prabėgs valandėlė – ir manęs nematysite, ir dar valandėlė – ir vėl mane pamatysite' ir: 'Aš pas
Tėvą einu'?"
[18] Tad jie klausinėjo: "Ką reiškia 'valandėlė'? Mums neaišku, ką Jis kalba".
[19] Supratęs, kad jie norėjo Jį klausti,
Jėzus tarė: "Klausinėjate vieni kitus
dėl mano žodžių: 'Prabėgs valandėlė – ir manęs nematysite, ir dar valandėlė – ir vėl mane pamatysite'?
[20] Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs verksite ir vaitosite, o pasaulis džiaugsis.
Jūs liūdėsite, bet jūsų liūdesys pavirs
džiaugsmu.
[21] Gimdydama moteris būna sielvarto
prislėgta, nes atėjo jos valanda, bet,
kūdikiui gimus, ji skausmą užmiršta
iš džiaugsmo, kad gimė į pasaulį žmogus.
[22] Taip ir jūs dabar nuliūdę, bet Aš
vėl jus pamatysiu; ir jūsų širdys džiūgaus, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų
nebeatims.
[23] Tą dieną jūs manęs nieko neklausinėsite. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
ko tik prašysite Tėvą mano vardu, Jis
jums duos.
[24] Iki šiol jūs nieko neprašėte mano
vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų
džiaugsmui nieko netrūktų.
[25] Aš jums kalbėjau palyginimais, bet
ateina valanda, kada nebekalbėsiu
jums palyginimais, bet atvirai apie
Tėvą jums skelbsiu.
[26] Tą dieną jūs prašysite mano vardu,
ir Aš nesakau, kad Aš prašysiu Tėvą
už jus, –
[27] juk pats Tėvas jus myli, nes jūs mane pamilote ir įtikėjote, jog Aš esu iš
Dievo išėjęs.
[28] Išėjau iš Tėvo ir atėjau į pasaulį. Vėl
palieku pasaulį ir einu pas Tėvą".

29 Mokiniai tarė: "Štai dabar Tu aiš-
kiai kalbi ir nebesakai jokių palygini-
mų.
30 Mes dabar suprantame, kad Tu vis-
ką žinai ir nereikia, kad kas Tave
klausinėtų. Todėl tikime, kad Tu esi
išėjęs iš Dievo".
31 Jėzus jiems atsakė: "Dabar tikite?
32 Štai ateina valanda, – ir jau atėjo, –
kai jūs išsisklaidysite kas sau ir pa-
liksite mane vieną. Tačiau Aš ne vie-
nas, nes su manimi yra Tėvas.
33 Aš jums tai kalbėjau, kad manyje
turėtumėte ramybę. Pasaulyje jūs tu-
rėsite priespaudą, bet būkite drąsūs:
Aš nugalėjau pasaulį!"

17 Tai pasakęs, Jėzus pakėlė akis
į dangų ir prabilo: "Tėve, atė-
jo valanda! Pašlovink savo Sūnų, kad
ir Tavo Sūnus pašlovintų Tave;
2 nes Tu davei Jam valdžią kiekvienam
kūnui, kad visiems, kuriuos esi Jam
davęs, Jis teiktų amžinąjį gyvenimą.
3 Tai yra amžinasis gyvenimas: kad
jie pažintų Tave, vienintelį tikrąjį
Dievą ir Tavo siųstąjį Jėzų Kristų.
4 Aš pašlovinau Tave žemėje. Atli-
kau darbą, kurį buvai man davęs
nuveikti.
5 Dabar Tu, Tėve, pašlovink mane pas
save ta šlove, kurią pas Tave turėjau
dar prieš pasaulio buvimą.
6 Aš apreiškiau Tavo vardą žmonėms,
kuriuos man davei iš pasaulio. Jie bu-
vo Tavo, ir Tu juos davei man, ir jie
laikėsi Tavojo žodžio.
7 Dabar jie suprato, kad visa, ką man
davei, yra iš Tavęs.
8 Nes Tavo man duotus žodžius Aš
perdaviau jiems, ir jie priėmė juos ir
tikrai pažino, kad iš Tavęs išėjau, ir
jie įtikėjo, kad mane siuntei.
9 Aš meldžiu už juos. Ne už pasaulį
meldžiu, bet už tuos, kuriuos man da-
vei, nes jie yra Tavo!
10 Ir visa, kas mano, yra Tavo, o kas Ta-
vo, yra mano, ir Aš pašlovintas juose.
11 Aš jau nebe pasaulyje, bet jie dar
pasaulyje. Aš einu pas Tave. Šventa-
sis Tėve, išlaikyk juos savo vardu –
tuos, kuriuos man davei, kad jie būtų
viena kaip ir mes.
12 Kol buvau su jais pasaulyje, Aš iš-
laikiau juos Tavo vardu; Aš išsaugo-
jau tuos, kuriuos man davei, ir nė vie-
nas iš jų nepražuvo, išskyrus pražū-
ties sūnų, kad išsipildytų Raštas.
13 Bet dabar Aš einu pas Tave ir tai
kalbu pasaulyje, kad jie turėtų savyje
tobulą mano džiaugsmą.
14 Aš jiems daviau Tavo žodį, ir pa-
saulis jų nekentė, nes jie ne iš pasau-
lio, kaip ir Aš ne iš pasaulio.
15 Aš neprašau, kad juos paimtum iš
pasaulio, bet kad apsaugotum juos
nuo pikto.
16 Jie nėra iš pasaulio, kaip ir Aš ne iš
pasaulio.
17 Pašventink juos savo tiesa! Tavo
žodis yra tiesa.
18 Kaip Tu mane siuntei į pasaulį, taip
ir Aš juos pasiunčiau į pasaulį.
19 Dėl jų Aš pašventinu save, kad ir
jie būtų pašventinti tiesa.
20 Ne tik už juos meldžiu, bet ir už
tuos, kurie per jų žodį mane įtikės, –
21 kad jie visi būtų viena. Kaip Tu,
Tėve, manyje ir Aš Tavyje, kad ir jie
būtų viena mumyse, kad pasaulis įti-
kėtų, jog Tu mane siuntei.
22 Ir tą šlovę, kurią man suteikei, da-
viau jiems, kad jie būtų viena, kaip
mes esame viena:
23 Aš juose ir Tu manyje, kad jie pa-
siektų tobulą vienybę ir pasaulis pa-
žintų, jog Tu mane siuntei ir pamilai
juos taip, kaip myli mane.

[24] Tėve, Aš noriu, kad tie, kuriuos da-
vei, taip pat būtų su manimi ten, kur
Aš esu, kad jie matytų mano šlovę,
kurią man suteikei, nes pamilai ma-
ne prieš pasaulio sukūrimą.
[25] Teisingasis Tėve, pasaulis Tavęs ne-
pažino, o Aš Tave pažinau. Ir šitie pa-
žino, kad Tu mane siuntei.
[26] Aš paskelbiau jiems Tavo vardą ir
dar skelbsiu, kad meilė, kuria mane
pamilai, būtų juose ir Aš juose".

18 Baigęs kalbėti, Jėzus su savo
mokiniais nuėjo anapus Ked-
rono upelio, kur buvo sodas. Jis ir
mokiniai įėjo į sodą.
[2] Jo išdavėjas Judas taip pat žinojo tą
vietą, nes Jėzus ir Jo mokiniai dažnai
ten rinkdavosi.
[3] Taigi Judas, gavęs kareivių būrį ir
aukštųjų kunigų bei fariziejų tarnų,
atėjo ten su žibintais, deglais ir gink-
lais.
[4] Tuomet Jėzus, žinodamas visa, kas
Jo laukia, išėjo į priekį ir paklausė:
"Ko ieškote?"
[5] Jie atsakė: "Jėzaus iš Nazareto!" Jė-
zus tarė jiems: "Tai Aš". Jo išdavėjas
Judas irgi stovėjo tarp jų.
[6] Kai Jėzus ištarė: "Tai Aš", jie atšo-
ko atgal ir parpuolė ant žemės.
[7] O Jis vėl juos klausė: "Ko ieškote?"
Jie atsakė: "Jėzaus iš Nazareto".
[8] Jėzus atsiliepė: "Jau jums sakiau,
kad tai Aš. Jei tad manęs ieškote,
leiskite šitiem pasišalinti", –
[9] kad išsipildytų Jo pasakyti žodžiai:
"Iš tų, kuriuos man davei, nepražu-
džiau nė vieno".
[10] Tuomet Simonas Petras, kuris turė-
jo kalaviją, išsitraukė jį, smogė vy-
riausiojo kunigo tarnui ir nukirto jam
dešinę ausį. Tarnas buvo vardu Mal-
kus.
[11] Jėzus pasakė Petrui: "Kišk kalaviją
į makštį! Nejaugi Aš negersiu tos
taurės, kurią Tėvas man davė?"
[12] Būrys, jo vadas ir žydų tarnai su-
ėmė Jėzų, surišo
[13] ir nuvedė pirmiausia pas Aną. Mat
jis buvo tų metų vyriausiojo kunigo
Kajafo uošvis.
[14] Tai tas pats Kajafas, kuris buvo žy-
dams pataręs: "Geriau, kad vienas
žmogus mirtų už tautą".
[15] Paskui Jėzų nusekė Simonas Petras
ir kitas mokinys. Tas mokinys buvo pa-
žįstamas su vyriausiuoju kunigu ir įėjo
su Jėzumi į vyriausiojo kunigo kiemą.
[16] O Petras liko stovėti lauke prie var-
tų. Tada anas mokinys, kuris buvo pa-
žįstamas su vyriausiuoju kunigu, išėjo
laukan, pasikalbėjo su durininke ir
įsivedė Petrą vidun.
[17] Tarnaitė durininkė tarė Petrui: "Ar
tik ir tu nebūsi vienas iš to žmogaus
mokinių?" Šis atsakė: "Ne!"
[18] Ten stoviniavo samdiniai ir tarnai,
dėl šalčio susikūrę ugnį, ir šildėsi.
Prie jų atsistojo Petras ir taip pat šil-
dėsi.
[19] Vyriausiasis kunigas paklausė Jėzų
apie Jo mokinius bei Jo mokymą.
[20] Jėzus jam atsakė: "Aš viešai kalbė-
jau pasauliui. Aš visada mokiau sina-
gogoje ir šventykloje, kur visuomet
susirenka žydai, ir nieko nekalbėjau
slapčia.
[21] Kodėl tad mane klausi? Klausk tų,
kurie girdėjo, ką jiems kalbėjau. Jie
žino, ką Aš sakiau".
[22] Jam tai pasakius, vienas iš ten bu-
vusių tarnų smogė Jėzui per veidą,
tardamas: "Šitaip atsakai vyriausia-
jam kunigui?!"
[23] Jėzus jam tarė: "Jei kalbėjau nege-
rai, pasakyk, kas negerai, o jei ge-
rai, – kodėl mane muši?"

[24] Tada Anas pasiuntė Jį surištą pas
vyriausiąjį kunigą Kajafą.
[25] Simonas Petras tebestovėjo ir šil-
dėsi. Aplinkiniai paklausė jį: "Ar tik
nebūsi vienas iš Jo mokinių?" Tas iš-
sigynė: "Ne!"
[26] Vienas iš vyriausiojo kunigo tarnų,
giminaitis to, kuriam Petras nukirto
ausį, pasakė: "Argi aš nemačiau ta-
vęs sode kartu su Juo?"
[27] Petras ir vėl išsigynė, ir tuojau pra-
gydo gaidys.
[28] Iš Kajafo rūmų jie nuvedė Jėzų į
pretorijų. Buvo ankstyvas rytas. Jie
patys nėjo į pretorijų, kad nesusitep-
tų ir galėtų valgyti Paschą.
[29] Todėl Pilotas išėjo laukan pas juos
ir paklausė: "Kuo kaltinate šitą žmo-
gų?"
[30] Jie atsakė: "Jeigu Jis nebūtų pikta-
darys, nebūtume tau Jo atvedę".
[31] Pilotas jiems tarė: "Pasiimkite Jį ir
teiskite pagal savo Įstatymą". Žydai
jam atsakė: "Mums neleista nieko
bausti mirtimi", –
[32] kad išsipildytų Jėzaus žodžiai, ku-
riais Jis nurodė, kokia mirtimi Jam
reikės mirti.
[33] Tada Pilotas vėl įėjo į pretorijų, pa-
sišaukė Jėzų ir paklausė: "Ar Tu esi
žydų karalius?"
[34] Jėzus jam atsakė: "Ar nuo savęs šito
klausi, ar kiti apie mane tau pasakė?"
[35] Pilotas tarė: "Bene aš žydas?! Ta-
voji tauta ir aukštieji kunigai man Ta-
ve atvedė. Ką padarei?"
[36] Jėzus atsakė: "Mano karalystė ne
iš šio pasaulio. Jei mano karalystė bū-
tų iš šio pasaulio, mano tarnai kovo-
tų, kad nebūčiau atiduotas žydams.
Bet mano karalystė ne iš čia".
[37] Tada Pilotas Jį paklausė: "Vadina-
si, Tu esi karalius?" Jėzus atsakė:
"Taip yra, kaip sakai: Aš esu karalius.
Aš tam gimiau ir atėjau į šį pasaulį,
kad liudyčiau tiesą. Kiekvienas, kas
laikosi tiesos, klauso mano balso".
[38] Pilotas Jo paklausė: "O kas yra tie-
sa?!" Po šių žodžių jis vėl išėjo pas
žydus ir tarė jiems: "Aš nerandu Ja-
me jokios kaltės.
[39] Yra jūsų paprotys, kad per Paschą
aš paleisčiau vieną suimtąjį. Tad ar
norite, kad paleisčiau jums žydų ka-
ralių?"
[40] Tada jie vėl visi ėmė šaukti: "Ne
šitą, bet Barabą!" O Barabas buvo
plėšikas.

19 Tuomet Pilotas ėmė ir nu-
plakdino Jėzų.
[2] Kareiviai, nupynę vainiką iš erškė-
čių, uždėjo Jam ant galvos, apsiautė
Jį purpurine skraiste
[3] ir sakė: "Sveikas, žydų karaliau!" Ir
daužė Jam per veidą.
[4] O Pilotas dar kartą išėjo laukan ir
kalbėjo žydams: "Štai išvedu Jį jums,
kad žinotumėte, jog nerandu Jame
jokios kaltės".
[5] Jėzus išėjo laukan su erškėčių vaini-
ku ir purpurine skraiste. Pilotas tarė:
"Štai žmogus!"
[6] Jį pamatę, aukštieji kunigai ir tar-
nai pradėjo šaukti: "Nukryžiuok Jį,
nukryžiuok!" Pilotas jiems sako: "Jūs
imkite Jį ir nukryžiuokite! Aš neran-
du Jame jokios kaltės".
[7] Žydai jam atsakė: "Mes turime Įsta-
tymą, ir pagal mūsų Įstatymą Jis turi
mirti, nes laikė save Dievo Sūnumi".
[8] Išgirdęs tuos žodžius, Pilotas dar la-
biau nusigando.
[9] Jis vėl nuėjo į pretorijų ir klausė Jė-
zų: "Iš kur Tu?" Bet Jėzus jam neat-
sakė.
[10] Tada Pilotas Jam tarė: "Tu nekalbi
su manimi? Ar nežinai, kad turiu val-

džią Tave nukryžiuoti ir turiu valdžią
Tave paleisti?"
11 Jėzus atsakė: "Tu neturėtum prieš
mane jokios valdžios, jeigu tau nebū-
tų jos duota iš aukštybių. Todėl tam,
kuris mane tau įdavė, didesnė nuo-
dėmė".
12 Nuo tol Pilotas stengėsi Jį paleisti,
bet žydai šaukė: "Jei šitą paleidi, ne-
besi ciesoriaus draugas. Kiekvienas,
kas skelbiasi karaliumi, kalba prieš
ciesorių".
13 Tai išgirdęs, Pilotas išvedė Jėzų lau-
kan ir atsisėdo į teisėjo krasę, kuri
stovėjo vietoje, vadinamoje "Akme-
ninis grindinys", hebrajiškai Gabata.
14 Buvo diena prieš Paschą, apie šeštą
valandą. Jis tarė žydams: "Štai jūsų
karalius!"
15 Bet tie šaukė: "Šalin, šalin! Nu-
kryžiuok Jį!" Pilotas paklausė: "Ne-
jaugi turiu nukryžiuoti jūsų karalių?"
Aukštieji kunigai atsakė: "Mes ne-
turime karaliaus, tiktai ciesorių".
16 Tada Pilotas atidavė jiems Jį nukry-
žiuoti. Jie pasiėmė Jėzų ir išsivedė.
17 Nešdamas savo kryžių, Jis ėjo į va-
dinamąją Kaukolės vietą, hebrajiškai
Golgotą.
18 Tenai jie Jį nukryžiavo; kartu su Juo
ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje,
o Jėzų viduryje.
19 Pilotas parašė užrašą ir prikalė ant
kryžiaus. Buvo parašyta: "Jėzus Na-
zarietis, žydų karalius".
20 Šį užrašą skaitė daugybė žydų, nes
vieta, kur Jėzų nukryžiavo, buvo arti
miesto, o parašyta buvo hebrajiškai,
graikiškai ir lotyniškai.
21 Žydų aukštieji kunigai sakė Pilotui:
"Nerašyk: 'Žydų karalius', bet: 'Šitas
sakė: Aš esu žydų karalius' ".
22 Pilotas atsakė: "Ką parašiau, para-
šiau!"
23 Kareiviai, nukryžiavę Jėzų, pasiėmė
Jo drabužius ir pasidalino juos į ketu-
rias dalis – kiekvienam kareiviui po
dalį; pasiėmė ir tuniką. Ji buvo be siū-
lės, nuo viršaus iki apačios ištisai
megzta.
24 Todėl jie tarėsi: "Neplėšykime jos,
bet meskime burtą, kuriam ji ati-
teks", – kad išsipildytų Raštas: "Jie
pasidalijo mano drabužius tarp savęs
ir dėl mano apdaro metė burtą". Ši-
taip kareiviai ir padarė.
25 Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo Jo mo-
tina, Jo motinos sesuo, Marija – Kle-
opo žmona, ir Marija Magdalietė.
26 Pamatęs stovinčius savo motiną ir
mokinį, kurį mylėjo, Jėzus tarė moti-
nai: "Moterie, štai tavo sūnus!"
27 Paskui tarė mokiniui: "Štai tavo
motina!" Ir nuo tos valandos moki-
nys pasiėmė ją pas save.
28 Tada, žinodamas, jog viskas įvykdy-
ta, – kad išsipildytų Raštas, Jėzus ta-
rė: "Trokštu!"
29 Tenai stovėjo indas, pilnas rūgštaus
vyno. Jie pakėlė ant yzopo šakelės
kempinę, pamirkytą vyne, ir prinešė
prie Jo lūpų.
30 Paragavęs to vyno, Jėzus tarė: "At-
likta!" Ir, nuleidęs galvą, Jis atidavė
dvasią.
31 Kad kūnai neliktų ant kryžiaus per
sabatą, – nes tas sabatas buvo didi
diena, – žydai Prisirengimo dieną pra-
šė Pilotą, kad nukryžiuotiesiems būtų
sulaužyti blauzdikauliai ir kūnai nu-
imti.
32 Tad atėjo kareiviai ir sulaužė blauz-
das vienam ir antram, kurie buvo su
Juo nukryžiuoti.
33 Priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad
Jis jau miręs, jie nebelaužė Jam
blauzdų,
34 tik vienas kareivis ietimi perdūrė

Jam šoną, ir tuojau ištekėjo kraujo ir
vandens.
35 Tai matęs paliudijo, ir jo liudijimas
teisingas; jis žino sakąs tiesą, kad jūs
tikėtumėte.
36 Taip įvyko, kad išsipildytų Raštas:
"Nė vienas Jo kaulas nebus sulaužy-
tas".
37 Ir vėl kitoje vietoje Raštas sako:
"Jie žiūrės į Tą, kurį perdūrė".
38 Po to Juozapas iš Arimatėjos, kuris
buvo Jėzaus mokinys, tik slaptas dėl
žydų baimės, paprašė Pilotą leisti nu-
imti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Jis
atėjo ir nuėmė Jėzaus kūną.
39 Taip pat atvyko ir Nikodemas, ku-
ris anksčiau buvo atėjęs pas Jėzų nak-
čia. Jis atsivežė apie šimtą svarų mi-
ros ir alavijo mišinio.
40 Taigi jie paėmė Jėzaus kūną ir su-
vyniojo į drobules su kvepalais, kaip
reikalavo žydų laidojimo paprotys.
41 Toje vietoje, kur Jį nukryžiavo, bu-
vo sodas ir sode naujas kapas, kuria-
me dar niekas nebuvo laidotas.
42 Ten jie ir paguldė Jėzų, nes buvo žy-
dų Prisirengimo diena, o kapas arti.

20 Pirmąją savaitės dieną, labai
anksti, dar neišaušus, Marija
Magdalietė atėjo prie kapo ir pama-
tė, kad akmuo nuo kapo nuristas.
2 Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą
mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė
jiems: "Paėmė Viešpatį iš kapo, ir ne-
žinome, kur Jį padėjo".
3 Petras ir tas kitas mokinys nuskubė-
jo prie kapo.
4 Bėgo abu kartu, bet tasai kitas mo-
kinys pralenkė Petrą ir pirmas pasie-
kė kapą.
5 Pasilenkęs jis pamatė numestas dro-
bules, tačiau į vidų nėjo.
6 Netrukus iš paskos atbėgo ir Simo-
nas Petras. Jis įėjo į rūsį ir pamatė
numestas drobules
7 ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos,
ne su drobulėmis paliktą, bet suvynio-
tą ir atskirai padėtą.
8 Tada įėjo ir kitas mokinys, kuris pir-
mas buvo atbėgęs prie kapo. Jis pa-
matė ir įtikėjo.
9 Mat jie dar nebuvo supratę Rašto,
kad Jis turėsiąs prisikelti iš numiru-
sių.
10 Paskui mokiniai vėl sugrįžo namo.
11 O Marija stovėjo lauke prie kapo ir
verkė. Verkdama ji pasilenkė, pažvel-
gė į kapo vidų
12 ir pamatė du angelus baltais drabu-
žiais sėdinčius – vieną galvūgalyje, ki-
tą kojų vietoje – ten, kur būta Jėzaus
kūno.
13 Jie paklausė ją: "Moterie, ko ver-
ki?" Ji atsakė: "Paėmė mano Viešpa-
tį ir nežinau, kur Jį padėjo".
14 Tai tarusi, ji atsisuko ir pamatė sto-
vintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jė-
zus.
15 Jėzus jai tarė: "Moterie, ko verki?
Ko ieškai?" Ji, manydama, jog tai so-
dininkas, atsakė: "Gerbiamasis, jei
tamsta Jį išnešei, pasakyk man, kur
Jį padėjai. Aš Jį pasiimsiu".
16 Jėzus jai sako: "Marija!" Ji atsigrę-
žė ir sušuko: "Rabuni!" (Tai reiškia:
"Mokytojau").
17 Jėzus jai tarė: "Neliesk manęs!
Aš dar neįžengiau pas savo Tėvą.
Eik pas mano brolius ir pasakyk
jiems: 'Aš žengiu pas savo Tėvą ir jū-
sų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Die-
vą' ".
18 Marija Magdalietė nuėjo ir prane-
šė mokiniams, kad mačiusi Viešpatį
ir ką Jis jai sakęs.
19 Tos pirmosios savaitės dienos vaka-
re, durims, kur buvo susirinkę moki-

niai, dėl žydų baimės esant užrakin-
toms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir
tarė: "Ramybė jums!"
20 Tai pasakęs, Jis parodė jiems ran-
kas ir šoną. Mokiniai nudžiugo, išvy-
dę Viešpatį.
21 Jėzus vėl tarė: "Ramybė jums! Kaip
mane siuntė Tėvas, taip ir Aš jus
siunčiu".
22 Tai pasakęs, Jis kvėpė į juos ir tarė:
"Priimkite Šventąją Dvasią.
23 Kam atleisite nuodėmes, tiems jos
bus atleistos, o kam sulaikysite, – su-
laikytos".
24 Vieno iš dvylikos – Tomo, vadinamo
Dvyniu, – nebuvo su jais, kai Jėzus
atėjo.
25 Tad kiti mokiniai jam kalbėjo:
"Mes matėme Viešpatį!" O jis atsa-
kė: "Jeigu aš nepamatysiu Jo ranko-
se vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vi-
nių vietą, ir jeigu ranka nepaliesiu
Jo šono – netikėsiu".
26 Po aštuonių dienų Jo mokiniai vėl
buvo kambaryje, ir Tomas su jais. Jė-
zus atėjo, durims esant užrakintoms,
atsistojo viduryje ir prabilo: "Ramy-
bė jums!"
27 Paskui kreipėsi į Tomą: "Įleisk čia
pirštą ir pažiūrėk į mano rankas. Pa-
kelk ranką ir paliesk mano šoną; ne-
būk netikintis – būk tikintis".
28 Tomas atsakė Jam: "Mano Viešpats
ir mano Dievas!"
29 Jėzus jam tarė: "Tomai, tu įtikėjai,
nes mane pamatei. Palaiminti, kurie
tiki nematę!"
30 Savo mokinių akivaizdoje Jėzus pa-
darė ir daug kitų ženklų, kurie nesu-
rašyti šitoje knygoje.
31 O šitie yra surašyti, kad tikėtumė-
te, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sū-
nus, ir kad tikėdami turėtumėte gy-
venimą per Jo vardą.

21 Paskui Jėzus vėl pasirodė mo-
kiniams prie Tiberiados eže-
ro. Pasirodė taip.
2 Buvo drauge Simonas Petras, To-
mas, vadinamas Dvyniu, Natanaelis
iš Galilėjos Kanos, Zebediejaus sū-
nūs ir dar du kiti Jėzaus mokiniai.
3 Simonas Petras jiems sako: "Einu
žvejoti". Jie pasisiūlė: "Ir mes eina-
me su tavimi". Nuėję jie tuojau suli-
po į valtį, tačiau tą naktį nieko nesu-
gavo.
4 Rytui auštant, ant kranto pasirodė
bestovįs Jėzus. Bet mokiniai nepaži-
no, kad tai buvo Jėzus.
5 O Jėzus jiems tarė: "Vaikeliai, ar ne-
turite ko valgyti?" Jie atsakė: "Ne".
6 Tada Jis pasakė: "Užmeskite tinklą
į dešinę nuo valties, ir pagausite". Jie
užmetė ir nebeįstengė jo patraukti
dėl žuvų gausybės.
7 Tuomet tasai mokinys, kurį Jėzus
mylėjo, sako Petrui: "Tai Viešpats!"
Išgirdęs, jog tai Viešpats, Simonas
Petras persijuosė drabužį, – mat bu-
vo neapsirengęs, – ir šoko į ežerą.
8 Kiti mokiniai atsiyrė valtimi, nes bu-
vo netoli kranto – maždaug už dviejų
šimtų mastų – ir atitempė tinklą su
žuvimis.
9 Išlipę į krantą, jie pamatė žėrin-
čias žarijas, ant jų padėtą žuvį ir duo-
nos.
10 Jėzus jiems tarė: "Atneškite ką tik
pagautų žuvų".
11 Simonas Petras nuėjo ir išvilko į
krantą tinklą, pilną didelių žuvų, iš vi-
so šimtą penkiasdešimt tris. Nors jų
buvo tokia gausybė, tačiau tinklas ne-
suplyšo.
12 Jėzus tarė: "Eikite šen pusryčių!"
Ir nė vienas iš mokinių neišdrįso pa-
klausti: "Kas Tu esi?", nes jie žinojo,
jog tai Viešpats.

13 Jėzus priėjo, paėmė duonos ir davė
jiems, taip pat ir žuvies.
14 Tai jau trečią kartą pasirodė savo
mokiniams Jėzus, prisikėlęs iš numi-
rusių.
15 Papusryčiavus Jėzus paklausė Simo-
ną Petrą: "Simonai, Jonos sūnau, ar
myli mane labiau už šituos?" Jis atsa-
kė: "Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad Ta-
ve myliu". Jėzus jam tarė: "Ganyk
mano avinėlius".
16 Ir antrą kartą Jėzus paklausė: "Si-
monai, Jonos sūnau, ar myli mane?"
Tas atsiliepė: "Taip, Viešpatie, Tu ži-
nai, kad Tave myliu". Jėzus jam pasa-
kė: "Ganyk mano avis".
17 Jėzus paklausė trečią kartą: "Simo-
nai, Jonos sūnau, ar myli mane?"
Petras nuliūdo, kad Jis trečią kartą
klausia: "Ar myli mane?", ir atsakė:
"Viešpatie, Tu viską žinai. Tu žinai,
kad Tave myliu". Jėzus jam tarė:
"Ganyk mano avis.
18 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kai bu-
vai jaunas, pats susijuosdavai ir vaikš-
čiojai, kur norėjai. O pasenęs tu iš-
tiesi rankas, ir kitas tave perjuos ir
ves, kur tu nenori".
19 Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia
mirtimi Petras pašlovinsiąs Dievą. Tai
pasakęs, dar pridūrė: "Sek paskui
mane!"
20 Petras atsisukęs pamatė iš paskos
einantį mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ku-
ris vakarienės metu buvo prisiglaudęs
prie Jėzaus krūtinės ir klausė: "Vieš-
patie, kas Tave išduos?"
21 Pamatęs jį, Petras tarė Jėzui: "Vieš-
patie, o kas bus šitam?"
22 Jėzus atsakė: "Jei Aš noriu, kad jis
pasiliktų, kol ateisiu, kas gi tau? Tu
sek paskui mane!"
23 Todėl pasklido šis žodis tarp brolių,
jog tas mokinys nemirsiąs. Bet Jėzus
nesakė, kad Jis nemirs, tik: "Jei no-
riu, kad jis pasiliktų, kol ateisiu, kas
gi tau?"
24 Tai ir yra tas mokinys, kuris liu-
dija apie tuos dalykus ir juos aprašė,
ir mes žinome, kad jo liudijimas tik-
ras.
25 Yra dar daug kitų dalykų, kuriuos
Jėzus padarė. Jeigu juos visus atski-
rai aprašytume, manau, kad visas pa-
saulis nesutalpintų knygų, kurios bū-
tų parašytos. Amen.

APAŠTALŲ
DARBAI

1 Pirmoje knygoje, Teofiliau, aš pa-
rašiau apie viską, ką Jėzus pra-
dėjo daryti ir mokyti
2 iki tos dienos, kurią buvo paimtas į
dangų, pirmiau per Šventąją Dvasią
davęs savo išrinktiesiems apaštalams
įsakymų.
3 Po savo kančios Jis pateikė jiems
daugelį įrodymų, kad yra gyvas, per
keturiasdešimt dienų jiems rodyda-
masis ir kalbėdamas apie Dievo ka-
ralystę.
4 Kartą, būdamas kartu su jais, liepė
jiems nepasišalinti iš Jeruzalės, bet
laukti Tėvo pažado, – "apie kurį, – pa-
sakė Jis, – esate girdėję iš manęs;

5 nes Jonas krikštijo vandeniu, o jūs po
kelių dienų būsite pakrikštyti Šventąja
Dvasia".
6 Susirinkusieji paklausė Jį: "Viešpa-
tie, gal Tu šiuo metu atkursi Izraelio
karalystę?"
7 Jis jiems tarė: "Ne jūsų reikalas ži-
noti laiką ir metą, kuriuos Tėvas nu-
statė savo valdžia.
8 Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dva-
sia, jūs gausite jėgos ir tapsite mano
liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judė-
joje bei Samarijoje ir lig pat žemės
pakraščių".
9 Tai pasakęs, jiems bežiūrint, Jėzus
pakilo aukštyn, ir debesis Jį paslėpė
nuo jų akių.
10 Kai jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo
į žengiantį dangun Jėzų, štai prie jų
atsirado du vyrai baltais drabužiais
11 ir tarė: "Vyrai galilėjiečiai, ko sto-
vite, žiūrėdami į dangų? Tas pats Jė-
zus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš
taip pat, kaip Jį matėte žengiantį į
dangų".
12 Tuomet jie sugrįžo į Jeruzalę iš va-
dinamojo Alyvų kalno, esančio netoli
Jeruzalės, tokiu atstumu, koks lei-
džiamas nueiti per sabatą.
13 Parėję jie susirinko aukštutiniame
kambaryje, kur buvo apsistoję, – Pet-
ras ir Jokūbas, Jonas ir Andriejus, Pi-
lypas ir Tomas, Baltramiejus ir Ma-
tas, Alfiejaus sūnus Jokūbas, Simonas
Uolusis ir Judas, Jokūbo brolis.
14 Jie visi ištvermingai ir vieningai at-
sidėjo maldai ir prašymui kartu su
moterimis ir Jėzaus motina Marija
bei Jo broliais.
15 Vieną dieną, atsistojęs tarp bro-
lių, – ten buvo susirinkę apie šimtą
dvidešimt asmenų, – Petras tarė:
16 "Vyrai broliai, turėjo išsipildyti
Rašto žodžiai, kuriuos Šventoji Dva-
sia pranašiškai išsakė Dovydo lūpo-
mis apie Judą, tapusį Jėzaus suėmė-
jų vadovu.
17 Jis juk buvo priskaitytas prie mūsų
ir turėjo dalį šioje tarnystėje.
18 Bet jis nedorybės kaina įsigijo skly-
pą, paskui stačia galva puolė žemyn,
perplyšo pusiau, ir visi jo viduriai iš-
virto.
19 Tai pasidarė žinoma visiems Jeruza-
lės gyventojams, ir anas sklypas jų kal-
ba buvo pavadintas Hakeldamách, –
tai reiškia: 'Kraujo sklypas'.
20 Nes Psalmių knygoje parašyta: 'Jo
kiemas tepavirsta dykviete, ir tegul
niekas ten nebegyvena', ir: 'Tegul ki-
tas perima jo tarnystę'.
21 Taigi vienam iš vyrų, kurie drauge
su mumis vaikščiojo visą laiką, kol
Viešpats Jėzus buvo tarp mūsų,
22 pradedant Jono krikštu ir baigiant
ta diena, kai Jis buvo paimtas iš mū-
sų aukštyn, reikia kartu su mumis
tapti Jo prisikėlimo liudytoju".
23 Ir jie išskyrė du: Juozapą, vadina-
mą Barsabu, pravarde Justas, ir Mo-
tiejų.
24 Po to meldėsi, sakydami: "Tu, Vieš-
patie, kuris pažįsti visų širdis, paro-
dyk, kurį iš šių dviejų pasirenki,
25 kad gautų dalį šioje tarnystėje ir
apaštalystėje, nuo kurios nuklydo Ju-
das, nueidamas į savąją vietą".
26 Tada metė burtus, ir burtas krito
Motiejui, ir jis buvo priskaičiuotas
prie vienuolikos apaštalų.

2 Atėjus Sekminių dienai, visi mo-
kiniai vieningai buvo vienoje vie-
toje.
2 Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys,
tarsi pūstų smarkus vėjas. Jis pripildė
visą namą, kur jie sėdėjo.
3 Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai,

kurie pasidaliję nusileido ant kiekvie-
no iš jų.
4 Visi pasidarė pilni Šventosios Dva-
sios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbo-
mis, kaip Dvasia jiems davė prabilti.
5 Jeruzalėje gyveno žydų ir dievobai-
mingų žmonių iš visų tautų po dan-
gumi.
6 Kilus tam ūžesiui, subėgo daugybė
žmonių. Jie buvo priblokšti, kiekvie-
nas girdėdamas savo kalba juos kal-
bant.
7 Lyg nesavi ir nustebę, jie vienas ki-
tam kalbėjo: "Argi štai šitie kalban-
tys nėra galilėjiečiai?
8 Tai kaipgi mes kiekvienas juos gir-
dime savo gimtąja kalba?!
9 Mes, partai, medai, elamiečiai, Me-
sopotamijos, Judėjos ir Kapadokijos,
Ponto ir Azijos,
10 Frygijos ir Pamfilijos, Egipto bei Li-
bijos pakraščio ties Kirėne gyventojai,
ateiviai romėnai, žydai ir prozelitai,
11 kretiečiai ir arabai, – girdime juos
skelbiant didingus Dievo darbus mū-
sų kalbomis".
12 Visi labai stebėjosi ir, nieko nesu-
prasdami, klausinėjo: "Ką tai reiš-
kia?"
13 O kiti šaipydamiesi kalbėjo: "Jie
prisigėrė jauno vyno".
14 Tada stojo Petras su vienuolika ir,
pakėlęs balsą, prabilo į juos: "Jūs, vy-
rai judėjiečiai bei visi Jeruzalės gy-
ventojai, tebūnie jums žinoma, – įsi-
dėmėkite mano žodžius!
15 Šitie nėra, kaip jūs manote, prisi-
gėrę, – juk dabar vos trečia dienos va-
landa, –
16 bet čia išsipildė, kas buvo pasakyta
per pranašą Joelį:
17 'Paskutinėmis dienomis, – sako Die-
vas, – Aš išliesiu savo Dvasios kiekvie-
nam kūnui, ir jūsų sūnūs bei dukterys
pranašaus, jūsų jaunuoliai matys regė-
jimus, o senieji sapnuos sapnus.
18 Ir savo tarnams bei tarnaitėms to-
mis dienomis Aš išliesiu savo Dva-
sios, ir jie pranašaus.
19 Aš darysiu stebuklų aukštai danguje
ir apačioje, žemėje, parodysiu ženklų:
kraujo, ugnies bei rūkstančių dūmų.
20 Saulė pavirs tamsybe, o mėnu-
lis – krauju, prieš ateinant didingai ir
šlovingai Viešpaties dienai.
21 Ir kiekvienas, kuris šauksis Viešpa-
ties vardo, bus išgelbėtas'.
22 Izraelio vyrai! Klausykite šitų žo-
džių: Jėzų iš Nazareto – vyrą, Dievo
jums patvirtintą galingais darbais, ste-
buklais ir ženklais, kuriuos per Jį nu-
veikė Dievas tarp jūsų, – kaip ir patys
žinote, –
23 Jį, išankstiniu Dievo sprendimu bei
numatymu atiduotą, jūs piktadarių
rankomis nužudėte, prikaldami prie
kryžiaus.
24 Dievas Jį prikėlė, išvaduodamas iš
mirties skausmų, nes buvo neįmano-
ma, kad Jis liktų jos galioje.
25 Juk Dovydas apie Jį sako: 'Aš vi-
suomet matau Viešpatį priešais save.
Jis mano dešinėje, kad Aš nesusvy-
ruočiau.
26 Todėl džiūgavo mano širdis, kryk-
štavo mano lūpos, ir mano kūnas il-
sėsis viltyje,
27 nes Tu nepaliksi mano sielos pra-
gare ir neduosi savo Šventajam maty-
ti supuvimo.
28 Tu man atvėrei gyvenimo kelius ir
pripildysi mane džiaugsmu prieš savo
veidą'.
29 Vyrai broliai! Noriu jums drąsiai
pasakyti apie patriarchą Dovydą. Jis
mirė, buvo palaidotas, ir jo kapas te-
bėra pas mus iki šios dienos.
30 Būdamas pranašas ir žinodamas,

jog Dievas jam prisiekdamas pažadė-
jo, kad iš jo palikuonių pagal kūną
pakils Kristus užimti jo sosto,
31 Dovydas tai numatė ir kalbėjo apie
Kristaus prisikėlimą, kad 'Jo siela ne-
liks pragare ir Jo kūnas nematys su-
puvimo'.
32 Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi
esame šito liudytojai.
33 Dievo dešinės išaukštintas, Jis gavo
iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą ir
išliejo tai, ką dabar matote ir girdite.
34 Juk Dovydas neįžengė į dangų. Jis
pats kalba: 'Viešpats tarė mano Vieš-
pačiui: sėskis mano dešinėje,
35 kol Aš patiesiu Tavo priešus, tarsi
pakojį po Tavo kojų'.
36 Tad tvirtai žinokite, visi Izraelio na-
mai: Dievas padarė Viešpačiu ir Kris-
tumi tą Jėzų, kurį jūs nukryžiavote".
37 Tie žodžiai vėrė jiems širdį, ir jie
klausė Petrą bei kitus apaštalus: "Ką
mums daryti, vyrai broliai?"
38 Petras jiems tarė: "Atgailaukite, ir
kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kris-
taus vardu, kad būtų atleistos jūsų
nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios
Dvasios dovaną.
39 Juk jums skirtas pažadas, taip pat
ir jūsų vaikams ir visiems toli esan-
tiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats,
mūsų Dievas".
40 Dar daugeliu kitų žodžių jis liudijo
ir ragino juos, sakydamas: "Gelbėki-
tės iš šios iškrypusios kartos!"
41 Kurie mielai priėmė jo žodį, buvo
pakrikštyti, ir tą dieną prisidėjo prie
jų apie tris tūkstančius sielų.
42 Jie ištvermingai laikėsi apaštalų
mokymo, bendravimo, duonos laužy-
mo ir maldų.
43 Baimė apėmė kiekvieną, nes per
apaštalus vyko daug stebuklų ir žen-
klų.
44 Visi tikintieji laikėsi drauge ir turė-
jo visa bendra.
45 Nuosavybę bei turtą jie parduoda-
vo ir, ką gavę, padalydavo visiems,
kiek kam reikėdavo.
46 Jie kasdien vieningai rinkdavosi
šventykloje, o savo namuose tai vie-
nur, tai kitur laužydavo duoną, vai-
šindavosi su džiugia ir tauria širdimi,
47 šlovindami Dievą, ir turėjo malonę
visų žmonių akyse. O Viešpats kas-
dien gausino bažnyčią išgelbėtaisiais.

3 Kartą Petras ir Jonas devintą mal-
dos valandą ėjo drauge į šventyk-
lą.
2 Ten buvo nešamas ir vienas žmogus,
luošas nuo motinos įsčių. Jį kasdien
sodindavo prie šventyklos vartų, va-
dinamų Gražiaisiais, kad prašytų iš-
maldos iš ateinančių į šventyklą.
3 Pastebėjęs beįeinančius į šventyklą
Petrą ir Joną, jis paprašė išmaldos.
4 Petras, įdėmiai pažvelgęs į jį drauge
su Jonu, tarė:
5 "Pažiūrėk į mudu". Jis pažvelgė į
juos, tikėdamasis ką nors iš jų gauti.
6 Bet Petras pasakė: "Sidabro nei
aukso neturiu, bet ką turiu, tą duo-
du. Jėzaus Kristaus iš Nazareto var-
du kelkis ir vaikščiok!"
7 Ir, paėmęs už dešinės rankos, pakė-
lė jį. Jo pėdos ir keliai bematant su-
stiprėjo.
8 Jis pašokęs atsistojo, pradėjo vaikš-
čioti ir kartu su apaštalais įėjo į šven-
tyklą. Ten vaikščiodamas ir pasišoki-
nėdamas šlovino Dievą.
9 Visi žmonės pamatė jį vaikščiojant
ir šlovinant Dievą.
10 Jie pažino, kad tai tas pats, kuris
sėdėdavo elgetaudamas prie Gražių-
jų vartų. Visi nustėro ir nustebo dėl
to, kas buvo jam atsitikę.

11 Kadangi išgydytas luošys laikėsi
Petro ir Jono, prie jų į vadinamąją
Saliamono stoginę didžiai nustebinti
susibėgo visi žmonės.
12 Tai matydamas, Petras kreipėsi į
žmones: "Izraelio vyrai! Ko stebitės
tuo ir ko taip žiūrite į mudu, tarsi
mes savo jėga ar savo šventumu bū-
tume padarę, kad šis vaikščiotų?!
13 Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Die-
vas, mūsų tėvų Dievas, pašlovino sa-
vo tarną Jėzų, kurį jūs išdavėte ir ku-
rio išsižadėjote Piloto akivaizdoje, kai
tas buvo nusprendęs Jį paleisti.
14 Jūs išsižadėjote Šventojo ir Teisiojo,
o pareikalavote atiduoti jums žmogžu-
dį.
15 Jūs nužudėte gyvybės Kūrėją, kurį
Dievas prikėlė iš numirusių, ir mes
esame to liudytojai.
16 Jėzaus vardas – dėl tikėjimo Jo var-
du – tvirtą padarė tą, kurį jūs matote
ir pažįstate. Iš Jėzaus kylantis tikėji-
mas suteikė jam visišką sveikatą jūsų
visų akyse.
17 O dabar, broliai, aš žinau, kad jūs
taip padarėte iš nežinojimo, kaip ir
jūsų vadai.
18 Taip Dievas įvykdė, ką iš anksto bu-
vo paskelbęs visų savo pranašų lūpo-
mis, būtent, kad Kristus kentėsiąs.
19 Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad
būtų panaikintos jūsų nuodėmės, kad
nuo Viešpaties veido ateitų atgaivos
laikai
20 ir Jis atsiųstų jums iš anksto pa-
skelbtąjį Jėzų Kristų.
21 Jį turi priimti dangus iki visų daly-
kų atnaujinimo meto. Dievas tai nuo
amžių paskelbė visų savo šventųjų
pranašų lūpomis.
22 Juk Mozė tėvams pasakė: 'Vieš-
pats, mūsų Dievas, iš jūsų brolių pa-
žadins jums Pranašą kaip mane.
Klausykite Jo visame kame, ką tik Jis
jums sakys.
23 O kiekviena siela, kuri to Pranašo
neklausys, bus išnaikinta iš tautos'.
24 Ir visi pranašai, kurie tik kalbėjo
nuo Samuelio laikų, vienas po kito
skelbė šias dienas.
25 Jūs esate vaikai pranašų ir tos san-
doros, kurią Dievas sudarė su jūsų tė-
vais, tardamas Abraomui: 'Tavo pali-
kuonyse bus palaimintos visos žemės
giminės'.
26 Dievas pirmiausia jums prikėlęs pa-
siuntė savo tarną Jėzų, kad Jis atneš-
tų jums palaiminimą, nukreipdamas
kiekvieną nuo jo nusikaltimų".

4 Jiems dar kalbant miniai, prie jų
priėjo kunigų, šventyklos apsau-
gos viršininkas ir sadukiejų,
2 kurie buvo labai pasipiktinę, kad
apaštalai mokė žmones ir skelbė mi-
rusiųjų prisikėlimą Jėzuje.
3 Jie suėmė juos ir įkalino iki kitos
dienos, nes jau buvo vakaras.
4 Bet daugelis, girdėjusių žodį, įtikėjo,
ir tikinčiųjų skaičius padidėjo maž-
daug iki penkių tūkstančių.
5 Rytojaus dieną Jeruzalėje susirinko
tautos vadovai, vyresnieji ir Rašto ži-
novai,
6 taip pat vyriausiasis kunigas Anas,
Kajafas, Jonas, Aleksandras ir kiti vy-
riausiojo kunigo giminės.
7 Pasistatę apaštalus viduryje, jie pa-
klausė: "Kokia jėga ar kieno vardu
jūs tai padarėte?"
8 Tada Petras, kupinas Šventosios
Dvasios, jiems atsakė: "Tautos vado-
vai ir Izraelio vyresnieji!
9 Jeigu dėl gero darbo ligotam žmo-
gui šiandien mus klausinėjate, kaip jis
buvo išgydytas,
10 tai tebūnie jums visiems ir visai Iz-

raelio tautai žinoma: vardu Jėzaus
Kristaus iš Nazareto, kurį jūs nukry-
žiavote ir kurį Dievas prikėlė iš nu-
mirusių! Jo dėka šis vyras jūsų aki-
vaizdoje stovi sveikas.
11 Jėzus yra 'akmuo, kurį jūs, statyto-
jai, atmetėte ir kuris tapo kertiniu ak-
meniu'.
12 Ir nėra niekame kitame išgelbėji-
mo, nes neduota žmonėms po dangu-
mi kito vardo, kuriuo turime būti iš-
gelbėti".
13 Matydami Petro ir Jono drąsą ir
patyrę, kad tai nemokyti, paprasti
žmonės, jie labai stebėjosi; be to, at-
pažino juos buvus kartu su Jėzumi.
14 Bet, matydami stovintį su jais pagy-
dytąjį, jie neturėjo ką pasakyti prieš.
15 Tada liepė jiems išeiti iš sinedriono
ir ėmė tartis:
16 "Ką daryti su šitais žmonėmis? Juk
visiems Jeruzalės gyventojams žino-
mas jų padarytas akivaizdus stebuk-
las, ir mes to negalime nuneigti.
17 Bet kad dalykas neišplistų žmonė-
se, griežtai uždrauskime, kad jie nė
vienam žmogui daugiau nekalbėtų
tuo vardu".
18 Ir vėl juos pasišaukę, įsakė jiems
išvis neskelbti ir nemokyti Jėzaus var-
du.
19 Tačiau Petras ir Jonas jiems atsakė:
"Spręskite patys, ar teisinga Dievo
akivaizdoje jūsų klausyti labiau negu
Dievo!
20 Juk mes negalime nekalbėti apie
tai, ką matėme ir girdėjome".
21 Prigrasinę jie paleido juos, nerasda-
mi už ką bausti, - dėl žmonių, nes visi
garbino Dievą už tai, kas buvo įvykę.
22 Vyras, kuris patyrė tą išgydymo ste-
buklą, buvo daugiau nei keturiasde-
šimties metų.
23 Paleisti jie atėjo pas saviškius ir iš-
pasakojo, ką jiems sakė aukštieji ku-
nigai ir vyresnieji.
24 Išklausę visi vieningai pakėlė bal-
sus į Dievą ir sakė: "Valdove, Tu esi
Dievas, sutvėręs dangų, žemę, jūrą ir
visa, kas juose yra.
25 Tu kalbėjai savo tarno Dovydo lū-
pomis: 'Kodėl niršta pagonys, kam
veltui tautos sąmokslus rengia?
26 Žemės karaliai sukilo, valdovai su-
sibūrė draugėn prieš Viešpatį ir Jo
Kristų'.
27 Prieš Tavo šventąjį Sūnų Jėzų, kurį
Tu patepei, iš tiesų susibūrė Erodas,
Poncijus Pilotas su pagonimis ir Izra-
elio tauta,
28 kad įvykdytų, ką Tavo ranka ir
sprendimas iš anksto buvo nulėmę
įvykti.
29 O dabar, Viešpatie, pažvelk į jų
grasinimus ir duok savo tarnams su
didžia drąsa skelbti Tavo žodį,
30 ištiesdamas savo ranką išgydymams,
ir kad būtų daromi ženklai bei stebuk-
lai Tavo šventojo Sūnaus Jėzaus var-
du".
31 Jiems pasimeldus, sudrebėjo susirin-
kimo vieta, visi prisipildė Šventosios
Dvasios ir drąsiai skelbė Dievo žodį.
32 Visa tikinčiųjų daugybė buvo vie-
nos širdies ir vienos sielos. Ką turėjo,
nė vienas nevadino savo nuosavybe,
bet visa jiems buvo bendra.
33 Apaštalai su didžiule jėga liudijo
apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir
gausi malonė buvo su jais visais.
34 Tarp jų nebuvo stokojančių, nes vi-
si, kurie turėjo žemės sklypus ar na-
mus, juos parduodavo, o už tai gau-
tus pinigus atnešdavo
35 ir sudėdavo prie apaštalų kojų, ir
kiekvienam buvo dalijama, kiek kam
reikėjo.
36 Jozė, apaštalų pramintas Barnabu

(išvertus tai reiškia: "Paguodos sū-
nus"), levitas, kilęs iš Kipro,
37 pardavęs savo žemės sklypą, atnešė
pinigus ir padėjo apaštalams po kojų.

5 O vienas vyras, vardu Ananijas,
su savo žmona Sapfyra pardavė
nuosavybę
2 ir, žmonai pritariant, pasiliko dalį
gautų pinigų, o kitą dalį atnešė ir pa-
dėjo prie apaštalų kojų.
3 Petras paklausė: "Ananijau, kodėl
šėtonas užvaldė tavo širdį, kad tu pa-
melavai Šventajai Dvasiai, pasilikda-
mas dalį už žemę gautų pinigų?
4 Argi nebuvo tavo tai, ką turėjai, ir
ką gavai pardavęs, argi nebuvo tavo
žinioje? Tai kodėl gi taip sumanei sa-
vo širdyje? Tu pamelavai ne žmo-
nėms, bet Dievui!"
5 Išgirdęs tuos žodžius, Ananijas kri-
to ant žemės ir mirė. Didelė baimė
apėmė visus tai girdėjusius.
6 Keli jaunuoliai pakilo, suvyniojo jį
marškomis, išnešė ir palaidojo.
7 Po kokių trijų valandų atėjo jo žmo-
na, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę.
8 Petras ją paklausė: "Pasakyk man,
ar už tiek pardavėte sklypą?" "Taip,
už tiek", – atsakė ji.
9 Tada Petras jai tarė: "Kodėl susita-
rėte mėginti Viešpaties Dvasią? Štai
ties durimis skamba žingsniai tų, ku-
rie palaidojo tavo vyrą. Jie ir tave iš-
neš".
10 Bematant ji susmuko jam po kojų
ir mirė. Atėję jaunuoliai rado ją ne-
gyvą, nunešė ir palaidojo šalia vyro.
11 Didelė baimė apėmė visą bažnyčią
ir visus, kurie apie tai išgirdo.
12 Per apaštalų rankas žmonėse vy-
ko daug ženklų ir stebuklų. Visi jie
vieningai rinkdavosi Saliamono sto-
ginėje.
13 Iš kitų nė vienas neišdrįsdavo prie
jų prisidėti. Žmonės juos labai gerbė.
14 Ir vis labiau augo būrys vyrų ir mo-
terų, įtikėjusių Viešpatį.
15 Net į gatves nešdavo ligonius ir gul-
dydavo ant neštuvų bei lovų, kad,
Petrui praeinant pro šalį, bent jo še-
šėlis kristų ant gulinčiųjų.
16 Taip pat ir iš aplinkinių miestų dau-
gybė žmonių keliaudavo į Jeruzalę, ga-
bendami sergančius ir netyrųjų dvasių
kankinamus, ir visi jie būdavo pagydo-
mi.
17 Tuomet sujudo vyriausiasis kunigas
ir visi jo šalininkai iš sadukiejų parti-
jos. Degdami pavydu,
18 jie suėmė apaštalus ir įmetė juos į
viešą kalėjimą.
19 Bet Viešpaties angelas naktį atidarė
kalėjimo vartus, išvedė juos ir tarė:
20 "Eikite ir, atsistoję šventykloje,
skelbkite žmonėms visus šio Gyveni-
mo žodžius".
21 Tai išgirdę, jie auštant nuėjo į šven-
tyklą ir ėmė mokyti. Tuo metu vyriau-
siasis kunigas ir jo šalininkai sukvietė
sinedrioną bei visą Izraelio tautos vy-
resniųjų tarybą ir nusiuntė į kalėjimą
tarnus atvesti apaštalų.
22 Bet tarnai nuėję nerado jų kalėji-
me ir sugrįžę pranešė:
23 "Kalėjimą radome saugiai užrakin-
tą ir sargybinius stovinčius prie vartų.
Bet atidarę nieko viduje neradome!"
24 Išgirdę tokį pranešimą, vyriausiasis
kunigas, šventyklos apsaugos viršinin-
kas ir aukštieji kunigai suglumo, ne-
suprasdami, ką tai galėtų reikšti.
25 Tuomet kažkas atėjęs pranešė: "Tie
vyrai, kuriuos buvote uždarę kalėjime,
stovi šventykloje ir moko žmones".
26 Tada viršininkas su tarnais nuėjo ir
atsivedė juos be prievartos, nes bijojo
žmonių, kad neužmėtytų akmenimis.

[27] Taigi atsivedę apaštalus, pastatė
juos sinedrione. Vyriausiasis kunigas
jiems tarė:
[28] "Argi mes jums drauste neuždrau-
dėme mokyti tuo vardu, o štai jūs už-
tvindėte Jeruzalę savo mokymu ir dar
norite ant mūsų užtraukti to žmogaus
kraują".
[29] Petras ir apaštalai atsakė: "Dievo
reikia klausyti labiau negu žmonių.
[30] Mūsų tėvų Dievas prikėlė Jėzų, kurį
jūs nužudėte, pakabindami ant me-
džio.
[31] Dievas išaukštino Jį savo dešine
kaip Karalių ir Išgelbėtoją, kad su-
teiktų Izraeliui atgailą ir nuodėmių
atleidimą.
[32] Mes esame Jo ir tų įvykių liudyto-
jai, taip pat ir Šventoji Dvasia, kurią
Dievas suteikė tiems, kurie Jam pa-
klūsta".
[33] Girdėdami šituos žodžius, jie spro-
go iš pykčio ir ketino juos užmušti.
[34] Tuomet sinedrione pakilo vienas fa-
riziejus, vardu Gamalielis, visos tautos
gerbiamas Įstatymo mokytojas. Jis įsa-
kė trumpam išvesti apaštalus
[35] ir tarė susirinkusiems: "Vyrai izra-
elitai! Gerai pagalvokite, kaip pasi-
elgti su šitais žmonėmis.
[36] Juk prieš kiek laiko buvo iškilęs Teu-
das, kuris laikė save kažkuo nepapras-
tu. Prie jo prisidėjo apie keturis šimtus
vyrų, bet jis buvo užmuštas, visi šali-
ninkai išsisklaidė ir nuėjo niekais.
[37] Po jo, gyventojų surašymo dieno-
mis, atsirado Judas Galilėjietis ir pa-
traukė nemažai žmonių paskui save.
Jis taip pat žuvo, o visi jo sekėjai bu-
vo išblaškyti.
[38] Todėl dabar jums sakau: palikite ši-
tuos žmones ramybėje ir paleiskite
juos. Jei šis sumanymas ir ši veikla iš
žmonių, – jie žlugs savaime,
[39] o jeigu tai iš Dievo, tai jūs nepajėg-
site jų sunaikinti. Žiūrėkite, kad
nepasirodytumėte kovojantys prieš
Dievą!" Jie paklausė jo patarimo.
[40] Pasišaukę apaštalus, nuplakdino
juos, uždraudė kalbėti Jėzaus vardu
ir paleido.
[41] O tie ėjo iš sinedriono džiaugda-
miesi, kad buvo palaikyti vertais dėl
Jėzaus vardo iškęsti paniekinimą.
[42] Kiekvieną dieną šventykloje ir po
namus jie nesiliovė mokyti bei skelb-
ti Jėzų Kristumi.

6 Tomis dienomis, mokinių skaičiui
augant, tarp graikiškai kalbančių-
jų kilo nepasitenkinimas vietiniais žy-
dais, nes kasdieniniame aprūpinime
būdavo aplenkiamos jų našlės.
[2] Tuomet dvylika sušaukė mokinių su-
sirinkimą ir tarė: "Nedera mums pa-
likus Dievo žodį tarnauti prie stalų.
[3] Todėl, broliai, išsirinkite iš savųjų
septynis vyrus, turinčius gerą vardą,
kupinus Šventosios Dvasios ir išmin-
ties. Mes juos paskirsime tam darbui,
[4] o patys toliau atsidėsime maldai ir
žodžio tarnavimui".
[5] Šis pasiūlymas patiko visam susirin-
kimui, ir jie išsirinko Steponą, vyrą
pilną tikėjimo ir Šventosios Dvasios,
Pilypą, Prochorą, Timoną, Parmeną
ir Mikalojų, prozelitą iš Antiochijos.
[6] Juos pastatė prieš apaštalus, o šie
melsdamiesi uždėjo ant jų rankas.
[7] Dievo žodis klestėjo, ir mokinių skai-
čius Jeruzalėje smarkiai augo. Ir dide-
lis kunigų būrys pakluso tikėjimui.
[8] Steponas, pilnas tikėjimo ir jėgos,
darė žmonėse didžių stebuklų ir žen-
klų.
[9] Tuomet pakilo kai kurie iš vadina-
mosios libertinų sinagogos, iš kirėnie-
čių, aleksandriečių ir iš Kilikijos bei

Azijos ir ėmė ginčytis su Steponu.
10 Tačiau jie negalėjo atsispirti išmin-
čiai ir Dvasiai, kurios įkvėptas jis kal-
bėjo.
11 Tada jie papirko keletą vyrų, kad
tie sakytų: "Mes girdėjome jį piktžo-
džiaujant Mozei ir Dievui".
12 Taip jie sukurstė minią, vyresniuo-
sius bei Rašto žinovus, užpuolę sučiu-
po jį ir nusivedė į sinedrioną.
13 Ten pastatė melagingus liudytojus,
kurie tvirtino: "Šitas žmogus nesiliau-
ja kalbėjęs prieš šventąją vietą ir Įsta-
tymą.
14 Mes girdėjome jį sakant, kad Jėzus
iš Nazareto išgriaus šią vietą ir pa-
keis Mozės perduotus mums papro-
čius".
15 Visi sėdintys sinedrione įsmeigė į jį
akis ir matė jo veidą tarytum angelo
veidą.

7 Vyriausiasis kunigas paklausė:
"Ar tikrai taip yra?"
2 O Steponas prabilo: "Vyrai broliai
ir tėvai, paklausykite! Šlovės Dievas
apsireiškė mūsų tėvui Abraomui Me-
sopotamijoje, kai jis dar nebuvo per-
sikėlęs į Charaną,
3 ir pasakė jam: 'Išeik iš savo krašto,
nuo savo giminių, ir keliauk į šalį, ku-
rią tau parodysiu'.
4 Tada jis paliko chaldėjų kraštą ir ap-
sigyveno Charane. Iš ten, jo tėvui mi-
rus, Dievas atvedė jį į šitą šalį, kurio-
je jūs dabar gyvenate.
5 Bet čia jam nedavė paveldėti nė pė-
dos žemės, tik pažadėjo ją atiduoti jo
ir jo palikuonių nuosavybėn, nors jis
dar buvo bevaikis.
6 Dievas pasakė, kad jo palikuonys
gyvens kaip ateiviai svetimoje žemėje
ir keturis šimtus metų bus pavergti ir
skriaudžiami.
7 'Tačiau, – tarė Dievas, – Aš nuteisiu
tautą, kuriai jie vergaus; tada jie išeis
ir tarnaus man šitoje vietoje'.
8 Ir tuomet Jis davė jam apipjausty-
mo sandorą. Tada Abraomui gimė
Izaokas, kurį jis apipjaustė aštuntąją
dieną. Izaokui gimė Jokūbas, o Jokū-
bui gimė dvylika patriarchų.
9 Šie patriarchai iš pavydo pardavė
Juozapą į Egiptą. Bet Dievas buvo
su juo,
10 išgelbėjo Juozapą iš visų jo vargų ir
suteikė jam malonės bei išminties
Egipto karaliaus – faraono akivaizdo-
je. Tas jį paskyrė Egipto ir visų savo
namų valdytoju.
11 Tuomet visą Egipto žemę ir Kana-
aną ištiko badas bei didis vargas, ir
mūsų tėvai negalėjo rasti sau maisto.
12 Išgirdęs, kad Egipte yra javų, Jokū-
bas išsiuntė ten mūsų tėvus pirmą
kartą,
13 o antrą kartą Juozapas leidosi savo
brolių atpažįstamas, ir faraonas suži-
nojo apie Juozapo giminę.
14 Tada Juozapas pasiuntė pakviesti
savo tėvo Jokūbo ir visų giminaičių –
septyniasdešimt penkių sielų.
15 Šitaip Jokūbas iškeliavo į Egiptą.
Ten mirė jis ir mūsų tėvai.
16 Juos pargabeno į Sichemą ir palai-
dojo kape, kurį Abraomas už pinigus
buvo nupirkęs iš sichemiečio Emoro
sūnų.
17 Artėjant metui pažado, dėl kurio
Dievas buvo prisiekęs Abraomui,
tauta išaugo ir išsiplėtė Egipte,
18 kol pakilo kitas karalius, kuris nie-
ko nežinojo apie Juozapą.
19 Jis klastingai elgėsi su mūsų gimi-
ne, versdamas mūsų tėvus išmesti sa-
vo kūdikius, kad jie neliktų gyvi.
20 Tuo metu gimė Mozė, kuris buvo
mielas Dievui. Tris mėnesius jis bu-

vo maitinamas savo tėvo namuose,
21 o kai buvo išmestas, jį pasiėmė faraono duktė ir augino kaip savo pačios sūnų.
22 Mozė buvo išmokytas visos Egipto išminties ir tapo galingas žodžiais ir darbais.
23 Kai jam sukako keturiasdešimt metų, jo širdyje kilo troškimas aplankyti savo brolius, Izraelio vaikus.
24 Pamatęs vieną iš jų skriaudžiamą, stojo ginti jo ir keršydamas užmušė egiptietį.
25 Mozė tikėjosi, kad jo broliai supras, jog Dievas jo ranka suteiks jiems išgelbėjimą, bet jie šito nesuprato.
26 Kitą dieną jis priėjo prie besimušančių tautiečių ir mėgino juos sutaikinti, sakydamas: 'Vyrai, jūs esate broliai! Kodėl skriaudžiate vienas kitą?'
27 Bet tasai, kuris skriaudė artimą, atstūmė jį, sakydamas: 'Kas tave paskyrė mūsų valdovu ir teisėju?
28 Gal nori ir mane nužudyti, kaip vakar nužudei egiptietį?'
29 Tai išgirdęs, Mozė pabėgo ir buvo ateivis Madiano krašte, kur jam gimė du sūnūs.
30 Po keturiasdešimties metų Sinajaus kalno dykumoje jam pasirodė angelas degančio erškėčių krūmo liepsnose.
31 Tai pamatęs, Mozė labai nusistebėjo reginiu. Kai jis artinosi, norėdamas geriau įsižiūrėti, jam pasigirdo Viešpaties balsas:
32 'Aš esu tavo tėvų Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas'. Tada Mozė ėmė drebėti ir nebedrįso toliau žiūrėti.
33 O Viešpats jam tarė: 'Nusiauk apavą nuo kojų, nes ta vieta, kur tu stovi, yra šventa žemė.
34 Aš regėte regėjau savo tautos priespaudą Egipte, išgirdau jos dejones ir nužengiau jos išvaduoti. Tad ateik čia, Aš pasiųsiu tave į Egiptą'.
35 Tą Mozę, kurio jie atsižadėjo, sakydami: 'Kas tave paskyrė valdovu ir teisėju?', Dievas pasiuntė kaip vadovą ir gelbėtoją ranka angelo, kuris pasirodė jam erškėčių krūme.
36 Jis išvedė juos, darydamas stebuklus ir ženklus Egipto žemėje, prie Raudonosios jūros ir per keturiasdešimt metų dykumoje.
37 Tai šis Mozė pasakė Izraelio vaikams: 'Dievas pažadins jums iš jūsų brolių Pranašą, panašiai kaip mane'.
38 Tai jis susirinkimo dieną dykumoje tarpininkavo tarp angelo, kalbėjusio jam Sinajaus kalne, ir mūsų tėvų. Ten jis gavo mums skirtuosius gyvenimo žodžius.
39 Jam mūsų tėvai nenorėjo paklusti, atstūmė jį ir savo širdis nukreipė į Egiptą.
40 Jie tarė Aaronui: 'Padaryk mums dievų, kurie žygiuotų mūsų priekyje, nes mes nežinome, kas nutiko tam Mozei, kuris išvedė mus iš Egipto žemės'.
41 Taip anomis dienomis jie pasidirbo veršį, atnašavo stabui auką ir džiaugėsi savo rankų darbu.
42 Tada Dievas nusigręžė nuo jų ir paliko juos garbinti dangaus kariauną, kaip parašyta pranašų knygoje: 'Ar jūs, Izraelio namai, man atnešėte aukų bei atnašų, keturiasdešimt metų būdami dykumoje?
43 Jūs pasiėmėte Molocho palapinę ir dievo Romfos žvaigždę – stabus, kuriuos pasidirbote garbinti. Todėl ištremsiu jus anapus Babilono'.
44 Mūsų tėvai dykumoje turėjo Liudijimo palapinę, kaip įsakė Tas, kuris

kalbėjo Mozei, kad padarytų ją pagal
regėtą jos vaizdą.
45 Mūsų tėvai su Jozue pasiėmė ją ir
atsigabeno į žemes pagonių, kuriuos
Dievas išvijo nuo mūsų tėvų akių.
Taip pasiliko iki Dovydo dienų.
46 Šis susilaukė Dievo akyse malonės
ir meldė, kad rastų buveinę Jokūbo
Dievui.
47 Ir Saliamonas pastatė Jam namus.
48 Bet Aukščiausiasis negyvena rankų
darbo šventyklose, kaip sako ir pranašas:
49 'Dangus – mano sostas, o žemė –
pakojis po mano kojomis. Kokius gi
namus man statysite? – klausia Viešpats, – ar kokia mano poilsio vieta?
50 Argi ne mano ranka visa tai padarė?'
51 Jūs, kietasprandžiai, neapipjaustytomis širdimis ir ausimis! Jūs, kaip ir
jūsų tėvai, visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai.
52 Kurio iš pranašų nepersekiojo jūsų
tėvai? Jie užmušė iš anksto skelbusius
Teisiojo atėjimą. Jo išdavėjais ir žudikais dabar esate jūs.
53 Jūs, kurie gavote Įstatymą, paskelbtą per angelus, bet jo nesilaikėte".
54 Tie žodžiai jiems draskė širdį, ir jie
griežė ant jo dantimis.
55 O Steponas, kupinas Šventosios
Dvasios, žvelgė į dangų ir išvydo
Dievo šlovę ir Jėzų, stovintį Dievo
dešinėje.
56 Jis tarė: "Štai regiu atsivėrusį dangų ir Žmogaus Sūnų, stovintį Dievo
dešinėje".
57 Tada, baisiai rėkdami, jie užsikimšo ausis ir visi kaip vienas puolė jį,
58 išsitempė už miesto ir užmėtė akmenimis. Liudytojai padėjo savo drabužius prie kojų vieno jauno vyro,
vardu Sauliaus.
59 Taip jie mušė akmenimis Steponą,
o jis šaukė: "Viešpatie Jėzau, priimk
mano dvasią!"
60 Pagaliau suklupęs jis galingu balsu
sušuko: "Viešpatie, neįskaityk jiems
šios nuodėmės!" Ir, tai ištaręs, užmigo.

8 Saulius pritarė Stepono nužudymui. Tomis dienomis prasidėjo
didelis Jeruzalės bažnyčios persekiojimas. Visi, išskyrus apaštalus, išsisklaidė po Judėjos ir Samarijos apylinkes.
2 Dievobaimingi vyrai palaidojo Steponą ir labai jį apraudojo.
3 O Saulius niokojo bažnyčią, naršydamas po namus, tempdamas iš jų
vyrus ir moteris ir siųsdamas juos į
kalėjimą.
4 Tuo tarpu išblaškytieji keliaudami
skelbė žodį.
5 Pilypas, nuvykęs į Samarijos miestą,
ėmė skelbti gyventojams Kristų.
6 Minios vieningai klausėsi Pilypo
žodžių, girdėdamos ir matydamos,
kokius jis darė stebuklus.
7 Iš daugelio apsėstųjų, baisiai šaukdamos, išeidavo netyrosios dvasios, išgydavo daug paralyžiuotųjų ir luošų.
8 Ir didelis džiaugsmas pasklido po tą
miestą.
9 Mieste buvo vienas vyras, vardu Simonas, kuris nuo seno užsiiminėjo magija, stebindamas Samarijos gyventojus ir sakydamas esąs nepaprastas.
10 Visi – nuo mažo iki didelio – jį gerbė ir sakė: "Jis yra didelė Dievo jėga".
11 Gerbė jį todėl, kad ilgą laiką šis stebino juos savo kerais.
12 Bet patikėję Pilypu, kuris skelbė
Dievo karalystę ir Jėzaus Kristaus
vardą, ėmė krikštytis vyrai ir moterys.

[13] Ir pats Simonas įtikėjo ir pasikrikšti-
jęs nesitraukė nuo Pilypo. Jis buvo ap-
stulbintas, matydamas daromus ženk-
lus ir stebuklus.
[14] Apaštalai Jeruzalėje, išgirdę, jog
Samarija priėmė Dievo žodį, nusiun-
tė ten Petrą ir Joną,
[15] kurie atvykę ėmė melstis už sama-
riečius, kad jie priimtų Šventąją Dva-
sią.
[16] Mat Ji dar nebuvo nė vienam jų nu-
žengusi, ir jie tebuvo pakrikštyti Vieš-
paties Jėzaus vardu.
[17] Tuomet apaštalai dėjo ant jų ran-
kas, ir tie gavo Šventąją Dvasią.
[18] Pamatęs, kad apaštalų rankų uždė-
jimu teikiama Šventoji Dvasia, Simo-
nas pasiūlė jiems pinigų,
[19] sakydamas: "Duokite ir man tą jė-
gą, kad, kam tik uždėsiu rankas, gau-
tų Šventąją Dvasią".
[20] Bet Petras jam tarė: "Kad tu pra-
žūtum kartu su savo pinigais, jei su-
manei už pinigus gauti Dievo dova-
ną!
[21] Šiame dalyke tu negali turėti nė
mažiausios dalies, nes tavo širdis ne-
teisi prieš Dievą.
[22] Taigi atgailauk dėl šio savo nedoru-
mo ir melsk Dievą – gal Jis atleis tavo
širdies sumanymą.
[23] Matau, tu pilnas karčios tulžies ir
esi nedorybės pančiuose".
[24] Simonas atsakė: "Melskite už ma-
ne Viešpatį, kad manęs neištiktų tai,
ką jūs sakėte".
[25] O jie, paliudiję ir apsakę Viešpaties
žodį, pasuko atgal į Jeruzalę, skelb-
dami Evangeliją daugelyje Samarijos
kaimų.
[26] Viešpaties angelas prabilo į Pilypą,
sakydamas: "Kelkis ir eik pietų link
ant kelio, kuris eina iš Jeruzalės į Ga-
zą. Jis visiškai tuščias".
[27] Jis pakilo ir iškeliavo. Ir štai važiuo-
ja etiopas eunuchas, aukštas Etiopi-
jos karalienės Kandakės dvariškis, vi-
so jos iždo valdytojas. Jis buvo atvy-
kęs į Jeruzalę pagarbinti,
[28] o dabar keliavo namo ir, sėdėdamas
savo vežime, skaitė pranašą Izaiją.
[29] Dvasia pasakė Pilypui: "Prieik ir
laikykis greta šito vežimo".
[30] Pribėgęs Pilypas išgirdo jį skaitant
pranašą Izaiją ir paklausė: "Ar su-
pranti, ką skaitai?"
[31] Šis atsiliepė: "Kaip galiu suprasti,
jei man niekas nepaaiškina?!" Ir jis
pakvietė Pilypą lipti į vežimą ir sėstis
šalia.
[32] Rašto vieta, kurią jis skaitė, buvo
ši: "Tarsi avį vedė Jį į pjovyklą, ir kaip
ėriukas, kuris tyli kerpamas, Jis neat-
vėrė savo lūpų.
[33] Jis buvo pažemintas ir neteisingai
nuteistas. Kas apsakys Jo giminę, jei-
gu Jo gyvenimas žemėje buvo nu-
trauktas?!"
[34] Eunuchas paklausė Pilypą: "Prašom
paaiškinti, apie ką čia pranašas kal-
ba? Apie save ar apie ką kitą?"
[35] Atvėręs lūpas ir pradėjęs nuo tos
Rašto vietos, Pilypas jam paskelbė
Gerąją naujieną apie Jėzų.
[36] Keliaudami toliau, jie privažiavo
vandenį. "Štai vanduo, – tarė eunu-
chas, – kas gi kliudo man pasikrikšty-
ti?"
[37] Pilypas tarė: "Jei tiki iš visos šir-
dies, tai galima". Tas atsakė: "Tikiu,
kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus".
[38] Jis liepė sustabdyti vežimą, ir jie
abu – Pilypas ir eunuchas – išlipę įbri-
do į vandenį, ir Pilypas jį pakrikštijo.
[39] Išėjus iš vandens, Viešpaties Dva-
sia pagavo Pilypą. Eunuchas daugiau
jo nebematė, tik džiūgaudamas trau-
kė savo keliu.

[40] O Pilypas atsidūrė Azote; iš ten ke-
liaudamas skelbė Evangeliją visuose
miestuose ir taip atvyko į Cezarėją.

9 Tuo tarpu Saulius, tebealsuoda-
mas grasinimais ir žudynėmis
prieš Viešpaties mokinius, nuėjo pas
vyriausiąjį kunigą
[2] ir išgavo raštus Damasko sinago-
goms, kad, užtikęs to Kelio sekėjus,
vyrus ir moteris, galėtų juos suiminė-
ti ir gabenti į Jeruzalę.
[3] Kai keliaudamas priartėjo prie Da-
masko, staiga jį apšvietė iš dangaus
šviesa.
[4] Jis krito ant žemės ir išgirdo balsą,
sakantį jam: "Sauliau, Sauliau, kam
mane persekioji?"
[5] Jis tarė: "Kas Tu esi, Viešpatie?"
Viešpats atsakė: "Aš esu Jėzus, kurį tu
persekioji. Sunku tau spyriotis prieš
akstiną!
[6] Kelkis, eik į miestą, ir tau bus pasa-
kyta, ką turi daryti".
[7] Su juo keliavę vyrai stovėjo be ža-
do: jie girdėjo balsą, tačiau nieko ne-
matė.
[8] Saulius atsikėlė nuo žemės, bet, at-
merkęs akis, nieko nebematė. Laiky-
dami už rankos, jie nuvedė jį į Da-
maską.
[9] Jis tris dienas išbuvo neregintis, nie-
ko nevalgė ir negėrė.
[10] Damaske buvo vienas mokinys, var-
du Ananijas. Viešpats tarė jam regė-
jime: "Ananijau!" Šis atsakė: "Štai aš,
Viešpatie".
[11] Viešpats tęsė: "Kelkis, eik į gatvę,
vadinamą Tiesiąja, ir Judo namuose
teiraukis tarsiečio, vardu Sauliaus.
Štai, jis meldžiasi
[12] ir regėjime pamatė vyrą, vardu
Ananiją, ateinantį ir uždedantį ant jo
rankas, kad praregėtų".
[13] Ananijas atsakė: "Viešpatie, iš dau-
gelio esu girdėjęs apie tą vyrą, kiek
daug pikto jis yra padaręs Tavo šven-
tiesiems Jeruzalėje.
[14] Ir čia jis turi aukštųjų kunigų įga-
liojimus suiminėti visus, kurie šaukia-
si Tavo vardo".
[15] Bet Viešpats jam tarė: "Eik, nes jis
yra mano išrinktas indas, kuris neš
mano vardą pagonims, karaliams ir
Izraelio vaikams.
[16] Aš jam parodysiu, kiek daug jis tu-
rės iškentėti dėl mano vardo".
[17] Ananijas nuėjo į tuos namus, uždė-
jo ant jo rankas ir tarė: "Broli Sau-
liau! Viešpats Jėzus, kuris tau pasiro-
dė kelyje, kai keliavai, atsiuntė ma-
ne, kad tu vėl regėtum ir taptum pil-
nas Šventosios Dvasios".
[18] Ir bematant jam nuo akių lyg žvy-
nai nukrito. Jis kaipmat atgavo regė-
jimą ir buvo pakrikštytas.
[19] Paskui užvalgęs sustiprėjo. Pabuvęs
kelias dienas su Damasko mokiniais,
[20] Saulius bematant pradėjo pamoks-
lauti sinagogose, kad Kristus yra Die-
vo Sūnus.
[21] Visi, kurie tai girdėjo, be galo ste-
bėjosi ir klausinėjo: "Ar čia ne tas
pats, kuris Jeruzalėje persekiojo vi-
sus, kurie šaukiasi šito vardo?! Argi
jis nėra čia atvykęs jų suimti ir ga-
benti pas aukštuosius kunigus?!"
[22] O Saulius vis labiau stiprėjo ir kėlė
sąmyšį tarp Damaske gyvenančių žy-
dų, įrodinėdamas, kad Jėzus yra Kris-
tus.
[23] Praslinkus nemažai laiko, žydai nu-
tarė jį nužudyti.
[24] Tačiau Saulius sužinojo apie jų są-
mokslą. Dieną ir naktį jie tykojo prie
vartų, norėdami jį užmušti,
[25] bet mokiniai nakčia nuleido jį per
sieną ant virvių pintinėje.

26 Saulius nuvyko į Jeruzalę ir mėgino
prisidėti prie mokinių, tačiau visi jo
bijojo, netikėdami jį esant mokinį.
27 Bet Barnabas, pasiėmęs jį, nusivedė pas apaštalus ir jiems papasakojo, kaip kelionėje Saulius regėjęs Viešpatį ir šis kalbėjęs su juo, ir kaip Damaske jis drąsiai pamokslavęs Jėzaus vardu.
28 Taip jis liko su jais Jeruzalėje ir drąsiai kalbėjo Viešpaties Jėzaus vardu.
29 Jis kalbėdavosi ir ginčydavosi su helenistais, o tie kėsinosi jį nužudyti.
30 Tai sužinoję, broliai jį nugabeno į Cezarėją ir iš ten išsiuntė į Tarsą.
31 Tuo tarpu bažnyčios visoje Judėjoje, Galilėjoje ir Samarijoje džiaugėsi ramybe, statydinosi ir augo, gyvendamos su Viešpaties baime ir guodžiamos Šventosios Dvasios.
32 Kartą Petras, lankydamas jas visas, atėjo pas šventuosius, gyvenančius Lidoje.
33 Ten jis užtiko žmogų, vardu Enėją, kuris paralyžiuotas jau aštuoneri metai gulėjo patale.
34 Petras jam tarė: "Enėjau, Jėzus Kristus išgydo tave. Kelkis ir užklok savo patalą!" Šis bematant atsikėlė.
35 Visi Lidos ir Sarono gyventojai pamatė jį ir atsivertė į Viešpatį.
36 Jopėje gyveno viena mokinė, vardu Tabita, išvertus Dorkadė. Ji garsėjo gerais darbais ir gailestingumo aukomis.
37 Tomis dienomis ji susirgo ir mirė. Ją nuprausė ir paguldė aukštutiniame kambaryje.
38 Kadangi Lida netoli Jopės, mokiniai, išgirdę ten esant Petrą, pasiuntė pas jį du vyrus, prašydami, kad jis nedelsdamas pas juos atvyktų.
39 Petras pakilęs iškeliavo su jais. Kai tik atėjo, jį nuvedė į aukštutinį kambarį. Ten jį apstojo visos našlės, verkdamos ir rodydamos jam tunikas bei viršutinius drabužius, kuriuos, tebegyvendama su jomis, buvo pasiuvusi Dorkadė.
40 Petras liepė visiems išeiti. Atsiklaupęs pasimeldė ir, atsisukęs į lavoną, tarė: "Tabita, kelkis!" Ši atmerkė akis ir, išvydusi Petrą, atsisėdo.
41 Jis ištiesė jai ranką ir ją pakėlė. Tada, pašaukęs vidun šventuosius ir našles, parodė jiems ją gyvą.
42 Žinia apie tai pasklido visoje Jopėje, ir daugelis įtikėjo Viešpatį.
43 Jis dar ilgesnį laiką pasiliko Jopėje pas vieną odininką, vardu Simoną.

10 Cezarėjoje gyveno vyras, vardu Kornelijus, vadinamosios italų kohortos šimtininkas.
2 Jis buvo dievotas ir drauge su savo namiškiais bijojo Dievo, gausiai šelpdavo žmones ir nuolat melsdavosi Dievui.
3 Kartą, apie devintą valandą, jis regėjime aiškiai išvydo pas jį ateinantį Dievo angelą, kuris jam tarė: "Kornelijau!"
4 Tas, pažvelgęs į jį, išsigando ir paklausė: "Kas yra, viešpatie?" Šis jam atsakė: "Tavo maldos ir gailestingumo aukos pakilo Dievo akivaizdon, ir Jis tave prisiminė.
5 Dabar siųsk vyrus į Jopę ir pasikviesk Simoną, vadinamą Petru.
6 Jis svečiuojasi pas vieną odininką, Simoną, kurio namai stovi prie jūros. Petras pasakys tau, ką turi daryti".
7 Kai su juo kalbėjęs angelas pasitraukė, Kornelijus pasišaukė du tarnus ir vieną pamaldų kareivį iš nuolat šalia esančių valdinių
8 ir, viską jiems išaiškinęs, išsiuntė į Jopę.

9 Rytojaus dieną, kai šitie keliaudami
artinosi prie miesto, Petras užlipo ant
plokščiastogio melstis. Buvo apie šeš-
tą valandą.
10 Jis pasijuto labai išalkęs ir norėjo
užkąsti. Kol jam ruošė valgį, jį ištiko
dvasios pagava.
11 Jis išvydo atsivėrusį dangų, iš kurio
jam leidosi žemyn kažkoks padėklas,
lyg didelė marška, pririšta už keturių
kampų ir nuleidžiama žemėn.
12 Jame buvo įvairiausių žemės ketur-
kojų, laukinių žvėrių, roplių ir padan-
gės paukščių.
13 Ir jam pasigirdo balsas: "Kelkis,
Petrai, pjauk ir valgyk!"
14 Bet Petras atsakė: "Jokiu būdu,
Viešpatie! Aš niekuomet nesu valgęs
nieko sutepto ar nešvaraus".
15 Balsas antrą kartą tarė: "Ką Die-
vas apvalė, tu nevadink suteptu!"
16 Taip pasikartojo tris kartus, ir tuo-
jau padėklas vėl pakilo į dangų.
17 Petrui tebesvarstant, ką galėtų
reikšti matytas regėjimas, štai Kor-
nelijaus pasiuntiniai, išklausinėję, kur
Simono namai, sustojo prie vartų.
18 Jie sušukę paklausė: "Ar čia vieši
Simonas, vadinamas Petru?"
19 Petrui, vis tebemąstančiam apie re-
gėjimą, Dvasia tarė: "Štai trys vyrai
ieško tavęs.
20 Kelkis, lipk žemyn ir keliauk su jais
nė kiek nedvejodamas, nes Aš juos
atsiunčiau".
21 Taigi Petras nulipo žemyn pas Korne-
lijaus siųstus vyrus ir tarė: "Štai aš, ku-
rio ieškote. Su kokiu reikalu atėjote?"
22 Tie atsakė: "Šimtininkas Korneli-
jus, teisus ir dievobaimingas vyras, tu-
rintis gerą vardą visoje žydų tautoje,
gavo iš šventojo angelo nurodymą pa-
kviesti tave į savo namus ir išklausyti
tavo žodžių".
23 Tada Petras paprašė juos į vidų ir
svetingai priėmė. Kitą rytą iškeliavo
su jais. Jį lydėjo keli broliai iš Jopės.
24 Rytojaus dieną jie atvyko į Cezarė-
ją. Kornelijus jų laukė, susikvietęs sa-
vo gimines ir artimiausius draugus.
25 Įeinantį Petrą Kornelijus pasitiko
ir, puldamas po kojų, išreiškė jam pa-
garbą.
26 Bet Petras pakėlė Kornelijų, tarda-
mas: "Kelkis! Juk ir aš esu žmogus!"
27 Paskui, kalbėdamasis su juo, įėjo vi-
dun ir, radęs daug susirinkusių,
28 prabilo: "Jūs žinote, kad žydui ne-
valia bendrauti ar užeiti pas svetim-
tautį. Bet Dievas parodė man, jog ne-
galima jokio žmogaus laikyti suteptu
ar netyru.
29 Štai kodėl pakviestas aš nesiprie-
šindamas atvykau. Taigi klausiu da-
bar, kokiu reikalu mane pakvietė-
te?"
30 Kornelijus atsakė: "Kaip tik dabar
sukanka lygiai keturios dienos, kai aš
savo namuose pasninkavau ir mel-
džiausi devintą valandą. Ir štai prieš
mane stojo spindinčiais drabužiais vy-
ras
31 ir prabilo: 'Kornelijau, tavo maldos
išklausytos, ir Dievas prisiminė tavo
gailestingumo aukas.
32 Tad siųsk pasiuntinius į Jopę ir pa-
sikviesk Simoną, vadinamą Petru. Jis
yra apsistojęs odininko Simono na-
muose prie jūros. Atėjęs jis tau viską
pasakys'.
33 Taigi aš iš karto pasiunčiau pas ta-
ve, o tu gerai padarei, čia atvykda-
mas. Dabar mes visi esame susirinkę
Dievo akivaizdoje, kad išgirstume vi-
sa, ką Dievas tau pavedė".
34 Tada, atvėręs lūpas, Petras pasakė:
"Iš tiesų dabar suprantu, kad Dievas
neatsižvelgia į asmenis.

[35] Jam priimtinas kiekvienos tautos
žmogus, kuris Jo bijo ir teisiai gyve-
na.
[36] Jis pasiuntė savo žodį Izraelio vai-
kams ir per Jėzų Kristų paskelbė tai-
kos Evangeliją. Jis yra visų Viešpats.
[37] Jūs žinote, kas yra įvykę visoje Ju-
dėjoje, pradedant nuo Galilėjos, po
Jono skelbtojo krikšto, –
[38] kaip Dievas patepė Šventąja Dva-
sia ir jėga Jėzų iš Nazareto, ir Jis
vaikščiojo, darydamas gera ir gydyda-
mas visus velnio pavergtuosius, nes
Dievas buvo su Juo.
[39] Mes esame liudytojai visko, ką Jis
yra padaręs žydų šalyje ir Jeruzalėje.
Jį nužudė, pakabindami ant medžio.
[40] Tačiau trečią dieną Dievas Jį prikė-
lė ir leido Jam pasirodyti,
[41] beje, ne visai tautai, o Dievo iš ank-
sto išrinktiems liudytojams, būtent
mums, kurie su Juo valgėme ir gėrė-
me, Jam prisikėlus iš numirusių.
[42] Jis mums įsakė skelbti žmonėms ir
liudyti, kad Jis yra Dievo paskirtasis
gyvųjų ir mirusiųjų teisėjas.
[43] Apie Jį visi pranašai liudija, kad
kiekvienas, kuris Jį tiki, gauna Jo var-
du nuodėmių atleidimą".
[44] Petrui dar tebekalbant šiuos daly-
kus, Šventoji Dvasia nužengė ant vi-
sų, kurie klausėsi žodžio.
[45] Su Petru atvykę žydų kilmės tikintie-
ji labai stebėjosi, kad ir pagonims bu-
vo išlieta Šventosios Dvasios dovana.
[46] Jie girdėjo juos kalbant kalbomis ir
aukštinant Dievą.
[47] Tuomet Petras tarė: "Ar kas galėtų
uždrausti pasikrikštyti jiems vande-
niu – šiems, kurie, kaip ir mes, gavo
Šventąją Dvasią?"
[48] Ir jis liepė juos pakrikštyti Viešpa-
ties vardu. Po to jie prašė jį pasilikti
dar kelias dienas.

11 Apaštalai ir broliai, kurie bu-
vo Judėjoje, išgirdo, kad ir
pagonys priėmė Dievo žodį.
[2] Todėl, kai Petras atvyko į Jeruzalę,
žydų kilmės tikintieji ėmė ginčytis su
juo, sakydami:
[3] "Tu nuėjai pas neapipjaustytus vy-
rus ir su jais valgei!"
[4] Tada Petras pradėjo jiems iš eilės
aiškinti:
[5] "Aš kartą meldžiausi Jopės mieste
ir Dvasios pagavoje mačiau regėjimą.
Kažkoks indas, tarsi didžiulė marška,
už keturių kampų leidžiama iš dan-
gaus, nusileido prie manęs.
[6] Atidžiai įsižiūrėjęs, pamačiau jame
keturkojų žemės gyvių, laukinių žvė-
rių, roplių ir padangės paukščių.
[7] Ir išgirdau balsą, kuris man sakė:
'Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!'
[8] Aš atsakiau: 'Jokiu būdu, Viešpatie!
Dar niekada suteptas ir nešvarus
maistas nebuvo mano burnoje'.
[9] Bet balsas iš dangaus prabilo antrą
kartą: 'Ką Dievas apvalė, tu nevadink
suteptu!'
[10] Taip atsitiko tris kartus, ir vėl vis-
kas pakilo į dangų.
[11] Ir štai prie namų, kuriuose aš bu-
vau, tuojau atėjo trys vyrai. Jie buvo
siųsti pas mane iš Cezarėjos.
[12] Dvasia man pasakė nė kiek nedve-
jojant keliauti su jais. Su manimi ėjo
ir šitie šeši broliai, ir mes kartu atvy-
kome į vieno vyro namus.
[13] Jis mums papasakojo savo namuo-
se regėjęs stovintį angelą, kuris jam
liepė: 'Nusiųsk į Jopę žmones ir pasi-
kviesk Simoną, vadinamą Petru.
[14] Jis pasakys tau žodžius, kuriais išsi-
gelbėsi tu ir visi tavo namai'.
[15] Kai pradėjau kalbėti, Šventoji Dva-
sia nužengė ant jų, kaip ir pradžioje
ant mūsų.

16 Tada prisiminiau Viešpaties žo-
džius: 'Jonas krikštijo vandeniu, o
jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dva-
sia'.
17 Jeigu tad Dievas suteikė jiems to-
kią pačią dovaną, kaip ir mums, įti-
kėjusiems Viešpatį Jėzų Kristų, tai
kas gi aš toks, kad galėčiau trukdyti
Dievui?!"
18 Tai išgirdę, jie nusiramino ir šlovi-
no Dievą, sakydami: "Vadinasi, Die-
vas ir pagonims suteikė atgailą, kad
jie gyventų".
19 Išblaškytieji persekiojimo, kuris bu-
vo kilęs dėl Stepono, nukeliavo į Fe-
nikiją, Kiprą ir Antiochiją. Jie pa-
mokslavo žodį vien tik žydams.
20 Kai kurie iš jų, būtent kipriečiai ir
kirėniečiai, atvykę į Antiochiją, krei-
pėsi ir į graikus, skelbdami Viešpatį
Jėzų.
21 Viešpaties ranka buvo su jais: dide-
lis žmonių skaičius įtikėjo ir atsivertė
į Viešpatį.
22 Žinia apie juos pasiekė Jeruzalės
bažnyčios ausis, ir ji išsiuntė Barnabą
į Antiochiją.
23 Atvykęs ir pamatęs Dievo malonę,
jis apsidžiaugė ir visus ragino ryžtinga
širdimi pasilikti su Viešpačiu.
24 Mat jis buvo geras vyras, pilnas
Šventosios Dvasios ir tikėjimo. Ir
Viešpačiui prisidėjo didelis būrys.
25 Tada Barnabas nukeliavo į Tarsą
ieškoti Sauliaus
26 ir, radęs jį, atsivedė į Antiochiją.
Jiedu ištisus metus darbavosi bažny-
čioje ir mokė gausų būrį. Antiochi-
joje pirmą kartą imta vadinti moki-
nius "krikščionimis".
27 Tomis dienomis iš Jeruzalės į An-
tiochiją atvyko pranašų.
28 Vienas iš jų, vardu Agabas, Dva-
sios įkvėptas, išpranašavo didelį ba-
dą, kuris ištiksiąs visą pasaulį. Ir ba-
das atėjo, Klaudijui valdant.
29 Tada mokiniai, kiekvienas pagal sa-
vo išteklius, nusprendė nusiųsti para-
mą Jeruzalės broliams.
30 Jie taip ir padarė, per Barnabą bei
Saulių nusiųsdami tai vyresniesiems.

12 Tuo metu karalius Erodas pa-
kėlė ranką prieš kai kuriuos
bažnyčios žmones.
2 Jis nukirsdino kalaviju Jokūbą, Jo-
no brolį.
3 Pamatęs, kad tai patinka žydams,
įsakė suimti ir Petrą. Buvo Neraugin-
tos duonos dienos.
4 Suėmęs jį, įmesdino į kalėjimą ir pa-
vedė saugoti keturgubai sargybai po
keturis kareivius, o po Paschos keti-
no išvesti jį prieš minią.
5 Taigi Petras buvo uždarytas kalėji-
me. O bažnyčia nepaliaujamai meldė-
si už jį Dievui.
6 Paskutinę naktį prieš Erodui išve-
dant Petrą, tas, supančiotas dviem
grandinėmis, miegojo tarp dviejų ka-
reivių. Prie durų kalėjimą saugojo
sargybiniai.
7 Ir štai ten atsirado Viešpaties ange-
las, ir kamerą nutvieskė šviesa. Jis su-
davė Petrui į šoną ir žadindamas ta-
rė: "Kelkis greičiau!" Ir nukrito jam
grandinės nuo rankų.
8 Angelas kalbėjo toliau: "Susijuosk
ir apsiauk sandalus!" Jis taip ir pada-
rė. Angelas tęsė: "Užsimesk apsiaus-
tą ir eik paskui mane!"
9 Petras išėjo ir sekė paskui jį, nesu-
vokdamas, kad angelo veiksmai tikri,
nes jis tarėsi matąs regėjimą.
10 Praėję pro pirmą ir antrą sargybą,
jie prisiartino prie geležinių vartų į
miestą, kurie savaime atsidarė. Išėję
pro juos, jie leidosi tolyn viena gatve.

Staiga šalia ėjęs angelas nuo jo pasi-
traukė.
11 Petras atsipeikėjęs tarė: "Dabar
tikrai žinau, kad Viešpats atsiuntė sa-
vo angelą ir išvadavo mane iš Erodo
rankų ir nuo viso to, ko tikėjosi žydų
minia".
12 Tai supratęs, jis atėjo prie Morku-
mi vadinamo Jono motinos Marijos
namų, kuriuose daug susirinkusiųjų
meldėsi.
13 Petrui beldžiantis į vartų duris, tar-
naitė, vardu Rodė, atėjo paklausti,
kas ten.
14 Pažinusi Petro balsą, ji iš džiaugs-
mo pamiršo atidaryti vartus, bet nu-
bėgo vidun ir pranešė, jog Petras sto-
vįs už vartų.
15 Jie jai sakė: "Tu pakvaišai!" Bet ji
tvirtino savo. Tada jie tarė: "Tai jo
angelas".
16 Tuo tarpu Petras toliau beldė. Ati-
darę jie pamatė Petrą ir nustėro.
17 Ranka davęs ženklą laikytis tyliai,
jis jiems papasakojo, kaip Viešpats iš-
vedė jį iš kalėjimo. Jis dar pridūrė:
"Praneškite apie tai Jokūbui ir ki-
tiems broliams". Ir išėjęs jis nuėjo į
kitą vietą.
18 Išaušus dienai tarp kareivių kilo ne-
menkas sąmyšis dėl to, kas galėję nu-
tikti Petrui.
19 Erodas, paieškojęs jo ir neradęs,
ištardė sargybinius ir įsakė nubausti
juos mirtimi. Po to iš Judėjos nuvyko
į Cezarėją ir ten pasiliko.
20 Erodas nirto ant Tyro ir Sidono gy-
ventojų. Bet jie susitarę atvyko pas jį
ir, palenkę savo pusėn karaliaus rū-
mininką Blastą, prašė taikos, nes jų
kraštas maitinosi iš karaliaus.
21 Nustatytą dieną Erodas, apsivilkęs
karališkais drabužiais, atsisėdo į sos-
tą ir sakė jiems prakalbą.
22 Liaudis ėmė šaukti: "Tai dievo, ne
žmogaus balsas!"
23 Ir beregint jį ištiko Viešpaties an-
gelas, kad neatidavė Dievui garbės. Ir
jis mirė, kirminų suėstas.
24 O Viešpaties žodis augo ir plito.
25 Barnabas ir Saulius, atlikę savo už-
davinį ir paėmę su savimi Joną, vadi-
namą Morkumi, sugrįžo iš Jeruzalės.

13 Antiochijos bažnyčioje buvo
pranašų ir mokytojų: Barna-
bas, Simeonas, pravarde Juodasis,
Lucijus Kirėnietis, Manaenas, augęs
kartu su tetrarchu Erodu, ir Saulius.
2 Kartą, kai jie tarnavo Viešpačiui
ir pasninkavo, Šventoji Dvasia pasa-
kė: "Išskirkite man Barnabą ir Sau-
lių darbui, kuriam Aš juos pašau-
kiau".
3 Tuomet jie pasninkavo ir meldėsi,
ir, uždėję ant jų rankas, išleido.
4 Šventosios Dvasios pasiųsti, jie nu-
keliavo į Seleukiją, o iš ten laivu pa-
siekė Kiprą.
5 Atvykę į Salaminą, jie pamokslavo
Dievo žodį žydų sinagogose. Jiems
talkino Jonas.
6 Perėję visą salą iki Pafo, jie susitiko
vieną magą, netikrą pranašą žydą,
vardu Barjėzų,
7 kuris buvo su prokonsulu Sergijumi
Pauliumi, išmintingu vyru. Šis, pasi-
kvietęs Barnabą ir Saulių, norėjo pa-
siklausyti Dievo žodžio.
8 Bet Elimas – magas (toks šito žodžio
vertimas) – jiems priešinosi, stengda-
masis atitraukti prokonsulą nuo tikė-
jimo.
9 Tada Saulius, kitaip vadinamas Pau-
liumi, Šventosios Dvasios kupinas,
įdėmiai pažvelgė į jį
10 ir tarė: "Ak tu, visokių klastų bei
piktybių pilnas velnio vaike! Tu, tei-

sumo prieše! Ar nesiliausi kraipęs
tiesių Viešpaties kelių?
11 Dabar štai tave ištiks Viešpaties
ranka: tu tapsi aklas ir kurį laiką neregėsi saulės". Ir tučtuojau užgulė jį migla ir tamsa, ir jis ėmė graibytis aplink, ieškodamas, kas jam ištiestų ranką.
12 Tai pamatęs, prokonsulas įtikėjo, apstulbintas Viešpaties mokslo.
13 Išplaukę iš Pafo, Paulius ir jo palydovai atvyko į Pergę, Pamfilijoje. Čia Jonas pasitraukė nuo jų ir sugrįžo į Jeruzalę.
14 O jie, išvykę iš Pergės, atkeliavo į Pisidijos Antiochiją. Sabato dieną nuėjo į sinagogą ir ten susėdo.
15 Po Įstatymo ir Pranašų skaitymo sinagogos vadovai kreipėsi į juos: "Vyrai broliai, jei turite paskatinimo žodį tautiečiams, tarkite!"
16 Tada Paulius atsistojo ir, davęs ranka ženklą nutilti, prabilo: "Izraelio vyrai ir Dievo bijantys žmonės, paklausykite!
17 Šios Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų tėvus, išaukštino juos, gyvenančius kaip ateivius Egipto šalyje, ir iškelta ranka išvedė juos iš Egipto.
18 Apie keturiasdešimt metų Jis pakentė jų elgesį dykumoje,
19 paskui, išnaikinęs septynias tautas Kanaane, išdalino jiems anų žemę.
20 Po to per keturis šimtus penkiasdešimt metų davė teisėjus iki pranašo Samuelio.
21 Tuo laiku jie ėmė prašyti karaliaus, ir Dievas jiems davė Saulių, Kišo sūnų, Benjamino giminės vyrą, keturiasdešimčiai metų.
22 Pašalinęs jį, Jis pakėlė jiems karaliumi Dovydą, apie kurį liudydamas pasakė: 'Radau Dovydą, Jesės sūnų, vyrą pagal savo širdį, kuris įvykdys visus mano norus'.
23 Iš jo palikuonių, kaip buvo žadėjęs, Dievas iškėlė Izraeliui Gelbėtoją Jėzų.
24 Prieš Jam ateinant, Jonas skelbė atgailos krikštą visai Izraelio tautai.
25 Baigdamas gyvenimo kelią, Jonas pasakė: 'Kuo jūs mane laikote? Aš nesu Jis. Bet štai po manęs ateina Tas, kuriam aš nevertas atrišti kojų apavo'.
26 Vyrai broliai, Abraomo giminės sūnūs ir čia esantys Dievo bijantys žmonės! Tai jums atsiųstas šis išgelbėjimo žodis.
27 Nes Jeruzalės gyventojai ir jų vyresnieji nepažino Jo ir pasmerkdami įvykdė pranašų žodžius, skaitomus kiekvieną sabatą.
28 Nors nerado Jame jokios mirties vertos kaltės, jie reikalavo iš Piloto, kad Jis būtų nužudytas.
29 Išpildę visa, kas buvo apie Jį parašyta, nuėmė Jį nuo medžio ir paguldė į kapą.
30 Bet Dievas Jį prikėlė iš numirusių.
31 Jis per daugelį dienų rodėsi tiems, kurie buvo su Juo atėję iš Galilėjos į Jeruzalę. Jie yra Jo liudytojai žmonėms.
32 Ir mes jums skelbiame Gerąją naujieną: tėvams duotąjį pažadą
33 Dievas įvykdė mums, jų vaikams, prikeldamas Jėzų, kaip ir parašyta antroje psalmėje: 'Tu esi mano Sūnus, šiandien Aš pagimdžiau Tave!'
34 O kad Jį prikėlė iš numirusių ir kad Jis neturėjo supūti, Dievas buvo taip nusakęs: 'Aš ištesėsiu šventus bei tikrus pažadus Dovydui'.
35 Todėl ir kitoje vietoje sakoma: 'Tu neleisi savo Šventajam matyti supuvimo'.
36 Juk Dovydas, patarnavęs savajai kartai pagal Dievo valią, užmigo, bu-

vo palaidotas prie savo tėvų ir supu-
vo.
[37] O Tas, kurį Dievas prikėlė, nesupuvo.
[38] Taigi tebūnie jums žinoma, vyrai
broliai, kad per Jį jums skelbiamas
nuodėmių atleidimas.
[39] Ir kiekvienas, kuris tiki, išteisina-
mas Juo nuo viso to, nuo ko nepajė-
gė jūsų išteisinti Mozės Įstatymas.
[40] Tad saugokitės, kad jums nepritap-
tų, kas pasakyta Pranašuose:
[41] 'Žiūrėkite, niekintojai, stebėkitės ir
pranykite! Nes Aš darau darbą jūsų
dienomis, darbą, kuriuo nepatikėsite,
jei kas jums pasakos' ".
[42] Žydams išeinant iš sinagogos, pa-
gonys prašė, kad ir kitą sabatą būtų
kalbama apie tuos dalykus.
[43] Sinagogos susirinkimui pasibaigus,
daugelis žydų ir pamaldžių prozelitų
sekė Paulių ir Barnabą, kurie, kalbė-
dami jiems, įtikinėjo pasilikti Dievo
malonėje.
[44] Kitą sabatą beveik visas miestas su-
sirinko pasiklausyti Dievo žodžio.
[45] Išvydusius tokias minias žydus ap-
ėmė pavydas, ir jie piktžodžiaudami
ėmė prieštarauti tam, ką kalbėjo Pau-
lius.
[46] Bet Paulius ir Barnabas drąsiai pa-
sakė: "Pirmiausia jums turėjo būti
skelbiamas Dievo žodis. Bet kadangi
jūs Jį atmetate ir patys laikote save
nevertais amžinojo gyvenimo, tai štai
mes kreipiamės į pagonis.
[47] Nes taip mums liepė Viešpats: 'Pa-
skyriau Tave, kad būtum šviesa pago-
nims, kad būtumei išgelbėjimu iki pat
žemės pakraščių' ".
[48] Tai girdėdami, pagonys džiaugėsi ir
šlovino Viešpaties žodį; ir įtikėjo visi
skirtieji amžinajam gyvenimui.
[49] Ir Viešpaties žodis pasklido po visą
kraštą.
[50] Bet žydai, sukurstę pamaldžias bei
gerbiamas moteris ir įtakingus mies-
to piliečius, sukėlė Pauliaus ir Barna-
bo persekiojimą ir išvijo juos iš savo
žemių.
[51] O tie, nusikratę prieš juos nuo kojų
dulkes, atvyko į Ikoniją.
[52] Mokiniai buvo pilni džiaugsmo ir
Šventosios Dvasios.

14 Taip pat atsitiko ir Ikonijuje:
jie nuėjo į žydų sinagogą ir
kalbėjo taip, kad įtikėjo didelė minia
žydų ir graikų.
[2] Bet tikėjimui nepaklusę žydai su-
kurstė pagonis prieš brolius.
[3] Tačiau jie ten išbuvo daug laiko ir
drąsiai kalbėjo Viešpatyje, kuris liu-
dijo savo malonės žodžius ir per jų
rankas darė ženklus ir stebuklus.
[4] Miesto gyventojai suskilo: vieni bu-
vo už žydus, kiti už apaštalus.
[5] Kai pagonys ir žydai su savo vyres-
nybe susiruošė juos išniekinti ir už-
mėtyti akmenimis,
[6] jie sužinoję pabėgo į Likaonijos
miestus Listrą ir Derbę bei jų apylin-
kes.
[7] Ten jie skelbė Evangeliją.
[8] Listroje gyveno vienas vyras nesvei-
komis kojomis. Jis buvo luošas nuo
pat gimimo, niekada nė žingsnio ne-
žengęs.
[9] Jis klausėsi Pauliaus kalbant, o šis
įdėmiai pažvelgė į jį ir, pamatęs jį tu-
rint tikėjimą, kad būtų pagydytas,
[10] garsiu balsu pasakė: "Atsistok tie-
siai ant savo kojų!" Tas pašoko ir ėmė
vaikščioti.
[11] Minia, pamačiusi, ką Paulius pada-
rė, pradėjo garsiai likaoniškai šaukti:
"Dievai, pasivertę žmonėmis, nužen-
gė pas mus!"
[12] Barnabą jie vadino Dzeusu, o Pau-

lių – Hermiu, nes jis vadovavo kalbai.
13 Priešais jų miestą esančios Dzeuso
šventyklos kunigas atvarė prie vartų
jaučių su vainikais ir norėjo kartu su
minia juos paaukoti.
14 Sužinoję apaštalai Barnabas ir Paulius perplėšė savo drabužius ir puolė
į minią,
15 šaukdami: "Vyrai, ką darote?! Juk
mes tokie patys žmonės kaip ir jūs. Ir
mes jums skelbiame Gerąją naujieną,
kad nuo šių tuštybių atsiverstumėte į
gyvąjį Dievą, 'kuris sutvėrė dangų ir
žemę, jūrą ir visa, kas juose yra'.
16 Praėjusiais amžiais Jis leido eiti visoms tautoms savais keliais.
17 Tačiau Jis nepaliko savęs nepaliudyto, darydamas gera, duodamas
mums lietaus iš dangaus ir vaisingų
metų, pripildydamas mūsų širdis
maisto ir džiaugsmo".
18 Tai dėstydami, jiedu šiaip ne taip
sulaikė minią, kad jiems neaukotų.
19 Bet iš Antiochijos ir Ikonijaus atvyko žydai ir, perkalbėję žmones, užmėtė Paulių akmenimis ir išvilko už
miesto, palaikę jį mirusiu.
20 Susirinkus aplink jį mokiniams, jis
atsikėlė ir parėjo į miestą. O rytojaus
dieną kartu su Barnabu iškeliavo į
Derbę.
21 Šitame mieste jie skelbė Evangeliją
ir išmokė daugelį. Paskui grįžo atgal į
Listrą, Ikoniją ir Antiochiją.
22 Ten jie stiprino mokinių sielas, ragino juos pasilikti tikėjime ir sakė:
"Per daugelį išmėginimų mes turime
įeiti į Dievo karalystę".
23 Kiekvienoje bažnyčioje su malda ir
pasninku, uždėdami rankas, jie paskyrė jiems vyresniuosius ir pavedė
juos Viešpačiui, kurį šie buvo įtikėję.
24 Apkeliavę Pisidiją, jie atvyko į
Pamfiliją.
25 Paskelbę žodį Pergėje, leidosi žemyn į Ataliją.
26 Iš ten išplaukė į Antiochiją, kur buvo pavesti Dievo malonei, kad nuveiktų darbą, kurį dabar pabaigė.
27 Sugrįžę jie sušaukė bažnyčią ir
papasakojo, kokius darbus nuveikęs
Dievas per juos ir kaip atvėręs pagonims tikėjimo vartus.
28 Ir jie išbuvo su mokiniais netrumpą
laiką.

15 Kai kurie, atvykę iš Judėjos,
ėmė mokyti brolius: "Jei nesiduosite apipjaustomi pagal Mozės
paprotį, negalėsite būti išgelbėti".
2 Kilo nemažas vaidas ir ginčas tarp
jų ir Pauliaus bei Barnabo. Buvo nutarta, kad Paulius, Barnabas ir kai
kurie kiti iš anų nuvyktų dėl šio klausimo į Jeruzalę pas apaštalus ir vyresniuosius.
3 Bažnyčios aprūpinti, jie iškeliavo
per Fenikiją ir Samariją, pasakodami
apie pagonių atsivertimą, ir tuo padarė didelį džiaugsmą visiems broliams.
4 Atvykę į Jeruzalę, jie buvo priimti
bažnyčios, apaštalų bei vyresniųjų ir
pranešė jiems, ką Dievas kartu su
jais nuveikė.
5 Tuomet pakilo kai kurie įtikėjusieji
iš fariziejų partijos ir tarė: "Juos reikia apipjaustyti ir įsakyti, kad laikytųsi Mozės Įstatymo".
6 Apaštalai ir vyresnieji susirinko šio
klausimo apsvarstyti.
7 Įsiliepsnojus ilgam ginčui, Petras
pakilo ir kreipėsi į juos: "Vyrai broliai, jūs žinote, kad Dievas jau nuo
senų dienų išsirinko mane iš jūsų,
kad pagonys iš mano lūpų išgirstų
Evangelijos žodį ir įtikėtų.
8 Ir Dievas, kuris pažįsta žmonių šir-

dis, paliudijo jų naudai, duodamas
jiems Šventąją Dvasią kaip ir mums.
9 Jis nepadarė skirtumo tarp mūsų ir
jų, tikėjimu nuskaistindamas jų širdis.
10 Tad kodėl gundote Dievą ir kraunate ant mokinių sprando jungą, kurio nei mūsų tėvai, nei mes patys negalėjome panešti?
11 Juk mes tikime, kad Viešpaties Jėzaus Kristaus malone būsime išgelbėti kaip ir jie".
12 Tada visas susirinkimas nutilo ir ėmė klausytis Barnabo bei Pauliaus pasakojimo, kokių ženklų ir stebuklų per juos Dievas padarė tarp pagonių.
13 Kai jie nutilo, atsiliepė Jokūbas ir tarė: "Vyrai broliai, paklausykite manęs!
14 Simonas papasakojo, kaip Dievas pirmą kartą aplankė pagonis, kad išsirinktų iš jų savo vardui žmones.
15 Čia dera pranašų žodžiai, kaip parašyta:
16 'Paskui sugrįšiu ir vėl atstatysiu sugriuvusią Dovydo palapinę. Aš prikelsiu ją iš griuvėsių ir vėl ją išskleisiu,
17 kad ieškotų Viešpaties ir visi kiti žmonės, visi pagonys, kuriems skelbiamas mano vardas, – sako Viešpats, visa tai darantis'.
18 Nuo amžių Dievui žinomi visi Jo darbai.
19 Todėl aš manau, kad į Dievą atsivertusių pagonių nereikia apsunkinti,
20 o tik jiems parašyti, jog susilaikytų nuo susiteršimo stabais, nuo ištvirkavimo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir kraujo.
21 Juk Mozė kiekviename mieste nuo senų laikų turi savo skelbėjų ir kas sabatą yra skaitomas sinagogose".
22 Tada apaštalai ir vyresnieji kartu su visa bažnyčia nutarė pasiųsti į Antiochiją iš savųjų išrinktus vyrus kartu su Pauliumi ir Barnabu: Judą, vadinamą Barsabu, ir Silą, kurie buvo vadovaujantys tarp brolių.
23 Jiems įteikė tokį raštą: "Apaštalai, vyresnieji ir broliai siunčia sveikinimą broliams, kilusiems iš pagonių Antiochijoje, Sirijoje bei Kilikijoje.
24 Sužinoję, kad kai kurie iš mūsų nuvykę savo kalbomis sukėlė jums nerimo ir sujaukė jūsų sielas, liepdami apsipjaustyti ir laikytis Įstatymo,
25 mes susirinkę vieningai nusprendėme pasiųsti pas jus išrinktus vyrus su mūsų mylimaisiais Barnabu ir Pauliumi,
26 kurie už mūsų Viešpatį Jėzų Kristų yra guldę savo galvas.
27 Taigi siunčiame su jais Judą ir Silą, kurie jums tą patį praneš žodžiu.
28 Šventajai Dvasiai ir mums pasirodė teisinga neužkrauti jums daugiau naštų, išskyrus tai, kas būtina:
29 susilaikyti nuo aukų stabams, kraujo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir ištvirkavimo. Jūs gerai elgsitės, saugodamiesi šitų dalykų. Likite sveiki!"
30 Išsiųstieji, atvykę į Antiochiją, sukvietė bendruomenę ir įteikė laišką.
31 Skaitydami šie džiaugėsi paguoda.
32 Judas ir Silas, būdami pranašai, gausiais žodžiais skatino ir stiprino brolius.
33 Pabuvę ten kurį laiką, jie buvo brolių išleisti ramybėje pas apaštalus.
34 Bet Silas nusprendė ten pasilikti.
35 Paulius su Barnabu taip pat pasiliko Antiochijoje, kartu su daugeliu kitų mokydami ir pamokslaudami Viešpaties žodį.
36 Po kiek laiko Paulius tarė Barnabui: "Grįžkime, aplankykime brolius visuose miestuose, kur skelbėme Viešpaties žodį, ir pažiūrėkime, kaip jiems sekasi".

37 Barnabas norėjo pasiimti kartu ir
Joną, vadinamą Morkumi,
38 bet Paulius manė būsiant geriau ne-
imti tokio, kuris Pamfilijoje buvo nuo
jų pasitraukęs ir nesidarbavo su jais.
39 Kilo toks smarkus ginčas, kad jie
vienas nuo kito atsiskyrė. Barnabas,
pasiėmęs Morkų, išplaukė į Kiprą,
40 o Paulius, pasirinkęs Silą, iškeliavo,
brolių patikėtas Viešpaties malonei.
41 Jis leidosi per Siriją ir Kilikiją, stip-
rindamas bažnyčias.

16 Paulius atkeliavo į Derbę ir
Listrą. Ir štai ten buvo vienas
mokinys, vardu Timotiejus, kurio mo-
tina buvo įtikėjusi žydė, o tėvas – grai-
kas.
2 Apie jį gerai liudijo Listros ir Ikoni-
jaus broliai.
3 Paulius panorėjo jį pasiimti su savi-
mi. Jis apipjaustydino jį dėl žydų, gy-
venančių tame krašte. Mat visi žinojo
jo tėvą esant graiką.
4 Keliaudami per miestus, jie liep-
davo tikintiesiems laikytis Jeruzalės
apaštalų bei vyresniųjų priimtų nu-
tarimų.
5 Taip bažnyčios stiprėjo tikėjimu ir
kasdien augo skaičiumi.
6 Jiems perėjus Frygiją ir Galatijos
šalį, Šventoji Dvasia draudė jiems
skelbti žodį Azijoje.
7 Atvykę iki Mysijos, jie mėgino eiti į
Bitiniją, tačiau Dvasia jų neleido.
8 Perėję Mysiją, jie nuėjo į Troadą.
9 Čia Paulius naktį turėjo regėjimą:
jam pasirodė makedonietis, kuris mal-
davo: "Ateik į Makedoniją ir padėk
mums!"
10 Po šio regėjimo mes nedelsdami
pasistengėme išvykti į Makedoniją,
įsitikinę, kad Viešpats mus pašaukė
skelbti jiems Evangeliją.
11 Išplaukę iš Troados, leidomės tie-
siog į Samotrakę ir rytojaus dieną į
Neapolį.
12 Iš čia atvykome į Filipus – pirmąjį
šios Makedonijos dalies ir kolonijos
miestą. Šiame mieste užtrukome ke-
lias dienas.
13 Sabato dieną išėjome už miesto
prie upės, kur pagal paprotį buvo
maldos vieta, ir atsisėdę kalbėjome
susirinkusioms moterims.
14 Viena dievobaiminga moteris, var-
du Lidija, prekiaujanti purpuro dra-
bužiais, kilusi iš Tiatyrų miesto, klau-
sėsi, ir Viešpats atvėrė jos širdį tam,
ką kalbėjo Paulius.
15 Kai ji su savo namiškiais buvo pa-
krikštyta, ėmė mūsų prašyti: "Jei ma-
ne laikote Viešpaties tikinčiąja, atei-
kite ir pasilikite mano namuose". Ji
tiesiog mus privertė.
16 Kartą, einančius į maldos vietą,
mus pasitiko viena tarnaitė, turinti
spėjimo dvasią. Spėdama ji daug už-
dirbdavo savo šeimininkams.
17 Ji ėmė sekti paskui Paulių bei mus,
šaukdama: "Šitie vyrai yra aukščiau-
siojo Dievo tarnai ir skelbia mums
išgelbėjimo kelią".
18 Taip ji darė daugelį dienų. Nebeap-
sikęsdamas Paulius atsigręžė ir palie-
pė dvasiai: "Jėzaus Kristaus vardu įsa-
kau tau iš jos išeiti!" Ir dvasia tučtuo-
jau išėjo.
19 Šeimininkai, pamatę, kad jų pasi-
pelnymo viltys žlugo, sugriebė Paulių
bei Silą ir nutempė į miesto aikštę
pas vyresnybę.
20 Nuvedę pas pretorius, jie tarė: "Ši-
tie žmonės mūsų mieste kelia sąmyšį.
Jie yra žydai
21 ir skelbia papročius, kurių mums,
romėnams, nevalia nei priimti, nei
laikytis".

22 Prieš juos sukilo ir minia. Pretoriai
nuplėšė nuo jų drabužius ir įsakė juos
mušti lazdomis.
23 Davę daug kirčių, įmetė juos į ka-
lėjimą, įsakydami kalėjimo prižiūrė-
tojui rūpestingai saugoti.
24 Gavęs tokį įsakymą, kalėjimo pri-
žiūrėtojas įgrūdo juos į vidinę kame-
rą, o jų kojas įtvėrė į šiekštą.
25 Apie vidurnaktį Paulius ir Silas
meldėsi ir giedojo Dievui himnus.
Kiti kaliniai jų klausėsi.
26 Staiga kilo toks stiprus žemės dre-
bėjimas, jog kalėjimo pamatai susvy-
ravo. Bematant atsivėrė visos durys,
ir visiems nukrito pančiai.
27 Kalėjimo prižiūrėtojas nubudo ir,
pamatęs atviras kalėjimo duris, išsi-
traukė kalaviją norėdamas nusižudy-
ti: jis pamanė, kad kaliniai pabėgo.
28 Bet Paulius garsiai sušuko: "Neda-
ryk sau pikto! Mes visi esame čia".
29 Paprašęs šviesos, jis šoko vidun ir,
visas drebėdamas, puolė Pauliui ir Si-
lui po kojų.
30 Po to išvedė juos laukan ir paklau-
sė: "Gerbiamieji, ką turiu daryti, kad
būčiau išgelbėtas?"
31 Jie atsakė: "Tikėk Viešpatį Jėzų
Kristų ir būsi išgelbėtas tu ir tavo
namai".
32 Ir jie skelbė Viešpaties žodį jam ir
jo namiškiams.
33 Tą pačią nakties valandą jis pasi-
ėmė juos, nuplovė jų žaizdas ir ne-
delsiant kartu su visais saviškiais bu-
vo pakrikštytas.
34 Nusivedęs į savo namus, jis paden-
gė jiems stalą ir su visais namiškiais
džiūgavo, įtikėjęs Dievą.
35 Dienai išaušus, pretoriai pasiuntė
liktorius pranešti kalėjimo viršinin-
kui: "Paleisk tuos žmones!"
36 Tas perdavė tuos žodžius Pauliui:
"Pretoriai liepia jus paleisti. Galite
eiti ir ramiai keliauti".
37 Bet Paulius jiems atsakė: "Mus,
Romos piliečius, nenuteistus viešai
mušė ir įmetė į kalėjimą, o dabar nori
slapta paleisti?! Šito nebus! Tegul pa-
tys ateina ir išveda!"
38 Liktoriai perdavė pretoriams šį at-
sakymą. Išgirdę, kad tai Romos pilie-
čiai, pretoriai išsigando.
39 Jie atėjo, atsiprašė ir išsivedę pra-
šė, kad paliktų miestą.
40 Išėję iš kalėjimo, Paulius ir Silas už-
suko pas Lidiją, pasimatė su broliais,
padrąsino juos ir iškeliavo toliau.

17 Perėję Amfipolį ir Apoloniją,
jie atvyko į Tesaloniką, kur
buvo žydų sinagoga.
2 Pagal savo įprotį Paulius užėjo pas
juos ir tris sabatus aiškinosi su jais
Raštus,
3 dėstydamas ir įrodinėdamas, kad
Kristus turėjo kentėti ir prisikelti iš
numirusių ir kad: "Kristus – tai Jėzus,
kurį aš jums skelbiu".
4 Kai kurie iš jų įtikėjo ir prisidėjo
prie Pauliaus ir Silo, taip pat daugy-
bė pamaldžių graikų ir nemaža aukš-
tos kilmės moterų.
5 Bet neįtikėję žydai, apimti pavydo,
surinko iš gatvės piktų žmonių, su-
kurstė minią ir sukėlė mieste sąmyšį.
Jie užpuolė Jasono namus ir ėmė ten
ieškoti Pauliaus ir Silo, norėdami iš-
vesti juos prieš minią.
6 Jų neradę, nusitempė Jasoną ir ke-
lis brolius pas miesto vadovus, šauk-
dami: "Tie žmonės, kurie verčia visą
pasaulį aukštyn kojom, atvyko ir čia,
7 o Jasonas juos priglaudė. Visi šitie
laužo ciesoriaus įsakymus, tvirtinda-
mi, jog esąs kitas karalius, būtent Jė-
zus".

8 Taip jie sukėlė nerimo jų klausiusiai
miniai ir miesto vadovams.
9 Šie, gavę iš Jasono ir kitų užstatą,
paleido juos.
10 Broliai tuojau pat, nakčia, išsiuntė
Paulių ir Silą į Berėją. Ten atvykę, jie
užėjo į žydų sinagogą.
11 Tenykščiai pasirodė esą kilnesni už
tesalonikiečius. Jie noriai priėmė žo-
dį ir kasdien tyrinėjo Raštus, ar taip
esą iš tikrųjų.
12 Daugelis iš jų įtikėjo, taip pat ne-
mažai kilmingų graikų moterų ir vyrų.
13 Sužinoję, kad Paulius jau Berėjoje
skelbia Dievo žodį, Tesalonikos žydai
atskubėjo ir čia drumsti ir kurstyti
žmonių.
14 Tada broliai skubiai išsiuntė Paulių
prie jūros, o Silas ir Timotiejus pasi-
liko ten.
15 Pauliaus palydovai nuvedė jį iki
Atėnų. Gavę įsakymą pranešti Silui
ir Timotiejui, kad kuo greičiau atvyk-
tų pas jį, grįžo atgal.
16 Belaukdamas Atėnuose jų atvyks-
tant ir matydamas pilną miestą sta-
bų, Paulius dvasioje netvėrė pykčiu.
17 Jis aiškinosi sinagogoje su žydais ir
pamaldžiaisiais, o aikštėje kasdien su
tais, kurie ten būdavo.
18 Kai kurie epikūrininkų ir stoikų fi-
losofai bandė su juo ginčytis. Vieni
klausė: "Ką šis plepys nori pasakyti?"
O kiti: "Atrodo, kad jis svetimų de-
monų skelbėjas". Mat jis skelbė Jėzų
ir prisikėlimą.
19 Jie paėmė, nusivedė jį į Areopagą
ir tarė jam: "Ar galėtume sužinoti,
kokį naują mokslą tu skelbi?
20 Nes tu kalbi mūsų ausims negirdė-
tus dalykus. Taigi norėtume sužinoti,
kas tai būtų".
21 Mat visi atėniečiai ir ten gyvenan-
tys ateiviai leisdavo laiką ne kaip ki-
taip, o tik pasakodami arba klausy-
dami ką nors nauja.
22 Tada Paulius, atsistojęs Areopago
viduryje, prabilo: "Atėnų vyrai, ma-
tau, kad jūs visais atžvilgiais labai
religingi.
23 Vaikščiodamas ir apžiūrinėdamas
jūsų šventenybes, radau aukurą su
užrašu: 'Nežinomam dievui'. Taigi
Tą, kurį nepažindami garbinate, aš
jums ir skelbiu.
24 Dievas, pasaulio ir visko, kas jame
yra, Kūrėjas, būdamas dangaus ir že-
mės Viešpats, negyvena žmonių ran-
komis statytose šventyklose
25 ir nėra žmonių rankomis aptarnau-
jamas, tarsi Jam ko nors trūktų. Jis gi
pats visiems duoda gyvybę, alsavimą
ir visa kita.
26 Iš vieno kraujo Jis išvedė visas žmo-
nių tautas, kad šios gyventų visoje že-
mėje. Jis nustatė iš anksto paskirtus
laikus ir apsigyvenimo ribas,
27 kad žmonės ieškotų Viešpaties ir
tartum apgraibomis Jį atrastų, nors
Jis netoli nuo kiekvieno iš mūsų.
28 Juk mes Jame gyvename, judame ir
esame, kaip yra pasakę ir kai kurie
jūsų poetai: 'Mes irgi esame kilę iš
Jo'.
29 Todėl, būdami dieviškos kilmės, ne-
turime manyti, jog Dievybė yra pana-
ši į auksą, sidabrą ar akmenį, įgavusį
pavidalą žmogaus sumanymų ir suge-
bėjimų dėka.
30 Ir štai Dievas nebežiūri anų neiš-
manymo laikų ir dabar įsako visur vi-
siems žmonėms atgailauti,
31 nes Jis nustatė dieną, kada teisin-
gai teis visą pasaulį per žmogų, kurį
paskyrė ir visiems už Jį laidavo, pri-
keldamas Jį iš numirusių".
32 Išgirdę apie prisikėlimą iš numiru-
sių, vieni ėmė šaipytis, o kiti sakė:

“Apie tai tavęs paklausysime kitą
kartą”.
33 Šitaip Paulius paliko jų būrį.
34 Vis dėlto kai kurie vyrai prisidėjo
prie jo ir įtikėjo. Iš jų Dionizas, Are-
opago narys, viena moteris, vardu
Damaridė, ir jų draugai.

18 Po viso šito Paulius iškeliavo
iš Atėnų ir nuvyko į Korintą.
2 Čia jis sutiko vieną iš Ponto kilusį
žydą, vardu Akvilą, su žmona Priski-
le, neseniai atsikėlusius iš Italijos.
Mat Klaudijus buvo išleidęs įsakymą
visiems žydams išsikraustyti iš Ro-
mos. Jis nuėjo pas juos
3 ir, kadangi mokėjo bendrą amatą,
pasiliko ten ir dirbo. Jie vertėsi pa-
lapinių audimu.
4 Kiekvieną sabatą Paulius kalbėda-
vo sinagogoje, įtikinėdamas žydus ir
graikus.
5 Atvykus iš Makedonijos Silui ir Ti-
motiejui, Paulius buvo Dvasios para-
gintas ir liudijo žydams, kad Jėzus yra
Kristus.
6 Bet jiems prieštaraujant ir piktžo-
džiaujant, jis nusipurtė drabužius ir
tarė: “Jūsų kraujas tekrinta ant jūsų
pačių galvų! Aš nekaltas ir nuo šiol
eisiu pas pagonis”.
7 Ir, pasitraukęs iš ten, persikėlė į vie-
no dievobaimingo vyro, vardu Tito Jus-
to, namus, buvusius šalia sinagogos.
8 Sinagogos vyresnysis Krispas su vi-
sais savo namiškiais įtikėjo Viešpatį.
Ir daugelis korintiečių klausydamiesi
įtikėjo ir buvo pakrikštyti.
9 Naktį Viešpats regėjime prabilo
Pauliui: “Nebijok! Kalbėk ir netylėk!
10 Aš esu su tavimi ir niekas nesikė-
sins tau kenkti, nes šiame mieste dau-
gel žmonių – manieji”.
11 Ir jis ten pasiliko metus ir šešis
mėnesius, mokydamas juos Dievo žo-
džio.
12 Galionui būnant Achajos prokon-
sulu, žydai visi kaip vienas sukilo
prieš Paulių, nusitempė jį į teismo
vietą
13 ir pareiškė: “Šitas įtikinėja žmones
garbinti Dievą Įstatymui priešingu
būdu”.
14 Pauliui rengiantis prabilti, Galionas
tarė žydams: “Jei tai būtų koks nusi-
kaltimas ar piktas darbas, tuomet, žy-
dų vyrai, būtų dėl ko jus išklausyti.
15 Bet kai kyla ginčas apie mokymą,
vardus bei jūsų Įstatymą, spręskite
patys; tokių dalykų teisėjas būti ne-
noriu”.
16 Ir pavarė juos nuo teismo krasės.
17 Tada visi graikai užpuolė sinagogos
vyresnįjį Sosteną ir sumušė jį prie
teismo krasės. Galionas į tai nekrei-
pė dėmesio.
18 Paulius, išbuvęs Korinte dar ne-
trumpą laiką, atsisveikino su broliais
ir kartu su Priskile bei Akvilu išplau-
kė į Siriją. Kenchrėjoje jis nusiskuto
galvą, nes padarė įžadą.
19 Atvykęs į Efezą, jis paliko juos, o
pats nuėjęs į sinagogą, ėmė kalbėtis
su žydais.
20 Jie prašė jį pasilikti ilgesnį laiką,
bet jis nesutiko
21 ir atsisveikindamas tarė: “Aš būti-
nai turiu praleisti ateinančią šventę
Jeruzalėje. Jei Dievas panorės, vėl at-
vyksiu pas jus”. Ir iškeliavo iš Efezo.
22 Atplaukęs į Cezarėją, jis patraukė
aukštyn, pasveikino bažnyčią ir išvy-
ko į Antiochiją.
23 Pabuvęs ten kiek laiko, vėl leidosi į
kelionę ir ėjo per Galatijos kraštą bei
Frygiją, stiprindamas visus mokinius.
24 Vienas žydas, vardu Apolas, kilęs iš
Aleksandrijos, iškalbingas ir puikiai iš-

manantis Raštus vyras, atvyko į Efezą.
[25] Jis buvo pamokytas Viešpaties kelio ir, degdamas dvasia, kalbėjo ir uoliai mokė apie Viešpatį, nors tepažinojo Jono krikštą.
[26] Jis ėmė drąsiai skelbti sinagogoje. Išgirdę jį, Priskilė ir Akvilas pasikvietė pas save ir nuodugniau išaiškino jam Dievo kelią.
[27] Kai jis panoro vykti į Achają, broliai parašė mokiniams, ragindami jį priimti. Nuvykęs tenai, jis buvo labai naudingas per malonę įtikėjusiesiems.
[28] Mat jis viešumoje smarkiai sukirsdavo žydus, iš Raštų įrodydamas Jėzų esant Kristų.

19 Apolui būnant Korinte, Paulius, perėjęs aukštutines sritis, atvyko į Efezą. Užtikęs ten kelis mokinius,
[2] paklausė: "Ar įtikėję gavote Šventąją Dvasią?" Jie atsakė: "Mes nė girdėti negirdėjome, kad yra Šventoji Dvasia".
[3] Jis klausė toliau: "Kokiu tad krikštu jūs buvote pakrikštyti?" Jie atsakė: "Jono krikštu".
[4] Tada Paulius tarė: "Jonas krikštijo atgailos krikštu, ragindamas žmones tikėti Tą, kuris ateis po jo, būtent Kristų Jėzų".
[5] Tai išgirdę, jie buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu.
[6] Kai Paulius jiems uždėjo rankas, ant jų nužengė Šventoji Dvasia ir jie ėmė kalbėti kalbomis ir pranašauti.
[7] Iš viso jų buvo apie dvylika vyrų.
[8] Paulius nuėjo į sinagogą ir ten per tris mėnesius drąsiai kalbėjo, įtikinėdamas ir aiškindamas apie Dievo karalystę.
[9] Kai kurie užkietėjo ir netikėjo, piktžodžiaudami tam Keliui daugumos akyse, tad Paulius pasitraukė nuo jų, atskyrė mokinius ir kasdien juos mokė Tirano mokykloje.
[10] Tai truko dvejus metus, ir visi Azijos gyventojai, tiek žydai, tiek graikai, išgirdo Viešpaties Jėzaus žodį.
[11] Pauliaus rankomis Dievas darė ypatingų stebuklų.
[12] Žmonės net dėdavo ligoniams jo kūną lietusias skepetėles bei prijuostes, ir nuo jų pasitraukdavo ligos, išeidavo piktosios dvasios.
[13] Panašiai ir kai kurie keliaujantys žydų egzorcistai mėgino turėjusiems piktųjų dvasių prišaukti Viešpaties Jėzaus vardą, sakydami: "Mes jus saikdiname Jėzaus vardu, kurį skelbia Paulius".
[14] Taip darė vieno žydų vyresniojo kunigo Skėvo septyni sūnūs.
[15] Bet piktoji dvasia jiems atsakė: "Pažįstu Jėzų ir žinau Paulių. O kas jūs esate?"
[16] Ir žmogus, turįs piktąją dvasią, užpuolė juos ir nugalėjo su tokia jėga, kad jie nuogi ir sužaloti išbėgo iš anų namų.
[17] Apie tai sužinojo visi žydai ir graikai, gyvenantys Efeze. Visus apėmė baimė, o Viešpaties Jėzaus vardas buvo išaukštintas.
[18] Daug įtikėjusiųjų atėję išpažindavo ir pasisakydavo, ką buvo darę.
[19] Daugelis, užsiiminėjusių magija, sunešė savo knygas ir visų akyse sudegino. Apskaičiuota, kad jos buvo vertos penkiasdešimties tūkstančių sidabro drachmų.
[20] Šitaip galingai Viešpaties žodis plito ir ėmė viršų.
[21] Atlikęs tuos darbus, Paulius dvasioje nusprendė keliauti per Makedoniją ir Achają į Jeruzalę. "Pabuvęs

ten, – sakė jis, – turiu pamatyti ir Romą".
22 Jis nusiuntė į Makedoniją du savo pagalbininkus, Timotiejų ir Erastą, o pats kurį laiką pasiliko Azijoje.
23 Tuo metu kilo nemažas sąmyšis dėl Kelio.
24 Vienas sidabrakalys, vardu Demetrijas, gaminęs sidabrines Artemidės šventyklos miniatiūras ir duodavęs gerai uždirbti amatininkams,
25 susivadino juos bei kitus to amato darbininkus ir kalbėjo: "Vyrai, jūs žinote, kad šiuo amatu remiasi mūsų gerovė.
26 Bet jūs matote ir girdite, kad tas Paulius ne tik Efeze, bet ir beveik visoje Azijoje įtikino ir nukreipė į šalį daug žmonių, tvirtindamas, esą tai ne dievai, kurie pagaminami žmonių rankomis.
27 Gresia pavojus, kad ne tik nusmuks mūsų amatas, bet kad bus paniekinta didžiosios deivės Artemidės šventykla ir žlugs didybė tos, kurią garbina visa Azija ir visas pasaulis".
28 Tai išgirdę, jie labai įniršo ir ėmė šaukti: "Didi efeziečių Artemidė!"
29 Sąmyšis apėmė visą miestą, ir jie, pagriebę Pauliaus palydovus, makedoniečius Gajų ir Aristarchą, visi kaip vienas pasileido bėgti į teatrą.
30 Pauliui panorus įsimaišyti į minią, mokiniai jo neleido.
31 Taip pat ir keli jo bičiuliai, Azijos valdininkai, per kitus prašė, kad jis neitų į teatrą.
32 O ten vieni rėkavo vienaip, kiti – kitaip. Susirinkimas buvo toks pakrikęs, jog daugumas net nežinojo, kuriam galui susirinkta.
33 Iš minios ištempė Aleksandrą, kurį žydai stūmė į priekį. Aleksandras, pamojęs ranka, norėjo pasiaiškinti miniai.
34 Bet, pažinę jį esant žydą, visi vienu balsu ėmė rėkti ir kokias dvi valandas šūkavo: "Didi efeziečių Artemidė!"
35 Galiausiai miesto raštininkas, nuraminęs minią, pasakė: "Efezo vyrai! Kur rasi žmogų, kuris nežinotų, jog efeziečių miestas garbina didžiąją deivę Artemidę ir iš dangaus nukritusią jos statulą?!
36 Šito niekas negali paneigti. Taigi nusiraminkite ir nieko galvotrūkčiais nedarykite.
37 Jūs atitempėte čionai šiuos vyrus, kurie nėra nei šventyklos vagys, nei piktžodžiautojai mūsų deivei.
38 Jei Demetrijas ir jo bendrai amatininkai turi prieš ką nors skundą, tai tam yra teismo dienos ir prokonsulai, tegul sau bylinėjasi.
39 O jeigu jūs turite kokį kitą apsvarstytiną reikalą, tai jį bus galima išspręsti teisėtame susirinkime.
40 Šiaip jau yra pavojus būti apkaltintiems maištu dėl to, kas šiandien čia dėjosi, nes nėra jokio pagrindo, kuriuo galėtume pateisinti šį sambrūzdį". Tai pasakęs, jis paleido susirinkimą.

20 Sąmyšiui pasibaigus, Paulius susikvietė mokinius ir atsisveikinęs iškeliavo į Makedoniją.
2 Keliaudamas per anuos kraštus ir skatindamas mokinius gausiais žodžiais, jis atvyko į Graikiją,
3 kur pasiliko tris mėnesius. Kai jam besirengiant plaukti į Siriją žydai ėmė ruošti prieš jį sąmokslą, jis nutarė grįžti atgal per Makedoniją.
4 Iki Azijos jį lydėjo Sopatras iš Berėjos, Aristarchas ir Sekundas iš Tesalonikos, Gajus iš Derbės ir Timotiejus, Tichikas ir Trofimas iš Azijos.

5 Šie iškeliavo pirmiau ir laukė mūsų
Troadoje.
6 Po Neraugintos duonos dienų mes
išplaukėme iš Filipų ir per penkias
dienas atvykome pas juos į Troadą;
ten išbuvome septynias dienas.
7 Pirmą savaitės dieną, mokiniams su-
sirinkus laužyti duonos, Paulius mo-
kė juos ir, kadangi žadėjo rytojaus
dieną iškeliauti, tai užtęsė savo kalbą
iki vidurnakčio.
8 Aukštutiniame kambaryje, kur jie
buvo susirinkę, degė daug žibintų.
9 Vienas jaunuolis, vardu Eutichas,
sėdėjęs ant lango, giliai įmigo ir, Pau-
liui ilgiau bedėstant, miego įveiktas,
iš trečio aukšto nukrito žemėn. Kai jį
pakėlė, jis buvo nebegyvas.
10 Nulipęs žemyn, Paulius pasilenkė
ir, apglėbęs jį, tarė: "Nekelkite triuk-
šmo, gyvybė tebėra jame".
11 Vėl užlipęs aukštyn, jis laužė ir val-
gė duoną. Dar ilgai jis kalbėjo, lig pat
aušros, ir tada iškeliavo.
12 O jaunuolį atvedė gyvą, ir tai buvo
nemaža paguoda.
13 Mes, nuėję ir įsėdę į laivą, išplau-
kėme į Asą, kur ketinome paimti
Paulių, nes jis buvo taip patvarkęs,
pats norėdamas ten nuvykti pėsčias.
14 Kai jis susitiko su mumis Ase, pa-
ėmę jį, nuplaukėme į Mitilėnę.
15 Iš ten plaukdami toliau, kitą dieną
atsidūrėme priešais Chiją. Rytojaus
dieną pasiekėme Samą ir, pabuvę
Trogilione, dar po dienos atvykome į
Miletą.
16 Kad netektų gaišti Azijoje, Paulius
nutarė aplenkti Efezą, nes jis skubė-
jo, norėdamas, jei įmanoma, Sekmi-
nių dieną būti Jeruzalėje.
17 Iš Mileto jis pasiuntė į Efezą pa-
kviesti bažnyčios vyresniųjų.
18 Kai jie pas jį atvyko, Paulius prabi-
lo: "Jūs žinote, kaip nuo pirmosios
dienos, kurią įžengiau į Aziją, visą
laiką pas jus elgiausi,
19 tarnaudamas Viešpačiui su visu nu-
sižeminimu, ašaromis ir išbandymais,
kurie ištiko mane dėl žydų pinklių.
20 Kaip nieko nenutylėjau, kas nau-
dinga, bet kalbėjau ir mokiau jus tiek
viešumoje, tiek po namus,
21 liudydamas žydams ir graikams
apie atgailą prieš Dievą ir tikėjimą
mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi.
22 Ir štai dabar aš, dvasios kalinys, ke-
liauju į Jeruzalę, nežinodamas, kas
man ten nutiks,
23 tiktai Šventoji Dvasia kiekviena-
me mieste man liudija, sakydama,
kad manęs laukia pančiai ir suspau-
dimai.
24 Bet tai man nesvarbu, ir aš nebran-
ginu savo gyvybės. Svarbu, kad tik su
džiaugsmu baigčiau savo bėgimą ir
tarnavimą, kurį gavau iš Viešpaties
Jėzaus: liudyti Dievo malonės Evan-
geliją.
25 Ir štai dabar aš žinau, kad jūs visi,
su kuriais buvau skelbdamas Dievo
karalystę, daugiau nebematysite ma-
no veido.
26 Todėl šiandien jums liudiju, jog esu
švarus nuo visų kraujo.
27 Aš nevengiau jums paskelbti visų
Dievo nutarimų.
28 Būkite rūpestingi sau ir visai kai-
menei, kuriai Šventoji Dvasia jus pa-
skyrė prižiūrėtojais, kad ganytumėte
Dievo bažnyčią, kurią Jis įsigijo savo
krauju.
29 Nes aš žinau, kad, man pasitrau-
kus, įsibraus pas jus žiaurių vilkų, ku-
rie nepagailės kaimenės.
30 Net iš jūsų atsiras tokių, kurie krei-
vomis kalbomis stengsis patraukti pas-
kui save mokinius.

31 Todėl budėkite ir nepamirškite, kad
aš per trejus metus dieną ir naktį ne-
paliaudamas, su ašaromis įspėjinėjau
kiekvieną.
32 O dabar, broliai, pavedu jus Dievui
ir Jo malonės žodžiui, kuris turi galią
jus išugdyti ir duoti jums paveldėjimą
tarp visų pašventintųjų.
33 Nė iš vieno negeidžiau nei sidabro,
nei aukso, nei drabužio.
34 Jūs žinote, kad mano ir buvusiųjų
su manimi reikalams tarnavo šitos va
mano rankos.
35 Ir aš jums visur rodydavau, kad, ši-
taip triūsiant, reikia paremti silpnuo-
sius ir atminti Viešpaties Jėzaus pa-
sakytus žodžius: 'Labiau palaiminta
duoti negu imti' ".
36 Tai pasakęs, jis atsiklaupė ir kartu
su visais pasimeldė.
37 Visi pradėjo graudžiai verkti ir, pul-
dami Pauliui ant kaklo, jį bučiavo.
38 Jie ypač nuliūdo dėl žodžių, kad
daugiau nebematysią jo veido. Po to
jie palydėjo jį į laivą.

21 Išsiplėšę iš jų glėbio, išplau-
kėme ir tiesiu keliu atvykome
į Kosą, o kitą dieną į Rodą ir iš ten į
Patarą.
2 Radę laivą, plaukiantį į Fenikiją, įli-
pome ir išplaukėme.
3 Išvydę artėjant Kiprą, palikome jį
kairėje ir leidomės link Sirijos, kur iš-
lipome Tyre. Ten laivas turėjo iškrau-
ti savo krovinius.
4 Suradę mokinių, išbuvome su jais
septynias dienas. Dvasios paskatinti,
jie sakė Pauliui nevykti į Jeruzalę.
5 Praėjus toms dienoms, mes išėjome
ir leidomės į kelionę, o jie visi kartu
su žmonomis ir vaikais palydėjo mus
iki miesto ribos. Pajūryje suklaupę vi-
si pasimeldėme.
6 Vieni su kitais atsisveikinę, sulipo-
me į laivą, o jie sugrįžo namo.
7 Keliaudami toliau iš Tyro atplaukė-
me į Ptolemaidę. Ten pasveikinome
brolius ir pasilikome pas juos vienai
dienai.
8 Kitą dieną Paulius ir mes, buvę su
juo, vėl iškeliavome ir atvykome į Ce-
zarėją. Ten nuėjome į evangelisto Pi-
lypo, vieno iš septynių, namus ir pas
jį pasilikome.
9 Jis turėjo keturias netekėjusias duk-
teris, kurios pranašaudavo.
10 Mums bebūnant ten daugiau die-
nų, iš Judėjos atėjo vienas pranašas,
vardu Agabas.
11 Atėjęs pas mus, jis paėmė Pauliaus
juostą ir, susirišęs ja rankas ir kojas,
tarė: "Taip sako Šventoji Dvasia: 'Vy-
rą, kuriam priklauso ši juosta, taip Je-
ruzalėje supančios žydai ir atiduos į
pagonių rankas' ".
12 Tai išgirdę, ir mes, ir tenykščiai pra-
šėme, kad jis neitų į Jeruzalę.
13 Bet Paulius atsakė: "Kodėl raudate
ir draskote man širdį? Aš pasirengęs
Jeruzalėje dėl Viešpaties Jėzaus ne
tik būti supančiotas, bet ir numirti!"
14 Jam nesiduodant perkalbamam,
mes nurimome ir tarėme: "Tebūnie
Viešpaties valia!"
15 Po tų dienų, susiruošę į kelią, išvy-
kome į Jeruzalę.
16 Mus lydėjo kai kurie mokiniai iš
Cezarėjos ir nuvedė apsistoti pas vie-
ną kiprietį, seną mokinį Mnasoną.
17 Kai atvykome į Jeruzalę, broliai
mus džiaugsmingai priėmė.
18 Kitą dieną Paulius kartu su mumis
nuėjo pas Jokūbą, kur buvo susirinkę
visi vyresnieji.
19 Juos pasveikinęs, jis smulkiai išdės-
tė visa, ką Dievas padarė pagonijoje
per jo tarnystę.

20 Jie išklausę šlovino Viešpatį ir tarė
Pauliui: "Tu matai, broli, kiek daug
tūkstančių žydų tapo tikinčiaisiais, ir
jie visi uoliai laikosi Įstatymo.
21 Bet jiems prikalbėta apie tave, kad
tu mokai visus žydus, gyvenančius
tarp pagonių, atsižadėti Mozės, sakydamas, jog jiems nereikia apipjaustyti vaikų nei laikytis papročių.
22 Ką daryti? Jie būtinai susirinks, išgirdę, kad esi atvykęs.
23 Todėl padaryk, kaip tau sakome. Pas
mus yra keturi vyrai, padarę įžadą.
24 Pasiimk juos, apsivalyk kartu su jais
ir prisiimk jų išlaidas, kad jie galėtų
nusikirpti plaukus. Tada visi pamatys,
jog gandai apie tave nieko verti ir tu
nenukrypdamas laikaisi Įstatymo.
25 O dėl tikinčiųjų iš pagonių, tai mes
išsiuntėme nurodymus, kad jie saugotųsi to, kas paaukota stabams, kraujo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir ištvirkavimo".
26 Tada Paulius pasiėmė tuos vyrus ir
kitą dieną su jais apsivalęs įėjo į šventyklą. Ten jis nurodė apsivalymo dienų pabaigą, kada už kiekvieną iš jų
turės būti paaukota auka.
27 Toms septynioms dienoms baigiantis, žydai iš Azijos, pastebėję Paulių
šventykloje, sukurstė visą minią ir,
nutvėrę jį,
28 ėmė šaukti: "Izraelio vyrai, padėkite! Šitas žmogus visur visus moko
prieš tautą, Įstatymą ir šią vietą. Jis
net atsivedė šventyklon graikus ir suteršė šią šventą vietą".
29 Mat jie prieš tai matė su juo mieste
Trofimą iš Efezo ir manė, kad Paulius jį atsivedęs į šventyklą.
30 Sujudo visas miestas, subėgo žmonės, nutvėrė Paulių ir ištempė jį iš
šventyklos. Durys bematant buvo uždarytos.
31 Jiems ketinant jį užmušti, įgulos
viršininkui – tribūnui buvo duota žinia, kad visoje Jeruzalėje kyla sąmyšis.
32 Jis nedelsdamas su kareiviais ir
šimtininkais atskubėjo ten. Jie, pamatę tribūną ir kareivius, liovėsi mušę
Paulių.
33 Prisiartinęs tribūnas suėmė Paulių
ir įsakė surišti dviem grandinėmis.
Paskui paklausė, kas jis esąs ir ką padaręs.
34 Tuo tarpu iš minios šaukė tai šį, tai
tą. Negalėdamas dėl triukšmo nieko
tikro apie jį sužinoti, tribūnas įsakė
nuvesti Paulių į kareivines.
35 Atėjus prie laiptų, dėl minios įsisiautėjimo kareiviams teko jį nešte
nešti.
36 Nes žmonių minia sekė iš paskos,
šaukdama: "Mirtis jam!"
37 Vedamas į kareivines, Paulius kreipėsi į tribūną: "Ar galiu tau šį tą pasakyti?" Šis atsiliepė: "Tu moki graikiškai?
38 Tai tu – ne anas egiptietis, kuris neseniai sukėlė sąmyšį ir išsivedė į dykumą keturis tūkstančius vyrų žudikų?"
39 Paulius atsakė: "Aš esu žydas iš Kilikijos Tarso, taigi žymaus miesto pilietis. Prašau tavęs, leisk man prabilti
žmonėms".
40 Tribūnas sutiko. Paulius atsistojo
ant laiptų ir pamojo ranka miniai. Visiems nutilus, jis prabilo hebrajų kalba:

22 "Vyrai broliai ir tėvai! Paklausykite, ką dabar pasakysiu sau
apginti".
2 Išgirdę jį kreipiantis į juos hebrajiškai, jie dar labiau nurimo. O jis kalbėjo toliau:

3 “Aš esu žydas, gimęs Tarse, Kiliki-
joje, bet išauklėtas šitame mieste,
prie Gamalielio kojų, tobulai išmo-
kytas pagal mūsų protėvių Įstatymą,
ir buvau ypatingai uolus dėl Dievo,
kaip ir jūs visi šiandien.
4 Todėl iki mirties persekiojau šį Ke-
lią, pančiodamas ir mesdamas į kalė-
jimą vyrus ir moteris.
5 Tai gali paliudyti ir vyriausiasis ku-
nigas, ir visa vyresniųjų taryba. Iš jų
buvau gavęs laiškus broliams ir kelia-
vau į Damaską, kad tenykščius suriš-
tus atgabenčiau į Jeruzalę nubausti.
6 Man keliaujant ir artinantis prie
Damasko, apie vidurdienį staiga ma-
ne apšvietė ryški šviesa iš dangaus.
7 Aš kritau ant žemės ir išgirdau bal-
są, man sakantį: ‘Sauliau, Sauliau,
kam mane persekioji?’
8 Aš paklausiau: ‘Kas Tu esi, Viešpa-
tie?’ Jis man atsakė: ‘Aš esu Jėzus iš
Nazareto, kurį tu persekioji’.
9 Buvusieji su manimi matė šviesą ir
išsigando, bet negirdėjo man kalban-
čiojo balso.
10 Aš dar paklausiau: ‘Ką man daryti,
Viešpatie?’ O Viešpats man tarė:
‘Kelkis, eik į Damaską, tenai tau bus
pasakyta visa, ką tau reikia daryti’.
11 Kadangi tos šviesos šlovės apakin-
tas nieko nebematčiau, palydovų už
rankos vedamas pasiekiau Damaską.
12 Toksai Ananijas, Įstatymo požiūriu
dievotas vyras, apie kurį gerai liudijo
visi aplinkiniai žydai,
13 atėjęs stojo prieš mane ir tarė:
‘Broli Sauliau, praregėk!’ Ir tą pačią
akimirką aš jį pamačiau.
14 O jis kalbėjo: ‘Mūsų protėvių Die-
vas išsirinko tave, kad pažintum Jo
valią, išvystum Teisųjį ir išgirstum bal-
są iš Jo lūpų,
15 nes tu būsi Jo liudytojas visiems
žmonėms, skelbdamas, ką girdėjai ir
regėjai.
16 Tad ko lauki? Kelkis, pasikrikštyk
ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis
Viešpaties vardo!’
17 Vėliau, sugrįžęs į Jeruzalę ir mels-
damasis šventykloje, patyriau Dvasios
pagavą
18 ir išvydau Jėzų. Jis pasakė: ‘Skubiai
pasitrauk iš Jeruzalės, nes jie nepri-
ims tavo liudijimo apie mane’.
19 Aš atsiliepiau: ‘Viešpatie, juk jie ži-
no, kad Tavo tikinčiuosius iš visų si-
nagogų mesdavau į kalėjimą ir plak-
davau.
20 O kai buvo pralietas tavo liudytojo
Stepono kraujas, aš ten stovėjau pri-
tardamas jo nužudymui ir saugoda-
mas žudikų drabužius’.
21 Bet Jis tarė man: ‘Eik, nes Aš sių-
siu tave toli, pas pagonis’ ”.
22 Jie klausėsi jo iki šitų žodžių, o čia
ėmė garsiai šaukti: “Nušluoti nuo že-
mės jį! Tokiam nevalia gyventi!”
23 Jie klykė, mosavo drabužiais ir svai-
dė į orą smėlį.
24 Tribūnas įsakė nuvesti Paulių į ka-
reivines ir liepė tardyti plakant, kad
išsiaiškintų, kodėl žmonės prieš jį
taip rėkė.
25 Kai jau buvo pririštas diržais, Pau-
lius kreipėsi į šalia stovintį šimtinin-
ką: “Ar jums leista plakti Romos pi-
lietį, ir dar nenuteistą?”
26 Tai išgirdęs, šimtininkas priėjo prie
tribūno ir pasakė: “Žiūrėk, ką darai!
Tas žmogus yra Romos pilietis”.
27 Tribūnas atėjęs paklausė: “Pasakyk
man, ar tu Romos pilietis?” Paulius
atsakė: “Taip”.
28 Tribūnas tarė: “Aš šitą pilietybę įsi-
gijau už didelius pinigus”. Paulius at-
siliepė: “O aš turiu ją nuo gimimo”.
29 Bematant pasitraukė nuo jo tie, ku-

rie turėjo jį tardyti. Tribūnas išsigando, sužinojęs, kad Paulius yra Romos pilietis, ir kad jį surišo.
30 Rytojaus dieną, norėdamas tiksliau
išsiaiškinti, kuo jis žydų kaltinamas,
tribūnas išlaisvino jį iš grandinių, liepė sušaukti aukštuosius kunigus bei visą sinedrioną ir, atvedęs Paulių, pastatė jų akivaizdoje.

23 Skvarbiu žvilgsniu permetęs sinedrioną, Paulius prabilo: "Vyrai broliai! Iki šios dienos elgiausi Dievo akivaizdoje visiškai gryna sąžine".
2 Bet vyriausiasis kunigas Ananijas įsakė šalia stovintiesiems smogti jam per burną.
3 Tuomet Paulius jam tarė: "Tau smogs Dievas, tu, pabaltinta siena! Tu čia sėdi, kad mane teistum pagal Įstatymą, o liepi mane mušti prieš Įstatymą?"
4 Šalia esantys tarė: "Tu keiki vyriausiąjį Dievo kunigą?!"
5 Paulius atsiliepė: "Broliai, aš nežinojau, kad jis vyriausiasis kunigas. Juk parašyta: 'Nepiktžodžiauk savo tautos vadovui' ".
6 Supratęs, kad viena dalis buvo sadukiejai, o kita – fariziejai, Paulius sušuko sinedrionui: "Vyrai broliai, aš fariziejus, fariziejaus sūnus, ir esu teisiamas už mirusiųjų prisikėlimo viltį!"
7 Jam tai pasakius, tarp fariziejų ir sadukiejų kilo barnis, ir susirinkimas suskilo.
8 Mat sadukiejai sako, kad nėra nei prisikėlimo, nei angelų, nei dvasios, o fariziejai tuos dalykus pripažįsta.
9 Todėl kilo didelis triukšmas. Atsistoję fariziejų pusės Rašto žinovai griežtai prieštaravo, sakydami: "Mes nerandame nieko blogo šitame žmoguje. O jeigu jam kalbėjo dvasia arba angelas, nesipriešinkime Dievui!"
10 Įsisiautėjus smarkiam ginčui, tribūnas, bijodamas, kad jie nesudraskytų Pauliaus, įsakė kareivių daliniui nusileisti žemyn, išplėšti Paulių iš jų ir nuvesti į kareivines.
11 Kitą naktį šalia jo stojo Viešpats ir tarė: "Būk drąsus, Pauliau! Kaip liudijai apie mane Jeruzalėje, taip turėsi liudyti ir Romoje".
12 Dieną slaptai susirinko žydų būrys ir prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol nužudys Paulių.
13 Tokią sankalbą padarė daugiau negu keturiasdešimt žmonių.
14 Jie nuėjo pas aukštuosius kunigus bei vyresniuosius ir pasakė: "Mes siekte prisiekėme nieko neragauti, kol nužudysime Paulių.
15 Todėl dabar jūs kartu su sinedrionu prašykite tribūną, kad jis pristatytų jį jums rytoj, lyg norėtumėte tiksliau ištirti jo bylą. Tuo tarpu mes būsime pasiruošę užmušti jį kelyje".
16 Apie šį suokalbį nugirdo Pauliaus sesers sūnus. Jis atėjo į kareivines ir pranešė Pauliui.
17 Tada Paulius, pasivadinęs vieną šimtininką, paprašė: "Nuvesk šį jaunuolį pas tribūną. Jis turi jam kai ką pranešti".
18 Tas, paėmęs jį, nuvedė pas tribūną ir paaiškino: "Kalinys Paulius pasišaukė mane ir paprašė, kad atvesčiau pas tave šitą jaunuolį. Jis turįs tau kai ką pasakyti".
19 Tribūnas, paėmęs jį už rankos, pasivedė į šalį ir paklausė: "Ką turi man pranešti?"
20 Tas atsakė: "Žydai susitarė prašyti tave, kad rytoj nuvestum Paulių į sinedrioną, neva norėdami tiksliau ištirti jo bylą.
21 Netikėk jais! Nes jo tyko daugiau

negu keturiasdešimt vyrų, kurie pri-
siekė nei valgyti, nei gerti, kol jį nu-
žudys. Jie jau dabar pasiruošę ir lau-
kia tavo sutikimo".
22 Tribūnas atleido jaunuolį ir griežtai
įsakė: "Niekam nesakyk, kad tu man
tai pranešei".
23 Pasišaukęs du šimtininkus, tribū-
nas pasakė: "Nuo trečios valandos
nakties laikykite parengtyje žygiuoti
į Cezarėją du šimtus kareivių, septy-
niasdešimt raitelių ir du šimtus ieti-
ninkų.
24 Parūpinkite ir arklių, kad raitą Pau-
lių saugiai nugabentų pas valdytoją
Feliksą".
25 Ir jis parašė tokio turinio laišką:
26 "Klaudijus Lisijas kilniausiajam val-
dytojui Feliksui siunčia sveikinimą.
27 Šitą vyrą žydai buvo nutvėrę ir no-
rėjo nužudyti. Aš, atėjęs su kareiviais,
jį išgelbėjau, sužinojęs esant Romos
pilietį.
28 Norėdamas patirti jo apkaltinimo
priežastį, nuvedžiau jį į jų sinedrioną.
29 Radau, kad jis kaltinamas dėl jų Įsta-
tymo klausimų, o ne dėl kokio nusikal-
timo, baustino mirtimi ar kalėjimu.
30 Kadangi man buvo pranešta apie
žydų ruošiamą pasikėsinimą į šį vyrą,
tai nedelsdamas siunčiu jį pas tave,
nurodęs ir kaltintojams, kad jie tau
pateiktų prieš jį turimus kaltinimus.
Lik sveikas".
31 Kareiviai, vykdydami įsakymą, pa-
ėmė ir nugabeno nakčia Paulių į An-
tipatridę.
32 Rytojaus dieną jie pasiuntė su juo
raitelius, o patys sugrįžo į kareivines.
33 Anie, atvykę į Cezarėją, įteikė val-
dytojui laišką ir pristatė Paulių.
34 Perskaitęs laišką, jis pasiteiravo, iš
kokios provincijos tas esąs. Sužinojęs,
kad iš Kilikijos,
35 jis pasakė: "Aš tave išklausysiu, kai
atvyks tavo kaltintojai". Ir liepė jį sau-
goti Erodo pretorijuje.

24 Po penkių dienų atvyko vy-
riausiasis kunigas Ananijas
su vyresniaisiais ir oratoriumi Tertu-
lu. Jie pateikė valdytojui kaltinimus
prieš Paulių.
2 Kai pastarasis buvo iškviestas, Ter-
tulas pradėjo savo kaltinamąją kalbą:
"Tavo rūpesčiu turėdami tikrą taiką
ir didelę gerovę šitoje tautoje,
3 mes, prakilnusis Feliksai, visuomet
ir visur tai pripažįstame su didžiu dė-
kingumu.
4 Nenorėdamas tavęs ilgiau gaišinti,
prašau tave trumpai mūsų paklausyti
su savo įprastu maloningumu.
5 Mes nustatėme šį žmogų esant tarsi
marą. Jis kursto maištą viso pasaulio
žydijoje ir yra nazariečių sektos va-
deiva.
6 Jis net mėgino išniekinti šventyklą.
Štai kodėl jį suėmėme ir norėjome
nuteisti pagal savąjį Įstatymą.
7 Bet tribūnas Lisijas su didele prie-
varta išplėšė jį iš mūsų rankų
8 ir liepė jo kaltintojams atvykti pas
tave. Apie tai, kuo jį kaltiname,
pats galėsi viską sužinoti, jį išklau-
sinėjęs".
9 Tiems žodžiams pritarė žydai, tvir-
tindami, kad taip esą iš tikrųjų.
10 Valdytojui davus ženklą, Paulius at-
sakė: "Žinodamas tave jau daug me-
tų esant šios tautos teisėju, drąsiai
ginsiu savo bylą.
11 Tau nesunku nustatyti, jog praėjo
ne daugiau kaip dvylika dienų, kai at-
vykau į Jeruzalę pagarbinti.
12 Ir niekas manęs nematė su kuo
nors besiginčijant šventykloje nei su-
buriant minią sinagogose ar mieste.

[13] Jie negali įrodyti to, kuo dabar mane kaltina.
[14] Bet aš tau išpažįstu, jog tarnauju savo tėvų Dievui pagal Kelią, jų vadinamą sekta, tikėdamas visa, kas parašyta Įstatyme ir Pranašuose,
[15] ir turiu viltį Dieve, kurią jie patys irgi pripažįsta, jog bus prisikėlimas iš numirusių – tiek teisiųjų, tiek neteisiųjų.
[16] Todėl stengiuosi visuomet turėti tyrą sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones.
[17] Aš po daugelio metų atkeliavau savo tautai atiduoti gailestingumo dovanų ir aukų.
[18] Todėl kai kurie Azijos žydai rado mane apsivaliusį šventykloje be jokios minios ir be jokio triukšmo.
[19] Tai jiems reikėtų čia būti ir, jei ką turi prieš mane, kaltinti tavo akyse.
[20] Pagaliau tegul ir šitie pasako, kokį nusikaltimą jie man įrodė, kai stovėjau prieš sinedrioną?
[21] Nebent tik žodžius, kuriuos šaukiau, stovėdamas tarp jų: 'Šiandien jūs mane teisiate už mirusiųjų prisikėlimą!' "
[22] Feliksas, gerai nusimanydamas apie tą Kelią, tai išklausęs, atidėjo skundo svarstymą, sakydamas: "Kai atvyks tribūnas Lisijas, tuomet ir išaiškinsiu jūsų klausimą".
[23] Jis davė nurodymą šimtininkui saugoti Paulių, tačiau daryti jam lengvatų ir niekam iš jo žmonių nedrausti jam patarnauti ar pas jį ateiti.
[24] Po kelių dienų Feliksas atėjo su savo žmona Druzile, kuri buvo žydė. Jis liepė pakviesti Paulių ir išklausė jo apie tikėjimą Kristumi.
[25] Pauliui dėstant apie teisumą, susilaikymą ir būsimąjį teismą, Feliksas išsigando ir tarė: "Šiam kartui užtenka. Gali eiti. Kai turėsiu laiko, tave pasišauksiu".
[26] Be to, jis tikėjosi, kad Paulius duos jam pinigų, jog jį išleistų, todėl dažniau jį kviesdavosi ir su juo kalbėdavosi.
[27] Prabėgus dvejiems metams, Feliksą pakeitė įpėdinis Porcijus Festas. Norėdamas padaryti žydams malonumą, Feliksas paliko Paulių kalėjime.

25 Atvykęs į provinciją, Festas po trijų dienų nukeliavo iš Cezarėjos į Jeruzalę.
[2] Ten į jį kreipėsi vyriausiasis kunigas ir žydų didikai, kaltindami Paulių, įkalbinėjo
[3] ir prašė malonės atsiųsti jį į Jeruzalę, klastingai galvodami kelyje jį nužudyti.
[4] Bet Festas atsakė, kad Paulius turįs būti saugomas Cezarėjoje. Be to, jis pats ketinąs netrukus ten grįžti.
[5] "Tegul jūsų įgaliotiniai, – tęsė jis, – keliauja kartu ir, jei tas vyras kuo nors nusikaltęs, tekaltina jį".
[6] Pabuvęs tarp jų daugiau kaip dešimt dienų, jis sugrįžo į Cezarėją. Kitą dieną, atsisėdęs į teismo krasę, liepė atvesti Paulių.
[7] Vos tik pasirodžiusį apstojo jį iš Jeruzalės atvykę žydai, primesdami daug sunkių kaltinimų, kurių neįstengė įrodyti.
[8] Paulius gynėsi: "Aš nieku nenusikaltęs nei žydų Įstatymui, nei šventyklai, nei ciesoriui".
[9] Norėdamas parodyti palankumą žydams, Festas paklausė Paulių: "Ar nori keliauti į Jeruzalę ir ten mano akivaizdoje būti teisiamas dėl šių dalykų?"
[10] Paulius atsakė: "Aš stoviu prieš ciesoriaus teismą ir ten privalau būti

teisiamas. Žydams aš nepadariau nie-
ko pikto, kaip tu pats puikiai žinai.
11 Jei esu nusikaltęs ir padaręs ką
nors verta mirties, neatsisakau mirti.
Bet jeigu jų metami kaltinimai nepa-
grįsti, niekas negali jiems manęs iš-
duoti. Aš šaukiuosi ciesoriaus!"
12 Tada Festas, pasitaręs su savo tary-
ba, paskelbė: "Šaukiesi ciesoriaus –
eisi pas ciesorių!"
13 Praslinkus kelioms dienoms, kara-
lius Agripa ir Berenikė atvyko į Ce-
zarėją Festo pasveikinti.
14 Jiems ten būnant nemažai dienų,
Festas supažindino karalių su Pau-
liaus byla ir papasakojo: "Feliksas pa-
liko įkalintą vieną vyrą.
15 Kai buvau Jeruzalėje, aukštieji ku-
nigai ir žydų vyresnieji kreipėsi į ma-
ne, kaltindami jį ir reikalaudami pa-
smerkti.
16 Aš jiems atsakiau, kad romėnai ne-
turi papročio pasmerkti kokį nors
žmogų, nedavę kaltinamajam galimy-
bės stoti savo kaltintojų akivaizdoje
ir gintis nuo kaltinimų.
17 Jiems čia atvykus, aš nedelsdamas
rytojaus dieną atsisėdau į teismo kra-
sę ir liepiau atvesti tą vyrą.
18 Prieš jį atsistoję kaltintojai nenuro-
dė jokio nusikaltimo, kokio buvau ti-
kėjęsis.
19 Jie vien tik ginčijosi ir jam prikai-
šiojo dėl kai kurių savo religijos klau-
simų ir dėl kažkokio mirusio Jėzaus,
kurį Paulius tvirtino esant gyvą.
20 Dvejodamas, kaip išspręsti tokius
klausimus, paklausiau, ar jis nenorė-
tų vykti į Jeruzalę ir ten būti dėl šito
teisiamas.
21 Bet Paulius pareikalavo, kad jo by-
la būtų perduota Augusto žiniai. To-
dėl įsakiau jį toliau kalinti, kol išsių-
siu pas ciesorių".
22 Agripa tarė Festui: "Aš ir pats
norėčiau pasiklausyti to žmogaus".
Anas atsakė: "Galėsi rytoj pasiklau-
syti".
23 Rytojaus dieną, kai Agripa ir Bere-
nikė atėjo su didele iškilme ir įžengė
į salę kartu su tribūnais ir miesto di-
džiūnais, Festui įsakius, buvo atves-
tas Paulius.
24 Festas prabilo: "Karaliau Agripa ir
visi čia esantys vyrai! Jūs matote žmo-
gų, dėl kurio visa daugybė žydų krei-
pėsi į mane Jeruzalėje ir čia, šaukda-
mi, kad jo negalima palikti gyvo.
25 Bet aš nustačiau, kad jis nėra pa-
daręs nieko, kas būtų baustina mirti-
mi. Jam šaukiantis Augusto, nuspren-
džiau jį ten pasiųsti.
26 Tačiau nežinau nieko tikro, ką tu-
rėčiau parašyti valdovui. Todėl iškvie-
čiau jį jūsų akivaizdon, ypač tavo, ka-
raliau Agripa, kad, jį apklausęs, žino-
čiau, ką turiu parašyti.
27 Mat, man rodos, neprotinga siųsti
kalinį, nenurodant kaltinimų".

26 Tada Agripa tarė Pauliui: "Tau
leidžiama paaiškinti savo by-
lą". Paulius, pamojęs ranka, pradėjo
gynimosi kalbą:
2 "Karaliau Agripa! Esu laimingas,
galėdamas šiandien tavo akivaizdoje
gintis nuo viso to, kuo esu žydų kal-
tinamas,
3 juo labiau, kad tau žinomi visi žydų
papročiai ir ginčijami klausimai. To-
dėl prašau kantriai manęs išklausyti.
4 Visi žydai žino apie mano gyvenimą
nuo jaunystės, kuris nuo pradžių pra-
bėgo mano tautoje, Jeruzalėje.
5 Jie pažįsta mane nuo seno ir, jei no-
rėtų, galėtų paliudyti, kad aš, būda-
mas fariziejus, gyvenau, laikydamasis
griežčiausios mūsų religijos krypties.

6 Dabar aš čia stoviu ir esu teisiamas
už tai, kad viliuosi pažadu, kurį Die-
vas yra davęs mūsų tėvams.
7 Jo išsipildant tikisi sulaukti mūsų
dvylika giminių, uoliai tarnaudamos
Dievui dieną ir naktį. Dėl šitos vil-
ties, karaliau Agripa, aš ir esu žydų
kaltinamas.
8 Kodėl jums atrodo neįtikėtina, kad
Dievas prikelia numirusius?
9 Tiesa, ir aš maniau, kad privalau vi-
sais būdais kovoti su Jėzaus Nazarie-
čio vardu.
10 Aš taip ir dariau Jeruzalėje. Gavęs
iš aukštųjų kunigų įgaliojimus, dau-
gybę šventųjų uždariau į kalėjimus, o
kai jie buvo žudomi, pritardavau.
11 Visose sinagogose dažnai juos
bausdavau, versdavau piktžodžiauti
ir, be saiko prieš juos įtūžęs, perse-
kiojau net svetimuose miestuose.
12 Tais pačiais tikslais keliavau į Da-
maską, turėdamas aukštųjų kunigų
įgaliojimus ir leidimą.
13 Kelyje vidurdienį, karaliau, aš stai-
ga išvydau, kaip mane ir keliavusius
su manimi apšvietė šviesa iš dangaus,
skaistesnė už saulę.
14 Mes visi parpuolėme žemėn, ir aš
išgirdau balsą, kuris man sakė heb-
rajiškai: 'Sauliau, Sauliau, kam mane
persekioji? Sunku tau spyriotis prieš
akstiną!'
15 Aš paklausiau: 'Kas Tu esi, Viešpa-
tie?' Jis atsakė: 'Aš esu Jėzus, kurį tu
persekioji.
16 Kelkis ir stokis ant kojų! Aš tau ap-
sireiškiau, kad paskirčiau tave tarnu
bei liudytoju tų dalykų, kuriuos ma-
tei ir kuriuos tau dar apreikšiu.
17 Aš tave gelbėsiu nuo tautiečių ir
pagonių, pas kuriuos tave dabar siun-
čiu,
18 kad atvertum jų akis ir jie iš tam-
sybių gręžtųsi į šviesą, nuo šėtono
valdžios – į Dievą ir, tikėdami mane,
gautų nuodėmių atleidimą bei pavel-
dėjimą su pašventintaisiais'.
19 Todėl, karaliau Agripa, nebuvau
nepaklusnus dangiškam regėjimui
20 ir iš pradžių Damaske ir Jeruzalė-
je, o paskui visame Judėjos krašte ir
pagonijoje skelbiau, kad žmonės at-
gailautų, gręžtųsi į Dievą ir imtųsi at-
gailos vertų darbų.
21 Už tai žydai sugriebė mane šven-
tykloje ir mėgino užmušti.
22 Bet, Dievui padedant, iki šios die-
nos tebeliudiju mažam ir dideliam,
neskelbdamas nieko viršaus, o tik tai,
ką skelbė įvyksiant pranašai ir Mo-
zė,
23 būtent, kad Kristus kentės, jog pir-
mutinis prisikels iš numirusių ir pa-
skelbs šviesą tautai ir pagonims".
24 Jam tai kalbant, Festas garsiai su-
šuko: "Pauliau, tu iš galvos kraustai-
si! Iš didelio rašto išėjai iš krašto".
25 Paulius atsiliepė: "Ne, nesikraus-
tau iš galvos, prakilnusis Festai, bet
skelbiu tiesos ir sveiko proto žodžius.
26 Šiuos dalykus žino karalius, kuriam
taip atvirai kalbu. Esu tikras, kad iš
viso to jam nieko nėra nežinomo, nes
šitai dėjosi ne kur nors užkampyje.
27 Karaliau Agripa, ar tiki pranašais?
Žinau, kad tiki".
28 Agripa atsakė: "Ko gero įtikinsi
mane krikščionimi tapti..."
29 Paulius tarė: "Meldžiu Dievą, kad
ar per trumpą, ar per ilgą laiką ne tik
tu, bet ir visi, šiandien girdėję mane
kalbant, taptų tokie, kaip aš, tik be
šitų pančių!"
30 Jam tai pasakius, pakilo karalius,
valdytojas, Berenikė ir visi sėdėję su
jais.
31 Išeidami jie tarpusavyje kalbėjosi:

"Šitas žmogus nepadarė nieko baus-
tino mirtimi ar kalėjimu".
32 Agripa Festui pareiškė: "Būtų gali-
ma paleisti šitą žmogų, jeigu jis ne-
būtų šaukęsis ciesoriaus".

27 Kai buvo nuspręsta, kad mes
turime išplaukti į Italiją, Pau-
lių ir kelis kitus kalinius perdavė Au-
gusto kohortos šimtininkui Julijui.
2 Mes įlipome į Adramitijos laivą,
kuris turėjo plaukti Azijos pakrantė-
mis, ir leidomės į kelionę. Su mumis
buvo makedonietis Aristarchas iš Te-
salonikos.
3 Kitą dieną atplaukėme į Sidoną.
Julijus kilniai elgėsi su Pauliumi ir lei-
do jam aplankyti bičiulius, kad galė-
tų pasidžiaugti jų globa.
4 Išvykę iš ten, plaukėme Kipro užuo-
vėja, nes pūtė priešingi vėjai.
5 Perplaukę jūrą ties Kilikija ir Pam-
filija, atvykome į Likijos miestą Myrą.
6 Tenai šimtininkas surado Aleksan-
drijos laivą, kuris plaukė į Italiją, ir
persodino mus į jį.
7 Daug dienų plaukėme palengva ir
vargais negalais atsiradome ties Kni-
du. Kadangi vėjas kliudė, plaukėme
Kretos priedangoje, link Salmonės.
8 Šiaip ne taip ją aplenkę, atvykome į
vietovę, kuri vadinosi Dailioji Prie-
plauka, netoli Lasėjos miesto.
9 Prabėgo daug laiko, ir laivyba tapo
pavojinga, nes jau buvo pasibaigęs
rudens pasninko metas. Paulius juos
įspėjo,
10 sakydamas: "Vyrai, numatau, jog
šis plaukimas bus grėsmingas ir pra-
žūtingas ne tik kroviniams bei laivui,
bet ir mūsų gyvybėms".
11 Tačiau šimtininkas labiau tikėjo
vairininku ir laivo savininku negu
tuo, ką kalbėjo Paulius.
12 Kadangi uostas buvo netinkamas
žiemoti, dauguma nusprendė iš ten
plaukti toliau, kaip nors pasiekti Fe-
niką, Kretos uostą, atvirą į pietva-
karius ir šiaurės vakarus, ir ten žie-
moti.
13 Kai ėmė pūsti lengvas pietų vėjas,
jie tikėjosi įvykdyti savo sumanymą ir,
pakėlę inkarą, leidosi pirmyn palei
Kretos krantus.
14 Bet netrukus nuo salos pusės paki-
lo viesulas, vadinamas Šiauriaryčiu.
15 Jis pagavo laivą, nepajėgusį jam
priešintis, ir mes turėjome jį leisti
pavėjui.
16 Kai mus nešė pro salelę, vardu
Klaudą, mes tik vargais negalais iš-
saugojome gelbėjimo valtį.
17 Kai ji buvo užkelta, jūreiviai ėmė
stiprinti laivą – apjuosė jį virvėmis.
Bijodami pakliūti ant Sirto seklumų,
jie nuleido bures ir taip plaukė toliau.
18 Mus baisiai vargino audra. Todėl
rytojaus dieną teko išmesti į jūrą da-
lį krovinio.
19 Trečią dieną savo rankomis išmetė-
me kai kuriuos laivo įrengimus.
20 Ilgą laiką nematydami nei saulės,
nei žvaigždžių, smarkios audros blaš-
komi, galiausiai praradome bet kokią
viltį išsigelbėti.
21 Žmonės jau ilgą laiką nieko neval-
gė. Paulius, atsistojęs tarp jų, tarė:
"Vyrai! Reikėjo paklausyti manęs ir
neplaukti nuo Kretos į jūrą. Būtų iš-
vengta šių pavojų ir nuostolių.
22 Tačiau ir dabar raginu laikytis drą-
siai. Niekas iš jūsų nežus, vien tik lai-
vas.
23 Šią naktį mane aplankė angelas
Dievo, kuriam aš priklausau ir tar-
nauju,
24 ir pasakė: 'Nebijok, Pauliau! Tu
privalai stoti prieš ciesorių. Ir štai

Dievas tau dovanoja visus, plaukian-
čius su tavimi’.
25 Tad, vyrai, drąsiau! Aš tikiu Dievu,
kad taip ir įvyks, kaip man pasakyta.
26 Mus išmes į kokią nors salą”.
27 Kai buvome svaidomi Adrijos jūro-
je keturioliktą naktį, apie vidurnak-
tį jūreiviams pasirodė, kad artėjame
prie kažkokios sausumos.
28 Jie išmetė grimzlę ir nustatė dvi-
dešimties sieksnių gylį; po kiek laiko
išmatavo dar kartą ir berado penkio-
lika.
29 Bijodami užšokti ant povandeninių
uolų, jie išmetė iš paskuigalio keturis
inkarus ir laukė aušros.
30 Jūreiviai mėgino pabėgti iš laivo.
Jie nuleido į jūrą gelbėjimo valtį,
neva norėdami išmesti inkarus lai-
vo priešakyje.
31 Paulius tarė šimtininkui ir karei-
viams: “Jeigu šitie nepasiliks laive,
jūs neišsigelbėsite”.
32 Tada kareiviai nukapojo valties vir-
ves ir leido jai nukristi į jūrą.
33 Prieš rytą Paulius paragino visus
valgyti, sakydamas: “Šiandien jau ke-
turiolikta diena, kai jūs laukiate ne-
valgę, nieko burnoje neturėję.
34 Todėl aš jus prašau valgyti. To rei-
kia jūsų išsigelbėjimui. Nė vienam iš
jūsų nenukris nė plaukas nuo galvos!”
35 Tai pasakęs, jis paėmė duonos, visų
akivaizdoje padėkojo Dievui, sulaužė
ir pradėjo valgyti.
36 Tada visi pralinksmėjo ir ėmėsi val-
gio.
37 Laive iš viso buvome du šimtai sep-
tyniasdešimt šeši žmonės.
38 Pavalgę jie palengvino laivą, išmes-
dami jūron javus.
39 Rytui išaušus, jūreiviai negalėjo pa-
žinti žemės, tiktai pastebėjo nedidelę
įlanką lėkštais krantais, į kurią, jei bus
įmanoma, jie nutarė pasukti laivą.
40 Nupjovė inkarus, paliko juos jū-
roje, atleido vairo diržus ir, iškėlę
prieš vėją priekinę burę, leidosi į
krantą.
41 Atsidūrę prie seklumos, jie užšok-
dino ant jos laivą. Priekis liko tvirtai
įsmigęs, o paskuigalis ėmė irti nuo
smarkios bangų mūšos.
42 Kareiviai sumanė išžudyti kalinius,
kad kuris išplaukęs nepaspruktų.
43 Bet šimtininkas, gelbėdamas Pau-
lių, sutrukdė jų sumanymą. Jis įsakė,
kad mokantys plaukti pirmi šoktų į
jūrą ir plauktų į krantą,
44 o kiti tai padarytų kas ant lentų,
kas ant laivo nuolaužų. Šitaip visi iš-
sigelbėjo ir pasiekė žemę.

28 Išsigelbėję jie sužinojo, kad
sala vadinasi Melitė.
2 Barbarai su mumis elgėsi labai drau-
giškai. Užkūrė ugnį ir pakvietė mus
visus prie jos, nes lijo ir buvo šalta.
3 Paulius pririnko glėbį sausų šakų ir
metė į ugnį. Čia nuo kaitros iš laužo
iššoko gyvatė ir įsikirto jam į ranką.
4 Pamatę prie rankos prikibusią gy-
vatę, barbarai ėmė vienas kitam kal-
bėti: “Tas žmogus tikriausiai žmog-
žudys: išsigelbėjo iš jūros, o keršto
deivė vis tiek neduoda jam gyventi”.
5 Tačiau jis nupurtė šliužą į ugnį, ne-
patirdamas nieko blogo.
6 Barbarai laukė, kada jis ištins ar
staiga kris negyvas. Laukę nesulaukę
ir pamatę, kad jam nesidaro nieko
blogo, jie pakeitė nuomonę ir ėmė
kalbėti, jog jis esąs dievas.
7 Netoli tos vietos buvo vyriausiojo
salos valdininko, vardu Publijus, val-
dos. Jis mus priėmė ir tris dienas bi-
čiuliškai globojo.
8 Tuo metu Publijaus tėvas susirgo

karštine ir viduriavimu. Paulius užėjo
pas jį, pasimeldė, uždėjęs ant jo ran-
kas, ir išgydė.
9 Po šito įvykio ir kiti salos gyvento-
jai, turėję ligų, ėjo pas Paulių ir buvo
pagydomi.
10 Už tai jie mus didžiai gerbė, o iš-
vykstant aprūpino viskuo, ko mums
reikėjo.
11 Po trijų mėnesių mes išplaukėme
žiemojusiu saloje Aleksandrijos laivu,
kuris turėjo Dvynių ženklą.
12 Atplaukę į Sirakūzus, prastovėjo-
me tris dienas.
13 Iš ten plaukdami, esant nepalan-
kiam vėjui, pasiekėme Regijų ir dar
po dienos, ėmus pūsti pietų vėjui, ki-
tą dieną atvykome į Puteolus.
14 Ten susitikome su broliais; jie pa-
kvietė mus septynioms dienoms pa-
viešėti. Taip mes atvykome į Romą.
15 Tenykščiai broliai, išgirdę apie mus,
atėjo pasitikti iki Apijaus aikštės ir
Trijų tavernų. Juos išvydęs, Paulius
dėkojo Dievui ir įgavo naujo pasiti-
kėjimo.
16 Kai atvykome į Romą, šimtininkas
perdavė kalinius sargybos viršinin-
kui, o Pauliui buvo leista apsigyven-
ti vienam su saugojančiu jį kareiviu.
17 Po trijų dienų Paulius pakvietė pas
save žydų vadovus. Jiems susirinkus,
jis prabilo: "Vyrai broliai! Nors aš
nieku nesu nusikaltęs nei tautai, nei
mūsų tėvų papročiams, buvau Jeru-
zalėje suimtas ir atiduotas į romėnų
rankas.
18 Tie ištardę, norėjo mane paleisti,
nes nerado jokio mirties verto nusi-
žengimo.
19 Kadangi žydai prieštaravo, turėjau
šauktis ciesoriaus, tiktai ne tam, kad
apkaltinčiau savo tautą.
20 Dėl šios priežasties ir pakviečiau
jus, kad su jumis pasimatyčiau ir pa-
sikalbėčiau; nes dėl Izraelio vilties
esu surakintas šita grandine!"
21 Jie atsakė jam: "Mes nesame gavę
apie tave iš Judėjos laiškų, ir nė vie-
nas iš atvykusių brolių nepranešė ir
nekalbėjo nieko blogo apie tave.
22 Vis dėlto norėtume išgirsti tavo
pažiūras. Mat apie šitą sektą tiek teži-
nome, jog jai visur prieštaraujama".
23 Paskyrę jam dieną, jie gausiai susi-
rinko pas jį svečių kambaryje. Nuo ry-
to iki vakaro jis aiškino jiems ir liudi-
jo apie Dievo karalystę, įrodinėda-
mas jiems Jėzų iš Mozės Įstatymo ir
Pranašų.
24 Vieni jo žodžiais patikėjo, kiti ne.
25 Nesutardami tarpusavyje, jie ėmė
skirstytis, o Paulius tepasakė jiems
viena: "Teisingai Šventoji Dvasia yra
mūsų tėvams pasakiusi per pranašą
Izaiją:
26 'Eik pas šitą tautą ir sakyk: girdėti
girdėsite, bet nesuprasite, žiūrėti žiū-
rėsite, bet nematysite.
27 Šitų žmonių širdis aptuko, jie pras-
tai girdėjo ausimis ir užmerkė akis,
kad kartais nepamatytų akimis, ne-
išgirstų ausimis, nesuprastų širdimi
ir neatsiverstų, ir Aš jų nepagydy-
čiau'.
28 Tebūnie tad jums žinoma: šis Die-
vo išgelbėjimas yra pasiųstas pago-
nims, ir jie išgirs".
29 Jam tai pasakius, žydai išėjo, smar-
kiai ginčydamiesi tarpusavyje.
30 Paulius gyveno savo išsinuomotame
name ištisus dvejus metus ir priimi-
nėdavo visus, kurie pas jį ateidavo.
31 Jis skelbė Dievo karalystę ir labai
drąsiai, netrukdomas mokė apie Vieš-
patį Jėzų Kristų.

LAIŠKAS
ROMIEČIAMS

1 Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas,
pašauktas apaštalu, išrinktas skel-
bti Dievo Evangeliją,
2 kurią Jis iš anksto pažadėjo per sa-
vo pranašus Šventuosiuose Raštuose,
3 apie Jo Sūnų, kūnu kilusį iš Dovydo
palikuonių,
4 šventumo Dvasia per prisikėlimą iš
numirusių pristatytą galingu Dievo
Sūnumi, – Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.
5 Per Jį gavome malonę ir apaštalys-
tę, kad Jo vardu padarytume klusnias
tikėjimui visas tautas,
6 iš kurių ir jūs esate Jėzaus Kristaus
pašaukti.
7 Visiems Dievo numylėtiesiems, esan-
tiems Romoje, pašauktiesiems šven-
tiesiems: tebūna jums malonė bei ra-
mybė nuo mūsų Dievo Tėvo ir Viešpa-
ties Jėzaus Kristaus!
8 Pirmiausia dėkoju savo Dievui per
Jėzų Kristų už jus visus, nes visame
pasaulyje kalbama apie jūsų tikėjimą.
9 Man liudytojas Dievas, kuriam tar-
nauju dvasia, skelbdamas Jo Sūnaus
Evangeliją, jog be paliovos jus prisi-
menu savo maldose,
10 prašydamas, kad Dievo valia man
pavyktų kaip nors atvykti pas jus.
11 Trokštu jus pamatyti, kad galėčiau
perduoti šiek tiek dvasinių dovanų
jums sustiprinti,
12 tai yra drauge pasiguosti bendru jū-
sų ir mano tikėjimu.
13 Noriu, broliai, kad žinotumėte, jog
ne kartą ketinau atvykti pas jus, –
bet iki šiol vis pasitaikydavo kliū-
čių, – kad ir tarp jūsų turėčiau šiek
tiek vaisių kaip ir tarp kitų pagonių.
14 Juk aš skolingas graikams ir barba-
rams, mokytiems ir nemokytiems.
15 Štai kodėl mano širdį traukia ir
jums Romoje skelbti Evangeliją.
16 Aš nesigėdiju Evangelijos, nes ji yra
Dievo jėga išgelbėti kiekvienam, ku-
ris tiki, pirma žydui, paskui graikui.
17 Joje apsireiškia Dievo teisumas iš
tikėjimo į tikėjimą, kaip parašyta:
“Teisusis gyvens tikėjimu”.
18 Dievo rūstybė apsireiškia iš dan-
gaus už visokią žmonių bedievystę ir
neteisybę, kai teisybę jie užgniaužia
neteisumu.
19 Juk tai, kas gali būti žinoma apie
Dievą, jiems aišku, nes Dievas jiems
tai apreiškė.
20 Jo neregimosios ypatybės – Jo am-
žinoji galybė ir dievystė – nuo pat pa-
saulio sukūrimo aiškiai suvokiamos iš
Jo kūrinių, todėl jie nepateisinami.
21 Pažinę Dievą, jie negarbino Jo kaip
Dievo ir Jam nedėkojo, bet tuščiai
mąstydami paklydo, ir neišmani jų
širdis aptemo.
22 Vadindami save išmintingais, tapo
kvaili.
23 Jie išmainė nenykstančiojo Dievo
šlovę į nykstančius žmogaus, paukš-
čių, keturkojų bei šliužų atvaizdus.
24 Todėl Dievas per jų širdies geidu-
lius atidavė juos neskaistumui, kad jie
patys terštų savo kūnus.
25 Jie Dievo tiesą iškeitė į melą ir gar-
bino kūrinius bei tarnavo jiems, o ne
Kūrėjui, kuris palaimintas per am-
žius. Amen!

26 Todėl Dievas paliko juos gėdingų
aistrų valiai. Jų moterys prigimtinius
santykius pakeitė priešingais prigim-
čiai.
27 Panašiai ir vyrai, pametę prigimti-
nius santykius su moterimis, užsigei-
dė vienas kito, ištvirkavo vyrai su vy-
rais, ir gaudavo už savo paklydimą
vertą atpildą.
28 Kadangi jie nesirūpino pažinti Die-
vą, tai Dievas leido jiems vadovautis
netikusiu išmanymu ir daryti, kas ne-
pridera.
29 Todėl jie pilni visokio neteisumo,
netyrumo, piktybių, godulystės ir pik-
tumo, pilni pavydo, žudynių, nesan-
taikos, klastingumo, paniekos, apkal-
bų.
30 Tai šmeižikai, nekenčiantys Dievo,
akiplėšos, išpuikėliai, pagyrūnai, išra-
dingi piktadariai, neklausantys tėvų,
31 neprotingi, nepatikimi, nemylintys,
neatlaidūs, negailestingi.
32 Nors jie žino teisingą Dievo nuo-
sprendį, kad visa tai darantys verti
mirties, jie ne tik patys taip daro, bet
ir palaiko taip darančius.

2 Esi nepateisinamas, kas bebū-
tum, žmogau, kuris teisi kitą.
Juk teisdamas kitą, pasmerki save,
nes ir pats tai darai, už ką teisi.
2 Mes žinome, kad Dievas teisingai
teis tuos, kurie tokius nusikaltimus
daro.
3 Nejaugi manai, žmogau, pats taip
darydamas ir teisdamas taip daran-
čius, išvengsiąs Dievo teismo?!
4 Kaip drįsti niekinti Jo gerumo, pa-
kantumo ir kantrumo turtus? Ar ne-
supranti, kad Dievo gerumas skatina
tave atgailauti?
5 Deja, savo užkietėjimu bei neatgai-
laujančia širdimi tu pats sau kaupi
rūstybę Dievo rūstybės ir Jo teisingo
teismo apsireiškimo dienai.
6 Jis kiekvienam atmokės pagal jo
darbus:
7 tiems, kurie, ištvermingai darydami
gera, ieško šlovės, garbingumo ir ne-
mirtingumo, – amžinuoju gyvenimu,
8 o išpuikėliams, kurie nepaklūsta tie-
sai, bet yra pasidavę neteisumui, –
pykčiu ir rūstybe.
9 Sielvartas ir suspaudimas sielai
kiekvieno žmogaus, kuris daro bloga,
pirma žydo, paskui graiko.
10 Ir šlovė, pagarba bei ramybė kiek-
vienam, kuris daro gera, pirma žydui,
paskui graikui.
11 Juk Dievas nėra šališkas.
12 Visi, kurie nusidėjo, neturėdami
įstatymo, pražus be įstatymo, o visi,
kurie nusidėjo, turėdami įstatymą,
bus nuteisti pagal įstatymą.
13 Ne įstatymo klausytojai teisūs Die-
vo akyse, bet įstatymo vykdytojai bus
išteisinti.
14 Kai jokio įstatymo neturintys pago-
nys iš prigimties vykdo įstatymo rei-
kalavimus, tada jie – neturintys įstaty-
mo – patys sau yra įstatymas.
15 Jie parodo, kad įstatymo reikalavi-
mai įrašyti jų širdyse, ir tai liudija jų
sąžinė bei mintys, kurios tai kaltina,
tai teisina viena kitą.
16 Aną dieną Dievas per Jėzų Kristų
teis žmonių slėpinius, kaip sako ma-
no skelbiama Evangelija.
17 Štai tu vadiniesi žydas, pasikliauji
įstatymu ir giriesi Dievu.
18 Tu žinai Jo valią ir, įstatymo pamo-
kytas, išmanai, kas geriau.
19 Įsitikinęs, kad esi aklųjų vadovas,
šviesa tamsoje esantiems,
20 neišmanančių mokytojas, kūdikių
auklėtojas, turįs įstatyme išreikštą pa-
žinimą ir tiesą.

21 Tai kodėl tu, mokydamas kitus, ne-
pamokai pats savęs? Kodėl, liepda-
mas nevogti, pats vagi?
22 Sakydamas nesvetimauti, pats sve-
timauji? Bjaurėdamasis stabais, pats
apiplėši šventyklas?
23 Giriesi įstatymu, o paniekini Die-
vą, laužydamas įstatymą?
24 Juk parašyta: "Dėl jūsų piktžo-
džiauja Dievo vardui pagonys".
25 Apipjaustymas, tiesa, naudingas, jei
vykdai įstatymą. O jeigu esi įstatymo
laužytojas, tavo apipjaustymas tampa
neapipjaustymu.
26 Taigi, kai neapipjaustytas žmogus
laikosi įstatymo reikalavimų, ar jo ne-
apipjaustymas nebus įskaitytas api-
pjaustymu?
27 Ar nuo gimimo neapipjaustytas kū-
ne, bet vykdantis įstatymą nepa-
smerks tavęs, kuris laužai įstatymą,
turėdamas jo raidę ir apipjaustymą?
28 Ne tas yra žydas, kuris išoriškai lai-
komas žydu, ir ne tas apipjaustymas,
kuris išoriškai atliktas kūne.
29 Bet tas yra žydas, kuris toks viduje,
ir tada yra apipjaustymas, kai širdis
apipjaustyta dvasioje, o ne pagal rai-
dę. Tokiam ir šlovė ne iš žmonių, bet
iš Dievo.

3 Koks tada pranašumas būti žydu
arba kokia nauda iš apipjausty-
mo?
2 Visokeriopas! Pirmiausia tas, kad
jiems buvo patikėtas Dievo žodis.
3 Jei kai kurie tapo netikintys, – negi
jų netikėjimas panaikins Dievo ištiki-
mybę?
4 Jokiu būdu! Dievas išlieka teisingas,
o kiekvienas žmogus – melagis, kaip
parašyta: "Kad Tu būtum pripažintas
teisus savo žodžiuose ir laimėtum, kai
esi teisiamas".
5 Jei mūsų neteisumas iškelia Dievo
teisumą, – ką gi sakysime? Gal Die-
vas neteisus, rūsčiai bausdamas? Kal-
bu, kaip žmonėms įprasta.
6 Jokiu būdu! Kaip tada Dievas galė-
tų teisti pasaulį?
7 Bet jeigu Dievo tiesa per mano me-
lagystę tik dar labiau iškilo Jo šlo-
vei, tai kam dar teisti mane kaip nu-
sidėjėlį?
8 Tai gal "darykime bloga, kad išeitų
gera", – kaip esame šmeižiami ir kaip
kai kurie sako mus skelbiant? Tokie
pasmerkti vertai.
9 Tai ką gi? Ar mes turime pirmeny-
bę? Visai ne! Juk jau įrodėme, kad
žydai ir pagonys – visi yra nuodėmės
valdžioje,
10 kaip parašyta: "Nėra teisaus, nėra
nė vieno.
11 Nėra išmanančio, nėra kas Dievo
ieškotų.
12 Visi paklydo ir tapo netikusiais; nė-
ra kas darytų gera, nėra nė vieno!
13 Jų gerklė – atviras kapas; savo lie-
žuviais klastas jie raizgė, gyvačių nuo-
dai jų lūpose.
14 Jų burna pilna keiksmų ir kartumo,
15 jų kojos eiklios kraujo pralieti,
16 jų keliuose griuvimas ir vargas.
17 Jie nepažino taikos kelio,
18 ir prieš jų akis nestovi Dievo bai-
mė".
19 Mes gi žinome, kad, ką besakytų
įstatymas, jis kalba tiems, kurie yra
įstatymo valdžioje, kad visos burnos
užsičiauptų ir visas pasaulis pasirody-
tų kaltas prieš Dievą,
20 nes įstatymo darbais Jo akivaizdo-
je nebus išteisintas nė vienas žmo-
gus. Per įstatymą tik pažįstame nuo-
dėmę.
21 Bet dabar, nepriklausomai nuo
įstatymo, yra apreikštas Dievo teisu-

mas, kurį paliudijo Įstatymas ir Pra-
našai, –
[22] Dievo teisumas, tikėjimu į Jėzų
Kristų duodamas visiems, kurie tiki.
Nėra jokio skirtumo,
[23] nes visi nusidėjo ir stokoja Dievo
šlovės,
[24] o išteisinami dovanai Jo malone dėl
atpirkimo, kuris yra Jėzuje Kristuje.
[25] Dievas Jį paskyrė permaldavimo
auka, veikiančia per tikėjimą Jo krau-
jo galia. Jis parodė savo teisumą tuo,
kad, būdamas kantrus, nenubaudė už
nuodėmes, padarytas anksčiau,
[26] ir parodė savo teisumą dabartiniu
metu, pasirodydamas esąs teisus ir iš-
teisinantis tą, kuris tiki Jėzų.
[27] Kur tada pagrindas girtis? Jis at-
mestas. Kokiu įstatymu? Darbų? Ne,
tik tikėjimo įstatymu.
[28] Mes įsitikinę, kad žmogus išteisi-
namas tikėjimu, be įstatymo darbų.
[29] Argi Dievas – tiktai žydų Dievas? Ar
Jis nėra ir pagonių? Taip, ir pagonių,
[30] nes tėra vienas Dievas, kuris per
tikėjimą išteisins apipjaustytus ir per
tikėjimą išteisins neapipjaustytus.
[31] O gal tikėjimu panaikiname įstaty-
mą? Jokiu būdu! Priešingai, mes įsta-
tymą įtvirtiname.

4 O ką pasakysime gavus Abra-
omą – mūsų protėvį pagal kūną?
[2] Jei Abraomas būtų buvęs išteisintas
darbais, jis turėtų kuo pasigirti, tik ne
prieš Dievą.
[3] Bet ką sako Raštas? "Abraomas pa-
tikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta
teisumu".
[4] Tam, kuris dirba, atlyginimas nelai-
komas malone, bet skola.
[5] O tam, kuris nedirba, bet tiki Tuo,
kuris išteisina bedievį, jo tikėjimas
įskaitomas jam teisumu.
[6] Taip ir Dovydas skelbia palaimini-
mą žmogui, kuriam Dievas be darbų
įskaito teisumą:
[7] "Palaiminti, kurių nusikaltimai at-
leisti, kurių nuodėmės uždengtos;
[8] palaimintas žmogus, kuriam Vieš-
pats nuodėmės neįskaito!"
[9] Ar šis palaiminimas taikomas tik
apipjaustytiesiems, ar taip pat ir ne-
apipjaustytiesiems? Mes sakėme, kad
Abraomui tikėjimas buvo įskaitytas
teisumu.
[10] Kokiu būdu? Jam esant apipjausty-
tam ar neapipjaustytam? Ne po api-
pjaustymo, bet prieš apipjaustymą.
[11] Jis gavo apipjaustymo žymę kaip
antspaudą tikėjimo teisumo, kurį tu-
rėjo, būdamas dar neapipjaustytas.
Taip jis tapo tėvu visiems tikintie-
siems iš neapipjaustytųjų, kad ir jiems
būtų įskaitytas teisumas,
[12] ir apipjaustymo tėvu tiems, kurie
ne tik apipjaustyti, bet ir vaikšto mū-
sų tėvo Abraomo tikėjimo pėdomis,
kurį jis turėjo, būdamas dar neapi-
pjaustytas.
[13] Ne įstatymu rėmėsi Abraomui arba
jo palikuonims duotas pažadas, kad
paveldės pasaulį, bet tikėjimo teisu-
mu.
[14] Jei paveldėtojai būtų tie, kurie re-
miasi įstatymu, tai tikėjimas būtų tuš-
čias, o pažadas netektų vertės.
[15] Juk įstatymą lydi baudžianti rūsty-
bė, o kur nėra įstatymo, ten nėra ir
nusižengimo.
[16] Taigi paveldėjimas priklauso nuo ti-
kėjimo, kad būtų iš malonės ir paža-
das būtų tikras visiems palikuonims,
ne tik tiems, kurie remiasi įstatymu,
bet ir tiems, kurie turi tikėjimą Abra-
omo, kuris yra mūsų visų tėvas,
[17] kaip parašyta: "Aš padariau tave
daugelio tautų tėvu"; – tėvas prieš

Dievą, kuriuo jis tikėjo, kuris atgai-
vina mirusius, ir tai, ko nėra, vadina
taip, lyg būtų.
18 Nesant jokios vilties, Abraomas pa-
tikėjo viltimi ir taip tapo daugelio
tautų tėvu, kaip jam buvo pasakyta:
"Tokia bus tavo sėkla".
19 Jis nepavargo tikėti ir nelaikė sa-
vo kūno apmirusiu (nors jam buvo
apie šimtą metų) ir Saros įsčių ap-
mirusiomis.
20 Jis nepasidavė netikėjimui Dievo
pažadu, bet buvo tvirtas tikėjime,
teikdamas Dievui šlovę
21 ir būdamas visiškai įsitikinęs, jog,
ką Jis pažadėjo, įstengs ir įvykdyti.
22 Todėl jam tai buvo įskaityta teisu-
mu.
23 Tačiau ne vien apie jį parašyta, kad
"buvo įskaityta",
24 bet ir apie mus, – nes turės būti įs-
kaityta ir mums, jei tikime Tą, kuris
prikėlė iš numirusių Jėzų, mūsų Vieš-
patį,
25 paaukotą dėl mūsų nusikaltimų ir
prikeltą mums išteisinti.

5 Taigi, išteisinti tikėjimu, turime
ramybę su Dievu per mūsų Vieš-
patį Jėzų Kristų,
2 per kurį tikėjimu pasiekiame tą ma-
lonę, kurioje stovime ir džiaugiamės
Dievo šlovės viltimi.
3 Ir ne vien tuo. Mes taip pat džiau-
giamės sielvartais, žinodami, kad siel-
vartas ugdo ištvermę,
4 ištvermė – patirtį, patirtis – viltį.
5 O viltis neapvilia, nes Dievo meilė
yra išlieta mūsų širdyse per Šventąją
Dvasią, kuri mums duota.
6 Mums dar esant silpniems, Kristus
savo metu numirė už bedievius.
7 Vargu ar kas sutiktų mirti už teisųjį;
nebent kas ryžtųsi mirti už geradarį.
8 O Dievas mums parodė savo meilę
tuo, kad Kristus mirė už mus, kai te-
bebuvome nusidėjėliai.
9 Tad dar tikriau dabar, kai esame iš-
teisinti Jo krauju, mes būsime per Jį
išgelbėti nuo rūstybės.
10 Jeigu, kai dar buvome priešai, mus
sutaikė su Dievu Jo Sūnaus mirtis, tai
tuo labiau mus išgelbės Jo gyvybė, kai
jau esame sutaikinti.
11 Negana to, – mes džiaugiamės Die-
ve per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų,
kuriuo esame sutaikyti.
12 Todėl, kaip per vieną žmogų nuo-
dėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę
mirtis, taip ir mirtis pasiekė visus
žmones, nes visi nusidėjo.
13 Nuodėmė buvo pasaulyje ir iki įsta-
tymo, bet, nesant įstatymo, nuodėmė
neįskaitoma.
14 Vis dėlto nuo Adomo iki Mozės
viešpatavo mirtis net tiems, kurie ne-
buvo padarę nuodėmių, panašių į nu-
sikaltimą Adomo, kuris buvo Būsi-
mojo provaizdis.
15 Bet su dovana yra ne taip kaip su
kalte. Jei dėl vieno žmogaus nusikal-
timo mirė daugelis, tai tuo labiau
Dievo malonė ir malonės dovana per
vieną Žmogų, Jėzų Kristų, gausiai
atiteko daugybei.
16 Ne taip yra su dovana kaip su vie-
no žmogaus nusikaltimu. Juk teismas
vieno nusikaltimą pasmerkė, bet lais-
va dovana iš daugybės nusikaltimų at-
vedė į išteisinimą.
17 Jei dėl vieno žmogaus nusikaltimo
mirtis įsiviešpatavo per tą vieną, tai
nepalyginti labiau tie, kurie su per-
teklium gauna malonės bei teisumo
dovaną, viešpataus gyvenime per vie-
ną Jėzų Kristų.
18 Todėl kaip vieno žmogaus nusikal-
timas visiems žmonėms užtraukė teis-

mą ir pasmerkimą, taip vieno Žmo-
gaus teisumas visiems pelnė išteisini-
mą, kad gyventų.
19 Kaip vieno žmogaus neklusnumu
daugelis tapo nusidėjėliais, taip ir vie-
no klusnumu daugelis taps teisūs.
20 Be to, įstatymas įsiterpė, kad nusi-
kaltimas dar labiau padidėtų. Bet kur
buvo apstu nuodėmės, ten dar apstes-
nė tapo malonė,
21 kad kaip nuodėmė viešpatavo mir-
timi, taip malonė viešpatautų teisu-
mu amžinajam gyvenimui per Jėzų
Kristų, mūsų Viešpatį.

6 Ką gi sakysime? Gal mums pasi-
likti nuodėmėje, kad gausėtų ma-
lonė?
2 Jokiu būdu! Mirę nuodėmei, kaipgi
gyvensime joje?
3 Argi nežinote, jog mes, pakrikštyti
Jėzuje Kristuje, buvome pakrikštyti
Jo mirtyje?
4 Taigi krikštu mes esame kartu su
Juo palaidoti mirtyje, kad kaip Kris-
tus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo
šlove, taip ir mes gyventume naują
gyvenimą.
5 Jei esame suaugę su Jo mirties pa-
veikslu, būsime suaugę ir su prisikėli-
mo,
6 žinodami, jog mūsų senasis žmogus
buvo nukryžiuotas kartu su Juo, kad
būtų sunaikintas nuodėmės kūnas ir
kad mes daugiau nebevergautume
nuodėmei.
7 Juk kas miręs, tas išlaisvintas iš nuo-
dėmės.
8 Jeigu esame mirę su Kristumi, tiki-
me, kad ir gyvensime su Juo.
9 Žinome, kad, prisikėlęs iš numiru-
sių, Kristus daugiau nebemiršta; mir-
tis jau nebeturi Jam galios.
10 Kad Jis mirė, tai mirė nuodėmei
kartą visiems laikams, o kad gyve-
na – gyvena Dievui.
11 Taip ir jūs laikykite save mirusiais
nuodėmei, o gyvais Dievui Kristuje
Jėzuje, mūsų Viešpatyje.
12 Todėl neleiskite nuodėmei viešpa-
tauti jūsų mirtingame kūne, kad ne-
pasiduotumėte jo geiduliams.
13 Neduokite nuodėmei savo kūno
narių kaip neteisumo ginklų, bet pa-
veskite save Dievui, kaip iš numiru-
siųjų atgijusius, ir savo narius Jam –
kaip teisumo ginklus.
14 Nuodėmė neturi jums viešpatauti:
jūs ne įstatymo, bet malonės valdžioje.
15 Tai ką? Gal darysime nuodėmes, jei
esame ne įstatymo, bet malonės val-
džioje? Jokiu būdu!
16 Argi nežinote, kad pasiduodami
kam nors vergauti, jūs iš tiesų tampa-
te vergais to, kuriam paklūstate: ar
tai būtų nuodėmė, vedanti į mirtį, ar
paklusnumas, vedantis į teisumą.
17 Bet ačiū Dievui, kad, nors buvote
nuodėmės vergais, jūs iš širdies pa-
klusote tam mokymo pavyzdžiui, ku-
riam buvote pavesti;
18 ir, išlaisvinti iš nuodėmės, tapote
teisumo tarnais.
19 Kalbu grynai žmogiškai dėl jūsų kū-
niško silpnumo. Kaip buvote atidavę
savo kūno narius vergauti netyrumui
ir nedorybei, kad elgtumėtės nedorai,
taip pat atiduokite savo narius ver-
gauti teisumui, kad taptumėte šventi.
20 Būdami nuodėmės vergai, jūs bu-
vote nepriklausomi nuo teisumo.
21 Bet kokį vaisių turėjote tuomet iš
to, ko dabar gėdijatės? Juk tų dalykų
galas – mirtis.
22 O dabar, išlaisvinti iš nuodėmės ir
tapę Dievo tarnais, turite kaip vai-
sių – šventumą, ir kaip baigtį – amži-
nąjį gyvenimą.

23 Atpildas už nuodėmę – mirtis, o Dievo dovana – amžinasis gyvenimas per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

7 Ar nežinote, broliai, – aš kalbu žinantiems įstatymą, – kad įstatymas galioja žmogui, kol jis gyvas?

2 Pavyzdžiui, ištekėjusi moteris įstatymo surišta su vyru, kol jis gyvas. Jei vyras miršta, ji tampa laisva nuo įstatymo, rišusio ją su vyru.

3 Ji vadinsis svetimautoja, jei, vyrui gyvam esant, bus žmona kitam. Bet jei vyras miršta, ji tampa laisva nuo įstatymo ir, ištekėdama už kito, nebėra svetimautoja.

4 Taip ir jūs, mano broliai, per Kristaus kūną esate mirę įstatymui, kad priklausytumėte kitam – prikeltam iš numirusių – ir kad mes neštume vaisių Dievui.

5 Kol gyvenome pagal kūną, mumyse veikė įstatymo pažadintos nuodėmingos aistros, ir mes nešėme vaisių mirčiai.

6 Bet dabar, numirę įstatymui, kuriuo buvome surišti, esame išlaisvinti iš jo, kad tarnautume nauja dvasia, o ne pasenusia raide.

7 Ką tad pasakysime? Gal įstatymas yra nuodėmė? Jokiu būdu! Bet aš nebūčiau pažinęs nuodėmės, jei nebūtų įstatymo. Nebūčiau suvokęs geismo, jei įstatymas nebūtų pasakęs: “Negeisk!”

8 Bet nuodėmė, per įsakymus gavusi progą, pažadino manyje visokius geismus, o be įstatymo nuodėmė negyva.

9 Kadaise be įstatymo aš buvau gyvas. Bet, atėjus įsakymui, atgijo nuodėmė, ir aš numiriau.

10 Taip man paaiškėjo, kad įsakymas, skirtas gyvenimui, nuvedė mane į mirtį.

11 Nes įsakymo paskatinta nuodėmė mane suvedžiojo ir juo mane nužudė.

12 Todėl įstatymas šventas; įsakymas taip pat šventas, ir teisingas, ir geras.

13 Vadinasi, geras dalykas tapo man mirtimi? Jokiu būdu! Bet nuodėmė pasirodė nuodėme tuo, kad atnešė man mirtį, pasinaudodama geru dalyku, – kad per įsakymą nuodėmė taptų be galo nuodėminga.

14 Nes mes žinome, kad įstatymas yra dvasiškas, o aš esu kūniškas, parduotas nuodėmei.

15 Aš net neišmanau, ką darąs, nes darau ne tai, ko noriu, bet tai, ko nekenčiu.

16 O jei darau tai, ko nenoriu, tada sutinku, kad įstatymas geras.

17 Tada jau nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.

18 Aš juk žinau, kad manyje, tai yra mano kūne, nėra jokio gėrio. Gero trokšti sugebu, o padaryti – ne.

19 Aš nedarau gėrio, kurio trokštu, o darau blogį, kurio nenoriu.

20 O jeigu darau, ko nenoriu, tada nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.

21 Taigi aš randu tokį įstatymą: kai trokštu padaryti gera, prie manęs prilimpa bloga.

22 Juk kaip vidinis žmogus aš gėriuosi Dievo įstatymu.

23 Bet savo nariuose matau kitą įstatymą, kovojantį su mano proto įstatymu, ir paverčiantį mane belaisviu nuodėmės įstatymo, kuris yra mano nariuose.

24 Vargšas aš žmogus! Kas išlaisvins mane iš šito mirties kūno!

25 Bet ačiū Dievui – per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų! Taigi aš pats protu tarnauju Dievo įstatymui, o kūnu – nuodėmės įstatymui.

8 Taigi dabar nebėra pasmerkimo
tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje,
kurie gyvena ne pagal kūną, bet pa-
gal Dvasią.
2 Nes gyvenimo Kristuje Jėzuje Dva-
sios įstatymas išlaisvino mane iš nuo-
dėmės ir mirties įstatymo.
3 Ko įstatymas nepajėgė, būdamas
silpnas dėl kūno, tai įvykdė Dievas.
Jis atsiuntė savo Sūnų nuodėmingo
kūno pavidalu kaip auką už nuodė-
mę ir pasmerkė nuodėmę kūne,
4 kad įstatymo teisumas išsipildytų
mumyse, gyvenančiuose ne pagal kū-
ną, bet pagal Dvasią.
5 Kurie gyvena pagal kūną, tie mąsto
kūniškai, o kurie gyvena pagal Dva-
sią – dvasiškai.
6 Kūniškas mąstymas – tai mirtis, o
dvasiškas – gyvenimas ir ramybė.
7 Kūniškas mąstymas priešiškas Die-
vui; jis nepaklūsta Dievo įstatymui ir
net negali paklusti.
8 Ir todėl gyvenantys pagal kūną ne-
gali patikti Dievui.
9 Tačiau jūs negyvenate pagal kūną,
bet pagal Dvasią, jei tik Dievo Dva-
sia gyvena jumyse. O kas neturi Kris-
taus Dvasios, tas nėra Jo.
10 Jeigu Kristus yra jumyse, tai kūnas
yra miręs dėl nuodėmės, bet dva-
sia – gyva dėl teisumo.
11 Jei jumyse gyvena Dvasia To, kuris
Jėzų prikėlė iš numirusių, tai Jis – pri-
kėlęs iš numirusių Kristų – atgaivins ir
jūsų mirtingus kūnus savo Dvasia, gy-
venančia jumyse.
12 Taigi, broliai, mes nesame skolingi
kūnui, kad gyventume pagal kūną.
13 Jei jūs gyvenate pagal kūną – mirsi-
te. Bet jei dvasia marinate kūniškus
darbus – gyvensite.
14 Visi, vedami Dievo Dvasios, yra
Dievo vaikai.
15 Jūs gi gavote ne vergystės dvasią,
kad vėl bijotumėte, bet gavote įsūnys-
tės Dvasią, kuria šaukiame: “Aba,
Tėve!”
16 Pati Dvasia liudija mūsų dvasiai,
kad esame Dievo vaikai.
17 O jei esame vaikai, tai ir paveldėto-
jai. Dievo paveldėtojai ir Kristaus ben-
drapaveldėtojai, jeigu tik su Juo ken-
čiame, kad su Juo būtume pašlovinti.
18 Aš manau, jog šio laiko kentėjimai
nieko nereiškia, lyginant juos su bū-
simąja šlove, kuri mumyse bus ap-
reikšta.
19 Kūrinija su ilgesiu laukia, kada bus
apreikšti Dievo sūnūs.
20 Mat kūrinija buvo pajungta tušty-
bei, – ne savo noru, bet pavergėjo va-
lia, – su viltimi,
21 kad ir pati kūrinija bus išlaisvinta iš
suirimo vergijos ir įgis šlovingą Dievo
vaikų laisvę.
22 Juk mes žinome, kad visa kūrinija
iki šiol dejuoja ir tebėra gimdymo
skausmuose.
23 Ir ne tik ji, bet ir mes patys, turin-
tys pirmuosius Dvasios vaisius, – ir
mes dejuojame, kantriai laukdami
įsūnijimo, mūsų kūno atpirkimo.
24 Šia viltimi mes esame išgelbėti, bet
regima viltis nėra viltis. Jeigu kas ma-
to, tai kam jam viltis?
25 Bet jei viliamės to, ko nematome,
tada laukiame ištvermingai.
26 Taip pat ir Dvasia padeda mūsų
silpnumui. Nes mes nežinome, ko tu-
rėtume melsti, bet pati Dvasia užta-
ria mus neišsakomom dejonėm.
27 Širdžių Tyrėjas žino Dvasios min-
tis, nes Ji užtaria šventuosius pagal
Dievo valią.
28 Be to, mes žinome, kad mylintiems
Dievą viskas išeina į gera, būtent Jo
tikslu pašauktiesiems.

29 O kuriuos Jis iš anksto numatė,
tuos iš anksto ir paskyrė tapti pana-
šius į Jo Sūnaus atvaizdą, kad šis bū-
tų pirmgimis tarp daugelio brolių.
30 O kuriuos Jis iš anksto paskyrė, tuos
ir pašaukė; kuriuos pašaukė, tuos ir iš-
teisino; kuriuos išteisino, tuos ir pa-
šlovino.
31 Tai ką dėl viso šito pasakysime? Jei
Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?!
32 Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus,
bet atidavė Jį už mus visus, – kaipgi
Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?
33 Kas kaltins Dievo išrinktuosius?
Juk Dievas išteisina!
34 Kas pasmerks? Kristus mirė, bet
buvo prikeltas ir yra Dievo dešinėje,
ir užtaria mus.
35 Kas gi mus atskirs nuo Kristaus
meilės? Ar sielvartas? ar nelaimė? ar
persekiojimas? ar badas? ar nuogu-
mas? ar pavojus? ar kalavijas?
36 Parašyta: “Dėl Tavęs mes žudomi iš-
tisą dieną, laikomi avimis skerdimui”.
37 Tačiau visuose šiuose dalykuose
mes esame daugiau negu nugalėtojai
per Tą, kuris mus pamilo.
38 Ir aš įsitikinęs, kad nei mirtis, nei
gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikš-
tystės, nei galybės, nei dabartis, nei
ateitis,
39 nei aukštumos, nei gelmės, nei jo-
kie kiti kūriniai negalės mūsų atskirti
nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje
Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

9 Sakau tiesą Kristuje, nemeluo-
ju, – tai liudija ir mano sąžinė
Šventojoje Dvasioje,
2 kad man labai sunku ir nuolat liūdi
mano širdis.
3 Man mieliau būtų pačiam būti pra-
keiktam ir atskirtam nuo Kristaus vie-
toj savo brolių, tautiečių pagal kūną,
4 kurie yra izraelitai, turintys įsūnys-
tę, šlovę, sandoras, įstatymą, tarnavi-
mą Dievui ir pažadus.
5 Iš jų – tėvai, ir iš jų kūno atžvilgiu yra
kilęs Kristus – visiems viešpataujantis
Dievas, palaimintas per amžius. Amen!
6 Netiesa, kad gali neišsipildyti Dievo
žodis. Ne visi, kilę iš Izraelio, priklau-
so Izraeliui.
7 Ir ne visi Abraomo palikuonys yra
jo vaikai, bet kaip pasakyta: “Iš Iza-
oko tau bus pašaukti palikuonys”.
8 Tai reiškia, kad ne vaikai pagal kū-
ną yra Dievo vaikai, bet vaikai pagal
pažadą laikomi palikuonimis.
9 O pažado žodis toks: “Apie tą laiką
Aš ateisiu, ir Sara turės sūnų”.
10 Ir ne tik tai, bet taip pat ir Rebe-
kai, pradėjusiai iš vieno, mūsų tėvo
Izaoko
11 (dar jos dvyniams negimus ir jiems
dar nepadarius nei gero, nei blo-
go, – kad Dievo nutarimas įvyktų pa-
gal pasirinkimą, ne dėl darbų, bet
šaukiančiojo valia),
12 buvo pasakyta: “Vyresnysis tarnaus
jaunesniajam”,
13 kaip ir parašyta: “Jokūbą pamilau,
o Ezavo nekenčiau”.
14 Ką gi pasakysime? Gal Dievas ne-
teisingai daro? Jokiu būdu!
15 Jis Mozei kalba: “Aš pasigailėsiu
to, kurio norėsiu pasigailėti, ir būsiu
gailestingas tam, kuriam norėsiu gai-
lestingas būti”.
16 Taigi viskas priklauso ne nuo to,
kuris trokšta ar kuris bėga, bet nuo
gailestingojo Dievo.
17 Juk Raštas faraonui sako: “Aš iš-
kėliau tave, kad parodyčiau savo jėgą
tau ir kad mano vardas būtų skelbia-
mas visoje žemėje”.
18 Vadinasi, ko Jis nori, to pasigaili, ir
kurį nori, tą užkietina.

19 Gal man pasakysi: "O už ką tada
Jis kaltina? Kas gi galėtų atsispirti Jo
valiai?"
20 Ak, žmogau! Kas gi, tiesą sakant,
tu toks esi, kad drįsti prieštarauti
Dievui? Argi dirbinys klausia meist-
ro: "Kodėl mane tokį padarei?"
21 Ar puodžius neturi galios moliui,
kad iš to paties minkalo pagamintų
vieną indą garbingam panaudojimui,
o kitą negarbingam?
22 O jeigu Dievas, norėdamas paro-
dyti savo rūstybę ir apreikšti savo jė-
gą, didžiu kantrumu pakentė pražū-
čiai nužiestus rūstybės indus,
23 kad apreikštų ir savo šlovės turtus
gailestingumo indams, kuriuos iš ank-
sto paruošė šlovei, –
24 ir mus pašaukė ne tik iš žydų, bet ir
iš pagonių?
25 Jis kalba per Ozėją: "Ne savo tautą
pavadinsiu savąja tauta ir nemyli-
mą – mylima.
26 Ir toje vietoje, kur jiems buvo saky-
ta: 'Jūs ne manoji tauta', ten jie bus
vadinami gyvojo Dievo vaikais".
27 O Izaijas šaukia apie Izraelį: "Nors
Izraelio vaikų skaičius būtų kaip jū-
ros smiltys, tik likutis bus išgelbėtas.
28 Nes Jis pabaigs darbą, greitai įvyk-
dydamas teisumą, skubiai Viešpats
atliks darbą žemėje".
29 Izaijas nusakė iš anksto: "Jei karei-
vijų Viešpats nebūtų mums palikuo-
nių palikęs, būtume tapę kaip Sodo-
ma, būtume į Gomorą panašūs".
30 Tai ką gi pasakysime? Kad pago-
nys, kurie neieškojo teisumo, gavo
teisumą, būtent teisumą iš tikėjimo.
31 O Izraelis, ieškojęs teisumo įstaty-
me, nepasiekė teisumo įstatymo.
32 Kodėl? Todėl, kad ieškojo jo ne ti-
kėjimu, bet įstatymo darbais. Jie už-
kliuvo už suklupimo akmens,
33 kaip parašyta: "Štai dedu Sione su-
klupimo akmenį, papiktinimo uolą;
bet kas Juo tiki, nebus sugėdintas".

10 Broliai, mano širdies troški-
mas ir malda Dievui yra už
Izraelį, – kad jie išsigelbėtų.
2 Aš jiems liudiju, kad jie turi uolumo
Dievui, tačiau be pažinimo.
3 Nesuprasdami Dievo teisumo ir
bandydami įtvirtinti savąjį teisumą,
jie nepakluso Dievo teisumui.
4 Nes įstatymo pabaiga – Kristus, iš-
teisinimui kiekvieno, kuris tiki.
5 Mozė rašo apie teisumą iš įstatymo:
"Jį vykdydamas žmogus juo gyvens".
6 Bet teisumas iš tikėjimo kalba taip:
"Nesakyk savo širdyje: 'Kas įžengs į
dangų?' – tai yra Kristaus atsivesti;
7 arba: 'Kas nusileis į bedugnę?' – tai
yra Kristaus iš numirusių susigrąžinti".
8 Bet ką jis sako? – "Arti tavęs yra žo-
dis – tavo burnoje ir tavo širdyje", –
tai yra mūsų skelbiamas tikėjimo žo-
dis.
9 Jeigu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jė-
zų ir širdimi tikėsi, kad Dievas Jį pri-
kėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas.
10 Nes širdimi tikima, ir taip įgyjamas
teisumas, o lūpomis išpažįstama, ir
taip įgyjamas išgelbėjimas.
11 Raštas juk sako: "Kiekvienas, kuris
Jį tiki, nebus sugėdintas".
12 Nėra skirtumo tarp žydo ir graiko,
nes tas pats Viešpats visiems, turtin-
gas kiekvienam, kuris Jo šaukiasi,
13 juk "kiekvienas, kuris šaukiasi Vieš-
paties vardo, bus išgelbėtas".
14 Kaip žmonės šauksis To, kurio ne-
įtikėjo? Ir kaip jie įtikės Tą, apie ku-
rį negirdėjo? Kaip išgirs be skelbėjo?
15 Ir kaip jie skelbs, jei nebus pa-
siųsti? Kaip parašyta: "Kokios pui-
kios kojos tų, kurie skelbia ramybės

Evangeliją, kurie neša geras žinias!”
16 Bet ne visi pakluso Evangelijai. Nes
Izaijas sako: “Viešpatie, kas patikėjo
mūsų skelbimu?”
17 Taigi tikėjimas – iš klausymo, klau-
symas – iš Dievo žodžio.
18 Bet aš klausiu: argi jie negirdėjo?
Kaipgi ne! “Po visą žemę pasklido jų
garsas, ir jų žodžiai – iki pasaulio pa-
kraščių”.
19 Klausiu toliau: ar Izraelis nežino-
jo? Bet Mozė pirmas sako: “Aš su-
kelsiu jums pavydą per netautą, su-
kelsiu pyktį per neišmanančią tautą”.
20 Izaijas labai drąsiai sako: “Mane
atrado tie, kurie manęs neieškojo,
apsireiškiau tiems, kurie apie mane
neklausinėjo”.
21 Bet Izraeliui sako: “Ištisą dieną Aš
laikiau ištiesęs savo rankas į neklus-
nią ir prieštaraujančią tautą”.

11 Tad aš klausiu: ar Dievas at-
stūmė savo tautą? Jokiu bū-
du! Juk ir aš izraelitas, iš Abraomo
palikuonių, iš Benjamino giminės.
2 Dievas neatstūmė savosios tautos,
kurią iš anksto numatė. Ar nežinote,
ką sako Raštas apie Eliją, kai šis
skundžiasi Izraeliu:
3 “Viešpatie, jie išžudė Tavo prana-
šus, išgriovė Tavo aukurus; aš vienas
belikau, ir jie tyko mano gyvybės”.
4 O kaip skamba Dievo atsakymas?
“Aš pasilaikiau septynis tūkstančius
vyrų, kurie nesulenkė kelių prieš Ba-
alį”.
5 Ir dabartiniu metu yra malonės iš-
rinktas likutis.
6 Ir jei malone, tai ne dėl darbų, nes
tada malonė nebūtų malonė. Bet jei-
gu darbais, tai jau nebus malonė; ki-
taip darbas nebūtų darbas.
7 Tai ką gi? Izraelis nepasiekė to, ko
ieškojo. Pasiekė tiktai išrinktoji dalis.
Kiti buvo apakinti,
8 kaip parašyta: “Dievas jiems siuntė
snaudulio dvasią, kad akys neregėtų
ir ausys negirdėtų iki šios dienos”.
9 Ir Dovydas sako: “Jų stalas tepavir-
sta jiems spąstais, žabangais, suklupi-
mo akmeniu ir atpildu.
10 Tegul aptemsta jų akys, kad nere-
gėtų, ir jų nugarą laikyk nuolat su-
lenktą”.
11 Tad aš klausiu: negi izraelitai taip
suklupo, kad pargriūtų? Jokiu būdu!
Tik per jų suklupimą pagonims atėjo
išgelbėjimas, kad juos paimtų pavydas.
12 Bet jeigu jų suklupimas yra pasau-
liui praturtinimas ir jų sumažėjimas –
pagonims praturtinimas, tai ką duos
jų visuma?
13 Jums, pagonims, sakau: būdamas
pagonių apaštalas, aš gerbiu savo tar-
navimą:
14 gal kaip nors man pavyks sukelti sa-
vo tautiečių pavydą ir bent kai ku-
riuos išgelbėti.
15 Jeigu jų atmetimas reiškia pasau-
liui sutaikinimą, tai ką gi reikštų jų
priėmimas, jei ne gyvenimą iš numi-
rusių?
16 Jei pirmieji vaisiai šventi, tai šventa
ir visuma. Jei šaknis šventa, tai ir ša-
kos.
17 Jeigu kai kurios šakos buvo nulauž-
tos, o tu – laukinis alyvmedis – esi tarp
jų įskiepytas ir tapęs šaknies bei alyv-
medžio syvų dalininku,
18 tai nesididžiuok prieš anas šakas!
O jeigu didžiuojiesi, tai žinok, kad ne
tu išlaikai šaknį, bet šaknis tave.
19 Gal pasakysi: “Šakos nulaužtos
tam, kad aš būčiau įskiepytas?”
20 Gerai! Jos nulaužtos dėl netikėji-
mo, o tu stovi tikėjimu. Nesididžiuok,
bet bijok!

[21] Jei Dievas nepagailėjo prigimtinių
šakų, gali nepagailėti ir tavęs.
[22] Taigi matai Dievo gerumą ir griež-
tumą: nupuolusiems–griežtumas, o
tau–gerumas, jei pasiliksi Jo gerume,
kitaip–ir tu būsi iškirstas!
[23] Bet ir anie, jei nepasiliks netikėji-
me, bus priskiepyti, nes Dievas turi
galią ir vėl juos priskiepyti.
[24] Tad jeigu buvai iškirstas iš prigim-
tojo laukinio alyvmedžio ir prieš pri-
gimtį įskiepytas tauriajame alyvme-
dyje, tai juo labiau jie–tikrosios ša-
kos–bus priskiepyti savajame alyv-
medyje.
[25] Aš nenoriu, broliai, palikti jus neži-
nioje dėl šios paslapties,–kad jūs per
aukštai apie save nemanytumėte: da-
lis Izraelio užkietėjo, kol įeis pagonių
visuma,
[26] o tada bus išgelbėtas visas Izraelis,
kaip parašyta: "Iš Siono ateis Gelbė-
tojas ir nukreips bedievystes nuo Jo-
kūbo.
[27] Tokia bus jiems mano sandora, kai
nuimsiu jų nuodėmes".
[28] Žiūrint Evangelijos, jie yra Dievo
priešai jūsų naudai; bet pagal išrinki-
mą jie numylėtiniai dėl savųjų tėvų.
[29] Juk Dievo dovanos ir pašauki-
mas–neatšaukiami.
[30] Kaip jūs kadaise netikėjote Dievu,
o dabar per jų netikėjimą patyrėte
gailestingumą,
[31] taip ir jie dabar netiki, kad dėl jums
suteikto pasigailėjimo ir jie susilauk-
tų gailestingumo.
[32] Dievas juos visus uždarė netikėji-
me, kad visų pasigailėtų.
[33] O Dievo turtų, išminties ir pažini-
mo gelme! Kokie neištiriami Jo teis-
mai ir nesusekami Jo keliai!
[34] "Ir kas gi pažino Viešpaties mintį?
Ir kas buvo Jo patarėju?"
[35] "Arba kas Jam yra davęs pirmas,
kad jam būtų atmokėta?"
[36] Iš Jo, per Jį ir Jam yra visa. Jam
šlovė per amžius! Amen.

12 Dievo gailestingumu aš pra-
šau jus, broliai, aukoti savo
kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui pa-
tinkančią auką,–tai jūsų sąmoningas
tarnavimas.
[2] Ir neprisitaikykite prie šio pasaulio,
bet pasikeiskite, atnaujindami savo
protą, kad galėtumėte ištirti, kas yra
gera, priimtina ir tobula Dievo valia.
[3] Iš man suteiktos malonės raginu
kiekvieną iš jūsų nemanyti apie save
geriau negu dera manyti, bet manyti
apie save blaiviai, pagal kiekvienam
Dievo duotąjį tikėjimo saiką.
[4] Juk kaip viename kūne turime daug
narių, bet ne visi nariai atlieka tą pa-
tį uždavinį,
[5] taip ir mūsų daugybė yra vienas kū-
nas Kristuje, o pavieniui–vieni kitų
nariai.
[6] Pagal mums suteiktą malonę turi-
me įvairių dovanų. Jei kas turi pra-
našavimą, tepranašauja pagal tikėji-
mo saiką;
[7] jei kas turi tarnavimą–tetarnauja;
kas mokymą–temoko;
[8] kas skatinimą–teskatina; kas duo-
da–tedaro tai iš atviros širdies; kas
vadovauja–tevadovauja uoliai; kas da-
ro gailestingumo darbus–tedaro tai su
džiaugsmu.
[9] Meilė tebūna neveidmainiška. Ven-
kite pikto, laikykitės gero.
[10] Švelniai mylėkite vienas kitą broliš-
ka meile; pagarbiai vertinkite kitus
aukščiau nei save.
[11] Uolumu nebūkite tingūs; būkite liep-
snojančios dvasios, tarnaukite Viešpa-
čiui.

[12] Džiaukitės viltimi, būkite kantrūs iš-
mėginimuose, nepaliaujamai melski-
tės.
[13] Dalinkitės šventųjų poreikiais, puo-
selėkite svetingumą.
[14] Laiminkite savo persekiotojus, lai-
minkite, o ne keikite.
[15] Džiaukitės su besidžiaugiančiais,
verkite su verkiančiais.
[16] Būkite vienminčiai tarpusavyje. Ne-
galvokite apie didelius dalykus, bet se-
kite nuolankiaisiais. Nebūkite išmin-
tingi savo akyse.
[17] Niekam neatmokėkite piktu už pik-
ta, rūpinkitės tuo, kas dora visų žmo-
nių akyse.
[18] Kiek įmanoma ir kiek nuo jūsų pri-
klauso, gyvenkite taikingai su visais
žmonėmis.
[19] Nekeršykite patys, mylimieji, bet
palikite tai rūstybei, nes parašyta:
"Mano kerštas, Aš atmokėsiu", - sa-
ko Viešpats.
[20] Todėl, jei tavo priešininkas alkanas,
pavalgydink jį, jei trokšta, pagirdyk jį.
Taip darydamas, tu sukrausi žarijas
ant jo galvos.
[21] Nesiduok pikto nugalimas, bet nu-
galėk pikta gerumu.

13 Kiekviena siela tebūna klusni
aukštesnėms valdžioms, nes
nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo.
Esančios valdžios yra Dievo nustaty-
tos.
[2] Todėl kas priešinasi valdžiai, prieši-
nasi Dievo tvarkai. Kurie priešinasi,
užsitraukia sau teismą.
[3] Nes valdininkų bijoma ne gera da-
rant, o bloga. Nori nebijoti valdžios?
Daryk gera, ir susilauksi iš jos pagyri-
mo.
[4] Juk valdininkas yra Dievo tarnas ta-
vo labui. Bet jei darai bloga - bijok,
nes jis ne veltui nešioja kardą. Jis yra
Dievo tarnas ir baudžia, įvykdydamas
rūstybę darantiems pikta.
[5] Todėl reikia paklusti ne tik dėl rūs-
tybės, bet ir dėl sąžinės.
[6] Juk todėl ir mokesčius mokate, nes
anie yra Dievo tarnautojai, nuolatos
užsiimantys tais dalykais.
[7] Atiduokite visiems, ką privalote:
kam mokestį - mokestį, kam muitą -
muitą, kam baimę - baimę, kam pa-
garbą - pagarbą.
[8] Niekam nebūkite ką nors skolingi,
išskyrus meilę vienas kitam, nes kas
myli, tas įvykdo įstatymą.
[9] Juk įsakymai: "Nesvetimauk, nežu-
dyk, nevok, neteisingai neliudyk, ne-
geisk" ir kiti, yra sutraukti į šį posakį:
"Mylėk savo artimą kaip save patį".
[10] Meilė nedaro blogo artimui. Todėl
meilė - įstatymo išpildymas.
[11] Taip elkitės, suprasdami, koks da-
bar laikas. Išmušė valanda mums pa-
busti iš miego. Dabar mūsų išgelbėji-
mas arčiau negu tada, kai įtikėjome.
[12] Naktis nuslinko, diena prisiartino.
Todėl nusimeskime tamsos darbus,
apsiginkluokime šviesos ginklais!
[13] Kaip dieną, elkimės dorai: nepasi-
duokime apsirijimui ir girtavimui,
gašlavimui ir paleistuvavimui, vai-
dams ir pavydui,
[14] bet apsirenkite Viešpačiu Jėzumi
Kristumi ir netenkinkite kūno geidu-
lių.

14 Silpno tikėjimo žmogų priim-
kite, bet venkite ginčų dėl
skirtingų nuomonių.
[2] Vienas įsitikinęs, kad galima viską
valgyti, o silpnas valgo tik daržoves.
[3] Kuris valgo, tenenieкina nevalgan-
čio, o kuris nevalgo, teneteisia val-
gančio, nes Dievas jį priėmė.

[4] Kas tu toks, kad drįsti teisti kito tar-
ną?! Ar jis stovi, ar krenta – tai sava-
jam Viešpačiui. Bet jis stovės, nes
Dievas turi galią jį išlaikyti.
[5] Vienas išskiria vieną dieną iš kitų
dienų, o kitam jos visos vienodos.
Kiekvienas tebūna įsitikinęs pagal sa-
vo išmanymą.
[6] Tas, kuris išskiria dieną, daro tai
Viešpačiui, ir tas, kuris neišskiria die-
nos, nesilaiko jos Viešpačiui. Tas, ku-
ris valgo – valgo Viešpačiui, nes jis dė-
koja Dievui, o tas, kuris nevalgo – ne-
valgo Viešpačiui ir dėkoja Dievui.
[7] Nė vienas iš mūsų negyvena sau ir
nė vienas sau nemiršta.
[8] Jei mes gyvename, gyvename Vieš-
pačiui, ir jeigu mirštame, Viešpačiui
mirštame. Todėl, ar mes gyvename,
ar mirštame, – esame Viešpaties.
[9] Nes dėl to Kristus ir mirė, ir prisi-
kėlė, ir atgijo, kad būtų ir mirusiųjų,
ir gyvųjų Viešpats.
[10] Tai kodėl gi tu teisi savo brolį? Arba
kodėl niekini savo brolį? Juk mes visi
stosime prieš Kristaus teismo krasę.
[11] Parašyta: “Kaip Aš gyvas, – sako
Viešpats, – prieš mane suklups kiek-
vienas kelis, ir kiekvienos lūpos išpa-
žins Dievą”.
[12] Taigi kiekvienas iš mūsų duos Die-
vui apyskaitą už save.
[13] Tad liaukimės teisti vieni kitus. Ver-
čiau nuspręskime neduoti broliui aks-
tino nupulti ar pasipiktinti.
[14] Žinau ir esu įsitikinęs Viešpatyje
Jėzuje, kad nieko nėra savaime nety-
ro. Bet tam, kas mano esant netyrų
dalykų, tam jie netyri.
[15] Jei tavo brolis įsižeidžia dėl maisto,
tu jau nebesielgi iš meilės. Savo mais-
tu nežlugdyk to, už kurį mirė Kristus!
[16] Jūsų gėris tegul nebūna akstinas
piktžodžiauti.
[17] Dievo karalystė nėra valgymas ir gė-
rimas, bet teisumas, ramybė ir džiaug-
smas Šventojoje Dvasioje.
[18] Kas taip Kristui tarnauja, tas pri-
imtinas Dievui ir vertas žmonių pri-
tarimo.
[19] Tad siekime to, kas atneša ramybę
ir pasitarnauja tarpusavio ugdymui.
[20] Negriauk Dievo darbo dėl maisto!
Nors viskas tyra, bet yra bloga žmo-
gui, kuris valgo kitų papiktinimui.
[21] Gera yra nevalgyti mėsos, negerti
vyno ir vengti visko, kas tavo brolį
piktina, žeidžia ar silpnina.
[22] Turi tikėjimą? Turėk jį sau, prieš
Dievą. Laimingas tas, kuris nesmer-
kia savęs už tai, ką pasirenka.
[23] O kas valgo abejodamas, tas smerk-
tinas, nes valgo ne iš įsitikinimo. Vi-
sa, kas daroma ne iš įsitikinimo, yra
nuodėmė.

15 Mes, stiprieji, turime pakęsti
silpnųjų silpnybes ir ne sau
pataikauti.
[2] Kiekvienas iš mūsų tebūna malonus
artimui jo labui ir pažangai.
[3] Nes ir Kristus gyveno ne savo malo-
numui, bet, kaip parašyta: “Tave kei-
kiančiųjų keiksmai krito ant manęs”.
[4] O visa, kas anksčiau parašyta, mums
pamokyti parašyta, kad ištverme ir
Raštų paguoda turėtume viltį.
[5] Ištvermės ir paguodos Dievas te-
duoda jums tarpusavyje būti vienos
minties, Kristaus Jėzaus pavyzdžiu,
[6] kad sutartinai vienu balsu šlovintu-
mėte Dievą, mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus Tėvą.
[7] Todėl priimkite vienas kitą, kaip ir
Kristus jus priėmė į Dievo šlovę.
[8] Aš sakau: Kristus tapo apipjausty-
tųjų tarnas dėl Dievo tiesos, kad pa-
tvirtintų tėvams suteiktus pažadus

9 ir kad pagonys šlovintų Dievą už Jo
gailestingumą, kaip parašyta: "Todėl
išpažinsiu Tave tarp pagonių, Tavo
vardui giedosiu".
10 Ir vėl sakoma: "Džiaukitės, pago-
nys, kartu su Jo tauta".
11 Ir dar: "Girkite Viešpatį, visi pago-
nys, šlovinkite Jį visos tautos".
12 Ir Izaijas vėl sako: "Bus Jesės šak-
nis, Tas, kuris pakils valdyti pagonių,
ir Juo vilsis pagonys".
13 Tegul vilties Dievas pripildo jus di-
deliu džiaugsmu ir tikėjimo ramybe,
kad Šventosios Dvasios jėga būtumė-
te pertekę vilties.
14 Aš, mano broliai, esu įsitikinęs, kad
jūs esate kupini gerumo, pilni visokio
pažinimo ir galite vieni kitus perspė-
ti.
15 Parašiau jums, broliai, kai kur kiek
per drąsiai, norėdamas jums primin-
ti, kad dėl Dievo man suteiktos ma-
lonės
16 turiu būti pagonims Jėzaus Kristaus
tarnas ir skelbti Dievo Evangeliją,
kad pagonių auka taptų priimtina,
Šventosios Dvasios pašventinta.
17 Taigi Kristuje Jėzuje aš galiu pasi-
girti Dievo darbais.
18 Juk nedrįsčiau ko nors pasakoti,
ko Kristus nebūtų per mane nuvei-
kęs, kad pagonys paklustų žodžiu ir
darbu;
19 galingais ženklais ir stebuklais, Die-
vo Dvasios jėga nuo Jeruzalės ir ap-
linkui, iki Ilyrijos, aš iki galo paskel-
biau Kristaus Evangeliją.
20 Be to, kad nestatyčiau ant svetimų
pamatų, aš stengiausi skelbti Evange-
liją ne ten, kur Kristaus vardas jau
pagarsintas,
21 bet, kaip parašyta: "Pamatys tie,
kuriems nebuvo apie Jį skelbta, ir su-
pras tie, kurie nebuvo girdėję".
22 Todėl aš ir buvau daug kartų su-
trukdytas pas jus atvykti.
23 Bet dabar, neturėdamas vietos
šiuose kraštuose ir daugel metų
trokšdamas atvykti pas jus,
24 aš apsilankysiu, kai keliausiu į Is-
paniją. Turiu vilties, keliaudamas pro
šalį, išvysti jus ir tikiuosi, kad jūs pa-
lydėsite mane, prieš tai nors kiek pa-
simėgavusį bendravimu su jumis.
25 Bet dabar vykstu į Jeruzalę šventie-
siems patarnauti.
26 Mat Makedonijai ir Achajai buvo
malonu padaryti rinkliavą Jeruzalės
šventųjų beturčiams.
27 Joms tai labai patiko, ir iš tikro jos
yra jų skolininkės. Jeigu pagonys ta-
po jų dvasinių gėrybių dalininkais, tai
jų pareiga–patarnauti medžiaginė-
mis gėrybėmis.
28 Taigi, baigęs šį reikalą ir jiems sau-
giai atidavęs, kas surinkta, keliausiu
pro jus į Ispaniją.
29 Ir aš esu tikras, kad atvyksiu pas
jus Kristaus Evangelijos palaiminimo
pilnatvėje.
30 Todėl maldauju jus, broliai, dėl
Viešpaties Jėzaus Kristaus ir Dvasios
meilės, kad jūs kartu su manimi ko-
votumėte už mane maldose Dievui,
31 kad būčiau išgelbėtas nuo netikin-
čiųjų Judėjoje, kad mano paslauga
Jeruzalei būtų priimtina šventie-
siems,
32 ir kad pagal Dievo valią atvykčiau
pas jus su džiaugsmu ir atsigaivinčiau
drauge su jumis.
33 Ramybės Dievas tebūnie su jumis
visais! Amen.

16 Pavedu jums mūsų sesę Febę,
kuri yra Kenchrėjos bažnyčios
tarnautoja;
2 priimkite ją Viešpatyje, kaip pride-

ra šventiesiems, ir padėkite jai, pri-
reikus jūsų paramos, nes ir ji yra pa-
dėjusi daug kam ir man pačiam.
3 Sveikinkite Priskilę ir Akvilą, mano
bendradarbius Kristuje Jėzuje,
4 kurie guldė galvas, gelbėdami mano
gyvybę. Jiems dėkoju ne aš vienas,
bet ir visos pagonių bažnyčios.
5 Taip pat pasveikinkite bažnyčią, kuri
yra jų namuose. Sveikinkite mano my-
limąjį Epenetą – pirmąjį vaisių Kristui
Azijoje.
6 Sveikinkite Mariją, kuri daug dar-
bavosi dėl mūsų.
7 Sveikinkite Androniką ir Juniją, ma-
no tautiečius, kalėjusius su manimi;
jie žymūs tarp apaštalų ir anksčiau už
mane yra Kristuje.
8 Sveikinkite mano mylimąjį Viešpa-
tyje Amplijatą.
9 Sveikinkite mūsų bendradarbį Kris-
tuje Urboną ir mano mylimąjį Sta-
chį.
10 Sveikinkite Apelį, išbandytą Kris-
tuje. Sveikinkite tuos, kurie iš Aristo-
bulo namų.
11 Sveikinkite mano tautietį Herodio-
ną. Sveikinkite tuos iš Narcizo šeimy-
nos, kurie yra Viešpatyje.
12 Sveikinkite Trifeną ir Trifosą, besi-
darbuojančias Viešpatyje. Sveikinkite
mieląją Persidę, kuri daug darbavosi
Viešpatyje.
13 Sveikinkite išrinktąjį Viešpatyje Ru-
fą, taip pat ir jo bei mano motiną.
14 Sveikinkite Asinkritą, Flegontą,
Hermį, Patrobą, Hermą ir su jais
esančius brolius.
15 Sveikinkite Filologą ir Juliją, Nerė-
ją ir jo seserį, Olimpą ir visus šven-
tuosius, kurie yra su jais.
16 Sveikinkite vieni kitus šventu pa-
bučiavimu. Jus sveikina visos Kristaus
bažnyčios.
17 Prašau jus, broliai, įsidėmėti tuos,
kurie kelia susiskaldymus bei papik-
tinimus, prieštaraudami mokymui,
kurio jūs išmokote. Venkite jų!
18 Tokie žmonės netarnauja mūsų
Viešpačiui Jėzui Kristui, bet savo pil-
vui. Saldžiomis ir pataikūniškomis
kalbomis jie apgaudinėja paprastųjų
širdis.
19 Jūsų klusnumas žinomas visur. To-
dėl džiaugiuosi jumis, ir linkiu, kad
būtumėte išmintingi gėriui ir neišma-
nūs blogiui.
20 O ramybės Dievas sutryps šėtoną
po jūsų kojomis greitu laiku. Mūsų
Viešpaties Jėzaus malonė tebūnie su
jumis! Amen.
21 Jus sveikina mano bendradarbis Ti-
motiejus ir mano tautiečiai Lucijus,
Jasonas ir Sosipatras.
22 Aš, Tercijus, šio laiško surašytojas,
sveikinu jus Viešpatyje.
23 Jus sveikina Gajus, mano ir visos
bažnyčios šeimininkas. Jus sveikina
Erastas, miesto iždininkas, ir mano
brolis Kvartas.
24 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonė tebūnie su jumis visais. Amen.
25 Tam, kuris gali jus sustiprinti pagal
mano Evangeliją ir Jėzaus Kristaus
skelbimą, pagal apreiškimo paslaptį,
nutylėtą nuo pasaulio pradžios,
26 bet dabar atskleistą ir pranašų raš-
tais amžinojo Dievo įsakymu paskelb-
tą visoms tautoms, kad jos paklustų
tikėjimui, –
27 vienam išmintingajam Dievui per
Jėzų Kristų šlovė per amžius! Amen.

PIRMASIS LAIŠKAS
KORINTIEČIAMS

1 Paulius, Dievo valia pašauktas
Kristaus Jėzaus apaštalas, ir bro-
lis Sostenas –
2 Dievo bažnyčiai Korinte, pašventin-
tiems Kristuje Jėzuje, pašauktiesiems
šventiesiems su visais, kurie šaukiasi
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus var-
do kiekvienoje vietoje pas jus ir pas
mus.
3 Malonė ir ramybė jums nuo Dievo,
mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kris-
taus!
4 Aš nuolat dėkoju dėl jūsų Dievui už
Dievo malonę, suteiktą jums per Jė-
zų Kristų,
5 kad per Jį praturtėjote viskuo – vi-
sokiu žodžiu ir visokiu pažinimu, –
6 ir Kristaus liudijimas jumyse tapo
tvirtas.
7 Todėl jums nestinga jokios dovanos
laukiant, kada apsireikš mūsų Vieš-
pats Jėzus Kristus,
8 kuris ir sutvirtins jus iki galo, kad
būtumėte nekalti mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus dieną.
9 Ištikimas yra Dievas, kuris jus pa-
šaukė į savo Sūnaus, mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus, bendravimą.
10 Broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus
vardu maldauju jus, kad visi vienaip
kalbėtumėte ir nebūtų tarp jūsų susi-
skaldymų, bet kad būtumėte tobulai
suvienyti vienos minties ir vieno
sprendimo.
11 Mat Chlojės namiškiai pranešė
man apie jus, mano broliai, kad tarp
jūsų esama kivirčų.
12 Turiu omenyje tai, kad iš jūsų yra
tokių, kurie sako: "Aš esu Pauliaus",
"aš – Apolo", "aš – Kefo", "o aš – Kris-
taus".
13 Argi Kristus padalytas? Argi Pau-
lius buvo už jus nukryžiuotas? Argi
vardan Pauliaus buvote pakrikštyti?
14 Ačiū Dievui, kad pas jus nieko dau-
giau nekrikštijau, išskyrus Krispą ir
Gajų,
15 kad niekas nesakytų, jog aš krikšti-
ju savo paties vardu.
16 Tiesa, pakrikštijau taip pat Stepo-
no namus, o daugiau nežinau, ar ką
pakrikštijau.
17 Kristus nesiuntė manęs krikštyti,
bet Evangelijos skelbti, – ne žodžių iš-
mintimi, kad Kristaus kryžius netap-
tų bereikšmis.
18 Mat žodis apie kryžių tiems, kurie
žūsta, yra kvailystė, bet mums, išgel-
bėtiems, jis yra Dievo jėga.
19 Nes parašyta: "Sunaikinsiu išmin-
tingųjų išmintį, niekais paversiu pro-
tingųjų išmanymą".
20 Kur išminčius? Kur Rašto žinovas?
Kur šio amžiaus tyrinėtojas? Argi
Dievas nepavertė šio pasaulio išmin-
ties kvailyste?
21 Kadangi pasaulis išmintimi nepa-
žino Dievo pagal Jo išmintį, tai Die-
vui patiko skelbimo kvailumu išgelbė-
ti tuos, kurie tiki.
22 Žydai reikalauja ženklų, graikai
ieško išminties,
23 bet mes skelbiame Kristų nukry-
žiuotąjį, kuris žydams yra papiktini-
mas, o pagonims – kvailystė.
24 Bet pašauktiesiems – tiek žydams,

tiek graikams – skelbiame Kristų –
Dievo jėgą ir Dievo išmintį.
25 Dievo kvailystė išmintingesnė už
žmones ir Dievo silpnybė stipresnė už
žmones.
26 Juk jūs matote savo pašaukimą,
broliai, – nedaug tarp jūsų kūno at-
žvilgiu išmintingų, nedaug galingų,
nedaug kilmingų.
27 Bet Dievas išsirinko, kas pasaulyje
kvaila, kad sugėdintų išminčius. Die-
vas išsirinko, kas pasaulyje silpna,
kad sugėdintų, kas galinga.
28 Ir kas pasaulyje žemos kilmės, kas
paniekinta, kas yra niekas, Dievas iš-
sirinko, kad niekais paverstų tai, kas
laikoma kažkuo, –
29 kad joks kūnas nesigirtų prieš Die-
vą.
30 Jo dėka jūs esate Kristuje Jėzuje,
kuris mums tapo išmintimi iš Dievo,
teisumu, pašventinimu ir atpirkimu,
31 kad, kaip parašyta: "Kas giriasi, te-
sigiria Viešpačiu".

2 Ir aš, broliai, kai pas jus lankiau-
si, atėjau ne su gražbyliavimu ar
išmintimi skelbti jums Dievo liudiji-
mo.
2 Nes aš nusprendžiau tarp jūsų neži-
noti nieko, išskyrus Jėzų Kristų, ir Tą
nukryžiuotą.
3 Aš buvau pas jus silpnas, išsigandęs
ir labai drebėjau.
4 Mano kalba ir skelbimas pasižymė-
jo ne įtikinančiais žmogiškos išmin-
ties žodžiais, bet Dvasios ir jėgos pa-
rodymu,
5 kad ir jūsų tikėjimas remtųsi ne
žmogiška išmintimi, bet Dievo jėga.
6 Tiesa, tarp subrendusiųjų mes skel-
biame išmintį, tačiau tai išmintis ne
šio pasaulio ir ne šio pasaulio valdo-
vų, kurie pranyks.
7 Mes skelbiame paslaptingą ir pa-
slėptą Dievo išmintį, kurią Dievas
nuo amžių paskyrė mums išaukštinti,
8 kurios nepažino jokie šio pasaulio
valdovai, nes, jei būtų pažinę, nebūtų
šlovės Viešpaties nukryžiavę.
9 Bet skelbiame, kaip parašyta: "Ko
akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas
žmogui į širdį neatėjo, tai paruošė
Dievas tiems, kurie Jį myli".
10 Dievas mums tai apreiškė per savo
Dvasią, nes Dvasia visa ištiria, net
Dievo gelmes.
11 Kas iš žmonių žino, kas yra žmo-
gaus, jei ne paties žmogaus dvasia?
Taip pat niekas nežino, kas yra Die-
vo, tik Dievo Dvasia.
12 O mes gavome ne pasaulio dvasią,
bet Dvasią iš Dievo, kad suvoktume,
kas mums Dievo dovanota.
13 Apie tai ir kalbame ne žodžiais, ku-
rių moko žmogiškoji išmintis, bet tais,
kurių moko Šventoji Dvasia, – dvasi-
nius dalykus gretindami su dvasiniais.
14 Bet sielinis žmogus nepriima to,
kas yra iš Dievo Dvasios, nes jam tai
kvailystė; ir negali suprasti, nes tai
dvasiškai vertinama.
15 O dvasinis žmogus gali spręsti apie
viską, bet niekas negali spręsti apie jį.
16 "Kas gi suvokė Viešpaties mintį,
kad galėtų Jį pamokyti?" O mes turi-
me Kristaus protą.

3 Aš, broliai, negalėjau kalbėti
jums kaip dvasiniams, bet kaip
kūniškiems, kaip kūdikiams Kristuje.
2 Maitinau jus pienu, ne tvirtu mais-
tu, kurio jūs negalėjote priimti. Net
ir dabar negalite,
3 nes tebesate kūniški. Jeigu tarp jū-
sų pavydas, nesantaika ir susiskaldy-
mai, – argi nesate kūniški? Argi ne-
sielgiate grynai žmogiškai?

[4] Kol vienas sako: "Aš – Pauliaus", ki-
tas: "Aš – Apolo", – argi nesate kūniš-
ki?
[5] Kas yra Paulius? Kas yra Apolas?
Tarnai, kurių dėka įtikėjote ir kurie
tarnavo, kiek Viešpats kiekvienam
skyrė.
[6] Aš sodinau, Apolas laistė, o Dievas
augino.
[7] Todėl nieko nereiškia nei sodinto-
jas, nei laistytojas, bet Dievas – augin-
tojas.
[8] Kas sodina ir kas laisto, yra viena,
ir kiekvienas gaus savąjį užmokestį
pagal savo triūsą.
[9] Mes juk esame Dievo bendradarbiai,
o jūs – Dievo dirva, Dievo statinys.
[10] Pagal Dievo man suteiktą malonę
aš, kaip išmintingas statybos vadovas,
padėjau pamatą, o kitas stato ant jo.
Tegul kiekvienas žiūri, kaip stato.
[11] Juk niekas negali dėti kito pamato,
kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris
yra Jėzus Kristus.
[12] Jei kas stato ant šio pamato iš auk-
so, sidabro, brangakmenių, medžio,
šieno ar šiaudų, –
[13] kiekvieno darbas išaiškės. Todėl,
kad diena jį atskleis, nes tai bus at-
skleista ugnimi ir ugnis ištirs, koks
kieno darbas.
[14] Jei kieno statybos darbas išliks, tas
gaus užmokestį.
[15] O kieno darbas sudegs, tas turės
nuostolį, bet jis pats bus išgelbėtas,
tačiau kaip per ugnį.
[16] Ar nežinote, kad jūs esate Dievo
šventykla ir Dievo Dvasia gyvena ju-
myse?
[17] Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą
Dievas sunaikins, nes Dievo šventyk-
la šventa, ir toji šventykla – tai jūs!
[18] Tegul niekas savęs neapgaudinėja.
Jei kas tarp jūsų tariasi esąs išmintin-
gas šiame pasaulyje, tepasidaro kvai-
las, kad būtų išmintingas.
[19] Šio pasaulio išmintis Dievo akyse
yra kvailystė, nes parašyta: "Jis su-
gauna protinguosius jų gudrybėje".
[20] Ir vėl: "Viešpats žino išminčių min-
tis, kad jos tuščios".
[21] Tad niekas tenesididžiuoja žmonė-
mis! Nes viskas yra jūsų:
[22] ar Paulius, ar Apolas, ar Kefas, ar
pasaulis, ar gyvenimas, ar mirtis, ar
dabartis, ar ateitis, – viskas yra jūsų,
[23] bet jūs patys – Kristaus, o Kris-
tus – Dievo.

4 Tegul kiekvienas laiko mus Kris-
taus tarnais ir Dievo paslapčių
tvarkytojais.
[2] O iš tvarkytojų reikalaujama, kad
būtų ištikimi.
[3] Man mažai rūpi, ką jūs ar žmonių
teismas spręstų apie mane. Ir aš pats
savęs neteisiu.
[4] Nors nematau nieko netinkamo sa-
vyje, bet tuo dar nesu išteisintas. Ma-
no teisėjas yra Viešpats.
[5] Todėl neteiskite nieko prieš laiką,
iki ateis Viešpats, kuris nušvies, kas
tamsoje paslėpta, ir atskleis širdžių
sumanymus. Tada kiekvienam teks
pagyrimas iš Dievo.
[6] Visa tai, broliai, jūsų labui pritai-
kiau sau ir Apolui, kad iš mūsų pasi-
mokytumėte negalvoti daugiau negu
parašyta ir kad nepasipūstumėte vie-
nas prieš kitą.
[7] Kas gi tave išskiria iš kitų? Ir ką gi
turi, ko nebūtum gavęs? O jei esi ga-
vęs, tai ko didžiuojies, lyg nebūtum
gavęs?
[8] Jūs jau esate sotūs, jau turtingi, jau
pradėjote be mūsų karaliauti! O, kad
jūs iš tikrųjų karaliautumėte, kad ir
mes galėtume kartu karaliauti!

9 Man atrodo, kad Dievas mums,
apaštalams, paskyrė paskutiniąją vie-
tą, tarsi mirčiai pasmerktiems. Mes
tapome reginys pasauliui, angelams ir
žmonėms.
10 Mes kvaili dėl Kristaus, o jūs išmin-
tingi Kristuje. Mes silpni, o jūs stip-
rūs; jūs gerbiami, o mes niekinami.
11 Iki šios valandos alkstame ir trokš-
tame, esame nuogi ir mušami, be pa-
stogės
12 ir vargstame, darbuodamiesi savo
rankomis. Keikiami – laiminame, per-
sekiojami – kenčiame,
13 piktžodžiaujami – maloniai atsako-
me. Iki šiol esame laikomi pasaulio
sąšlavomis, visų atmatomis.
14 Tai rašau, ne norėdamas jus gėdinti,
bet įspėdamas kaip mylimus vaikus.
15 Nors turėtumėte tūkstančius auk-
lėtojų Kristuje, bet neturėsite daug
tėvų, nes Evangelija aš pagimdžiau
jus Kristuje Jėzuje.
16 Todėl raginu jus: būkite mano se-
kėjai!
17 Tuo tikslu ir pasiunčiau pas jus Ti-
motiejų, kuris yra mano mylimas sū-
nus ir ištikimas Viešpatyje. Jis jums
primins mano kelius Kristuje, kaip aš
mokau visur, kiekvienoje bažnyčioje.
18 Kai kurie pasipūtė, tartum neketin-
čiau pas jus atvykti.
19 Jei Viešpats panorės, veikiai atvyk-
siu pas jus ir patikrinsiu ne pasipūtu-
sių kalbas, bet jėgą.
20 Nes Dievo karalystė yra ne kalbo-
je, bet jėgoje.
21 Ko norite? Ar kad ateičiau pas jus
su lazda, ar su meile ir romumo dva-
sia?

5 Tenka girdėti apie ištvirkimą tarp
jūsų ir net apie tokį ištvirkimą,
kokio nesigirdi net pas pagonis: bū-
tent kažkas gyvena su savo tėvo žmo-
na!
2 Ir jūs dar esate pasipūtę! Užuot nu-
liūdę ir taip darantį išmetę iš savo
tarpo?!
3 Aš, nebūdamas pas jus kūnu, ta-
čiau būdamas dvasia, jau nuteisiau
tą nusikaltimą padariusį, lyg būda-
mas tarp jūsų.
4 Jums susirinkus mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus vardu, dalyvaujant ma-
no dvasiai, mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus jėga
5 atiduokite tokį šėtonui, kad sužlug-
dytų kūną, o dvasia būtų išgelbėta
Viešpaties Jėzaus dieną.
6 Jūsų gyrimasis niekam tikęs. Argi
nežinote, jog truputis raugo suraugi-
na visą maišymą?
7 Todėl išmeskite senąjį raugą, kad
taptumėte nauju maišymu. Jūs juk
esate nerauginti, nes jau paskerstas
mūsų Paschos Avinėlis, Kristus.
8 Tad švęskime šventes ne su senu
raugu, ne su blogybės ir nusikaltimo
raugu, bet su neraugintа tyrumo ir
tiesos duona.
9 Jums rašiau savo laiške, kad neben-
drautumėte su ištvirkėliais.
10 Suprantama, ne su visais šio pasau-
lio ištvirkėliais, gobšais, plėšikais ar
stabmeldžiais, nes tada reikėtų pasi-
traukti iš šio pasaulio.
11 Bet jums rašiau, kad nebendrau-
tumėte su tuo, kuris vadinasi bro-
lis, o yra ištvirkėlis, gobšas, stab-
meldys, keikūnas, girtuoklis ar plė-
šikas. Su tokiu net nevalgykite kar-
tu.
12 Kam man teisti svetimus? Argi ir
jūs ne savuosius teisiate?
13 Tuos, kurie ne mūsiškiai, Dievas
teis. Todėl “pašalinkite piktadarį iš
savo pačių tarpo”.

6 Kaip kai kurie iš jūsų, turėdami
ginčų, drįsta bylinėtis vieni su kitais pas neteisiuosius, o ne pas šventuosius?
2 Ar nežinote, kad šventieji teis pasaulį? O jeigu teisite pasaulį, tai nejaugi esate neverti išspręsti menkų bylų?
3 Ar nežinote, kad mes teisime angelus, tad juo labiau – kasdieninius dalykus?
4 Taigi, kai turite bylų kasdieniais reikalais, negi savo teisėjais paskirsite neturinčius balso bažnyčioje?
5 Tai sakau, norėdamas jus sugėdinti. Nejaugi pas jus nėra nė vieno išmintingo, kuris sugebėtų išspręsti tarp brolių iškilusią bylą?
6 Bet brolis bylinėjasi su broliu ir tai daro pas netikinčius.
7 Ir iš viso jums didelis pažeminimas, kad tarpusavyje bylinėjatės. Ar ne geriau pakęsti skriaudą? Ar ne geriau pakęsti apgaulę?
8 Deja, jūs patys skriaudžiate ir apgaudinėjate, ir dar brolius!
9 Ar nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Neapsigaukite! Nei ištvirkėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei homoseksualistai,
10 nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės.
11 Kai kurie iš jūsų buvote tokie, bet dabar esate nuplauti, pašventinti, išteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia.
12 Viskas man leistina, bet ne viskas naudinga. Viskas man leistina, bet aš nesiduosiu niekieno pavergiamas!
13 Valgis yra pilvui ir pilvas – valgiui, bet Dievas sunaikins ir vieną, ir kitą. Tačiau kūnas skirtas ne ištvirkavimui, bet Viešpačiui, o Viešpats – kūnui.
14 Kaip Dievas prikėlė Viešpatį – prikels ir mus savo jėga.
15 Argi nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai? Tad nejaugi aš, ėmęs Kristaus narius, paversiu juos paleistuvės nariais? Jokiu būdu!
16 Ar nežinote, kad tas, kuris susijungia su paleistuve, tampa vienas kūnas su ja? Nes "du taps, – sako Raštas, – vienu kūnu".
17 Taip pat, kas susijungia su Viešpačiu, tampa viena dvasia su Juo.
18 Saugokitės ištvirkimo! Bet kokia kita žmogaus daroma nuodėmė nepaliečia kūno, o ištvirkėlis nusideda savo kūnui.
19 Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo, ir kad jūs nebepriklausote patys sau?
20 Jūs esate nupirkti už didelę kainą. Tad šlovinkite Dievą savo kūnu ir savo dvasia, kurie yra Dievo.

7 Atsakau į jūsų laišką. Gerai daro
vyras, neliesdamas moters.
2 Tačiau ištvirkavimui išvengti kiekvienas teturi sau žmoną ir kiekviena sau vyrą.
3 Vyras teatlieka pareigą žmonai, o žmona vyrui.
4 Žmona neturi valios savo kūnui, bet vyras. Panašiai ir vyras neturi valios savo kūnui, bet žmona.
5 Nesitraukite vienas nuo kito, nebent abiems susitarus kuriam laikui, kad atsidėtumėte pasninkui ir maldai, paskui vėl būkite drauge, kad šėtonas negundytų jūsų nesusilaikymu.
6 Tai sakau leisdamas, o ne įsakydamas.
7 Norėčiau, kad visi žmonės būtų tokie kaip aš. Bet kiekvienas turi iš

Dievo savo dovaną, vienas tokią, kitas kitokią.
8 Nesusituokusiems ir našlėms sakau: jie gerai darys, pasilikdami tokie kaip aš.
9 Bet, jei negali susilaikyti, tegul tuokiasi. Geriau tuoktis negu degti.
10 Susituokusiems įsakau ne aš, bet Viešpats, kad žmona nesiskirtų nuo vyro,
11 o jei atsiskirtų, kad liktų netekėjusi arba susitaikytų su vyru; – taip pat ir vyras tenepalieka žmonos.
12 Kitiems sakau aš, ne Viešpats: jei kuris brolis turi netikinčią žmoną ir ji sutinka gyventi su juo, tenesiskiria su ja.
13 Taip pat ir moteris, turinti netikintį vyrą, kuris sutinka su ja gyventi, tenesiskiria su juo.
14 Mat netikintis vyras pašventinamas žmona, o netikinti žmona pašventinama vyru. Kitaip jūsų vaikai būtų netyri, o dabar jie šventi.
15 Bet, jei netikintis nori skirtis, tesiskiria. Tokiais atvejais brolis ar sesuo nėra surišti, nes Dievas mus pašaukė ramybei.
16 Iš kur žinai, žmona, kad išgelbėsi vyrą? Arba iš kur tau žinoma, vyre, kad išgelbėsi žmoną?
17 Todėl, kaip Viešpats kuriam paskyrė, kokį Dievas kurį pašaukė, to jis ir toliau tesilaiko. Taip aš mokau visose bažnyčiose.
18 Jei kas buvo pašauktas apipjaustytas, tenesistengia nuslėpti apipjaustymo. Jei buvo pašauktas neapipjaustytas, tenedaro apipjaustymo.
19 Apipjaustymas yra niekas ir neapipjaustymas yra niekas, tik Dievo įsakymų laikymasis yra viskas.
20 Kiekvienas tepasilieka toks, koks buvo pašauktas.
21 Jei buvai pašauktas, būdamas vergas, nesijaudink dėl to, bet jei gali tapti laisvas, pasinaudok proga.
22 Viešpatyje pašauktas vergas yra Jo išlaisvintas. Panašiai ir pašauktas laisvasis yra Kristaus vergas.
23 Jūs esate nupirkti už didelę kainą, todėl nepasidarykite žmonių vergais.
24 Kiekvienas, broliai, kokie buvote pašaukti, tokie ir pasilikite prieš Dievą.
25 Dėl nesusituokusių neturiu Viešpaties įsakymo, bet duodu savo patarimą kaip tas, kuris iš Viešpaties gailestingumo vertas pasitikėjimo.
26 Taigi manau, jog yra gerai, atsižvelgiant į šių laikų suspaudimus – gerai žmogui būti tokiam.
27 Jei esi susietas su žmona, neieškok skyrybų. Likai be žmonos – neieškok žmonos.
28 Jei vedi, nenusidedi, ir jei mergina išteka, nenusideda. Tačiau šitokie žmonės turės kūno vargų, o aš norėčiau jus apsaugoti nuo jų.
29 Sakau jums, broliai: laikas trumpas! Belieka tiems, kurie turi žmonas, gyventi, tarsi jų neturėtų,
30 ir kurie verkia, tarsi neverktų, ir kurie džiaugiasi, tarsi nesidžiaugtų, ir kurie perka, tarsi neįsigytų,
31 ir kurie naudojasi šiuo pasauliu, – tarsi nesinaudotų. Nes šio pasaulio pavidalas praeina.
32 Norėčiau, kad jūs gyventumėte be rūpesčių. Nesusituokęs rūpinasi Viešpaties reikalais – stengiasi patikti Viešpačiui.
33 O susituokęs rūpinasi pasaulio reikalais – stengiasi patikti žmonai.
34 Yra skirtumas tarp žmonos ir mergaitės. Netekėjusi moteris rūpinasi Viešpaties reikalais, kad būtų šventa kūnu ir dvasia, o ištekėjusi rūpinasi pasaulio reikalais – kaip patikti vyrui.

35 Tai kalbu jūsų pačių labui, ne norėdamas užnerti jums kilpą, bet dėl to, kad tai yra tinkama ir kad jūs neblaškomi galėtumėte atsiduoti Viešpačiui.
36 Jei kas mano būsiant jam negarbinga, kad jo mergaitė liks senmergė, ir jei taip reikia, tedaro kaip nori, – nenusidės, – tegul jie susituokia.
37 Bet jei kas savo širdyje yra tvirtai apsisprendęs, ne iš prievartos, bet būdamas savo valios šeimininkas, ir savo širdyje nutaręs išsaugoti savo mergaitę, tas gerai padarys.
38 Taigi, kas išleidžia savo mergaitę, gerai daro, o kas neišleidžia savo mergaitės, geriau daro.
39 Žmona surišta įstatymu, kol jos vyras gyvas. Vyrui mirus, ji laisva ir gali tekėti už ko nori, tik Viešpatyje.
40 Bet, mano nuomone, ji bus laimingesnė netekėdama. Manau, kad ir aš turiu Dievo Dvasią.

8 Dėl aukų stabams mums aišku: mes visi turime pažinimą. Pažinimas išpučia, bet meilė ugdo.
2 Jei kas mano ką nors žinąs, tai jis dar nieko nežino, kaip turi žinoti.
3 Bet kas myli Dievą, tas yra Jo pažintas.
4 Taigi dėl stabams paaukotų dalykų valgymo mes žinome, kad stabas pasaulyje yra niekas ir kad nėra jokių kitų dievų, kaip tik vienas Dievas.
5 Ir nors yra vadinamųjų dievų danguje ar žemėje, – daug tų dievų ir daug viešpačių, –
6 tai mes turime tik vieną Dievą, Tėvą, iš kurio yra visa ir Jam esame mes, ir vieną Viešpatį, Jėzų Kristų, per kurį yra visa ir mes per Jį.
7 Bet ne visi turi tokį pažinimą. Kai kurie su sąžine, pripažįstančia stabus, iki šiol valgo maistą, kaip stabams paaukotą, ir jų silpna sąžinė susitepa.
8 Maistas nepriartina mūsų prie Dievo. Kai valgome, nieko nelaimime, ir kai nevalgome, nieko neprarandame.
9 Bet žiūrėkite, kad ši jūsų laisvė netaptų papiktinimu silpniesiems.
10 Antai, jei kas pamatytų tave, turintį pažinimą ir valgantį stabų šventykloje, argi silpno žmogaus sąžinė nebus paskatinta valgyti stabams paaukoto maisto?
11 Ar dėl tavo pažinimo nežus silpnas brolis, už kurį mirė Kristus?
12 Šitaip nusidėdami broliams ir sužeisdami jų silpnas sąžines, nusidedate Kristui.
13 Todėl jei valgis piktina mano brolį, aš nevalgysiu mėsos per amžius, kad nepapiktinčiau savo brolio.

9 Ar aš ne apaštalas? Ar aš ne laisvas? Ar nesu regėjęs Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties? Ar jūs ne mano darbo vaisius Viešpatyje?
2 Jei kitiems ir nesu apaštalas, tai jums, be abejo, esu, nes mano apaštalystės antspaudas esate jūs Viešpatyje.
3 Štai mano pasiteisinimas prieš tuos, kurie mane kaltina.
4 Argi mes neturime teisės valgyti ir gerti?
5 Ar neturime teisės vaikščioti kartu su seserimi, žmona, kaip kiti apaštalai ir Viešpaties broliai bei Kefas?
6 O gal tik aš ir Barnabas neturime teisės nedirbti?
7 Kas gi tarnauja kariuomenėje už savo paties pinigus? Kas sodina vynuogyną ir nevalgo jo vaisių? Arba kas gano bandą ir negeria bandos pieno?
8 Ar aš tai sakau vien kaip žmogus? Argi to paties nesako ir Įstatymas?

[9] Mozės Įstatyme parašyta: "Neužrišk
nasrų kuliančiam jaučiui!" Bet ar
Dievui terūpi jaučiai?
[10] O gal Jis iš tiesų taiko tai mums?
Juk dėl mūsų parašyta, kad artojas
artų su viltimi ir kūlėjas kultų su vilti-
mi, jog gaus savo dalį.
[11] Jei mes jums pasėjome dvasinių gė-
rybių, tai ar didelis dalykas, kad pjau-
sime pas jus medžiaginių?
[12] Jei kiti turi teisių į jus, tai ar ne juo
labiau mes? Vis dėlto mes nesinau-
dojome savo teise, bet viską pakelia-
me, kad tik Kristaus Evangelijai ne-
darytume kliūčių.
[13] Ar nežinote, kad tie, kurie tarnau-
ja šventykloje, valgo iš šventyklos pa-
jamų ir kad aukuro tarnai gauna dalį
aukų?
[14] Taip ir Viešpats patvarkė, kad Evan-
gelijos skelbėjai gyventų iš Evangeli-
jos.
[15] Bet aš nesinaudojau šiomis teisė-
mis. Ir tai rašau ne tam, kad sau pri-
taikyčiau. Man geriau mirti, negu
leisti, kad kas atimtų iš manęs šį pa-
sigyrimą.
[16] Jeigu skelbiu Evangeliją, neturiu
pagrindo girtis, nes tai mano būtina
pareiga, ir vargas man, jei Evangeli-
jos neskelbčiau!
[17] Jeigu tai darau savo valia, turiu atly-
gį; bet jei darau ne savo valia, tai atlie-
ku man patikėtą tarnavimą.
[18] Koks tada mano atlygis? Ogi kad,
skelbdamas Kristaus Evangeliją, pa-
teikiu ją veltui ir nesinaudoju savo
teise, kurią man duoda Evangelijos
skelbimas.
[19] Būdamas nuo nieko nepriklauso-
mas, pasidariau visų vergas, kad tik
daugiau jų laimėčiau.
[20] Žydams buvau kaip žydas, kad lai-
mėčiau žydus. Tiems, kurie laikosi
įstatymo, tapau besilaikančiu įstaty-
mo, kad laimėčiau besilaikančius įsta-
tymo, nors pats nesu jam pavaldus.
[21] Tiems, kurie neturi įstatymo, bu-
vau kaip neturintis įstatymo, – pats
būdamas ne be Dievo įstatymo, bet
surištas Kristaus įstatymu, – kad lai-
mėčiau tuos, kurie neturi įstatymo.
[22] Silpniesiems pasidariau kaip silp-
nas, kad laimėčiau silpnuosius. Vi-
siems tapau viskuo, kad vienaip ar ki-
taip kai kuriuos išgelbėčiau.
[23] Visa tai darau dėl Evangelijos, kad
būčiau jos dalininkas.
[24] Argi nežinote, kad lenktynėse bėga
visi, bet tik vienas gauna laimėtojo
apdovanojimą? Taigi bėkite taip, kad
laimėtumėte!
[25] Kiekvienas varžybų dalyvis nuo vis-
ko susilaiko; jie taip daro, norėdami
gauti vystantį vainiką, o mes – nevys-
tantį.
[26] Todėl aš bėgu nedvejodamas ir gru-
miuosi ne kaip į orą smūgiuodamas,
[27] bet tramdau savo kūną ir darau jį
klusnų, kad, kitiems skelbdamas, pats
netapčiau atmestinas.

10 Aš nenoriu, kad liktumėte ne-
žinioje, broliai, – visi mūsų tė-
vai buvo po debesim ir visi perėjo jū-
rą.
[2] Ir visi buvo pakrikštyti į Mozę, de-
besyje ir jūroje;
[3] visi valgė tą patį dvasinį maistą
[4] ir visi gėrė tą patį dvasinį gėrimą.
Jie gėrė iš dvasinės juos lydinčios uo-
los, o ta uola buvo Kristus.
[5] Vis dėlto daugumas iš jų nepatiko
Dievui, ir "jų kūnai liko gulėti dyku-
moje".
[6] Tie įvykiai yra mums pavyzdžiai,
kad negeistume blogio, kaip anie gei-
dė.

[7] Nebūkite stabmeldžiai, kaip kai ku-
rie iš jų, – kaip parašyta: "Tauta sėdo-
si valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti".
[8] Neištvirkaukime, kaip kai kurie iš
jų ištvirkavo ir žuvo vieną dieną dvi-
dešimt trys tūkstančiai.
[9] Negundykime Kristaus, kaip kai ku-
rie iš jų gundė ir mirė nuo gyvačių.
[10] Nemurmėkite, kaip kai kurie iš jų
murmėjo ir žuvo nuo naikintojo.
[11] Visa tai jiems atsitiko kaip pavyz-
džiai, ir užrašyti pamokyti mums, gy-
venantiems amžių pabaigoje.
[12] Todėl, kas tariasi stovįs, težiūri, kad
nekristų.
[13] Jums tekęs pagundymas tėra tik
žmogiškas. Bet Dievas ištikimas. Jis
neleis jūsų gundyti daugiau nei jūsų
jėgos leidžia, bet kartu su pagundy-
mu duos ir išeitį, kad sugebėtumėte
jį atlaikyti.
[14] Todėl, mano mylimieji, bėkite nuo
stabmeldystės!
[15] Kalbu kaip išmintingiems; apsvar-
stykite patys, ką sakau.
[16] Argi laiminimo taurė, kurią laimi-
name, nėra bendravimas Kristaus
kraujyje? Argi duona, kurią laužome,
nėra bendravimas Kristaus kūne?
[17] Nors mūsų daug, mes visi esame
viena duona ir vienas kūnas: juk mes
visi dalijamės viena duona.
[18] Pažiūrėkite į Izraelį pagal kūną: ar-
gi tie, kurie valgo aukas, nėra aukuro
bendrininkai?
[19] Ką gi sakau? Ar stabas ką nors reiš-
kia? Ar ką nors reiškia auka sta-
bams?
[20] Ne, bet pagonys, aukodami aukas,
aukoja demonams, o ne Dievui. Ir aš
nenoriu, kad jūs būtumėte demonų
bendrininkai.
[21] Jūs negalite gerti Viešpaties tau-
rės ir demonų taurės. Negalite sėdėti
prie Viešpaties stalo ir prie demonų
stalo.
[22] Nejaugi kurstysime Viešpaties pa-
vydą? Ar mes už Jį stipresni?
[23] Viskas man leistina, bet ne viskas
naudinga. Viskas man leistina, bet ne
viskas ugdo!
[24] Niekas teneieško, kaip jam geriau,
bet kaip kitam.
[25] Valgykite visa, kas parduodama
mėsos prekyvietėje, sąžinės labui nie-
ko neklausinėdami.
[26] Juk "Viešpaties yra žemė ir visa,
ko ji pilna".
[27] Jeigu jus pasikviečia netikintis žmo-
gus ir jūs norite jį aplankyti, valgykite
visa, kas jums padedama, sąžinės la-
bui nieko neklausinėdami.
[28] Bet jei kas jums pasakytų: "Tai au-
ka stabams", tada nevalgykite dėl
žmogaus, kuris tai pasakė, ir dėl sąži-
nės, – juk "Viešpaties yra žemė ir vi-
sa, ko ji pilna".
[29] Čia aš kalbu ne apie tavo paties są-
žinę, bet apie kito sąžinę. Kodėl gi
mano laisvė turėtų būti teisiama ki-
tos sąžinės?
[30] Jeigu aš dėkodamas valgau, kodėl
man priekaištaujama dėl maisto, už
kurį dėkoju?
[31] Todėl ar valgote, ar geriate, ar šiaip
ką darote, visa darykite Dievo šlovei.
[32] Nepiktinkite nei žydų, nei graikų,
nei Dievo bažnyčios,
[33] kaip ir aš stengiuosi visiems viskuo
patikti, neieškodamas sau naudos,
bet to, kas naudinga daugeliui, kad
jie būtų išgelbėti.

11 Sekite manimi, kaip ir aš seku
Kristumi.
[2] Aš jus giriu, kad visame kame prisi-
menate mane ir laikotės nurodymų,
kuriuos jums daviau.

[3] Noriu, kad žinotumėte, jog kiekvie-
no vyro galva yra Kristus, moters gal-
va – vyras, o Kristaus galva – Dievas.
[4] Kiekvienas vyras, kuris meldžiasi ar
pranašauja apdengta galva, paniekina savo galvą.
[5] Ir kiekviena moteris, kuri meldžiasi
ar pranašauja neapdengta galva, paniekina savo galvą: tai tas pats, kaip būti nuskustai.
[6] Jei moteris neapsigaubia, tai tegul
ir nusikerpa! O jei moteriai gėda nusikirpti ar nusiskusti plaukus, teapsigaubia.
[7] Vyrui nereikia gaubti galvos, nes jis
yra Dievo atvaizdas ir šlovė. O moteris yra vyro šlovė.
[8] Juk ne vyras iš moters, bet moteris
iš vyro,
[9] taip pat ne vyras buvo sukurtas moteriai, o moteris vyrui.
[10] Todėl moteris privalo turėti ant galvos pavaldumo ženklą dėl angelų.
[11] Bet Viešpatyje nei vyras be moters,
nei moteris be vyro.
[12] Kaip moteris iš vyro, taip vyras per
moterį, bet visa – iš Dievo.
[13] Spręskite patys: argi tinka moteriai
melstis Dievui neapsigaubusiai?
[14] Argi pati prigimtis jūsų nemoko,
jog vyrui gėda nešioti ilgus plaukus?
[15] Tuo tarpu moteriai garbė turėti ilgus plaukus. Nes plaukai jai duoti
kaip dangalas.
[16] Bet jei kas norėtų ginčytis, – težino,
jog nei mes, nei Dievo bažnyčios neturime tokio papročio.
[17] Duodamas šiuos nurodymus, aš jūsų negiriu, nes jūsų susirinkimai išeina ne į gera, bet į bloga.
[18] Pirmiausia man teko girdėti, kad,
kai jūs susirenkate bažnyčioje, tarp
jūsų būna susiskaldymų, ir iš dalies aš
tuo tikiu.
[19] Juk pas jus turi būti atskalų, kad
išaiškėtų tie, kurie yra patikimi.
[20] Jūs susirenkate kartu, bet ne Viešpaties vakarienės valgyti,
[21] nes kiekvienas paskuba suvalgyti
savo maistą, ir vienas lieka alkanas, o
kitas nusigeria.
[22] Argi neturite savo namų valgyti ir
gerti? O gal norite paniekinti Dievo
bažnyčią ir sugėdinti stokojančius?
Kas man belieka sakyti? Pagirti? Ne!
Už tai nepagirsiu.
[23] Aš tai gavau iš Viešpaties ir perdaviau jums, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duoną
[24] ir padėkojęs sulaužė ir tarė: “Imkite ir valgykite; tai yra mano kūnas,
kuris už jus sulaužomas. Tai darykite
mano atminimui”.
[25] Taip pat po vakarienės jis paėmė
taurę ir tarė: “Ši taurė yra Naujoji
Sandora mano kraujyje. Kiek kartų
gersite, darykite tai mano atminimui”.
[26] Taigi, kada tik valgote šitą duoną ir
geriate šitą taurę, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol Jis ateis.
[27] Todėl kas nevertai valgo tos duonos ir geria iš Viešpaties taurės, tas
bus kaltas prieš Viešpaties kūną ir
kraują.
[28] Teištiria žmogus pats save ir tada
tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos
taurės.
[29] Nes kas valgo ir geria nevertai,
Viešpaties kūno neišskirdamas, tas
valgo ir geria sau pasmerkimą.
[30] Todėl tarp jūsų daug silpnų bei ligotų ir daug užmigusių.
[31] Jei mes patys save teistume, nebūtume teisiami.
[32] Bet kai Viešpats mus teisia, tai ir
sudraudžia, kad nebūtume pasmerkti
kartu su pasauliu.

33 Todėl, mano broliai, kai susirenka-
te valgyti, palaukite vieni kitų.
34 O jeigu kas išalkęs, tepavalgo na-
mie, kad nesirinktumėte pasmerki-
mui. Kitus reikalus sutvarkysiu atvy-
kęs.

12 Aš nenoriu, broliai, kad jūs
neišmanytumėte apie dvasi-
nes dovanas.
2 Jūs žinote, kad, kai buvote pagonys,
ėjote prie nebylių stabų kaip vedami.
3 Todėl aš jums aiškinu, kad nė vie-
nas, kuris kalba Dievo Dvasia, nepra-
keikia Jėzaus. Ir nė vienas negali sa-
kyti, kad Jėzus yra Viešpats, kaip tik
Šventąja Dvasia.
4 Yra skirtingų dovanų, tačiau ta pati
Dvasia.
5 Yra skirtingų tarnavimų, tačiau tas
pats Viešpats.
6 Ir yra skirtingi veiksmai, tačiau tas
pats Dievas, kuris visa veikia visame
kame.
7 Bet kiekvienam suteikiamas Dva-
sios pasireiškimas bendram labui.
8 Vienam Dvasia suteikiamas išmin-
ties žodis, kitam ta pačia Dvasia – pa-
žinimo žodis,
9 kitam – tikėjimas ta pačia Dvasia,
kitam – išgydymų dovanos ta pačia
Dvasia,
10 kitam – stebuklų darymas, kitam –
pranašavimas, kitam – dvasių atpaži-
nimas, kitam – skirtingos kalbos, ki-
tam – kalbų aiškinimas.
11 Bet visa tai daro viena ir ta pati
Dvasia, kuri dalija kiekvienam atski-
rai, kaip jai patinka.
12 Nes kaip kūnas yra vienas ir turi
daug narių, o visi to vieno kūno na-
riai, nepaisant daugumo, sudaro vie-
ną kūną, taip ir Kristus.
13 Nes viena Dvasia mes visi esame
pakrikštyti į vieną kūną, – žydai ar
graikai, vergai ar laisvieji; ir visi bu-
vome pagirdyti viena Dvasia.
14 Juk kūnas nėra sudėtas iš vieno na-
rio, bet iš daugelio.
15 Jei koja sakytų: "Kadangi nesu ran-
ka, todėl nepriklausau kūnui", argi
dėl to ji nepriklausytų kūnui?
16 O jeigu ausis sakytų: "Kadangi ne-
su akis, todėl nepriklausau kūnui",
argi dėl to ji nepriklausytų kūnui?
17 Jeigu visas kūnas būtų akis, tai kur
būtų klausa? Jeigu visas kūnas būtų
klausa, tai kur būtų uoslė?
18 Bet dabar Dievas sudėliojo kūne na-
rius ir kiekvieną iš jų, kaip panorėjo.
19 Ir jei visi būtų vienas narys, kur be-
liktų kūnas?
20 Bet dabar narių daug, o kūnas vie-
nas.
21 Akis negali pasakyti rankai: "Man
tavęs nereikia", ar galva kojoms:
"Man jūsų nereikia".
22 Priešingai, tie kūno nariai, kurie at-
rodo silpnesni, yra būtini.
23 Tuos kūno narius, kuriuos laikome
mažiau garbingais, mes apsupame di-
desne pagarba, ir mūsų gėdingi na-
riai gaubiami didesnio padorumo,
24 kurio nereikia mūsų padoriesiems
nariams. Taigi, tvarkydamas kūną,
Dievas skyrė daugiau pagarbos tiems
kūno nariams, kurie jos stokojo,
25 kad kūne nebūtų susiskaldymų, bet
patys nariai rūpintųsi vieni kitais.
26 Todėl, jei kenčia vienas narys, su
juo kenčia ir visi nariai. Ir jei kuris
narys pagerbiamas, su juo džiaugiasi
visi nariai.
27 Jūs esate Kristaus kūnas, o pavie-
niui – nariai.
28 Ir šiuos Dievas paskyrė bažnyčioje:
pirma – apaštalais, antra – pranašais,
trečia – mokytojais; po to – stebuklai,

paskui – išgydymų dovanos, visokia
pagalba, vadovavimai, įvairios kalbos.
29 Ar visi apaštalai? Ar visi pranašai?
Ar visi mokytojai? Ar visi stebukla-
dariai?
30 Ar visi turi išgydymų dovanas? Ar
visi kalba kalbomis? Ar visi aiškina?
31 Taigi karštai trokškite aukštesniųjų
dovanų! Ir visgi rodau jums dar pra-
našesnį kelią.

13 Jeigu aš kalbu žmonių ir an-
gelų kalbomis, bet neturiu
meilės, esu kaip skambantis varis ar
žvangantys cimbolai.
2 Ir jei turiu pranašavimo dovaną ir
suprantu visas paslaptis, ir turiu visą
pažinimą; jei turiu visą tikėjimą, kad
galiu kalnus perkelti, tačiau neturiu
meilės, esu niekas.
3 Ir jei išdalinu vargšams pamaitinti
visa, ką turiu, ir jeigu atiduodu savo
kūną sudeginti, bet neturiu meilės, –
man nėra iš to jokios naudos.
4 Meilė kantri ir maloni, meilė nepa-
vydi; meilė nesigiria ir neišpuiksta.
5 Ji nesielgia nepadoriai, neieško sa-
vo naudos, nepasiduoda piktumui,
nemąsto piktai,
6 nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi
tiesa;
7 visa pakenčia, visa tiki, viskuo vilia-
si ir visa ištveria.
8 Meilė niekada nesibaigia. Baigsis
pranašystės, paliaus kalbos, išnyks pa-
žinimas,
9 nes mes žinome iš dalies ir mes pra-
našaujame iš dalies.
10 Bet kai ateis tobulumas, tai, kas iš
dalies, pasibaigs.
11 Kai buvau vaikas, kalbėjau kaip
vaikas, supratau kaip vaikas, mąsčiau
kaip vaikas, bet tapęs vyru, palikau
tai, kas vaikiška.
12 Dabar mes matome kaip per stik-
lą, miglotai, bet tada – veidas į vei-
dą. Dabar žinau iš dalies, bet tada
pažinsiu, kaip ir pats esu pažintas.
13 Taigi dabar pasilieka tikėjimas, vil-
tis ir meilė – šis trejetas, bet didžiau-
sia iš jų yra meilė.

14 Siekite meilės ir trokškite dva-
sinių dovanų, ypač, kad pra-
našautumėte.
2 Kas kalba kalbomis, ne žmonėms
kalba, bet Dievui; niekas jo nesupran-
ta, nes jis dvasioje kalba paslaptis.
3 Bet kas pranašauja, tas kalba žmo-
nių ugdymui, paraginimui ir paguo-
dai.
4 Kas kalba kalbomis, pats save ugdo,
o kas pranašauja – ugdo bažnyčią.
5 Aš norėčiau, kad jūs visi kalbėtu-
mėte kalbomis, bet būtų geriau, jei
pranašautumėte, nes kas pranašauja,
yra didesnis už tą, kuris kalba kalbo-
mis, nebent pastarasis ir aiškintų, kad
būtų ugdoma bažnyčia.
6 Bet dabar, broliai, jei ateičiau pas
jus, kalbėdamas kalbomis, kokia jums
būtų nauda, jeigu neskelbčiau jums
apreiškimo, pažinimo, pranašystės ar
mokymo?
7 Taip pat ir negyvi daiktai, skleidžian-
tys garsus, ar tai būtų fleita, ar kank-
lės, jei neduotų skirtingų garsų, iš ko
pažintume, kas grojama ar skambina-
ma?
8 Ir jeigu trimitas duotų neaiškų gar-
są, kas ruoštųsi į mūšį?
9 Tas pat ir su jumis. Jei kalbėsite ne-
suprantamus žodžius, kaip bus gali-
ma suprasti, ką sakote? Jūs kalbėsite
vėjams!
10 Kas žino, kiek daug yra įvairių kal-
bų pasaulyje, bet nė viena iš jų nėra
bereikšmė.

11 Todėl jei nesuprantu kalbos pras-
mės, būsiu kalbėtojui svetimšalis, ir
kalbėtojas bus man svetimšalis.
12 Taigi ir jūs, karštai trokštantys dva-
sinių dovanų, siekite jų bažnyčios ug-
dymui, kad gausiai jų turėtumėte.
13 Todėl, kas kalba kalbomis, tesimel-
džia, kad galėtų aiškinti.
14 Nes jei meldžiuosi kalbomis, mel-
džiasi mano dvasia, bet protas lieka
bevaisis.
15 Ką gi tada daryti? Melsiuosi dvasia
ir melsiuosi protu; giedosiu dvasia ir
giedosiu protu.
16 Be to, jei tu laimini dvasia, kaip
neišmanantis pasakys tavo padėkai
"amen", nesuprasdamas, ką tu kalbi?
17 Juk tu gražiai dėkoji, tačiau kitas
nėra ugdomas.
18 Dėkui mano Dievui, aš kalbu kal-
bomis daugiau už jus visus,
19 vis dėlto bažnyčioje geriau pasaky-
siu penkis žodžius savo protu, kad pa-
mokyčiau ir kitus, negu tūkstančius
žodžių kalbomis.
20 Broliai! Nebūkite vaikai išmanymu.
Verčiau blogybe būkite kūdikiai, bet
išmanymu – subrendę.
21 Įstatyme parašyta: "Svetimomis
kalbomis ir svetimųjų lūpomis Aš kal-
bėsiu šiai tautai, bet ir tada jie nepa-
klausys manęs", – sako Viešpats.
22 Todėl kalbos yra ženklas ne tikin-
tiems, bet netikintiems. O pranašavi-
mas – ne netikintiems, bet tikintiems.
23 Juk jei susirinktų visa bažnyčia ir
visi imtų kalbėti kalbomis, ir įeitų ne-
išmanantys ar netikintys, – argi jie ne-
sakytų, kad jūs išėję iš proto?
24 Bet jeigu visi pranašautų ir įeitų ne-
tikintis ar neišmanantis, jis būtų visų
apkaltintas ir visų atpažintas.
25 Jo širdies paslaptys būtų atskleis-
tos, ir jis, puolęs veidu žemėn, pagar-
bintų Dievą ir išpažintų: "Dievas iš
tiesų yra tarp jūsų!"
26 Tad kaip bus, broliai? Kai susiren-
kate, kiekvienas turi giesmę ar pamo-
kymą, ar kalbą, ar apreiškimą, ar aiš-
kinimą. Tegul viskas tarnauja ugdy-
mui.
27 Jei kalba kas kalbomis, tekalba du,
daugiausia trys, paeiliui, o vienas te-
gul aiškina.
28 Bet jeigu nėra aiškintojo, tegul tas
bažnyčioje tyli ir tekalba tik sau ir
Dievui.
29 Ir pranašai tekalba du ar trys, o kiti
teapsvarsto.
30 Bet jei kitam šalia sėdinčiam kas
nors apreiškiama, pirmasis tenutyla.
31 Nes jūs visi galite vienas po kito
pranašauti, kad visi pasimokytų ir vi-
si būtų paguosti.
32 Pranašų dvasios yra paklusnios pra-
našams,
33 nes Dievas nėra sumaišties, bet ra-
mybės Dievas, – kaip ir visose šventų-
jų bažnyčiose.
34 Jūsų moterys bažnyčiose tetyli, nes
joms neleidžiama kalbėti, jos turi bū-
ti klusnios, kaip sako ir įstatymas.
35 Ir jeigu jos nori ko nors išmokti,
tepasiklausia namie savo vyro, nes
moterims gėdinga bažnyčioje kalbėti.
36 Argi iš jūsų išėjo Dievo žodis? Ar
tik jus vienus pasiekė?
37 Jei kas mano esąs pranašas ar dva-
sinis žmogus, tegu pripažįsta, kad tai,
ką jums rašau, yra Viešpaties įsaky-
mai.
38 Bet jei kas neišmano, tegul neišma-
no.
39 Todėl, broliai, karštai trokškite pra-
našauti ir nedrauskite kalbėti kalbo-
mis.
40 Tebūnie viskas daroma padoriai ir
tvarkingai.

15 Broliai, aiškinu jums Evange-
liją, kurią jums paskelbiau,
kurią jūs ir priėmėte ir kurioje stovi-
te,
2 ir kuria esate išgelbėti, – jeigu jūs
laikotės to žodžio, kurį jums paskel-
biau; kitaip jūs įtikėjote veltui.
3 Pirmiausia jums perdaviau tai, ką
pats gavau: kad Kristus numirė už
mūsų nuodėmes pagal Raštus;
4 ir kad Jis buvo palaidotas, ir kad
prisikėlė trečią dieną pagal Raštus;
5 ir kad Jis pasirodė Kefui, po to dvy-
likai.
6 Po to Jis pasirodė iš karto daugiau
nei penkiems šimtams brolių, kurių
daugumas tebegyvena iki šiol, o kai
kurie yra užmigę.
7 Po to Jis pasirodė Jokūbui, paskui
visiems apaštalams.
8 O visų paskiausiai, lyg ne laiku gi-
musiam, Jis pasirodė ir man.
9 Juk aš esu mažiausias iš apaštalų,
nevertas vadintis apaštalu, nes perse-
kiojau Dievo bažnyčią.
10 Bet Dievo malone esu, kas esu, ir
Jo malonė man neliko bergždžia, bet
aš darbavausi daug daugiau už juos
visus, nors ne aš, bet Dievo malonė,
esanti su manimi.
11 Taigi ar aš, ar jie, – taip mes skel-
biame, ir taip jūs įtikėjote.
12 Jeigu apie Kristų skelbiama, kad Jis
buvo prikeltas iš numirusių, tad kaip
kai kurie iš jūsų sako, kad nėra miru-
siųjų prisikėlimo?!
13 Jeigu nėra mirusiųjų prisikėlimo,
tai Kristus nebuvo prikeltas.
14 O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai
tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų
tikėjimas.
15 Ir mes tada liekame melagingi Die-
vo liudytojai, nes liudijome apie Die-
vą, kad Jis prikėlė Kristų, kurio Jis
nėra prikėlęs, jeigu mirusieji neprisi-
kelia.
16 Nes jei mirusieji neprisikelia, tada
ir Kristus nebuvo prikeltas.
17 O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai
jūsų tikėjimas tuščias; jūs dar tebesa-
te savo nuodėmėse.
18 Tuomet ir užmigusieji Kristuje yra
žuvę.
19 Ir jei vien tik šiame gyvenime mes
viliamės Kristumi, tai mes esame la-
biausiai apgailėtini iš visų žmonių.
20 Bet dabar Kristus yra prikeltas iš
numirusių – pirmasis iš užmigusiųjų.
21 Kaip per žmogų – mirtis, taip per
žmogų ir mirusiųjų prisikėlimas.
22 Kaip Adome visi miršta, taip Kris-
tuje visi bus atgaivinti,
23 tačiau kiekvienas pagal savo eilę:
Kristus – pirmasis, vėliau – priklau-
santys Kristui Jo atėjimo metu.
24 Po to bus galas, kai Jis perduos ka-
ralystę Dievui Tėvui, sunaikinęs vi-
sas kunigaikštystes, visas valdžias ir
jėgas.
25 Nes Jis turi valdyti, kol paguldys vi-
sus priešus po savo kojomis.
26 Kaip paskutinis priešas bus sunai-
kinta mirtis.
27 Nes "Jis visa paklojo Jam po kojų".
Bet kai Jis sako, kad visa paklota, tai
savaime suprantama, kad išskyrus Tą,
kuris Jam visa paklojo.
28 Kai Jam bus visa pajungta, tada ir
pats Sūnus nusilenks Tam, kuris viską
Jam pajungė, kad Dievas būtų viskas
visame kame.
29 Kita vertus, ką darys tie, kuriuos
krikštija už mirusiuosius? Jei iš viso
mirusieji neprisikels, tai kam gi jie
krikštijami už mirusiuosius?
30 Ir kodėl ir mes kas valandą esame
pavojuje?
31 Prisiekiu savo pasididžiavimu –

jumis, broliai, mūsų Viešpatyje Jėzu-
je Kristuje, jog aš kasdien mirštu!
32 Jei grynai kaip žmogus kovojau
Efeze su laukiniais žvėrimis, tai ko-
kia man iš to nauda? Jeigu mirusieji
neprisikels, tai "valgykime ir gerkime,
nes rytoj mirsime".
33 Neapsirikite: "Blogos draugijos ga-
dina gerus papročius!"
34 Pabuskite teisumui ir nenuodė-
miaukite, nes kai kurie iš jūsų nepa-
žįsta Dievo. Tai sakau jūsų gėdai.
35 Bet gal kas paklaus: "Kaip bus pri-
kelti mirusieji? Su kokiu kūnu jie pa-
sirodys?"
36 Kvaily! Ką tu pasėji, neatgyja, jei
prieš tai nenumiršta.
37 Ir ką besėtum, tu sėji ne būsimąjį
kūną, bet pliką grūdą, sakysime, kvie-
čių ar kitokių javų.
38 Tuo tarpu Dievas duoda jam kūną
tokį, koks Jam patinka, ir kiekvienai
sėklai jos kūną.
39 Ne visi kūnai yra vienodi. Vienoks
žmonių kūnas, kitoks gyvulių, kitoks
žuvų ir kitoks paukščių.
40 Taip pat yra dangaus kūnai ir že-
mės kūnai, bet vienokia dangaus kū-
nų šlovė ir kitokia žemės kūnų.
41 Vienokia yra saulės šlovė, kitokia
šlovė mėnulio ir dar kitokia šlovė
žvaigždžių. Ir žvaigždė nuo žvaigždės
skiriasi šlove.
42 Taip ir su mirusiųjų prisikėlimu. Sė-
jamas gendantis kūnas, prikeliamas
negendantis.
43 Sėjamas negarbingas, prikeliamas
šlovingas. Sėjamas silpnas, prikelia-
mas galingas.
44 Sėjamas sielinis kūnas, prikeliamas
dvasinis kūnas. Yra sielinis kūnas ir
yra dvasinis kūnas.
45 Taip ir parašyta: "Pirmasis žmogus
Adomas tapo gyva siela"; paskutiny-
sis Adomas – gyvybę teikiančia dvasia.
46 Bet ne dvasinis pirmiau, o sielinis,
ir tik po to dvasinis.
47 Pirmasis žmogus – iš žemės, žemiš-
kas; antrasis žmogus – Viešpats iš
dangaus.
48 Koks buvo žemiškasis, tokie yra ir
žemiškieji, o koks yra dangiškasis, to-
kie yra ir dangiškieji.
49 Ir kaip nešiojame žemiškojo atvaiz-
dą, taip nešiosime ir dangiškojo at-
vaizdą.
50 Bet aš jums, broliai, sakau, kad kū-
nas ir kraujas nepaveldės Dievo ka-
ralystės, ir kas genda, nepaveldės to,
kas negenda.
51 Aš jums atskleidžiu paslaptį: ne visi
užmigsime, bet visi būsime pakeisti, –
52 staiga, viena akimirka, skambant
paskutiniam trimitui. Trimitas nu-
skambės, ir mirusieji bus prikelti ne-
gendantys, o mes būsime pakeisti.
53 Nes šis gendantis turi apsivilkti ne-
gendamybe, ir šis marus apsivilkti ne-
marybe.
54 Kada šis gendantis apsivilks negen-
damybe ir šis marusis apsivilks nema-
rybe, tada išsipildys užrašytas žodis:
"Pergalė prarijo mirtį!
55 Kurgi, mirtie, tavo geluonis? Kurgi,
mirtie, tavo pergalė?"
56 Mirties geluonis yra nuodėmė, o
nuodėmės jėga – įstatymas.
57 Bet dėkui Dievui, kuris duoda
mums pergalę per mūsų Viešpatį Jė-
zų Kristų!
58 Todėl, mano mylimieji broliai, bū-
kite tvirti, nepajudinami, visada gau-
sūs Viešpaties darbais, žinodami, kad
jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje.

16 Su rinkliava šventiesiems da-
rykite taip, kaip nurodžiau
Galatijos bažnyčioms.

2 Pirmąją savaitės dieną kiekvienas iš
jūsų teatideda pagal tai, kiek turi,
kad rinkliavos neprasidėtų man atvy-
kus.
3 Atvykęs pasiųsiu į Jeruzalę žmones,
kuriuos jūs nutarsite esant tinkamus,
kad jie su palydimaisiais laiškais nu-
gabentų jūsų dovaną.
4 Jei pasirodytų tinkama ir man ke-
liauti, tai jie vyks kartu su manimi.
5 Atvyksiu pas jus, perėjęs Makedo-
niją. Mat per Makedoniją eisiu,
6 o pas jus, galimas daiktas, pabūsiu
arba ir peržiemosiu, kad jūs mane pa-
lydėtumėte, kai vyksiu toliau.
7 Nenoriu dabar su jumis susitikti pra-
bėgomis. Tikiuosi, jei Viešpats leis,
kurį laiką pasilikti pas jus.
8 Bet Efeze išbūsiu iki Sekminių.
9 Mat man yra atvertos plačios durys
našiam darbui, ir priešininkų daug.
10 Ir jeigu atvyks Timotiejus, žiūrėkite,
kad jis gyventų pas jus be baimės, nes
jis dirba Viešpaties darbą kaip ir aš.
11 Taigi tegul niekas jo neniekina. Iš-
lydėkite jį su ramybe, kad atvyktų pas
mane, nes laukiu jo su broliais.
12 O dėl brolio Apolo, tai aš didžiai
troškau, kad jis su broliais keliautų
pas jus, bet jis niekaip nenori šiuo
metu. Bet atvyks, radęs tinkamą laiką.
13 Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime,
elkitės vyriškai, būkite stiprūs!
14 Viską, ką darote, darykite su meile.
15 Prašau jūsų, broliai (jūs pažįstate
Stepono namus: jie yra Achajos pir-
matikiai ir atsidavę tarnauti šventie-
siems),
16 kad jūs taip pat paklustumėt to-
kiems žmonėms ir visiems, kurie
mums padeda ir su mumis dirba.
17 Aš džiaugiuosi Stepono, Fortūna-
to ir Achajiko apsilankymu. Jie man
atstojo jus,
18 atgaivino mano ir jūsų dvasią. To-
dėl pripažinkite tokius žmones!
19 Jus sveikina Azijos bažnyčios. Kar-
štai sveikina Viešpatyje Akvilas ir
Priskilė kartu su bažnyčia, kuri jų na-
muose.
20 Jus sveikina visi broliai. Pasveikin-
kite vienas kitą šventu pabučiavimu.
21 Sveikinu jus savo, Pauliaus, ranka.
22 Jei kas nemyli Viešpaties Jėzaus
Kristaus, tebūna prakeiktas! Mūsų
Viešpatie, ateik!
23 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė
tebūna su jumis.
24 Mano meilė jums visiems Kristuje
Jėzuje. Amen.

ANTRASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jė-
zaus apaštalas, ir brolis Timotie-
jus – Dievo bažnyčiai Korinte ir vi-
siems šventiesiems, gyvenantiems vi-
soje Achajoje.
2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo,
mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kris-
taus!
3 Tebūna palaimintas Dievas, mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gai-
lestingumo Tėvas ir visokios paguo-
dos Dievas,

[4] kuris guodžia mus kiekviename mū-
sų sielvarte, kad mes galėtume pa-
guosti bet kokio sielvarto ištiktuosius
ta paguoda, kuria patys Dievo guo-
džiami.
[5] Kaip gausėja mumyse Kristaus ken-
tėjimai, taip gausėja per Kristų ir mū-
sų paguoda.
[6] Jeigu patiriam sielvartą, tai jūsų pa-
guodai ir išgelbėjimui, kuris padeda
iškęsti tokius pačius kentėjimus, ko-
kius mes kenčiame; o jeigu mes guo-
džiami, tai jūsų nusiraminimui ir iš-
gelbėjimui.
[7] Ir mūsų viltis jumis tvirta, nes žino-
me, kad, būdami kentėjimų dalinin-
kai, būsite ir paguodos dalininkai.
[8] Mes nenorime, broliai, palikti jus
nežinioje apie Azijoje mus ištikusią
negandą. Mes buvome prislėgti dau-
giau nei mūsų jėgos leidžia – taip, kad
nebesitikėjome išliksią gyvi.
[9] Bet patys savyje patyrėme mirties
nuosprendį, kad pasitikėtume ne sa-
vimi, o Dievu, kuris prikelia miru-
sius.
[10] Jis išgelbėjo mus iš mirties nasrų ir
tebegelbsti. Juo mes pasitikime, kad
Jis mus gelbės toliau,
[11] jums padedant malda už mus, kad
daugelis dėl mūsų dėkotų už dovaną,
per daugelį suteiktą mums.
[12] Nes mūsų pasigyrimas yra toks: liu-
dija mūsų sąžinė, kad pasaulyje, o
ypač pas jus, mes elgėmės paprastai
ir su dievišku nuoširdumu, – ne kūni-
ška išmintimi, bet Dievo malone.
[13] Nerašome jums nieko kito, kaip tik
tai, ką jūs skaitote ir suprantate. Ti-
kiuosi, kad ir iki galo suprasite,
[14] kaip iš dalies jau mus supratote,
kad mes esame jūsų pasigyrimas, kaip
ir jūs mūsų – Viešpaties Jėzaus dieną.
[15] Tokio pasitikėjimo kupinas, aš no-
rėjau anksčiau pas jus atvykti, kad
antrąkart gautumėt malonę,
[16] ir pro jus keliauti į Makedoniją, o
iš Makedonijos vėl grįžti pas jus, kad
jūs mane išlydėtumėte į Judėją.
[17] Ar taip manydamas, elgiausi len-
gvabūdiškai? O gal mano sumanymai
buvo pagal kūną, kad mano "taip,
taip" yra ir "ne, ne"?
[18] Bet kaip Dievas ištikimas, mūsų žo-
dis jums nebuvo "taip" ir "ne".
[19] Nes Dievo Sūnus, Jėzus Kristus,
kurį jums paskelbėme aš, Silvanas ir
Timotiejus, nebuvo "taip" ir "ne",
bet Jame buvo "taip".
[20] Nes visi Dievo pažadai Jame yra
"taip" ir Jame "amen" Dievo šlovei
per mus.
[21] Tas, kuris sutvirtina mus su jumis
Kristuje ir mus patepė, yra Dievas,
[22] kuris ir užantspaudavo mus ir davė
kaip užstatą Dvasią į mūsų širdis.
[23] Šaukiuosi Dievą liudytoju savo sie-
lai, kad jūsų gailėdamas aš neatvykau
į Korintą.
[24] Mes juk neviešpataujame jūsų tikė-
jimui, bet esame jūsų džiaugsmo talki-
ninkai, nes tikėjimu jūs stovite tvirtai.

2 Taigi aš nusprendžiau, kad neat-
vyksiu pas jus vėl su liūdesiu.
[2] O jei aš jus liūdinu, tai kas gi mane
pralinksmins, jeigu ne mano nuliū-
dintasis?
[3] Aš tai parašiau, kad atvykęs neturė-
čiau liūdėti dėl tų, kuriais derėtų
džiaugtis, pasitikėdamas jumis visais,
kad mano džiaugsmas yra ir visų jūsų
džiaugsmas.
[4] Nes aš jums rašiau iš didelio skaus-
mo ir širdies sielvarto, su gausiomis
ašaromis, ne tam, kad jus nuliūdin-
čiau, bet kad pažintumėte meilę, ku-
rios taip apsčiai jums turiu.

5 Bet jeigu kas nuliūdino, tai nuliūdi-
no ne mane, bet – kad neperdėčiau –
bent iš dalies – jus visus.
6 Tokiam žmogui pakanka daugumos
paskirtos bausmės.
7 Net atvirkščiai, jūs turėtumėte jam
atleisti ir jį paguosti, kad jo neapimtų
pernelyg didelis liūdesys.
8 Todėl aš prašau jus parodyti jam
meilę.
9 Nes tuo tikslu jums ir parašiau, –
kad patikrinčiau, ar jūs visais atžvil-
giais esate klusnūs.
10 Kam jūs atleidžiate, tam atleidžiu
ir aš; nes, jei kam atleidau, tai pada-
riau dėl jūsų Kristaus akivaizdoje,
11 kad neapgautų mūsų šėtonas. Nes
mums nėra nežinomi jo kėslai.
12 Kai atvykau į Troadą skelbti Kris-
taus Evangelijos, durys man buvo
Viešpaties atvertos,
13 bet aš neturėjau savo dvasioje ra-
mybės, kadangi nesutikau savo brolio
Tito; tad atsisveikinęs iškeliavau į
Makedoniją.
14 Dėkui Dievui, kuris Kristuje visada
veda mus triumfo eisenoje ir per mus
kiekvienoje vietoje skleidžia mielą Jo
pažinimo kvapą.
15 Juk mes esame Kristaus malonus
kvapas Dievui tarp išgelbėtų ir tarp
žūstančių.
16 Vieniems – mirties kvapas mirčiai,
kitiems – gyvenimo kvapas gyvenimui.
O kas gi yra tam tinkamas?
17 Mes neprekiaujame, kaip daugelis,
Dievo žodžiu, bet nuoširdžiai, kaip iš
Dievo, kalbame Kristuje, Dievo aki-
vaizdoje.

3 Ar pradėsime iš naujo jums prisi-
statinėti? Gal mums reikia, kaip
kai kuriems, palydimųjų laiškų jums
ir iš jūsų?
2 Jūs esate mūsų laiškas, įrašytas mū-
sų širdyse, visų žmonių suprantamas
ir skaitomas.
3 Jūs pasirodote esą Kristaus laiškas,
mūsų tarnavimu parašytas ne rašalu,
bet gyvojo Dievo Dvasia, ne akmens
plokštėse, bet gyvų širdžių plokštėse.
4 Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime
per Kristų.
5 Ne todėl, kad būtume patys tinkami
ką nors sumanyti tarytum iš savęs, bet
mūsų tinkamumas iš Dievo,
6 kuris padarė mus tinkamus būti
Naujosios Sandoros tarnais – ne rai-
dės, bet Dvasios, nes raidė žudo, o
Dvasia teikia gyvybę.
7 Jeigu mirties tarnavimas, išraižytas
raidėmis akmenyse, buvo toks šlovin-
gas, kad Izraelio vaikai negalėjo pa-
žvelgti Mozei į veidą dėl jo veido šlo-
vės, kuri buvo praeinanti,
8 tai kiek šlovingesnis bus Dvasios
tarnavimas?
9 Jeigu pasmerkimo tarnavimas šlo-
vingas, tai daug daugiau šlovingesnis
teisumo tarnavimas.
10 Tai, kas buvo šlovinga, visai nešlo-
vinga, lyginant su visa pranokstančia
šlove.
11 Jeigu praeinantis dalykas buvo šlo-
vingas, tai kur kas šlovingesnis pasi-
liekantis.
12 Taigi, turėdami tokią viltį, mes kal-
bame labai tiesiai ir drąsiai,
13 ne kaip Mozė, kuris ant veido užsi-
leisdavo gaubtuvą, kad Izraelio vaikai
nepamatytų to, kas praeina.
14 Bet jų protai buvo apakinti. Iki šios
dienos tas pats gaubtuvas lieka nenu-
imtas skaitant Senąjį Testamentą, nes
jis nuimamas Kristuje.
15 Net iki šios dienos, kai skaitomas
Mozė, gaubtuvas tebedengia jų šir-
dį.

[16] Bet kai žmogus atsigręžia į Viešpa-
tį, gaubtuvas nuimamas.
[17] Viešpats yra Dvasia. O kur Viešpa-
ties Dvasia, ten laisvė.
[18] Mes visi, atidengtu veidu lyg veid-
rodyje regėdami Viešpaties šlovę,
esame keičiami į tą patį atvaizdą iš
šlovės į šlovę, veikiami Viešpaties,
kuris yra Dvasia.

4 Todėl, suprasdami, kad turime šį
tarnavimą iš gailestingumo, mes
nepailstame.
[2] Atsisakę slaptų begėdysčių, nesilei-
džiame į gudravimus ir nekraipome
Dievo žodžio, bet, atskleisdami tiesą,
prisistatome kiekvieno žmogaus sąži-
nei Dievo akivaizdoje.
[3] O jeigu Evangelija yra paslėpta, tai
ji paslėpta žūstantiems,
[4] kuriems šio amžiaus dievas apakino
protus; netikintiems, kad jiems nesu-
švistų Kristaus, kuris yra Dievo at-
vaizdas, šlovės Evangelijos šviesa.
[5] Mes ne save pačius skelbiame, bet
Kristų Jėzų kaip Viešpatį, o mes – jū-
sų tarnai dėl Jėzaus.
[6] Nes tai Dievas, kuris įsakė iš tam-
sos nušvisti šviesai, sušvito mūsų šir-
dyse, kad suteiktų mums Dievo šlo-
vės pažinimo šviesą Kristaus veide.
[7] Bet šitą turtą mes laikome moli-
niuose induose, kad būtų aišku, jog
visa viršijanti jėgos apstybė iš Dievo,
o ne iš mūsų.
[8] Mes visaip spaudžiami, bet nesu-
gniuždyti; suglumę, bet nenusivylę;
[9] persekiojami, bet nepalikti; par-
blokšti, bet nežuvę.
[10] Visada nešiojame savo kūne Vieš-
paties Jėzaus mirtį, kad ir Jėzaus gy-
vybė apsireikštų mūsų kūne.
[11] Nes mes, gyvieji, dėl Jėzaus nuolat
atiduodami mirčiai, kad ir Jėzaus gy-
vybė apsireikštų mūsų mirtingame
kūne.
[12] Taigi mumyse veikia mirtis, o jumy-
se gyvybė.
[13] Turėdami tą pačią tikėjimo dvasią,
apie kurią parašyta: “Aš įtikėjau, to-
dėl prakalbėjau”, mes irgi tikime ir
todėl kalbame,
[14] žinodami, kad Tas, kuris prikėlė
Viešpatį Jėzų, taip pat ir mus prikels
per Jėzų ir pastatys kartu su jumis.
[15] Nes viskas yra dėl jūsų, kad per
daugelį pagausėjusi malonė pagausin-
tų dėkojimą Dievo šlovei.
[16] Todėl mes nepailstame. Nors mūsų
išorinis žmogus ir nyksta, vidinis die-
na iš dienos atsinaujina.
[17] Mūsų trumpalaikis lengvas sielvar-
tas ruošia mums visa pranokstančią
amžinąją šlovę.
[18] Tuo tarpu mes nežiūrime į tai, kas
regima, bet į tai, kas neregima, nes
kas regima, yra laikina, o kas neregi-
ma – amžina.

5 Mes žinome, kad, mūsų žemiška-
jam namui, šiai palapinei, suirus,
turime pastatą iš Dievo, ne rankomis
statytus amžinus namus danguje.
[2] Todėl mes dejuojame, karštai trokš-
dami apsivilkti savo buveinę iš dan-
gaus,
[3] nes aprengti nebūsime nuogi.
[4] Juk mes, esantys šioje palapinėje,
dejuojame prislėgti, norėdami ne nu-
sirengti, bet apsirengti, kad tai, kas
maru, būtų gyvenimo praryta.
[5] Tam mus paruošęs yra Dievas, kuris
davė mums Dvasią kaip užstatą.
[6] Todėl mes visada užtikrinti, žinoda-
mi, kad, kol gyvename namuose – kū-
ne, mes nesame su Viešpačiu, –
[7] mes gyvename tikėjimu, o ne regėji-
mu, –

8 tačiau esame užtikrinti ir norėtume
verčiau palikti kūną ir būti kartu su
Viešpačiu.
9 Todėl mes siekiame, – tiek nebūda-
mi, tiek būdami su Juo, – Jam patik-
ti.
10 Nes mums visiems reikės stoti prieš
Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas
atsiimtų pagal tai, ką jis, gyvendamas
kūne, darė – gera ar bloga.
11 Todėl, pažindami Viešpaties bai-
mę, mes stengiamės įtikinti žmones.
Dievui mes esame atviri, tikiuosi,
kad esame atviri ir jūsų sąžinėms.
12 Neprisistatome jums iš naujo, bet
duodame progą pasigirti mumis, kad
turėtumėte, ką sakyti žmonėms, besi-
giriantiems savo išore, o ne širdimi.
13 Jei mes išprotėję – tai Dievui; jei
esame sveiko proto – tai dėl jūsų.
14 Nes Kristaus meilė valdo mus, įsiti-
kinusius, kad jei vienas mirė už visus,
tai ir visi yra mirę.
15 O Jis mirė už visus, kad gyvieji ne-
be sau gyventų, bet Tam, kuris už juos
mirė ir prisikėlė.
16 Todėl nuo šiol mes nė vieno nebe-
pažįstame pagal kūną. Jei mes ir pa-
žinome Kristų pagal kūną, tai dabar
taip Jo nebepažįstame.
17 Taigi, jei kas yra Kristuje, tas yra
naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai
visa tapo nauja.
18 O visa tai iš Dievo, kuris per Jėzų
Kristų sutaikino mus su savimi ir da-
vė mums sutaikinimo tarnavimą.
19 Tai Dievas Kristuje sutaikino su sa-
vimi pasaulį, nebeįskaitydamas žmo-
nėms jų nusikaltimų, ir davė mums
sutaikinimo žodį.
20 Taigi mes esame Kristaus pasiun-
tiniai, tarsi pats Dievas prašytų per
mus. Kristaus vardu maldaujame:
“Susitaikinkite su Dievu!”
21 Nes Tą, kuris nepažino nuodėmės,
Jis padarė nuodėme dėl mūsų, kad
mes Jame taptume Dievo teisumu.

6 Būdami Jo bendradarbiai, jūsų
taip pat prašome, kad nepriim-
tumėte Dievo malonės veltui!
2 Nes Jis sako: “Aš išklausiau tave
priimtinu metu ir išgelbėjimo dieną
Aš padėjau tau”. Štai dabar yra pri-
imtinas metas, štai dabar išgelbėjimo
diena!
3 Mes niekuo neduodame akstino pa-
sipiktinti, kad mūsų tarnavimas nebū-
tų peiktinas.
4 Bet visame kame pasirodome Dievo
tarnai: su didele kantrybe, skausmuo-
se, sunkumuose, suspaudimuose,
5 plakimuose, įkalinimuose, sąmyšiuo-
se, darbuose, budėjimuose, pasnin-
kuose;
6 tyrumu, pažinimu, pakantumu, ge-
rumu, Šventąja Dvasia, neveidmai-
niška meile,
7 tiesos žodžiu, Dievo jėga, teisumo
ginklais iš dešinės ir kairės;
8 gerbiami ir negerbiami, šmeižiami
ir giriami, laikomi apgavikais ir tei-
siais,
9 nepažįstamais ir gerai žinomais, lai-
komi mirštančiais – bet štai mes gyvi;
esame baudžiami, bet nenužudomi,
10 mus liūdina, bet mes visada džiau-
giamės, esame skurdžiai, bet daugelį
praturtiname, neturime nieko – ir val-
dome viską.
11 O korintiečiai! Mūsų lūpos atvirai
jums prabilo, mūsų širdis plačiai at-
verta.
12 Ne mumyse jums ankšta; ankšta jū-
sų pačių širdyse.
13 Tad atsimokėkite tuo pačiu, – kal-
bu kaip vaikams, – ir taip pat atsiver-
kite.

14 Nevilkite svetimo jungo su netikin-
čiais. Kas gi bendro tarp teisumo ir
nusikaltimo? Ir kas bendro tarp švie-
sos ir tamsos?
15 Kaipgi galima gretinti Kristų su Be-
liaru? Arba kokia dalis tikinčio su ne-
tikinčiu?
16 Ir kaip suderinti Dievo šventyklą su
stabais? Juk jūs esate gyvojo Dievo
šventykla, kaip Dievas yra pasakęs:
“Aš gyvensiu juose ir vaikščiosiu tarp
jų; būsiu jų Dievas, ir jie bus manoji
tauta”.
17 Todėl: “Išeikite iš jų ir atsiskirki-
te, – sako Viešpats, – ir nelieskite to,
kas netyra, ir Aš jus priimsiu
18 ir būsiu jums Tėvas, o jūs būsite
mano sūnūs ir dukterys, – sako visa-
galis Viešpats”.

7 Taigi, mylimieji, turėdami tokius
pažadus, apsivalykime nuo visos
kūno ir dvasios nešvaros, tobulinda-
mi šventumą Dievo baimėje.
2 Priimkite mus. Mes nė vieno nenu-
skriaudėme, nė vienam nepakenkėm,
nė vieno neapgavome.
3 Tai sakau, ne norėdamas jus smerk-
ti. Nes jau esu sakęs, jog esate mūsų
širdyje, kad kartu mirtume ir kartu
gyventume.
4 Aš labai pasitikiu jumis ir labai ju-
mis didžiuojuosi. Esu kupinas paguo-
dos ir džiaugsmo visuose mūsų sun-
kumuose.
5 Kai atvykome į Makedoniją, mūsų
kūnui neteko patirti nė kiek ramybės;
mes buvome visokeriopai varginami:
iš išorės – kovos, viduje – baimė.
6 Bet Dievas, pažemintųjų guodėjas,
paguodė mus Tito atvykimu.
7 Ir ne vien jo atvykimu, bet ir ta pa-
guoda, kuria jis buvo paguostas pas
jus. Jis pranešė mums apie jūsų karštą
troškimą, dejones, jūsų uolumą man.
Taigi aš pradžiugau dar labiau.
8 Todėl jeigu nuliūdinau jus laišku, tai
šito nesigailiu, nors ir apgailestavau.
Nes matau, kad tas laiškas jus nuliū-
dino, bet tik kuriam laikui.
9 Dabar aš džiaugiuosi, žinoma, ne
todėl, kad jums teko nuliūsti, bet kad
jūsų nuliūdimas atvedė jus į atgailą.
Jūs buvote nuliūdę dievišku liūdesiu,
todėl iš mūsų pusės nebuvo jums jo-
kios skriaudos.
10 Dieviškas liūdesys gimdo atgailą iš-
gelbėjimui, dėl kurio nereikia gailė-
tis; o pasaulio liūdesys gimdo mirtį.
11 Ir štai kaip tik tas dieviškas nuliū-
dimas pagimdė jumyse tokį susirūpi-
nimą, tokį teisinimąsi, apmaudą, bai-
mę, tokį stiprų troškimą, uolumą, to-
kį atpildą! Jūs visais atžvilgiais pasi-
rodėte švarūs šiame reikale.
12 Todėl, jeigu jums parašiau, tai ne
dėl įžeidėjo ir ne dėl įžeistojo, bet
kad jums paaiškėtų mūsų rūpestis ju-
mis Dievo akivaizdoje.
13 Todėl mes pasiguodėme jūsų pa-
guoda ir dar labiau nudžiugome dėl
Tito džiaugsmo, nes jo dvasia buvo
jūsų visų atgaivinta.
14 Taigi nelikau sugėdintas, kad jam
buvau pasigyręs jumis, bet kaip ir vis-
ką jums teisingai kalbėjome, taip ir
mūsų pasigyrimas Titui pasirodė tei-
singas.
15 Ir jo širdis dar labiau prisirišusi prie
jūsų, nes jis prisimena jūsų paklusnu-
mą ir kaip priėmėte jį su baime ir
drebėdami.
16 Todėl džiaugiuosi, kad visais atžvil-
giais galiu jumis pasitikėti.

8 Be to, pranešame jums, broliai,
apie Dievo malonę, suteiktą Ma-
kedonijos bažnyčioms.

2 Nors dideli vargai jas bandė, jos pa-
sirodė kupinos džiaugsmo, ir jų gilus
skurdas išsiliejo ypatingo dosnumo
turtais.
3 Aš liudiju, kad jie pagal išgales ir
viršydami išgales, savo noru,
4 prašyte prašė mus, kad mes priim-
tume dovaną ir jų dalyvavimą tarna-
vime šventiesiems.
5 Ir ne tik taip, kaip mes tikėjomės,
bet visų pirma atsidavė Viešpačiui, o
paskui Dievo valia ir mums.
6 Todėl mes paprašėme Titą, kad taip,
kaip pradėjo, taip ir baigtų pas jus šią
malonę.
7 Tad, būdami visa ko pertekę – tikė-
jimo, žodžio, pažinimo, visokeriopo
uolumo ir meilės mums, – būkite per-
tekę ir šios malonės.
8 Tai sakau ne įsakydamas, bet norė-
damas kitų uolumu patikrinti jūsų
meilės nuoširdumą.
9 Nes jūs pažįstate mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus malonę, jog Jis, būda-
mas turtingas, dėl jūsų tapo vargšu,
kad jūs per Jo neturtą taptumėte tur-
tingi.
10 Ir čia aš duodu patarimą, nes tai
naudinga jums, kurie ne tik pradėjo-
te daryti tai anksčiau, bet ir troškote
jau nuo pernai.
11 Taigi dabar pabaikite šį darbą, kad
jūsų nuovokus troškimas būtų įvykdy-
tas iš to, ką turite.
12 Nes jei yra sąmoningas noras, jis
priimtinas pagal tai, ką žmogus turi,
o ne pagal tai, ko neturi.
13 Aš nenoriu, kad kitiems tektų len-
gvatos, o jums naštos,
14 bet kad būtų lygybė: kad šiuo metu
jūsų perteklius patenkintų jų nepritek-
lių, o vėliau jų perteklius patenkin-
tų jūsų nepriteklių ir būtų lygybė,
15 kaip parašyta: “Kas daug surinko,
neturėjo atliekamo, o kas mažai – ne-
kentėjo nepritekliaus”.
16 Dėkui Dievui, įdėjusiam į Tito šir-
dį tą patį uolų rūpestį jumis.
17 Jis ne tik paklausė mano raginimo,
bet, būdamas labai uolus, nuvyko pas
jus savo noru.
18 Kartu su juo pasiuntėme brolį, gi-
riamą dėl Evangelijos skelbimo viso-
se bažnyčiose.
19 Dar daugiau, jis yra bažnyčių pa-
skirtas mūsų kelionių palydovu šiai
malonei, kurią mes vykdome paties
Viešpaties šlovei ir jūsų paslaugumui
parodyti,
20 sergėdamiesi, kad niekas mūsų ne-
kaltintų dėl šios gausos, kurią mes
tvarkome.
21 Mes rūpinamės tuo, kas gerbtina ne
tik Viešpaties, bet ir žmonių akyse.
22 Taigi su jais pasiuntėme savo brolį,
kurio uolumą daugel kartų įvairiai
esame patikrinę ir kuris dabar yra
dar uolesnis, labai jumis pasitikėda-
mas.
23 Titas – tai mano bendražygis ir jū-
sų pagalbininkas, o tie mūsų bro-
liai – bažnyčių pasiuntiniai, Kristaus
šlovė.
24 Todėl jų ir visų bažnyčių akyse įro-
dykite savo meilę ir mūsų pasigyrimą
jumis.

9 Apie tarnavimą šventiesiems man
nebereikia jums rašyti:
2 aš žinau jūsų pasiryžimą, ir giriuosi
jumis makedoniečiams, sakydamas,
kad Achaja pasiruošusi nuo pereitų
metų. Ir jūsų uolumas yra daugelį pa-
skatinęs.
3 O brolius siunčiu tam, kad mano pa-
sigyrimas jumis nepasirodytų šiuo at-
veju tuščias ir kad jūs, kaip sakiau,
būtumėte pasiruošę.

4 Kad, jei kartais makedoniečiai at-
vyktų kartu su manimi ir rastų jus ne-
pasiruošusius, mes (nekalbant apie
jus) nebūtume sugėdinti dėl tokio
tvirto pasigyrimo.
5 Todėl maniau esant reikalinga pa-
prašyti brolius iš anksto nuvykti pas
jus ir pasirūpinti, kad anksčiau viešai
paskelbtas palaiminimas būtų paruoš-
tas ir kad liudytų jūsų dosnumą, o ne
godumą.
6 Štai ką pasakysiu: kas šykščiai sėja,
šykščiai ir pjaus, o kas dosniai sėja,
dosniai ir pjaus.
7 Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra
širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar ver-
čiamas, nes Dievas myli linksmą da-
vėją.
8 O Dievas gali jus gausiai apdovano-
ti visokeriopomis malonėmis, kad vi-
sada ir visais atžvilgiais būtumėte ap-
rūpinti ir turtingi kiekvienam geram
darbui,
9 kaip parašyta: "Jis pažėrė, Jis davė
vargšams; Jo teisumas išlieka per am-
žius".
10 Tas, kuris parūpina sėklos sėjėjui
ir duonos valgytojui, padaugins jūsų
pasėtą sėklą ir subrandins jūsų tei-
sumo vaisius.
11 O jūs ir taip esate visokeriopai
turtingi ir dosnūs, dėl ko mes ir dė-
kojame Dievui.
12 Nes šis tarnavimas ne tik patenki-
na šventųjų poreikius, bet ir gausina
daugelio dėkojimus Dievui.
13 Patyrę tokias paslaugas, jie šlovins
Dievą už jūsų paklusnumą išpažįsta-
mai Kristaus Evangelijai ir už jūsų
dosnų pasidalijimą su jais ir visais ki-
tais.
14 Jie melsis už jus ir ilgėsis jūsų dėl
visa pranokstančios Dievo malonės
jumyse.
15 Ačiū Dievui už neapsakomą Jo do-
vaną!

10 Aš pats, Paulius, jus maldauju
Kristaus romumu ir švelnu-
mu – aš, kuris "akyse su jumis esu toks
nusižeminęs, o už akių toks drąsus".
2 Aš jus maldauju, kad atvykęs netu-
rėčiau pasirodyti smarkuoliu, pasiry-
žusiu griežtai sudrausti kai kuriuos,
manančius, jog mes elgėmės pagal
kūną.
3 Nors mes gyvename kūne, kovoja-
me ne pagal kūną.
4 Mūsų kovos ginklai ne kūniški, bet
galingi Dieve griauti tvirtoves.
5 Jais mes nugalime samprotavimus ir
bet kokią puikybę, kuri sukyla prieš
Dievo pažinimą, ir paimame nelaisvėn
kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui,
6 esame pasiruošę nubausti kiekvieną
neklusnumą, kai tik jūsų klusnumas
taps tobulas.
7 Negi viską vertinate pagal išorę? Jei
kas pasitiki, kad yra Kristaus, tegul
pamąsto dar kartą: kaip jis Kristaus,
taip ir mes.
8 O jei panorėčiau daugiau pasigirti
ta valdžia, kurią Viešpats mums su-
teikė jūsų ugdymui, o ne griovimui,
tai nebūtų man gėdos.
9 Beje, nenorėčiau pasirodyti baugi-
nąs jus laiškais.
10 Nes "jo laiškai, – sako, – yra svarūs
ir stiprūs, bet kūno išvaizda menka ir
iškalba prasta".
11 Kas taip mano, teįsidėmi, jog kokie
esame iš tolo laiško žodžiais, tokie
būsime ir vietoje darbais.
12 Mes nedrįstame savęs išskirti ar ly-
ginti su kai kuriais žmonėmis, kurie
patys save giria. Juk jie, matuodami
save pagal save pačius ir lygindami sa-
ve su savimi, elgiasi neprotingai.

13 Mes nesigiriame be saiko, o tik iki
tų ribų, kurias mums Dievas užbrėžė
ir kurios siekia net ligi jūsų.
14 Mes nepersistengiame, – tarytum
nebūtume pasiekę jūsų, – nes Kris-
taus Evangelija pasiekėme ir jus.
15 Nesigiriame be saiko svetimo dar-
bo vaisiais, bet turime viltį, jūsų tikė-
jimui augant, su jumis peraugti ligšio-
lines ribas,
16 kad galėtume skelbti Evangeliją už
jūsų ribų ir nesigirti kito atliktu dar-
bu svetimoje srityje.
17 "Kas giriasi, tesigiria Viešpačiu!"
18 Ne tas pagirtinas, kuris pats save
giria, bet tas, kurį Viešpats pagiria.

11 O, kad jūs pakęstumėte tru-
putėlį mano kvailumo! Betgi
jūs ir pakenčiate.
2 Aš pavyduliauju dėl jūsų Dievo pa-
vydu, nes sužiedavau jus su vienu vy-
ru, kad nuvesčiau jus Kristui kaip
skaisčią mergelę.
3 Bet bijau, kad kaip gyvatė savo gud-
rumu suvedžiojo Ievą, taip ir jūsų min-
tys nesugestų be paprastumo Kristuje.
4 Mat jei kas užklydęs ima skelbti ki-
tą Jėzų, kurio mes neskelbėme, arba
jei jūs priimate kitą dvasią, kurios ne-
buvote priėmę, ar kitą evangeliją, ku-
rios nebuvote gavę, jūs ramiausiai tai
pakenčiate.
5 Bet aš manau nesąs prastesnis už
pačius didžiausius apaštalus.
6 Ir jei man trūksta iškalbingumo, tai
anaiptol ne pažinimo. Ir tai jums esa-
me aiškiai įrodę visais atžvilgiais.
7 Nejaugi nusidėjau, kad pažeminau
save ir išaukštinau jus, paskelbdamas
jums Dievo Evangeliją už dyką?
8 Apiplėšiau kitas bažnyčias, imdamas
iš jų atlyginimą, kad galėčiau tarnau-
ti jums.
9 O būdamas pas jus ir stokodamas,
nė vieno neapsunkinau, nes ko man
trūko, parūpino iš Makedonijos atvy-
kę broliai. Aš saugojausi ir ateityje
saugosiuos tapti jums našta bet kuria
prasme.
10 Sakau jums vardan Kristaus tiesos,
esančios manyje, kad šio pasididžia-
vimo Achajos srityse niekas iš manęs
neatims.
11 Kodėl? Ar todėl, kad jūsų nemy-
liu? Dievas žino!
12 Ką darau, darysiu ir toliau, kad
negalėtų pasiteisinti norintys pasitei-
sinti, kad tuo, kuo giriasi, jie pasiro-
dytų esą tokie kaip ir mes.
13 Juk tokie yra netikri apaštalai,
apgaulingi darbininkai, besidedantys
Kristaus apaštalais.
14 Ir nenuostabu. Juk pats šėtonas ap-
simeta šviesos angelu.
15 Tad nieko ypatingo, jei jo tarnai
apsimeta teisumo tarnais. Bet jų ga-
las bus pagal jų darbus.
16 Kartoju: tegu nei vienas nelaiko
manęs kvailiu! O jeigu jau laikote,
tai pasiklausykite manęs kaip kvailo,
kad irgi galėčiau truputį pasigirti.
17 Ką pasakysiu, pasakysiu ne pagal
Viešpatį, bet tarytum kvailiodamas ir
manydamas galįs pasigirti.
18 Matydamas, kad daug kas giriasi
pagal kūną, tai pasigirsiu ir aš.
19 Juk, būdami protingi, mokate mie-
lai pakęsti kvailius.
20 Nes jūs pakenčiate, kai jus paver-
gia, kai apryja, kai atima, kai didžiuo-
jasi, kai smogia per veidą.
21 Mūsų gėdai pasakysiu, kad buvo-
me tam per silpni. Bet jei kas kuo
nors drąsus, – tai sakau iš kvailumo, –
aš drąsus taip pat.
22 Jie žydai? Ir aš. Jie izraelitai? Ir aš.
Jie Abraomo palikuonys? Ir aš.

23 Jie Kristaus tarnai? Kalbu kaip
kvailys: aš juo labiau! Aš daug dau-
giau darbavausi, gavau rykščių be sai-
ko, daugiau kalėjau ir daugel kartų
buvau mirties pavojuje.
24 Nuo žydų gavau penkis kartus po
keturiasdešimt be vieno kirčio.
25 Tris kartus buvau muštas lazdomis,
vieną kart buvau užmėtytas akmeni-
mis. Tris kartus pergyvenau laivo su-
dužimą, ištisą parą plūduriavau jū-
roje.
26 Dažnai buvau kelionėse, upių pa-
vojuose, pavojuose nuo plėšikų, pa-
vojuose nuo tautiečių, pavojuose nuo
pagonių, pavojuose mieste, dykumos
pavojuose, pavojuose jūroje, pavojuo-
se nuo netikrų brolių.
27 Kenčiau nuovargį ir skausmą, daž-
nai budėjau naktimis, alkau ir troš-
kau, dažnai pasninkavau, kenčiau šal-
tį ir nuogumą.
28 Neminint viso kito, kas atsitinka
kasdien, rūpinuosi visomis bažnyčio-
mis.
29 Jei kas silpsta, ar aš nesilpstu? Jei
kas piktinasi, ar aš nedegu apmaudu?
30 Jei reikia girtis, girsiuosi savo silp-
numu.
31 Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus Tėvas, kuris palaimintas per
amžius, žino, kad nemeluoju.
32 Damaske karaliaus Areto valdyto-
jas saugojo damaskiečių miestą, no-
rėdamas mane suimti,
33 bet buvau pro langą nuleistas pinti-
nėje per sieną ir taip ištrūkau iš jo
rankų.

12 Jei reikia girtis (nors iš to jo-
kios naudos), eisiu prie Vieš-
paties regėjimų ir apreiškimų.
2 Pažįstu žmogų Kristuje, kuris prieš
keturiolika metų, – ar kūne, ar be kū-
no – nežinau, Dievas žino, – buvo pa-
imtas iki trečiojo dangaus.
3 Ir žinau, kad šitas žmogus, – ar kūne,
ar be kūno – nežinau, Dievas žino, –
4 buvo paimtas į rojų ir girdėjo ne-
išreiškiamus žodžius, kurių nevalia
žmogui ištarti.
5 Tokiu pasigirsiu, o ne savimi, nebent
savo negaliomis.
6 Jei norėčiau girtis, nebūčiau kvailys,
nes kalbėčiau tiesą. Bet susilaikau,
kad kas nors apie mane nepagalvotų
daugiau negu tai, ką manyje mato ar
iš manęs girdi.
7 Ir kad perdėm neišpuikčiau dėl gau-
sybės apreiškimų, man duotas dyglys
kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane
smūgiuotų ir aš neišpuikčiau.
8 Dėl to tris kartus meldžiau Viešpa-
tį, kad tai nuo manęs atitrauktų.
9 Bet Viešpats man pasakė: "Pakan-
ka tau mano malonės, nes mano stip-
rybė tampa tobula silpnume". Todėl
mieliausiai girsiuosi savo silpnumais,
kad Kristaus jėga ilsėtųsi ant manęs.
10 Patenkintas tad silpnumu, panieki-
nimais, sunkumais, persekiojimais ir
priespauda dėl Kristaus, nes, būda-
mas silpnas, esu galingas.
11 Jūsų verčiamas, tapau kvailiu besi-
girdamas. Iš tikro tai jūs turėtumėte
mane girti, nes aš ne prastesnis už pa-
čius didžiausius apaštalus, nors esu
niekas.
12 Iš tiesų jūsų akyse pasitvirtino apa-
štalo ženklai: visokeriopa kantrybė,
ženklai, stebuklai ir galingi darbai.
13 Tad ko jums trūksta palyginti su ki-
tomis bažnyčiomis? Vien to, kad ne-
buvau jums našta. Atleiskite man šitą
nusikaltimą!
14 Esu pasiruošęs trečią kartą atvykti
pas jus, tačiau neapsunkinsiu jūsų.
Ieškau ne to, kas jūsų, bet jūsų pačių.

Juk ne vaikai privalo krauti turtą tė-
vams, bet tėvai vaikams.
15 Todėl mielai išleisiu tai, kas mano,
ir dar save pridėsiu jūsų sielų labui;
nors, kuo daugiau jus myliu, tuo ma-
žiau esu mylimas.
16 Tebūnie ir taip, – sakysite, – aš jūsų
neapsunkinau, bet, būdamas gudrus,
klasta jus pagavau.
17 Bet ar kaip nors išnaudojau jus per
kurį savo pasiuntinį?
18 Paprašiau Titą keliauti ir pasiun-
čiau su juo vieną brolį. Ar Titas jus
išnaudojo? Ar mes veikėme ne ta pa-
čia dvasia? Ar nevaikščiojome tomis
pačiomis pėdomis?
19 Vėl jūs manote, kad prieš jus teisi-
namės. Mes kalbame prieš Dievą
Kristuje: viską darome, mylimieji, jū-
sų ugdymui.
20 Mat bijau, kad atvykęs nerasčiau
jūsų tokių, kokių nenoriu, ir kad pats
nebūčiau toks, kokio jūs nenorite;
kad nebūtų nesantaikos, pavydo, pik-
tumo, barnių, šmeižtų, apkalbų, pasi-
didžiavimo, netvarkos,
21 kad, kai vėl atvyksiu, Dievas nepa-
žemintų manęs prieš jus ir man ne-
tektų liūdėti dėl daugelio, kurie pir-
miau buvo nusidėję ir dar neatgaila-
vo dėl padarytų netyrumo, ištvirkavi-
mo ir gašlumo darbų.

13 Jau trečią kartą keliauju pas
jus. “Dviejų ar trijų liudytojų
lūpomis bus patvirtintas kiekvienas
žodis”.
2 Jau sakiau anksčiau ir sakau, kaip ir
antrąkart lankydamasis pas jus, ir,
būdamas atstu, dabar rašau tiems,
kurie anksčiau nusidėjo, ir visiems ki-
tiems, – jeigu atvyksiu vėl, būsiu ne-
gailestingas.
3 Jūs reikalaujate įrodymo, kad ma-
nyje kalba Kristus, o Jis nėra silpnas
prieš jus, bet galingas jumyse.
4 Nors Jis buvo nukryžiuotas dėl silp-
numo, bet dabar gyvas Dievo jėga.
Nors mes irgi silpni Jame, bet jums
gyvensime su Juo Dievo galybe.
5 Patikrinkite patys save, ar esate tikė-
jime. Ištirkite save! Ar nepažįstate sa-
vęs ir nežinote, kad jumyse yra Jėzus
Kristus, jeigu tik nesate atmestini?
6 Bet turiu vilties, kad jūs suprasite,
jog mes nesame atmestini.
7 Aš meldžiu Dievą, kad jūs nedary-
tumėte nieko blogo, – ne tam, kad pa-
sirodytume tinkami, bet kad jūs dary-
tumėte gera, o mes būtume tartum
atmestini.
8 Juk nieko negalime daryti prieš tie-
są, bet tik už tiesą.
9 Mes džiaugiamės, kai esame silpni,
o jūs stiprūs. Ir taip pat norime jūsų
tobulumo.
10 Todėl, būdamas toli, tai rašau, kad
atvykęs neturėčiau griežtai elgtis, nau-
dodamas valdžią, kurią man Viešpats
suteikė tam, kad ugdyčiau, o ne kad
griaučiau.
11 Galiausiai, broliai, likite sveiki. Bū-
kite tobuli, džiaukitės paguoda, būki-
te vienos minties, gyvenkite taikiai, ir
meilės bei ramybės Dievas bus su ju-
mis.
12 Pasveikinkite vieni kitus šventu pa-
bučiavimu.
13 Jus sveikina visi šventieji. Viešpa-
ties Jėzaus Kristaus malonė, Dievo
meilė ir Šventosios Dvasios bendra-
vimas tebūna su jumis visais! Amen.

LAIŠKAS
GALATAMS

1 Paulius, apaštalas ne iš žmonių ir
ne per žmogų, bet per Jėzų Kris-
tų ir Jį prikėlusį iš numirusių Dievą
Tėvą,
2 ir kartu su manimi esantys bro-
liai – Galatijos bažnyčioms.
3 Malonė ir ramybė jums nuo Dievo
Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kris-
taus,
4 kuris atidavė save už mūsų nuodė-
mes, kad išgelbėtų mus nuo dabarti-
nio blogo amžiaus pagal mūsų Dievo
ir Tėvo valią,
5 kuriam šlovė per amžių amžius!
Amen.
6 Stebiuosi, kad jūs nuo To, kuris pa-
šaukė jus į Kristaus malonę, taip grei-
tai persimetate prie kitokios evange-
lijos,
7 kuri, tarp kitko, nėra kitokia, o yra
tik jus klaidinantys žmonės, norintys
iškreipti Kristaus Evangeliją.
8 Bet nors ir mes patys ar angelas iš
dangaus jums skelbtų kitokią evange-
liją, negu mes jums paskelbėme, – te-
būnie prakeiktas!
9 Kaip anksčiau sakėme, taip ir dabar
sakau dar kartą: jei kas jums skelbia
kitokią evangeliją, negu esate pri-
ėmę, – tebūnie prakeiktas!
10 Ar aš ieškau žmonių palankumo,
ar Dievo? Gal stengiuosi patikti žmo-
nėms? Jei dar norėčiau patikti žmo-
nėms, nebūčiau Kristaus tarnas.
11 Aš sakau jums, broliai, kad mano
paskelbtoji Evangelija nėra iš žmo-
nių,
12 nes negavau jos iš žmogaus ir ne-
buvau jos išmokytas, bet gavau Jėzaus
Kristaus apreiškimu.
13 Jūs, be abejo, girdėjote, kaip ka-
daise aš elgiausi, išpažindamas ju-
daizmą, kaip be saiko persekiojau
Dievo bažnyčią ir grioviau ją.
14 Žydų religija buvau pralenkęs dau-
gelį bendraamžių savo tautiečių, būda-
mas itin uolus dėl savo tėvų tradicijų.
15 Bet kai Dievas, kuris mane išskyrė
dar esantį motinos įsčiose ir pašaukė
savo malone, panorėjo
16 apreikšti manyje savo Sūnų, kad
skelbčiau Jį pagonims, neskubėjau
tartis su kūnu ir krauju
17 ir nenuvykau į Jeruzalę pas pirmiau
už mane buvusius apaštalus, bet iškę-
liavau į Arabiją ir po to vėl grįžau į
Damaską.
18 Po trejų metų nukeliavau į Jeruzalę
pasimatyti su Kefu ir pasilikau pas jį
penkiolika dienų.
19 Kitų apaštalų man neteko matyti,
tiktai Viešpaties brolį Jokūbą.
20 Ką jums rašau, tvirtinu Dievo aki-
vaizdoje, jog nemeluoju.
21 Po to išvykau į Sirijos ir Kilikijos
sritis.
22 Iš veido aš buvau nepažįstamas Ju-
dėjos bažnyčioms, kurios Kristuje.
23 Jos buvo tik girdėję: tas, kuris mus
kitados persekiojo, dabar skelbia ti-
kėjimą, kurį kadaise griovė.
24 Ir jos šlovino Dievą dėl manęs.

2 Paskui, po keturiolikos metų, vėl
nuvykau į Jeruzalę kartu su Bar-
nabu, pasiėmęs ir Titą.

[2] Nuvykau, apreiškimo paskatintas, ir
jiems išdėsčiau Evangeliją, kurią skel-
biu pagonims, atskirai išsiaiškindamas
su įžymesniais asmenimis, kad kartais
nebėgčiau ar nebūčiau bėgęs veltui.
[3] Jie nevertė apsipjaustyti nė mano
palydovo Tito, kuris buvo graikas.
[4] Tačiau netikriems broliams, paslap-
čia įslinkusiems iššnipinėti mūsų lais-
vę, kurią turime Kristuje Jėzuje, ir
norėjusiems mus pavergti, –
[5] jiems nė valandėlei nepasidavėme,
kad Evangelijos tiesa pasiliktų su ju-
mis.
[6] O dėl tariamai įžymesniųjų asme-
nų, – kas jie bebuvo, man nesvarbu,
nes Dievas nėra žmonėms šališkas, –
man įžymesnieji asmenys nieko ne-
pridėjo.
[7] Atvirkščiai, pamatę, jog man pa-
tikėta skelbti Evangeliją neapipjaus-
tytiesiems kaip Petrui apipjaustytie-
siems
[8] (nes Tas, kuris veikė su Petru jam
apaštalaujant apipjaustytiesiems, vei-
kė taip pat su manimi tarp pagonių)
[9] ir pastebėję man suteiktą malonę,
Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie laiko-
mi šulais, padavė man ir Barnabui
dešines draugystės ženklan, kad eitu-
me pas pagonis, o jie pas apipjausty-
tuosius;
[10] tik mes turėjome prisiminti varg-
šus, – o aš ir stengiausi tai daryti.
[11] Kai Petras atvyko į Antiochiją, aš
jam pasipriešinau į akis, nes jis nusi-
žengė.
[12] Mat prieš atvykstant kai kuriems
nuo Jokūbo, jis valgydavo su pagoni-
mis; bet kai tie atvyko, jis atsitraukė ir
vengė jų, bijodamas apipjaustytųjų.
[13] Kartu su juo veidmainiavo ir kiti
žydai, netgi Barnabas pasidavė veid-
mainystei.
[14] Pamatęs, kad jie nukrypsta nuo
Evangelijos tiesos, pasakiau Petrui vi-
sų akivaizdoje: "Jei tu, būdamas žy-
das, gyveni pagoniškai, o ne žydiškai,
tai kodėl verti pagonis gyventi taip,
kaip žydai?"
[15] Nors iš prigimties esame žydai ir
ne pagonių kilmės nusidėjėliai,
[16] žinome, jog žmogus neišteisinamas
įstatymo darbais, bet tikėjimu į Jėzų
Kristų. Mes įtikėjome Kristų Jėzų,
kad būtume išteisinti Kristaus tikėji-
mu, o ne įstatymo darbais; nes įstaty-
mo darbais nebus išteisintas nė vie-
nas žmogus.
[17] Bet, ieškant mums išteisinimo per
Kristų, paaiškėja, kad mes patys esa-
me nusidėjėliai. Ar Kristus dėl to yra
nuodėmės tarnas? Jokiu būdu!
[18] Nes jeigu aš vėl atstatau, ką buvau
išgriovęs, tai tampu nusikaltėliu.
[19] Aš per įstatymą numiriau įstatymui,
kad gyvenčiau Dievui.
[20] Esu nukryžiuotas su Kristumi. Ir
daugiau ne aš gyvenu, o gyvena ma-
nyje Kristus. Ir dabar, gyvendamas
kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų,
kuris pamilo mane ir paaukojo save
už mane.
[21] Neatstumiu Dievo malonės, nes jei
teisumas įgyjamas įstatymu, tuomet
Kristus mirė veltui.

3 O neprotingi galatai! Kas jus,
kuriems akivaizdžiai buvo nu-
pieštas Jėzus Kristus tarsi pas jus nu-
kryžiuotas, apkerėjo, kad nepaklustu-
mėte tiesai?
[2] Noriu jus paklausti tiktai vieno da-
lyko: ar jūs gavote Dvasią įstatymo
darbais, ar klausydami tikėjimo?
[3] Nejaugi jūs tokie neprotingi, kad,
pradėję Dvasia, dabar užbaigsite kū-
nu?

[4] Ar tiek daug iškentėjote veltui? Jei
iš tiesų būtų veltui!
[5] Ar Tas, kuris jums teikia Dvasią ir
pas jus daro stebuklus, tai daro per
įstatymo darbus, ar dėl tikėjimo klau-
symo?
[6] Taip "Abraomas patikėjo Dievu, ir
tai jam buvo įskaityta teisumu".
[7] Todėl supraskite, kad Abraomo sū-
nūs yra tie, kurie tiki.
[8] Ir Raštas, numatydamas, kad Die-
vas tikėjimu išteisins pagonis, iš ank-
sto paskelbė Abraomui Evangeliją:
"Tavyje bus palaimintos visos tautos".
[9] Taip tikintys susilaukia palaiminimo
kartu su tikinčiuoju Abraomu.
[10] Visi, kurie remiasi įstatymo dar-
bais, yra prakeikimo galioje, nes pa-
rašyta: "Prakeiktas kiekvienas, kuris
nuolatos nesilaiko visko, kas įstatymo
knygoje parašyta, ir to nevykdo".
[11] Kad įstatymu niekas neišteisinamas
Dievo akyse, aišku, nes "teisusis gy-
vens tikėjimu".
[12] O įstatymas nėra kilęs iš tikėjimo,
bet "kas juos vykdo, tas gyvens jais".
[13] Kristus mus atpirko iš įstatymo pra-
keikimo, tapdamas už mus prakeiki-
mu, nes parašyta: "Prakeiktas kiek-
vienas, kuris kybo ant medžio", –
[14] kad Abraomo palaiminimas Jėzuje
Kristuje atitektų pagonims ir mes ti-
kėjimu gautume pažadėtąją Dvasią.
[15] Broliai, kalbu, kaip įprasta žmo-
nėms: net žmogaus testamento, kuris
patvirtintas, niekas neatmeta ir nepa-
pildo.
[16] Pažadai buvo duoti Abraomui ir jo
palikuoniui. Jis nesako "ir palikuo-
nims", ne daugeliui, bet kaip apie
vieną: "ir tavo palikuoniui", kuris yra
Kristus.
[17] Noriu pasakyti, kad Dievo Kristuje
anksčiau patvirtinto testamento nega-
li panaikinti po keturių šimtų trisde-
šimties metų atsiradęs įstatymas, ir jis
negali pažado paversti negaliojančiu.
[18] Jei paveldėjimas būtų iš įstatymo,
tai jau nebe iš pažado, o Dievas davė
tai Abraomui pažadu.
[19] Tad kam gi reikalingas įstatymas?
Jis buvo pridėtas dėl nusižengimų,
kol ateis palikuonis, kuriam buvo
skirtas pažadas; įstatymas buvo per-
duotas per angelus, tarpininko ranka.
[20] Tarpininkas neatstovauja vienai pu-
sei, bet Dievas yra vienas.
[21] Tad gal įstatymas priešingas Dievo
pažadams? Anaiptol! Jei būtų duotas
įstatymas, galintis suteikti gyvenimą,
tai iš tikrųjų teisumas būtų iš įstaty-
mo.
[22] Bet Raštas viską apjuosė nuodėme,
kad pažadas dėl tikėjimo Jėzumi
Kristumi tektų tiems, kurie tiki.
[23] Prieš ateinant tikėjimui, buvome
įstatymo įkalinti, kad lauktume apsi-
reiškiant tikėjimo.
[24] Todėl įstatymas buvo mūsų auklė-
tojas, vedęs į Kristų, kad būtume ti-
kėjimu išteisinti.
[25] Bet, tikėjimui atėjus, jau nesame
auklėtojo globoje.
[26] Juk jūs visi esate Dievo sūnūs per
tikėjimą Jėzumi Kristumi.
[27] Ir visi, kurie esate pakrikštyti Kris-
tuje, apsivilkote Kristumi.
[28] Nebėra nei žydo, nei graiko; nebė-
ra nei vergo, nei laisvojo; nebėra nei
vyro, nei moters: visi esate viena
Kristuje Jėzuje!
[29] O jeigu esate Kristaus, tai esate
Abraomo palikuonys ir paveldėtojai
pagal pažadą.

4 Dabar pasakysiu: kol paveldėto-
jas vaikas, jis nieku nesiskiria nuo
vergo, nors yra visko šeimininkas;

2 jis esti globėjų ir prižiūrėtojų val-
džioje iki tėvo nustatyto meto.
3 Taip buvo ir su mumis: kol buvome
vaikai, turėjome vergauti pasaulio
pradmenims.
4 Bet, atėjus laiko pilnatvei, Dievas
atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters,
pavaldų įstatymui,
5 kad atpirktų esančius įstatymo val-
džioje ir kad mes įgytume įsūnystę.
6 O kadangi esate sūnūs, Dievas at-
siuntė į mūsų širdis savo Sūnaus Dva-
sią, kuri šaukia: "Aba, Tėve!"
7 Taigi tu jau nebe vergas, bet sūnus;
o jeigu sūnus, tai ir Dievo paveldėto-
jas per Kristų.
8 Kitados, dar nepažindami Dievo,
jūs vergavote dievams, kurie iš tikro
nėra dievai.
9 Bet dabar, pažinę Dievą arba, geriau
sakant, Dievo pažinti, – kaipgi galite
grįžti prie menkų ir vargingų prad-
menų, kuriems ir vėl norite vergau-
ti?!
10 Jūs laikotės dienų, mėnesių, laiko-
tarpių, metų.
11 Aš baiminuosi dėl jūsų, kad kartais
nebūčiau veltui dirbęs jūsų labui.
12 Prašau jus, broliai, tapkite tokie
kaip aš, nes ir aš tapau toks kaip jūs.
Jūs visai neįžeidėte manęs.
13 Jūs žinote, kad jums pirmą kartą
paskelbiau Evangeliją negaluodamas
kūnu.
14 Ir jūs nepaniekinote ir nepasipikti-
note mano kūne esančiu išbandymu,
bet priėmėte mane kaip Dievo ange-
lą, kaip patį Kristų Jėzų.
15 Koks tai buvo palaiminimas jums!
Aš galiu paliudyti, kad įmanydami
būtumėte išlupę savo akis ir atidavę
man.
16 Nejaugi tapau jūsų priešu, kalbė-
damas jums tiesą?
17 Jie uolūs ne jūsų labui, bet norėtų
jus atskirti, kad būtumėte uolūs dėl
jų.
18 Bet gerai visada būti uoliems dėl
gero, o ne vien kai esu pas jus.
19 Mano vaikeliai, dėl jūsų aš vėl gim-
dymo skausmuose, kol jumyse išryš-
kės Kristus!
20 Norėčiau dabar būti pas jus ir pra-
bilti kitaip, nes nežinau, ką man su
jumis daryti.
21 Pasakykite man jūs, norintieji būti
įstatymo valdžioje, ar negirdite įsta-
tymo?
22 Juk parašyta, kad Abraomas turėjo
du sūnus: vieną iš vergės, o kitą iš
laisvosios.
23 Vergės sūnus buvo gimęs pagal kū-
ną, o laisvosios – pagal pažadą.
24 Tai pasakyta perkeltine prasme:
jos – tai dvi Sandoros. Viena nuo Si-
najaus kalno, gimdanti vergystei, – tai
Hagara.
25 Hagara yra Sinajaus kalnas Arabi-
joje; ji atitinka dabartinę Jeruzalę,
kuri vergauja su savo vaikais.
26 Bet aukštybių Jeruzalė laisva, ji yra
visų mūsų motina,
27 nes parašyta: "Pralinksmėk, nevai-
singoji, kuri negimdei! Šūkauk ir džiū-
gauk, nepažinusi kentėjimų! Nes ap-
leistoji turi daug daugiau vaikų negu
turinčioji vyrą".
28 Mes, broliai, esame pažado vaikai
kaip Izaokas.
29 Bet kaip tada gimęs pagal kūną
persekiojo gimusį pagal Dvasią, taip
ir dabar.
30 O ką gi sako Raštas? – "Išvaryk ver-
gę ir jos sūnų, nes vergės sūnus ne-
gaus palikimo kartu su laisvosios sū-
numi".
31 Taigi, broliai, mes nesame vergės
vaikai, bet laisvosios.

5 Todėl tvirtai stovėkite laisvėje,
kuria Kristus mus išlaisvino, ir
nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės
jungą!
2 Štai aš, Paulius, sakau jums: jeigu
būsite apipjaustyti, Kristus nebebus
jums niekuo naudingas.
3 Pakartotinai įspėju kiekvieną, kuris
tampa apipjaustytas: jis yra įpareigo-
tas vykdyti visą įstatymą.
4 Jūs, ieškantys išteisinimo įstatyme,
atsiskyrėte nuo Kristaus, praradote
malonę.
5 O mes per Dvasią karštai laukiame
ir viliamės tikėjimo teisumo.
6 Nes Kristuje Jėzuje nieko nereiškia
nei apipjaustymas, nei neapipjausty-
mas, bet tikėjimas, veikiantis meile.
7 Jūs taip gražiai bėgote! Kas gi jums
sukliudė paklusti tiesai?
8 Ne Tas, kuris jus pašaukė, šitaip įti-
kino.
9 Truputis raugo įraugina visą mai-
šymą.
10 Pasitikiu jumis Viešpatyje, kad ne-
mąstysite kitaip; o jūsų drumstėjas,
kas jis bebūtų, susilauks pasmerkimo.
11 Jei aš, broliai, iki šiol skelbiu api-
pjaustymą, tai kodėl gi esu persekio-
jamas? Juk tada kryžiaus papiktini-
mas būtų pašalintas.
12 O kad jūsų drumstėjai ir nusipjautų!
13 Jūs, broliai, esate pašaukti laisvei!
Tiktai tenebūna ši laisvė proga kūnui,
bet meile tarnaukite vieni kitiems.
14 Juk visas įstatymas išsipildo viena-
me žodyje: “Mylėk savo artimą kaip
save patį”.
15 Bet jeigu jūs vienas kitą kremtate
ir ėdate, saugokitės, kad nebūtumėte
vienas kito praryti!
16 Sakau: gyvenkite Dvasia, ir jūs ne-
vykdysite kūno geismų.
17 Nes kūnas geidžia priešingo Dva-
siai, o Dvasia – kūnui; jie vienas ki-
tam priešingi, todėl negalite daryti
visko, ko norėtumėte.
18 Bet jei jūs Dvasios vedami, nebesa-
te įstatymo valdžioje.
19 Kūno darbai aiškūs – tai paleistuva-
vimas, ištvirkavimas, netyrumas, gaš-
lavimas,
20 stabmeldystė, burtininkavimas, prie-
šiškumai, nesantaikos, pavyduliavimai,
piktumai, vaidai, nesutarimai, susiskal-
dymai,
21 pavydai, žmogžudystės, girtavimai,
orgijos ir panašūs dalykai. Įspėju jus,
kaip jau esu įspėjęs, jog tie, kurie taip
daro, nepaveldės Dievo karalystės.
22 Bet Dvasios vaisiai yra meilė,
džiaugsmas, ramybė, kantrybė, malo-
numas, gerumas, ištikimybė,
23 romumas, susivaldymas. Tokiems
dalykams nėra įstatymo.
24 Ir kurie yra Kristaus, tie nukryžia-
vo kūną su aistromis ir geismais.
25 Jei gyvename Dvasia, tai ir elkimės
pagal Dvasią.
26 Nesivaikykime tuščios garbės, ne-
erzinkime vieni kitų, nepavydėkime
vieni kitiems.

6 Broliai, jei žmogus įpuola į kokią
nuodėmę, jūs, dvasiniai žmonės,
pataisykite tokį romumo dvasioje,
žiūrėdami savęs, kad ir patys nebūtu-
mėt sugundyti.
2 Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip
įvykdysite Kristaus įstatymą.
3 O kas, būdamas niekas, tariasi esąs
kažin kas, tas save apgaudinėja.
4 Tegul kiekvienas ištiria savo darbą,
ir tada galės girtis pats sau, o ne ki-
tam,
5 nes kiekvienas neš savo naštą.
6 Kas mokomas žodžio, tegul dalijasi
visais gerais dalykais su mokytoju.

[7] Neapsigaukite! Iš Dievo nepasišai-
pysi. Ką žmogus sėja, tą ir pjaus.
[8] Kas sėja savo kūnui, tas iš kūno
pjaus supuvimą, o kas sėja Dvasiai,
tas iš Dvasios pjaus amžinąjį gyveni-
mą.
[9] Nepavarkime daryti gera, nes savo
metu pjausime derlių, jei nepailsime!
[10] Tad, kol turime laiko, darykime ge-
ra visiems, o ypač tikėjimo namiš-
kiams.
[11] Žiūrėkite, kokiomis didelėmis rai-
dėmis jums parašiau savo ranka.
[12] Visi, kurie nori pasirodyti geri kū-
nu, verčia jus apsipjaustyti, kad tik
jiems netektų kęsti persekiojimų dėl
Kristaus kryžiaus.
[13] Bet net ir patys apipjaustyti nesilai-
ko įstatymo, o tenori jūsų apipjausty-
mo, kad galėtų pasigirti jumis.
[14] Aš nieku nesigirsiu, tik mūsų Vieš-
paties Jėzaus Kristaus kryžiumi, ku-
riuo pasaulis man yra nukryžiuotas ir
aš pasauliui.
[15] Nes Kristuje Jėzuje nieko nereiškia
nei apipjaustymas, nei neapipjausty-
mas, bet naujas kūrinys.
[16] Visiems, kurie laikysis šios taisyk-
lės, teateinie ramybė ir pasigailėji-
mas; taip pat ir Dievo Izraeliui!
[17] Nuo šiol tegul niekas manęs nebe-
vargina, nes savo kūne nešioju Vieš-
paties Jėzaus žymes.
[18] Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonė tebūna, broliai, su jūsų dva-
sia! Amen.

LAIŠKAS
EFEZIEČIAMS

1 Paulius, Dievo valia Jėzaus Kris-
taus apaštalas, šventiesiems, gy-
venantiems Efeze, ir ištikimiesiems
Kristuje Jėzuje.
[2] Malonė jums ir ramybė nuo Dievo,
mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kris-
taus!
[3] Tebūna palaimintas Dievas, mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, ku-
ris palaimino mus Kristuje visais dva-
siniais palaiminimais danguje,
[4] mus išrinkdamas Jame prieš pasau-
lio sutvėrimą, kad būtume šventi ir
nekalti meile Jo akivaizdoje.
[5] Geros valios nutarimu Jis iš anksto
paskyrė mus įsūnyti per Jėzų Kristų
[6] Jo malonės šlovės gyriui, kuria pa-
darė mus priimtinus Mylimajame.
[7] Jame turime atpirkimą per Jo krau-
ją ir nuodėmių atleidimą pagal turtus
Jo malonės,
[8] kurią Jis dosniai suteikė mums su
visa išmintimi ir supratimu,
[9] paskelbdamas mums savo valios pa-
slaptį pagal savo palankumą, kaip nu-
sprendė savyje,
[10] kad, laikų pilnatvei atėjus, galėtų
suvienyti Kristuje visa, kas yra tiek
danguje, tiek ir žemėje.
[11] Jame ir gavome palikimą, iš anksto
paskirtą sutvarkymu To, kuris visa
veikia pagal savo valios nutarimą,
[12] kad pasitarnautume Jo šlovės gy-
riui mes, kurie nuo seno turėjome
viltį Kristuje.
[13] Jame ir jūs, išgirdę tiesos žodį–jū-

sų išgelbėjimo Evangeliją – ir įtikėję
Juo, esate užantspauduoti pažadėtą-
ja Šventąja Dvasia,
14 kuri yra mūsų paveldėjimo užstatas
iki nuosavybės atpirkimo Jo šlovės
gyriui.
15 Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėji-
mą Viešpačiu Jėzumi ir apie jūsų
meilę visiems šventiesiems,
16 nesiliauju dėkojęs už jus, prisimin-
damas jus savo maldose,
17 kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kris-
taus Dievas, šlovės Tėvas, duotų jums
išminties ir apreiškimo dvasią Jo pa-
žinimui
18 ir apšviestų jūsų širdies akis, kad
pažintumėte, kokia yra Jo pašaukimo
viltis, kokie Jo palikimo šlovės turtai
šventuosiuose
19 ir kokia beribė Jo jėgos didybė
mums, kurie tikime, veikiant Jo ga-
lingai jėgai.
20 Ja Jis veikė Kristuje, prikeldamas
Jį iš numirusių ir pasodindamas savo
dešinėje danguose,
21 aukščiau už kiekvieną kunigaikš-
tystę, valdžią, jėgą, viešpatystę ir už
kiekvieną vardą, tariamą ne tik šia-
me amžiuje, bet ir būsimajame,
22 ir visa paklojo po Jo kojomis, o Jį
patį pastatė viršum visko, kad būtų
galva bažnyčios,
23 kuri yra Jo kūnas, pilnatvė To, ku-
ris visa visame pripildo.

2 Ir jūs buvote mirę nusikaltimais
ir nuodėmėmis,
2 kuriuose kadaise gyvenote pagal
šio pasaulio būdą, paklusdami kuni-
gaikščiui, viešpataujančiam ore, dva-
siai, kuri dabar veikia neklusnumo
vaikuose.
3 Tarp jų kadaise ir mes visi gyveno-
me, sekdami savo kūno geiduliais,
vykdydami kūno ir minčių troškimus,
ir iš prigimties buvome rūstybės vai-
kai kaip ir kiti.
4 Bet Dievas, apstus gailestingumo,
iš savo didžios meilės, kuria mus pa-
milo,
5 mus, mirusius nusikaltimais, atgai-
vino kartu su Kristumi, – malone jūs
esate išgelbėti, –
6 kartu prikėlė ir pasodino danguje
Kristuje Jėzuje,
7 kad ateinančiais amžiais savo geru-
mu parodytų mums beribius savo ma-
lonės turtus Kristuje Jėzuje.
8 Nes jūs esate išgelbėti malone per
tikėjimą, ir tai ne iš jūsų – tai Dievo
dovana,
9 ir ne dėl darbų, kad kas nors nesi-
girtų.
10 Mes esame Jo kūrinys, sukurti
Kristuje Jėzuje geriems darbams, ku-
riuos Dievas iš anksto paskyrė mums
atlikti.
11 Todėl atsiminkite, kad jūs kadaise
buvote kūnu pagonys, kuriuos vadino
neapipjaustytais vadinamieji apipjau-
stytieji, apipjaustyti kūne rankomis.
12 Tuo metu jūs buvote be Kristaus,
atskirti nuo Izraelio bendruomenės,
svetimi pažado sandoroms, be vilties
ir be Dievo pasaulyje.
13 Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, ka-
daise buvusieji toli, per Kristaus krau-
ją tapote artimi.
14 Nes mūsų sutaikinimas yra Jis, iš
abejų padaręs viena ir sugriovęs mus
skyrusią sieną,
15 savo kūnu panaikinęs priešybę –
įsakymų Įstatymą su jo potvarkiais, –
kad iš dviejų sutvertų savyje naują
žmogų ir atneštų taiką.
16 Jis viename kūne abejus sutaikino
su Dievu per kryžių, kuriuo ir sugrio-
vė priešiškumą.

17 Atėjęs Jis skelbė taiką jums, kurie
buvote toli, ir tiems, kurie buvo arti,
18 nes per Jį vieni ir kiti galime prieiti
prie Tėvo viena Dvasia.
19 Todėl jūs jau nebesate pašaliniai
nei svetimšaliai, bet šventųjų bendra-
piliečiai ir Dievo namiškiai,
20 pastatyti ant apaštalų ir pranašų
pamato, turintys kertiniu akmeniu
patį Jėzų Kristų,
21 ant kurio darniai auga visas pasta-
tas į šventą šventyklą Viešpatyje,
22 ant kurio ir jūs esate drauge stato-
mi kaip Dievo buveinė Dvasioje.

3 Todėl aš, Paulius, esu Kristaus Jė-
zaus kalinys dėl jūsų – pagonių.
2 Jūs esate girdėję apie Dievo malo-
nės tvarkymą, man suteiktą jūsų la-
bui.
3 Apreiškimu man buvo atskleista pas-
laptis, kaip aš ką tik trumpai aprašiau.
4 Skaitydami galite įsitikinti, kad su-
vokiu Kristaus paslaptį,
5 kuri ankstesnėms žmonių kartoms
nebuvo paskelbta taip, kaip ji dabar
Dvasios atskleista Jo šventiesiems
apaštalams ir pranašams:
6 pagonys yra bendrapaveldėtojai,
priklauso vienam kūnui ir yra paža-
do dalininkai Kristuje per Evangeli-
ją,
7 kurios tarnu tapau pagal Dievo ma-
lonės dovaną, kuri man buvo duota
Jo jėgos veikimu.
8 Man, visų šventųjų mažiausiajam,
atiteko malonė skelbti pagonims ne-
suvokiamus Kristaus turtus
9 ir atskleisti visiems, kaip turi išsipil-
dyti šita paslaptis, nuo amžių uždeng-
ta Dieve – viską sukūrusiame per Jė-
zų Kristų, –
10 kad dabar per bažnyčią taptų ži-
noma kunigaikštystėms ir valdžioms
danguje visokeriopa Dievo išmintis.
11 Tai atitinka amžinąjį nutarimą, pa-
darytą Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpa-
tyje,
12 kuriame mes turime drąsą ir užtik-
rintą priėjimą per tikėjimą Juo.
13 Todėl prašau nenusiminti dėl mano
vargų jūsų dėlei, nes jie yra jūsų šlo-
vė.
14 Dėl to aš klaupiuosi prieš mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą,
15 iš kurio visa šeima danguje ir že-
mėje turi vardą,
16 kad iš savo šlovės turtų duotų jums
sustiprėti Jo jėga per Dvasią vidinia-
me žmoguje,
17 kad Kristus per tikėjimą gyventų
jūsų širdyse ir jūs, įsišakniję ir įsitvir-
tinę meilėje,
18 galėtumėte suvokti kartu su visais
šventaisiais, koks yra plotis, ir ilgis, ir
gylis, ir aukštis,
19 ir pažinti Kristaus meilę, kuri pra-
noksta pažinimą, kad būtumėte pri-
pildyti visos Dievo pilnatvės.
20 O Tam, kuris savo jėga, veikiančia
mumyse, gali padaryti nepalyginamai
daugiau, negu mes prašome ar sup-
rantame,
21 Jam tebūna šlovė bažnyčioje Kris-
tuje Jėzuje per visas kartas amžių am-
žiais! Amen.

4 Taigi aš, kalinys Viešpatyje, ragi-
nu jus elgtis, kaip dera jūsų pa-
šaukimui, į kurį esate pašaukti.
2 Su visu nuolankumu bei romumu,
su ištverme pakęsdami vienas kitą
meilėje,
3 siekite išsaugoti Dvasios vienybę
taikos ryšiais.
4 Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip
ir esate pašaukti vienai pašaukimo
vilčiai.

[5] Vienas Viešpats, vienas tikėjimas,
vienas krikštas.
[6] Vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris
virš visų, per visus ir visuose.
[7] Bet kiekvienam iš mūsų duota ma-
lonė pagal Kristaus dovanos saiką.
[8] Todėl sakoma: "Pakilęs aukštyn, nu-
sivedė belaisvius ir davė žmonėms
dovanų".
[9] Ką reiškia "Jis pakilo", jeigu ne tai,
kad Jis pirma ir nusileido į žemesnią-
sias žemės vietas.
[10] Tas, kuris nužengė, yra ir Tas, kuris
iškilo aukščiau už visus dangus, kad
visa užpildytų.
[11] Ir Jis paskyrė vienus apaštalais, ki-
tus pranašais, evangelistais, ganyto-
jais ir mokytojais,
[12] kad išlavintų šventuosius tarnavimo
darbui, Kristaus kūno ugdymui,
[13] kol mes visi pasieksime tikėjimo
vienybę ir Dievo Sūnaus pažinimą,
tobulai subręsime iki Kristaus am-
žiaus pilnatvės saiko,
[14] kad daugiau nebebūtume kūdikiai,
siūbuojami ir nešiojami bet kokio
mokymo vėjo, žmonių apgaulės, gud-
rumo, vedančio į paklydimą,
[15] bet, kalbėdami tiesą meilėje, aug-
tume visame kame į Jį, kuris yra gal-
va – Kristus.
[16] Iš Jo visas kūnas, suderintas ir stip-
riai sujungtas įvairių raiščių, pagal sa-
vo saiką veikiant kiekvienai daliai,
auga, kad ugdytų save meilėje.
[17] Taigi aš liepiu ir įspėju Viešpatyje,
kad jūs nebesielgtumėte, kaip elgiasi
pagonys dėl savo proto tuštybės.
[18] Jų protas aptemęs, jie atskirti nuo
Dievo gyvenimo dėl savo neišmany-
mo bei širdies užkietėjimo.
[19] Jie sustabarėję, pasidavę gašlumui,
nepasotinamai daro visus nešvarius
darbus.
[20] Bet jūs ne taip pažinote Kristų!
[21] Juk iš Jo girdėjote ir Jame išmo-
kote, – nes tiesa yra Jėzuje, –
[22] kad privalu atsižadėti senojo žmo-
gaus ankstesnio gyvenimo būdo, žlug-
dančio apgaulingais geismais,
[23] atsinaujinti savo proto dvasioje
[24] ir apsirengti nauju žmogumi, su-
tvertu pagal Dievą teisume ir tiesos
šventume.
[25] Tad, atmetę melą, "kiekvienas te-
kalba tiesą savo artimui", nes esame
vieni kitų nariai.
[26] "Rūstaukite ir nenusidėkite". Tegul
saulė nenusileidžia ant jūsų rūstybės!
[27] Ir neduokite vietos velniui.
[28] Kas vogdavo, tegu daugiau nebeva-
gia, bet dirba, darydamas savo ran-
komis gerus darbus, kad turėtų iš ko
padėti stokojančiam.
[29] Joks bjaurus žodis teneišeina iš jū-
sų lūpų; bet tik tai, kas gera, kas tin-
ka ugdymui ir suteikia malonę klau-
sytojams.
[30] Ir neliūdinkite Šventosios Dievo
Dvasios, kuria esate užantspauduoti
atpirkimo dienai.
[31] Tebūna toli nuo jūsų visoks kartė-
lis, piktumas, rūstybė, riksmai ir
keiksmai su visomis piktybėmis.
[32] Būkite malonūs, gailestingi, atlai-
dūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kris-
tuje atleido jums.

5 Taigi būkite Dievo sekėjai, kaip
mylimi vaikai,
[2] ir gyvenkite mylėdami, kaip ir Kris-
tus pamilo mus ir atidavė už mus sa-
ve kaip atnašą ir kvapią auką Dievui.
[3] Todėl ištvirkavimas, visoks nety-
rumas ar godumas tenebūna net mi-
nimi pas jus, kaip pridera šventie-
siems;
[4] taip pat nešvankumas, kvaila šneka

ar juokų krėtimas jums netinka, ver-
čiau tebūna dėkojimas.
5 Nes jūs žinote, kad joks ištvirkėlis,
netyras ar gobšas, kuris yra stabmel-
dys, nepaveldės Kristaus ir Dievo ka-
ralystės.
6 Tegul niekas neapgauna jūsų tuščiais
plepalais; už tokius dalykus Dievo rūs-
tybė ištinka neklusnumo vaikus.
7 Todėl nebūkite jų bendrai!
8 Juk kadaise buvote tamsa, o dabar
esate šviesa Viešpatyje. Elkitės kaip
šviesos vaikai, –
9 nes Dvasios vaisius reiškiasi visoke-
riopu gerumu, teisumu ir tiesa, –
10 ištirdami, kas patinka Viešpačiui.
11 Ir neprisidėkite prie nevaisingų tam-
sos darbų, o verčiau atskleiskite juos.
12 Nes ką jie slapčia daro, gėda net
sakyti.
13 Bet viskas, kas atskleidžiama, tam-
pa šviesos apšviesta, o kas tik apšvies-
ta, yra šviesa.
14 Todėl sakoma: "Pabusk, kuris mie-
gi, kelkis iš numirusių, ir apšvies tave
Kristus".
15 Todėl rūpestingai žiūrėkite, kaip el-
giatės: kad nebūtumėte kaip kvailiai,
bet kaip išmintingi,
16 branginantys laiką, nes dienos yra
piktos.
17 Nebūkite tad neprotingi, bet su-
praskite, kokia yra Viešpaties valia.
18 Ir nepasigerkite vynu, kuriame pa-
sileidimas, bet būkite pilni Dvasios,
19 kalbėdami vieni kitiems psalmėmis,
himnais bei dvasinėmis giesmėmis,
giedodami ir šlovindami savo širdyse
Viešpatį,
20 visada ir už viską dėkodami Dievui
Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kris-
taus vardu,
21 paklusdami vieni kitiems Dievo
baimėje.
22 Jūs, žmonos, būkite klusnios savo
vyrams lyg Viešpačiui,
23 nes vyras yra žmonos galva, kaip ir
Kristus yra galva bažnyčios, – Jis kū-
no gelbėtojas.
24 Todėl kaip bažnyčia paklūsta Kris-
tui, taip ir žmonos visame kame te-
klauso savo vyrų.
25 Jūs, vyrai, mylėkite savo žmonas,
kaip ir Kristus pamilo bažnyčią ir ati-
davė už ją save,
26 kad ją pašventintų, apvalydamas
vandens nuplovimu ir žodžiu,
27 kad pristatytų sau šlovingą bažny-
čią, neturinčią dėmės nei raukšlės,
nei nieko tokio, bet šventą ir nesu-
teptą.
28 Taip ir vyrai turi mylėti savo žmo-
nas kaip savo kūnus. Kas myli savo
žmoną, myli save patį.
29 Juk niekas niekada nėra nekentęs
savo kūno, bet jį maitina ir globoja
kaip ir Kristus bažnyčią.
30 Mes gi esame Jo kūno nariai, iš Jo
kūno ir kaulų.
31 "Todėl žmogus paliks tėvą bei mo-
tiną ir susijungs su savo žmona, ir du
taps vienu kūnu".
32 Tai didelė paslaptis, – aš tai sakau,
žvelgdamas į Kristų ir bažnyčią.
33 Taigi kiekvienas iš jūsų tegul myli
savo žmoną taip, kaip save patį, o
žmona tegerbia savo vyrą.

6 Jūs, vaikai, klausykite Viešpatyje
savo tėvų, nes tai teisinga.
2 "Gerbk savo tėvą ir motiną", – tai
pirmasis įsakymas su pažadu:
3 "Kad tau gerai sektųsi ir ilgai gy-
ventum žemėje".
4 Ir jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų,
bet auklėkite juos drausmindami ir
mokydami Viešpatyje.
5 Jūs, vergai, klausykite savo žemiš-

kųjų šeimininkų su baime ir drebėji-
mu, nuoširdžiai kaip Kristaus,
6 ne dėl akių tarnaudami, lyg žmo-
nėms įtinkantys, bet kaip Kristaus
vergai, iš širdies vykdantys Dievo va-
lią.
7 Noriai tarnaukite kaip Viešpačiui,
o ne žmonėms,
8 žinodami, jog kiekvienas, tiek ver-
gas, tiek laisvasis, jei daro ką gera,
gaus atlyginimą iš Viešpaties.
9 Ir jūs, šeimininkai, tą patį darykite
jiems. Liaukitės grasinę, žinodami,
kad ir jiems, ir jums yra Viešpats
danguje ir Jis nedaro skirtumo tarp
asmenų.
10 Pagaliau, mano broliai, būkite stip-
rūs Viešpatyje ir Jo galybės jėga.
11 Apsirenkite visa Dievo ginkluote,
kad galėtumėte pasipriešinti prieš
velnio klastas.
12 Nes mes grumiamės ne su kūnu ir
krauju, bet su kunigaikštystėmis, val-
džiomis, šio amžiaus tamsybių valdo-
vais ir dvasinėmis blogio jėgomis
danguje.
13 Todėl imkitės visų Dievo ginklų,
kad galėtumėte piktą dieną pasiprie-
šinti ir, visa atlaikę, išstovėti.
14 Tad stovėkite susijuosę savo strė-
nas tiesa, apsivilkę teisumo šarvais
15 ir apsiavę kojas pasiruošimu skelbti
taikos Evangeliją.
16 O svarbiausia, pasiimkite tikėjimo
skydą, su kuriuo užgesinsite visas
liepsnojančias piktojo strėles.
17 Pasiimkite ir išgelbėjimo šalmą bei
Dvasios kalaviją, tai yra Dievo žo-
dį,
18 visada melsdamiesi Dvasioje viso-
keriopomis maldomis ir prašymu. Iš-
tvermingai budėkite, malda užtarda-
mi visus šventuosius
19 ir mane, kad, man atvėrus lūpas,
būtų duotas žodis drąsiai atskleisti
Evangelijos paslaptį,
20 kurios pasiuntinys esu ir būdamas
kalinys, – kad turėčiau drąsos kalbė-
ti taip, kaip privalau kalbėti.
21 Kad ir jūs sužinotumėte, kaip man
einasi ir ką veikiu, visa papasakos
jums Tichikas, mylimas brolis ir išti-
kimas tarnas Viešpatyje.
22 Aš tam jį ir pasiunčiau, kad jūs su-
žinotumėte apie mus ir kad jis pa-
guostų jūsų širdis.
23 Broliams ramybė ir meilė su tikė-
jimu nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties
Jėzaus Kristaus.
24 Malonė visiems, kurie nuoširdžiai
myli mūsų Viešpatį Jėzų Kristų!
Amen.

LAIŠKAS
FILIPIEČIAMS

1 Paulius ir Timotiejus, Jėzaus
Kristaus tarnai, visiems šventie-
siems Kristuje Jėzuje, gyvenantiems
Filipuose, kartu su vyskupais ir dia-
konais.
2 Malonė jums ir ramybė nuo mūsų
Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kris-
taus!
3 Aš dėkoju savo Dievui, kada tik jus
prisimenu,
4 visada kiekvienoje savo maldoje su
džiaugsmu už jus visus besimelsda-
mas,
5 už jūsų dalyvavimą skelbiant Evan-
geliją nuo pirmosios dienos iki šian-
dien.
6 Esu tikras, kad Tas, kuris jumyse
pradėjo gerą darbą, jį ir pabaigs iki
Jėzaus Kristaus dienos.
7 Šitaip manyti apie jus visus teisin-
ga, nes turiu savo širdyje jus, kurie,
tiek man esant surakintam, tiek gi-
nant ir įtvirtinant Evangeliją, visi te-
besate mano malonės dalininkai.
8 Dievas man liudytojas, kaip aš jūsų
visų pasiilgau Kristaus Jėzaus nuošir-
dumu.
9 Ir meldžiu, kad jūsų meilė vis augtų
ir augtų pažinimu ir visokeriopu įžval-
gumu,
10 kad jūs mokėtumėte pasirinkti, kas
tobuliau, kad būtumėte tyri ir be
priekaišto iki Kristaus dienos,
11 pilni teisumo vaisių per Jėzų Kristų
Dievo šlovei ir gyriui.
12 Broliai, aš noriu, kad jūs žinotumė-
te, jog mano būklė pasitarnavo Evan-
gelijos plitimui.
13 Mat mano kalinimas dėl Kristaus
išgarsėjo visame pretorijuje ir tarp vi-
sų kitų,
14 ir daugumas brolių Viešpatyje, ma-
no pančių paakinti, imasi daug drą-
siau, be baimės skelbti žodį.
15 Beje, kai kurie skelbia Kristų iš pa-
vydo ir rungtyniaudami, kiti gera valia;
16 anie skelbia Kristų varžydamiesi, ne
iš gryno nusistatymo, tardamiesi pa-
sunkinsią mano pančius,
17 o šitie iš meilės, suprasdami, kad
aš paskirtas ginti Evangelijos.
18 Tesižinai! Kad visokiais būdais, ap-
simetant ar iš tikrųjų, yra skelbiamas
Kristus, – štai kuo džiaugiuosi ir to-
liau džiaugsiuos!
19 Nes aš žinau, kad tai pasitarnaus
mano išlaisvinimui dėl jūsų maldos ir
Jėzaus Kristaus Dvasios pagalbos.
20 Aš karštai laukiu ir turiu viltį, jog
niekuo neliksiu sugėdintas, bet kaip
visada, taip ir dabar Kristus bus vie-
šai išaukštintas mano kūne – ar gyve-
nimu, ar mirtimi.
21 Man gyvenimas – tai Kristus, o mir-
tis – tai laimėjimas.
22 Bet jei aš, gyvendamas kūne, dar
galiu vaisingai pasidarbuoti, tuomet
nebežinau, ką pasirinkti.
23 Mane traukia ir viena, ir kita, nors
verčiau man iškeliauti ir būti su Kris-
tumi, nes tai visų geriausia.
24 O mano pasilikimas kūne reikalin-
gesnis jums.
25 Taip įsitikinęs, aš žinau, jog liksiu
ir būsiu su jumis visais jūsų pažangai
ir tikėjimo džiaugsmui,

26 kad jūs dar labiau galėtumėte pasi-
girti manimi Jėzuje Kristuje, kai aš
vėl atvyksiu pas jus.
27 Tiktai jūsų elgesys tebūna vertas
Kristaus Evangelijos, kad atvykęs
matyčiau, o jei neatvyksiu – išgirsčiau,
kad gyvenate vienoje dvasioje, viena
siela kartu kovojate už Evangelijos
tikėjimą
28 ir niekuo nesiduodate priešininkų
išgąsdinami. Jiems tai žlugimo ženk-
las, o jums – išgelbėjimo, ir jis Dievo
duotas.
29 Nes jums duota dėl Kristaus ne tik
Jį tikėti, bet ir dėl Jo kentėti,
30 kovojant tokią pat kovą, kokią ma-
tėte mane kovojant ir apie kokią da-
bar girdite, jog aš kovoju.

2 Taigi, jeigu esama Kristuje kokio
padrąsinimo, meilės paguodos,
jei esama kokio Dvasios bendravimo,
nuoširdumo ir gailestingumo,
2 tai padarykite mano džiaugsmą to-
bulą, laikydamiesi vienos minties, tu-
rėdami vienokią meilę, būdami vie-
ningi ir to paties nusistatymo.
3 Nedarykite nieko varžydamiesi ar iš
tuščios puikybės, bet nuolankiai vie-
nas kitą laikykite aukštesniu už save
4 ir žiūrėkite kiekvienas ne savo nau-
dos, bet kitų.
5 Būkite tokio nusistatymo kaip Kris-
tus Jėzus,
6 kuris, esybe būdamas Dievas, nesilai-
kė pasiglemžęs savo lygybės su Dievu,
7 bet apiplėšė save ir esybe tapo tarnu
ir panašus į žmones.
8 Ir išore tapęs kaip žmogus, Jis nusi-
žemino, tapdamas paklusnus iki mir-
ties, iki kryžiaus mirties.
9 Todėl Dievas Jį labai išaukštino ir
suteikė Jam vardą aukščiau visų kitų
vardų,
10 kad Jėzaus vardui priklauptų kiek-
vienas kelis danguje, žemėje ir po že-
me
11 ir kiekvienos lūpos Dievo Tėvo šlo-
vei išpažintų, kad Jėzus Kristus yra
Viešpats.
12 Taigi, mano mylimieji, kaip visuo-
met paklusdavote, kai būdavau tarp
jūsų, tai juo labiau dabar, man nesant
tarp jūsų, – atbaikite savo išgelbėjimą
su baime ir drebėdami,
13 nes tai Dievas, veikiantis jumyse,
suteikia ir troškimą, ir darbą iš savo
palankumo.
14 Visa darykite be murmėjimų ir svy-
ravimų,
15 kad būtumėte nepeiktini, nekalti ir
nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir
iškrypusioje žmonių kartoje, kur jūs
spindite tarsi žiburiai pasaulyje.
16 Tvirtai laikykitės gyvenimo žodžio,
kad Kristaus dieną galėčiau pasigirti
ne veltui bėgęs ir ne veltui dirbęs.
17 O jei aš atnašaujamas ant jūsų tikėji-
mo aukos ir tarnavimo, esu linksmas ir
džiaugiuosi kartu su jumis visais.
18 Taip pat ir jūs būkite linksmi ir
džiaukitės kartu su manimi.
19 Aš turiu Viešpatyje Jėzuje viltį
netrukus pasiųsti pas jus Timotiejų,
kad būčiau paguostas, sužinojęs, kaip
jums sekasi.
20 Mat aš neturiu nė vieno kito tokio,
kuris taip nuoširdžiai jumis rūpintųsi.
21 Visi kiti ieško ne Jėzaus Kristaus,
bet savo naudos.
22 O apie jo ištikimybę jūs žinote, nes
skelbiant Evangeliją jis man tarnavo
kaip sūnus tėvui.
23 Taigi, kai tik paaiškės mano byla,
viliuosi tučtuojau jį pasiųsti.
24 Be to, turiu Viešpatyje viltį ir pats
netrukus atvykti pas jus.
25 Aš dar nusprendžiau siųsti pas jus

Epafroditą, mano brolį, bendradarbį
ir kovų draugą, o jūsų pasiuntinį ir
pagalbininką mano reikmėse.
26 Jis labai jūsų išsiilgo ir sielojosi, kad
jūs išgirdote apie jo ligą.
27 Tikrai jis sirgo ir buvo arti mirties,
tačiau Dievas jo pasigailėjo, ir ne
vien tik jo, bet ir manęs, kad manęs
neužgriūtų sielvartas po sielvarto.
28 Taigi aš jį skubiai siunčiu, kad, jį
pamatę, pradžiugtumėte ir aš taip pat
neliūdėčiau.
29 Tad priimkite jį Viešpatyje su tikru
džiaugsmu ir gerbkite tokius žmones,
30 nes dėl Kristaus darbo jis buvo at-
sidūręs prie mirties, nebrangindamas
savo gyvybės, kad užpildytų spragą jū-
sų patarnavime man.

3 Pagaliau, mano broliai, džiauki-
tės Viešpatyje! Man rašyti vis tą
patį nesunku, o jums tai pastiprini-
mas.
2 Saugokitės šunų, saugokitės piktų
darbininkų, saugokitės apsipjaustėlių!
3 Nes apipjaustymas esame mes, ku-
rie garbinam Dievą Dvasia, giriamės
Kristumi Jėzumi ir pasitikime ne kū-
nu.
4 Nors aš galėčiau pasitikėti ir kūnu!
Jei kas nors mano galįs pasitikėti kū-
nu, tai aš juo labiau;
5 aštuntą dieną apipjaustytas, iš Izra-
elio tautos, Benjamino giminės, žydas
iš žydų, įstatymu – fariziejus,
6 uolumu – bažnyčios persekiotojas,
įstatymo teisumu – nepeiktinas.
7 Bet tai, kas man buvo laimėjimas,
dėl Kristaus palaikiau nuostoliu.
8 O taip! Aš iš tikrųjų visa laikau
nuostoliu dėl Kristaus Jėzaus, mano
Viešpaties, pažinimo didybės. Dėl Jo
aš praradau viską ir viską laikau sąšla-
vomis, kad laimėčiau Kristų
9 ir būčiau atrastas Jame, nebeturė-
damas savo teisumo iš įstatymo, bet
turėdamas teisumą per tikėjimą Kris-
tumi, teisumą iš Dievo, paremtą ti-
kėjimu,
10 kad pažinčiau Jį, Jo prisikėlimo jė-
gą ir bendravimą Jo kentėjimuose,
suaugčiau su Jo mirtimi,
11 kad pasiekčiau prisikėlimą iš numi-
rusių.
12 Nesakau, kad jau esu šitai gavęs ar
tapęs tobulas, bet vejuosi, norėdamas
pagauti, nes jau esu Kristaus Jėzaus
pagautas.
13 Broliai, aš nemanau, kad jau bū-
čiau tai pasiekęs. Tik viena tikra: pa-
miršdamas, kas už manęs, ir siekda-
mas to, kas priešakyje,
14 veržiuosi į tikslą aukštybėse, siekiu
apdovanojimo už Dievo pašaukimą
Kristuje Jėzuje.
15 Taigi visi, kurie esame subrendę,
taip mąstykime. O jeigu jūs apie ką
nors manote kitaip, tai Dievas jums
ir tai apreikš.
16 Kiek bebūtumėme pasiekę, vado-
vaukimės ta pačia taisykle ir taip
mąstykime.
17 Broliai, būkite mano sekėjai ir žiū-
rėkite į tuos, kurie elgiasi pagal pa-
vyzdį, kurį matote mumyse.
18 Daugelis – apie juos ne kartą esu
jums kalbėjęs ir dabar net su ašaro-
mis kalbu – elgiasi kaip Kristaus kry-
žiaus priešai.
19 Jų galas – pražūtis, jų Dievas – pil-
vas ir jų šlovė jų gėdoje. Jie temąsto
apie žemiškus dalykus.
20 Tuo tarpu mūsų tėvynė danguje, ir
iš ten mes karštai laukiame Gelbėto-
jo, Viešpaties Jėzaus Kristaus,
21 kuris pakeis mūsų gėdingą kūną ir
padarys jį panašų į savo šlovingą kūną
ta jėga, kuria Jis visa palenkia sau.

4 Taigi, mano broliai, mano myli-
mieji ir išsiilgtieji, mano džiaug-
sme ir mano vainike, – tvirtai stovėki-
te Viešpatyje, mylimieji!
2 Aš raginu Evodiją ir raginu Sintichę
būti vienos minties Viešpatyje.
3 Taip pat raginu tave, tikrasis ben-
dradarbi, padėk toms moterims, ku-
rios darbavosi su manimi Evangelijos
labui kartu su Klemensu ir kitais ma-
no bendradarbiais, kurių vardai gyve-
nimo knygoje.
4 Džiaukitės Viešpatyje visuomet! Ir
vėl kartoju: džiaukitės!
5 Jūsų romumas tebūna žinomas vi-
siems. Viešpats yra arti!
6 Niekuo nesirūpinkite, bet visuose
reikaluose malda ir prašymu su pa-
dėka jūsų troškimai tesidaro žinomi
Dievui.
7 Ir Dievo ramybė, pranokstanti viso-
kį supratimą, saugos jūsų širdis ir
mintis Kristuje Jėzuje.
8 Pagaliau, broliai, mąstykite apie tai,
kas tikra, garbinga, teisinga, tyra, my-
lima, giriama, – apie visa, kas dora ir
šlovinga.
9 Darykite, ką tik iš manęs išmoko-
te, ką gavote, ką girdėjote ir matėte
manyje, ir ramybės Dievas bus su ju-
mis.
10 Labai nudžiugau Viešpatyje, kad
pagaliau vėl pražydo jūsų rūpinimasis
manimi. Jūs ir seniau rūpindavotės,
bet stigo progų tai parodyti.
11 Kalbu tai ne todėl, kad stokoju, nes
išmokau būti patenkintas savo būkle.
12 Esu patyręs ir skurdą, ir perteklių.
Visa ko esu ragavęs: buvau sotus ir
alkanas, turtingas ir beturtis.
13 Aš visa galiu Kristuje, kuris mane
stiprina.
14 Vis dėlto jūs gerai padarėte, daly-
vaudami mano varge.
15 Jūs, filipiečiai, taip pat žinote: kai,
pradėjęs skelbti Evangeliją, išvykau iš
Makedonijos, jokia bažnyčia neuž-
mezgė su manimi davimo ir gavimo
santykių, tik jūs vieni.
16 Jūs mano reikalams pasiuntėte au-
kų vieną ir kitą kartą į Tesaloniką.
17 Aš netrokštu dovanos, bet trokštu
vaisiaus, kuris augtų jūsų sąskaiton.
18 Aš esu visko gavęs ir turiu su per-
tekliumi. Esu visiškai aprūpintas, per
Epafroditą gavęs iš jūsų kvapią dova-
ną, Dievui priimtiną ir patinkančią
auką.
19 O mano Dievas patenkins visas jū-
sų reikmes iš savo šlovės turtų Kris-
tuje Jėzuje.
20 Mūsų Dievui ir Tėvui šlovė per am-
žių amžius! Amen.
21 Sveikinkite kiekvieną šventąjį Kris-
tuje Jėzuje. Jus sveikina su manimi
esantys broliai.
22 Jus sveikina visi šventieji, o ypač iš
ciesoriaus namiškių.
23 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė
tebūna su jumis visais! Amen.

LAIŠKAS

KOLOSIEČIAMS

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jė-
zaus apaštalas, ir brolis Timotie-
jus, –
2 šventiesiems ir ištikimiesiems bro-
liams Kristuje, gyvenantiems Kolo-
suose: malonė ir ramybė jums nuo
Dievo, mūsų Tėvo, ir mūsų Viešpa-
ties Jėzaus Kristaus!
3 Nuolat melsdamiesi už jus, dėkoja-
me Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus Tėvui,
4 nes girdime apie jūsų tikėjimą Kris-
tumi Jėzumi ir jūsų meilę visiems
šventiesiems
5 dėl vilties, kuri jums paruošta dan-
guje. Apie ją jūs esate girdėję Evan-
gelijos tiesos žodyje,
6 kuris pasiekė jus ir panašiai kaip visa-
me pasaulyje, taip ir pas jus neša vai-
sių ir auga nuo tos dienos, kada išgir-
dote ir pažinote Dievo malonę tiesoje.
7 To jūs išmokote iš mūsų mylimojo
bendradarbio Epafro, kuris jums yra
ištikimas Kristaus tarnas.
8 Jis ir davė žinią mums apie jūsų
meilę Dvasioje.
9 Todėl ir mes nuo tos dienos, kada
tai išgirdome, nesiliaujame už jus
meldę ir prašę, kad jūs būtumėte pil-
ni Dievo valios pažinimo su visa iš-
mintimi ir dvasiniu supratimu,
10 kad elgtumėtės, kaip verta Viešpa-
ties, ir Jam tobulai patiktumėte, neš-
dami vaisių gerais darbais ir augdami
Dievo pažinimu;
11 kad, sustiprinti visokeriopa jėga iš
Jo šlovės galios didžiai kantrybei ir iš-
tvermei, su džiaugsmu
12 dėkotumėte Tėvui, kuris padarė
mus tinkamus paveldėti šventųjų dalį
šviesoje,
13 kuris išlaisvino mus iš tamsybių val-
džios ir perkėlė į savo mylimojo Sū-
naus karalystę.
14 Jame mes turime atpirkimą Jo
krauju ir nuodėmių atleidimą.
15 Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas,
visos kūrinijos pirmgimis,
16 nes Juo sutverta visa, kas yra dan-
guje ir žemėje, kas regima ir neregi-
ma; ar sostai, ar viešpatystės, ar ku-
nigaikštystės, ar valdžios, – visa su-
tverta per Jį ir Jam.
17 Jis yra pirma visų daiktų, ir visa Juo
laikosi.
18 Ir Jis yra kūno – bažnyčios galva.
Jis – pradžia, pirmgimis iš mirusiųjų,
kad visame kame turėtų pirmenybę.
19 Nes Tėvui patiko Jame apgyven-
dinti visą pilnatvę
20 ir per Jį visa sutaikinti su savimi,
darant Jo kryžiaus krauju taiką, – per
Jį sutaikinti visa, kas yra žemėje ir
danguje.
21 Taip pat ir jus, kurie kadaise buvote
svetimi ir priešiški savo protuose pik-
tais darbais, Dievas dabar sutaikino
22 mirtimi Jo žemiškajame kūne, kad
pasirodytumėte Jo akyse šventi, tyri
ir nekalti,
23 jei tik pasiliekate tikėjime įsitvirti-
nę bei nepajudinami ir neatsitraukia-
te nuo Evangelijos vilties, kurią išgir-
dote, kuri paskelbta visai kūrinijai po
dangumi ir kurios tarnu aš, Paulius,
tapau.

24 Dabar aš džiaugiuosi savo kentėji-
mais už jus ir savo kūne papildau, ko
dar trūksta Kristaus vargams dėl Jo
kūno – bažnyčios.
25 Jos tarnu aš tapau Dievo patvarky-
mu, kuris duotas man dėl jūsų, kad
išpildyčiau Dievo žodį,
26 tą paslaptį, kuri buvo paslėpta am-
žiams ir kartoms, o dabar apreikšta
Jo šventiesiems.
27 Jiems Dievas panorėjo atskleisti,
kokie šios paslapties šlovės turtai skir-
ti pagonims, būtent Kristus jumyse –
šlovės viltis.
28 Mes Jį skelbiame, įspėdami kiek-
vieną žmogų ir mokydami kiekvieną
žmogų su visokeriopa išmintimi, kad
kiekvieną žmogų padarytume tobulą
Kristuje.
29 Dėl to aš ir darbuojuos, grumda-
masis Jo suteikta jėga, kuri galingai
veikia manyje.

2 Tad noriu, kad jūs žinotumėte,
kaip įnirtingai kovoju už jus, už
laodikiečius ir visus, kurie nėra matę
mano kūno veido,
2 kad būtų paguostos visų širdys, kad,
meile suvienyti, visi pasiektų pažini-
mo pilnatvės turtus ir pažintų paslap-
tį Dievo – Tėvo ir Kristaus,
3 kuriame slypi visi išminties ir paži-
nimo turtai.
4 Jums tai sakau, kad niekas jūsų ne-
suvedžiotų įtikinančia kalba.
5 Nors kūnu esu toli nuo jūsų, tačiau
dvasia su jumis ir džiaugiuosi, maty-
damas jūsų tvarką ir jūsų tikėjimo
Kristumi tvirtumą.
6 Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Jė-
zų Kristų, taip ir gyvenkite Jame,
7 įsišakniję bei statydindamiesi Jame
ir įsitvirtinę tikėjime, kaip esate iš-
mokyti, kupini dėkingumo.
8 Žiūrėkite, kad kas jūsų nepavergtų
filosofija ir tuščia apgaule, kuri re-
miasi žmonių tradicijomis ir pasaulio
pradmenimis, o ne Kristumi.
9 Jame kūniškai gyvena visa Dievybės
pilnatvė,
10 ir jūs esate tobuli Jame, kuris yra
kiekvienos kunigaikštystės ir valdžios
galva.
11 Jame jūs taip pat esate apipjaus-
tyti ne rankomis atliktu apipjausty-
mu, bet kūno nuodėmių, kūnišku-
mo nusirengimu – Kristaus apipjaus-
tymu.
12 Su Juo palaidoti krikšte, kuriame
jūs buvote ir prikelti, tikėdami jėga
Dievo, prikėlusio Jį iš numirusių.
13 Ir jus, mirusius nusikaltimais ir jū-
sų kūno neapipjaustymu, Jis atgaivi-
no kartu su Juo, atleisdamas visus nu-
sikaltimus.
14 Jis ištrynė skolos raštą su mus kal-
tinančiais reikalavimais, raštą, kuris
buvo prieš mus, ir panaikino jį, pri-
kaldamas prie kryžiaus.
15 Jis nuginklavo kunigaikštystes bei
valdžias ir viešai jas pažemino, trium-
fuodamas prieš jas ant kryžiaus.
16 Taigi niekas tenesmerkia jūsų dėl
valgio ar gėrimo, dėl švenčių, jauno
mėnulio ar sabato dienų.
17 Visa tai tėra būsimųjų dalykų šešė-
lis, o kūnas yra Kristaus.
18 Niekas teneatima jūsų atlygio, pa-
mėgęs tariamą nusižeminimą ir ange-
lų garbinimą, pasinėręs į tai, ko nėra
matęs, be pagrindo pasipūtęs savo
kūniškais samprotavimais,
19 nesijungdamas su Galva, iš kurios
visas kūnas, sąnariais ir raiščiais ap-
rūpinamas bei jungiamas vienybėn,
auga Dievo teikiamu ūgiu.
20 Jei su Kristumi mirėte pasaulio
pradmenims, tai kodėl gi, tarsi tebe-

gyvendami pasaulyje, pasiduodate
nuostatoms
21 ("Neliesk! Neragauk! Neimk!" –
22 visa tai vartojama dingsta.) pagal
žmonių priesakus bei doktrinas?
23 Tiesa, tai atrodo išmintingai dėl susikurto pamaldumo, tariamo nusižeminimo ir kūno varginimo, tačiau neturi jokios vertės ir pasotina kūniškumą.

3 Jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje.
2 Mąstykite apie tai, kas aukštybėse, o ne apie tai, kas žemėje.
3 Jūs juk esate mirę, ir jūsų gyvenimas su Kristumi yra paslėptas Dieve.
4 Kai pasirodys Kristus – mūsų gyvenimas, tada su Juo ir jūs pasirodysite šlovėje.
5 Todėl marinkite tuos savo narius, kurie yra žemėje: ištvirkavimą, netyrumą, aistringumą, piktą pageidimą, taip pat godumą, kuris yra stabmeldystė.
6 Dėl šių dalykų ateina Dievo rūstybė neklusnumo vaikams.
7 Jūs irgi kadaise taip elgėtės, gyvendami tarp jų.
8 Bet dabar jūs visa tai nusivilkite: rūstybę, nirtulį, nelabumą, pyktį, piktžodžiavimą, nešvarias kalbas nuo savo lūpų.
9 Nebemeluokite vienas kitam, nusivilkę senąjį žmogų su jo darbais
10 ir apsivilkę nauju, kuris atnaujinamas pažinimu pagal atvaizdą To, kuris jį sukūrė.
11 Čia jau nebėra nei graiko, nei žydo, nei apipjaustyto, nei neapipjaustyto, nei barbaro, nei skito, nei vergo, nei laisvojo, bet visa ir visuose – Kristus.
12 Todėl, kaip Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtiniai, apsivilkite nuoširdžiu gailestingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir ištverme.
13 Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems, jei vienas prieš kitą turite skundą. Kaip Kristus atleido, taip ir jūs atleiskite.
14 O virš viso šito apsivilkite meile, kuri yra tobulumo raištis.
15 Jūsų širdyse teviešpatauja Dievo ramybė, į kurią esate pašaukti viename kūne. Ir būkite dėkingi.
16 Kristaus žodis tegu tarpsta jumyse. Mokykite ir įspėkite vieni kitus visokeriopa išmintimi, su dėkinga širdimi giedokite Viešpačiui psalmes, himnus ir dvasines giesmes.
17 Ir visa, ką bedarytumėte žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus vardu, per Jį dėkodami Dievui Tėvui.
18 Jūs, žmonos, būkite atsidavusios savo vyrams, kaip dera Viešpatyje.
19 O jūs, vyrai, mylėkite savo žmonas ir nebūkite joms šiurkštūs.
20 Jūs, vaikai, visuose dalykuose klausykite savo tėvų, nes tai patinka Viešpačiui.
21 O jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų, kad jie nepasidarytų baukštūs.
22 Jūs, vergai, visame kame pakluskite savo šeimininkams pagal kūną, ne dėl akių tarnaudami, kaip žmonėms patikti norėdami, bet iš tyros širdies, bijodami Dievo.
23 Ir ką tik darytumėte, darykite iš širdies, kaip Viešpačiui, o ne žmonėms,
24 žinodami, kad iš Viešpaties gausite palikimą kaip atlyginimą, – nes jūs tarnaujate Viešpačiui Kristui.
25 O kas daro neteisybę, susilauks atlygio už tai, ką padarė, ir nebus žiūrima asmens.

4 O jūs, šeimininkai, duokite ver-
gams, kas teisinga ir kas dera, at-
simindami, kad ir jūs turite Šeiminin-
ką danguje.
2 Nuolat melskitės, budėdami ir dė-
kodami;
3 melskitės taip pat ir už mus, kad
Dievas mums atvertų žodžio duris
skelbti Kristaus paslaptį, dėl kurios
aš surakintas,
4 kad sugebėčiau ją atskleisti taip,
kaip privalau ją skelbti.
5 Elkitės protingai su pašaliniais, iš-
naudodami laiką.
6 Jūsų kalba visuomet tebūna maloni
ir druska pasūdyta, kad sugebėtumė-
te kiekvienam atsakyti.
7 Apie mano reikalus jums viską pra-
neš Tichikas, mylimas brolis, ištiki-
mas tarnas ir bendradarbis Viešpaty-
je.
8 Aš tam jį ir siunčiu, kad sužinotų,
kaip jums sekasi ir paguostų jūsų šir-
dis.
9 Jis su Onesimu, ištikimu ir mylimu
broliu, kuris yra iš jūsų, papasakos
jums visa, kas čia dedasi.
10 Jus sveikina mano kalėjimo drau-
gas Aristarchas ir Barnabo pusbrolis
Morkus – dėl jo jau gavote nurodymų;
jei jis atvyks pas jus, priimkite jį.
11 Dar jus sveikina Jėzus, vadinamas
Justu. Iš apipjaustytųjų jie yra vienin-
teliai mano bendradarbiai dėl Dievo
karalystės, tapę mano paguoda.
12 Jus sveikina jūsiškis Epafras, Kris-
taus tarnas, kuris visada grumiasi už
jus maldose, kad jūs būtumėt tobuli ir
visiškai įsitikinę, kas yra Dievo valia.
13 Aš galiu paliudyti, kad jis labai uolus
dėl jūsų, laodikiečių ir hierapoliečių.
14 Sveikina jus mylimasis gydytojas
Lukas ir Demas.
15 Pasveikinkite brolius Laodikėjoje ir
Nimfą bei bažnyčią, kuri jo namuose.
16 Kai šitas laiškas bus perskaitytas
pas jus, pasirūpinkite, kad jis būtų
perskaitytas ir laodikiečių bažnyčio-
je, o jūs perskaitykite laišką, kuris
ateis iš Laodikėjos.
17 Taip pat pasakykite Archipui: "Žiū-
rėk, kad vykdytum tarnavimą, kurį
gavai Viešpatyje!"
18 Sveikinimas, parašytas mano, Pau-
liaus, ranka. Prisiminkite mano pan-
čius. Malonė su jumis! Amen.

PIRMASIS LAIŠKAS
TESALONIKIEČIAMS

1 Paulius, Silvanas ir Timotiejus te-
salonikiečių bažnyčiai Dieve Tė-
ve ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje. Ma-
lonė jums ir ramybė nuo Dievo, mū-
sų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kris-
taus!
2 Mes visada dėkojame Dievui už jus
visus, prisimindami jus savo maldose,
3 nuolat minėdami jūsų tikėjimo dar-
bus, meilės triūsą bei vilties ištvermin-
gumą mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje
mūsų Dievo ir Tėvo akivaizdoje,
4 žinodami, Dievo numylėtieji broliai,
jūsų išrinkimą.
5 Nes mūsų Evangelija neatėjo pas jus
vien tik žodžiais, bet su jėga ir Šven-

tąja Dvasia, ir su tvirtu įsitikinimu.
Jūs žinote, kaip mes pas jus elgėmės
jūsų labui.
6 Ir jūs pasidarėte mūsų ir Viešpa-
ties pasekėjai, priėmę žodį didžiame
suspaudime su Šventosios Dvasios
džiaugsmu,
7 ir taip jūs tapote pavyzdžiu visiems
Makedonijos bei Achajos tikintie-
siems.
8 Mat iš jūsų Viešpaties žodis nu-
skambėjo ne tik Makedonijoje bei
Achajoje, bet jūsų tikėjimas Dievu
pasklido visur, ir mums jau neberei-
kia nieko kalbėti.
9 Jie patys pasakoja apie mūsų atvy-
kimą pas jus, ir kaip jūs nuo stabų
atsivertėte prie Dievo tarnauti gyva-
jam bei tikrajam Dievui
10 ir laukti iš dangaus Jo Sūnaus, kurį
Jis prikėlė iš numirusių, – Jėzaus,
gelbstinčio mus nuo ateinančios rūs-
tybės.

2 Jūs patys, broliai, žinote, kad mū-
sų apsilankymas pas jus nebuvo
veltui.
2 Prieš tai, kaip patys žinote, nu-
kentėję ir paniekinti Filipuose, bu-
vome drąsūs Dieve ir skelbėme jums
Evangeliją esant dideliam pasiprie-
šinimui.
3 Juk mūsų skelbimas plaukia ne iš
klaidos, nei iš netyro nusistatymo, nei
iš klastingumo.
4 Dievo pripažinti tinkami, kad mums
būtų patikėta Evangelija, ją ir skel-
biame taip, kad patiktume ne žmo-
nėms, bet Dievui, kuris tiria mūsų šir-
dis.
5 Kaip žinote, niekada nepasižymė-
jome pataikaujančiomis kalbomis ir
paslėptu godumu, – Dievas yra liudy-
tojas, –
6 niekada neieškojome žmonių gar-
bės, nei tarp jūsų, nei kitur. Būdami
Kristaus apaštalai, galėjome būti
jums našta,
7 vis dėlto pas jus buvome švelnūs,
tarsi maitinanti motina, globojanti sa-
vo kūdikius.
8 Taip jus mylėdami, troškome pasi-
dalyti su jumis ne tik Dievo Evange-
lija, bet ir savo gyvybe, nes tapote
mums brangūs.
9 Jūs, broliai, atsimenate mūsų triūsą
ir pastangas: dirbdami per dienas ir
naktis, kad neapsunkintume nė vieno
iš jūsų, skelbėme jums Dievo Evan-
geliją.
10 Ir jūs, ir Dievas gali paliudyti, kaip
šventai, teisingai ir nepriekaištingai
elgėmės su jumis, įtikėjusiais.
11 Jūs žinote, kaip kiekvieną iš jūsų ra-
ginome, kalbinome, maldavome, tarsi
tėvas savo vaikus,
12 kad elgtumėtės kaip dera prieš Die-
vą, kuris jus šaukia į savo karalystę ir
šlovę.
13 Todėl ir mes be paliovos dėkojame
Dievui, kad, priėmę Dievo žodį, kurį
girdėjote iš mūsų, priėmėte jį ne kaip
žmonių žodį, bet, kas jis iš tikro
yra, – kaip Dievo žodį, kuris ir veikia
jumyse, tikinčiuosiuose.
14 Jūs, broliai, tapote sekėjais Dievo
bažnyčių Kristuje Jėzuje, kurios yra
Judėjoje. Jūs tą patį iškentėjote nuo
savo tautiečių, kaip ir jos nuo žydų,
15 kurie nužudė Viešpatį Jėzų ir savo
pranašus ir persekiojo mus. Jie nepa-
tinka Dievui ir yra priešiški visiems
žmonėms,
16 nes draudžia mums skelbti Evan-
geliją pagonims, kad šie būtų išgel-
bėti. Taip jie nuolat pildo savo nuo-
dėmių saiką, ir jiems artinasi galuti-
nė Dievo rūstybė.

17 O mes, broliai, kuriam laikui atskir-
ti nuo jūsų, – žinoma, tik kūnu, ne šir-
dimi, – be galo pasiilgę, labai troško-
me išvysti jūsų veidus.
18 Todėl ruošėmės atvykti pas jus, –
bent jau aš, Paulius, ruošiausi kartą ir
kitą, – tačiau mums sutrukdė šėtonas.
19 Kas gi yra mūsų viltis, džiaugsmas
ir pasigyrimo vainikas? Argi ne jūs
prieš mūsų Viešpatį Jėzų Kristų Jo
atėjimo metu?
20 Taip, jūs esate mūsų šlovė ir džiaugs-
mas!

3 Todėl, ilgiau nebeiškęsdami, nu-
tarėme vieni pasilikti Atėnuose
2 ir pasiuntėme Timotiejų, savo brolį,
Dievo tarną ir bendradarbį Kristaus
Evangelijoje, kad sustiprintų jus ir
padrąsintų jus tikėjime,
3 kad nė vienas nesvyruotų šiuose sus-
paudimuose, nes jūs patys žinote, kad
tam esame skirti.
4 Dar būdami tarp jūsų, iš anksto sa-
kėme, kad turėsime kentėti priespau-
dą, ir, kaip žinote, taip ir įvyko.
5 Todėl, ilgiau nebeiškęsdamas, pa-
siunčiau pasiuntinį, norėdamas suži-
noti apie jūsų tikėjimą, ar kartais jū-
sų nesugundė gundytojas ir ar nėra
niekais pavirtęs mūsų triūsas.
6 Dabar Timotiejus iš jūsų grįžo pas
mus ir atnešė gerą žinią apie jūsų tikė-
jimą ir jūsų meilę: kad jūs nuolat mus
maloniai prisimenate ir karštai trokš-
tate mus pamatyti kaip ir mes jus.
7 Taigi, broliai, jūs savo tikėjimu pa-
guodėte mus visuose mūsų suspaudi-
muose ir negandose.
8 Dabar mes tikrai gyvuojame, nes jūs
tvirtai stovite Viešpatyje.
9 Ir kaip atsidėkosime Dievui už jus,
už visus džiaugsmus, kuriuos dėl jūsų
patiriame savo Dievo akivaizdoje?
10 Dieną ir naktį be saiko meldžia-
mės, kad išvystume jūsų veidus ir ga-
lėtume papildyti, ko dar stinga jūsų
tikėjimui.
11 Jis pats – mūsų Dievas ir Tėvas – ir
mūsų Viešpats Jėzus Kristus tenutie-
sia mums kelią pas jus.
12 Viešpats teaugina jus ir gausiai te-
praturtina meile vienų kitiems ir vi-
siems, kaip ir mes jus mylime, –
13 tesustiprina jūsų širdis ir padaro ne-
peiktinas šventume prieš Dievą, mūsų
Tėvą, Viešpaties Jėzaus Kristaus ir vi-
sų Jo šventųjų atėjimo metu.

4 Pagaliau, broliai, prašome ir ra-
giname jus Viešpatyje Jėzuje:
jeigu išmokote iš mūsų, kaip priva-
lote elgtis ir patikti Dievui – taip ir
elkitės, darydami vis daugiau pažan-
gos!
2 Jūs juk žinote, kokių nurodymų jums
davėme Viešpaties Jėzaus vardu.
3 Nes tokia Dievo valia – jūsų šventė-
jimas; kad susilaikytumėte nuo ištvir-
kavimo
4 ir kiekvienas iš jūsų mokėtų saugoti
savąjį indą šventume ir pagarboje,
5 o ne aistringame geiduly, kaip pa-
gonys, kurie nepažįsta Dievo;
6 kad nė vienas neperžengtų ribų ir
šituo dalyku neapgaudinėtų savo bro-
lio, nes Dievas už visa tai keršija,
kaip jau esame įspėję ir patvirtinę.
7 Dievas nepašaukė mūsų nedorybei,
bet šventumui.
8 Todėl, kas tai atmeta, ne žmogų at-
meta, bet Dievą, kuris ir davė mums
savo Šventąją Dvasią.
9 Apie brolišką meilę nebereikia jums
rašyti, nes jūs patys esate Dievo iš-
mokyti mylėti vienas kitą,
10 ir jūs taip darote visiems broliams
visoje Makedonijoje. Mes tik ragina-

me jus, broliai, daryti vis daugiau pa-
žangos,
[11] stengtis gyventi ramiai, atsidėti sa-
viesiems reikalams ir dirbti savo ran-
komis, kaip jums įsakėme.
[12] Taip jūs deramai elgsitės pašalinių
akyse ir jums nieko netrūks.
[13] Aš nenoriu, kad jūs, broliai, liktu-
mėte nežinioje dėl užmigusiųjų ir
nusimintumėte kaip kiti, kurie netu-
ri vilties.
[14] Jeigu tikime, kad Jėzus mirė ir pri-
sikėlė, tai Dievas ir tuos, kurie užmi-
go su Jėzumi, atves kartu su Juo.
[15] Ir tai jums sakome Viešpaties žo-
džiu, jog mes, gyvieji, išlikusieji iki
Viešpaties atėjimo, nepralenksime
užmigusiųjų.
[16] Nes pats Viešpats nužengs iš dan-
gaus, nuskambėjus paliepimui, ar-
kangelo balsui ir Dievo trimitui, ir
mirusieji Kristuje prisikels pirmiau-
sia,
[17] paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kar-
tu su jais būsime pagauti į debesis su-
sitikti su Viešpačiu ore ir taip visuo-
met pasiliksime su Viešpačiu.
[18] Todėl guoskite vieni kitus šiais žo-
džiais.

5 Dėl valandos ir laiko, broliai, nė-
ra reikalo jums rašyti.
[2] Jūs patys gerai žinote, kad Viešpa-
ties diena užklups lyg vagis naktį.
[3] Kai žmonės kalbės: “Ramybė ir sau-
gumas”, tada juos ir ištiks netikėtas
žlugimas, tarytum gimdymo skausmai
nėščią moterį, ir jie niekur nepa-
spruks.
[4] Bet jūs, broliai, nesate tamsoje, kad
toji diena jus užkluptų lyg vagis.
[5] Juk jūs visi esate šviesos ir dienos
vaikai. Mes nepriklausome nei nak-
čiai, nei tamsai.
[6] Todėl nemiegokime kaip kiti, bet
budėkime ir būkime blaivūs!
[7] Mat kas miega, miega naktį, ir kas
pasigeria, pasigeria naktį.
[8] O mes, priklausydami dienai, būki-
me blaivūs ir apsirengę tikėjimo bei
meilės šarvus ir užsidėję išgelbėjimo
vilties šalmą.
[9] Juk Dievas mus paskyrė ne rūsty-
bei, bet kad įgytume išgelbėjimą per
mūsų Viešpatį Jėzų Kristų,
[10] kuris mirė už mus, kad mes ar budė-
dami, ar miegodami gyventume kartu
su Juo.
[11] Todėl guoskite ir statydinkite vieni
kitus, ką jūs ir darote.
[12] Prašome jus, broliai, gerbti tuos,
kurie darbuojasi tarp jūsų, vadovauja
jums Viešpatyje ir teikia jums pamo-
kymų.
[13] Be galo branginkite juos, mylėdami
dėl jų darbo! Taikiai sugyvenkite tar-
pusavyje!
[14] Raginame jus, broliai: įspėkite ne-
drausminguosius, padrąsinkite liūdin-
čiuosius, palaikykite silpnuosius, bū-
kite kantrūs su visais!
[15] Žiūrėkite, kad kas neatsimokėtų
kam nors blogu už bloga, bet visada
siekite daryti gera vieni kitiems ir vi-
siems.
[16] Visada džiaukitės,
[17] be paliovos melskitės!
[18] Už viską dėkokite, nes tokia Dievo
valia jums Kristuje Jėzuje.
[19] Negesinkite Dvasios!
[20] Neniekinkite pranašavimų!
[21] Visa ištirkite ir to, kas gera, laiky-
kitės!
[22] Susilaikykite nuo visokio blogio!
[23] Pats ramybės Dievas iki galo jus
tepašventina ir teišlaiko jūsų dvasią,
sielą ir kūną nepeiktiną mūsų Vieš-
paties Jėzaus atėjimui.

[24] Ištikimas yra Tas, kuris jus šaukia, Jis ir įvykdys!
[25] Broliai, melskitės už mus!
[26] Sveikinkite visus brolius šventu pabučiavimu.
[27] Saikdinu jus Viešpačiu, kad šis laiškas būtų perskaitytas visiems šventiesiems broliams.
[28] Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis! Amen.

ANTRASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

1 Paulius, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių bažnyčiai Dievе, mūsų Tėve, ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje.
[2] Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!
[3] Mes jaučiame pareigą visada dėkoti, broliai, už jus Dievui, ir tai teisinga, nes jūsų tikėjimas smarkiai auga ir jūsų visų meilė vienas kitam vis didėja.
[4] Todėl mes ir giriamės jumis Dievo bažnyčiose – jūsų kantrybe bei tikėjimu visuose jūsų persekiojimuose ir sunkumuose, kuriuos jums tenka pakelti.
[5] O tai ir yra teisingo Dievo teismo požymis: jūs turite tapti verti Dievo karalystės, dėl kurios ir kenčiate.
[6] Teisinga iš Dievo pusės atmokėti jūsų prispaudėjams priespauda,
[7] o jums, prispaustiesiems, – poilsiu drauge su mumis, kai iš dangaus apsireikš Viešpats Jėzus su savo galingais angelais.
[8] Liepsnojančioje ugnyje Jis atkeršys tiems, kurie nepažįsta Dievo ir nepaklūsta mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangelijai.
[9] Jie bus nubausti amžina pražūtimi ir atskirti nuo Viešpaties veido ir nuo Jo galybės šlovės
[10] tą dieną, kada Jis ateis, kad būtų pašlovintas savo šventuosiuose ir keliantis susižavėjimą visuose, kurie įtikėjo. Jūs irgi patikėjote mūsų liudijimu.
[11] Todėl mes nuolat meldžiamės už jus, kad mūsų Dievas padarytų jus vertus šio pašaukimo ir parodytų visą savo gerumą ir palankumą bei galingus tikėjimo darbus,
[12] kad mūsų Viešpaties Jėzaus vardas būtų pašlovintas jumyse, o jūs Jame, pagal mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę.

2 Mes prašome jus, broliai, dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo ir dėl mūsų surinkimo pas Jį:
[2] nesiduokite taip greitai nukreipiami nuo sveiko proto ir įbauginami ar dvasia, ar žodžiu, ar neva mūsų parašytu laišku, esą Kristaus diena jau atėjo.
[3] Tegul niekas jūsų neapgauna kuriuo nors būdu! Pirmiau turi ateiti atkritimas ir būti apreikštas nuodėmės žmogus, pražūties sūnus,
[4] prieštarautojas, kuris išaukština save prieš visa, kas vadinama Dievu ar garbinama, ir pats sėdasi kaip Dievas Dievo šventykloje, rodydamas save esant Dievu.

5 Ar neprisimenate, jog aš tai sakiau
jums, tebebūdamas tarp jūsų?
6 Jūs gi žinote, kas dabar jį sulaiko,
kad jis būtų apreikštas savo metu.
7 Nedorybės paslaptis jau veikia, kol
bus patrauktas tas, kas jį sulaiko.
8 Tada pasirodys nedorėlis, kurį Vie-
špats sunaikins savo burnos kvėpi-
mu ir sutriuškins savo atėjimo spin-
desiu.
9 Ano nedorėlio atėjimą, šėtonui vei-
kiant, lydės visokios jėgos, ženklai ir
netikri stebuklai
10 ir visokia neteisumo apgaulė žūs-
tantiems už tai, kad atsisakė mylėti
tiesą savo išgelbėjimui.
11 Todėl Dievas jiems pasiųs stiprų
paklydimą, kad jie tikėtų melu
12 ir būtų nuteisti visi, kurie netikėjo
tiesa, bet pamėgo neteisumą.
13 Mes jaučiame pareigą visada dėko-
ti Dievui už jus, Viešpaties numylėti
broliai, kad Dievas jus nuo pradžios
išsirinko išgelbėjimui per Dvasios pa-
šventinimą ir tiesos tikėjimą,
14 kuriam Jis pašaukė jus per mūsų
Evangeliją, kad įgytumėte mūsų Vieš-
paties Jėzaus Kristaus šlovę.
15 Todėl, broliai, tvirtai stovėkite ir
laikykitės nurodymų, kurių išmokote
iš mūsų žodžių ar laiško.
16 O pats mūsų Viešpats Jėzus Kristus
ir Dievas, mūsų Tėvas, kuris pamilo
mus ir iš malonės suteikė mums amži-
ną paguodą ir gerą viltį,
17 tepaguodžia jūsų širdis ir tesustip-
rina kiekviename gerame žodyje ir
darbe.

3 Pagaliau, broliai, melskitės už
mus, kad Viešpaties žodis skin-
tųsi kelią ir būtų pašlovintas, kaip ir
pas jus,
2 ir kad mes būtume išgelbėti nuo ne-
tikusių ir nedorų žmonių, nes ne visi
turi tikėjimą.
3 O Viešpats ištikimas; Jis sustiprins
jus ir apsaugos nuo pikto.
4 Mes pasitikime jumis Viešpatyje,
kad vykdote ir vykdysite, ką jums įsa-
kome.
5 Viešpats telenkia jūsų širdis į Dievo
meilę ir Kristaus kantrybę.
6 Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu
įsakome jums, broliai, šalintis kiek-
vieno brolio, kuris tinginiauja ir nesi-
laiko tradicijos, gautos iš mūsų.
7 Jūs patys žinote, kaip reikia sekti
mumis. Mes gi pas jus netinginiavome
8 ir nevalgėme kieno nors duonos dy-
kai, bet, sunkiai triūsdami, darbavo-
mės dieną ir naktį, kad tik neapsun-
kintume nė vieno iš jūsų;
9 ir ne todėl, kad neturime teisės, bet
norime būti jums pavyzdžiu, kad sek-
tumėte mumis.
10 Dar būdami pas jus, mes įsakėme:
"Kas nenori dirbti – tenevalgo!"
11 Nes mes girdime, kad kai kurie pas
jus tinginiauja, nieko nedirba, tik ki-
šasi į svetimus reikalus.
12 Tokiems įsakome ir juos raginame
per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų ramiai
dirbti ir valgyti pačių pelnytą duoną.
13 O jūs, broliai, nepailskite darę gera!
14 O kas nepaklustų mūsų laiško žo-
džiams, tokį įsidėmėkite ir neben-
draukite su juo, kad susigėstų.
15 Nelaikykite jo priešu, bet įspėkite
kaip brolį.
16 Patsai ramybės Viešpats tegul tei-
kia jums ramybę visada ir visais bū-
dais. Viešpats su jumis visais!
17 Šis sveikinimas prirašytas mano,
Pauliaus, ranka. Tai ženklas kiekvie-
name laiške: taip aš rašau.
18 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonė tebūna su jumis visais! Amen.

PIRMASIS LAIŠKAS

TIMOTIEJUI

1 Paulius, Jėzaus Kristaus apašta-
las, Dievo, mūsų Gelbėtojo, ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus, mūsų vil-
ties, paliepimu, –
2 Timotiejui, tikram sūnui tikėjime:
malonė, gailestingumas ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo, ir Jėzaus Kristaus,
mūsų Viešpaties!
3 Dar keliaudamas į Makedoniją, aš
prašiau tave pasilikti Efeze, kad įsa-
kytum kai kuriems, jog jie nemokytų
kitaip,
4 nekreiptų dėmesio į pasakas ir į be-
galines giminystės eiles, kurios vei-
kiau sukelia ginčus negu dievišką ug-
dymą, esantį tikėjime.
5 Įsakymo tikslas yra meilė iš tyros
širdies, geros sąžinės ir nuoširdaus ti-
kėjimo.
6 Kai kurie, nuklydę nuo šių dalykų,
paskendo tuščiuose plepaluose.
7 Jie norėtų būti įstatymo mokytojais,
bet nesupranta nei ką kalba, nei ką
tvirtina.
8 O mes žinome, jog įstatymas geras,
jeigu kas teisingai juo naudojasi,
9 suprasdamas, kad įstatymas nėra
skirtas teisiajam, bet nusikaltėliams
ir neklusniems, bedieviams ir nusi-
dėjėliams, nešventiems ir šventva-
giškiems, tėvažudžiams ir motinžu-
džiams, žmogžudžiams,
10 paleistuviams, homoseksualistams,
vergų pirkliams, melagiams, priesai-
kos laužytojams ir viskam, kas prie-
šinga sveikam mokymui
11 pagal palaimintojo Dievo šlovingą-
ją Evangeliją, kuri man yra patikėta.
12 Aš dėkoju mūsų Viešpačiui Kristui
Jėzui, kuris įgalino mane, nes palaikė
mane ištikimu, paskirdamas tarnavi-
mui,
13 nors anksčiau buvau piktžodžiauto-
jas, persekiotojas ir akiplėša. Manęs
buvo pasigailėta, nes taip elgiausi dėl
neišmanymo ir netikėjimo.
14 Bet mūsų Viešpaties malonė išsi-
liejo be saiko su tikėjimu ir meile
Kristuje Jėzuje.
15 Tikras žodis ir vertas visiško prita-
rimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasau-
lį išgelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis
esu aš.
16 Todėl ir buvo manęs pasigailėta,
kad manyje pirmame Jėzus Kristus
parodytų visą savo kantrybę, duoda-
mas pavyzdį tiems, kurie Jį įtikės am-
žinajam gyvenimui.
17 Amžių Karaliui, nemirtingajam, ne-
regimajam, vieninteliam išmintinga-
jam Dievui tebūna garbė ir šlovė per
amžių amžius! Amen.
18 Šį įsakymą perduodu tau, sūnau Ti-
motiejau, pagal ankstesnes pranašys-
tes apie tave, kad, jomis remdamasis,
kovotum gerą kovą,
19 turėdamas tikėjimą ir gerą sąžinę.
Jos atsižadėjus, kai kurių tikėjimo lai-
vas sudužo.
20 Iš jų yra Himenėjas ir Aleksandras,
kuriuos atidaviau šėtonui, kad jie pa-
simokytų nebepiktžodžiauti.

2 Taigi visų pirma prašau atlikinėti
prašymus, maldas, užtarimus ir
dėkojimus už visus žmones,

[2] už karalius bei visus valdininkus,
kad tyliai ir ramiai gyventume viso-
keriopai dievotą ir kilnų gyvenimą.
[3] Tai gera ir priimtina akyse Dievo,
mūsų Gelbėtojo,
[4] kuris trokšta, kad visi žmonės būtų
išgelbėti ir pasiektų tiesos pažinimą.
[5] Nes yra vienas Dievas ir vienas Die-
vo ir žmonių Tarpininkas – žmogus
Kristus Jėzus,
[6] kuris atidavė save kaip išpirką už
visus, kad būtų paliudytas reikiamu
metu.
[7] Tam aš esu paskirtas pamokslinin-
kas ir apaštalas, – sakau tiesą Kristu-
je, nemeluoju, – tikėjimo ir tiesos mo-
kytojas pagonims.
[8] Taigi trokštu, kad vyrai melstųsi vi-
sur, keldami aukštyn šventas rankas,
be pykčio ir abejonių.
[9] Taip pat, kad moterys puoštųsi kuk-
liais ir padoriais drabužiais, droviai ir
santūriai, ne supintais plaukais ar
auksu, ar perlais, ar brangiu drabužiu,
[10] bet, – kaip dera moterims, pasižy-
minčioms dievobaimingumu, – gerais
darbais.
[11] Moteris tesimoko tyliai, su visišku
paklusnumu.
[12] Neleidžiu, kad moteris mokytų nei
kad vadovautų vyrui, – ji tesilaiko ty-
liai.
[13] Juk pirmas buvo sutvertas Adomas,
o paskui – Ieva.
[14] Ir ne Adomas buvo apgautas, o mo-
teris buvo apgauta ir nusidėjo.
[15] Bet ji bus išgelbėta, gimdydama vai-
kus, – jeigu jie išlaikys tikėjimą, meilę,
šventumą ir susilaikymą.

3 Štai tikras žodis: jei kas siekia
vyskupauti, trokšta gero darbo.
[2] O vyskupas privalo būti nepeiktinas,
vienos žmonos vyras, santūrus, pro-
tingas, padorus, svetingas, sugebantis
mokyti;
[3] ne girtuoklis, ne kivirčius, ne gei-
džiantis nešvaraus pelno, bet švelnus,
nemėgstantis vaidytis, negodus pini-
gų,
[4] geras savo namų šeimininkas, turin-
tis klusnius ir tikrai dorus vaikus.
[5] Jei kas nesugeba šeimininkauti savo
namuose, kaipgi jis rūpinsis Dievo
bažnyčia?
[6] Vyskupas neturi būti naujatikis, kad
nepasididžiuotų ir nepakliūtų į pa-
smerkimą kaip velnias.
[7] Be to, jam privalu turėti gerą liudi-
jimą tarp pašalinių, kad nebūtų jam
priekaištaujama ir neįkliūtų į velnio
pinkles.
[8] Taip pat ir diakonai privalo būti gar-
bingi, ne dviliežuviai, ne besaikiai vy-
no gėrėjai, ne geidžiantys nešvaraus
pelno,
[9] saugantys tikėjimo paslaptį tyroje
sąžinėje.
[10] Ir pirmiausia jie turi būti išbandyti,
o paskui, jei pasirodys esą be kaltės,
tegul diakonauja.
[11] Jų žmonos taip pat privalo būti gar-
bingos, ne šmeižikės, santūrios ir išti-
kimos visame kame.
[12] Diakonai tebūna vienos žmonos vy-
rai, gerai prižiūrintys vaikus ir savo
pačių namus.
[13] Gerai diakonaujantys įgyja garbin-
gą laipsnį ir didelę tikėjimo drąsą
Kristuje Jėzuje.
[14] Aš tau rašau apie šiuos dalykus,
nors tikiuosi greit atvykti pas tave.
[15] Bet jeigu užtrukčiau, noriu, kad ži-
notum, kaip reikia elgtis Dievo na-
muose, kurie yra gyvojo Dievo baž-
nyčia, tiesos ramstis ir pamatas.
[16] Ir negincijamai yra didelė dievotu-
mo paslaptis: Dievas buvo apreikštas

kūne, išteisintas Dvasioje, matomas
angelų, paskelbtas pagonims, įtikėtas
pasaulyje ir paimtas į šlovę.

4 Dvasia aiškiai sako, kad paskutiniais laikais kai kurie atsitrauks
nuo tikėjimo, pasidavę klaidinančioms dvasioms ir demonų mokymams,
2 veidmainingiems melo skelbėjams,
turintiems sudegintą sąžinę,
3 draudžiantiems tuoktis, liepiantiems
susilaikyti nuo maisto, kurį sukūrė
Dievas, kad jį su padėka priimtų tikintieji ir pažinusieji tiesą.
4 Kiekvienas gi Dievo kūrinys yra geras, ir niekas neatmestina, jei priimama su padėka,
5 nes tai pašventinama Dievo žodžiu
ir malda.
6 Jeigu šitaip aiškinsi broliams, būsi
geras Jėzaus Kristaus tarnas, besimaitinantis tikėjimo žodžiais ir geru
mokymu, kuriuo tu rūpestingai pasekei.
7 Bedieviškų ir bobiškų pasakų venk,
o ugdykis dievotumą.
8 Kūno lavinimas nedaug naudos
duoda, o dievotumas viskam naudingas; jis turi esamojo ir būsimojo gyvenimo pažadą.
9 Šis žodis yra tikras, vertas visiško
pritarimo.
10 Mes todėl ir triūsiame bei kenčiame panieką, nes pasitikime gyvuoju
Dievu, kuris yra visų žmonių, o ypač
tikinčiųjų, Gelbėtojas.
11 Taip įsakinėk ir mokyk!
12 Niekas tegul neniekina tavo jaunystės. Tiktai pats būk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgesiu, meile, dvasia,
tikėjimu, skaistumu.
13 Kol atvyksiu, užsiiminėk skaitymu,
raginimu, mokymu.
14 Neapleisk tavyje esančios dovanos,
kuri tau buvo suteikta per pranašystę
su vyresniųjų rankų uždėjimu.
15 Mąstyk apie šituos dalykus, atsidėk
jiems visiškai, kad tavo pažanga būtų
visiems akivaizdi.
16 Žiūrėk savęs ir mokymo, būk pastovus tai darydamas. Taip išgelbėsi save
ir savo klausytojus.

5 Senesnio žmogaus aštriai nebark,
bet ragink kaip tėvą, o jaunesniuosius – kaip brolius,
2 vyresnio amžiaus moteris – kaip motinas, o jaunesnes – kaip seseris, laikydamasis visiško skaistumo.
3 Gerbk našles, kurios yra tikros našlės.
4 Jei kuri našlė turi vaikų ar vaikaičių, tegul šie pirmiausia išmoksta rūpintis savo namiškiais ir deramai atsilyginti gimdytojams, nes tai patinka
Dievui.
5 Tikra našlė, palikusi viena, pasitiki
Dievu, maldauja ir meldžiasi dieną ir
naktį.
6 Bet našlė, gyvenanti malonumais,
dar gyva būdama, yra mirusi.
7 Todėl tai įsakyk, kad jos būtų be
priekaišto.
8 Jeigu kas neaprūpina savųjų, ir ypač
savo namiškių, tas yra paneigęs tikėjimą ir blogesnis už netikintį!
9 Į našlių sąrašą įtrauk tokią našlę,
kuriai ne mažiau kaip šešiasdešimt
metų, kuri buvo žmona vieno vyro,
10 jeigu ji pasižymėjo gerais darbais,
jei išauklėjo vaikus, jei buvo svetinga,
jei plaudavo šventiesiems kojas, jei
pagelbėdavo vargstantiems, jei stengdavosi dirbti visokį gerą darbą.
11 Jaunesnių našlių nepriimk. Pasiduodamos gašlumui, o ne Kristui, jos
nori ištekėti

12 ir yra smerktinos, nes pameta anks-
tesnį tikėjimą.
13 Be to, jos išmoksta dykinėti, lan-
džiodamos iš namų į namus, ir ne tik
dykinėti, bet plepėti, kištis į svetimus
reikalus bei kalbėti, kas nedera.
14 Taigi norėčiau, kad jaunesnės ište-
kėtų, augintų vaikus, šeimininkautų ir
neduotų priešininkui jokios progos
apkalboms.
15 Nes kai kurios jau nuklydo paskui
šėtoną.
16 Jei kuris tikintis vyras ar moteris tu-
ri pas save našlių, tegul jas aprūpina,
kad bažnyčia nebūtų apsunkinama ir
įstengtų padėti tikrosioms našlėms.
17 Gerai vadovaujantys vyresnieji te-
būna laikomi vertais dvigubos pagar-
bos, ypač tie, kurie dirba, skelbdami
žodį ir mokydami.
18 Juk Raštas sako: "Neužrišk kulian-
čiam jaučiui nasrų", ir: "Darbininkas
vertas savo užmokesčio".
19 Skundo prieš vyresnįjį nepriimk,
nebent liudytų du ar trys liudytojai.
20 Nuodėmiaujančius bark visų aki-
vaizdoje, kad ir kiti bijotų.
21 Aš įsakau tau Dievo, Viešpaties Jė-
zaus Kristaus ir išrinktųjų angelų aki-
vaizdoje, kad laikytumeis šitų nuro-
dymų be išankstinio nusistatymo ir
neatsižvelgdamas į asmenis.
22 Skubotai niekam neuždėk rankų ir
neprisidėk prie svetimų nuodėmių; iš-
silaikyk tyras.
23 Negerk vien gryno vandens, bet
vartok truputį vyno dėl savo skran-
džio ir dažnų negalavimų.
24 Kai kurių žmonių nuodėmės mato-
mos iki teismo, o kai kurių paaiškėja
tik vėliau.
25 Taip pat ir geri darbai visiems ma-
tomi, o jei pasitaiko kitaip, jų vis tiek
negalima paslėpti.

6 Vergai, esantys po jungu, telaiko
savo šeimininkus vertais visoke-
riopos pagarbos, kad nebūtų piktžo-
džiaujama Dievo vardui ir mokymui.
2 O tie, kurie turi tikinčius šeiminin-
kus, tegul jų neniekina, kadangi jie
yra broliai; geriau tegul jiems dar uo-
liau tarnauja, nes, gaunantys naudą,
yra tikintys ir mylimi. Taip mokyk ir
taip ragink!
3 Jei kas nors moko kitaip ir nesutin-
ka su sveikais mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus žodžiais bei dievotumo mo-
kymu,
4 tas yra išdidus, nieko neišmano, ser-
ga nuo ginčų ir nuo svaidymosi žo-
džiais, iš kurių atsiranda pavydas, ne-
sutarimas, piktžodžiavimas, blogi įta-
rinėjimai
5 ir kivirčai tarp sugedusio proto žmo-
nių, praradusių tiesos nuovoką ir ma-
nančių, jog dievotumas esąs pasipel-
nymas. Šalinkis tokių.
6 Žinoma, dievotumas yra didelis
pasipelnymas, kai jį lydi pasitenkini-
mas.
7 Juk nieko neatsinešėme į pasaulį ir,
aišku, nieko neišsinešime.
8 Turėdami maisto ir drabužį, būkime
patenkinti.
9 Kas trokšta praturtėti, pakliūva į
pagundymą ir į pinkles bei į daugelį
kvailų ir kenksmingų geidulių, kurie
paskandina žmones sugedime ir pra-
žūtyje.
10 Visų blogybių šaknis yra meilė pi-
nigams. Kai kurie, jų geisdami, nu-
klydo nuo tikėjimo ir patys save dras-
ko aibe skausmų.
11 Bet tu, Dievo žmogau, bėk nuo tų
dalykų ir vykis teisumą, maldingumą,
tikėjimą, meilę, kantrumą, romumą.
12 Kovok gerą tikėjimo kovą, laikykis
amžinojo gyvenimo, kuriam esi pa-

šauktas ir išpažinai gerą išpažinimą
daugelio liudytojų akyse.
13 Aš prašau tavęs prieš Dievą, kuris
viskam teikia gyvybę, ir prieš Kristų
Jėzų, kuris prie Poncijaus Piloto pa-
teikė gerą išpažinimą,
14 kad išlaikytum šį įsakymą be dėmės
ir be priekaišto iki mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus pasirodymo.
15 Jį savo laiku apreikš palaimintasis
vienintelis Valdovas, karalių Karalius
ir viešpačių Viešpats,
16 vienintelis Nemirtingasis, gyvenan-
tis neprieinamoje šviesoje, kurio joks
žmogus neregėjo ir negali regėti. Jam
šlovė ir amžinoji valdžia! Amen.
17 Šio amžiaus turtuoliams įsakyk,
kad nesididžiuotų ir nesudėtų vilčių
į netikrus turtus, bet į gyvąjį Dievą,
kuris apsčiai visko mums teikia mū-
sų džiaugsmui.
18 Tegul jie daro gera, turtėja gerais
darbais, būna dosnūs, dalijasi su kitais.
19 Taip jie pasidės gerus pamatus atei-
čiai, kad pasiektų tikrąjį gyvenimą.
20 O Timotiejau, saugok tai, kas tau
patikėta, vengdamas netinkamo tuš-
čiažodžiavimo ir tariamojo pažinimo
prieštaravimų,
21 nes kai kurie, jam atsidavę, nukly-
do nuo tikėjimo. Malonė tebūna su
jumis! Amen.

ANTRASIS LAIŠKAS
TIMOTIEJUI

1 Paulius, Dievo valia Jėzaus Kris-
taus apaštalas pagal gyvenimo
pažadą Kristuje Jėzuje, –
2 mylimam sūnui Timotiejui: malonė,
gailestingumas ir ramybė nuo Dievo
Tėvo ir Jėzaus Kristaus, mūsų Vieš-
paties!
3 Dėkoju Dievui, kuriam tarnauju
kaip ir mano protėviai su tyra sąžine,
be paliovos tave prisimindamas savo
maldose dieną ir naktį.
4 Menu tavo ašaras ir trokštu tave ma-
tyti, kad būčiau kupinas džiaugsmo.
5 Aš vis prisimenu tavo neveidmainiš-
ką tikėjimą, kuris pirma gyveno tavo
senelėje Loidėje, tavo motinoje Euni-
kėje ir, esu įsitikinęs, gyvena ir tavyje.
6 Todėl tau primenu, kad vėl uždeg-
tum Dievo dovaną, esančią tavyje
mano rankų uždėjimu.
7 Nes Dievas davė mums ne baimės
dvasią, bet jėgos, meilės ir savitvar-
dos dvasią.
8 Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties
liudijimo, nei manęs, Jo kalinio, bet
drauge su manimi kentėk dėl Evan-
gelijos jėga Dievo,
9 kuris išgelbėjo mus bei pašaukė
šventu pašaukimu, ne pagal mūsų
darbus, bet savo paties nutarimu bei
malone, kuri buvo suteikta mums
Kristuje Jėzuje prieš amžinuosius lai-
kus,
10 o dabar apreikšta, pasirodžius mū-
sų Gelbėtojui Jėzui Kristui, kuris su-
naikino mirtį ir nušvietė gyvenimą
bei nemirtingumą savo Evangelija;
11 jai aš esu paskirtas pamokslininku,
apaštalu ir pagonių mokytoju.
12 Dėl šios priežasties aš ir kenčiu, bet

nesigėdiju, nes žinau, kuo įtikėjau, ir
esu įsitikinęs, kad Jis gali išlaikyti iki
anos dienos tai, ką Jam patikėjau.
13 Sau pavyzdžiu laikyk sveikus žodžius, kuriuos girdėjai iš manęs tikė-
jime ir meilėje Kristuje Jėzuje.
14 Saugok tą gera, kas tau patikėta,
Šventąja Dvasia, kuri gyvena mumyse.
15 Tu žinai, kad nuo manęs nusigręžė
visi, kurie yra Azijoje, tarp jų Figelas
ir Hermogenas.
16 Viešpats tebūna gailestingas One-
siforo namams, nes jis dažnai mane
atgaivindavo ir nesigėdijo mano pan-
čių,
17 bet, atvykęs į Romą, labai uoliai
manęs ieškojo ir surado.
18 Viešpats tesuteikia jam aną dieną
rasti Viešpaties pasigailėjimą. Be to,
tu gerai žinai, kiek daug jis yra tarna-
vęs man Efeze.

2 Taigi tu, mano sūnau, būk stiprus
malone, kuri yra Kristuje Jėzuje,
2 ir, ką iš manęs girdėjai prie dau-
gelio liudytojų, patikėk ištikimiems
žmonėms, kurie sugebės ir kitus mo-
kyti.
3 Iškęsk sunkumus kaip geras Kris-
taus Jėzaus karys.
4 Nė vienas kareivis neįsivelia į gyve-
nimo reikalus, norėdamas patikti jį
pašaukusiam.
5 Ir kas stoja į rungtynes, negaus vai-
niko, jei nebus grūmęsis pagal taisyk-
les.
6 Sunkiai dirbantis žemdirbys turi pir-
mas pasiimti vaisių.
7 Suprask, ką sakau; Viešpats teduo-
da tau išmanymo apie visus dalykus.
8 Prisimink prikeltąjį iš numirusių Jė-
zų Kristų iš Dovydo palikuonių, kaip
skelbiama mano Evangelijoje,
9 dėl kurios aš kenčiu ir net esu sura-
kintas lyg piktadarys. Bet Dievo žo-
dis nesurakinamas!
10 Todėl aš visa pakenčiu dėl išrinktų-
jų, kad ir jie įgytų išgelbėjimą Kristu-
je Jėzuje su amžinąja šlove.
11 Štai patikimas žodis: jei mes su Juo
mirėme, su Juo ir gyvensime.
12 Jei kenčiame, su Juo ir valdysime.
Jeigu mes Jo išsižadėsime, ir Jis mū-
sų išsižadės.
13 Jeigu esame neištikimi, Jis lieka išti-
kimas, nes savęs Jis negali išsižadėti.
14 Primink tai, liepdamas Viešpaties
akivaizdoje, kad nekovotų žodžiais,
nes iš to jokios naudos, vien tik žala
klausytojams.
15 Uoliai stenkis pasirodyti Dievui tin-
kamu darbininku, neturinčiu ko gėdy-
tis, tiksliai perteikiančiu tiesos žodį.
16 Venk bedieviškų ir tuščių tauškalų,
kurie vis giliau ves į bedievystę.
17 Jų kalba, tarsi gangrena, vis plis.
Tokie yra Himenėjas ir Filetas,
18 kurie nuklydo nuo tiesos, tvirtinda-
mi, kad prisikėlimas jau įvykęs, ir tuo
griaudami kai kurių tikėjimą.
19 Bet tvirtai stovi Dievo pamatas, tu-
rintis tokį antspaudą: "Viešpats pažįs-
ta savuosius" ir: "Tepasitraukia nuo
neteisybės kiekvienas, kuris šaukiasi
Kristaus vardo".
20 O dideliuose namuose yra ne tik
auksinių ir sidabrinių indų, bet ir me-
dinių bei molinių. Vieni tarnauja gar-
bingiems reikalams, kiti – negarbin-
giems.
21 Jeigu kas apsivalys nuo minėtų da-
lykų, bus indas, skirtas garbei, pa-
šventintas, tinkamas Šeimininkui, pa-
siruošęs kiekvienam geram darbui.
22 Bėk nuo jaunystės geidulių ir siek
teisumo, tikėjimo, meilės ir ramybės
su tais, kurie iš tyros širdies šaukiasi
Viešpaties.

23 O kvailų ir nemokšiškų ginčų venk,
žinodamas, kad jie sukelia kovas.
24 Viešpaties tarnas neturi kivirčytis,
bet būti malonus su visais, gabus pa-
mokyti, kantrus,
25 romiai aiškinti prieštaraujantiems, –
rasi Dievas duos jiems atgailauti, kad
pažintų tiesą
26 ir atsipeikėtų nuo pinklių velnio,
kuris pavergęs juos savo valiai.

3 Žinok, kad paskutinėmis dieno-
mis užeis sunkūs laikai,
2 nes žmonės bus savimylos, pinigų
mylėtojai, pagyrūnai, išdidūs, piktžo-
džiautojai, neklusnūs tėvams, nedė-
kingi, nešventi,
3 nemylintys, nesutaikomi, šmeižikai,
nesusivaldantys, šiurkštūs, nekenčian-
tys to, kas gera,
4 išdavikai, užsispyrę, pasipūtėliai, la-
biau mylintys malonumus negu Dievą,
5 turintys dievotumo išvaizdą, bet at-
sižadėję jo jėgos. Šalinkis tokių žmo-
nių!
6 Iš jų yra tie, kurie įsiskverbia į na-
mus ir pavergia silpnas moterėles, pil-
nas nuodėmių, geidulių vedžiojamas,
7 nuolat besimokančias ir vis nesuge-
bančias pasiekti tiesos pažinimo.
8 Kaip Janas ir Jambras priešinosi
Mozei, taip ir jie priešinasi tiesai. Tai
žmonės sugedusio proto, netikusio ti-
kėjimo.
9 Bet jie toli nenužengs, nes jų kvailu-
mas, kaip ir anų, bus visiems regimas.
10 Bet tu stropiai pasekei mano mo-
kymu, gyvenimo būdu, tikslu, tikėji-
mu, ištverme, meile, kantrybe,
11 persekiojimais, sunkumais, kurie
mane ištiko Antiochijoje, Ikonijuje,
Listroje. O kokių tik persekiojimų
man neteko iškęsti! Bet iš visų išgel-
bėjo mane Viešpats.
12 Taip ir visi, kurie trokšta dievotai
gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekio-
jami.
13 Pikti žmonės ir suvedžiotojai eis
blogyn, klaidindami ir klysdami.
14 O tu pasilik prie to, ką išmokai ir
įtikėjai, žinodamas, iš ko išmokai.
15 Tu nuo vaikystės žinai šventuosius
Raštus, galinčius tave pamokyti išgel-
bėjimui per tikėjimą, kuris yra Kris-
tuje Jėzuje.
16 Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir
naudingas mokyti, barti, taisyti, auk-
lėti teisumui,
17 kad Dievo žmogus taptų tobulas,
pasiruošęs kiekvienam geram darbui.

4 Aš primygtinai prašau prieš Die-
vą ir Viešpatį Jėzų Kristų, kuris
teis gyvuosius ir mirusiuosius, Jam ir
Jo karalystei atėjus:
2 skelbk žodį, veik laiku ir nelaiku,
bark, drausk, ragink su didžia ištver-
me ir pamokymu.
3 Nes ateis laikas, kai žmonės nebe-
pakęs sveiko mokslo, bet, pasidavę
savo įgeidžiams, pasikvies sau moky-
tojus, kad tie dūzgentų ausyse;
4 jie nukreips ausis nuo tiesos ir at-
vers pasakoms.
5 Bet tu būk visame kame apdairus,
iškęsk sunkumus, dirbk evangelisto
darbą, atlik savo tarnavimą.
6 Nes aš jau atnašaujamas, ir mano
iškeliavimo laikas jau čia pat.
7 Aš kovojau gerą kovą, baigiau bėgi-
mą, išlaikiau tikėjimą.
8 Nuo šiol manęs laukia teisumo vai-
nikas, kurį aną dieną man duos Vieš-
pats, teisingasis Teisėjas, – ir ne tik
man, bet ir visiems, kurie pamilo Jo
pasirodymą.
9 Pasistenk greitai atvykti pas mane,
10 nes Demas, pamilęs šį pasaulį, pa-

liko mane ir iškeliavo į Tesaloniką,
Kreskas – į Galatiją, Titas – į Dalmatiją.
11 Vienas Lukas tėra su manimi. Pasiimk ir atvesk su savimi Morkų, jis man naudingas tarnavimui.
12 Tichiką pasiunčiau į Efezą.
13 Atvykdamas atgabenk apsiaustą, kurį palikau Troadoje pas Karpą, taip pat ir knygas, ypač pergamentus.
14 Kalvis Aleksandras man padarė daug bloga, Viešpats jam teatmoka pagal jo darbus.
15 Ir tu saugokis jo, nes jis labai priešinosi mūsų žodžiams.
16 Mano pirmajame apsigynime nė vieno nebuvo su manimi, visi mane paliko. Tenebus jiems tai palaikyta nusikaltimu!
17 Bet Viešpats stovėjo su manimi ir sustiprino mane, kad toliau skelbčiau Evangeliją ir išgirstų visi pagonys; aš buvau išgelbėtas iš liūto nasrų.
18 Ir Viešpats išgelbės mane iš visų piktų kėslų ir išsaugos savo dangiškajai karalystei. Jam šlovė per amžių amžius! Amen.
19 Pasveikink Priską, Akvilą ir Onesiforo namiškius.
20 Erastas pasiliko Korinte, o Trofimą palikau Milete sergantį.
21 Pasistenk atvykti dar prieš žiemą! Tave sveikina Eubulas, Pūdas, Linas ir Klaudija bei visi broliai.
22 Viešpats Jėzus Kristus tebūna su tavo dvasia! Malonė teesie su jumis! Amen.

LAIŠKAS
TITUI

1 Paulius, Dievo tarnas ir Jėzaus Kristaus apaštalas, pagal Dievo išrinktųjų tikėjimą bei dievotumą atitinkantį tiesos pažinimą
2 su viltimi amžinojo gyvenimo, kurį nemeluojantis Dievas pažadėjo prieš amžinuosius laikus,
3 o nustatytam metui atėjus, apreiškė savo žodį skelbimu, kuris man patikėtas Dievo, mūsų Gelbėtojo, įsakymu, –
4 Titui, tikram sūnui bendrame tikėjime: malonė, gailestingumas ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų Gelbėtojo Viešpaties Jėzaus Kristaus!
5 Aš tam palikau tave Kretoje, kad sutvarkytum, kas buvo likę nesutvarkyta, ir paskirtum kiekviename mieste vyresniuosius, kaip esu įsakęs:
6 jei kas yra be priekaištų, vienos žmonos vyras, turįs ištikimus vaikus, kurie nekaltinami palaidu gyvenimu ar neklusnumu.
7 Nes vyskupas, kaip Dievo ūkvedys, turi būti be priekaištų: ne savavaliautojas, ne karštakošis, ne girtuoklis, ne kivirčius, ne geidžiantis nešvaraus pelno,
8 bet svetingas, trokštantis gero, blaiviai mąstantis, teisingas, šventas, susivaldantis,
9 tvirtai besilaikantis patikimo žodžio kaip buvo išmokytas, kad sveiku mo-

kymu sugebėtų ir paraginti, ir įtikinti
prieštaraujančius.
10 Nes daug yra neklusnių, tuščiakal-
bių ir apgavikų, ypač iš apipjaustytųjų.
11 Juos reikia užčiaupti, nes jie apver-
čia aukštyn kojomis ištisas šeimynas,
mokydami, kas nedera, dėl nesąžinin-
go pelno.
12 Vienas iš jų, jų pačių pranašas, yra
pasakęs: "Kretiečiai visada melagiai,
pikti žvėrys, tingūs pilvai".
13 Šis liudijimas teisingas. Todėl su-
drausk juos griežtai, kad būtų sveiki
tikėjimu,
14 nekreipdami dėmesio į žydų pasa-
kas ir į žmonių priesakus, nukreipian-
čius nuo tiesos.
15 Tyriems viskas tyra, o susitepusiems
ir netikintiems nieko nėra tyro, net ir
jų protas bei sąžinė suteršti.
16 Jie skelbiasi pažįstą Dievą, o darbais
Jį neigia; jie pasibjaurėtini, nepaklus-
nūs, netikę jokiam geram darbui.

2 Kalbėk, kas sutinka su sveiku mo-
kymu:
2 kad pagyvenę vyrai būtų blaivūs,
rimti, santūrūs, sveiki tikėjimu, mei-
le, kantrybe.
3 Taip pat, kad pagyvenusios moterys
elgtųsi garbingai, nebūtų apkalbinė-
tojos, besaikės vyno gėrėjos, mokytų
gero,
4 skatintų jaunąsias mylėti savo vyrus
ir vaikus,
5 būti santūrias, tyras, rūpestingas šei-
mininkes, geras, klusnias savo vy-
rams, – kad nebūtų šmeižiamas Die-
vo žodis.
6 Taip pat jaunuosius ragink, kad bū-
tų santūrūs.
7 Pats visais atžvilgiais rodyk gerų
darbų pavyzdį: mokymo grynumą,
garbingumą, nepažeidžiamumą,
8 sveiką ir nepriekaištingą kalbą, kad
priešininkas liktų sugėdintas, neturė-
damas apie tave pasakyti nieko blogo.
9 Ragink, kad vergai būtų klusnūs sa-
vo šeimininkams, stengtųsi visame
kame jiems įtikti ir neprieštarautų,
10 kad nevogtų, bet rodytų visokerio-
pą gerą ištikimybę, kad visu kuo
puoštų Dievo, mūsų Gelbėtojo, mo-
kymą.
11 Nes gelbstinti Dievo malonė pasi-
rodė visiems žmonėms
12 ir moko mus, kad, atsisakę bedie-
vystės ir pasaulio geidulių, santūriai,
teisiai ir pamaldžiai gyventume šiame
amžiuje,
13 laukdami palaimintosios vilties ir
mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo
Jėzaus Kristaus šlovės pasirodymo.
14 Jis atidavė save už mus, kad išpirk-
tų mus iš visų nedorybių ir nuskais-
tintų sau ypatingą tautą, uolią ge-
riems darbams.
15 Taip kalbėk, ragink, drausk su visa
valdžia. Niekas tenedrįsta tavęs nie-
kinti!

3 Primink jiems, kad būtų paklus-
nūs valdytojams ir valdžioms, kad
būtų pasiruošę kiekvienam geram
darbui,
2 niekam nepiktžodžiautų, nesikivir-
čytų, būtų nuosaikūs, visiems žmo-
nėms rodytų visokeriopą romumą.
3 Juk ir mes kitados buvome nepro-
tingi, neklusnūs, apgauti, vergaujan-
tys įvairiems geiduliams ir malonu-
mams, gyvenome pilni pykčio ir pa-
vydo, neapkenčiami ir nekenčiantys
vieni kitų.
4 Bet kai pasirodė Dievo, mūsų Gel-
bėtojo, gerumas ir meilė žmonėms,
5 Jis išgelbėjo mus ne dėl mūsų atlik-
tų teisumo darbų, bet iš savo gailes-

tingumo, Šventosios Dvasios atgim-
dančiu ir atnaujinančiu nuplovimu.
[6] Jis mums dosniai išliejo tos Dvasios
per mūsų Gelbėtoją Jėzų Kristų,
[7] kad, išteisinti Jo malone, viltimi tap-
tume amžinojo gyvenimo paveldėto-
jais.
[8] Tai patikimas žodis. Ir aš noriu, kad
tu nuolatos pabrėžtum šiuos dalykus,
kad patikėjusieji Dievu rūpintųsi pa-
remti gerus darbus. Tai gera ir nau-
dinga žmonėms.
[9] Venk kvailų ginčų, kilmės sąrašų,
nesutarimų ir vaidų dėl įstatymo, – vi-
sa tai nenaudinga ir tuščia.
[10] Atskalūno, vieną kitą kartą įspėjęs,
šalinkis,
[11] žinodamas, jog jis iškrypęs ir nuo-
dėmiauja, savo paties nuosprendžiu
pasmerktas.
[12] Kai nusiųsiu pas tave Artemą ar
Tichiką, paskubėk atvykti pas mane
į Nikopolį; mat nutariau ten žiemo-
ti.
[13] Teisininką Zeną ir Apolą išleisk į
kelionę gerai aprūpintus, kad jiems
nieko netrūktų.
[14] Tesimoko ir mūsiškiai remti gerus
darbus būtiniems reikalams patenkin-
ti, kad neliktų bevaisiai.
[15] Tave sveikina visi esantys su mani-
mi. Pasveikink tuos, kurie myli mus
tikėjime. Malonė su jumis visais!
Amen.

LAIŠKAS
FILEMONUI

[1] Paulius, Kristaus Jėzaus kalinys, ir
brolis Timotiejus mūsų mylimajam
bendradarbiui Filemonui,
[2] mylimai seseriai Apfijai, mūsų ben-
dražygiui Archipui ir tavo namuose
esančiai bažnyčiai:
[3] *malonė jums ir ramybė nuo Dievo,*
mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kris-
taus!
[4] Aš dėkoju Dievui, visada prisimin-
damas tave savo maldose,
[5] nes girdžiu apie tavo tikėjimą ir
meilę Viešpačiui Jėzui ir visiems
šventiesiems.
[6] Meldžiu, kad tavo dalyvavimas ti-
kėjime taptų veiksmingas per pa-
žinimą visokio gėrio, esančio mu-
myse Kristuje Jėzuje.
[7] Mes turime didelį džiaugsmą ir
paguodą iš tavo meilės, nes tu, broli,
atgaivinai šventųjų širdis.
[8] Nors galiu labai drąsiai Kristuje tau
įsakyti, kas tinka,
[9] bet verčiau prašau vardan meilės
toks, koks esu: aš, Paulius, senyvas
žmogus, o šiuo *metu ir* Jėzaus Kris-
taus kalinys,
[10] prašau tave už savo vaiką, – už
Onesimą, kurio tėvu tapau, būdamas
surakintas.
[11] Seniau jis buvo tau nenaudingas, o
dabar ir tau, ir man naudingas.
[12] Siunčiu jį atgal. Todėl priimk jį kaip
mano paties širdį.
[13] Norėjau jį pasilaikyti, kad jis tavo
vietoje man patarnautų, kol esu kali-
namas dėl Evangelijos,
[14] tačiau be tavo sutikimo nenorėjau

nieko daryti, kad tavo geras darbas
būtų atliktas laisva valia, o ne tartum
iš prievartos.
15 Galbūt jis tam ir buvo laikinai ats-
kirtas, kad galėtum jį priimti amžinai,
16 jau ne kaip vergą, o daugiau – kaip
mylimą brolį, ypatingą man, o juo la-
biau tau, ir pagal kūną, ir Viešpatyje.
17 Tad jeigu laikai mane draugu, pri-
imk jį kaip mane.
18 O jeigu jis yra tau padaręs skriaudą
ar turi skolos, – įrašyk tai į mano sąs-
kaitą.
19 Aš, Paulius, rašau savo ranka: atly-
ginsiu, – neminint, jog man ir pats sa-
ve esi skolingas.
20 Taip, broli, norėčiau pasinaudoti ta-
vimi Viešpatyje: atgaivink mano širdį
Viešpatyje!
21 Rašau tau, pasitikėdamas tavo
klusnumu ir žinodamas, jog padarysi
daugiau, negu prašau.
22 Tad kartu paruošk man ir sve-
čių kambarį, nes turiu vilties, jog
jūsų maldų dėka būsiu jums dova-
notas.
23 Tave sveikina Epafras, mano kalė-
jimo bičiulis Kristuje Jėzuje,
24 mano bendradarbiai Morkus, Aris-
tarchas, Demas, Lukas.
25 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė
tebūna su jūsų dvasia! Amen.

LAIŠKAS
ŽYDAMS

1 Daugel kartų ir įvairiais būdais
praeityje Dievas yra kalbėjęs tė-
vams per pranašus,
2 o šiomis paskutinėmis dienomis pra-
kalbo mums per Sūnų, kurį paskyrė
visa ko paveldėtoju ir per kurį sutvė-
rė pasaulius.
3 Jis, Dievo šlovės spindesys ir Jo esy-
bės tikslus atvaizdas, viską laikantis
savo jėgos žodžiu, pats nuplovęs mū-
sų nuodėmes, atsisėdo Didybės deši-
nėje aukštybėse,
4 tapdamas tiek pranašesnis už ange-
lus, kiek prakilnesnį už juos paveldė-
jo vardą.
5 Kuriam gi angelų kada nors Jis yra
pasakęs: "Tu esi mano Sūnus, šiandien
pagimdžiau Tave"?! Ir vėl: "Aš Jam
būsiu Tėvas, o Jis bus man Sūnus".
6 Ir vėl, įvesdamas Pirmgimį į pasaulį,
Jis sako: "Tepagarbina Jį visi Dievo
angelai".
7 O apie angelus sako: "Jis daro savo
angelus vėjais ir savo tarnus – ugnies
liepsnomis".
8 O Sūnui: "Tavo sostas, Dieve, am-
žių amžiams, ir teisingumo skeptras
yra tavo karalystės skeptras.
9 Tu pamilai teisumą ir nekentei ne-
dorybės, todėl patepė Tave Dievas,
Tavo Dievas, džiaugsmo aliejumi gau-
siau negu Tavo bičiulius".
10 Ir: "Iš pradžių Tu, Viešpatie, padė-
jai pamatus žemei, ir dangūs – Tavo
rankų darbas.
11 Jie pražus, o Tu pasiliksi, jie visi su-
dils lyg drabužis,
12 ir kaip apsiaustą Tu juos suvyniosi,
ir jie bus pakeisti. Bet Tu esi tas pats,
ir Tavo metai nesibaigs".

[13] O kuriam iš angelų Jis yra kada sa-
kęs: "Sėskis mano dešinėje, kol Aš
patiesiu Tavo priešus, kaip pakoją po
Tavo kojomis"?
[14] Argi jie visi nėra tarnaujančios dva-
sios, išsiųstos tarnauti tiems, kurie
paveldės išgelbėjimą?

2 Todėl turime būti labai dėmesin-
gi tam, ką girdėjome, kad nepra-
plauktume pro šalį.
[2] Nes jei per angelus paskelbtas žodis
buvo tvirtas ir kiekvienas nusižengi-
mas bei neklusnumas susilaukdavo
teisėto atlygio,
[3] tai kaipgi pabėgsime mes, nepaisy-
dami tokio didžio išgelbėjimo? Jis,
prasidėjęs Viešpaties skelbimu, buvo
mums patvirtintas tų, kurie Jį girdėjo,
[4] Dievui liudijant ženklais ir stebuk-
lais, visokiais galingais darbais ir
Šventosios Dvasios dovanomis, pa-
skirstytomis Jo valia.
[5] Ne angelams Jis pajungė ateities pa-
saulį, apie kurį kalbame.
[6] Bet kažkas kažkur paliudijo, saky-
damas: "Kas yra žmogus, kad jį atsi-
meni, ar žmogaus sūnus, kad juo rū-
piniesi?
[7] Padarei jį trumpam laikui žemesnį
už angelus, šlove ir garbe jį apvainika-
vai ir pastatei jį virš savo rankų darbų,
[8] visa paklojai po jo kojomis". Jeigu
jau visa paklojo, tai nepaliko nieko,
kas nebūtų jam paklota. Vis dėlto da-
bar mes dar nematome, jog visa jam
paklota.
[9] Bet matome Tą, trumpam laikui pa-
darytą žemesnį už angelus – Jėzų, už
mirties kentėjimus apvainikuotą šlove
ir garbe. Reikėjo, kad Dievo malone
už kiekvieną Jis paragautų mirties.
[10] Nes Tam, dėl kurio ir iš kurio yra
viskas, priderėjo, vedant daugybę vai-
kų į garbę, kentėjimais ištobulinti jų
išgelbėjimo Vadovą.
[11] Juk šventintojas ir šventinamie-
ji – visi kyla iš vieno. Todėl Jis nesigė-
dija juos vadinti broliais,
[12] sakydamas: "Aš paskelbsiu Tavo
vardą savo broliams, vidury susirinki-
mo Tave šlovinsiu giesme".
[13] Ir vėl: "Aš Juo pasitikėsiu". Ir vėl:
"Štai Aš ir mano vaikai, kuriuos man
davė Dievas".
[14] Kadangi vaikų kraujas ir kūnas
bendri, tai ir Jis lygiomis juos prisi-
ėmė, kad mirtimi sunaikintų tą, kuris
turėjo mirties jėgą, tai yra velnią,
[15] ir išvaduotų tuos, kurie, bijodami
mirties, visam gyvenimui buvo pate-
kę į vergiją.
[16] Iš tiesų Jam rūpėjo ne angelai, o
Abraomo palikuonys.
[17] Todėl Jis turėjo visu kuo tapti pa-
našus į brolius, kad būtų gailestingas
ir ištikimas Dievui vyriausiasis Kuni-
gas ir permaldautų už žmonių nuodė-
mes.
[18] Pats iškentęs gundymus, Jis gali pa-
dėti tiems, kurie yra gundomi.

3 Todėl, šventieji broliai, dangiško-
jo pašaukimo dalininkai, įsižiūrė-
kite mūsų išpažinimo Apaštalą ir vy-
riausiąjį Kunigą Jėzų Kristų,
[2] kuris buvo ištikimas Jį paskyrusiam,
kaip ir Mozė visuose Jo namuose.
[3] Juk Jis yra pripažintas vertu dides-
nės šlovės už Mozę, kaip didesnės pa-
garbos vertas statytojas už namą.
[4] Mat kiekvienas namas kažkieno pas-
tatytas, o viską pastatęs yra Dievas.
[5] Ir Mozė buvo ištikimas visuose Jo
namuose kaip tarnas, kad paliudytų
tai, kas ateity turėjo būti pasakyta.
[6] O Kristus kaip Sūnus viešpatauja Jo
namuose, ir tie namai esame mes, jei

pasitikėjimą ir tvirtą vilties pasigyri-
mą išsaugosime iki galo.
7 Todėl, kaip Šventoji Dvasia sako:
"Jei šiandien išgirsite Jo balsą,
8 neužkietinkite savo širdžių, kaip per
maištą, gundymo dieną dykumoje,
9 kur jūsų tėvai gundė mane, mėgino
ir matė mano darbus per keturiasde-
šimt metų.
10 Todėl Aš užpykau ant tos kartos ir
pasakiau: 'Visada jie klysta savo šir-
dyje ir nepažino mano kelių'.
11 Taigi Aš prisiekiau savo rūstybėje:
'Jie neįeis į mano poilsį!' "
12 Žiūrėkite, broliai, kad kuris iš jūsų
nebūtų piktos, netikinčios širdies, ati-
tolusios nuo gyvojo Dievo.
13 Verčiau raginkite vieni kitus kas-
dien, – kol dar sakoma "šiandien", –
kad kurio iš jūsų neužkietintų nuodė-
mės klasta.
14 Juk mes esame tapę Kristaus dali-
ninkais, – jei tik išlaikysime tvirtą pra-
dinį pasitikėjimą iki galo,
15 kol yra sakoma: "Šiandien, jei iš-
girsite Jo balsą, neužkietinkite savo
širdžių kaip per maištą".
16 Kas gi buvo tie, kurie išgirdę maiš-
tavo? Ar ne visi Mozės išvestieji iš
Egipto?
17 Ant ko Jis buvo užpykęs per ketu-
riasdešimt metų? Ar ne ant nusidėju-
sių, kurių lavonai krito dykumoje?
18 O kam prisiekė, jog neįeis į Jo po-
ilsį, jei ne tiems, kurie nepakluso?
19 Taigi matome, kad jie negalėjo įeiti
dėl netikėjimo.

4 Todėl, kol tebegalioja pažadas
įeiti į Jo poilsį, bijokime, kad ku-
ris nors iš jūsų nepasirodytų pavėla-
vęs.
2 Mums, kaip ir jiems, buvo paskelb-
ta Evangelija. Bet išgirstas žodis ne-
išėjo jiems į naudą, nes nebuvo su-
jungtas su girdėjusiųjų tikėjimu.
3 O mes, įtikėjusieji, einame į tą poil-
sį, kaip Jo pasakyta: "Aš prisiekiau
savo rūstybėje: 'Jie neįeis į mano po-
ilsį' ", nors darbai buvo užbaigti nuo
pasaulio sutvėrimo.
4 Jis vienoje vietoje pasakė apie sep-
tintąją dieną: "Septintąją dieną Die-
vas ilsėjosi po visų savo darbų".
5 Ir vėl anoje vietoje: "Jie neįeis į ma-
no poilsį".
6 Kadangi kai kuriems belieka įeiti, o
tie, kuriems pirma buvo paskelbta
Evangelija, neįėjo dėl neklusnumo,
7 Jis vėl nustato tam tikrą dieną, po
tiek daug laiko kartodamas Dovydo
lūpomis, – "šiandien", – kaip ir buvo
pasakyta: "Šiandien, jei išgirsite Jo
balsą, neužkietinkite savo širdžių".
8 Jeigu Jozuė būtų juos įvedęs į poil-
sį, Dievas nebūtų po to kalbėjęs apie
kitą dieną.
9 Taigi sabato poilsis tebepasilieka
Dievo tautai,
10 nes, kas įeina į Jo poilsį, taip pat
ilsisi po savo darbų, kaip Dievas ilsė-
josi po savųjų.
11 Tad stenkimės įeiti į tą poilsį, kad
niekas nebenupultų, sekdamas ano
neklusnumo pavyzdžiu.
12 Dievo žodis yra gyvas ir veiksmin-
gas, aštresnis už bet kokį dviašmenį
kalaviją. Jis prasiskverbia iki pat sielos
ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų
smegenų, ir teisia širdies mintis bei
sumanymus.
13 Ir joks kūrinys nėra paslėptas nuo Jo
žvilgsnio, bet visa yra nuoga ir atideng-
ta akims To, kuriam turėsime duoti
apyskaitą.
14 Taigi, turėdami didį vyriausiąjį Kuni-
gą, praėjusį pro dangus Dievo Sūnų Jė-
zų, tvirtai laikykimės mūsų išpažinimo.

15 Juk mes turime ne tokį vyriausiąjį
Kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų
silpnybių, bet, kaip ir mes, visaip gun-
dytą, tačiau nenusidėjusį.
16 Todėl drąsiai artinkimės prie malo-
nės sosto, kad gautume gailestingu-
mą ir rastume malonę pagalbai rei-
kiamu metu.

5 Kiekvienas vyriausiasis kunigas
imamas iš žmonių ir skiriamas
atstovauti žmonėms pas Dievą, kad
aukotų dovanas ir aukas už nuodė-
mes.
2 Jis sugeba užjausti nežinančius ir
klystančius, nes ir pats yra apgaubtas
silpnumo
3 ir dėl to turi aukoti aukas – tiek už
tautos, tiek ir už savo nuodėmes.
4 Ir niekas pats nepasiima tos garbės,
vien tik tas, kuris Dievo pašauktas
kaip Aaronas.
5 Taip pat ir Kristus ne pats sau sutei-
kė šlovę tapti vyriausiuoju Kunigu,
bet Tas, kuris Jam pasakė: "Tu esi
mano Sūnus, šiandien Aš Tave pa-
gimdžiau".
6 Ir kitoje vietoje sako: "Tu esi kuni-
gas per amžius Melchizedeko būdu".
7 Jis savo kūno dienomis siuntė mal-
das bei prašymus su garsiu šauksmu
bei ašaromis Tam, kuris galėjo išgel-
bėti Jį nuo mirties, ir buvo išklausy-
tas dėl savo dievobaimingumo.
8 Nors būdamas Sūnus, Jis per savo
kentėjimus išmoko paklusnumo
9 ir ištobulintas tapo amžinojo išgel-
bėjimo priežastimi visiems, kurie Jam
paklūsta,
10 Dievo pavadintas vyriausiuoju Ku-
nigu Melchizedeko būdu.
11 Apie tai mums reikėtų daug kalbė-
ti, bet sunku jums išaiškinti, nes pasi-
darėte nerangūs klausyti.
12 Ir nors, žiūrint laiko, jūs jau turėtu-
mėte būti mokytojai, iš tiesų reikia,
kad jus vėl kas nors pamokytų Dievo
žodžio pagrindų. Jūs tapote tokie, ku-
riems reikia pieno, o ne stipraus val-
gio.
13 Juk kiekvienas, maitinamas pienu,
dar nepatyręs teisumo žodyje, nes te-
bėra kūdikis.
14 Tik subrendusiems dera stiprus
maistas – tiems, kurie pratybomis iš-
lavino savo pojūčius, kad atskirtų ge-
ra nuo blogo.

6 Todėl, palikę pradinį Kristaus
mokymą, veržkimės prie tobulu-
mo, užuot vėl dėję pamatus iš atsi-
vertimo nuo negyvų darbų, iš tikėji-
mo Dievu,
2 iš mokymo apie krikštus, rankų už-
dėjimo, mirusiųjų prikėlimo ir amži-
nybės teismo.
3 Jei Dievas leis, ir tai padarysime.
4 Kurie kartą jau buvo apšviesti, para-
gavo dangiškos dovanos, tapo Švento-
sios Dvasios dalininkais,
5 paragavo gerojo Dievo žodžio bei
ateinančio amžiaus jėgų
6 ir atpuolė, tų nebeįmanoma vėl grą-
žinti naujai atgailai, nes jie kryžiuoja
sau Dievo Sūnų ir išstato Jį viešai pa-
niekai.
7 Jeigu žemė sugeria dažną lietų ir iš
jos želia želmenys, naudingi tiems,
kurie ją dirba, tai ji susilaukia Dievo
palaiminimo,
8 bet jeigu ji teželdo erškėčius bei us-
nis, tai ji niekam tikusi, greitai bus
prakeikta ir galiausiai sudeginta.
9 Nors taip kalbame, bet jums, myli-
mieji, tikimės geresnių, vedančių į iš-
gelbėjimą dalykų.
10 Dievas nėra neteisingas, kad pa-
mirštų jūsų darbą ir meilės triūsą, ku-

rį parodėte Jo vardui, kai tarnavote
ir tebetarnaujate šventiesiems.
11 Todėl trokštame, kad kiekvienas iš
jūsų rodytų ankstesnį uolumą iki ga-
lo, kol pasieks visišką vilties užtikrin-
tumą, –
12 kad neaptingtumėte, bet būtumėte
sekėjai tų, kurie tikėjimu ir kantrybe
paveldi pažadus.
13 Kai Dievas davė Abraomui paža-
dą, neturėdamas kuo aukštesniu pri-
siekti, prisiekė savimi,
14 sakydamas: "Iš tiesų, Aš laiminte
palaiminsiu tave, dauginte padaugin-
siu tave".
15 Ir Abraomas, kantriai laukdamas,
gavo, kas buvo pažadėta.
16 Žmonės prisiekia aukštesniais da-
lykais ir kiekvieno ginčo pabaigoje
patvirtinimui imasi priesaikos.
17 Todėl Dievas, norėdamas stipriau
pabrėžti pažado paveldėtojams savo
valios nekintamumą, pridėjo priesai-
ką.
18 Tad du nekintami dalykai, kuriuose
neįmanoma, kad Dievas meluotų,
tvirtai guodžia mus, atradusius prie-
globstį mums skirtoje viltyje.
19 Ji mums yra tarsi saugus ir tvirtas
sielos inkaras, prasiskverbiantis pro
uždangą vidun,
20 kur už mus kaip pirmtakas įžengė
Jėzus, tapęs amžiams vyriausiuoju
Kunigu Melchizedeko būdu.

7 Tasai Melchizedekas, Salemo ka-
ralius, aukščiausiojo Dievo kuni-
gas, sutiko Abraomą, kai jis grįžo, su-
mušęs karalius, ir palaimino jį.
2 Abraomas atidavė jam nuo visko
dešimtinę. Išvertus jo vardą, jis pir-
miausia teisumo karalius, paskui Sa-
lemo, arba ramybės, karalius, –
3 be tėvo, be motinos, be kilmės sąra-
šo, neturintis nei dienų pradžios, nei
gyvenimo pabaigos, panašus į Dievo
Sūnų. Jis lieka kunigas visam laikui.
4 Pažvelkite, koks didis tas, kuriam ir
patriarchas Abraomas davė dešimti-
nę nuo karo grobio!
5 Beje, ir Levio sūnūs, kurie gauna
kunigystę, pagal įstatymą turi įsaky-
mą imti dešimtines iš žmonių, tai yra
imti iš savo brolių, nors ir jie kilę iš
Abraomo strėnų.
6 O tas, kuris nėra kilęs iš jų, ėmė de-
šimtinę iš Abraomo ir palaimino tą,
kuris turėjo pažadus.
7 Be jokių abejonių, visada žemesnį
laimina aukštesnis.
8 Čia dešimtines ima mirtingi žmonės,
o tenai – tas, apie kurį paliudyta, jog
jis gyvena.
9 Ir, taip sakant, per Abraomą ir Le-
vis mokėjo dešimtines, pats būdamas
dešimtinių ėmėjas.
10 Žinoma, jis dar tebebuvo strėnose
tėvo, kai šį pasitiko Melchizedekas.
11 Jeigu tobulumas būtų buvęs pasie-
kiamas levitų kunigystės dėka, – o
tauta jos pagrindu buvo gavusi įstaty-
mą, – tai kam dar būtų reikėję iškilti
kitam kunigui Melchizedeko būdu ir
nesivadinti kunigu Aarono būdu?
12 Juk, besikeičiant kunigystei, keičia-
si ir įstatymas.
13 O tas, apie kurį tai sakoma, pri-
klausė kitai giminei, iš kurios niekas
netarnavo aukurui.
14 Juk aišku, kad mūsų Viešpats kilo
iš Judo giminės, apie kurią Mozė nie-
ko nėra kalbėjęs dėl kunigystės.
15 Tai dar labiau paaiškėja, kai iškyla
kitas kunigas, panašus į Melchizede-
ką,
16 tapęs kunigu ne kūniško įstatymo
įsakymu, bet nesibaigiančio gyvenimo
jėga.

[17] Juk Jis liudija: "Tu esi kunigas per
amžius Melchizedeko būdu".
[18] Šitaip atšaukiamas ankstyvesnis įsa-
kymas dėl savo silpnumo ir bergždu-
mo, –
[19] įstatymas juk nieko nepadarė tobu-
lo, – ir įvedama tvirtesnė viltis, kuria
priartėjame prie Dievo.
[20] Juo labiau, kad tai neįvyko be prie-
saikos,
[21] mat anie tapdavo kunigais be prie-
saikos, o šis su priesaika To, kuris
Jam pasakė: "Viešpats prisiekė, ir Jis
nesigailės: 'Tu esi kunigas per amžius
Melchizedeko būdu' ".
[22] Taigi Jėzus yra tapęs geresnės San-
doros garantu.
[23] Anų kunigų buvo daug, nes mirtis
jiems sukliudydavo ilgiau pasilikti.
[24] O kadangi šis išlieka per amžius,
Jis turi neatšaukiamą kunigystę.
[25] Todėl Jis ir gali visada išgelbėti
tuos, kurie per Jį eina prie Dievo, nes
Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų.
[26] Mums ir priderėjo turėti tokį vy-
riausiąjį Kunigą: šventą, nekaltą, ty-
rą, atskirtą nuo nusidėjėlių ir išauk-
štintą virš dangų.
[27] Jam nereikia, kaip tiems vyriausie-
siems kunigams, kasdien atnašauti
aukas pirma už savo nuodėmes, pas-
kui už tautos, nes Jis tai atliko vieną
kartą visiems laikams, paaukodamas
pats save.
[28] Įstatymas skiria vyriausiaisiais ku-
nigais žmones su silpnybėmis, o prie-
saikos žodis, duotas po įstatymo, pa-
skyrė amžiams ištobulintą Sūnų.

8 Bet iš to, ką sakome, svarbiausia
yra štai kas: mes turime tokį vy-
riausiąjį Kunigą, kuris danguje atsi-
sėdo Didybės sosto dešinėje
[2] ir tarnauja šventykloje bei tikroje
palapinėje, kurią pastatė ne žmogus,
o Viešpats.
[3] Kiekvienas vyriausiasis kunigas ski-
riamas aukoti dovanas ir aukas, tad
ir šis privalo turėti, ką aukoti.
[4] Jeigu Jis būtų žemėje, Jis nebūtų ku-
nigas, nes čia yra kunigai, kurie pagal
įstatymą aukoja dovanas.
[5] Jie tarnauja dangiškųjų dalykų pa-
veikslui ir šešėliui, panašiai kaip buvo
pamokytas Mozė, kai rengėsi statyti
palapinę: "Žiūrėk, – sako Jis, – kad vi-
sa padarytum pagal tą pavyzdį, kuris
tau buvo parodytas ant kalno".
[6] Bet dabar Jis gavo juo prakilnesnį
tarnavimą, juo tobulesnės, geresniais
pažadais besiremiančios Sandoros tar-
pininkas yra.
[7] Jeigu ta pirmoji Sandora būtų buvu-
si be trūkumų, nebūtų reikėję ieškoti
vietos antrajai.
[8] Jis sakė, peikdamas juos: "Štai atei-
na dienos, – sako Viešpats, – kai Aš su
Izraelio namais ir Judo namais suda-
rysiu naują Sandorą.
[9] Ne tokią Sandorą, kokią buvau su-
daręs su jų tėvais tą dieną, kai pa-
ėmiau juos už rankos, norėdamas iš-
vesti iš Egipto žemės. Jie neišsaugo-
jo mano Sandoros, ir Aš juos aplei-
dau, – sako Viešpats. –
[10] Štai kokia bus Sandora, kurią su-
darysiu su Izraelio namais, praslinkus
anoms dienoms, – sako Viešpats: – Aš
duosiu savo įstatymus jų protams ir
juos įrašysiu jų širdyse, ir būsiu jų
Dievas, ir jie bus mano tauta.
[11] Ir nė vienas nebemokys savo arti-
mo, nei savo brolio, sakydamas: 'Pa-
žink Viešpatį!', nes visi mane pažins
nuo mažiausio iki didžiausio.
[12] Aš būsiu gailestingas dėl jų netei-
sumo ir jų nuodėmių bei nedorybių
daugiau nebeprisiminsiu".

13 Sakydamas "naują Sandorą", Jis
nurodė, kad pirmoji yra pasenusi. O
kas pasensta ir nukaršta, to greit ne-
beliks.

9 Tiesa, ir pirmoji Sandora turėjo
tarnavimo Dievui potvarkius ir
žemišką šventyklą.
2 Buvo įrengta palapinė: priešakinė
dalis, kur buvo žvakidė, stalas ir padė-
tinės duonos kepalai, vadinosi Šven-
toji.
3 Už antrosios uždangos buvo palapi-
nės dalis, vadinama Šventų švenčiau-
sioji.
4 Ten stovėjo auksinis smilkytuvas ir
iš visų šonų auksu apmušta Sandoros
skrynia, kurioje buvo auksinis ąsotis
su mana, išsprogusi Aarono lazda ir
Sandoros plokštės.
5 Viršum jos buvo šlovės cherubai, ku-
rie gaubė sutaikinimo dangtį. Apie tai
dabar nėra reikalo smulkiau kalbėti.
6 Esant tokiai sąrangai, į priekinę pa-
lapinės dalį visada eina kunigai atlik-
ti apeigų,
7 o į antrąją – kartą per metus vienas
tik vyriausiasis kunigas, ir tai ne be
kraujo, kurį aukoja už save ir už tau-
tos nuodėmes, padarytas dėl nežino-
jimo.
8 Šitaip Šventoji Dvasia nurodo, kad
kelias į Šventų švenčiausiąją dar nėra
atviras, kol tebestovi pirmoji palapinė,
9 kuri yra dabartinio laikotarpio at-
vaizdas. Joje aukojamos dovanos ir
aukos, kurios negali padaryti aukoto-
jo sąžinėje tobulo,
10 bet apima tik valgius, gėrimus, įvai-
rius apiplovimus ir kūniškus potvar-
kius, galiojančius iki atnaujinimo.
11 Bet Kristus, atėjęs kaip būsimųjų
gėrybių vyriausiasis Kunigas, pro auk-
štesnę ir tobulesnę palapinę, ne ran-
kų darbo, tai yra ne šitos kūrinijos,
12 taip pat ne ožių ar veršių krauju, o
savuoju krauju vieną kartą visiems
laikams įžengė į Švenčiausiąją ir įvyk-
dė amžinąjį atpirkimą.
13 Jeigu jaučių bei ožių kraujas ir te-
lyčios pelenai per apšlakstymą pa-
šventina susitepusius, kad kūnas bū-
tų švarus,
14 tai nepalyginti labiau kraujas Kris-
taus, kuris per amžinąją Dvasią paau-
kojo save kaip auką be dėmės Dievui,
nuvalys jūsų sąžinę nuo mirties darbų,
kad tarnautumėte gyvajam Dievui.
15 Ir todėl Jis yra naujosios Sandoros
tarpininkas, kad, įvykus mirčiai pir-
mojoje Sandoroje padarytiems nusi-
kaltimams atpirkti, pašauktieji gautų
amžinojo palikimo pažadą.
16 Kur tik yra testamentas, ten būtina
įrodyti testatoriaus mirtį.
17 Testamentas įgyja galią, mirus jo su-
darytojui, o jam tebesant gyvam, tes-
tamentas negalioja.
18 Štai kodėl ir pirmoji Sandora ne-
buvo patvirtinta be kraujo.
19 Paskelbęs visai tautai visus įstaty-
mo nuostatus, Mozė, paėmęs veršių
bei ožių kraujo su vandeniu ir purpu-
rinės vilnos su yzopu, apšlakstė pačią
knygą ir visą tautą,
20 sakydamas: "Tai yra kraujas San-
doros, kurią įsakė jums Dievas!"
21 Jis taip pat apšlakstė krauju palapi-
nę ir visus tarnavimo indus.
22 Taip pat beveik viskas pagal įstaty-
mą apvaloma krauju, ir be kraujo
praliejimo nėra atleidimo.
23 Todėl dangiškųjų dalykų atvaizdai
turėjo būti šitaip apvalomi, o patys
dangaus dalykai – geresnėmis auko-
mis negu šitos.
24 Mat Kristus įžengė ne į rankų dar-
bo šventyklą – tikrosios atvaizdą, bet

į patį dangų, kad dabar pasirodytų už
mus Dievo akivaizdoje.
25 Ir ne tam, kad pakartotinai aukotų
save, kaip daro vyriausiasis kunigas,
kuris kasmet įeina į Švenčiausiąją su
svetimu krauju, –
26 tuomet Kristui būtų reikėję daugelį
kartų kentėti nuo pasaulio sutvėrimo.
Bet dabar Jis vieną kartą pasirodė
amžių pabaigoje, kad savo auka su-
naikintų nuodėmę.
27 Ir kaip žmonėms skirta vieną kartą
mirti, o po to – teismas,
28 taip ir Kristus, vieną kartą paauko-
tas, kad pasiimtų daugelio nuodėmes,
antrą kartą pasirodys be nuodėmės
Jo laukiančiųjų išgelbėjimui.

10 Kadangi Įstatymas turi tiktai
būsimųjų gėrybių šešėlį, o ne
patį dalykų vaizdą, jis niekada negali
tomis pačiomis aukomis, kurios kas-
met vis aukojamos ir aukojamos, pa-
daryti tobulus tuos, kurie artinasi.
2 Argi tos aukos nesiliautų, jeigu au-
kotojai, vienąkart apvalyti, daugiau
nebejaustų sąžinėje nuodėmių?
3 Priešingai: jos metai iš metų vis pri-
mena nuodėmes.
4 Juk neįmanoma, kad jaučių ir ožių
kraujas panaikintų nuodėmes.
5 Todėl, ateidamas į pasaulį, Jis sako:
“Aukų ir atnašų Tu nenorėjai, bet pa-
ruošei man kūną.
6 Tau nepatiko deginamosios atnašos
ir aukos už nuodėmes.
7 Tuomet tariau: ‘Štai ateinu, kaip
knygos rietime apie mane parašyta,
vykdyti Tavo, o Dieve, valios!’ ”
8 Anksčiau pasakęs: “Aukų ir atnašų,
deginamųjų atnašų ir atnašų už nuo-
dėmes Tu nenorėjai ir nemėgai”, – jos
aukojamos pagal Įstatymą, –
9 paskui paskelbė: “Štai ateinu vyk-
dyti Tavo, o Dieve, valios”. Jis panai-
kina viena, kad įtvirtintų kita.
10 Tos valios dėka esame Jėzaus Kris-
taus kūno auka vieną kartą pašven-
tinti visiems laikams.
11 Kiekvienas kunigas diena iš dienos
tarnauja ir daug kartų aukoja tas pa-
čias aukas, kurios niekada negali pa-
naikinti nuodėmių.
12 O šis, paaukojęs vienintelę auką už
nuodėmes, amžiams atsisėdo Dievo
dešinėje,
13 nuo tol laukdamas, kol Jo priešai
bus patiesti tarsi pakojis po Jo kojų.
14 Vienintele atnaša Jis amžiams pa-
darė tobulus šventinamuosius.
15 Tai mums liudija ir Šventoji Dva-
sia. *Ji yra pasakiusi:*
16 “Štai Sandora, kurią su jais sudary-
siu, praslinkus anoms dienoms, – sa-
ko Viešpats: – Aš įdėsiu savo įstaty-
mus į jų širdis ir juos įrašysiu jų min-
tyse,
17 ir jų nuodėmių bei jų nedorybių
daugiau nebeprisiminsiu”.
18 O kur jos atleistos, ten nebereikia
atnašos už nuodėmę.
19 Taigi, broliai, galėdami drąsiai įeiti
į Švenčiausiąją dėl Jėzaus kraujo
20 nauju ir gyvu keliu, kurį Jis atvėrė
mums per uždangą, tai yra savąjį kūną,
21 ir turėdami didį Kunigą Dievo na-
mams,
22 artinkimės su tyra širdimi ir giliu,
užtikrintu tikėjimu, apšlakstymu ap-
valę širdis nuo nešvarios sąžinės ir
nuplovę kūną švariu vandeniu!
23 Išlaikykime nepajudinamą vilties iš-
pažinimą, nes ištikimas Tas, kuris pa-
žadėjo.
24 Žiūrėkime vieni kitų, skatindami
mylėti ir daryti gerus darbus.
25 Neapleiskime savųjų susirinkimo,
kaip kai kurie yra pratę, bet raginki-

me vieni kitus juo labiau, juo aiškiau
regime besiartinančią dieną.
26 Jeigu, pasiekę tiesos pažinimą, są-
moningai nusidedame, tada nebelie-
ka aukos už nuodėmes,
27 bet kažkoks baisus laukimas teis-
mo ir liepsnojančio pykčio, kuris pra-
ris priešininkus.
28 Jei kas atstumia Mozės Įstatymą,
tas be jokio pasigailėjimo turi mirti,
dviem ar trims liudytojams paliudijus.
29 Tik pagalvokite: kaip dar sunkesnės
bausmės nusipelnys tas, kuris sutrypė
kojomis Dievo Sūnų, nešventu palai-
kė Sandoros kraują, kuriuo buvo pa-
šventintas, ir įžeidė malonės Dvasią!
30 Juk pažįstame Tą, kuris pasakė:
"Mano kerštas, Aš atsilyginsiu, – sako
Viešpats". Ir vėl: "Viešpats teis savo
tautą".
31 Baisu pakliūti į gyvojo Dievo rankas!
32 Prisiminkite ankstesnes dienas, ka-
da jūs apšviesti ištvėrėte didelę ken-
tėjimų kovą,
33 tiek patys išstatyti viešam reginiui
su paniekinimais ir smurtu, tiek bū-
dami dalininkai tų, su kuriais buvo
taip elgiamasi.
34 Jūs užjautėte mane, kalinį, ir links-
mai sutikote savo turto išplėšimą, ži-
nodami, jog turite danguje geresnį ir
išliekantį turtą.
35 Tad nepameskite savo pasitikėjimo,
už kurį skirtas didelis atlygis!
36 Taip, reikia jums ištvermės, kad,
įvykdę Dievo valią, gautumėte, kas
pažadėta.
37 Nes "dar trumpa, trumpa valandė-
lė, ir ateis Tas, kuris turi ateiti, ir ne-
užtruks.
38 Bet teisusis gyvens tikėjimu, ir, jei-
gu jis atsitrauktų, mano siela juo ne-
besigėrės".
39 Tačiau mes nesame tie, kurie atsi-
traukia savo pražūčiai, bet tie, kurie
tiki, kad išgelbėtume sielą.

11 Tikėjimas užtikrina tai, ko vi-
liamės, ir parodo tai, ko ne-
matome.
2 Per jį protėviai gavo gerą liudijimą.
3 Tikėjimu suvokiame, kad pasauliai
buvo sutverti Dievo žodžiu, būtent iš
neregimybės atsirado regima.
4 Tikėjimu Abelis aukojo geresnę au-
ką negu Kainas ir dėl tikėjimo gavo
liudijimą, kad yra teisus, Dievui pa-
liudijus apie jo dovanas. Dėl tikėjimo
jis ir miręs tebekalba.
5 Tikėjimu Henochas buvo perkeltas,
kad nematytų mirties, ir "jo nebera-
do, nes Dievas jį perkėlė". Mat prieš
perkeliamas, jis gavo liudijimą, kad
patikęs Dievui.
6 O be tikėjimo neįmanoma patikti
Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam
būtina tikėti, kad Jis yra ir kad uoliai
Jo ieškantiems atsilygina.
7 Tikėjimu Nojus, Dievo perspėtas
apie tuo metu dar nematomus daly-
kus, būdamas dievobaimingas, pasta-
tė arką savo šeimai išgelbėti; tikėji-
mu jis pasmerkė pasaulį ir paveldėjo
tikėjimo teisumą.
8 Tikėjimu Abraomas pakluso, kai
buvo pašauktas keliauti į šalį, kurią
turėjo paveldėti, ir išvyko, nežinoda-
mas kur einąs.
9 Tikėjimu jis apsigyveno pažado že-
mėje, tarytum svetimoje, gyvendamas
palapinėse su Izaoku ir Jokūbu, to
paties pažado bendrapaveldėtojais.
10 Mat jis laukė miesto su pamatais,
kurio statytojas ir kūrėjas yra Dievas.
11 Tikėjimu ir pati Sara – nevaisinga ir
nebe to amžiaus – gavo galios pastoti
ir pagimdė vaiką, nes ji laikė ištikimu
Tą, kuris pažadėjo.

12 Todėl iš vieno vyro, ir dar apmiru-
sio, gimė palikuonys, gausūs tartum
dangaus žvaigždės ir nesuskaitomi
kaip jūros pakrantės smiltys.
13 Jie visi mirė tikėdami, dar negavę
pažadėtųjų dalykų, bet iš tolo juos re-
gėdami, buvo įsitikinę jais ir priėmė
juos, išpažindami, jog jie žemėje sve-
čiai ir keleiviai.
14 Kurie taip kalba, parodo, kad ieško
tėvynės.
15 Jeigu jie būtų minėję aną, iš kurios
iškeliavo, jie būtų turėję laiko sugrįž-
ti atgal.
16 Bet dabar jie siekė geresnės tėvy-
nės, tai yra dangiškosios. Todėl Die-
vas nesigėdija vadintis jų Dievu: juk
Jis paruošė jiems Miestą!
17 Tikėjimu Abraomas aukojo Izaoką,
kai buvo mėginamas. Jis, kuris buvo
gavęs pažadą, aukojo savo viengimį
sūnų,
18 apie kurį buvo pasakyta: "Iš Izaoko
bus pašaukti tavo palikuonys".
19 Jis suprato, kad Dievas gali prikelti
net iš mirties, ir atgavo sūnų tarytum
iš numirusių.
20 Tikėjimu Izaokas palaimino ateičiai
Jokūbą ir Ezavą.
21 Tikėjimu Jokūbas mirties valandą
palaimino kiekvieną Juozapo sūnų ir
pagarbino, atsirėmęs į savo lazdos
drūtgalį.
22 Tikėjimu merdintis Juozapas primi-
nė apie Izraelio vaikų iškeliavimą ir
davė nurodymų dėl savo palaikų.
23 Tikėjimu Mozė tris mėnesius buvo
tėvų paslėptas, nes jie matė, koks kū-
dikis dailus, ir neišsigando karaliaus
įsakymo.
24 Tikėjimu Mozė užaugęs atsisakė
vadintis faraono dukters sūnumi.
25 Jis verčiau pasirinko su Dievo
tauta kęsti sunkumus negu laiki-
nai džiaugtis nuodėmės malonumais.
26 Jis Kristaus paniekinimą laikė di-
desniu turtu negu Egipto brangeny-
bes, nes jis žvelgė į atlygį.
27 Tikėjimu jis paliko Egiptą, neišsi-
gandęs karaliaus rūstybės, nes liko ne-
pajudinamas, tarsi regėtų Neregimąjį.
28 Tikėjimu jis įsteigė Paschą ir ap-
šlakstymą krauju, kad naikintojas ne-
paliestų jų pirmgimių.
29 Tikėjimu jie perėjo per Raudonąją
jūrą tartum per sausumą, o tai daryti
mėginantys egiptiečiai prigėrė.
30 Tikėjimu buvo sugriauti Jericho
mūrai po septynių dienų žygiavimo
aplinkui.
31 Tikėjimu paleistuvė Raaba nepra-
žuvo kartu su neklusniaisiais; mat ji
taikingai buvo priėmusi žvalgus.
32 Ką dar pasakyti? Man neužtektų
laiko, jeigu imčiau pasakoti apie Ge-
deoną, Baraką, Samsoną, Jeftę, Do-
vydą, Samuelį ir pranašus,
33 kurie tikėjimu nugalėjo karalystes,
vykdė teisumą, įgijo pažadus, užčiau-
pė liūtams nasrus,
34 užgesino ugnies karštį, paspruko
nuo kalavijo ašmenų, sustiprėjo iš
silpnumo, tapo galiūnais kovoje, pri-
vertė bėgti svetimųjų pulkus.
35 Moterys atgavo prikeltus savo mi-
rusiuosius, kiti buvo kankinami ir at-
sisakė išlaisvinimo, kad gautų prakil-
nesnį prisikėlimą.
36 Dar kiti iškentė patyčias ir plaki-
mus, taip pat pančius ir kalėjimą.
37 Jie buvo akmenimis užmušami,
pjaustomi pusiau, gundomi, kardu žu-
domi, klajojo prisidengę avių ir ožkų
kailiais, vargo, kentė priespaudą ir
kankinimus.
38 Jie, kurių pasaulis nebuvo vertas,
klajojo dykumose ir kalnuose, slap-
stėsi olose ir žemės plyšiuose.

39 Ir jie visi, per tikėjimą gavę gerą
liudijimą, negavo to, kas buvo paža-
dėta,
40 nes Dievas geresnius dalykus buvo
numatęs mums, kad jie ne be mūsų
pasiektų tobulumą.

12 Todėl ir mes, tokio didelio de-
besies liudytojų apsupti, nusi-
meskime visus apsunkinimus bei len-
gvai apraizgančią nuodėmę ir ištver-
mingai bėkime mums paskirtose
lenktynėse,
2 žiūrėdami į mūsų tikėjimo pradinin-
ką ir atbaigėją Jėzų. Jis vietoj sau pri-
derančio džiaugsmo, nepaisydamas
gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo
Dievo sosto dešinėje.
3 Apsvarstykite, kaip Jis iškentė nuo
nusidėjėlių tokį priešiškumą, kad ne-
pailstumėte ir nesuglebtumėte savo
sielomis!
4 Jums dar neteko priešintis iki krau-
jų, kovojant su nuodėme.
5 Jūs pamiršote paraginimą, kuris sa-
ko jums kaip sūnums: "Mano sūnau,
nepaniekink Viešpaties auklybos ir
nenusimink Jo baramas:
6 nes kurį Viešpats myli, tą griežtai
auklėja, ir plaka kiekvieną sūnų, kurį
priima".
7 Jeigu jūs pakenčiat drausmę, Die-
vas elgiasi su jumis kaip su sūnumis.
O kurio gi sūnaus tėvas griežtai ne-
auklėja?
8 Bet jeigu jūs be drausmės, kuri vi-
siems privaloma, vadinasi, jūs ne sū-
nūs, o pavainikiai.
9 Jau mūsų kūno tėvai mus bausdavo,
ir mes juos gerbėme. Tad argi nebūsi-
me dar klusnesni dvasių Tėvui, kad
gyventume?
10 Juk anie savo nuožiūra mus draus-
mino neilgą laiką, o šis tai daro mūsų
labui, kad taptume Jo šventumo dali-
ninkais.
11 Beje, kiekviena auklyba tam kartui
atrodo ne linksma, o karti, bet vėliau
ji atneša taikingų teisumo vaisių auk-
lėtiniams.
12 Todėl pakelkite nuleistas rankas,
sustiprinkite linkstančius kelius
13 ir ištiesinkite takus po savo kojo-
mis, kad, kas luoša, neišnirtų, bet ver-
čiau sugytų.
14 Siekite santaikos su visais, siekite
šventumo, be kurio niekas neregės
Viešpaties.
15 Žiūrėkite, kad kas neprarastų Die-
vo malonės, kad neišleistų daigų ko-
kia karti šaknis ir nepadarytų vargo,
suteršdama daugelį;
16 kad neatsirastų ištvirkėlių ir bedie-
vių kaip Ezavas, už valgio kąsnį par-
davęs pirmgimio teises.
17 Jūs žinote, kad jis ir paskui, norė-
damas paveldėti palaiminimą, buvo
atmestas, nes nerado progos atgailai,
nors su ašaromis jos ieškojo.
18 Jūs prisiartinote ne prie apčiuopia-
mo ir liepsnojančio ugnimi kalno ar
prie tamsos, ar ūkanų, ar viesulo,
19 ar trimito skardenimo, ar žodžių
skambesio, kurį išgirdę žmonės mel-
dė, kad daugiau nebūtų ištarta nė žo-
džio.
20 Mat jie negalėjo pakelti įsakymo:
"Net jeigu gyvulys paliestų kalną, jis
privalo būti užmuštas akmenimis ar-
ba nušautas strėle".
21 Anas reginys buvo toks baisus, jog
Mozė pasakė: "Labai išsigandau ir vi-
sas drebu!"
22 Bet jūs prisiartinote prie Siono kal-
no bei gyvojo Dievo miesto, dangiš-
kosios Jeruzalės, prie nesuskaitomų
tūkstančių angelų
23 ir šventiško susirinkimo, prie dan-

guje įrašytųjų pirmgimių bažnyčios,
prie visų Teisėjo Dievo, prie ištobu-
lintų teisiųjų dvasių
24 ir prie Naujosios Sandoros Tarpi-
ninko Jėzaus bei prie apšlakstymo
kraujo, kuris kalba apie geresnius da-
lykus negu Abelio kraujas.
25 Žiūrėkite, kad neatstumtumėte
kalbančiojo, nes jeigu anie neištrū-
ko, kai atmetė Tą, kuris žemėje da-
vė įspėjimų, tai juo labiau neištrūk-
sime mes, nusigręžę nuo To, kuris
kalba iš dangaus.
26 Jo balsas anuomet drebino žemę, o
dabar Jis pažadėjo, sakydamas: "Aš
dar kartą sudrebinsiu ne tik žemę,
bet ir dangų!"
27 Žodžiai "dar kartą" rodo, kad iš su-
tvertųjų dalykų bus pašalinti sudrebi-
namieji, kad pasiliktų tai, kas nesu-
drebinama.
28 Todėl, gaudami nesudrebinamą ka-
ralystę, tvirtai laikykimės malonės,
kuria galime deramai tarnauti Dievui
su pagarba ir baime,
29 nes mūsų Dievas yra ryjanti ugnis.

13

Teišsilaiko broliška meilė.
2 Nepamirškite svetingumo, nes per jį
kai kurie, patys to nežinodami, pri-
ėmė viešnagėn angelus.
3 Prisiminkite kalinius, tarsi kartu bū-
dami įkalinti, prisiminkite tuos, su
kuriais piktai elgiamasi, nes patys te-
besate kūne.
4 Tebūna visų gerbiama santuoka ir
nesuteptas santuokos patalas. O iš-
tvirkėlius ir svetimautojus teis Dievas.
5 Gyvenkite be godumo pinigams, bū-
kite patenkinti tuo, ką turite, nes Jis
pats yra pasakęs: "Niekad Aš tavęs
nepaliksiu ir nepamiršiu".
6 Todėl galime su pasitikėjimu tarti:
"Viešpats mano padėjėjas – aš nebijo-
siu! Ką gali padaryti man žmogus?"
7 Atsiminkite savo vadovus, kurie
jums skelbė Dievo žodį. Įsižiūrėkite į
jų gyvenimo vaisius, sekite jų tikėjimu.
8 Jėzus Kristus yra tas pats vakar,
šiandien ir per amžius.
9 Nesiduokite suklaidinami įvairių ir
svetimų mokslų, nes gera, kai širdis
sustiprinama malone, o ne valgiais,
kurie nedavė naudos tiems, kurie jų
laikėsi.
10 Mes turime aukurą, nuo kurio val-
gyti neturi teisės tie, kurie tarnauja
palapinei.
11 Juk kūnai gyvulių, kurių kraujas vy-
riausiojo kunigo įnešamas į šventyk-
lą už nuodėmes, sudeginami už sto-
vyklos.
12 Todėl ir Jėzus, norėdamas savo
krauju pašventinti tautą, kentėjo už
vartų.
13 Taigi išeikime pas Jį už stovyklos,
nešdami Jo paniekinimą.
14 Čia mes neturime išliekančio mies-
to, bet ieškome būsimojo.
15 Todėl per Jį visada aukokime Die-
vui šlovinimo auką, tai yra Jo vardą
garbinančių lūpų vaisių.
16 Nepamirškite daryti gera ir dalintis
su kitais, nes tokios aukos patinka
Dievui.
17 Klausykite savo vadovų ir būkite
jiems atsidavę, nes jie budi jūsų sielų
labui, būdami atsakingi už jas; jie tai
tedaro su džiaugsmu, o ne dūsauda-
mi, nes tai nebūtų jums naudinga.
18 Melskite už mus, nes esame įsitiki-
nę turį gerą sąžinę ir norį visame ka-
me dorai elgtis.
19 Itin prašau melsti, kad būčiau grei-
čiau jums sugrąžintas.
20 Ramybės Dievas, amžinosios Sando-
ros krauju išvedęs iš numirusių didįjį

avių Ganytoją–mūsų Viešpatį Jėzų,
21 teištobulina jus kiekvienam geram
darbui, kad vykdytumėte Jo valią,
Jam veikiant jumyse, kas Jo akims
patinka per Jėzų Kristų. Jam šlovė
per amžių amžius! Amen.
22 Aš maldauju jus, broliai, kantriai
priimkite šį paraginimo žodį: juk parašiau jums trumpai.
23 Žinokite, kad mūsų brolis Timotiejus yra išleistas laisvėn. Jei jis greitai
atvyks, ir aš su juo drauge pamatysiu
jus.
24 Sveikinkite visus savo vadovus ir visus šventuosius. Jus sveikina broliai
iš Italijos.
25 Malonė teesie su jumis visais!
Amen.

JOKŪBO
LAIŠKAS

1 Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus tarnas, siunčia sveikinimus dvylikai pasklidusių giminių.
2 Mano broliai, laikykite didžiausiu džiaugsmu, kai patenkate į visokius išbandymus.
3 Žinokite, kad jūsų tikėjimo išbandymas ugdo ištvermę,
4 o ištvermė tesubręsta iki galo, kad būtumėte tobuli, subrendę ir nieko nestokotumėte.
5 Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta.
6 Bet tegul prašo tikėdamas, nė kiek neabejodamas, nes abejojantis panašus į jūros bangą, varinėjamą ir blaškomą vėjo.
7 Toksai žmogus tenemano ką nors gausiąs iš Viešpaties,–
8 toks svyruojantis, visuose savo keliuose nepastovus žmogus.
9 Tesigiria pažemintas brolis savo išaukštinimu,
10 o turtuolis savo pažeminimu, nes jis išnyks kaip lauko gėlė.
11 Juk pakyla saulė, jos kaitra išdžiovina žolyną, ir jo žiedas nubyra, jo išvaizdos grožis pranyksta. Taip ir turtuolis sunyks savo keliuose.
12 Palaimintas žmogus, kuris ištveria pagundymą, nes, kai bus išbandytas, jis gaus gyvenimo vainiką, kurį Viešpats pažadėjo Jį mylintiems.
13 Nė vienas gundomas tenesako: "Esu Dievo gundomas". Dievas negali būti gundomas blogiu ir pats nieko negundo.
14 Kiekvienas yra gundomas, savo paties geismo pagrobtas ir suviliotas.
15 Paskui užsimezgęs geismas pagimdo nuodėmę, o užbaigta nuodėmė gimdo mirtį.
16 Neapsigaukite, mano mylimi broliai!
17 Kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra permainų ir nė šešėlio keitimosi.
18 Savo valia Jis pagimdė mus tiesos žodžiu, kad būtume tarsi Jo kūrinių pirmieji vaisiai.

[19] Žinokite, mano mylimi broliai:
kiekvienas žmogus tebūna greitas
klausyti, lėtas kalbėti, lėtas pykti.
[20] Žmogaus rūstybė nedaro Dievo teisumo.
[21] Todėl, atmetę visą nešvarą bei piktybės gausą, su romumu priimkite įdiegtąjį žodį, kuris gali išgelbėti jūsų sielas.
[22] Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save.
[23] Jei kas tėra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, tai jis panašus į žmogų, kuris žiūri į savo gimtąjį veidą veidrodyje.
[24] Pasižiūrėjo į save ir nuėjo, ir bematant pamiršo, koks buvo.
[25] Bet kas įsižiūri į tobuląjį laisvės įstatymą ir jį vykdo, kas tampa nebe klausytojas užuomarša, bet darbo vykdytojas, tas bus palaimintas savo darbuose.
[26] Jei kas iš jūsų mano esąs pamaldus ir nepažaboja savo liežuvio, bet apgaudinėja savo širdį, to pamaldumas tuščias.
[27] Tyras ir nesuteptas pamaldumas prieš Dievą ir Tėvą yra: lankyti našlaičius ir našles jų sielvarte ir saugoti save nesuteršta šiuo pasauliu.

2 Mano broliai, turėkite mūsų Jėzaus Kristaus, šlovės Viešpaties, tikėjimą, neatsižvelgdami į asmenis.
[2] Štai į jūsų susirinkimą ateina žmogus su auksiniu žiedu, puikiais drabužiais, taip pat įžengia beturtis apskurusiu apdaru.
[3] Jūs žiūrite į tą, kuris puikiai apsirengęs, ir sakote: "Atsisėsk čia į gerą vietą", o beturčiui tariate: "Stovėk ten", arba: "Sėskis prie mano kojų".
[4] Argi jūs nesate šališki, argi netampate piktais sumetimais besivadovaujantys teisėjai?
[5] Paklausykite, mano mylimieji broliai: ar Dievas neišsirinko pasaulio vargšų, kad jie būtų turtingi tikėjimu ir paveldėtų karalystę, pažadėtą Jį mylintiems?
[6] O jūs paniekinote beturtį! Argi ne turtuoliai jus spaudžia, ar ne jie tampo jus po teismus?
[7] Ar ne jie niekina tą kilnų vardą, kuriuo jūs vadinatės?
[8] Jeigu tik įvykdote karališkąjį įstatymą, kaip sako Raštas: "Mylėk savo artimą kaip save patį", jūs gerai darote;
[9] bet, jeigu atsižvelgiate į asmenis, darote nuodėmę ir esate įstatymo kaltinami kaip nusižengėliai.
[10] Mat, kas laikosi viso įstatymo, bet nusižengia vienu dalyku, tas kaltas dėl visų.
[11] Juk Tas, kuris pasakė: "Nesvetimauk!", taip pat pasakė ir: "Nežudyk". Tad jeigu tu nesvetimauji, bet žudai, – vis tiek esi įstatymo laužytojas.
[12] Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip tie, kurie bus teisiami pagal laisvės įstatymą.
[13] Teismas negailestingas tam, kuris neparodė gailestingumo. O gailestingumas triumfuoja prieš teismą.
[14] Kokia nauda, mano broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet neturi darbų? Ar gali jį išgelbėti toks tikėjimas?
[15] Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja kasdienio maisto,
[16] ir kas nors iš jūsų jiems tartų: "Eikite ramybėje, sušilkite ir pasisotinkite", o neduotų, ko reikia jų kūnui, – kokia iš to nauda?
[17] Taip ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs.

18 Bet kažkas pasakys: "Tu turi tikėji-
mą, o aš turiu darbus". Parodyk man
savo tikėjimą be darbų, o aš tau dar-
bais parodysiu savo tikėjimą.
19 Tu tiki, kad yra vienas Dievas? Ge-
rai darai. Ir demonai tiki ir dreba!
20 Ar nori žinoti, neišmintingas žmo-
gau, kad tikėjimas be darbų miręs?
21 Argi ne darbais buvo išteisintas
mūsų tėvas Abraomas, aukodamas
savo sūnų Izaoką ant aukuro?
22 Ar matai, kad tikėjimas veikė kar-
tu su jo darbais, ir darbais tikėjimas
buvo atbaigtas?
23 Taip išsipildė Rašto žodžiai: "Abra-
omas patikėjo Dievu, ir tai buvo jam
įskaityta teisumu", o jis buvo pramin-
tas Dievo draugu.
24 Jūs matote, kad žmogus išteisina-
mas darbais, o ne vienu tikėjimu.
25 Taip pat ir paleistuvė Raaba: argi ji
ne darbais buvo išteisinta, kai priėmė
pasiuntinius ir kitu keliu juos išleido?
26 Kaip kūnas be dvasios yra miręs,
taip ir tikėjimas be darbų negyvas.

3 Mano broliai, ne visi būkite mo-
kytojais. Žinokite, kad mūsų lau-
kia griežtesnis teismas.
2 Juk mes visi daug kur nusižengia-
me. Kas nenusižengia žodžiu, tas yra
tobulas žmogus; jis sugeba pažaboti
ir visą kūną.
3 Jei mes įbrukame žąslus arkliams į
nasrus, kad mums paklustų, mes su-
valdome visą jų kūną.
4 Štai kad ir laivai: nors jie tokie di-
deli ir smarkių vėjų varomi, mažytis
vairas juos pakreipia, kur nori vairi-
ninkas.
5 Taip pat ir liežuvis yra mažas narys,
bet giriasi didžiais dalykais. Žiūrėki-
te, kokia maža ugnelė padega di-
džiausią girią;
6 ir liežuvis yra ugnis – nedorybės pa-
saulis. Liežuvis yra vienas iš mūsų na-
rių, kuris suteršia visą kūną, padega
gyvenimo eigą, pats pragaro padegtas.
7 Kiekviena žvėrių, paukščių, šliužų ir
jūros gyvūnų veislė buvo sutramdyta
ir yra sutramdoma žmogaus prigim-
ties jėga.
8 O liežuvio joks žmogus nepajėgia
suvaldyti; jis lieka nerimstanti blogy-
bė, pilna mirtinų nuodų.
9 Juo laiminame mūsų Dievą Tėvą ir
juo keikiame žmones, kurie sutverti
pagal Dievo atvaizdą.
10 Iš tų pačių lūpų plaukia ir laimini-
mas, ir prakeikimas. Bet taip, mano
broliai, neturi būti!
11 Nejaugi šaltinis iš tos pačios vers-
mės lieja saldų ir kartų vandenį?
12 Argi gali, mano broliai, figmedis iš-
auginti alyvas, o vynmedis figas? Taip
pat ir šaltinis negali duoti sūraus van-
dens ir saldaus.
13 Kas tarp jūsų išmintingas ir suma-
nus? Teparodo geru elgesiu savo dar-
bus su išmintingu romumu.
14 Bet jeigu jūs savo širdyje puoselėjate
kartų pavydą ir savanaudiškumą, tuo-
met nesigirkite ir nemeluokite tiesai.
15 Tai nėra išmintis, nužengusi iš aukšty-
bių, bet žemiška, sielinė ir demoniška.
16 Kur pavydas ir savanaudiškumas,
ten netvarka bei įvairūs pikti darbai.
17 Bet išmintis, kilusi iš aukštybių, pir-
miausia yra tyra, paskui taikinga, švel-
ni, klusni, pilna gailestingumo ir gerų
vaisių, bešališka ir neveidmainiška.
18 O teisumo vaisius su ramybe sėja-
mas tų, kurie neša ramybę.

4 Iš kur tarp jūsų atsiranda karai ir
kivirčai? Ar ne iš jūsų užgaidų,
kurios nerimsta jūsų nariuose?
2 Geidžiate ir neturite; žudote ir pa-

vydite – ir negalite pasiekti; kovojate
ir kariaujate; neturite, nes neprašote.
3 Jūs prašote ir negaunate, nes blogo
prašote – savo užgaidoms išleisti.
4 Paleistuviai ir paleistuvės! Ar neži-
note, kad draugystė su pasauliu yra
priešiškumas Dievui? Taigi kas nori
būti pasaulio bičiulis, tas tampa Die-
vo priešu.
5 Gal manote, kad Raštas veltui sako:
“Pavydžiai trokšta Dvasia, kuri gyve-
na mumyse”.
6 Bet Jis duoda dar didesnę malonę,
ir todėl sako: “Dievas išdidiems prie-
šinasi, o nuolankiesiems teikia ma-
lonę”.
7 Todėl atsiduokite Dievui; priešinki-
tės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų.
8 Artinkitės prie Dievo, ir Jis artinsis
prie jūsų. Nusiplaukite rankas, nusidė-
jėliai, nusivalykite širdis, dvejojantys.
9 Dejuokite, liūdėkite ir raudokite!
Jūsų juokas tepavirsta gedulu, o
džiaugsmas – liūdesiu.
10 Nusižeminkite prieš Viešpatį, ir Jis
jus išaukštins.
11 Broliai, neapkalbinėkite vieni kitų!
Kas apkalba ir teisia savo brolį, tas
apkalba ir teisia įstatymą. O jeigu tei-
si įstatymą, vadinasi, nesi įstatymo
vykdytojas, bet teisėjas.
12 Yra vienas įstatymo leidėjas, kuris
gali išgelbėti ir pražudyti. O kas gi tu
toks, kuris teisi kitą?
13 Nagi jūs, kurie sakote: “Šiandien
arba rytoj keliausime į tą ir tą mies-
tą, tenai išbūsime metus, versimės
prekyba ir pasipelnysime”, –
14 jūs nežinote, kas atsitiks rytoj! Ir kas
gi jūsų gyvybė? Garas, kuris trumpam
pasirodo ir paskui išnyksta.
15 Verčiau sakytumėte: “Jei Viešpats
panorės, gyvensime ir darysime šį bei
tą”.
16 O dabar jūs giriatės iš savo pasipū-
timo, ir kiekvienas toks gyrimasis yra
blogas.
17 Kas moka daryti gera ir nedaro, tas
nusideda.

5 Nagi dabar jūs, turtuoliai, verkite
ir raudokite dėl jums artėjančių
negandų!
2 Jūsų turtai supuvę ir jūsų drabužiai
kandžių sukapoti.
3 Jūsų auksas ir sidabras surūdijo, ir
jų rūdys prieš jus liudys ir ės jūsų kū-
nus kaip ugnis. Jūs susikrovėte turtų
paskutinėmis dienomis.
4 Štai šaukia jūsų laukus nuvaliusių
darbininkų užmokestis, kurį jūs nusu-
kote, ir pjovėjų šauksmai pasiekė ka-
reivijų Viešpaties ausis.
5 Jūs gašliai gyvenote žemėje ir mė-
gavotės; jūs nupenėjote savo širdis
tarsi skerdimo dienai.
6 Jūs pasmerkėte ir nužudėte teisųjį:
jis jums nesipriešina.
7 Tad būkite kantrūs, broliai, iki Vieš-
paties atėjimo. Antai žemdirbys ilgai
ir kantriai laukia brangaus žemės vai-
siaus, kol šis gauna ankstyvojo ir vė-
lyvojo lietaus.
8 Ir jūs būkite kantrūs, sustiprinkite
savo širdis, nes Viešpaties atėjimas
arti.
9 Nemurmėkite, broliai, vieni prieš ki-
tus, kad nebūtumėte teisiami. Štai
teisėjas jau stovi prie durų.
10 Imkite, broliai, kentėjimo ir ištver-
mės pavyzdžiu pranašus, kurie kalbė-
jo Viešpaties vardu.
11 Štai mes laikome palaimintais iš-
tvėrusius. Jūs girdėjote apie Jobo iš-
tvermę ir matėte, kokia buvo jam
Viešpaties skirta pabaiga, nes Vieš-
pats kupinas užuojautos ir gailestin-
gumo.

12 Bet pirmiausia, mano broliai, nepri-
siekite nei dangumi, nei žeme, nei ki-
tokia priesaika. Tebūnie jūsų "taip" –
taip ir jūsų "ne" – ne, kad nepakliūtu-
mėte į teismą.
13 Kenčia kas iš jūsų? Tesimeldžia. Kas
nors džiaugiasi? Tegul gieda psalmes.
14 Kas nors pas jus serga? Tepasikvie-
čia bažnyčios vyresniuosius, ir jie te-
simeldžia už jį, patepdami aliejumi
Viešpaties vardu.
15 Ir tikėjimo malda išgelbės ligonį, ir
Viešpats jį pakels, o jeigu jis būtų nu-
sidėjęs, jam bus atleista.
16 Išpažinkite vieni kitiems savo nusi-
žengimus ir melskitės vieni už kitus,
kad būtumėte išgydyti. Daug pajėgia
veiksminga, karšta teisiojo malda.
17 Elijas buvo toks pat žmogus kaip ir
mes. Jis meldė, kad nelytų, ir nelijo
žemėje trejus metus ir šešis mėnesius;
18 ir jis vėl meldė, ir dangus davė lie-
taus, o žemė užaugino savo vaisių.
19 Mano broliai, jeigu kas iš jūsų nu-
klystų nuo tiesos ir kas nors jį atvers-
tų, –
20 težino, kad, sugrąžindamas nusidė-
jėlį iš jo klystkelio, išgelbės sielą nuo
mirties ir uždengs daugybę nuodė-
mių.

PIRMASIS PETRO
LAIŠKAS

1 Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas,
ateiviams, pasklidusiems Ponte,
Galatijoje, Kapadokijoje, Azijoje ir
Bitinijoje,
2 išrinktiems išankstiniu Dievo Tėvo
numatymu, Dvasios pašventinimu,
kad būtų klusnūs ir apšlakstyti Jėzaus
Kristaus krauju. Tepadaugėja jums
malonė ir ramybė!
3 Tebūnie palaimintas Dievas, mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, ku-
ris iš savo didžio gailestingumo Jė-
zaus Kristaus prikėlimu iš numirusių
atgimdė mus gyvai vilčiai,
4 nenykstančiam, nesuteptam ir ne-
vystančiam palikimui, kuris paruoštas
jums danguje.
5 Dievo jėga per tikėjimą jūs esate
saugomi išgelbėjimui, kuris parengtas
apsireikšti paskutiniu laiku.
6 Tuo džiaukitės, nors dabar, jei rei-
kia, trumpai kenčiate įvairiuose išmė-
ginimuose,
7 kad jūsų išbandytas tikėjimas, bran-
gesnis už pragaištantį auksą, nors ir
ugnimi ištirtą, būtų pripažintas vertas
gyriaus, garbės ir šlovės, kai apsireikš
Jėzus Kristus.
8 Jūs mylite Jį, nors ir nesate Jo ma-
tę; tikėdami Jį, nors ir neregėdami,
džiaugiatės neišsakomu ir šlovingiau-
siu džiaugsmu,
9 gaudami jūsų tikėjimo tikslą – sielų
išgelbėjimą.
10 Šito išgelbėjimo ieškojo ir kruopš-
čiai jį tyrinėjo pranašai, kurie prana-
šavo apie jums skirtąją malonę.
11 Jie tyrinėjo, kurį ir kokį laiką skel-
bė juose esanti Kristaus Dvasia, iš
anksto nurodžiusi Kristaus kentėji-
mus ir juos lydinčią šlovę.
12 Jiems buvo apreikšta, kad jie ne

sau, bet mums tarnavo tuo, kas da-
bar pranešta jums per tuos, kurie pa-
skelbė Evangeliją Šventąja Dvasia,
pasiųsta iš dangaus; į tai trokšta pa-
žvelgti angelai.
13 Todėl, susijuosę savo proto strėnas,
būkite blaivūs ir visiškai pasitikėkite
malone, kuri bus jums suteikta, kai
apsireikš Jėzus Kristus.
14 Kaip klusnūs vaikai, nepasiduokite
ankstesniems savo neišmaningumo
laikų geiduliams,
15 bet, kaip šventas yra Tas, kuris jus
pašaukė, taip ir jūs būkite šventi visu
savo elgesiu,
16 nes parašyta: "Būkite šventi, nes Aš
esu šventas".
17 Ir jei kaip Tėvo šaukiatės To, kuris
nešališkai teisia pagal kiekvieno dar-
bą, su baime elkitės savo viešnagės
metu,
18 žinodami, kad esate atpirkti nuo
betikslio iš protėvių paveldėto gyve-
nimo būdo ne nykstančiais turtais, si-
dabru ar auksu,
19 bet brangiuoju krauju Kristaus, to
avinėlio be kliaudos ir dėmės.
20 Jis buvo numatytas dar prieš pasau-
lio sutvėrimą, o apreikštas šiais pa-
skutiniais laikais jums,
21 per Jį įtikėjusiems Dievą, kuris pri-
kėlė Jį iš numirusių ir suteikė Jam
šlovę, kad jūs tikėtumėte ir viltumė-
tės Dievu.
22 Nuskaidrinę savo sielas Dvasia
klusnumu tiesai dėl neveidmainiškos
brolių meilės, karštai iš tyros širdies
mylėkite vieni kitus.
23 Jūs esate atgimę ne iš pranykstan-
čios, bet iš nenykstančios sėklos gyvu
ir amžinai pasiliekančiu Dievo žo-
džiu.
24 Mat "kiekvienas kūnas – tartum žo-
lynas, ir visa žmogaus garbė tarsi žo-
lyno žiedas. Žolynas sudžiūsta, ir jo
žiedas nubyra,
25 bet Viešpaties žodis išlieka per am-
žius". Toks yra jums paskelbtas Evan-
gelijos žodis.

2 Taigi, atmetę visokį blogį, visokią
klastą ir veidmainystes, pavydu-
liavimus ir visokias apkalbas,
2 lyg naujagimiai trokškite tyro žodžio
pieno, kad nuo jo augtumėte išgelbė-
jimui,
3 jeigu tikrai paragavote, koks Vieš-
pats yra maloningas.
4 Ženkite prie Jo, gyvojo akmens, tie-
sa, žmonių atmesto, bet Dievo išrink-
to, brangaus,
5 ir patys, kaip gyvieji akmenys, staty-
dinkitės į dvasinius namus, kad būtu-
mėte šventa kunigystė ir atnašautu-
mėte dvasines aukas, priimtinas Die-
vui per Jėzų Kristų.
6 Todėl Rašte pasakyta: "Štai dedu
Sione kertinį akmenį, rinktinį, bran-
gų; ir kas tiki Jį, nebus sugėdintas".
7 Tad jums, kurie tiki, Jis yra brangus,
o nepaklūstantiems "tas statytojų at-
mestas akmuo tapo kertiniu akme-
niu,
8 suklupimo akmeniu ir papiktinimo
uola". Jie suklumpa, neklausydami
žodžio; tam jie ir skirti.
9 O jūs esate "išrinktoji giminė, kara-
liškoji kunigystė, šventoji tauta, ypa-
tingi žmonės, kad skelbtumėte dory-
bes" To, kuris pašaukė jus iš tamsy-
bių į savo nuostabią šviesą.
10 Seniau ne tauta, dabar Dievo tau-
ta, seniau neradę gailestingumo, da-
bar jį suradę.
11 Mylimieji, maldauju jus kaip sve-
čius ir ateivius: susilaikykite nuo kū-
no geidulių, kurie kovoja prieš sielą.
12 Jūsų elgesys tarp pagonių tebūna

kilnus, kad jie už tai, už ką šmeižia
jus kaip piktadarius, pamatę jūsų ge-
rus darbus, imtų šlovinti Dievą aplan-
kymo dieną.
13 Būkite klusnūs kiekvienai žmonių
valdžiai dėl Viešpaties: tiek karaliui,
kaip vyriausiajam,
14 tiek valdytojams, kaip jo pasiųs-
tiems bausti piktadarių ir pagirti ge-
radarių.
15 Mat tokia Dievo valia, kad, dary-
dami gera, nutildytumėte neprotingų
žmonių neišmanymą.
16 Elkitės kaip laisvi; ne kaip tie, ku-
rie laisve pridengia blogį, bet kaip
Dievo tarnai.
17 Gerbkite visus, mylėkite broliją, bi-
jokite Dievo, gerbkite karalių.
18 Tarnai, su visa baime būkite klus-
nūs šeimininkams, ne tik geriems ir
švelniems, bet ir rūstiems.
19 Girtina, jeigu kas dėl Dievo pažini-
mo pakelia skausmus, nekaltai ken-
tėdamas.
20 Menka garbė, jei jūs kantrūs, kai
esate plakami už nusikaltimus. Bet
kai esate kantrūs, darydami gera ir
kentėdami, Dievo akyse tai verta pa-
gyrimo.
21 Juk jūs tam pašaukti; ir Kristus
kentėjo už mus, palikdamas mums
pavyzdį, kad eitumėte Jo pėdomis.
22 Jis "nepadarė nuodėmės, ir Jo lū-
pose nerasta klastos".
23 Šmeižiamas neatsakė tuo pačiu,
kentėdamas negrasino, bet pavedė
save Tam, kuris teisia teisingai.
24 Jis pats savo kūne užnešė mūsų nuo-
dėmes ant medžio, kad mirę nuodė-
mėms, gyventume teisumui. "Jo žaiz-
domis jūs buvote išgydyti".
25 Jūs buvote tarsi klaidžiojančios
avys, o dabar sugrįžote pas savo sielų
Ganytoją ir Sargą.

3 Jūs, žmonos, būkite klusnios sa-
vo vyrams, kad tie, kurie neklau-
so žodžio, ir be žodžio būtų laimėti
savo žmonų elgesiu,
2 matydami jūsų gyvenimo skaistumą
ir dievobaimingumą.
3 Tegu puošia jus ne išorė–supinti
plaukai, aukso papuošalai ar ištaigin-
gi drabužiai,–
4 bet paslėptas širdies žmogus: ne-
nykstančia, romia ir taikinga dvasia,
kuri labai brangi Dievo akyse.
5 Juk kadaise taip ir puošdavosi šven-
tos moterys, kurios turėjo viltį Dieve,
būdamos klusnios savo vyrams.
6 Taip Sara klausė Abraomo ir vadi-
no jį viešpačiu. Jūs tapote jos dukte-
rimis, darydamos gera ir nebijodamos
jokių bauginimų.
7 Ir jūs, vyrai, gyvenkite su žmonomis
supratingai, kaip su silpnesniu indu,
gerbdami jas kaip gyvenimo malonės
bendrapaveldėtojas, kad jūsų maldos
nebūtų trukdomos.
8 Galiausiai visi būkite vienminčiai,
užjaučiantys kitus, mylintys brolius,
gailestingi, draugiški.
9 Neatsilyginkite piktu už pikta ar
keiksmu už keiksmą, bet, priešingai,
laiminkite, žinodami, kad ir patys
esate pašaukti paveldėti palaimini-
mo.
10 "Kas trokšta mylėti gyvenimą ir
matyti gerų dienų, tepažaboja liežuvį
nuo pikto ir lūpas nuo klastingų kal-
bų.
11 Tegu jis nusigręžia nuo pikto ir da-
ro gera, teieško ramybės ir tesiveja ją.
12 Viešpaties žvilgsnis lydi teisiuosius,
ir Jo ausys girdi jų maldas, bet Vieš-
paties veidas–prieš darančius pikta".
13 Kas gi jums pakenks, jei darysite
gera?
14 Bet jei jums ir tektų kentėti už tei-

sumą, – jūs palaiminti! "Jų gąsdinimo
neišsigąskite ir nesutrikite".
15 Šventu laikykite Viešpatį Dievą sa-
vo širdyse, visada pasiruošę atsakyti
kiekvienam klausiančiam apie jumy-
se esančią viltį romiai ir pagarbiai,
16 turėdami tyrą sąžinę, kad šmeižian-
tys jūsų gerą elgesį Kristuje liktų su-
gėdinti.
17 Geriau, jei tokia būtų Dievo valia,
kentėti už gerus darbus negu už piktus.
18 Ir Kristus vieną kartą kentėjo už
nuodėmes, teisusis už neteisiuosius,
kad mus nuvestų pas Dievą, beje, kū-
nu numarintas, bet atgaivintas Dvasia.
19 Ja Jis nužengė žemyn ir skelbė ka-
lėjime esančioms dvasioms,
20 kurios kadaise buvo neklusnios, kai
Nojaus dienomis Dievo kantrybė lau-
kė, bestatant arką, kuria nedaugelis,
tai yra aštuonios sielos, buvo išgelbė-
tos vandeniu.
21 Ir mus dabar gelbsti tų įvykių vaiz-
dinys – krikštas. Jis nėra kūno nešva-
ros nuplovimas, bet grynos sąžinės at-
sakas Dievui per prisikėlimą Jėzaus
Kristaus,
22 kuris, įžengęs į dangų, yra Dievo
dešinėje; Jam yra pavaldūs angelai,
valdžios ir jėgos.

4 Kadangi Kristus kentėjo kūnu už
mus, tai ir jūs apsiginkluokite ta
pačia mintimi, – nes kas kenčia kūnu,
tas pametė nuodėmę,
2 kad likusį laiką kūne gyventų nebe
žmonių aistromis, o Dievo valia.
3 Gana, kad praėjusį laiką buvome
pasidavę pagonių valiai ir gyvenome
gašliai, geidulingai, girtuokliavome,
ūžavome, puotavome ir pasiduodavo-
me bjaurioms stabmeldystėms.
4 Todėl jiems stebėtina, kad jūs nebe-
bėgate kartu su jais pasinerti į tą patį
ištvirkimo potvynį, ir jie piktžodžiauja.
5 Jie turės duoti apyskaitą Tam, kuris
pasiruošęs teisti gyvuosius ir miru-
siuosius.
6 Todėl buvo paskelbta Evangelija ir
mirusiems, kad jie, nors ir nuteisti kū-
ne kaip žmonės, gyventų dvasia kaip
Dievas.
7 Visų dalykų galas arti. Todėl būkite
blaivūs ir budėkite maldose.
8 Visų pirma karštai mylėkite vienas
kitą, nes meilė uždengia gausybę nuo-
dėmių.
9 Būkite tarpusavyje svetingi be mur-
mėjimo.
10 Tarnaukite vieni kitiems kaip geri
visokeriopos Dievo malonės tvarky-
tojai, sulig kiekvieno gautąja dovana.
11 Jei kas kalba, tekalba kaip Dievo
žodžius; jei kas tarnauja, tegul tar-
nauja pagal Dievo teikiamus sugebė-
jimus, kad visuose dalykuose per Jė-
zų Kristų būtų pašlovintas Dievas.
Jam šlovė ir valdžia per amžių am-
žius! Amen.
12 Mylimieji, nesistebėkite, kad jus de-
gina ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas
keista, nes taip darosi jums išbandyti.
13 Verčiau džiaukitės, dalyvaudami
Kristaus kentėjimuose, kad ir tada,
kai Jo šlovė apsireikš, galėtumėte
džiūgauti dideliu džiaugsmu.
14 Jei jus užgaulioja dėl Jėzaus var-
do, – jūs palaiminti, nes šlovės ir Die-
vo Dvasia ilsisi ant jūsų. Jų Ji keikia-
ma, o jūsų – šlovinama.
15 Tik tegul niekas iš jūsų nekenčia
kaip žmogžudys, vagis, piktadarys ar
įkyruolis, besikišąs į kitų reikalus.
16 Bet jei kenčia kaip krikščionis, tegul
nesigėdija, o tešlovina dėl to Dievą.
17 Nes jau metas prasidėti teismui
nuo Dievo namų; ir jeigu jis pirmiau-
sia prasideda nuo mūsų, tai koks ga-

las laukia tų, kurie neklauso Dievo
Evangelijos?!
18 Ir "jeigu teisusis vos ne vos išsigel-
bės, tai kur pasidės bedievis ir nusi-
dėjėlis!"
19 Todėl tie, kurie kenčia pagal Dievo
valią, tepaveda savo sielas Jam, išti-
kimajam Kūrėjui, darydami gera.

5 Jūsų vyresniuosius raginu aš, irgi
vyresnysis, Kristaus kentėjimų
liudytojas ir dalyvis šlovės, kuri bus
apreikšta:
2 ganykite pas jus esančią Dievo kai-
menę, prižiūrėdami ją ne iš prievar-
tos, bet noriai, ne dėl nešvaraus pel-
no, bet uoliai,
3 ne kaip viešpataujantys jums pati-
kėtiems, bet būdami pavyzdžiu kai-
menei.
4 O kai pasirodys Vyriausiasis Gany-
tojas, jūs gausite nevystantį šlovės
vainiką.
5 Taip pat jūs, jaunesnieji, būkite klus-
nūs vyresniesiems. Ir visi, paklusdami
vieni kitiems, apsivilkite nuolanku-
mu, nes "Dievas išdidiems priešinasi,
o nuolankiesiems teikia malonę".
6 Tad nusižeminkite po galinga Dievo
ranka, kad Jis išaukštintų jus metui
atėjus.
7 Meskite ant Jo savo rūpesčius, nes
Jis jumis rūpinasi.
8 Būkite blaivūs ir budrūs, nes jūsų
priešas velnias slankioja aplinkui kaip
riaumojantis liūtas, tykodamas kurį
nors praryti.
9 Pasipriešinkite jam tvirtu tikėjimu,
žinodami, kad tokius pačius kentėji-
mus patiria jūsų broliai pasaulyje.
10 O visokeriopos malonės Dievas, pa-
šaukęs mus į savo amžinąją šlovę Kris-
tuje Jėzuje, pats jus, trumpai pakentė-
jusius, ištobulins, sutvirtins, sustiprins
ir pastatys ant tvirto pagrindo.
11 Jam šlovė ir valdžia per amžių am-
žius! Amen.
12 Per Silvaną, ištikimąjį brolį, – tokiu jį
laikau, – aš jums trumpai parašiau, ra-
gindamas ir liudydamas, kad tai yra tik-
roji Dievo malonė, kurioje jūs stovite.
13 Jus sveikina kartu išrinktoji Babilo-
ne ir mano sūnus Morkus.
14 Sveikinkite vieni kitus meilės pa-
bučiavimu! Ramybė jums visiems, ku-
rie esate Kristuje Jėzuje! Amen.

ANTRASIS PETRO
LAIŠKAS

1 Simonas Petras, Jėzaus Kristaus
tarnas ir apaštalas, gavusiems su
mumis lygiai brangų tikėjimą mūsų
Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus
teisumu.
2 Malonė ir ramybė tepadaugėja jums
Dievo ir mūsų Viešpaties Jėzaus pa-
žinimu.
3 Jo dieviška jėga padovanojo mums
viską, ko reikia gyvenimui ir dievotu-
mui, per pažinimą To, kuris pašaukė
mus šlove ir dorybe.
4 Drauge Jis davė mums be galo
didžius bei brangius pažadus, kad
per juos taptume dieviškosios prigim-
ties dalininkais, ištrūkę iš sugedimo,

kuris sklinda pasaulyje geiduliais.
5 Todėl, parodydami visą stropumą,
praturtinkite savo tikėjimą dorybe,
dorybę – pažinimu,
6 pažinimą – susivaldymu, susivaldy-
mą – ištverme, ištvermę – maldingumu,
7 maldingumą – brolybe, brolybę –
meile.
8 Jei šie dalykai jumyse gyvuoja ir
tarpsta, jie neduoda jums apsileisti ir
likti bevaisiams mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus pažinime.
9 O kam jų trūksta, tas aklas ir trum-
paregis, užmiršęs, kad yra apvalytas
nuo savo senųjų nuodėmių.
10 Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės
sutvirtinti savąjį pašaukimą ir išrinki-
mą. Tai darydami, jūs niekada nesu-
klupsite.
11 Šitaip dar plačiau atsivers jums įėji-
mas į amžinąją mūsų Viešpaties ir
Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę.
12 Todėl aš niekad nesiliausiu jums
priminęs šiuos dalykus, nors jūs ir ži-
note juos ir esate sutvirtinti turimoje
tiesoje.
13 Manau, kad teisinga, kol esu šioje
palapinėje, žadinti jus paraginimais.
14 Žinau, kad greitai ateis mano pala-
pinės nugriovimo metas, kaip ir mūsų
Viešpats Jėzus Kristus man apreiškė.
15 Bet aš pasistengsiu, kad ir man iš-
keliavus, jūs kiekvienu metu galėtu-
mėte tai prisiminti.
16 Juk mes skelbėme jums mūsų Vieš-
paties Jėzaus Kristaus galybę ir atėji-
mą, ne mėgdžiodami gudriai išgalvo-
tas pasakas, bet kaip savo akimis ma-
tę Jo didybę liudytojai.
17 Jis gavo iš Dievo Tėvo garbę ir šlo-
vę, kai iš tobulybės šlovės nuskambė-
jo Jam balsas: “Šitas yra mano myli-
masis Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi”.
18 Tą balsą mes girdėjome aidint iš
dangaus, kai buvome su Juo ant šven-
tojo kalno.
19 Taip pat mes turime dar tvirtesnį
pranašų žodį. Jūs gerai darote, lai-
kydamiesi jo tarsi žiburio, šviečian-
čio tamsioje vietoje, kol išauš diena
ir jūsų širdyse užtekės aušrinė žvaigž-
dė.
20 Pirmiausia žinokite, kad jokia Raš-
to pranašystė negali būti savavališkai
aiškinama,
21 nes pranašystė niekada nėra atėju-
si žmogaus valia, bet kalbėjo Švento-
sios Dvasios įkvėpti šventi Dievo
žmonės.

2 Buvo tautoje ir netikrų pranašų,
kaip ir tarp jūsų bus netikrų mo-
kytojų, kurie paslapčia įves pražūtin-
gų erezijų, išsigindami net juos atpir-
kusio Viešpaties, ir užsitrauks greitą
žlugimą.
2 Daugelis paseks jų pražūtingais ke-
liais, ir dėl jų bus piktžodžiaujama
tiesos keliui.
3 Iš godumo jie išnaudos jus suktais
žodžiais. Bet nuo seno pasmerkimas
jų laukia ir žuvimas nesnaudžia.
4 Dievas nepagailėjo nusidėjusių an-
gelų, bet surišo juos tamsos raiščiais
giliausiose pragaro gelmėse, kur lai-
ko juos teismui.
5 Jis nepagailėjo senojo pasaulio, tik
išsaugojo teisumo šauklį Nojų ir dar
septynetą, kai siuntė bedievių pasau-
liui tvaną.
6 Paversdamas pelenais Sodomos ir
Gomoros miestus, pasmerkė juos
žlugti ir taip davė pavyzdį ateities be-
dieviams.
7 Išgelbėjo teisųjį Lotą, varginamą ne-
dorėlių palaido elgesio,
8 nes tarp jų gyvenantis šis teisusis
diena iš dienos vargino savo teisią

sielą, matydamas ir girdėdamas nedo-
rus darbus.
[9] Viešpats žino, kaip išgelbėti pamal-
džiuosius nuo išbandymo ir kaip iš-
laikyti nedoruosius teismo dienai ir
bausmei,
[10] o ypač tuos, kurie pasiduoda ne-
švariems kūno geismams ir niekina
viešpatystę. Įžūlūs ir savavaliai! Jie
nesudreba, piktžodžiaudami šlovin-
giesiems,
[11] tuo tarpu angelai, aukštesni jėga ir
galia, Viešpaties akivaizdoje neištaria
jiems piktžodiško kaltinimo.
[12] Bet jie, kaip neprotingi gyvuliai, gi-
mę sugavimui ir užmušimui, piktžo-
džiauja tam, ko nesupranta, ir pražus
savo sugedime,
[13] gaudami atpildą už nusikaltimus.
Jie laiko pramoga lėbauti dienos me-
tu. Jie susitepę ir iškrypę, smarkau-
dami savo apgaulėmis vaišinasi su ju-
mis.
[14] Jų akys kupinos svetimavimo, ne-
pasotinamos nuodėmės. Jie suvedžio-
ja svyruojančias sielas. Jų širdis išla-
vinta godumo. Jie prakeikimo vaikai.
[15] Palikę teisingą kelią, jie nuklydo ir
pasuko Bosoro sūnaus Balaamo ke-
liu, kuris pamėgo neteisumo atlygį,
[16] tačiau buvo subartas dėl savo ne-
dorybės: nebylus asilas prabilo žmo-
gaus balsu ir sutrukdė pranašo bepro-
tystę.
[17] Jie yra šaltiniai be vandens, audros
genami debesys; jiems skirta juo-
džiausia tamsybė per amžius.
[18] Skelbdami išpūstas ir tuščias kal-
bas, kūno geismais ir pasileidimu jie
suvilioja tuos, kurie yra vos pasprukę
nuo gyvenančių paklydime.
[19] Jie žada šiems laisvę, patys būdami
sugedimo vergai: juk nugalėtasis tam-
pa nugalėjusiojo vergu.
[20] Bet jeigu, ištrūkę iš pasaulio purvy-
no Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus
Kristaus pažinimu, jie ir vėl jame
įklimpę pralaimi, tai jiems paskui da-
rosi blogiau negu pirma.
[21] Jiems būtų buvę geriau iš viso ne-
pažinti teisumo kelio, negu, jį paži-
nus, nusigręžti nuo jiems duoto šven-
to įsakymo.
[22] Jiems nutiko, kaip sako teisinga pa-
tarlė: "Šuo sugrįžta prie savo vėma-
lo", ir: "Išmaudyta kiaulė vėl volioja-
si purvyne".

3 Mylimieji, tai jau antras laiškas,
kurį jums rašau. Šiuose laiškuo-
se žadinu jūsų tyras mintis prisimini-
mais,
[2] kad atsimintumėte šventųjų prana-
šų iš anksto paskelbtus žodžius ir mū-
sų – Viešpaties ir Gelbėtojo apašta-
lų – įsakymą.
[3] Pirmiausia žinokite, kad paskutinė-
mis dienomis pasirodys šaipūnai, gy-
venantys savo geiduliais
[4] ir kalbantys: "Kur Jo atėjimo paža-
das? Juk nuo to laiko, kai užmigo
protėviai, visa pasilieka kaip buvę
nuo sutvėrimo pradžios".
[5] Mat jiems, to norintiems, yra pa-
slėpta, kad nuo seno buvo dangūs ir
žemė, iš vandens ir per vandenį su-
tvarkyta Dievo žodžiu.
[6] Todėl ir ano meto pasaulis žuvo,
vandeniu užtvindytas.
[7] O dabartiniai dangūs ir žemė tuo
pačiu žodžiu palaikomi ugniai, saugo-
mi teismo dienai ir bedievių žmonių
žuvimui.
[8] Tačiau, mylimieji, vienas dalykas ne-
turi likti jūsų nepastebėtas: viena die-
na pas Viešpatį yra kaip tūkstantis
metų, ir tūkstantis metų – kaip viena
diena.

[9] Viešpats nedelsia ištesėti savo pa-
žado, kaip kai kurie mano, bet kant-
riai elgiasi su mumis, nenorėdamas,
kad kuris pražūtų, bet kad visi atsi-
verstų.
[10] O Viešpaties diena ateis kaip vagis
naktį. Tada dangūs praeis su smarkiu
ūžesiu, elementai sutirps karštyje, ir
žemė su savo kūriniais sudegs.
[11] Jeigu visa taip suirs, tai kaip reikė-
tų pasižymėti šventu elgesiu ir dievo-
tumu jums,
[12] laukiantiems ir skubinantiems Die-
vo dienos atėjimą, kai dangūs suirs
liepsnose ir elementai sutirps iš karš-
čio!
[13] Tačiau mes pagal Jo pažadą laukia-
me naujo dangaus ir naujos žemės,
kuriuose gyvena teisumas.
[14] Todėl, mylimieji, šito laukdami,
stenkitės, kad Jis rastų jus taikoje, ne-
suteptus ir nepeiktinus.
[15] Mūsų Viešpaties kantrumą laikyki-
te išgelbėjimu, kaip jums parašė ir
mūsų mylimas brolis Paulius pagal
jam duotą išmintį;
[16] jis taip kalba apie šituos dalykus vi-
suose laiškuose. Juose esama sunkiai
suprantamų dalykų, kuriuos neišmo-
kyti ir svyruojantys iškraipo, aiškinda-
mi, kaip ir kitus Raštus, savo pačių
pražūčiai.
[17] Tad jūs, mylimieji, iš anksto tai ži-
nodami, saugokitės, kad, nedorėlių
paklydimo traukiami, nenupultumėte
nuo savo stiprybės.
[18] Aukite malone ir mūsų Viešpaties
ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažini-
mu. Jam šlovė dabar ir per amžius!
Amen.

PIRMASIS JONO
LAIŠKAS

1 Kas buvo nuo pradžios, ką girdė-
jome ir savo akimis regėjome, ką
matėme ir mūsų rankos lietė,–tai
skelbiame apie gyvenimo Žodį.
[2] Gyvenimas pasirodė, ir mes regėjo-
me ir liudijame, ir skelbiame jums šį
amžinąjį gyvenimą, kuris buvo pas
Tėvą ir pasirodė mums.
[3] Ką matėme ir girdėjome, mes skel-
biame jums, kad ir jūs turėtumėte
bendravimą su mumis. O mūsų ben-
dravimas yra su Tėvu ir su Jo Sūnu-
mi Jėzumi Kristumi.
[4] Ir tai rašome jums, kad jūsų džiaug-
smas būtų tobulas.
[5] Tai yra žinia, kurią išgirdome iš
Jo ir skelbiame jums, kad Dievas
yra šviesa ir Jame nėra jokios tam-
sybės.
[6] Jei sakome, kad bendraujame su
Juo, o vaikščiojame tamsoje,–meluo-
jame ir nevykdome tiesos.
[7] O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir
Jis yra šviesoje, mes bendraujame
vieni su kitais, ir Jo Sūnaus Jėzaus
Kristaus kraujas apvalo mus nuo visų
nuodėmių.
[8] Jei sakome, kad neturime nuodė-
mės,–klaidiname patys save, ir nėra
mumyse tiesos.
[9] Jeigu išpažįstame savo nuodėmes,
Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų

mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo
visų nedorybių.
[10] Jei sakome, kad nesame nusidėję,
darome Jį melagiu, ir nėra mumyse
Jo žodžio.

2 Mano vaikeliai, rašau jums tai,
kad nenusidėtumėte. O jei kuris
nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas
Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų.
[2] Jis yra permaldavimas už mūsų nuodėmes,
ir ne tik už mūsų, bet ir už
viso pasaulio.
[3] Iš to mes patiriame, kad Jį pažįstame,
jei laikomės Jo įsakymų.
[4] Kas sako: "Aš Jį pažįstu", bet Jo įsakymų
nesilaiko, tas melagis, ir nėra
jame tiesos.
[5] O kas laikosi Jo žodžių, tame iš tiesų
Dievo meilė tobula tapo. Iš to ir
pažįstame, jog Jame esame.
[6] Kas sako esąs Jame, tas turi pats
taip elgtis, kaip ir Jis elgėsi.
[7] Broliai, aš jums nerašau naujo įsakymo,
bet seną įsakymą, kurį turėjote
nuo pradžios. Senas įsakymas yra
žodis, kurį girdėjote nuo pradžios.
[8] Ir vis dėlto rašau jums naują įsakymą,
kuris tikras Jame ir jumyse, nes
tamsa traukiasi, o tikroji šviesa jau
šviečia.
[9] Kas sakosi esąs šviesoje, o savo brolio
nekenčia, tas dar tebėra tamsoje.
[10] Kas myli savo brolį, tas pasilieka
šviesoje, ir jame nėra nieko piktinančio.
[11] O kas savo brolio nekenčia, tas yra
tamsoje, vaikščioja tamsoje ir nežino,
kur einąs, nes tamsa užgulė jam akis.
[12] Rašau jums, vaikeliai, nes dėl Jo
vardo atleistos jums nuodėmės.
[13] Rašau jums, tėvai, nes pažinote Tą,
kuris yra nuo pradžios. Ir jums, jaunuoliai,
rašau, nes nugalėjote piktąjį.
Rašau jums, vaikeliai, nes pažinote
Tėvą.
[14] Parašiau jums, tėvai, nes pažinote
Tą, kuris yra nuo pradžios. Parašiau
jums, jaunuoliai, nes jūs stiprūs ir jumyse
laikosi Dievo žodis, ir jūs nugalėjote
piktąjį.
[15] Nemylėkite pasaulio, nei to, kas yra
pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, nėra
jame Tėvo meilės,
[16] nes visa, kas pasaulyje, tai kūno
geismas, akių geismas ir gyvenimo išdidumas,
o tai nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio.
[17] Praeina pasaulis ir jo geismai, bet
kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per
amžius.
[18] Vaikeliai, tai paskutinė valanda.
Kaip esate girdėję, kad ateis antikristas,
tai jau dabar pasirodė daug antikristų.
Iš to sprendžiame, jog tai paskutinė
valanda.
[19] Jie yra išėję iš mūsų, tačiau nebuvo
mūsiškiai. Jeigu jie būtų buvę mūsiškiai,
jie būtų likę su mumis. Bet turėjo
paaiškėti, jog ne visi yra mūsiškiai.
[20] Bet jūs turite Šventojo patepimą ir
žinote viską.
[21] Aš parašiau jums ne kaip nežinantiems
tiesos, bet todėl, kad pažįstate
ją, o iš tiesos negali kilti joks melas.
[22] Kas yra melagis, jeigu ne tas, kuris
neigia, kad Jėzus yra Pateptasis? Tas
yra antikristas, kuris neigia Tėvą ir
Sūnų.
[23] Kiekvienas, kas neigia Sūnų, neturi
ir Tėvo. Kas išpažįsta Sūnų, tas turi
ir Tėvą.
[24] Todėl tepasilieka jumyse tai, ką girdėjote
nuo pradžios. Jeigu tai, ką girdėjote
nuo pradžios, pasilieka jumyse,
tada ir jūs pasiliksite Sūnuje ir Tėve.
[25] Štai pažadas, kurį Jis pats mums
davė, – amžinasis gyvenimas.

26 Aš tai parašiau apie tuos, kurie jus klaidina.
27 Bet patepimas, kurį iš Jo gavote, pasilieka jumyse, ir nereikia, kad jus kas nors mokytų, nes pats Jo patepimas moko jus visko, ir jis yra tiesa, o ne melas. Ir kadangi jis jus pamokė, jūs Jame pasiliksite.
28 Taigi dabar, vaikeliai, pasilikite Jame, kad, kai Jis pasirodys, turėtumėte pasitikėjimą ir, kai Jis ateis, nebūtume prieš Jį sugėdinti.
29 Jei žinote, kad Jis teisus, tai žinokite, kad kiekvienas, kuris vykdo teisumą, iš Jo yra gimęs.

3 Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai – ir esame! Pasaulis nepažįsta mūsų, nes ir Jo nepažino.
2 Mylimieji, dabar mes esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra.
3 Kiekvienas, kas turi Jame tokią viltį, skaistina pats save, nes ir Jis yra skaistus.
4 Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo įstatymą. Nuodėmė – tai įstatymo laužymas.
5 Jūs žinote, jog Jis pasirodė, kad sunaikintų mūsų nuodėmes, ir Jame nėra nuodėmės.
6 Kas pasilieka Jame, tas nenusideda. Kiekvienas nuodėmiaujantis Jo neregėjo ir nepažino.
7 Vaikeliai! Tegul niekas jūsų nesuklaidina! Vykdantis teisumą yra teisus, kaip ir Jis teisus.
8 Kas daro nuodėmę, tas iš velnio, nes velnias nuodėmiauja nuo pat pradžios. Todėl ir pasirodė Dievo Sūnus, kad sugriautų velnio darbus.
9 Kas yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės, nes jame laikosi Dievo sėkla. Jis negali nuodėmiauti, nes yra gimęs iš Dievo.
10 Taip išaiškėja Dievo vaikai ir velnio vaikai: tas, kuris nevykdo teisumo, nėra iš Dievo; taip pat tas, kuris savo brolio nemyli.
11 Tokia yra žinia, kurią girdėjote nuo pradžios: mes turime mylėti vieni kitus.
12 Ne kaip Kainas, kuris buvo iš piktojo ir nužudė savo brolį. Kodėl nužudė? Todėl, kad jo darbai buvo pikti, o brolio – teisūs.
13 Nesistebėkite, broliai, jei pasaulis jūsų nekenčia.
14 Mes žinome, jog iš mirties perėjome į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli savo brolio, tas pasilieka mirtyje.
15 Kiekvienas, kas nekenčia savo brolio, yra žmogžudys, o jūs žinote, kad joks žmogžudys neturi amžinojo gyvenimo, jame pasiliekančio.
16 Mes iš to pažinome meilę, kad Jis už mus paguldė savo gyvybę. Ir mes turime guldyti savo gyvybę už brolius.
17 Bet jei kas turi šio pasaulio turtų ir, matydamas savo brolį stokojantį, užrakina jam savo širdį, – kaip jame pasiliks Dievo meilė?
18 Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa.
19 Tuo mes pažįstame, jog esame iš tiesos, ir Jo akivaizdoje nuraminame savo širdį.
20 Jei mūsų širdis mus smerkia, Dievas *didesnis už mūsų širdį ir žino* viską.
21 Mylimieji, jei mūsų širdis mūsų nesmerkia, pasitikime Dievu
22 ir gauname iš Jo, ko tik prašome, nes laikomės Jo įsakymų ir darome, kas Jam patinka.

[23] O štai Jo įsakymas: kad tikėtume Jo
Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą ir mylė-
tume vieni kitus, kaip Jo įsakyta.
[24] Kas laikosi Jo įsakymų, pasilieka
Jame ir Jis tame. O kad Jis mumyse
pasilieka, žinome iš Dvasios, kurią Jis
mums davė.

4 Mylimieji, ne kiekviena dvasia ti-
kėkite, bet ištirkite dvasias, ar jos
iš Dievo, nes pasklido pasaulyje daug
netikrų pranašų.
[2] Iš to pažinsite Dievo Dvasią: kiek-
viena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kris-
tų kūne atėjusį, yra iš Dievo,
[3] ir kiekviena dvasia, kuri neišpažįsta
Jėzaus Kristaus kūne atėjusio, nėra iš
Dievo. Tokia – iš antikristo, apie kurį
girdėjote, kad jis ateisiąs. Jis jau da-
bar yra pasaulyje.
[4] Jūs esate iš Dievo, vaikeliai, ir nu-
galėjote juos, nes Tas, kuris jumyse,
didesnis už tą, kuris pasaulyje.
[5] Jie yra iš pasaulio, todėl kalba kaip
iš pasaulio, ir pasaulis jų klauso.
[6] Mes esame iš Dievo. Kas pažįsta
Dievą, tas mūsų klauso, o kas ne iš
Dievo – mūsų neklauso. Iš to pažįsta-
me tiesos Dvasią ir klaidos dvasią.
[7] Mylimieji, mylėkime vieni kitus, nes
meilė yra iš Dievo. Kiekvienas, kuris
myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta
Dievą.
[8] Kas nemyli, tas nepažįsta Dievo, nes
Dievas yra meilė.
[9] O Dievo meilė pasireiškė mums tuo,
jog Dievas atsiuntė į pasaulį savo
viengimį Sūnų, kad gyventume per Jį.
[10] Meilė – ne tai, jog mes pamilome
Dievą, bet kad Jis mus pamilo ir at-
siuntė savo Sūnų kaip permaldavimą
už mūsų nuodėmes.
[11] Mylimieji, jei Dievas mus taip pami-
lo, tai ir mes turime mylėti vieni kitus.
[12] Dievo niekas niekada nėra matęs.
Jei mylime vieni kitus, Dievas mumy-
se pasilieka, ir Jo meilė mumyse to-
bula tampa.
[13] Iš to pažįstame, kad pasiliekame
Jame ir Jis mumyse: Jis davė mums
savo Dvasios.
[14] Taigi mes matėme ir liudijame, kad
Tėvas atsiuntė Sūnų, pasaulio Gelbė-
toją.
[15] Kiekvienas, kas išpažįsta, kad Jė-
zus yra Dievo Sūnus, Dievas tame ir
tas Dieve pasilieka.
[16] Mes pažinome ir įtikėjome meilę,
kuria Dievas mus myli. Dievas yra
meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pa-
silieka Dieve, ir Dievas jame.
[17] Tuo meilė pasiekia mumyse tobu-
lumą, kad galime turėti drąsų pasiti-
kėjimą teismo dieną, nes koks Jis yra,
tokie ir mes esame šiame pasaulyje.
[18] Meilėje nėra baimės, nes tobula
meilė išveja baimę. Baimėje yra kan-
čia, ir kas bijo, tas nėra tobulas mei-
lėje.
[19] Mes mylime Jį, nes Jis mus pirmas
pamilo.
[20] Jei kas sako: "Aš myliu Dievą", o sa-
vo brolio nekenčia, – tas melagis. Kas
nemyli savo brolio, kurį mato, kaip ga-
li mylėti Dievą, kurio nemato?
[21] Mes turime tokį Jo įsakymą: kas
myli Dievą, turi mylėti ir savo brolį.

5 Kiekvienas, kas tiki, jog Jėzus yra
Pateptasis, yra gimęs iš Dievo, ir
kiekvienas, kuris myli Gimdytoją, my-
li ir iš Jo gimusį.
[2] Iš to pažįstame mylį Dievo vaikus,
kad mylime Dievą ir laikomės Jo įsa-
kymų.
[3] Nes tai yra Dievo meilė – Jo įsaky-
mus vykdyti. O Jo įsakymai nėra sun-
kūs.

[4] Juk, kas tik gimė iš Dievo, nugali
pasaulį; ir štai pergalė, nugalinti pa-
saulį – mūsų tikėjimas!
[5] O kas gi nugali pasaulį, jei ne tas, ku-
ris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus?
[6] Jis yra Tas, kuris atėjo per vandenį ir
kraują, – Jėzus Kristus; ne vien per
vandenį, bet per vandenį ir kraują. Ir
Dvasia tai liudija, nes Dvasia yra tie-
sa.
[7] Mat yra trys liudytojai danguje: Tė-
vas, Žodis ir Šventoji Dvasia; ir šitie
trys yra viena.
[8] Ir yra trys liudytojai žemėje: Dvasia,
vanduo ir kraujas; ir šie trys sutaria
kaip vienas.
[9] Jeigu priimame žmonių liudijimą,
tai Dievo liudijimas didesnis. O Die-
vo liudijimas toks: Jis paliudijo apie
savo Sūnų.
[10] Kas tiki Dievo Sūnų, tas turi liudi-
jimą savyje. Kas netiki Dievu, tas Jį
melagiu laiko, nes nepatikėjo liudiji-
mu, kuriuo Dievas paliudijo apie sa-
vo Sūnų.
[11] O liudijimas toks: Dievas mums su-
teikė amžinąjį gyvenimą, ir tas gyve-
nimas yra Jo Sūnuje.
[12] Kas turi Sūnų, turi gyvenimą. Kas
neturi Dievo Sūnaus, tas neturi gyve-
nimo.
[13] Tai parašiau jums, tikintiems Die-
vo Sūnaus vardą, kad žinotumėte turį
amžinąjį gyvenimą ir kad tikėtumėte
Dievo Sūnaus vardą.
[14] Ir štai kokį pasitikėjimą mes turi-
me Juo: jei ko tik prašome pagal Jo
valią, Jis girdi mus.
[15] O jeigu žinome, kad Jis girdi mus,
ko tik prašome, tai ir žinome, kad tu-
rime tai, ko Jo prašėme.
[16] Jei kas mato nusidedant savo brolį,
tačiau ne iki mirčiai, teprašo, ir Die-
vas duos jam gyvybę, būtent tiems,
kurie nusideda ne iki mirčiai. Yra
nuodėmė iki mirčiai, ir aš kalbu ne
apie ją, kad būtų prašoma.
[17] Kiekviena neteisybė yra nuodėmė,
tačiau esama nuodėmės ne iki mirčiai.
[18] Mes žinome, jog kiekvienas, gimęs
iš Dievo, nenusideda. Kas gimęs iš
Dievo, saugo save, ir piktasis jo ne-
paliečia.
[19] Mes žinome, jog esame iš Dievo, o
visas pasaulis yra piktojo.
[20] Ir mes žinome, kad Dievo Sūnus
atėjo ir suteikė mums supratimo, kad
pažintume Tikrąjį. Ir mes esame Tik-
rajame – Jo Sūnuje Jėzuje Kristuje.
Šis yra tikrasis Dievas ir amžinasis gy-
venimas.
[21] Vaikeliai, saugokitės stabų! Amen.

ANTRASIS JONO LAIŠKAS

[1] Vyresnysis išrinktajai poniai ir jos
vaikams, kuriuos aš myliu tiesoje, – ir
ne tik aš vienas, bet ir visi, kurie yra
pažinę tiesą, –
[2] dėlei tiesos, pasiliekančios mumy-
se ir būsiančios su mumis per am-
žius.
[3] Su jumis tebus malonė, gailes-
tingumas, ramybė nuo Dievo Tė-
vo ir nuo Viešpaties Jėzaus Kris-

taus, Tėvo Sūnaus, tiesoje ir meilė-
je.
4 Labai nudžiugau, radęs tavųjų vai-
kų, vaikščiojančių tiesoje, kaip reika-
lauja iš Tėvo gautasis įsakymas.
5 O dabar prašau tave, ponia, – ne
kaip rašydamas naują įsakymą, bet
kaip tą, kurį turėjome nuo pradžios, –
kad mylėtume vieni kitus.
6 O meilė – tai gyventi pagal Jo įsa-
kymus. Toks ir yra įsakymas, kurį gir-
dėjote nuo pradžios: kad gyventumė-
te pagal jį.
7 Po pasaulį pasklido daug suvedžio-
tojų, kurie neišpažįsta Jėzaus Kris-
taus, atėjusio kūne. Toks yra apgavi-
kas ir antikristas.
8 Žiūrėkime savęs, kad neprarastume,
ką esame nuveikę, bet kad gautume
visą atlygį.
9 Kas tik peržengia ribą ir nesilaiko
Kristaus mokymo, neturi Dievo. Kas
laikosi Kristaus mokymo, tas turi ir
Tėvą, ir Sūnų.
10 Jei kas ateina pas jus ir neatsineša
šio mokymo, to nepriimkite į savo
namus ir nesveikinkite,
11 nes, kas jį sveikina, dalyvauja jo
piktuose darbuose.
12 Turėčiau dar daug ką jums para-
šyti, bet nenoriu to daryti ant papi-
ruso ir rašalu. Aš tikiuosi pas jus at-
vykti ir pasikalbėti iš lūpų į lūpas,
kad mūsų džiaugsmas būtų tobulas.
13 Tave sveikina išrinktosios tavo se-
sers vaikai. Amen.

TREČIASIS JONO LAIŠKAS

1 Vyresnysis mylimajam Gajui, kurį
myliu tiesoje.
2 Mylimasis, aš meldžiu, kad tau visa-
me kame gerai sektųsi, kad būtum
sveikas, – taip, kaip gerai sekasi tavo
sielai.
3 Aš labai apsidžiaugiau, kai atvykę
broliai paliudijo apie tavo tiesą, kaip
tu vaikščioji tiesoje.
4 Neturiu didesnio džiaugsmo, kaip gir-
dėti, jog mano vaikai gyvena tiesoje.
5 Mielasis, tu ištikimai elgiesi, pagel-
bėdamas broliams ir atvykstantiems
iš kitur.
6 Jie paliudijo bažnyčiai apie tavo
meilę. Tu puikiai padarysi, išruošda-
mas juos į kelionę taip, kaip Dievui
patinka,
7 nes jie išvyko Jo vardo labui, nieko
neimdami iš pagonių.
8 Mes turime tokius priimti, kad tap-
tume tiesos bendradarbiais.
9 Aš parašiau bažnyčiai, bet mėgstan-
tis jiems vadovauti Diotrefas nepri-
ima mūsų.
10 Todėl, jei atvyksiu, priminsiu jo dar-
bus, kuriuos jis daro, skleisdamas
apie mus piktas kalbas; maža to, nei
pats nepriima brolių, nei kitiems, ku-
rie norėtų priimti, neleidžia ir išmeta
juos iš bažnyčios.
11 Mielasis, nesek tuo, kas pikta, bet
tuo, kas gera. Kuris daro gera, yra iš
Dievo, o kuris pikta, nėra matęs Die-
vo.
12 Apie Demetriją gerai liudija visi ir

pati tiesa. Ir mes liudijame, o tu ži-
nai, kad mūsų liudijimas tikras.
[13] Dar daug ką turėčiau tau parašyti,
bet nenoriu rašyti rašalu ir plunksna.
[14] Tikiuosi greitai pamatyti tave ir pa-
sikalbėti iš lūpų į lūpas. Ramybė tau!
Sveikina tave bičiuliai. Sveikink drau-
gus pavardžiui!

JUDO
LAIŠKAS

[1] Judas, Jėzaus Kristaus tarnas, Jokū-
bo brolis, Dievo Tėvo pašventintiems
ir Jėzuje Kristuje išsaugotiems pa-
šauktiesiems:
[2] tepadaugėja jums gailestingumas,
ramybė ir meilė!
[3] Mylimieji, labai norėjau parašyti
jums apie bendrąjį mūsų išgelbėjimą
ir jaučiu reikalą rašyti jums raginimą,
kad narsiai kovotumėte už tikėjimą,
vieną kartą visiems laikams duotą
šventiesiems.
[4] Mat vogčiomis įsiskverbė žmonių,
kuriems nuo seno surašytas toks pa-
smerkimas: jie bedieviai, iškreipia
mūsų Dievo malonę į palaidumą ir
neigia mūsų vienintelį Valdovą Dievą
ir Viešpatį Jėzų Kristų.
[5] Aš noriu jums priminti, nors jūs tai
jau žinote, kad Viešpats, pirmiau iš-
gelbėjęs tautą iš Egipto žemės, paskui
pražudė tuos, kurie netikėjo.
[6] Taip pat ir tuos angelus, kurie neiš-
laikė savo prakilnumo, bet paliko sa-
vo buveinę, Jis laiko sukaustytus am-
žinais pančiais tamsybėje didžiosios
dienos teismui.
[7] Taip pat Sodoma ir Gomora bei ap-
linkiniai miestai, kurie panašiai ištvir-
kavo ir nusekė paskui ne tokį kūną,
lieka pavyzdžiu, kentėdami amžinos
ugnies bausmę.
[8] Taip ir šitie sapnuotojai suteršia kū-
ną, niekina viešpatystę, piktžodžiauja
šlovingiesiems.
[9] Kai arkangelas Mykolas, besiginčy-
damas su velniu, varžėsi dėl Mozės
kūno, jis neišdrįso mesti piktžodiško
kaltinimo, bet pasakė: "Tesudraudžia
tave Viešpats!"
[10] Šitie šmeižia, ko neišmano, ir pa-
žindami tik gyvuliškus instinktus, juo-
se genda.
[11] Vargas jiems! Jie pasuko Kaino ke-
liu, godžiai pasidavė Balaamo pakly-
dimui dėl pelno, pražudė save Korės
maištu.
[12] Jie kaip dėmės jūsų meilės poky-
liuose, kai vaišinasi su jumis ir nesi-
drovėdami tunka. Jie – lyg bevande-
niai debesys, vaikomi vėjų, tarytum
bevaisiai medžiai rudenį, du kartus
mirę ir išrauti.
[13] Jie lyg šėlstančios jūros bangos, ku-
rios spjaudo savo begėdystę, lyg
žvaigždės klajoklės, kurioms per am-
žius skirta juodžiausia tamsybė.
[14] Apie juos pranašavo ir septintasis
nuo Adomo, Henochas: "Štai atėjo
Viešpats su miriadais savo šventųjų
[15] įvykdyti teismo visiems ir apkaltinti
visų bedievių dėl visų bedieviškų dar-
bų, kuriuos jie bedieviškai vykdė, ir
dėl visų piktų žodžių, kuriuos prieš

Jį kalbėjo bedieviai nusidėjėliai".
16 Jie visada murma, nepatenkinti sa-
vo dalia, gyvena geismais; jų lūpos
kalba išpūstus žodžius, jie pataikauja
žmonėms dėl savo naudos.
17 O jūs, mylimieji, prisiminkite žo-
džius, kurie anksčiau buvo paskelbti
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
apaštalų.
18 Jie sakė jums, kad paskutiniais lai-
kais atsiras šaipūnų, kurie gyvens sa-
vo bedieviškais geismais.
19 Tai tie, kurie įneša susiskaldymą,
sieliniai, neturintys Dvasios žmonės.
20 Bet jūs, mylimieji, statydami save
ant savo švenčiausiojo tikėjimo, mels-
damiesi Šventojoje Dvasioje,
21 išsilaikykite Dievo meilėje, laukda-
mi mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
gailestingumo amžinajam gyvenimui.
22 Vieniems, kurie abejoja, būkite gai-
lestingi,
23 kitus bijodami gelbėkite, traukda-
mi iš ugnies, bodėdamiesi net jų kū-
nu suteršto drabužio.
24 Tam, kuris gali išlaikyti jus nenu-
puolusius ir savo šlovės akivaizdon
pastatyti nepriekaištingus su didžiau-
siu džiaugsmu,
25 vieninteliam išmintingajam Dievui,
mūsų Gelbėtojui, per mūsų Viešpatį
Jėzų Kristų tebūna šlovė, didybė, ga-
lybė ir valdžia dabar ir per amžius!
Amen.

APREIŠKIMAS
JONUI

1 Jėzaus Kristaus apreiškimas, kurį Dievas Jam davė, kad Jis atskleistų savo tarnams, kas turi greitai įvykti. Per savo pasiųstą angelą Jis padarė jį žinomą savajam tarnui Jonui,

2 kuris paliudijo Dievo žodį bei Jėzaus Kristaus liudijimą – visa, ką buvo matęs.

3 Palaimintas, kas skaito bei klauso šios pranašystės žodžių ir laikosi, kas joje parašyta, nes laikas yra arti.

4 Jonas septynioms Azijos bažnyčioms: malonė ir ramybė jums nuo To, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateina, ir nuo septynių dvasių, esančių prieš Jo sostą,

5 ir nuo Jėzaus Kristaus, ištikimojo Liudytojo, mirusiųjų Pirmgimio, žemės karalių Valdovo. Tam, kuris pamilo mus ir nuplovė savo krauju mūsų nuodėmes,

6 ir padarė iš mūsų karalystę bei kunigus savo Dievui ir Tėvui, – Jam šlovė ir galybė per amžių amžius! Amen.

7 Štai Jis ateina su debesimis, ir išvys Jį kiekviena akis, net ir tie, kurie Jį perdūrė; ir dėl Jo raudos visos žemės giminės. Taip, amen!

8 “Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga”, – sako Viešpats, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateina, Visagalis.

9 Aš, Jonas, jūsų brolis ir sielvarto, karalystės ir Jėzaus Kristaus kantrybės bendrininkas, buvau saloje, vardu Patmas, dėl Dievo žodžio ir Jėzaus Kristaus liudijimo.

10 Aš buvau Dvasioje Viešpaties dieną ir išgirdau už savo nugaros galingą balsą, tarsi trimitą,

11 sakantį: “Aš esu Alfa ir Omega, Pirmasis ir Paskutinysis. Ką matai, surašyk į knygą ir pasiųsk septynioms bažnyčioms Azijoje: į Efezą, į Smirną, į Pergamą, į Tiatyrus, į Sardus, į Filadelfiją ir į Laodikėją”.

12 Tuomet aš atsigręžiau pažiūrėti balso, kalbančio su manimi, ir atsigręžęs išvydau septynis aukso žibintuvus,

13 o septynių žibintuvų viduryje – panašų į Žmogaus Sūnų, apsivilkusį ilga mantija ir persijuosusį per krūtinę aukso juosta.

14 Jo galva ir plaukai buvo balti kaip balčiausia vilna ar sniegas, Jo akys tarsi ugnies liepsna,

15 Jo kojos panašios į krosnyje įkaitintą skaistvarį, ir Jo balsas buvo tarytum daugybės vandenų šniokštimas.

16 Dešinėje rankoje Jis laikė septynias žvaigždes, iš Jo burnos ėjo aštrus dviašmenis kalavijas, o Jo veidas buvo tarytum saulė, spindinti visu skaistumu.

17 Jį išvydęs, aš puoliau Jam po kojų tarsi negyvas. Bet Jis uždėjo ant manęs savo dešinę ir prabilo: “Nebijok! Aš esu Pirmasis, ir Paskutinysis,

18 ir Gyvasis. Aš buvau numiręs ir štai esu gyvas per amžius. Amen. Aš turiu mirties ir pragaro raktus.

19 Tad užrašyk tai, ką regėjai, kas yra ir kas vėliau įvyks.

20 Štai septynių žvaigždžių, kurias matei mano dešinėje, ir septynių aukso žibintuvų paslaptis: septynios žvaigždės – tai septynių bažnyčių angelai, o septyni žibintuvai, kuriuos matei, – tai septynios bažnyčios”.

2 "Efezo bažnyčios angelui rašyk:
'Tai sako Tas, kuris laiko savo
dešinėje septynias žvaigždes, kuris
vaikščioja tarp septynių aukso žibin-
tuvų.
2 Aš žinau tavo darbus, tavo triūsą ir
tavo kantrybę. Žinau, kad tu negali
pakęsti piktųjų ir ištyrei tuos, kurie
sakosi esą apaštalai, bet tokie nėra,
ir radai juos esant melagius.
3 Tu ištvėrei, esi kantrus ir dėl mano
vardo triūsei ir nepailsai.
4 Bet Aš turiu prieš tave tai, kad pali-
kai savo pirmąją meilę.
5 Taigi prisimink, nuo kur nupuolei,
atgailauk ir vėl imkis pirmykščių dar-
bų, o jeigu ne,–jei neatgailausi,–
greitai ateisiu ir patrauksiu iš vietos
tavo žibintuvą.
6 Savo naudai tu turi, kad nekenti ni-
kolaitų darbų, kurių ir Aš nekenčiu'.
7 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
sako bažnyčioms: 'Nugalėtojui Aš
duosiu valgyti nuo gyvybės medžio,
esančio Dievo rojaus viduryje' ".
8 "Smirnos bažnyčios angelui rašyk:
'Tai sako Pirmasis ir Paskutinysis, ku-
ris buvo miręs ir vėl grįžo į gyveni-
mą.
9 Aš žinau tavo darbus ir priespaudą,
ir tavo skurdą,–o vis dėlto tu turtin-
gas!–ir kaip tau piktžodžiauja tie,
kurie sakosi esą žydai, bet nėra to-
kie, o tik šėtono sinagoga.
10 Nebijok būsimųjų kentėjimų. Štai
velnias įmes kai kuriuos jūsiškius į
kalėjimą, kad būtumėte išbandyti. Jū-
sų laukia dešimties dienų priespauda.
Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau
duosiu gyvenimo vainiką'.
11 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
sako bažnyčioms: 'Nugalėtojas nenu-
kentės nuo antrosios mirties' ".
12 "Pergamo bažnyčios angelui rašyk:
'Tai sako Tas, kuris turi aštrų dviaš-
menį kalaviją.
13 Aš žinau tavo darbus ir kur tu gy-
veni: ten, kur šėtono sostas. Bet tu
tvirtai laikaisi mano vardo ir neišsigy-
nei mano tikėjimo net tomis dieno-
mis, kada pas jus,–kur gyvena šėto-
nas,–buvo nužudytas mano ištikima-
sis liudytojas Antipas.
14 Vis dėlto turiu šį tą prieš tave: tu
tenai turi besilaikančių Balaamo
mokslo, kuris mokė Balaką suvedžio-
ti Izraelio sūnus, kad šie valgytų sta-
bams aukojamas aukas ir ištvirkautų.
15 Ir tu taip pat turi besilaikančių ni-
kolaitų mokslo, kurio Aš nekenčiu.
16 Tad atgailauk! O jeigu ne, Aš grei-
tai ateisiu ir kovosiu su jais savo bur-
nos kalaviju'.
17 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
sako bažnyčioms: 'Nugalėtojui Aš
duosiu paslėptos manos ir baltą ak-
menėlį, o ant akmenėlio bus įrašytas
naujas vardas, kurio niekas nežino,
tiktai gavėjas' ".
18 "Tiatyrų bažnyčios angelui rašyk:
'Tai sako Dievo Sūnus, kurio akys ta-
rytum ugnies liepsna ir kurio kojos
panašios į skaistvarį.
19 Žinau tavo darbus, meilę, tikėji-
mą, tarnavimą, kantrybę ir kad tavo
paskutinieji darbai didesni už pir-
muosius.
20 Bet Aš turiu šį tą prieš tave: tu lei-
di moteriškei Jezabelei, kuri sakosi
esanti pranašė, mokyti bei suvedžioti
mano tarnus, kad jie ištvirkautų ir
valgytų stabams paaukotas aukas.
21 Aš jai daviau laiko atgailauti dėl iš-
tvirkavimo, bet ji neatgailavo.
22 Štai Aš ją nublokšiu į ligos patalą, o
ištvirkavusius su ja–į didelį sielvartą,
jeigu jie neatgailaus dėl savo darbų.
23 Jos vaikus iššudysiu, ir visos bažny-

čios sužinos, kad Aš esu Tas, kuris iš-
tiria protus ir širdis; Aš atsilyginsiu
jums kiekvienam pagal jūsų darbus.
24 O jums ir kitiems tiatyriečiams, ku-
rie nesilaiko ano mokslo, kurie, kaip
sakosi, nėra pažinę šėtono gelmių,
Aš sakau: neužkrausiu jums kitokios
naštos,
25 tiktai tvirtai laikykitės to, ką turite,
iki ateisiu.
26 Tam, kuris nugali ir iki galo laikosi
mano darbų, Aš 'duosiu valdžią tau-
toms:
27 jis valdys jas geležine lazda, ir jos
bus sudaužytos tarsi moliniai indai', –
kaip ir Aš esu gavęs valdžią iš savo
Tėvo; –
28 ir jam duosiu aušrinę žvaigždę'.
29 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
sako bažnyčioms!"

3 "Sardų bažnyčios angelui rašyk:
'Tai sako Tas, kuris turi septynias
Dievo Dvasias ir septynias žvaigždes.
Aš žinau tavo darbus: tave vadina gy-
vu, o tu esi miręs.
2 Budėk ir stiprink, kas dar yra ir
merdi! Aš neradau tavo darbų, kurie
būtų pabaigti Dievo akivaizdoje.
3 Todėl prisimink, kaip priėmei ir iš-
girdai; laikykis to ir atgailauk! Jeigu
nebudėsi, ateisiu kaip vagis, ir neži-
nosi, kurią valandą tave užklupsiu.
4 Vis dėlto tu Sarduose turi keletą
vardų, kurie nesutepė savo drabužių.
Jie vaikščios su manimi, apsirengę
baltai, nes jie to verti.
5 Nugalėtojas bus aprengtas baltais
drabužiais, ir jo vardo neištrinsiu iš
gyvenimo knygos. Aš išpažinsiu jo
vardą savo Tėvo ir Jo angelų akivaiz-
doje'.
6 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
sako bažnyčioms".

7 "Filadelfijos bažnyčios angelui ra-
šyk: 'Tai kalba Šventasis, Tikrasis, tu-
rintis Dovydo raktą, – Tas, kuris ati-
daro, ir niekas negali uždaryti, užda-
ro, ir niekas negali atidaryti.
8 Aš žinau tavo darbus. Štai Aš atvė-
riau prieš tave duris, ir niekas nebe-
gali jų uždaryti; nedaug turi jėgų, bet
išsaugojai mano žodį ir neatsižadėjai
mano vardo.
9 Štai Aš tau duodu tuos iš šėtono si-
nagogos, kurie tvirtina, jog jie žydai,
bet nėra, nes jie meluoja. Taigi pada-
rysiu, kad jie ateitų, pultų tau po ko-
jų ir suprastų, jog Aš pamilau tave.
10 Kadangi tu išlaikei mano kantrybės
žodį, tai ir Aš tave apsaugosiu nuo
išbandymo valandos, kuri ištiks visą
pasaulį, kad būtų išmėginti žemės gy-
ventojai.
11 Štai Aš veikiai ateinu. Tvirtai lai-
kyk, ką turi, kad niekas neatimtų ta-
vo vainiko.
12 Nugalėtoją Aš padarysiu ramsčiu
savo Dievo šventykloje, ir jis jau ne-
beišeis laukan; užrašysiu ant jo savo
Dievo vardą ir vardą savo Dievo
miesto, naujosios Jeruzalės, nužen-
giančios iš dangaus nuo mano Dievo,
ir savo naująjį vardą'.
13 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
sako bažnyčioms!"
14 "Laodikėjos bažnyčios angelui ra-
šyk: 'Tai skelbia Amen, ištikimasis ir
tikrasis Liudytojas, Dievo kūrinijos
pradžia.
15 Žinau tavo darbus, jog esi nei šal-
tas, nei karštas. O, kad būtum arba
šaltas, arba karštas!
16 Bet kadangi esi drungnas ir nei kar-
štas, nei šaltas, Aš išspjausiu tave iš
savo burnos.
17 Tu gi sakai: 'Aš esu turtingas ir pra-
lobęs, ir nieko man nebereikia', –

o nežinai, kad esi skurdžius, apgai-
lėtinas, beturtis, aklas ir nuogas.
18 Aš tau patariu pirkti iš manęs iš-
gryninto ugnyje aukso, kad pralob-
tum, baltus drabužius, kad apsireng-
tum ir nebūtų matoma tavo nuogu-
mo gėda, ir tepalo pasitepti akims,
kad praregėtum.
19 Tuos, kuriuos myliu, Aš baru ir
drausminu; būk tad uolus ir atgai-
lauk!
20 Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu:
jei kas išgirs mano balsą ir atvers du-
ris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu
su juo, o jis su manimi.
21 Nugalėtojui Aš duosiu atsisėsti ša-
lia savęs, savo soste, kaip ir Aš nuga-
lėjau ir atsisėdau šalia savo Tėvo, Jo
soste'.
22 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
sako bažnyčioms!"

4 Paskui aš pažiūrėjau, ir štai at-
vertos durys danguje, ir pirmasis
balsas, kurį girdėjau gaudžiant tarsi
trimitą, kalbėjo: "Užženk čionai, ir
tau parodysiu, kas toliau turi įvykti".
2 Bematant mane ištiko Dvasios pa-
gava. Ir štai danguje buvo sostas, o
soste – Sėdintysis.
3 Jo išvaizda buvo panaši į jaspio ir
sardžio brangakmenius, o vaivorykš-
tė, juosianti sostą, buvo panaši į sma-
ragdą.
4 Aplinkui sostą regėjau dvidešimt ke-
turis sostus ir tuose sostuose sėdin-
čius dvidešimt keturis vyresniuosius
baltais drabužiais, o jų galvas puošė
aukso vainikai.
5 Nuo sosto ėjo žaibai, aidėjo balsai
ir griaustiniai; septyni deglai liepsno-
jo prieš sostą, o tai yra septynios Die-
vo Dvasios.
6 Prieš sostą tviskėjo tarsi stiklo jūra,
panaši į krištolą; sosto viduryje ir ap-
linkui sostą buvo keturios būtybės,
pilnos akių iš priekio ir iš užpakalio.
7 Pirmoji būtybė buvo panaši į liūtą,
antroji būtybė panaši į veršį, trečioji
būtybė turinti tartum žmogaus veidą,
ketvirtoji būtybė panaši į skrendantį
erelį.
8 Kiekviena iš keturių būtybių turėjo
po šešis sparnus; aplinkui ir viduryje
jos buvo pilnos akių. Ir be paliovos,
dieną ir naktį, jos šaukė: "Šventas,
šventas, šventas, Viešpats, visagalis
Dievas, kuris buvo, kuris yra ir kuris
ateina!"
9 Ir kiekvieną kartą, kai būtybės teikė
Sėdinčiajam soste, Gyvenančiajam
per amžių amžius, šlovę, pagarbą ir
padėką,
10 dvidešimt keturi vyresnieji parpul-
davo prieš Sėdintįjį soste, pagarbin-
davo Gyvenantįjį per amžių amžius ir
numesdavo savo vainikus priešais
sostą, sakydami:
11 "Vertas esi, o Viešpatie, priimti šlo-
vę, pagarbą ir jėgą, nes Tu visa sutvė-
rei – Tavo valia visa yra ir buvo su-
tverta".

5 Ir aš mačiau soste Sėdinčiojo de-
šinėje knygos ritinį, prirašytą iš
vidaus ir iš viršaus, užantspauduotą
septyniais antspaudais.
2 Ir pamačiau galingą angelą, skel-
biantį garsiu balsu: "Kas yra vertas
atversti knygą ir nuplėšti nuo jos ant-
spaudus?"
3 Bet niekas nei danguje, nei žemėje,
nei po žeme negalėjo atversti knygos
nei pažiūrėti į ją.
4 Ir aš smarkiai verkiau, kad neatsira-
do verto atversti ir skaityti knygą ar
pažiūrėti į ją.
5 Tada vienas iš vyresniųjų man tarė:

“Neverk! Štai nugalėjo liūtas iš Judo
giminės, Dovydo atžala, kad atverstų
knygą ir nuplėštų septynis jos ant-
spaudus”.
6 Aš pažvelgiau, ir štai sosto ir ketu-
rių būtybių bei vyresniųjų viduryje
stovėjo Avinėlis, tarytum užmuštas,
turintis septynis ragus ir septynias
akis, kurios yra septynios Dievo Dva-
sios, siųstos į visą žemę.
7 Jis priėjo ir paėmė knygą iš soste
Sėdinčiojo dešinės.
8 Kai Jis paėmė knygą, keturios būty-
bės ir dvidešimt keturi vyresnieji par-
puolė prieš Avinėlį, kiekvienas laiky-
damas rankose arfą ir aukso indus,
pilnus smilkalų, kas yra šventųjų mal-
dos.
9 Ir jie giedojo naują giesmę, skelbda-
mi: “Vertas esi paimti knygą ir atver-
ti jos antspaudus, nes buvai užmuštas
ir atpirkai Dievui savo krauju mus iš
visų genčių, kalbų, tautų ir giminių.
10 Ir iš mūsų padarei mūsų Dievui ka-
ralystę bei kunigus, ir mes viešpatau-
sime žemėje”.
11 Aš pažvelgiau ir išgirdau balsą dau-
gybės angelų aplinkui sostą, būtybių
ir vyresniųjų; jų skaičius buvo miria-
dų miriadai ir tūkstančių tūkstančiai.
12 Jie skelbė skambiu balsu: “Vertas
Avinėlis, kuris buvo užmuštas, priimti
galybę, ir turtus, ir išmintį, ir stiprybę,
ir pagarbą, ir šlovę, ir palaiminimą”.
13 Ir girdėjau, kaip visi tvariniai, esan-
tys danguje, žemėje, po žeme ir jūro-
je, ir visa, kas juose yra, skelbė: “Sė-
dinčiajam soste ir Avinėliui tebūnie
palaiminimas, ir pagarba, ir šlovė, ir
valdžia per amžių amžius!”
14 Keturios būtybės sakė: “Amen!”, o
dvidešimt keturi vyresnieji puolė ant
žemės ir pagarbino Gyvenantįjį per
amžių amžius.

6 Ir aš mačiau, kaip Avinėlis atplė-
šė pirmąjį iš antspaudų, ir išgir-
dau vieną iš keturių būtybių tartum
griaustinio balsu šaukiant: “Ateik ir
žiūrėk!”
2 Aš pažvelgiau, ir štai pasirodė bal-
tas žirgas ir ant jo raitelis, turintis
lanką. Jam buvo duotas vainikas, ir
jis išjojo kaip nugalėtojas, kad dar nu-
galėtų.
3 Kai Jis atplėšė antrąjį antspaudą, aš
išgirdau antrąją būtybę sakant: “At-
eik ir žiūrėk!”
4 Ir pasirodė kitas žirgas, ugniaspalvis,
ir jo raiteliui buvo duota atimti iš že-
mės taiką, kad žmonės vieni kitus žu-
dytų; jam buvo duotas didelis kalavijas.
5 Kai Avinėlis atplėšė trečiąjį antspau-
dą, išgirdau trečiąją būtybę sakant:
“Ateik ir žiūrėk!” Aš pažiūrėjau, ir
štai pasirodė juodas žirgas, o raitelis
turėjo savo rankoje svarstykles.
6 Ir aš girdėjau balsą keturių būtybių
viduryje sakantį: “Kviečių saikas už
denarą, trys miežių saikai už denarą,
bet aliejui ir vynui nedaryk skriau-
dos!”
7 Kai atplėšė ketvirtąjį antspaudą, iš-
girdau ketvirtosios būtybės balsą sa-
kant: “Ateik ir žiūrėk!”
8 Aš pažvelgiau, ir štai pasirodė pal-
šas žirgas, o jo raitelio vardas buvo
Mirtis, ir paskui jį sekė Pragaras.
Jiems buvo duota valdžia ketvirtada-
lyje žemės žudyti kardu, badu, mirti-
mi ir žemės žvėrimis.
9 Kai Avinėlis atplėšė penktąjį ant-
spaudą, pamačiau po aukuru sielas
nužudytųjų dėl Dievo žodžio ir dėl
liudijimo, kurio jie laikėsi.
10 Jie šaukė garsiu balsu, sakydami:
“Kaip ilgai, Šventasis ir Teisusis Val-
dove, neteisi ir nekeršysi už mūsų
kraują žemės gyventojams?!”

[11] Tada kiekvienam iš jų buvo duotas
baltas drabužis, ir jiems buvo pasaky-
ta, kad dar truputį palūkėtų, kol skai-
čių papildys jų draugai ir broliai, ku-
rie bus nužudyti kaip ir jie.
[12] Aš mačiau, kai Jis atplėšė šeštąjį ant-
spaudą. Ir štai kilo didelis žemės dre-
bėjimas, saulė pasidarė juoda kaip ašu-
tinis maišas, mėnulis tapo lyg kraujas,
[13] o dangaus žvaigždės ėmė kristi že-
mėn, tarytum stipraus vėjo purtomas
figmedis mestų dar neprinokusius
vaisius.
[14] Dangus nutolo tarsi suvyniojamas
knygos rietimas, ir kiekvienas kalnas
ir sala buvo išjudinti iš savo vietų.
[15] Ir tada žemės karaliai, didžiūnai,
karo vadai, turtuoliai, galiūnai, visi
vergai ir visi laisvieji pasislėpė urvuo-
se ir tarp kalnų uolų.
[16] Jie šaukė kalnams ir uoloms:
"Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus
nuo Sėdinčiojo soste veido ir nuo
Avinėlio rūstybės,
[17] nes atėjo didi Jo rūstybės diena, ir
kas gali išstovėti?!"

7 Po to aš regėjau keturis ange-
lus, stovinčius keturiuose žemės
kampuose, laikančius keturis žemės
vėjus, kad vėjas nepūstų nei žemėje,
nei jūroje, nei į medžius.
[2] Ir išvydau kitą angelą, pakylantį nuo
saulėtekio, turintį gyvojo Dievo ant-
spaudą. Jis šaukė skardžiu balsu ke-
turiems angelams, kuriems buvo duo-
ta kenkti žemei ir jūrai:
[3] "Nekenkite nei žemei, nei jūrai, nei
medžiams, kol paženklinsime ant-
spaudu savo Dievo tarnų kaktas!"
[4] Ir aš išgirdau paženklintųjų skaičių:
šimtas keturiasdešimt keturi tūkstan-
čiai paženklintųjų iš visų Izraelio vai-
kų giminių:
[5] Iš Judo giminės dvylika tūkstančių
paženklintųjų, iš Rubeno giminės
dvylika tūkstančių, iš Gado giminės
dvylika tūkstančių,
[6] iš Asero giminės dvylika tūkstančių,
iš Neftalio giminės dvylika tūkstančių,
iš Manaso giminės dvylika tūkstančių,
[7] iš Simeono giminės dvylika tūkstan-
čių, iš Levio giminės dvylika tūkstan-
čių, iš Isacharo giminės dvylika tūks-
tančių,
[8] iš Zabulono giminės dvylika tūks-
tančių, iš Juozapo giminės dvylika
tūkstančių, iš Benjamino giminės dvy-
lika tūkstančių paženklintųjų.
[9] Paskui regėjau: štai milžiniška mi-
nia, kurios niekas negalėjo suskai-
čiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų
ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą
ir Avinėlį, apsisiautę baltais apsiaus-
tais, su palmių šakomis rankose.
[10] Jie šaukė skambiu balsu: "Išgelbė-
jimas iš mūsų Dievo, sėdinčio soste,
ir Avinėlio!"
[11] Visi angelai, stovintys aplink sos-
tą, vyresniuosius ir keturias būtybes,
parpuolė prieš sostą veidais žemėn
ir pagarbino Dievą,
[12] sakydami: "Amen! Palaiminimas, ir
šlovė, ir išmintis, ir padėka, ir garbė,
ir jėga, ir galybė mūsų Dievui per am-
žių amžius! Amen!"
[13] Tuomet vienas iš vyresniųjų tarė
man: "Kas tokie yra ir iš kur atėjo tie,
apsivilkę baltais apsiaustais?"
[14] Aš jam atsakiau: "Viešpatie, tu ži-
nai". Ir jis man tarė: "Jie atėjo iš di-
delio suspaudimo. Jie išplovė savo
apsiaustus ir juos išbaltino Avinėlio
kraujyje.
[15] Todėl jie yra prieš Dievo sostą ir
tarnauja Jam dieną ir naktį Jo šven-
tykloje, o Sėdintysis soste išskleis ant
jų savo palapinę.

16 Jie daugiau nebealks ir nebetrokš,
nebekepins jų saulė nei jokia kaitra.
17 Nes Avinėlis, kuris sosto viduryje,
juos ganys ir vedžios prie gyvųjų vandens
šaltinių, ir Dievas nušluostys
kiekvieną ašarą nuo jų akių”.

8 Kai Avinėlis atplėšė septintąjį
antspaudą, danguje pusvalandžiui
pasidarė tylu.
2 Ir aš išvydau septynis angelus, stovinčius
Dievo akivaizdoje, ir jiems
buvo įteikti septyni trimitai.
3 Atėjo dar vienas angelas ir atsistojo
prie aukuro, laikydamas aukso smilkytuvą.
Jam buvo duota daug smilkalų,
kad jis aukotų juos su visų šventųjų
maldomis ant auksinio aukuro
priešais sostą.
4 Ir pakilo smilkalų dūmai su šventųjų
maldomis iš angelo rankų Dievo
akivaizdon.
5 Po to angelas paėmė smilkytuvą,
pripildė jį aukuro ugnies ir sviedė į
žemę. Sugriaudė griausmai, pakilo
šauksmai, sublyksėjo žaibai, sudrebėjo
žemė.
6 Septyni angelai, turintys septynis trimitus,
pasiruošė trimituoti.
7 Sutrimitavo pirmasis angelas. Ir radosi
kruša ir ugnis, sumišę su krauju,
ir tai buvo numesta žemėn. Ir išdegė
trečdalis medžių ir visa žaliuojanti
žolė.
8 Sutrimitavo antrasis angelas. Ir tarytum
didžiulis kalnas, liepsnojantis
ugnimi, buvo sviestas į jūrą, ir trečdalis
jūros pavirto krauju.
9 Trečdalis jūros padarų, turinčių gyvybę,
išdvėsė, ir trečdalis laivų buvo
sunaikinti.
10 Ir sutrimitavo trečiasis angelas. Tada
iš dangaus nukrito didelė žvaigždė,
liepsnodama tarsi deglas, ir nukrito
ant trečdalio upių ir ant vandens
šaltinių.
11 Žvaigždės vardas yra Metėlė. Ir pavirto
trečdalis vandenų į metėlę, ir
daugybė žmonių mirė nuo vandens,
nes jis pasidarė kartus.
12 Ir sutrimitavo ketvirtasis angelas.
Tuomet buvo užgautas trečdalis saulės,
trečdalis mėnulio ir trečdalis
žvaigždžių taip, kad jų trečdalis užtemo.
Diena bei naktis prarado trečdalį
šviesumo.
13 Aš regėjau ir girdėjau dangaus viduriu
lekiantį angelą, kuris garsiu
balsu skelbė: “Vargas, vargas, vargas
žemės gyventojams nuo besirengiančių
užtrimituoti kitų trijų angelų trimitų
garsų!”

9 Ir sutrimitavo penktasis angelas.
Aš išvydau žvaigždę, nukritusią iš
dangaus žemėn. Jai buvo duotas raktas
nuo bedugnės šulinio.
2 Ji atidarė bedugnės šulinį, ir išsiveržė
dūmai iš šulinio, tarytum iš milžiniškos
krosnies. Ir aptemo saulė ir
oras nuo šulinio dūmų,
3 o iš dūmų pasipylė žemėn skėriai,
kuriems buvo duota galia, kaip turi
galią žemės skorpionai.
4 Jiems buvo įsakyta nekenkti žemės
žolei, nei jokiam žalumynui, nei jokiam
medžiui, o vien tik žmonėms,
kurie neturi savo kaktose Dievo antspaudo.
5 Ir jiems buvo leista ne žudyti žmones,
bet kankinti penkis mėnesius; jų
kankinimas it kankinimas skorpiono,
kai jis įgelia žmogų.
6 Anomis dienomis žmonės ieškos
mirties ir jos neras, trokš numirti, bet
mirtis bėgs nuo jų.
7 Skėrių išvaizda panaši į žirgų, parengtų
kautynėms. Ant jų galvų tar-

tum vainikai, panašūs į auksą, o jų
veidai – tartum žmonių veidai;
8 jie turėjo plaukus, panašius į mote-
rų plaukus, o jų dantys buvo lyg liūtų
dantys.
9 Jie turėjo šarvus tarsi geležinius krū-
tinšarvius, o jų sparnų garsas buvo
kaip bildesys daugybės vežimų ir ark-
lių, bėgančių į mūšį.
10 Jie turi uodegas, panašias į skor-
pionų, ir geluonis uodegose. Jie turi
valdžią kenkti žmonėms per penkis
mėnesius.
11 Jie turi sau karalių, bedugnės
angelą, kurio vardas hebrajiškai
“Abaddon”, o graikiškai tas vardas
“Apollion”.
12 Pirmoji neganda praėjo; štai iš
paskos eina dar dvi negandos.
13 Ir sutrimitavo šeštasis angelas. Aš
išgirdau balsą nuo keturių ragų auk-
sinio aukuro, stovinčio Dievo akivaiz-
doje.
14 Jis sakė šeštajam angelui, turinčiam
trimitą: “Paleisk keturis angelus, ku-
rie yra surišti prie didžiosios Eufrato
upės!”
15 Ir buvo atrišti keturi angelai, pa-
ruošti nustatytai valandai, dienai, mė-
nesiui ir metams išžudyti trečdalį
žmonių.
16 Jų kariuomenės skaičius, – aš išgir-
dau skaičių, – buvo du miriadai miria-
dų.
17 Taigi aš mačiau regėjime žirgus ir
raitelius su krūtinšarviais, ugniaspal-
viais, violetiniais ir geltonais; žirgų
galvos atrodė kaip liūtų galvos, o iš jų
nasrų veržėsi ugnis, dūmai ir siera.
18 Trečdalis žmonių žuvo nuo šitų tri-
jų piktenybių – nuo ugnies, dūmų ir
sieros, besiveržiančių iš jų nasrų.
19 Mat jų galia buvo jų nasruose ir jų
uodegose. Jų uodegos panašios į gy-
vates ir turi galvas, kuriomis kenkia.
20 Bet likusieji žmonės, kurie nebuvo
šitų piktenybių išžudyti, neatgailavo
dėl savo rankų darbų, kad nebegar-
bintų demonų ir auksinių, sidabrinių,
žalvarinių, akmeninių ir medinių sta-
bų, kurie negali nei matyti, nei girdė-
ti, nei vaikščioti.
21 Jie taip pat neatgailavo dėl savo
žmogžudysčių, žyniavimų, ištvirkavi-
mų ir vagysčių.

10 Aš išvydau dar vieną galingą
angelą, nužengiantį iš dan-
gaus, apsisiautusį debesimi. Jo galvą
supo vaivorykštė, veidas švytėjo kaip
saulė ir kojos – tarsi ugnies stulpai.
2 Jis laikė rankoje išvyniotą knygelę.
Ir Jis atsistojo dešiniąja koja ant jū-
ros, o kairiąja ant sausumos,
3 ir ėmė šaukti galingu balsu tartum
riaumojantis liūtas. Kai jis sušuko, at-
siliepė septyni griaustiniai savais bal-
sais.
4 Septyniems griaustiniams prabilus
savais balsais, puoliausi rašyti, bet iš-
girdau iš dangaus balsą, sakantį man:
“Užantspauduok, ką pasakė septyni
griaustiniai, ir to nerašyk!”
5 O angelas, kurį mačiau stovint ant
jūros ir ant sausumos, pakėlė savo
ranką į dangų
6 ir prisiekė Gyvenančiuoju per am-
žių amžius, kuris sutvėrė dangų ir vi-
sa, kas jame, žemę ir visa, kas joje,
bei jūrą ir visa, kas joje, – kad laiko
daugiau nebebus,
7 bet septintojo angelo trimitavimo
dienomis bus baigta Dievo paslaptis,
kaip Jis yra paskelbęs Gerąją naujie-
ną savo tarnams pranašams.
8 Tuomet balsas, kurį girdėjau iš dan-
gaus, vėl ėmė kalbėti man ir tarė:
“Eik, paimk atvyniotą knygelę iš an-

gelo rankos, stovinčio ant jūros ir
sausumos".
9 Aš nuėjau pas angelą ir paprašiau,
kad duotų man knygelę. O jis man ta-
rė: "Imk ir suvalgyk ją! Ji bus karti
viduriuose, bet burnoje ji bus saldi
kaip medus".
10 Ir aš paėmiau knygelę iš angelo
rankos ir ją suvalgiau. Ji buvo mano
burnoje saldi tarytum medus, bet kai
prarijau, mano viduriuose ji apkarto.
11 Ir jis pasakė man: "Tu turi vėl pra-
našauti apie daugelį žmonių, tautų,
kalbų ir karalių".

11 Man buvo duotas nendrinis
matas, panašus į lazdą, ir an-
gelas pasakė: "Kelkis ir išmatuok
Dievo šventyklą, aukurą ir tuos, ku-
rie tenai garbina.
2 O išorinį šventyklos kiemą praleisk,
palik, nematuok jo, nes jis skirtas pa-
gonims. Jie tryps šventąjį miestą ke-
turiasdešimt du mėnesius.
3 Aš duosiu galią savo dviem liudyto-
jams, ir jie, apsivilkę ašutinėmis, pra-
našaus tūkstantį du šimtus šešiasde-
šimt dienų".
4 Jie yra du alyvmedžiai ir du žibintu-
vai, stovintys žemės Dievo akivaizdo-
je.
5 Ir jei kas panorės juos skriausti, iš
jų burnos išsiverš ugnis ir praris jų
priešininkus. Jei kas norės jiems
kenkti, tas irgi taip žus.
6 Jiedu turi valdžią užrakinti dangų,
kad jų pranašavimo dienomis nelytų
lietus, ir turi valdžią vandenis pavers-
ti krauju ir ištikti žemę bet kokia ne-
ganda, kada tik panorės.
7 Kai jie baigs liudyti, žvėris, išlindęs
iš bedugnės, kovos su jais, nugalės ir
nužudys juos.
8 Jų lavonai gulės gatvėje didžiojo
miesto, kuris dvasine prasme vadina-
mas Sodoma ir Egiptu, kur ir mūsų
Viešpats buvo nukryžiuotas.
9 Tada įvairių tautų, genčių, kalbų ir
giminių žmonės matys jų lavonus pus-
ketvirtos dienos ir neleis jų lavonų
palaidoti kapuose.
10 Žemės gyventojai džiūgaus dėl jų ir
linksminsis, ir siųs vieni kitiems do-
vanas, nes tiedu pranašai vargino že-
mės gyventojus.
11 O po pusketvirtos dienos gyvybės
dvasia nuo Dievo įžengė į juodu. Jie
pašoko ant kojų, ir didžiulė baimė
pagavo tuos, kurie į juos žiūrėjo.
12 Ir jie išgirdo galingą balsą iš dan-
gaus, kuris jiems šaukė: "Užženkite
šen!" Ir juodu užžengė į dangų debe-
syje, o jų priešai žiūrėjo į juodu.
13 Tą pačią valandą kilo didelis žemės
drebėjimas, ir dešimta dalis miesto
sugriuvo. Nuo žemės drebėjimo žuvo
septyni tūkstančiai žmonių, o likusie-
ji, baimės apimti, atidavė šlovę dan-
gaus Dievui.
14 Antroji neganda praėjo. Štai greit
artinasi trečioji neganda.
15 Sutrimitavo septintasis angelas.
Danguje pasigirdo galingi balsai, ku-
rie skelbė: "Šio pasaulio karalystės
tapo mūsų Viešpaties ir Jo Kristaus
karalystėmis, ir Jis valdys per amžių
amžius!"
16 O dvidešimt keturi vyresnieji, sė-
dintys savo sostuose Dievo akivaizdo-
je, parpuolė veidais žemėn ir garbino
Dievą,
17 sakydami: "Dėkojame Tau, o Vieš-
patie, visagalis Dieve, kuris esi ir ku-
ris buvai, ir kuris ateini, kad pasiėmei
savo didžiąją galią ir pradėjai viešpa-
tauti.
18 Tautos įširdo, ir atėjo Tavo rūstybė,
metas teisti mirusius ir atlyginti Tavo

tarnams, pranašams ir šventiesiems,
ir visiems bijantiems Tavojo vardo,
mažiems ir dideliems, ir metas sunaikinti tuos, kurie niokoja žemę".
19 Ir atsidarė danguje Dievo šventykla, ir pasirodė Jo šventykloje Jo Sandoros skrynia. Ir radosi žaibai, balsai, griaustiniai, žemės drebėjimas ir didelė kruša.

12 Ir pasirodė danguje didingas ženklas: moteris, apsisiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas.
2 Ji buvo nėščia ir šaukė, kentėdama sąrėmius bei gimdymo skausmus.
3 Pasirodė ir kitas ženklas danguje: štai milžiniškas ugniaspalvis slibinas su septyniomis galvomis, su dešimčia ragų ir su septyniomis diademomis ant galvų.
4 Jo uodega nušlavė trečdalį dangaus žvaigždžių ir nužėrė jas žemėn. Slibinas stojo priešais moterį, kad, jai pagimdžius, prarytų jos kūdikį.
5 Ji pagimdė Sūnų, berniuką, kuriam skirta ganyti visas tautas geležine lazda. Ir jos kūdikis buvo paimtas pas Dievą, prie Jo sosto.
6 O moteris pabėgo į dykumą, kur buvo jai Dievo paruošta vieta, kad tenai ji būtų maitinama tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.
7 Ir kilo danguje kova. Mykolas ir jo angelai kovojo su slibinu. Ir kovėsi slibinas ir jo angelai,
8 bet jie nenugalėjo, ir nebeliko daugiau jiems vietos danguje.
9 Taip buvo išmestas didysis slibinas, senoji gyvatė, vadinamas Velniu ir Šėtonu, kuris suvedžioja visą pasaulį. Jis buvo išmestas žemėn, ir kartu su juo buvo išmesti jo angelai.
10 Aš girdėjau danguje galingą balsą,
sakantį: "Dabar atėjo mūsų Dievo išgelbėjimas, galybė, karalystė ir Jo Kristaus valdžia, nes išmestas mūsų brolių kaltintojas, skundęs juos mūsų Dievui dieną ir naktį.
11 Ir jie nugalėjo jį Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu. Jie nebrangino savo gyvybės, net iki mirties.
12 Todėl džiūgaukite, dangūs ir jų gyventojai! Bet vargas gyvenantiems žemėje ir jūrai, nes pas jus numestas velnias, kupinas didelio įniršio, žinodamas mažai beturįs laiko".
13 Slibinas, pamatęs, kad yra nutrenktas žemėn, ėmė persekioti moterį, kuri buvo pagimdžiusi berniuką.
14 Bet moteriai buvo duoti du didžiojo erelio sparnai skristi nuo gyvatės į dykumą, į savo vietą, kur bus maitinama per laiką, laikus ir pusę laiko.
15 Gyvatė išliejo iš savo nasrų paskui moterį vandenį lyg upę, kad nuplukdytų ją bangomis.
16 Bet žemė pagelbėjo moteriai: žemė atvėrė savo žiotis ir sugėrė upę, kurią slibinas buvo paliejęs iš savo nasrų.
17 Ir slibinas įnirto prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir turi Jėzaus Kristaus liudijimą.

13 Aš stovėjau ant jūros kranto. Ir išvydau iš jūros išnyrant žvėrį, turintį septynias galvas ir dešimt ragų, o ant jo ragų buvo dešimt diademų ir ant jo galvų piktžodžiavimo vardas.
2 Žvėris, kurį mačiau, buvo panašus į leopardą; jo kojos tarytum lokio kojos, o jo snukis – lyg liūto snukis. Slibinas davė jam savo jėgą, savo sostą ir didelę valdžią.
3 Ir aš mačiau vieną iš jo galvų mirtinai sužeistą, tačiau jos mirštamoji

žaizda užgijo. Ir visa žemė stebėda-
masi nusekė paskui žvėrį.
4 Žmonės garbino slibiną, kuris ati-
davė valdžią žvėriui. Jie garbino žvė-
rį, sakydami: "Kas galėtų lygintis su
žvėrimi, ir kas galėtų kovoti su juo!"
5 Jam buvo duotas snukis kalbėti išdi-
džiai ir piktžodžiauti, ir duota valdžia
taip daryti per keturiasdešimt du mė-
nesius.
6 Ir jis atvėrė nasrus piktžodžiauti
Dievui, piktžodžiauti Jo vardui, Jo
buveinei ir dangaus gyventojams.
7 Jam buvo duota kovoti su šventai-
siais ir juos nugalėti. Jam buvo su-
teikta valdžia visoms gentims, kal-
boms ir tautoms.
8 Ir jį garbins visi tie žemės gyvento-
jai, kurių vardai neįrašyti nuo pasau-
lio sutvėrimo nužudytojo Avinėlio gy-
venimo knygoje.
9 Kas turi ausis, teklauso.
10 Jei kas veda į nelaisvę, pats į ne-
laisvę eis. O kas žudo kalaviju, turės
nuo kalavijo žūti. Čia šventųjų ištver-
mė ir tikėjimas!
11 Ir aš pamačiau kitą žvėrį, ateinantį
iš žemės. Jis turėjo du ragus, panašius
į Avinėlio, ir kalbėjo kaip slibinas.
12 Jis naudojasi visa pirmojo žvėries
valdžia jo akivaizdoje ir verčia žemę
bei jos gyventojus garbinti pirmąjį
žvėrį, kurio mirštama žaizda užgijo.
13 Jis daro didžius ženklus, netgi,
žmonėms matant, nuleidžia ugnį iš
dangaus į žemę.
14 Jis suvedžioja žemės gyventojus tais
ženklais, kuriuos jam buvo duota da-
ryti žvėries akyse, sakydamas žemės
gyventojams padaryti žvėries atvaiz-
dą, kuris gavo žaizdą nuo kalavijo ir
išgijo.
15 Jam buvo duota suteikti žvėries at-
vaizdui dvasią, kad žvėries atvaizdas
imtų kalbėti, ir padaryti taip, kad vi-
si, kurie atsisakys garbinti žvėries at-
vaizdą, būtų nužudyti.
16 Jis vertė visus, mažus ir didelius,
turtuolius ir vargšus, laisvuosius ir
vergus, pasidaryti ženklą ant dešinės
rankos arba ant kaktos,
17 kad nė vienas negalėtų nei pirkti,
nei parduoti, jei neturės to ženklo ar
žvėries vardo, ar jo vardo skaičiaus.
18 Čia slypi išmintis! Kas turi išmany-
mą, teapskaičiuoja žvėries skaičių,
nes tai žmogaus skaičius; jo skaičius
yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši.

14 Ir aš išvydau: štai Avinėlis, be-
stovįs ant Siono kalno, o su
Juo šimtas keturiasdešimt keturi tūk-
stančiai, turintys Jo Tėvo vardą, įra-
šytą savo kaktose.
2 Aš išgirdau iš dangaus garsą, tarsi
daugybės vandenų šniokštimą ir tarsi
galingo griaustinio dundėjimą. Gar-
sas, kurį girdėjau, buvo tarytum arfi-
ninkų, skambinančių savo arfomis.
3 Jie giedojo naują giesmę priešais
sostą, keturias būtybes ir vyresniuo-
sius, ir niekas negalėjo išmokti tos
giesmės, išskyrus tuos šimtą keturias-
dešimt keturis tūkstančius, atpirktus
iš žemės.
4 Tai tie, kurie nesusitepė su moteri-
mis, nes jie mergelės. Tai tie, kurie
lydi Avinėlį, kur tik Jis eina. Jie yra
atpirkti iš žmonių, pirmieji vaisiai
Dievui ir Avinėliui.
5 Jų lūpose nerasta apgaulės; jie be
dėmės prieš Dievo sostą.
6 Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį
dangaus viduriu, turintį amžinąją
Evangeliją, kad ją paskelbtų žemės
gyventojams, kiekvienai giminei, gen-
čiai, kalbai ir tautai.
7 Jis šaukė galingu balsu: "Bijokite

Dievo ir atiduokite Jam šlovę, nes atėjo Jo teismo valanda; šlovinkite Tą, kuris sutvėrė dangų ir žemę, jūrą ir vandens šaltinius!"

8 Paskui jį skrido antras angelas, kuris šaukė: "Krito, krito Babelė, didis miestas, kuris savo paleistuvystės įniršio vynu nugirdė visas tautas!"

9 Ir trečias angelas lydėjo juos, šaukdamas skardžiu balsu: "Kas garbina žvėrį ir jo atvaizdą bei priima ant savo kaktos ar rankos ženklą,

10 tas gers Dievo įniršio vyno, įpilto ir neatmiešto Jo rūstybės taurėje, ir bus kankinamas ugnimi ir siera šventųjų angelų ir Avinėlio akivaizdoje.

11 Jų kankinimo dūmai kils per amžių amžius, ir jie neturės atilsio nei dieną, nei naktį – tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą ir ima jo vardo ženklą".

12 Čia pasirodo šventųjų ištvermė, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo.

13 Ir aš išgirdau iš dangaus balsą, kuris man sakė: "Rašyk: 'Nuo šiol palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje. Taip, – sako Dvasia, – kad atilsėtų nuo savo vargų; ir jų darbai seka juos' ".

14 Ir aš regėjau: štai baltas debesis, o ant debesies sėdėjo panašus į Žmogaus Sūnų. Ant galvos Jis turėjo aukso vainiką, o rankoje – aštrų pjautuvą.

15 Iš šventyklos išėjo dar vienas angelas, kuris šaukė galingu balsu sėdinčiajam ant debesies: "Paleisk darban savo pjautuvą ir pjauk; atėjo Tau valanda pjauti, nes žemės derlius prinoko".

16 Tuomet sėdintysis ant debesies nusviedė savo pjautuvą žemėn, ir žemės derlius buvo nupjautas.

17 Dar kitas angelas išėjo iš dangaus šventyklos, taip pat turintis aštrų pjautuvą.

18 Ir dar vienas angelas išėjo nuo aukuro, turintis valdžią ugniai. Jis stipriu balsu sušuko turinčiajam aštrų pjautuvą: "Paleisk darban savo aštrųjį pjautuvą ir nurink žemės vynmedžio kekes, nes uogos jau prinoko".

19 Tada angelas numetė savo pjautuvą žemėn, nuskynė žemės vynmedį ir supylė vynuoges į didįjį Dievo rūstybės spaustuvą.

20 Spaustuvas buvo minamas už miesto, ir išsiveržė iš spaustuvo kraujas, pakildamas arkliams iki žąslų tūkstančio šešių šimtų stadijų atstumu.

15 Ir aš pamačiau danguje dar vieną didį ir įspūdingą ženklą: septynis angelus, turinčius septynias paskutines negandas, nes jomis išsibaigia Dievo rūstybė.

2 Aš išvydau tarsi stiklo jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir nugalėjusiuosius žvėrį, jo atvaizdą, jo ženklą ir jo vardo skaičių, stovinčius su Dievo arfomis ant stiklo jūros.

3 Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę: "Didingi ir nuostabūs Tavo darbai, Viešpatie, visagali Dieve! Teisingi ir tikri Tavo keliai, šventųjų Karaliau!

4 Kas gi nesibijotų Tavęs, Viešpatie, ir nešlovintų Tavojo vardo?! Juk Tu vienas šventas! Visos tautos ateis ir pagarbins Tave, nes apreikšti Tavo teisūs sprendimai".

5 Paskui aš regėjau: štai atsidarė Liudijimo palapinės šventykla danguje,

6 ir išėjo iš šventyklos septyni angelai, turintys septynias negandas. Jie buvo apsivilkę tyra, spindinčia drobe ir persijuosę per krūtines aukso juostomis.

7 Viena iš keturių būtybių padavė

septyniems angelams septynis auk-
so dubenis, pilnus Gyvenančiojo per
amžių amžius Dievo rūstybės.
8 Šventykla prisipildė dūmų nuo Die-
vo šlovės ir galybės, ir niekas negalė-
jo įeiti šventyklon, kol nesibaigs sep-
tynių angelų septynios negandos.

16 Ir išgirdau iš šventyklos galin-
gą balsą, sakantį septyniems
angelams: "Eikite ir išpilkite septynis
Dievo rūstybės dubenis žemėn!"
2 Ir nuėjo pirmasis, ir išliejo savo du-
benį žemėn. Ir apniko piktos ir skau-
džios votys žmones, turinčius žvėries
ženklą ir garbinančius jo atvaizdą.
3 Antrasis angelas išpylė savo dubenį
jūron; ji tapo lyg numirėlio kraujas, ir
visi gyviai jūroje išgaišo.
4 Trečiasis angelas išliejo savo dubenį
į upes ir vandens šaltinius, ir jie pa-
virto krauju.
5 Ir išgirdau vandenų angelą sakant:
"Teisus Tu, o Viešpatie, kuris esi ir
kuris buvai, šventas, kad taip teisi.
6 Nes jie praliejo šventųjų ir pranašų
kraują, todėl duodi jiems gerti krau-
ją. Taip! Jie to verti!"
7 Aš dar išgirdau kitą, nuo aukuro
sakant: "Taip, visagali Viešpatie Die-
ve, tavo nuosprendžiai tikri ir teisin-
gi!"
8 Ketvirtasis angelas išpylė savo du-
benį saulėn, ir jai buvo duota svilinti
žmones ugnimi.
9 Žmones degino baisi kaitra, o jie
keikė vardą Dievo, kuris turi valdžią
šitoms negandoms. Ir jie neatgailavo,
kad atiduotų Jam šlovę.
10 Penktasis angelas išpylė savo dube-
nį ant žvėries sosto, ir jo karalystė pa-
skendo tamsoje, o žmonės krimto sa-
vo liežuvius iš skausmo.
11 Jie piktžodžiavo dangaus Dievui
dėl savo skausmų ir voČių, bet neat-
gailavo dėl savo darbų.
12 Šeštasis angelas išliejo savo dubenį
į didžiąją Eufrato upę, ir jos vanduo
išdžiūvo, kad pasidarytų kelias kara-
liams iš rytų.
13 Tada pamačiau iš slibino nasrų, iš
žvėries snukio ir iš netikrojo pranašo
burnos išeinant tris netyrąsias dva-
sias, tartum varles.
14 O tai yra demonų dvasios, daran-
čios ženklus; jos išeina pas žemės ir
viso pasaulio karalius, kad juos su-
burtų didžiosios visagalio Dievo die-
nos kovai.
15 "Štai Aš ateinu kaip vagis. Palai-
mintas, kas budi ir saugo savo drabu-
žius, kad netektų vaikščioti nuogam
ir jie nematytų jo gėdos!"
16 Ir jis subūrė juos į vietovę, kuri
hebrajiškai vadinasi Harmagedonas.
17 Septintasis angelas išpylė savo du-
benį į orą, ir nuskambėjo iš šventyk-
los, nuo sosto, galingas balsas: "Įvy-
ko!"
18 Ir radosi žaibai, griaustiniai, garsai,
ir kilo didžiulis žemės drebėjimas, ko-
kio nebuvo, kiek žmogus gyvena že-
mėje, – toks smarkus, toks baisus že-
mės drebėjimas!
19 Didysis miestas suskilo į tris dalis,
ir tautų miestai sugriuvo. Ir Dievas
atsiminė didžiąją Babelę, kad jai duo-
tų savo rūstybės ir įniršio vyno taurę.
20 Ir pabėgo visos salos, ir nebeliko
kalnų.
21 Ledo gabalai, talento svorio, krito
iš dangaus ant žmonių. Žmonės kei-
kė Dievą dėl ledų negandos, nes siau-
binga buvo ši neganda.

17 Tuomet atėjo vienas iš septy-
nių angelų, turėjusių septynis
dubenis, ir prakalbino mane, sakyda-

mas: "Eikš, aš parodysiu tau teismą
didžiosios paleistuvės, sėdinčios ant
daugybės vandenų.
2 Su ja ištvirkavo žemės karaliai, ir jos
ištvirkavimo vynu pasigėrė žemės gy-
ventojai".
3 Ir jis Dvasia nunešė mane į dyku-
mą. Ir aš išvydau moterį, sėdinčią ant
skaisčiai raudono žvėries, pilno pikt-
žodžiavimo vardų, turinčio septynias
galvas ir dešimt ragų.
4 Moteris buvo apsivilkusi purpuru ir
škarlatu, išsipuošusi auksu, brangak-
meniais ir perlais. Ji laikė rankoje
aukso taurę, pilną savo ištvirkavimo
šlykštybių ir nešvarumų.
5 Ant jos kaktos buvo užrašytas var-
das: "Paslaptis, didžioji Babelė, ištvir-
kėlių ir žemės šlykštybių motina".
6 Mačiau tą moterį, girtą nuo šventųjų
kraujo ir nuo Jėzaus liudytojų kraujo.
Ją matydamas, aš stebėte stebėjausi.
7 O angelas man tarė: "Ko stebiesi?
Aš tau pasakysiu paslaptį moters ir ją
nešančio žvėries, kuris turi septynias
galvas ir dešimt ragų".
8 "Žvėris, kurį regėjai, buvo, bet jo
nebėra; jis ruošiasi išlipti iš bedugnės,
tačiau eina į pražūtį. Žemės gyvento-
jai, kurių vardai nėra įrašyti gyveni-
mo knygoje nuo pasaulio sutvėrimo,
stebėsis, žiūrėdami į žvėrį, kad jis bu-
vo ir jo nebėra, ir jis vėl pasirodys.
9 Čia reikia proto, turinčio išmintį!
Septynios galvos reiškia septynis kal-
nus, ant kurių sėdi moteris.
10 Taip pat yra septyni karaliai; penki
žlugo, vienas tebėra, o vienas dar ne-
atėjo; kai jis ateis, turės trumpam pa-
silikti.
11 O žvėris, kuris buvo ir kurio nebė-
ra, – tai aštuntasis, bet vienas iš sep-
tynių, ir jis eina į pražūtį.
12 Tie dešimt ragų, kuriuos matei, yra
dešimt karalių, kurie dar negavo kara-
lystės, bet jie gaus valdžią kaip karaliai
vienai valandai kartu su žvėrimi.
13 Jie turi vieną tikslą ir savo jėgą bei
valdžią atiduos žvėriui.
14 Jie kovos su Avinėliu, bet Avinėlis
juos nugalės, nes Jis yra viešpačių
Viešpats ir karalių Karalius, ir su juo
visi pašauktieji, išrinktieji ir ištiki-
mieji".
15 Angelas toliau man sako: "Vande-
nys, kuriuos regėjai, kur sėdi paleis-
tuvė, yra žmonės, minios, tautos ir
kalbos.
16 Tie dešimt ragų, kuriuos matei ant
žvėries – jie ims nekęsti paleistuvės,
apiplėš ją ir paliks ją nuogą, ės jos
kūną ir ją pačią sudegins ugnyje.
17 Nes Dievas įkvėpė jų širdis vykdyti
Jo tikslą, vykdyti vieną tikslą, – kad jie
atiduotų savo karalystę žvėriui, kol iš-
sipildys Dievo žodžiai.
18 Ta moteris, kurią regėjai, yra didy-
sis miestas, valdantis žemės karalius".

18 Paskui aš išvydau kitą angelą,
nužengiantį iš dangaus ir tu-
rintį didžią valdžią. Žemė nušvito
nuo jo šlovės.
2 O jis šaukė galingai, stipriu balsu:
"Krito, krito didžioji Babelė! Ji pa-
virto demonų buveine, visų netyrųjų
dvasių pastoge, visų nešvarių ir ne-
kenčiamų paukščių narvu.
3 Nuo jos ištvirkimo įniršio vyno buvo
girtos visos tautos; žemės karaliai su
ja ištvirkavo, o žemės pirkliai pralo-
bo iš jos nežabotos prabangos".
4 Ir aš išgirdau iš dangaus kitą balsą,
skelbiantį: "Išeikite iš jos, mano žmo-
nės, kad nedalyvautumėte jos nuodė-
mėse ir nepatirtumėte jos negandų!
5 Nes jos nuodėmės pasiekė dangų, ir
Dievas prisiminė jos piktadarystes.

6 Atmokėkite jai, kaip ji jums atlygi-
no, ir atiduokite dvigubai pagal jos
darbus. Dvigubai sumaišykite taurę,
kurią ji jums maišė.
7 Kiek ji puikavo ir lėbavo, tiek jai
paruoškite kentėjimų ir nuliūdimo,
nes ji savo širdyje kalba: 'Aš sėdžiu
kaip karalienė, nesu našlė ir liūdesio
nematysiu'.
8 Todėl vieną dieną ją apniks negan-
dos: mirtis, gedulas, badas, ir ji bus
sudeginta ugnyje, nes galingas yra
Viešpats Dievas, kuris nuteisė ją.
9 Jos verks ir raudos žemės karaliai,
kurie su ja ištvirkavo bei lėbavo, kai
pamatys jos gaisro dūmus.
10 Jie stovės iš tolo ir, jos kankinimų iš-
gąsdinti, sakys: 'Vargas, vargas, didysis
mieste! Babele, galingasis mieste, per
vieną valandą įvyko tavo teismas!'
11 Žemės pirkliai verks ir gedės jos,
nes niekas jau nebepirks jų atplukdy-
tų prekių:
12 aukso, sidabro, brangakmenių, per-
lų, švelnios drobės, purpuro, šilko,
škarlato, jokios kvapios medienos, jo-
kių dramblio kaulo dirbinių, jokių
brangmedžio rakandų, nei vario, ge-
ležies, marmuro,
13 cinamono, kvapių augalų, miros,
smilkalų, vyno, aliejaus, smulkių mil-
tų, kviečių, galvijų, avių, arklių, veži-
mų, žmonių kūnų ir sielų.
14 Vaisiai, kurių taip geidė tavo siela,
nutolo nuo tavęs; visas puošnumas ir
spindesys tau pražuvo, ir niekad jų
neberasi.
15 Tų daiktų pirkliai, iš jos pralobę,
stovės iš tolo, išsigandę jos kankini-
mų, verks, gedės
16 ir sakys: 'Vargas, vargas didžiajam
miestui, vilkėjusiam ploniausia drobe,
purpuru, škarlatu, išsipuošusiam auk-
su, brangakmeniais ir perlais.
17 Per vieną valandą niekais virto ši-
tokie turtai!' Visi laivų vairininkai, vi-
si pakrančių laivininkai, visi jūreiviai
ir visi, kurie jūroje darbuojasi, iš tolo
sustoję
18 ir, stebėdami jos gaisro dūmus, šau-
kė: 'Kas galėtų lygintis su didžiuoju
miestu?!'
19 Jie bėrė žemes ant galvų, šaukė,
verkė ir aimanavo: 'Vargas, vargas di-
džiajam miestui, iš kurio prabangos
pralobo, kurie jūroje turėjo laivų. Per
vieną valandą jis virto dykyne!'
20 Džiūgauk dėl jo, dangau, ir jūs,
šventieji, ir apaštalai, ir pranašai, nes
dėl jūsų Dievas nubaudė jį teismu!"
21 Tuomet vienas galingas angelas iš-
kėlė akmenį, tarsi didelį girnakmenį,
ir sviedė jį į jūrą, sakydamas: "Tokiu
smarkumu bus nublokštas didysis Ba-
belės miestas, ir jo nebebus galima
rasti.
22 Nebesigirdės daugiau tavyje arfi-
ninkų, giesmininkų, vamzdininkų, tri-
mitininkų balsų. Niekas neberas ta-
vyje nė vieno jokio meno kūrėjo, ir
nebesigirdės tavyje malūno dūzgimo.
23 Tavyje nebešvies žiburio spindulys,
niekas nebegirdės jaunikio ir nuota-
kos balso. Nes tavo pirkliai buvo ta-
pę žemės didžiūnais, nes tavo burtais
buvo suvedžiotos visos tautos
24 ir tavyje buvo rastas pranašų ir
šventųjų ir visų žemėje nužudytųjų
kraujas".

19 Paskui aš girdėjau danguje ga-
lingą didžiulės minios balsą,
skelbiantį: "Aleliuja! Išgelbėjimas,
galybė, šlovė ir garbė priklauso Vieš-
pačiui, mūsų Dievui,
2 nes tikri ir teisingi Jo teismai! Jis
nuteisė didžiąją paleistuvę, kuri su-
teršė žemę savo ištvirkavimu; Jis at-

keršijo už savo tarnų kraują, pralietą
jos rankomis".
3 Ir dar kartą jie skelbė: "Aleliuja! Jos
dūmai rūks per amžių amžius!
4 Dvidešimt keturi vyresnieji ir keturios
būtybės parpuolė ir pagarbino
Dievą, sėdintį soste, sakydami:
"Amen! Aleliuja!"
5 O nuo sosto nuskambėjo balsas:
"Šlovinkite mūsų Dievą visi Jo tarnai
ir tie, kurie bijote Jo: maži ir dideli!"
6 Ir išgirdau gausios minios balsą, lyg
daugybės vandenų šniokštimą ar galingų
griaustinių dundėjimą, sakantį:
"Aleliuja! Užviešpatavo Viešpats
Dievas, Visagalis.
7 Džiūgaukime ir linksminkimės, ir
duokime Jam šlovę! Nes atėjo Avinėlio
vestuvės ir Jo nuotaka pasiruošė".
8 Jai buvo duota apsirengti spindinčia,
tyra drobe, o ta drobė – tai šventųjų
teisūs darbai.
9 Ir angelas sako man: "Rašyk: 'Palaiminti,
kurie pakviesti į Avinėlio vestuvių
pokylį' ". Jis pridūrė: "Šie žodžiai
yra tikri Dievo žodžiai!"
10 Aš puoliau jam po kojų, norėdamas
jį pagarbinti, bet jis pasakė:
"Žiūrėk, kad to nedarytum! Aš esu
tarnas, kaip tu ir broliai, kurie turi
Jėzaus liudijimą. Dievą garbink! Nes
Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia".
11 Ir aš išvydau atvirą dangų, ir štai
pasirodė baltas žirgas. Ant jo sėdėjo
raitelis, vardu Ištikimasis ir Teisusis;
Jis teisingai teisia ir kovoja.
12 Jo akys švietė kaip ugnies liepsna,
o ant Jo galvos daug diademų ir įrašytas
vardas, kurio niekas nežino, tik
Jis pats.
13 Jis apsirengęs kraujyje pamirkytu
drabužiu ir Jo vardas – Dievo žodis.
14 Paskui Jį sekė dangaus kariaunos
pulkai ant baltų žirgų, apsivilkę tyros
baltos drobės drabužiais.
15 Iš Jo burnos ėjo aštrus dviašmenis
kalavijas, kuriuo Jis ištiks tautas. Jis
valdys jas geležine lazda. Jis mina visagalio
Dievo įniršio ir rūstybės vyno
spaustuvą.
16 Ant Jo drabužio ir ant strėnų užrašytas
vardas: "Karalių Karalius ir
viešpačių Viešpats".
17 Aš regėjau angelą, stovintį saulėje.
Jis garsiai šaukė, kviesdamas visus
paukščius, skrendančius dangaus viduriu:
"Skriskite šen, į didžiojo Dievo
pokylį,
18 ir leskite kūnus karalių, karo vadų,
galiūnų, žirgų, raitelių, visų laisvųjų ir
vergų, mažų ir didelių!"
19 Ir išvydau žvėrį ir žemės karalius
bei jų kariuomenes, susirinkusias kovoti
su sėdinčiuoju ant žirgo ir Jo kariuomene.
20 Žvėris buvo sugautas, o kartu su
juo netikrasis pranašas, jo akyse daręs
ženklus ir jais klaidinęs žmones,
kurie buvo priėmę žvėries ženklą ir
garbino jo atvaizdą. Jiedu gyvi buvo
įmesti į ugnies ežerą, degantį siera.
21 O visi kiti buvo užmušti kalaviju,
einančiu iš raitelio burnos. Ir visi
paukščiai prisilesė jų lavonų.

20 Ir išvydau angelą, nužengiantį
iš dangaus, laikantį rankoje
bedugnės raktą ir didžiulę grandinę.
2 Jis nutvėrė slibiną – senąją gyvatę,
kuri yra Velnias ir Šėtonas, – surišo jį
tūkstančiui metų
3 ir įmetė į bedungę, užrakino ją ir iš
viršaus užantspaudavo, kad nebegalėtų
daugiau suvedžioti tautų, kol pasibaigs
tūkstantis metų. Po to jis turės
būti atrištas trumpam laikui.

4 Aš pamačiau sostus ir juose sėdin-
čiuosius, kuriems buvo pavesta teisti.
Taip pat regėjau sielas tų, kuriems
buvo nukirstos galvos dėl Jėzaus liu-
dijimo ir dėl Dievo žodžio, kurie ne-
garbino žvėries, nei jo atvaizdo, ir ne-
ėmė ženklo sau ant kaktos ar rankos.
Jie atgijo ir viešpatavo su Kristumi
tūkstantį metų.
5 O visi kiti mirusieji neatgijo, iki pa-
sibaigiant tūkstančiui metų. Šis yra
pirmasis prisikėlimas.
6 Palaimintas ir šventas, kas turi dalį
pirmajame prisikėlime. Šitiems ant-
roji mirtis neturi galios; jie bus Dievo
ir Kristaus kunigai ir valdys su Juo
tūkstantį metų.
7 Kai pasibaigs tūkstantis metų, šėto-
nas bus išleistas iš savo kalėjimo
8 ir išeis suvedžioti tautų, gyvenančių
keturiuose žemės kampuose, Gogo ir
Magogo, ir surinkti jų kovai. Jų skai-
čius kaip pajūrio smiltys.
9 Jie išėjo ant žemės platumos ir ap-
supo šventųjų stovyklą ir mylimąjį
miestą. Ir nužengė ugnis iš dangaus
nuo Dievo ir juos prarijo,
10 o jų suvedžiotojas velnias buvo
įmestas į ugnies ir sieros ežerą, kur
jau yra žvėris ir netikrasis pranašas.
Jie bus kankinami dieną ir naktį per
amžių amžius.
11 Paskui mačiau didelį baltą sostą ir
jame Sėdintįjį, nuo kurio veido pabė-
go žemė ir dangus, ir nebeliko jiems
vietos.
12 Ir mačiau mirusius, didelius ir ma-
žus, stovinčius priešais Dievą. Buvo
atskleistos knygos. Ir buvo atversta
dar viena, būtent gyvenimo knyga.
Mirusieji buvo teisiami iš užrašų kny-
gose pagal jų darbus.
13 Jūra atidavė savo mirusiuosius, o
mirtis ir pragaras atidavė savuosius.
Ir kiekvienas buvo teisiamas pagal sa-
vo darbus.
14 Mirtis ir pragaras buvo įmesti į ug-
nies ežerą. Tai yra antroji mirtis.
15 Kas tik nebuvo rastas įrašytas gyve-
nimo knygoje, buvo įmestas į ugnies
ežerą.

21 Ir aš pamačiau naują dangų ir
naują žemę, nes pirmasis dan-
gus ir pirmoji žemė praėjo ir jūros
daugiau nebebuvo.
2 Ir aš, Jonas, išvydau šventąjį mies-
tą – naująją Jeruzalę, nužengiančią iš
dangaus nuo Dievo; ji buvo pasiruo-
šusi kaip nuotaka, pasipuošusi savo
sužadėtiniui.
3 Ir išgirdau galingą balsą, skambantį
iš dangaus: “Štai Dievo buveinė tarp
žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie
bus Jo tauta, ir pats Dievas, jų Die-
vas, bus su jais.
4 Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo
jų akių; nebebus daugiau mirties, nei
liūdesio, nei dejonės, nei skausmo
daugiau nebebus, nes kas buvo pir-
miau – praėjo”.
5 Ir Sėdintysis soste tarė: “Štai Aš vi-
sa darau nauja!” Jis pasakė man:
“Rašyk, nes šitie žodžiai patikimi ir
tikri”.
6 Ir Jis man pasakė: “Įvyko! Aš esu
Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga.
Trokštančiam Aš duosiu dovanai ger-
ti iš gyvenimo vandens šaltinio.
7 Nugalėtojas paveldės viską, ir Aš
būsiu jo Dievas, o jis bus mano sū-
nus.
8 Bet bailiams, netikintiems, nešvan-
kėliams, žudikams, ištvirkėliams, bur-
tininkams, stabmeldžiams ir visiems
melagiams skirta dalis ežere, kuris
dega ugnimi ir siera; tai yra antroji
mirtis”.

9 Tada prie manęs priėjo vienas iš sep-
tynių angelų, turėjusių septynis dube-
nis, pilnus septynių paskutinių negan-
dų, ir pasakė man: “Eikš, aš tau paro-
dysiu nuotaką, Avinėlio sužadėtinę”.
10 Ir jis nunešė mane dvasioje ant di-
delio ir aukšto kalno, ir parodė man
miestą, šventąją Jeruzalę, nusilei-
džiančią iš dangaus nuo Dievo,
11 žėrinčią Dievo šlove. Jos švytėjimas
tarsi brangakmenio, tarsi jaspio ak-
mens, tviskančio kaip krištolas.
12 Ji apjuosta didele ir aukšta siena su
dvylika vartų, o ant vartų dvylika an-
gelų ir užrašyti dvylikos Izraelio gimi-
nių vardai.
13 Nuo rytų pusės treji vartai, nuo
šiaurės treji vartai, nuo pietų treji
vartai ir nuo vakarų treji vartai.
14 Miesto sienos turi dvylika pamatų,
ant kurių dvylikos Avinėlio apaštalų
vardai.
15 Kalbantysis su manimi turėjo ma-
tą – auksinę nendrę išmatuoti mies-
tui, jo vartams ir sienoms.
16 Miestas išdėstytas keturkampiu: jo
ilgis ir plotis lygūs. Jis išmatavo mies-
tą nendre ir rado dvylika tūkstančių
stadijų. Jo ilgis, plotis ir aukštis lygūs.
17 Jis išmatavo jo sienas ir rado šimtą
keturiasdešimt keturias uolektis žmo-
nių mastu, tiek pat ir angelo mastu.
18 Jo sienos sukrautos iš jaspio, o pats
miestas iš gryno aukso, panašaus į
vaiskų stiklą.
19 Miesto sienų pamatai papuošti vi-
sokiais brangakmeniais. Pirmas pa-
matas yra jaspio, antras safyro, tre-
čias chalcedono, ketvirtas smaragdo,
20 penktas sardonikso, šeštas sardžio,
septintas chrizolito, aštuntas berilio,
devintas topazo, dešimtas chrizopra-
zo, vienuoliktas hiacinto, dvyliktas
ametisto.
21 Dvylika vartų – dvylika perlų, kiek-
vieni vartai iš vieno perlo. Ir miesto
gatvės – grynas auksas, tarsi vaiskus
stiklas.
22 Bet jame nemačiau šventyklos, nes
Viešpats, visagalis Dievas, ir Avinėlis
yra jo šventykla.
23 Miestui apšviesti nereikia nei sau-
lės, nei mėnulio, nes jame šviečia
Dievo šlovė ir jo žiburys yra Avinė-
lis.
24 Ir išgelbėtos tautos vaikščios jo
šviesoje, ir žemės karaliai atsineš į jį
savo šlovę ir garbę.
25 Jo vartai nebus uždaromi dieną, –
nes tenai nebus nakties, –
26 ir į jį bus atnešta tautų šlovė ir gar-
bė.
27 Ir ten niekados nepateks, kas nety-
ra, joks nešvankėlis ar melagis, o tik-
tai tie, kurie įrašyti Avinėlio gyveni-
mo knygoje.

22 Jis parodė man tyrą gyvenimo
vandens upę, tvaskančią tarsi
krištolas, ištekančią nuo Dievo ir Avi-
nėlio sosto.
2 Viduryje miesto gatvės, abejose
upės pusėse, augo gyvenimo medis,
duodantis dvylika derlių, kiekvieną
mėnesį vedantis vaisių, o to medžio
lapai – tautoms gydyti.
3 Ir nebus daugiau jokio prakeikimo.
Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sos-
tas, ir Jo tarnai tarnaus Jam.
4 Jie regės Jo veidą, ir jų kaktose bus
Jo vardas.
5 Ten nebebus nakties, jiems nereikės
nei žiburio, nei saulės šviesos, nes
Viešpats Dievas jiems švies, ir jie
viešpataus per amžių amžius.
6 Tuomet jis man pasakė: “Šie žo-
džiai patikimi ir tikri. Viešpats, šven-
tų pranašų Dievas, atsiuntė savo an-

gelą parodyti savo tarnams, kas turi
įvykti netrukus".
7 "Štai Aš veikiai ateinu! Palaimintas,
kas laikosi šios knygos pranašystės
žodžių!"
8 Aš, Jonas, visa tai mačiau ir girdė-
jau. Išgirdęs ir pamatęs, puoliau po
kojų angelui, kuris man visa tai paro-
dė, norėdamas jį pagarbinti.
9 Bet jis man pasakė: "Žiūrėk, kad to
nedarytum! Juk ir aš esu tarnas, kaip
tu ir tavo broliai pranašai, ir visi, ku-
rie laikosi šios knygos žodžių. Dievą
garbink!"
10 Jis sako man: "Neužantspauduok
pranašiškų šios knygos žodžių, nes
laikas trumpas.
11 Neteisusis toliau tesielgia neteisiai,
kas susitepęs, ir toliau tebūna susite-
pęs, teisusis toliau tevykdo teisumą,
ir šventasis dar tepašventėja".
12 "Štai Aš veikiai ateinu, ir mano at-
lygis su manimi, kad kiekvienam at-
lyginčiau pagal jo darbus.
13 Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir
Pabaiga, Pirmasis ir Paskutinysis".
14 "Palaiminti, kurie vykdo Jo įsaky-
mus, kad įgytų teisę į gyvenimo medį
ir galėtų įžengti pro vartus į miestą.
15 O lauke lieka šunys, burtininkai, iš-
tvirkėliai, žudikai, stabmeldžiai ir vi-
si, kurie mėgsta melą ir jį daro".
16 "Aš, Jėzus, pasiunčiau savo angelą
jums tai paliudyti apie bažnyčias. Aš
esu Dovydo šaknis ir palikuonis, žė-
rinti aušrinė žvaigždė!"
17 Ir Dvasia, ir sužadėtinė kviečia:
"Ateik!" Ir kas girdi, teatsiliepia:
"Ateik!" Ir kas trokšta, teateina, ir
kas nori, tesisemia dovanai gyvenimo
vandens.
18 Aš sakau kiekvienam, kuris girdi
šios knygos pranašystės žodžius: "Jei-
gu kas prie jų ką pridės – Dievas jam
pridės aprašytų šioje knygoje negan-
dų.
19 Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios
pranašystės knygos žodžių – Dievas
atims jo dalį iš gyvenimo knygos ir
šventojo miesto, kurie aprašyti šitoje
knygoje".
20 Tas, kuris šitai liudija, sako: "Taip,
Aš veikiai ateinu!" Amen. Taip, at-
eik, Viešpatie Jėzau!
21 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonė su jumis visais! Amen!

SL 1002
Biblijos centras "Tikėjimo žodis"
Leidykla "Tikėjimo žodis"
Brolių 16, 2038 Vilnius
Spausdinta Suomijoje